

PATROLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS,

SEU

BIBLIOTHECA UNIVERSALIS, INTEGRÆ, UNIFORMIS, COMMODA, OECONOMICA
OMNIUM SS. PATRUM, DOCTORUM, SCRIPTORUMQUE ECCLESIASTICORUM,

SIVE LATINORUM, SIVE GRÆCORUM,

QUI AB ÆVO APOSTOLICO AD ÆTATEM INNOCENTII III (ANN. 1216) PRO LATINIS
ET AD PHOTII TEMPORA (ANN. 863) PRO GRÆCIS FLORUERUNT :

RECUSIO CHRONOLOGICA

OMNIUM QUÆ EXSTITERE MONUMENTORUM CATHOLICÆ TRADITIONIS PER DUODECIM PRIORA
ECCLESIAE SÆCULA ET AMPLIUS,

JUXTA EDITIONES ACCURATISSIMAS, INTER SE CUMQUE NONNULLIS CODICIBUS MANUSCRIPTIS COLLATAS,
PERQUAM DILIGENTER CASTIGATA;

DISSERTATIONIBUS, COMMENTARIIS, VARIISQUE LECTIONIBUS CONTINENTER ILLUSTRATA;

OMNIBUS OPERIBUS POST AMPLISSIMAS EDITIONES QUÆ TRIBUS NOVISSIMIS SÆCULIS DEBENTUR ABSOLUTAS
DETECTIS AUCTA;

INDICIBUS PARTICULARIBUS ANALYTICIS, SINGULOS SIVE TOMOS SIVE AUCTORES ALICUIUS MOMENTI
SUBSEQUENTIBUS, DONATA;

CAPITULIS INTRA IPSUM TEXTUM RITE DISPOSITIS, NECNON ET TITULIS SINGULARUM PAGINARUM MARGINEM SUPERIOREM
DISTINGUENTIBUS SUBJECTAMQUE MATERIAM SIGNIFICANTIBUS, ADORNATA;

OPERIBUS CUM DUBIIS, TUM APOCRYPHIS, ALIQUA VERO AUCTORITATE IN ORDINE AD TRADITIONEM
ECCLESIASTICAM POLLENTIBUS, AMPLIFICATA;

DUCENTIS ET AMPLIUS INDICIBUS LOCUPLETATA; SED PRÆSERTIM DUOBUS IMMENSIS ET GENERALIBUS, ALTERO
SCILICET RERUM, QUO CONSULTO, QUIDQUID NON SOLUM TALIS TALISVE PATER, VERUM ETIAM UNUSQUISQUE

PATRUM, ARSQUE ULLA EXCEPTIONE, IN QUODLIBET THEMA SCRIPSERIT, UNO INTUITU CONSPICIATUR;

ALTERO SCRIPTURÆ SACRÆ, EX QUO LECTORI COMPERIRE SIT OBIVIUM QUINAM PATRES ET
IN QUIBUS OPERUM SUORUM LOCIS SINGULOS SINGULORUM LIBRORUM SCRIPTURÆ VERSUS,

A PRIMO GENESEOS USQUE AD NOVISSIMUM APOCALYPSIS, COMMENTATI SINT.

EDITIO ACCURATISSIMA, CÆTERISQUE OMNIBUS FACILE ANTEPONENDA, SI PERPENDANTUR CHARACTERUM NITIDITAS,

CHARTÆ QUALITAS, INTEGRITAS TEXTUS, PERFECTIO CORRECTIONIS, OPERUM RECUSORUM TUM VARIETAS
TUM NUMERUS, FORMA VOLUMINUM PERQUAM COMMODA SIBIQUE IN TOTO PATROLOGIÆ DECURSU CONSTANter

SIMILIS, PRETHI EXIGUITAS, PRÆSERTIMQUE ISTA COLLECTIO, UNA, METHODICA ET CHRONOLOGICA,

SEXCENTORUM FRAGMENTORUM OPUSCULORUMQUE HACTENUS HIC ILLIC SPARSORUM,

PRIMUM AUTEM IN NOSTRA BIBLIOTHECA, EX OPERIBUS ET MSS. AD OMNES ÆTATES,

LOCOS, LINGVAS FORMASQUE PERTINENTIBUS, COADUNATORUM.

SERIES GRÆCA

IN QUÆ PRODEUNT PATRES, DOCTORES SCRIPTORESQUE ECCLESIAE GRÆCÆ
A S. BARNABA AD PHOTIUM,

ACCURANTE J.-P. MIGNE,

Bibliotheca Cleri universæ,

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE

PATROLOGIA, AD INSTAR IPSIUS ECCLESIAE, IN DUAS PARTES DIVIDITUR, ALIA NEMPE LATINA, ALIA GRÆCO-LATINA; LATINA, JAM INTEGRE EXARATA, VIGINTI ET DUCENTIS VOLUMINIBUS MOLE SUA STAT, CENTUMQUE ET MILLE FRANCIS VENIT. GRÆCA DUPLICI EDITIONE TYPIS MANDATA EST. PRIOR GRÆCUM TEXTUM CUM VERSIONE LATINA LATERALIS COMPLECTITUR, ET FORSAN CENTUM VOLUMINUM EXCEEDET NUMERUM. POSTERIOR AUTEM VERSIONEM LATINAM TANTUM EXHIBET IDEOQUE INTRA QUINQUAGINTA CIRCITER VOLUMINA RETINEBITUR. UNUMQUODQUE VOLUMEN GRÆCO-LATINUM OCTO, UNUMQUODQUE NERE LATINUM QUINQUE FRANCIS SOLUMMODO EMITUR: UTROBIQUE VERO, UT PRETHI HUIUS BENEFICIO FRUATUR EMPTOR, COLLECTIONEM INTEGRAM SIVE GRÆCAM SIVE LATINAM COMPARET NECESSE ERIT; SECUS ENIM, CUJUSQUE VOLUMINIS AMPLITUDINEM NECNON ET DIFFICULTATES VARIA PRETHIA ÆQUABUNT.

PATROLOGIÆ GRÆCÆ TOMUS X.

ROMANI PONTIFICES SÆCULI IV INEUNTIS. S. GREGORIUS THAUMATURGUS, S. HIPPOLYTUS
PORTUENSIS, DIONYSIUS ALEXANDRINUS, JULIUS AFRICANUS, ALII.

EXCUDEBATUR ET VENIT APUD J.-P. MIGNE EDITOREM,
IN VIA DICTA D'ANBOISE, PROPE PORTAM LUTETIÆ PARISIORUM VULGO D'ENFER NOMINATAM
SEU PETIT-MONTROUGE.

1857

BR
60
Alf
t. 10
cop. 1

SÆCULUM III.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΝΤΑ.

S. P. N. GREGORII,

COGNOMENTO *THAUMATURGI*,

OPERA QUÆ REPERIRI POTUERUNT OMNIA.

ACCEDUNT

S. ZEPHIRINI, S. CALLISTI I, S. URBANI I, PONTIANI, ANTERI, S. FABIANI, PONTIFICUM ROMANORUM;
S. HIPPOLYTI PORTUENSIS, S. DIONYSII ET S. THEONÆ ALEXANDRINORUM, S. ALEXANDRI
HIEROSOLYMITANI, S. ANATOLII LAODICENSIS, S. PHILÆ THMUTTANI,
EPISCOPORUM; S. ARCHELAI MESOPOTAMIÆ EPISCOPI; S. PAMPILI ECCLESIAE
CÆSARIENSIS PRESBYTERI ET MARTYRIS, MALCHIONIS ECCLESIAE
ANTIOCHENÆ PRESBYTERI, CAII ROMANI PRESBYTERI, PIERII CATE-
CHISTÆ ALEXANDRINI, THEOGNOSTI ALEXANDRINI,
JULII AFRICANI, ASTERII URBANI MACARII MAGNETIS,

SCRIPTA VEL SCRIPTORUM FRAGMENTA QUÆ SUPERSUNT;

ACCURANTE ET DENUO RECOGNOSCENTE J.-P. MIGNE,

BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSÆ,

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

TOMUS UNICUS.

VENIT 11 FRANCIS GALLICIS.

EXCŪDEBATUR ET VENIT APUD J.-P. MIGNE EDITOREM,
IN VIA DICTA D'AMBOISE, PROPE PORTAM LUTETIÆ PARISIORUM VULGO D'ENFER NOMINATAM,
SEU PETIT-MONTROUGE.

1857

1273

ELENCHUS

AUCTORUM ET OPERUM QUÆ IN HOC TOMO X CONTINENTUR.

S. ZEPHIRINUS PONTIFEX ROMANUS.

Epistolæ. 44

CAIUS PRESBYTER ROMANUS.

Fragmenta ex Dialogo sive Disputatione adversus Proclum, sectæ Cataphrygarum patronum. 25. — Fragmenta ex Parvo Labyrintho sive ex libro adversus Arlemonis hæresim, 25. — Fragmentum acephalum de Canone sacrarum Scripturarum, 33.

JULIUS AFRICANUS.

Epistola ad Origenem de historia Susannæ et Originis responsum, 51. — Epistola ad Aristidem, super genealogia quæ in sacris Evangeliiis est, 51. — Fragmenta ex quinque libris Chronographiæ, 63. — Passio S. Symphorosæ et septem filiorum ejus, 93.

SPURIA. — Narratio de iis quæ Christo nato in Persia acciderunt. 97

S. CALLISTUS I, PONTIFEX ROMANUS ET MARTYR.

Epistolæ. 421

S. URBANUS I, PONTIFEX ROMANUS.

Epistola ad omnes Christianos. 435

ASTERIUS URBANUS.

Fragmenta ex libris III contra Montanistas ad Abercium Marcellum. 445

PONTIANUS PAPA.

Epistolæ. 459

ANTERUS PAPA.

Epistola de mutatione episcoporum. 467

S. FABIANUS PAPA.

Epistolæ, 183. — Decreta, 199.

S. ALEXANDER HIEROSOLYMITANUS EPISCOPUS ET MARTYR.

Fragmenta epistolarum. 203

S. ANATOLIUS ALEX., LAODICENSIS IN SYRIA EPISCOPUS.

Canon paschalis. 209

Fragmenta ex libris *Arithmetico*rum. 231

THEOGNOSTUS ALEXANDRINUS.

Fragmenta. 239

PIERIUS CATECHISTA ALEXANDRINUS.

Fragmenta. 243

MALCHIO ECCLESIE ANTIOCHENÆ PRESBYTER.

Epistola ex persona Antiochenæ synodi scripta, adversus Paulum Samosatensem. 249

S. HIPPOLYTUS PORTUENSIS EPISCOPUS, MARTYR ET ECCLESIE DOCTOR.

OPERUM PARS I. — *Exegetica*.

Fragmenta in Hexaëmeron, 385. — Fragmenta in Genesim; 585. — In Numeros et Reges, 605. — In Psalmos, 607. — In Proverbia, 615. — In Canticum canticorum, 627. — In Isaiam prophetam, 629. — In Jeremiam et Ezechielem, 631. — In Danielelem, 635. — Scholia in Danielelem, 669. — Fragmenta in Susannam, 689. — Fragmenta alia, 697. — In Matthæum, 699. — In Lucam, 699. — In Joannis Evangelium et Apocalypsin, 701. — Fragmenta dubia in Pentateuchum, 701. — In Psalmos, 711. — Fragmenta alia in Psalmos, 721.

OPERUM PARS II. — *Dogmatica et historica.*

Demonstratio de Christo et Antichristo, 725. — Demonstratio adversus Judæos, 787. — Liber adversus Græcos, 795. — Contra hæresin Noeti cujusdam, 803. — Contra Beroneum et Heliconem, 829. — Sermo in sancta Theophania, 851. Fragmenta sermonum sive homiliarum, 861. — Fragmenta ex aliis scriptis, 867. — Apostolica de charismatibus traditio, 869. — Narratio de virgine Corinthiaca et de quodam Magistrano, 871. — Canon paschalis et catalogus operum ejusdem S. Patris, 871.

Appendix ad partem II *Opp. S. Hippolyti, dubia et supposititia complectens.* 904

Oratio S. Hippolyti de consummatione mundi, de Antichristo, et secundo adventu Domini nostri Jesu Christi, 903. — De duodecim apostolis, 951. — De lxx apostolis, 953. — Capita canonum Abulidis sive Hippolyti quibus Æthiopes utuntur, 957. — Canones Ecclesiæ Alexandrinæ, 959. — Chronicon cujusdam anonymi, 961.

S. GREGORIUS NEOCÆSARIENSIS EPISCOPUS, COGNOMENTO THAUMATURGUS.

OPERUM PARS I. — *Genuina.*

Expositio fidei, 983. — Metaphrasis in Ecclesiasten Salomonis, 987. — Epistolæ Canoniciæ, 1019. — Oratio prophanonica ac panegyrica in Origenem, 1049.

OPERUM PARS II. — *Scripta nonnullis dubia.*

Expositio fidei, quæ *Fides secundum partem* dicta est, 1105. — Fragmentum ejusdem expositionis fidei, 1123. — Fragmentum ex sermone de Trinitate, 1123. — Capitula duodecim de fide, 1127. — Disputatio de anima ad Tatianum, 1137. — Homiliæ quatuor, 1145. — Fragmentum in Evangelii secundum Matthæum cap. vi. vers. 22, 23, 1169.

OPERUM CORONIS. — Sermo in omnes sanctos, 1191.

S. DIONYSIUS ALEXANDRINUS EPISCOPUS.

Fragmenta ex libris II *De promissionibus*, 1237. — Fragmenta ex libris *De natura*, 1249. — Fragmenta ex libris adversus Sabellium, 1269. — Fragmenta ex quatuor libris ad Dionysium Romanum pontificem, 1271. — Epistolæ, 1271. — Exegetica in sacram Scripturam, 1343.

MACARIUS MAGNES.

Notitia et Fragmenta. 1343

S. ARCHELAUS MESOPOTAMIÆ EPISCOPUS.

Acta disputationis S. Archelai cum Manete. 1429

S. PAMPHILUS ECCLESIE CÆSARIENSIS PRESBYTER ET MARTYR.

S. Pamphili expositio capitum Actuum apostolorum, 1549. — Apologia pro Origene, 1557.

S. PHILEAS THMUEOS EPISCOPUS ET MARTYR.

Excerptum ex epistola ad Thumitas, 1561. — Epistola ad Meletium episcopum Lycopolitanum, 1565.

S. THEONAS EPISCOPUS ALEXANDRINUS.

Epistola ad Lucianum cubicularium. 1569

ADDENDA.

Commentarium Dionysii Alexandrini in principium Ecclesiastæ, 1577. — Interpretatio ejusdem in S. Evangelii secundum Lucam cap. xxii, vers. 42-48. 1589. — Fragmenta duo, 1603. — Versio nova Actorum S. Hippolyti, 1605.

S. ZEPHYRINUS

PONTIFEX ROMANUS

NOTITIA EX LIBRO PONTIFICALI DAMASI PAPÆ.

Hist. Concil., I, 72. — Varias lectiones ad hunc locum libri pontificalis vide *Patrologiæ Latine* tom CXXVII, col. 1305.)

Zephyrinus (1) natione Romanus, ex patre Abundio, sedit annos octo, menses septem, dies decem (2). Fuit ætatem temporibus Antonini et Severi, a consulatu Saturnini et Gallicani, usque ad Præsentem et Striptium consules. Illic constituit, ut præsentibus clericis et laicis fidelibus, sive clericus, sive Levita, sive sacerdos ordinaretur. Et fecit constitutum de ecclesia, ut patenas vitreas (3) ministri ante sacerdotes portarent, dum episcopus missam celebraret, et ut sacerdotes omnes astarent, dum sic missæ celebrarentur. Illic fecit ordinationes quatuor per mensem Decembrem, presbyteros XIII, diaconos VII, episcopus per octa XII. Qui sepultus est in cœmeterio suo, non longe a cœmeterio Callisti, via Appia, septimo Kalendas Septembris. Et cessavit episcopatus dies sex.

(1) *Zephyrinus*. Anno Severi imperatoris nono, A. D. 193, octavo die Augusti, postquam sedes pontificia undecim diebus vacasset, Victori Zephyrinus pontifex, natione Romanus, successit. Euseb. lib. v *Hist. eccles.*, cap. 27. Sub hoc quinta Christianorum generalis persecutio facta imperatoris decreta est: cujus sævitiam catholici quidam subterfugientes, a Montano ejusque sectatore Tertulliano immerito redarguuntur. Per hoc pontificem Cataphrygæ, disputatione publica, cui Cæsar vir apprime disertus ac pius præerat, correcti, una cum Marcione, Praxea, Sabellio, Valentino, et cæteris anathemate damnati sunt. Hieronymus. *De scriptor. eccles.* in Cæso; Euseb. lib. vi *Hist.*, cap. 44; Optat. Milevit. Natalius confessor in Tertulliano hæresim largitione pecunie advertebat, postquam ad respiscendum frequenter invitatus, et ab angelis graviter cæsus fuisset, tandem ciliis indutus, cineribus conspersus, naso cum matrone ac lacrymis ad pedes Zephyri pontificis et ad genua clericorum ac laicorum devotus, suppliciter in ecclesiam et ad penitentiam recipi petens, ab hoc eodem pontifice benigne acceptus. Euseb. lib. v *Hist.*, cap. 27. Hujus tempore, Agrippanus Carthageniensi episcopo auctore, hæreticorum reprobationis a secta exorta, et contra Marciano reprobata, de quo infra, comprobata est, et constat ex Cypri. epist. 71. Edictum, quod Zephyrus Montanus hæresim aliorumque pseudopapatorum lapsus penitentiam denegantium, auctoritate pontificia extulit: quo lapsos, etiamsi moechi et fornicatores fuissent, ad penitentiam invitavit ac recipi permisit. Tertullianus Christianus translega lib. 1 *De pudicitia* recitat et impugnat. Verba esteti, que etiam existunt, hinc sunt: Pontifex maximus, episcopus quædam dicitur. dicit: Ego et moechia et fornicationis delicta, penitentiam factis dimitto. Plura vide apud Baron. ab anno Christi 205 usque ad 221. *Siv. lib.*

(2) Sedis annos 8, menses 7, dies 10. Annis 18 et diebus tantum sedisse auctor est Euseb. in *Chronica*, quam sententiam, tamquam Vaticanis indicibus magis confirmatam, sequitur Baron. anno 221, tom. I, et veritas, quia ab anno Severi imperatoris anno, quo pontificatus impetum est, usque ad septimum annu Elagabalii, curas anno secundo via et pontificatus definitum esse Euseb. testatur

lib. vi *Hist. eccles.*, cap. 45, neque plures neque pauciores computari possunt. Martyrem obiisse Martyrologium refert, fortasse ex ea causa quod Elagabalo omnium etiam Christianorum religionem sub cultu Dei sui referre volenti, contradixerit. Baronius prædicto anno num. 2. *Id.*

(3) *Ut patenas vitreas*. Sicut his temporibus vitreas patenas in usu fuisse hinc constat, ita etiam calicem vitreum, ligneum, atque etiam argenteum, hoc tempore usitatum fuisse, aliunde probatur. De calice vitreo scribit S. Greg. papa lib. 1 *Dial.*, c. 7, sanctum Donatum Aretinæ Ecclesiæ in Galliis episcopum ac martyrem, vitreum calicem a pagania fractum orando instaurasse. Hieron. epist. 4 ad Rusticum: Nihil, inquit, illo ditius, qui corpus Domini canistro vimineo, sanguinem portat in vitro De eodem Cyprian. Gallus in Vita Cæsarii episcopi Arelatensis: Annon, inquit, in vitro habetur sanguis Christi? Epiphanius in *Panar.*, hæresi 34, refert Marcum hæresiarcham, apostolorum temporibus proximum, calice vitreo, quo in suis sacris peragendis utebatur, populum dementasse sic, ut colorem vini albi, qui foris apparebat in vitro, populus arte magica et præstigiis illusum rubrum judicaret, atque ita viam in sanguinem conversum esse crederet. Hisce etiam temporibus ante Christianos imperatores fuisse in Ecclesia sacra vasa argentea, constat ex Vita S. Urbani apud librum Pontificalem infra: et ex epistola 165 Sancti Augustini, nisi ex ætus proconsularibus refert, Christianos temporibus Diocletiani habuisse calices aureos duos, argenteos sex, etc. Gregorius Taronensis *De gloria mart.*, cap. 58, scribit sub eodem Diocletiano vasa sacra ministerialia argentea et cryptis, in quibus sancti martyres sacra peragentes delibescerant, effossa esse. Ligneum calicem usurpatum esse expresse dicitur ead. Vasa, de consecrat. dist. 1, idemque aperte colligitur ex concilio Triburiensi, cap. 18. ubi prohibentur sacerdotes, ne in ligneis vasculis alio modo conficere presument. Quia tamen propter fragilitatem vitri, usus vitrei calicis periculosus est, tandem circa tempora Caroli Magni, in concilio Remensi statutum est, ut calix Domini cum patena, si non ex auro, omnino ex argenteo fiat. Si quis autem tam pauper est, additur, saltem vel stanneum calicem habeat. Vide Baron. in *notis ad Martyrolog.* Rom. die 7 August. *Id.*

NOTITIA ALTERA.

(D. CONSTANT, *Epistolæ Rom. Pont.*, tom. I et unic., p. 107.)

Licet hujus pontificis nomen in Bucheriano catalogo desideretur, in eo tamen tempus, quo illum Ecclesiæ præfuisse arbitratus est catalogi hujus scriptor, sub Victoris nomine indicatur, scilicet a consulatu Saturnini et Galli usque Præsente et Extricato, hoc est ab anno Christi 198 ad 217. Eadem consulari nota mendose expressa initium ac finem pontificatus Zephyrini liber Pontificalis designat. In antiquo Corbeiensis codicis catalogo annos XVIII, menses VII, dies X, sedisse adnotatur. Eusebius vero lib. V *Hist.*, c. 28, eum Severi imperatoris anno circiter nono, hoc est Christi circiter 202 ordinatum scribit: tum lib. VI, c. 21, eundem, cum per annos octodecim sacerdotium obtinisset, primo Antonini Heliogabali imp. anno vita functum tradit. Unde sequitur, ut mors ejus anno Christi 219 aut 220, quo B

anno re ipsa idem Eusebius in *Chronico* Callistum ei successisse notat, illiganda sit. Sed in hoc ipso *Chronico* primus Heliogabali imp. annus ad annum Christi 218 refertur. Et cum quidem 7 die Junii prædicti anni 218 imperatorem renuntiatum fuisse aliunde notum est. Denique Zephyrini mors in Hieronymi aliisque antiquioribus Martyrologiis Decembris 20 die, in cæteris 26 Augusti, quo nunc celebratur ipsius festivitas, recolitur. Si igitur ipsum cum Eusebio Antonini Heliogabali imp. primo anno, et cum vetustioribus Martyrologiis 20 Decembris die obiisse ponamus, sub exitum anni 218 mors ejus consignanda erit.

Ad ejus epistolas quod attinet, nihil in eis est cur a reliquis Isidori mercibus separantur.

S. ZEPHYRINI PAPÆ EPISTOLÆ.

1 EPISTOLA PRIMA.

AD EPISCOPOS OMNES SICILIENSES.

De judiciis episcoporum, et majoribus Ecclesiæ causis in sede apostolica terminandis.

Romanæ urbis archiepiscopus ZEPHYRINUS, omnibus per Siciliam constitutis episcopis in Domino salutem.

Divinæ circa nos gratiæ memores esse debemus¹, quæ nos per dignationis suæ misericordiam, ob hoc ad fastigium sacerdotale (4) provexit, ut mandatis ipsius inhærentes, et in quadam sacerdotum ejus speculatione constituti, prohibeamus illicita et sequenda doceamus. Sicut stellas cæli non exstinguit nox², sic mentes fidelium, firmamento inhærentes³ sanctæ Scripturæ, non obscurat mundana iniquitas⁴. Idcirco meditari vos oportet, et Scripturas et præcepta divina quæ in Scripturis continentur diligenter attendere, ne transgressores legis Dei, sed

C impletores appareatis.

Patriarchæ vero vel primates, accusatum discutientes episcopum⁵, non ante sententiam proferat finitivam, quam apostolica auctore auctoritate, aut reum seipsum confiteatur, aut per innocentes et regulariter examinatos convincatur testes⁶; qui minori non sint numero, quam illi discipuli fuerunt, quos Dominus ad adjumentum apostolorum eligi præcepit, id est, septuaginta duo. Detractores quoque⁷, qui divina auctoritate eradicandi sunt, et auctores inimicorum, ab episcopali submovemus accusatione vel testimonio: nec summorum quispiam minorum accusationibus impetatur aut dispereat⁸. Neque in re dubia⁹, certa judicetur sententia; nec ullum judicium, nisi ordinabiliter habitum teneatur. Absens vero¹⁰ nemo judicetur, quia et divinæ et humanæ hoc prohibent leges. Accusatores autem eorum, omni careant suspitione¹¹, quia columnas suas Dominus

¹ Hæc cum seq. Ant. Aug. aliisque viris eruditis supposititia habetur. ² Hilari papæ sancti Leonis successoris ep. 5. ³ *Distinct.* 38: Sicut stellas cæli. ⁴ Adhærentes. ⁵ *Prosperi sentent.* 120, ex S. Aug. in Ps. xciii. ⁶ 2. q. 1: Primat. accusat.; et in *Felicis I*; et in *decr. Ivon.*, lib. iv. ⁷ Anianus in *const.* 1, tit. 40, lib. ix *Cod. Theod.* ⁸ Adrian., *coll.* 68; 3. q. 4: Detractores quoque. ⁹ *Desperet.* ¹⁰ *Greg. ep.* 30, lib. viii, et 52, xi. ¹¹ 3. q. 9: Absens vero. ¹² *Adrian. coll.* 15.

(4) *Ad fastigium sacerdotale.* Pontificatum summum intelligit, cui simul oves et agni (id est, episcopi, ut Paves exponunt), cum reliquis clericis et tota plebe commisi sunt, Joan. cap. xxi. Ideoque

hic recte pontificatum suum sacerdotale fastigium nominat, cujus sacerdotium, dignitate et officio simul, supra omnium sacerdotum et episcoporum longe emineat. Sev. Bin.

firmiter stare voluit, non a quibuslibet agitari. Nullum namque eorum sententia, non suo iudice dicta ¹⁴, constringat, quia et leges sæculi idipsum fieri præcipiunt. Duodecim enim iudices ¹⁵, quilibet episcopus accusatus ¹⁶, si necesse fuerit, eligat, a quibus ejus causa juste iudicetur. Nec prius audiatur, aut excommunicetur, vel iudicetur, quam ipsi per se eligantur, et regulariter vocato, ad suorum primo conventum episcoporum, per eos ejus causa juste audiatur, et rationabiliter discernatur. Finis vero ejus causæ ad sedem apostolicam deferatur, ut ibidem terminetur. Nec antea finiatur, sicut ab apostolis vel successoribus eorum olim statutum est, quam ejus auctoritate fulciatur. Ad eam quoque ab omnibus ¹⁷, maxime tamen ab oppressis, appellandum est, et concurrendum quasi ad matrem, ut ejus uberibus nutriantur, auctoritate defendantur, et a suis oppressionibus releventur, quia non potest nec debet mater oblivisci filium suum ¹⁸. Judicia enim episcoporum, majoresque Ecclesiæ causæ, a sede apostolica, et non ab alia, sicut apostoli et sancti successores eorum statuerunt, cum aliis episcopis ¹⁹ sunt terminandæ: quia licet in alios transferantur episcopos, beato tamen apostolo Petro dictum est: *Quæcunque ligaveris super terram, erunt ligata et in cælis; et quæcunque solveris super terram, erunt soluta et in cælis* ²⁰. Et reliqua privilegia, quæ soli huic sanctæ sedi concessa sunt, et inconstitutis apostolorum (5), eorumque successorum, aliisque quamplurimis cum eis concinentibus, habentur inserta. Septuaginta ²¹ enim apostoli sententias præfixerunt (6), cum aliis quamplurimis episcopis, et servandas censuerunt. De occultis enim alieni cordis temere iudicare ²², peccatum est; et eum cujus non videatur opera nisi bona, iniquum est ex suspicionem reprehendere, cum eorum, quæ hominibus sunt incognita, solus Deus iudex sit. Ipse vero novit abscondita cordis ²³, et non alius. Injusta enim iudicia ab omnibus cavenda sunt; maxime tamen a servis Dei. *Servum autem Dei non oportet litigare* ²⁴, nec quemquam damnare. Episcopi namque a plebibus et clero, et domini a servis ferendi sunt ²⁵, ut sub exercitatione tolerantiae, sustineantur temporalia, sperentur æterna. Augēt enim me-

A rita virtutis, quod propositum non violat religionis. Satagendum est vobis, ne aliquis fratrum vestrorum graviter laceretur vel pereat. Succurrere ergo vos oportet oppressis, et liberare eos de manu persequentium, ut cum beato Job dicatis: *Benedictio perituri super me veniebat, et cor viduæ consolatus sum. Justitia inductus sum, et vestiri me vestimento et diademate, iudicio meo. Oculus fui cæco, et pes claudus. Pater eram pauperum, et causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam. Conterebam molas iniqui, et de dentibus illius auferebam prædam* ²⁶: et reliqua. Vos ergo, qui in specula a Domino estis positi, comprimere et repellere eos summopere debetis, qui fratribus insidias præparant, aut in eos seditiones et scandala excitant ²⁷. Facile est enim verbo fallere hominem, non tamen Deum ²⁸. Ideo hos repellere, et ab his vos cavere oportet, quatenus extincta funditus hujusmodi caligine, Lucifer eis resplendeat ²⁹, et lætitia oriatur, sanctissimi fratres. Data duodecimo Kalend. Octobris, Saturnino et Gallicano ³⁰ viris clarissimis consulibus ³¹.

EPISTOLA II.

AD ÆGYPTI PROVINCIÆ EPISCOPOS.

Charissimis fratribus per Ægyptum Domino militantibus ZEPHYRINUS Romanæ urbis archiepiscopus.

C Tantam a Domino, hujus sanctæ sedis et apostolicæ Ecclesiæ fundatore, et beato Petro principe apostolorum, accepimus fiduciam ³², ut pro universali Christi sanguine redempta Ecclesia, impigro laboremus affectu ³³, et omnibus Domino famulantibus succurramus, et cunctis pie viventibus apostolica auctoritate opem feramus. Omnes qui in Christo volunt pie vivere ³⁴, necesse est ut ab impiis et dissimilibus patiantur opprobria, et despiciantur tanquam stulti et insani, ut meliores et purgatiores efficiantur qui bona temporalia perdunt, ut percipiant æterna. Eorum vero despectio et irrisio in ipsos retorquetur qui eos affligunt et contumeliis afficiunt, cum et abundantia eorum in egestatem, et superbia transierit in confusionem.

¹⁴ Cod. const. unica, l. iv, tit. 46. ¹⁵ 5. quæst. 4: Duodecim iudices. ¹⁶ iv Carth., 10, et iii, 7. ¹⁷ 2. q. 6: Ad Romanam Ecclesiam. ¹⁸ Isai. xlix, 15. ¹⁹ Vox, *episcopis*, abest a ms. ²⁰ Matth. xvi, 19. ²¹ Al. sexaginta, ut in ms. Just.; al. quinquaginta, dist. 16: Sexaginta sententias. ²² Prosperi sent. 21, ex S. Aug. in Ps. cxviii. ²³ Ps. xliii, 22. ²⁴ II Tim. ii, 24. ²⁵ Prosperi sent. 34, ex S. Aug. in Ps. cxxiv. ²⁶ Job xxix, 13 seqq. ex vers. vulgata. ²⁷ Nutriunt. ²⁸ Sixti sent. 176. ²⁹ Steph. Dorensis consult. 2, syn. Later. sub Martino I. ³⁰ Gallo. ³¹ Saturninus hic et Gallus coss. fuerunt an. 198, vivente adhuc Victore. ³² S. Leo, ep. 24. ³³ Effectus. ³⁴ S. Prosperi sent. 32, ex S. Aug. in Ps. cxxii.

(5) *Et in constitutis apostolorum.* 75 Canonem apostolorum intelligit, quo constitutum est, ut episcopales causæ non nisi ab episcopis superioribus, conciliis, aut Romano pontifice dijudicentur. Vide quæ diximus ibi in notis ad prædictum canonem 75. *Scr. Bix.*

(6) *Septuaginta enim apostoli sententias præfixerunt.* Alia quædam lectio habet, sexaginta, alia quinquaginta; quovis modo legatur, verum est,

quod per has sententias, canones apostolorum intelligat; quorum numerus, licet quinquagenarius tantum fuerit, ut supra in notis nostris ibidem ostendimus, tamen, quia uno canone quandoque plures sententiæ comprehenduntur, 60 aut 70 sententiarum apostolicarum numerus, quinquagenario apostolorum canonum numero, nihil obstat aut præjudicat. *Id.*

I.

De episcopis rebus spoliatis, vel a sede pulsis.

Nuntiatum est enim sedi apostolicæ per apocri-
sarios vestros ³³ (7), quosdam fratrum nostrorum,
episcoporum videlicet, ab Ecclesiis et sedibus pro-
priis pelli, suaque eis auferri suppellectilia, et sic
nudos et exspoliatos ad judicia vocari; quod omni
ratione caret, cum constituta apostolorum, eorum-
que successorum, et præcepta imperatorum ³⁴ ac
constitutiones legum, idipsum prohibeant, et apo-
stolicæ sedis auctoritas idipsum fieri vetet. Præcep-
tum est ³⁷ ergo in antiquis statutis, episcopos eje-
ctos ³⁸, atque suis rebus exspoliatos, Ecclesias pro-
prias recipere, et primo sua omnia eis reddi: et
tum demum, si quis eos juste accusare voluerit,
æquo periculo facere, iudices esse decernentes, epi-
scopos recta sapientes, et in ecclesia convenientes,
ubi testes essent singulorum, qui oppressi videban-
tur: nec prius eos respondere debere ³⁹, quam
omnia sua eis et ecclesiis eorum legibus integer-
rius restituantur. Nec mirum, fratres, si vos perse-
quuntur, cum caput vestrum Christum Domi-
num nostrum usque ad mortem sint persecuti.
Ipsæ tamen persecutiones patienter portandæ sunt,
ut ejus discipuli esse cognoscamini, pro quo et pati-
mini. Unde et ipse ait: *Beati qui persecutionem
patiuntur propter justitiam* ⁴⁰. His fulti suffragiis,
non multum debemus timere opprobrium homi-
num ⁴¹, neque eorum exprobrationibus vinci, quo-
niam hoc nobis Dominus jubet per Isaiam prophe-
tam, dicens: *Audite me qui scitis iudicium, popu-
lus meus, in quorum cordibus lex mea est. Nolite
timere opprobrium hominum, et blasphemias eorum
ne timeatis* ⁴², considerantes quod in Psalmo
scriptum est: *Nonne Deus requirat ista? Ipse
enim novit abscondita cordis* ⁴³, et cogitationes tali-
um hominum, quoniam vanæ sunt ⁴⁴. Vana autem
locuti sunt unusquisque ad proximum suum, labia
dolosa in corde, et corde locuti sunt mala. Sed dis-
perdet Dominus universa labia dolosa, et linguam
magniloquam. Qui dixerunt: *labia nostra a nobis sunt;
quis noster Dominus est* ⁴⁵? Nam si hæc in memo-
ria retinerent, minime ad tantam prosilirent ini-
quitatem. Non enim probabili et paterna doctrina
hoc faciunt ⁴⁶, sed ut suam exerceant in servos Dei
vindictam. Scriptum namque est: *Via stulti recta
in oculis ejus. Et: Sunt viæ, quæ videntur homini
justæ, novissima autem earum deducunt ad mor-*

A tem ⁴⁷. Nos enim qui hæc patimur, iudicio Dei hæc
reservare debemus, qui reddet unicuique secundum
opera ejus ⁴⁸. Qui etiam per ministros suos into-
nuit, dicens: *Mihi vindicta, ego retribuam* ⁴⁹. Vos
enim in recta fide, et opere, ac bona voluntate
succurrite vicissim, nec aliquis a supplemento fra-
tris subtrahat manum, quoniam in hoc, ait Domi-
nus, *cognoscent omnes quia mei estis discipuli, si di-
lectionem habueritis adinvicem* ⁵⁰. Unde et ipse per
Prophetam loquitur, dicens: *Ecce quam bonum et
quam jucundum, habitare fratres in unum* ⁵¹. Spiritu-
ali dico habitaculo et concordia ⁵², quæ in Deo est,
et unitate fidei, hujus delectabilis secundum veri-
tatem habitaculi, quæ videlicet in Aaron magis de-
corabatur, atque sacerdotibus ⁵³ induentibus digni-
tatem, sicut unguentum super caput, principalem
intellectum irrigans, et usque ad ipsam extremam
scientiam deducens. In hoc enim habitaculo benedi-
ctionem et æternam vitam promisit Dominus.
Hujus igitur propheticæ vaticinationis meritum
amplectentes, præsentem fraternam syllabam expo-
suimus, nostra propter charitatem minime quæren-
tes, aut quæsituri. Non enim detrahentibus bonum
est detrudere, aut palo (secundum vulgarem fabu-
lam) excutere palum. Absit! Non sunt ista nostra.
Hæc enim avertat Divinitas. Justo iudicio Dei datur
plerumque peccatoribus potestas ⁵⁴, qua sanctos
ipsius persequantur, ut qui Spiritu Dei juvantur
et aguntur, fiant per laborum exercitia clariores.
Ipsis tamen, qui eos persequuntur, et exprobrant,
atque detrahunt, erit procul dubio væ. Væ, væ illis
qui detrahunt servis Dei, quia detractio eorum ad
eum pertinet ⁵⁵, cujus ministerium agunt et vice
funguntur. Oramus autem, ostium circumstantiæ,
qui neminem perire aut labiis suis pollui volumus,
eorum oribus imponi, et verbum minime nocivum
concipere, aut ore proferre. Unde et Dominus
per Prophetam loquitur, dicens: *Dixi, custodiam
vias meas, ut non delinquam in lingua mea* ⁵⁶.
Dominus omnipotens, et ejus unigenitus Filius, et
Salvator noster Jesus Christus, hoc vobis tribuat
incitamentum, ut omnibus fratribus, quibuscunque
tribulationum molestiis laborantibus, viribus quibus
potestis succurratis, et eorum (ut dignum est)
injurias vestras æstimetis; maximum adminiculum
eis verbis et factis præbeatis, ut ejus discipuli in-
veniamini veri, qui fratres, ut se, omnibus diligere
præcepit.

³³ In decr. Ivonis, l. iv. ³⁴ Ethnicorum utique et Ecclesiæ persecutorum. ³⁷ 2, quæst. 2: Præceptum est. ³⁸ Adr. coll. 13, ex Trip. vii, c. 12. ³⁹ Adr. coll. 5, ex syn. iii, Rom., sub Symmacho. ⁴⁰ Math. v, 10. ⁴¹ Martinus consult. 3, conc. Lateranensis. ⁴² Isai. li, 7. ⁴³ Psal. xliii, 22. ⁴⁴ Psal. xciii, 11. ⁴⁵ Psal. ii, 3, 4, 5. ⁴⁶ Idem Martinus. ⁴⁷ Prov. xii, 15, 28. ⁴⁸ Math. xvi, 27. ⁴⁹ Rom. xii, 19. ⁵⁰ Joan. xiii, 35. ⁵¹ Psal. cxxxii, 1. ⁵² Pauli ep. CP. epist. consult. 4, conc. Later. sub Martino I. ⁵³ Sacerdotalem; ita et ms. ⁵⁴ S. Prosperi sent. 23, ex S. Aug. in Pa. cxviii. ⁵⁵ Greg. ep. 52, lib. xii. ⁵⁶ Psal. xxxviii, 1.

(7) *Apocriarios vestros*. Apocrisarii dicuntur legati episcoporum, et velut eorum locum tenentes, qui res Ecclesiæ gubernant, negotia singulorum audiunt, et ad episcopos referunt. Dicuntur igitur apocrisarii, id est, responsales, ab ἀποκριῶνας,

id est, respondeo. Horum fit mentio in capite Significasti, de elect, et apud Justinianum Novell. Quomodo oporteat episcopos, cap. 12, et de sanctissimis episcopis § Reverendiss. Albericus per apocrisarios nuntios papæ intelligit. Sev. Bux.

II.

De ordinatione presbyterorum atque diaconorum.

Ordinationes vero presbyterorum ⁵⁷ et Levitarum, tempore congruo et multis coram astantibus, solemniter agite, et probabiles et doctos viros ad hoc opus provehite ⁵⁸, ut de eorum societate et adju-

A mento plurimum gaudeatis. Ponite indesinenter corda vestra in virtute Dei ⁵⁹, et enarrate hæc et cætera divina verba in progenies alteras, *quoniam hic est Deus noster in æternum, et ipse reget nos in sæcula* ⁶⁰. Data 7 Idus Novembris, Saturnino et Gallicano ⁶¹ viris clarissimis consulibus.

⁵⁷ Distinct. 75. Ordinationes presbyterorum. ⁵⁸ Constituite. ⁵⁹ Gelasius, ep. 9. ⁶⁰ Psalm. XLVII, 15. ⁶¹ Gallo.

ANNO DOMINI CCXIV.

CAIUS PRESBYTER ROMANUS

NOTITIA.

(GALLAND, *Biblioth. Patrum*, tom. II, Proleg., p. XXIII.)

I. Caius, sancti Irenæi contubernalis, an domo Corinthius? Ecclesiæ Romanæ presbyter et episcopus gentium. De Caii presbyteratu et episcopatu Dodwellus et Fabricius minus belle opinati esse videntur. Rectius Bacchinius.

II. Quo tempore claruit auctor, vir disertissimus. Disputationem scripsit adversus Proculum Cataphrygarum sectatorem. Ex veterum et recentiorum sententia opus eidem asseritur, Parvus Labyrinthus inscriptum.

III. Scripsisse quoque Caius De Canone sacrarum Scripturarum existimatur: in ea fortasse disputatione quam habuit adversus Proculum Montanistam. Hujusce argumenti fragmentum acephalum, haud ita pridem vulgatum, adducitur; ipsique variis conjecturis tribuitur ab editore Muratorio V. C., cujus monitum exhibetur.

IV. Observationes nonnullæ tum in allatum fragmentum, tum in monitum Muratorianum subjiciuntur.

I. Caius, vel Gaius, una cum sancto Irenæo conversatus fuisse, ὃς καὶ συνεπολιτεύσατο τῷ Εὐρημῷ, ex subscriptione Actorum martyrii S. Polyecarpi existimatur ⁶². Ex qua quidem subscriptione fuisse ipsum domo Corinthium, et cum Irenæo Romam profectum conjicit Moynius ⁶³: sed præter rem, ut censent eruditi *Historiæ litterariæ Gallicæ auctores* ⁶⁴. Illud certius ex Photio ⁶⁵, fuisse Caium Romanæ Ecclesiæ presbyterum, ordinatumque et gentium episcopum. Τοῦτον τὸν Γάϊον πρεσβύτερον γὰρ γεγενῆσθαι τῆς κατὰ Ῥώμην Ἐκκλησίας· χειροτονηθῆναι δὲ αὐτὸν τῶν ἑθνῶν ἐπίσκοπον. Mirum sane Dodwellum conjectasse ⁶⁶, Caium Romanæ Ecclesiæ presbyterum, propter ipsas traditiones quas conservavit, appellatum: cum præter Photii testimonium, Eusebius quoque *virum ecclesiasticum, ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα*, illum nominet ⁶⁷. Neque minus mirari subit visum fuisse Fabricio ⁶⁸, apud Photium pro ἑθνῶν ἐπίσκοπον legendum esse Ἄθη-

νῶν: adeo ut, hac lectione fidenter admissa, fuisse Caium Atheniensem episcopum securus pronuntiet. Quis porro nesciat ab initio rei Christianæ in more positum institutoque majorum fuisse, ut episcopi crearentur qui nulli certæ Ecclesiæ præsiderent? « In Ecclesiis ex gentibus tantum fundandis (verba sunt Bacchini V. C. ⁶⁹) Petrum successorumque pontifices priores, id servasse compertum, ut episcopi crearentur, antequam gentiles quibus illi præesse debebant, converterentur. Id ex veteribus et sincerioribus Ecclesiarum monumentis liquido constat. Missi sunt plures episcopali characterem insigniti a Petro et successoribus in Italiæ Hispaniarum, Britanniæ, Africæ, Galliarum regiones, qui Ecclesiis sibi constituerent, gentilibus ad veritatis lumen conversis. Ita in Oriente ubi Judæi frequentes degebant, conversis ex circumcissione et præputio dati sunt episcopi: in Occidente, ubi Judæi vel rari vel eorum nullus, epi-

⁶² Vide tom. V nostr. *Biblioth.* ⁶³ Moyn. ad Var. sacr. pagg. 937, 940. ⁶⁴ Hist. littér. de la France, tom. I, part. 1, pag. 356. ⁶⁵ Phot. *Bibl.*, cod. 48. ⁶⁶ Dodw. *Dissert.* 3 Iren. § 31, p. 284. ⁶⁷ Euseb. *Hist. eccl.*, lib. II, cap. 25. ⁶⁸ Fabric. *Bibl. Gr.*, tom. V, pag. 267. ⁶⁹ Bacchin., *De eccl. hierarch. origin.*, part. 1, cap. 3, § 19, pag. 266.

scopi creati qui gentiles converterent. Ibi Ecclesiae A
episcopos receperunt : hic episcopi, quas regerent
Ecclesias fundarunt. Ordinatos propterea primis
Ecclesiae temporibus in Occidente, non modo certae
gentis quae in fide erudiri deberet, sed etiam creatos
non certae gentis nec certae regionis episcopos
novimus, qui gentibus praedicantes, ubi consisterent
ibi certam sibi sedem fundarent. Ejus rei, et post
apostolica tempora in moribus positae, et ab apostolis
procul dubio fluentis, certum documentum exhibet
Photius ⁷⁰...Id nempe ab initio obtinuerat, ut
hujusmodi Evangelii emissariis, orbis gentilium ad
Christum converteretur, qui Romanae [sedis tanquam
metropolis colonias fundarent in Occidente, de
quibus Innocentius I epist. ad Decentium Eugubinum
haec habet : *Legant si in his provinciis alius B*
*apostolorum inventitur, aut legitur docuisse. Quod si
non legant, quia nusquam inventitur, oportet eos hoc
sequi quod Romana Ecclesia custodit, a qua eos initium
accepisse non dubium est.* » Hactenus vir doctus.
Sed hac de re Tillemontium quoque consulas ⁷¹
velim.

II. Claruit Caius, vir disertissimus, λογώτατος
ἀνὴρ ⁷², sub Zephyrino Romanae urbis episcopo, ut
post Eusebium ⁷³ tradit sanctus Hieronymus ⁷⁴, Antonino
Caracalla imperante, id est, saeculo III in-
eunte, sive circa aerae vulgaris annum 212. Inter ejus
scripta celebratio Disputatio adversus Proculum
Montani sectatorem, quam *valde insignem* Doctor
maximus; *accuratam*, *σπουδαίαν*, Photius appellat ⁷⁵ :
cujus fragmenta ex Eusebio descripsimus.

Stylus item strinxisse Caius adversus Artemo-
nis haeresim, suamque lucubrationem *parvum La-*
abyrinthum inscripsisse, ex veterum monumentis
perhibetur. Hujus quidem scripti tria insignia fra-
gmenta nobis servavit Eusebius ⁷⁶; qui tamen tum
auctoris nomen, tum operis titulum reticet. Hinc
nonnulli apud Theodoretum ⁷⁷ Origeni opus perpe-
ram tribuisse noscuntur. Sic enim ille : Κατὰ τῆς
τούτων ἀρσεως ὁ σμικρὸς συνεγράφῃ Λαβύρινθος,
ὅν τινες Ἀριγέου ὑπολαμβάνουσι πόνημα· ἀλλ' ὁ
χαρακτὴρ ἐλέγχει τοὺς λέγοντας. « Contra istorum
(Artemonis et Theodoti coriarii) haeresim conscrip-
tus est *parvus Labyrinthus*, quem nonnulli Origenis
opus esse putant : sed eos qui hoc dicunt, stylus re-
darguit. » Neque aliter Photius. Plerique tamen re-
centiorum genuinum fetus parentem Caium agnos-
cunt. Jamque rem confecisse videtur Pearsonius
his verbis ⁷⁸ : « Quin scriptor qui adversus Artemonis
haeresim sub Zephyrino scripsit, idem fuerit cum
eo qui sub Antonino Severi filio disputationem
cum Proculo Montanista iniit, nempe Caius, dubi-

tari non debet. Quamvis enim Eusebius nec nomen
auctoris nec libri titulum ex quo excerpta verbatim
transcripsit, commemoret, titulum tamen libri cog-
noscimus *μικρὸν Λαβύρινθον* fuisse. Nam non
tantum Nicephorus affirmat ⁸⁰, τὸν μικρὸν εἰρημένον
Λαβύρινθον redarguisse absurditate Artemonis et
Theodoti, quam beatus Victor depugnavit ; sed et
Theodoretus ⁸¹ trium pericoparum a I Eusebium
summam ex *parvo Labyrintho* deducit, de Theodoto
agens. *Parvum* autem hunc *Labyrinthum* Photius
Γαίου πόνημα agnoscit ⁸², τῇ ἀληθείᾳ αὐτοῦ συντε-
ταχότος, quod *re vera ille composuit*, qui et διάλε-
ξιν contra Proculum Montanistam edidit. » Hactenus
vir eruditus. Haud velim tamen omittas quae in
eamdem sententiam observant doctissimi viri, Tillemontius ⁸³,
Historiae litterariae Gallicae auctores ⁸⁴,
nec non Wesselingius ⁸⁵.

III. Tribus hujusce operis excerptis Eusebianis
quae cum notis Valesii et Coutantii protulimus, frag-
mentum acephalum de *Canone sacrarum Scriptura-*
rum addidimus, haud ita pridem a cl. Muratorio
evulgatum : cujus proinde monitum hic apponere
operae pretium existimamus. Sic autem se habet ⁸⁶ :
« Asservat Ambrosiana Mediolanensis bibliotheca
membranaceum codicem, e Bobiensi acceptum, cu-
jus antiquitas pene ad annos mille accedere mihi
visa est. Scriptus enim fuit litteris majusculis et
quadratis. Titulus praefixus omnia tribuit Joanni
Chrysostomo, sed immerito. Mutillum in principio co-
dicem deprehendi. . . . Ex hoc ergo codice ego de-
cerpti fragmentum antiquissimum, ad Canonem di-
vinarum Scripturarum spectans. Nulli diligentiae pe-
perci ut ejus auctorem detegerem, simulque rescirem
num hactenus editum fuerit. Nisi me fefellerunt
oculi, aut complurium librorum defectus quem non
semel doleo, nusquam deprehendi evulgatum ; ac
propterea spes mihi superest, fore ut libentius a
lectoribus excipiat, ac praecipue quod antiquitatem
redoleat maxime venerabilem. Si conjecturam meam
exserere fas est, in illam opinionem feror, tribuenda
haec esse *Caio Ecclesiae Romanae presbytero, qui sub
Victore et Zephyrino pontificibus*, teste Photio ⁸⁷, hoc
est, qui circiter annum Christi 196 floruit. Disputa-
tionem Caii istius, *disertissimi viri, habitam Romae
temporibus Zephyrini adversus Proculum quemdam
C*
Cataphrygarum haeresis propugnatores, memorat
Eusebius Caesariensis ⁸⁸; in qua ille dum adversariorum
in componendis novis Scripturis temeritatem et
audaciam sugillat, τῶν τοῦ ἱεροῦ Ἀποστόλου δεκατριῶν μόνων ἐπιστολῶν
μνημονεύει, τὴν πρὸς Ἑβραίους μὴ συναριθμήσας
ταῖς λοιπαῖς· ἐπεὶ καὶ εἰς δεῦρο παρὰ Ῥωμαίων τι-

⁷⁰ Phot., Bibl. cod. 48, ubi de Caio, cujus loci verba modo retulimus. ⁷¹ Tillem., Mém. tom. II, pag. 235, art. 5e, sur la persécut. d'Adrien. ⁷² Euseb. Hist. eccl. lib. VI, cap. 20. ⁷³ Id. ibid. lib. II, cap. 25. ⁷⁴ Hieron., De vir. illustr., cap. 59. ⁷⁵ Phot. l. c. ⁷⁶ Euseb., Hist. ecc. lib. V, cap. 28. ⁷⁷ Theodor., Haeret. fab. lib. II, cap. 5, p. 200. ⁷⁸ Phot. l. c. ⁷⁹ Pearson., opp. post. Dissert. 2, cap. 1, § 3, pag. 148. ⁸⁰ Niceph., Hist. eccl. lib. IV, cap. 20. ⁸¹ Theodor., l. c. ⁸² Phot. l. c. ⁸³ Tillem., Mém., t. III, pag. 176. ⁸⁴ Hist. littér. de la France, tom. I, part. 1, pag. 359. ⁸⁵ Wesseling., lib. Probabil. cap. 21, pagg. 175, 177. ⁸⁶ Murat., Antiqq. Ital. med. æv., tom. III, pag. 851 seqq. ⁸⁷ Phot., Bibl. cod. 48. ⁸⁸ Euseb., Hist. eccl. lib. VI, cap. 20.

σιν, οὐ νομιζέται τοῦ Ἀποστόλου τυγχάνειν: *tredecim tantum dirini Apostoli recenset Epistolas, eam quæ ad Hebræos inscripta est, cum reliquis non adnumerans. Sane hæc epistola Etiamnum a quibusdam Romanis Apostoli esse non creditur.* Sanctus Hieronymus totidem fere verbis, de Caio isto loquens ⁹⁹, reddidit sententiam Eusebii: nisi quod addit, *disputationem a Caio habitam sub Zephyrino Romanæ urbis episcopo, id est sub Antonino Severi filio*; ac propterea secundum illum Caius hæc scripserit circiter annum vulgaris epochæ 212. Addit etiam de eadem epistola: *Sed et apud Romanos usque hodie quasi Pauli Apostoli non habetur*; cum tamen Eusebius tantum scripserit *apud quosdam Romanos*. Photius quoque l. c. auctor est, Caium *tredecim duntaxat beati Pauli Epistolas enumerasse, non recepta in censum quæ est ad Hebræos*. Ille quoque hæc ab Eusebio hausit. Cæterum non est bujus loci recensere, quibus auctoribus et rationibus in Canonem sacrarum Scripturarum merito recepta deinde ab omnibus fuerit Epistola ad Hebræos, de qua idem sanctus Hieronymus ad Evagrium scribens, dicit: *Quam omnes Græci recipiunt et nonnulli Latinorum*. Ita quæstionem hanc jam diu versarunt ac illustrarunt viri doctissimi, ut rursus eandem agitare velle, supervacaneum foret.

Illud quod ad me spectat, arripio. Hippolytus quoque Portuensis episcopus, Caii supra laudati æqualis, Photio teste ⁹⁹, sensit *Epistolam ad Hebræos non esse Pauli apostoli*. Imo ne temporibus quidem sancti Hieronymi Romana Ecclesia illam inter canonicas Apostoli Pauli Epistolas receperat. Cum ergo eam omiserit Caius presbyter Romanus, scriptor antiquissimus, cæteras recensens; veri videtur simile eidem Caio tribuendum esse fragmentum infra evulgandum, in quo prætermissam plane videas Epistolam ad Hebræos ⁹⁹. Accedit et alterum robustius argumentum. Memorat hic scriptor ⁹⁹ celebrem Hermæ librum, titulo *Pastoris* inscriptum, his verbis: *Pastorem vero KUPERRIME TEMPORIBUS NOSTRIS in urbe Roma Herma conscripsit, sedente in cathedra urbis Romæ Ecclesiæ Pio episcopo, fratre ejus*. Jam inter eruditos constat, Hermam floruisse ad dimidium sæculi a Christo nato secundi. Et certe si tunc Romanam cathedram tenuit Pius I papa, illius frater, is librum *Pastoris* scripsisse dicendus est circiter annum Christi 150. At nos supra vidimus, Caium Romanum presbyterum vixisse circiter annum 196, et nihil obstat, quin antea hæc scripserit. At quando fragmenti auctor testatur, Hermam *nuperrime temporibus nostris* librum *Pastoris* conscripsisse, quemnam opportunius quam eundem Caium fragmenti ipsius parentem fuisse conjicias? Tandem scribit fragmenti auctor ⁹⁹: *Apocalypsim etiam Joannis et Petri, tantum recipimus, quam quidam ex nostris legi in Ecclesia nolunt*. Recte hæc in Caii tempora con-

A veniunt. Eusebius enim *Apocalypsim Petri* inter duobus quidem libros recenset ⁹⁹, non tamen abjicit velut hæreticorum setum. Eodem quoque testante, Clémens Alexandrinus eadem Apocalypsi est usus, non secus ac Epistola Barnabæ. Sozomenus pariter nos monuit ⁹⁹, hanc Apocalypsim in quibusdam Ecclesiis Palæstinæ usque adhuc singulis annis semel legi.

Temporibus etiam Caii ipsius circumferebatur epistola spuria Pauli apostoli *ad Laodicenses*, a sancto Hieronymo et Theodoro explosa, quam Marcion hæresiarcha in subsidium sui delirii adhibuit, uti nos docet sanctus Epiphanius ⁹⁹. At præter hanc ex ipso fragmento nunc discimus, alteram Paulo suppositam fuisse, nempe *ad Alexandrinos*, cujus nescio an quisquam alius inveniit. Cum vero *Apocalypsim Pauli*, ab Augustino et Sozomeno memoratam, scriptor hic nequaquam recenseat; confirmatur sententia Joannis Ernesti Grabii, qui censuit ⁹⁷ erupisse hanc imposturam sæculo duntaxat Ecclesiæ Christianæ iv. Hic quoque videas memorari *librum Psalmorum* a Valentino hæresiarcha elaboratum. Unus Tertullianus, quod sciam, istos indicavit, scribens ⁹⁹: *Nobis quoque ad hanc speciem Psalmi patrocinabuntur, non quidem apostatæ et hæretici et Platonicæ Valentini, sed sanctissimi et receptissimi prophetæ David*. Quis vero fuerit *Miltiades* ille hæreticus, sive *Miltiades* cujus est mentio in hoc fragmento, divinent alii. Profecto non fuerit *Miltiades* rhetor, ab Eusebio ac Hieronymo laudatus, qui sub Antonino Commodio multa scripsit pro catholica Ecclesia. Age vero jam proferamus fragmentum ipsum e vetustissimo codice Ambrosiano decerptum, atque illud eruditorum omnium examini subjiciamus, nullo demendo ex erroribus, quibus librariorum imperitia scripturam saturavit atque fedavit, quanquam nihil ii obstant quominus pretium rei intelligamus. Huc usque doctissimus Muratorius.

IV. Post tanti viri iudicium liceat et nobis nonnullas observationes adjicere, quibus ejus sententia magis inagisque firmetur. Et primum quidem illud advertimus, fragmenti auctorem ex eo quod haud recenseat inter Scripturas canonicas Epistolam ad Hebræos, apprime referre sive sodalem sive discipulum Irenæi, Caium nimirum Ecclesiæ Romanæ presbyterum, ut superius ostendimus. Siquidem sanctus ille Lugdunensis antistes, teste Stephano Gobaro tritheita apud Photium ⁹⁹, eandem Epistolam perinde non admittebat. Hic tamen haud omitendum edicere, a primis Christianæ religionis temporibus Clementem Romanum Pauli apostoli *συγγρόν* ¹, adeoque Romanam Ecclesiam, canonicam illius Epistolæ auctoritatem agnovisse ¹: quod miror sacros interpretes hactenus præterisse. Si ejusmodi fragmentum incunte hoc sæculo in lucem fuisset editum, nullus dubito quin illud in suos usus con-

⁹⁹ Hieron. De vir. illustr., cap. 59. ⁹⁹ Phot., Bibl. cod. 121. ⁹⁹ Vid. infr. col. 33, § 3. ⁹⁹ Ibid. § 4. ⁹⁹ Ibid. § 4. ⁹⁹ Euseb., Hist. eccl. lib. III, cap. 25. ⁹⁹ Sozom., Hist. eccl. lib. VII, cap. 19. ⁹⁹ Epiph. Hær. 42. ⁹⁷ Grab., Spicil. tom. I, p. 84. ⁹⁹ Tertull., lib. De carn. Chr., cap. 20. ⁹⁹ Phot., Bibl. c. 252. ¹ Philip. iv, 3. ¹ Clem. Rom., epist. 1 ad Corinth., 56

vertisset eruditus Humfredus Hodius, dum *librorum A biblicorum numerum ac ordinem juxta sæculorum æriem pertexere studebat* ³.

Illud quoque animadversione dignum occurrit, ut modo monebat noster editor, quod fragmenti scriptor § IV *Miltiadis* hæretici mentionem injiciat. ut propterea æquum fuerit existimare, excerptum istud ad illam disputationem pertinere, quam adversus Proculum Cataphrygarum sectatorem Caius instituit. Asterius enim Urbanus apud Eusebium ⁴ sub ipsum initium operis quod adversus Cataphrygas composuit, *Miltiadis* hæresim nominat. Unde confirmatur Eusebii lectio, 'ut et Nicephori eam exscribentis ⁵, a Valesio et Lango sollicitata, qui loco *Miltiadis* substituendum *Alcibiadem* existimant. Neque aliter Dodwellus ⁶, licet aliam hujus loci causam et rationem ineat.

Sunt præterea notatu plane dignissima, quæ eodem § IV, memoriæ prodidit fragmenti auctor: *PASTOREM*, inquit, *nuperrime temporibus nostris in urbe Roma Herma conscripsit, sedente cathedra urbis Romæ Ecclesiæ Pio episcopo fratre ejus*. Quibus verbis vim inesse maximam jure censuit eruditissimus editor. Sed, ut vere dicam, est in loci hujus interpretatione Muratoriana, quod non satis assequor. Videtur enim ipse allata verba de Herma viro apostolico accepisse, ejusque respexisse opus quod etiamnum superat, titulo *Pastoris* inscriptum. In hanc autem sententiam ex eo potissimum adducor, quod V. C. illum Hermæ librum *celebrem* vocet, ut vere est *Pastoris* opus cujus auctor Hermas, antiquis Patribus summis laudibus celebratum. Si ejusmodi sit Muratorii sensus et opinio, in nihilum abit ejus *argumentum robustius*: siquidem apostolicus Hermas neque *Pii I frater* exstitit, neque *ad dimidium sæculi a Christo nato secundi* floruit; qui nimirum centum ante annos sub Clementis Romani pontificatu vixisse comperitur, ut ad volumen I Bibliothecæ nostræ præfati sumus ⁷. Alius igitur quærendus Hermas vel Hermes, qui sæculo II clarus, *Pii I frater* fuerit, quique librum *Pastoris* titulo scripserit: quo semel posito, fragmenti acephali auctorem Caium esse constet. Jam vero vir eruditione præstans Justus Fontaninus luculenter ostendit ⁸, Hermetem sancti *Pii fratrem* D

consignavit *Pastor* inscriptum. Docet igitur Fontaninus ex Catalogo Bucheriano, Anastasio aliisque, Hermetem *Pii fratrem* librum scripsisse, nunc perditum, *de Paschate* die Dominico celebrando, in quo *mandatum continebatur quod ei præceperat Angelus, cum venit ad eum in habitu pastoris*. Unde illi ab angelico *Pastore* cujus visum in suo *de Paschate* libro enarravit, postea cognomentum adhæsit, dictusque inde

Angelicus Pastor, quia tradita verba locutus, ut canit vetustissimus scriptor poematis in Marcionem sub finem libri III. Hæc aliaque plura in eadem sententiam laudatus vir eruditus. Habemus igitur Hermetem *Pii I fratrem*, cognomento *Pastorem*, qui librum *de Paschate* scripsit.

At enim fragmenti auctor non Hermam cui nomen inditum *Pastor*, sed Hermam *Pastoris* scriptorem appellat. Cui quidem objectioni ut fiat satis, illud unum reponimus quod de Hermæ *Pastore* nos alibi dixisse meminimus. Nimirum, quemadmodum viri apostolici opus antiquis Patribus *Pastor* seu *liber Pastoris* appellatus fuit, inde fortasse derivata denominatione hujusmodi, quod in toto ferme opere *Pastor* inducitur Hermam alloquens et informans: ita quoque contigerit, ut et Hermetis liber *de Paschate* fuerit, nonnullis saltem, *Pastor* nominatus; quia illius auctor *de iis scripsit, quæ ei præcepit Angelus, cum venit ad eum in habitu Pastoris*, ut habet Catalogus II Henschenianus: unde non solum scriptori, sed ejus etiam libro *Pastoris* nomen inhæserit. Hæc tantum in præsentiarum habemus, quibus propositæ difficultati occurramus. Verum eruditorum arbitrio rem deflinendam dimittimus.

Cæterum doleo equidem ejusmodi fragmentum esse sædis deformatum erroribus. Sed, ut cum magno Baronio loquar ⁹, *quidquid antiquitas offert, sive corrosus mendosumve sit, accipi tamen grato animo solet*.

De alio autem opere *Περὶ τῆς τοῦ παντὸς οὐσίας*, quod a se scriptum in fine *Labyrinthi* testatur Caius apud Photium loco superius citato, præter ea quæ infra dicenda sunt ubi de Hippolyti scriptis, consulas velim præ ceteris Tillemontium ¹⁰, nec non auctores *Historiæ litterariæ Gallicæ* ¹¹, sed in primis Dodwellum ¹².

³ Hod., de Biblior. textib. origin. lib. IV, cap. 4, pag. 644, seqq. ⁴ Euseb., Hist. eccl. lib. V, cap. 26. ⁵ Niceph., Hist. eccl. lib. IV, cap. 23. ⁶ Dodw. Dissert. 4. *Iren.*, § 38, pag. 371. ⁷ Prolegom. ad Bibl. PP. tom. I, cap. 2, §§ 1 et 2, pagg. 26, 28 (Patr. Gr., t. II). ⁸ Fontan., Hist. litt. Aquil., lib. II, cap. 4, §§ 1 et 2, pagg. 53 seqq. ⁹ Baron., ad ann. 431, § 27. ¹⁰ Tillem., Mém., tom. III, pag. 476. ¹¹ Hist. litt. de la France, tom. I, part. I, pag. 359. ¹² Dodw. Dissert. 6. *Iren.*, § 18, pag. 463 seqq.

CAII ROMANI PRESBYTERI

FRAGMENTA

Ex Dialogo sive Disputatione adversus Proclum, sectæ Cataphrygarum patronum.

(GALLAND. *Biblioth. vet. Patr.*, II, 203.)

I.

Apud Eusebium *Hist. eccl. lib. II, cap. 25.*

Ἐγὼ δὲ τὰ τρόπαια τῶν Ἀποστόλων (1) ἔχω δεῖ- A Ego vero apostolorum tropæa possum ostendere.
ξαι. Ἐὶν γὰρ θελήσης ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Βατικανὸν (2), Nam sive in Vaticanum, sive ad Ostiensem viam
ἢ ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν Ὀστίαν, εὐρήσεις τὰ τρόπαια τῶν pergere libet, occurrent tibi tropæa eorum, qui
ταύτην ἰδρυσάμενων τὴν Ἐκκλησίαν. Ecclesiam illam fundaverunt.

II.

Idem, lib. III, cap. 28.

Ἄλλὰ καὶ Κήρινθος ὁ δι' ἀποκαλύψεων ὡς ὑπὸ Sed et Cerinthus per revelationes quasdam a se
Ἀποστόλου μεγάλου γεγραμμένων, τερατολογίας tanquam a magno quodam apostolo conscriptas,
ἡμῖν ὡς δι' ἀγγέλων αὐτῷ δεδεδειγμένας ψευδόμενος, portenta quædam quasi ab angelis sibi ostensa
ἐπιστάγει λέγων, μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐπίγειον εἶναι commentus nobis intröducit, affirmans post resur-
τὸ βασίλειον τοῦ Χριστοῦ· καὶ πάλιν ἐπιθυμῶν καὶ rectionem regnum Christi in terris futurum, ac
ἡδοναῖς ἐν Ἱερουσαλήμ τὴν σάρκα πολιτεύομένην rursus homines Jerosolymis degentes cupiditatibus
δουλεύειν. Καὶ ἐχθρὸς ὑπάρχων ταῖς Γραφαῖς τοῦ et voluptati corporis obnoxios fore. Additque hos-
θεοῦ, ἀριθμὸν χιλιοταετίας ἐν γάμψ ἑορτῆς, θέλων stis ille divinarum Scripturarum, mille annorum
πλανῆν (3), λέγει γίνεσθαι. spatium in nuptialibus festis transactum iri, quo
D facilius imperitos homines decipiat.

III.

Ibid., cap. 31.

Μετὰ τοῦτο (4) δὲ προφήτιδες τέσσαρες αἱ Φιλίππου Quatuor posthæc Philippi filix prophetides fue-
γεγέννηται ἐν Ἱεραπόλει τῇ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὁ τά- runt Hierapoli Asiæ civitate, ubi etiam earum et
φος αὐτῶν ἐστὶν ἐκεῖ, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. patris Philippi sepulcrum visitur.

CAII ROMANI PRESBYTERI

UT VIDETUR

Fragmenta ex *Parvo Labyrintho* sive ex libro Adversus Artemonis hæresim.

I.

Apud Eusebium *Hist. eccl. lib. V, cap. 28.*

Φασὶ γὰρ (5) τοὺς μὲν προτέρους ἅπαντας, καὶ C Affirmant enim priscos quidem omnes, et ipsos
αὐτοὺς τοὺς Ἀποστόλους παρειληφέναι τε καὶ δεδι- apostolos, ea quæ ab ipsis nunc dicuntur, et acce-

(1) *Τὰ τρόπαια τῶν Ἀποστ.* Hieronymus in epistola ad Marcellum : *Est quidem ibi sancta Ecclesia; sunt tropæa apostolorum et martyrum.* VALES. in *Ad-ænd.*

(2) *Ἐπὶ τὸν Βατικανόν.* Mirum est in omnibus nostris codicibus uno consensu haberi Βατικανόν : nec aliter legitur in *Chronico* Georgii Syncelli. In sequentibus verbis ἢ ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν Ὀστίαν, omnes nostri codices Ὀστίαν habent. Verum in hoc dissentiunt, quod Mazarinus quidem et Medicæus codex cum leni spiritu habent Ὀστίαν : Regius autem et Fuketianus asperum adhibent spiritum. Porro Vaticanus quidem ad B. Petrum referri debet, qui sepultus est in Vaticano. Ostiensis autem via Paulina denotat, qui sepultus est in via Ostiense.

(3) *Θέλων σπλανῆν.* Sic in editione Rob. Stephani, nescio quo casu, excusum est : quem typographorum errorem secuti sunt postea Genevenses. Nos vero ex manuscriptis codicibus, et ex Nicephori libro veram hujus loci scripturam restituimus, θέλων πλανῆν.

(4) *Μετὰ τοῦτο.* Hic locus excerptus quidem est ex Cæii disputatione ; sed sunt Procli verba, a Cæio litteris consignata. Sic enim Eusebius l. c. : « Præterea in dialogo Cæii, Proclus adversus quem instituta est disputatio, de Philippi ejusque filiarum exitu, sic ait : *Quatuor posthæc,* » etc.

(5) *Φασὶ γὰρ, κ. τ. λ.* Nicephorus in lib. IV, cap. 21, hunc librum auctoris ignoti insertum esse dicit : Μίχρον λαβύρινθον. Photius

pisse et docuisse; ac prædicationis quidem veritatem esse custoditam usque ad Victoris tempora, qui tertius decimus a Petro Romæ urbis episcopus fuit; a Zephyrini autem temporibus qui Victori successit, a Iulteratam fuisse veritatem. Ac fortasse id quod dicunt, credibile videretur, nisi eis refragarentur primum quidem divinæ Scripturæ, deinde fratrum quorundam scripta, Victoris ætate antiquiora, quæ illi adversus gentes et contra sui temporis hæreticos pro veritatis defensione scripserunt: Justinum intelligo, et Miltiadem, et Tatianum, ac Clementem, aliosque quamplurimos: in quorum omnium libris Christi divinitas astruitur. Nam Irenæi quidem et Melitonis et reliquorum scripta quis est qui ignoret, in quibus Christum Deum simul atque hominem prædicantur? Psalmi quoque et cantica fratrum jam pridem a fidelibus conscripta, Christum Verbum Dei concelebrant, divinitatem ei tribuendo. Cum igitur tot abhinc annis ecclesiastica doctrina prædicata sit, qui fieri potest, ut omnes usque ad Victoris tempora eam quam isti dicunt doctrinam promulgaverint? Quomodo eos non pudet hujusmodi calumniam adversus Victorem concinnare, cum certo sciant, Theodotum coriariarum, qui defectionis illius Deum abnegantis parens et auctor fuit, primumque Christum nudum esse hominem asseruit, per Victorem a communione Ecclesiæ ejectum fuisse? Nam si, ut aiunt, Victor eadem sentiebat opinionis illius auctorem ab Ecclesia removit?

Α δαχέναι ταῦτα, ἃ νῦν οὗτοι λέγουσι· καὶ τετηρηθῆαι τὴν ἀλήθειαν τοῦ κηρύγματος μέχρι τῶν Βίκτορος χρόνων, ὅς ἦν τρισκαίδέκατος ἀπὸ Πέτρου ἐν Ῥώμῃ ἐπίσκοπος· ἀπὸ δὲ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Ζεφυρίνου, παρακεχαράχθαι τὴν ἀλήθειαν. Ἦν δ' ἂν τυχὸν πιθανὸν τὸ λεγόμενον, εἰ μὴ πρῶτον μὲν ἀντέπιπτον αὐτοῖς αἱ θεαῖαι Γραφαί· καὶ ἀδελφῶν δὲ τινῶν ἐστὶ γράμματα πρεσβύτερα τῶν Βίκτορος χρόνων, ἃ ἐκεῖνοι πρὸς τὰ ἔθνη ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ πρὸς τὰς τότε αἵρέσεις ἔγραψαν· λέγω δὲ Ἰουστίνου καὶ Μιλτιάδου καὶ Τατιανοῦ καὶ Κλήμεντος καὶ ἐτέρων πλείονων, ἐν οἷς ἅπασι θεολογεῖται (6) ὁ Χριστός. Τὰ γὰρ Εἰρηναίου τε καὶ Μελλίτωνος καὶ τῶν λοιπῶν τίς ἀγνοεῖ βιβλία, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον καταγγέλλοντα τὸν Χριστόν; Ψαλμοὶ δὲ οὗσι καὶ ὧδαὶ ἀδελφῶν ἀπαρχῆς ὑπὸ πιστῶν γραφεῖσιν (7) τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν Χριστόν ὑμνοῦσι θεολογοῦντες. Πῶς οὖν ἐκ τούτων, ἐτῶν καταγγελλομένου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, ἐνδέχεται τοὺς μέχρι Βίκτορος οὕτως ὡς οὗτοι λέγουσι κεκηρυχέναι; Πῶς δὲ οὐκ αἰδοῦνται ταῦτα Βίκτορος καταψευδεσθαι· ἀκριβῶς εἰδότες, ὅτι Βίκτωρ τὸν σκυτέα Θεόδοτον τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα ταύτης τῆς ἀρνησιθεοῦ ἀποστασίας, ἀπεκήρυξε τῆς κοινωνίας, πρῶτον εἰπόντα ψιλὸν ἄνθρωπον τὸν Χριστόν; Εἰ γὰρ Βίκτωρ κατ' αὐτοὺς οὕτως ἐφρόνει, ὡς ἡ τούτων διδάσκει βλασφημία, πῶς ἂν ἀπέβαλλε Θεόδοτον τὸν τῆς αἵρέσεως ταύτης εὐρετήν;

quæ illorum docet impietas, cur Theodotum opi-

II

Id. Ibid.

Facinus nostra ætate gestum, multis fratrum C nostrorum in memoriam revocabo: quod quidem si Sodomis admissum fuisset, ipsos, ut arbitror, incolas ad pœnitentiam provocare potuisset. Erat quidam Natalis nomine, confessor, qui non ita pridem, sed nostra ætate vixit. Hic forte in fraudem inductus est ab Asclepiodoto, et altero quodam Theodoto argentario. Ambo autem isti discipuli erant Theodoti illius coriarii, qui primus ob hanc

Ἵπομνήσω γοῦν πολλοὺς τῶν ἀδελφῶν πράγμα ἐφ' ἡμῶν γενόμενον· ὃ νομίζω ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγεγόνει, τυχὸν ἂν κάκεινους ἐνουθέτησε. Νατάλιος ἦν τις (8) ὁμολογητῆς οὐ πάλαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἡμετέρων γενόμενος καιρῶν (9). Οὗτος ἠπατήθη ποτὲ ὑπὸ Ἀσκληπιοδότου καὶ ἐτέρου Θεοδότου τινὸς τραπεζίτου· ἦσαν δὲ οὗτοι ἄμφω Θεοδότου τοῦ σκυτέως μαθηταί, τοῦ πρώτου ἐπὶ ταύτῃ τῇ φρονήσει, μᾶλλον δὲ ἀρροσύνη, ἀφορισθέντος τῆς κοινωνίας ὑπὸ Βί-

Bibliotheca, cap. 48, Caium hujus libri auctorem facit, τούτων τὸν Γάτον πρεσβύτερόν φασὶ γεγενῆσθαι τῆς κατὰ Ῥώμην Ἐκκλησίας, συντάξαι δὲ καὶ ἕτερον λόγον ἰδίως κατὰ τῆς Ἀρτέμωνος αἵρέσεως, etc. Hic est ipse liber, cujus fragmenta hic profert Eusebius, quem tamen a *Labyrinth* Photius aperte distinguit. Sed Nicephori sententiam confirmat Theodoretus in lib. II *Hæreticarum fabularum*, capite 5, ubi agens de Theodoto coriario, eamque de Natale episcopo referens historiam quam hic narrat Eusebius, ex libro qui *Parvus labyrinthus* dicitur illam esse deproptam testatur.

(6) *Θεολογεῖται*. De vi ac notione verbi θεολογεῖν, Justinus M. primitus usurpat, videsis nostræ hujus *Bibliothecæ* tom. VI, in Indice Græco. Aliorum veterum Patrum complura loca in eamdem sententiam profert Svicerus in *Thes. eccl.* tom. I, pag. 1355, § 2.

(7) *Ψαλμοὶ δὲ καὶ ὧδαὶ ἀδελφῶν ἀπαρχῆς ὑπὸ πιστῶν γραφεῖσιν*. Scribendum est ἀπ' ἀρχῆς, ut habet codex Med., Fuk., Savil. et Nicephorus. Porro ex his verbis apparet morem fuisse antiquissimum in Ecclesia, hymnos et psalmos in honorem Christi componere. Certe Plinius in epistola ad

Trajanum auctor est, Christianos in unum convenientes Christo hymnos canere consuevisse. De his psalmis et hymnis intelligendus videtur Hippolytus in oratione de consummatione mundi sub finem: Τὸ στόμα ἡμῶν πρὸς δοξολογίαν καὶ αἶνον καὶ ψαλμούς καὶ ὧδὰς πνευματικὰς ἠτύρεπισα λαλεῖν. Hujusmodi hymnus in honorem Jesu Christi a Clemente Alexandrino compositus exstat ad finem ejus librorum, qui *Pædagogii* inscribuntur.

(8) *Νατάλιος ἦν τις*. Nescio, an hic sit Cæcilius Natalis, qui disputatione Octavii Januarii coram Minutio Felice Romæ habita, ad Christi fidem conversus est, ut scribitur in dialogo Minutii Felicis (cap. 16). Nomen certe convenit, et tempus atque professio.

(9) *Ἐπὶ τῶν ἡμετέρων καιρῶν*. Ad litteram Græcam, *nostris temporibus*; qua locutione se non rem præteritam ex aliorum memoria narrare, sed recentem, quam ipse oculis perspectam habere potuerit, et quam proxime dixerat ἐφ' ἡμῶν γενόμενον, testari noster auctor significat. CONSTANT, *Epist. Rom. pontiff.* pag. 109, ubi hujusmodi Caii fragmentum in medium profert.

καρῶν, ὡς ἔφη, τοῦ τότε ἐπίσκοπου. Ἀνεπέσθη δὲ ἡ Νεπιλιος ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ σαλαρίῳ ἐπίσκοπος (10) κληροθῆναι (11) ταύτης τῆς αἰρέσεως, ὥστε λαμβάνειν παρ' αὐτῶν μηνιαία δηνάρια ἑκτῶν πεντηκοντα. Γενόμενος οὖν σὺν αὐτοῖς, δι' ὀραμάτων παλλίαις ἐνοουθετεῖτο (12) ὑπὸ τοῦ Κυρίου· ὁ γὰρ εὐσπλαγγῶς Θεὸς καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς (13), οὐκ ἐβούλετο ἔξω Ἐκκλησίας γενόμενον, ἀπολέσθαι μάρτυρα τῶν ἰδίων παθῶν (14). Ἐπεὶ δὲ βραθυμότερον τοῖς ὀράμασι προσεῖχε, δελεάζόμενος τῇ τε παρ' αὐτοῦ πρωτοκαθεδρία, καὶ τῇ πλειστοῦς ἀπολλουσύῃ αἰσχροκερδέει, τελευταίον ὑπὸ ἀγγέλων ἀγγελῶν ἐμαστιγώθη, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς οὐ σμικρῶς αἰκισθεὶς· ὥστε ἔωθεν ἀναστῆναι, καὶ ἐνδυσάμενον σάκκον, καὶ σποδὸν καταπασάμενον, μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ δακρύων προσπεσεῖν Ζεφυρίῳ τῷ ἐπίσκοπῳ, κυλιόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας οὐ μόνον τῶν ἐν τῷ κλήρῳ, ἀλλὰ καὶ τῶν λαϊκῶν· συγγέει τε τοῖς δάκρυσι τὴν εὐσπλαγγῶν Ἐκκλησίαν τοῦ ἐλεήμονος Χριστοῦ· πολλῇ τε τῇ δεήσει χρησάμενον, δελξαντά τε τοὺς μῶλωπας ὧν εἰλήφει πληγῶν (15), μῶλις κοινωγηθῆναι (16).

A doctrinam, seu potius insaniam a Victore, ut dixi, tunc temporis episcopo ab Ecclesiae communione remotus est. Hi persuaserunt Natali, ut accepto salario haeresis illius episcopus crearetur, ea scilicet conditione, ut menstruos centum quinquaginta denarios ab illis acciperet. Sociatus igitur illorum partibus, saepe a Domino reprehendebatur in visis. Clementissimus enim Deus ac Dominus noster Jesus Christus, eum qui passionum suarum testis existerat, perire extra Ecclesiam nolebat. Sed cum visis illis obtemperare negligeret Natalis, utpote honore primæ apud illos sedis, et turpis lucri cupiditate (quæ multis mortalibus exitio est) inescatus, tandem a sanctis angelis per totam noctem flagris cæsus et gravissime verberatus est: adeo ut primo diluculo consurgens, saccum induerit, et cinere conspersus confestim cum lacrymis ad pedes Zephyrini episcopi sese abjecerit, non solum clericorum, verum etiam laicorum vestigiis advolutus; et Christi misericordis Ecclesiam ipsam quoque misericordem stertibus suis commoverit, atque concusserit; multisque precibus usus, ostensis etiam vibicibus plagarum quas pertulerat, vix tandem ad communionem admissus est.

III.

Id. *Ibid.*

Γραφὰς μὲν θείας ἀπόδως βεραδιουργήχασι· πίστεως δὲ ἀρχαίας κανόνα ἡθετήχασι· Χριστὸν δὲ

Sacras quidem Scripturas aucaacter adulteraverunt, primitivæ autem fidei regulam rejecerunt,

(10) *Ἐπίσκοπος κληροθῆναι*. Ita scriptum præfert Codex Reginus, cui consentit Rufini interpretatio. Sed quatuor reliqui codices, Maz., Med., Fuk. et Savil. scriptum habent, κληρωθῆναι.

(11) *Κληρωθῆναι*. Non displicet, quod apud Rufinum, nominaretur; ex quo et liquet eum Græce legisse κληθῆναι. Neque vero obscurum est, Natali vanum episcopi sine re nomen indultum fuisse, cum non esset inter illos hæreticos episcopus qui ei ordinationem conferre posset. Hinc non alicujus urbis, sed hæresis illius episcopus nuncupatus est. Quocirca et infra dicitur prima cathedra insignitus, non quia episcopis aliquibus, sed quia toti hæresi præsideret. CONSTANT.

(12) *Δι' ὀραμάτων.... ἐνοουθετεῖτο*. Rufinus vertit, *admonebatur in somniis*. Valesius vero, *corripiebatur in somnis*; et infra, *sed cum nocturnas ejusmodi visiones negligeret*; qui in loco Rufinus non addidit *nocturnas*. In utroque loco placuit literæ Græcæ adhærere, in qua nihil est, unde somniantine an vigilantis hæc visa osterisa sint, conjectemus. Imo Petrus Gillius in *Lexico* observat τὸ ὄραμα, quo constanter utitur noster auctor, de visis vigilantium proprie dici. Id. — De hujusmodi visis, ex probatissimis Ecclesiarum monumentis antiquioribus complura profert exempla Dodwellus *Dissert.* 4, *Cyprian.*, pag. 37 seqq.

(13) *Θεός.... Ἰ. Χ.* Nemo dixerit *Dei* nomen (a Caio qui Artemonis hæresim refutat) hic improprie Christo attribui: siquidem illum ab Artemone Deum negari non patitur, quem a majoribus, contra hæretici hujus mendacia, Deum assertum esse, Justinus, Miluadius, Tatianus, Clementis, Irenæi et Melitonis scriptis evincit. CONSTANT.

(14) *Μάρτυρα τῶν ἰδίων παθῶν*. Apud Rufinum, *martyrem suam qui sibi in multis passionibus exstiterat*. Id.

(15) *Μῶλωπας ὧν εἰλήφει πληγῶν*. Valesius post Rufinum addidit, *pro Christi confessione*. Et hic hærendum Græco duximus: maxime cum fla-

C gellorum quibus Natalis a sanctis angelis cæsus est, proxima mentio, plagas pro Christi desertione potius, quam *pro Christi confessione* acceptas, hic intelligi postulet. Id.

(16) *Μῶλις κοινωγηθῆναι*. Hujusmodi indulgentia non solum iis qui a catholica fide abscesserant et ad eam postmodum redierant, sed et mæchis pœnitentibus impertita, Tertulliano valde displicuit. Eam ob causam in lib. *De pudicit.*, n. 13, episcopum cujus nomen reticet, sic sugillat: *Et tu quidem pœnitentiam mæchi ad exorandam fraternitatem in ecclesiam inducens, conciliatum et concineratum, cum dedecore et horrore compositum, prosternis in medium ante viduas, ante presbyteros, omnium læcivias invadentem, omnium vestigia lambentem, omnium genua detinentem; inque eum hominis exitum, quantis potes misericordiæ illecebris, bonus pastor et benedictus papa concionaris, et in parabola ovis capras tuas quæris, tua ovis ne rursus de grege exsiliat*. Quæ verba hic describere visum est non tantum ob consensionem illorum cum iis quæ (a Caio) proxime relata sunt, aut ut ea quæ tunc temporis circa pœnitentes vigeret disciplina, exemplo altero firmaretur: sed et maxime quia nonnulli, nominatimque Paschasius Quesnellus *Dissert.* 1 *de vita et gestis Leonis*, cap. 12, n. 6, papam illum de quo hæc Tertullianus eloquitur, Zephyrinum interpretantur. De ipso quoque Baronius ad annum 216, n. 4, dictum intelligit illud ejusdem lib. 1, cap. 1: *Audio etiam edictum esse propositum, et quidem preemtorium: pontifex scilicet maximus quod est episcopus episcoporum, edicit: Ego et mæchiæ et fornicationis delicta, pœnitentia junctis dimitto*. Neque ambiguum est, quin si denotetur Zephyrinus his cap. 1 verbis, idem quoque superioribus cap. 13 carpatur. Non desunt tamen qui utrumque locum ad episcopum Carthaginiensem referant; adeo ut is per exaggerationem Tertulliano non insolentem, *pontifex maximus* dictus sit et *episcopus episcoporum*. Verum sive is, sive quivis alius intelligatur,

Christum ipsum denique ignoraverunt: non inquirentes quid sacræ doceant Scripturæ, sed cuiusmodi syllogismorum figura ad confirmandam impietatem suam reperiatur, assidue meditantur. Quod si quis aliquem divinæ Scripturæ locum eis objiciat, examinant utrum connexum an disjunctum syllogismi genus ex eo confici possit. Relictisque atque abjectis sacris Dei Scripturis, geometriæ student; quippe qui terrestres sint et loquantur terrena, et illum qui de cælo advenit ignorent. Euclidis igitur geometria apud nonnullos eorum studiose excolitur; Aristoteles vero et Theophrastus summa admiratione suscipiuntur; Galenus autem a quibusdam etiam adoratur. Proinde istos qui infidelium artibus ac disciplinis ad stabiliendam hæresis suæ opinionem abutuntur, et subtili impiorum hominum versutia simplicissimam divinaram Scripturarum adulterant idem, remotissimos esse a fide quid attinet dicere? Hinc est, quod divinis Scripturis audacter manus intulerunt, eas a se emendatas esse dicentes. Atque id a me non falso eis objici, quisquis voluerit, facile cognoscet. Nam si quis exemplaria illorum undique conquisita simul inter se contulerit, inveniet profecto, illa inter se plurimum dissentire. Certe Asclepiodoti exemplaria non conveniunt cum illis quæ sunt Theodoti. Multa porro hujusmodi exemplaria nancisci licet, propterea quod discipuli illorum studiose perscripserunt ea quæ a magistris suis, ut ipsi

tum hujus edicto, tum Zephyrini, imo et Dei Natalem lapsam ad pœnitentiam non una ratione provocantis auctoritate, prædamata est Novatiani duritia, qua lapsis etiam pœnitentibus veniam negari voluit. COUTANT.

(17) Πότερον συνημμένον ἢ διεzeugμένον. Quid sit συνημμένον, et quid διεzeugμένον, docent dialectici. Pronuntiata quæ Stoici ἀξιώματα vocant, alia sunt simplicia, ut illud: *dies est*; alia non simplicia. Ex his quæ non sunt simplicia, alia sunt συνημμένα, id est *connexa*, quæ constant ex duobus diversis pronuntiatis, ut illud, *Si dies est, lux est*. Alia διεzeugμένα, seu *disjuncta*, ut illud, *Aut dies est, aut nox est*. Vide Diogenem Laertium in Zenone. Sextus Empiricus τὸ συνημμένον definit, τὸ συνεστὼς ἐξ ἀξιώματος διαφορομένου, ἢ ἐξ ἀξιώματων διαφερόντων, διὰ τοῦ εἰ ἢ εἴπερ συνδέσμου. Et exemplum connexi quod sit ex pronuntiato διαφορομένῳ hoc affert: *Si dies est, dies est*. Ex quo corrigendus est Diogenes Laertius in Zenone hoc modo, ἐξ ἀξιώματος μετὰ διαφορομένου, οἶον, *Εἰ ἡμέρα ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν*. Porro tamen apud Sextum, quem apud Laertium malle scribere διαφορομένου, quemadmodum legitur apud Alexandrum Aphrodisiensem in priora *Analytica*. Nam διαφορομένου, idem est quod δις λαμβάνομενον. Et hæc quidem de harum vocum interpretatione dicta sufficiant. Quod vero spectat ad hujus loci interpunctionem, scripti codices inter se dissentiunt. Nam Regius quidem codex quem secutus est Robertus Stephanus, post vocem διεzeugμένον, virgulam habet appositam; ut scias, voces illas συνημμένον καὶ διεzeugμένον, referendas esse ad τὸ ῥητὸν quod præcessit: non autem ad σχῆμα συλλογισμοῦ quod proxime sequitur. Sed reliqui codices, Maz. et Med. cum Fuk. et Saviliano, post vocem διεzeugμένον, nullam adhibent distinctionem, sed tantum post vocem συνημμένον. Quam distinctionem secutus Rufinus et reli-

A ἡγνοῆκασιν· οὐ τί αἰ θελαί λέγουσι Γραφαί, ζητοῦντες, ἀλλ' ὅποιον σχῆμα συλλογισμοῦ εἰς τὴν τῆς ἀθεότητος εὐρεθῆ σύστασιν, φιλοπόνως ἀσκοῦντες· κἀν αὐτοῖς προτείνῃ τις ῥητὸν Γραφῆς θεϊκῆς, ἐξετάζουσι πότερον συνημμένον ἢ διεzeugμένον (17) δύναται ποιῆσαι σχῆμα συλλογισμοῦ· καταλιπόντες δὲ τὰς ἀγίας τοῦ θεοῦ Γραφάς, γεωμετρίαν ἐπιτηδεύουσιν· ὡς ἂν ἐκ τῆς γῆς ἦντες καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλοῦντες, καὶ τὸν ἀνωθεν ἐρχόμενον (18) ἀγνοοῦντες. Εὐκλείδης γοῦν παρὰ τισιν αὐτῶν φιλοπόνως γεωμετρεῖται· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος θαυμάζονται· Γαληνὸς γὰρ ἰσως ὑπὸ τινων καὶ προσκυνεῖται (19). Οἱ δὲ ταῖς τῶν ἀπίστων τέχνης εἰς τὴν τῆς αἰρέσεως αὐτῶν γνώμην ἀποχρώμενοι, καὶ τῇ τῶν ἀθέων πανουργίᾳ τὴν ἀπλὴν τῶν θείων B Γραφῶν πίστιν καπηλεύοντες, ὅτι μηδὲ ἐγγὺς πίστεως ὑπάρχουσι, τί δεῖ καὶ λέγειν; Διατοῦτο ταῖς θελαῖς Γραφαῖς ἀφόδως ἐπέβαλον τὰς χεῖρας, λέγοντες αὐτὰς διαρθωκέναι. Καὶ ὅτι τοῦτο μὴ καταψευδόμενος αὐτῶν λέγω, ὁ βουλόμενος δύναται μαθεῖν. Εἰ γὰρ τις θελήσει συγκομίσας αὐτῶν ἐκάστου τὰ ἀντίγραφα ἐξετάζειν πρὸς ἀλλήλα, κατὰ πολλὸν ἂν εὖροι διαφωνοῦντα· ἀσύμφωνα γοῦν ἔσται τὰ Ἀσκληπιάδου (20) τοῖς Θεοδότου. Πολλῶν δὲ ἔστιν εὐπορησαί, διὰ τὸ φιλοτίμως ἐγγεγράφθαι τοὺς μαθητὰς αὐτῶν τὰ ὑφ' ἐκάστου αὐτῶν, ὡς αὐτοὶ καλοῦσι, καταρθωμένα, τουτέστιν ἠφανισμένα. Πάλιν δὲ τούτοις τὰ Ἑρμοφίλου οὐ συνάδει. Τὰ γὰρ Ἀπολλωνίου οὐδὲ αὐτὰ ἑαυτοῖς ἔστιν σύμφωνα. Ἔνεστι γὰρ συγκρίναι

C

qui interpretes, *connexum* ac *disjunctum*, duo syllogismorum genera esse existimaverunt. Mibi prior distinctio magis placet.

(18) Τὸν ἀνωθεν ἐρχόμενον. Christophorus vertit: *Christum qui de cælo venturus est, penitus ignorant*. Quam interpretationem equidem non damno. Sic enim loqui solent sancti Patres de supremo adventu Christi, quo mundum judicaturus est; non quasi de futuro, sed tanquam de præsentī: ἔρχεται κρινεῖν ζῶντας καὶ νεκρούς. Ita Hegesippus in martyrio sancti Jacobi, et alii passim ab Eusebio citati. Possunt tamen hæc verba etiam de primo Christi adventu intelligi, quomodo accepit Rufinus.

(19) Γαληνὸς γὰρ ἰσως ὑπὸ τινων καὶ προσκυνεῖται. Galenus enim de figuris syllogismorum et de tota philosophia libros conscripserat, ut ex librorum ejus indice cognoscimus. Est autem illustre hoc testimonium de Galeno, quippe quod auctoris sit antiquissimi, et Galeni temporibus pene æqualis. Nec vero ex hoc tantum scriptore, verum etiam ex aliis quamp pluribus idem colligere licet, qui Galenum Aristoteli ac Theophrasto, ipsique adeo Platoni æquare non dubitarunt. Certe Alexander Aphrodisiensis, in librum octavum *Topicorum* non procul ab initio, satis indicat, ita omnes de Galeno existimasse. Postquam enim docuit, problematum alia ἐνδοξα esse, alia ἀδοξα, et ἐνδοξα quidem in duplici esse differentia, alia enim esse ἀπλῶς, alia ὀρισμένως, hæc subjunxit: ὀρισμένως δ' ἐνδοξα, τὰ τῶδε τι τῶν ἐνδόξων ἐπόμενα· οἶον, Πλάτωνι, ἢ Ἀριστοτέλει, ἢ Γαληνῷ.

(20) Τὰ Ἀσκληπιάδου. Apud Nicephorum scribitur Ἀσκληπιοδότου, quomodo etiam legit Rufinus. Paulo post, ubi legitur τὰ γὰρ Ἀπολλωνίου, restituendum est Ἀπολλωνίδου ex Theodoro in libro II *Hæretic. fabularum*, cap. 5, et ex Nicephoro ac Rufino.

τι πρότερον ὕπ' αὐτῶν κατασκευασθέντα (21), τοὺς ἔργων πάλιν ἐκδιδασκαραίσει, καὶ εὐρεῖν καταποῦ ἐπιδόντα. Ὁσῆς δὲ τολμᾷ, ἐστὶ τοῦτο τὸ ἀμάρτημα, εἰδὲς μὲν ἐκείνους ἀγνοεῖν. Ἡ γὰρ οὐ πιστεύουσιν ἄγιον Πνεύματι λαλεῖσθαι τὰς θείας Γραφάς, καὶ εἶναι ἔπιστοι· ἢ ἑαυτοὺς ἠγνούται σοφωτέρους τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὑπάρχειν· καὶ τί ἕτερον ἢ δαιμονίων; Οὐδὲ γὰρ ἀρνησασθαι δύνανται ἑαυτῶν εἶναι τὸ ἄμμημα, ὅπότεν καὶ τῇ αὐτῶν χειρὶ ἢ γεγραμμένα· καὶ παρ' ὧν κατηχήθησαν (22) μὴ τοιαύτας παρέλαβον τὰς Γραφάς· καὶ δεῖξαι ἀντίγραφα, ὅθεν αὐτὰ μετεγράψαντο, μὴ ἔχουσιν. Ἐνιοὶ δὲ αὐτῶν οὐδὲ παραχαράσσειν ἠξίωσαν αὐτάς, ἀλλ' ἀπλῶς ἀρνησάμενοι τὸν τε νόμον καὶ τοὺς προφήτας, ἀνόμου καὶ ἀθέου διδασκαλίας (23) προφάσει χάριτος, εἰς ἔσχaton ἀπωλείας ἐλεθρον κατωλισθήσαν.

acceperint : nec ostendere possint exemplaria, ex ipsis ne adulterare quidem Scripturas dignati sunt : sed legem ac prophetas absolute repellantem, per illegitimum et impium doctrinam, sub obtentu gratiæ in altissimum exitii gurgitem delapci sunt.

A dicunt emendata, hoc est corrupta fuerant. Jam Hermophilii exemplaria cum illis quæ dixi, minime consentiunt. Ea vero quæ dicuntur Apollonidia, ne accum quidem ipsa concordant. Nam illa quæ prius ediderat, cum illis quæ postea invertit atque luxavit, conferre quilibet potest, atque inter se dissimulantia deprehendere. Quante porro audaciæ aut esujmodi factiua, ne ipsam quidem ignorare credibile est. Aut enim ancera Scripturas a sancto Spiritu dictatas esse non credunt, ac proinde infideles sunt : aut semetipsos Spiritu sancto sapientiores esse existimant, ac proinde quid aliud sunt quam dæmoniaci? Neque enim negare possunt, hoc factum a se admillum esse, cum ipsorum manu descripta sint exemplaria ; neque ab illis a quibus in

B Christiana fide instituti sunt, esujmodi codices quibus sua illa descriperunt. Quidam autem ea

CAII EJUSDEM

DE VISETIS

Fragmentum acephalum de Canone sacrarum Scripturarum (24).

(Apud L. A. Muratorum V. C. Antiq. Ital. med. æv. tom. III. col. 351.)

L. — quibus tamen interfuit, et ita posuit. **I**teris Evangelii librum secundo Lucam. Lucas iste medicus fuit ascensum Christi, cum eo Paulus quousque iuris studiosum secundum adstantem, necesse non ex æquitate coarctavit. Dominum tamen nec una vivit in carne; et ibidem prout atque est prout in et a beatissime virginis imperia etate. **C**eterum Evangelium Johannis ex dicitur. Ceterum dominus perdidit et episcopus secus dicit: Coarctante prout ante dicit, et quod scilicet factis prout. **A**lteriusque libris eorumque. **E**tiam aliis

C revelatum Andree ex apollonia, ut de reprobis... **I**teris Evangelii librum secundo Lucam. Lucas iste medicus fuit ascensum Christi, cum eo Paulus quousque iuris studiosum secundum adstantem, necesse non ex æquitate coarctavit. Dominum tamen nec una vivit in carne; et ibidem prout atque est prout in et a beatissime virginis imperia etate. **C**eterum Evangelium Johannis ex dicitur. Ceterum dominus perdidit et episcopus secus dicit: Coarctante prout ante dicit, et quod scilicet factis prout. **A**lteriusque libris eorumque. **E**tiam aliis

21. **I**teris Evangelii librum secundo Lucam. Lucas iste medicus fuit ascensum Christi, cum eo Paulus quousque iuris studiosum secundum adstantem, necesse non ex æquitate coarctavit. Dominum tamen nec una vivit in carne; et ibidem prout atque est prout in et a beatissime virginis imperia etate. **C**eterum Evangelium Johannis ex dicitur. Ceterum dominus perdidit et episcopus secus dicit: Coarctante prout ante dicit, et quod scilicet factis prout. **A**lteriusque libris eorumque. **E**tiam aliis

Iteris Evangelii librum secundo Lucam. Lucas iste medicus fuit ascensum Christi, cum eo Paulus quousque iuris studiosum secundum adstantem, necesse non ex æquitate coarctavit. Dominum tamen nec una vivit in carne; et ibidem prout atque est prout in et a beatissime virginis imperia etate. **C**eterum Evangelium Johannis ex dicitur. Ceterum dominus perdidit et episcopus secus dicit: Coarctante prout ante dicit, et quod scilicet factis prout. **A**lteriusque libris eorumque. **E**tiam aliis

suis proferat dicens in semetipso : *Quæ vidimus oculis nostris, et auribus audivimus, et manus nostræ palpaverunt, hæc scripsimus.* Sic enim non solum visorem, sed auditorem, sed et scriptorem omnium mirabilium Domini per ordinem proficitur.

II. *Acta* autem omnium apostolorum sub uno libro scripta sunt *Lucas* optime *Theophile* comprehendit, quia sub præsentia ejus singula gerebantur, sicut et semote passionem Petri evidenter declarat, sed profectionem Pauli ab Urbe ad Spaniam proficiscentis.

III. *Epistola* autem *Pauli*, quæ, a quo loco, vel qua ex causa directe sint, voluntatibus intelligere, ipse declarat. Primum omnium Corinthiis schisma hæresis interdicens, deinde Callactis circumcisionem. Romanis autem ordine Scripturarum, sed et principium earum esse Christum intimans, prolixius scripsit, de quibus singulis necesse est a nobis disputari; cum ipse beatus apostolus Paulus sequens prædecessoris sui *Johannis* ordinem, non nisi nominatim septem Ecclesiis scribat ordine tali: *Ad Corinthios* prima, *ad Ephesios* secunda, *ad Philippenses* tertia, *ad Colossenses* quarta, *ad Galatas* quinta, *ad Thessalonicenses* sexta, *ad Romanos* septima. Verum Corinthiis et Tesselonicensibus licet pro correptione iteretur, una tamen per omnem

(25) Vidistin', quot vulnera frustulo huic antiquitatis inflixerit librorum incuria atque ignorantia? MURATOR.

A orbem terræ Ecclesia diffusa esse denoscitur. Et *Johannes* enim in *Apocalypsi* licet septem ecclesiis scribat, tamen omnibus dicit. Verum *ad Philemonem* una, et *ad Titum* una, et *ad Timotheum* duas pro affectu et dilectione; in honore tamen Ecclesiæ catholicæ, in ordinatione ecclesiasticæ disciplinæ sanctificatæ sunt. Fertur etiam *ad Laudecenses*, alia *ad Alexandrinos* Pauli nomine fictæ ad hæresem Marcionis; et alia plura quæ in catholicam Ecclesiam recipi non potest. Fel enim cum melle misceri non congruit.

IV. *Epistola* sane *Judæ*, et superscripti *Johannis duas* in Catholica habentur. Et *Sapientia* ab amicis *Salomonis* in honorem ipsius scripta. *Apocalypsis* etiam *Johannis* et *Petri*, tantum recipimus, quam quidam ex nostris legi in Ecclesia nolunt. *Pastorem* vero NUPERIME TEMPORIBUS NOSTRIS in urbe Roma *Herma* conscripsit, sedente cathedra urbis Romæ Ecclesiæ Pio episcopo fratre ejus. Et ideo legi eum quidem oportet; se publicare vero in Ecclesia populo, neque inter prophetas completum numero, neque inter apostolos in finem temporum potest. *Arsinoi* autem seu *Valentini*, vel *Miltiadis* nihil in totum recipimus; qui etiam novum *Psalmorum librum* Marcioni conscripserunt, una cum *Basiide* Assianum Catafrygum constitutorem (25).

ANNO DOMINI CCXXII.

JULIUS AFRICANUS

NOTITIA

(FABRIC., *Bibliotheca Græca*, ed. HARLES, tom. IV, p. 241. Hamburgi, 1795, in 4°.)

SEXTUS (1) JULIUS AFRICANUS, Syrus, ex Emaunte, C lando pingendi sagittarumque ictibus formam ejus, quem vellet, pulchre describendi solertia (3), quam in suo Africanus prædicat, et hic Parthus fuit, alter Babylonius. Denique qui sub Antonino vixisse scriptorem docent Porphyrius et Eusebius, si Elagabalum, non Marcum Philosophum intellexissent, perinde ut Hieronymus cap. 63, ubi de Africano disserit, nota quadam addita Antonini nomen distin-

(1) *Sextum* unus vocat Suidas. FABRIC. *Σέκτωρ* scribitur, forsitan operarum vitio, ab Eudocia. HARL.

(2) Circa ann. Chr. 221. Vid. Saxii *Onom. lit. I*, pag. 552 sq., aut a. C. 228. Vid. *Hambergeri zuverl. Nachrichten*, tom. II, pag. 525 sq. Uterque plures citat, qui de Africano egerunt. HARL.

(3) Quod *ζωγραφῆσαι βέλεσιν* vocat Africanus, apud Philostratum lib. II *De vita Apollonii*, cap. 28, pag. 81, dicitur *σκιαγραφῆσαι βέλεσιν*. Magisque

admirandum hoc, quam quod in veteri inscriptione apud Gruterum pag. DLXII, de Sorano Batavo :

*Emissumque arcu dum pendet in aere telum
Ac redit, ex alia fixi fregique sagitta.*

Vel quod de Domitiano Sueton. cap. 19, *In pueri procul stantis præbentisque pro scopo dispansam dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue evaderent.*

xissent. [Africanus sub Antonino Elagabalo et Alexandro Severo clarus, ait Saxius l. c. argumento Hieron. *De scriptor. eccles.*, cap. 63, sive quod *Chronographiæ* suæ opus, h. e. libros v *De temporibus* ab orbe condito usque ad A. C. 221 perduxit, ratiocinatore Pagio in *Critic. Baron.*, ad a. Chr. 220, n. II, pag. 464, tom. II, sive quod Κεστός suos Alexandro, Juliæ Mammææ filio, inscripsisse dicitur.]

Thevenoti collectio pag. 275—316 exhibet, sed Græcæ tantum, opusculum in capita 77 distinctum, sub titulo: JULII AFRICANI ΚΕΣΤΟΙ (4); sed ne utiquam est opus illud Africani integrum, quod sub *Cestorum* titulo Alexandro Mammææ ab Africano dicatum constabat libris ix (5), ut tradit Syncellus pag. 359, licet Photius cod. xxxiv libros xiv, vel Suidas in Ἀφρικανῶς [et Eudocia in *Violario* pag. 75], atque ex eo auctor recens scholiorum Græcorum ad *Anthol.* epigramm. lib. vii, pag. 610, plane libros xxiv numerent. In hoc opere, cujus Eusebius quoque vi, 51 *Hist. eccles.* et Nicephorus iv, 21, meminerunt, Africanus λατρικῶν καὶ φυσικῶν καὶ γεωργικῶν καὶ χυμειτικῶν admirandas δυνάμεις complexus fuerat, ut testatur Syncellus, et apparet e fragmentis quæ ex Africano in *Hippiatricis* et *Geoponicis* (6) occurrunt, et quæ in Mich. Pselli libro inedito θαυμασίων ἀκουσμάτων λατρικῶν καὶ φυσικῶν obvia, publici juris fecit Lambecius *Commentar.* pag. 222-224 [pag. 472-479 edit. Kollarii, cujus notas conferes]. Suidas: Ἐστὶ δὲ οἰνωεὶ φυσικῶν ἔχοντα ἐκ λόγων τε καὶ ἐπαιδιῶν καὶ γραπτῶν τινῶν χαρακτήρων ἰάσεις τε καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. Quæ sub nomine Κεστών Africani Parisiis prodire, atque de re militari potissimum (7) rebusque variis et inventis, ad eam feliciter gerendam repertis, atque partem ex medicorum, chemicorum, magorum, physicorum et geometrarum officina, petitis, disse-

(4) Κεστός, Veneris acu picta zona, de qua Eustath. ad *Iliad.* E, 214. Idem ad *Iliad.* Γ, pag. 323, κεστόν interpretatur κεννητὸν καὶ ποικίλον. Itaque Julius Africanus libros suos, quibus de variis argumentis ex variis scriptoribus plurima collegerat, inscripsit *Κεστούς*, quasi στρωματεῖς atque *varias et amænas lectiones* dixerit. Utitur ipse hoc vocabulo p. 297 b. Τί δὲ θαῦμα εἰ καὶ τοῦτο παρὰ Χαρίτων ἔλαβεν ἡ Ἥρα; καὶ γὰρ παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τοὺς κεστοὺς ἐδανείσατο. Dicti etiam sunt *cesti* lora, quibus pugiles solebant manus et brachia innectere, quo fortius ferire possent, ut videre est in antiqua imagine apud Guil. Choulium libro *De balneis et exercitationibus veterum*, pag. 18. Confer quæ viri docti ad *Virgil.* v *Æneid.*, v. 69, et Rigaltius ad *Onosandrum*, pag. 24 sq. 37; Stephanium ad *Histor. Saxoniam* Jo. Grammatici lib. iii, fol. 84 sq.

(5) Male xix excusum in Tillemontii *Mém. eccles.*, tom. III, parte II, nota 1, ad Vitam Africani edit. Bruxell.

(6) Conf. Needhami et Niclasii prolegomena ad *Geoponica*, pag. xlv sqq., ubi varia de Africano docte disputantur. HARL.

(7) Casaubonus ad *Ænææ* cap. 7, testatur, in quibusdam codicibus inscribi *Πρὸς πολεμικὸν παρὰσκευαί*, in aliis *Πολεμικῶν Παρὰσκευαί*.

(8) Καὶ Ῥωμαίων δὲ αὐτοκρατόρες παλατοί, p. 291, capite δ'. Ἐχρήσατο τῇ πείρῃ ταύτῃ καὶ

runt, instruuntque duces et milites, et cap. 25 sq. pag. 298 sq. quædam aspergunt rem rusticam spectantia, qualia etiam in *Geoponicis* leguntur; hæc, inquam, non sunt ipsum Africani opus, sed excerpta ex Africani *Cestis* et aliis scriptoribus, sive antiquioribus, ut *Ænæa* Tactico, e quo integra capita descripta pridem notavit Casaubonus: sive etiam quibusdam longe junioribus, ut tum alia (8) ad oram paginæ a me notata loca videntur innuere, tum Belisarii (9) mentio aperte docet. Ex libro quinto et sexto *Cestorum* repetita, quæ in bibliothecis Vaticana, Palatina, Barberina, Farnesiana, Monachiensi et regia atque Colbertina Paris. et in aliis Germaniæ, Belgii et Angliæ bibliothecis reperiuntur, notat Gabriel Naudæus II, 8, *De studio militari*, cap. 8, pag. 520. Corruptissima autem in mss. codicibus reperta sunt hæc excerpta, prioribus maxime capitibus; quamobrem nulla etiam Latina versio addi potuit, licet eruditissimus J. Boivinus (10) in suis castigationibus, ad calcem voluminis adjectis, innumera loca feliciter restituerit atque illustraverit (11). Quoniam vero inter vulgaria quædam atque inepta in hoc opusculo leguntur, alia etiam digna notatu, et vix ac ne vix quidem alibi obvia, optandum est, ut in meliores et emendatiores codices incidant viri docti, quibus ad interpretationem hujus opusculi excitentur. Exstant sane in codicibus etiam Cæsarianis [teste Lambecio aliisque, quos excitavi in notitia codd.], it. Bodleianis, e quibus descriptum memini me videre Lipsiæ apud clariss. amicum nostrum Godfridum Olearium, sed, ni fallor, deerant prima capita 29. Non dubito, aia exemplaria in Italiæ posse inventri bibliothecis, in quibus pridem ea evoluit Politianus cap. 15 *Misc.*, et Rigaltius ad *Onosandrum* pag. 16, 23, 27 sq., 45, 84. Habet et Leidensis biblioth. inter libros Is. Vossii; quemadmodum bina occurrunt præterea

Σύρμος ὁ Σκούθης, καὶ Βαρδισάνης ὁ Πάρθος, τάχα δὲ που καὶ πλεονες. Εἶδον καὶ αὐτὸς Ἐναγάρου τοῦ Βασιλέως [καὶ] Μάννα τοῦ παιδὸς αὐτοῦ πολλάκις πεφάσαντος ἐμοῦ ὑφηγησαμένου, etc., pag. 300, capite xδ'.

(9) Τοῦτο δὲ ἐπολεῖ καὶ Βελισάριος, ἐπεὶ γὰρ ἀντιχεῖν διὰ τὸ πλῆθος, etc., pag. 309 b, capite ξς'. Ποιοῦσι μὲν καὶ οἱ σήμερον Ῥωμαῖοι τε καὶ Ἀραβες, pag. 310, capite ξη'. Videtur Christianus scripsisse, quod legitur pag. 311 b, capite σ', de transfugarum non repudiando matrimonio, et καὶ τιμῶσιν τὰ παρ' ἡμῶν θρησκευόμενα, si a religione nostra non sint alieni. Clausula libri innotuit pag. 300, ληγέτω δὲ καὶ τόδε τὸ σύγγραμμα εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ φιλομαθῆς διήγημα, capite xδ' sive 29.

(10) Ejusdem Boivini Latina versio fuit in *Bibl. Rostgardiana*, pag. 454; *Daneschildiana*, p. 402. FABRIC. Boivinus. noluit Latine illud vertere, cum de fontibus, veneno inficiendis, agant, et his talibus, ne durante bello hostes doctos obtrectarent, quasi consultores regi suo, ut inficiatur communibus generis humani usibus destinata aqua. Hæc mihi Boivinus. BENZEL.

(11) Opus valde vitiatum nominat Valcken. in adnotat. uberioribus ad *Adoniasus*. Theocriti, p. 345 C; et pag. 346 A; notat, cod. Leidens. olim Vossianum habere multa editis longe meliora. HARL.

suis proferat dicens in semetipso : *Quæ vidimus A orbem terræ Ecclesia diffusa esse denoscitur. Et oculis nostris, et auribus audivimus, et manus nostræ palpaverunt, hæc scripsimus.* Sic enim non solum visorem, sed auditorem, sed et scriptorem omnium mirabilium Domini per ordinem proficitur.

II. *Acta* autem omnium *apostolorum* sub uno libro scripta sunt *Lucas* optime *Theophile* comprehendit, quia sub præsentia ejus singula gerebantur, sicut et semote passionem Petri evidenter declarat, sed professionem Pauli ab Urbe ad Spaniam proficiscentis.

III. *Epistola* autem *Pauli*, quæ, a quo loco, vel qua ex causa directe sint, voluntatibus intelligere, ipse declarat. Primum omnium Corinthiis schisma hæresis interdicens, deinde Callactis circumcissionem. Romanis autem ordine *Scripturarum*, sed et *B* principium earum esse Christum intimans, prolixius scripsit, de quibus singulis necesse est a nobis disputari; cum ipse beatus apostolus Paulus sequens prædecessoris sui *Johannis* ordinem, non nisi nominatim septem Ecclesiis scribat ordine tali: *Ad Corinthios* prima, *ad Ephesios* secunda, *ad Philippenses* tertia, *ad Colossenses* quarta, *ad Galatas* quinta, *ad Thessalonicenses* sexta, *ad Romanos* septima. Verum Corinthiis et Thessalonicensibus licet pro correptione iteretur, una tamen per omnem

(25) Vidistin', quot vulnera frustulo huic antiquitatis inflixerit librariorum incuria atque ignorantia? MURATOR.

IV. *Epistola* sane *Judæ*, et superscripti *Johannis duas* in Catholica habentur. Et *Sapientia* ab amicis *Salomonis* in honorem ipsius scripta. *Apocalypsis* etiam *Johannis* et *Petri*, tantum recipimus, quam quidam ex nostris legi in Ecclesia nolunt. *Pastorem* vero NUPERRIME TEMPORIBUS NOSTRIS in urbe Roma *Herma* conscripsit, sedente cathedra urbis Romæ Ecclesiæ Pio episcopo fratre ejus. Et ideo legi eum quidem oportet; se publicare vero in Ecclesia populo, neque inter prophetas completum numero, neque inter apostolos in finem temporum potest. *Arsinoi* autem seu *Valentini*, vel *Miltiadis* nihil in totum recipimus; qui etiam novum *Psalmorum librum* Marcioni conscripserunt, una cum *Basilide Assianum Catafrygum* constitutorem (25).

ANNO DOMINI CCXXII.

JULIUS AFRICANUS

NOTITIA

(FABRIC., *Bibliotheca Græca*, ed. HARLES, tom. IV, p. 241. Hamburgi, 1795, in 4°.)

SEXTUS (1) JULIUS AFRICANUS, Syrus, ex Emaunte, C sub Antonino Helogabalo et Alexandro Severo claudit (2). *Zachariæ* Lundii commentarium ms. in *Africani Cestos* servari, accepi Hasniæ a Wolfio, regis biblioth. custode. In illis fragmentis cap. 29 auctor testatur, vidisse se *Bardesanem Parthum*, quem diversum mihi esse persuadeo a *Bardesane* scriptore. Nam et huic minus convenit illa jacu-

(1) *Sextum* unus vocat *Suidas*. FABRIC. *Σέκτωρ* scribitur, forsitan operarum vitio, ab *Eudocia*. HARL.

(2) Circa ann. Chr. 221. Vid. *Saxii Onom. lit. I*, pag. 532 sq., aut a. C. 228. Vid. *Hambergeri zuverl. Nachrichten*, tom. II, pag. 525 sq. Uterque plures citat, qui de *Africano* egerunt. HARL.

(3) Quod *ζωγραφῆσαι βέλεσιν* vocat *Africanus*, apud *Philostatum* lib. II *De vita Apollonii*, cap. 28, pag. 81, dicitur *σκιαγραφῆσαι βέλεσιν*. Magisque

lando pingendi sagittarumque ictibus formam ejus, quem vellet, pulchre describendi solertia (3), quam in suo *Africanus* prædicat, et hic *Parthus* fuit, alter *Babylonius*. Denique qui sub Antonino vixisse scriptorem docent *Porphyrius* et *Eusebius*, si *Elagabalum*, non *Marcum Philosophum* intellexissent, perinde ut *Hieronimus* cap. 63, ubi de *Africano* disserit, nota quadam addita Antonini nomen distinguit, admirandum hoc, quam quod in veteri inscriptione apud *Gruterum* pag. DLXII, de *Sorano Batavo*:

*Emissumque arcu dum pendet in aere telum
Ac redit, ex alia fixi fregitque sagitta.*

Vel quod de *Domitiano* *Sueton.* cap. 19, *In pueri procul stantis præbentisque pro scopo dispansam dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue evaderent.*

xissent. [Africanus sub Antonino Elagabalo et Alexandro Severo clarus, ait Saxius l. c. argumento Hieron. *De scriptor. eccles.*, cap. 63, sive quod *Chronographiæ* suæ opus, h. e. libros v *De temporibus* ab orbe condito usque ad A. C. 221 perduxit, ratiocinatore Pagio in *Critic. Baron.*, ad a. Chr. 220, n. II, pag. 464, tom. II, sive quod Κεστούς suos Alexandro, Julæ Mammææ filio, inscripsisse dicitur.]

Thevenoti collectio pag. 275—316 exhibet, sed Græcæ tantum, opusculum in capita 77 distinctum, sub titulo: JULII AFRICANI ΚΕΣΤΟΙ (4); sed nequam est opus illud Africani integrum, quod sub *Cestorum* titulo Alexandro Mammææ ab Africano dicatum constabat libris ix (5), ut tradit Syncellus pag. 359, licet Photius cod. xxxiv libros xiv, vel Suidas in Ἀφρικανός [et Eudocia in *Violario* pag. 73], atque ex eo auctor recens scholiorum Græcorum ad *Anthol.* epigramm. lib. vii, pag. 610, plane libros xiv numeret. In hoc opere, cujus Eusebius quoque vi, 51 *Hist. eccles.* et Nicephorus iv, 21, meminerunt, Africanus Ιατρικῶν καὶ φυσικῶν καὶ γεωργικῶν καὶ χυμειτικῶν admirandas δυνάμεις complexus fuerat, ut testatur Syncellus, et apparet e fragmentis quæ ex Africano in *Hippiatricis* et *Geponicis* (6) occurrunt, et quæ in Mich. Pselli libro inedito θαυμασίων ἀκουσμάτων Ιατρικῶν καὶ φυσικῶν obvia, publici juris fecit Lambecius *Commentar.* pag. 222-224 [pag. 472-479 edit. Kollarii, cujus notas conferes]. Suidas: Εἰσὶ δὲ οὐνεὶ φυσικὰ ἔχοντα ἐκ λόγων τε καὶ ἐπασιδῶν καὶ γραπτῶν τιῶν χαρακτήρων ἰάσεις τε καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν. Quæ sub nomine Κεστοῦ Africani Parisiis prodire, atque de re militari potissimum (7) rebusque variis et inventis, ad eam feliciter gerendam repertis, atque partem ex medicorum, chemicorum, magorum, physicorum et geometrarum officina, petitis, disse-

(4) Κεστός, Veneris acu picta zona, de qua Eustath. ad *Iliad.* E, 214. Idem ad *Iliad.* Γ, pag. 323, κεστόν interpretatur κεντητὸν καὶ ποικίλον. Itaque Julius Africanus libros suos, quibus de variis argumentis ex variis scriptoribus plurima collegerat, inscripsit *Κεστούς*, quasi στρωματεῖς atque *urias et amenas lectiones* dixerit. Utitur ipse hoc vocabulo p. 297 b. Τί δὲ θαῦμα εἰ καὶ τοῦτο παρὰ Χαρτίων ἔλαθεν ἡ Ἥρα; καὶ γὰρ παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τοὺς κεστοὺς ἐδανείσθητο. Dicti etiam sunt *cesti* lora, quibus pugiles solebant manus et brachia innectere, quo fortius ferire possent, ut videre est in antiqua imagine apud Guil. Choulum libro *De balneis et exercitationibus veterum*, pag. 18. Confer quæ viri docti ad *Virgil.* v *Æneid.*, v. 69, et Rigaltium ad *Onosandrum*, pag. 24 sq. 37; *Stephanium ad Histor. Saxoniam* Jo. Grammatici lib. III, fol. 84 sq.

(5) Male XIX excusum in Tillemontii *Mém. eccles.*, tom. III, parte II, nota I, ad Vitam Africani edit. Bruxell.

(6) Conf. Needhami et Niclasii prolegomena ad *Geponica*, pag. XLV sqq., ubi varia de Africano docte disputantur. HARL.

(7) Casaubonus ad *Æneæ* cap. 7, testatur, in quibusdam codicibus inscribi *Πρὸς πολεμικούς παρσικηνάι*, in aliis *Πολεμικῶν Παρσικηνάι*.

(8) Καὶ Ῥωμαίων δὲ αὐτοκράτορες παλαιοί, p. 291, capite δ'. Ἐχρήσατο τῇ περιχ ταύτῃ καὶ

runt, instruuntque duces et milites, et cap. 25 sq. pag. 298 sq. quædam aspergunt rem rusticam spectantia, qualia etiam in *Geponicis* leguntur; hæc, inquam, non sunt ipsum Africani opus, sed excerpta ex Africani *Cestis* et aliis scriptoribus, sive antiquioribus, ut *Ænea* *Tactico*, e quo integra capita descripta pridem notavit Casaubonus: sive etiam quibusdam longe junioribus, ut tum alia (8) ad oram paginæ a me notata loca videntur innuere, tum Belisarii (9) mentio aperte docet. Ex libro quinto et sexto *Cestorum* repetita, quæ in bibliothecis Vaticana, Palatina, Barberina, Farnesiana, Monachiensi et regia atque Colbertina Paris. et in aliis Germaniæ, Belgii et Angliæ bibliothecis reperiuntur, notat Gabriel Naudæus II, 8, *De studio militari*, cap. 8, pag. 520. Corruptissima autem in mss. codicibus reperta sunt hæc excerpta, prioribus maxime capitibus; quamobrem nulla etiam Latina versio addi potuit, licet eruditissimus J. Boivinus (10) in suis castigationibus, ad calcem voluminis adjectis, innumera loca feliciter restituerit atque illustraverit (11). Quoniam vero inter vulgaria quædam atque inepta in hoc opusculo leguntur, alia etiam digna notatu, et vix ac ne vix quidem alibi obvia, optandum est, ut in meliores et emendatiores codices incidant viri docti, quibus ad interpretationem hujus opusculi excitentur. Exstant sane in codicibus etiam Cæsarianis [teste Lambecio aliisque, quos excitavi in notitia codd.], it. Bodleianis, e quibus descriptum memini me videre Lipsiæ apud clariss. amicum nostrum Godfridum Olearium, sed, ni fallor, deerant prima capita 29. Non dubito, aia exemplaria in Italiæ posse inventri bibliothecis, in quibus pridem ea evoluit Politianus cap. 15 *Misc.*, et Rigaltius ad *Onosandrum* pag. 16, 23, 27 sq., 45, 84. Habet et Leidensis biblioth. inter libros ls. Vossii; quemadmodum bina occurrunt præterea

Σύρμος ὁ Σκύθης, καὶ Βαρδισάνης ὁ Πάρθος, τάχα δὲ πού καὶ πλεόνες. Εἶδον καὶ αὐτὸς Ἐναγάρου τοῦ Βασιλέως [καὶ] Μάννα τοῦ παιδὸς αὐτοῦ πολλάκις περὶ πάντων ἐμοῦ ὑψηγησαμένου, etc., pag. 300, capite xθ'.

(9) Τοῦτο δὲ ἐπολεῖ καὶ Βελγισάριος, ἐπεὶ γὰρ ἀντισχεῖν διὰ τὸ πλήθος, etc., pag. 309 b, capite ζς'. Ποιοῦσι μὲν καὶ οἱ σήμερον Ῥωμαῖοι τε καὶ Ἀραβες, pag. 510, capite ζη'. Videtur Christianus scripsisse, quod legitur pag. 511 b, capite ο', de transfugarum non repudiando matrimonio, et καὶ τιμῶσιν τὰ παρ' ἡμῶν θρησκευόμενα, si a religione nostra non sint alieni. Clausula libri innuitur pag. 300, ληγγέτω δὲ καὶ τὸδε τὸ σύγγραμμα εἰς τι ἀρχαῖον καὶ φιλομαθὲς διήγημα, capite xθ' sive 29.

(10) Ejusdem Boivini Latina versio fuit in *Bibl. Rostgardiana*, pag. 454; *Daneschioldiana*, p. 402. FABRIC. Boivin. noluit Latine illud vertere, cum de fontibus, veneno inficiendis, agant, et his talibus, ne durante bello hostes doctos obtrectarent, quasi consultores regi suo, ut inficiatur communibus generis humani usibus destinata aqua. Hæc mihi Boivinus. BENZEL.

(11) Opus valde vitiatum nominat Valcken. in adnotatt. uberioribus ad *Adoniazus*. Theocriti, p. 545 C; et pag. 346 A; notat, cod. Leidens. olim Vossianum habere multa editis longe meliora. HARL.

Vindobonæ in thesauro librario potentissimi imperatoris. Fuit etiam in biblioth. Scorialensi, teste Alex. Baruoetiò, qui de illo, *Nescio*, inquit, *an tantum boni opus illud contineat, quantum continet mali: præterquam enim quod sequioris ævi, adeoque styli sit auctor ille, multa habet similia tacticis Leonis, quædam etiam superstitiosa, ac multa ridicula, ut de curatione per Abracadabra, quædam mulomedica, falsa plurima.* FABRIC. — In duobus codd. Leidensibus Africano tribuitur lib. *De modo defendendæ urbis obsessæ.*

Africanum *De bellico apparatu* ms., de quo Casaubonus ad Suetonii *Cæsarem*, c. 51, et Salmasius, ep. 123, ad Isaacum Vossium, intellige partem *Cestorum* Africani, tum adhuc ineditam, sed postea Græce Parisiis evulgatam. Eodem refer quod scribit Gassendus ad ann. 1622, Peirescium obtinuisse tum ex Vaticana, tum ex Ambrosiana Mediolanensi exempla quædam Africani aliorumque tacticorum in gratiam Lud. Machalti viri strenui, auctorumque militarium et mathematicorum studiosi. Et quod librum septimum *Cestorum*, qui est de re militari, habuisse ms. testatur Holstenius apud Morhofium lib. 1 *Polyhistoris*, pag. 69. Ex *Cestis* etiam petita sunt quæ sub Africani nomine in *Geoponicis* et *Hippiatricis* Græcis leguntur, ac fortasse nostrum respexit Fulgentius III, 7, *Mythologicon*, ubi Africanum iatrosophistam laudat. Certe in *Cestis* λατρικῆς et φυσικῆς θυνάμεις atque λάσαις contineri, jam olim Eusebius in *Chron.* et Suidas in Ἀφρικανός notarunt. Inter edita *Cestorum* capita est etiam illud 57, *Περὶ κρυφίας ἐπιστολῶν εἰσομοπῆς*, quod laudat Is. Vossius ad Justini II, 10, quem vide etiam ad Catullum, pag. 30, ubi de Africano quædam erudite observat, et inter alia affirmat, Στρατηγικῶν, quæ supersunt, fragmenta, constituisse sextum ac septimum *Cestorum* librum. *Cestos* Latine vertere cœpit Julianus Puchardus, an. 1705, die 12 Dec., an. ætatis 49 Parisiis denatus, sed non perfecit neque interpretationem suam edere voluit, quod existimaret quædam in illis obvia rectius vulgo ignorari.

Cestos Africani Gallo-Francice vertit Guischartus: *Les Cestes de Jule Africain, traduits pour la première fois d'un manuserit grec.* Vide tom. III illius Commentariorum: *Mémoires critiques et histor. sur plusieurs points d'antiquités militaires, par Charles Guischart, nommé Quintus Icilius*, Berolini 1774, 4 et 8, IV voll. HARL.

Superest ut referantur a me nomina scriptorum sane paucorum, quos in isthoc opusculo memorari reperi:

Euclidis *Στοιχεῖα*, pag. 295 b. Οἱ τῆς ἐγκυκλίου

(12) *Sextum* vocat Suidas in Ἀφρικ. et Σωσάννα. Neque assentiendum viris doctis H. Valesio ad Euseb. pag. 127 et Labbeo 1 *De Script. eccles.*, pag. 659, qui *Cestum* dictum volunt a *Cestorum* opere.

(15) *Jam vero historiam tibi tradituri sumus ex quinto libro Africani, scriptoris chronici:..... is quæcunque de nostris regibus (Armenicæ) narrat, ea de-*

A μετρίως ἐπήβολοι παιδείας τῶν Εὐκλείδου στοιχείων ἐπιποσὸν ὡς εἰκὸς ἐφήψαντο.

Homerus pag. 292 b: Ἰαμβέτον ἀρχαῖον, ὡς λυσitelésteros πᾶσι τοῦ προπετοῦς ὁ ἀσφαλῆς ἡγεμῶν, pag. 278.

Versus ipse exstat apud Suetonium, *Augusto*, cap. 25:

Ἀσφαλῆς γὰρ ἔστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

Neptuniani *Physica*, pag. 301 b: Φιλοπονῶν περὶ τὴν τοῦ παρόντος συγγράμματος ἐκθεσιν, ἀνέγνων ἐν τοῖς Νεπτονιανοῦ φυσικοῖς, etc.

Οἱ Κυρτίλοι. pag. 301 b: Quinctilii fratres, qui sub Commodo imp. clari scripserunt de re rustica.

B Eundem fuisse Sextum (12) Julium Africanum, qui *Chronographiæ* libros v (13) ab orbe condito ad a. C. 221 scripsit, et Julium Africanum, *Cestorum* scriptorem, credemus potius Eusebio, Photio, Syncello, et Suidæ, hoc affirmantibus, quibus Petavius, Vossius, Labbeus, Lambecius, Wetstenius, Tillemontius [Needham, Hambergerus, Saxius, etc.] assentiuntur, quam Jos. Scaligeri et H. Valesii virorum licet maximorum contrariis contra nitentur. Cæterum, quod *Chronographiæ* et Κεστῶν libros pro uno eodemque opere habuit Petavius XII, 40, *De doctrina temp.*, hoc merito retractavit ipse VIII, 2, *Auctarii diss.* [*Chronographiæ* pars fuit, non peculiaris liber ἐπίτομος, quando legitur in Eusebii *Chron.* Ἀφρικανός ἐν ἐπιτόμῳ, uti Fabricius in nota ms. ad Suidam Basileensem apud Niclas ad *Geoponica*, prolegg. pag. XLVII, not. 5, docuit contra Meursium, qui in *Biblioth. Græca*, pag. 1199, ex illo Eusebii loco singulare Africani opus, ἐπίτομον, exsculpsit. HARL.]

C Alia de Africano ejusque scriptis apud accuratissimum Tillemontium tom. III, 3, *Mém. ecclés.*, pag. 115, et præstantissimum Caveum [tom. I, pag. 110 sq.] in parte utraque *Hist. litterariæ* lector evolvit, quibus ambobus in mentem venit suspicari, quod *Cestos* forte scripserit Africanus, nondum Christi sacris initiatus: licet in altera parte Caveus malit subscribere eorum sententiæ qui *Cestos* ad alium referunt Africanum. Sed de tota re melius judicare liceret, si opus ipsum exstaret; quod, paucis forte fragmentis exceptis, ut jam notavi, intercidit. Nam et Boivinius prima vix 44 capita Africano audet tribuere, cum 45 usque ad 59 fere ad verbum sint descripta ex *Æneæ Tacticis*, et sexagesimum cum reliquis propter vocabula barbara et styli diversitatem, alium et recentiorum auctorem referant; e quibus illa *Περὶ φυλακῶν*, pag. 315, Heronis forte junioris esse idem erudi-

prompsit universa ex tabulario Edessæ, quæ est Urha: *cujus quidem tabularis libri de sanorum historiis e Nesibi et Sinope Pontica fuere eo advecti*, ait Cheronensis Moses, qui Africani historiam Edessæ excerpserit, pag. 101 edit. Whiston, Londin. 1736. Vid. Niclas ad Needhami prolegom. ad *Geoponicos*, pag. XLVII, n. 5. HARL.

tissimus Boivinius conjicit. Cæterum Christianos etiam *τερατώδη* sectatos, ac superstitionibus quandoque deditos fuisse, vetera convincunt exempla, et *Geoponicon* scriptor (haud dubie Christianus), et Tryphonis martyris exorcismus insectorum hortis vineisque noxiorum apud Lambecium vii, pag. 247, et plura ejusmodi non adeo inobvia futura si quis diligentius inquisierit: inque his frequentata quædam superstitiones ita publice, ut conciliorum decretis prohibenda fuerint, de quibus *Brunus*, Oratorii Jesu presbyter, parte tertia libri, Gallice ann. 1702, 12, editi, quem inscripsit: *Histoire critique des pratiques superstitieuses qui ont éduité les peuples et embarrassé les savans*. Ex eodem *Geoponicon* scriptore recte colligas, Africanum Christianum fuisse, cum *Cestis* scriberet, in quibus commendavit efficax adversus vini corruptionem remedium, si dolio inscribantur *θεία* hæc verba (*Psal.* xxxiv, 8): *Gustate et videte, quoniam suavis Dominus, vel, si pomum, his verbis inscriptum, projiciatur in vinum, xiv, 5 Ἀφρικανού Ἀμήχανον τραπήναι τὸν οἶνον ἐὰν ἐπιγράψῃς ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ἢ ἐν τοῖς πίθαις ταῦτα τὰ θεία ῥήματα Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστός ὁ Κύριος. Καλῶς αἰ ποιήσεις καὶ εἰς μῆλον οὕτω γράφων, ἐμβάλλων τὸ μῆλον εἰς τὸν οἶνον*. Plura hujusmodi farinæ ex *Geoponicis* infra libro vi refero, ubi de Hippiatricis quoque dicturus sum, quorum collectio et ipsa ex Africani *Cestis* quædam habet adnotata, uti alius liber ms. Constantini Porphyrogenetæ jussu, ut videtur, collectus, de quo Boivinius in castigationibus ad Africanum, pag. 360. FABRIC.—Add. L. El. du Pin, *Nouv. Bibliothèque*, tom. I, pag. 115. Stolle, *Nachrichten von den Kirchenvätern*, p. 134 sqq., qui alios V. D. laudat, lenæ 1733, 4; J. Fabric. in *Historia Biblioth. Fabric.*, part. II, pag. 379, et part. III, pag. 359; J. Christ. Neu, in *Accessionibus ad Wheari Relection. hie-males*, pag. 255.

Præcipuum Africani opus fuit *Chronographia*, annorum 5623, sive libri v *De temporibus*, ab orbe condito usque ad a. Chr. 221, olymp. ccl, 1, Grate et Seleuco coss. Ex quo, licet hodie deperdito, multa Eusebius in suo *Chronico* et Syncellus, Jo. Malala [qui octies eum citat, plerumque addito τῷ σοφωτάτῳ epitheto], Theophanes, Cedrenus aliique chronologi, atque in his auctor *Chronici paschalis*, quod Alexandrinum vulgo vocant, tum Latino-Barbarus scriptor excerptorum utilissimorum ex Eusebio, Africano et aliis, quæ Scaliger edidit ad calcem *Chronici Hieronymiani* pag. 58 sq. [Sed fragmenta Africani, Eusebii et Syncelli Scaliger confuse posuit; contra Jac. Goarus sollicito discriminavit in sua editione.] At enim liber *De divisionibus et generationibus gentium* Canisio tom. II *Antiquar. Lection.* pag. 579, atque emendatius

A Labbeo tom. I *Bibl. novæ mss.*, pag. 298, editus Latine, quem Julii Africani esse suspicati sunt Vossius III *De histor. Latin.* part. IV, cap. 3, pag. 756, et Sandius ad Vossium pag. 279 sq., potius referendus est ad Hippolytum, Portuensem, Africani æqualem. Quanquam Africani etiam *Chronicon* fuere qui Latine interpretarentur, et fortasse, ut Dodwellus diss. *De successione pontificum*, pag. 98, ex antiquo ms. Latino *Chronici* Eusebii codice Mertonensi colligit, antequam Eusebii *Chronicon* verteret Hieronymus. Illi interpretes vel etiam librarii, aut qui describendum sibi Africani opus curaverunt, diversis deinde temporibus ad suam cujusque, qua vixit, ætatem continuarunt seriem consulum, aliaque pro suo quisque captu addiderunt vel omiserunt interpolantive. Africanum ἐν ταῖς χρονογραφίαις laudat etiam Maximus ad Dionysii Areopagitæ epistolam 4. Alia veterum loca, Africanum laudantia, quoniam a viris doctis, Scaligero et Valesio ad Euseb., Allatio ad Eustath. Antiochen., pag. 5 sq., Labbeo, Tillemontio, Caveo et Wetstenio (in notis ad epistolam ad Origenem de Susanna, pag. 148 sq.) allata sunt, omitto.

Ex eodem Africani opere petita videtur, quam ms. in bibl. Vindobonensi exstare testatur Lambecius, tom. V, pag. 297 [pag. 623 edit. Kollarii], Διήγησις Ἀφρικανοῦ περὶ τῶν ἐν Περσίδι γενομένων διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Incipit: Ἐκ Περσίδος ἐγνώσθη ἀπ' ἀρχῆς ὁ Χριστός· οὐδὲν γὰρ λαμβάνει τοὺς ἐν αὐτῇ νομομαθεῖς ἅπαντα φιλοπονοῦντας. Ὅσα γὰρ κ. τ. λ. (14). Vide et Africani fragmenta apud Lambecium lib. I, pag. 141, et lib. III, pag. 59. [Adde catal. codd. Gr. Venet. D. Marci, pag. 42 fin., et catal. bibl. Monach. Bavar., pag. 55.]

Etiam *Acta martyrii Symphorosæ* filiorumque ejus, sub Adriano passorum, in mss. codicibus Julio Africano tribuuntur et sub ejus nomine a Mombritio Mediolanensi, tom. II *Act. Sanctor.* et in postrema Surii editione ad 18 Julii edita sunt. Vide Baronium ad *Martyrolog.* Rom. 18 Jul. *Et quidem fieri potuit*, inquit Theodoricus Ruinartus, qui iterum recudi curavit in *Actis selectis martyrum* 20, in *Actis SS. Antwerp.*, ad d. 18 Jul., pag. 358, tom. IV, ut in *Africani libris de Chronographia inserta fuerint*. Sed in temporibus a Christo nato longe brevior, quam in antecedentibus ætatibus fuisse, testatur Photius cod. xxxiv. Itaque, si verum est Eusebii, quod in iisdem *Actis* additur, testimonium, quod Africanus *acta martyrum*, quotquot Romæ et per Italiam passi erant, litteris consignaverit, in alio opere ac in *Chronographia* fecerit.

Denique Hebed Jesu in Catalogo librorum Chaldæorum, n. 15, affirmat, exstare *B. Africani, episcopi Emaüs, commentarios N. T. et Chronicon.*

Litterat. etc., anno 1804, p. II, P. 49, e quo exscribendum curavit et nobis transmisit Dr Henricus Denzinger, Wirceburgensis. EDIT. PATR.

(14) Opusculum hoc ex duobus codicibus Monacensibus edidit et latinitate donavit J. Chr. Frehern von Aretin, in diario: *Beyträge zur Geschichte und*

Sane Origenes, pag. 244 epistolæ de Susanna Africanum laudat, ut πολλὰς διατριβὰς ἔχοντα ἐν ταῖς ἐξετάσει καὶ μελέταις τῆς Γραφῆς. Et Julius quidam subinde in Catenis citatur, et in Catena Corderiana in Joannem vocatur Julius episcopus. Laudatur etiam Julii commentarius in Joannem a Mose Barcepha, Syro, de paradiso. [In Nicetæ Catena sive sylloge interpretum Evang. Lucae ex Africano quædam esse excerpta, ait Montfaucon in Biblioth. Coisliniana, pag. 63.] Confer Pauli Colomesii de scriptoribus ecclesiasticis Paralipomena.

De epistola ad Origenem scripta de Susannæ historia et Origenis ad Africanum responsione, quæ Græce et Latine exstat, dictum est abunde in cap. de Origene (15). Memiure illius Euseb. vi, 31, Hist.; Hieronymus in *Catalogo*, cap. 63; Photius, cod. xxxiv; Nicephorus v, 21, et Suidas in Ἀρχιναρχός ac Σωκάρρα. — [edita est illius

Epistola ad Origenem de Susanna, cum initio responsionis Origenis, Græce per Dan. Hoeschelium, cum Adriani *Isagoge in sacras Litteras*, Augustæ Vindelic. 1602, 4; — et cum responsione Origenis, Gr. et Lat. cum notis J. Rudolphi Wetstenii, cum Origenis dialogo contra Marcionitas. Basil. 1674, 4, pag. 220.—Pars epistolæ Origenis ad Africanum est in cod. Coislin. XXI, olim CCXXXVIII, teste Montfaucon in *Bibl. Coislin.*, pag. 63. HARL.]

Ex epistola ad Aristidem, qua Matthæi et Lucae narrationes de genealogia Christi inter se conciliantur, profert nonnulla Eusebius lib. i *Histor.*, cap. 7, atque ex illo Nicephorus lib. i, cap. 11 sq., et Catena ms. in Lucam apud Lambecium iii, pag. 62, licet traditionem ab Africano in illa epistola laudatam pro suspecta habeat Dodwellus, pag. 58, ad Ironæum. Laudat illam epistolam Eusebius iterum vi, 31, ac præter Hieronymum, Photiumque ac Nicephorum v, 21, Augustinus ii, 7, *Retractionum*.

[Scriptoribus qui de Africano vita et fati exposuerunt annumerandus est Gallandus in *Prolegg. ad Biblioth. Patr.*, t. II, c. 26, p. xxxvii sq., qui et omnia Chronographiæ ejus fragmenta, quæ apud Eusebium, Basilium, Syncellum et alios occurrunt, juxta ordinem librorum sive pro temporum ratione digesta, una cum epistola ad Origenem de historia Susannæ, Origenisque responsione, itemque epistolæ ad Aristidem præsertim ab Eusebio servata, eidem *Bibliothecæ suæ* tomo inde a pag. 359-376 inseruit, hisque fragmentis *Proleg.* p. xxi aliud adhuc addidit ex Euseb. *Prophet. Eclog. de Christo* adhuc inedit. lib. iii, cap. ult., de promptum, et a Lambecio in *Comment. de bibl. Vindobon.*, l. i, p. 254 ed. Kollar., in lucem primum protractum. Acta autem martyrii sanctæ Symphorosæ exhibet ejusdem *Bibliothecæ*, t. I, p. 329. HARLESS.]

Quæ J. Trithemius ab Africano scripta refert De

(15) Vide tom. XI, proxime sequentem. EDIT. PATR.

(16) Est vocabulum militare, Jacobi iv, 6. Plutarchus in *Pyrrho*, tom. II edit. Oxon., pag. 466, ἀ-

S. Trinitate, De circumcissione, De Attalo, De Pascha, De Sabbato, nullus veterum, quod equidem sciam, commemorat.

Commentum absurdum de Abdiaæ Babylonici libris ex Hebraico per Eutropium, nescio quem, Græce, atque inde a Julio Africano Latine versis, et quæ in Abdia ipso lib. vi, cap. 20, de Cratonis, discipuli apostolorum, libris decem actuum apostolicorum, per Julium Africanum Latine translatis, leguntur, rejectum a me videre, si tanti est, licet in Codice apocrypho Novi Testam. part. ii.

Julium nostrum Africanum, *Cestorum et Chronologiæ* scriptorem, in duo vel tres præter rem distrahant viri docti. In longe plures autem Hendorichius in *Pandectis Brandenburgicis*.—Fuere tamen a nostro distincti: 1. Julius Africanus, orator, quem concitatorum, sed in cura verborum cimum et compositione nonnunquam longiorem, ac translationibus parum modicum fuisse, scribit Quintilianus x, 4; — 2. oratoris nepos, Julius Africanus, de quo Plinius vii, 6, Epist.; — 3. Sextus Cæcilius Africanus, juriscons., et alter junior, Papiniani discipulus, de quibus dixi in *Bibliotheca Latina*. Illud vero lepidum, quod Africanum poetam, cæcum, ab Ennio laudatum, exsculpsit Hendorichius ex Lactantii lib. i *Institut. divinar.*, cap. 18, cum ibi Lactantius afferat versus Ennii, quibus loquens inducitur Scipio Africanus, jactansque clades generi humano a se illatas, hisce verbis:

Si fas cædendo cælestia scandere cuiquam est,
Mi soli cæli maxima porta patet.

Quibus deinde Lactantius subjungit: O quantis in tenebris, Africane, versatus es, vel potius poeta (Enni!), qui per cædes et sanguinem patere hominibus adscensum in cælum putas. Hactenus Fabricius. HARL.

Claudit collectionem Thevenotianam tractatus, Casaubono pridem ad Polybium et Æneam lectus, atque in Barberina aliisque bibliothecis obvius [vid. notitiam codicum supra datam], atque a Parisiensibus itidem Græce tantum editus de obsidione toleranda et repellenda, nescio cujus scriptoris, sed, ut videtur, Christiani, sub titulo: Ὅπως χρῆ τὸν τῆς πολιορκουμένης πόλεως στρατηγὸν πρὸς τὴν πολιορκίαν ἀντιτάσασθαι (16), καὶ οἷσις ἐπιτηδεύμασι ταύτην ἀποκρούεσθαι, pag. 316-330, et pag. 361-364.

E Polybio, Arriano, Polyæno et Flavio Josepho pleraque ad verbum descripsisse, jam ab editoribus adnotatum est. Archimedes εὐμήχανον σοφίαν laudat, pag. 319, 326 sq. Non valde antiquum esse patet, quod pag. 323 Josephum accenset τοῖς παλαιοῖς. Et Heroni tertio tribui in codice Vindobonensi, jam supra dixi, § VII. [Vid. Lambec. et Kollar. vii *Comment. de bibl. Cæsar.* pag. 431. Afri-

τιτάσασθαι μὲν ἐφοβήθησαν, in aciem procedere iimuerunt. [Conf. Krebs *Obs.* in N. T. e Josepho, pag. 222, et quæ ego notavi ad Demosthenis orat. De corona, cap. 88, pag. 547. HARL.]

caso tribuitur a Rigaltio et in cod. Leid. A-
nymus poliorceticum vocat Casaubon. ad I, 8,
Euseb.]

Nunc supplementi loco adscribam ex Africani
Casii, de Bardesane (17) quodam Partho, qui tam
probe calluit pictoriam et simul artem jaculandi, ut
icibus telorum potuerit imaginem ejus, quem vellet,
describere, quod Africanus festivo vocat ζωγράφησαι
βλέπειν sive τοξεύειν γραφάς, vel ζευγαφῆσαι
τοξεύματα (18). Verba ejus hæc sunt pag. 301: Ἦν
ἐκ ἑρα σοφὸς τοξότης Βαρδῆσάνης εἰπερ τις ἕτερος,
οἷα δὲ ἀνθρωπῶν τοξεύσαντα οἷα ζωγράφον, ὁ δὲ
τρίπους τοῦτοδε. Ἄνδρα κατάντικρυ ποτὲ ἔστησε νεα-
νῶν καλὸν καὶ εὐρωστὸν, ὃν καὶ γραφεὺς ἀν' ἐξέκαμε
μιμούμενος, προῦδάλετο δὲ τὴν ἀσπίδα ὁ νεανίσκος,
αὐτὸ γὰρ προσέταξεν ὁ Βαρδῆσάνης, ἐνδείκνυμενος
τὴν τέχνην ἡμῖν θεαταῖς. Ὁ δὲ οἷα ζωγράφος ἀγαθὸς
ἂν κριτέοντα μετέθηκεν ἐπὶ τὴν ἀσπίδα· πρώτην
μὲν θῆ τὴν κεφαλὴν ἔγραφεν ὀρθοῖς βλεσι κύκλον
κεφαλῆς μιμούμενος. εἶτα τῶν ὀφθαλμῶν τὰς βολὰς,
χειρῶν ἀρμονίας, ρυθμῶν γενεῶν, καὶ ὁ λοιπὸς ἀν-
θρώπος ἰκνούσθαι τῇ τάξει τοῦ σώματος. Ὅδὲ ἐσεμνύ-
ετο τοξικῆ γραφικῆν συλλαβῶν, καὶ γραφῶν τοξεύ-
μασι καὶ τοξεύων γραφάς. Ἐθαυμάζομεν δὲ ὀρῶν-
τας, ὡς πολεμικῶν ἐπιτήδευμα τὸ τοξεύμα ἦν, ἀλλ'

ἦν τι καὶ τερπνὸν, καὶ γίνδυνος ἦδον. Ὁ δὲ κατα-
θέμενος τὴν ἀσπίδα, εἶδεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ οἰκείου ὄπλου
γεγραμμένον, καὶ ἔχαιρεν γενόμενος στρατιωτικῶν
ζωγράφημα. Ἔρατ' ἔρατ' ἔρατ' ἔρατ' ἔρατ' ἔρατ' ἔρατ'
Erat ergo peritissimus sagittarius
Bardesanes, si quis fuit alter, virum dico sagittis
picturas delineantem, sicut pictores penicillo sin-
gere solent. Porro jaculandi sic erat modus: Die
quadam Bardesanes stabat contra juvenem
adeo pulchrum ac robustum, ut pictor effingere
frustra conatus esset. Adolescens clypeum oppo-
nebat; collineat sagittarius, artem suam nobis spe-
ctantibus monstraturus. Ut egregius pictor, cly-
peum tenentem in umbone depinxit; primo caput
delineavit, rectis sagittis, orbem capitis imitando,
deinde oculorum acies, laborum harmoniam, gra-
tiam vultus, ac demum totum juvenem, juxta mem-
brorum ordinem expressit. Superbus ergo adstabat
eo quod picturam arti sagittarii jungebat, pingens
scilicet sagittarum jactu, picturasque sagittans. Mira-
bamur vero spectatores, quod cum bellicum sit exer-
citiium ars sagittandi, aliquid tamen suave esset, pe-
riculumque ipsum voluptati esset obnoxium. Ju-
venis autem clypeum cum deposuisset, contem-
plabatur semetipsum in propriis armis depictum,
gaudebatque eo quod effectus esset militaris pictura.

(17) Alius et antiquior fuit Bardesanes, Babylo-
nias, quem sub Alexandro Severo vixisse (adeoque
Africani fuisse æqualem), male affirmat Vossius
lib. iv, pag. 483, *De hist. Græc.* Nam licet Por-
phyrius iv *Περὶ ἀποχῆς* illum scripsisse ait ætate
πατρῶν, illud tamen latius accipiendum est, et
Antonini tempora respicit, ut testatur Porphyrius
ipse fragmento de Styge, ubi refert narrationem il-
lam de aqua probationis Tantalii Brachmanum,
tradidisse τοὺς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντωνίνου τοῦ
ἐξ Ἑμεσῶν εἰς τὴν Συρίαν ἀφικνουμένους; Βαρδῆσάνη
τῶν ἐκ Μεσοποταμίας εἰς λόγους ἀφικνουμένους. Ex
hoc loco colligitur quoque, eundem esse Bardesa-
nem, qui de Indorum philosophis scripsit, teste
Porphyrio et Hieron. ii *contra Jovinian.*, et qui dia-
logum *De fato* ad Antoninum imper. edidit, de quo
infra lib. v. Neque difficultia soluti sunt argumenta
Friderici Strunzii in *Historia Bardesani et Barde-
sanistarum*, quibus contendit duos diversos fuisse.
Sub Elagabalo Antonino vixisse contendunt Grabe
i *Spicilegii*, pag. 317, et Dodwellus iv, 55, *Diss. ad Ire-
neum* ex Porphyrii loco de Styge. FABRIC.—Fabricio
accedit Jac. de Rhoe ad Porphyrium *De abstinentia
ab usu animalium* lib. iv, § 17, pag. 356. Porphyrii
illud fragmentum publicavit primus Andr. Schot-
tus ex cod. Augustini, in *Obs. human.*, pag. 229, et

post eum Luc. Holsten., emendatius, in'er opu-
scula Porphyrii Rom. 1650, pag. 148-153, ex cod.
Vaticano. Post Holstenium Latine eum vertit Tollius
in *Fortuitis*, cap. 28. Emendatorem tamen dedit
locum cl. Heeren in Joann. Stobæi *Eclog. physicar.
et ethic.* libris ii, part. prima (Gottingæ, 1792, 8),
pag. 140 sqq. et in notis accurate lateque disserit
de Bardisane et Babylonio et Syro, cujus nomen in
hæretices historia hauri obscurum est. Oppugnat
autem Fabricium, et docet a Bardisane Syro plane
diversum esse Bardisanem Babylonium, quem se-
quitur Porphyrius in fragmento citato, Vossiique
judicio, illum Babylonium floruisse sub Alexandro
Severo, adeoque centum circiter annos a Bardisane
Syro abfuisse, subscribit, et statuit, τὸν Ἀντωνί-
νον, τὸν ἐξ Ἑμεσῶν, non esse Marcum illum philo-
sophum; sed potius Heliogabalum, Alexandri Se-
veri antecessorem, qui, ex urbe Emesa ortus, cum
imperator factus esset, Antonini nomen recepit.
Concludit igitur, constitui inde ætatem scriptoris,
Bardisanis Babylonii, eamque utique ad Heliogabali
et Alexandri tempora cum Vossio rejiciendam esse.
HARL.

(18) De Gratiani imper. *spiculis semper ferienti-
bus destinata* dictum: τὰ Γρατιανῶν βέλη φρένας
ἔχειν, Cangius ad Zonaram, pag. 42.

NOTITIA ALTERA.

(GALLAND., *Bibliotheca veterum Patrum*, II, Proleg., p. xxxvii.)

I. JULIUS AFRICANUS, Palæstinus, ex oppido Em-
maunte, cui postea Nicopolis nomen inditum, ut
scribit Eusebius (1), sub Antonino Elagabalo et

Alexandro Severo claruit. De hujus scriptoris ge-
stis, Christianorum sane doctissimi, pauca sunt ad-
modum quæ apud veteres legimus. Ex ejus *Chro-*

(1) Euseb. in *Chron.* ad ann. 2237.

nographiæ libris tradit episcopus Cæsariensis (2), ipsum Alexandriam contendisse ob maximam omnium famam et existimationem de Heracla ad episcopatum illius Ecclesiæ provento, philosophia aliisque Græcorum disciplinis præstante. Illudque unum præterea docet (3), ex eo Hieronymus (4), eundem chronographum legatione ad Elagabalum pro Nicopoleos instauratione fuisse aliquando perfunctum: qua de re plura Scaliger (5).

Inter Africani scripta quæ utcumque ad nos pervenerunt, licet primas ferat ejus *Chronographia*; præstantia tamen argumenti permoti, Epistolæ de historia Susannæ Origeni inscriptæ primum locum tribuimus; cui alteram quoque Origenis Africanæ oppositam, ut par erat, addidimus (6). De his Epistolis accipe judicium clarissimi operum Origenianorum editoris (7).

II. Aliam scripsit Africanus epistolam ad Aristidem; in qua, inquit post Eusebium (8) Hieronymus (9), *super διαφωνία quæ videtur esse in genealogia Salvatoris apud Matthæum et Lucam, plenissime disputat.* Ejus quoque meminit S. Augustinus, libris xxxi contra Faustum Manichæum retractans (10); ubi verba facit de questione, *quomodo potuerit duos patres habere Joseph.* Ibi siquidem ad hanc Africani epistolam respiciens, hæc habet: *Hoc in eorum litteris inventum est, qui recenti memoria post ascensionem Domini de hac re scripserunt. Nam etiam nomen ejusdem mulieris, quæ peperit Jacob patrem Joseph de priore marito Mathan, qui fuit pater Jacob, avus Joseph, secundum Matthæum; et de marito posteriori Melchi peperit Heli, cujus erat adoptivus Joseph, non tacuit Africanus.* Meminerunt præterea Photius (11), Zacharias Chrysopolitanus (12), et Nicephorus Callisti (13) Eusebium assectatus; ex quo etiam ejusdem epistolæ fragmenta descripta in medium alibi profert (14). Eâ vero ex Eusebio Valesiano cum notis clarissimi interpretis exhibemus.

III. Præcipuum Africani opus, *Chronographia*, sive libri quinque *De temporibus*, ut ait Hieronymus (15) ἐπ' ἀκριβὲς πεπονημένοι, inquit Eusebius (16), *accuratissime compositi.* Concisus quidem est auctor, judice Photio (17); nihil tamen cognitu necessarium omittit. Incipit a mundi creatione, pervenitque usque ad Christi adventum. Succincte quoque gesta commemorat jam inde a Christi ætate usque ad Macrini imperium: quo tempore, ut idem affirmat, hoc *Chronicon* absolutum est, annorum scilicet quinquies mille septingentorum et vi-

(2) Euseb. *Hist. eccl.*, lib. vi, cap. 31.

(3) Id. in *Chron.* l. c.

(4) Hieron. *De vir. illustr.* cap. 63.

(5) Scalig. *Animadv. ad Euseb. Chron.* pag. 232.

(6) Nos vero utramque epistolam inter Origenis Opera retinimus; adeat lector tomum proxime sequentem. EDIT. PATR.

(7) Vide eundem tomum. lb.

(8) Euseb. *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 31.

(9) Hieron. *De vir. illustr.*, cap. 63.

(10) Aug. *Retract.* lib. ii, cap. 7, § 2, Opp. tom. I, pag. 44.

ginti trium. Hæc Photius. Opus jam pridem intercidit: ex quo tamen Eusebius alique ipsum insecuti chronographi, complura transcripsisse perhibentur.

Jam vero quo hujusmodi Africani opus eximium plane, uberius utcumque dignoscatur, haud otiosum fortasse fuerit huc afferre, quæ Dodwellus in eadem sententiam observat. « Erant, inquit (18), apud Latinos, antequam Eusebianum *Chronicon* verteret Hieronymus, qui *Africanum Chronicon* Latine verterant, Fastisque consularibus aptarant, et diversis deinde temporibus ad suam cujusque, qua vixit, ætatem continuarent. Hoc autem e bonæ notæ *Chronici* Eusebiani codice Mertonensi discimus, ad cujus finem ista subjuuncta legimus:

Item, secundum Africanum,

Qui de temporibus et historiis Hebræorum et Græcorum et Persarum et Macedonum cum Alexandrinorum itemque Romanorum V libris omnia complexus est ab Adam usque ad Cataclysmum Noe anni MCCCXLII. Item a cataclysmo usque ad Abraham et transmigrationem in terram Chanaan anni MXV. Habitatio omnis generis Israhel in terra Chanaan et in terra Ægypti, anni CCCCXXX. Moyses in heremo anni XL. Hiesus Nave et qui post ipsum presbyteri, an. LV. Judicum et sine principibus et pacis tempore, anni CCCCXC. Sacerdotum et Judicum anni XC. Regum Hebræorum anni CCCCXC. Captivitatibus et destructionis Hierusalem anni LXX. Persarum regum anni CCXXX. Macedonum principatus cum Alexandrinis et Ptolemæis anni CCC. Et imperium Romanorum usque ad Salvatorem et Resurrectionem ejus, anni LXXIV. In se omnes anni in tempus supra scriptum anni V DCCXXVI. Exinde ad imperium Alexandri, hoc est, Moricaviti (sic), qui Antoninus cognominatus est, anni CLXXXIV, et in Gallum V, et in Volusianum anni XXXI.

Fit summa omnis in Cons. SSS. anni (sic) V DCCCLXIII secundum cursum Solis et XII menses; secundum autem Lunares menses et computationem Hebræorum qui facient in se menses XII. D. XI. et quadrantem ad (sic) electione facta, qui funt anni Lunares CLXXXV. M. IIII. Secundum quam computationem efficiuntur anni in se V DCCCCXX. M. X. D. IIII. Item ex consule Gallieno secundum et Volusiano usque in consulatum Limenii et Catulini anni CXVIII. Fit summa omnis anni V DCCCCXXXVIII, secundum cursum solis.

(11) Phot. *Bibl.* cod. 34.

(12) Zachar. Chrysop. *Comment. in Harmon. Ammon.* lib. i, cap. 5, *Bibl. PP.* Lugd. tom. XIX, pag. 751.

(13) Niceph. Call. *Hist. eccl.* lib. v, cap. 21.

(14) Id. *ibid.* lib. i, cap. 11.

(15) Hieron. *De vir. illustr.*, cap. 63.

(16) Euseb. *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 31.

(17) Phot. *Bibl.* cod. 34.

(18) Dodw. *Dissert. sing. ad opp. post. Pearson*, § 8, pag. 98 seq.

*Ita e Liminio et Catulino usque in consulatum A
Nemertini et Nevittæ CONSS. anni XIII.*

Fit in summa omnis anni VDCCCLI.

Errores ipsos repræsentavimus sane foedissimos imperitissimi librarii. Nec enim vacat impræsentiarum alia adnotare quam quæ faciant ad illam, qua de agimus, causam. Illud itaque in primis constat e Syncello (19), annum ipsum quo *Chronicon* suum terminavit Africanus, fuisse primum Olymp. ccl., quo fuerit archon Philenus, Elagabali in coss. Grato et Seleuco, a primis nimirum coss. pro Africani rationibus, vitiosis tamen illis, dccxxv. Hæ notæ annum Christi designant ccxxi, pro Ær. vulg. Huc usque igitur *Chronicon* suum tam archontibus quam coss. a primis usque archontum et consulum initiis insignitum deduxisse ipse videtur Africanus. Et quidem si pro hæc forma et reliqua deluxerit, cum annis etiam imperatorum coss. alios illum conjunxisse consentaneum est, cum hos ipsos coss. cum in Antonini Elagabali anno conjunxerit. Nimirum annum illum intelligit, non quo monarchiam Alexander adeptus est, sed quo primum adoptatus est ab Elagabalo, et Cæsar factus, et socius in imperio. » Hactenus Dodwellus.

IV. Ex hoc autem Africani opere qui primus chronologiæ fontes reclusisse comperitur, qui post ipsum florere veteres chronographos, tantum non omnes, ut modo innuimus, Eusebium in primis, Syncellum, *Chronici Paschalis* auctorem, Jo. Malalam, Theophanem aliosque, hausisse complura atque in sua scripta derivasse, satis norunt eruditi. Eorum tamen plerique qui loca ex Africano descripserunt, auctoris nomen præteriere: ut proinde haud multa supersint, quæ chronographo nostro sine ulla controversia tribuantur. Maximam ejus operis fragmentorum partem suppeditat Syncellus, quibus passim Africani nomen præligendum curavit: unum alterumve locum, et quidem insignem, servarunt Eusebius, Hieronymus atque Basilus; *Chronici* quoque *Paschalis* auctor paucula profert. Hæc itaque omnia certo Africaniana, in unum collecta, juxta ordinem librorum sive pro temporum ratione digessimus: reliquis interim utpote dubiis prætermissis.

Quandoquidem vero nonnulla deteximus, ad eandem Africani *Chronologiam* pertinentia, cum jam typis consignata essent quæ hactenus summam recensuimus; operæ pretium fuerit ea hic exhibere, prout exstant apud Lambecium ex codicibus Vindobonensibus manu exaratis descripta.

Auctor igitur *Prophetiarum eclogarum de Christo* qui Eusebius Pamphili esse perhibetur (20), in illius operis adhuc inediti libro III, cap. ult., hæc ha-

(19) Syncell., pag. 212.

(20) Vide Fabric. *Bibl. Gr.* tom. VI, pag. 57.

(21) Apud Lambec. *Comment.* lib. I, pag. 141.

(22) Edit. òv. Et paulo post, τούτοις συντ.

(23) Euseb. *Demonstr. evang.* lib. VIII, cap. 2, pag. 5.

(24) Hieron. *Comment. in Daniel.* IX, 24, Opp.

bet: Μόνον Ισμεν Ἀφρικανὸν ἀκριβέστατα, καὶ μᾶλλον παρὰ τοὺς λοιποὺς ἐπιτετευγμένως θεωρηχότα· καὶ δὴ μοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι, πρῶτον αὐτοῦ τὴν εἰς τοὺς τόπους διηγήσιν εἰς μέσον ἀγαγεῖν, εἰθ' ὁδῶς ἐπισκέψασθαι, εἰ τι ἄρα καὶ αὐτοὶ δυνάμεθα συμβαλέσθαι τῷ λόγῳ. Γράφει δὴ οὖν ἐν πέμπτῳ τῶν *χρονογραφιῶν* κατὰ λέξιν οὕτως (21).

ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.

Ἡ μὲν οὖν περικοπὴ οὕτω πῶς ἔχουσα πολλὰ τε καὶ παράδοξα σημαίνει. Νῦν δ' ἂν (22) χρεῖα περὶ τῶν χρόνων καὶ τὰ τούτους συντείνοντα τὸν λόγον ποιησάμεθα· ὅτι μὲν οὖν περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας λέγεται ταῦτα, μετὰ ἑβδομάδας ὁ μέλλοντος ἐπιφαίνεσθαι, δῆλον ἐπὶ γὰρ τοῦ Σωτῆρος, κ. τ. λ. Hic vero advertendum, hujusmodi ex Africano excerptum quod Lambecius velut ineditum vulgavit, apud Eusebium et quidem emendatius exstare (23) ipsiusque integram versionem præbere S. Hieronymum (24). Estque initium fragmenti XVI, quod infra suo loco legere est pag. 570. Mirari subit, id præter Lambecium, fugisse quoque Caveum (25) et Fabricium (26).

Pergit porro Lambecius, et alibi hæc refert (27): « Cæterum quod speciatim ad Sextum Julium Africanum atinet, citatur is inter Γνωμικὰς διαφόρων his verbis: Ἰστορεῖται παρὰ Ἀφρικανῶν, ὅτι ἐν τῷ λέγειν τὴν ἕδρην τὸν Μανασσῆν, τὰ δεσμὰ διεβράβησαν σιδηρὰ ὄντα, καὶ ἐφυγεν. » Secutus hic vir eruditus errantem Suidam, qui Julium Africanum cum Africano Sexto confundit, ut supra notatum § 1. Ipsumque deinde sunt imitati Fabricius et Caveus.

Denique alius fragmenti meminit idem Lambecius (28), quod adhuc ms. in bibliotheca Cæsarea servatur. Est autem ejus inscriptio: Διηγησις Ἀφρικανοῦ περὶ τῶν ἐν Περσίδι γενομένων διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Incipit: Ἐκ Περσίδος ἐγνώσθη ἀπ' ἀρχῆς ὁ Χριστός· οὐδὲν γὰρ λανθάνει τοὺς ἐν αὐτῇ νομομαθεῖς ἅπαντα φιλοπονοῦντας. Ὅσοι γὰρ, κ. τ. λ. Et ad Africani quidem *Chronographiam* ejusmodi fragmentum spectare merito existimatur. Huic enim gemina tmemata similiter inscripta exhibet Syncellus, ut videre est infra pagg. 572, 374.

His præterea ex Lambecio relatis aliud addimus fragmentum e codice Regio 2441, a V. C. Montfauconio descriptum (29); ubi de Adami sepultura pertractasse Africanus et Athanasius perhibentur his verbis: Οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ περὶ τῆς ταφῆς τοῦ Ἀδάμ εἰρηκότες, Ἀφρικανὸς καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος. Hinc in præfat. Montfaucon. p. vi, § 18, rescribendum de sepultura Adami, ubi de sepultura Domini perperam legitur.

tom. III, pag. 1110 edit. Martian.

(25) Cav. *Hist. litt.* tom. I, pag. 111.

(26) Fabric. *Bibl. Gr.* tom. V, pag. 169.

(27) Lambec. l. c. lib. III, pag. 39.

(28) Id. *ibid.* lib. V, pag. 297.

(29) Montf. *Coll. Nov. PP. Græc.*, t. II, p. 105.

JULII AFRICANI

QUÆ SUPERSUNT.

EPISTOLA AD ORIGENEM

DE HISTORIA SUZANNÆ

ET

ORIGENIS AD AFRICANUM RESPONSUM.

(Vide inter Origenis Opera, tomī XI, proxime sequentis, initio.)

AFRICANI

EPISTOLA AD ARISTIDEM (4).

(Hujus epistolæ, apud Eusebium acephalæ, magnam partem ex codice Vaticano A. supplevit card. Angelo Mai in *Bibliotheca nova Patrum*, t. IV, p. 231 et 273. Uncis includimus quæ apud Gallandium, qui Eusebium [*Hist. eccl.* 1, 7] exscripsit, desiderabantur.)

[Africani super genealogia quæ in sacris Evangeliiis A. [Ἀφρικανῶν περὶ τῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις γενεαλογίας. est.]

I. Haud accurate quidam aiunt, provide factam esse differentem hanc nominum enumerationem et permissionem sacerdotialium ut putant et regalium virorum, ut ostenderetur merito Christus rex simul atque sacerdos : quasi aliquis de hoc dubitet, aut aliam spem habeat, nempe quin Christus æternus

(1) De hac celebri Africani ad Aristidem epistola videndus in primis Eusebius *Hist. eccl.* lib. 1, 7, qui ejus partem ingentem refert, a Nicephoro postea Callisto *Hist.* lib. 1, 11, repetitam. Videndi insuper Hieronymus comment. ad Matth. 1, 16 ; Augustinus *Retract.* lib. 11, 7 ; Photius cod. 34, p. 22 ; denique etiam Zacharias Chrysopol. in *Bibl. PP.* Lugdun., tom. XIX, pag. 751, in fin. Cæteroqui verus epistolæ, quanquam haud integræ, conservator fuerat hactenus in *Historia ecclesiastica* Eusebii. Nunc nobis feliciter accidit, ut in hac quæstionum Eusebii epitome pars quædam prior ejusdem epistolæ comperta primum sit, nempe ab hoc initio, οὐκ ἀκριβῶς, usque ad ἐπειδὴ γὰρ τὰ ὀνόματα τῶν γενῶν ἐν Ἰσραὴλ, etc., quæ in parte illa ab historico Eusebio relata deest, apud quem incipit ἐπειδὴ γὰρ, etc. Et quidem illud γὰρ, enim, in codicibus Historiæ Eusebianæ exstare, testatur Valesius, ita ut acephalum fuisse fragmentum satis constaret ; nunc vero a nostra epitome prorsus demonstratur. Quid quod in hoc novo fragmento ea prorsus exhibetur

A'. Οὐκ ἀκριβῶς μὲν τοι τινὲς λέγουσιν, ὅτι δικαίως γέγονεν ἡ διάφορος αὐτῆ τῶν ὀνομάτων καταριθμησίς τε καὶ ἐπιμιξία, τῶν τε ἱερατικῶν, ὡς οἴονται, καὶ τῶν βασιλικῶν, ἵνα δευχθῆ δικαίως ὁ Χριστὸς ἱερεὺς τε καὶ βασιλεὺς γενόμενος ὡσπερ τινὸς ἀπειθοῦτος ἢ ἑτέραν ἐσχηκός ἐλπίδα, ὅτι ὁ Χριστὸς

materia, quam Eusebius in integra epistola se legisse significat? En verba Eusebii loc. cit., id est, *Hist.* 1, 7 : Φέρε τὴν περὶ τούτων καταριθοῦσαν εἰς ἡμᾶς ἱστορίαν παραθώμεθα, ἣν δι' ἐπιστολῆς Ἀριστείδῃ γράφων περὶ συμφωνίας τῆς ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις γενεαλογίας ὁ Ἀφρικανὸς ἐμνημόνευσε, τὰς μὲν δὴ λοιπῶν δόξας ὡς ἀν βλαπίους καὶ διεψευσμένας ἀπελέγξας, ἣν δ' αὐτὸς παρεῖληφεν ἱστορίαν, τούτοις αὐτοῖς ἐκτιθέμενος τοῖς ῥήμασιν Ἐπειδὴ γὰρ τὰ ὀνόματα τῶν γενῶν, etc. De his traditionem quæ ad nos usque deducta est proponamus, quam Africanus in epistola ad Aristidem de consensu evangeliorum in stirpe Christi narranda commemoravit. Ubi aliorum quidem opiniones tanquam violentas et falso confictas coarguit ; ipse vero quam compererat historiam his refert verbis : Nam quia generationum nomina, etc. Vides itaque alienarum opinionum, utpote violentarum atque falsarum, coargutionem ab Africano factam, nonnisi apud nostram epitomen, statim initio, ut debuit, inveniri. Mai.

ἀρχαίος ἐστὶ Πατὴρ, τὰς ἡμετέρας πρὸς αὐτὸν ἄνευ ἀναπέρων, καὶ βασιλεὺς ὑπερκόσμιος, οὗς ἐκθέρωσε νέμων τῷ Πνεύματι, συνεργὸς εἰς τὴν ἐπιπέρασιν τῶν ὄλων γενόμενος· καὶ τοῦτο ἡμῖν προσήγγειλεν οὐχ ὁ κατάλογος τῶν φυλῶν, οὐχ ἡ μίξις τῶν ἀναγράφτων γενῶν, ἀλλὰ πατριάρχαι καὶ προφήται· μὴ οὖν κατώμεν εἰς τοσαύτην θεοσεβείας σμικρολογίαν, ἵνα τῇ ἐναλλαγῇ τῶν ὀνομάτων, τὴν Χριστοῦ βασιλείαν καὶ ἱερωσύνην συνιστῶμεν· ἐπεὶ τῇ Ἰούδα φυλῇ βασιλικῇ, ἡ τοῦ Λευὶ φυλῇ ἱερατικῇ συνεζύγη, τοῦ Ναασσῶν ἀδελφῆν τὴν Ἐλισάβετ Ἀαρῶν ἀξαμένου, καὶ πάλιν Ἐλεάζαρ τὴν θυγατέρα Φατιήλ, καὶ ἐνθὲνδε παιδοποιησαμένων· ἐψεύσαντο οὖν οἱ εὐαγγελισταί, συνιστάντες οὐκ ἀλήθειαν, ἀλλ' εἰκαζόμενον ἔπαινον· καὶ διὰ τοῦτο ὁ μὲν διὰ Σολομῶνος ἀπὸ Δαβὶδ ἐγενεαλόγησεν τὸν Ἰακώβ τὸν τοῦ Ἰωσήφ πατέρα· ὁ δὲ ἀπὸ Νάθαν τοῦ Δαβὶδ, τὸν Ἰηὺ τὸν τοῦ Ἰωσήφ ὁμοίως ἄλλως πατέρα· καὶ τοὶ ἀγκνείν αὐτοὺς οὐκ ἐχρῆν, ὡς ἑκατέρω τῶν κατηγορημένων τάξις, τὸ τοῦ Δαβὶδ ἐστὶ γένος, ἡ τοῦ Ἰούδα φυλῆ βασιλικῇ· εἰ γὰρ προφήτης ὁ Νάθαν, ἀλλ' οὐ καὶ Σολομῶν, ὅ τε τοῦτων πατὴρ ἑκατέρω· ἐκ πολλῶν δὲ φυλῶν ἐγένοντο προφῆται, ἱερεῖς δὲ ἐξ οὐδεμιᾶς (2) τῶν δώδεκα φυλῶν, μόνον δὲ Λευῖται· μάτην αὐτοῖς ἄρα πέπλαστοι τὸ ἐψευσμένον· μὴδὲ κρατοῦ τοιοῦτος λόγος ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ [κατὰ] ἀκριβοῦς ἀληθείας, ὅτι ψεῦδος σύγκειται εἰς αἶνον καὶ ἁερολογίαν Χριστοῦ· τίς γὰρ οὐκ οἶδε κάκεινον τὸν ἱερώτατον τοῦ Ἀποστόλου λόγον κηρύσσοντος καὶ διαγγέλλοντος τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ δισχυριζομένου τὴν ἀλήθειαν, μεγάλῳ φόβῳ λέγοντος, ὅτι εἰ Χριστὸν λέγουσί τινες μὴ ἐγγιγέρθαι, ἡμεῖς δὲ τοῦτο καὶ φαμέν καὶ πεπιστεύκαμεν, καὶ αὐτὸ καὶ ἐλπίζομεν καὶ κηρύσσομεν, καταψευδομαρτυροῦμεν τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστὸν ὃν οὐκ ἤγειρε· εἰ δὲ οὕτως ὁ δοξολογῶν Θεὸν Πατέρα, δέδοικε μὴ ψευδολόγος δοκοῖν, ἔργον παράδοξον διηγουμένος, πῶς οὐκ ἂν δικαίως φοβηθῆναι, ὅτι [1. ὅστις] διὰ ψευδολογίας ἀληθείας σύστασιν ποριζόμενος, δόξαν οὐκ ἀληθῆ συντιθεῖς; εἰ γὰρ τὰ γένη διάφορα, καὶ μηδὲν καταφέρει γνήσιον σπέρμα ἐπὶ τὸν Ἰωσήφ, ἐφρῆται δὲ μόνον εἰς σύστασιν τοῦ γεννηθησομένου, ὅτι βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐστὶ ὁ ἐπόμενος, ἀποδείξεως μὴ προσούσης, ἀλλὰ τῆς τῶν λόγων σεμνότητος εἰς ἕμρον ἀδρανῆ φερομένης, δῆλον ὡς τοῦ Θεοῦ μὲν ὁ ἔπαινος οὐκ ἄπτεται, ψεῦδος ὡν· κρίσις δὲ τῷ εἰρηκῶν, τὸ οὐκ ὄν ὡς ὄν κομπάσαντι. Ἴνα οὖν καὶ τοῦτο μὲν τοῦ εἰρηκῶτος ἐλέγξωμεν τὴν ἀμαθίαν, καίσωμεν δὲ τοῦ μηδένα ὑπ' ἀγνοίας σκανδαλισθῆναι, τὴν ἀληθῆ τῶν γεγονότων ἱστορίαν ἐκθῆσομαι.]

B: 3) Ἐπειδὴ γὰρ τὰ ὀνόματα (4) τῶν γενῶν ἐν Ἰσραήλ

¹ Exod. vi, 23. ² Ibid. 25. ³ I Cor. xv, 12 sq.

(2) In epitome codex habet omnino οὐ δεῖνες, sed veram nunc vides lectionem ἐξ οὐδεμιᾶς. Mai.

(3) Hic incipit Eusebius.

(4) Ἐπειδὴ γὰρ τὰ ὀνόματα. Particula γὰρ abest

sit apud Patrem pontifex, preces nostras ei offerens; rex autem supermundialis, quos liberavit pascens Spiritu, cooperator effectus in omnium rerum ordinatione. Idque nobis exploratum fecit non tribuum catalogus, neque perscriptarum generationum mistio, sed patriarcharum atque prophetarum. Caveamus igitur a minuto hujusmodi religionis artificio, ut nominum permutatione Christi regnum ac sacerdotium comprobare velimus. Nam et alioqui regali Judæ tribui sacerdotalis Levi tribus facta erat affinis, ex quo Naassonis sororem Elisabetam duxit Aaron uxorem ¹, rursusque Eleazar Phalibelis filium ², prole inde suscepta. Ergo evangelistæ mentiti sunt, dum non veritatem asserunt, sed simulatam laudem: cujus rei causa, alter quidem per Salomonem a Davide Jacobi stirpem traxit, qui fuit Josephi pater; alter autem a Nathano Davidis filio Helim deduxit Josephi pariter, sed alia ratione, patrem. Atqui eos ignorare non oportebat, utrumque numerorum hominum ordinem, genus esse Davidis, Judæ nempe regiam tribum. Etiam si enim propheta Nathanus fuit, et quidem etiam Salomon, et horum utriusque parens (David); ex multis sane tribubus exstiteret propheta; sed tamen sacerdotes nulli fuerunt ex nulla duodecim tribuum; sed soli Levitæ. Frustra igitur composita ab illis fuit hæc falsitas; neque prævalebit hujusmodi sermo in Christi Ecclesia contra accuratam veritatem, nempe ut mendacium consarcinetur ad Christi laudem atque præconium. Quis vero et illa nescit sacratissima Apostoli verba resurrectionem Servatoris nostri prædicantis atque nuntiantis, rei-que veritatem magno cum pavore affirmantis dum ait ³: « Si Christum resurrexisse quidam negant, nos autem asserimus atque credimus, speramus ac prædicamus, falsi testes Dei sumus, quod suscitaverit Christum, quem non suscitavit. » Quod si adeo hic qui Deum Patrem honorat, ne mendax videatur timeat, quia rem miram narrat; cur non merito timeat quisquis falso sermone veritatem vult stabilire, non veram sententiam concinnans? Nam si generationes abluerent, nihilque germani seminis ad Josephum conferretur, sed ea res ad fulcimen tantummodo nascituri dicta esset, nempe quod rex atque sacerdos foret is qui venturus erat, deficiente probatione, totoque orationis ornatu in futilem hymnum desinente, nullam hinc laudem Deo accedere exploratum sit, quia totum mendacium est; sed damnationem potius dicenti conflare, quia quod nihil est, aliquid esse jactavit. Quare ut et ita loquentium coarguam incitiam, et in posterum caveam ne quis in hujusmodi imperitiam incurrat, veram gestarum rerum historiam proferam.]

II. Quoniam apud Israelitas generationum nomina

a nostris codicibus Maz., Med., Fuk. et Savil., nec habetur in interpretatione Rufini. Exstat tamen in codice Regio, et apud Nicephorum in cap. II lib. I.

vel ex naturæ, vel ex legis ordine numerabantur : A naturæ quidem, cum legitimi filii parentibus succedunt ; legis vero, quoties quis in nomen ac familiam fratris sine liberis defuncti filios sustulit : cum enim certa spes resurrectionis nondum eis data esset, futuram ejus promissionem mortali quadam resurrectione delineabant, ut mortui nomen nullis unquam obliterandum sæculis permaneret. Quoniam igitur eorum qui inter majores Christi recensentur, alii naturali jure, ut filii, parentibus successerunt ; nonnulli vero, cum ab aliis procreati essent, aliis ascripti sunt : ideo utrorumque mentio facta est, tam eorum qui vere patres, quam illorum qui quasi patres fuerunt. Ita fit, ut neutrum Evangeliorum falsum sit ; cum alterum naturam, alterum legem in majoribus enumerandis sequatur. Nam familiæ quæ cum a Salomone, tum a Nathan deducuntur, adeo inter se permixtæ sunt, partim reparatione nominis eorum qui sine prole decessissent, partim secundis nuptiis, partim etiam seminis suscitatione, ut iidem homines diversos patres habuisse merito credantur ; hos quidem fictitios, illos vero naturales. Quo fit, ut Evangelii utriusque narratio absolute verissima, vario quidem linearum contextu, sed accurate ad Josephum usque descendat.

III. Verum ut id quod diximus, clarius fiat, ubi usque stirpis seriem proponemus. Igitur si a Davide

(5) *Συνεπλάκη γὰρ ἀλλήλοις τὰ γένη.* Ita quidem ex codice Medicæo edidit Rob. Stephanus. In Regio exemplari prius scriptum erat ἐπεπλάκη. Postea vero emendatum est paulo recentiore manu, συνεπεπλάκη. Priorem illam lectionem ἐπεπλάκη retinuit Nicephorus, et Joannes Damascenus in oratione 3 de Nativitate B. Mariæ, Codex autem Maz. et Fuk. scriptum habent συνεπεπλάκει, vel, quod idem est, συνεπεπλάκη. Atque ita legisse videtur Rufinus : sic enim vertit : *Reconjunctum namque est sibi invicem genus, et illud per Salomonem, et illud quod per Nathan deducitur*, etc. Ubi vides Rufinum duas illas præpositiones verbi συνεπεπλάκη totidem Latinis exprimere voluisse. In vulgatis quidem Rufini editionibus legitur, *conjunctum namque est sibi invicem genus*, etc. Verum in duobus manuscriptis codicibus, altero bibliothecæ Regiæ, altero Parisiensis Ecclesiæ, et in vetustissimis editionibus legitur *reconjunctum*. Nec tamen probare possum interpretationem Rufini. Nam reconjungi quidem dicuntur duæ familiæ, quæ cum ex eadem gente ortæ sint, mutuis postea connubiis inter se rejuvantur. Sed in hoc loco longe alia Africani mens est. Non enim dicit Africanus, Nathanæos ac Salomonios, qui ex eadem gente Davidica originem ducebant, mutuis inter se connubiis postea rejunctos fuisse. Verum hoc dicit, generationes illas, tum quæ a Nathane, tum quæ a Salomone ducuntur, implexas esse atque intricatas, ob secundas scilicet nuptias viduarum, et seminum suscitationes, quæ in multis generationum illarum gradibus occurrunt. Proinde præpositio illa ἐπὶ in verbo συνεπεπλάκη, non exponenda erat per *re* ; ut fecit Rufinus, sed potius per præpositionem *super*. Ad verbum, *συνεπεπλάκη, superimplexum est*.

(6) *Ἀναστάσειν ἀτέκνων.* Vir doctissimus Joannes Langus qui Nicephorum Latine interpretatus est, hunc locum ita vertit : *Implicata enim inter se sunt genera, et quod a Salomone, et quod a Nathan descendit, representatione eorum qui liberos non creassent, secundisque nuptiis, ac resuscitatione seminum.* Rufinus vero liberius quidem, sed non sine elegantia ita vertit : *Reconjunctum namque sibi est invicem genus, et illud quod per Salomonem, et*

ἠριθμεῖτο ἢ φύσει, ἢ νόμῳ · φύσει μὲν, γνησίῳ σπέρματος διαδοχῇ · νόμῳ δὲ, ἐτέρου παιδοποιουμένου εἰς ὄνομα τελευτήσαντος ἀδελφοῦ ἀτέκνου · ὅτι γὰρ οὐδέπω δέδοτο ἐλπίς ἀναστάσεως σαφῆς, τὴν μέλλουσαν ἐπαγγελίαν ἀναστάσει ἐμιμοῦντο θνητῇ, ἵνα ἀνέκλειπτον μὲν τὸ ὄνομα τοῦ μετηλλαχότος. Ἐπεὶ οὖν οἱ τῇ γενεαλογίᾳ ταύτῃ ἐμφορόμενοι, οἱ μὲν διεδέξαντο, παῖς πατέρα γνησίως · οἱ δὲ ἐτέροις μὲν ἐγενήθησαν, ἐτέροις δὲ προσετέθησαν κλήσει · ἀμφοτέρων γέγονεν ἡ μνήμη, καὶ τῶν γεγεννηκότων, καὶ τῶν ὡς γεγεννηκότων. Οὕτως οὐδέτερον τῶν Εὐαγγελίων ψεύδεται, καὶ φύσιν ἀριθμοῦν καὶ νόμον · συνεπεπλάκη γὰρ ἀλλήλοις τὰ γένη (5), τό τε ἀπὸ τοῦ Σολομώντος, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Ναθάν, ἀναστάσειν ἀτέκνων (6), καὶ δευτερογαμίαις καὶ ἀναστάσει σπερμάτων (7), ὡς δικαίως τοὺς αὐτοὺς ἄλλοτε ἄλλων νομιζέσθαι (8), τῶν μὲν δοκούντων πατέρων, τῶν δὲ ὑπαρχόντων ὡς ἀμφοτέρας τὰς διηγήσεις ἀληθεῖς οὖσας, ἐπὶ τὸν Ἰωσήφ πολυπλόκως μὲν, ἀλλ' ἀκριβῶς κατελθεῖν.

Γ. Ἴνα δὲ σαφῆς ἦ τὸ λεγόμενον, τὴν ἐπαλλαγὴν τῶν γενῶν (9) διηγήσομαι. Ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ διὰ Σολομώντος

illud quod per Nathan deducitur, per legales substitutiones, quæ fiebant his qui sine liberis decedebant, et per secundas nihilominus nuptias, quibus unus atque idem aliis parentibus progenitus, aliorum esse filius videbatur. Omisit Rufinus verba illa Africani καὶ ἀναστάσει σπερμάτων, quæ certe superflua videntur. Cum enim jam antea dixerit ἀναστάσειν ἀτέκνων rejunctas fuisse familias, quid opus est addere ἀναστάσειν σπερμάτων, quod urum idemque est, teste Africano in hac ipsa ad Aristidem epistola? Damascenus quoque in orat. 3 de Nativitate B. Mariæ omisit hæc verba. Cæterum obscurum est, quod hic ait Africanus, reparatione scilicet seminis eorum qui sine liberis decessissent, misceri solitas esse familias. Nam quoties frater eodem patre natus relictam fratris sui in conjugium ducebat, nulla erat agnationis mutatio. Sed si forte frater uterinus viduam fratris sui uxorem duceret, tunc aliqua familiarum permistio nasci poterat. Itaque merito addidit Africanus, καὶ δευτερογαμίαις. Hæc enim præcipua fuit causa permistionis familiarum, quoties mulier susceptis jam liberis ex priore matrimonio, ad secundas nuptias transvolabat, et filios ex posteriore etiam viro pariebat. Quo facto, filium ex priore matrimonio natum, uxorem duxisse et improlem postea obiisse fingamus. Tunc si frater illius uterinus viduam in conjugium duxerit, et ex ea liberos sustulerit, in persona liberorum erit aliqua familiarum confusio ; ita ut natura quidem hujus, lege autem illius filii dicantur.

(7) *Καὶ ἀναστάσει σπερμάτων.* Apud Nicephorum legitur ἀναστάσει · atque ita in codice Regio prius scriptum fuerat : postea vero emendatum est alia manu, ἀναστάσει. Verum Nicephori lectio magis placet, cum paulo ante positum sit ἀναστάσει.

(8) *Ἄλλοτε ἄλλων νομιζέσθαι.* Hæc est scriptura Regii codicis, quam Nicephorus etiam confirmat. Nostri tamen codices Med., Maz. et Fuk. scriptum habent ἄλλοτε ἄλλως.

(9) *τὴν ἀκολουθίαν τῶν γενῶν.* Hæc est scriptura codicis Regii, quem secutus est Stephanus. Nec, aliter legisse videtur Rufinus, qui sic vertit : *ipsas generationum consequentias enarrabimus.* Reliqui tamen codices Maz., Med., Fuk. ac Savillii præ-

αἱ γενεαὶ καταριθμουμένοις, τρίτος ἀπὸ τέλους ἀριθμῆται Ματθάν, ὃς ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ τοῦ Ἰωσήφ τὸν πατέρα· ἀπὸ δὲ Νάθαν τοῦ Δαβὶδ κατὰ Λακίαν, ὁμοίως τρίτος ἀπὸ τέλους Μελχι, οὗ υἱὸς ὁ Ἡλὶ ὁ τοῦ Ἰωσήφ πατὴρ· Ἰωσήφ γὰρ υἱὸς Ἡλὶ (10), τοῦ Μελχι. Σκοποῦ τοίνυν ἡμῖν κειμένου τοῦ Ἰωσήφ, ἀποδεικτέον πῶς ἐκάτερος αὐτοῦ πατὴρ ἰσχυρίζεται, ὃ τε Ἰακώβ ἀπὸ Σολομῶνος, καὶ Ἡλὶ ὁ ἀπὸ τοῦ Νάθαν ἐκάτερος κατὰγοντες τὸ γένος· ὅπως τε πρότερον οὗτοι δὴ ὃ τε Ἰακώβ καὶ Ἡλὶ δύο ἀδελφοί· καὶ πρὸς γε, πῶς οἱ τούτων πατέρες Ματθάν καὶ Μελχι διαφόρων ὄντες γενῶν, τοῦ Ἰωσήφ ἀναφέρονται πάπποι. Καὶ δὴ οὖν ὃ τε Ματθάν καὶ Μελχι ἐν μέρει τὴν αὐτὴν ἀγαγόμενοι γυναῖκα, ὁμομητρίους ἀδελφοὺς ἐπαιδοποιήσαντο· τοῦ νόμου μὴ κωλύοντος χηρεύουσαν (11), ἥτοι ἀπολελυμένην, ἢ καὶ τελευτήσαντος τοῦ ἀνδρὸς, ἄλλω γαμείσθαι· ἐκ τῆς Ἑσθᾶ, τοῦτο γὰρ καλεῖσθαι τὴν γυναῖκα παραδόσθαι, πρῶτος Ματθάν, ὁ ἀπὸ τοῦ Σολομῶνος κτείτων τὸ γένος, τὸν Ἰακώβ γεννᾷ· καὶ τελευτήσαντος τοῦ Ματθάν, Μελχι ὁ ἐπὶ τὸν Νάθαν κατὰ γένος ἀναφερόμενος, χηρεύουσαν ἐκ μὲν τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐξ ἄλλου δὲ γένους ὦν, ὡς προείπομεν, ἀγαγόμενος αὐτὴν, ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἡλὶ· οὕτω δὲ διαφόρων δύο γενῶν (12) εὐρήσομεν τὸν τε Ἰακώβ καὶ τὸν Ἡλὶ ὁμομητρίους ἀδελφοὺς. Ὡν ὁ ἕτερος Ἰακώβ ἀτίκνου τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος Ἡλὶ, τὴν γυναῖκα παραλαβὼν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τρίτον τὸν Ἰωσήφ· κατὰ φύσιν μὲν ἑαυτῷ, κατὰ λόγον. Δὲ καὶ γέγραπται· Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ. Κατὰ νόμον δὲ τοῦ Ἡλὶ υἱὸς ἦν· ἐκείνῳ γὰρ ὁ Ἰακώβ ἀδελφὸς ὦν, ἀνέστησε σπέρμα. Διόπερ οὐκ ἀκρωθῆσεται καὶ ἡ κτ' αὐτὸν γενεαλογία, ἣν Ματθαῖος μὲν ὁ εὐαγγελιστὴς ἐξαρθροῦμενος, Ἰακώβ δὲ, φησὶν, ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ. Ὁ δὲ Λουκᾶς ἀνάπαλιν· ὃς ἦν υἱὸς, ὡς ἐμονίκετο (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο προσέθησι) τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἡλὶ, τοῦ Μελχι. Τὴν γὰρ κατὰ νόμον γένεσιν (13), ἐπισημότερον αὖκ ἦν

¹ Luc. iii, 25, 24. ² Matth. i, 16.

ferunt τὴν ἐπαλλαγὴν τῶν γενῶν. Quam quidem lectionem etiam ad latus codicis Regii ascriptam invenit. Nicephorus autem habet, ἐναλλαγὴν, id est commutationem. Et Christophorus quidem vulgatam a Rob. Stephano lectionem secutus est. Ego vero alteram lectionem amplexus sum, quippe quam plures et meliores codices exhiberent. Deinde Africanus hoc loco nequaquam recenset seriem utriusque generationis. Neque enim progreditur ultra Matthian et Melchi. Sed tantum exponit ἐπαλλαγὴν, id est commisionem, seu complicationem duarum familiarum in genealogia Christi. Apud Damascenum in oratione citata legitur τὴν ἐπιπλοκὴν τῶν γενῶν, quod eandem vim habet.

(10) Ἰωσήφ γὰρ υἱὸς Ἡλὶ, τοῦ Μελχι. In textu hodierno Luc. iii, 25, 24 : Ἰωσήφ τοῦ Ἡλὶ, τοῦ Ματθᾶ, τοῦ Λευὶ, τοῦ Μελχι. Vulg. : Joseph, qui fuit Heli, qui fuit Mathat, qui fuit Levi, qui fuit Melchi. Ad quem locum Bernardus Lamy in Harmon. pag. 28, hæc habet : « Duo illi, Levi et Mathat, dicuntur inserti a librariis. Divus Irenæus lib. iii Adversus hæreses, cap. 33, non agnoscit in genealogia Domini secundum Lucam ultra septuaginta duas generationes. Nunc septuaginta et sex numerantur. Ita aliquæ ex his generationibus addi-

per Salomonem generationes cum Matthæo numeraveris, tertius a fine reperietur Matthan, qui genuit Jacob patrem Josephi. Quod si cum Luca a Nathan Davidis filio numeres, tertius itidem a fine reperietur Melchi, cujus filius fuit Heli pater Josephi. Sic enim ait : Joseph, qui fuit Heli, qui fuit Melchi ¹. Cum igitur velut scopus nobis propositus sit Josephus, explicandum nobis est, quomodo uterque pater illius esse dicatur, tam Jacob qui ex Salomone, quam Heli qui ex Nathan originem ducit; ac præterea, quomodo isti duo, Jacob et Heli, fratres fuerint; deinde vero, qua ratione horum patres Matthan et Melchi, diverso genere prognati, avi Josephi fuisse probentur. Matthan et Melchi cum eadem uxorem alter post alterum habuissent, liberos ex ea, qui uterini fratres erant, susceperunt : quippe lex minime vetabat, ne mulier vidua, seu repudiata, seu viro ipsius mortuo, alteri nuberet. Igitur ex Estha (hoc enim mulieris nomen fuisse accepimus) primus Matthan qui a Salomone genus ducebat, Jacobum filium sustulit. Post Matthanis autem interitum, Melchi qui ad Nathanem originem referebat, cum ex eadem tribu sed diversa familia editus esset, ut antea diximus, uxorem eam sortitus, Heli filium suscepit. Hoc modo Jacob et Heli, licet diverso genere prognatos, uterinos fratres reperiemus. Quorum alter, Jacob scilicet, cum frater ipsius Heli sine liberis decessisset, viduam ejus conjugem sibi accipiens, tertium ex ea Josephum genuit, naturali quidem ratione filium suum. Unde etiam scriptum est : Jacob autem genuit Joseph ². Sed secundum legem filius erat Heli, quippe cum ejus semen Jacobus frater suscitavisset. Proinde nec generis per eum deducta series, vana ac futillis deprehendetur : quam Matthæus quidem recensens, Jacob, inquit, genuit Joseph. Lucas vero e contrario a filiis ad parentes ascendens : Jesus, inquit, qui erat, ut putabatur (hoc enim diserte addit), filius

titia essent : saltem Levi et Mathat cum Cainan, quem viri docti insertum volunt cum. 36 inter Arphaxad et Sale. » Et paulo post pag. 51 : « Non mirandum est, inquit, si Africanus inter Melchi et Heli duas recticeat generationes, nempe Levi et Mathat : etenim nondum inserta fuerant in codicem sacrum, ea qua scriptor ille antiquissimus vivebat ætate. » Hactenus vir doctus. Qua de re sub finem hujus capitis adnotat nonnulla in eadem sententiam cl. Valesius.

(11) Χηρεύουσαν γυναῖκα. Hoc loco Africanus χηρεύειν promiscue dixit tam de mulieribus repudiatis, quam de iis quarum viri fato functi sunt.

(12) Διαφόρων δύο γενῶν. Hoc loco γένος sumitur pro familia. Gens enim dividitur in familias. Sic gens Cornelia, verbi gratia, in plures erat divisa familias, puta Scipionum, Sullarum, Lentulorum; qui omnes ex diversa quidem familia, sed ex una eademque erant gente; ac proinde gentiles dicebantur. Eodem modo Matthan et Melchi ex diversa erant familia; ambo tamen ex eadem gente Davidica, quæ in duas familias erat divisa, Salomoniorum scilicet et Nathanæorum.

(13) Τὴν γὰρ κατὰ νόμον γένεσιν. Hic vero nimium argutari videtur Africanus. Cum enim Lucas

Joseph, qui fuit Heli, qui fuit Melchi°. Neque enim poterat disertius exprimi fictitia illa generandi ratio, quæ ex lege profecta est. Ideo in hujusmodi liberorum generatione, verbum illud, *genuit*, ad finem usque reticuit, cum ad ipsum usque Adamum, qui fuit Dei, gradatim ascendendo, totius generis seriem perduxisset.

IV. Neque vero id certa ratione destitutum, aut temere conflictum est. Cognati enim Servatoris nostri, sive ad ostendendam generis sui nobilitatem, sive ut simpliciter rem docerent, veraci utique sermone hæc nobis tradiderunt : latrones scilicet Idumæos, cum Ascaloni Palæstinæ civitati supervenissent, ex delubro quodam Apollinis quod ad ipsos urbis muros positum erat, Antipatrum Herodis cuiusdam hieroduli filium simul cum reliqua sacra præda captivum duxisse. Cum vero pro redemptione filii minister templi pretium solvere non valeret, Antipater Idumæorum more institutoque educatus, postmodum Hyrcani summi Judæorum pontificis amicus effectus est. Mox legatus ad Pompeium missus ab Hyrcano, cum ei regnum quod Aristobulus maxima ex parte occupaverat, liberum restituisset, ad summam felicitatem pervenit, curator Palæstinæ promotus. Tandem ab iis qui felicitati ejus invadebant per insidias interfectus, Herodem filium successorem reliquit, cui postea Antonius et Augustus ex senatusconsulto regnum Judææ adjudicarunt. Hujus Herodis filius fuit Herodes, aliique tetrarchæ. Et hæc quidem gentilium etiam historiæ cum Judaica

V. Cæterum cum ad id usque temporis in tabulariis publicis descriptæ essent origines tam familiaris

° Luc. III, 23, 24.

de Christo dixerit, ως ἐνομιζέτο υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ Ἠλὶ τοῦ Μελχι, etc., Africanus voces illas ως ἐνομιζέτο referri vult non solum ad illa verba υἱὸς Ἰωσήφ, sed etiam ad illa quæ sequuntur, τοῦ Ἠλὶ. Quod etsi acutum videtur, est tamen ineptum atque insulsum. Nam si Lucas evangelista his vocibus ως ἐνομιζέτο, legalem illam generationem seu adoptionem intelligit, ut vult Africanus, sequeretur Christum filium fuisse Josephi per adoptionem legalem, eodem plane modo quo Josephus filius fuit Heli. Ita dicendum esset, Mariam post mortem Josephi nupsisse ejus fratri, atque ex eo Christum peperisse. quod impium est et absurdum. Id tamen necessario sequitur ex verbis Africani. Præterea si voces illæ, ως ἐνομιζέτο, extenduntur ad ea verba τοῦ Ἠλὶ, eadem ratione extendi etiam poterunt ad omnes generationum gradus qui sequuntur. Nulla enim ratio est, cur in secundo gradus audiantur potius quam in reliquis lineis. Hoc igitur primo improbandum est in explicatione Africani. Secundo loco notandum est, quod ait in generatione illa Christi quam refert Lucas, tertium esse Melchi : atqui in Evangelio Lucæ tertius nominatur Mathat, avus scilicet Josephi ; Melchi vero quintus, ab avus scilicet Josephi. Itaque aut Africanum memoria lapsum esse dicendum est : aut certe in codice Evangelii quo usus est Africanus, Melchi scriptum fuisse pro Mathat : quæ est conjectura Bedæ in caput III Lucæ. Certe Gregorius Nazianzenus in carmine 58 de Christi genealogia, Africanum sequens, Melchi pro Mathat posuit ; et Ambrosius in lib. III *Commentariorum* in Lucam.

(14) Ἔως τοῦ Ἀδάμ τοῦ Θεοῦ. Nostri codices Maz. ac Med. cum Fuk. ac Savil. particulam interserunt hoc modo, ἔως τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Θεοῦ, quod quidem mihi videtur elegantius. Atque ita legit

ἐξεποιεῖν. Καὶ τὸ ἐγέννησεν ἐπὶ τῆς τοῖσδε παιδῶν ποίτας ἄχρι τέλους ἐσιώπησε, τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος ἕως τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Θεοῦ (14) κατ' ἀνάλυσιν.

Δ'. Οὐδὲ μὴν ἀναπόδεικτον ἢ ἐσχεδιασμένον ἐστὶ τοῦτο· τοῦ γοῦν Σωτῆρος οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς, εἰτ' οὖν φανητιῶνες, εἰθ' ἀπλῶς ἐκδιδάσκοντες, πάντως δὲ ἀληθεύοντες, παρέδωσαν καὶ ταῦτα· ὡς Ἰδουμαῖοι λησταὶ Ἀσκάλωνι πόλει τῆς Παλαιστίνης ἐπελθόντες, ἐξ εἰδωλείου Ἀπόλλωνος, ὃ πρὸς τοὺς τείχεσιν ἴδρυτο, Ἀντίπατρον Ἡρώδου τινὸς (15) ἱεροδούλου παῖδα, πρὸς τοὺς ἄλλοις σύλοις αἰγμάλων ἀπήγον· τῷ δὲ λύτρῳ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ καταθέσθαι μὴ δύνασθαι τὸν ἱερέα (16), ὃ Ἀντίπατρος τοῖς τῶν Ἰδουμαίων ἔθεσιν ἐντραφεὶς, ὕστερον Ὑγκανῷ φιλοῦται (17) τῷ τῆς Ἰουδαίας ἀρχιερεῖ. Πρεσβεύσας δὲ πρὸς Πομπήϊον ὑπὲρ τοῦ Ὑγκανοῦ, καὶ τὴν βασιλείαν ἐλευθερώσας αὐτῷ ὑπὸ Ἀριστοβούλου τοῦ ἀδελφοῦ περικκοπτομένην, αὐτὸς ἠτύχησεν ἐπιμελητῆς τῆς Παλαιστίνης χρηματίας (18). Διαδέχεται δὲ τὸν Ἀντίπατρον φθόνῳ τῆς πολλῆς εὐτυχίας δολοφονηθέντα, ὃ υἱὸς Ἡρώδης· ὃς ὕστερον ὑπ' Ἀντωνίου καὶ τοῦ Σεβαστοῦ, συγκλήτου δόγματι τῶν Ἰουδαίων ἐκρίθη βασιλεύειν· οὗ παῖδες, Ἡρώδης οἱ τ' ἄλλοι τετράρχαι. Ταῦτα μὲν δὴ κοινὰ καὶ ταῖς Ἑλλήνων ιστορίαις.

communia sunt.

Ε'. Ἀναγράφτων δὲ εἰς τότε ἐν τοῖς ἀρχαίοις ὄντων τῶν Ἑβραϊκῶν γενῶν, καὶ τῶν ἄχρι προσηλύτων (19)

Rufinus, ut ex versione ejus apparet.

(15) Ἀντίπατρον Ἡρώδου τινός. Hæc narratio prorsus fabulosa est et commentitia. Nam Antipater patrem habuit non Herodem hierodulum templi Apollinis, sed Antipatrum Idumæum, ut scribit Josephus in lib. XIV, cap. 2. Quem Antipatrum Alexander Judæorum rex præfectum totius Idumææ constituit. Primusque hic Antipater auctor fuisse videtur hujus potentia, ad quam posteri ipsius postea pervenerunt. Nam et præfecturam Idumææ gessit, Alexandro et Alexandra regnantibus ; et hospitio atque amicitia cum Ascalonitis et Gazæis et Arabibus inita, maximas sibi opes comparavit.

(16) Τὸν ἱερέα. Improprie sacerdotem vocat, qui erat hierodulus. Longe enim hæc inter se differunt, ut supra notavi. Fieri tamen potuit, ut idem esset sacerdos et hierodulus ; puta si hæc erat conditio sacerdotii, ut non nisi exuta libertate sacerdotes caperentur.

(17) Ὑγκανῷ φιλοῦται. Hoc quoque in loco nostri codices Regius, Mazarinus, Medicæus ac Fuke-tianus constanter scriptum habent φιλοῦται. Quam scripturam nescio cur Robertus Stephanus repudiavit : φιλοῦται enim dicitur, ut ἐχθροῦται.

(18) Ἐπιμελητῆς τῆς Παλαιστίνης προκόψας. Antipater Herodis parens, sub Hyrcano Judæorum rege procuracionem totius regni gessit, et negotia tam civilia quam militaria administravit. Itaque ἐπιμελητῆς τῆς Ἰουδαίας et ἐπίτροπος vocatur a Josepho in dicto lib. Porro codex Med. et Savil. χρηματίας scriptum habent, non προκόψας. In Maz. autem et Fuk. legitur χρηματίας. Quam scripturam confirmat Nicephorus. Sic enim habet cap. 9 libri I, ἠτύχησεν οὗτος ἐπιμελητῆς τῆς Παλαιστίνης γενέσθαι. Eleganter Græci dicunt εὐτυχεῖν τὸ γενέσθαι.

(19) Τῶν ἄχρι προσηλύτων. Mirum est in codi-

ἀπαρμένον, ὡς Ἀχιὼρ τοῦ Ἀμμανίτου, καὶ Ῥούθ ἡ
 τῆς Μωαβίτιδος, τῶν τε ἀπ' Αἰγύπτου συνεκπεσόν-
 των ἐπιμίκτων, Ἡρώδης, οὐδέν τι συμβαλλομένου
 τοῦ τῶν Ἰσραηλιτῶν γένους αὐτῶ, καὶ τῶ συνειδότι
 τῆς δυσγενείας κρουόμενος, ἐνέπρησεν αὐτῶν τὰς
 ἀναγραφὰς (20) τῶν γενῶν· οὐδὲν εὐγενῆς ἀναφα-
 ρεῖσθαι, τῶ μὴδὲ ἄλλον ἔχειν ἐκ δημοσίου συγγρα-
 φῆς τὸ γένος ἀνάγειν ἐπὶ τοὺς πατριάρχας, ἢ προση-
 λύτους (21), τοὺς τε καλουμένους γειώρας (22) τοὺς
 ἐπιμίκτους. Ὀλίγοι δὴ τῶν ἐπιμελῶν, ἰδιοτικὰς
 λατοῖς ἀπογραφὰς, ἢ μνημονεύσαντες τῶν ὀνομά-
 των, ἢ ἄλλως ἔχοντες ἐξ ἀντιγράφων, ἐναθρόνονται
 σωζομένης τῆ μνήμῃ τῆς εὐγενείας· ὧν ἐτύχχανον οἱ
 προειρημένοι δεσπότες καλούμενοι, διὰ τὴν πρὸς
 σωτήριον γένος συνάφειαν· ἀπὸ τε Ναζάρων καὶ Κω-
 χαβά (24) κωμῶν Ἰουδαϊκῶν τῆ λοιπῇ γῆ ἐπιφοιτή-
 σαντες, καὶ τὴν προειρημένην γενεαλογίαν (25) ἐκ τε
 τῆς βίβλου τῶν Ἡμερῶν (26) εἰς ὅσον ἐξικινούντο
 ἐξηγησάμενοι. Ἐστ' οὖν οὕτως, εἴτ' ἄλλως ἔχει, σα-
 φετέραν ἐξηγήσιν οὐκ ἂν ἔχοι τις ἄλλος ἐξευρεῖν,

Exod. xii, 19.

είας nostris Maz., Med., Fuk. ac Savil. scribi τῶν
 ἀρχιπροσλήτων. Unde conicere quis posset, le-
 gendum esse τῶν ἀρχι τῶν ἀρχιπροσλήτων, etc., ut
 ἀρχιπροσλήτοι sint principes, et quasi patriarchæ
 proselytorum; cujusmodi fuit Achior Ammanites,
 et convenas illi qui Israelitis ex Ægypto egredienti-
 bus sese adjunxerunt. Quæ quidem Interpretatio
 mihi certe non displicet. In codice Regio scriptum
 est, ut in editis, ἀρχι προσλήτων. Nicephorus quo-
 que vulgatam lectionem tuetur. Paulo ante nostri
 codices Maz., Med. ac Fuk. scriptum habent εἰς τὸ
 εἶπε, cum articulo præpositivo.

(20) *Ἐνέπρησεν αὐτῶν τὰς ἀναγραφὰς.* Hanc
 etiam narrationem parum certam existimo. Nam Jo-
 sephus in libro de vita sua originem et antiquita-
 tem stirpis suæ commemorans, ex publicis archivis
 eam repetit. Igitur restabant adhuc ætate Josephi
 publica tabularia, in quibus Judaicarum familiarum
 origines continebantur. Ac proinde falsum est, He-
 rodem ea combussisse. Porro hæc tabularia erant
 in templo Jerosolymitano sub custodia scribarum,
 ut eadem existimo. Itaque optime Rufinus verba
 Africani ita vertit: *Omnes Hebræorum generationes
 descriptæ in archivis templi secretioribus habebantur.*

(21) *Ἡ προσηλύτους.* Mallem scribere ἀρχι-
 προσλήτους, ut supra. Neque enim de novitiis ac
 recentibus proselytis hic loquitur Africanus, sed de
 nobilissimis quibusque et antiquissimis, quorum
 nomen in sacris libris commemoratum est; cujus-
 modi fuit Achior, de quo in libro Judith sæpe fit
 mentio. Quippe hoc loco agit Africanus de nobili-
 tate, cujus præcipuum insigne est antiquitas ge-
 neris. Ait enim, Herodem origines familiarum ideo
 concremasse, ne quis ex publicis monumentis pro-
 bare posset se ab ipsis patriarchis aut a proselytis
 originem generis sui ducere. Quod si novellos pro-
 selytos intelligamus, perit omnis hujus loci sententia;
 cum Herodis ætate innumerabiles essent in Judæa,
 qui genus suum ad novellos proselytos referrent,
 utpote avo nati proselyto; qui profecto archivorum
 suffragio opus non habebant, ut se ex proselytis
 oriundos esse approbarent. Huc accedit, quod ex
 proselytis originem ducere, ignobile potius quam
 splendidum apud Judæos habebatur, exceptis, ut
 dixi, antiquis illis proselytis, quorum fides ac re-
 ligio sacris Litteris nobilitata est.

(22) *Τοὺς τε καλουμένους γειώρας.* Id verbum
 legitur in cap. xii, 19, Exodi, ubi Deus Moysi in
 Ægypto adhuc consistenti loquitur his verbis: Πὰς

liarum Hebraicarum, quam eorum qui ad prosely-
 tos, id est advenas, genus suum referebant, verbi
 gratia ad Achior Ammanitem et ad Ruth Moabitidem,
 eosque qui ex Ægypto simul cum Israelitis egressi per
 matrimonia cum ipsis permisti fuerant; Herodes,
 priscas illas Israelitarum familias nihil ad se pertinere
 intelligens, ignobilitatis suæ conscientia stimulatus,
 omnia illa veterum familiarum monumenta concre-
 mavit: ratus, se tum demum nobilem visum iri, cum
 nemo esset, qui ex publicis monumentis originem ge-
 neris sui vel ad patriarchas, vel ad proselytos, vel ad
 permistos Israelitis peregrinos, qui γειῶραι dicun-
 tur, posset referre. Pauci tamen antiquitatis stu-
 diosi privatos stirpis suæ commentarios, vel quod
 nomina ipsa memoriter callerent, vel ex archivis
 descriptos penes se habentes, in prinis gloriaban-
 tur, quod avitæ nobilitatis memoriam conservas-
 sent. Ex quorum numero erant hi de quibus supra
 dixi, ob propinquitatem generis qua Servatori no-
 stro juncti erant, δεσπότες appellati. Qui e Naza-

δς ἂν φάγη ζυμῶν, ἐξολοθρευθήσεται ἡ ψυχὴ
 ἐκείνη ἐκ συναγωγῆς Ἰσραὴλ ἐν τε τοῖς γειώραις,
 καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς. Africanus γειώρας interpreta-
 tur τοὺς ἀπ' Αἰγύπτου συνεκπεσόντας ἐπιμίκτους.
 Id est convenas, qui ex Ægypto simul cum Israelitis
 egressi fuerant. Duplex enim hominum genus Iudæis
 ab Ægypto egredientibus sese adjunxit. Alterum
 Ægyptiorum indigenarum, quos Moyses αὐτόχθο-
 νας vocat; alterum convenarum, id est promiscuæ
 multitudinis, qui γειῶραι dicebantur. Hesychius,
 γέωρες, γεωφύλακες, μέτοικοι, πάροικοι. Georæ ergo
 apud Ægyptios dicebantur homines extranei, qui
 terram colendam acceperant sub certa pensione;
 quales erant in Ægypto Judæi, antequam existi-
 sent. Eos cum indigenis Ægyptiis confudisse videtur
 Africanus; quem tamen refellit Moyses in dicto loco.
 Utrosque vero, tam georas quam indigenas Ægyptios,
 uno ἐπιμίκτων nomine comprehendit sacra Scri-
 ptura in dicto capite, versu 38, καὶ ἐπίμικτος πᾶσις
 συναθή αὐτοῖς, id est promiscua turba, συμμιγῆς
 λαός. Origenes tamen libro iii *De principiis*, ἐπι-
 μίκτων nomine Ægyptios solos intellexisse videtur,
 qui Hebræis permisti ex Ægypto egressi sunt. Σκλη-
 ροσμὸν μὲν ἤλεγχε τὸν τοῦ Φαραῶ, διὰ τὴν κακίαν
 αὐτοῦ, πειθῶ δὲ τὴν τῶν ἐπιμίκτων Αἰγυπτίων συν-
 εξορησάντων τοῖς Ἑβραίοις. Drusus in lib. ii *De tri-
 bus sectis Judæorum*, agens de proselytis, vocem γει-
 ῶραι Hebraicæ originis esse dicit, eaque significari pro-
 selytum, seu advenam. Idem scribit Hesychius: γει-
 ῶρας, γέτονας ἐξ ἄλλου γένους, καλουμένους τῶ
 Ἰσραὴλ προσηλύτους.

(23) *Γειώρας.* Hac voce usus est ante Africanum
 Justinus M. in *Dial. cum Tryphone*, cap. cxxii, su-
 pra tom. I, pag. 574. Ad quem locum videsis ad-
 notata.
 (24) *Ἀπὸ τε Ναζάρων καὶ Κωχαβά.* Cochaba
 vicus fuit in Basanitide juxta Decapolim, ut tradit
 Epiphanus in hæresi Ebionæorum, cap. 2 et 18.
 (25) *Τὴν προειρημένην γενεαλογίαν.* Nicepho-
 rus habet τὴν προκειμένην· et sic in codice Regio
 prius scriptum fuit, sed recentiore manu emenda-
 tum est προειρημένην.

(26) *Ἐκ τε τῆς βίβλου τῶν Ἡμερῶν.* Per librum
 Dierum intelligit Africanus ephemeridas, quas paulo
 ante ἰδιωτικὰς ἀπογραφὰς appellavit. Plerique
 enim apud Judæos originum suarum studiosi, priv-
 atos generis sui commentarios ex archivis publicis
 descriptos penes se habebant: quemadmodum apud
 nos etiamnum a nobilioribus fieri videmus. Porro

ris et Cochaba Judææ vicis in varias regiones dispersi supradictam generis seriem ex ephemeridum libro quam poterant fidelissime exposuerunt. Sive igitur ita se res habet, sive aliter, planiorem certe interpretationem, meo quidem iudicio, aliorumque qui æqui rerum æstimatores esse volent, nemo facile repererit. Proinde hæc nobis sufficiat, tametsi nullo testimonio fulta; quando nec meliorem aliam, nec veriolem proferre possumus. Cæterum quin vera sit Evangelii narratio, dubitari non potest.

VI. Matthan a Salomone genus ducens, Jacobum genuit. Mortuo deinde Matthane, Melchi oriundus ex Nathanis stirpe, ex eadem muliere genuit Heli. Quocirca Jacobus et Heli fratres erant uterini. Heli deinde sine liberis defuncto, Jacobus ei semen suscitavit, Josepho genito: qui natura quidem Jacobi, lege autem Heli filius fuit. Sic uterque Josephi pater recte dicitur.

Γ'. Ματθάν ὁ ἀπὸ Σολομῶνος (28), ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ματθάν ἀποθανόντος, Μελχι ὁ ἀπὸ Νάθαν, ἐκ τῆς αὐτῆς γυναϊκὸς, ἐγέννησε τὸν Ἡλί· ὁμομήτριοι ἄρα ἀδελφοὶ (29) Ἡλί καὶ Ἰακώβ. Ἡλί ἀτέκνου ἀποθανόντος, ὁ Ἰακώβ ἀνέστησεν αὐτῷ σπέρμα, γεννήσας τὸν Ἰωσήφ, κατὰ φύσιν μὲν ἑαυτῷ, κατὰ νόμον δὲ τῷ Ἡλί. Οὕτως ἀμφοτέρων υἱὸς ἦν ὁ Ἰωσήφ.

JULII AFRICANI

QUÆ SUPERSUNT

EX QUINQUE LIBRIS CHRONOGRAPHIÆ,

Ad rem sacram et ecclesiasticam potissimum spectantia.

I. Apud Georgium Syncellum Chronogr. pag. 17 edit. Paris., 14 Venet.

De commentitia Ægyptiorum Chaldæorumque Chronologia.

Ægyptii certe de suæ ætatis antiquitate jactan-

hoc in loco aliquid deesse apparet ex particula τε, quæ in omnibus nostris codicibus, et apud Nicephorum habetur. Quare supplenda videntur hæc verba καὶ ἀπὸ μνήμης ἕς ὅσον ἐξικνούντο. Ita certe legisse videtur Rufinus, qui sic verit: *Ordinem supradictæ generationis partim memoriter, partim etiam ex Dierum libris, in quantum erat possibile, perdocebant.*

(27) *Et καὶ μὴ ἐμάρτυρος.* In codice Regio et apud Nicephorum legitur εἰ καὶ ἀμάρτυρος, quod idem est. Cæterum, quanti facienda sit hæc evangelici loci explicatio, patet ex his Africani verbis: quippe qui fatetur eam nullo testimonio fulciri veterum scriptorum. Admitti tamen eam vult a nobis, eo quod nulla melior afferri possit. Quæ cum ita sint, nollem Eusebium in vestibulo *Historiæ* suæ mentionem hujus rei fecisse. Satis profecto fuisset ac consultius hanc Evangeliorum dissonantiam silentio involvere, ne lectoribus a fide nostra alienis, cujusmodi tunc temporis erant quamplurimi, occasio subministraretur de Evangeliorum veritate dubitandi. Certe Julianus Augustus in libro contra Christianos hanc evangelistarum dissonantiam nobis objicit, teste Hieronymo in *Commentariis* in Mathæum. Locus Juliani exstat apud Cyrillum in libro octavo contra Julianum. Auctor *Questionum Veteris et Novi Testamenti*, cap. 56, de hac dissonantia loquens, Africani opinionem improbat. Sed ipse aliam offert minus probabilem.

(28) *Ματθῆν ὁ ἀπὸ Σολομῶνος.* Mira est varietas accentus in hoc nomine. Maz. quidem et Fuk. codex accentum habent in antepenultima. Nicephorus vero et Fuk. codex penultimam circum-

Περὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων μυθώδους χρονολογίας.

Αἰγύπτιοι μὲν οὖν ἐπὶ τῶν κομπωδέστερον (30)

flexunt. In Regio ac Med. duplex est accentus, tum in penultima, tum in antepenultima syllaba. Idque in aliis etiam nominibus supradicti codices observant, quoties ambiguum est, quoniam accentu notanda sint vocabula, ut denotetur in aliis quidem exemplaribus hunc accentum, in aliis vero illum reperiri. Quinetiam nostri codices paulo ante scriptum habent, ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ διὰ Σολομῶνος τὰς γενεὰς καταριθμουμένοις. Sic enim omnes nostri codices, excepto Regio, qui Σολομῶνος illic habet.

(29) *Ὁμομήτριοι ἄρα ἀδελφοί.* In hac conciliatione quam refert Africanus, duo sunt quæ nonnihil difficultatis habere videntur. Primum enim dubito, an licuerit uterino fratri viduam fratris sui uxorem ducere, et ex ea liberos procreare in nomen ac familiam fratris sui transituros. Lex enim Deuteronomii cap. xxv loquitur de fratre, qui habitat in eadem domo, et qui est συγγενής. Quod quidem solis germanis aut consanguineis competit. Nam uterinus frater non est ex eadem domo, neque ex eodem genere; cum genus, præsertim apud Judæos, ex paterna stirpe ducatur. Certe Africanus diserte testatur Jacobum et Heli fratres uterinos contribules quidem fuisse, ex diverso tamen genere, ἐκ διαφόρων δύο γενῶν. Secundo loco dubitare quis non immerito possit, utrum in generationibus recensendis ratio a Judæis habitata sit patrum adoptivorum. Exemplum habemus illustre in Obed, cujus in genealogia Christi fit mentio. Nam cum Maalon mortuus

(30) Κομπωδέστ. Log. χρόνων κομπωδέστερον φλαραούνης. GOAR.

ἤσαν περὶ τῆς περιόδου καὶ μυριάδας ἐτῶν, καὶ ἔπειτα τινὰ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀστρολογουμένων ἐξέβησαν ἄς τινὲς τῶν ταῦτα ἀκριβοῦν δοξάντων συσφύλλοντες, σεληνιαίους εἶπον ἑναυτοῦς, οὐδὲν ἔλαττον ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἀπονευενοκότες συμπέπτουσι ταῖς ἐταῖ καὶ ἑννέα χιλιάσιν ἐτῶν, ἄς Αἰγυπτίων οἱ παρὰ Πλάτων ἱερεῖς εἰς Σόλωνα καταριθμοῦντες οὐκ ἀληθεύουσι. Καὶ μετ' ὀλίγα· Τὰ γὰρ Φοινίκων τρισμύρια ἐτη, ἢ τὸν τῶν Χαλδαίων λῆρον, τὸ τῶν τεσσαράκοντα ὀκτῶ μυριάδων, τί δεῖ λέγειν; ἐκ τούτων γὰρ Ἰουδαῖοι τὸ ἀνέκαθεν (31), γεγονότες ἀπὸ Ἀβραάμ, ἀρχόμενοι, ἀτυφότερόν τε καὶ ἀνθρωπίνως μετὰ τοῦ ἀληθοῦς διὰ τοῦ Μωυσέως πνεύματος διδασθέντες, ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑβραϊκῶν ἱστοριῶν, ἀριθμὸν ἐτῶν πεντάκις χιλίων πεντακοσίων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σωτηρίου (32) λόγου τὴν ἐπὶ τῆς μοναρχίας τῶν Κασαίων κηρυσσομένην παραδεδώκασι.

A tius elocati, per annorum revolutiones et myriades prorogata quamdam seriem ex astrologicis experimentis statuerunt: quas quidem ii qui se penitus inspexisse arbitrantur, summam legentes, fabulis nihilo secius addicti, annos hujusmodi lunares putandos commenti sunt, et confictis octo vel novem annorum millenariis, quæ Soloni, velut auctori, Ægyptiorum sacerdotes apud Platonem quondam ascripserunt, a veritate probavere se longe dissitos. *Et quibusdam interjectis*: A Phœnicibus pariter myriades annorum tres jactatas, Chaldæorumque deliria, nec non quadraginta et octo alias myriades, quid memorare necesse est? A Chaldæis enim per Abrahamum patrem orti Judæi, vero Moysis spiritu inbuli, qua decet homines a fastu alienos, suique memores, modestia, ex relictis sibi Hebræorum monumentis annorum quinquies milium et quingentorum numerum usque ad salutaris Verbi adventum sub Cæsarum imperio mundo vulgatum posteris tradiderunt.

II. *Ibid.*, pag. 19, al. 15.

Περὶ τῶν ἐργηγῶρων.

Πλήθος ἀνθρώπων γενομένου ἐπὶ τῆς γῆς, ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ θυγατράσιν ἀνθρώπων συνῆλθον. Ἐν ἐνόις ἀντιγράφοις εὑρον, οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ. Μυθεῖται δὲ, ὡς οἶμαι (33), ἀπὸ τοῦ Σηθ, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, οἱ υἱοὶ Θεοῦ προσαγορεύονται, διὰ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ γενεαλογουμένους δικαίους τε καὶ πατριάρχας, ἄχρι τοῦ Σωτήρος· τοὺς δ' ἀπὸ Κάιν ἀνθρώπους ἀποκαλεῖν (34) σποράν, ὡς οὐδέτι θεῖον ἐσχόλας διὰ πονηρίαν γένους, καὶ διὰ τῆς φύσεως ἐνόμιον, ἐπιμιχθέντων αὐτῶν, τὴν ἀγανάκτησιν (35) κωφισθῆναι τὸν Θεόν. Εἰ δὲ ἐπ' ἀγγέλων νοεῖτο ἔχειν τοῦτους, τοὺς περὶ μαγείας καὶ γοητείας, ἔπει δὲ ἀριθμῶν (36) κινήσεως, τῶν μετεώρων ταῖς γυναιξὶ τῆν γῆσιν παραδεδωκέναι, ἀφ' ὧν ἐποίησαν τοὺς παῖδας τοὺς γίγαντας, οὐδ' οὖν τῆς κακίας ἐπιγενομένης, ἔγνω πᾶν ἀφανίσαι ζώων γένος ὁ Θεὸς ἐν κατακλισημῶ ἀπιστον.

De egyptioris.
Aucta super terram hominum multitudine, angeli cæli filii hominum commisti sunt. In quibusdam exemplaribus legi, *filius Dei*. Indicat, ut reor, Spiritus sanctus a Seth patre Dei filios vocari, ob enatos ex ejus stirpe usque ad Salvatorem justos et patriarchas; Cain vero progeniem, cuj nil divinum referentem, ob generis pravitatem ac confusæ naturæ dissimilitudinem, hominum semen appellat; eisdemque indignationis suæ signa Deum infixisse narrat. At si de angelis sermonem fieri sentiamus, magis et præstigiis deditos accipi necesse est, qui astrorum et numerorum motum, rerumque sublimium vel meteororum notitiam mulieribus tradiderunt, quorum congressu conceperunt illæ gigantes, a quibus scelus omnium colluvie in universum orbem propagata, perfidum omnium viventium genus diluvio perdere Deus decrevit.

III. *Ibid.*, pag. 81, al. 65.

Ἀδὰμ γενομένος ἐτῶν αλ' γεννᾷ τὸν Σηθ· καὶ τοῦτους ἐπιζήσας ἐτη ψ' ἀπέθανεν, ἦτοι δεύτερον βίβητον.

Σηθ γενομένος ἐτῶν σε' ἐγέννησε τὸν Ἐνὼς· ἀπὸ Ἀδὰμ τοίνυν μέχρι γενέσεως Ἐνὼς, ἐτη τὰ σύμματα υλε'.

Ἐνὼς ὑπάρχων ἐτῶν ρε' (37) γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν.

Cum esset Adamus annorum 230, genuit Seth; tum vero superstes annis 700 luce privatur, hoc est secundam mortem obiit.

Seth annis 205 natus genuit Enos; ab Adamo itaque usque ad Enos natalem diem numerantur D anni 435.

Enos annorum 190 genuit Cainan.

mortuus fuisset in Moabide, et Ruth viduam absque liberis reliquisset, Booz agnatus Maalonis, proximior agnato jus suum ipsi concedente, Ruth uxorem accepit, quo semen Maaloni suscitaret. Ex ea tamen genitus Obedus, non Maalonis sed Boozii filius dicitur ab evangelistis, qui Christi prosapiam texuerunt; et in libro, qui inscribitur Ruth. Scio quid responderi possit: Moysem scilicet de fratre duntaxat locutum; Boozum vero fratrem non fuisse Maalonis, ac proinde legem qua jubebatur ut filius ex fratris vidua susceptus ejus nomine appellaretur, ad Boozum non pertinuisse. Deinde dici potest, Boozum idcirco nominari in generatione Christi, quod illustrior existisset quam Maalon.

(31) Τὸ ἀνέκαθεν. Leg. γεγονότες ἀπὸ Ἀβραάμ τὸ ἀνέκαθεν ἀρχόμενοι. GOAR.

(32) *Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σωτηρ.* Observa, Christi nataleni diem ἐπιφάνειαν vocari Africani testimonio, qui Antonino Heliogabalo imperante vixit. Id.

(33) *Ὡς οἶμαι.* Leg. ὡς οἶμαι, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ὅτι οἱ υἱοὶ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ Σηθ προσαγορεύονται. Id.

(34) *Ἀποκαλεῖν.* Leg. ἀποκαλεῖ. Id.

(35) *Τὴν ἀγανάκτη.* Εἰς ἀγανάκτησιν κινήσασθαι. Id. — Locus manifeste vitiosus. Ed. PATR.

(36) *Ἐπει δὲ ἀριθ.* — Ἐσχολαστάς συνίεναι χρῆ, οὗς τῶν ἀστρῶν κινήσεως καὶ τῶν μετεώρων τῆν γῆσιν ταῖς γυναιξὶ παραδεδωκέναι λέγει, ἀφ' ὧν... Id.

(37) *Ἐτῶν ρε'.* Error librarii est ρε', ut lincis superioribus κε', Græcis codicibus ρι' et σε' legitibus. Id.

Cainan autem annorum 170 genuit Malaleel.

Malaleel vero annorum 165 genuit Jared.

Jared ætatis 162 genuit Enoch.

Enoch vero annorum 165 genuit Mathusala : anisque ducentis superstes cum Deo placuisset, non ulterius visus est.

Mathusala annis 187 natus genuit Lamech.

Lamech annis 188 natus genuit Noc.

IV. *Ibid.*, pag. 21, al. 17. De diluvio.

Universum animantium genus aquis diluvii consummare decrevit Deus, vicesimum et centesimum annum homines non superaturos minatus. Nullus porro dubius hæsitet, aut quæstionem anxius moveat, spatium hoc vitæ quosdam prætergressos contemplatus. Ætatis quippe durationisque vitæ spatium post solos centum annos diluvio instante terminandum, peccatoribus vicesimum jam annum agentibus, in scelorum pœnam, velut lata sententia fuit præfixum. Noe vero ob singularem justitiam sibi gratum arcam construere jussit Deus : eaque absoluta, ingressi sunt in eam ipse Noe et filii, uxor et nurus, et selectæ quædam ad generis eorum cujusvis conservandi fiduciam animantium primitiæ. Imminente porro diluvio annos vitæ sexcentos Noe jam attigerat ; aquis vero subsidentibus, in montibus Ararat, quos esse Parthiæ novimus, quidam licet Celænis, vel in nigra Phrygia contendant exstare (locus uterque mihi de visu notus est), arca constitit. Aquarum hæc inundatio anno integro stetit, ac demum exsiccata est terra. Combinata demum mas et femina, prout reperiri contigit, non ordine quo juxta genus distincta fuerant ingressa, ex arca prodierunt animantia, quæ subinde a Deo prospera benedictionum accessione cumulantur : et eorum quidem, quæ nobis conducunt, nonnihil ista significant.

V. *Ibid.*, pag. 83, al. 67.

Ingruente diluvio 600 annorum erat Noe. Ab Adamo igitur versus Noe et diluvium numerantur anni 2262.

VI. *Ibid.*, pag. 86, al. 68.

Post diluvium Sem genuit Arphaxad.

Arphaxad annis 135 natus genuit Sala, anno 2397.

Sala annis 150 natus genuit Heber, anno 2527.

Heber annis 134 natus, anno 2661, genuit Phalec, sic vocatum, quod ejus ætate divisa fuerit terra.

Phalec annis 130 natus genuit Ragau, et superstes annis 209 morte sublatus est.

(38) *Μαθουσαλά ἐτῶν ρπη'*. Legendum ρπζ', ex Syncelli testimonio suadeo. Scribit enim pag. 16 : Μαθουσαλά γενόμενος ἑκατὸν ἐξήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἐγέννησε τὸν Λάμεχ, τῷ χιλιαστῷ τετρακοσιοστῷ πεντηκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τοῦ κόσμου. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, τῷ ἑκατοστῷ ὀγδοηκοστῷ ἑβδόμῳ ἔτει αὐτοῦ Μαθουσαλά φέρουσιν τὴν γέννησιν Λάμεχ. Οἷς δ' Ἀφρικανὸς ἀκολουθήσας. GORR.

(39) *Ἄ τινα Ἰσμεν ἐν Παρθία*. Imo in Armenia : nisi librarius cunctis auctoribus certior vaticine-

A Καϊνᾶν δὲ ἐτῶν ρο' γεννᾷ τὸν Μαλελεήλ.

Μαλελεήλ δὲ ἐτῶν ρξε' γεννᾷ τὸν Ἰάρεδ.

Ἰάρεδ δὲ ἐτῶν ρξθ' γεννᾷ τὸν Ἐνώχ.

Ἐνώχ δὲ ὑπάρχων ἐτῶν ρξε' γεννᾷ τὸν Μαθουσαλά· καὶ εὐαρεστήσας τῷ Θεῷ, ἐπιζήσας ἔτη σ' οὐχ εὐρίσχετο.

Μαθουσαλά γενόμενος ἐτῶν ρπη' (38) ἐγέννησε τὸν Λάμεχ.

Λάμεχ ὑπάρχων ἐτῶν ρπη' γεννᾷ τὸν Νῶε.

Ἐγὼ πᾶν ὁ Θεὸς ἀφανίσει ζώων γένος ἐν κατακλισμῷ, ἀπειλήσας ρκ' ἔτη οὐχ ὑπερβήσεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. Μηδὲ νομιζέσθω ζήτημα, διὰ τὸ πλεονα χρόνον τινὰς ὑστέρον βῖωσαι. Τὸ γὰρ διάστημα τοῦ χρόνου γέγονεν ἑκατὸν ἔτη μέχρι τοῦ κατακλισμοῦ κατὰ τῶν ἀμαρτωλῶν τῶν τότε· ἦσαν γὰρ εικοσαεταῖς. Τῷ Νῶε διὰ δικαιοσύνην εὐαρεστήσαντι κιβωτὸν ὑπέθετο κατασκευάσαι Θεός· καὶ γενομένης, εἰσῆλθον εἰς αὐτήν, αὐτὸς τε Νῶε, καὶ οἱ υἱοί, ἡ γυνή, καὶ αἱ νύμφαι, καὶ ἀπὸ παντὸς ζώου ἀπαρχή, εἰς διαμόνην τοῦ γένους. Ἦν δὲ ἐτῶν ἑξακοσίων ὁ Νῶε, ὅτε ὁ κατακλισμὸς ἐγένετο. Ὡς δὲ ἔληξε τὸ ὕδωρ, ἡ κιβωτὸς ἰδρύθη ἐπὶ τὰ ὄρη Ἀραράτ, ἃ τινα Ἰσμεν ἐν Παρθία (39)· τινὲς δὲ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας (40) εἶναι φασιν· εἶδον δὲ τὸν τόπον ἑκάτερον. Ἐπεκράτησε δὲ ὁ κατακλισμὸς ἑναιατόν· καὶ τότε ἐξηράνθη ἡ γῆ. Οἱ δὲ ἐξεληθόντες τῆς κιβωτοῦ κατὰ συζυγίας, ὡς ἔστιν εὐρεῖν, καὶ οὐχ, ὅν εἰσῆλθον· τρόπον, κατὰ γῆν, εὐλόγουνται πρὸς τοῦ Θεοῦ. Τοῦτων μὲν οὖν ἕκαστον τῶν διαφερόντων τι σημαίνει.

Νῶε ἦν ἐτῶν χ' ὅτε ὁ κατακλισμὸς ἐγένετο. Γίνεται τοίνυν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Νῶε καὶ τοῦ κατακλισμοῦ βξξβ' ἔτη.

C Μετὰ δὲ τὸν κατακλισμὸν Σῆμ ἐγέννησε τὸν Ἀρφαξάδ.

Ἀρφαξάδ γενόμενος ἐτῶν ρλε' γεννᾷ τὸν Σαλά, βτλζ'.

Σαλά γενόμενος ἐτῶν ρλ' γεννᾷ τὸν Ἐβέρ, βφκζ'.

Ἐβέρ γενόμενος ἐτῶν ρλθ' γεννᾷ τὸν Φαλέκ, βχξα'· οὕτως ἐπικληθέντα διὰ τὸν ἐν ἡμέραις αὐτοῦ μερισθῆναι τὴν γῆν.

Φαλέκ ἐτῶν ρλ' ἐγέννησε τὸν Ραγαῦ, καὶ ἐπιζήσας ἔτη σθ' ἐτελεύτησεν.

Iur. Cedrenus ex Georgio : Τὰ ὄρη Ἀραράτ Ἰσμεν ἐν Παρθία Ἀρμενίας· τινὲς δὲ φασιν ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας. Syncellus ipse inferius : ἐπὶ τὰ ὄρη τοῦ Ἀραράτ, τοῦτ' ἔστι τῆς Ἀρμενίας. Id.

(40) *Τινὲς δὲ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας*. Quod Phrygiæ nigræ mons sit Ararat, ex quo Marsyas fluvius emanat, et, Ortelio teste, ex oraculis Sibyllinis dicatur in eo arca constitisse. Conciliatas de diversis quibus arca resedisse dicitur locis sententias lege inter Allatii notas ad Eustathii 49. Id.

VII. *Ibid.*, pag., 93, al. 74.

τῷ ἡσὺς ἔτει τοῦ κόσμου ἐπέβη Ἀβραάμ τῆς **A** Anno mundi 3277, terram Chananitidem sibi
ἐπιγεγεμένης Χανανίτιδος γῆς. promissam ingressus est Abraham.

VIII. *Ibid.*, pag. 99, al. 79.

Περὶ Ἀβραάμ.

De Abraham.

Ἐνθεν ἀρχεται τῶν Ἑβραίων ἡ προσωνομία. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ Περᾶται ἐρμηνεύονται, οἱ διεπεράσαντο Εὐφράτην μετὰ Ἀβραάμ· καὶ οὐχ, ὡς οἰονταί τινες, ἀπὸ Ἑβέρ τοῦ προειρημένου. Συνάγεται τὸν ἐπὶ εἰς τὴν ἐπίθασιν τῆς κατηγεγεμένης γῆς Ἀβραάμ, ἀπὸ μὲν τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ Νῶε, γενεῶν δέκα ἔτη· αἰε' ἀπὸ δὲ Ἀδάμ γενεῶν εἰκοσι ἑτη ἡσὺς (41).

Hic primum nomen Hebræorum auditum est. Hebræi namque Transmigrantes exponuntur, qui cum Abraham trajecerunt Euphratem; et non, ut quidam autumant, ab Heber: de quo alibi sermo habitus. A præterito itaque diluvio, Noeque temporibus, usque ad ingressum Abrahæ in terram promissam, generationum decem anni 1015 colliguntur: ab Adamo vero, generationum viginti anni 3277.

IX. *Ibid.*, pag. 100, al. 80.

De Abraham et Lot.

Λιμῷ κατασχόντος τὴν γῆν τὴν Χανανίτιδα κατ- **B**
ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον Ἀβραάμ· καὶ δεδιὼς μὴ διὰ τὸ
κάλος τῆς γυναικὸς ἀναιρεθῆ, ἀδελφὸς εἶναι σκέπτε-
ται (41). Ἐπαινέθεισαν δὲ ἡγάγετο Φαραῶ· οὕτω γὰρ
Αἰγύπτῳ τοὺς βασιλεῖς ἐρμηνεύουσι. Καὶ ὁ μὲν
ἕκαστος ἔτισε τῷ Θεῷ· ὁ δ' ἅμα τοῖς ἰδοῖς Ἀβραάμ
τῆς πλουτῶν ἀπῆλλάσσετο. Ἐν Χαναὰν διεπληκτι-
σαντο ποιμένες τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τοῦ Λὼτ, καὶ,
ὄξιντος αὐτοῖς, ἐχωρίσθησαν, ἐλομένου Λὼτ ἐν Σο-
δομαῖς οἰκεῖν δι' ἀρετὴν καὶ κάλλος τῆς γῆς ἐχούσης
πάντα πλῆεις, Σόδομα, Γόμορρα, Ἀδαμὰ, Σεβοίμ,
Σηγῶρ, καὶ τοσοῦτους βασιλεῖς. Τούτοις οἱ πλησιόχω-
ροι τέσσαρες βασιλεῖς Σύρων ἐπολέμησαν, ὧν ἡγεῖτο
Χοδολλόγομορ βασιλεὺς Αἰλάμ· συνέβαλον δὲ παρὰ
τὴν θάλασσαν τὴν ἀλικτὴν, ἣ καλεῖται νῦν θάλαττα
Νεκρά. Ἐν ταύτῃ πλείστον τῶν θαυμασίων τεθέαμαι· **C**
ζῶν τε γὰρ οὐδὲν ἐκείνο τὸ ὕδωρ φέρει· καὶ νεκροὶ
καὶ ὑπερρύχιοι φέρονται, ζῶντες δὲ οὐδ' ἂν ῥαβδῶς
βαπτίσαιτο. Λύχνοι μὲν καιόμενοι ἐπιφέρονται,
σθενίμενοι δὲ καταδύουσι. Ἐνταῦθα δὲ εἰσὶν αἱ τῆς
ἀσφάλτου πηγαί· φέρει δὲ στυπτηριαν καὶ ἄλλα ὀλ-
γὰν τι τῶν ἄλλων διαφέροντα· πικρά τε γὰρ ἐστὶ
καὶ διαυγῆ· ἔνθα δ' ἂν καρπὸς εὐρεθῆ, κάπνου πλέον
εὐρίσκειται θολερωτάτου. Τὸ δὲ ὕδωρ ἰαταὶ τοὺς χρω-
μένους αὐτῷ, λήγει τε παντὶ ὕδατι πάσχω· τὰ
ἐκινά. Εἰ δὲ μὴ Ἰορδάνην εἶχε τὸν ποταμὸν τρο-
φὴν, ὡς πορφυραν διατρέφοντα, καὶ ἐπὶ πολὺ ἀντέ-
ροντα, εἴηεν ἂν θάπτον ἢ φαίνεσθαι. Ἔστι δὲ παρ'
αὐτῇ κάμπου τοῦ βαλαάμου φυτὸν· ὑπονοεῖται δὲ
ἀνατεράφθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν τῶν περιοικούν-
των ἀσθένειαν.

Fame per terram Chananitidem grassante, Abra-
ham descendit in Ægyptum: at ne ob uxoris venu-
stam speciem occideretur, fratris nomine simulate
accepto servatur. Saram forma laudatam abducit
Pharao: hoc quippe nomine reges appellant Ægyptii.
Et ille quidem simul cum domesticis pœnas
Deo solvit; Abraham vero cum famulitio multis di-
vitiis auctus dimittitur. Pastores Abraham et Loth
rixin pugnisque contendunt; ipsi tamen communi
sententia separantur ab invicem: Loth propter
terræ quinque civitatibus Sodomis, Gomorrha,
Adama, Seboim et Segor, totidemque regibus in-
signis, ubertatem et gratam planitiem, Sodomis
habitare seligente. His vicini Syrorum reges qua-
tuor, quorum dux præcipuus erat Chodollogomor
rex Aelam, bellum intulerunt; et ad mare Sælis,
nunc Mortuum, manus conseruerunt. In isto mari
quampulurima portenta visu digna observavi. Nul-
lum animans nutrit ejus aqua; et mortua quidem
cadavera in eam cito merguntur, viva vero corpora
enatant, nec imum facile petunt; faces ardentes
in ea sursum feruntur, extinctæ merguntur. In
eadem bituminis origo et officina: producit alu-
men, et paucum salem, nonnihil a reliquis discre-
pantia; amara sunt enim et pellucida. Ubicumque
circa eam fructus enascitur, turbido tantum fumo
turget. Aqua hæc utentibus admodum salubris est,
ac more cuilibet aquæ contrario exsiccat: et nisi
Jordanem ad instar conchæ nutritum et continuum
humorem subministrantem haberet, ac velut exsic-
cationis periculo obsistentem, citius quam videatur,

defecisset. Circumquaque non minima balsami plantæ copia est; quam quidem ob vicinorum iu-
colarum improbatam a Deo dicunt profigatam penitus et extirpatam.

X. *Ibid.*, pag. 107, al. 86.

De patriarcha Jacob.

I. Pastorale Jacob tentorium usque ad Antonini

Ἡ ποιμενικὴ (42) σκηνὴ τοῦ Ἰακώβ ἐν Ἐδέσση
(41) Ἐτη ἡσὺς. Mendosum numerum ἡσὺς in
ἡσὺς commutandum cogit hæc ratio. A mundi ortu
ad diluvium numerat Africanus annos 2262, quibus
ad Abrahæ natalem diem addit alios 1015. Ex
utraq; igitur summa collegit ἡσὺς 3277. **GOΛP.**
(41*) Forte σκήπεται. **EDIT. PATROL.**

(42) Ἡ ποιμεν. Hæc et sequentia de Jacob ab
Africano enarrata, exstant apud Syncellum l. c.
refertque Scaliger in suis excerptis Græcis Eusebia-
nis pag. 22, tacito Syncelli nomine: quod præ-
teritit Tillemontium *Mém. eccl.* tom. III, p. 255.

Romanorum imperatoris Edessæ tempora servatum, fulmine dejectum est.

II. Tristatus Jacob de cæde Sichimorum a Symeone et Levi sororis Dinæ stuprum ulturis perpetrata, cum patrios illius gentis deos a suis coli non ferret, ad petram sub mirabili terebintho, quæ ad hanc usque diem in honorem patriarcharum apud incolas in pretio est, cuncta illa simulacra sepelivit: atque inde migravit in Bethel. Ante terebinthi istius stipitem erat exstructum altare, ad quod protensas et assiduas proces celebrioribus festis et populi conventibus fundebant regionis incolæ: terebinthus autem, licet arderet, nihil tamen damni patiebatur. Ad eam Abraham et Isaac sepultura posita. Baculum unius ex Angelis hospitio receptis ab Abraham, ejus ibi manu plantatum quidam esse affirmant.

XI. *Ibid.*, pag. 106. al. 85.

Ab Adamo usque ad obitum Joseph ex hoc libro generationes quidem 23, anni vero 3563, numerantur.

XII. *Ibid.*, pag. 148, al. 118.

Ex hoc igitur laterculo, Ogygum cui a priori diluvio factum nomen, pluribus e medio sublatis ser-

(43) Ἀρτωρῶν. Heliogabalum intellige, cujus ætate florebat Africanus. Eo sane sensu hæc accipit idem Syncellus, qui statim subdit: ὡς φησὶν ὁ Ἀφρικανὸς, ἕως τῶν χρόνων αὐτοῦ Ἀντωνίου ἱστορήσας.

(44) Θαυμαστὰ τερεβίνθου. De qua copiose Scaliger (in not. ad Græcæ Euseb. p. 414), imponens etiam lectori, ubi Hegeisippum eam superstitem negasse asserit, qui tantum an maneret sibi dixit incertum. Certius de illa disserunt oculati testes, Franciscus Quaresmius in *Eluciat. terræ sanctæ*, Eugenius Rogerius, et alii de sacris peregrinationibus auctores. GOAR. — Videsis Valesium ad Eusebium *De vit. Constant.* lib. III, cap. 53, nott. 3 et 5, qui et alibi ad ejusdem Eusebii *Hist. eccl.* lib. IV, cap. 6, observat ex S. Hieronymo in cap. XXXI Jeremiæ, exsecrabile fuisse Judæis, mercatum celeberrimum qui quotannis fiebat ad Terebinthum, invisere.

(45) Μετῆρ. Præmittendum censet Goarus ἀνεύθεν· quod minus necessarium videtur: θάψας... μετῆρ.

(46) Ἐφ' ὃν τὰς ἐκτενὰς ἀνέφερον. Ἐκτενὰς se ignorare fatetur Scaliger. Usitat Ecclesia Orientalis: preces videlicet protensiores a diacono pronuntiandæ, quibus pro cunctis hominum generibus variisque humanæ vitæ necessitatibus Ecclesia diserte et explicate Deum O. M. exorat. Quanti faciendæ ab omni vere Christiano homine, vetustas earum a quatuordecim jam sæculis probata commonet. De illis abunde in nostris Enochologicis. GOAR. — Sviccerum adi, si placet, in *Theo. Eccl.* tom. I, pag. 1073, v. Ἐκτενής, II. Cæterum Allatius in notis ad Eustathium pag. 293, hæc Africani verba corrupta censet, atque ita ex suo Eustathio restituenda: ἐφ' ὃν τὰ τε δλοκαυτώματα καὶ τὰς ἐκατόμβας ἀνέφερον. Quod minime admittendum videtur. Verba enim Africani παραγράφειν auctor perhibetur, ut mox patebit.

(47) Ἐν ταῖς πανηγύρεσι. Ut mercatum ethnicis, ita Christianis sacrum conventum indicat πανηγύρις. Ethnicam solam significantiam memorat Scaliger. GOAR.

(48) Ἡ δ' οὐ κατεκ. δοκ. πιμπρ. His ceu fide dubia Scaligero nutantibus, et a præviis paginis

A σωζομένη κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίου (43) βασιλέως Ῥωμαίων, διεφθάρη κεραυνῷ.

Ἰακώβ ἀπαρσεθείς τοῖς ὑπὸ Συμεῶν καὶ Λευῶν πραχθεῖσιν ἐν Σικίμοις διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς φθορὰν εἰς τοὺς ἐπιχωρίους, θάψας ἐν Σικίμοις οὐδ' ἐφέρετο θεοὺς παρὰ τὴν πέτραν ὑπὸ τὴν θαυμασίαν τερεβίνθον (44), ἥτις μέχρι νῦν εἰς τιμὴν τῶν πατριαρχῶν ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων τιμᾶται, μετῆρην (45) εἰς Βεθὴλ. Ταύτης παρὰ τὸ πρέμνον τῆς τερεβίνθου βωμὸς ἦν, ἐφ' ὃν τὰς ἐκτενὰς ἀνέφερον (46) ἐν ταῖς πανηγύρεσι (47) τῆς χώρας ἔνοικοι· ἡ δ' οὐ κατεκαίετο δοκούσα πιμπρᾶσθαι (48). Παρὰ ταύτην ὁ τάφος Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ. Φατοὶ δὲ τινες βάρβδον εἶναι τινὸς τῶν ἐπιξενωθέντων ἀγγέλων τῷ Ἀβραὰμ φυτευθεῖσαν αὐτόθι.

XI. *Ibid.*, pag. 106. al. 85.

Ἀπὸ Ἀδάμ τοῖνον (49) ἐπὶ τὴν τελευταίαν Ἰωσήφ, καὶ ἐκ τῆσδε τῆς βίβλου γενεαὶ μὲν κγ', ἔτη δὲ γψξγ'.

XII. *Ibid.*, pag. 148, al. 118.

Φαμὲν τοῖνον ἔκ γε τοῦδε συντάγματος, Ὠγυγὸν (50), ὃς τοῦ πρώτου κατακλισμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος (51),

textus Euseb. 22 rescissis et expunctis, certius testimonium reddit Eustathius ab Allatio editus. Sic enim ille pag. 77: Ἐν ᾧ τόπω ὑπῆρχε καὶ ἡ τερεβίνθος, ὑφ' ἧς ἐκρυβεν Ἰακώβ τοῦ Λάβαν τὰ εἰδωλὰ· ἥτις ἐστὶ καὶ νῦν εἰς τιμὴν τῶν προγόνων ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων θρησκυέται. Ἔστι γὰρ ἄχρι τοῦ δευροπάρὰ τὸ πρέμνον αὐτῆς βωμὸς, ἐφ' ὃν τὰ τε δλοκαυτώματα καὶ τὰς ἐκατόμβας ἀνέφερον· εἶναι τὴν φασὶ βάρβδον αὐτὴν ἐνὸς τῶν ἐπιξενωθέντων ἀγγέλων τῷ Ἀβραὰμ, ἥνπερ τῷ τόπῳ τότε παρὼν ἐνεφύτευσε· καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ ἀξιάστος αὐτῆ ἀνεφύη τερεβίνθος. Ὑφαφθεῖσα γὰρ ὅλη πῦρ γίνεται, καὶ νομίζεται τοῖς πᾶσιν εἰς κόνην ἐκ τῆς φλογὸς ἀναλύεσθαι, κατασβεσθεῖσα μέντοι ἀσίνης ὅλη καὶ ἀκέραιος δέικνυται. Hoc est: « Eo loci (quo Abraham et Jacob et Joseph sepulti) stabat terebinthus, sub qua Labani simulacra Jacob occultavit. Ea etiamnum perseverat; et in majorum honorem a vicinis incolis præcipuo honore colitur. Ad ejus enim stipitem in hodiernum usque diem altare erectum est, ad quod holocausta et hecatombas offerebant. Baculumque unius ex angelis ab Abraham hospitio exceptis eam esse dicunt, quem tunc inibi loci plantans in terram fixit: et ex eo mira illa terebinthus prodiit. Succenso etenim igne tota flammis ardet, et jam jam in cineres vertenda ex flammæ magnitudine apparet. Igne vero sopito, pura omnino et incorrupta demonstratur. » Hac de re insuper habet nonnulla Eusebius *Demonstr. evang.* lib. V, cap. 9, pag. 234. lo.

(49) Ἀπὸ Ἀδάμ τοῖνον. Eadem repetit ex Africano Syncellus paulo post pag. 111, al. 88, ipsumque annis 110 vel 109 a vero aberrasse, utrobique contendit. Ad hunc autem locum adnotat ista Goarus: « Ut Levi, ita et Joseph ab Adamo soboles 24^a numeratur: qui, ob Cainan ab Africano præteritum, ipsi tertia supra vicesimam recensetur. Observa γέννησιν, haud τελευταίην, hic legendum. »

(50) Ὠγυγόν. Ogygum cum vivo in Solinum, alii Ogygem pronuntiantibus, ubique reddidi. Ὠγυγόν Græce scribitur Josephus in *Apionem*, Eusebius *De præpar.*, cap. 1; Tatianus *Orat. adv. gent.*; Clemens 1 *Strom.*, et alii. Ogygium etiam Eusebius Latinus ad annum Abrahæ 220. GOAR.

(51) Ὀς... ἐπώνυμος. Ut ab antiquo malo nomen accepit, ita primis et vetustis malis dedit nomen pai-

πλίων διαφθαρέτων διασωθείς, κατὰ τὴν Αἴγυπτον τοῦ λαοῦ μετὰ Μωϋσέως ἔξοδον γενέσθαι. Καὶ μετ' ἑλίγα· Μετὰ δὲ Ὀγυγον, διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν, ἀβασίλευτος ἔμεινεν ἡ νῦν Ἀττικὴ (52), μέχρι Κέκροπος ρπθ'. Τὸν μὲν γὰρ Ὀγυγον Ἄκταιον, ἢ τὰ πλασσόμενα τῶν ὀνομάτων, οὐδὲ γείσθαι φησὶν ὁ Φιλόχορος. Καὶ μεθ' ἕτερα· Ἀπὸ Ὀγύγου ἐπὶ Κύρον, ὅπως ἀπὸ Μωϋσέως ἐπὶ τὸν αὐτοῦ χρόνον, ἔτη μασε' (53).

XIII. Ex eodem libro III. Apud Eusebium Præparat. evang. lib. x, cap. 40.

A. Μέχρι μὲν Ὀλυμπιάδων, οὐδὲν ἀκριβὲς ἰσχύει τοῖς Ἕλλησι, πάντων συγκεχυμένων, καὶ κατὰ μὲν αὐτοῖς τῶν πρὸ τοῦ συμφωνούντων· αἱ δὲ ἤκριβωντο πολλοῖς, τῶ μὴ ἐκ πλείστου διαστήματος, διὰ περσετίας δὲ, τὰς ἀναγραφὰς αὐτῶν ποιεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας. Οὗ δὴ χάριν τὰς ἐνδοξοτάτας, καὶ μυθώδεις ἐπιλεξάμενος ἱστορίας, μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ἐπιδραμοῦμαι· τὰς δὲ μετὰ ταῦτα, συζύξας κατὰ χρόνον ἑκάστας, εἰ τινες ἐπίσημοι, ταῖς Ἑλληνικαῖς τῆς Ἑβραϊκῆς, ἐξ ἱστορῶν μὲν τὰ Ἑβραίων, ἐπιτρέψαντος δὲ τῶν Ἑλληνικῶν, ἐφαρμόσω τόνδε τὸν τρόπον· λαθόμενος μίαν πράξεως Ἑβραϊκῆς ὁμοχρόνου πράξει ὑφ' Ἑλλήνων ἱστορηθείση, καὶ ταύτης ἰσχυόμενος, ἀφαιρῶν τε καὶ προστιθείς, τίς τε Ἕλληνας, ἢ Πέρσης, ἢ καὶ ὀσισοῦν τῇ Ἑβραίων συνεχρόνησεν (54), ἐπισημειούμενος, ἰσως ἂν τοῦ σκοποῦ τύχημι.

noties in ea constanter hærens, detractis, ubi res tulerit, adjectivæ nonnullis, quinam aut Græcorum, aut Persarum, aut populi cujusvis alterius, ejusdem tempore floruerit, aperiam: sic enim ejus me demum, quod propositum mihi est, computem futurum existimo.

B. Ἑβραίων μὲν οὖν ἡ μετοικία ἐπισημοτάτη, εἰρηλωτισθέντων ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλωνίως, παρέτεινεν ἔτη σ', καθὰ προσήρτησεν Ἰερριχίας. Τοῦ δὲ Ναβουχοδονόσορ μνημονεύει Βηρωσσοῦς ὁ Βαβυλωνίως. Μετὰ δὲ τὰ σ' τῆς αἰχμαλωσίας ἔτη, Κύρος Περσῶν ἐβασίλευσεν, ὃ ἔτει Ὀλυμπιάς ἦχθη νε', ὡς ἐκ τῶν Βιβλιοθηκῶν Διοδώρου, καὶ τῶν Θαλλοῦ καὶ Κάστορος ἱστοριῶν, εἶ δὲ Πολυβίου καὶ Φιλέγγουτος ἔστιν εὐρεῖν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρων, οἷς ἐμέλησαν Ὀλυμπιάδων· ἀπαισι γὰρ συνεφώνησεν ὁ χρόνος· Κύρος δ' οὖν τῶ πρώτῳ τῆς ἀρχῆς ἔτει, ὅπερ ἦν Ὀλυμπιάδος νε' ἔτος τὸ πρῶτον, διὰ Ζοροβάβελ, καθ' ἡν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδέκ, τὴν πρώτην καὶ μεριζὴν ἀπόπεμψεν ἐπολιτῆσαι τοῦ λαοῦ, πληρωθείσης τῆς ἑξομνηστικῆς, ὡς ἐν τῷ Ἐσδρα παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἱστορηται. Αἱ μὲν οὖν ἱστορίαι συντρέψαντα, Κύρου τε βασιλείας, καὶ αἰχμαλωσίας τέλους· καὶ κατὰ τὰς Ὀλυμπιάδας οὕτως εἰς ἡμᾶς εὐρεθῆσθαι συμφωνήσαντα· τούτοις γὰρ ἐπόμνησι, καὶ τὰς ἰσχυόμενος ἱστορίας κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀλλήλαις ἐφαρμόσωμεν.

omnia, Ὀγύγια κακὰ. Verba porro sequentia, expuncto τῶ μετὰ, inter duas virgulas, quod in textu periebat, hic incluso, legenda hoc ordine interpuncta. Πολλῶν διαφθαρέτων διασωθείς, κατὰ τὴν ἐξ Αἴγυπτου τοῦ λαοῦ μετὰ Μωϋσέως ἔξοδον γενέσθαι. 608.

(52) Ἐστὶν Ἀττικὴ. De Acte et Attica Pontacus in Eusebium erudite. Isthac Africani Georgius Syc-

vatum, ævo illo quo cum populo Moyses ex Ægypto profectus est, exstitisse affirmamus. Et post nonnulla: Devastato diluvii aquis hominum genere, ad usque Cæcropis ætatem et annos 189 post Ogygum, absque regibus Attica nunc dicta regio permansit. Verum enimvero Actæum Ogygum, vel quævis alia ficta nomina nusquam exstitisse Philochorus affirmat. Aliisque interjectis: Ab Ogygo usque ad Cyrum, velut a Moysæ ad eundem usque terminum, anni numerantur 1235.

I. Ante Olympiadum seriem, Græcorum in historia certi nihil exploratiq̄ue reperias: usque adeo perturbata sunt omnia, nec ulla secum ex parte consentiunt, quæ antea contigisse memorantur. At in Olympiadibus digerendis accurate multi diligenterque versati sunt, quod non longo intervallo, sed tantum suo cujusque res quadriennio definitas Græci comprehensasque perscrisperint. Quamobrem ex fabulosis illis, quæ ad primam usque Olympiadem fama cæteris et hominum opinione præstituerint, breviter cursimque libatis, quæ postea contigerint, ea si modo insignia videbuntur, ita cum Græcis Hebræa contexam, ut Græcis obiter duntaxat perstrictis, Historici more fusius Hebræa pertexam. In quo ejusmodi futura mea ratio est, ut quoties Hebraicam historiam, quæ cum Græca aliquo tempore conveniat, tractandam suscepero, tulerit, adjectivæ nonnullis, quinam aut Græcorum, aut Persarum, aut populi cujusvis alterius, ejusdem tempore floruerit, aperiam: sic enim ejus me demum, quod propositum mihi est, computem futurum existimo.

II. Primum igitur celebratissima illa Hebræorum migratio, cum a Nabuchodonosore Babylonis rege in servitutem abducti sunt, annos tenuit septuaginta, uti futurum Jeremias ante prædixerat. Porro Nabuchodonosoris Berosus quoque Babylonius meminit. Exactis illis septuaginta captivitatis annis, Cyrus Persicum regnum obtinuit, cum Olympias ageretur quinquagesima quinta, uti ex Diodori Bibliotheca, Thalli et Castoris, nec non Polybii et Phlegontis historiis, auferre licet; aliisque præterea, qui Olympiadum seriem texuerunt; omnis enim in eo tempore definiendo convenit. Cyrus igitur anno imperii sui primo, qui Olympiadis quinquagesimæ quintæ primum item annus erat, per Zorobabelem, cujus etiam æqualis idem et socius erat Jesus Josedece filius, expleta jam septuaginta annorum summa, populi Judaici partem aliquam primum dimisit, ut apud Esdram Hebræum historicum legimus. Et quoniam regni Cyri principium cum Judaicæ captivitatis fine, historicorum omnium consensione concurrit; similis etiam in Olymp-

cellus refutat pag. 70 seq., al. 56. Id.

(55) Ἐτὴ μασε'. A Moysæ ad Cyrum numerat Africanus 1235 annos: Syncellus centum minus. Hic, Cainan annis jam superioribus numeratis, postorius spatium contraxit; Africanus iisdem postremo, id est Judicem tempore repositis, spatium idem auxisse deprehenditur. Id.

(54) Συνεχρόνησεν. Forte συνεχρόνησεν. VICIA.

piadam annis cum utriusque, tum cæterorum deinceps convenientia ad nos usque ducitur : quippe qui ab eo veluti cardine progressi, consequentes pariter historias eadem inter sese ratione commissuri contexturique simus.

III. At in superiorum consignandis temporibus, si Atticæ chronographiæ rationem sequi libet, ab Ogyge, quem indidem satum esse credunt, sub quo ingens illud primumque diluvium, regnante Argis Phoroneo, Atticam invasisse Acusilaus auctor est, ad primam usque Olympiadem unde Græci accuratam sibi temporum seriem dudendam putaverunt, anni colliguntur viginti supra mille; qui numerus et cum superioribus optime congruit, et ex sequentium declaratione constabit. Hæc enim Hellenicus et Pilochorus, qui res Atticas, itemque Castor et Thallus, qui Syriacas prosecuti sunt, quique gentium omnium historiam in *Bibliothecam* suam inclusit Diodorus, et Alexander Polyhistor memoriæ prodiderunt : quorum etiam, e nostris præterea nonnulli, diligentius quam Attici omnes, accuratiusque meminere. Itaque, si quæ mille ac viginti annorum spatium paulo insignior occurrat historia, eam commode suo loco dabimus.

IV. Volumus igitur, scripti etiam hujus auctoritate freti, Ogygem illum qui, quod haustus aquarum vi quamplurimis, salvus et incolumis evaserat, primo diluvio nomen dedit, circa tempus illud, quo populus ex Ægypto cum Moyse migravit, existisse. Id quod hunc in modum conficimus. Ab Ogyge ad primam Olympiadem anni putantur viginti supra mille; ab Olympiade prima ad primum quinquagesimæ quintæ annum, qui primus item Cyri regis annus est, idemque captivitatis Judaicæ finis, anni septemdecim supra ducentos; ergo ab Ogyge ad Cyrum usque, anni triginta septem supra mille ac ducentos omnes colliguntur. Jam, qui sursum versus ab exitu captivitatis annos retexere voluerit, is triginta septem supra mille ac ducentos revolvendo numerabit; hoc est idem prorsus intervallum ad eum usque annum, quo primum ex Ægypto per Moysen eductus Israel est, quod abs quinquagesima quinta Olympiade ad Ozygem, qui Eleusinem condidit, excurrere dictum est. Atque inde quidem insignis Atticæ chronologie principium duci potest.

V. Verum de tempore Ogygem antegresso hæcenus. Cæterum illius tempore, excessit ab Ægypto Moyses: id quod veri quam simile sit, hunc in modum ostendimus. Ab exitu Moysis ad Cyrum qui post captivitatem regnavit, anni putantur mille ac ducenti cum triginta septem. Moysis enim reliqui ab egressu anni quadraginta sunt; Jesu, qui secundum illum populo deducendo præfuit, quinque ac viginti; seniorum, qui post Jesum iudices fuere, triginta; judicum omnium, qui proprio ipsorum libro continentur, nonaginta supra quadringentos; sacerdotum Eli et Samuel, nonaginta; consequentium regnum Hebræorum, nonaginta supra quadringentos, sequuntur captivitatis septuaginta; cujus postremus annus regni Cyri primus fuit, ut jam ante diximus.

(55) Ταῦτα γὰρ Ἀθην. ἱστορ. Malim ταῦτα γὰρ ἱστοροῦσιν, delete Ἀθηναίων. VIGER.

(55) Καὶ τῶν Ἀτ. ἄπ. Vertit interpres quasi, expuncto καί, genitivum Ἀττικῶν ad comparativum ἀκριβέστερον retulisset. EDIT. PATROL.

(59) Ἐκ τε. Particula τε aut expungenda est,

Γ'. Τὰς δὲ πρὸ τούτων ἰδέ πως τῆς Ἀττικῆς χρονογραφίας ἀριθμουμένης, ἀπὸ Ὀγύγου τοῦ παρ' ἐκείνοις αὐτόχθονος πιστευθέντος, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς, Φωρωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος, ὅποθεν Ἕλληνας ἀκριβοῦν τοὺς χρόνους ἐνόμισαν, ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσι· ὡς καὶ τοῖς προειρημένοις συμφωνεῖ, καὶ τοῖς ἐξῆς δειχθήσεται. Ταῦτα γὰρ Ἀθηναίων ἱστοροῦντες (55), Ἑλλάδικός τε καὶ Φιλόχορος οἱ τὰς Ἀτθίδας, οἱ τε τὰ Σύρια Κάστωρ καὶ Θαλλῶς, καὶ τὰ πάντων Διόδωρος ὁ τὰς Βιβλιοθήκας, Ἀλέξανδρός τε ὁ Πολύστορ, καὶ τινες τῶν κατ' ἡμᾶς ἀκριβέστερον ἐμνήσθησαν, καὶ τῶν Ἀττικῶν ἀπάντων (55). Εἴ τις οὖν ἐν τοῖς χιλίοις εἴκοσι ἔτεσιν ἐπίσχυρος ἱστορία τυγχάνει, κατὰ τὸ χρήσιμον ἐκλεγήσεται.

ac viginti annorum spatium paulo insignior occurrat

Δ'. Φαμέν τοίνυν ἐκ τε (56) τοῦδε τοῦ συγγράμματος, Ὀγύγον, ὃς τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος, (57) πολλῶν διαφωρῶντων διασωθεὶς, κατὰ τὴν Αἴγυπτον τοῦ λαοῦ μετὰ Μωϋσέως ἔξοδον γεγενῆσθαι, τόνδε τὸν τρόπον. Ἐπὶ πρώτῃ Ὀλυμπιάδᾳ τὴν προειρημένην, ἀπὸ Ὀγύγου ἔτη δειχθήσεται (58) αὐτὸ ἀπὸ δὲ πρώτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῆς νε' ἔτος πρώτου, τοῦτέστι ἐπὶ Κύρου βασιλείας ἔτος πρώτου, ὅπερ ἦν αἰχμαλωσίας τέλος, ἔτη σιζ'. Ἀπὸ Ὀγύγου τοίνυν ἐπὶ Κύρον, ἔτη ασιζ'. Εἰδ' ἀναφέρει τις ἐπιλογιζόμενος, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς αἰχμαλωσίας, ασιζ' ἔτη· κατὰ ἀνάλυσιν εὐρίσκειται ταυτὸν διάστημα, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἀπὸ Αἰγύπτου διὰ Μωϋσέως ἔξοδου Ἰσραὴλ, ὅσον ἀπὸ τῆς πεντηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ Ὀγύγον, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσίνα. Ὅθεν ἐπισχυρότερόν ἐστι καταλαβεῖν τὴν Ἀττικὴν χρονογραφίαν.

insignis Atticæ chronologie principium duci potest.

Ε'. Καὶ τσαυτὰ μὲν πρὸ Ὀγύγου. Κατὰ δὲ τοὺς τούτου χρόνους, ἐξῆλθε Μωϋσῆς ἀπ' Αἰγύπτου· καὶ ὡς οὐκ ἄπιστον τότε ταῦτα συμβῆναι, δεικνυμεν οὕτως. Ἀπὸ τῆς ἔξοδου Μωϋσέως ἐπὶ Κύρον, ὃς ἐβασίλευσε μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἔτη ασιζ'. Μωϋσέως γὰρ ἔτη τὰ λοιπὰ τεσσαράκοντα. Ἰησοῦ τοῦ μετ' ἐκείνον ἠγησαμένου, ἔτη κε', πρεσβυτέρων ἔτη λ', τῶν μετὰ Ἰησοῦ κριτῶν τῶν δὲ ἐν τῇ βίβλῳ τῶν Κριτῶν περιεχομένων, ἔτη υἱεῖρερών δὲ Ἠεὶ καὶ Σαμουὴλ ἔτη λ'· τῶν δὲ ἐξῆς βασιλέων Ἑβραίων ἔτη τετρακόσια λ' ἤς τὸ τελευταῖον (59) ἔτος τὴν Κύρου βασιλείας ἔτος πρῶτον, ὡς προειρήκαμεν.

regnum Hebræorum, nonaginta supra quadringentos, sequuntur captivitatis septuaginta; cujus postremus annus regni Cyri primus fuit, ut jam ante diximus.

aut aliquid aliud postulat. Id.

(57) Κατὰ τὴν Αἰγύπτον. Vel hæc delenda, vel reponendum ἀπ' Αἰγύπτου. Id.

(58) Δειχθήσεται. Forte δεκνύσεται. Id.

(59) Ἐς τὸ τελευταῖον. Deest hic aliquid. Quo enim τὸ ἦς referatur? Forte ante hunc articulum

Γ. Ἐπὶ δὲ πρώτης Ὀλυμπιάδος ἀπὸ Μωϋσέως ἔτη Α
α', εἰς τὸ πεντηχοστὴς πέμπτῃς ἔτος πρῶτον,
ἔτη μάλ', καὶ τοῖς Ἑλληνικοῖς συνέδραμεν ὁ χρόνος.
Μετὰ δὲ Ὀγυγον, διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ πολ-
λὴν ζθορὰν, ἀβασλευτος ἔμεινεν ἡ νῦν Ἀττικὴ μέ-
χρι Κέκροπος, ἔτη ρπθ'. Τὸν γὰρ μετὰ Ὀγυγον
Ἀπίων, ἡ τὰ πλασσόμενα τῶν ὀνομάτων, οὐδὲ γε-
νέσθαι φησὶ Φιλόχορος. Καὶ αὐθις· Ἀπὸ Ὀγύγου
ταῖν ἐπὶ Κύρον, ὅποσα ἀπὸ Μωϋσέως ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον, ἔτη ασαζ', καὶ Ἑλλήνων δὲ τινες ἱστο-
ροῖσι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γενέσθαι Μωϋσέα·
Πάλεμον ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν
λέγον· Ἐπὶ Ἀπίδος τοῦ Φορωνέως, μοῖρα τοῦ Αἰγυ-
πτιῶν στρατοῦ ἐξέπεσεν Αἰγύπτου, οὗ ἐν τῇ Παλαι-
στίνῃ καλουμένη Συρία, οὐ πόρρω Ἀραβίας ἕκχισαν· οὐ
αὐτοὶ δηλώνει· οἱ μετὰ Μωϋσέως. Ἀπίων δὲ ὁ Πο-
σειδωνίου, περιεργότατος γραμματικῶν, ἐν τῇ Κατὰ
Ἰουδαίων βίβλῳ, καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστο-
ριῶν, φησὶ, κατὰ Ἰναγον Ἀργους βασιλέα, Ἀμώσιος
Αἰγυπτίων βασιλεύοντος, ἀποστῆναι Ἰουδαίους, ὧν
ἤγχι Μωϋσέα. Μένονται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς
ἀποστῆναι ταύτης, καὶ Ἀμώσιος, ἐν τῇ δευτέρῃ·
τῶν δὲ τινὶ καὶ Ἰουδαίων αὐτῶν, ἐν τοῖς περιτε-
ρημένοις αὐτοῖς καταριθμῶν, καὶ Ἀσσυρίους τοὺς
ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀποκαλῶν, τάχα δι' Ἀβραάμ.
Πτολεμαῖος δὲ ὁ Μεγίστος, τὸ Αἰγυπτίων ἀνάκθεον
ἱστορῶν, ἅπασι τοῖς συντρέχει· ὥστε οὐδ' ἐπίση-
μος ἐπὶ πλέον ἢ τῶν χρόνων παραλλαγῇ.

Β. imo et ipsorum quoque Judæorum, quos in circumcisorum classem reponit, ac *Palæstinæ Assy-
rios* nominat, ducta fortassis ex Abrahamo utriusque causa. Quibus omnibus cum Ptolemæo quoque
Mendesio, qui ab ultimis usque temporibus Ægyptiorum ducit historiam, ita convenit, ut inter ipsos
nulla fere nisi levissima temporum differentia notari possit.

Η. Σημειωτέον δὲ, ὡς ὁ τί ποτε ἐξαίρετον C
ἔλθῃ δι' ἀρχαιότητα μυθεύεται, μετὰ Μωϋσέα
τοῦ εὐρίσκειται, κατακλισμοί τε, καὶ ἐκπυρώ-
σεις, Προμηθεὺς, Ἴω, Εὐρώπη, Σπαρτοὶ (60), Κόρης
ἀρπαγῇ, μυστήρια, νομοθεσίαι, Διονύσου πράξεις,
Περσεὺς, Ἀργοναῦται, Κένταυροι, Μινώταυρος, τὰ
πρὸ Ἰων, ἄθλοι Ἡράκλεισι, Ἡρακλειδῶν κάθοδος,
Ἰων ἀποικία, καὶ Ὀλυμπιάδες. Ἐδοξε δὲ μοι τῆς
Ἀττικῆς βασιλείας τὸν προσηρημένον ἐκτιθέναί χρό-
νον, παρατιθέναί μελλοντοῖς ταῖς Ἑβραϊκαῖς ἱστορίας
τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐξέσται γὰρ τῷ βουλομένῳ, παρ'
ἐμῷ τὴν ἀρχὴν κομιζόμενον, λογιζέσθαι τὸν ἀριθμὸν
ἡμεῶς ἐμοί. Οὐκ οὖν τῶν χιλίων καὶ εἴκοσι ἐτῶν, τῶν
μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἀπὸ Μωϋσέως τε καὶ
Ὀγύγου ἐκκαίμενων, πρώτῳ μὲν εἶσι τὸ Πάσχα, καὶ
τῶν Ἑβραίων ἔξοδος ἢ ἀπ' Αἰγύπτου, ἐν δὲ τῇ Ἀτ-
τικῇ ὁ ἐπὶ Ὀγύγου γίνεται κατακλισμὸς· καὶ κατὰ
ἴσον. Τῶν γὰρ Αἰγυπτίων ὀργῇ Θεοῦ χαλάσας τε

VI. Jam a Moyse ad Olympiadem primam anni
fluunt viginti supra mille, cum ab eodem ad quin-
quagesimæ quintæ annum primum, mille ducenti
cum triginta septem numerentur; in quo nobis etiam
cum Græcorum temporibus optime convenit. At
vero post Ogygem, quod ingens ab illo diluvio con-
secuta vastitas esset, quæ nunc Attica dicitur, ea
sine regibus annos centum et octoginta novem, ad
Cæcropem usque permansit. Actæum enim illum
qui post Ozygem recensetur, quæque deinceps sin-
guntur nomina, Philochorus ne exstitisse quidem
omnino confirmat. Et rursus: Ergo ab Ogyge, in-
quit, ad Cyrum usque tantundem numeres, quan-
tum ad eundem a Moyse, hoc est annos ducentos
et triginta septem supra mille. Et vero Græcorum
sane nonnulli Moysem sub eadem tempora vixisse
testantur. Nam, Polemo quidem, libro *Græcarum
historiarum* primo, conceptis verbis habet, Apidis
Phoronei filii tempore, exercitus Ægyptiaci partem
sese ab Ægypto subduxisse, atque in Palæstina
quam Syriam vocant, haud procul ab Arabia con-
sedisse: illos nimirum ipsos intelligens, qui Moyse
duce profecti sunt. Apio vero Fosidonii filius, idem-
que grammaticorum omnium curiosissimus, libro
Adversus Judæos et *Historiarum* quarto scribit, Ina-
cho Argis regnante, Judæos duce Moyse, ab Amosi
Ægyptiorum rege defecisse. Cujus etiam defectio-
nis, simulque Amosis, libro secundo Herodotus me-

circumcisorum classem reponit, ac *Palæstinæ Assy-
rios* nominat, ducta fortassis ex Abrahamo utriusque causa. Quibus omnibus cum Ptolemæo quoque
Mendesio, qui ab ultimis usque temporibus Ægyptiorum ducit historiam, ita convenit, ut inter ipsos
nulla fere nisi levissima temporum differentia notari possit.

VII. Cæterum hic observandum etiam est, quid-
quid paulo rarius ob vetustatem Græci fabulantur,
id omne Moyse posterius inveniri, diluvia, incendia,
Prometheum, Io, Europam, Proserpiæ raptum,
mysteria, legum sanctiones, Bacchi gesta, Perseum,
Argonautas, Centauros, Minotaurum, res Trojanas,
Herculis certamina, Heraclidarum reditum, Ionum
migrationem, et Olympiadas. Ac mihi quidem Græ-
cas historias cum Hebraicis committere statuenti,
ea potissimum Attici regni tempora describere vi-
sum est. Sic enim cuivis omnino liceat, qui modo
principium ex meis ducere voluerit, eandem me-
cum in colligendo numero rationem inire. Illorum
igitur mille ac viginti annorum, quos ab Moyse et
Ogyge ad primam usque Olympiadem fluxisse dixi-
mus, anno primo, uti Hebræorum Pascha et disces-
sus ab Ægypto, sic Ogygium in Attica diluvium
contigit. Et convenienter id quidem. Nam cum Ægy-

scripserit Africanus, τῆς δ' αἰχμαλωσίας ἔβδομηκοντα.
Certe ἑμάς illa mille ducentorum ac triginta septem
annorum, quos ab Exodo ad Cyrum usque nume-
rat, ex consequentium annorum collectione non
existet, nisi his septuaginta insuper addideris:
tametsi, ut deesset omnino nihil, duobus et septua-
ginta opus esset. Nam, detractis septuaginta, con-
stat modo mille centum et sexaginta quinque;
quibus septuaginta si addideris, mille ducentos
triginta quinque habiturus es. Sed, opinor, anni
Moyis octogesimi partem annumerat, et annum

captivitatis septuagesimum ultra Cyri primum men-
sibus aliquot excurrisse putat. Eam enim summam
non ex librorum errore, sed Africanus ex mento
conflatam esse, constat ex sequentibus ubi sæpius
eadem inculcatur. VIGER.

(60) Σπαρτοί. Hanc vocem, quæ, si sola spectetur,
nullum habet sensum, non vertit interpretes.
EDIT. PATROL. Supplendum credo vel ὀδόντας, vel
στρατιώται, vel aliquid simile. Omnino enim post
Europam, de Cadmo Cadmique milibus ex draco-
nis dentibus repente satis, locutus videtur. VIGER.

ptios grandinibus ac tempestatibus Dei præpotentis ira percelleret, fieri vix poterat, quin simul in quasdam terræ partes calamitatis inde aliquid redundaret. Ac præsertim Athenienses Ægyptiæ cladis partem aliquam subire verius erat, quos Ægyptiorum coloniam habitos esse, cum alii, tum vero Theopompus in *Tricareno* commemorat. Tempus inde medium prætermissum est, quod in eo nihil a Græcis memoria dignum referatur. Post annos vero quatuor et nonaginta, ut nonnulli tradunt, Prometheus exstitit, quem, quod homines ad disciplinæ cultum ab nimia simplicitate solerter ingenioseque traduxerit, homines propterea finxisse fabulantur.

XIV. *Ex eodem lib. III. Apud auctorem Chronici Paschalis, pag. 104 edit. Paris., 84 Venet.*

Æschylus, Agamestoris filius, Atheniensibus imperavit annis viginti tribus; quo regnante, regnavit pariter Jerosolymis Joatham.

Noster vero canon, i Olymp. Joatham regem Juda comprehendit.

XV. *Ex eodem libro III et ex libro IV. Apud Syncellum l. c., pag. 197, al. 158.*

Africanus in tertio Historicorum libro scribit: Olympiadem primam quæ tamen quarta et decima fuit, cum stadio victor Corcebus renuntiatu est, ad Achaz in Jerusalem regnantis annum primum revocandam censeo. Deinde subdit in quarto: Achaz porro regni fuit hic annus primus, in quem Olympiadem primam incidere demonstravimus.

XVI. *Ex libro V. Apud Eusebium, Demonstr. evang. lib. VIII, cap. 2, pag. 389 seq., interprete Bernardino Donato Veronensi.*

De LXX Danielis hebdomadibus.

I. Ipsa quidem particula, quæ fere sic se habet, tum multa tum admirabilia significat; attamen nunc de iis duntaxat, quæ nobis ad rationem temporum, et eorum quæ ad tempora pertinent, conductura sint, verba faciemus. Quod igitur hæc de adventu Christi dicantur, qui post hebdomadas septuaginta ab hominibus esset videndus, nequiquam dubium est; tempore enim Salvatoris nostri aut ex illo ipso, et antiquantur delicta, et peccata consummantur; per remissionem autem, iniquitates cum injustitiis expiatione delentur, justitiæque sempiterna denuntiatur, præter eam quæ ex lege acquirebatur.

I. Capitulum (63) quod in Daniele de septuaginta hebdomadibus legitur, multa et mirabilia continet, quæ nunc longum est dicere: ergo quod ad præsens opus pertinet, de temporibus disserendum est. Nullique dubium quin de adventu Christi prædicatio sit, qui post septuaginta hebdomadas mundo apparuit; post quem consummata sunt delicta, et finem accepit peccatum, et cæta est iniquitas; et annuntiatæ justitiæ sempiternæ, quæ legis justitiæ vinceret; et impleta est visio et prophetia, quia lex et prophetæ usque ad Baptistam Joannem (64): et unctus est Sanctus sanctorum: quæ omnia priusquam Christus humanum corpus assumeret, sperabantur magis quam tenebantur. Dicit autem ipse angelus septuaginta annorum hebdomadas, id est, annos quadriugentos nonaginta, ab exitu sermonis, ut respondeatur, et ut ædificetur Jerusalem, vicesimum Artaxerxis regis Persarum annum habere principium. Neemias quippe hujus pincerna, sicut in Esdræ libro legitur, rogavit regem; accepitque responsum, ut ædificaretur Jerusalem. Et iste egressus est sermo, qui exstruendæ urbis et circumdandæ muris daret licentiam; quæ usque ad illud tempus vicinarum gentium patebat incursibus. Siquidem ad Cyri regis imperium, qui petentibus reverti Jerosolymam dederat potestatem, Jesus pontifex et Zorobabel, et postea Esdras sacerdos, et cæteri qui cum eis proficisci voluerant, templum et urbem et muros ejus ædificare conati sunt, prohibentibus in circuitu nationibus ne impletur opus, quasi hoc rex non jussisset.

(61) Ὅτι τε. Forte τοῦς. VIGER.

(62) Ἀσχύλος, x. τ. λ. Iis quæ hic ex Africano recitat *Chronici Paschalis* auctor, ista præmittit: Ἰσάφει δὲ ὁ Ἀφρικανὸς ὡς περὶ λέξιν Ἀσχ. Quæ quidem verba omittit codex Holstenianus, ut ad hunc locum observat cl. Caugius.

(63) *Capitulum*, etc. Hanc interpretationem exhibet doctus maximus in *Comment. in Daniel. 13, 21,*

καὶ χειμῶσι μαστιζομένων. εἰκὸς ἦν μέρη τινὰ συμπάσχειν τῆς γῆς, ὅτι τε (61) Ἀθηναίους τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίους ἀπολαύειν εἰκὸς ἦν, ἀποίκους ἐκείνων ὑπονοουμένους, ὡς φασιν ἄλλοι τε, καὶ ἐν τῷ *Τρικαρῖνῳ* Θεόπομπος. Ὅ δὲ μεταξὺ χρόνος παραλέλειπται, ἐν ᾧ μὲν ἐξαίρετον Ἑλλήσιν ἱσθόρηται. Μετὰ δὲ τέσσαρα καὶ ἐνενήκοντα ἔτη, ἦν Προμηθεὺς, ὡς τινες, δὲ πλάσσειν ἀνθρώπους ἐμυθεύετο: σοφὸς γὰρ ὢν, εἰς παιδεῖαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰδιωτείας μετέπλαττε.

Καὶ ὁ ἡμέτερος κανὼν, ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος τὸν Ἰωαθάμ βασιλεῖα Ἰουδα συνελήφεν.

XV. *Ex eodem libro III et ex libro IV. Apud Syncellum l. c., pag. 197, al. 158.*

Ὅ δὲ Ἀφρικανὸς ἐν τῷ τρίτῳ λόγῳ τῶν Ἱστορικῶν γράφει: Ἀναγραφῆναι δὲ πρώτῃν τὴν τεσσαρκαίδεκάτῃν (Ὀλυμπιάδα), ἦνίκα καὶ Κόροιβος στάδιον ἐνίκα· τότε ἐβασίλευσεν Ἀχαζ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ ἔτος πρώτον. Εἶτα ἐν τῷ τετάρτῳ *σησίρ*. Ἦν ἄρα τοῦ Ἀχαζ βασιλείας ἔτος πρώτον, ᾧ συντρέχειν ἀπεδείξαμεν τὴν πρώτῃν Ὀλυμπιάδα.

A'. Ἡ μὲν οὖν περικοπή οὕτω πως ἔχουσα πολλά τε καὶ παράδοξα σημαίνει· νῦν δὲ ὡν χρεῖα περὶ τοὺς χρόνους καὶ τὰ τούτοις συντείνοντα τὸν λόγον ποιησόμεθα. Ὅτι μὲν οὖν περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας λέγεται ταῦτα, μετὰ ἐβδομάδας ἐβδομήκοντα μέλλοντος ἐπιφαίνεσθαι, δῆλον. Ἐπὶ γὰρ τοῦ Σωτῆρος, ἢ ἀπὸ τούτου, τὰ τε παραπτώματα παλαιούται, καὶ αἰῶμαρτῖαι συντελοῦνται. Διὰ δὲ τὴν ἄφρῃν αἴτε ἀνομίαι ἐξικατμῶ μετὰ τῶν ἀδικιῶν ἐξαλείφονται, δικαιοσύνη τε αἰώνιος καταγγέλλεται παρὰ τὴν ἐκ νόμου, ὁράσεις τε καὶ προφητείας μέχρις Ἰωάννου, χρεῖται δὲ Ἅγιος ἁγίων· πρὸ γὰρ τῆς τοῦ Σωτῆρος

Interpretatio S. Hieronymi.

ubi hæc præmittit: « Africanus in quinto *Temporum* volumine, de septuaginta hebdomadibus hæc locutus ad verbum est: » *Capitulum*, etc. Ex edit. Martianæi tom. III, p. 1110.

» (64) *Baptistam Joannem*. Cod. Vatic. *baptismum Joannis*, apud Vallarsium, Opp. Hieron. tom. V, pag. 682.

ἡμῶν παρουσίας οὐκ ἔντα ταῦτα προσημασθῆναι μόνον. Ἄρξασθαι δὲ τῶν ἰερῶν, τοῦτέστι τῶν ἑβδομηκοντα ἑβδομάδων, ἃ ἔστιν ἑπτὰ τετρακόσια ἑνενηκοντα, ἢ ἄγγελος ὑποτίθεται, ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀπερθεῖναι καὶ τοῦ οἰκοδομηθῆναι Ἱερουσαλήμ. Συνεῖν δὲ ταῦτα ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλεύοντος εἰκοστῆ ἔτει. Νεεμίας γὰρ ὁ τοῦτου οἰνοχόος ἐρθεὶς, ἀπαρτίστως ἔτυχεν οἰκοδομηθῆναι Ἱερουσαλήμ. Καὶ λόγος ἐξῆλθε κελεύσων ταῦτα· μέγρι μὲν γὰρ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἦ πόλις ἡρήμωτο. Κύρου γὰρ μετὰ τῆν ἑβδομηκονταετησίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῶν βουλομένων ἕκαστον ἕκουσιαστὶ καταπέμφαντος, οἱ μετὰ Ἰησοῦ τοῦ μεγάλου ἱερέως καὶ Ζοροβάβελ καταθρόνους, καὶ οἱ ἐπὶ τούτοις ἄρα Ἐσδρα, τὸν νεῶν οἰκοδομῆν ἐκωλύοντο τὰ πρῶτα, καὶ τείχος τῆ πόλει περιβάλλειν, ὡς οὐ κεκελευσμένου τούτου.

descenderant, ædificare templum, et murum civitati circumdare initio prohibebantur, tanquam hoc imperatum non esset.

B. Ἐμεινεν οὖν ἕως Νεεμίου καὶ βασιλείας Ἀρταξέρξου, καὶ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας ἔτους πεντεκαίδεκτον καὶ ἑκατοστοῦ· ἀπὸ δὲ τῆς ἀλώσεως Ἱερουσαλήμ, ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἕντε ἑπτὰ γίνεσθαι. Καὶ τότε βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐκέλευσεν οἰκοδομηθῆναι τὴν πόλιν. Νεεμίας δὲ καταπεμφθεὶς τοῦ ἔργου προέτι, ἡ δὲ οἰκοδομηθῆ πλατεία καὶ περίτειχος, ὡς προφητεύθη. Κάκειθεν ἀριθμοῦσιν ἡμῖν ἑβδομηκοντα ἑβδομάδες εἰς τὸν Χριστὸν συντελοῦνται· εἰ γὰρ ἀλλοθεν ποθεν ἀριθμῆν ἀρξάμεθα, καὶ οὐκ ἐντεῦθεν, οὐτε ὁ χρόνος συνδραμεῖται, καὶ πλεῖστα ἀποπαῖ ἀπαντήσαι. Ἐάν τε γὰρ ἀπὸ Κύρου, καὶ τῆς πρώτης κατασκευῆς τὴν ἀρχὴν ποιησώμεθα τῆς ἀριθμήσεως τῶν ἑβδομηκοντα ἑβδομάδων, εἰς ἑπτὰ ἑκατὸν καὶ προστί: περιπέσει, πλείων δὲ χρόνος, εἰ ἄρ' ἤς ἡμέρας τῷ Δανιὴλ ὁ ἄγγελος προεφῆτευσεν, πολλῶν δὲ πλείων, εἰ ἄρ' ἀρχῆς τῆς αἰχμαλωσίας. Εὐρίσκομεν γὰρ τὴν Περσῶν βασιλείαν ἔχειν διακοσίας τριάκοντα περιγραφομένην, τὴν τε Μακεδόνων εἰς ἑπτὰ τριακόντα ἑβδομηκοντα παρατείνουσαν, κάκειθεν ἐπὶ τὸ Τιβερίου Καίσαρος ἑκαταδέκατον ἔτος εἰς ἑπτὰ ἑξήκοντα.

A Visiones autem et prophetiæ usque ad Joannem, et Sanctus sanctorum ungitur; nam cum ante Salvatoris nostri adventum hæc non essent, expectabatur tamen. Numeri vero initium accipere, hoc est septuaginta hebdomadarum, qui sunt anni quadringenti nonaginta, angelus præcipit ab exitu sermonis ut respondeatur et ædificetur Jerusalem. Porro hæc contigerunt regni Artaxerxis, qui Persarum rex fuit, anno vicesimo; hujus enim plucerna Neemias cum eum ipsum rogasset, responsum accepit ut ædificaretur Jerusalem. Et sermo exivit quo ipsum hoc jubebatur: nam ad illud usque tempus civitas deserta manserat. Cum enim Cyrus post septuagenariam servitutem volentem unumquemque voluntarie emisisset, qui cum Jesu magno sacerdote et Zorobabel, qui que post hos ipsos cum Esdra

B II. Mansit igitur usque ad Neemiam et regnum Artaxerxis, annumque Imperii Persarum centosimum et quintum decimum; cum vero a capta Jerusalem annus centesimus atque octogesimus quintus ageretur, tum rex Artaxerxes jussit ædificari civitatem; et Neemias, unus eorum qui emissi fuerant, operi præfuit: et platea et muri ambitus ædificata sunt, sicut futurum prophetia significaverat. Inde igitur nobis numerare incipientibus, septuaginta hebdomades in Christum terminantur; nam si ab alio quovis tempore numerandi initium fecerimus, neque tempus ipsum conveniet, et multa incommoda subire necesse erit. Sive enim a Cyro, primaque emissionem, septuaginta hebdomadas numerare cœperimus, anni centum et amplius supererunt; sive ab eo die, quo angelus ipsi Daniel oraculum reddidit, etiam major fiet annorum numerus; multo autem major, si ab initio captæ urbis. Invenimus enim regnum Persarum intra annos ducentos atque triginta contineri. Deinde Macedonum ad annorum numerum continuari trecentorum et septuaginta. Inde vero ad Tiberii Cæsaris annum sextumdecimum, annos sexaginta.

Interpretatio S. Hieronymi.

B. Mansit itaque imperfectum opus usque ad Neemiam, et vicesimum annum regis Artaxerxis: quo tempore regni Persarum, centum et quindecim anni fuerant evoluti; captivitatis autem Jerusalem, centesimus octogesimus et quintus annus erat; et tunc primum Artaxerxes jussit muros extrui Jerusalem; cui operi præfuit Neemias; et ædificata est platea, et muri circumlati; et ex illo tempore si numerare velis, septuaginta annorum hebdomadas usque ad Christum poteris invenire. Quod si harum principium ab alio tempore voluerimus sumere, et tempora non concurrent, et multa reperiemus contraria. Nam si a Cyro, et prima ejus indulgentia qua Judæorum est laxata captivitas, septuaginta numerentur hebdomade; centum et eo amplius inveniemus annos, qui statutum septuaginta hebdomadarum excedant numerum, et anno plus, si ex qua die locutus est Danieli angelus; ad idurque amplior numerus, si captivitatis exitum volueris hebdomadarum habere principium. Permansit enim regnum Persarum, usque ad initium Macedonum, annis ducentis triginta; et ipsi Macedones regnaverunt annis trecentis; atque exinde usque ad annum quinquaginta (65) Tiberii Cæsaris, quando passus est Christus, numerantur anni sexaginta; qui simul faciunt annos quingentos nonaginta, ita ut centum supersint anni.

Γ. Ἀπὸ δὲ Ἀρταξέρξου αἱ ἑβδομηκοντα ἑβδομάδες

III. Ab Artaxerxe autem septuaginta hebdomades

Interpretatio S. Hieronymi.

B. A vicesimo autem anno Artaxerxis usque ad Christum, complentur hebdomade septuaginta, juxta

(65) Quintum decimum. Africani textus, ἑκαταδέκατον. Sic et paulo infra, ubi iterum sanctus doctor, primum decimum.

ad Christi tempus perveniunt, si Judæorum numeros sequimur. Siquidem a Neemia, qui ut ædificaret Jerusalem est missus, anno regni Persarum centesimo et quinto decimo, qui fuit ipsius regni Artaxerxis vicesimus, atque idem octogesimæ tertie Olympiadis quartus, ad illud tempus qui fuit Olympiadis ducentesimæ secundæ annus secundus, imperii autem Tiberii Cæsaris sextus decimus, anni numerantur quadringenti septuaginta quinque, qui Hebraica ratione fiunt quadringenti nonaginta: ut pote cum illi ad cursum lunæ annos computare consueverint; ut hac ratione annus sit, quod dictu facile est, dierum trecentorum quinquaginta quatuor, cum tamen solaris cursus dies conficiat trecentos sexaginta quinque cum unius diei parte quarta. Ex quo apparet lunares cursus duodecim, ab uno solari cursu, undecim diebus et quarta unius diei superari. Idcirco et Græci et Judæi ternos intercalares menses octavo cuique anno adjiciunt. Etenim si undenos cum unius parte quarta octies repetiveris, trium mensium spatium conficies. Quadringenti igitur septuaginta quinque anni, octennia reddunt quinquaginta novem et menses præterea tres. Cum vero octavo cuique anno terni intercalentur menses, conficitur annorum quindecim summa, paucis detractis diebus. Quos si ad quadringentos septuaginta quinque addideris, hebdomadas septuaginta conficies.

Interpretatio S. Hieronymi.

lunarem Hebræorum supputationem, qui menses non juxta solis, sed juxta lunæ cursum numerant. Nam a centesimo et quintodecimo anno regni Persarum, quando Artaxerxes rex ejusdem imperii vicesimuma regni sui habebat annum, et erat octogesimæ et tertie Olympiadis annus quartus, usque ad ducentesimam secundam Olympiadem, et secundum ejusdem Olympiadis annum, Tiberiique Cæsaris annum quintum decimum, colliguntur anni quadringenti septuaginta quinque, qui faciunt annos Hebraicos quadringentos nonaginta, juxta lunares, ut diximus, menses. Qui secundum illorum supputationem possunt facere per singulos menses dies viginti novem, et semis: ita ut solis circulus per annos quadringentos nonaginta plus habeat dies trecentos sexaginta quinque, et quartam diei partem; et per duodecim menses singulorum annorum, undecim dies et quarta diei pars amplius reperiatur. Unde Græci et Judæi, per octo annos trium mensium ἐμβολισμούς faciunt. Si enim octies undecim, et quartam partem volueris supputare, nonaginta dies, hoc est, tres menses efficies; et in quadringentis septuaginta quinque annis octonarii reperientur anni quinquaginta novem, et menses tres: qui simul faciunt plus minusve annos quindecim; quos si quadringentis septuaginta quinque annis volueris addere, septuaginta annorum facies hebdomadas, hoc est, simul annos quadringentos nonaginta.

XVII. Apud Syncellum l. c., pag. 507, al. 244 seqq.

De iis quæ Hyrcano et Antigono acciderunt: et de Herode, Augusto, Antonio et Cleopatra summam.

I. Octavius, Σεβαστός Græcis, Augustus Romanis dictus, Cæii filius adoptivus, Apolloniade Epiri urbe in qua studiorum causa morabatur, Romanam reversus in civitatis proceres invasit imperium. Antonius postmodum Asiam vicinaque loca regenda obtinuit. Ad ejus judicium Herodem reum egere Judæi, quorum legatis morte mulctatis, regnum restituit Herodi: qui demum cum Hyrcano et Phasaelo fratre ejectus, ad Antonium fuga se recepit. Judæis redeuntem non admittentibus, cruentum committitur prælium; et posthac haud diu superior factus, fugat Antonium. Hic Parthorum regem adit, aurique talenta mille pollicitus, Pacori ejus filii auxiliis regnum recuperat. Herodes versa belli vice in fugam agitur; Phasaelus occumbit in certamine;

Κ Περὶ τῶν Ὑρκανῶ καὶ Ἀντιγόνῳ συμβάντων καὶ περὶ Ἡρώδου, Σεβαστοῦ, Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας ἐν ἐπιτόμῳ.

Α'. Ὀκτάυσιος ὁ Σεβαστός, ὃν Αὐγουστον καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι, θετὸς ὢν υἱὸς Γαίου, ἀπὸ Ἀπολλωνιάδος τῆς Ἠπείρου ἐνθα ἐπαιδεύετο, εἰς Ῥώμην ἐπανελθὼν, τῶν ἐν τέλει τῆς ἡγεμονίας εἶχετο. Ἀντωνίος δὲ ὕστερον τὴν τῆς Ἀσίας καὶ ἐπίκεινα ἀρχὴν ἔλαχεν. Ἐπὶ τούτου Ἡρώδου κατηγοροῦν Ἰουδαῖοι. Ὁ δὲ τοὺς πρέσβεις ἀποκτείνας, Ἡρώδην ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κατήξεν ἀρχὴν. Ὑστερον δὲ ἅμα Ὑρκανῶ καὶ Φασαίῳ τῷ ἀδελφῷ ἐξέβη, καὶ προσφυγῶν Ἀντωνίῳ, κατήλαε. Μὴ δεχομένῳν δὲ αὐτὸν Ἰουδαίων, μάχη γίνεται καρπερά· μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ἀντιγόνου κατὰ τὰ ἐκδιώκει μάχη· Ἀντιγόνος δὲ προσφυγῶν Ἡρώδῃ τῷ τῶν Πάρθων βασιλεὶ διὰ Πακρόρου τοῦ υἱοῦ κατήλθεν, ἐπὶ χρυσοῦ ταλάντοις χιλίοις. Καὶ ὁ μὲν Ἡρώδης φεύγει· Φασάιλος δὲ ἐν τῇ μάχῃ

ἑκείνου· Ἰρκανὸς δὲ Ἀντιγόνῳ παρεδόθη ζῶν. Ὁ
 ἔ Πάρθῳς ἔδωκεν ἄγειν, ἀποτεμῶν αὐτοῦ τὰ ὄψα,
 ὡς μάλιστα ἱερῶτο· ἤδεσθη γὰρ αὐτὸν ἀκλιεῖν ἀπο-
 κτείνει. Ἡρώδης δὲ ἐκπεσὼν, τὸ μὲν πρῶτον Μαλί-
 χῳ τῷ τῶν Ἀράβων βασιλεῖ προσφεύγει· ὡς δ' οὐ
 προσήκατο αὐτὸν φόβῳ τῶν Πάρθων, εἰς Ἀλεξάνδρειαν
 παρὰ Κλεοπάτραν ἀπήλθεν. Ἦν Ὀλυμπιάς ρπ'.
 Κλεοπάτρα τὸν συμβασιλεύσαντα αὐτῇ ἀδελφὸν ἀπο-
 κτείνασα, πρὸς ἀπολογίαν ὑπ' Ἀντωνίου εἰς Κιλικίαν
 μεταπεμφθεῖσα, τὴν τῆς ἀρχῆς ἐπιμέλειαν ἐπέτερεψεν
 Ἡρώδῃ, καὶ ὡς οὐδὲν ἤξιον πιστεύεσθαι ἔστ' ἂν
 καταβῆ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν, ἔχουσα αὐτὸν ἕξει
 παρὰ Ἀντώνιον. Ὡς δ' ἐλώκει τῆς γυναικὸς ἔρωτι,
 τὸν Ἡρώδην ἀπέστειλαν εἰς Ἰώμην κατὰ τὸν Σε-
 βαστὸν Ὀκταύσιον, ὃς διὰ τε Ἀντίπατρον τὸν Ἡρώ-
 δου πατέρα, καὶ δι' αὐτὸν Ἡρίδην, διὰ τε τὸ ὑπὲρ
 Πάρθων καταστᾶσθαι τὸν Ἀντίγονον βασίλειά, ἐπέ-
 στειλε τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Συρίᾳ στρατηγοῖς,
 καταγεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν. Καὶ ἅμα Σωσίω
 διεπέμει πρὸς τὸν Ἀντίγονον χρόνῳ πολλῷ, καὶ
 παντοίας μάχαις. Τότε καὶ Ἰώσηπος ἀδελφὸς Ἡρώ-
 δου ἀποθνῄσκει στρατηγῶν. Ἡρώδου δὲ πρὸς Ἀντώ-
 νων ἔλθόντος (66)....

Β. Τρία ἔτη Ἀντίγονον ἐπολιόρκησαν, καὶ ζῶντα
 ἀπέκτεμισαν Ἀντώνιῳ. Ἀντώνιος δὲ Ἡρώδην μὲν καὶ
 αὐτὸς ἀνηγόρευσε βασίλειά προσέθηκε δὲ αὐτῷ πό-
 λεις Ἰππων, Γάδαρα, Γάζαν, Ἰόππην, Ἀνθηδόνα,
 καὶ τῆς Ἀραβίας μέρος, τὸν τε Τράχωνα, καὶ τὴν
 Ἄβραντίην, καὶ Σακίαν, καὶ Γαβλάνην. Πρὸς δὲ καὶ
 τῆς Συρίας ἐπιτροπὴν Ἡρώδης (66) ὑπὸ τῆς συγκλήτου
 καὶ Ὀκταύσιου τοῦ Σεβαστοῦ βασιλεῖς Ἰουδαίων
 ἀνηγορεύθη, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λδ'. Ἀντώνιος ἐπὶ
 Πάρθους στρατεύειν μέλλων Ἀντίγονον τὸν Ἰουδαῖον
 ἀπέκτεινε βασίλειά, καὶ Ἀραβίαν Κλεοπάτρα παρέ-
 δωκε, διαβὰς τε ἐπὶ Πάρθους, ἔπεισε μεγάλως τὸ
 κλειστόν ἀποβαλὼν τοῦ στρατοῦ. Ἦν Ὀλυμπιάς
 ρπζ'. Ὁ Σεβαστὸς, Ὀκταύσιος τὴν ἐξ Ἰταλλίας καὶ
 τῆς Ἑσπέρας δύναμιν ἐπ' Ἀντώνιον ἤγεν, οὐ βου-
 λόμενον εἰς Ῥώμην ἐπανελθεῖν, δεῖαι τῶν ἐν Πάρθοις
 ἐπισταμένων, καὶ Κλεοπάτρας ἔρωτι. Ἀντώνιος δὲ
 αὐτὴν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων δύναμιν, ὑπήντησεν. Ὁ
 δὲ Ἡρώδης οἷα δεινὸς, καὶ τῶν ἰσχυρότων θεραπευ-
 τῆς, διπλάς ἐξέπεμψεν ἐπιστολάς καὶ νηὶ τὸν στρα-
 τὸν, ἐντειλάμενος τοῖς ἡγουμένοις καταδοκεῖν τὰ
 ἀποδοσόμενα. Ὡς δὲ ἐκρίθη τε ἡ νίκη, καὶ οὐσί
 συμμαχίαις ἡττηθεὶς ὁ Ἀντώνιος ἔφυγεν εἰς Αἴγυ-
 πτον. ἅμα τῇ Κλεοπάτρῃ, οἱ κομίζοντες ἀπέδωκαν τὰς
 πρὸς τὸν Σεβαστὸν ἐπιστολάς, ἃς πρὸς Ἀντώνιον
 ἔχον ἀποκρύψαντες. Ἐπιπίπτει δὲ Ἡρώδῃ (67)...
 occultatas, quæ ad Antonium, litteras ad Augustum missas qui deferebant duces reddidere. Impetiit Herodem...

Γ. Κλεοπάτρα ἐν τῷ μεσαιόλιῳ (68) ἑαυτὴν διε-
 χρήσατο ἀσπίδι τῷ θηρίῳ κατ' ἑαυτῆς ὄπλῳ χρῆσα-

(66) Ἐλθόντος... Desunt nonnulla. GOAR.
 (66') Interpret aliter distinguit, nempe sic... Γαβλά-
 νην, πρὸς δὲ καὶ τ. Σ. ἐπιτροπὴν. Ἡρώδης. ED. PATR.
 (67) Ἡρώδῃ... Locus mutilus. ID.
 (68) Ἐν τῷ μεσαιόλιῳ. Tria verba præcedentia
 in omnibus mss. legenda Scaliger expungit p. 60,
 scribitque, Μαίσιδιον, ubi illa Μεσαιόλιον legunt,

Hircanus Antigono vivus traditur. Hic mutilatis
 ejus auribus ne sacerdotio fungeretur amplius (con-
 sanguineum enim perimere veritus est), Parthorum
 potestati captivum tradit. Herodes amisso regno
 primum quidem ad Malichum Arabum principem
 se confert, a quo Parthorum metu repulsus Ale-
 xandriam ad Cleopatram tendit. Numerabatur tunc
 Olympias cxxxv. Cleopatra fratre regni consorti
 occiso ad causam dicendam ab Antonio in Ciliciam
 vocata, regni curam commendat Herodi, qui ab ea
 nihil obtinuit quo reduceretur in regnum: eo sub-
 inde vice comite ad Antonium proficiscitur. Ille
 mulieris captus illecebris Herodem ad Octavium
 Augustum Romam misit, qui tum Antipatri Herodis
 parentis tum Herodis ipsius memor, et quod denique
 Parthorum armis regnum obtineret Antigonus,
 datis ad Syriæ Palestinæque duces litteris, ut He-
 rodem in regnum reponant, mandat. Exinde Sosio
 junctus Herodes, variis præliis ac non exiguo tem-
 poris intervallo, cum Antigono armis decertabat.
 Per id tempus Josephus Herodis frater unus e
 copiarum ductoribus occumbit in prælio. Herode
 ad Antonium profecto....

II. Annos tres obsidionem protraxerunt, et ad
 Antonium demum deduxere vivum Antigonom. An-
 tonius ipse Herodem renuntiavit regem, ac insuper
 urbes alias gubernandas demandavit, Hippum,
 Gadara, Gazam, Joppen, Anthedonem, et Arabiæ
 partem, Trachonitum et Auranitum, Saciam et
 Gaulanem, ipsamque postremo Syriam procuran-
 dam commisit; Herodes a senatu et octavio Augusto
 rex declaratus annis triginta quatuor regnavit.
 Antonius in Parthos expeditione suscepta, Judæo-
 rum regem Antigonom interfecit, et Arabiam Cleo-
 patræ commendavit; et in Parthos progressus
 exercitus parte amissa, non leviter peccasse com-
 pertus est. Erat tunc Olympias cxxxvi. Cunctas ex
 Italia occiduisque regionibus copias contractas Au-
 gustus Octavius eduxit in Antonium metu delicti,
 dum in Parthos præliaretur, admissi, et Cleopatræ
 illecebris detentum, ac Romam se conferre detre-
 ctantem; cui collectis Asiaticis viribus Antonius
 obviam profectus est. Herodes porro velut astutia
 pollens, ac potentiorum obsequio addici consuetus
 datis epistolis duplicibus, et auxiliariis copiis mari
 transmissis, duces ut prius eventum belli, quam
 confingerent, præstolarentur, admonuit. Adjudicata
 Augusto victoria Antonius præliis duobus fusus, in
 Ægyptum fugiens cum Cleopatra reversus est. Tunc

III. Sepulchrali Mausoleo inclusa Cleopatra aspi-
 do fera tanquam mortis telo usa se ipsam confecit.

substituens διεχρήσατο. vice δὲ ἐχρήσατο, ubique
 reperto. Mihi præsens locus mutilus est, et in eo de
 Actiaca victoria mentio desideratur: et τὸ Μαίσιδι-
 ον in Μαυσωλαῖον commutatur. Cleopatra quippo
 sepulchri, Mausolei nonnunquam ob fabricæ molem
 vocati, clausa præsidio seipsam confecit. GOAR.

Cainan autem annorum 170 genuit Malaleel.

Malaleel vero annorum 163 genuit Jared.

Jared ætatis 162 genuit Enoch.

Enoch vero annorum 165 genuit Mathusala : an-
nisque ducentis superstes cum Deo placuisset, non
ulterius visus est.

Mathusala annis 187 natus genuit Lamech.

Lamech annis 188 natus genuit Noc.

IV. *Ibid.*, pag. 21, al. 17. De diluvio.

Universum animantium genus aquis diluvii con-
summare decrevit Deus, vicesimum et centesimum
annum homines non superaturos minatus. Nullus
porro dubius hæsitet, aut quæstionem anxius mo-
veat, spatium hoc vitæ quosdam prætergressos
contemplatus. Ætatis quippe durationisque vitæ
spatium post solos centum annos diluvio instante
terminandum, peccatoribus vicesimum jam annum
agentibus, in scelerum pœnam, velut lata senten-
tia fuit præfixum. Noe vero ob singularem justitiam
sibi gratam arcam construere jussit Deus : eaque
absoluta, ingressi sunt in eam ipse Noe et filii,
uxor et nurus, et selectæ quædam ad generis eo-
rum cujusvis conservandi fiduciam animantium
primitiæ. Imminente porro diluvio annos vitæ sex-
centos Noe jam attigerat ; aquis vero subsidentibus,
in montibus Ararat, quos esse Parthiæ novimus,
quidam licet Celænis, vel in nigra Phrygia con-
tendant exstare (locus uterque mihi de visu notus
est), arca constitit. Aquarum hæc inundatio anno
integrali stetit, ac demum exsiccata est terra. Combinata demum mas et femina, prout reperiri con-
tingit, non ordine quo juxta genus distincta fuerant ingressa, ex arca prodierunt animalia, quæ
subinde a Deo prospera benedictionum accessione cumulantur : et eorum quidem, quæ nobis condu-
cunt, nonnihil ista significant.

V. *Ibid.*, pag. 83, al. 67.

Ingruente diluvio 600 annorum erat Noe. Ab
Adamo igitur versus Noe et diluvium numerantur
anni 2262.

VI. *Ibid.*, pag. 86, al. 68.

Post diluvium Sem genuit Arphaxad.

Arphaxad annis 135 natus genuit Sala, anno
2397.

Sala annis 150 natus genuit Heber, anno
2527.

Heber annis 134 natus, anno 2661, genuit
Phalec, sic vocatum, quod ejus ætate divisa fue-
rit terra.

Phalec annis 130 natus genuit Ragau, et su-
perstes annis 209 morte sublatus est.

(38) *Μαθουσαλα ἐτῶν ρη'*. Legendum ρη', ex
Syncelli testimonio suadeo. Scribit enim pag. 16 :
Μαθουσαλα γενόμενος ἑκατὸν ἐξήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν
ἐγέννησε τὸν Λάμεχ, τῷ χιλιαστῷ τετρακοσιοστῷ
πεντηκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τοῦ κόσμου. Τινὰ δὲ τῶν
ἀντιγράφων, τῷ ἑκατοστῷ ὀγδοηκοστῷ ἑβδόμῳ ἔτει
αὐτοῦ Μαθουσαλα φέρουσιν τὴν γέννησιν Λάμεχ. Οἷς
δ' Ἀφρικανὸς ἀκολουθήσας. G. O. A. R.

(39) *Ἄ τινι Ἰσμεν ἐν Παρθία*. Imo in Armenia :
nisi librarius cunctis auctoribus certior vaticine-

A Καὶνᾶν δὲ ἐτῶν ρο' γεννᾷ τὸν Μαλελεήλ.

Μαλελεήλ δὲ ἐτῶν ρξ' γεννᾷ τὸν Ἰάρεδ.

Ἰάρεδ δὲ ἐτῶν ρξβ' γεννᾷ τὸν Ἐνώχ.

Ἐνώχ δὲ ὑπάρχων ἐτῶν ρξ' γεννᾷ τὸν Μαθου-
σαλα· καὶ εὐαρεστήσας τῷ Θεῷ, ἐπιζήσας ἔτη σ' οὐχ
εὗρίσκετο.

Μαθουσαλα γενόμενος ἐτῶν ρη' (38) ἐγέννησε τὸν
Λάμεχ.

Λάμεχ ὑπάρχων ἐτῶν ρη' γεννᾷ τὸν Νῶε.

Ἔγνω πᾶν ὁ Θεὸς ἀφανίσαι ζῶων γένος ἐν κατα-
κλισμῷ, ἀπειλήσας ρκ' ἔτη οὐχ ὑπερβήσεσθαι τοὺς
ἀνθρώπους. Μηδὲ νομιζέσθω ζήτημα, διὰ τὸ πλείονα
χρόνον τινὰς ὑστέρον βιῶναι. Τὸ γὰρ διάστημα τοῦ
χρόνου γέγονεν ἑκατὸν ἔτη μέχρι τοῦ κατακλισμοῦ
κατὰ τῶν ἀμαρτωλῶν τῶν τότε· ἦσαν γὰρ εἰκοσαε-
τεῖς. Τῷ Νῶε διὰ δικαιοσύνην εὐαρεστήσαντι κιβω-
τὸν ὑπέθετο κατασκευάσαι Θεός· καὶ γενομένης, εἰς-
τῆλθον εἰς αὐτὴν, αὐτός τε Νῶε, καὶ οἱ υἱοί, ἡ γυνή,
καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ ἀπὸ παντὸς ζώου ἀπαρχή, εἰς
διαμόνην τοῦ γένους. Ἦν δὲ ἐτῶν ἑξακοσίων ὁ Νῶε,
ὅτε ὁ κατακλισμὸς ἐγένετο. Ὡς δὲ ἔληξε τὸ ὕδωρ, ἡ
κιβωτὸς ἰδρύθη ἐπὶ τὰ ὄρη Ἀραράτ, ἃ τινὰ ἴσμεν ἐν
Παρθία (39)· τινὲς δὲ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας (40)
εἶναι φασιν· εἶδον δὲ τὸν τόπον ἐκάτερον. Ἐπεκρά-
τησε δὲ ὁ κατακλισμὸς ἑνιαυτὸν· καὶ τότε ἐξηράνθη
ἡ γῆ. Οἱ δὲ ἐξεληθέντες τῆς κιβωτοῦ κατὰ συζυγίας,
ὡς ἔστιν εὐρεῖν, καὶ οὐχ, ὡς εἰσῆλθον, τρόπον, κατὰ
γένη, εὐλογοῦνται πρὸς τοῦ Θεοῦ. Τούτων μὲν οὖν
ἑκαστον τῶν διαφερόντων τι σημαίνει.

Νῶε ἦν ἐτῶν χ' ὅτε ὁ κατακλισμὸς ἐγένετο. Γίνε-
ται τοίνυν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Νῶε καὶ τοῦ κατακλι-
σμοῦ βξββ' ἔτη.

C Μετὰ δὲ τὸν κατακλισμὸν Σὴμ ἐγέννησε τὸν Ἀρ-
φαξάδ.

Ἀρφαξάδ γενόμενος ἐτῶν ρλ' γεννᾷ τὸν Σαλά,
βητλζ'.

Σαλά γενόμενος ἐτῶν ρλ' γεννᾷ τὸν Ἐδερ, βφκζ'.

Ἐδερ γενόμενος ἐτῶν ρδ' γεννᾷ τὸν Φαλέκ, βχξα'·
οὕτως ἐπικληθέντα διὰ τὸν ἐν ἡμέραις αὐτοῦ μερι-
σθῆναι τὴν γῆν.

Φαλέκ ἐτῶν ρλ' ἐγέννησε τὸν Ῥαγαῦ, καὶ ἐπιζή-
σας ἔτη σθ' ἐτελεύτησεν.

tur. Cedrenus ex Georgio : Τὰ ὄρη Ἀραράτ ἴσμεν ἐν
Παρθία Ἀρμενίας· τινὲς δὲ φασιν ἐν Κελαιναῖς τῆς
Φρυγίας. Syncellus ipse inferius : ἐπὶ τὰ ὄρη τοῦ
Ἀραράτ, τοῦ ἔστι τῆς Ἀρμενίας. Id.

(40) *Τινὲς δὲ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας*. Quod
Phrygiæ nigrae mons sit Ararat, ex quo Marsyas
fluvius emanat, et, Ortelio teste, ex oraculis Sibyl-
linis dicatur in eo arca constitisse. Conciliatas de
diversis quibus arca resedisse dicitur locis senten-
tias lege inter Allatii notas ad Eustathii 49. Id.

VII. *Ibid.*, pag., 93, al. 74.

τῷ γ' σοζ' ἔται τοῦ κόσμου ἐπέθη Ἀβραάμ τῆς A Anno mundi 3277, terram Chananitidem sibi
ἐπηγγελμένης Χανανίτιδος γῆς. promissam ingressus est Abraham.

VIII. *Ibid.*, pag. 99, al. 79.

Περὶ Ἀβραάμ.

De Abraham.

Ἐνθεν ἀρχεται τῶν Ἑβραίων ἡ προσωνομία. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ Περᾶται ἐρμηνεύονται, οἱ διεπεράσαντο Εὐφράτην μετὰ Ἀβραάμ· καὶ οὐχ, ὡς οἴονται τινες, ἀπὸ Ἐβερ τοῦ προεξηγμένου. Συνάγεται τὸν νυν εἰς τὴν ἐπίδασιν τῆς κατηγγελμένης γῆς Ἀβραάμ, ἀπὸ μὲν τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ Νῶε, γενεῶν δέκα ἔτη· ἀπὸ δὲ Ἀδάμ γενεῶν εἰκοσι ἔτη γ' σοζ' (41).

Hic primum nomen Hebræorum auditum est. Hebræi namque Transmigrantes exponuntur, qui cum Abraham trajecerunt Euphratem; et non, ut quidam autumant, ab Heber: de quo alibi sermo habitus. A præterito itaque diluvio, Noeque temporibus, usque ad ingressum Abrahæ in terram promissam, generationum decem anni 1015 colliguntur: ab Adamo vero, generationum viginti anni 3277.

IX. *Ibid.*, pag. 100, al. 80.

De Abraham et Lot.

Λιμοῦ κατασχόντος τὴν γῆν τὴν Χανανίτιδα κατ- B ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον Ἀβραάμ· καὶ δεδιὼς μὴ διὰ τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς ἀναيرهθῆ, ἀδελφὸς εἶναι σκέπτεται (41). Ἐπαινεθεῖσαν δὲ ἠγάγετο Φαραῶ· οὕτω γὰρ Αἰγύπτιοι τοὺς βασιλεῖς ἐρμηνεύουσι. Καὶ ὁ μὲν δικὰς ἔτισε τῷ Θεῷ· ὁ δ' ἄμα τοῖς ἰδίοις Ἀβραάμ ἤδη πλουτῶν ἀπηλλάσσετο. Ἐν Χαναὰν διεπληκτίσαντο ποιμένες τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τοῦ Λὼτ, καὶ, ὀξυντὸς αὐτοῖς, ἐχωρίσθησαν, ἐλομένου Λὼτ ἐν Σοδόμοις οἰκεῖν δι' ἀρετὴν καὶ κάλλος τῆς γῆς ἐχούσης πέντε πόλεις, Σόδομα, Γόμορρα, Ἀδαμὰ, Σεβοίμ, Σηγῶρ, καὶ τοσοῦτους βασιλεῖς. Τούτοις οἱ πλησιόχωροι τέσσαρες βασιλεῖς Σύρων ἐπολέμησαν, ὧν ἠγεῖτο Χοδολογόμορ βασιλεὺς Αἰλάμ· συνέβαλον δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τὴν ἀλικὴν, ἣ καλεῖται νῦν θάλαττα Νεκρά. Ἐν ταύτῃ πλείστα τῶν θαυμασίων τεθέαμαι· C ζῶων τε γὰρ οὐδὲν ἐκείνο τὸ ὕδωρ φέρει· καὶ νεκροὶ μὲν ὑποβρύχιοι φέρονται, ζῶντες δὲ οὐδ' ἂν ῥαδίως βαπτίσαιτο. Λύχνοι μὲν καιόμενοι ἐπιφέρονται, σβεννύμενοι δὲ καταδύουσιν. Ἐνταῦθα δὲ εἰσὶν αἱ τῆς ἀσφάλτου πηγαί· φέρει δὲ στυπτηριαν καὶ ἄλλα ὀλιγον τι τῶν ἄλλων διαφέροντα· πικρά τε γὰρ ἔστι καὶ διαυγῆ· ἔνθα δ' ἂν καρπὸς εὐρέθῃ, κάπνου πλέον ἐθρίσκειται βολερωτάτου. Τὸ δὲ ὕδωρ ἰάται τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λήγει τε παντὶ ὕδατι πάσγων τὰ ἐναντία. Εἰ δὲ μὴ Ἰορδάνην εἶχε τὸν ποταμὸν τροφὴν, ὡς πορφύραν διατρέφοντα, καὶ ἐπὶ πολὺ ἀντέχοντα, Ἐληξεν ἂν θάπτον ἢ φαίνεται. Ἔστι δὲ παρ' αὐτῇ πᾶμπολυ τοῦ βαλαάμου φυτὸν· ὑπονοεῖται δὲ ἀνατετράφθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν τῶν περιουκούντων ἀσέθειαν.

D cationis periculo obsistentem, citius quam videatur, defecisset. Circumquaque non minima balsami plantæ copia est; quam quidem ob vicinorum iu-
colarum improbitatem a Deo dicunt profigatam penitus et extirpatam.

X. *Ibid.*, pag. 107, al. 86.

De patriarcha Jacob.

Ἡ ποιμενικὴ (42) σκηνὴ τοῦ Ἰακώβ ἐν Ἐδέσση

I. Pastorale Jacob tentorium usque ad Antonini

(41) Ἐτη γ' σοζ'. Mendosum numerum γ' σοζ' in γ' σοζ' commutandum cogit hæc ratio. A mundi ortu ad diluvium numerat Africanus annos 2262, quibus ad Abrahæ natalem diem addit alios 1015. Ex utraque igitur summa collegit γ' σοζ' 3277. GOLF.
(41*) Forte σκῆπτται. EDIT. PATROL.

(42) Ἡ ποιμεν. Hæc et sequentia de Jacob ab Africano enarrata, exstant apud Syncellum l. c. refertque Scaliger in suis excerptis Græcis Eusebiana pag. 22, tacito Syncelli nomine: quod præteritit Tillemontium *Mém. eccl.* tom. III, p. 255.

Romanorum imperatoris Edessæ tempora servatum, fulmine dejectum est.

II. Tristatus Jacob de cæde Sichimorum a Symæone et Levi sororis Dinæ stuprum ulturis perpetrata, cum patrios illius gentis deos a suis colli non ferret, ad petram sub mirabili terebintho, quæ ad hanc usque diem in honorem patriarcharum apud incolæ in pretio est, cuncta illa simulacra sepelivit: atque inde migravit in Bethel. Ante terebinthi istius stipitem erat exstructum altare, ad quod protensas et assiduas preces celebrioribus festis et populi conventibus fundebant regionis incolæ: terebinthus autem, licet arderet, nihil tamen damni patiebatur. Ad eam Abraham et Isaac sepultura posita. Baculum unius ex Angelis hospitio receptis ab Abraham, ejus ibi manu plantatum quidam esse affirmant.

XI. *Ibid.*, pag. 106. al. 85.

Ab Adamo usque ad obitum Joseph ex hocce libro generationes quidem 23, anni vero 3563, numerantur.

XII. *Ibid.*, pag. 148, al. 118, ex lib. III *Chronogr. Africani*.

Ex hoc igitur laterculo, Ogygum cui a priori diluvio factum nomen, pluribus e medio sublatis ser-

(43) Ἀντωνίνου. Helioabalum intellige, cujus ætate florebat Africanus. Eo sane sensu hæc accepit idem Syncellus, qui statim subdit: ὡς φησιν ὁ Ἀρρικανός, ἕως τῶν χρόνων αὐτοῦ Ἀντωνίνου ἱστορήσας.

(44) Θαυμασία τερεβίνθου. De qua copiose Scaliger (in not. ad Græca Euseb. p. 414), imponens etiam lectori, ubi Hegesippum eam superstitem negasse asserit, qui tantum an maneret sibi dixit incertum. Certius de illa disserunt oculati testes, Franciscus Quaresmius in *Eluciat. terræ sanctæ*, Eugenius Rogerius, et alii de sacris peregrinationibus auctores. GOAR. — Videsis Valesium ad Eusebium *De vit. Constant.* lib. III, cap. 53, nott. 3 et 5, qui et alibi ad ejusdem Eusebii *Hist. eccl.* lib. IV, cap. 6, observat ex S. Hieronymo in cap. XXXI *Jeremie*, execrabile fuisse Judæis, mercatum celeberrimum qui quotannis fiebat ad Terebinthum, invisere.

(45) Μετῆρ. Præmittendum censet Goarus ἐντεῦθεν· quod minus necessarium videtur: θάψας... μετῆρ.

(46) Ἐφ' ὃν τὰς ἐκτενὰς ἀνέφερον. Ἐκτενὰς se ignorare fatetur Scaliger. Usitat Ecclesia Orientalis: preces videlicet protensiores a diacono pronuntiandæ, quibus pro cunctis hominum generibus variisque humanæ vitæ necessitatibus Ecclesia diserte et explicate Deum O. M. exorat. Quanti faciendæ ab omni vere Christiano homine, vetustas earum a quatuordecim jam sæculis probata commonet. De illis abunde in nostris Euchologicis. GOAR. — Svicerum adi, si placet, in *Thea. Eccl.* tom. I, pag. 1073, v. Ἐκτενής, II. Cæterum Allatius in notis ad Eustathium pag. 293, hæc Africani verba corrupta censet, atque ita ex suo Eustathio restituenda: ἐφ' ὃν τὰ τε ὀλοκαυτώματα καὶ τὰς ἐκατόμβας ἀνέφερον. Quod minime admittendum videtur. Verba enim Africani παραρράζειν auctor perhibetur, ut mox patebit.

(47) Ἐν ταῖς παρηγύρεσι. Ut mercatum ethnicis, ita Christianis sacrum conventum indicat παρηγύρεσι. Ethnicam solam significantiam memorat Scaliger. GOAR.

(48) Ἡ δ' οὐ κατεκ. δοκ. πιμπρ. His ceu fide dubia Scaligero nutantibus, et a præviis paginis

A σωζομένη κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου (43) βασιλέως Ῥωμαίων, διεφθάρη κεραυνῷ.

Ἰακώβ ἀπαρσεσείς τοῖς ὑπὸ Συμεῶν καὶ Λευῆ πραχθεῖσιν ἐν Σικίμοις διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς φθορὰν εἰς τοὺς ἐπιχωρίους, θάψας ἐν Σικίμοις οὓς ἐφέρετο θεοὺς παρὰ τὴν πέτραν ὑπὸ τὴν θαυμασίαν τερεβίνθον (44), ἤτις μέχρι νῦν εἰς τιμὴν τῶν πατριαρχῶν ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων τιμᾶται, μετῆρεν (45) εἰς Βεθὴλ. Ταύτης παρὰ τὸ πρέμνον τῆς τερεβίνθου βωμὸς ἦν, ἐφ' ὃν τὰς ἐκτενὰς ἀνέφερον (46) ἐν ταῖς πανηγύρεσι (47) τῆς χώρας ἑνοικοῖ· ἡ δ' οὐ κατεκαίετο δοκοῦσα πιμπρᾶσθαι (48). Παρὰ ταύτην ὁ τάφος Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ. Φασὶ δὲ τινες βάρβδον εἶναι τῶν ἐπιξενοθέντων ἀγγέλων τῷ Ἀβραὰμ φυτευθεῖσαν αὐτόθι.

Ἀπὸ Ἀδάμ τοίνυν (49) ἐπὶ τὴν τελευταίην Ἰωσήφ, καὶ ἐκ τῆσδε τῆς βίβλου γενεαὶ μὲν χγ', ἔτη δὲ γφξγ'.

Φαμὲν τοίνυν ἐκ γε τοῦδε συντάγματος, Ὀγγυὸν (50), δὲ τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος (51),

textus Euseb. 22 rescissis et expunctis, certius testimonium reddit Eustathius ab Allatio editus. Sic enim ille pag. 77: Ἐν ᾧ τόπω ὑπῆρχε καὶ ἡ τερεβίνθος, ὑφ' ἧ ἐκρῦψεν Ἰακώβ τοῦ Λάβαν τὰ εἰδωλὰ· ἤτις ἐστὶ καὶ νῦν εἰς τιμὴν τῶν προγόνων ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων θρησκευεῖται. Ἔστι γὰρ ἀκρι τοῦ δεῦρο παρὰ τὸ πρέμνον αὐτῆς βωμὸς, ἐφ' ὃν τὰ τε ὀλοκαυτώματα καὶ τὰς ἐκατόμβας ἀνέφερον· εἶναι τὴν φασὶ βάρβδον αὐτὴν ἐνὸς τῶν ἐπιξενοθέντων ἀγγέλων τῷ Ἀβραὰμ, ἥνπερ τῷ τόπῳ τότε παρῶν ἐνεφύτευσε· καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ ἀξιάγαστος αὐτῆ ἀνεφύη τερεβίνθος. Ὑφαρθεῖσα γὰρ ὅλη πῦρ γίνεται, καὶ νομίζεται τοῖς πᾶσιν εἰς κόνιν ἐκ τῆς φλογὸς ἀναλύεσθαι, κατασθεθεῖσα μέντοι ἀσίνης ὅλη καὶ ἀκέραιος δεικνύται. Hoc est: εἰ Eo loco (quo Abraham et Jacob et Joseph sepulti) stabat terebinthus, sub qua Labani simulacra Jacob occultavit. Ea etiamnum perseverat; et in majorum honorem a vicinis incolis præcipuo honore colitur. Ad ejus enim stipitem in hodiernum usque diem altare erectum est, ad quod holocausta et hecatombas offerebant. Baculumque unius ex angelis ab Abraham hospitio exceptis eam esse dicunt, quem tunc inibi loci plantans in terram fixit: et ex eo mira illa terebinthus prodiit. Succeno etenim igne tota flammis ardet, et jam jam in cineres vertenda ex flammæ magnitudine apparet. Igne vero sopito, pura omnino et incorrupta demonstratur. Hac de re insuper habet nonnulla Eusebius *Demonstr. evang.* lib. v, cap. 9, pag. 234. Ib.

(49) Ἀπὸ Ἀδάμ τοίνυν. Eadem repetit ex Africano Syncellus paulo post pag. 111, al. 88, ipsumque annis 110 vel 109 a vero aberrasse, utrobique contendit. Ad hunc autem locum adnotat ista Goarus: « Ut Levi, ita et Joseph ab Adamo soboles 24 numeratur: qui, ob Cainan ab Africano præteritum, ipsi tertia supra vicesimam recensetur. Observa γέννησιν, haud τελευταίην, hic legendum. »

(50) Ὀγγυόν. Ogygum cum Vivalo in Solium, alii Ogygem pronuntiantibus, ubique reddidi. Ὀγγυόν Græce scribit Josephus in *Apionem*, Eusebius *De præpar.*, cap. 1; Talianus *Orat. adv. gent.*; Clemens i *Strom.*, et alii. Ogygium etiam Eusebius Latinus ad annum Abrahæ 220. GOAR.

(51) Ὅς... ἐπώνυμος. Ut ab antiquo malo nomen accepit, ita primis et vetustis malis dedit nomen pai-

πολλῶν διασφαρέντων διασωθείς, κατὰ τὴν Αἴγυπτον τοῦ λαοῦ μετὰ Μωϋσέως ἔξοδον γενέσθαι. Καὶ μετ' ὀλίγα· Μετὰ δὲ Ὀγυγον, διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν, ἀβασίλευτος ἔμεινεν ἡ νῦν Ἀττικὴ (52), μέχρι Κέκροπος ῥῆθ'. Τὸν μὲν γὰρ Ὀγυγον Ἀκταίων, ἡ τὰ πλασσόμενα τῶν ὀνομάτων, οὐδὲ γενέσθαι φησὶν ὁ Φιλόχορος. Καὶ μεθ' ἕτερα· Ἀπὸ Ὀγύγου ἐπὶ Κύρον, ὅπως ἀπὸ Μωϋσέως ἐπὶ τὸν αὐτοῦ χρόνον, ἔτη μασε' (53).

XIII. Ex eodem libro III. Apud Eusebium Præparat. evang. lib. x, cap. 40.

A. Μέχρι μὲν Ὀλυμπιάδων, οὐδὲν ἀκριβὲς ἰσθόρηται τοῖς Ἕλλησι, πάντων συγκεχυμένων, καὶ κατὰ μῆξιν αὐτοῖς τῶν πρὸ τοῦ συμφωνούντων· αἱ δὲ ἡκρίβωντο πολλοῖς, τῶ μὴ ἐκ πλείστου διαστρέματος, διὰ πεπραχίας δὲ, τὰς ἀναγραφὰς αὐτῶν ποιεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας. Οὗ δὲ χάριν τὰς ἐνδοξοτάτας, καὶ μυθώδεις ἐπιλεξάμενος ἱστορίας, μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ἐπιδραμοῦμαι· τὰς δὲ μετὰ ταῦτα, συζεύξας κατὰ χρόνον ἐκάστας, εἰ τινες ἐπίσημοι, ταῖς Ἑλληνικαῖς τὰς Ἑβραϊκάς, ἔξιτορῶν μὲν τὰ Ἑβραίων, ἐφαπτόμενος δὲ τῶν Ἑλληνικῶν, ἐφαρμόσω τόνδε τὸν τρόπον· λαβόμενος μᾶς πράξεως Ἑβραϊκῆς ὁμοχρόνου πράξει ὑφ' Ἑλλήνων ἱστορηθῆση, καὶ αὐτῆς ἐχόμενος, ἀφαιρῶν τε καὶ προστιθεὶς, τίς τε Ἕλληνας, ἢ Πέρσης, ἢ καὶ ὁμοίους τῇ Ἑβραίων συνεχρόνησεν (54), ἐπιστημιούμενος, ἴσως ἂν τοῦ σκοποῦ τύχοιμι.

toties in ea constanter hærens, detractis, ubi res Græcorum, aut Persarum, aut populi cujusvis alterius, ejusdem tempore floruerit, aperiam: sic enim ejus me demum, quod propositum mihi est, competem futurum existimo.

B. Ἑβραίων μὲν οὖν ἡ μετοικία ἐπιστημιούατη, αἰχμαλωτισθέντων ὑπὸ Ναβουχοδονόσου βασιλέως Βαβυλῶνος, παρέτεινεν ἔτη σ', καθὰ προσήφητευσεν Ἰερεμίας. Τοῦ δὲ Ναβουχοδονόσου μνημονεύει Βηρωσοῦς ὁ Βαβυλώνιος. Μετὰ δὲ τὰ σ' τῆς αἰχμαλωσίας ἔτη, Κύρος Περσῶν ἐβασίλευσεν, ὃ ἔπει Ὀλυμπιάς ἦχθη νε', ὡς ἐκ τῶν Βιβλιοθηκῶν Διοδώρου, καὶ τῶν Θαλλοῦ καὶ Κάστωρος ἱστοριῶν, ἐπεὶ δὲ Πολυβίου καὶ Φιλέγοντος ἔστιν εὐρεῖν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρων, οἳς ἐμέλησεν Ὀλυμπιάδων· ἀπαιτῶν γὰρ συνεφώνησεν ὁ χρόνος· Κύρος δ' οἷν τῶ πρώτῳ τῆς ἀρχῆς ἔπει, ὅπερ ἦν Ὀλυμπιάδος νε' ἔτος τὸ πρῶτον, διὰ Ζοροβάβελ, καθ' ἃν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ, τὴν πρώτην καὶ μερικὴν ἀποπεψῆν ἐποιήσατο τοῦ λαοῦ, πληρωθείσης τῆς ἑβδομηκονταετίας, ὡς ἐν τῷ Ἑσδρα παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἱσθόρηται. Αἱ μὲν οὖν ἱστορίαι συντρέχουσι, Κύρου τε βασιλείας, καὶ αἰχμαλωσίας τέλους· καὶ κατὰ τῆς Ὀλυμπιάδος οὕτως εἰς ἡμᾶς εὐρεθίσεται συμφωνήσαντα· τούτοις γὰρ ἐπόμενοι, καὶ τὰς λοιπὰς ἱστορίας κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀλλήλαις ἐφαρμόσομεν.

œmia, Ὀγύγια κακὰ. Verba porro sequentia, expuncto τῶ μετὰ, inter duas virgulas, quod in textu reperiebatur, hic incluso, legenda hoc ordine interpolata. Πολλῶν διασφαρέντων διασωθείς, κατὰ τὴν ἐξ Αἴγυπτου τοῦ λαοῦ μετὰ Μωϋσέως ἔξοδον γενέσθαι. GOAL.

(52) Ἡρῶν Ἀττικῆ. De Acte et Attica Pontacus ia Eusebium erudit. Isthac Africani Georgius Syc.

vatum. ævo illo quo cum populo Moyses ex Ægypto profectus est, exstitisse affirmamus. Et post nonnulla: Devastato diluvii aquis hominum genere, ad usque Cecropis ætatem et annos 189 post Ogygum, absque regibus Attica nunc dicta regio permansit. Verum enimvero Actæum Ogygum, vel quævis alia ficta nomina nusquam exstitisse Philochorus affirmat. Aliisque interjectis: Ab Ogygo usque ad Cyrum, velut a Moyse ad eundem usque terminum, anni numerantur 1235.

I. Ante Olympiadum seriem, Græcorum in historia certi nihil exploratique reperias: usque adeo perturbata sunt omnia, nec ulla secum ex parte consentiunt, quæ antea contigisse memorantur. At in Olympiadibus digerendis accurate multi diligenterque versati sunt, quod non longo intervallo, sed tantum suo cujusque res quadriennio definitas Græci comprehensasque perscripserint. Quamobrem ex fabulosis illis, quæ ad primam usque Olympiadem fama cæteris et hominum opinione præstiterint, breviter cursimque libatis, quæ postea contigerint, ea si modo insignia videbuntur, ita cum Græcis Hebræa contexam, ut Græcis obiter duntaxat perstrictis, Historici more fusius Hebræa pertexam. In quo ejusmodi futura mea ratio est, ut quoties Hebraicam historiam, quæ cum Græca aliquo tempore conveniat, tractandam suscepero, tulerit, adjectivæ nonnullis, quinam aut Græcorum, aut Persarum, aut populi cujusvis alterius, ejusdem tempore floruerit, aperiam: sic enim ejus me demum, quod propositum mihi est, competem futurum existimo.

II. Primum igitur celebratissima illa Hebræorum migratio, cum a Nabuchodonosore Babylonis rege in servitum abducti sunt, annos tenuit septuaginta, uti futurum Jeremias ante prædixerat. Porro Nabuchodonosoris Berosus quoque Babylonius meminit. Exactis illis septuaginta captivitatis annis, Cyrus Persicum regnum obtinuit, cum Olympias ageretur quinquagesima quinta, uti ex Diodori Bibliotheca, Thalli et Castoris, nec non Polybii et Phlegontis historiis, auferre licet; aliisque præterea, qui Olympiadum seriem texuerunt; omnibus enim in eo tempore definiendo convenit. Cyrus igitur anno imperii sui primo, qui Olympiadis quinquagesimæ quintæ primus item annus erat, per Zorobabelem, cujus etiam æqualis idem et socius erat Jesus Josedece filius, expleta jam septuaginta annorum summa, populi Judaici partem aliquam primum dimisit, ut apud Esdræ Hebræum historicum legimus. Et quoniam regni Cyri principium cum Judaicæ captivitatis fine, historicorum omnium consensione concurrat; similis etiam in Olym-

cellus refutat pag. 70 seq., al. 56. Ib.

(53) Ἐτη μασε'. A Moyses ad Cyrum numerat Africanus 1235 annos: Syncellus centum minus. Hic, Cainan annis jam superioribus numeratis, posterius spatium contraxit; Africanus iisdem postremo, id est Judicum tempore repositis, spatium idem auisse deprehendit. In.

(54) Συνεχρόνησεν. Forte συνεχρόνησεν. VICES.

piadam annis cum utriusque, tum cæterorum deinceps convenientia ad nos usque ducitur : quippe qui ab eo veluti cardine progressi, consequentes pariter historias eadem inter sese ratione commissuri contexturique simus.

III. At in superiorum consignandis temporibus, si Atticæ chronographiæ rationem sequi libet, ab Ogyge, quem indidem satum esse credunt, sub quo ingens illud primumque diluvium, regnante Argis Phoroneo, Atticam invasisse Acusilaus auctor est, ad primam usque Olympiadem unde Græci accuratam sibi temporum seriem ducendam putaverunt, anni colliguntur viginti supra mille; qui numerus et cum superioribus optime congruit, et ex sequentium declaratione constabit. Hæc enim Hellenicus et Pilochorus, qui res Atticæ, itemque Castor et Thallus, qui Syriacæ prosecuti sunt, quique gentium omnium-historiam in *Bibliothecam* suam inclusit Diodorus, et Alexander Polyhistor memoriæ prodiderunt : quorum etiam, e nostris præterea nonnulli, diligentius quam Attici omnes, accuratiusque meminere. Itaque, si quæ mille ac historia, eam commode suo loco dabimus.

IV. Volumus igitur, scripti etiam hujus auctoritate freti, Ogygem illum qui, quod haustis aquarum vi quamplurimis, salvus et incolumis evaserat, primo diluvio nomen dedit, circa tempus illud, quo populus ex Ægypto cum Moysse migravit, existisse. Id quod hunc in modum conficimus. Ab Ogyge ad primam Olympiadem anni putantur viginti supra mille; ab Olympiade prima ad primum quinquagesimæ quintæ annum, qui primus item Cyri regis annus est, idemque captivitatis Judaicæ finis, anni septemdecim supra ducentos; ergo ab Ogyge ad Cyrum usque, anni triginta septem supra mille ac ducentos omnes colliguntur. Jam, qui sursum versus ab exitu captivitatis annos retexere voluerit, is triginta septem supra mille ac ducentos revolvendo numerabit; hoc est idem prorsus intervallum ad eum usque annum, quo primum ex Ægypto per Moyssem eductus Israel est, quod absquinquagesima quinta Olympiade ad Ogygem, qui Eleusinem condidit, excurrere dictum est. Atque inde quidem

V. Verum de tempore Ogygem antegresso hæc. Cæterum illius tempore, excessit ab Ægypto Moyses: id quod veri quam simile sit, hunc in modum ostendimus. Ab exitu Moysis ad Cyrum qui post captivitatem regnavit, anni putantur mille ac ducenti cum triginta septem. Moysis enim reliqui ab egressu anni quadraginta sunt; Jesu, qui secundum illum populo deducendo præfuit, quinque ac viginti; seniorum, qui post Jesum judices fuere, triginta; judicum omnium, qui proprio ipsorum libro continentur, nonaginta supra quadringentos; sacerdotum Eli et Samuel, nonaginta; consequentium regum Hebræorum, nonaginta supra quadringentos, sequuntur captivitatis septuaginta; cujus postremus

Γ'. Τὰς δὲ πρὸ τούτων ὡδὲ πως τῆς Ἀττικῆς χρονολογίας ἀριθμουμένης, ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ παρ' ἐκαίνοις αὐτόχθονος πιστευθέντος, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμός, Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος, ὅθεν Ἕλληνες ἀκριβοῦν τοὺς χρόνους ἐνόμισαν, ἐτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν ὡς καὶ τοῖς προειρημένοις συμφωνεῖ, καὶ τοῖς ἐξῆς δειγθήσεται. Ταῦτα γὰρ Ἀθηναίων ἱστοροῦντες (55), Ἑλλάδικός τε καὶ Φιλόχορος οἱ τὰς Ἀτθίδας, οἷτε τὰ Σύρια Κάστωρ καὶ Θαλλῆς, καὶ τὰ πάντων Διόδωρος ὁ τὰς Βιβλιοθήκας, Ἀλέξανδρος τε ὁ Πολυῆστορ, καὶ τινες τῶν κατ' ἡμᾶς ἀκριβέστερον ἐμνήσθησαν, καὶ τῶν Ἀττικῶν ἀπάντων (55). Εἰ τις οὖν ἐν τοῖς χιλίοις εἴκοσιν ἔτεσιν ἐπίσχυρος ἱστορία τυγχάνει, κατὰ τὸ χρησίμον ἐκλεγήσεται.

viginti annorum spatio paulo insignior occurret

Δ'. Φαμέν τοίνυν ἐκ τε (56) τοῦδε τοῦ συγγράμματος, Ὠγύγον, ὃς τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος, (57) πολλῶν διασφαρέντων διασωθεὶς, κατὰ τὴν Αἴγυπτον τοῦ λαοῦ μετὰ Μωϋσέως ἐξόδον γεγενῆσθαι, τόνδε τὸν τρόπον. Ἐπὶ πρώτῃν Ὀλυμπιάδα τὴν προειρημένην, ἀπὸ Ὠγύγου ἐτη δειγθήσεται (58) αὐτὸ ἀπὸ δὲ πρώτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῆς νε' ἔτος πρώτον, τουτέστιν ἐπὶ Κύρου βασιλείῳ ἔτος πρώτον, ὅπερ ἦν αἰχμαλωσίας τέλος, ἐτη σιζ'. Ἀπὸ Ὠγύγου τοίνυν ἐπὶ Κύρου, ἐτη αὐτῆς. Εἰ δ' ἀναφέρει τις ἐπιλογιζόμενος, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς αἰχμαλωσίας, αὐτῆς ἐτη κατὰ ἀνάλυσιν ἐύρίσκειται ταυτὸν διάστημα, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἀπὸ Αἰγύπτου διὰ Μωϋσέως ἐξόδου Ἰσραὴλ, ὅσον ἀπὸ τῆς πεντηχοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ Ὠγύγον, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσίνα. Ὅθεν ἐπισημότερόν ἐστι καταλαβεῖν τὴν Ἀττικὴν χρονολογίαν.

insignius Atticæ chronologiæ principium duci potest.

Ε'. Καὶ τοσαῦτα μὲν πρὸ Ὠγύγου. Κατὰ δὲ τοὺς τοῦτου χρόνους, ἐξῆλθε Μωϋσῆς ἀπ' Αἰγύπτου καὶ ὡς οὐκ ἀπιστον τότε ταῦτα συμβῆναι, δείκνυμεν οὕτως. Ἀπὸ τῆς ἐξόδου Μωϋσέως ἐπὶ Κύρον, ὃς ἐβασίλευσε μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἐτη αὐτῆς. Μωϋσέως γὰρ ἐτη τὰ λοιπὰ τεσσαράκοντα. Ἰησοῦ τοῦ μετ' ἐκείνον ἡγησαμένου, ἐτη κε', πρεσβυτέρων ἐτη λ', τῶν μετὰ Ἰησοῦ κριτῶν τῶν δὲ ἐν τῇ βίβλῳ τῶν Κριτῶν περιεχομένων, ἐτη υἱολερέων δὲ Ἡλὲ καὶ Σαμουὴλ ἐτη λ'. τῶν δὲ ἐξῆς βασιλέων Ἑβραίων ἐτη τετραχόσια λ' ἥς τὸ τελευταῖον (59) ἔτος ἦν Κύρου βασιλείας ἔτος πρῶτον, ὡς προειρήκαμεν.

(55) Ταῦτα γὰρ Ἀθην. ἱστορ. Malim ταῦτα γὰρ ἱστοροῦσιν, delete Ἀθηναίων. VIGER.

(55') Καὶ τῶν Ἀτ. ἀπ. Verit interpres quasi, expuncto καί, genitivum Ἀττικῶν ad comparativum ἀκριβέστερον retulisset. EDIT. PATROI.

(56) Ἐκ τε. Particula τε aut expungenda est,

aut aliquid aliud postulat. Id.

(57) Κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Vel hæc delenda, vel reponendum ἀπ' Αἰγύπτου. Id.

(58) Δειγθήσεται. Forte δεικνύεται. Id.

(59) Ἐς τὸ τελευταῖον. Deest hic aliquid. Quo enim τὸ ἥς referatur? Forte ante hunc articulum

Γ. Ἐπὶ δὲ πρώτης Ὀλυμπιάδος ἀπὸ Μωϋσέως ἔτη **Α** **VI**. Jam a Moÿse ad Olympiadem primam anni fluunt viginti supra mille, cum ab eodem ad quinquagesimam quintam annum primum, mille ducenti cum triginta septem numerentur; in quo nobis etiam cum Græcorum temporibus optime convenit. At vero post Ogygem, quod ingens ab illo diluvio consecuta vastitas esset, quæ nunc Attica dicitur, ea sine regibus annos centum et octoginta novem, ad Cæcropem usque permansit. Actæum enim illum qui post Ogygem recensetur, quæque deinceps singuntur nomina, Philochorus ne exstitisse quidem omnino confirmat. *Et rursus*: Ergo ab Ogyge, inquit, ad Cyrum usque tantundem numeres, quantum ad eundem a Moÿse, hoc est annos ducentos et triginta septem supra mille. Et vero Græcorum sane nonnulli Moÿsem sub eadem tempora vixisse testantur. Nam, Polemo quidem, libro *Græcarum historiarum* primo, conceptis verbis habet, Apidis Phoronei filii tempore, exercitus Ægyptiaci partem sese ab Ægypto subduxisse, atque in Palæstina quam Syriam vocant, haud procul ab Arabia condesisse: illos nimirum ipsos intelligens, qui Moÿse duce profecti sunt. Apio vero Fosidonii filius, idemque grammaticorum omnium curiosissimus, libro *Adversus Judæos et Historiarum* quarto scribit, Inacho Argis regnante, Judæos duce Moÿse, ab Amosi Ægyptiorum rege defecisse. Cujus etiam defectio- nis, simulque Amosis, libro secundo Herodotus meminit; imo et ipsorum quoque Judæorum, quos in circumcisorum classem reponit, ac *Palæstinæ Assyrius* nominat, ducta fortassis ex Abrahamo utriusque causa. Quibus omnibus cum Ptolemæo quoque Mendesio, qui ab ultimis usque temporibus Ægyptiorum ducit historiam, ita convenit, ut inter ipsos nulla fere nisi levissima temporum differentia notari possit.

Η. Σημειωτέον δὲ, ὡς ὁ τί ποτε ἐξαίρετον **Κ** Ἐλλῆσι δι' ἀρχαιότητα μυθεύεται, μετὰ Μωϋσέα τοῦ εὐρίσκειται, κατακλυσμοὶ τε, καὶ ἐκπυρώσεις, Προμηθεὺς, Ἴω, Εὐρώπη, Σπαρτοὶ (60), Κόρης ἀρπαγή, μυστήρια, νομοθεσίαι, Διούσου πράξεις, Περπύς, Ἀργοναῦται, Κένταυροι, Μινώταυρος, τὰ περὶ Ἴλιον, ἄθλοι Ἡράκλειοι, Ἡρακλειδῶν κἀθοδος, Ἰώνων ἀποικία, καὶ Ὀλυμπιάδες. Ἐδοξε δὲ μοι τῆς Ἀττικῆς βασιλείας τὸν προειρημένον ἐκτιθέναι χρόνον, παρατιθέναι μέλλοντι ταῖς Ἑβραϊκαῖς ιστορίαις τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐξέσται γὰρ τῷ βουλομένῳ, παρ' ἐμοῦ τὴν ἀρχὴν κομιζόμενῳ, λογίζεσθαι τὸν ἀριθμὸν ἡμῶς ἐμοί. Οὐκοῦν τῶν χιλιῶν καὶ εἰκοσι ἑπτῶν, τῶν μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἀπὸ Μωϋσέως τε καὶ Ὀγύγου ἐκκειμένων, πρώτῳ μὲν ἔπει τὸ Πάσχα, καὶ τῶν Ἑβραίων ἐξοδος ἢ ἀπ' Αἰγύπτου, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ ἐπὶ Ὀγύγου γίνεται κατακλυσμός· καὶ κατὰ λόγον. Τῶν γὰρ Αἰγυπτίων ὀργῇ Θεοῦ χαλάσας τε

scripserit Africanus, τῆς δ' αἰχμαλωσίας ἑβδομήκοντα. Certe ἑμάς illa mille ducentorum ac triginta septem annorum, quos ab Exodo ad Cyrum usque numerat, ex consequentium annorum collectione non existet, nisi hos septuaginta insuper addideris: tametsi, ut desset omnino nihil, duobus et septuaginta opus esset. Nam, detractis septuaginta, conbitur modo mille-centum et sexaginta quinque; quibus septuaginta si addideris, mille ducentos triginta quinque habiturus es. Sed, opinor, anni Moÿsis octogesimi partem ennumerat, et annum

VI. Jam a Moÿse ad Olympiadem primam anni fluunt viginti supra mille, cum ab eodem ad quinquagesimam quintam annum primum, mille ducenti cum triginta septem numerentur; in quo nobis etiam cum Græcorum temporibus optime convenit. At vero post Ogygem, quod ingens ab illo diluvio consecuta vastitas esset, quæ nunc Attica dicitur, ea sine regibus annos centum et octoginta novem, ad Cæcropem usque permansit. Actæum enim illum qui post Ogygem recensetur, quæque deinceps singuntur nomina, Philochorus ne exstitisse quidem omnino confirmat. *Et rursus*: Ergo ab Ogyge, inquit, ad Cyrum usque tantundem numeres, quantum ad eundem a Moÿse, hoc est annos ducentos et triginta septem supra mille. Et vero Græcorum sane nonnulli Moÿsem sub eadem tempora vixisse testantur. Nam, Polemo quidem, libro *Græcarum historiarum* primo, conceptis verbis habet, Apidis Phoronei filii tempore, exercitus Ægyptiaci partem sese ab Ægypto subduxisse, atque in Palæstina quam Syriam vocant, haud procul ab Arabia condesisse: illos nimirum ipsos intelligens, qui Moÿse duce profecti sunt. Apio vero Fosidonii filius, idemque grammaticorum omnium curiosissimus, libro *Adversus Judæos et Historiarum* quarto scribit, Inacho Argis regnante, Judæos duce Moÿse, ab Amosi Ægyptiorum rege defecisse. Cujus etiam defectio- nis, simulque Amosis, libro secundo Herodotus meminit; imo et ipsorum quoque Judæorum, quos in circumcisorum classem reponit, ac *Palæstinæ Assyrius* nominat, ducta fortassis ex Abrahamo utriusque causa. Quibus omnibus cum Ptolemæo quoque Mendesio, qui ab ultimis usque temporibus Ægyptiorum ducit historiam, ita convenit, ut inter ipsos nulla fere nisi levissima temporum differentia notari possit.

VII. Cæterum hic observandum etiam est, quidquid paulo rarius ob vetustatem Græci fabulantur, id omne Moÿse posterius inveniri, diluvia, incendia, Prometheum, Io, Europam, Proserpiinæ raptum, mysteria, legum sanctiones, Bacchi gesta, Perseum, Argonautas, Centauros, Minotaurum, res Trojanas, Herculis certamina, Heraclidarum reditum, Ionum migrationem, et Olympiadas. Ac mihi quidem Græcas historias cum Hebraicis committere statuenti, ea potissimum Attici regni tempora describere visum est. Sic enim cuivis omnino liceat, qui modo principium ex meis ducere voluerit, eandem mecum in colligendo numero rationem inire. Illorum igitur mille ac viginti annorum, quos ab Moÿse et Ogyge ad primam usque Olympiadem fluxisse diximus, anno primo, uti Hebræorum Pascha et discessus ab Ægypto, sic Ogygium in Attica diluvium contigit. Et convenienter id quidem. Nam cum Ægy-

captivitatis septuagesimum ultra Cyri primum mensibus aliquot excurrisset putat. Eam enim summam non ex librorum errore, sed Africanus ex mento conflata esse, constat ex sequentibus ubi sæpius eadem inculcatur. VIGER.

(60) Σπαρτοί. Hanc vocem, quæ, si sola spectetur, nullum habet sensum, non vertit interpret. EDIT. PATR. Supplendum credo vel ὀδόντες, vel στρατιώται, vel aliquid simile. Omnino enim post Europam, de Cadmo Cadmicque militibus ex draconis dentibus repente satis, locutus videtur. VIGER.

ptios grandinibus ac tempestatibus Dei præpotentis ira percelleret, fieri vix poterat, quin simul in quasdā terræ partes calamitatis inde aliquid redundaret. Ac præsertim Athenienses Ægyptiacæ cladis partem aliquam subire verius erat, quos Ægyptiorum coloniam habitos esse, cum alii, tum vero Theopompus in *Tricareno* commemorat. Tempus inde medium prætermisum est. quod in eo nihil a Græcis memoria dignum referatur. Post annos vero quatuor et nonaginta, ut nonnulli tradunt, Prometheus exstitit, quem, quod homines ad disciplinæ cultum ab nimia simplicitate solerter ingenioseque traduxerit, homines propterea fluxisse fabulantur.

XIV. *Ex eodem lib. III. Apud auctorem Chronici Paschalis, pag. 104 edit. Paris., 84 Venet.*

Æschylus, Agamestoris filius, Atheniensibus imperavit annis viginti tribus; quo regnante, regnavit pariter Jerosolymis Joatham.

Noster vero canon, 1 Olymp. Joatham regem Juda comprehendit.

XV. *Ex eodem libro III et ex libro IV. Apud Syncellum l. c., pag. 197, al. 158.*

Africanus in tertio Historicorum libro scribit: Olympiadem primam quæ tamen quarta et decima fuit, cum stadio victor Coræbus renuntiatus est, ad Achaz in Jerusalem regnantis annum primum revocandam censeo. Deinde subdit in quarto: Achaz porro regni fuit hic annus primus, in quem Olympiadem primam incidere demonstravimus.

XVI. *Ex libro V. Apud Eusebium, Demonstr. evang. lib. VIII, cap. 2, pag. 389 seq., interprete Bernardino Donato Veronensi.*

De LXX Danielis hebdomadibus.

I. Ipsa quidem particula, quæ fere sic se habet, tum multa tum admirabilia significat; attamen nunc de iis duntaxat, quæ nobis ad rationem temporum, et eorum quæ ad tempora pertinent, conductura sint, verba faciemus. Quod igitur hæc de adventu Christi dicantur, qui post hebdomadas septuaginta ab hominibus esset videndus, neutiquam dubium est; tempore enim Salvatoris nostri aut ex illo ipso, et antiquantur delicta, et peccata consummantur; per remissionem autem, iniquitates cum injustitiis expiatione delentur, justitiæque sempiterna denuntiatur, præter eam quæ ex lege acquirebatur.

Interpretatio S. Hieronymi.

I. Capitulum (63) quod in Daniele de septuaginta hebdomadibus legimus, multa et mirabilia continet, quæ nunc longum est dicere: ergo quod ad præsens opus pertinet, de temporibus disserendum est. Nullique dubium quin de adventu Christi prædicatio sit, qui post septuaginta hebdomadas mundo apparuit; post quem consummata sunt delicta, et finem accepit peccatum, et cæleta est iniquitas; et annuntiata justitie sempiterna, quæ legis justitiam vinceret; et impleta est visio et prophetia, quia lex et prophetæ usque ad Baptistam Joannem (64): et unctus est Sanctus sanctorum: quæ omnia priusquam Christus humanum corpus assumeret, sperabantur magis quam tenebantur. Dicit autem ipse angelus septuaginta annorum hebdomadas, id est, annos quadringentos nonaginta, ab exitu sermonis, ut respondeatur, et ut ædificetur Jerusalem, vicesimum Artaxerxis regis Persarum annum habere principium. Neemias quippe hujus pincerna, sicut in Esdræ libro legimus, rogavit regem; accepitque responsum, ut ædificaretur Jerusalem. Et iste egressus est sermo, qui exstruendæ urbis et circumdandæ muris daret licentiam; quæ usque ad illud tempus vicinarum gentium patebat incursibus. Siquidem ad Cyri regis imperium, qui potentibus reverti Jerosolymam dederat potestatem, Jesus pontifex et Zorobabel, et postea Esdras sacerdos, et cæteri qui cum eis proficisci voluerant, templum et urbem et muros ejus ædificare conati sunt, prohibentibus in circuitu nationibus ne impleteret opus, quasi hoc rex non jussisset.

(61) *Ὅτι τε.* Forte τοὺς. VIGER.

(62) *Ἀσχύλος*, κ. τ. λ. iis quæ hic ex Africano recitat *Chronici Paschalis* auctor, ista præmittit: *Γράφει δὲ ὁ Ἀφρικανὸς ὡς πρὸς λέξιν Ἀσχ.* Quæ quidem verba omittit codex Holstenianus, ut ad hunc locum observat cl. Cangius.

(63) *Capitulum*, etc. Hanc interpretationem exhibet doctor maximus in *Comment. in Daniel. IX, 24,*

καὶ χειμῶσι μαστιζομένων. εἰκὸς ἦν μέρη τινὰ συμπάσχειν τῆς γῆς. ὅτι τε (61) Ἀθηναίους τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίους ἀπολαύειν εἰκὸς ἦν, ἀποίκους ἐκείνων ὑπονοουμένους, ὡς φασι ἄλλοι τε, καὶ ἐν τῷ *Τρικαρῆνῳ* Θεόδοτος. Ὁ δὲ μεταξὺ χρόνος παραλέλειπται, ἐν ᾧ μηδὲν ἐξαιρέτων Ἑλλήσιν ἰστώρηται. Μετὰ δὲ τέσσαρα καὶ ἐννεήκοντα ἔτη, ἦν Προμηθεὺς, ὡς τινες, δὲ πλάσσειν ἀνθρώπους ἐμυθεύετο· σοφὸς γὰρ ὢν, εἰς παιδείαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀγαν ἰδιωτείας μετέπλαττε.

Ἀισχύλος (62), ὁ Ἀγαμέστωρος, ἤρξε τῶν Ἀθηναίων ἔτη κγ', ἐφ' οὗ Ἰωαθάμ ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Καὶ ὁ ἡμέτερος κανὼν, ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος τὸν Ἰωαθάμ βασιλεῖα Ἰούδα συνειληφεν.

Ἄφρικανὸς ἐν τῷ τρίτῳ λόγῳ τῶν Ἱστορικῶν γράφει: Ἀναγραφῆται δὲ πρώτην τὴν τεσσαρεσκαίδεκάτην (Ὀλυμπιάδα), ἦν ἵκα καὶ Κόροβος στάδιον ἐνίκα· τότε ἐβασίλευσεν Ἀχάξ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ ἔτος πρώτον. *Ἐἴτα ἐν τῷ τετάρτῳ φησὶν*: Ἦν ἄρα τοῦ Ἀχάξ βασιλείας ἔτος πρώτον, ᾧ συντρέχειν ἀπεδείξαμεν τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα.

Ἄφρικανὸς ἐν τῷ τρίτῳ λόγῳ τῶν Ἱστορικῶν γράφει: Ἀναγραφῆται δὲ πρώτην τὴν τεσσαρεσκαίδεκάτην (Ὀλυμπιάδα), ἦν ἵκα καὶ Κόροβος στάδιον ἐνίκα· τότε ἐβασίλευσεν Ἀχάξ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ ἔτος πρώτον. *Ἐἴτα ἐν τῷ τετάρτῳ φησὶν*: Ἦν ἄρα τοῦ Ἀχάξ βασιλείας ἔτος πρώτον, ᾧ συντρέχειν ἀπεδείξαμεν τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα.

Α'. Ἡ μὲν οὖν περιχοπὴ οὕτω πως ἔχουσα πολλά τε καὶ παράδοξα σημαίνει· νῦν δὲ ὧν χρεῖα περὶ τοὺς χρόνους καὶ τὰ τοῦτοις σύντεινοντα τὸν λόγον ποιησόμεθα. Ὅτι μὲν οὖν περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας λέγεται ταῦτα, μετὰ ἑβδομάδας ἑβδομήκοντα μέλλοντος ἐπιφανέσθαι, ὅλον. Ἐπὶ γὰρ τοῦ Σωτῆρος, ἢ ἀπὸ τούτου, τὰ τε παραπτώματα παλαιούται, καὶ αἱ ἀμαρτίαι συντελοῦνται. Διὰ δὲ τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν ἀνομῶν ἐξέλασμά μετὰ τῶν ἀδικῶν ἐξαλείφονται, δικαιοσύνη τε αἰώνιος καταγγέλλεται παρὰ τὴν ἐκ νόμου, ὁράσεις τε καὶ προφητείας μέχρις Ἰωάννου, χρεῖται δὲ Ἅγιος ἁγίων· πρὸ γὰρ τῆς τοῦ Σωτῆρος

Interpretatio S. Hieronymi.

I. Capitulum (63) quod in Daniele de septuaginta hebdomadibus legimus, multa et mirabilia continet, quæ nunc longum est dicere: ergo quod ad præsens opus pertinet, de temporibus disserendum est. Nullique dubium quin de adventu Christi prædicatio sit, qui post septuaginta hebdomadas mundo apparuit; post quem consummata sunt delicta, et finem accepit peccatum, et cæleta est iniquitas; et annuntiata justitie sempiterna, quæ legis justitiam vinceret; et impleta est visio et prophetia, quia lex et prophetæ usque ad Baptistam Joannem (64): et unctus est Sanctus sanctorum: quæ omnia priusquam Christus humanum corpus assumeret, sperabantur magis quam tenebantur. Dicit autem ipse angelus septuaginta annorum hebdomadas, id est, annos quadringentos nonaginta, ab exitu sermonis, ut respondeatur, et ut ædificetur Jerusalem, vicesimum Artaxerxis regis Persarum annum habere principium. Neemias quippe hujus pincerna, sicut in Esdræ libro legimus, rogavit regem; accepitque responsum, ut ædificaretur Jerusalem. Et iste egressus est sermo, qui exstruendæ urbis et circumdandæ muris daret licentiam; quæ usque ad illud tempus vicinarum gentium patebat incursibus. Siquidem ad Cyri regis imperium, qui potentibus reverti Jerosolymam dederat potestatem, Jesus pontifex et Zorobabel, et postea Esdras sacerdos, et cæteri qui cum eis proficisci voluerant, templum et urbem et muros ejus ædificare conati sunt, prohibentibus in circuitu nationibus ne impleteret opus, quasi hoc rex non jussisset.

ubi hæc præmittit: « Africanus in quinto *Temporum* volumine, de septuaginta hebdomadibus hæc locutus ad verbum est: » *Capitulum*, etc. Ex edit. Martianæ tom. III, p. 4110.

¶ (64) *Baptistam Joannem*. Cod. Vatic. *baptismum Joannis*, apud Vallarsium, Opp. Hieron. tom. V, pag. 682.

ἡμῶν παρουσίας οὐκ ὄντα ταῦτα προεδοκᾶτο μόνον. Ἄρξασθαι δὲ τῶν ἀριθμῶν, τουτέστι τῶν ἑβδομηκοντα ἑβδομάδων, ἃ ἔστιν ἔτη τετρακόσια ἑνενήκοντα, ὁ ἄγγελος ὑποτίθεται, ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι καὶ τοῦ οἰκοδομηθῆσαι Ἱερουσαλήμ. Συνέη δὲ ταῦτα ἐπὶ Ἄρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλεύοντος εἰκοστῷ ἔτει. Νεεμίᾳς γὰρ ὁ τοῦτου οἰνογράφος ἐπιφέρει, ἀποκρίσεως ἔτυχεν οἰκοδομηθῆναι Ἱερουσαλήμ. Καὶ λόγος ἐξῆλθε κελεύων ταῦτα· μέχρι μὲν γὰρ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἡ πόλις ἠρήμωτο. Κύρου γὰρ μετὰ τὴν ἑβδομηκονταετησίαν καταπέμψαντος, οἱ μετὰ Ἰησοῦ τοῦ μεγάλου ἱερέως καὶ Ζοροβάβελ καταθρόνισται, καὶ οἱ ἐπὶ τούτοις ἄμα Ἐσδρα, τὸν νεῶν οἰκοδομῆσαι ἐκάλουντο τὰ πρῶτα, καὶ τείχος τῇ πόλει περιβάλλειν, ὡς οὐ κεκελευσμένου τούτου.

descenderant, ædificare templum, et murum civitati circumdare initio prohibebantur, tanquam hoc imperatum non esset.

B. Ἐμεινεν οὖν ἕως Νεεμίου καὶ βασιλείας Ἄρταξέρξου, καὶ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας ἔτους πεντακαίδεκάτου καὶ ἑκατοστοῦ· ἀπὸ δὲ τῆς ἀλώσεως Ἱερουσαλήμ, ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε ἔτη γίνεσθαι. Καὶ τότε βασιλεὺς Ἄρταξέρξου ἐκέλευσεν οἰκοδομηθῆναι τὴν πόλιν. Νεεμίᾳς δὲ καταπεμφθεὶς τοῦ ἔργου προέστη, ἡ δὲ οἰκοδομηθῆ πλατεία καὶ περίτειχος, ὡς προφητεύθη. Κάκειθεν ἀριθμοῦσιν ἡμῖν ἑβδομηκοντα ἑβδομάδες εἰς τὸν Χριστὸν συντελοῦνται· εἰ γὰρ ἀλλοθεν ποθεν ἀριθμῆσαι ἀρξάμεθα, καὶ οὐκ ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ χρόνος συνδραμεῖται, καὶ πλείστα ἀποπαῖν ἀπαντήσεται. Ἐάν τε γὰρ ἀπὸ Κύρου, καὶ τῆς πρώτης κατασκευῆς τὴν ἀρχὴν ποιησώμεθα τῆς ἀριθμήσεως τῶν ἑβδομηκοντα ἑβδομάδων, εἰς ἔτη ἑκατὸν καὶ προσεπι περισεύει, πλείων δὲ χρόνος, εἰ ἂν ἢς ἡμέρας τῷ Δανιὴλ ὁ ἄγγελος προσφύτρουσε, πολλῶν δὲ πλείων, εἰ ἀπ' ἀρχῆς τῆς αἰχμαλωσίας. Εὐρίσκομεν γὰρ τὴν Περσῶν βασιλείαν ἔχει διακοσίους τριάκοντα περιγραφήν, τὴν τε Μακεδόνων εἰς ἔτη τριακόσια ἑβδομηκοντα παρατείνουσαν, κάκειθεν ἐπὶ τὸ Τιβερίου Καίσαρος ἑκκαίδεκάτον ἔτος εἰς ἔτη ἑξήκοντα.

A Visiones autem et prophetiæ usque ad Joannem, et Sanctus sanctorum ungitur; nam cum ante Salvatoris nostri adventum hæc non essent, expectabantur tamen. Numeri vero initium accipere, hoc est septuaginta hebdomadarum, qui sunt anni quadringenti nonaginta, angelus præcipit ab exitu sermonis ut respondeatur et ædificetur Jerusalem. Porro hæc contigerunt regni Artaxerxis, qui Persarum rex fuit, anno vicesimo; hujus enim pincerna Neemias cum eum ipsum rogasset, responsum accepit ut ædificaretur Jerusalem. Et sermo exivit quo ipsum hoc jubebatur: nam ad illud usque tempus civitas deserta manserat. Cum enim Cyrus post septuagenariam servitutem volentem unumquemque voluntarie emisisset, qui cum Jesu magno sacerdote et Zorobabel, qui post hos ipsos cum Esdra

B II. Mansit igitur usque ad Neemiam et regnum Artaxerxis, annumque imperii Persarum centesimum et quintum decimum; cum vero a capta Jerusalem annus centesimus atque octogesimus quintus ageretur, tum rex Artaxerxes jussit ædificari civitatem; et Neemias, unus eorum qui emissi fuerant, operi præfuit: et platea et muri ambitus ædificata sunt, sicut futurum prophetia significaverat. Inde igitur nobis numerare incipientibus, septuaginta hebdomades in Christum terminantur; nam si ab alio quovis tempore numerandi initium fecerimus, neque tempus ipsum conveniet, et multa incommoda subire necesse erit. Sive enim a Cyro, primaque emissionem, septuaginta hebdomadas numerare cœperimus, anni centum et amplius supererunt; sive ab eo die, quo angelus ipsi Daniel oraculum reddidit, etiam major fiet annorum numerus; multo autem major, si ab initio captæ urbis. Invenimus enim regnum Persarum intra annos ducentos atque triginta contineri. Deinde Macedonum ad annorum numerum continuari trecentorum et septuaginta. Inde vero ad Tiberii Cæsaris annum sextumdecimum, annos sexaginta.

Interpretatio S. Hieronymi.

B. Mansit itaque imperfectum opus usque ad Neemiam, et vicesimum annum regis Artaxerxis: quo tempore regni Persarum, centum et quindecim anni fuerant evoluti; captivitatis autem Jerusalem, centesimus octogesimus et quintus annus erat; et tunc primum Artaxerxes jussit muros extrui Jerusalem: cui operi præfuit Neemias; et ædificata est platea, et muri circumdati; et ex illo tempore si numerare velis, septuaginta annorum hebdomadas usque ad Christum poteris invenire. Quod si harum principium ab alio tempore volueris sumere, et tempora non concurrent, et multa reperiemus contraria. Nam si a Cyro, et prima ejus indulgentia qua Judæorum est laxata captivitas, septuaginta numerentur hebdomadæ: centum et eo amplius inveniemus annos, qui statutum septuaginta hebdomadarum excedant numerum, et multo plus, si ex qua die locutus est Danieli angelus; additurque amplior numerus, si captivitatis exordium volueris hebdomadarum habere principium. Permansit enim regnum Persarum, usque ad initium Macedonum, annis ducentis triginta; et ipsi Macedones regnaverunt annis trecentis; atque exinde usque ad annum quintumdecimum (65) Tiberii Cæsaris, quando passus est Christus, numerantur anni sexaginta; qui simul faciunt annos quingentos nonaginta, ita ut centum supersint anni.

F. Ἀπὸ δὲ Ἄρταξέρξου αἱ ἑβδομηκοντα ἑβδομάδες

III. Ab Artaxerxe autem septuaginta hebdomades

Interpretatio S. Hieronymi.

III. A vicesimo autem anno Artaxerxis usque ad Christum, complentur hebdomadæ septuaginta, juxta

(65) *Quintum deci. num.* Africani textus, ἑκκαίδεκάτων. Sic et paulo infra, ubi iterum sanctus doctor, *quintum decimum.*

ad Christi tempus perveniunt, si Judæorum numeros sequimur. Si quidem a Neemia, qui, ut ædificaret Jerusalem est missus, anno regni Persarum centesimo et quinto decimo, qui fuit ipsius regni Artaxerxis vicesimus, atque idem octogesimæ tertiæ Olympiadis quartus, ad illud tempus qui fuit Olympiadis ducentesimæ secundæ annus secundus, imperii autem Tiberii Cæsaris sextus decimus, anni numerantur quadringenti septuaginta quinque, qui Hebraica ratione fiunt quadringenti nonaginta: utpote cum illi ad cursum lunæ annos computare consueverint; ut hac ratione annus sit, quod dictu facile est, dierum trecentorum quinquaginta quatuor, cum tamen solaris cursus dies conficiat trecentos sexaginta quinque cum unius diei parte quarta. Ex quo apparet lunares cursus duodecim, ab uno solari cursu, undecim diebus et quarta unius diei superari. Idcirco et Græci et Judæi ternos intercalares menses octavo cuique anno adjiciunt. Etenim si undenos cum unius parte quarta octies repetiveris, trium mensium spatium conficies. Quadringenti igitur septuaginta quinque anni, octennia reddunt quinquaginta novem et menses præterea tres. Cum vero octavo cuique anno terni intercalentur menses, conficitur annorum quindecim summa, paucis detractis diebus. Quos si ad quadringentos septuaginta quinque addideris, hebdomadas septuaginta conficies.

Interpretatio S. Hieronymi.

lunarem Hebræorum supputationem, qui menses non juxta solis, sed juxta lunæ cursum numerant. Nam a centesimo et quintodecimo anno regni Persarum, quando Artaxerxes rex ejusdem imperii vicesimum regni sui habebat annum, et erat octogesimæ et tertiæ Olympiadis annus quartus, usque ad ducentesimam secundam Olympiadem, et secundum ejusdem Olympiadis annum, Tiberiique Cæsaris annum quintum decimum, colliguntur anni quadringenti septuaginta quinque, qui faciunt annos Hebraicos quadringentos nonaginta, juxta lunares, ut diximus, menses. Qui secundum illorum supputationem possunt facere per singulos menses dies viginti novem, et semis: ita ut solis circulus per annos quadringentos nonaginta plus habeat dies trecentos sexaginta quinque, et quartam diei partem; et per duodecim menses singulorum annorum, undecim dies et quarta diei pars amplius reperiat. Unde Græci et Judæi, per octo annos trium mensium ἐμβολισμούς faciunt. Si enim octies undecimi, et quartam partem voveris, supputare, nonaginta dies, hoc est, tres menses efficies; et in quadringentis septuaginta quinque annis octonarii reperientur anni quinquaginta novem, et menses tres: qui simul faciunt plus minusve annos quindecim; quos si quadringentis septuaginta quinque annis volueris addere, septuaginta annorum facies hebdomadas, hoc est, simul annos quadringentos nonaginta.

XVII. *Apud Syncellum l. c., pag. 307, al. 244 seqq.*

De iis quæ Hyrcano et Antigono acciderunt: et de Herode, Augusto, Antonio et Cleopatra summam.

I. Octavius, Σεβαστός Græcis, Augustus Romanis dictus, Caii filius adoptivus, Apolloniade Epiri urbe in qua studiorum causa morabatur, Romanam reversus in civitatis proceres invasit imperium. Antonius postmodum Asiam vicinaque loca regenda obtinuit. Ad ejus judicium Herodem reum egere Judæi, quorum legatis morte mulctatis, reum restituit Herodi: qui demum cum Hyrcano et Phasaelo fratre ejectus, ad Antonium fuga se recepit. Judæis redeuntem non admittentibus, cruentum committitur prælium; et posthac hand diu superior factus, fugat Antigonum. Hic Parthorum regem adit, surique talenta mille pollicitus, Pacori ejus filii auxilium regnum recuperat. Herodes versa belli vice in fugam agitur; Phasaelus occumbit in certamine;

Α εἰς τὸν ἐπὶ Χριστὸν συντελοῦνται χρόνον, κατὰ τοὺς Ἰουδαίων ἀριθμούς· ἀπὸ γὰρ Νεεμίου, ὃς ὑπὸ Ἀρταξέρξου τὴν Ἱερουσαλήμ ἀνοικοδομήσων ἐπέμφθη, ἔτει πεντεκαίδεκάτῳ καὶ ἑκατοστῷ τῆς Περσῶν βασιλείας, αὐτοῦ δὲ Ἀρταξέρξου βασιλείας εἰκοστῷ ἔτει, καὶ Ὀλυμπιάδος ἑβδομηκοστῆς τρίτης ἔτει τετάρτῳ, ἐπὶ τοῦτον τὸν χρόνον, ὃς ἦν Ὀλυμπιάδος διακοσιοστῆς δευτέρας ἔτος δεύτερον, Τιβερίου δὲ Καίσαρος ἡγεμονίας ἔτος ἑκατιδέκατον, ἔτη συνάγεται τετρακῆσια ἑβδομήκοντα πέντε, ἅπερ Ἑβραϊκῶς τετρακῆσια ἐννενηκοντα γίνονται, κατὰ τὸν σεληνιαῖον δρόμον τοῦς ἐνιαυτοῦς ἐκείνων ἐξαριθμουμένων, ὡς ἔστι πρόχειρον εἰπεῖν, ἡμερῶν τριακοσίων πενήκοντα τεσσαρῶν, τοῦ ἡλιακοῦ κύκλου ὑπάρχοντος ἡμερῶν τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε [καὶ] τετάρτου. Τὴν γὰρ κατὰ σελήνην δωδεκάμηρον παραλλάσσει ἡμέραις ἑνδεκα καὶ τετάρτῳ. Διὰ τοῦτο Ἕλληγες καὶ Ἰουδαῖοι τρεῖς μῆνας ἐμβολίμους ἔτεσιν ὀκτὼν παρεμβάλλουσιν. Ὀκτάκων γὰρ τὰ ἑνδεκα τέταρτον, ποιεῖ τρίμηνον. Τὰ τοῦν τετρακῆσια ἑβδομήκοντα πέντε ἔτη, ὀκταετηρίδες γίνονται πενήκοντα ἑννέα, καὶ μῆνες τρεῖς. Ὡς τρίμηνον δὲ ἐμβολίμου τῆ ὀκταετιᾶ γινομένης, ἔτη πεντεκαίδεκα ὀλίγων ἡμερῶν ἀποδεόντων γίνονται. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῖς τετρακοσίοις ἑβδομήκοντα πέντε ἔτεσιν, αἱ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συντελοῦνται.

Β γίνονται πενήκοντα ἑννέα, καὶ μῆνες τρεῖς. Ὡς τρίμηνον δὲ ἐμβολίμου τῆ ὀκταετιᾶ γινομένης, ἔτη πεντεκαίδεκα ὀλίγων ἡμερῶν ἀποδεόντων γίνονται. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῖς τετρακοσίοις ἑβδομήκοντα πέντε ἔτεσιν, αἱ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συντελοῦνται.

С Περὶ τῶν Ὑρκανῶ καὶ Ἀντιγόνῳ συμβάντων καὶ περὶ Ἡρώδου, Σεβαστοῦ, Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας ἐν ἐπιτόμῳ.

Α'. Ὀκτάκιος ὁ Σεβαστός, ὃν Αὐγουστον καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι, θετοῦ ὢν υἱὸς Γαίου, ἀπὸ Ἀπολλωνιάδος τῆς Ἠπειροῦ ἐνθα ἐπαιδεύετο, εἰς Ῥώμην ἐπανελθὼν, τῶν ἐν τέλει τῆς ἡγεμονίας εἶχετο. Ἀντώνιος δὲ ὕστερον τὴν τῆς Ἀσίας καὶ ἐπέκεινα ἀρχὴν ἔλαχεν. Ἐπὶ τοῦτου Ἡρώδου κατηγόρου Ἰουδαῖοι. Ὁ δὲ τοὺς πρέσβεις ἀποκτείνας, Ἡρώδην ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κατήξεν ἀρχὴν. Ὑστερον δὲ ἅμα Ὑρκανῶ καὶ Φασαίῳ τῷ ἀδελφῷ ἐξέσθη, καὶ προσφυγὼν Ἀντωνίῳ, κατήλθε. Μὴ δεχομένον δὲ αὐτὸν Ἰουδαῖον, μάχη γίνεται καρτερὰ μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ἀντιγόνου κατιόντα ἐκδιώκει μάχη· Ἀντίγονος δὲ προσφυγὼν Ἡρώδῃ τῷ τῶν Πάρθων βασιλεῖ διὰ Πακῆρου τοῦ υἱοῦ κατήλθεν, ἐπὶ χρυσοῦ ταλάντοις χιλοῖς. Καὶ ὁ μὲν Ἡρώδης φεύγει· Φασαίῳ δὲ ἐν τῇ μάχῃ

ἠναρφαίται· Ὑρκανὸς δὲ Ἀντιγόνην παρεδόθη ζῶν. Ὁ δὲ Πάρθοις ἔδωκεν ἄγειν, ἀποτεμῶν αὐτοῦ τὰ ὠτα, ὡς μάλιστα ἱερῶτο· ἤδεσθη γὰρ αὐτὸν οἰκείον ἀποκτείνειν. Ἡρώδης δὲ ἐκπαιδῶν, τὸ μὲν πρῶτον Μαλίχῳ τῷ τῶν Ἀράβων βασιλεῖ προσφεύγει· ὡς δ' οὐ προσήκατο αὐτὸν εὐδῶν τῶν Πάρθων, εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ Κλεοπάτραν ἀπήλθεν. Ἦν Ὀλυμπιάς ρπ'. Κλεοπάτρα τὸν συμβασιλεύσαντα αὐτῇ ἀδελφὸν ἀποκτείνασα, πρὸς ἀπολογία ὑπ' Ἀντωνίου εἰς Κιλικίαν μεταπεμφθεῖσα, τὴν τῆς ἀρχῆς ἐπιμέλειαν ἐπέτερεψεν Ἡρώδῃ, καὶ ὡς οὐδὲν ἤξιον πιστεῦσθαι ἔστ' ἂν κταρῆθῆ εἰς τὴν αὐτοῦ ἀρχήν, ἔχουσα αὐτὸν ἦει παρὰ Ἀντωνίου. Ὡς δ' ἐαλόκει τῆς γυναικὸς ἔρωτι, τὸν Ἡρώδην ἀπέστειλαν εἰς Γόμην κατὰ τὸν Σεβαστὸν Ὀκταύσιον, ὃς διὰ τε Ἀντιπατρον τὸν Ἡρώδου πατέρα, καὶ δι' αὐτὸν Ἡρίδην, διὰ τε τὸ ὑπὸ Πάρθων καταστῆσθαι τὸν Ἀντίγονον βασιλέα, ἐπέστειλε τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Συρίᾳ στρατηγῶσι, κατέχειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Καὶ ἅμα Σωσίφω διαπέμψαι πρὸς τὸν Ἀντίγονον χρόνῳ πολλῷ, καὶ παντοίαις μάχαις. Τότε καὶ Ἰώσηπος ἀδελφὸς Ἡρώδου ἀποθνήσκει στρατηγῶν. Ἡρώδου δὲ πρὸς Ἀντωνίου ἐλθόντος (66).....

Β. Τρία ἔτη Ἀντίγονον ἐπολιόρησαν, καὶ ζῶντα ἀπακρίσαν Ἀντωνίῳ. Ἀντώνιος δὲ Ἡρώδην μὲν καὶ εὐτὴς ἀντιγόρευσε βασιλέα· προσέθηκε δὲ αὐτῷ πόλεις Ἰππων, Γάδαρα, Γάζαν, Ἰσππην, Ἀνθηδόνα, καὶ τῆς Ἀραβίας μέρος, τὸν τε Τράχωνα, καὶ τὴν Ἀβρανίτιν, καὶ Σακίαν, καὶ Γαβλάνην. Πρὸς δὲ καὶ τῆς Συρίας ἐπιτροπήν Ἡρώδης (66) ὑπὸ τῆς συγκλήτου καὶ Ὀκταύσιου τοῦ Σεβαστοῦ βασιλεῦς Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λδ'. Ἀντώνιος ἐπὶ Πάρθους στρατεύειν μέλλων Ἀντίγονον τὸν Ἰουδαίων ἀπέκτεινε βασιλέα, καὶ Ἀραβίαν Κλεοπάτραν παρέδωκε, καθὰς τε ἐπὶ Πάρθους, ἐπταισε μεγάλως τὸ κτεῖνον ἀποβαλὼν τοῦ στρατοῦ. Ἦν Ὀλυμπιάς ρπ'. Ὁ Σεβαστὸς, Ὀκταύσιος τὴν ἐξ Ἰταλίας καὶ πάσης Ἑσπερίας δύναμιν ἐπ' Ἀντωνίον ἤγαγεν, οὐ βουλομένην εἰς Γόμην ἐπανελεῖν, δεῖν τῶν ἐν Πάρθοις ἐπισταμμένων. καὶ Κλεοπάτρας ἔρωτι. Ἀντώνιος δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων δύναμιν, ὑπήντησεν. Ὁ δὲ Ἡρώδης οἷα θεινὸς, καὶ τῶν ἰσχυρόντων θεραπευτῆς, διπλᾶς ἐξέπεμψεν ἐπιστολάς καὶ νῆϊ τὸν στρατὸν, ἐντειλάμενος τοῖς ἡγουμένοις καταδοκεῖν τὰ ἀποδοσόμενα. Ὡς δὲ ἐκρίθη τε ἡ νίκη, καὶ δυσὶ σωμαχίαις ἠττηθεὶς ὁ Ἀντώνιος ἐφυγεν εἰς Αἴγυπτον, ἅμα τῇ Κλεοπάτρᾳ, οἱ κομίζοντες ἀπέδωκαν τὰς πρὸς τὸν Σεβαστὸν ἐπιστολάς, ἃς πρὸς Ἀντωνίον εἶχον ἀποκρύψαντες. Ἐπιπίπτει δὲ Ἡρώδῃ (67)...

occultas, quæ ad Antonium, litteras ad Augustum missas qui deferebant duces reddidere. Impetisti Herodem...

Γ. Κλεοπάτρα ἐν τῷ μεσαιόλῳ (68) ἑαυτὴν διεχρήσατο ἀσπίδι τῷ θηρίῳ καθ' ἑαυτῆς ὅπλῳ χρησα-

(66) Ἐλθόντος... Desunt nonnulla. GOAR.

(67) Interpretes aliter distinguit, nempe sic... Γαβλάνην, πρὸς δὲ καὶ τ. Σ. ἐπιτροπήν. Ἡρώδης. ED. PATR.

(67) Ἡρώδῃ... Locus mutilus. Id.

(68) Ἐν τῷ μεσαιόλῳ. Tria verba præcedentia in omnibus miss. legenda Scaliger exungit p. 60, scribitque, Μαισιόλιον, ubi illa Μεσαιόλιον legunt,

A Hyrcanus Antigono vivus traditur. Hic mutilatus ejus auribus ne sacerdotio fungeretur amplius (consanguineum enim perimere veritus est), Parthorum potestati captivum tradit. Herodes amisso regno primum quidem ad Malichum Arabum principem se confert, a quo Parthorum metu repulsus Alexandriam ad Cleopatram tendit. Numerabatur tunc Olympias clxxxv. Cleopatra fratre regni consorte occiso ad causam dicendam ab Antonio in Ciliciam vocata, regni curam commendat Herodi, qui ab ea nihil obtinuit quo reduceretur in regnum: eo subinde viæ comite ad Antonium proficiscitur. Ille mulieris captus illecebris Herodem ad Octavium Augustum Romam misit, qui tum Antipatri Herodis parentis tum Herodis ipsius memor, et quod denique B Parthorum armis regnum obtineret Antigonus, datis ad Syriæ Palæstinæque duces litteris, ut Herodem in regnum reponant, mandat. Exinde Sosio junctus Herodes, variis præliis ac non exiguo temporis intervallo, cum Antigono armis decertabat. Per id tempus Josephus Herodis frater unus e copiarum ductoribus occumbit in prælio. Herode ad Antonium profecto.....

II. Annos tres obsidionem protraxerunt, et ad Antonium demum deduxere vivum Antigonum. Antonium ipse Herodem renuntiavit regem, ac insuper urbes alias gubernandas demandavit, Hippum, Gadara, Gazam, Joppen, Anthedonem, et Arabiæ partem, Trachonitum et Auranitum, Saciam et C Gaulanem, ipsamque postremo Syriam procurandam commisit; Herodes a senatu et octavio Augusto rex declaratus annis triginta quatuor regnavit. Antonius in Parthos expeditione suscepta, Judæorum regem Antigonum interfecit, et Arabiam Cleopatras commendavit; et in Parthos progressus exercitus parte amissa, non leviter peccasse compertus est. Erat tunc Olympias clxxxvi. Cunctas ex Italia occiduisque regionibus copias contractas Augustus Octavius eduxit in Antonium metu delicti, dum in Parthos præliaretur, admissi, et Cleopatras illecebris detentum, ac Romam se conferre detrectantem; cui collectis Asiaticis viribus Antonius obviam profectus est. Herodes porro velut astutia pollens, ac potentiorum obsequio addici consuetus

D datis epistolis duplicibus, et auxiliariis copiis mari transmissis, duces ut prius eventum belli, quam confligerent, præstolarentur, admonuit. Adjudicata Augusto victoria Antonius præliis duobus fusus, in Ægyptum fugiens cum Cleopatra reversus est. Tunc

III. Sepulchrali Mausoleo inclusa Cleopatra aspide fera tanquam mortis telo usa se ipsam confecit.

substituens διεχρήσατο. vice δὲ ἐχρήσατο, ubique reperto. Mibi præsens locus mutilus est, et in eo de Actiaca victoria mentio desideratur: et τὸ Μαισιόλιον in Μαισολαίων commutatur. Cleopatra quippe sepulchri, Mausolei nonnunquam ob fabricæ molem vocati, clausa præsidio seipsam confecit. GOAR.

Eodem tempore Cleopatrarum filios Solem Lunamque ab ea vocatos in Thebaidem fugientes Augustus cepit. Nicopolis ad Actiacum sinum construitur; et Actiacus ludus instituitur. Alexandria capta, primus Aegypti dux Augustalis Cornelius Gallus missus est, qui Aegyptiorum ad perduellionem deflectentium urbes subvertit. Hucusque Lagidarum duraverunt, unaque Macedonii imperii series stetit post destructum Persarum regnum annos duobus minus trecentos. Omne igitur temporis spatium ab instituto Macedonum imperio ad Aegyptiaci regni finem, ad Cleopatram nimirum, Ptolemaeorum postremam, concluditur: quod Romanorum monarchiae et imperii anno undecimo contigit, Olympiadis vero clxxxvii, anno quarto. Annorum summa ab Adam creato est 5472.

IV. Post Alexandriam captam cepit Olympias clxxxviii.

Herodes Gabiniorum urbem, Samariam olim dictam a se reparatam, appellavit Sebasten: ejus quoque navale, Stratonis olim turrim nuncupatum in urbis formam instauratum, Caesaream vocavit, et in utraque templum Octavio consecrandum erexit. Postremam omnium de patris nomine Antipatridem in Lydo campo condidit; Sebastesque accolae quorum agros occupavit, fecit hujus incolae. Alias quoque urbes construxit; ac Judaeis quidem onerosum, nationibus vero reliquis urbanum et amœnum sese exhibuit.

Olympias agebatur clxxxix, quae bissextum diem sexto Kal. Mart., anno juxta Antioch. aerae 24, apte restitutum accepit, cujus beneficio certis ac propriis sibi terminis annus cepit consistere.

XVIII. *Ibid.*, pag. 322, al. 253.

De iis quae in salutari Christi passione et vivifica resurrectione contigerunt.

I. Gesta sane illius singula, corporum anima-

(69) *Méχρι τοῦδε οἱ Λαγίδαί.* Ambigue et incerto de facti Cleopatrarum anno locutum auctorem, ac modo ab orbis conditi anno 5468 annis modo duobus posterius consignasse jam supra observavimus: quare quod hic in annos duos sequiores, et mundi 5472 removeatur, ad Georgium nil spectat, cum privatus is sit Africani, cujus haec dicta referuntur, computus. Ex ejus porro verbis celeberrimae tres epochae chronologis Africani sensuum studiosis perquirendae ultra se offerunt. Prima est Alexandri mortis et Graecorum imperii, quam in mundi 5174, non ut Georgius in 5170, conjicit. Nam cum Lagidarum exterminium in mundi 5472, duobus nimirum de tercentum minus post institutum ab eis imperium remittat, ante annos 298, mundi 5174, illud primo stabilitum liquet, ante Christianam aerae annis 426. Africanus quippe natalis Christi epocham eandem, quam Georgius, statuit ex pag. 258 et 259. Secunda est, Actiacos annos et Aegypti captæ aerae ad mundi 5472, ante Christi natalem annis 28, devinciri. Tertia tandem Augusti annos a mundi 5461 numerari. Nam cum undecimus Augusti ex Regio nostro Barb. et Perez. attente inspectis iisque cum Palat. collatis, sit qui mundi 5472, et Olympiadis clxxxvii, quartus recensetur ab Africano: ex ejus calculis anno 5461 duntaxat imperium adisse necesse est, ante Christi ortum 40 vel 41, prout Christus 5500 vel 5501 natus ab eo asseritur. Suspicionem tamen meam ne subitecam,

μένη. Τότε Κλεοπάτρας υἱούς Ἥλιον καὶ Σελήνην ἐπὶ Θηβαΐδι φυγόντας συνέλαβεν ὁ Σεβαστός. Νικόπολις ἢ κατὰ Ἀκτιᾶν ἐκτίσθη, καὶ Ἀκτιὰ ὁ ἀγὼν ἐτέθη. Ἀλεξανδρείας εἰλημμένης πρῶτος ἡγεμῶν Αἰγύπτου πέμπεται Γάλλος Κορνήλιος, ὃς τῶν ἀποστάντων Αἰγυπτίων καθεῖλε τὰς πόλεις. Μέχρι τοῦδε οἱ Λαγίδαί (69)· καὶ σύμπας τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας χρόνος μετὰ ἔτη τ' τῆς Περσῶν καθαιρέσεως, δυοῖν δέονται. Συνάγονται τοίνυν οἱ χρόνοι ἀπὸ μέντοι Μακεδόνων ἀρχῆς ἕως καταλύσεως κατὰ Πτολεμαίους, καὶ τὴν τελευταίαν Κλεοπάτραν, ἧ γίνεται τῆς Ῥωμαίων μοναρχίας καὶ ἡγεμονίας ἔτος ια', Ὀλυμπιάδος δὲ ρπζ', ἔτους δ'. Τὰ σύμπαντα ἔτη ἀπὸ Ἀδάμ εἰσοῦθ'.

B

Δ'. Μετὰ Ἀλεξανδρείας ἄλωσιν Ὀλυμπιάς ἡρχῆθη ρπζ'.

Ἡρώδης ἐπικτίσας τὴν Γαβινίων πόλιν (70), τὴν ποτε Σαμάρειαν, Σεβαστὴν αὐτὴν προσηγόρευσε· τὸ δὲ ἐπίνειον αὐτῆς τοῦ Στράτωνος πύργου πόλισσας, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Καισάρειαν ἐκάλεσεν, ἐφ' ἑκατέρῃ ναὸν ἐγείρας Ὀκταουίῳ· ὕστερον δὲ Ἀντιπατρίδα κτίζει ἐν τῷ Λυδῷ πεδίῳ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, καὶ τοὺς περὶ τὴν Σεβαστὴν οἰκοῦντας, ὧν ἀφειλατο τὴν γῆν, ἐγκατέφυκεν ἐν αὐτῇ. Ἐκτίσσε δὲ καὶ ἑτέρας πόλεις· καὶ τοῖς μὲν Ἰουδαίοις βαρὺς ἦν, τοῖς δὲ ἄλλοις εἶνεσι δεξιώτατος.

C

Ἦν Ὀλυμπιάς ρπθ' (71), ἦτις πρὸς ζ' καλανθῶν Μαρτίων κατὰ Ἀντιοχεῖς κθ' ἔτει ἡρχῆθη, δι' ἧς ἐπὶ τῶν ἰδίων ὁρίων ἔστη ὁ ἐνιαυτός.

Περὶ τῶν κατὰ τὸ σωτήριον πάθος, καὶ τὴν ζωοποιὸν ἀνάστασιν.

A'. Τὸ δὲ καθ' ἕκαστον τῶν πράξεων αὐτοῦ, καὶ

α' vice id' a primis librariis lectum arbitror, et 14 Augusti annum, 14 vice redditum. Auctor enim, ex Africano, ut reor, scribit supra: Oī ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τοῦ id' ἔτους ἀριθμοῦσι Αὐγούστου χρόνους, ab Augusti, inquam, 14, qui capta Alexandria signatur in Fastis. GOAR.

(70) Ἡρώδης ἐπικτίσας τῶν Γαβινίων πόλιν. Lepide Scaliger. Not. pag. 259: *Quare Cuthai sive Samaritae Γαβίνιοι vocentur, dicere fortasse possem, nisi corruptus esset locus.* Nihil hic a corruptione Scaligeri timendum: integer est Africani locus, iisdem omnino verbis tribus in niss digestus. Subindicat, quod ille veretur exponere, Josephus lib. xiv *Ant.*, cap. 40, a Galinio Syriae proconsule, altero Samariae ante Herodem reparatae sic nuncupatae. Gabinius, inquit, Judaeam perlustrabat, et quotquot inveniebat urbes dirutas, aedificari jubebat: atque hoc pacto instauratae sunt Samaria, Azotus, Scythopolis, Antedon, Raphia, Dora, Marissa, et aliae non paucae: ibique mandante Gabinio, quorum posthac habitatio tuta permansit, cum ante longo tempore desertae fuissent. Ut itaque sine civibus et aedificiis urbs Samaria, ita sine nomine jacuit ad primam usque a Gabinio susceptam ejus reparationem, qua Γαβινίων πόλις appellari meruit: asecutis demum annis ab Herode ἐπικτισθεῖσα, Sebastes in Augusti honorem accepit appellationem. Id.

(71) Ἦν Ὀλυμπιάς ρπθ'. Plura erudite observat in hunc locum GOARUS, quem adis.

θεραπειῶν σωμάτων, καὶ ψυχῶν, καὶ τῶν τῆς γυν-
 ωκος ἀποκρίψων, ἀναστάσεως τε τῆς ἐκ νεκρῶν,
 εἰσαρτίστατα τοῖς πρὸ ἡμῶν μαθηταῖς τε καὶ ἀπο-
 σtolis ἀποδοθέντα. Καθόλου τοῦ κόσμου σκότος
 ἐπέπετο φοβερώτατον· σεισμῶ δὲ αἱ πέτραι διεβρῆ-
 γοντο, καὶ τὰ πολλὰ τῆς Ἰουδαίας, καὶ τῆς λοιπῆς
 γῆς κατεβρίχη. Τοῦτο τὸ σκότος ἐκλείψιν τοῦ ἡλίου
 θύλλος ἀποκαλεῖ ἐν τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, ὡς ἔμοι
 δοκεῖ ἀλόγως. Ἑβραῖοι γὰρ ἀγοῦσι τὸ Πάσχα κατὰ
 σελήνην ἰδῆ, πρὸ δὲ μιᾶς τοῦ Πάσχα τὰ περὶ τὸν
 Σούτρα συμβαίνει· Ἐκλείψις δὲ ἡλίου σελήνης ὑπελ-
 θούσης τὸν ἥλιον γίνεται. Ἀδύνατον δὲ ἐν ἄλλῳ
 χρόνῳ, πλην ἐν τῷ μεταξὺ μιᾶς καὶ τῆς πρὸ αὐτῆς,
 κατὰ τὴν συνῶδον αὐτὴν ἀποδοῆναι· πῶς οὖν Ἐκλείψις
 νομισθεῖται κατὰ διάμετρον σχεδὸν ὑπαρχούσης τῆς
 σελήνης ἡλίου; Ἔστω δὲ, συναρπαζέτω τοὺς πολλοὺς
 τὴ γεινεμένον, καὶ τὸ κοσμικὸν τέρας ἡλίου
 ἐκλείψις ὑπονοείσθω ἐν τι κατὰ τὴν ἔψιν. Φιλέγων
 ἱστορεῖ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος ἐν πανσελήνῳ ἔκλει-
 ψιν ἡλίου γεγονέναι τελείαν ἀπὸ ὥρας ἕκτης, μέχρις
 ἑνάτης· δῆλον ὡς ταύτην. Τίς δ' ἡ κοινὴν σεισμῶ,
 καὶ ἐκλείψις, πέτραις ἐβρῆγυμέναις, καὶ ἀναστάσει
 νεκρῶν, τοσαύτη τε κινήσει κοσμικῆ; Ἐν γούν τῷ
 μακρῷ χρόνῳ τοιούτων τι συμβᾶν οὐ μνημονεύεται·
 ἀλλ' ἦν σκότος θεοπολιτην, διότι τὸν Κύριον συνέβη
 παθεῖν· καὶ λόγος αἰρεῖ ὅτι ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες
 εἰς τοῦτον συναίρουσιν τὸν χρόνον ἐν τῷ Δανιήλ.

cietas? Certe longa retro annorum serie simile quid
 novam Dei opus illæ tenebræ, ipso mundi Domino
 Daniele memoratas hoc tempore complendas, et terminum attingisse ratio convincit.

B. Ἀπὸ δὲ Ἀρταξέρξου ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες C
 εἰς τὸν ἐπὶ Χριστοῦ συντελοῦνται χρόνον κατὰ τοὺς
 Ἰουδαίων ἀριθμούς. Ἀπὸ γὰρ Νεεμίου, ὃς ὑπ' Ἀρ-
 ταξέρξου τὴν Ἱερουσαλήμ οἰκήσων ἐπέμψθη, ἐπὶ τὸ
 εἰκοτὴν καὶ ἑκατοστὸν τῶν Περσῶν βασιλείας, αὐτοῦ
 δ' Ἀρταξέρξου κ' ἔτει, ἴουμπιάδος πγ' ἔτει δ', ἐπὶ
 τούτων τῶν χρόνων, ὃς ἦν Ἰουμπιάδος σβ', ἔτος δεύ-
 τερον, Τιβερίου δὲ Καίσαρος ἡγεμονίας ἔτος ις',
 ἔτι (71'), συνάγεται ὡς, ἄπερ Ἑβραϊκᾶ υλ' ἔτη γί-
 νεται, κατὰ τὸν σεληνιαῖον μῆνα τοὺς ἐνιαυτοὺς ἐκείνων
 ἐξαριθμουμένων, ὡς ἐστὶ πρόχειρον εἰπεῖν, ἡμερῶν
 κθ', καὶ ἡμισείας, τοῦ κυκλικοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ καθ'
 ἡμῶν ὑπάρχοντος ἡμερῶν τξξ', δ', κατὰ σελήνην δω-
 δεκάμηνον παραλλάσσειν ἡμέρας ια', καὶ δ' διὰ
 τῶτο καὶ Ἑλληνας καὶ Ἰουδαίους τρεῖς μῆνας ἐμβο-
 λήμους ἔτεσιν ἧ' παρεμβάλλουσιν· ὀκτάκις γὰρ τὰ
 ια' καὶ τέταρτον ποιεῖ τρίμηνον. Τὰ τοίνυν ὡς' ἔτη
 ὀκταετία μὲν γίνονται νθ', καὶ μῆνες τρεῖς, ὡς τρι-
 μήνου ἐμβολήμου τῆ ὀκταετία προσγινομένου, ἔτη
 συνάγεται ιε', ταῦτά τε πρὸς τοῖς ὡς' ἔτεσιν, ὁ
 ἑβδομάδες. Μὴ δὲ τις ἡμᾶς κατ' ἀστρονομίαν ἀριθ-
 μῶν ἀπίρους εἶναι νομιζέτω, τξξ' ἡμερῶν καὶ τε-
 τάρτου μορίου προτεταχέναι αὐτῆν. Οὐδὲ γὰρ ἀνοίξῃ
 τῷ ἡλιθούς, διὰ δὲ τὴν λεπτολογίαν τὸ ψηφισόμενον
 συντέμνομεν. Τοῖς δὲ ἐπ' ἀκριβὲς πάντα περὶ ὡμέ-
 ρων ἐξετάσειν, καὶ τοῦθ' ὡς ἐν γραφῇ παρακείσθω.
 latis quippe incititia, quinimo exquisitas potius

A rumque curationes, prædicationis resurrectionisque
 a mortuis recondita quæque secreta discipulis apo-
 stolisque illius nobis antiquioribus satis innouere.
 Horribiles tenebræ orbi universo incubuere; petrae
 terræ motu discissæ, pluraque per Judæam et re-
 giones reliquas ædes in solum dejectæ sunt. Tene-
 bras hujusmodi solis defectum vocat Thallus *Hi-*
storiarum libro tertio, et me quidem iudice, nullo
 fundamento. Hebræi quippe luna 14 Paschæ cele-
 brant. At certe Paschalem solemnitate die præ-
 eunte quæ passionem spectant a Salvatore tolerata
 fuere: solis vero defectus non nisi luna solem
 subeunte cernitur. Verum cum non alio temporis
 momento præterquam eo quod lunæ veteris diem
 ultimum et renovandæ primum contingit, in ipso
 B nimirum utriusque sideris congressu eclipsim in-
 guere observemus; qua ratione censebitur eclipsim
 sole oppositam lunæ cæli partem tenente? Esto
 tamen. Rapiat post se quos volet, et inter alia toti
 orbi manifesta unum hoc solis deficientis ex ocu-
 lorum iudicio portentum numeretur. Sane luna toto
 orbe radiante ab hora diei 6 ad 9 usque integram
 solis eclipsim Tiberio Cæsare imperante contigisse
 narrat Phlegon: eam utique de qua nobis sermo.
 Verum enimvero quæ tanta est cum terræ motu et
 eclipsi, diruptis saxi, et resurrectioni mortuorum,
 tantæque creaturarum omnium perturbationi so-
 cietas? Certe longa retro annorum serie simile quid
 nulla reperimus accidisse memoria. Erant itaque
 patiente exortæ. Septuaginta vero hebdomades a
 terminum attingisse ratio convincit.

C II. Ab Artaxerxis autem imperio ad ætatem usque
 Christi ex Hebræorum computo septuaginta num-
 merantur hebdomades. A Neemia quippe qui sub
 Artaxerxe Jerusalem suis incolis instauraturus
 circa imperii Persarum annum vicesimum supra
 centesimum, ipsius videlicet Artaxerxis 20, et ab
 Olympiadis LXXXIII anno 4, ad hoc usque tempus
 et Olympiadis CCI annum 2, Tiberii vero Cæsaris
 annum 16, alii anni 475 putantur: qui Hebræorum
 annis 490, illis nimirum annos lunaribus mensibus
 dierum 29, cum medio conflatos, quod demonstrare
 facile est, recensentibus, coæquantur: solaris
 quippe anni periodus diebus 365 cum quadrantis
 appendice conficitur; lunaris autem mensibus licet
 12 composita, diebus 11 et quadrante variare
 D deprehenditur; quæ causa est ut menses tres insi-
 titios annis octo evolutis Græci Judæique interpo-
 nant: octo siquidem per undecim cum quadrante
 ducta spatium trimestre componunt. Anni itaque
 475 per octennia 59 et menses tres dividuntur:
 ex trimestribus itaque unicuique octoeteridi inter-
 calatis anni quindecim colliguntur, quos si annis
 475 addideris, dubio procul hebdomades 70 collig-
 ges. Nemo itaque nos ceu præceptis astronomiæ
 parum imbutos arguat, qui annum diebus 365 et
 quadrante componi jam statuimus; non ex veri-
 astronomiæ minutias sectati, relatam summam

(71') Forte leg. ἔτη, vel, ἔτερα. subincolleto ἔτη. Cæterum non purus videtur locus. EDIT. PATROL.

in hunc modum subduximus : accuratiorem vero omnium notitiam consequi cupidis , quod sequitur etiam tanquam in tabula representetur.

III. Annorum unusquisque dierum omnino 565 numerum intercipit : diei vero et noctis spatio per decemnovennale distributo, quinarium ejus partem dividendam esse percipimus. Interim vero cum annum diebus 365, et quadrante componi, et ex decemnovennalis quotientis partibus quinque..... post annos 475, dies sex cum quadrante ex æquo respondententes emergunt. Insuper vero mensem lunarem dies 29 et medium ad numerandi exquisitiorum peritiam includere reperimus, dieique ac noctis intervallo in partes 215 distributo harum 71 cum media..... quæ nonagesima quarta tria conficiunt habemus. Et hæc brevi temporis spatio colliguntur. Ab Artaxerxis autem imperii anno vigesimo (cujus Esdras Hebræis laudatus auctor testis est) qui Græcicè Olympiadis LXXXIV quartus fuit, ad Tiberii Cæsaris annum decimum sextum, qui Olympiadis CCII anno 4 æqualis est; annos Julianos 475 supra memoratos, qui Hebræos 490 juxta præmissa componunt, numerantur, id est hebdomades 70, post quas Christi adventus a Gabriele Daniel prænuntiatus est. Hebræici vero anni quindecim aliis adjecti, annorum saltem 10 errorem licet nonnemini videantur invehere, certe dubium hoc in medium nihil absurdi proferre indubius sum. At quam commode hebdomas una et altera media (quam a 1 numeri complementum assumendam conjicimus), de annis 15 quæstioni factæ medetur, summationem abbreviet, quod prophetiæ symbolis involute proferri soleant, breviorum, uno verbo com-

IV. Sane quantum mirerva dedit, Scripturam recte me percepisse arbitror : quandoquidem ipsum de visione dictum præcedens calculos omnes in summam redigere videtur, cujus verbis primis ait : *In anno tertio regni Balthasar* ⁹; quibus de regni Persarum, Græcorum armis excidio (quorum regnum utrumque arietis et hirci figura designat) vaticinatur : *Sacrificium, inquit, tolletur, et sancta in conculcationem deserti fiet, quæ diebus 2300 circumscribentur* ⁹. Die namque in mensem a nobis reputato, prout prophetarum locis aliis dies annorum vice, et iterum alibi diversa ab his ratione sumuntur; diebus pariter superius memoratis in menses redactis, a capta Jerusalem ad Artaxerxis annum vigesimum summam omnem consummatam observavimus. Anni siquidem colliguntur 185, quibus alter, quo Neemias urbi murum circumposuit, addendus. Hebræicos itaque menses 2300, annos computamus 186, quorum octoerides singulæ men-

⁹ Dan. viii, 1. ⁹ Ibid. 13, 14.

(72) Τὸ μὲν ἔτος ἐπίπαν. Frequentes per hunc Africani textum respersi errores, Scaligerum ut *Animadv.* pag. 261 scriberet impulerunt : « Ego ista non assequor, neque qui ea somniabat, intelligebat. » Et inferius : « Mira vero discrepantia disputationis hujus cum ea quæ est (ejusdem Africani) in lib. ἀποδείξ., quanquam idem sit argumentum. Omnino hæc, ut hic existant, nemo assequitur. »

Γ. Τὸ μὲν ἔτος ἐπίπαν (72) ἕκαστον ἐστὶν ἡμερῶν τρεῖς, καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς ἑννεακαιδέκατον διαιρεθείσης, μέρη τοῦτων τὰ πέντε (73). Μεταξὺ δὲ τοῦ λέγειν τὸν ἐνιαυτὸν ἡμερῶν τρεῖς, καὶ τετραμορίου, καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ, τῆς νυκθιμέρου μερῶν ε'. . . . εἰς τὰ νοε', ἡμέραι τὸ παράλληλον εἰσὶν ε', καὶ τετραμόριον. Ἔτι γε μὴν τὸν τῆς σελήνης μῆνα κατὰ τὴν ἀκριβῆ λεπτολογίαν εὐρίσκομεν κθ', καὶ ἡμισίας ἡμέρας καὶ νυκτὸς διαιρεθείσης εἰς μέρη σε', τοῦτων τὰ σ', καὶ ἡμισίον. . . . ἃ γίνεται ἑννενηκοστοτέταρτα (74) τρία. Καὶ ταῦτα περὶ ὀλίγον χρόνον καταγίνονται. Συμβαίνει δὲ τῶν ἀπὸ Ἀρταξέρξου βασιλείας ἔτους κ' (ὡς ἐν τῷ Ἑσδρα παρ' Ἑβραίοις ὅπερ κατ' Ἑλληνας ἦν Ὀλυμπιάδος ὀδοκροστῆς τέταρτον ἔτος, μέχρις ἔκτου καὶ δεκάτου Τιβερίου Καίσαρος, ὅπερ ἦν Ὀλυμπιάδος σβ' ἔτος δεύτερον, ἐπισυνάγεσθαι τὰ προειρημένα νοε', ἃ γίνεται κατὰ Ἑβραίους ἔτη υ', ὡς προειρήται, τοῦτ' ἔστι ἑβδομάδες σ', καθὰ προφητεῦθι τῷ Δανιὴλ ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ ἢ Χριστοῦ παρουσία. Εἰ δὲ τῷ δοκεῖ τὰ ιε' ἔτη τὰ Ἑβραϊκὰ πλάνην ἐγγενῶν μετ' ἐκείνα εἰς ἡμᾶς ἔτη ι' (75) ἐγγυς, καὶ οὐδὲν ἐν μέσῳ παράδοξον ἰστόρηται. Δύναται δὲ ἡ μία καὶ ἡμισία ἑβδομάς, ἣν ἐπὶ συντελεῖς παραλαμβάνεσθαι δεῖν ὑπενοῦμεν, παρηγορεῖν τὸ ἐπιζητούμενον τῶν ιε' ἐτῶν, καὶ κουφίζεσθαι τὸν χρόνον (76), ὅτι τε συμβολικώτερον αἰ προφητεῖαι ἐξενηγεμέναι συγγάνουσι ὄθλον. εἰ τερμινὸν reddat breviorum, uno verbo com-

Δ'. Ὅπόσον δὲ ἐφ' ἡμῖν, ὀρθῶς, οἴμισι, τὴν Γραφήν ἐδεξάμεθα· ἐπεὶ καὶ συναρῆσθαι πως ἡγουμένη τῆς ὀπτασίας περιχοπῆ δοκεῖ, ἥς ἡ ἀρχὴ· Ἐν ἔτει τρίτῳ τῆς βασιλείας Βαλτάσαρ· ἔθθα περὶ τῆς καθαιρέσεως τῆς Περσῶν ἀρχῆς ὑφ' Ἑλλήνων προδηλοῖ, ἦν διὰ τοῦ χριστοῦ καὶ τοῦ τράγου προδηλοῖ· Ἡ ὄψια, φησὶν, ἡ ἀρθεῖσα καὶ τὰ ἄγια ἐρημωθήσεται εἰς καταπάτημα, ἅπερ εἰς βτ' ἡμέρας περιγραφησεται. Εἰ γὰρ εἰς μῆνα τὴν ἡμέραν λογισάμεθα, ὡς ἀλλαγῶ κατὰ προφητείαν εἰς ἐνιαυτοὺς αἱ ἡμέραι παραλαμβάνονται, καὶ ἄλλως ἀλλαγῶι, ἀναλύσαντες ὁμοίως τοῖς πρὸ τοῦτου εἰς μῆνας τοὺς Ἑβραϊκοὺς, εὔρομεν ἂν κ' τῆς Ἀρταξέρξου βασιλείας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Ἱερουσαλὴμ συντελούμενον τὸν χρόνον. Ἐτη γὰρ συναχονται ρσε', καὶ ἐνιαυτὸς εἰς ἐν ᾧ τὴν πόλιν ἐτείχισεν ὁ Νεεμίας. Τοὺς οὖν ρσε', ἐνιαυτοὺς μῆνας εὐρίσκομεν βτ' Ἑβραϊκοὺς, τῆς ὀκταετίας ἀκολούθως τοὺς πρὸς τοῦτοις ἐμβολίμους τρεῖς μῆνας προσλαμβάνουσης. Ἀπὸ δὲ Ἀρταξέρξου ὄθεν ὁ λόγος

Africani sententiam, tum hic, tum lib. viii *De demonstr. evang.*, aliis verbis apud Eusebium expositam testatur. COLL.

(73) Τὰ πέντε. Cod. Barb., τὰ πάντα. Id.

(74) Ἐρνενηκοστοτέταρτα. Scaliger, ἑννενηκοστὰ. Id.

(75) Ἐτη ι'. Cod. Barb., ἔτη διακόσια. Id.

(76) Χρόνον. P. χρόνους. Id.

ἐβλήθη οικοδομηθῆναι Ἱερουσαλήμ ὁ ἑβδομάδες ἅσες τρεῖς intercalares ad sese ordine derivant. Cæterum ab Artaxerxis tempore quo de reparandis ædibus Jerusalem edictum promulgatum est, hebdomades 70 complentur. De his vero accuratius in opusculo De hebdomadibus et præfata prophetia privatim tractavimus. Judæos autem Dominum nondum venisse, Marcionis quoque discipulos nusquam ejus adventum prophetiis enuntiatum asserentes, non possum non mirari, tam clare Scripturis rem ob oculos ponentibus. *Et post pauca* : Anni itaque ab Adam conditio (76*) ad Christi adventum et ejus resurrectionem 5531 colliguntur : a 192, ut in præcedentibus declaratum est, intercurreunt.

XX. Apud S. Basilium lib. De Spiritu sancto, cap. 29, § 73, *Opp. tom. III, pag. 61* (edit. Paris).

Ἡμεῖς γὰρ (77) οἱ κἀκείνων τῶν ῥημάτων (78) τὸ μέτρον ἐπιστάμενοι, καὶ τῆς πίστεως οὐκ ἀγνοοῦντες τὴν χάριν, εὐχαριστοῦμεν τῷ παρασχομένῳ τοῖς ἰδίαις ἡμῖν Πατρὶ (79) τὸν τῶν ὅλων Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ᾧ ἡ δόξα, μεγαλοσύνη σὺν ἁγίῳ Πνεύματι· εἰς τοὺς αἰῶνας.

Nos enim qui et illorum verborum modum dicimus, nec ignoramus fidei gratiam, gratias agimus Patri, qui nobis suis creaturis præbuit universorum Servatorem ac Jesum Christum Dominum nostrum; cui gloria, majestas, cum sancto Spiritu in sæcula.

Julii Africani fragmentum ex libris *Cestorum* vide supra col. 43.

PASSIO S. SYMPHOROSÆ ET SEPTEM FILIORUM EJUS

(GALLAND., *Bibliotheca Patrum*, tom. I, Proleg. p. LXXI, et p. 329, ex editis et mss. codd.)

ADMONITIO

- I. Acta S. Symphorosæ ejusque filiorum, Julio Africano attributa.
- II. Sub Adriano pussi perhibentur; eorum martyrii occasio.
- III. Antiquissimus horum martyrum cultus.

I. Quandoquidem Acta sanctorum martyrum Symphorosæ ac septem filiorum ejus, ex editione Reinartiana typis excudenda curavimus, præviam proinde V. C. Admonitionem hic describere consukius duximus, quo ejus curam studiumque in iis divulgandis cum *ex editis* tum *ex tribus codicibus mss.* lectores perspectrum habeant. Sic autem se habet (80) :

(76*) *Ab Adam condito.* In Græco, *ab Adam et creatione.* EDIT. PATROL.

(77) Ἡμεῖς γὰρ. Hunc locum recitat S. Basilium l. c. sic prælocutus : Ἄλλ' οὐδὲ Ἀφρικανὸν τὸν ἱστοριογράφον τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς δοξολογίας παρέλαβε. Φαίνεται γὰρ ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς τῶν Χρόνων ἐπιτομῆς, οὕτω καὶ αὐτὸς λέγων· Ἡμεῖς, κ. τ. λ. « At nec Africanum historicum talis glorificanti forma præterit. Siquidem constat in quinta *De temporibus epitoma*, et ipsum ad hunc loqui modum : Nos, etc. » Quo ex loco conjicit Tillemontius *Mém. eccl.* tom.

« B. Symphorosæ filiorumque ejus martyrii Acta quæ hic exhibemus, in mss. codicibus Julio Africano celeberrimo scriptori attribuuntur. Et quidem fieri potuit, ut in ejus libris *De chronographia* quos accuratissime scriptos fuisse testatur Eusebius (81), inserta fuerint, cum in iis præcipuos eventus qui ab orbe condito usque ad Heliogabali imperatoris tempora contigerant, retulerit. Verum III, p. 256, Africanum quinto suo *Chronographiæ* libro his verbis finem imposuisse.

(78) *Τῶν ῥημάτων.* Tres mss. τῶν ῥητῶν. MARRAN.

(79) Ἡμῖν πατρὶ. Sic mss. quinque Editi, ἡμῶν πατράσι. Qui præbuit nostris patribus omnium servatorem. Ibidem hæc voces καὶ Κύριον ἡμῶν, desunt in tribus mss. Mox editi, καὶ ἡ μεγαλοσύνη. At codices n. ss. ut in textu. Id.

(80) Reinart., *Act. mart.* p. 20 ed. Veron. 1731.

(81) Euseb., *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 31.

rum cum id opus jamdudum perierit, an re vera A hæc Acta Africano sint ascribenda, asserere non ausim; quamvis de eorum sinceritate nullus videatur dubitandi locus. Ea vero proferimus ex Mombratii, Surii et Carduli editionibus, cum duobus mss. codicibus Colbertinis et uno Sorbonicae bibliothecæ collatis.

II. « Horum sanctorum neci occasionem præbuit vicinia celeberrimi illius palatii, quod in villa Tiburtina ab Adriano ædificatum fuisse testis est Spartianus. Cum enim imperator hanc regiam domum quam sibi ad delicias construxerat, nescio quibus piacularibus cæremoniis lustrari jussisset, hanc occasionem arripere sacerdotes Symphorosam incusandi, nihil omnino diis placitum, nisi prius Symphorosa aut iis sacrificaret, aut ipsa sacrificaretur. Quod ultimum Adrianus, quem superstitiosiore ex aliis ejus pluribus factis fuisse constat, exsecutus est circiter annum Christi 120, id est sub imperii sui primordia: quo scilicet tem-

pore, ut notat Dio Cassius, iste imperator plurimas cædes fecit.

III. « Cæterum horum martyrum memoria in antiquissimis quibusque Martyrologiis celebratur, quamvis diversis diebus. Romanum quippe cum Notkero eos recolit die 18 Julii, Rabanus die 21 ejusdem mensis, Usuardus et Ado die 21 mensis Junii. In via Tiburtina supersunt adhuc rudera veteris ecclesiæ, ut monet Aringus (82), quæ olim sub eorum nomine Deo consecrata fuerat, quæque hactenus *Ad septem fratres* vocabulum retinet. Eam autem in eo loco constructam fuisse non dubito, quem pontifices in Actis, § IV, *Ad septem Biothanatos*, id est violenta morte peremptos, ut notat Baronius (83), appellarunt. »

B Huc usque vir eruditus. Plura vero, præter Tillemontium (84), præstabunt Bollandiani; qui fuse pro more atque accurate satis ea omnia discutunt (85), quæ ad horum martyrum Acta pertinere noscuntur.

PASSIO S. SYMPHOROSÆ

ET

SEPTEM FILIORUM EJUS.

I. Cum fabricasset Adrianus palatium, et id C dedicare vellet ritu illo nefario, cœpissetque sacrificiis idolorum ac dæmonum qui in idolis habitant, flagitare responsa, responderunt et (86) dixerunt: « Symphorosa vidua cum septem filiis suis laniat nos quotidie invocando Deum suum. Ista itaque si cum filiis suis sacrificaverit, promittimus nos omnia præstare quæ petitis. » Tunc Adrianus jussit eam teneri cum filiis, et blandis eos sermonibus hortabatur ut ad sacrificandum idolis consentirent. Cui beata Symphorosa dixit: *Vir meus Getulius* (87), *cum fratre suo Amantio, tribuni tui cum essent, pro Christi nomine passi sunt diversa supplicia, ne idolis consentirent ad immolandum, et quasi boni athlete dæmones tuos moriendo vicerunt. Elegerunt enim magis decollari quam vinci, passi mortem; quæ pro nomine Christi suscepta, inter homines terrenos quidem ignominiam eis peperit temporalem, inter angelos vero decus et gloriam sempiternam, inter quos nunc gradientes, et tropæa passionum suarum dantes* (88), *cum æterno Rege vitæ æternæ fruuntur in cælis.*

II. Adrianus imperator dixit ad sanctam Sym-

(82) Aring., *Rom. subter.* lib. IV, cap. 17.

(83) Baron. ad an. 158, § 5.

(84) Tillem., *Mém. eccl.* tom. II, pagg. 241, 595.

(85) Bolland., *Act. SS. Junii* tom. IV, pag. 550.

(86) Confer Euseb. lib. II *Vitæ Constantin.*, cap. 50.

(87) Eorum memoriam celebrant Martyrologia ad diem 10 Junii, quo etiam die Surius et Bollandiani eorum Acta exhibent. In ms. Colbertino: *Vir meus Zoticus cum fratre suo Amantio tribuno tuo cum essent ambo, etc.*

phorosam: *Aut cum filiis tuis sacrificata diis omnipotentibus, aut te ipsam cum filiis tuis sacrificari faciam.* Beata Symphorosa (89) respondit: *Et unde mihi tantum boni, ut ego merear cum filiis meis offerri hostia Deo? Adrianus imperator dixit: Ego te diis meis sacrificari faciam.* Beata Symphorosa respondit: *Diis tui me in sacrificium accipere non possunt: sed si pro nomine Christi Dei mei incensa fuero, illos dæmones tuos magis exuro.* Adrianus imperator dixit: *Elige tibi unum ex duobus: aut sacrificata diis meis, aut malo interitu finire.* Beata Symphorosa respondit: *Tu existimas quod possit animus meus aliquo terrore mutari, cum ego desiderem cum viro meo Getulio* (90), *quem pro Christi nomine interfecisti, requiescere.* Tunc Adrianus imperator jussit eam duci ad fanum Herculis, et ibi primo alapis cædi, et post hæc capillis suspendi. Sed cum nulla ratione nulloque timore posset eam a bono proposito revocare, jussit eam alligato ad collum ingenti saxo in flumen præcipitari. Cujus corpus colligens frater ejus Eugenius, principalis curiæ Tiburtinæ, in suburbana ejusdem civitatis sepelivit.

(88) Cod. Colbert., *tropæa passionum suarum laudantes.*

(89) Hæc responsio cum sequenti interrogatione deest in cod. Colbertino.

(90) Sur., Cardulus et cod. Colbertin., *Zotico.*

III. Alia vero die jussit Adrianus imperator simul omnes septem filios ejus sibi præsentari, quos cum ad sacrificandum idolis provocaret, et nullo pacto eos videret suis minis atque terroribus consentire, jussit circa Herculis templum septem stipites figi, et ibi eos ad trochleas extendi. Et primum Crescentem præcepit in gutture transigi; secundum Julianum in pectore pungi; tertium Nemesium in corde percuti; quartum Primitivum in umbilico vulnerari; quintum Justinum aversum per dorsum perforari gladio; sextum Stracteam (91) in latere vulnerari; septimum vero Eugenium a summo usque deorsum sindi.

IV. Altera vero die veniens Adrianus imperator ad fanum Herculis, jussit corpora eorum simul B

A auferri, et projici in foveam altam: et imposuerunt pontifices nomen loco illi, *Ad septem Biothantos* (92). Post hæc quievit persecutio anno uno et mensibus sex; in quo spatio omnium martyrum honorata sunt sancta corpora, et constructis tumulis condita cum omni diligentia, quorum nomina descripta sunt in libro vitæ. Natalis vero sanctorum martyrum Christi, beatæ Symphorosæ et septem filiorum ejus, Crescentis, Juliani, Nemesii, Primitivi, Justini, Stractei et Eugenii, celebratur sub die 15 Kalendas Augusti. Eorum corpora requiescunt in via Tiburtina milliario ab Urbe octavo, regnante Domino nostro Jesu Christo, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

AFRICANI NARRATIO

DE IIS

QUÆ CHRISTO NATO IN PERSIÀ ACCIDERUNT.

(Ex duobus codicibus Monacensibus edidit et Latinitate donavit J. Chr. von Aretin in diario cui titulus: *Beitrag zur Geschichte und Literatur*, anno 1804, p. II, p. 49.)

ADMONITIO.

Complures eruditi hucusque in ea opinione fuerunt, narrationem Africani de iis quæ Christo nato in Persia acciderunt, binis bibliothecæ electoralis Monacensis, et uno bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis codicibus mss. superstitem, fragmentum esse præstantissimi illius operis, quod Sextus Julius Africanus, sæculi tertii post Christum natum scriptor Christianus, de rerum in universo orbe usque ad Macrini imperium gestarum chronologico ordine elucubravit, atque libris quinque comprehensum Alexandro, Mammez filio, ad obtinendam patriæ urbis Emmaüntis restaurationem obtulit. Eadem expectatione, quam Lambecium (95) ejusque compendiatorem Nesselium primum concitasse video, ego quoque accensus maxima cupiditate ad perlustrandos bibliothecæ nostræ electoralis codices, quos una cum omni suppellectile libraria principis nostri serenissimi erga litteras amor publico usui prostare voluit, accessi: sed ut vulgari proverbio fertur, carbones pro thesauro inveni. Tantum abest, ut narratio hæc ad scriptorem omnium antiquorum ore celebratum, referri possit, ut ne hilum quidem contineat, Africani chronographi ingenio dignum. Unde cum hic unanimi veterum testimonio vir exquisitæ doctrinæ acerrimique iudicii fuerit, auctor vero *Cestorum* (94), qui item Africani nomen præfert, dudum vel anilis credulitatis vel miræ in superstitionis propensionis nota a criticis confusus sit: facile in eorum sententiam concesserim, qui euni a chronographo diversum censent, eique hunc etiam fetum non melioris furfuris adjudicant. Cæterum, lector amice, perlectis hisce pagellis, si non nefariæ hominis temeritati irascaris, saltem mecum prodigiosas ineptias ridebis, eductus simul, etiam virorum alias eruditione clarissimorum testimonia non esse tanti faciendâ, ut quis, si facultas adsit, propria inspectione supersedeat. Vale.

ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ

Διήγησις περὶ τῶν ἐν Περσίᾳ γενομένων διὰ τῆς ἐκκαθάρσεως τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτήρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκ Περσίδος ἐγνώσθη ἀπ' ἀρχῆς ὁ Χριστός. Οὐδὲν γὰρ λαμβάνει τοὺς ἐν αὐτῇ νομομαθεῖς, ἅπαντα

(91) Cod. Colbertin., *Extactum*, edit. Carduli, *Stacteam*, quo nomine ab omnibus infra designatur.

(92) In uno cod. Colbertin. et alio ex Sorbona, hic aliqua inserta sunt de morte Adriani, quæ paulo post horum martyrum necem contigisse ibi relictur.

(93) *Commentariorum de Bibl. Vindob. I. V*, p. 297 (p. 625 edit. Kollarii).

(94) De libris *Cestorum* Suidas: Ἀφρικανός, ὁ τῶν Κεστός

C

AFRICANI

Narratio de iis quæ in Persia Domino Deo ac Salvatore nostro Jesu Christo nato acciderunt.

Christus primo omnium in Persia innotuit. Nihil enim gentis illius legisperitos, summo studio cuncta

γεγραφῶς ἐν βιβλίοις κδ'. Εἰσὶ δὲ οἰοεὶ φυσικὰ ἔχοντα ἐκ λόγων τε καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ γραπτῶν τιῶν χαρακτήρων λάτεις τε, καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. ὁ Africanus, dictus Sextus, philosophus Afer, qui *Cestos* scripsit libris 24 (juxta Eusebium 9, juxta Photium 14). Sunt autem veluti quædam physica, quæ continent remedia ex sermonibus et incantamentis, et quibusdam scriptis characteribus aliisque rebus efficacibus. Fragmenta passim apud Hippiatricos et Geponicos occurrunt præter tractatum *De apparatu bellico*, qui hujus operis pars cen-

investigantes, latet. Quæ igitur aureis annalium laminis ab ipsis insculpta, atque in templis, regum sumptibus exstructis, recondita sunt, enarrabo. Ex iis enim, quæ ibidem sunt, templis et per sacerdotes iisdem præfectos, Christi nomen primitus divulgatum est.

Exstat quippe in Persia Junonis templum, ipsius regis ædibus magnificentius, a Cyro, rege religiosissimo, ædificatum, qui in eo aureas atque argenteas deorum statuas dicavit, easque lapidibus prætiotissimis exornavit, ne fusiore totius ornatus descriptione sermonem protraham.

Illis itaque temporibus (quemadmodum scripti in laminis aureis annales testantur), cum rex forte ad obtinendam somniorum solutionem templum ingressus esset, Prupupius sacerdos ad eum inquit : **B** Gratulor tibi, domine mi, Juno concepit. Subridens rex respondit : Itane vero Juno mortua concepit? Cui sacerdos : Ita. Juno mortua revixit, et generat vitam. Quid hoc rei? ait rex. Apertius mihi declarata. Cui ille : Revera, domine mi, tempus, quo hæc fiant, advēnit. Tota enim nocte præterita statuas deorum tam marium quam feminarum tripudiando pervigilarunt, dicentes inter se : Venite, congratulemur Junoni. Quin ad meipsum quoque dixerunt : Ades dum, propheta! congratulare Junoni. Amata est enim. Quibus ego : Quomodo potest amari, quæ tandiu jam e vivis excessit? Responderunt illi : Revixit, nec amplius Juno vocatur, sed Cælestis. Sol enim magnus amavit eam. Dixerunt porro femine ad mares, manifestavit rem explicantes : Scaturigo est amata. Nonne enim Juno fabrum sibi desponsavit? — Responderunt mares : Quod jure etiam Scaturigo appelletur, assentimur. Verum autem ipsius nomen est Myria. Navem enim onerariam, innumeris rebus repletam, in utero tanquam in pelago gestat. Quod si etiam Scaturiginis nomine indigitetur, ita est intelligendum : Scatu-

setur, et ea quæ ex Mich. Pselli libro inedito *Θαυμασιῶν Ἀκοισμάτων Ιατρικῶν καὶ φυσικῶν* vulgavit Lambecius p. 472 479 edit. Kollarii. Adde hic, Africanus opuscula in quibusdam decreti Gelasiani, quod exstat distinct. 15, can. 3, *Sancta*, epigraphis recenseri inter apocrypha, quod præ omnibus certe huic narrationi convenit.

(95) Ms. uterque, repugnante contextu, γάρ.

(96) Vocem ἀκκλαρίας, a lingua Græca priorsus alienam, exhibent mss. ambo. Significatio ejus patet ex sequentibus, ubi loco ipsius vocabula πύγες, πέταλα occurrunt. Origo ex initio videtur Arabica.

(97) Ms. uterque solæce, κείνται.

(98) Ms. uterque τὸ γὰρ ἱερὸν τῆς Ἥρας, ὃ ἐστὶν ἐπέκεινα, κ. τ. λ. absque verbo, quod ad rectum ἱερὸν refertur.

(99) Artaxerxem quemdam, Persarum regem, Parthis subjectum, qui Pompeii et Caesaris æqualis fuerit, commemorat Lucianus inter longævos libello *Περὶ μακροβιωῶν*. Cyrum hunc, Christo nato supparem, sola harum nugarum auctoritate astruere non ausim. Notum cæteroquin, novam eamque independentem Persarum monarchiam demum quinto Alexandri Severi anno ab Artaxerxe, everso Parthorum imperio, restauratam esse.

(1) Ms. uterque λύσιν ὀνειρατείων δεξόμενος,

ἠφιλοπονοῦντας. Ὅσα γοῦν (95) ἐν ταῖς χρυσαῖς ἀκκλαρίαις (96) κεκόλαπται, καὶ κείται (97) ἐν τοῖς ἱεροῖς βασιλείοις, λέξω, ὅτι ἐκ τῶν πρὸς ἐνταῦθα ἱερῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἱερῶν ἤκουσται ὄνομα Χριστοῦ.

Τὸ γὰρ ἱερὸν τῆς Ἥρας ἐστὶν ἐκεῖ (98) ἐπέκεινα τῶν βασιλικῶν μεθάρων, ὅπερ Κύρος ὁ βασιλεὺς (99), ὁ πάσης εὐσεβείας γνώστης, κατεσκεύασε καὶ ἀνήθηκεν ὀνόματα θεῶν, ἀνδριάντας χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς, καὶ ἐκόσμησεν αὐτοὺς λίθοις πολυτελέσιν, ἵνα μὴ ταύτης κοσμήσεως λέγων διασύρω τὸν λόγον.

Κατ' ἐκεῖνας δὲ τὰς ἡμέρας (ὡς αἱ γεγραμμέναι πύγες διδάσκουσιν) εἰσελθόντος τοῦ βασιλέως εἰς τὸ ἱερὸν καὶ λύσιν ὀνειρατέων τινῶν δεξόμενου (1), ἔφη αὐτῷ ὁ ἱερεὺς Προπούπιος· Συγχαίρω σοι, δέσποτα. Ἡ Ἥρα ἐν γαστρὶ ἔλαθεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς· μειδιάσας λέγει αὐτῷ· Ἡ θανούσα ἐν γαστρὶ ἔχει; Ὁ δὲ ἔφη· Ναί. Ἡ θανούσα ἀνέζησε (2), καὶ ζῶην γεννᾷ. Ὁ δὲ βασιλεὺς· Τί τοῦτο; Σαφηνίσον μοι. Ὁ δὲ· Ἀληθῶς, δέσποτα, καιρὸς ἐφάσσε τῶν τούτων (3). Πᾶσαν γὰρ τὴν νύκτα τὰ ἀγάλματα ἔμειναν χορεύοντα, τὰ τε ἀνδρικά καὶ τὰ γυναικεῖα, λέγοντα ἀλλήλοις· Δεῦτε, συγχαίρωμεν (4) τῇ Ἥρᾳ. Καὶ λέγουσί μοι· Προφῆτα, ὕπαγε, συγχαίρη τῇ Ἥρᾳ, ὅτι ἐφιλήθη. Ἐγὼ δὲ εἶπον· Πῶς (5) ἔχει φιληθῆναι ἢ μὴ οὐσα; Ἄτινα λέγουσιν, ὅτι ἀνέζησε, καὶ οὐκέτι λέγεται Ἥρα, (6) ἀλλ' Οὐρανία. Μέγας γὰρ Ἥλιος (7) ἐφιλήσεν αὐτήν. Αἱ δὲ θῆλειαι πρὸς τοὺς ἀνδρας ἔλεγον, δῆθεν τὸ πρῆγμα διευτελίζουσαι· Πηγὴ ἐστὶν ἢ φιληθεῖσα· μὴ γὰρ ἢ Ἥρα τέκτονα ἐμνηστεύαστο; καὶ λέγουσιν οἱ ἄνδρες· Ὅτι μὲν Πηγὴ δικαίως εἴρηται, ἀποδεχόμεθα. Μυρία δὲ αὐτῆς τοῦνομα, ἥτις ἐν μητρὶ ὡς ἐν πελάγει μυριαγωγὸν ὀκτάδα φέρει. Ἡ δὲ καὶ Πηγὴ αὕτη, οὕτω νοεῖσθω· Πηγὴ ὕδατος πηγὴν πνεύματος ἀενάειζει. Ἐνα μόνον ἰχθὺν (8) ἔχουσα, τῷ τῆς θεότητος ἀγκίστρῳ λαμβανόμενον καὶ (9) τὸν πάντα κόσμον, ὡς ἐν θαλάσῃ διαγινόμε-

omissa etiam ab initio constructionis copula, καί.

(2) Codex ordine novo 199, ἐνέζησε. Sinceram lectionem refert codex 61.

(3) Ms. uterque, καιρὸς ἐφάσσε τὰ ἐνταῦθα, quod apto sensu caret.

(4) Ms. uterque mendose, συγχωρῶμεν.

(5) Pro πῶς, quod unice huic quadrat, in ms. utroque exaratum τις.

(6) Antithesim quamdam in duobus hisce nominibus Ἥρα et Οὐρανία captat auctor, prioris derivatione facta ab ἔρα, terra, ut adeo ἔρα sit quasi *terrestris*.

(7) Sic codex 61. Codex 119 simpliciter, ὁ μὲν γὰρ Ἥλιος.

(8) Optime hæc illustrat locus S. Augustini *De civit. Dei*, lib. xviii, c. 25 : « Horum Græcorum quinque verborum, quæ sunt Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτὴρ, quod est Latine, Jesus Christus Dei Filius Salvator si primas litteras jungas, erit ἰχθὺς, id est *pisces*, in quo nomine mystice intelligitur Christus, eo quod in huius mortalitatis abysso velut in aquarum profunditate vivus, hoc est sine peccato, esse potuerit. » Cæterum usus mysticæ huius appellationis Augustini ævo longe antiquior, quod vel ex solo Clementis Alexandrini hymno in Christum patet.

(9) Copula καί in utroque ms. deest.

φαν, ἰδίῃ σαρκὶ τρέφοντα (10). Καλῶς ἔφητε· Ἄριγος ἔχει ἐκείνη· ἀλλ' οὐκ ἐκ λέχους ἴσον (11) εἶπαι τὸν τέκνονα. Οὗτος γὰρ ὁ τριωνύμιος τέκνον, ἐπὶ τοῦ τεκτονάρχου παῖς, τὸν γεννύστανον οὐρανοῦ ἔραρον ἐτεκτόνησε πανσόφους τέχναις, τὴν τρικάτοι-
ων ταύτην στεγοῦσι (12) λόγῳ πηξας.

hunc parit. Iste enim qui nascitur, faber, fabrorum principis est filius, qui infinita sua sapientia supremum cœli tholum fabricatus est, simulque tripliciter distinctam hanc inferiorem habitationem verbo suo firmavit.

Ἐμείναν γοῦν τὰ ἀγάλματα φιλονεικοῦντα περὶ Ἦρας καὶ Πηγῆς καὶ ὁμοφώνως (13) εἶπον· Πληρουμένης τῆς ἡμέρας τὸ σαφές πάντες καὶ πᾶσαι γνωσόμεθα. Νῦν οὖν, θεσποτα, παρήμενον τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. Πάντως γὰρ ἦξει τὸ πρᾶγμα. Τὸ γὰρ ἀνακίαν οὐκ ἔστι τὸ τυχόν.

Μείναντος δὲ τοῦ βασιλέως ἐκεῖ καὶ θεωροῦντος τὰ ἀγάλματα, αὐτομάτως αἱ κινυρίστριαι (14) ἤρξαντο κρούειν τὰς κινύρας (15), αἱ δὲ Μοῦσαι ᾄδειν καὶ ἔσα τὴν ἔνδον τετράποδα καὶ πετεινὰ ἀργυρόχρυστα, ἐκιστον τὴν ἰδίαν ἀπέστειλε φωνήν. Τοῦ δὲ βασιλέως φρικιάσαντος καὶ ὄλου φόβου πλησθέντος ἡμελλένανχωρεῖν. Οὐκ ἔφερε γὰρ τοῦ αὐτοματισμοῦ τὴν ἔραγον. Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ ἱερεὺς· Ἀνάμεινον, βασιεῦ. Πάρεσσι γὰρ τελεία ἀποκάλυψις, ἣν Θεὸς θεῶν σαφηνίσαι ἡμῖν ἤρετίσαστο.

Τῶτων δὲ οὕτω λεχθέντων διήνοικτο ὁ δροφος καὶ ἐπιθλὼν ἀστὴρ λαμπρὸς καὶ ἔστη ἐπάνω τῆς στήλης τῆς Πηγῆς, καὶ φωνὴ τχούσθη τοιαύτη· Δέσποινα Πηγῆ, ὁ μέγας Ἥλιος ἀπέστειλέ με, μηνύσαι σοι ἅμα καὶ διακονῆσαι τὰ πρὸς τόκον, ἀμλιαντον γέμον ποιούμενος πρὸς σέ, μήτηρ τοῦ πρώτου πάντων τῶν ταγματίων γινομένη, νύμφη τριωνύμου μοναχίας οὔσα. Καλεῖται δὲ τὸ ἄσπορον βρέφος Ἀρχή, καὶ Ἔλος, ἀρχὴ μὲν σωτηρίας, τέλος δὲ ἀπωλείας.

Καὶ ταύτης τῆς φωνῆς δοθείσης (16) ἅπαντα τὰ ἀγάλματα ἔπεσον ἐπὶ τὸ πρόσωπον, μόνης τῆς Πηγῆς ἰσταμένης, ἐν ἣ εὐρηται παχὺν διάδημα (17) βασιλικὸν, ἔχον ἐπάνω αὐτοῦ ἐξ ἀνθρακος καὶ σμαράγδων λιθοκόλλητον ἀστέρα. Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς ἴσταν ὁ ἀστὴρ.

Ταχὶ δὲ προστάττει ὁ βασιλεὺς, εἰσενέγκαι πάντας τοὺς σμιελύτας καὶ σοφοὺς, ὅσοι ἦσαν ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Τῶν δὲ κηρύκων ταῖς σάλπιγγιν ἐπισπεύοντων πάντων, παρεγένοντο πάντες ἐν τῷ ἱερῷ. Ὡς δὲ εἶδον τὸν ἀστέρα ἐπάνω τῆς Πηγῆς, καὶ τὸ διάδημα ἕμα τῷ ἀστὴρι καὶ τῷ λίθῳ, τὰ δὲ ἀγάλματα ἐπ' ἐδάφους κείμενα, εἶπον· Βασιλεῦ, ρίζα ἔλας καὶ βασιλικὴ ἀνέκυψε, οὐρανοῦ καὶ ἐπιγείου βασιλέως χαρακτηριστῆρα φέρουσα. Ἢ γὰρ Πηγῆ Μυ-

A rigo hæc aque perennem spiritus scaturiginem profundit, quæ non nisi unicum in se piscem continet, divinitatis hamo captum, atque universum mundum non secus, ac si in mari esset, carne sua nutrientem. Recte dixistis, ipsam fabro junctam esse. Non tamen ex isto conjugio æqualem ipsi fa-

Sic itaque statuæ diutius de Junone et Scaturigine altercabantur. Tandem unanimi voce dixerunt: Completa die unusquisque et unaquæque nostrum hæc clare intelliget. Nunc itaque, domine mi, reliquum diei hic exspecta. Omnino enim res ita eveniet, nec vulgare quidquam est, quod modo manifestatur.

Rege itaque illic manente et statuas observante, sponte sua cinystris cœperunt cinyras pulsare, Musæque cantare, et quotquot in templo erant, quadrupedia et volatilia auro et argento sculpta, unumquodque vocem suam emittere. Rex ad hæc horrore correptus totusque terrore percussus, cogitabat discessum. Non enim ferebat spontanæ hujus commotionis tumultum. Ait itaque ad illum sacerdos: Mane, rex! imminet enim modo plena harum rerum revelatio, a Deo deorum nobis pandenda.

His ita dictis apertum est templi tectum, descenditque stella splendida. Qua supra columnam Scaturiginis stante, hæc vox audita est: Domina Scaturigo! Sol magnus misit me ad indicandum tibi simulque ministrandum, quæ ad partem spectant, impollutas tecum nuptias initurus, mater primi e cunctis ordinibus, et sponsa unius trinominis divinitatis! Vocatur autem infans a te sine semine concipiendus, Principium et Finis, principium quidem salutis, finis vero interitus.

Emissa hac voce, reliquæ statuæ omnes in facies suas proruerunt, sola Scaturiginis statua restante, cui etiam impositum apparebat diadema regium, affixa antrorsum stella e carbunculo, et smaragdo insigne; desuper vero stella. cœlitus demissa, irradiabat.

Quibus factis, confestim rex omnes signorum interpretes omnesque sapientes, quotquot sub ipsius imperio erant, convocari jussit. Præconibus itaque cunctis cum tubis quaquaversum festinanter digressis, brevi tempore omnes in templum convenerunt. Qui cum stellam Scaturigini imminentem simulque diadema, stella ex lapidibus pretiosis confecta coruscum, ac prostratas humi reliquas omnes deorum statuas vidissent, dixerunt: Rex! proles re-

rum et terram, ceu totidem orlis terraquei partes, quarum quævis peculiare incolæ habet.

(13) Ms. uterque, ὁμοφώνως.

(14) Ms. uterque, κινύστριαι.

(15) Ms. uterque, κινύρας, apposita in margine nota, legendum esse κινύρας.

(16) Ms. uterque, δοθήσης.

(17) Ms. uterque, διάσημα.

(10) Pro τρέφοντα ms. uterque exhibet τρέφοντι.

(11) Pro λέχους ἴσον, quod ex conjectura postulante contextu reposui, in utroque ms. comparet ponstrum λεχουσῶν.

(12) Vox στεγοῦσι, inusitatæ jam terminationis, ab omnibus etiam lexicis, quæ quidem ego inspexi, exsulat; si genuina, certe pessimæ notæ. Intelligit autem auctor per τρικάτοιχον στεγοῦσι, id est tripliciter distinctam habitationem, aquam, ac-

gia, divino numine plena, lucem aspexit illius, qui A
 cœlum terramque gubernat, regis caractere insi-
 gnita. Scaturigo enim Myria, Scaturiginis Bethlee-
 miticæ filia est. Diadema hoc regii ortus signum,
 stella cœlestis indicium est prodigiorum in terra
 patratorem. Regnum e Juda surrexit, quod omnia
 Judæorum monumenta delebit. Deorum in terram
 prostratio honoris, qui ipsis exhibebatur, finem in-
 nuit. Ille enim, qui modo apparuit, cum sit longe
 antiquioris dignitatis, juniores omnes loco pellet.
 Nunc itaque, rex, mitte Jerosolymam. Invenies enim
 Christum Dei omnipotentis, corporaliter corporalibus
 mulieris ulnis portatum. Mansit autem stella supra
 Scaturiginem, quæ Cœlestis dicta est, tandiu donec

Profundo porro vespere apparuit in templo
 Bacchus, solus absque consueto Satyrorum comi-
 tatu, dixitque statuis deorum, ibidem dicatis : Sca-
 turigo non est una de nobis, sed longe nos ante-
 cellit, hominem pariens, divinæ sortis participem.
 Prupuri sacerdos ! quid hic diutius moraris ? Actio,
 diu jam scriptis consignata, nobis intendetur,
 a persona strenua mendaces arguemur. Quæ dece-
 pimus, decepimus. Quæ regnavimus, regnavimus.
 Non amplius responsa damus. Ablatus est a nobis
 honor, inglorii et contemptibiles facti sumus. Est
 unus, qui debitum sibi soli cultum a nobis omnibus
 resumit. Cæterum noli turbari. Non amplius Persæ
 de terra et aere tributa exigent. Qui enim statuit
 tributa, ipse adest, actionum tributa ei, qui se mi-
 sit, reportaturus, antiquam imaginem reformans,
 imaginem cum imagine conferens, et dissimile si-
 mile reddens. Cœli terræ congratulantur, terra
 ipsa gloriatur, gloriatioe cœlitus accepta. Quæ in
 supernis non sunt facta, facta sunt in infernis.
 Quem felicium ordo non vidit, infelicium spectat.
 Illis flamma minatur ; his ros ministratur. Myriæ
 hoc est concessum, ut Scaturiginem in Bethleem
 pareret gratiamque gratiæ conciperet. Judæa flo-
 ruit ; regio nostra emarcuit. Gentilibus et alienige-
 nis orta est salus, miseris abunde relevatio præsta-
 tur. Merito nunc mulieres choreas ducunt, dicen-
 tes : Domina Scaturigo ! tu, quæ nobis fluentia af-
 fers, cœlestis stellæ facta mater, nubes mundum
 famularum tuarum.

Rex itaque, nulla mora interjecta, partem mago-
 rum, qui sub ipsius imperio erant, cum muneribus
 misit, stella ipsis viam monstrante. Hi post redi-

(18) Ms. uterque, Μυριας.

(19) Ms. uterque corruptissime, τῆς Βηθλεὲμ Ἰερι-
 δος ἐστὶ θυγάτηρ. Quod ulcus revocato genitivo Πη-
 γῆς et adoptata lectione Βηθλεεμίτιδος feliciter san-
 nasse mihi videtur. Cæterum per Πηγὴν Βηθλεεμί-
 τιδα intellige stirpem Davidicam, ex qua Mariam,
 Servatoris nostri matrem, originem duxisse constat.

(20) Sic ms. uterque ; præferrem tamen, quod
 et in versione expressi, genitivum τερατουργουμέ-
 νων, cum litteræ ejusdem soni a librariis sæpissime
 inter se committuntur, exemplis evidentissimis vel
 in his adnotationibus obvii.

(21) Ms. uterque, ἐξάρη.

(22) Ms. uterque, deprivatissime, ἐν αὐτῇ ἐάση,

ρία (18) Πηγῆς τῆς Βηθλεεμίτιδος (19) ἐστὶ θυγάτηρ.
 Τὸ δὲ διάδημα βασιλικὸς τύπος, ὃ δὲ ἀστὴρ οὐράνιον
 ἐστὶ μῆνυμα, ἐπὶ γῆς τερατουργούμενον (20). Ἐξ
 Ἰουδα ἀνέστη βασιλεία, ἥτις ἅπαντα τῶν Ἰουδαίων
 ἐξαρεῖ (21) τὰ μνημόσυνα. Τὸ δὲ τοὺς θεοὺς ἐδαφι-
 σθῆναι, τέλος τῆς τιμῆς αὐτῶν ἐφθασεν. Ὁ γὰρ ἐλθὼν,
 πρεσβυτέρα ἀξίας ὦν, πάντας τοὺς νεώτερον ἀναι-
 ρῆσει (22). Νῦν οὖν, βασιλεῦ, πέμψον εἰς Ἱεροσόλυ-
 μα. Εὐρήσεις (23) γὰρ τὸν Χριστὸν τοῦ παντοκράτορος,
 σωματικῶς σωματικαῖς ἀγκάλαις γυναικαῖς βαστα-
 ζόμενον. Ἐμεινε δὲ ὁ ἀστὴρ ἐπάνω τῆς Πηγῆς, καλου-
 μένης Οὐρανίας, ἄχρις ἂν ἐξῆλθον οἱ μάγοι, καὶ τότε
 μετ' ἐκείνων ἐπορεύθη.

magiegrederentur, tuncque simul cum illis profecta est.

Ἐσπέρας δὲ βαθείας ἐφάνη ἐν τῷ ἱερῷ Διόνυσος
 οὐ μετὰ τῶν Σατύρων, λέγων τοῖς ἀναθήμασι : Πηγῆ
 οὐκ ἐστὶ μία ἐξ ἡμῶν, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμᾶς χρηματίζει,
 τινὰ γεννώσα ἀνθρώπων, θείας τύχης σύλλημμα.
 Ἱερεῦ Προυπούπτιε, τί καθίζη ἐνταῦθα πράττων ;
 Πρᾶξις ἔγγραφος ἐφθασε καθ' ἡμῶν καὶ μέλλομεν
 ὑπὸ ἐμπράκτου προσώπου ἐλέγχεσθαι ὡς ψευδεῖς. Ἄ
 ἐφαντάσαμεν, ἐφαντάσαμεν, ἃ ἤρξαμεν, ἤρξαμεν.
 Οὐκέτι χρῆσμοὺς διδοάμεν. Ἡρθῆ ἀπ' ἡμῶν ἡ τιμή.
 Ἄδοξοι καὶ ἀγέραστοι γεγόναμεν. Εἶς μόνος, ἐκ πάν-
 των ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν τιμὴν. Λοιπὸν μὴ θροθα-
 δεῖ (24), οὐκέτι Πέρσαι γῆς καὶ ἀέρος φόρους ἀπαι-
 τῶσιν. Ὁ γὰρ στήσας αὐτὰ πάρεστι (25), πρακτικῶς
 φόρους τῷ πέμψαντι κομίζων, ὃ τὴν παλαιὰν εἰκόνα
 ἀνακτίζων, καὶ τὴν εἰκόνα τῇ εἰκόνι συντιθεὶς καὶ
 τὸ ἀνόμοιον ἐφ' ὁμοίωσιν διδοῦς. Οὐρανὸς γῆν συγχαίρει,
 ἡ δὲ γῆ καυχᾶται, οὐράνιον δεχομένη καύχημα. Ἄ
 οὐ γέγονεν ἄνω, γέγονεν κάτω. Ὅν ἡ εὐδαιμονοῦ-
 σα (26) τάξις οὐκ εἶδεν, ἡ δυσδαιμονοῦσα θεωρεῖ.
 Ἐκείνοις φλόξ ἀπειλεῖ, τοῦτοι δρόσος παρέσθη. Τῆς
 Μυρίας ἡ εὐτυχία, Πηγὴν κατὰ τῆς Βηθλεὲμ τε-
 κεῖν (27) καὶ χάριν χάριτος συλλαβεῖν. Ἡ Ἰουδαία
 ἤνθησεν αὐτὴ δὲ μαραίνεται. Τοῖς ἐθνικοῖς καὶ ἀλ-
 λογενέσι σωτηρία ἦλθε· τοῖς τραπεζωροῦσιν ἀνάβυστος
 πλεονάζει. Ἀξίως αἱ γυναῖκες χορεύουσι, λέγουσαι·
 Κυρία Πηγῆ ναματοφόρε, ἡ οὐρανίου ἀστέρως γεινα-
 μένη μήτερ, ἡ ἀπὸ καύματος δροσίζουσα νεφέλη,
 μνημόνευε τῶν σὺν οἰκετιδῶν, δέσποινα.

adversus æstum irrorans, memento, o domina !

Ἄ οὖν βασιλεῦς μηδαμῶς ἀναμεινας ἐπεμψε τῶν
 ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ μάγων μετὰ δῶρων, τοῦ
 ἀστέρως αὐτοὺς ὁδηγήσαντος. Ὡς δὲ ὑπέστρεψαν,

pro quo substitui ἀναρῆσει. Qui absque subsidio
 correctioris codicis melius quidquam protulerit,
 erit mihi magnus Apollo.

(25) Pro εὐρήσεις codex 61 refert εὐρίσης.

(24) Vox hæc, in qua ms. ambo conveniunt, per
 librarii cuiusdam, cui dictabatur, imperitiam ex im-
 perativo θορύβηθι verbi θορυβέω videtur exorta.
 Suffragatur saltem quædam soni affinitas, in tali-
 bus raro spernenda.

(25) Ms. uterque, παρέσθη.

(26) Ms. uterque, εὐδαιμονῶσα, ut et δυσδαιμο-
 νῶσα.

(27) Ms. uterque, τεκῆν.

ἀγγήσαντο τοιαῦτα τοῖς τότε πάλιν (28), ἅπερ καὶ αὐτὰ χρυσῶς πετάλοις ἀνεγράφησαν οὕτως·

Θεσπόντων δὲ ἡμῶν (29) εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ πρῶτον ἄμα τῇ παρουσίᾳ ἡμῶν πάντας ἐκίνησε. Τί τοῦτο, φασὶ (30). Περσῶν σοφοὺς παρεῖναι μετὰ ἀπεροφανείας; Καὶ ἡρώτων ἡμᾶς οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων· Τί τὸ ἐπόμενον καὶ δι' ὧν πάρεστε; Καὶ εἶπαμεν· Ὅν λέγετε Μεσσίαν, ἐτέθη. Οἱ δὲ ἐθορυβούντο καὶ ἀντιστῆναι ἡμῖν οὐκ ἐτόλμων. Οἱ δὲ εἶπαν ἡμῖν· Τὴν οὐράνιον δικήν, εἶπατε ἡμῖν, τί ἔγνωτε. Οἱ εἶπαμεν αὐτοῖς· Ἀπιστίαν νοσεῖτε, καὶ οὔτε χωρὶς ὄρκου, οὔτε μεθ' ὄρκου πιστεύετε, ἀλλὰ τῷ ἀβουλήτῳ ἑαυτῶν σκοπῷ ἀκολουθεῖτε. Ὁ γὰρ Χριστὸς, ὁ τοῦ Ὑψίστου παῖς, ἐγενήθη, καταλύων τὸν νόμον ὑμῶν, καὶ τὰς συναγωγὰς. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπερμαντείας ἀρίστης ὥσπερ κατατοξευόμενοι (31), οὐκ ἴδως ἀκούετε τὸ βρομα τοῦτο, ὅπερ αἰφνίδιον ἐπίσθη καθ' ὑμῶν. Οἱ δὲ καθ' ἑαυτοὺς βουλευσάμενοι, παρεκάλεσαν ἡμᾶς, δεξαμένους δῶρα παρασιώπησαι τὸ τοιοῦτον ἐκ τῆς τοιαύτης χώρας αὐτῶν, « ἵνα μὴ ἀποστασία γένηται, φασίν, εἰς ἡμᾶς. » Ἡμεῖς ἰδὲ εἶπαμεν· Δῶρα ἡμεῖς εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἠγάγαμεν, πρὸς τὴν κηρύξαι, ἅπερ ἔγνωμεν ἐν τῇ χωρᾷ ἡμῶν, μεγαλεῖα ἐν τῷ γεννησθαι αὐτὸν, καὶ λέγετε λαβόντας ἡμᾶς δῶρα, τὰ ὑπερουρανοῦ (32) Θεότητος δημοσιεύοντα κρύψαι καὶ τὰ τοῦ Ἰδίου βασιλείως ἐντάλματα παρῶν; Οἱ δὲ, πολλὰ παρακάλεσαντες ἡμᾶς, ἀπέλυσαν. Τοῦτο δὲ τε (33) βασιλεύοντος τῆς Ἰουδαίας μεταστατελαμένου ἡμᾶς, καὶ καλῆσαντος πρὸς ἡμᾶς (34) τινα καὶ ἐρωτήσαντος, ἅτινα εἶπαμεν αὐτῷ, εἰς ἅπερ καὶ ἐχολώθη ὄλος (34'). Ἀπίσθημεν δὲ (35), ἐπ' αὐτοῦ, μὴ προσέχοντες αὐτῷ, εἰ μὴ ὡς ἐνὶ εὐταλείᾳ.

Nulla nos interrogaret, ad quæ ipsi etiam haud gravate
cum attendentes, quam ad hominem quemdam imæ

Ἦθομεν δὲ ἐνθα ἀπεστάλημεν, καὶ εἰδομεν τὴν γενήσασαν καὶ τὸν γεννηθέντα, τοῦ ἀστέρος δεικνύοντος τὸ θεοποτικὸν βρέφος. Εἶπαμεν δὲ τῇ μητρὶ· Τίς καλῆ, περίφημη μήτηρ; Ἥτις λέγει· Μαρίμ, δεσπόται. Εἶπομεν δὲ αὐτῇ· Πόθεν ὄρμωμένη; Ἡ δὲ· Ἐκ ταύτης, φησί, τῆς Βηθλεωτῶν χώρας. Εἶπαμεν δὲ· Οὐκ ἔσχεις ἄνδρα τινά; Ἡ δὲ φησί· Μεμνηστέμαι μόνον πρὸς γαμιαίων συμβόλων, μεμνημένης δὲ μου τῆς διανοίας. Οὐκ ἠβουλόμην γὰρ εἰς τοῦτο ἐλθεῖν. Πάνυ δὲ ὀλιγωρούσης μου, σαββάτου διαφάσαντος καὶ ἡλίου εὐθὺς ἀνατείλαντος, ἐπίσθη μοι ἄγγελος, εὐαγγελίζόμενός μοι ἐξαίφνης λόγον τινά. Καὶ θορυβηθεῖσα ἀνέκραξα· Μηδαμῶς μοι τοῦτο, Κύριε, ἄνδρα γὰρ οὐκ ἔχω. Καὶ ἐπίστωσέ με, βουλῆσει Θεοῦ τὸν λόγον τοῦτον ἔχειν.

(28) Ms. uterque, πάλιν, καὶ ἅπερ καὶ. Primum καὶ aperte expungendum.

(29) Ms. uterque contra regulas grammaticæ, φθάναντες δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα.

(30) Ms. uterque solæce, φησί, quod et infra.

(31) Ms. uterque, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ὑπερμαντείας ἀρίστης κατατοξευόμενοι. Vel ita legendum, ut dedi,

PATROL. GR. X.

tum suum iis, qui tum vixerunt, talia narrarunt, quæ etiam aureis laminis inscripta sunt hunc in modum :

Cum Jerosolytam venissemus, signum atque adventus noster universam civitatem commovit. Quid hoc, aiebant, Persarum sapientes adesse, simulque novam super ipsos stellam apparere? Interrogaruntque nos primores Judæorum : Quid sibi hæc volunt, quam ob causam huc venistis? Quibus nos respondimus : Quem vos nominatis Messiam, natus est. Illi, his auditis, tametsiabantur, nec tamen manus nobis injicere audebant. Dixerunt autem ad nos : Cœlestem vindictam obtestamur, ut nobis dicatis, quid de hac re noveritis. Quibus nos : Incredulitate laboratis, et neque juratis, neque injuratis nobis creditis, sed incogitantibus vestræ inhæretis. Christus, Altissimi Filius, natus est, legem vestram una cum synagogis exterminaturus. Hicircò vos, nuntio hoc exoptatissimo quasi telo percussis, nomen istud perhorrescitis, quod tam subito cervicibus vestris iastat. Illi, collatis inter sese consiliis, hortabantur nos, ut acceptis muneribus, nemini indicaremus, rem talem in hac ipsorum regione accidisse, « ne defectio, aiebant, inter nos oriatur. » Quibus nos respondimus : Nos munera in honorem ipsius attulimus, ad contestaada prodigia quæ ipso nato in regione nostra acciderunt, et vos inducere nos vultis, ut, acceptis muneribus, ea quæ Numen ipsum, cœlo sublimis, nobis manifestavit, silentio premamus, simulque regis nostri mandata transgrediamur! Ast illi, multum adhuc nos cohortati, tandem irritè conatu discessere. Pari modo nos gessimus, cum ipse rex Judææ nos accerseret, atque inter varios sermones non respondimus. Discessimus ab illo, non magis ad plebis, licet totus ira ferveret.

Tandem illuc, quo missi fueram, pervenimus, vidimusque genitricem una cum genita ab ipsa protè, stella nobis Dominicum infantem monstrante. Diximus autem ad matrem : Quomodo vocaris, celeberrima mater? Quæ ait : Maria, domini. Cui nos : Unde orta? Ad quod illa : Ex hæcæ Bethleemitarum regione. Habesue, inquebamus, virum? Desponsata tantum sum, respondit illa, in speciem quamdam connubii, mente longe a connubio aliena. Nolui enim ad hoc pervenire. Cum autem prorsus ab eo abhorrerem, sabbato quodam illucescente, sub ipsum fere solis ortum astitit mihi angelus, annuntians mihi subito partum quemdam. Ad quæ ipsius verba ego compavescente exclamavi : Nequaquam mihi tale quid contingat, domine, virum enim non habeo. At ille fidem mihi adstruxit, divina me voluntate parituran.

vel si particula ὡς loco suo relinquatur, ἀρίστης mutandum in καλίστης.

(32) Ms. uterque ὑπουρανοῦ.

(33) Subintellige ἐποιοῦμεν.

(34) Præpositio πρὸς in utroque ms. deest.

(34') Locus turbatus, quem vertendo sanavit interpretes. EDIT. PATROL.

(35) Ms. uterque, δέ.

Diximus autem nos ad illam : Mater, mater, omnes Persarum dii beatam te prædicarunt. Magna est gloria tua. Cunctas illustres feminas antecellis, majorque est dignitas tua, quam omnium totius mundi reginarum.

Infans porro ipse humi sedebat, secundumque ei annum illa esse aiebat, matri vultu non absimilis. Erat autem ipsa longiusculis manibus, corpore delicatior, ad frumenti colorem accedente, facie rotunda, comam habens colligatam. Cum vero nobiscum haberemus servum pingendi apprime peritum, amborum imaginem domum retulimus, quæ in primario templo manu nostra cum hac inscriptione dicata est : Jovi Mithræ, Deo magno, regi Jesu, imperium Persicum dedicavit.

Tollentes deinde infantem singuli atque in ulnis gestantes, cum osculati essemus et adorassemus, dedimus illi aurum, myrrham et thus, dicentes : Donis tuis te muneramur, dominator cœli, Jesu. Non bene gubernarentur, quæ gubernationi humanæ non subsunt, nisi tute adesses. Non aliter superna infernis jungerentur, nisi ipse descendisses. Non tantum efficit famulus, a domino missus, quam dominus ipse; non tantum rex, si bellum satrapis demandet, quam si imperio ipse fungatur. Decuit hoc sapientiam tuam, ita cum hominibus agere.

Infans autem exultabat, et ridebat propter blanditias et sermones nostros. Regressi vero ad matrem, exhibito illi, ut par erat, honore, quem et ipsa nobis exhibuit, reversi sumus in diversorium nostrum. Facto vero vespere astitit nobis terribilis et expavefaciens quidam, dicens ad nos : Confestim exite, ne insidiis opprimamini. Cui nos trementes reposuimus : Quisnam est, qui tantæ legationi insidias struere ausit, divine bellidux! Herodes, aiebat ille. Verum actutum exsurgite, et salvi in pace domum redite.

Nos autem celerrime omni studio nos inde propinquimus et omnia, quæ vidimus, Jerosolymis nuntiavimus. Ecce igitur, hæc vobis de Christo retulimus, et vidimus Christum, Salvatorem nostrum, qui se ut Deum pariter et hominem nobis manifestavit. Ipsi gloria et imperium in sæcula sæculorum. Amen.

(36) Ms. uterque, υπερῆραι.

(37) Ms. uterque, μακρὴν τὴν χῆραν ἔχουσα.

(38) Ms. uterque perturbato prorsus sensu, ᾧ ἐχρηματίσθη γράφων οὕτως.

(39) Cod. 199, οὐκ ἄλλως. Leg. διακρίτο.

(40) Ms. uterque, ἀποστέλλει.

A Ἡμεῖς δὲ εἶπαμεν αὐτῇ· Μῆτηρ, μήτηρ, ἅπαντες οἱ θεοὶ Περσῶν ἐμακάρισάν σε. Τὸ καύχημά σου μέγα. Ὑπερῆραι (36) γὰρ πάσας τὰς ἐνδόξους γυναικας, καὶ πασῶν βασιλῶν βασιλικωτέρα ἐφάτης.

Τὸ δὲ παιδίον ἐν τῇ γῆ ἔκαθίζετο, δευτέρου, ὡς ἔλεγεν αὐτῇ, ἔτος αὐτῷ, μερικὸν τῆς τεκούσης ἔχον τὸν χαρακτῆρα. Ἦν δὲ αὐτῇ μακρὰς τὰς χεῖρας (37) ἔχουσα, τὸ σῶμα τρυφερώτερον, σιτόχροος, στρογγυλοπρόσωπος, ἔχουσα τὴν χαίτην δεδεμένην. Ἐχόντες δὲ μεθ' ἑαυτῶν εὐφυῆ παιδα ζωγράφου, ἀμφοτέρων τὴν ὁμοίωσιν τῇ χῶρᾳ ἡμῶν ἠγάγομεν, καὶ ἐνετέθη ἐν τῇ χειρὶ ἡμῶν, ἣ ἔχρηματίζομεν γράφοντες οὕτως (38) ἐν τῷ διοπετεῖ ἱερῷ· Δι! Ἥλιψ, Θεῷ μεγάλῳ, βασιλεῖ Ἰησοῦ, τὸ Περσικὸν κράτος ἀνέθηκεν.

B Ἄραντες δὲ τὸ παιδίον ἕκαστος ἡμῶν καὶ ἐν ἀγκάλαις βαστάσαντες, ἀσπασάμενοι αὐτὸ καὶ προσκυνήσαντες, δεδώκαμεν αὐτῷ χρυσὸν, σμύρναν καὶ λίβανον, εἰπόντες αὐτῷ· Σοὶ τὰ σὰ φιλοτιμοῦμεν, οὐρανοδύναμι Ἰησοῦ. Οὐ καλῶς (39) διοικεῖτο τὰ ἀδιοίκητα, εἰ μὴ σὺ παρείης. Οὐχ ἐτέρως ἐμίσητο τὰ ἄνω τοῖς κάτω, εἰ μὴ αὐτὸς κατέθης. Οὐ τοσοῦτον ἀνύεται διακονία, εἰ τὸν τε δοῦλον ἀποστέλλῃ (40) τις, ὡς ὅσον ἑαυτὸν παραγενέσθαι, οὐδὲ βασιλεὺς πέμπων ἐπὶ πόλεμον σατράπας, ὡς ὅσον τὸ ἑαυτὸν ἐνδημῆσαι. Ἐπρεπε τοῦτο τῇ σοφῇ σου μεθόδῳ, τοὺς ἀνθρώπους (41) μεθοδεῦσαι τοιούτως.

Τὸ δὲ παιδίον ἐσχίρτα, καὶ ἐγάλα ταῖς κολακείαις καὶ τοῖς λόγοις ἡμῶν. Καὶ συνταξάμενοι τῇ μητρὶ καὶ αὐτῇ ἡμᾶς τιμήσασα καὶ ἡμεῖς δοξάσαντες, ὡς ἔδει, ἤλθομεν, ἐν ᾧ τόπῳ κατελύομεν (42). Καὶ ἐσπέρας γενομένης ἐπέστη ἡμῖν τις φοβερός καὶ ἐκπλαγῆς, λέγων ἡμῖν· Τὸ τάχος ἐξέλυθετε (43), μὴ τινα ἐπιβουλήν ὑποστίητε. Ἡμεῖς δὲ μετὰ δειλίας εἶπαμεν· Καὶ τίς ἐστὶν ὁ ἐπιβουλεύων τῇ τοσαύτῃ πρεσβείᾳ, θεῖε στρατηγέ; Ὁ δὲ· Ἡρώδης. Ἀλλὰ πάραυτὰ ἀναστάντες πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ διασωζόμενοι.

Ἡμεῖς δὲ ταχύοντες ἀπήραμεν ἐκεῖθεν πάση σπουδῇ, καὶ ἅπαντα ἐπηγγελάμεν, ἃ εἶδομεν, ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἰδοὺ οὖν τοσαῦτα περὶ Χριστοῦ ἐλέξαμεν ὑμῖν καὶ εἶδομεν Χριστὸν, Σωτῆρα ἡμῶν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον γνωριζόμενον. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

(41) Ms. uterque ἀνάρτας, tyrannos. Quod cum hic locum habere non possit, mutavi in ἀνθρώπους. An forte legendum ἀντεργάτας?

(42) Ms. uterque, κατελύομεν.

(43) Ms. uterque, ἐξέλυθετε.

S. CALLISTUS I

PONTIFEX ROMANUS ET MARTYR

NOTITIA

(Mass, *Concil. I*, 735, ex Libro pontificali Damasi papæ. Vtd. *Patrologiæ Latinæ* tom.° CXXVII, col. 1317, in Anastasio Bibliothecario.)

Callistus (1) natione Romanus, ex patre Domitio, de regione urbis Ravennatum, sedit annos 5, menses duos, dies 10 (2). Fuit temporibus Macrini et Heliogabali, a consulatu Antonini et Alexandri. Hic martyrio coronatur (3). Hic constituit (4) jejunium quater in anno fieri, frumenti, vini et olei gratia, secundum prophetiam. Qui sepultus est in cœmeterio (5) Calepodii, via Aurelia, milliario tertio (6), pridie Idus mensis Octobris. Hic fecit ecclesiam sanctæ Mariæ trans Tiberim. Et fecit aliud cœmeterium via Appia, ubi multi sacerdotes et martyres requiescunt, quod appellatur usque in hodiernum diem cœmeterium Callisti. Hic fecit ordinationes quinque per mensem Decembrem, presbyteros 16, diaconos 4, episcopos per loca 8. Quievit episcopatus dies 6.

(1) *Callistus*. Post interregnum 6 dierum, 11 die Septembris anno Dominicæ incarnationis 221, qui est Antonini Caracallæ secundus, pontificatum gubernandum accipit Callistus, patria Romanus, vigilantissimus Ecclesiæ pastor, miraculis et sanctitate clarus, qui Privatam ulceribus plenum precibus sanavit. Vide Baron. anno 220. Sev. Bin.

(2) *Sedit annos 5, menses duos, dies 10*. Cum sub Alexandro imperatore, anno imperii illius tertio, qui est Christi 226, pridie Idus Octobris martyrio affectus sit, ut ecclesiasticæ tabulæ referunt, quinque quidem annis, sed uno duntaxat mense, et diebus 12 sedisse invenitur. Id.

(3) *Hic martyrio coronatur*. De martyrio Callisti Romanum Martyrologium hæc continet: *Romæ, via Appia, natalis beati Callisti papæ et martyris, qui Alexandri imperatoris jussu diutius fame in carcere cruciatus, et quotidie fustibus cæsus, tandem e fenestra domus, in qua custodiebatur, præcipitatus, utque in puteum demersus, victoriæ triumphum promeruit*. Sed cum Alexander imperator, teste Lampridio in *Alexandro*, Christianam rem non solum non læserit, sed potius plurimum promoverit, Christum inter deos habuerit, eique matutinis horis in larario suo rem divinam fecerit, ac, nisi oraculis deorum dissuasus fuisset, templum eidem erigere decreverit, Christianorum moribus delectatus fuerit, eos provinciarum rectoribus imitandos proposuerit, iisque demum, popinariis expulsis, ad conventus faciendos publicum locum, ex quo olim, regnante Augusto, Christo in Bethlehem nascente, oleum scaturit, concesserit, ac ibidem per Callistum pontificem templum in honore partus virginæ consecratum erigi permisit: hac, inquam, voluntate optima cum erga Christianos affectus fuerit, Callistum pontificem non ipsius Alexandri imperatoris expresso jussu ac decreto, sed potius consilio ac decreto jurisconsultorum, et imprimis Ulpiani, quem Christianis, velut sacrilegis, infestissimum fuisse, ex Lactantio Firmiano lib. v, c. 11 et 12 constat, occisum fuisse verius esse putavimus. Hic enim,

A teste Lampridio ibidem, Alexandri imperatoris tutorem egit, principi primo loco assedit, præfecturam prætoriam, dignitatem amplissimam, imperatoris concessu administravit, ac scriniorum magister exstitit, adeo ut hujus arbitrio pene cuncta imperator faceret, dicereturque jussu Alexandri accidisse, quod mandato et consilio solius Ulpiani factum fuerat. De quibus vide Baron. anno 225, num. 1, 2, 3, 4, etc.; item anno 226, n. 4. Id.

(4) *Hic constituit*. Hoc decretum exstat epistola ejus prima. Vide quæ dicemus in notis ad illam epistolam. Id.

(5) *In cœmeterio*. Cœmeteriorum, quorum in vitis pontificum apud hunc auctorem diversis in locis mentio fit; quadraginta tria recensentur a Baronio anno Christi 226, num. 8 et 9. Nominantur autem cœmeteria illa loca, in quæ Christiani suorum defunctorum corpora unguentis delibuta sepelienda deferebant: appellabant autem ea loca cœmeteria, quod fides doceret, Christianos non mori, sed rursus excitandos, interea in Domino obdormire. Tertullianus *De corona militis*. Hæc alibi nominantur interdum aræ, tumbæ, catatumbæ, et ex natura loci, cryptæ arenariæ. His in locis Christianorum duntaxat, non autem ethnicorum gentilium defuncti sepeliebantur, ideoque diebus Dominicis a Christianis frequentari solebant: quod deinceps aliorum imperatorum edictis vetitum, aliorum vicissim Christianis concessum. Vide Baronium anno 130, n. 2; anno 226, n. 10 et 11; anno 260, n. 17; 258, n. 7; item 262, n. 77 et 78. Id.

(6) *Milliario tertio*. Ab Urbe nimirum: lege enim 12 tabularum, teste Cicer. *De leg. lib. II*, vetitum fuerat, defunctum intra mœnia sepelire. Hæc igitur lege cogebantur etiam Christiani suos mortuos extra mœnia sepelire, nisi forte quis clanculum (quod sæpius accidit) cadaver martyris sustulisset, ac in domo propria sepelisset. Sub Christianis imperatoribus sanctorum ossa in ecclesiis translata sunt. Baron. anno 226, n. 7 et 12.

NOTITIA ALTERA.

(D. CONSTANT, *Epistolæ Rom. pont.*, tom. I et uncl., p. 114.)

Post Zephyrinum Callistus, qui et ab Optato et Augustino *Calixtus* nuncupatur, anno Heliogabali primo, circa initium anni Christi 219 ordinatus, quinquennio non penitus elapso, anno 223, Octobris xiv die, quo et festum ejus colitur, martyrio vitam finiit¹. In Eusebii *Chronico* simpliciter quinque pontificatus anni ei tribuuntur. In catalogo autem Bucheriano, cui et pontificalis suffragatur liber, annos 5, menses 11, dies 10 Ecclesiam gubernasse adnotatur. Sed non cohæret sibi prædictus catalogus, ubi Callisti episcopatum a consulatu Antonini et Adventi usque Antonino III (leg. IV) et Alexandro, hoc est ab anno Christi 218 ad 222, desinit. Neque etiam id, quod in libro Pontificali habetur, *Fuit temporibus Mæcrini et Heliogabali a consulatu* (leg. ad consulatum) Antonini et Alexandri, cum Eusebii seu *Chronico* seu *Historia* concordat. Utrobique enim Heliogabalo in Mæcrini demortui locum imperante, et Zephyrinus obiisse, et Callistus Ecclesiae regimen suscepisse memorantur.

De decreto, et epistolis Callisto ascriptis.

1. Si vulgato Pontificali libro habenda fides, Callistus constituit jejunium quater in anno fieri, frumenti, vini et olei gratia, secundum prophetiam. In Fossatensi ms. nunc bibliothecæ Colb. cum quo et alter reginæ Suecorum apud Bolland. tom. I April. propil. consentit, idem decretum sic enuntiatur: *Hic constituit jejunium die Sabbati ter in anno fieri, frumenti, vini et olei, secundum prophetam, quarti mensis, septimi et decimi.* Lectionem utramque perinde componit Isidorus Mercator, ac si legisset: *Jejunium, quod ter in anno fieri solebat, quater fieri*

¹ Euseb. lib. vi cap. 21.

A constituit. Ita enim eum scribentem inducit: *Jejunium, quod ter in anno apud nos celebrare didicisti, convenientius nunc per quatuor tempora fieri decernimus.*

2. Quatuor anni temporibus feria quarta, sexta et Sabbato jejunandi morem in Ecclesia Romana saltem quinto sæculo generaliter receptum esse Leonis sermones fidem faciunt. Hunc autem morem a legalibus institutis desumptum etiam apud Christianos apostolica auctoritate perseverasse, idem Leo docet. *Unde merito*, inquit serm. 9 de jejuio decimi mensis, *disposuerunt apostolicæ sanctiones, ut veterum jejuniorum utilitas permaneret: et licet Ecclesiæ consuetudo prolixioribus se castigationibus exercere didicisset, amplecteretur tamen continentiae sanctificationem ex lege venientem: quibus enim donatum erat posse quod majus est, indecens fuit non celebrare quod minus est.* Et serm. 8 de jejunio septimi mensis, c. 3 ait: *Licet tempus omne (jejunii) sit congruum, hoc tamen habemus aptissimum quod et apostolicis et legalibus institutis videmus electum.* In sermone autem 4, c. 2, hoc jejunium generale ac totius Ecclesiæ esse tradit: quod saltem de Romana intelligendum. Quocirca serm. 3, c. 2, de eodem prædicat: *Jejunium vero, quod universa Ecclesia suscipit, neminem a generali purificatione sejungit; et tunc fit potentissimus Dei populus, quando in unitatem sanctæ obedientiæ omnium fidelium corda conveniunt.*

3. Callisto Isidorus Mercator duas supposuit epistolas, genuino parenti aliquando cum reliquis ipsius setibus reddendas.

ACTA S. CALLISTI PAPÆ MARTYRIS ROMÆ.

(Acta Sanctorum Bolland., Octobris tom. VI, die 14, p. 601.)

MONITUM.

Callistiani martyrii Acta, cum variis vetustisque mss. collata, magnam partem jam pridem edidit, ac Commentario illustravit Henschenius tom. II Maii, ad diem ejusdem mensis decimum, pag. 498 et seqq. quatuor; non quidem integra, sed eatenus tantum, quatenus SS. Calepodii, Palmatii, Simplicii, Felicis, Blandæ aliorumque martyrum, de quibus illic agebat, gesta continebant; omissa parte reliqua, qua reliqua S. Callisti gesta et S. Asterii, qui S. Callistum tumulavit, et Privati militis martyrium explicatur.

Dabimus hæc integra ex eodem, quo usus est Henschenius, manuscripto. Credit Henschenius Acta hæc per notarios Romanos fuisse conscripta; secutus, ut opinor, quæ in fronte Ms. leguntur, verba, quæ sunt hujusmodi: « Gesta præclara S. Calixti papæ et aliorum martyrum conscripta per notarios Romanos; » sed nimium facile: neque enim ea simplicitate, quæ primigeniis sincerisque martyrum Actis propria est, sunt prædita, neque nævis carent qui imputari notariis Romanis nequeant: unde nescire se Sollerius ait in Observatione ad laterculum Usuardinum diei decimi mensis Maii, quid movere Henschenium potuerit, ut in eam abiret sententiam.

At quanquam a notariis Romanis ea Acta conscripta non fuerint, magnæ tamen sunt antiquitatis, ut quæ Bedæ, Adoni, Rabano, qui ipsismet eorum non raro verbis utuntur, præluxere, uti facile fatebitur is, qui eorum textus, quibus de Sanctis Martyribus in Actis S. Callisti memoratis agunt, consuluerit, cum Actisque contulerit: nec enim dici potest, non ex Actis Martyrologorum Annuntiationes, sed ex his Acta fuisse conflata: quod vel ex Bedæ verbis, Callistiana Acta citantis, refellitur. Posteaquam enim ad diem x Maii hæc de SS. Calepodio, Palmatio et Simplicio scripsit: « Romæ Natale Calepodii senis presbyteri, sub Alexandro imperatore, qui eum fecit occidi a Laodicio, et corpus trahi per civitatem atque in Tiberim jactari die Kalendarum Maiarum. Quod inventum piscatores levaverunt, et narraverunt Calixto episcopo. At ille acceptum condidit cum aromatibus et linteaminibus, et sepelivit eum in cœmeterio ejusdem via Aurelia, milliario ab Urbe tertio vi Idus Maii. Tunc decollatus est ab Alexandro Palmatio consul cum uxore et filiis et aliis quadraginta duobus (cum quibus et Simplicius senator) qui per doctrinam Calixti papæ et Calepodii presbyteri nuper fuerant baptizati: » mox addit: « Scriptum in Passione S. Calixti papæ. » Et vero, quam hæc Bedæ cum Actis verba conformia sint, vide: de Calepodio quidem num. 8 leges: « Quem fecit (Alexander) occidi gladio et corpus trahi per civitatem sub die Kalendarum Maii: cujus corpus jactari fecit in Tiberim . . . Quod inventum levantes (piscatores) de flumine, renuntiaverunt B. Calixto episcopo . . . quod corpus sanctum acceptum condidit cum aromatibus et linteaminibus et cum hymnis, et sepelivit eum in cœmeterio ejusdem, sexto Idus Maii. » De Palmatio vero num. 3: « Baptizavit (Callistus) autem et omnem domum Palmatii et uxorem et filios promiscui sexus quadraginta duos. » Rursum ad diem xiv Octobris de S. pontifice Beda: « Natale S. Calixti papæ: qui in persecutione Alexandri imperatoris diutius fame cruciatus et quotidie fustibus cæsus, per visionem a presbytero suo Calepodio, qui antea martyrium consummaverat, confortatus et consolatus est: qui in carcere eodem positus quemdam militem, nomine Privatam, ab ulcerum dolore ac fœditate simul et infidelitate curavit. Quod audiens Alexander, ipsum quidem militem fecit plumbatis deficere: beatum vero Callistum per fenestram domus præcipitari; et ligato ad collum ejus saxo in puteum demergi, et in eum (sic) per rudera cumulari. Post dies vero septemdecim presbyter ejus Asterius, cum clericis noctu veniens, levavit corpus et sepelivit in cœmeterio Calepodii pridie Idus Octobris. » Legesis num. 8 et 9 Actorum, eadem fere verba reperies: idem experire, si Adonis verba cum Actorum verbis conferre volueris. Unde efficitur, Acta S. Callisti sæculo octavo, quo Beda floruit, esse, et multo quidem fortasse, antiquiora.

Cum enim Beda his Acta antiquiora non repererit, nec vero simile fiat tum recens, cum Martyrologium suum Beda confecit, fuisse exarata, est sane cur jam Bedæ ævo vetusta fuisse, non inficiemur; quanquam obscurum incertumque admodum sit, quo primum sæculo nata sint. Petrus Morettus ecclesiæ S. Mariæ trans Tiberim Canonicus, tom. I de S. Callisto papa et martyre ejusque basilica, anno 1752 typis Romanis edito, Disquisitione 1, cap. 9, multa erudite congressit, quibus probare contendit, scripta esse: (vide citatum cap. num. 67, pag. 212) « cum nondum excidisset memoria gestorum, quippe quæ (S. Callisti Passio, et quidem qualis hodie legitur), ad usum fuerit Romanæ Ecclesiæ primis post concessam Christianæ religioni tranquillitatem sæculis. « Ac proinde, » Maxima hinc, inquit, scriptio antiquitas nec minor propterea auctoritas. »

ACTA MARTYRII.

1. Temporibus Macrini et Alexandri (1) divino incendio concremata est pars Capitollii a meridiano, et iura templum Jovis ruit manus sinistra aurea et eliquata est. Venerunt autem aruspices et sacerdotes ad Alexandrum, dicentes ut sacrificiis placarentur dii eorum. Hoc audito jussit Alexander fieri petitionem eorum. Et dum sacrificarent, subito cœlo

A sereno, mane die Jovis (2), fulmine divino mortui sunt quatuor sacerdotes idolorum, et ara Jovis incendio concremata est (3): et factus est dies obscurus, ita ut omnis populus Romanus fugeret foras extra muros. Et dum dispergeretur populus per fugam, venerunt trans Tiberim in urbem ad templum Ravennatum (4), et audierunt in quodam cœnaculo

(1) « Hæc, inquit Henschenius, infra non raro citandus, tom. II Maii pag. 501 in Adnotatis ad Passionem S. Calepodii et Soc. MM., claritatis causa ita legenda forent: « A temporibus Macrini usque ad tempora Alexandri hæc gesta sunt. » Successit Antonio Caracallæ mense Aprili occiso Macrinus anno 217: Macrino Heliogabalus extinctus anno 222 die vi Martii ex Pagii calculo; secundum Henschenium, x. Zephyrinus papa obiit anno 217, die xxvi Julii; successit Zephyrino Callistus die probabilis secunda Augusti, martyrio coronatus die xii Octobris, anno Alexandri primo.

(2) Videsis dicenda not. 21.

(3) Additur in ms. Ultrajectino: « Anno Domini cxxii. » Henschenius cit. Porro nihil hactenus narrata præ se ferunt incredibile, cum et Suetonius

his non admodum absimilia in Galba scribat: « Novissimo Neronis anno . . . tacta de cœlo Cæsarum æde, capita omnibus simul statuis deciderunt: Augustique sceptrum e manibus excussum est. » Ex Moretto in Adnotatis in Passionem S. Callisti.

(4) Verba sunt minus ordinatim collocata: rectius scripsisset auctor: « Venerunt trans Tiberim in urbem Ravennatum ad templum, » in cujus nempe cœnaculo Christianos psallentes Romani ex Urbe fugientes audiverunt. Videtur id templum idem esse, quod a Callisto jam ante sacris Christianorum usibus addictum, ac S. Mariæ dedicatum, Alexander, adhuc forte cæsar, Heliogabalo res publicas parum curante, repulsis popinariis, Christianis adjudicavit.

multitudinem Christianorum psallentem : inter quos erat Calixtus episcopus cum clero suo. Audiens autem hoc unus ex consulibus (5), nomine Palmatius, multitudinem Christianorum collectam in quodam loco, nuntiavit Alexandro dicens : Magne Princeps, hoc signum ideo factum est, quia civitas sordescit. Si ergo purificata fuerit, gaudebimus simul de gloria culminis vestri et Republica fulgebit. Alexander dixit : Purificetur. Tandem declaravit nobis, quæ est ista purificatio? Respondit Palmatius : Ut profani non sint. Alexander dixit : Qui sunt profani? Respondit Palmatius : Christiani. Alexander dixit : Ego præcepi semel atque iterum, ut ubicunque inventi fuerint, puniantur, aut offerant diis immortalibus libamina (6). Respondit Palmatius, dicens : Per claritatem vestram ego audivi, cum tristis essem propter signum quod factum est, quomodo canticis et incantationibus in quodam loco clamaret in regione trans Tiberim multitudo Christianorum : unde non mirum, si causa hæc fecit hoc signum.

2. Dixit ei Alexander : Accipe potestatem, ut ubicunque eos inveneris, trabas ad sacrificandum, ad placandos deos : aut certe exquisitis eos tormentis afflige (7). Tunc Palmatius, accepta potestate, collecta multitudine militum, venit trans Tiberim, ubi collecta erat multitudo Christianorum cum B. Calixto : inter quos erat Calepodius (8), senex presbyter : et venientes in quoddam cœnaculum (9), ingressi sunt decem milites : et cum ingressi fuissent omnes, hi decem milites subito cæci facti sunt. Respondit Calepodius senex presbyter et dixit : Filii mei, quem quæritis? Illi autem clamabant dicentes : Accendite nobis luminaria, quia obscuratus est ante nos locus iste. Dixit autem Calepodius presbyter : Deus qui videt omnia, ipse cæcavit oculos vestros. Tunc palpantes illi descenderunt cæcati. Hæc autem cum vidisset Palmatius, timore territus, fugiens nuntiavit omnia Alexandro. Eodem igitur die Alexander jussit milites, qui cæci facti fuerant, ut in conspectu suo ducerentur. Et dum cognovisset

(5) Consules anno 222 ordinarii fuerunt Heliogabalus et Alexander; sed Heliogabalo potuit substitui Palmatius, quod Henschenius, vel id muneris antea gessisse, quod alii censent; vel denique consulis appellatio paulo latius sumitur, quæ aliis etiam dignitatibus in Actis Sanctorum interdum attributa invenitur.

(6) Hujusmodi responsum Alexandri, nullo juris ordine servato, nec ullo speciatim objecto crimine, nisi quod profani, seu Christiani essent, mortis sententiam, nisi diis sacrificarent, ferentis, nimium ab Alexandri humanitate et æquitate abhorret, quam ut ex ejus ore profectum fuerit: illatum quidem S. Callisto cæterisque memoratis in hisce Actis Martyribus mortis supplicium est, sed, Alexandro invito ac in Ulpiani ejusve similium machinationibus, etsi contra animi propensionem, connivente potius, quam jubente.

(7) Idem esto de hoc responso judicium.

(8) Colitur die x Maii, ad quem Passionis ejus et Sociorum Acta illustravit Henschenius supra citatus.

A milites, cœpit clamare : O cives optimi! Videte artem magicam (10). Respondit Palmatius, et dixit : Si per magicam artem istud factum est; ubi sunt virtutes deorum nostrorum? Jubeat itaque pietas vestra afferri et immolari diis, ne pereat respublica propter eorum incantationes. Et præcepit Alexander ut immolaretur Mercurio, et responsa cognosceret. Emanavit autem præceptum (11) universo vulgo, ut omnes ad Capitolium accederent de urbe Roma, ita ut qui inventi fuissent in habitaculis suis die Mercurii (12), omnes interficerentur; et misso præcone ita declaratum est, ut omne vulgus die Mercurii sine dilatione ad Capitolium cum principe conveniat : qui vero non accurrerit, capite puniendum se esse cognoscat. Occurrente die supra dicto omnis populus Romanus ad Capitolium accurrerit. Palmatius quoque cum omni domo sua venit ad Capitolium cum porcis et vitulis (13).

3. Et factum est dum occisione pecudum effunderetur sanguis, et incantarent carminibus sacerdotes; virgo templi nomine Juliana, arrepta a dæmonio, clamabat dicens : Deus Calixti, ipse est Deus vivus et verus : ipse indignatus est pollutionibus Reipublicæ vestræ, et conteret regnum mortale vestrum, quia non adoratis veritatem. Audiens hoc Palmatius, solus occurrit ad B. Calixtum in regione trans Tiberim in urbe Ravennatum; et misit se præcipitans et introivit in domum ubi collecta erat multitudo Christianorum, et cecidit ante pedes B. Calixti, dicens : Cognovi Jesum Christum esse Deum verum, quem dæmones confessi sunt hodie : per ipsum te adjuro, ut liberes me a cultura dæmonum et lapidum : baptiza me sicut prædicas. Dixit ei Calixtus episcopus : Noli deridere errando veritatem. Respondit Palmatius cum lacrymis, dicens : Domine, non derideo : quia cognovi in cæcitate militum, et in responsione virginis, quia Dominus meus Christus tuus est. Respondit Calepodius senex et dixit ad beatum Episcopum : Beatissime Pater, petenti baptismum noli denegare. Eodem tempore indixit jejunium (14) ei uno die, et

(9) Partem superiorem templi, de quo ad not. 4.

(10) Palmatius quidem, quæ facta fuerant, Alexandro nuntiaverit : at is mellus de Christianorum institutis moribusque, probe sibi cognitis, judicabat, quam ut ea magicis Christianorum artibus facta continuo crederet.

(11) Præceptum hujusmodi, ut ex sequentibus patet, et publicum et generale fuisset, saltem respectu Romanorum : at id ab ipsomet Alexandro datum fuisse, difficile creditu est : secus vero datum fuisse ejus nomine ab iis, qui et Christianorum flagrabant odio, et, qua apud imperatorem valebant, auctoritate abutebantur.

(12) Vide infra not. 24.

(13) Mactatur vacca Minervæ,

Alipedi vitulus, taurus tibi, summe deorum.

Ovid. lib. iv *Metamorphoseon*.

(14) Advertat lector animum ad antiquos ritus in baptismo servatos. *Henschenius cit. Act. apost. cap. 2 v. 38*, Petrus ait : Penitentiam agite et baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi.

catechizavit eum : et allatam aquam de lympha putei, qui erat in eadem domo, benedixit . et deposito Palmatio in pelvim (15), dixit ei S. Calixtus episcopus : Credis ex toto corde in Deum Patrem omnipotentem, factorem visibilium et invisibilium? Respondit Palmatius : Credo. Et dixit ei : Et in Jesum Christum, Filium ejus (16)? Et iterum respondit : Credo. Et dixit ei : Et in Spiritum sanctum, Ecclesiam Catholicam, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem? Et exclamavit voce magna cum lacrymis Palmatius : Credo, Domine. Eadem hora cœpit clamare et dicere : Vere vidi Dominum Jesum Christum verum lumen, qui me illuminavit (17). Baptizavit autem et omnem domum Palmatii, et uxorem et filios, et promiscui sexus numero quadraginta duos. Ab eadem die cœpit Palmatius omnem facultatem suam pauperibus Christianis erogare, perquirere regiones et cryptas, ut ubicunque inveniret aut in custodia aut absconso Christianos, de facultatibus suis victum vel tegumentum ministraret.

4. Post dies vero triginta duos (18), requiritur Palmatius ab Alexandro, cui nuntiatum est, quia Christianus est, et alijs suadet. Tunc Alexander jussit eum præsentari. Qui cum tentus fuisset a quodam Torquato tribuno, et missus in custodiam Mamertini (19) ; post triduum (20) indicavit Alexandro Torquatus, Palmatium in custodia mancipatum. Tunc Alexander gaudens jussit eum sibi præsentari. Et vincetus catenis Palmatius ingreditur ante Alexandrum. Quem cum vidisset, jussit eum solvi, et dixit ei : Sic amens factus es, o Palmati, ut deseras deos, et quæras et colas hominem mortuum (21)? Palmatius tacuit. Dixit ei Alexander : Loquere fiducialiter : ne timeas. Respondit Palmatius dicens : Si datis licentiam, loquimur veritatem. Dixit ei Alexander : Excepta deorum injuria, loquere. Dixit ei Palmatius : Optime princeps, si adverteas, non sunt dii, sed sunt factura hominum mortalium. Modo quiddam cognoscat mansuetudo vestra, qui debent coli : qui sunt aut fabricantur a mortalibus, quales sint, vos judicate. Sed precor ego infelix claritatem vestram : dicas deo tuo ut loquatur, et cum interrogavero, respondeat : et cum hoc factum fuerit, non desero deos tuos, quos tu dicis? Dixit ei Alexander : Et quomodo a cunabulis tuis istos adorasti, et modo relinquis eos? Respondit Palmatius : Feci quasi infelix : modo autem cognovi quod verum est, de qua re precor Dominum Jesum Christum, ut ignoret mihi, quia ignorans

(15) Ita Constantinus Magnus apud Anastasium Bibliothecarium in Vita S. Silvestri dedit « pelvim ex argenteo ad baptismum, pensantem libras viginti. » Ita idem. Plura si cupis, vide Morettum cit.

(16) Apud Morettum adduntur hæc : « Et dixit ei : Qui natus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine? Respondit Palmatius : Credo. »

(17) Lumen hoc videtur fuisse cœleste et insolitum.

(18) Ms. Vimerii « viginti duos : » Ado « triginta. » Hensch. cit.

A peccavi. Eadem hora subridens Alexander, tradidit eum cuidam Simplicio senatori, dicens : Habe eum penes te sine aliquo timore : et mollibus sermonibus revoca eum ad culturam deorum ; talem enim hominem Republica necessarium habet. Accepto Palmatio, Simplicius senator vestimenta nobilia allata induit eum, et duxit in domum suam. Qui Simplicius præcepit uxori suæ, et majoribus domus suæ, ut omnem domum Simplicii in sua potestate haberet. Tunc Palmatius jejuniis et orationibus vigiliarum vacans, non cessabat cum lacrymis Deum Patrem omnipotentem orare, et Jesum Christum Filium ejus, ut poenitentiam ageret de errore suo.

5. Veniens autem ad eum quidam Felix nomine, cujus uxor clinica jacebat annis quatuor in lecto ; misit se ad pedes Palmatii, dicens : Confessor Domini nostri Jesu Christi, exora pro ancilla tua uxore mea Blanda, ut liberetur de lecto doloris et ego percipiam baptismum cum ea ; quia diu est, quod morbo paralytico tenetur et jam facultas nostra defecit. Tunc Palmatius, præsentem uxorem Simplicii, cecidit in terram, et eum lacrymis orare cœpit cum Felice dicens : Domine Deus, qui illuminasti servum tuum, da mihi lucem æternam Jesum Christum : salva ancillam tuam Blandam, et alleva eam de lecto doloris : ut cognoscant omnes, quia tu es creator omnium rerum. Eadem hora venit Blanda pedibus suis currens ad domum Simplicii senatoris et dicens : Baptiza me in nomine Domini Jesu Christi, qui tenuit manum meam et sanavit me. Tunc Felix cœpit urgere B. Palmatium ut baptizaretur. Eadem hora B. Palmatius misit ad S. Calixtum episcopum : et veniens baptizavit Felicem cum uxore sua Blanda. Videns hoc Simplicius, cecidit ad pedes Calixti dicens, ut cum omni domo sua baptizaretur. Tunc B. Calixtus episcopus fiducialiter dixit : Congreget Dominus triticum in horreum suum (22), et catechizavit omnem domum Simplicii, et uxorem et filios et familiam ejus, animas promiscui sexus fere sexaginta octo. B. Calepodius presbyter gaudio repletus, cœpit clamare in domo Simplicii, dicens : Gloria tibi, Domine Jesu Christe, qui de tenebris dignaris ad lucem perducere facturam tuam, et de errore liberare. Hoc audiens Alexander, quia multitudo hominum baptismum percepisset per B. Calixtum episcopum, misit exercitum militum, ac tenuit omnes qui baptismum ceperant, quos præcepit capitulis subire sententiam, et per diversas portas urbis Romæ capita eorum suspendi, ad exemplum Christianorum.

(19) Ad radicem Capitolii est locus, nobilitatis vinculis SS. Petri et Pauli et aliorum martyrum, uti sæpius diximus. Hensch. cit.

(20) Vide infra not. 24.

(21) Atqui Christum inter deos coluit Alexander ipse : non igitur amentiam Palmatio exprobravit, nec ita contemptum de Christo locutus fuerit.

(22) Verba hæc, licet in S. Callisti officio olim recitata, ex ejus Actis sumi potuere ; nec ex ejus ore magis fortasse processerint, quam ea ex ore Alexandri, de quibus paulo ante.

6. Tenuit autem et B. Calepodium, quem fecit (23) A Kalendarum Maii (24) : cujus corpus jactari fecit in Tiberim ante insulam Lycaoniam (25). In ipsis diebus fugit B. Calixtus cum decem clericis suis, et abscondit se in domum (26) cujusdam Pontiani noctu, rogans piscatores quærere corpus B. Calepodii presbyteri. Quod inventum levantes de flumine, renuntiaverunt B. Calixto episcopo. Tunc gaudio repletus est. Quod corpus sanctum acceptum condidit cum aromatibus et linteaminibus, et cum hymnis, et sepelivit eum in cœmeterio ejusdem (27), sexto Idus Maii.

7. Ab eodem die (28) cœpit Alexander curiose quærere B. Calixtum episcopum. Et divulgatum est ei, quod esset in domo Pontiani juxta urbem Ravennatium : misitque occulte trans Tiberim et tenuit eum : præcipiens ut in eodem loco fame cruciaretur. Qui tamen cum quarto die nihil victus accepisset, jejuniis et orationibus magis corroborabatur. Hoc audiens Alexander, jussit eum fustibus cædi omnibus diebus, et in eodem loco custodiæ mancipari, ut si quis ad eum noctu veniret, occideretur. Cumque multis diebus (29) in custodia esset maceratus, venit ad eum B. Calepodius noctu per visionem, et consolatus est eum dicens : Firmus esto, Pater : quia corona tua jam perfecta est : ut accipias a Deo condignam laboris tui mercedem. Beatus autem Calixtus insistens orationi, non cessabat Dominum deprecari.

8. Frat autem ibidem quidam miles, Privatus (30) nomine, qui erat ulceribus plenus, et cruciabatur die ac nocte doloribus. Hic misit se ad pedes B. Ca-

(23) Martyrologium Bedæ : « Fecit occidi a Laodicio. » HENSCHENIUS.

(24) Scrupulum mihi movit dies prima Maii hic S. Calepodii neci assignata, num scilicet posita hac S. Calepodii necis epocha, quæ hactenus gesta in Actis dicuntur, ab Alexandri imperii principio usque ad Kalendas Maii anni 222 fieri reipsa potuerint. Sic ea Moretus Disq. 1 in Auctario, cap. 9 et 10, p. 248, fere disponit : Imperare Alexander cœpit anno 222 die vi Martii : ab hac die usque ad xiii ejusdem mensis potuit Alexander tabernam meritoriam, jam ante in Christianorum templum conversam, rescripto suo Christianis addicere, et Capitolium tangi fulmine, si non ante annum 222 ista contigerint. Factum fuerit Jovi primum sacrificium (vide num. 1) die xiv Martii, qui eo anno, littera Dominicali F, dies Jovis fuit. Accusari tum cœpti fuerint Christiani, tanquam malorum, quæ acciderant, auctores. Exin die xx Martii, qui dies Mercurii fuit, factum fuerit Mercurio sacrificium alterum, de quo num. 2. Tertius novo prodigio Palmatius baptismum petit : diem posterum (vide num. 3) jejunio transigit : die xxii Martii baptismum recipit. Post dies xxxii (vide num.

lixi episcopi, dicens : Salva me ab ulceribus meis, quia credo Dominum Jesum Christum Deum vivum et verum, qui, sicut Blandam liberavit, potens est et me salvare, quia diu est quod consumor in afflictione doloris mei. Respondit B. Calixtus episcopus dicens : Si credis ex toto corde, fili, et in nomine S. Trinitatis baptizatus fueris, mundaberis. Privatus miles respondit : Ego credo, quia liberat et salvat me Dominius in baptismo, per manum tuam. Tunc B. Calixtus eum baptizavit, et ita a vulneribus et morbo, quo tenebatur, mundatus est. Et cœpit clamare dicens : Deus verus et Sanctus est Dominus Jesus Christus, quem prædicat B. Calixtus episcopus : quia idola vana et muta consumentur : Deus enim æternus est Christus. Quod iterum audiens Alexander, iracundia plenus, eo quod militem Privatum baptizasset, mittens fecit Privatum plumbeis cædi et debere : Calixtum vero episcopum per fenestram domus præcipitari, ligatoque ad collum ejus saxo, in puteum demergi et in eo rudera cumulari (31).

9. Post dies vero decem et septem (32) venit presbyter ejus, nomine Asterius cum clericis noctu, et levavit corpus B. Calixti episcopi et honorifice sepelivit in cœmeterio Calepodii, via Aurelia, pridie Idus Octobris. Post dies autem sex (33) tenuit Alexander Asterium presbyterum : quem præcepit per pontem præcipitari. Cujus sanctum corpus inventum est in Ostia, et a quibusdam Christianis sepultum in eadem civitate sub die xii Kalendarum Novembris : regnante Domino nostro Jesu Christo qui vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

4), Palmatium requirit Alexander die Aprilis xxiv ; eique sistitur (vide num. 4) triduo post, seu die Aprilis xxvii. Sequenti triduo servatur Palmatius in ædibus Simplicii, Blanda et Simplicius baptizantur : quarto autem post die, seu Kalendis Maii, S. Calepodius ejusque Socii martyrium subeunt.

(25) Seu Tiberinam, nunc S. Bartholomæi dictam, ob ædem huic sacram. Ex Henschenio.

(26) Postmodum conversam in ecclesiam, S. Callisto sacram.

(27) Quod nimirum a S. Calepodio, cum junior esset, extrui potuisse Henschenius censet pag. 498.

(28) Quo, audita S. Simplicii ejusque familiæ ad fidem conversione, capi S. Calepodium ejusque Socios jusserat.

(29) Sed non admodum multis : nimirum 17.

(30) Alius a S. Saturo in Hieronymianis Martyrologiis ad diem xii et xiv Octobris annunciato.

(31) Anno probabilius 222, die xii Octobris.

(32) Verosimilius a S. Callisti captivitate numerandos ex Comment. præv. § 3, id est, a die circiter xxvii Septembris.

(33) Verosimilius ex dictis in Comment. præv. num. 53 a nece S. Callisti, seu die Octobris xviii.

S. CALLISTI PAPÆ

EPISTOLÆ (34)

(Mansi, *Concil.* I, 757.—Vide notitiam supra col. 112.)

EPISTOLA PRIMA.

AD BENEDICTUM EPISCOPUM.

De jejunis quatuor temporum, et ut criminationem adversus doctorem nemo suscipiat.

CALLISTUS archiepiscopus Ecclesiæ catholicæ urbis Romæ, BENEDICTO fratri et episcopo, salutem in Domino.

Fraternitatis amore² constringimur, et apostolico moderamine cogimur, ut consultis fratrum, prout Dominus dederit, respondeamus, eosque apostolicæ sedis auctoritate instruamus.

¹ Gelasius ep. 9. ² dist. 76: Jejunium quod ter.

(34) Ant. Aug. arch. Tarr. dial. 4, libri 11, de emendatione Gratiani, testatur Calixti epistolam rejectas fuisse a selectis viris qui Romæ operam navarunt in Gratiano corrigendo. Idem sentiunt viri eruditii et res ipsa clamat.

(35) *Jejunium.* Jejunium Quatuor temporum non a Callisto pontifice, sed ab apostolis institutum esse, præter expressum sancti Leonis testimonium, ipse quoque Callistus hac epistola indicat, verbis sequentibus hisce: *quod ter in anno apud nos celebrare didicisti*; affirmans jam ante sua tempora trium temporum jejunia in Ecclesia servari esse solita; a se vero, quarti duntaxat temporis jejunium superadditum esse, ne Judæi, secundum prophetiam Zachariæ capite octavo, quater in anno jejunantes, in virtutis temperantiæ exercitio promptiores et alacriores esse dici possint. Jejunium mensis decembris, quod est unum atque præcipuum et quatuor, tempore apostolorum, a Christianis observatum esse, indicat Lucas Actor. xxvii, his verbis: *Incipiebat enim periculosa esse navigatio, quæ jejunium jam præterierat*; quasi diceret, ut exponunt Chrysostomus et Oecumenius, Quia hibernum illud decimi mensis jejunium præterierat, incipiebat esse periculosa navigatio, propterea quod hiems ageretur, qua navigantibus gravissima pericula imminet. Hoc igitur jejunium Callistus integrum non instituit: sed institutum ab apostolis scripto confirmavit, et, ut Bellarminus concedit, quarto superaddito saltem ampliavit. Vide Bellarminum *De bon. oper. in part.* lib. II, cap. 19; Baron. ann. Christi 57, num. 6 et 7. Sev. Bin.

(36) *Quod ter in anno.* Baron. anno Christi 226, num. 6, putat legendum esse, *quater*, ex eo quod prophetiam Zachariæ citat, quæ quater in anno jejunandum esse admonet: aliter sentit Bellarm. loco prædicto, cujus expositio textui conformior esse videtur. Id.

(37) *Ut sicut annus per quatuor.* His verbis Callisti pontificis tres causæ jejunii quatuor temporibus observandi indicantur. Prima, ne Christiani Judæis hæc in parte remissiores viderentur. Constat enim ex verbis prophetiæ sequentibus Judæos quater in anno jejunasse solemniter jejunio: æquum igitur fuit ut Christiani, qui perfectiores Judæis esse debeant, etiam sua quatuor tempora haberent; quibus

A

I.

De temporibus jejuniorum.

Jejunium (35), quod ter² in anno (36) apud nos celebrare didicisti, convenientius nunc per quatuor tempora fieri decernimus, ut sicut annus per quatuor (37) volvitur tempora, sic et nos quaternum solemne agamus jejunium, per anni quatuor tempora. Et sicut replemur frumento, vino et oleo ad alendam corpora, sic repleamur jejunio ad alendam animas, juxta prophetæ Zachariæ vocem, qui ait:

solemni ac communi jejunio per totum orbem jejunarent. Hanc eandem rationem instituti jejunii quatuor temporum, reddit etiam sanctus Leo sermone 7 de jejunio septimi mensis. Item sermone 4 et 6 de jejunio decimi mensis. Secunda est, ut his temporibus Deo supplicarem pro frugibus ac fructibus terræ ac pro iisdem perceptis gratias ageremus. Nam in iis quatuor temporibus, aeris temperies maxime variatur, ac fructus omnes cum frugibus vel seruntur, vel nascuntur, vel maturantur, vel colliguntur. Hanc rationem affert sanctus Leo sermone 2, 5 et 8 de jejunio decimi mensis. Tertia causa est, ut singulis mensibus certum aliquod stativum ac solemne jejunium servetur, sicut singulis annis quadragesimale, singulis hebdomadibus feria sexta et quarta olim, nunc sabbato jejunatur, ac proinde quatuor anni temporibus tribus diebus unius hebdomadæ jejunemus, pro tribus mensibus: nimirum mense Martio jejunamus semel tribus diebus, pro primo, secundo ac tertio mense; mense Junio circa Pentecosten jejunamus per dies tres, pro tribus sequentibus mensibus, Junio videlicet, Julio, et Augusto; mense Septembri, pro septimo, octavo et nono; Decembri, pro decimo, undecimo ac duodecimo mense anni, scilicet pro Decembri, Januario ac Febuario. Idque majoris commoditatis gratia factum est. Hæc Leo serm. 9 de jejunio septimi mensis; et serm. 8 de jejunio decimi mensis, Amalarius *De offic. eccles.*, lib. II, c. 2. Quarta causa instituti jejunii Quatuor temporum est ordinatio clericorum: quæ cum his temporibus ordinarie per universam Ecclesiam fiat, omnes et singuli Christi fideles exemplo primitivæ Ecclesiæ, quam Actor. XIII, tempore ordinationis jejunasse constat, merito cum jejunio orant, ut Christus Dominus fideles operarios in vineam suam mittere dignetur. Et quanquam primi summi pontifices, ut perspicuum est ex libro Pontificali, ac testimonio Amalarii lib. II *De offic. eccles.*, cap. I, mense Decembri tantum ordines sacros contulerint, tamen crescente ordinandorum numero, recte institutum est, ut aliis etiam tribus temporibus sacri ordines conferrentur: ita Gelasius epistola prima. Vide Bellarm. prædicto loco. Id.

Factum est verbum Domini ad me, dicens : Hæc dicit Dominus exercituum : Sicut cogitavi, ut affligerem vos, cum ad iracundiam provocassent me patres vestri, et non sum misertus; sic conversus cogitavi in diebus istis, ut benefaciam Jerusalem et domui Juda. Nolite timere. Hæc sunt verba quæ facietis : loquimini veritatem unusquisque cum proximo suo; veritatem et iudicium pacis iudicate in portis vestris, et unusquisque malum contra amicum suum ne cogitetis in cordibus vestris, et iuramentum mendax ne diligatis. Omnia enim hæc sunt quæ odivi, dicit Dominus exercituum. Et factum est verbum Domini exercituum ad me, dicens : Hæc dicit Dominus exercituum : Jejunium quarti, et jejunium quinti, et jejunium septimi, et jejunium decimi erit domui Juda in gaudium, et in lætitiâ, et in solemnitates præclaras; veritatem tantum et pacem diligite, dicit Dominus exercituum⁵. In hoc ergo omnes nos⁶ unanimes oportet esse, ut secundum apostolicam doctrinam, idipsum dicamus omnes, et non sint in nobis schismata. Simus autem perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia⁷, in cuius operis devotione gratulamur dilectionem tuam esse consortem. Non decet enim a capite membra dissidere⁸, sed, juxta sacræ Scripturæ testimonium, omnia membra caput sequantur⁹. Nulli vero dubium est (38), quod apostolica Ecclesia mater sit omnium Ecclesiarum, a cuius vos regulis nullatenus convenit deviare. Et sicut Dei Filius venit facere voluntatem Patris¹⁰, sic et vos voluntatem vestræ impleatis matris¹¹, quæ est Ecclesia, cuius caput, ut prædictum est, Romana existit Ecclesia. Quidquid ergo¹² sine discretionem justitiæ contra hujus disciplinam actum fuerit, ratum haberi ratio nulla permittit.

II.

De criminationibus doctorum.

Criminationes vero contra doctorem nemo suscipiat, quia non oportet filios reprehendere patres, nec servos dominos lacerare. Filii ergo sunt doctorum, omnes quos instruunt. Et sicut filii patres carnales, sic et hi patres debent diligere spirituales. Non enim bene vivit, qui non recte credit, aut patres reprehendit, vel detrahit suos. Doctores ergo, qui et patres vocantur, magis portandi quam reprehendendi sunt, nisi in recta fide erraverint. Nullus ergo doctorem per scripta accuset, nec nisi fideli et legitimo, qui etiam irreprehensibilem vitam ac conversationem ducat, accusatori respondeat:

⁵ Zach. viii, 1-19. ⁶ S. Leo ep. 33 et 84. ⁷ I Petr. iii. ⁸ distin. 12: Non decet a capite. ⁹ I Cor. xii. ¹⁰ Joan. vi, 38. ¹¹ idem habetur infra in decr. 2 Stephani I et Sixti papæ III. ¹² Adrian. coll. 3 et 67. ¹³ Prov. xxvi, 4. ¹⁴ Sixti sententiæ 6, 167, 189, 203. ¹⁵ S. Leo ep. 53. ¹⁶ Eccl. xviii, 30. ¹⁷ Prosperi sent. 202, ex Aug. in ps. ltv. ¹⁸ canon. 9 conc. Nicæni. ¹⁹ conc. Rom. vi, sub Symmacho papa, 11, q. 3, Injustum iudicium, etc. ²⁰ S. Prosperi sent. 179, ex S. Aug. ix Confess. c. 9. ²¹ ejusdem ex eodem in ps. xciii. ²² S. Ambr. ep. 21. ²³ S. Leo ep. 32. ²⁴ S. Leo ep. 31, cuius verba ut præcedentium auctorum detractis additisve quibusdam interpolata.

(38) *Nulli vero dubium.* Romanam Ecclesiam matrem et caput esse omnium aliarum Ecclesiarum, evidens testimonium notatu dignissimum hic traditur: plura testimonia vide apud Bellarm. *De Rom. pont.* Sev. BINUS.

quia indignum est, ut doctor stulto et indocto, atque reprehensibiliter viventi, respondeat juxta stultitiam suam, dicente Scriptura: *Non respondeas stulto juxta stultitiam suam*¹². Non bene vivit, qui non recte¹³ credit. Nihil mali vult, qui fidelis est. Si quis fidelis est, videat ne falsa loquatur, aut cuiquam insidias ponat. Fidelis homo semper fideliter agit, et infidelis callide insidiatur, atque fideles et pie ac juste viventes perdere nititur, quia similis similem sibi quærit. Infidelis homo mortuus est in corpore vivente. Et contra sermones fidelis hominis vitam custodiunt auditorum. Doctorem enim¹⁴ catholicum, et præcipue Domini sacerdotem, sicut nullo errore implicari, ita nulla oportet machinatione aut cupiditate violari. Dicente quippe Scriptura sancta: *Post concupiscentias tuas non eas, et a voluntate tua avertere*¹⁵: multis hujus mundi illecebris, multis vanitatibus resistendum est, ut veræ continentiæ obtineatur integritas. Cujus prima est labes superbia, initium transgressionis et origo peccati: quoniam mens sponte avida, nec abstinere novit, nec pietati adhibere consensus. Nullus bonorum¹⁶ inimicum habet, nisi malum, qui ideo esse perimititur, ut aut corrigatur, aut per ipsum bonus exerceatur. Quidquid ergo¹⁷ irreprehensibile est, catholica defendit Ecclesia. Nulli imperatori¹⁸ vel cuiquam pietatem custodienti, licet aliquid contra mandata divina præsumere. Injustum ergo iudicium et diffinitio injusta, regio metu aut jussu, aut cujuscunque episcopi aut potentis, a iudiciis ordinata vel acta, non valeat. Homini religioso parum esse debet¹⁹ inimicitias aliorum non exercere, vel augere male loquendo, nisi etiam eas exstinguere bene loquendo studuerit. Melior est²⁰ in malis factis humilis confessio, quam in bonis superba gloriatio. Omnes vero qui amant²¹ vitam beatam, malunt eam tranquillitatis suæ et justitiæ statu currere, quam nostrorum peccatorum poenis ultricibus interpolari. Memor enim sum²², me sub illius nomine Ecclesiæ præsidere (39), cuius a Domino nostro Jesu Christo est glorificata confessio, et cuius fides omnes semper destruit errores. Et intelligo aliter mihi non licere, quam ut omnes conatus meos ei causæ, in qua universalis Ecclesiæ salus infestatur, impendam. Spero autem adfuturam²³ misericordiam Dei, quod cooperante ejus clementia, omnis pestifer morbus, ipso pellente, auferatur. et quidquid ipso inspirante atque auxiliante poterit salubriter fieri, cum tuæ fidei et devotionis laude

(39) *Memor enim sum, me sub illius nomine Ecclesiæ præsidere.* Romanum pontificem successorem Petri esse, hic indicatur. Plura testimonia vide apud Bellarm. *De Roman. pont.* lib. II, cap. 12, et multis aliis sequentibus. Ib.

peragatur. Quoniam res omnes aliter tutæ esse non possunt, nisi, quæ ad divini muneris famulatum pertinent, sacerdotalis defendat auctoritas. Data undecimo Kalendas Decembris, Antonino et Alexandro viris clarissimis consulibus ²⁴.

EPISTOLA II.

AD OMNES GALLIARUM EPISCOPOS.

De conspirationibus et reliquis illicitis causis, ne fiant, et de reparatione lapsi post pœnitentiam.

D.lectissimis fratribus per Gallias constitutis, universis episcopis, CALLISTUS.

Plurimorum relatu comperimus ²⁵ dilectionem vestram fervore Spiritus sancti ita Ecclesiæ gubernacula firmiter contra impetus tenere et regere, ut naufragia aut naufragiorum detrimenta, Deo auctore, non sentiat. Talibus igitur gloriantes indicibus, rogamus, ne in illis partibus contra statuta apostolica quidquam fieri sinatis, sed nostra fulti auctoritate, nociva compescite, illicita prohibete.

I.

De iis qui conspirant adversus episcopos, vel qui eis consentiunt.

Conspirationum vero crimina vestris in partibus vigere audivimus, et plebes contra episcopos suos conspirare nobis manifestatum ²⁶ est. Cujus criminis astutia non solum inter Christianos abominabilis est: sed etiam inter ethnicos, et ab exteris legibus prohibita. Et idcirco hujus criminis reos non solum ecclesiasticæ, sed etiam sæculi damnant leges: et non solum conspirantes, sed etiam consentientes eis ²⁷. Antecessores vero nostri cum plurima turba episcoporum, quicumque eorum in sacerdotali honore sunt positi, aut existunt clerici, honore, quo utuntur, cadere ²⁸ præceperunt: cæteros vero communionem privari, et ab Ecclesia extorres fieri jusserunt; omnesque simul utriusque ordinis viros infames esse censuerunt; et non solum facientes, sed et eis consentientes. Justum est enim ²⁹, ut qui divina contemnunt mandata, et inobedientes patrum existunt jussionibus, severioribus corrigantur vindictis, quatenus cæteri talia committere timeant, et omnes gaudeant ³⁰ fraterna concordia, et cuncti sumant severitatis atque bonitatis exemplum. Nam si, quod absit, ecclesiasticam sollicitudinem ³¹ vigoremque negligimus, perdit desidia disciplinam, et animabus fidelium profecto nocetur. Hi vero in nullius accusationem sunt

²⁴ ann. 222. ²⁵ Simplicius ep. 1. ²⁶ mandat ²⁷ Rom. 1, 32. ²⁸ carere: ita et ms. Just. at in Gr. textu concilii Chalced., c. 28, legitur ἐπιπρωσαν. ²⁹ 33, q. 3: Justum est, ut qui. ³⁰ Deus gaudeat. ³¹ S. Greg. ep. 11, lib. XII. ³² 2, q. 4: Conspiratores in nul. ³³ 21, q. 5: Excommunicatos quoque a. ³⁴ Apost. can. 11, 12. ³⁵ II Cor. vi, 14. ³⁶ 9, q. 2: Nullus alterius terminus. ³⁷ Adr. col. 16. ³⁸ Anianus const. 2, tit. 16, lib. IV, Cod. Theod. ³⁹ Prov. XXI, 28. ⁴⁰ 9, q. 2: Nullus primas, nul. ⁴¹ Adr. col. 43.

(40) Juxta apostolorum institutionem. Canones apostolorum 11 et 12 intelligit, in quorum notis vide quæ diximus de excommunicatis vitandis. Sav. BIR.

(41) Quod ab apostolis. Canone 35 et 36, quibus singularis episcopi apostolica lege præcipitur, ne diœceses suæ terminos transgrediantur, verum potius anguli intra suos fines sese contineant.

A recipiendi ³², nec eorum vel anathematizatorum vox, ullum nocere vel accusare potest.

II.

De iis qui excommunicatis communicant, vel infidelibus.

Excommunicatos quoque a sacerdotibus ³³, nullus recipiat aut utriusque partis justam examinationem nec cum eis in oratione, aut cibo, aut potu, aut osculo communicet, nec ave eis dicat: quia quicumque in his vel aliis prohibitis, scienter excommunicatis communicaverit, juxta apostolorum institutionem (40), et ipse simili excommunicatione subjacebit ³⁴. Ab his ergo clerici et laici se abstineant, qui eadem pati noluerint. Infidelibus quoque nolite conjungi, nec cum eis ullam participationem habere. Talia vero agentes, non fideles, sed infideles judicantur. Unde ait Apostolus: *Quæ pars fidei cum infidei? aut quæ participatio justitiæ cum iniquitate* ³⁵?

III.

Ut nullus episcopus de alterius parochia aliquid præsumat, et de mutationibus episcoporum.

Nemo quoque alterius terminos usurpet ³⁶, nec alterius parochianum judicare vel excommunicare præsumat; quia talis judicatio vel ordinatio ³⁷, aut excommunicatio, vel damnatio, nec rata erit, nec vires ullas habebit; quoniam nullus alterius judicis, nisi sui, sententia tenebitur, aut damnabitur ³⁸. Unde et Dominus loquitur dicens: *Ne transgrediaris terminos antiquos, quos posuerunt patres tui* ³⁹. Nullus autem primas vel metropolitani diœcesani ecclesiam vel parochiam ⁴⁰, aut aliquem de ejus parochia præsumat excommunicare vel judicare, vel aliquid agere absque ejus consilio vel judicio: sed hoc observet, quod ab apostolis (41) ac patribus et prædecessoribus nostris est statutum, et a nobis confirmatum: id est ⁴¹, si quis metropolitanus episcopus, nisi quod ad suam solummodo propriam pertinet parochiam, sine consilio ac voluntate omnium comprovincialium episcoporum, extra aliquid agere tentaverit, gradus sui periculo subjacebit: et quod egerit, irritum habeatur et vacuum: sed quidquid de provincialium coepiscoporum causis, eorumque ecclesiarum et clericorum atque sæcularium necessitatibus agere aut disponere necesse fuerit, hoc cum omnium consensu comprovincialium agatur pontificum (42);

³⁷ Rom. 1, 32. ³⁸ carere: ita et ms. Just. at in Gr. textu concilii Chalced., c. 28, legitur ἐπιπρωσαν. ³⁹ 33, q. 3: Justum est, ut qui. ⁴⁰ Deus gaudeat. ⁴¹ S. Greg. ep. 11, lib. XII. ⁴² 2, q. 4: Conspiratores in nul. ⁴³ 21, q. 5: Excommunicatos quoque a. ⁴⁴ Apost. can. 11, 12. ⁴⁵ II Cor. vi, 14. ⁴⁶ 9, q. 2: Nullus alterius terminus. ⁴⁷ Adr. col. 16. ⁴⁸ Anianus const. 2, tit. 16, lib. IV, Cod. Theod. ⁴⁹ Prov. XXI, 28. ⁵⁰ 9, q. 2: Nullus primas, nul. ⁵¹ Adr. col. 43.

Vide quæ diximus in notis ad allegatos canones. Id.

(42) Comprovincialium agatur pontificum. Locus notabilis, unde perspicue constat pontificis et episcopi nomen commune fuisse omnibus omnino episcopis Romano dignitate et officio inferioribus; adeoque nemini mirum videri debeat, Romanum pontificem et episcopum, cui maxima cura Eccle-

Factum est verbum Domini ad me, dicens : Hæc dicit Dominus exercituum : Sicut cogitavi, ut affligerem vos, cum ad iracundiam provocassent me patres vestri, et non sum misertus; sic conversus cogitavi in diebus istis, ut benefaciam Jerusalem et domui Juda. Nolite timere. Hæc sunt verba quæ facietis : loquimini veritatem unusquisque cum proximo suo; veritatem et iudicium pacis iudicate in portis vestris, et unusquisque malum contra amicum suum ne cogitetis in cordibus vestris, et iuramentum mendax ne diligatis. Omnia enim hæc sunt quæ odivi, dicit Dominus exercituum. Et factum est verbum Domini exercituum ad me, dicens : Hæc dicit Dominus exercituum : Jejuniu[m] quarti, et jejuniu[m] quinti, et jejuniu[m] septimi, et jejuniu[m] decimi erit domui Juda in gaudium, et in lætitiã, et in solemnitate præclaras; veritatem tantum et pacem diligite, dicit Dominus exercituum.

In hoc ergo omnes nos ⁸ unanimes oportet esse, ut secundum apostolicam doctrinam, idipsum dicamus omnes, et non sicut in nobis schismata. Simus autem perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia ⁹, in cuius operis devotione gratulamur dilectionem tuam esse consortem. Non decet enim a capite membra dissidere ⁷, sed, juxta sacræ Scripturæ testimonium, omnia membra caput sequantur ⁸. Nulli vero dubium est (38), quod apostolica Ecclesia mater sit omnium Ecclesiarum, a cuius vos regulis nullatenus convenit deviare. Et sicut Dei Filius venit facere voluntatem Patris ⁹, sic et vos voluntatem vestræ impleatis matris ¹⁰, quæ est Ecclesia, cuius caput, ut prædictum est, Romana existit Ecclesia. Quidquid ergo ¹¹ sine discretionem justitiæ contra hujus disciplinam actum fuerit, ratum haberi ratio nulla permittit.

II.

De criminationibus doctorum.

Criminationes vero contra doctorem nemo suscipiat, quia non oportet filios reprehendere patres, nec servos dominos lacerare. Filii ergo sunt doctorum, omnes quos instruunt. Et sicut filii patres carnales, sic et hi patres debent diligere spirituales. Non enim bene vivit, qui non recte credit, aut patres reprehendit, vel detrahit suos. Doctores ergo, qui et patres vocantur, magis portandi quam reprehendendi sunt, nisi in recta fide erraverint. Nullus ergo doctorem per scripta accuset, nec nisi fideli et legitimo, qui etiam irreprehensibilem vitam ac conversationem ducat, accusatori respondeat:

⁷ Zach. viii, 1-19. ⁸ S. Leo ep. 33 et 84. ⁹ I Petr. iii. ¹⁰ distin. 12: Non decet a capite. ¹¹ I Cor. xii. ¹² Joan. vi, 38. ¹³ idem habetur infra in decr. 2 Stephani I et Sixti papæ III. ¹⁴ Adrian. coll. 3 et 67. ¹⁵ Prov. xxvi, 4. ¹⁶ Sixti sententiæ 6, 167, 189, 205. ¹⁷ S. Leo ep. 53. ¹⁸ Eccl. xviii, 30. ¹⁹ Prospero sent. 202, ex Aug. in ps. lrv. ²⁰ canon. 9 conc. Nicæni. ²¹ conc. Rom. vi, sub Symmacho papa, 11, q. 3, Injustum iudicium, etc. ²² S. Prospero sent. 179, ex S. Aug. ix Confess. c. 9. ²³ ejusdem ex eodem in ps. xciii. ²⁴ S. Ambr. ep. 21. ²⁵ S. Leo ep. 32. ²⁶ S. Leo ep. 31, cuius verba ut præcedentium auctorum detractis additisve quibusdam interpolata.

(38) *Nulli vero dubium.* Romanam Ecclesiam matrem et caput esse omnium aliarum Ecclesiarum, evidens testimonium notatu dignissimum hic traditur: plura testimonia vide apud Bellarm. *De Rom. pont.* Sev. Bixius.

quia indignum est, ut doctores stulto et indocto, atque reprehensibiliter viventi, respondeat juxta stultitiam suam, dicente Scriptura: *Non respondeas stulto juxta stultitiam suam* ¹². Non bene vivit, qui non recte ¹³ credit. Nihil mali vult, qui fidelis est. Si quis fidelis est, videat ne falsa loquatur, aut cuiquam insidias ponat. Fidelis homo semper fideliter agit, et infidelis callide insidiatur, atque fideles et pie ac juste viventes perdere nititur, quia similis similem sibi quærit. Infidelis homo mortuus est in corpore vivente. Et contra sermones fidelis hominis vitam custodiunt auditorum. Doctorem enim ¹⁴ catholicum, et præcipue Domini sacerdotem, sicut nullo errore implicari, ita nulla oportet machinatione aut cupiditate violari. Dicente quippe Scriptura sancta: *Post concupiscentias tuas non eas, et a voluntate tua avertere* ¹⁵: multis hujus mundi illecebris, multis vanitatibus resistendum est, ut veræ continentię obtineatur integritas. Cujus prima est labes superbia, initium transgressionis et origo peccati: quoniam mens sponte avida, nec abstinere novit, nec pietati adhibere consensus. Nullus bonorum ¹⁶ inimicum habet, nisi malum, qui ideo esse permittitur, ut aut corrigatur, aut per ipsum bonus exerceatur. Quidquid ergo ¹⁷ irreprehensibile est, catholica defendit Ecclesia. Nulli imperatori ¹⁸ vel cuiquam pietatem custodienti, licet aliquid contra mandata divina præsumere. Injustum ergo iudicium et diffinitio injusta, regio metu aut jussu, aut cujuscunque episcopi aut potentis, a iudicibus ordinata vel acta, non valeat. Homini religioso parum esse debet ¹⁹ inimicitias aliorum non exercere, vel augere male loquendo, nisi etiam eas extinguere bene loquendo studuerit. Melior est ²⁰ in malis factis humilis confessio, quam in bonis superba gloriatio. Omnes vero qui amant ²¹ vitam beatam, malunt eam tranquillitatis suæ et justitiæ statu currere, quam nostrorum peccatorum pœnis ultricibus interpolari. Memor enim sum ²², me sub illius nomine Ecclesiæ præsidere (39), cuius a Domino nostro Jesu Christo est glorificata confessio, et cuius fides omnes semper destruit errores. Et intelligo aliter mihi non licere, quam ut omnes conatus meos ei causæ, in qua universalis Ecclesiæ salus infestatur, impendam. Spero autem adfuturam ²³ misericordiam Dei, quod cooperante ejus clementia, omnis pestifer morbus, ipso pellente, auferatur. et quidquid ipso inspirante atque auxiliante poterit salubriter fieri, cum tuæ fidei et devotionis laude

(39) *Memor enim sum, me sub illius nomine Ecclesiæ præsidere.* Romanum pontificem successorem Petri esse, hic indicatur. Plura testimonia vide apud Bellarm. *De Roman. pont.* lib. II, cap. 12, et multis aliis sequentibus. lb.

peragatur. Quoniam res omnes aliter tutæ esse non possunt, nisi, quæ ad divini muneris famulatum pertinent, sacerdotalis defendat auctoritas. Data undecimo Kalendas Decembris, Antonino et Alexandro viris clarissimis consulibus ²⁴.

EPISTOLA II.

AD OMNES GALLIARUM EPISCOPOS.

De conspirationibus et reliquis illicitis causis, ne fiant, et de reparatione lapsi post penitentiam.

Dilectissimis fratribus per Gallias constitutis, universis episcopis, CALLISTUS.

Plurimorum relatu comperimus ²⁵ dilectionem vestram fervore Spiritus sancti ita Ecclesiæ gubernaculam firmiter contra impetus tenere et regere, ut naufragia aut naufragiorum detrimenta, Deo auctore, non sentiat. Talibus igitur gloriantes indicibus, rogamus, ne in illis partibus contra statuta apostolica quidquam fieri sinatis, sed nostra fulti auctoritate, nociva compescite, illicita prohibete.

I.

De iis qui conspirant adversus episcopos, vel qui eis consentiunt.

Conspirationum vero crimina vestris in partibus vigere audivimus, et plebes contra episcopos suos conspirare nobis manifestatum ²⁶ est. Cujus criminis astutia non solum inter Christianos abominabilis est: sed etiam inter ethnicos, et ab exteris legibus prohibita. Et idcirco hujus criminis reos non solum ecclesiasticæ, sed etiam sæculi damnant leges: et non solum conspirantes, sed etiam ^C consentientes eis ²⁷. Antecessores vero nostri eum plurima turba episcoporum, quicumque eorum in sacerdotali honore sunt positi, aut existunt clerici, honore, quo utuntur, cadere ²⁸ præceperunt: cæteros vero communionem privari, et ab Ecclesia extortes fieri jusserunt; omnesque simul utriusque ordinis viros infames esse censuerunt; et non solum facientes, sed et eis consentientes. Justum est enim ²⁹, ut qui divina contemnunt mandata, et inobedientes patrum existunt jussionibus, severioribus corrigantur vindictis, quatenus cæteri talia committere timeant, et omnes gaudeant ³⁰ fraterna concordia, et cuncti sumant severitatis atque bonitatis exemplum. Nam si, quod absit, ecclesiasticam sollicitudinem ³¹ vigoremque negligimus, perdit desidia disciplinam, et animabus fidelium profecto nocetur. Hi vero in nullius assensationem sunt

²⁴ ann. 222. ²⁵ Simplicius ep. 1. ²⁶ mandatum ²⁷ Rom. 1, 32. ²⁸ carere: ita et ms. Just. at in Gr. textu concilii Chalced., c. 28, legitur ἐπιπτερωσαν. ²⁹ 33, q. 3: Justum est, ut qui. ³⁰ Deus gaudeat. ³¹ S. Greg. ep. 11, lib. xii. ³² 2, q. 4: Conspiratores in nul. ³³ 21, q. 5: Excommunicatos quoque a. ³⁴ Apost. can. 11, 12. ³⁵ II Cor. vi, 14. ³⁶ 9, q. 2: Nullus alterius terminus. ³⁷ ADR. col. 16. ³⁸ Anianus const. 2, tit. 16, lib. iv, Cod. Theod. ³⁹ Prov. xxii, 28. ⁴⁰ 9, q. 2: Nullus primas, nul. ⁴¹ ADR. col. 43.

(40) Juxta apostolorum institutionem. Canones apostolorum 11 et 12 intelligit, in quorum notis vide quæ diximus de excommunicatis vitandis. Sev. Bn.

(41) Quod ab apostolis. Canone 35 et 36, quibus singulis episcopis apostolica lege præcipitur, ne dioceseos suæ terminos transgrediantur, verum potius cinguli intra suos fines sese contineant.

A recipiendi ³², nec eorum vel anathematizatorum vox, ullum nocere vel accusare potest.

II.

De iis qui excommunicatis communicant, vel infidelibus.

Excommunicatos quoque a sacerdotibus ³³, nullus recipiat ante utriusque partis justam examinationem nec cum eis in oratione, aut cibo, aut potu, aut osculo communicet, nec ave eis dicat: quia quicumque in his vel aliis prohibitis, scienter excommunicatis communicaverit, juxta apostolorum institutionem (40), et ipse simili excommunicatione subjacebit ³⁴. Ab his ergo clerici et laici se abstineant, qui eadem pati noluerint. Infidelibus quoque nolite conjungi, nec cum eis ullam participationem habere. Talia vero agentes, non fideles, sed infideles judicantur. Unde ait Apostolus: *Quæ pars fidei cum infidei? aut quæ participatio justitiæ cum iniquitate* ³⁵?

III.

Ut nullus episcopus de alterius parochia aliquid præsumat, et de mutationibus episcoporum.

Nemo quoque alterius terminos usurpet ³⁶, nec alterius parochianum judicare aut excommunicare præsumat; quia talis judicatio vel ordinatio ³⁷, aut excommunicatio, vel damnatio, nec rata erit, nec vires ullas habebit; quoniam nullus alterius iudicis, nisi sui, sententiæ tenebitur, aut damnabitur ³⁸. Unde et Dominus loquitur dicens: *Ne transgrediaris terminos antiquos, quos posuerunt patres tui* ³⁹. Nullus autem primas vel metropolitanus diocæsani ecclesiam vel parochiam ⁴⁰, aut aliquem de ejus parochia præsumat excommunicare vel judicare, vel aliquid agere absque ejus consilio vel iudicio: sed hoc observet, quod ab apostolis (41) ac patribus et prædecessoribus nostris est statutum, et a nobis confirmatum: id est ⁴¹, si quis metropolitanus episcopus, nisi quod ad suam solummodo propriam pertinet parochiam, sine consilio ac voluntate omnium comprovincialium episcoporum, extra aliquid agere tentaverit, gradus sui periculo subjacebit: et quod egerit, irritum habeatur et vacuum: sed quidquid de provincialium coepiscoporum causis, eorumque ecclesiarum et clericorum atque sæcularium necessitatibus agere aut disponere necesse fuerit, hoc cum omnium consensu comprovincialium agatur pontificum (42);

Vide quæ diximus in notis ad allegatos canones. lb.

(42) Comprovincialium agatur pontificum. Locus notabilis, unde perspicue constat pontificis et episcopi nomen commune fuisse omnibus omnino episcopis Romano dignitate et officio inferioribus; adeoque nemini mirum videri debeat, Romanum pontificem et episcopum, cui maxima cura Eccle-

nec aliquo dominationis fastu, sed humillima et concordi administratione, sicut Dominus ait: *Non me ministrari, sed ministrare*⁴². Et alibi: *Qui major est vestrum, erit minister vester*⁴³, et reliqua. Similiter et ipsi comprovinciales episcopi cuncta cum ejus consilio, nisi quantum ad proprias pertinent parochias, agant, juxta sanctorum constituta patrum (qui quamvis aliquo temporum intervallo nos antecesserint, ab uno tamen eodemque puritatis fonte, veritatis et fidei lumen hauserunt, et eodem illustratore et direttore spiritu, Ecclesie Dei stabilimentum, et omnium Christianorum communem quæsierunt utilitatem⁴⁴), ut uno animo⁴⁵, uno ore concorditer sancta glorificetur Trinitas in sæcula. Nullus primas, nullus metropolitanus, nullusque reliquorum episcoporum, alterius adeat civitatem, aut ad possessionem accedat, quæ ad eum non pertinet, et alterius episcopi est parochiæ, super cujusquam dispositione, nisi vocatus ab eo, cujus juris esse dignoscitur; aut quidquam ibi disponat, vel ordinet, aut judicet, si sui gradus honore potiri voluerit. Sin aliter præsumpserit, damnabitur; et non solum ille, sed cooperatores, eique consentientes: quia sicut ordinatio, ita eis et judicatio⁴⁶, et aliarum rerum dispositio prohibetur. Nam qui ordinare non poterit, qualiter judicabit? Nullatenus procul dubio judicabit, aut judicare poterit; quoniam sicut alterius uxor⁴⁷, nec adulterari ab aliquo, vel judicari aut disponi, nisi a proprio viro, eo vivente, permittitur: sic nec uxor episcopi (43), quæ ejus Ecclesia vel parochia indubitante intelligitur, eo vivente, absque ejus judicio et voluntate, alteri judicari vel disponi, aut ejus concubitu frui, id est, ordinatione, ullatenus conceditur. Unde ait Apostolus: *Alligata est uxor legi, quandiu vir ejus vivit; eo vero defuncto, soluta est a lege viri*⁴⁸. Similiter et sponsa episcopi (quia sponsa uxorque ejus dicitur Ecclesia) illo vivente ei est alligata; eo vero defuncto, soluta est, et cui voluerit, nubat, tantum in Domino, id est, regulariter. Si enim, eo vivente, alteri nupserit, adultera judicabitur. Similiter et ille, si alteram sponte duxerit, adulter æstimabitur, et communionem privabitur. Si autem persecutus fuerit in sua Ecclesia, fugiendum illi est ad alteram, eique est associandus, dicente

A Domino: *Si persecuti vos fuerint in una civitate, fugite in aliam*⁴⁹. Si autem utilitatis causa fuerit mutandus⁵⁰, non per se hoc agat, sed fratribus invitantibus, et auctoritate hujus sanctæ sedis faciat, non ambitus causa, sed utilitatis.

IV.

De conjunctionibus consanguineorum; et de iis, qui ex eis nascuntur, et de accusationibus quas leges rejiciunt.

Conjunctiones autem consanguineorum fieri prohibentur⁵¹, quando has et divinæ et sæculi prohibent leges. Leges ergo divinæ hoc agentes, et eos qui ex eis prodeunt, non solum ejiciunt, sed et maledictos appellant. Leges ergo sæculi, infames tales vocant, et ab hæreditate repellunt. Nos vero sequentes patres nostros, et eorum vestigiis inhærentes, infamia eos notamus, et infames esse ceusemus, quia infamiæ maculis sunt aspersi. Nec eos viros, nec accusationes eorum, quos leges sæculi rejiciunt, suscipere debemus. (Quis enim dubitat, leges humanas, rationi et honestati non repugnantes, esse amplectendas, præsertim ubi vel publicæ consulunt utilitati vel ecclesiasticæ dignitatis auctoritatem defendunt, ac pro adminiculo tuentur⁵²?) Eos autem consanguineos dicimus⁵³, quos divinæ et imperatorum, ac Romanorum atque Græcorum⁵⁴ leges consanguineos appellant, et in hæreditatem suscipiunt, nec repellere possunt. Talium enim conjunctiones nec legitimæ sunt, nec manere possunt, sed sunt repellendæ. (Et si quæ ausu temerario tentatæ sint, auctoritate apostolica rescindendæ veniunt⁵⁵.)

V.

Qui non debeant admitti ad accusationem, vel ad testimonium: nec nisi de iis quæ in præsentia acta sunt, testimonium dandum.

Quisquis ergo non est legitime conjunctus⁵⁶, vel absque dotali titulo ac benedictione sacerdotis constat copulatus, sacerdotes vel legitime conjunctos criminari, vel in eos testificari minime potest, quoniam omnis incesti macula pollutus infamis, est, et accusare supradictos non permittitur. Non solum ergo hi rejiciendi sunt et infames efficiuntur, sed etiam omnes eis consentientes. Similiter de raptoribus, vel eis qui seniores impetunt, fieri

⁴² Matth. xx, 28. ⁴³ Marc. x, 45. ⁴⁴ quæ ansulis clausa sunt, non leguntur in c. Just. Ita et in Luc. ⁴⁵ Adr. coll. 43, qq. interjectis a superioribus verbis sejuncta. In Decret. Ivon. l. iv. ⁴⁶ Adr. coll. 46. ⁴⁷ 7, q. 1: Sicut alterius uxor. ⁴⁸ Rom. vii, 8. ⁴⁹ Matth. x, 23. ⁵⁰ In Decret. Ivon. l. iii. ⁵¹ 35, q. 2, 3: Conjunctiones consanguineorum. ⁵² absunt a ms. Just. et a Luc. ⁵³ 3, q. 4: Consanguineorum conjunctiones. ⁵⁴ inscite hinc arguitur distinctio imp. in Romanos et Græcos. ⁵⁵ absunt a ms. ⁵⁶ in Decret. Ivon. lib. iv.

sia commissa est, qui non tantum universæ plebis, sed etiam totius cleri, omnium sacerdotum et episcoporum pastorem curam habere debet, discriminis causa atque officio suo convenienter pontificem maximum et episcopum episcoporum appellari. Vide quæ diximus supra in notis ad vitam Zephyrini, et ad epistolam Sixti. Sev. Bin.

(43) *Uxor episcopi*. Sicut virgines per votum emissum, dicuntur Christo nubere ejusque sponsæ, tota causa 27, quæst. 1, ita merito Ecclesia ejus, cui quis per ordinationem ascriptus est, uxor esse

dicitur. Unde recte apostolica constitutione, quæ exstat canonibus apostolorum 14, 15 et 16, constitutum est, ne episcopi aliive curata beneficia possidentes dioceses ac parochias suas sine gravi causa majoris utilitatis, sua sponte mutant; sicut et illud, quod qui post sacros ordines susceptos, quantumvis invalide, matrimonium in facie Ecclesiæ contrahere præsumpserint, interpretativam, quam vocant bigamiam, adeoque irregularitates, aliasque pœnas incurrant, can. Quotquot, 27, quæst. 1. Ib.

ceasemus. Hos ergo sæculi leges interficiunt, sed nos, misericordia præeunte, sub infamiæ nota ad penitentiam recipimus. Ipsam quoque infamiam, qua sunt aspersi, delere non possumus, sed animas eorum per penitentiam publicam et Ecclesiæ satisfactionem sanare cupimus, quia manifesta peccata non sunt occulta correctione purganda ⁶⁷. Omnes ergo qui in recta fide suspecti sunt, in accusatione sacerdotum et eorum, super quorum fide non hæsiatur, minime recipiantur, et in testimonio humano dubii habeantur. Infirmari ergo oportet eorum vocem, de quorum fide dubitatur, nec eis ⁶⁸ omnino esse credendum, qui rectam fidem ignorant. Quærendum est ergo in iudicio ⁶⁹ cuius sit conversationis et fidei, is qui accusat, et is qui accusatur, quoniam hi qui non sunt rectæ conversationis ac fidei, et quorum vita est accusabilis, non permittuntur majores natu accusare, nec quorum fides, vita et libertas nescitur. Neque viles personæ in eorum recipiantur accusationem ⁷⁰. Rimandæ vero sunt enucleatim personæ accusatorum, quæ sine scripto difficile, per scriptum autem nunquam recipiantur: quia per scripturam nullus accusare vel accusari potest ⁶⁹, sed propria voce, et præsentem eum, quem accusare voluerit, suam quisque agat accusationem ⁷¹. Nec absente eo ⁷², quem accusare voluerit, cuiusque accusatori credatur. Similiter testes perquamcunque scripturam testimonium non proferant, sed præsentem, de his quæ viderunt et auverunt, veraciter testimonium dicant. Nec de aliis causis vel negotiis dicant testimonium, nisi de his quæ sub præsentia eorum acta esse noscuntur. Accusatores vero consanguinei ⁷³, adversus extraneos testimonium non dicant, nec familiares vel de domo prodeuntes: sed si voluerint, et invicem consenserint inter se, parentes tantummodo testificentur, et non in alios. Nec accusatores vel testes suspecti recipiantur: quia propinquitatis, et familiaritatis, ac dominationis affectio, veritatem impedire solet ⁷⁴. Amor carnalis, et timor ⁷⁵, atque avaritia, plerumque sensus hebetant humanos et pervertunt opiniones; ut quæstum pietatem putent, et pecuniam quasi mercedem prudentiæ. *Nemo enim in dolo loquatur ad proximum suum* ⁷⁶. *Fœva alta est os malevoli* ⁷⁷. Innocens dum credit facile, cito labitur. Sed iste lapsus, surgit; et tergiversator suis artibus præcipitatur, unde nunquam exsiliat atque evadat. Ponderet ergo unusquisque sermones suos, et quod sibi loqui non vult, alteri non loquatur. Unde bene sacra ait Scriptura: *Quod tibi non vis fieri, alteri ne facias* ⁷⁸. Nos

A enim ⁶⁸ tempore indigemus, ut aliquid maturius agamus. Nec præcipitemus consilia et opera nostra, neque ordinem corrumpamus. Sed si aliquis lapsus quocunque modo fuerit, non perdamus eum ⁷⁰, sed fraterno corripiamus affectu, sicut ait beatus Apostolus: *Si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, instruite hujusmodi in spiritu lenitatis, considerans teipsum, ne et tu teneris. Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi* ⁷¹. Porro S. David de criminibus mortiferis egit penitentiam ⁷², et tamen in honore permansit. Beatus quoque Petrus amarissimas lacrymas fudit, quando Dominum negasse penituit, sed tamen apostolus permansit. Et Dominus per prophetam peccantibus pollicetur, dicens: *Peccator in quacunque die conversus ingemuerit, omnium iniquitatum illius non recordabor amplius* ⁷³.

VI.

Si possit sacerdos post lapsum ministrare.

Errant enim ⁷⁴, qui putant Domini sacerdotes post lapsum, si condignam egerint penitentiam, Domino ministrare non posse, et suis honoribus frui, si bonam deinceps vitam duxerint, et suum sacerdotium condigne custodierint. Et ipsi qui hoc putant, non solum errant, sed etiam contra traditas Ecclesiæ claves disputant ⁷⁵ et agere videntur, de quibus dictum est: *Quæcunque solveritis in terra, erunt soluta et in cælo* ⁷⁶. Alioquin hæc sententia, aut Domini non est, aut vera est. Nos vero indubitanter, tam Domini sacerdotes quam reliquos fideles, post dignam satisfactionem posse redire ad honores credimus ⁷⁷, testante Domino per prophetam: *Nunquid qui cadit, non adjiciet ut resurgat? et qui aversus est, non revertetur?* ⁷⁸ Et alibi: *Nolo, inquit Dominus, mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat* ⁷⁹. Et propheta David penitentiam agens, dixit: *Redde mihi lætitiæ salutariæ tuæ, et spiritu principali confirma me* ⁸⁰. Ipse namque post penitentiam et alios docuit, et sacrificium Deo obtulit, dans exemplum doctoribus sanctæ Ecclesiæ, si lapsi fuerint, et condignam penitentiam Deo gesserint, utrumque facere posse. Docuit enim quando dixit: *Docebo iniquos vias tuas, et impii ad te convertentur* ⁸¹. Et sacrificium Deo pro se obtulit, dum dicebat: *Sacrificium Deo spiritus contribulatus*. Videns enim Propheta scelera sua mundata per penitentiam, non dubitavit, prædicando et Domino libando, curare aliena. Lacrymarum ergo effusio movet animi passionem. Satisfactione autem impleta, avertitur animus ab ira. Qui enim non igno-

⁶⁷ S. Isid. III, Sent. 46. ⁶⁸ Adr. col. 4. ⁶⁹ 2, quæst. 7: Quærendum est. Et in Carthag. conc. IV, cap. 96. Adr. I col. 5 et 15. ⁷⁰ 2, q. 8: Accusatorum. ⁷¹ 3, q. 9: Absente eo quem. ⁷² 3, q. 9: Testes per quas. ⁷³ vide cod. Theod. et Anianum aliosque jurisconsultos. ⁷⁴ 2, q. 3: Consanguinei accusatores. ⁷⁵ Anian: Veritatis professionem; propinquitatis affectio impedire cognoscitur. ⁷⁶ S. Ambr. ep. 44, quam legendam moneo. ⁷⁷ Psal. XVIII, 4. ⁷⁸ Prov. XXVI, juxta LXX. ⁷⁹ Tob. IV, 16. ⁸⁰ S. Ambr. epistola 59. ⁸¹ portemus eum, et fr. c. affectu. ⁸² Galat. VI, 1, 4. ⁸³ S. August. ep. 50 de iisdem Davide et S. Petro. ⁸⁴ Ezech. XVIII, 21, 22. ⁸⁵ in Decr. Ivon. lib. IV, ⁸⁶ S. August. ibid. ⁸⁷ Matth. XVIII, 18. ⁸⁸ S. Greg. ep. 54 libri VIII. ⁸⁹ Jerem. VIII, 4. ⁹⁰ Ezech. XVIII, 32, et XXXIII, 11. ⁹¹ Psal. I, 14. ⁹² Ibid. 15.

scit alteri, quomodo sibi putat subveniri? Superabundant ergo peccata, superabundet et misericordia. Quoniam apud Dominum misericordia, et copiosa apud eum redemptio⁸⁵. Penes Dominum omnium abundantia est, quia Dominus virtutum ipse est et rex gloriæ⁸⁶. Ait enim Apostolus: Omnes peccaverunt, et egent gloria Dei; justificati gratis per gratiam ipsius, per redemptionem quæ est in Christo Jesu, quem proposuit Deus propitiatorem, per fidem in sanguine ipsius, ad ostensionem justitiæ suæ, propter remissionem præcedentium delictorum, in sustentatione Dei, ad ostensionem justitiæ ejus in hoc tempore; ut sit ipse justus et justificans eum, qui ex fide est Jesu Christi⁸⁷. David enim dicit: Beati quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata⁸⁸. Mundatur ergo homo a peccato, et resurgit gratia Dei lapsus⁸⁹, et in pristino manet officio, juxta prædictas auctoritates. Videat ne amplius peccet, ut sententiæ Evangelii maneat in eo: Vade, et amplius noli peccare⁹⁰. Unde ait Apostolus: Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediat concupiscentiis ejus. Sed neque exhibeatis membra vestra arma iniquitatis peccato, sed exhibete vos Deo, tanquam ex mortuis viventes, et membra vestra arma justitiæ Deo. Peccatum enim vobis non dominabitur; non enim sub lege estis, sed sub gratia. Quid ergo? Peccabimus, quoniam non sumus sub lege, sed sub gratia? Absit. An nescitis, quoniam cui exhibetis vos servos ad obediendum, servi estis ejus, cui obeditis, sive peccati ad

mortem, sive obediitionis ad justitiam? Gratias autem Deo, quod fuistis servi peccati, obedistis autem ex corde in eam formam doctrinæ, in quam traditi estis Liberati autem a peccato, servi facti estis justitiæ. Humanum dico⁹¹. Majus enim peccatum est judicantis⁹², quam ejus qui judicatur. Existimas, inquit Apostolus, o homo omnis qui judicas eos qui talia agunt, et facis ea, quia tu effugies judicium Dei? An divitiis bonitatis ejus et patientiæ et longanimitatis contemnis? Ignoras quoniam benignitas Dei ad penitentiam te adducit? Secundum duritiam autem tuam et impenitentem cor, thesaurus tibi iram in die iræ, et revelationis justi judicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera ejus: his quidem, qui secundum patientiam boni operis, gloriam et honorem et incorruptionem, quærentibus⁹³ vitam æternam; his autem, qui ex contentione, et qui non acquiescunt veritati, credunt autem iniquitati, ira et indignatio, tribulatio et angustia in omnem animam hominis operantis malum, Judæi primum et Græci. Gloria autem, et honor, et pax omni operanti bonum⁹⁴. Sententiam, fratres, quæ misericordiam velat⁹⁵, non solum tenere, sed et audire refugite, quia potior est misericordia omnibus holocaustis et sacrificiis⁹⁶. Consultis vestris breviter respondimus, quia oppressos nimis, et præoccupatos aliis judiciis, litteræ nos invenere vestræ. Data VIII Idus Octobris, Antonino et Alexandro viris clarissimis consulibus⁹⁷.

⁸⁵ Psal. cxxix, 7. ⁸⁶ Psal. xxxiii, 10. ⁸⁷ Rom. iii, 25-26. ⁸⁸ Psal. xxxi, 1. ⁸⁹ a lapsu ⁹⁰ Joan. viii, 11. ⁹¹ Rom. vi, 12-19. ⁹² Sixti sent. 174. ⁹³ Roman. Correct. præferunt verbum quærent participio quærentibus. ⁹⁴ Rom. ii, 3, 10. ⁹⁵ Sixti sent. 328, ex versione Rufini qui obiit an. 411. ⁹⁶ Marc. xii. ⁹⁷ an. 222.

ANNO DOMINI CCXXXI.

S. URBANUS I

PONTIFEX ROMANUS

NOTITIA EX LIBRO PONTIFICALI DAMASI PAPÆ

(Mansi, Concil., I, 747, Varias lectiones ad hunc locum Libri pontificalis vide Patrologiæ Latinæ tom. CXVII, col. 1338, in Anastasio Bibliothecario.)

Urbanus (1) natione Romanus, ex patre Pontiano, sedit annos quatuor, menses 10, dies 12 (2). Hic

(1) *Urbanus*. Cum post martirium Callisti, sedes sex diebus vacasset, 21 Octobris, anno Christi nati 226, qui est Alexandri imperatoris tertius, Urbanus patria Romanus ei substituitur. Baron. prædicto anno, num. ult. Sub hujus pontificatu Origenem Alexandrinæ Ecclesiæ subditum, spontaneum eunuchum ab Alexandro Hierosolymorum episcopo contra apostolorum canones ordinatum esse Demetrius Alexandrinæ Ecclesiæ episcopus jure meritoque conqueritur, ipsumque Origenem in laicorum ordi-

nem redigendum, et ab exercitio presbyterii suspendendum esse, recte decrevit et admonet; postea tandem excommunicat, quod scripta quædam deinceps ab eo vel evulgata, vel, ut ipse Origenes excusabat, suo nomine edita, multis hæresibus scaterent. Vide Baron. prædicto anno et sequentibus. Sev. Bin.

(2) *Sedit annos 4, menses 10, dies 12*. Ex Vaticanis indicibus constat eum sedisse annis sex, mens. 7, dieb. 4. Euseb. in Chron. graviter errat, dum

fecit ministeria sacra omnia argentea (3), et patenas argenteas 25 apposuit. Hic sua traditione multos convertit ad baptismum et credulitatem; Tiburtium etiam et Valerianum nobilissimum virum, sponsum sanctæ Cæcilie, quos etiam usque ad martyrii palmam perduxit. Et per ejus monita et doctrinam, multi martyrio coronati sunt (4). Hic fecit ordinationes quinque per mensem Decembrem, presbyteros novem, diaconos quinque, episcopos per diversa loca octo. Qui et sepultus est in cœmeterio Prætextati, via Appia, vii kalendas Junias, et cessavit episcopatus dies 30.

NOTITIA ALTERA.

(D. COUSTANT, *Epistolæ Rom. pont. I, 114.*)

Hunc papam, Alexandro imperatore, Callisto successisse Eusebius in *Chronico* tradit. Eum Ecclesie Romanæ pontificatu octennio perfunctum esse idem scriptor *Hist. lib. vi, c. 23*, docet. Et eum quidem a consulari Maximi et Æliani usque Agricola et Clementino, hoc est ab anno Christi 223 ad 230 Ecclesiam rexisse ex Bucheriano catalogo discimus. Maii 25 die, quo et memoriam ejus celebrat Ecclesia, obiisse creditur. Hæc autem omnia inter se, necnon cum iis, quæ de Callisto præmisimus, compari commode possunt, si octennium Eusebianum octo diversis consulatus intelligamus. Nam ab anni 223 mense Octobri, circa cujus exitum Callistus pontifex creatus putatur, ad 25 diem mensis Maii anni 230, quo Urbani mors consignatur, octo re-

consentur consulatus. At in Bucheriano Catalogo non solum annos 8, sed et præterea menses 11, dies 12, in ms. autem reginæ Suec. annos 8, menses 10, dies 12, in Corbeiensi annos 9, menses 1, dies 11 sedisse adnotatur. Sed quia in numericas notas error facile irrepit, adeo ut pro octo Urbani pontificis annis in uno Colbertino IV et in Fossatensi III tantum legantur, hærendum potius videtur consulari notæ, qua Urbani pontificatus a Maximi et Æliani consulari ad consulatum Agricola et Clementini in Bucheriano catalogo definitur.

Urbani nullum ad nos pervenit genuinum scriptum. Ea quippe epistola, quæ nomine illius circumfertur, Isidorum Mercatorem opificem habet: adeoque ab ejus collectione non est distrahenda.

illi annos novem ascribit. Baron. anno 233, num. B 1. Sev. Bix.

(3) *Hic fecit ministeria sacra omnia argentea.* His temporibus Ecclesiam non modo vitreis, sed etiam argenteis calicibus, quibus abundabat, usam fuisse, præterquam quod hic aliud asseratur, ex Gregorii Turonensis commentariolo, quem *De gloria martyrum* scripsit, cognoscere licet, ubi dicit: multa sacra ministerialia vasa ex argento confecta, inventa esse, dum crypta illa, in qua fideles sacra agentes oclusi fuerant, refoderetur. Imo non argenteis tantum, sed et aureis calicibus Romanos pontifices circa hæc tempora incrementum corporis ac sanguinis Domini sacrificium offerre consuevisse, Prudentius in hymno de rebus gestis S. Laurentii indicat, versibus, quibus persecutores S. Laurentium interpellarunt, hisce:

*Hunc esse vestris orgiis
Moremque, et artem, proditum est;
Hanc disciplinam sæderis
Libent ut auro antistites,
Argenteis scyphis ferunt,
Famæ sacrum sanguinem:
Auroque nocturnis sacris
Astare fixos cereos.*

Cam igitur hac ex parte Christianæ Ecclesie gloria cresceret, regale sacerdotium Christi his calicibus et ornamentis illustraretur, non sine Dei

nutu ac consilio accidit ut Alexander imperator templis deorum gentilium, aurum et argentum conferri ægre tulerit, illudque Persi, ut refert Lampridius, frequenter susurrarit:

In templo quid facit aurum?

Et demum singularis divinæ providentiæ opus esse videtur, quod aurum et argentum, templis ethnicorum jam ante collatum, per Maximinum Alexandri successorem istuc auferri, statuas deorum, omnemque materiam nummis condendis idoneam conflare permiserit: adeoque voluerit fieri, quod I Reg. cap. v scribitur, arca scilicet Dei appropinquante, Dagon Philisthæorum deum confringi; illam extolli, hunc dejici; illam gloria et honore affici, hunc vero dejectum universo ornatu et decore exui et spoliari; Christianæ religionis gloriam crescere, gentilitiæ superstitionis honorem minui et penitus obscurari. Baron. anno Christi 233, n. 2 et 3. Vide quæ diximus supra in notis ad Vitam Zephyrini. Ib.

(4) *Per ejus monita et doctrinam multi martyrio coronati sunt.* Qui Tiburtium, Valerianum et Maximum cum sancta Cæcilia in fide instruxerat, baptizaverat, et adversus ictum gladii hortatu suo obfirmaverat, tandem ipse quoque multa propter Ecclesiam passus, cervicibus abscissis, martyrio coronatus est, anno Christi 233, Alexandri imperatoris 10, vigesimo quinto die Maii. Baron. prædicto loco. Ib.

S. URBANI I PAPÆ

(5) EPISTOLA AD OMNES CHRISTIANOS

(Mansi, Concil. Collect., t. I, p. 748.)

De eo quod Ecclesia modo possessiones fidelium recipit, et non pretium earundem rerum sicut temporibus apostolorum; et cur sedes excelsæ in ecclesiis episcoporum præparentur; et ut eis, quos episcopi excommunicant, nullus communicet; et quos ipsi quoquo modo ejecerint, nullus recipiat.

- I. De vita communi, et quam ob causam Ecclesia possessiones habere cæperit.
- II. A quibus vel in quos usus res ecclesiasticæ dispensentur, et de invasoribus earum.
- III. Si quis ab Ecclesia jus possidendi avellere tentaverit.
- IV. De cathedris episcopalibus.
- V. Ut nullus communicet iis, quibus episcopus non communicat, vel recipiat quos ille abjecerit.
- VI. De sponsione in baptismo facta, et de iis qui communem vitam susceperunt.
- VII. De impositione manus episcopulis.

URBANUS episcopus omnibus Christianis, in sanctificationem Spiritus, in obedientiam et aspersorem sanguinis Domini nostri Jesu Christi, salutem.

Decet omnes Christianos, charissimi, ut cum imitentur, cujus nomen sortiti sunt. Quid prodest, fratres mei, Jacobus apostolus ait, si fidem quis dicat se habere, opera autem non habeat? Nolite plures magistri fieri, fratres mei, scientes quoniam majus iudicium sumitis. In multis enim offendimus omnes. Qui sapiens et disciplinatus est inter vos, ostendat ex bona conversatione operationem suam in mansuetudine sapientiæ¹.

I.

Scimus² vos non ignorare (6), quia hactenus vita communis inter bonos³ Christianos viguit, et adhuc gratia Dei viget, et maxime inter eos qui in sortem Domini sunt electi⁴, id est, clericos, sicut in Actibus legitur apostolorum: *Multitudinis autem cre-*

¹ Jacob. II, 14. ² Quæst.: Scimus vos non ign. 37. ³ Quæst. 1: Videntes autem sacerdotes.

(5) Ficta et supposita apud viros doctos habetur.

(6) Scimus vos non ignorare. Docet hoc loco S. Urbanus pontifex, initio Ecclesiæ, juxta testimonium Lucæ Act., cap. IV, consuevisse pios homines possessiones rerum suarum distrahere, earumque pretium Ecclesiis donare: sed quia eo modo presentibus duntaxat, non autem futuris Ecclesiæ ministris providebatur, decernit magis e re et commodo Ecclesiæ futurum, si ipsæ rerum possessiones Ecclesiæ donentur. Et merito: si enim Levitis veteris testamenti divino jure concessum est, ut urbes ad habitandum, suburbana ad alendum pecora possideant, agros et vineas ex oblationibus populi licite emant, licite etiam distrahant ac vendant, quod Levit. cap. XXV, et III Reg. cap. II, Jer. cap. XXXII, Act. cap. IV, satis aperte indicatur; quo jure, quave ratione hoc sacerdotibus ac clericis novi testamenti interdictum erit? Patriarchæ Jacob filium Levi exheredantis sententiam ac voluntatem Deus quidem approbavit, ejusque posteris, nullam partem terræ, in 12 duntaxat partes, pro numero 12 tribuum divisæ assignari permisit; sed tamen decimam partem omnium fructuum, sibi tanquam proprio Judæorum regi, loco tributi debi-

dentium erat cor unum et anima una, nec quisquam eorum quæ possidebat, aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia. Et virtute magna reddebant apostoli testimonium resurrectionis Jesu Christi. Et gratia magna erat in omnibus illis. Neque enim quisquam egens erat inter illos. Quotquot enim possessores agrorum, aut domorum erant, vendentes, afferebant pretia eorum quæ vendebant, et ponebant ante pedes apostolorum. Dividebatur autem singulis, prout cuique opus erat. Joseph autem, qui cognominatus est Barnabas ab apostolis, quod est interpretatum, filius consolationis, Levites et Cyprius genere, cum haberet agrum, vendidit illum, et attulit pretium ante pedes apostolorum⁵, et reliqua. Videntes ergo sacerdotes summi et alii⁶, atque Levitæ, et reliqui fideles, plus utilitatis posse afferre, si hæreditates et agros quos vendebant, Ecclesiis, quibus præsidebant episcopi, traderent, eo quod ex sumptibus eorum,⁷ Omnes. ⁸ Isid. II De off., c. I. ⁹ Actor. IV, 32-

tam una cum 48 civitatibus, et suburbanis earum prædiis, illis, tanquam suis hæredibus, donavit. Ridicula sane foret, vehemens illa multorum pontificum et conciliorum decretis, rerum ecclesiasticarum interdicta alienatio, si Ecclesia nullam rem licite hactenus possederit. Quare quod inquit Christus Luc. XIV, non posse esse discipulum suum, nisi qui renuntiaverit omnibus quæ possidet, ita intelligendum est, sicut id quod sequitur: *Si quis venit ad me, et non odit patrem et matrem et uxorem, adhuc autem et animam suam, non potest esse meus discipulus.* Certum est, non ad odium, sed potius ad amorem parentum, filiorum, uxoris, et vitæ propriæ quemlibet hominem divina lege obligari, si horum amor Dei charitati, quem super omnia diligere debemus, nihil obstat aut præjudicet; sic si rerum possessio animum a Dei cultu avocet, mala est, eoque casu plane deserenda; si vero ministris alimenta præbendo, eundem Dei cultum promoveat, utilissime sane Ecclesia temporalium bonorum dominium ac possessionem sibi retinet et usurpat. Vide quæ diximus supra in notis ad epist. 2 Pii I. Bellarminus lib. I De clericis, cap. 26. SKV. BIN.

tam presentibus quam futuris temporibus, plurima et elegantiora possent ministrare fidelibus communem fidem ducentibus, quam ex pretio eorum; ceperunt prædia et agros, quos vendere solebant, matricibus Ecclesiis tradere⁷, et ex sumptibus eorum vivere.

II.

Ipsæ vero res in ditione singularum parochiarum, episcoporum, qui locum tenent apostolorum, erant, et sunt usque adhuc, et futuris semper debent esse temporibus. E quibus episcopi et fideles dispensatores eorum, omnibus communem vitam degere volentibus, ministrare cuncta necessaria debent, prout melius potuerint, ut nemo in eis egens inveniatur. Ipsæ enim res fidelium oblationes appellantur, quia Domino offeruntur. Non ergo debent in aliis usibus, quam ecclesiasticis, et prædicatorum Christianorum fratrum vel indigentium converti: quia vota sunt fidelium⁸, et pretia peccatorum (7), ac patrimonia pauperum, atque ad prædictum opus explendum, Domino traditæ. Si quis autem (quod absit) secus egerit, videat ne damnationem Ananiæ et Saphiræ percipiat, et reus sacrilegii efficiatur, sicut illi effecti sunt, qui pretia prædictarum rerum fraudaverunt, de quibus legitur in prædictis apostolorum Actibus: *Vir autem quidam nomine Ananias, cum Saphira uxore sua, vendidit agrum et fraudavit de pretio agri, concia uxore sua: et afferens partem quamdam, ad pedes apostolorum posuit. Dixit autem Petrus Ananias: Cur tentavit Satanas cor tuum, mentiri te Spiritui sancto, et fraudare de pretio agri? Nonne manens tibi manebat, et venumdatum erat in tua potestate? Quare posuisti in corde tuo hanc rem? Non es hominibus mentitus, sed Domino. Audiens autem Ananias hæc verba, cecidit, et exspiravit. Et factus est timor magnus in omnes qui audierunt. Surgentes autem juvenes, amoverunt eum; et efferentes, sepelierunt. Factum est autem quasi horarum trium spatium, et uxor ipsius, nesciens quod factum fuerat, introivit. Respondens autem ei Petrus, dixit: Dic mihi, si tanti agrum vendidistis? At illa dixit: Etiam tanti. Petrus*

A autem ad eam: Quid utique convenit vobis tentare Spiritum Domini? Ecce pedes eorum qui sepelierunt virum tuum, ad ostium, et efferent te. Confestim cecidit ad pedes ejus, et exspiravit. Intranies autem juvenes, invenerunt illam mortuam, et extulerunt, et sepelierunt ad virum suum. Et factus est timor magnus in universam Ecclesiam, et in omnes qui audierunt hæc⁹. Hæc, fratres, valde cavenda sunt et timenda: quia res Ecclesiæ, non quasi propriæ¹⁰, sed ut communes et Domini oblatæ¹¹, cum summo timore non in alios quam in præfatos usus sunt fideliter dispensandæ, ne sacrilegii reatum incurrant, qui eas inde abstrahunt, ubi traditæ sunt, ne poenam et mortem Ananiæ et Saphiræ incurrant, et (quod pejus est) anathema maranatha fiant¹², et si non corpore, ut Ananias et Saphira, mortui ceciderint, anima tamen, quæ potior est corpore, mortua et alienata a consortio fidelium cadat, et in profundum barathri labatur. Unde attendendum est omnibus¹³, et fideliter custodiendum, et illius usurpationis contumelia depellenda, ne prædia usibus sacerdotum¹⁴ celestium dedicata, a quibusdam irruentibus vexentur. Quod si quis fecerit¹⁵, post debitæ ultionis acrimoniam, quæ erga sacrilegos jure promenda est, perpetua damnetur infamia, et carceri tradatur, aut exsilio perpetuæ deportationis utatur¹⁶. Quoniam, juxta Apostolum¹⁷, tradere oportet hujusmodi hominem Satanæ, ut spiritus salvus sit in die Domini.

III.

C Memoratis ergo augmentationibus ac cultibus, in tantum Ecclesiæ¹⁸, quibus episcopi præcident, Domino adminiculante, creverunt, et tantis maxima pars earum abundant rebus, ut nullus sit in eis, communem eligens¹⁹ vitam, indigens; sed omnia necessaria ab episcopo suisque ministris percipit. Ideo si aliquis exstiterit modernis aut futuris temporibus, qui hæc avellere nitatur, jam dicta damnatione feriatur.

IV.

Quod autem sedes in episcoporum ecclesiis ex-

⁷ Concil. Milev. 25. ⁸ Julianus Pomerius lib. 11 De vita contempl., c. 9 et 16. Vide Hincm. epp. 5 et 8 edit. Moguntinæ Busæi. ⁹ Actor. v, 1-11. ¹⁰ 12. Quæst. 1: Res ecclesiæ non quasi. ¹¹ Idem Pomerius qui supra, in opere quod falso a plerisque tributum fuit Prospero Aquitano. ¹² I Cor. xvi, 22. ¹³ 17. Quæst. 4: Attendendum est, ne prædia. ¹⁴ sacerdotum. ¹⁵ Cod Theod. lib. xvi, tit. 2, const. 40, quam expende. ¹⁶ uratur. ¹⁷ I Cor. v, 5. ¹⁸ Quæst. 1: Videntes autem sacerdot. ¹⁹ Degens vel gereus.

(7) Pretia peccatorum. Receptissima est expositio, ut hostiæ et elemosynæ pro peccatis oblatae, peccata appellantur. Osee cap. iv de sacerdotibus dicitur: *Peccata populi mei comedent*. Quem locum Cyrillus, Theophylactus, Theodoretus et alii recentiores recte de hostiis interpretantur. Nam Scriptura ita frequenter loqui solet, ut in primis evidentiissime patet ex hisce verbis Pauli apost. II Cor., cap. v: *Eum qui peccatum non noverat, pro nobis peccatum fecit, ut nos efficeremur justitia Dei in ipso*. Quia igitur bona temporalia Deo in ministris Ecclesiæ oblata, peccata redimunt, et peccantem ad donam poenitentiae obtinendum disponunt, recte pretia peccatorum appellantur. De hoc peccatorum pretio intelligendum est illud apostoli Pauli: *Im-*

D pertiunt nobis corporalia, quibus nos spiritualia impertimus. Hoc idem beatus martyr ac pontifex Alexander I, epist. 1, in principio, hisce verbis: *Ipsi enim, inquit, pro populo interpellant, et populi peccata comedunt, quia precibus suis et oblationibus ea delent atque consumunt*. Comedi enim dicuntur in Scriptura, psal. lviij, quæ consumuntur. Discamus ergo quod qui elemosynis et oblationibus fidelium fruimur, eas precibus nostris, sicut obligamur, diligentissime compensemus; futurum alioquin, ut de rebus injuste acceptis, coram tremendo judice sæculi, graviter periclitemur. Vide Riberam in Oseam c. iv, n. 4. Sev. Bn.

celæ constitutæ et præparatæ inveniuntur ut thronus, speculationem et potestatem judicandi, et solvendi atque ligandi, a Domino sibi datam materiam docent. Unde ipse Salvator in Evangelio ait : *Quæcunque ligaveritis super terram, erunt ligata et in cælo; et quæcunque solveritis super terram, erunt soluta et in cælo* ¹⁰. Et alibi : *Accipite Spiritum sanctum : quorum remisistis peccata, remittuntur eis; et quorum retinueritis, retenta sunt* ¹¹.

V. G

Ideo ista prætulimus, charissimi ¹², ut intelligatis potestatem episcoporum vestrorum, in eisque Deum veneremini, et eos ut animas vestras diligatis; et quibus illi non communicant, non communicetis; et quos ejecerint, non recipiatis. Valde enim timenda (8) est sententia episcopi ¹³, licet injuste liget aliquem; quod tamen summo opere prævidere debet.

VI.

Vos autem hortantes, monemus omnes, qui Christianitatem suscepistis, et a Christo vocabulum Christiani sumpsistis ¹⁴, ne in aliquo Christianitatem vestram irritata faciatis, sed sponsonem, quam Domino in baptismo fecistis, firmiter teneatis, ne reprobi, sed condigni coram eo inveniamini. Et quicumque vestrum communem vitam susceptam habet, et vovit se nihil proprium habere, videat ne pollicitationem suam irritam faciat ¹⁵: sed hoc, quod Domino est pollicitus, fideliter custodiat, ne damnationem, sed præmium sibi acquirat; quoniam satius est non vovere, quam votum, prout melius potest, non perficere. Gravius enim puniuntur qui

¹⁰ Matth. xvi, 18. ¹¹ Joan. xx, 22, 23. ¹² 11. Quæst. 3: Quibus episcopi non communicant. ¹³ S. Greg. hom. 26, in Evangelia. ¹⁴ Isid. vii Orig., 14. ¹⁵ 12. Quæst. 1: Scimus vos non ign. votum paupertatis. ¹⁶ Conc. Parisiensis an. 829 cap. 10 libri II alludere videtur. ¹⁷ Eucher. ut quis alius hom. in die Pentecostes, quam vide. ¹⁸ Coloss. iii, 2. ¹⁹ I Cor. iii, 19. ²⁰ I Tim. vi, 10. ²¹ Factori leg. est. ²² I Tim. v, 6. ²³ Psalm. xci, 8. ²⁴ De sacramentum.

(8) *Valde enim timenda*. Duplex est excommunicatio: una justa, in qua nulla delicta circumstantia desideratur; altera injusta est, cui una vel plures requisitæ circumstantiæ desunt. Hæc posterior, si invalida sit, puta si excommunicans potestatem et auctoritatem non habeat, vel si propter bonum opus eam ferat, vel denique si solemnia debita (de quibus cap. *Statuimus*, et cap. *Constitut.* 2, de sent. excommunicat. lib. vi) non observaverit, conscientiam fidelium non obligat, adeoque talis nunquam timenda foret, nisi forte ratione alicujus scandali, ab hominum consortio, et sacramentorum perceptione abstinendum foret, donec populo nullitas latæ excommunicationis innotuerit. Quæ vero aliunde excommunicatio injusta videtur, ex eo nimirum quod iudicem non recta intentione judicasse putet, vel se innocentem esse existimet, merito singulis fidelibus extimescenda est: cum omnium iudicio certum sit, talibus fructum orationis et suffragiorum communium a reliquis fidelibus licite applicari non posse, neque debere; imo si excommunicato de sua innocentia non evidenter constet, tenetur etiam sub gravi peccato sententiæ latæ parere, et usque ad absolutionem ab hominum consortio et sacramentorum perceptione abstinere. De tali igitur excommunicationis sententia, quæ scilicet probabili iudicio iudicis, tametsi non re ipsa, causam justam habeat, intelligi debet quod

A votum fecerunt ¹⁶, aut fidem perceperunt, et votum non perfecerunt, aut in malis vitam finierunt, quam illi qui vitam sine voto finierunt, aut sine fide mortui sunt, et tamen bona egerunt opera. Ad hoc enim sensum rationabilem naturæ inunere ¹⁷, et secundæ nativitatæ reparationem suscepimus, ut secundum Apostolum, *magis quæ sursum sunt, sapiamus, non quæ super terram* ¹⁸: quia sapientia hujus mundi stultitia est apud Deum ¹⁹. Quid autem suadet, charissimi, sapientia hujus sæculi, nisi nocitura quærere, et amare peritura, negligere salutaria, pro nihilo reputare perpetua? Cupiditatem commendat, de qua dicitur: *Radix omnium malorum est cupiditas* ²⁰. Quæ in primis hoc malum habet, quod dum ingerit transitoria, abscondit æterna. Et dum a foris posita conspicit, intra se latentia non introspicit, et dum aliena quærunt, sectatori ²¹ suo semetipsum alienum facit. Ecce quid suadet sæculi sapientia? vivere in deliciis. Unde dicitur: *Vidua quæ in deliciis est, vivens mortua est* ²². Suadet ergo mollissimis suavitatibus, peccatis, vitis et flammis nutrire carnem, cibi et vini intemperantia animam premere, ac vitam spiritus intercludere, et contra se hosti suo de se gladium ministrare. Ecce quid suadet sæculi sapientia? ut qui boni sunt, mali esse malint, et per errorem mentis, fieri etiam studeant peccatores, et non cogitent illam terribilem Dei vocem, cum exurentur peccatores sicut fenem ²³.

VII.

C Omnes enim fideles ²⁴ per manus impositionem (9) episcoporum Spiritum sanctum post baptismum ac-

hac epistola dicitur, sicut et illud, quod hom. 26 in Evangelia scribit Gregorius: *Sententiam pastoris sive justa, sive injusta sit, timendam esse*. Valent. tom. IV, disp. 7, quæst. 17, punct. 2. Vide quæ diximus supra in notis ad can. apost. Sev. Bix.

(9) *Omnes fideles per manus impositionem*. Ab Urbano sacramentum confirmationis institutum esse, si qui ex hoc loco probari posse existimant, graviter errant. Apostoli enim, qui Act. viii et xix super baptizatos manus inposuerunt, ut Spiritum sanctum acciperent, hoc sacramentum confirmationis administrarunt. Accedit quod Tertullianus Urbano antiquior confirmationis pluribus in locis meminerit. In lib. *De resurrectione carnis*: *Caro, inquit, abicitur, ut anima emaculetur; caro ungitur, ut anima consecretur*. Et lib. *De bapt.*: *Deinde manus imponitur, per benedictionem advocans et invitans Spiritum sanctum*. Et in lib. *De præscript.* loquens de diabolo, qui imitatur baptismum et confirmationem nostram: *Tingit, inquit, et ipse quosdam utique credentes et fideles suos; signat illic in frontibus milites suos*. De hoc sacramento S. Dionysius Areopagita apostolorum temporibus æqualis, cap. 2, parte II *Eccles. hierarchiæ*, sic ait: *Baptizatum indutum alba veste ad pontificem ducunt, ille divino ac deifico prorsus unguento virum signat*. Et infra cap. 4, part. III: *Sed et ipsis qui sacratissimo regenerationis mysterio consecrantur, adventum*

cipere debent, ut plene Christiani inveniantur : quia cum Spiritus sanctus infunditur ²⁵, cor fidele ad prudentiam et constantiam dilatur. De Spiritu sancto accipimus, ut efficiamur spirituales : quia animalis homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei ²⁶. De Spiritu sancto accipimus ²⁷, ut sapiamus inter bonum malumque discernere, justa diligere, injusta respicere, ut malitiæ ac superbiæ repugne-

²⁵ Idem Eucherius loco citato. ²⁶ I Cor. II, 14. papæ. ²⁷ Hactenus Eucherius quem consule. ²⁸ An. 222, vivente adhuc Callisto, cui Urbanus successit anno 224.

Spiritus sancti consummans unguenti inunctio elargitur. Similia hæc de re duo Clementes, alter Romanus in suis *Apost. constit.* libris, alter Alexandrinus, Justinus martyr aliique plures de hoc sacratissimo sacramento scripserunt, longe ante Urbani pontificis tempora. Quomodo igitur sigillum Domini et

mus, ut luxuriæ ac diversis illecebris, et sædis indignisque cupiditatibus resistamus. De Spiritu sancto accipimus, ut amore vitæ et gloriæ ardore succensi, erigere a terrenis mentem ad superna et divina valeamus ²⁸. Data Nonis Septembris, id est, quinto die ejusdem mensis, Antonino ²⁹ et Alexandro viris clarissimis consulibus.

²⁹ Ista etiam infra habentur in decreto Melchiadis An. 222, vivente adhuc Callisto, cui Urbanus succ-

sacratum hoc unguentum ab Urbano institutum esse potuit, quod prædictorum testimonio a Christo institutum est, et ab apostolis usurpatum, et universæ Ecclesiæ traditum est? Vide Bellarm. lib. II *De confirm.* c. 5 et 6, et IV *De Roman. pontif.* c. 8. Sev. Bix.

ANNO DOMINI CCXXXII.

ASTERIUS URBANUS

NOTITIA

(GALLAND., *Veterum Patrum Biblioth.*, Proleg., III, XI.)

I. Auctor trium librorum adversus *Cataphrygas*, Asterius Urbanus asseritur.

II. Episcopus fuisse demonstratur. Episcopi antiquitus vocati quandoque presbyteri. Zoticus Otrenus, alius a *Comanense* videtur.

III. Quo tempore scripserit auctor, inquiritur. Iniqua viri docti censura retunditur.

I. Veterum sententiam de trium librorum auctore adversus *Cataphrygas*, quos Avircio Marcello nuncupatos memorat Eusebius (1), haud unam esse comperimus. Hieronymus enim opus illud modo Rhodone, modo Apollonium litteris consignasse tradit (2). Rufinus (3) et Nicephorus (4) Claudium Apollinarem, Eusebii nimirum mentem minus recte assecuti. Sed ejusmodi opiniones non esse admitteudas, alibi uberius exposuimus (5). Nunc vero post viros doctissimos, Valesium (6), Tillemontium (7), Longuerueum (8) et Dodwellum (9), qui tamen postea sententiam mutavit (10), Asterium Urbanum eorum librorum scriptorem existimamus.

Objici quidem potest, ab hujusce operis scriptore mentionem fieri Asterii Urbani; ut proinde non auctor fuerit ipsemet noster Asterius. Sic enim ille (11): Καὶ μὴ λεγέτω ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, τῷ κατὰ

Β Ἀστέριον Οὐρβανόν, τὸ διὰ Μαξιμίλλης πνεῦμα. Sed quis non videat verba intermedia seriem orationis turbare, rescribendumque: Καὶ μὴ λεγέτω τὸ διὰ Μαξιμίλλης πνεῦμα, nec mihi jam dicat ille *Maximillæ spiritus*? Hinc merito censuit Valesius, verba illa quæ interseruntur, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, τῷ κατὰ Ἀστέριον Οὐρβανόν, scholion esse quod vetus quidam scholiastes, vel si mavis, Eusebius ipse, ad marginem libri sui apposuerat, ad verba quæ paulo ante occurrunt, αὐθις δὲ ἐν τῷ αὐτῷ φησι λόγῳ. Quod quidem scholion, ut fieri assolet, fuerit deinceps a librariis in textum illatum: importunum illud quidem, sed eo saltem nomine commodum, quod hinc demum cum ipso viro docto colligamus, Asterium Urbanum trium librorum adversus *Cataphrygas* habendum esse auctorem, non autem Claudium Apollinarem, ut post Rufinum complures re-

(1) Euseb., *Hist. eccl.* lib. v, cap. 16.

(2) Hieron., *De vir. illustr.*, capp. 37 et 40.

(3) Rufin., interpr. Euseb. I b. v, cap. 15.

(4) Niceph. Call., *Hist. eccl.*, lib. iv, cap. 23.

(5) Prolegom. ad *Bibl. PP.* vol. I, cap. 25, § 2, et vol. II, cap. 12, § 2.

(6) Vales., ad Euseb. lib. v, cap. 16.

(7) Tillem., *Mém.*, tom. II, pagg. 430, 441, et 670, not. 7, sur les Montan.

(8) Longuer., *Dissert. de Montan.*, § 14, pag. 265.

(9) Dodw., *Dissert.* 4 *Cypr.*, § 11, pag. 44.

(10) Id., *Dissert.* 4 *Iren.*, § 38, pag. 369.

(11) Aster. Urb., *Fragm.* 4 *infr.*, col. 154.

centiores statuerunt. Porro Valesiana conjectura A episcopo duas Ecclesias longe inter se dissitas fuisse commissas. Otrys enim in Bithyniæ finibus collocatur a Strabone; Comanorum vero urbs (ut hic de Comanis Ponticis taceam) Cappadociæ, Ptolemæo teste, attribuitur. In notitiis episcopatum, prior dioceseos Asianæ putatur, Ponticæ autem posterior.

II. Quis autem qualisve fuerit noster Asterius, non liquet. Episcopum vero ipsum fuisse, illa suadere satis videntur quæ ab eo Ancyræ in Galatia peracta noscuntur. Cum enim illius urbis Ecclesiam Montani ejusque feminarum pseudoprophetiis turbatam comperisset, collecto fidelium cœtu pluribus diebus disseruit, eosque in veritate fidei magnopere confirmavit, adversarios vero Deique hostes in fugam convertit (14) : quo quidem munere fungi, virum in primis episcopali honore insignitum decebat.

Præterea testatur auctor (15) tunc adfuisse dum loqueretur, Zoticum Otrenum quem vocat suum B συμπρεσβύτερον, quin et Zoticum Comanensem et Julianum Apamenum, ἀνδρας δοκίμους καὶ ἐπισκόπους, viros probos et episcopali dignitate ornatos : ut propterea non solum in presbyterorum collegium cooptatus fuisse videatur Asterius, sed et ipsemet episcopus fuerit, qui nimirum tribus aliis æstantibus episcopis ad populum in ecclesia verba fecerit. Neque vero quis jure collegerit, nostrum Asterium adeoque Zoticum Otrenum in presbyterii gradu fuisse tantummodo collocatos, quod Zoticum ipsum C *compresbyterum* suum appellet : haud enim insolens in ecclesiasticæ antiquitatis monumentis, episcopos vocari consuevisse presbyteros. Unum afferam exemplum, et quidem ter inculcatum, ex epistola Irenæi ad Victorem (16) : « Sed et presbyteri illi, inquit, qui ante Soterem Ecclesiæ præfuerunt, quam nunc gubernas. » Et mox : « Verum qui te præcesserunt presbyteri. » Paucisque interjectis, de Aniceto verba faciens : « Cum hic, ait, presbyterorum qui ante se fuerant, consuetudinem retinendam esse diceret, » etc. Καὶ οἱ πρὸ Σωτήρος πρεσβύτεροι, οἱ προστάντες τῆς Ἐκκλησίας ἦς ἀφηγῆ . . . ἀλλ' οἱ πρὸ σοῦ πρεσβύτεροι . . . λέγοντα (τὸν Ἀνίκητον) τὴν συνήθειαν τῶν πρὸ αὐτοῦ πρεσβυτέρων ὀφείλειν κατέχειν. Plura suppeditabit Svicerus (17), quem profecto mirari subit illustrem hunc locum præterisse.

Cæterum haud existimaverim equidem cum Lequienio (18) V. C. unum eundemque fuisse Zoticum Otrenum et Comanensem, quorum divisim D meminit auctor : cum inconsonum videatur, uni

(12) Tillem., l. c., pag. 671.

(13) Pears., *indic. Ignat.*, part. II, pag. 164.

(14) Aster. Urb., *Fragm.* 4, col. 145.

(15) Id. *ibid.*, et *Fragm.* 4, col. 151.

(16) Iren., apud Euseb. *Hist. eccl.*, lib. V, cap. 24.

(17) Svicer., *Thes. eccl.*, v. Πρεσβύτερος, tom. II, pag. 826.

(18) Lequien., *Oriens Christ.*, tom. II, pagg. 447, 847.

(19) Aster., *Fragm.* 5, *infr.*, col. 151.

(20) Id., *Fragm.* 10, *infr.*, col. 155.

(21) Tillem., *Mém.*, tom. II, pag. 441.

(22) Herodian., *Histor.* lib. VI, sub *mit.*

(23) Rigalt., præfat. ad Tertull.

ASTERII URBANI

QUÆ SUPERSUNT

FRAGMENTA EX LIBRIS III CONTRA MONTANISTAS AD ABERCIUM MARCELLUM.

(GALLAND., *op. cit.*, tom. III, p. 275, ex Eusebio, *Hist. eccl.* lib. v, capp. 16 et 17.)

I. Exordium operis.

Ἐκ πλείτου ὅσου καὶ ἰκάνωτάτου χρόνου, ἀγα-
πητὴ Ἀουρίκιε Μάρκελλε (24), ἐπιταχθεὶς ὑπὸ σοῦ
σχηρῆται τινὰ λόγον εἰς τὴν τῶν κατὰ Μιλτιάδην
(25) λεγομένην αἵρεσιν (26), ἐφρακτικώτερον πῶς (27)
μέχρι νῦν διεχειρίτην· οὐκ ἀπορίᾳ τοῦ δύνασθαι
ἐλέγχειν μὲν τὸ ψεῦδος, μαρτυρεῖν δὲ τῇ ἀληθείᾳ·
δεῖξαι δὲ καὶ ἐξευλαθοῦμενος, μὴ πη δόξω τισὶν
ἐπισυγγράφαι ἢ ἐπιδιατάσσεσθαι τῷ τῆς τοῦ Εὐαγ-
γελίου Καινῆς Διαθήκης λόγῳ· ὃ μῆτε προσθεῖναι
μή· ἀφελεῖν δυνατὸν, τῷ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ
καλιτεῦσθαι προσηρημένῳ. Προσφάτως δὲ γενόμενος
ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας, καὶ καταλαβὼν τὴν κατὰ
Πόντον Ἐκκλησίαν (28) ὑπὸ τῆς νέας ταύτης, οὐκ ὡς
αἰτοῖ φασὶ προφητείας, πολλὴ δὲ μάλλον ὡς δεχθή-
σται· ψευδοπροφητείας διαθεβρῦλλημένην (29)· καθ-
ὼν δυνατὸν, τοῦ Κυρίου παρασχόντος, περὶ αὐ-
τῶν τε τούτων καὶ τῶν προτεινομένων ὑπ' αὐτῶν
ἐκατὰ τε (30) διελέχθημεν ἡμέραις πλείουσιν ἐν τῇ
ἐκαστῇ· ὡς τὴν μὲν Ἐκκλησίαν ἀγαλλιασθῆναι, καὶ
πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπιβρῶσθῆναι· τοὺς δὲ ἐξεναντίας
πρὸς τὸ παρὸν ἀποκορροῦσθῆναι, καὶ τοὺς ἀντιθέ-

Cum jamdudum id mihi munus injunxeris,
Avirci Marcelle charissime, ut adversus Miltiadis
hæresim opus aliquod componerem, anceps tamēn
atque animo dubius hactenus substi: non quod
aut mendacium refellere, aut veritati patrocinari
minime valerem: sed quod verebar ac reformida-
bam, ne forte quibusdam viderem evangelicæ Novi
Testamenti doctrinæ quidquam scribendo addere,
et denuo statuere voluisse: cui tamen neque ad-
jici quidquam neque adimi fas est, ab eo præsertim
qui ex Evangelii præceptis vitam agere instituerit.
Nuper vero cum essem Ancyrae in Galatia, et Ec-
clesiam illius loci nova illa, non ut ipsi dicunt,
prophetia, sed ut prætea demonstrabitur, pseudo-
prophetia turbatam deprehendissem; quantum fa-
cere potui, Deo juvante, tum de his ipsis, tum de
reliquis omnibus quæ ab illis proponebantur, sin-
gillatim in ecclesia disserui pluribus diebus: adeo
ut Ecclesia quidem incredibili gaudio affecta, et in
veritate fidei magnopere confirmata sit; adversarii
vero tunc quidem fugati, et Dei hostes non medio-

(24) Ἀουρίκιε Μάρκελλε. Rectius in codice
Maz., Med. et Fuk. scribitur Ἀουρίκιε. Apud Nice-
phorum in lib. iv legitur Ἀβέρκιε. In Menologiis
Græcorum ad diem 22 Octobris mentio fit τοῦ ἁγίου
καὶ ἱεραποστόλου Ἀβερκίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως,
τοῦ θαυματουργοῦ. Cujus Vitam Græce edidit P.
Holloixius in tom. II *De illustribus orientalis Ec-
clesiæ scriptoribus*. Est autem id nomen Latinum,
et opinor, cum nullam habeat Græcæ originis notam.

(25) τῶν κατὰ Μιλτιάδην. Nicephorus addit
ἰσον δ' εἰπεῖν Μοντανόν, quod scholii vice a Nice-
phoro additum esse non dubito. Sed cur hic, quis-
quis est innominatus auctor, hæresim Cataphryga-
rum, Miltiadis potius quam Montani sectam appel-
laverit, obscurum est. Non enim hic Miltiadem il-
lum intelligit, de quo Eusebio in sequenti capite
loquitur. Is enim pro catholica veritate adversus
Cataphrygas scripsit. Itaque Joannes Langus, vir
doctissimus, qui Nicephorum interpretatus est, hoc
loco Alcibiadem pro Miltiade emendavit. Certe Al-
cibiades inter præcipuos auctores sectæ Cataphry-
garum memoratur ab Eusebio supra in cap. 3 hu-
jus libri. Aut igitur hic legendum est Alcibiades,
aut illi scribendum Miltiades.

(26) Εἰς τὴν τῶν κατὰ Μιλτιάδην . . . αἵρεσιν.
Hujus loci versionem Valesianam notat Douwellus
Dissert. 4 in *Irenæum*, § 38, p. 370, ejusque
censura probatur Fabricio *Bibl. Gr.* tom. V, p. 192.
Ceterum Miltiadem quemdam hæreticum nunc
primum agnoscimus ex Fragmento Cuii, ut vide-
tur, Romani *de Canone sacrarum Scripturarum*,
§ 4, hujus tomii col. 35 relato.

(27) Ἐφρακτικώτερον πῶς. In codice Regio æ
Medicæo πῶς accentum rejicit in ultimam syllabam
antecedentis vocabuli. Quod ideo notare volui, quia
ad marginem editionis Genevensis idipsum indi-
catur paulo obscurius. In codice quoque Maz.
et Fuk. πῶς accentum rejicit in antecedentem
vocem.

(28) τὴν κατὰ Πόντον Ἐκκλησίαν. Longe præ-
ferenda est codicis Regii scriptura, quam confirmat
etiam Nicephorus in lib. iv, cap. 25, τὴν κατὰ τό-
πον Ἐκκλησίαν, id est, Ecclesiam illius loci, ut ha-
bet Latinus interpres, Ancyrae scilicet. Sic in
inscriptione epistolæ Smyrniensium ad reliquas Ec-
clesias, καὶ πάσαις ταῖς κατὰ πάντα τόπον τῆς ἁγίας
καθολικῆς Ἐκκλησίας παροικίαις. Et infra τῶν κατὰ
τόπον πρεσβ.

(29) Διαθεβρῦλλημένην. Id est *personantem ac
perstreptentem*. Tota enim Ecclesia illius loci ru-
more novæ prophetiæ personabat, cum ob tantæ
rei novitatem cuncti de ea re loquerentur. Ex quo
apparet donum prophetiæ jam tum illis temporibus
in Ecclesia rarum atque inusitatum fuisse,
quippe cum exorta Montani prophetia tantos tu-
multus tunc temporis in Ecclesia excitaverit. Quod
certe non contigisset, si solemus tunc ac pervul-
gatum in Ecclesia fuisset prophetiæ donum. Porro
διαθεβρῦλλημένην Langus vertit *decanatam*.

(30) Ἐκαστὰ τε. Amplector emendationem
Christophorsoni, qui ἐκάστοτε correxit, id est *as-
sidue, quotidie*. Et sic Savilius ad oram libri sui
emendavit.

cri dolore percussi fuerint. Cum vero ejus loci A presbyteri postularent, ut eorum quæ contra veritatis adversarios dicta fuerant, commentarium ipsis scriptum relinquerem : astante etiam compresbytero nostro Zotico Otreno, id quidem minime præstiti ; sed simul atque huc rediissem, scripturum me omnia, et ad ipsos quamprimum missurum, Deo favente, promisi.

II. Ex libro 1.

Igitur obstinata illorum coitio adversus Ecclesiam et nova perniciosi schismatis hæresis, hanc habuit originem. Vicus quidam esse dicitur in Mysia contermina Phrygiæ, nomine Ardaba : in quo, aiunt, Montanum quemdam ex iis qui fidelium numero recens ascripti fuerant, immodica primi loci cupiditate captum, primum sub Grato Asiæ proconsule aditum in se adversario spiritui præbuisse : et dæmone repletum, subito quodam furore ac mentis excessu concuti cœpisse, et nova quædam atque inaudita proloqui ; hariolantem ac prædicentem futura, præter morem atque institutum Ecclesiæ a majoribus traditum, et continua deinceps successione propagatum. Porro ex his qui tunc temporis adulterinos hominis sermones audierant, alii quidem ut abreptitium et dæmoniacum ac spiritu erroris actum, turbasque in populo excitantem indignabundi objurgabant, et loqui ulterius prohibebant : quippe qui in mente haberent discrimen a Domino prænotatum, minasque quibus jubemur adventum falsorum prophetarum vigilanter ac sollicitè observare. Alii vero velut sancto Spiritu et prophetiæ gratia elati inflatique mirum in modum, et distinctionis a Domino præmonstratæ penitus oblit, illum infatuantem et adulatorem vulgique seductorem spiritum ultro ad loquendum provocabant, capti ejus illecebris et in fraudem inducti. Hac igitur arte seu potius fraude ac versutia diabolus adversus eos qui dicto Domini audientes non erant, exitium machinatus, cum ab illis immerito

τους (31) λυπηθῆναι. Ἀξιοῦντων οὖν τῶν κατὰ τόπον πρεσβυτέρων, ὅπως τῶν λεχθέντων κατὰ τῶν ἀντιδιαθεμένων τῷ τῆς ἀληθείας λόγῳ ὑπόμνημά τε καταλίπωμεν· παρόντος καὶ τοῦ συμπρεσβυτέρου ἡμῶν Ζωτικοῦ τοῦ Ὀτρηνοῦ (32), τοῦτο μὲν οὐκ ἐπράξαμεν· ἐπηγγελάμεθα δὲ ἐνθάδε γράψαντες, τοῦ Κυρίου διδόντος, διὰ σπουδῆς πέμπειν αὐτοῖς

Ἡ τοίνυν ἐνστασις αὐτῶν καὶ ἡ πρόσφατος τοῦ ἀποσχίσματος αἵρεσις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν αἰτίαν ἔσχε τοιαύτην. Κώμη τις εἶναι λέγεται ἐν τῇ κατὰ τὴν Φρυγίαν Μυσίᾳ (33), καλουμένη Ἀρδαβαῦ τοῦνομα· ἐνθα φασὶ τινὰ τῶν νεοπίστον πρῶτως, Μοντανὸν τοῦνομα κατὰ Γράτον Ἀσίας ἀνθύπατον, ἐν ἐπιθυμίᾳ ψυχῆς ἀμέτρῳ φιλοπρωτείας δόντα πάροδον εἰς ἑαυτὸν τῷ ἀντικειμένῳ, πνευματοφορηθῆναι τε καὶ αἰφνιδίως ἐν κατοχῇ τινι καὶ παρεκστάσει γενόμενον ἐνθουσιᾶν· ἀρξασθαι τε λαλεῖν καὶ ξηνοφωνεῖν, παρὰ τὸ κατὰ παράδοσιν καὶ κατὰ διαδοχὴν ἄνωθεν τῆς Ἐκκλησίας ἔθος δέηθεν προφητεύοντα. Τῶν δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἐν τῇ τῶν νόθων ἐκφωνημάτων ἀκροᾶσαι γενομένων, οἱ μὲν ὡς ἐπὶ ἐνεργουμένῳ καὶ δαιμονῶντι καὶ ἐν πλάνῃ πνεύματι ὑπάρχοντι, καὶ τοὺς δυχλοὺς ταραττόντι ἀχθόμενοι ἐπετείμων, καὶ λαλεῖν ἐκώλυον μεμνημένοι τῆς τοῦ Κυρίου διαστολῆς τε καὶ ἀπειλῆς, πρὸς τὸ φυλάττεσθαι τὴν τὸν ψευδοπροφητῶν ἐγρηγορώτως παρουσίαν. Οἱ δὲ ὡς ἅγιῳ Πνεύματι καὶ προφητικῷ χρίσματι ἐπαιρόμενοι, καὶ οὐχ ἥκιστα χαυνούμενοι, καὶ τῆς διαστολῆς τοῦ Κυρίου ἐπιλανθανόμενοι, τὸ βλαψίφρον καὶ ὑποκοριστικὸν καὶ λαοπλόον πνεῦμα προύκαλοῦντο· θελγόμενοι καὶ πλανώμενοι ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὸ μηκέτι κωλύεσθαι σιωπῆν· τέχνη δὲ τινι, μᾶλλον δὲ τοιαύτη μεθόδῳ κακοτεχνίας ὁ διάβολος τὴν κατὰ τῶν παρηκόων (34) ἀπίλειαν μηχανησάμενος, καὶ παρ' ἀξίαν ὑπ' αὐτῶν τιμώμενος, ὑπεξῆγειρέ τε καὶ προσεξέκαυσεν αὐτῶν τὴν ἀποκεκοιμημένην (35) ἀπὸ τῆς κατὰ ἀλήθειαν

31) Καὶ τοὺς ἀντιθέτους. Malim ἀντιθέους, ut legitur ad marginem editionis Genevensis. Cum enim jam dixerit τοὺς ἐξεναντίας ἀποκρουσθῆναι, ineptissima esset repetitio, si τοὺς ἀντιθέτους iterum nominaret. Verum ἀντιθέους, quod longe gravius est, appellat Montanistas, id est Dei adversarios, eo quod novum Paracletum inducerent. Atque ita in codice Fuk. et Savil. scriptum habetur. Si quis vero ἀντιθέτους retinere maluerit, non repugnabo. Infra enim dicuntur ἀντιδιαθέμαιοι, ut et apud Gregor. Nyssenum lib. 1 contra Eunomium, et Paulum in II ad Timoth.

(32) Τοῦ Ὀτρηνοῦ. Male apud Nicephorum legitur Ὀστρηνοῦ. Distinguendus autem videtur hic Zoticus Otrenus a Zotico Comanensi episcopo, cuius infra meminit hic auctor. Nam et Comanensis ille antiquior fuit.

(33) Ἐν τῇ κατὰ τὴν Φρυγίαν Μυσίᾳ. Rufinus vertit : Vicus quidam esse dicitur apud Phrygiam Mysiæ civitatem : ineptissime. Nec melius Musculus et Christophorus interpretantur, apud Mysiam Phrygiæ. Quid enim, amabo, sibi vult Mysia Phrygiæ? Duplex olim fuit Mysia, sicut et Phrygia, teste Strabone in libro xii. Alia major, quam Olym-

penem vocat Strabo ; alia minor, quam Hellespontiam vocat Ptolemæus. Utraque porro Phrygiæ contermina fuit. Unde natum proverbium apud Græcos, Χωρὶς τὰ Μυσῶν. Fuit et altera Mysia in Europa, Thiraciæ contributa, quam Latini quidem Mæsiam vocant, Græci vero semper Μυσίαν. Ad hujus ergo distinctionem, ἡ κατὰ Φρυγίαν Μυσία hic dicitur Mysia Phrygiæ contermina, seu Asiatica. Porro vicus iste in codice Maz. dicitur Ἀρδαβάδ.

(34) Κατὰ τῶν παρηκόων. Rufinus indisciplinatos vertit, Musculus immorigeros, non male. Intelliguntur enim ii qui præceptum Domini, quo præmoniti fuerant ut a falsis prophetis caverent, negligebant ; τῆς διαστολῆς τοῦ Κυρίου ἐπιλανθανόμενοι, ut supra loquitur hic innominatus scriptor. Pessime Christophorus.

(35) Τὴν ἀποκεκοιμημένην. Metaphora est a mulieribus, quæ relicto marito toro furtim ad moechum transeunt. Nam κοιμᾶσθαι, seu dormire, de hujusmodi adulteriis dici solet, ut in libris sacris occurrit non semel. Quod cum non intelligeret Christophorus, erroris somno consopitam vertit.

πίστεως διάνοιαν· ὡς και ἑτέρας τινὰς δύο γυναῖκας ἐπαγγίρει, και τοῦ νόθου πνεύματος πληρῶσαι· ὡς και λαλεῖν ἐκφρόνως και ἀκαίρως και ἄλλοτριστρόπως ὁμοίως τῷ προσηρημένῳ· και τοὺς μὲν χαίροντας (36) και κτυχωμένους ἐπ' αὐτῷ, μακαρίζοντος τοῦ πνεύματος, και διὰ τοῦ μεγέθους τῶν ἐπαγγελμάτων ἐκφρυσιοῦντος· ἔσθ' ὅπη δὲ και κατακρίνοντος στοχαστικῶς και ἀξιοπίστως αὐτοὺς ἀντικρως, ἢ και ἐλεγκτικόν (37) εἶναι δοκῆ· ὀλίγοι δ' ἦσαν ὅσοι τῶν Φρυγῶν ἐξηπατημένοι· τὴν δὲ καθόλου και πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν Ἐκκλησίαν βλασφημῆν διδάσκοντος τοῦ ἀπηρωθαδισμένου πνεύματος, οἱ μὴτε τιμὴν μῆτε παρόδοις αὐτὴν τὸ ψευδοπροφητικὸν ἐλάμβαναν πνεῦμα. Τῶν γὰρ κατὰ τὴν Ἀσίαν πιστῶν πολλακίς και πολλαγῆ τῆς Ἀσίας εἰς τοῦτο συνελθόντων (38), και τοὺς προσφάτους λόγους ἐξετασάντων και βεβήλους ἀποφηνάντων και ἀποδοκιμασάντων τὴν αἵρεσιν, οὕτω δὴ τῆς τε Ἐκκλησίας ἐξέωσθησαν, και τῆς κοινωνίας ἐρχοθησαν. causa convenissent, novamque illam doctrinam sent, damnata hæresi, isti ab Ecclesia et fidelium communione expulsi sunt.

III. Ex libro II.

Ἐπειδὴν τοίνυν και προφητοφόντας ἡμᾶς ἀπεκάλουν, οἱ μὴ τοὺς ἀμετροφώνους (39) αὐτῶν προφητας ἐξεζάμεθα· τούτους γὰρ εἶναι φασιν οὐσπερ ἐπηγεῖματο τῷ λαῷ πέμψειν ὁ Κύριος· ἀποκρινάσθωσαν ἡμῖν, πρὸς Θεοῦ· ἔστι τις, ὃ βέλτιστοι, τούτων τῶν ἀπὸ Μοντανῶν και γυναικῶν λαλεῖν ἀρξαμένων, ὅσας ὑπὸ Ἰουδαίων ἐδιώχθη, ἣ ὑπὸ παρανόμων ἀπεκρίθη; Οὐδέ τις. Οὐδέ γε τις αὐτῶν κρατηθεὶς ὑπὲρ τοῦ νόμου (40) ἀνεσταυρώθη; Οὐ γὰρ οὖν· οὐδέ μὴν οὐδέ ἐν συναγωγαῖς Ἰουδαίων τῶν γυναικῶν τις ἐμαστειώθη ποτὲ, ἣ ἐλιθοβολήθη; Οὐδαμῶς οὐδαμῶς. Ἄλλο δὲ θανάτῳ τελευτῆσαι λέγονται Μοντανὸς τε και Μαξιμίλλα. Τούτους γὰρ ὑπὸ πνεύματος βλαψίφρονος ἐκατέρους ὑποκινήσαντος, λόγος ἀναρτῆσαι ἑαυτοὺς, οὐχ' ὁμοῦ, κατὰ δὲ τὸν τῆς ἐκάστου τελευτῆς καιρὸν φήμη πολλή· και οὕτω δὲ τελευτῆσαι και ὄν ἴσον καταστρέψαι, Ἰουδα προδότης δίκην. Καθὰπερ και τὸν θαυμαστὸν ἐκείνον τὸν πρῶτον τῆς κατ' αὐτοῦ λεγομένης προφητείας οἶον ἐπίτροπόν (41)

(36) *Kal τοὺς μὲν χαίροντας.* Hæc periodus connectenda est cum illa sequenti, τὴν δὲ καθόλου, etc. Sic enim sensus integer absolvitur, quod interpretes non animadverterunt. Tamen acumen interpretis in hoc præcipue elucet, ut verbum ac sensus ἀκολουθῶν diligentissime connecteret. Porro hic locus in codice Maz., Mel., Fuk. et Savil. ita legitur, και τοὺς μὲν χαίροντας και κτυχωμένους ὡς αὐτῶν, etc.

(37) *Ἦνα και ἐλεγκτικόν.* Sciebat Montanus, seu demon qui per Montani os loquebatur, olim a Domino prædictum fuisse, fore ut Spiritus Dei in adventu suo mundum argueret de peccato. Itaque demon ille, ut verum Dei Spiritum se esse auditoribus confirmaret, eos interdum arguebat et objurgabat. Vide Ambrosium in Epist. ad Thessal. cap. 7, cujus verba hic merentur ascribi : *Hinc est, unde et Joannis apostoli Epistola : « Nolite, inquit, omni spiritui credere, sed probate spiritus, si ex Deo sunt : quia si multa bona dicat, in aliquo autem quod fidei adversum est, promat, sciatur non esse Spiritus sanctus. Nihil enim erroris in Spiritu sancto poterit reperiri. Sed aut per exercitium eloquii*

A *coleretur, mentes eorum a vera fide secubantes somnoque oppressas excitavit paulatim ac vehementius inflammavit. Quippe duas alias mulierculas suscitavit, et adulterino spiritu replevit; adeo ut ipsæ quoque, perinde ac supra memoratus ille, insana quædam et importuna atque aliena loquerentur. Et eos quidem qui ea re delectabantur atque intumescabant, spiritus ille beatos prædicabat et promissorum magnitudine supra modum inflabat. Interdum tamen conjecturâ et fide dignis argumentis utens, palam eos condemnabat, quo scilicet etiam objurgatorius videretur. Hi perpauci erant Phryges, hujusmodi fraude decepti. Universam vero quæ per orbem terrarum sparsa est, Ecclesiam, idem ille arrogantissimus spiritus maledictis appetere eos docebat, eo quod nec honorem nec aditum ullum ad ipsam pseudopropheticus spiritus reperiret. Nam cum fideles qui in Asia erant, sæpius et in plurimis Asiæ locis ejus rei examinassent et profanam atque impiam judicassent, damnata hæresi, isti ab Ecclesia et fidelium communione expulsi sunt.*

Quando igitur prophetarum nos interfectores vocarunt, propterea quod loquaces ipsorum prophetas non admisimus (hos enim esse affirmant, quos Dominus populo se missurum esse promiserit), respondeant nobis, quæso, per Deum, estne aliquis eorum, qui jam inde a Montano et mulierculis garrire primum cœperunt, qui a Judæis persecutionem passus sit, aut ab impiis trucidatus? Nemo certe. Nec vero ullus eorum pro Christi nomine prehensus, in crucem actus est; sed neque ulla mulier in Judæorum synagogis aut flagris cæsa, aut lapidibus impetita est. Nusquam profecto, nec unquam. Imo longe alio mortis genere interiisse dicuntur Montanus et Maximilla. Ambo enim, ut fama est, ab insano spiritu incitati, laqueo sibi gulam fregerunt; non quidem simul, sed suæ quisque mortis tempore: atque ita instar proditoris Judæ vitam finierunt. Sic etiam admirabilis ille Theodotus, qui primus prophetiæ illorum quasi procurator quidam

quædam spiritalia, quædam vero carnalia, quia omnis error carni deputatur; aut certe commentum quoddam astutiæ bona fugit, ut his inserat mala, sicut supra memoravi: quemadmodum in Montano et Priscilla et Maximilla prophetis Cataphrygum spiritus mundi imitationem boni simulabat, ut per multa verisimilia, nec non et vera, mentiretur se esse Spiritum sanctum.

(38) *Εἰς τοῦτο συνελθόντων.* Christophorsonus legisse videtur εἰς ταῦτό.

(39) *Ἀμετροφώνους.* Alludit ad epithetum illud, quo Homerus in *Iliade* Thersitem affecit, ἀμετροπής, quod idem est ac falsiloquus. Nam qui mentiuntur, nullum in dicendo modum servare solent.

(40) *Ἦπερ τοῦ νόμου.* In Nicephoro legitur, ὑπὲρ τοῦ νόμου, quod non probò; subauditur enim τοῦ Χριστοῦ, ut Rufinus et Christophorsonus supplevit. Sic apud Eusebium lib. v, cap. 48, loquitur Apollonius, ubi de Alexandro.

(41) *Ὁλον ἐπίτροπον.* Rufinus hæc verba non agnoscit. Sic enim vertit, *velui primogenitum prophetiæ ipsorum, Theodotum nomine.* Omnes tamen codices et Nicephorus hanc vocem agnoscunt. Erat

fuit, plurimorum sermone perhibetur falso mentis A excessu abreptus fuisse, perinde ac si levaretur aliquando et assumere in cœlum; cumque se totum fraudulentissimo spiritui permisisset, ab eo in altum jactatus miserabili exitu periisse. Et id quidem ita factum esse narrat. Sed quoniam ipsi non vidimus, nequaquam existimamus nos quidquam eorum certo cognoscere. Nam forte hoc, forte etiam alio mortis genere Montanus ac Theodotus e mulier illa jam a nobis nominata occubuerunt.

Nec mihi jam dicat ille Maximillæ spiritus (proat in eodem Asterii Urbani libro relatam est): «Arceor tanquam lupus ab ovibus. Non sum lupus, sed verbum, spiritus et potentia.» Verum potentiam illam in spiritu evidenter ostendat et approbet, faterique et assentiri per spiritum cogat eos qui tunc aderant, ut garrulum illum spiritum alloquerentur et examinarent; viros probos et episcopali dignitate præditos, Zoticum scilicet Comanensem et Julidnum Apamenum. Quibus Themison alii que os obturantes, mendacem illum et vulgi seductorem spiritum ab illis coargui vetuerunt.

Nonne etiam hoc mendacium omnibus manifestum apparuit? Etenim ab obitu Maximillæ usque in hunc diem plusquam tredecim anni jam elapsi sunt: ne tamen ullum aut particulare bellum, aut universale in terris fuit. Imo Christianis præcipua quadam Dei misericordis pax stabilis et firma permansit.

apud Montanistas arca quædam, in quam sodales stipem conjiciebant ad prophetarum alimoniam. Primus Theodotus hujus arce curam gessit, quem idcirco procuratorem prophetiæ hic scriptor vocat, quod relictis illorum et prædia procuraret. Erat alioqui Montanus eum suis prophetissis magnus æruseator, qui pecuniam undique corradere oblationum specie: salaria etiam præbere solitus iis, qui doctrinam suam prædicarent, ut scribit Apollonius apud Eusebium lib. v, cap. 17. Arcam igitur seu fiscum habuerit necesse est, et procuratorem ærarii, qui salaria, id est pecunias, numeraret iis quibus Montanus decreverat.

(42) Πολὺς ἀίρει λόγος. In codice Med., Maz. et Fuk. legitur ἐρεῖ. Apud Eusebium tamen in lib. viii, his ita scribitur, ut hoc loco scriptum vides, πολὺς ἀίρει λόγος, ubi ἀίρει idem valet ac κρατεῖ.

(43) Παρεκστῆναι. Male interpretes omnes hunc locum cepere: παρεκστῆναι est falso mentis excessu D abripi. Sic παρεκστῆσις supra sumitur, id est falsa ecstasis. Sunt enim veræ ecstases in Ecclesia, cujusmodi fuit Petri apostoli in Actibus cap. x et xi, ubi Petrus vidisse dicitur in ecstasi visionem. Talia item fuit ecstasis Pauli apostoli, eum ad tertium usque cœlum abreptus est. Puerorum quoque ecstases in testimonium adducuntur a Cypriano in epistola 9. Sunt item falsæ ecstases apud hæreticos, quæ παρεκστῆσις eleganter dicuntur ab hoc scriptore. Eodem modo, quo παραδιωρόσεις falsæ emendat ones dicuntur a Porphyrio in *Quæstionibus Homericis*. Et hæ quidem falsæ ecstases propius ad furorem acedunt, utpote a dæmone procuratæ. Illæ vero quæ a divino Spiritu immittuntur, placidæ sunt, nec statum mentis ullo modo perturbant, ut docet Epiphanius in hæresi Cataphrygarum, et hic auctor innominatus. Quare fallitur Nicænus Rigaltius, qui in Notis suis ad epistolam 9

τινα Θεόδοτον, πολὺς ἀίρει λόγος (42), ὡς αἰρόμενον ποτε καὶ ἀναλαβανόμενον εἰς οὐρανοὺς, παρεκστῆναι (43) τε καὶ καταπιστεῦσαι ἑαυτὸν τῷ τῆς ἀπάτης πνεύματι· καὶ δισκευθέντα, κακῶς τελευτήσαι. Φασὶ γοῦν τοῦτο οὕτως γεγονέναι. Ἄλλὰ μὴ ἄνευ (44) τοῦ ἰδεῖν ἡμᾶς, ἐπιστάσαι τι τῶν τοιοῦτων νομίζομεν, ὦ μακάριε. Ἵσως μὲν γὰρ οὕτως, ἴσως δὲ οὐχ' οὕτως τετελευτήκασι Μοντανὸς τε καὶ Θεόδοτος καὶ ἡ προειρημένη γυνή.

IV.

Καὶ μὴ λεγέτω (ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ κατὰ Ἀστέριον Οὐρβανόν) (45) τὸ διὰ Μαξιμίλλης πνεῦμα, «Διόχομας ὡς λύκος ἐκ προβάτων. Οὐκ εἰμι λύκος· ῥῆμά εἰμι καὶ πνεῦμα καὶ δύναμις.» Ἄλλὰ τὴν ἐν τῷ πνεύματι δύναμιν ἐναργῶς δεῖξάτω καὶ ἐλεγξάτω· καὶ ἐξομολογῆσθαι διὰ τοῦ πνεύματος καταναγκασάτω τοὺς τότε παρόντας, εἰς τὸ δοκιμάσαι καὶ διαλεχθῆναι τῷ πνεύματι λαλοῦντι ἀνδρας δοκίμους καὶ ἐπισκόπους, Ζωτικὸν ἀπὸ Κομάνης (46) κώμης, καὶ Ἰουλιανὸν ἀπὸ Ἀπαμείας, ὧν οἱ περὶ Θεμισώνα (47) τὰ στόματα φημύσαντες, οὐκ εἴσαν τὸ ψευδὲς καὶ λαοπλάνον πνεῦμα ὑπ' αὐτῶν ἐλεγχθῆναι.

V.

Καὶ πῶς οὐ καταφανὲς ᾔδη γέγονε καὶ τοῦτο τὸ ψεῦδος; Πλείω γὰρ ἢ τρισκαίδεκα ἔτη εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν, ἐξ οὗ τετελεύτηκεν ἡ γυνή· καὶ οὐτε μὴ ριχθῆς, οὐτε καθολικὸς κόσμῳ γέγονε πόλεμος· ἀλλὰ καὶ Χριστιανοῖς μᾶλλον εἰρήνην διάμονος ἐξ ἐλέους Θεοῦ.

Cypriani ecstases furorem et alienationem mentis interpretatus est. Non ita Hieronymus, cujus hæc sunt verba ad Suniam et Fretelam: *Aliiter enim Latinus sermo Ecstasiam exprimeret non potest, nisi mentis excessum*. Ita etiam Tertullianus in libro *De animæ*, cap. 45: *Hanc vim ecstasim dicimus, excessum, sensus et amentia instar*. Idem tamen ecstasim absolute amentiam interpretatur, atque spiritalem esse vim, qua constat prophetia. Sic in libro *De anima*, cap. 21, et in libro iv *Contra Marcionem*, cap. 22. Verum hæc a Tertulliano scripta sunt, Montani erroribus jam decepto.

(44) Ἄλλὰ μὴ ἄνευ. In codice Regio, Maz., Fuk., Savil. et Med. scriptum reperi, ἀλλὰ μὴ. Quam lectionem veriore esse existimo; eamque secutus est Musculus. At Christophorus hæc per interrogationem dici existimavit.

(45) Ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ κατὰ Ἀστέριον Οὐρβανόν. Hæc verba scholion esse mihi videntur, quod vetus quidam scholiastes, seu Eusebius ipse, ad marginem libri sui adnotaverat ad verba quæ paulo ante præcesserunt, αὐθις δὲ ἐν τῷ αὐτῷ φησὶ λόγῳ. Porro ex his verbis elicitur, Asterium Urbanum auctorem esse horum trium librorum adversus Cataphrygas; non autem Apollinarem, ut credidit Rufinus et Christophorus.

(46) Κομάνης. Oppidum videtur fuisse Pamphylia. Certe Ephesius episcopus Comaneus memoratur in epistola episcoporum Pamphylia provinciae ad Leonem Augustum, quæ refertur in parte tertia concilii Chalcedonensis, pag. 391.

(47) Οἱ περὶ Θεμισώνα. Illustris hic fuit inter Montanistas, qui se confessorem et martyrem jactabat: aususque est epistolam catholicam exemplo Apostoli scribere ad Ecclesiam, ut novam prophetiam commendaret. De hoc multa Apollonius apud Eusebium *Hist. eccl.* lib. v, cap. 23.

VI. *Ex libro III.*

Ὅταν τοίνυν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημένους ἐλεγχθέντες, ἀπαρῆσαν, ἐπὶ τοὺς μάρτυρας καταφεύγειν πειρῶνται· λέγοντες πολλοὺς ἔχειν μάρτυρας, καὶ τοῦτο εἶναι τεμήριον πιστῶν τῆς δυνάμεως τοῦ παρ' αὐτοῖς λεγομένου προφητικοῦ πνεύματος. Τὸ δὲ ἐστὶν ἄρα, ὡς ἔκκε, παγτὸς μᾶλλον οὐκ ἀληθές. Καὶ γὰρ τῶν ἑλλων αἰρέσεων τινες, κλειστοὺς ὄσους ἔχουσι μάρτυρας· καὶ οὐ παρὰ τοῦτο δῆπου συγκαταθησόμεθα, οἷα ἀλήθειαν ἔχειν αὐτοὺς ὁμολογήσομεν. Καὶ πρῶτον γε οἱ ἀπὸ τῆς Μαρκίωνος αἰρέσεως Μαρκωνισταὶ λέγομενοι, πλειστοὺς ὄσους ἔχειν Χριστοῦ μάρτυρας λέγουσιν· ἀλλὰ τὸν γε Χριστὸν αὐτὸν κατὰ ἀλήθειαν οὐχ ὁμολογοῦσι.

Postquam vero in omnibus quæ supra posui convicti, nihil habent quod respondeant, ad martyres confugere conantur, asserentes multos se martyres habere, idque potentia prophæti illius qui apud ipsos est spiritus, certissimum esse documentum. Sed hoc meo quidem iudicio, nihilo verius est. Nam et aliarum hæreseon sectatores plurimos se habere martyres prædicant : neque idcirco tamen eis assentimur, nec veritatem penes illos esse fatebimur. Primi certe qui Marcionis hæresim sequuntur, vulgò Marcionitæ cognominati, quamplurimos habere se dicunt martyres Christi. Et tamen Christum ipsum re vera minime confitentur.

VII.

Ὅταν τοι καὶ ἐπειδὴν οἱ ἐπὶ τὸ τῆς κατὰ ἀλήθειαν πίστωσης μαρτύριον κληθέντες ἀπὸ τῆς Ἑκκλησίας τύχῃ μετὰ τινων τῶν ἀπὸ τῆς τῶν Φρυγῶν αἰρέσεως λεγομένων μαρτύρων, διαφέρονται τε πρὸς αὐτοὺς, καὶ μὴ κοινωνήσαντες αὐτοῖς τελειοῦνται, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι συγκαταθέσθαι τῷ διὰ Μοντανῶ καὶ τῶν γυναικῶν πνεύματι. Καὶ ὅτι τοῦτο ἀληθές, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων ἐν Ἀπαμείᾳ τῇ πρὸς Μαίονδρον τυγχάνει γεγενημένον, ἐν τοῖς περὶ Γάϊον καὶ Ἀλέξανδρον ἀπὸ Εὐμενείας μαρτυρήσασι, πρὸδηλον.

Quamobrem quotiescunque Ecclesie viri ad martyrium pro vera fide subeundum vocati, una cum quibusdam de Phrygum hæresi qui martyres dicuntur, casu quodam coierint, semper ab illis dissentiunt : et communionem eorum sollicitè vitantes, gloriosum martyrii exitum consequuntur; quippe qui Montani et muliercularum spiritui assensum commodare nefas ducant. Atque id verum esse constat ex iis quæ nostra ætate in urbe Apamea quæ ad Mæandrum sita est, gesta sunt a Caio et Alexandro martyribus, oriundis Eumenia.

VIII.

Ταῦτα εὐρῶν ἐν τινι συγγράμματι αὐτῶν ἐνισταμένων τῷ Ἀλκιβιάδου τοῦ ἀδελφοῦ συγγράμματι (48), ἐν ᾧ ἀποδείκνυσι περὶ τοῦ μὴ δεῖν προφήτην ἐν ἐκστάσει λαλεῖν, ἐπιτεμύμην.

Hæc ego cum reperissem in quodam libro ipsorum adversus Miltiadem fratrem nostrum, qui peculiari opere docuerat, non decere prophetam in ecstasi loqui, in compendium redegei.

IX.

Ἄλλ' ὃ γε ψευδοπροφήτης ἐν παρεκστάσει (49)· ᾧ ἔεται ἄδεια καὶ ἀφοβία· ἀρχόμενος μὲν ἐξ ἐκου-

Pseudopropheta autem in falso mentis excessu cuius comes est licentia et audacia, a spontanea quibus, hanc veræ ac spiritualis prophetiæ certissimam notam esse dicit, ut mentis suæ compotes sint, qui futura prædicunt. Similiter Joannes Chrysostomus homilia 29 in Epistolam I ad Corinthios, ubi discrimen affert inter divinationem, et prophetiam : *Hoc enim, inquit, proprium est vatis seu divinatoris, emotæ esse mentis, pelli, trahi, raptari tanquam furentem, Propheta vero non ita : sed mente sobria, et cum modesta ac temperata animi constitutione ; et quæ loquitur intelligens, dicit omnia.* His adde Hieronymum in Præfatione Commentariorum in Nahum : *Non enim loquitur in ecstasi, ut Montanus et Prisca Maximillaque delirant ; sed quod prophetat, liber est visionis intelligentis universa quæ loquitur.* Idem in præfatione Commentariorum in Habacuc. Idem in libro secundo Commentariorum in Epist. ad Ephesios : *An igitur juxta Montanum, patriarchas et prophetas in ecstasi locutos accipiendum, et nescisse quæ dixerint ? Aut si hoc impium est (spiritus quippe prophetarum prophetis subjectus est), intellexerunt utique quæ locuti sunt, etc.* Porro notandum est hunc anonymum scriptorem nunquam ecstases appellare vanos illos mentis excessus Montanistarum, sed semper parecstases, ob eam rationem quam supra dixi. Quippo ecstases fere in bonam partem sumuntur a Cypriano et Tertulliano, et viris sanctis immisæ leguntur a Deo, ut Adamo et Petro apostolo. At parecstasis semper in malam partem accipitur.

(48) Τῷ Ἀλκιβιάδου τοῦ ἀδελφοῦ συγγράμματι. Nescio quo lato Alcibiadis nomen pro Miltiade et Miltiadis pro Alcibiade substitutum est. Nam superiore quidem capite Miltiadis vocabulum pro Alcibiade positum esse observavimus. Illic contra, Alcibiades pro Miltiade irrepit. Certe apud Nicephorum Μιλτιάδου legitur, quanquam nec Nicephorus nec Christophorus hunc locum intellexit.

(49) Ἄλλ' ὃ γε ψευδοπροφήτης ἐν παρεκστάσει. Male Rufinus et Baronius hæc verba ex Miltiadis libro desumpta esse existimarunt. Neque enim hic innominatus auctor quidquam citat ex Miltiadis libro, sed tantum ex responsione Catabrygarum adversus Miltiadis librum; quod non inadvertenter interpretes. Est autem hic hujus loci sensus, magnum esse discrimen inter veros prophetas et falsos. Veri enim prophetæ qui Spiritu Dei repleti erant, quieto ac tranquillo animo prædicebant futura. Pseudopropheta vero, qualis erat Montanus, cum furore et insaniam loquebantur. Certe Catholici hoc præcipue objiciebant Montanistis, qui se prophetico spiritu plenos esse jactabant, quod in ecstasi prophetarent : cum tamen nec in Noë, nec in Vetere Testamento prophetas in ecstasi unquam prophetasse legamus. Itaque Miltiadis librum adversus eos scripsit hoc titulo : *Περὶ τοῦ μὴ δεῖν προφήτην ἐν ἐκστάσει λαλεῖν.* Et Epiplianus adversus hæresim Montanistarum cap. 2 : *Ὅσα γὰρ οἱ προφήται εἰρήκασι, μετὰ συνέσεως παρακωλυθόντες ἐφθέγγοντο, et cap. 4, ac sequen-*

dem imperitia initium sumens, in amentiam autem, ut jam dixi, involuntariam desinens. Hujusmodi vero spiritu nullum unquam nec in Vetere nec in Novo Testamento prophetam afflatus poterunt demonstrare : non Agabum, non Judam, non Sillam, nec Philippi filias, nec Ammiam Philadelphensem, nec Quadratum, nec plures quoque alios qui nihil ad ipsos pertinent, prædicabunt.

Α σίου ἀμαθίας, καταστρέφων δὲ εἰς ἀκούσιον μανίαν ψυχῆς, ὡς προείρηται. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον, οὔτε τινὰ τῶν κατὰ τὴν Παλαιὰν, οὔτε τῶν κατὰ τὴν Καινὴν πνευματοφορηθέντα προφήτην δεῖξαι δυνήσονται· οὔτε Ἄγαβον, οὔτε Ἰούδαν, οὔτε Σίλαν, οὔτε τὰς Φιλίππου θυγατέρας, οὔτε τὴν ἐν Φιλαδελφείᾳ Ἀμμίαν, οὔτε Κοδράτον, οὔτε ἤδη τινὰς ἄλλους (50) μὴδὲν αὐτοῖς προσήκοντας καυχῆσονται.

X.

Nam si quidem, ut prædicant, post Quadratum et Ammiam Philadelphensem mulieres illæ Montani in prophetiæ gratiam successerunt, ostendant nobis quinam inter ipsos Montano ac mulierculis successerint. Etenim prophetiæ donum in omni Ecclesia ad ultimum usque Domini adventum permanere debere, auctor est Apostolus. Sed nullum prorsus poterunt ostendere, tametsi jam quartus decimus hic agatur annus ab obitu Maximillæ.

Εἰ γὰρ μετὰ Κοδράτον καὶ τὴν ἐν Φιλαδελφείᾳ Ἀμμίαν, ὡς φασιν, αἱ περὶ Μοντανὸν διεδέξαντο γυναῖκες τὸ προφητικὸν χάρισμα, τοὺς ἀπὸ Μοντανῶ καὶ τῶν γυναικῶν τίνες παρ' αὐτοῖς διεδέξαντο, δεξιᾶτωςαν· δεῖν γὰρ εἶναι τὸ προφητικὸν χάρισμα ἐν πάσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ μέχρι τῶν τελείας παρουσίας ὁ Ἀπόστολος ἀξιοῖ· ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοιεν δεῖξαι (50*) τσσαρεσκαδέκατον ἤδη πού τοῦτο ἔτος ἀπὸ τῆς Μαξιμιλλῆς τελευτῆς.

(50) Οὔτε ἤδη τινὰς ἄλλους. In codice Mel., Maz. et Fuk. et apud Nicephorum legitur εἰς τὴν τε-

νάς, etc.

(50*) Aliquid deesse videtur. Ed. PATROL.

ANNO DOMINI CCXXXIV

PONTIANUS PAPA

NOTITIA

(Mans., *Conci.*, I, 735, ex Libro pontificali Damasi papæ. — Varias lectiones ad hunc locum Libri pontificalis vide in Anastasio Bibliothecario, *Patrologiæ Latinæ* t. CXXVII, col. 1337.)

Pontianus (1) natione Romanus, ex patre Calturnio, sedit annos 9, menses 5, dies 2 (2); martyrio coronatur. Fuit autem temporibus Alexandri, a consulatu Pompeiani et Pelagiani. Eodem tempore Pontianus episcopus et Philippus presbyter in exilio ab Alexandro (3) sunt deportati in Sardiniam, in insulam Buccinam, Severo et Quintiano consulibus. In eadem insula afflicto, defunctus est xiii Kalend. Decembris. Hic fecit ordinationes duas per mensem Decembrem, presbyteros sex, diaconos quinque, episcopos per diversa loca sex. Quem beatus Fabianus adduxit cum clero navigio, et sepelivit in cœmeterio Callisti via Appia. Et cessavit episcopatus a die depositionis xi Kalend. Decembr. dies 13.

(1) Pontianus. Post interregnum 50 dierum, octavo Kalend. Julii, anno Christi 253, Alexandri imperatoris 10, Pontianus Urbano subrogatur. Sub hoc pontifice Origenes Cæsareæ philosophiam docens, Gregorium Magnum, cognomento Thaumaturgum, discipulum habuit. Hoc pontifice sexta persecutio Christianorum, et maxime præsulum Ecclesiæ, a Maximino imperatore publico edicto promulgata est, propterea quod dii gentiles, ut spargebant, Christianorum moribus et religione contempti, ideoque ad iracundiam ac vindictam provocati, universam orientalem plagam gravissimis terræ motibus acerbissime exagitassent. Hac eadem persecutione Pontianus, jussu Alexandri in Sardiniam relegatus, Maximini imperatoris mandato fustibus verberatus, martyrium ibidem consummavit 19 die

C mensis Novembris, anno Christi nati 257. Corpus illius postea a Fabiano papa Romam translatus, in cœmeterio Callisti sepultum est. Baron. prædicte anno, n. 5, 6 et 10. Sev. Bin.

(2) Sedit annos 9, menses 5, dies 2. Annos 4, menses 4, dies 25, sedisse ex die ingressus et obitus colligitur. Ib.

(3) Eodem tempore Pontianus, etc., in exilio ab Alexandro. Quod non tam religionis causa, quam aliqua potius calumnia a gentilibus circumventum Pontianum Alexander relegaverit, ipsius erga Christianos affectus, et familia Christianis hominibus referta indicat. Euseb., lib. vi *Hist.*, c. 21. Ob quod facinus, Deo vindice, a militibus Alexandrum imperatorem occisum esse, non vana conjectura dici poterit. Baron. anno 257, n. 1. Ib.

NOTITIA ALTERA

(D. COUSTANT, *Epistolæ Rom. pont.*, tom. I et unic., p. 115.)

1. In Bucheriano Catalogo, ut et in Fossatensi A et altero reginæ Suecorum, de Pontiano hæc habetur: Pontianus annis quinque, mensibus duobus, diebus septem. Fuit temporibus Alexandri a consulari Pompeiani et Peligniani. Eo tempore Nepotianus (leg. Pontianus) et Hippolytus presbyter exsules sunt deportati in insulam nocivam Sardiniam Severo et Quintiniano consularibus. In eadem insula discinctus est iv Kalendas Octobris, et loco ejus ordinatus est Anteros xi Kalendas Decembris, consularibus SS., hoc est supra scriptis.

2. Quid illic discinctus sibi velit, etsi inter eruditos non convenit, illi tamen hoc verbo Pontiani mortem enuntiari non dubitant. Et vero si discernere id est apud grammaticos, quod officio et dignitate privare, non inepte dicitur discinctus papa, quem mors pontificia dignitate privavit. Hoc autem posito, sequitur ut Pontianus anno 230, Julii 22 die, feria quinta ordinatus, anno 235, Septembris 28 die una cum vita susceptam amiserit dignitatem. Nec obstat quod anno 230 non Pompeianus et Pelignianus, sed Agricola et Clementinus consularum gesserint. Sic enim hactenus, uti jam in Telesphoro observavi, compositus est Bucherianus catalogus, et ad ejus imitationem cæteri, ut qui illum conscripsit, consules quibus quisque pontifex vitam finierit, semel notasse contentus, eosdem in successorum initio designando repetere caverit. Ac licet plerosque iisdem consularibus, quibus decessores obierunt, iis successisse constet, horum tamen initium non ab iisdem, sed a sequentibus consularibus consignare consuevit. Prædicto autem calculo tecum conciliatur Eusebius, qui Pontianum in Chronico quidem annis quinque, in Historia annis sex episcopatum tenuisse scribit. Nam et annis quinque completis, et sex incompletis Ecclesiam administravit. In transcurso hic monco in Victoriano canone apud Bucherium, p. 34, Pompeiano consulari non Pelignianum, sed Felicianum collegam adiangi. Verum iste canon non modo ex Romanorum pontificum catalogo, sed et ex antiquo fastorum consularium fragmento apud eundem Bucherium pag. 247 est corrigendus.

De Origenis damnatione, et de Pontiani epistolis.

1. Postquam Origenem Demetrius Alexandria

episcopus damnavit, hujus sententiæ subscripsit Roma. Hieronymi ea de re verba Rufinus *Invect.* lib. II sic refert ¹: *Damnatur a Demetrio episcopo (Origenes)... In damnationem ejus consentit urbs Roma. Ipsa contra hunc cogit senatum, non propter dogmatum novitatem, non propter hæresim, ut nunc adversus eum rabidi canes simulant; sed quia gloriam eloquentiæ ejus et scientiæ ferre non poterant.* Hæc porro invidiæ labes Alexandrino, non Romano antistiti ab Hieronymo inuritur. Nec immerito ad Romanum pontificem ejusque clerum vir religione et eruditione clarus id accommodat, quod Augustinus ² de altera, sed simili causa dixit: *Creditum est litteris concilii; neque enim aliter oportebat... Salva enim conscientia litteris concilii crediderant: neque enim ab hominibus de aliis hominibus aliquid incredibile dicebatur, aut eis contra Evangelium credebatur...* Sane concordia Ecclesiarum postulat, quemadmodum concilium Nicænum, can. 5, subinde sanxit, ut a proprio episcopo quis excommunicatus, ab aliis non recipiatur, nisi aliunde comperta habeatur ejus innocentia, quoad ipsius causa de integro discussa absolvatur. Hinc præterea excusatur Romanorum cum Demetrio in Origenis damnationem consensus, quod, teste Rufino *Apol. pro Orig.*, Romam delati fuerant libri Origeni suppositi, imo, ut Hieronymus epist. 65 ad Pammach., c. 5, narrat, quidam ipsius proprii non satis castigati, in quibus nonnulla erant reprehendenda, quæque Origenem, ut ipsemet postea in epistola ad Fabianum fassus est, scripsisse pœnitebat. Cum autem Demetrii mors anno 231 labente, vel ut serius anno 232 consignetur, hæc Origenis damnatio Pontiano pontifice, et primis quidem illius annis, contigisse dicenda est. Hac de re Pontianus non solus, sed cum senatu, hoc est cum clero, pronuntiavit. Neque male cœtus ille cleri, quem *presbyterium* vocare veteres solent, *senatus* ab Hieronymo appellatus est. Latine quippe *senatus* Græcæ voci *πρεσβυτέριον* apte respondet. Cæterum cœtus ille *presbyterium* a digniori parte nuncupatur, quamvis etiam presbyteris inferiores clerici convenire in eum consueverint.

Pontiani duæ exstant epistolæ Isidoro architecto concinnatæ, adeoque in earum classem, quas ille pariter conflavit, amandandæ.

¹ Apud Hieron., nov. edit. tom. IV, pag. 450.

² Lib. De unit. Eccl., c. 25, n. 18.

PONTIANI PAPÆ

EPISTOLÆ ⁽⁶⁾

(Mansi, *Concil. collect.*, I, 735. — Vide notitiam, col. 158.)

EPISTOLA PRIMA

AD FELICEM SUBSCRIBONIUM.

De honore quo sacerdotes prosequendi sunt.

PONTIANUS episcopus FELICI subscribonio salutem.

Oppido cor nostrum charitati vestræ congaudet, quod studium sanctæ religionis summopere adimplere studetis¹, et fratres mœrentes ac destitutos, in fide et religione confortatis. Unde Redemptoris nostri misericordiam exoramus, ut sua nobis in omnibus gratia suffragetur, et effectu implere tribuat

¹ S. Greg. ep. 99, lib. vii, consule. ² Symm. in conc. Rom. vi. ³ ad.

(4) Fictæ itidem ac suppositæ doctis viris habentur ex Gregorii et Sixti præsertim laciniis consultæ.

(5) *De sacerdotibus*, etc. Docet sacerdotibus Dei ministris summum honorem deferendum esse, ideo quod Dei maximi ministri sint, quodque inter Deum et hominem quasi mediatores existant, imaginem Dei gestent, ac demum pro Christo legatione fungantur. Cum igitur injuria et contemptus legatorum cedat in ignominiam superioris legantis, honor legato exhibitus ipsi regi aut superiori exhibeatur; recte hic decernitur sacerdotium Christi in Ecclesiam translatum, venerandum esse ministerium, ejusque gubernatores, qui sunt episcopi et sacerdotes, maximo honore colendos esse. Addo, regale Christi sacerdotium et regnum in apostolos, eorumque successores, ut supra alibi diximus, translatum, non modo omnibus regnis, imperiis ac principatibus dignius et præstantius esse, verum etiam quoslibet reges ac principes quibusvis sacris ministris inferiores esse, adeoque Christi sacerdotes longe majore honore ac reverentia dignos esse. *Sacerdotium*, inquit S. Ignatius epist. ad Smyrneses, *est omnium bonorum, quæ in hominibus sunt, apex; quidni igitur maxime honorandum? Animam corpore, res divinas humanis præstantiores esse, omnium hominum una communis est sententia. Sacerdotium est velut anima, ejusque regnum spirituale est et divinum. Nam vos, inquit Gregor. Nazianz. orat. ad cives Nazianzen., quoque meæ potestati, meisque subselliis lex Christi subjicit; imperium enim nos ipsi quoque gerimus, addo etiam præstantius et perfectius, nisi vero æquum est spiritum carnis fascibus submittere, et cælestia terrenis cedere. Et pulchre Ambros. De dignit. sacerdot. cap. 2: Honor, inquit, et sublimitas episcopalis nullis poterit comparationibus adæquari. Si regum fulgori compares, et principum diademati, longe erit inferius, quasi plumbi metallum ad auri fulgorem compares; quippe cum videas regum colla ac principum submitti genibus sacerdotum; exosculatis eorum dextris, orulionibus eorum se credunt communiri. In eandem sententiam hæc Chrysost. in verb. Isaïæ hom. 4 et 5: Alii sunt termini regni, alii sacerdotii; sed hoc illo majus est, neque enim ex gemmis et auro æstimari debet. Ille quæ sunt in terris sortitus est; sacerdotii*

A quod velle concessit. In hoc itaque bono, tanto commoda retributionis accrescunt, quanto et studium laboris augetur. Et quia in his omnibus divinæ gratiæ adiutorio opus est², omnipotentis Dei assiduis precibus clementiam exoramus, quatenus hæc vobis semper operanda bona et velle tribuat, et posse concedat, atque in ea vos via, cum fructu boni operis, quam se Pastor pastorum esse testatus est, dirigat, ut sine quo nihil agi potest, per ipsum implere bona, quæ cœpistis, valeatis. De sacerdotibus (5) autem Domini, quos vos audivimus contra pravorum ho-

jus a supernis descendit. Regi, quæ hic, commissa sunt, mihi cælestia. Regi corpora commissa sunt, sacerdoti animæ; major hic principatus; propterea rex caput submittit manui sacerdotis. Sacerdotium igitur, cujus arma non sunt carnalia, ut inquit Paulus II Corinth. cap. x, sed Deo potentia, B scilicet ad faciendam vindictam in nationibus, et increpationes in populis, ad alligandos reges eorum in compedibus, et nobiles eorum in manicis ferreis, hoc, inquam, sacerdotium quolibet humano imperio præstantius esse, nemo non videt. Unde recte sancti Patres jubent, ut post Deum, episcopi et sacerdotes supra reges ac principes majorem potestatem habentes, ac demum tertio loco sæculares principes ac magistratus honorentur; sic enim ait Ignatius epist. prædicta: Honora Deum, ut omnium auctorem et dominum; episcopum, ut principem sacerdotum, imaginem Dei fereantem; Dei quidem propter principatum, Christi vero propter sacerdotium. Honorare oportet et regem, nec enim rege quisquam præstantior, aut quisquam ei similis in rebus omnibus creatis. Nec episcopo quidquam majus in Ecclesia, etc. Et ut significet, quo loco, quoque ordine et honore singuli in Ecclesia habendi sint, ibidem subjungit: Omnia igitur vestra decenti ordine perficiantur in Christo. Latci, e quorum numero sunt omnes etiam C reges Christianissimi, diaconis subjiciantur; diaconi presbyteris; presbyteri episcopo; episcopus Christo, ut ipse Patri. Sanctus Chrysostomus homil. 33 in Matthæum, diaconos altaris ministros allocutus hæc ait: Si dux igitur quispiam, si qui diademate ornatur, indigne adeat, cohibe ac coerce; majorem tu illo habes potestatem. Docuit hoc idem exemplo sanctus Martinus episcopus, qui cum a Maximo imperatore convivio exceptus, rogaretur pateram a ministro oblatam, tanquam dignior prius acceptare et regi præbibere, obtemperavit regis petitioni, sumpsit poculum ac præbuit. Sed Martinus ubi bibit (verba Sulpitii in Vita Martini, cap. 25, sunt), pateram presbytero suo tradidit, nullum scilicet existimans digniorem qui post se biberet: nec integrum sibi fore, si aut regem ipsum, aut eos qui a rege erant proximi, presbytero prætulisset. Vide quæ diximus in notis ad can. apostol. 73 et 74. Baron. anno Christi 57, n. 31 et 32. Sev. Bin.

minimè insidias adjuvare, eorumque causas portare, A instantissime laborate; eleemosynis, quas semper scitote vos in eo valde Deo placere, qui sibi eos ad amastis, jam nunc largius atque uberius date operam, ut tanto post creascit vobis in retributione fructus muneris, quanto hic excreverit studium laboris.

Præterea, salutantes paterna dulcedine bonitatem vestram ⁹, petimus ut in bonis, quæ cœpistis, ne deficiatis. Neque ullus vos ab eis avertere possit, sed in cunctis affectum vestræ charitatis, clerici et servi Dei, ac cuncti Christiani, qui in illis partibus commorantur, amore Christi et S. Petri pleniter inveniant, et favoris vestri solatiis, quocunque modo necesse fuerit, potiantur; quatenus vestra cuncti ope defensi atque aduti, et nos vobis gratiarum possimus existere debitores ⁹, et Christus R Jesus Dominus noster æternam gloriam compenset, et beatus apostolus Petrus apostolorum princeps, in quorum vos causis impenditis, ipsius gloriæ januam aperiat. Data x Kalend. Feb. Severo et Quintiano viris clarissimis consulibus ¹⁰.

EPISTOLA II.

AD OMNES EPISCOPOS.

De fraterna dilectione et vitandis malis.

PONTIANUS sanctæ et universalis Ecclesiæ episcopus, omnibus recte Dominum colentibus et divinum cultum amantibus, salutem.

Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis ¹¹. Hæc verba, charissimi, non hominum sunt, sed angelorum; et non humano sensu excogitata, sed ab angelis in ortu Salvatoris annuntiata. Quibus indubitanter ab omnibus intelligi potest, quod non malæ voluntatis hominibus, sed bonæ, pax sit a Domino data. Unde Dominus per Prophetam loquitur dicens: *Quam bonus Israel Deus his qui recto sunt corde! Mei autem pene moti sunt pedes, pene effusi sunt gressus mei, quia æmulum sum contra iniquos, pacem impiorum videns* ¹². De bonis vero ipsa per se Veritas ait: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* ¹³. Mundi enim non sunt corde, qui mala cogitant, aut nociva adversus fratres suos; quia nihil mali vult, qui fidelis D est ¹⁴. Fidelis ergo homo magis diligit audire quæ

¹ Hier. ep. 1 et 85. ² Zach. 11, 8. ³ Luc. x. 16. ⁴ Idem ep. 24 lib. vii. ⁵ Idem ep. 11 lib. vii. ⁶ Idem ep. 11 lib. vii. ⁷ S. Greg. ep. 70, lib. ix, paucis pro more susque deque versis. ⁸ Idem ep. 24 lib. vii. ⁹ Idem ep. 11 lib. vii. ¹⁰ Idem ep. 11 lib. vii. ¹¹ Psalm. lxxii, 1, 2, 3. ¹² Matth. v, 8. ¹³ Sixti sent. 205, et ibi.

⁷ S. Greg. ep. 70, lib. ix, paucis pro more susque deque versis. ⁸ Idem ep. 24 lib. vii. ⁹ Idem ep. 11 lib. vii. ¹⁰ Idem ep. 11 lib. vii. ¹¹ Luc. 11, 14.

(5) *Proprio ore corpus Domini conficiunt.* Qui hæc ob causam Pontianum velut blasphemum accusant, iidem sanctum Hieronymum, Augustinum, Chrysostomum, aliosque plures Ecclesiæ catholicæ Patres orthodoxos de crimine notant, in quo nullum sane crimen demonstrare possunt. Hieron. in epist. ad Heliodorum: *Absit, inquit, ut de his quidquam sinistrum loquar, qui apostolico gradu succedentes, Christi corpus sacro ore conficiunt, per quos et nos Christiani sumus, qui claves regni cælorum habentes, quodammodo ante iudicii diem judicant.* Augustinus epist. 122, ad Victorianum, ubi de feminis captivis inter barbaros: *Ora, inquit, Deum pro eis, et roga, ut etiam ipsas doceat talia dicere, qualia S. Aserias inter cætera in oratione et confessione fudit ad Deum; sic enim sunt illæ in terra captivitatis suæ, quomodo erant illi in terra, ubi nec sacrificare*

more suo poterant Domino, sicut nec istæ possunt vel ferre oblationem ad altare Dei, vel invenire ibi sacerdotem, per quem offerant Deo. Sanctus Chrysost. lib. iii De sacerdotio, comparans sacerdotium novæ legis cum sacerdotio veteris legis, postquam dixisset Judæorum sacerdotes non lepram purgasse, sed de purgata duntaxat judicasse: *Nostris, inquit, sacerdotibus, non corporis lepram, sed animæ sordes non dico purgatas probare, sed purgare prorsus concessum est.* Quod igitur Pontianus hic scribit, per sacerdotes corpus Domini confici, aliorum hostias a Deo recipi, peccata hominum dimitti, etiam probatissimi auctores prædicti scripserunt, ideoque quod Magdeburgenses in Pontiano reprehendunt, nihil est aliud quam mera calumnia. Bellarm. lib. vi De Roman. pontif., cap. 8. Spv. Bm.

oportet, quam dicere quæ non oportet. Et si quis A fidelis est, videat ne malâ loquatur, aut cuiquam insidias ponat. In hoc ergo discernuntur filii Dei et filii diaboli. Filii namque Dei semper cogitant et agere contendunt quæ Dei sunt, et fratres indesinenter adjuvant, et nulli nocere volunt. Filii autem diaboli econtra mala et nociva semper meditantur, quia opera eorum mala sunt. De quibus loquitur Dominus per Jeremiam prophetam, dicens: *Loquar iudicia mea cum eis, super omni malitia eorum* ¹⁵. *Propterea iudicio contendam adhuc vobiscum, ait Dominus, et cum filiis vestris disceptabo* ¹⁶. *Ecce ego fringo contra vos malum, et cogito contra vos cogitationem* ¹⁷. Hæc, fratres, valde sunt timenda, et ab omnibus cavenda; quoniam super quem iudicium Dei ceciderit, non exiit impunitus. Et ideo unusquisque prævideat ne hoc machinetur aut agat in fratrem, quod ipse pati noluerit. Et nec in suspicionem veniat homo fidelis, ut dicat aut faciat ea quæ pati non vult. Unde suspectos, aut inimicos ¹⁸, aut facile litigantes, et eos qui non sunt bonæ conversationis, aut quorum vita est accusabilis, et qui rectam non tenent et docent fidem, accusatores esse et testes, et antecessores nostri apostolica repulerunt auctoritate, et nos submovemus, atque futuris temporibus excludimus, ne libenter labi possint, quos nos tenere et salvare debemus: ne (quod absit) prædictum Dei iudicium, non tantum super utrosque veniat, sed et nos eorum vitio (quod Deus avertat) pereamus. Scriptum est enim: *Rectorem te posuerunt? curam illorum habe, ut læteris propter illos, et ornamentum gratiæ accipias coronam, et dignationem consequaris corrogationis* ¹⁹. Verbum enim nequam immutat cor, ex quo quatuor partes oriuntur, bonum et malum, vita et mors, et dominatrix est eorum assidue lingua. Pro talibus prædicti vitandi admodum sunt, et priusquam prædictæ enucleatim examinentur opiniones, et ab illis alieni inveniuntur, non sunt suscipiendi, quoniam *sacrificium salutare est, attendere mandatis, et discedere ab omni iniquitate. Beneplacitum est Domino recedere ab iniquitate; et laudatio, recedere ab iniustitia* ²⁰. Quoniam scriptum est: *Dilige proximum, et conjungere fide cum illo. Quod si nudaveris absconsa illius, non persequeris post eum. Sicut enim* D *homo qui perdit amicum suum, sic qui perdit amicitiam proximi sui. Et sicut qui dimittit arem de manu sua, sic qui dereliquisti proximum tuum, et non eum capies. Non illum sequaris, quoniam longe abest. Effugit enim quasi caprea de laqueo, quia vulnerata est anima ejus. Ultra eum non poteris colligare, et maledicti est concordatio. Denudare autem amici mysteria, desperatio est animæ infelicis. Annuens oculo fabricat iniqua, et nemo eum abjiciet. In conspectu oculorum tuorum conculcabit os suum, et su-*

per sermones tuos admirabitur. Novissime autem pervertet os suum, et in verbis tuis dabit scandalum. Multa odivi, et non coæquavi ei, et Dominus odiet illum. Qui in altum lapidem mittit, super ejus caput cadet, et plaga dolosa dolosi dividet vulnera. Quis fodit foveam, incidet in illam; et qui statuit lapidem proximo, offendet in eo; et qui laqueum alii ponit, peribit in illo. Facienti nequissimum consilium, super ipsum devolvetur; et non cognoscet unde adveniet illi. Illusio et improprium superborum, et vindicta sicut leo insidiabitur illi. Laqueo peribunt qui oblectantur casu justorum; dolor autem consumet illos antequam moriantur. Ira et furor, utraque execrabilia sunt; et vir peccator continens erit illorum ²¹. *Qui vindicari vult, a Deo inveniet vindictam et peccata illius servans servabit. Relinque proximo tuo nocenti te, et tunc deprecanti tibi peccata solventur. Homo homini reservat iram, et a Deo quærit medelam? In hominem similem sibi non habet misericordiam, et de peccatis suis deprecatur Altissimum? Ipse cum caro sit, reservat iram, et propitiationem petit a Deo? Quis orabit pro delictis illius? Memento novissimorum, et desine inimicari; tabitudo enim et mors imminent mandatis* ²². *Memorare timorem Dei, et non irascaris proximo. Memorare testamenti Altissimi, et despice ignorantiam proximi. Abstine te a lite, et minues peccata. Homo enim iracundus incendit litem, et vir peccator turbat amicos, et in medio pacem habentium immittit inimicitiam. Secundum enim ligna silvæ, sic ignis exardescet; et secundum virtutem hominis, sic iracundia illius erit; et secundum substantiam suam exaltabit iram suam. Certamen festinatum incendit ignem, et lis festinans effundet sanguinem, et lingua testificans* ²³ *adducet mortem. Si sufflaveris in scintillam, quasi ignis erdebit; et si exspueris super illam, exstinguetur, et utraque ex ore proficiscuntur. Susurro et bilinguis maledictus, multos enim turbavit pacem habentes. Lingua tertia multos commovit, et dispersit illos de gente in gentem. Civitates ditium munitas* ²⁴ *destruxit, et domos magnatum effodit. Virtutes populorum concidit, et gentes fortes dissolvit. Lingua tertia mulieres viratas* ²⁵ *ejecit, et privavit illas laboribus suis. Qui respicit illam, non habebit requiem, nec habitabit cum requie* ²⁶. *Flagelli plaga livorem facit, plaga autem linguæ comminuet ossa. Multi ceciderunt in ore gladii; sed non sic, quomodo qui interierunt per linguam suam. Beatus qui tectus est a lingua nequam, qui in iracundiam illius non transivit, et qui non attraxit jugum ejus, et vinculis ejus non est ligatus. Jugum enim illius jugum ferreum est, et vinculum illius vinculum æreum est. Mors illius, mors nequissima; et utilis potius infernus quam illa. Perseverantia illius non permanebit, sed obtinebit vias injustorum, et* ²⁷ *flamma sua non comburet justos.*

¹⁵ Jerem. 1, 16. ¹⁶ Jerem. 11, 9. ¹⁷ Jerem. XVIII, 11. ¹⁸ Sixti ejusdem sent. 108 et 169. 3, q. 5: Suspectos autem ini.; et 2, q. 7: Quærendum est; et in decret. Ivon. lib. IV. ¹⁹ Eccli. XXXII, 1, 2, 3. ²⁰ Eccli. XXXV, 2, 5. ²¹ Eccli. XXVII, 18-33. ²² in mandatis ejus. ²³ festinans. ²⁴ muratas. ²⁵ veridicas ²⁶ habebit amicum in quo requiescat. ²⁷ in.

Qui derelinquat Dominum incident in illum, et exardescet in illis, et non exstinguetur; et immittetur in illos quasi leo, et quasi pardus lædet eos. Sepi aures tuas spinis, et noli audire linguam nequam; et ori tuo facito ostia, et serus auribus tuis. Aurum tuum et argentum tuam constia, et verbis tuis facito stateram, et frenos ori tuo rectos. Et attende, ne forte laberis in lingua tua, et cadas in conspectu inimicorum insidiantium tibi, et sit casus tuus insanabilis ad mortem²⁸. Ne tardes converti ad Dominum, et ne differas de die in diem. Subito enim veniet ira illius, et in tempore vindictæ disperdet te. Noli anxius esse in divitiis injustis, nihil enim proderunt tibi in die obductionis et vindictæ. Non ventiles te in omnem ventum, et non eas in omni via; sic enim peccator probatur in duplici lingua. Esto firmus in via Domini, et in veritate sensus tui, et scientia; et prosequatur te verbum pacis et justitiæ. Esio mansuetus ad audiendum verbum, ut intelligas; et cum sapientia ser respondeo verum. Si est tibi intellectus, responde proximo; sin autem, sit manus tua super os tuum, ne capiaris in verbo indisciplinato, et confundaris. Honor et gloria in sermone sensati; lingua imprudentis, subversio ipsius. Non appelleris

A susurro; et in lingua tua ne capiaris, et confundaris. Super furem enim est confusio et pœnitentia, et denotatio pessima super bilinguem. Susurratori autem odium, et inimicitia, et contumelia. Justifica pusillum et magnum similiter²⁹. Noli fieri pro amico inimicus proximo. Improperium enim et contumeliam malus hæreditabit, et omnis peccator invidus et bilinguis. Non te extollas in cogitatione animæ tuæ velut taurus, ne forte elidatur virtus tua super stultitiam, et folia tua comedat, et fructus tuos perdat, et relinquare velut lignum aridum in eremo. Anima enim nequam disperdet, qui se habet, et in gaudium inimicis dat illum, et deducet in sortem impiorum³⁰. Charissimi, oppressos erigere studete, et necesse habentes semper adjuvate; quoniam qui fratrem afflictum relevat, apprehensum eripit³¹, mœrentem consolatur, ad illo sibi retribui, cui totum impendit, non dubitet, qui ait: Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis³². Taliter enim bona indesinenter agere studete, ut fructum boni operis et hic consequamini, et in futuro gratia Dei perfruamini, quatenus cœlestis regni aulam introire postea mereamini. Data 14³³ Kal. Maii, Severo et Quintiano viris clarissimis consulibus³⁴.

²⁸ Eccli. xxviii. ²⁹ Eccli. v. 8-18. ³⁰ Eccli. vi, 4-4. ³¹ S. Greg. ep. 125 lib. vii. ³² Matth. xxv, 40³³ iii, ut etiam ms. ³⁴ anno 235.

ANNO DOMINI CCXXXV

ANTERUS PAPA

NOTITIA

(Mans, Concil., I, 761 ex Libro pontificali Damasi papæ. — Vide tomum *Panologiae Latinæ* supra citatam, col. 1531.)

Anterus (1) natione Græcus, ex patre Romulo, sedit annos 12, mensem unum (2), dies 12. Martyrio coronatur temporibus Maximini et Africani consulum. Hic gesta martyrum (3) diligenter a notariis exquisivit, et in ecclesia recondidit. Propter quod a quodam Maximo præfecto martyr effectus est. Hic fecit ordinationem unam per mensem Decembrem, et unum episcopum ordinavit in civitate Fundis Campaniæ. Qui sepultus est in cœmeterio Callisti via Appia, in Nonas Januarii. Et cessavit episcopatus dies 13.

(1) Anterus. Postquam sedes 13 diebus vacasset, C non potest. Ib. tertio Decemb. an. Christi 257, qui est primus Julii Maximini imperatoris; Anterus Urbano subrogatur. Errant igitur recentiores chronologi, qui post Pontianum, Cyriacum quemdam, cujus neque apud Latinos, neque apud Græcos historicos pontificum seriem contextentes, ulla mentio invenitur, Urbano successisse, male asserunt. Baron. anno prædicto a. 11. Sev. Bin.

(2) Sedit annos 12, mensem unum, etc. Vix mensem unum in pontificatu sedisse, præter auctoritatem Eusebii, consulatus eorum sub quibus martyrio affectus esse scribitur, hic indicat. Qui enim tertio Decembris in sedem pontificiam elevatus, ab ea per violentum persecutoris gladium, tertia die Januarii, ut ex tabulis ecclesiasticis constat, dejicitur. ultra unum mensem pontificiam sedem tenuisse

(3) Hic gesta martyrum. Clemens Romanus pontifex certos constituit notarios, qui res a martyribus privatim aut publice gestas describerent, eorumve publice dicta aut facta notis quibusdam consuetis celerrime in tabulis adnotarent; quæ vero privatim intra cancellos coram solis iudicibus in proconsularia acta relata erant, ab iisdem data pecunia redimerent, et inter Acta martyrum sedulo asservarent. Tanta eorum in excipiendis dictis, etiam prolixis orationibus velocitas erat, ut prius illi sententiam dicendam notassent, quam a dicente-et loquente pronuntiata esset. De qua scribendi celeritate Martialis lib. xiv hoc distichon:

*Currant verba licet, manus est velocior illis:
Nondum lingua suum, dextra peregit opus.*

NOTITIA ALTERA

(D. CONSTANT, *Epistolæ Rom. pont.*, I, 118.)

Anterus, uti jam e catalogis Fossatensi, Bucheriano (in quo *Anteros* appellatur), et reginæ Suecorum audivimus, xi *Kalendas Decembris, Severo et Quintiniano consulibus*, hoc est anno 235, mensis Novembris 21 die, *ordinatus est*, atque ut in iisdem catalogis legitur, *mense uno ac diebus decem* in pontificatu exactis, *dormiit iii Nonas Januarii Maximo* (leg. *Maximino*) *et Africano consulibus*, hoc est anno 236, Januarii tertio die, quo etiam memoria illius in Martyrologiis recolitur. Ut autem iste unius mensis ac decem dierum, qui Antero tribuuntur, calculus plane quadret, ix *Kalendas Dec.* pro xi *Kalendas Dec.* legendum, et ordinationis

A sicut et mortis Anteri dies numerandos non esse Tillemontius observat. In vetusto Corbeiensi codice mensis unus ac dies undecim Antero ascribuntur. Eusebius quidem unum duntaxat mensem memorat: sed nihil inde adversus illos dies conficitur. Quemadmodum enim historicus ille in aliis pontificibus quot quisque annos apostolicam sedem tenuerit, non adjunctis mensibus aut diebus, indicare satis habet, ita et hic ubi dies omittit, nihil ab hoc more suo alienum facit.

Anteri circumfertur unica epistola, quæ Isidororæ parentem habuit.

ANTERI PAPÆ

EPISTOLA (4)

De mutatione episcoporum [sedium episcopatum].

Charissimis fratribus per Bœticam atque ¹ Tole-
tanam provincias episcopis constitutis, ANTERUS
episcopus in Domino salutem.

Optarem, fratres charissimi, semper dilectionis
et pacis vestræ sinceritatis gaudia audire ², ita ut
vicissim discurrentibus litteris sospitatis indicia
juvarentur, si quietos nos ab incursione sua vacare
hostis antiquus sineret: qui *ab initio mendax* ³, ini-
micus veritatis, æmulus hominis, quem ut deciperet,
se ante decepit, pudicitiz adversarius, luxuriz
magister; crudelitatis pascitur, abstinentia puni-
tur; odit jejunia, ministris suis prædicantibus, dum

B dicit esse superflua, spem non habens de futuris, et
Apostoli sententia repercussus, dicentis: *Manduce-
mus et bibamus, cras enim moriemur* ⁴. O infelix
audacia, o desperatæ mentis astutia! Ipse enim hor-
tatur odia, et fugat concordiam. Et quia facile ad
deteriorem partem mens humana transducitur ⁵,
volens magis per spatiosam viam ambulare, quam
arctæ viæ iter cum labore transire. Qua de re, fra-
tres dilectissimi, sectamini meliora, et semper re-
linquite deteriora. Bona agite, mala vitate, ut vere
discipuli Domini esse inveniamini.

De mutatione ergo episcoporum (5), unde ¹ san-

¹ non probat. Ant. Aug. in cap. 62 coll. Adriani papæ. ² Siricius ep. 2. ³ Joan. viii, 44. ⁴ I Cor. xv, 32. ⁵ idem Siricius.

Exstat etiam elegans epigramma Ausonii ad nota-
rium suum velociter excipientem, his versibus con-
tentum:

*Quam præpetis dextræ fuga
Tu me loquentem prævenis!
Quis, quæso, quis me prodidit?
Quis ista jam dixit tibi,
Quæ cogitabam dicere?
Quæ furta corde in intimo
Exercat ales dextera?
Quis ordo rerum tam novus,
Veniat in aures ut tuas
Quod lingua nondum absolverit?*

Quæ igitur Acta martyrum, jussu Clementis, per
notarios fideliter conscripta fuerant, ea Anterus
pontifex diligenter conquisivit, et ne vel interirent,
vel ab ethnicis corrumpentur, in ecclesia recon-
didit. Quamobrem ad Julium Maximinum imperato-
rem, qui sacerdotibus cruentum bellum indixerat,
delatus, per Vitalianum aut Sabinum Maximini præ-

C fectos martyrio afflictor die 3 Januarii, coss. Maxi-
mino et Africano, quorum consulatus cum anno
Christi 238 et anno 2 imperii Maximini coinci-
dit. Sev. Bin.

(4) Suspecta pariter viris doctis vel ex unius
Hieronymi segmentis.

(5) *De mutatione episcoporum.* Pontifex de sedi-
bus episcopalibus transferendis et transmutandis
consultus, hæc epistola docet, et exemplo Petri apo-
stoli aliorumque plurium probat translationem sedi-
bus episcopalis licitam esse, si utilitate et necessi-
tate alterius Ecclesiz exigente fiat cum superiorum
episcoporum cognitione et consensu; si vero vel ex
avaritia, vel ambitione aut præsumptione, ac sola
propria voluntate episcopus sedem mutet, illicitum
est, et apostolica lege, quæ exstat canon. apostol.
14, interdictum. Unde cum tempore Nicæni concilii
ex Antiochenis, alii Eusebium Cæsariæ sem, alii
Eustachium Beroensem antistitem non sine turba
totius populi expeterent, sacrosancta synodus san-
ctissime id, quod ab apostolis constitutum jam ante
fuerat, confirmavit, ne episcopi, presbyteri atque

ctam sedem apostolicam consulere voluistis, scitote eam communi utilitate atque necessitate fieri licere, sed non libitu cuiusquam aut dominatione. Petrus, sanctus magister noster et princeps apostolorum, de Antiochia utilitatis causa translatus est Romam, ut ibidem potius proficere posset. Eusebius ⁷ quoque (6) de quadam parva civitate, apostolica auctoritate, mutatus est ⁸ Alexandriam. Similiter Felix ⁹ de civitate, qua ordinatus erat electione civium, propter doctrinam et bonam vitam quam habebat, communi episcoporum et reliquorum sacerdotum ac populorum consilio, translatus est Ephesum. Non enim transit de civitate ad civitatem, qui non suo libitu aut ambitu hoc facit, sed utilitate quadam aut necessitate aliorum¹⁰, hortatu et consilio potiorum transfertur. Nec transfertur de minori civitate ad majorem qui hoc non ambitu neque propria voluntate facit, sed aut vi a propria sede pulsus, aut necessitate coactus, aut utilitate loci aut populi, non superte, sed cum humilitate, ab aliis translatus et inthronizatus est; quia homo videt in facie, Deus autem in corde. Et Dominus per Prophetam loquitur dicens: *Dominus scit cogitationes hominum, quoniam vanæ sunt* ¹¹. Non ergo mutat sedem, qui non mutat mentem. Nec mutat civitatem, qui non sua sponte, sed consilio et electione aliorum mutatur ¹². Non ergo migrat de civitate ad civitatem, qui non avaritiæ causa, nec sponte dimittit suam; sed (ut jam dictum est) aut pulsus a sede sua aut necessitate coactus, aut electione et exhortatione sacerdotum et populorum, translatus est ad alteram civitatem. Nam sicut episcopi habent potestatem ordinare regulariter episcopos et reliquos sacerdotes ¹³, sic quoties utilitas aut necessitas coegerit ¹⁴, supradicto modo et mutare et inthronizare potestatem habent. Hæc ut petiistis, licet vobis incognita¹⁵ non sint, tenenda mandamus, ne ignorantia quorundam, meliora et utiliora vitentur, et inutiliora sumantur, sicut in sancto legitur Evangelio: *Væ vobis, hypocritæ, quia decimatis mentham, et anethum, et cuminum, et reliquistis quæ graviora sunt*

⁷ 7. q. 1: Mutationes episcoporum. Et in decr. Ivon. lib. III. ⁸ ignotus viris doctis. ⁹ in. ¹⁰ ignotus iisdem. ¹¹ apostol. can. 14. ¹² Psalm. xciii, 11. ¹³ *χρῖσται πολλῶν ἐπισκόπων*. ¹⁴ 7. q. 1: Mutationes episcoporum. ¹⁵ exposcerit; ita et Luc. ¹⁶ ignota, ita in Luc. ¹⁷ Matth. xxii, 23, 24. ¹⁸ II Tim. III. ¹⁹ Ennodius in Apol. pro Symmacho papa. ²⁰ Osee vi, 6. ²¹ sacrificium. ²² Job. xix, 15. ²³ in eodem ms. desunt quæ ansulis clausa. ²⁴ II Tim. III, 5. ²⁵ propriam prosapiem. ²⁶ idem Ennodius loco supra citato. ²⁷ 7. q. 1: Mutationes episcoporum.

diaconi de ecclesia in qua ordinati sunt, in aliam transferantur, nisi necessitas vel evidens Ecclesiæ utilitas illud requirat. Nam ut alicui sedi ab hæreticis pessumdata, insignis aliquis alterius Ecclesiæ episcopus præficiatur, id non modo non sancta synodus prohibuit, sed e contra potius id faciendum esse exemplo edocuit, cum Eusebio Nicomediensi et Theognide Nicæno episcopis Arianis insignioribus depositis, in sedem ipsorum aliarum sedium antistites suffecerunt. Et quia Eusebii Nicomediensis hominis inquieti et ambitiosi (qui post duas sedes mutatas Constantinopolim se transferri curavit) exemplo, frequenter ab Arianis fiebat, ut qui humanæ gloriæ libidine incitati, muneribus ad majores sedes provehi laborarent, iis episcopis qui majoribus civitatibus præerant, negotium facerent; ideo Patres sacrosancti œcumenici concilii

*legis, iudicium, et misericordiam et fidem. Hæc oportuit facere, et illa non omittere. Duces cæci. excolantes cuculicem, camelum autem glutientes*¹⁶. Quod licet non licet ¹⁷; et quod non licet, licet¹⁸. Quemadmodum Janes et Mambres restiterunt veritati, sic et illi, mente reprobi, amantes voluptatem magis quam Deum, quod licet, docent non licere, id est, episcopos migrare de civitate ad civitatem, prætaxato modo; quod non licet, docent licere, id est, misericordiam non agere circa patientes necessitatem, hoc est, eis qui episcopum non habent, et sacro episcopali indigent ministerio, episcopum de alia civitate causa utilitatis vel necessitatis tribui: et episcopis persecutionem aut necessitatem patientibus, aliam cathedram dari negant. Contradidunt etiam sacræ Scripturæ ¹⁹, quæ testatur *malle Deum misericordiam quam iudicium* ²⁰.

(Quæ, precor, major charitas, aut quod efficacius pietatis patrocinium potest a quoquam alicui impendi, quam si ignorantie tenebras et imperitiæ caliginem ab eo repellat, ac demum veræ fidei doctrinæ pabulo, non ad quæstum, non ad ambitionem, sed ad eruditionem et ædificationem reficiat? Tanquam enim mutilo sit manus, *claudo pes, oculus cæco* ²¹, qui ignorantie tenebris obvoluto, sapientiæ et scientiæ thesaurum reserat, et candorem lucis viasque Domini benigniter aperit ²².)

Utrisque autem, id est et famem verbi Dei patientibus, et episcopis necessitatem, quando inthronizantur propter communem utilitatem in aliis civitatibus, non modica exhibetur misericordia. Negantes autem hæc, licet *speciem habeant pietatis, virtutem tamen ejus abnegant* ²³. Nam in tali negotio prosapiam ²⁴ non agnosco ²⁵; si quis tamen sapientium, quos insipientibus tempestatis hujus proceila aliis sociavit auctoribus, facinorum participatione maculatur, splendor sapientis, etsi communionem criminum incurrit, nescit tamen ducem se præbere peccantibus. Alia quoque est causa utilitatis et necessitatis, et alia avaritiæ et præsumptionis, aut propriæ voluntatis. Avaritiæ quoque causa ²⁶, vel præsumptionis, aut propriæ voluntatis, non sunt episcopi. Sardinensis decreverunt, ut tales deinceps, non tantum inter episcopos non numerarentur, sed ab omni penitus ordinis ecclesiastici gradu dejecti, inter laicos commorarentur, imo ne laica quidem communione in fine vitæ impartirentur. Baron ann. Christi 324, num. 155; anno 325, num. 153; item anno 347, num. 46. Sev. Bin.

(6) *Eusebius quoque*. Hic est ille Eusebius Alexandrinus episcopus, qui scripsit 18 sermones nuper in vetustissimo libro bibliothecæ Cryptæ ferratæ, ut testatur Turrianus cap. 12, libro II, inventos, in quorum uno quem de Ascensione Domini scripsit, usus est verbo *Homousii*, quod sanctus Athanasius in epist. ad Africanos ait non fuisse in synodo Nicæna inventum, sed prius fuisse etiam ab episcopis Alexandriae usurpatum, ad asserendam contra hæreticos consubstantialitatem Filii Dei.

scopi mutandi de civitate ad civitatem, sed utilitatis et necessitatis. Quod nemo negat, nisi hi de quibus dictum est: *Erraverunt in ebrietate, nescierant videntem, ignoraverunt iudicium*²⁷. Nam si enarrando cogere aperire transacta²⁸, ostenderem vobis nullum venire solatium de comparatione factorum. Cæterum *state, charissimi, super vias, aspicientes et interrogantes de semitis Domini antiquis*²⁹, et videte quæ est via bona et recta, et ambulate in ea, et invenietis requiem animabus vestris³⁰. Et ut juxta Sapientiae vocem dicamus: *Diligite justitiam, quæ iudicatis terram. Sentite de Domino in bonitate, et in simplicitate cordis quærite illum; quoniam invenitur ab his qui non tentant illum; apparet autem eis qui fidem habent in illum. Perversæ enim cogitationes separant a Deo, probata autem virtus corripit insipientes. Quoniam in malevolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Spiritus enim sanctus disciplinæ effugiet fictum, et auferet se a cogitationibus quæ sunt sine intellectu, et corripietur a superveniente iniquitate. Benignus est enim spiritus sapientiæ, et non liberabit maledictum³¹ a labiis suis; quoniam renum illius testis est Deus, et cordis ejus scrutator est verus, et linguæ illius auditor. Quoniam Spiritus Domini replevit orbem terrarum, et hoc, quod continet omnia, scientiam habet vocis. Propter hoc, qui loquitur iniqua, non potest latere, nec præteriet illum corripienti iudicium. In cogitationibus enim impii interrogatio erit. Sermonum autem illius auditio ad Dominum veniet, et ad correptionem iniquitatum illius; quoniam auris zeli audit omnia, et tumultus murmurationum non abscondetur. Custodite ergo vos a murmuratione, quæ nihil prodest; et a detractione parcite linguæ; quoniam sermo obscurus in vacuum non ibit. Os quod mentitur, occidit animam. Nolite zelare mortem in errore vitæ vestræ, neque acquiratis perditionem in operibus manuum vestrarum; quoniam Deus mortem non fecit, nec lætatur in perditione vivorum. Creavit enim, ut essent, omnia, et sanabiles esse voluit nationes orbis terrarum. Non est in illis medicamentum exterminii, nec inferorum regnum in terra viventium. Justitia perpetua est et immortalis; injustitia autem mortis est acquisitio. Impii autem manibus et verbis accersierunt illam; et æstimantes eam amicam, defluerunt, et sponsiones posuerunt ad illam; quoniam morte digni sunt, qui sunt ex parte illius³². Dixerunt enim, apud se cogitantes non recte: *Exiguum est, et cum tædio, tempus vitæ nostræ, et non est refrigerium in fine hominis, et non est quæ agnitus sit reversus ab inferis. Quoniam ex nihilo nati sumus, et post hoc erimus tanquam non fuerimus. Quoniam fumus affla-**

*tus³³ est in naribus nostris, et sermo scintilla ad commovendum cor nostrum; qua extincta, cinis erit corpus nostrum, et spiritus effundetur, tanquam molis aer. Et transit vitæ nostræ tanquam vestigium nubis, et sicut nebula dissolvetur, quæ fugata est a radiis solis, et a calore illius aggravata. Et nomen nostrum oblivionem accipiet per tempus, et nemo memoriam habebit operum nostrorum. Umbræ enim transitus est tempus nostrum, et non est reversio finis nostri, quoniam consignata est, et nemo revertetur³⁴. Propterea unicuique prævidendum est, ut summopere se custodiat, et utiliter se prævideat, ut cum dies extrema finisque vitæ advenerit, non transeat ad perpetuam mortem, sed ad vitam æternam. Facta enim subditorum judicantur a nobis³⁵, nostra vero iudicat Deus. Ex merito vero plebis nonnunquam episcopi depravantur³⁶, quatenus proclivius cadant qui sequuntur. Capite languescens, cætera corporis membra inficiuntur. Deteriores sunt, qui vitam moresque bonorum corrumpunt, his qui substantias aliorum prædique diripiunt. Caveat unusquisque ne aut linguam, aut aures habeat prurientes³⁷, id est ne aut ipse aliis detrahat, aut alios audiat detrahentes. *Sedens, inquit, adversus fratrem tuum loquebaris, detrahendo, et adversus filium matris tuæ ponebas scandalum³⁸, etc. Parcant singuli detractioni linguæ, custodiantque sermones suos; et scient, quia cuncta quæ de aliis loquuntur, sua sententia judicabuntur. Nemo invito auditori libenter refert. Officii singulorum sit, dilectissimi, non solum oculos castos servare, sed et linguam. Nec quid in cujusquam domo agatur, alia domus per vos unquam noverit. Habeant omnes simplicitatem columbæ³⁹, ne cuiquam machinentur dolos; et serpentis astutiam, ne aliorum supplantentur insidiis. Non est humilitatis meæ, neque mensuræ, judicare de cæteris, et de ministris Ecclesiarum sinistram quidpiam dicere. Absit, ut quidquam sinistram de his loquar⁴⁰, qui apostolico gradui succedentes, Christi corpus sacro ore efficiunt, per quos nos etiam Christiani sumus, qui claves regni cælorum habentes, ante iudicii diem judicant. Veteri quidem lege habetur⁴¹, quicumque sacerdotibus non obtemperasset, aut extra castra positus lapidabatur a populo, aut gladio cervice subjecta, contemptum expiabat cruore. Nunc vero inobediens spirituali animæ diversione truncatur, et ejectus ab Ecclesia, rabido dæmonum ore discerpitur⁴². Oportet enim ut qui Deum hæreditate possident⁴³, absque ullo impedimento sæculi Deo serviant, ut dicere possint: *Dominus pars hæreditatis meæ⁴⁴. O quam bonus et suavis est Spiritus tuus, Domine, in omnibus⁴⁵!* Par-**

²⁷ Isa. xxviii, 7. ²⁸ idem Ennodius mox laudatus. ²⁹ Sap. i. ³⁰ ac flatus. ³¹ Sap. ii, 1-5. ³² Sap. i, 38, 42. ³³ S. Hier. ep. 2 ad Nepotianum. ³⁴ Psalm. xlii, 20. ³⁵ idem Hier. ep. 13, tum ep. 4, necnon 1 ad Heliodorum. Unde arguitur Mercatoris, in angonim putidissimum. ³⁶ 11, q. 5. Absit ut quidquam. ³⁷ Deuter. xvii. ³⁸ Hactenus Hier. Antero multis annis posterior. ³⁹ Isid. ii Off. 1. ⁴⁰ Psal. xv, 5. ⁴¹ Sap. xii, 1

⁴² synodica Martini I. ⁴³ Jer. vi, 16. ⁴⁴ maledicunt. ⁴⁵ 9, q. 5. Facta subditorum. ⁴⁶ Isid. iii, sent. 9, q. 5. Facta subditorum. ⁴⁷ Isid. iii, sent. 9, q. 5. Facta subditorum. ⁴⁸ 11, q. 5. Absit ut quidquam. ⁴⁹ Deuter. xvii. ⁵⁰ Hactenus Hier. Antero multis annis posterior. ⁵¹ Isid. ii Off. 1.

cus autem omnibus, quoniam tua sunt, Domine, qui animas amas. Ideoque hos, qui exerrant partibus, corripis; de quibus peccant, admones et allocueris, ut relicta malitia, credant in te, Domine⁴⁶. Tu autem, Deus noster, suavis et verus es, patiens, et in misericordia disponens omnia. Etenim, si peccaverimus, tui sumus, scientes magnitudinem tuam. Et si non peccaverimus, scimus quoniam apud te sumus computati⁴⁷. Spiritus timentium Dominum quaeretur ab eo, et in respectu illius benedicentur⁴⁸. Quapropter, fratres charissimi, omnis sermo malus ex ore vestro non procedat; sed si quis bonus est ad edificationem opportunitatis, ut det gratiam audientibus, et nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis in diem redemptionis. Omnis amaritudo, et ira, et indignatio, et clamor, et blasphemia tollatur a vobis cum omni malitia⁴⁹. Estote autem invicem benigni, misericordes, donantes invicem, sicut et Deus in Christo donavit vobis. Estote ergo imitatores Dei, sicut filii charissimi; et ambulate in dilectione, sicut et Christus dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis. Fornicatio autem et omnis immunditia aut avaritia non nominetur in vobis, sicut et decet sanctos, aut turpitudinis, aut scurrilitatis, quæ ad rem non pertinent, sed magis gratiarum actio. Hoc enim scitote, intelligentes quod omnis fornicator, aut immundus, aut avarus, quod est idolorum servitus, non habet hereditatem in regno Christi et Dei. Nemo vos seducat inanibus verbis. Propter hæc enim venit ira Dei in filios diffidentiae. Nolite ergo effici participes eorum. Eratis enim aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino. Ut filii lucis ambulate (fructus enim lucis est in omni bonitate, et justitia, et veritate), probantes quid sit beneplacitum Deo. Et nolite communicare operibus infructuosis tenebrarum, magis autem redarguite. Quæ enim in occulto fiunt ab ipsis, turpe est et dicere. Omnia autem quæ arguuntur, a lumine manifestantur. Omne enim quod manifestatur, lumen est. Propter quod dicit: Surge qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus. Videte itaque, fratres, quomodo caute ambuletis, non

A quasi insipientes, sed ut sapientes; redimentes tempus, quoniam dies mali sunt. Propterea nolite fieri imprudentes, sed intelligentes quæ sit voluntas Dei. Et nolite inebriari vino, in quo est luxuria; sed impleamini Spiritu sancto, loquentes vobismetipsis in psalmis, hymnis et canticis spiritualibus, cantantes et psallentes in cordibus vestris Domino, gratias agentes semper pro omnibus in nomine Domini nostri Jesu Christi Deo et Patri, subjecti invicem in timore Christi⁵⁰. State itaque, fratres, et tenete traditiones apostolorum et apostolicæ sedis, ut Dominus noster Jesus Christus, et Pater noster, qui dilexit nos, et dedit consolationem æternam, et spem bonam in gratia, exhortetur corda vestra, et confirmet in omni opere et in sermone bono⁵¹. De cætero, fratres, orate pro nobis, ut sermo Domini currat et clarificetur, sicut et apud vos, et ut liberemur ab importunis et malis hominibus; non enim omnium est fides. Fidelis autem Deus est, qui confirmabit vos, et custodiet a malo⁵². Quapropter⁵³ ponite indesinenter corda vestra in virtute Dei, et resistite semper malis, et enarrate hæc, juxta vocem Prophetæ, in progenies alteras, quoniam hic est Deus Deus noster in æternum, et ipse reget nos in sæcula⁵⁴. Unde vos, qui in specula a Domino estis constituti, comprimere et repellere eos summopere debetis, qui fratribus insidias præparant, aut in eos seditiones et scandala excitant. Facile est enim hominem verbo fallere⁵⁵, sed non Dominum. Ideo hos reprehendere, et ab his vos avertere oportet, quatenus, extincta funditus hujusmodi caligine⁵⁶, Lucifer eis resplendeat, et lætitia oriatur in cordibus eorum. Confidimus autem de vobis, fratres, in Domino, quoniam quæ præcepimus, et facitis, et facietis⁵⁷. Quanto enim beneficia vestra his amplius exhibetis, tanto majorem vicissitudinem ab omnipotenti Deo⁵⁸, cui serviunt⁵⁹, exspectatis. Omnipotens Deus sua vos protectione custodiat⁶⁰, honoremque et præceptum servare concedat, et gloria honorque Deo Patri omnipotenti, ejusque unigenito Filio Salvatori nostro, cum Spiritu sancto sit in sæcula sæculorum. Amen. Data⁶¹ XII Kal. Aprilis Maximiano et Africano viris clarissimis consulibus.

⁴⁶ Sap. xii, 2. ⁴⁷ Sap. xv, 1, 2. ⁴⁸ Eccli. xxxiv, 14. ⁴⁹ Ephes. iv, 29-31. ⁵⁰ Ephes. v, 1-21. ⁵¹ II Thess. ii, 14, 15, 16. ⁵² II Thess. iii, 1, 2, 3. ⁵³ Gelasius ep. 9. ⁵⁴ Psal. xlvii, 14, 15. ⁵⁵ Sixti sent. 176. ⁵⁶ Steph. Dorensis in libello oblato an. 649, in synod. Rom. cons. 2. ⁵⁷ II Thess. iii, 4. ⁵⁸ S. Greg. ep. 52, lib. ix. ⁵⁹ servitis. ⁶⁰ Greg. ep. 50, lib. iv. ⁶¹ ex ms. Justelli.

S. FABIANUS PAPA

NOTITIA

(MANST, *Concil.* I, 769, ex Libro pontificali Damasi papæ. — Vide Patrologiæ Latiniæ tom. CXXVII, col. 1541.)

Fabianus (1) natione Romanus, ex patre Fabio, sedit annos 14, mensem unum, dies 11 (2), martyrio coronatur (3) xiv Kalend. Februarias. Fuit autem temporibus Maximini et Africani, usque ad Decium secundo et Gratum. Ille regiones divisit diaconibus (4), et fecit septem subdiaconos, qui (5) septem notariis imminerent, ut gesta martyrum in integrum colligerent; et multas fabricas per cœmeteria (6) fieri præcepit. Post passionem vero ejus, Moses et Maximus presbyteri (7), et Nicostratus diaconus, comprehensi sunt et in carcerem missi. Eodem tempore (8) supervenit Novatus ex Africa, et separavit

(1) *Fabianus.* Anno Christi 238, Maximini secundo, post interregnum tredecim dierum, xvi Januarii, Fabianus iudicio Spiritus sancti in specie columbæ super caput ejus descendens eligitur, et in pontificia sede, uno animorum omnium consensu collocatur, et ex ea difficillimis temporibus Ecclesiam universam gubernat. Euseb. lib. vi, cap. 22. Post Maximinum utrumque a militibus occisum, pacato Ecclesiæ statu, Privatam hæreticam, a concilio Africano 90 episcoporum condemnatum, ipse et Donatus Carthaginensis episcopus ecclesiastica communione privarunt. Baronius anno 241, num. 2. Philippum imperatorem a Pontio martyre Christi fide imbutum, ut ex Martyrologio et Actis illius constat, ecclesiam in profesto Paschæ ingredi, ejusque preces participare volentem, non prius admisit, quam peccatorum suorum confessionem et exhomologesim prius edidisset, proque iis debitam pœnitentiam persolvisset. Euseb. lib. vi, cap. 27; Baron. anno 246, num. 5 et sequentibus. Item anno 249, num. 2 et seqq. Hujus pontificatu Hellesaitarum, Valesiorum, aliorumque hæreticorum immortalitatem animæ negantium hæreses exortæ, prope sui initio pontificis gladio, conciliorum aliorumque doctorum virorum eam fortiter impugnantium impetu jugulatae sunt. Baronius anno 249, num. 6, 7, etc. Donato Carthaginensi episcopo defuncto, Cyprianus rhetor eloquentissimus a Cæcilio ad fidem conversus, ab ethnicis per contemptum deinceps Coprianus, id est Stercorarius, nominatus, summo cleri ac totius populi consensu, uno Felicissimo presbytero infeliciter adversante, ejusdem sedis episcopus eligitur, consulibus duobus Philippis, qui est Christi nati 250, Fabiani 12, Philippi imperatoris 5. Sev. Bin.

(2) *Sedit annos 14, menses 11, dies 11.* Qui xvi Januarii anno 238 pontificatum auspicatus, xx Januarii anno 253, cum Decius secundum consulum ageret, et initium imperii auspicatus esset, martyrio coronatus est, annis 15 et 4 diebus sedit oportuit. Baron. ann. 255, num. 5 et 6.

(3) *Martyrio coronatur.* Initio omnium atrocissimæ persecutionis illius, quam Decius imperator, ex eo quod sub Philippis longe lateque divina prædicatio pervagata, ingentem numerum ubique ad fidem Christi aggregasset, et gentilis superstitione in dies magis languesceret, ira et invidia incitatus indixit, quamque Deus, teste Cypriano libro *De lapsis*, ob Christianam disciplinam corruptam, permisit. Baronius prædicto loco.

(4) *Ille regiones divisit diaconibus.* Sicut Evaristus, ut supra diximus in notis ad Vitam Evaristi, diaconis id munus injunxit, ut etiam episcopo Evangelium prædicanti assisterent, ita et Fabianus hic addidit, ut iidem quatuordecim urbis regionibus præessent, singulis binas assignans, ut pauperum in eis degentium curam gererent. Ideoque ex officio *diaconi regionarii* appellati sunt, qui in concilio Romano II sub Silvestro, cap. 6, *diaconi cardinales* etiam nominati reperiuntur; ideo quod, licet diversis in locis agerent, unius tamen ecclesiæ, ejusdemque primariæ *cardine* continerentur. Vide quæ ibi dicimus, item Baron. anno 112, num. 8 et 9.

(5) *Fecit septem subdiaconos, qui.* Ut major sit auctoritas Actorum a notariis conscriptorum, subdiaconos eidem muneri præfecit. Vide notas ad Vitam Clementis et Anteri, ibique Baronium.

(6) *Multas fabricas per cœmeteria.* Cum a tertio anno Fabiani usque ad ultimum exclusive pontificatus sui annum Gordianus et Philippus imperassent, sub quibus omni ex parte persecutione cessante Dei Ecclesia tranquille agebat, Fabianus pontifex non modo Christianam religionem propagare, sed etiam propagatam ædificiis supra sepulcra martyrum in cœmeteriis et cryptis erectis pro viribus illustrare studuit, quæ deinceps frequenter orandi causa a fidelibus, ut supra dixi, frequentata sunt. At non Fabianus tantum hoc tempore pacis, Romæ ecclesiæ exstruxit; verum etiam Gregorius Thaumaturgus episcopus Neocæsariæ in Ponto, de quo Gregorius Nyssenus scribit, quod cum immensum civium numerum convertisset ad fidem, populo pecuniam et operam conferente, nobilissimam exstruxit ecclesiam, altaribus pulcherrime ornatam, quam Deus, quod a tali viro edificata ac divino cultui consecrata esset, a maximi terræmotus impetu, quo urbs ipsa funditus eversa fuit, et quod miraculosum, a Diocletiani omnes omnino ecclesias et sacra altaria demolientis furore ac sevitia, usque ad Gregorii Nysseni tempora illam servavit. Baron. anno Christi 245, num. 2.

(7) *Moses et Maximus presbyteri.* Romanæ Ecclesiæ presbyteros ac confessores, eosque ultra animum in carcere detentos, misere afflictos fuisse, litteræ Cypriani ad hosce confessores, et confessorum ad Cyprianum, testantur. Vide epistolas Cypriani 16, 23, 26, 51.

(8) *Eodem tempore.* Nempe quo prædicti confes-

Novatianum de Ecclesia, et quosdam confessores, postquam Moses in carcere defunctus est, qui fuit ibi menses 11 (9). Et sic multi Christiani fugerunt (10). Hic fecit ordinationes quinque per mensem Decembrem, presbyteros viginti duos, diaconos septem, episcopos per diversa loca undecim. Qui sepultus est in cœmeterio Callisti, via Appia, XIII Kalendas Februarii. Et cessavit episcopatus dies sex (11).

NOTITIA ALTERA

(D. COUSTANT, *Epistolæ Rom. pontif.*, tom. I et unic., p. 118.)

1. Cum fratres omnes in ecclesia essent congregati, ut eum qui Antero successurus erat ordinarent, subito illapsu columbæ, quæ Fabiani vertici insedit, permotus populus Fabianum episcopatu dignum esse conclamavit, statimque comprehensum sacerdotali cathedræ imposuit. Ordinationem ejus Eusebius in *Chronico* post Maximini mortem recenset; sed ibi non est accuratus. Nam et ipso anno, qui Maximini necem excepit, Anteri ordinationem elobitum, Fabianique electionem consignat, licet hæc tria Maximino superstitute contigerint, atque alio anno Anterus ordinatus, et alio vita functus fuerit.

2. In Bucheriano aliisque antiquis catalogis hæc legimus: *Fabianus annos 14, mensem 1, dies 10. Fuit temporibus Maximini et Gordiani et Philippi, a consulatu Maximini et Africani usque Decio II* (leg. Decio I) *et Grato* (hoc est ab anno Christi 236 ad 250). *Passus est XII* (apud Boll. XIII; in Fossat. ms. XIV) *Kalendas Februarii*. Ex hoc calculo si auferatur mensis unus, et præferatur lectio codicis in quo Fabianus XIII Kal. Febr. passus adnotatur, sequetur ut is papa anno 236, Januarii decimo die, qui in Dominicam incidebat, ordinatus, anno 250, Januarii 20 die martyrii coronam adeptus sit: quo quidem die in omnibus antiquis monumentis, nominatimque in libro *Sacramentorum* S. Gregorii festam ejus ascribitur.

¹ Apud Pamelium, epist. 4.

3. De beato Fabiani exitu Cyprianus cleri Romani litteris certior factus, mox rescribens ¹ hujus sancti pontificis elogium his paucis complexus est: *Cum de excessu boni viri collegæ mei rumor apud nos incertus esset, fratres charissimi, et opinio aubia nutaret, accepi a vobis litteras ad me missas per Clementium hypodiamonem, quibus plenissime de glorioso ejus exitu instruerer. Et exultari satis, quod pro integritate administrationis ejus, consummatio quoque honesta processerit. In quo vobis quoque plurimum gratulor, quod ejus memoriam tam celebri et illustri testimonio prosequamini, ut per vos innotesceret nobis, quod et vobis esset circa præpositi memoriam gloriosum, et nobis quoque fidei ac virtutis præberet exemplum. Nam quantum periculosa res est ad sequendum lapsam ruina præpositi, in tantum utile est et salutare, cum se episcopus per firmamentum fidei fratribus præbet imitandum. Ea fuit beatorum illorum temporum fides, ut cum boni et utilis pastoris jactura luctum et lacrymas ab ipsius grege exprimere, et ab amico consolatorias litteras exigere debere videretur, et Romani et amicus eorum Cyprianus animos in mutam gratulationem effunderent: certi nimirum nihil Ecclesiæ ereptum, cui præclarum præstitum sit fidei ac virtutis exemplum.*

4. etiam sex mensibus tantum, quod alii asserunt, sed ultra integrum annum hoc tempore sedem pontificiam vacasse. Baron. anno 253, num. 28. Quem auctor hic in carcere defunctum esse insinuat, ex epist. Cornel. ad Fabium Antiochen. quam infra ex Eusebio huc inferemus, constat glorioso martyrio publice in omnium conspectu coronam martyrii adeptum esse. Ita Baron. anno 255, num. 39.

(10) *Et sic multi Christiani fugerunt.* Indictio persecutionis atrocissimæ adeo Ecclesiam universam concussit, ut complures, licet fortissimi, se subduxerint, et quidem inter alios sanctissimus Cyprianus, divino prope Spiritu impulsus, Dionysius Alexandrinus, ac Paulus eremita: qui deinceps in spelunca, quam tunc temporis nactus est, solitariam vitam agens, exemplum vitæ monasticæ præbens, permansit ad annum ætatis 113, qui est Constantii imperatoris 7 inchoatus. Baronius anno 253.

(11) *Cessavit episcopatus dies 6.* Ultra annum sedem pontificiam vacasse, constat ex iis quæ supra dixi, verbis *Postquam Moses*; qua de re plura dicemus infra.

De epistolis et constitutionibus ad Fabianum attentibus.

1. Origenes, Eusebio teste ², ad Fabianum apologeticam scripsit epistolam, qua se orthodoxum probare nitebatur. Hanc notans Hieronymus ³: *Ipsè Origenes, inquit, in epistola quam scribit ad Fabianum Romanæ urbis episcopum, pœnitentiam agit, cur talia (ob quæ in ejus damnationem Roma sub Pontiano consenserat) scripserit, et causas lemeritatis in Ambrosium refert, quod secreto edita in publicum protulerit.*

2. Cyprianus epist. 55 ad Cornelium docet, Privatam Lambesitanum episcopum in ipsa Lambesitana colonia, ob multa et gravia delicta, nonaginta episcoporum sententia damnatum, *Fabiani et Donati litteris severissime notatum fuisse.* Quod ita intelligi potest, ut Fabianus Lambesitani concilii litteris tum de Privati delictis et hæresi, tum de sententia in eum lata certior factus, ad Privatam ipsum scripserit, eumque severissime corripuerit; vel, quod probabilius videtur, ad synodum quæ ad se scripserat rescribens, gravissimam huic hæretico notam inusserit. Neque tamen quievit versipellis homo; sed post Fabiani, ut colligere est ⁴, mortem, spe inductus decipiendi cleri ejus, quemdam e nequitæ suæ cohorte vexillarium Romam misit, *qui furto et fraudulenter litteras pacis elicere curaret.* Simul et Cyprianus eidem clero cavens, *rem sollicitam ipsi nuntiavit, hoc est vel de qua sollicitus erat clerus Romanus, vel potius, mea quidem sententia, de qua sollicitus erat ipse Cyprianus, ne videlicet Privatus Romanis imponeret.* Verum vigilantissimo clero imponere non valuit emissus a Privato perfidæ consors callidus. Nam et antequam Cypriani in Urbem litteræ pervenirent, *nec quis esset latuit, nec litteras quas volebat accepit.*

3. Verba ista Bucheriani Catalogi de Fabiano: *Hic regiones divisit diaconibus, et multas fabricas per cœmeteria fieri jussit, in Fossatensi et altero reginæ Suecorum sic interpolata legimus: Hic regiones divisit diaconibus, et fecit septem (apud Boll. sex) subdiaconos, qui septem notariis imminerent, ut gesta martyrum fideliter colligerent; ac deinde omititur, et multas fabricas per cœmeteria fieri jussit.* Tempus pacis, qua Ecclesia Philippo imperante fruebatur, locum Fabiano dedit, ut in cœmeteriis, in quibus conventus celebrare ac sacra facere solebant fideles, fabricas fieri vel augeri præciperet. Idem quoque tempus, ut quemdam regendæ Urbis commodiorem ordinem institueret, ei permisit. Quocirca cum Bucheriani catalogi in Liberio desinentis antiquitas, tum ipsa temporis ratio id nobis facile persuadent, quod in eo catalogo de regionibus singulorum diaconorum curæ commissis ac multis fabricis Fabiani jussu constructis scribitur.

4. Sed quia par non est antiquitas eorum libro-

rum, in quibus Fabianus et septem subdiaconos, qui totidem notariis ad conscribenda martyrum gesta imminerent, constituisse legitur, neque etiam par videtur additamenti hujus auctoritas. Præterea ex eo, quod Gregorius, ab Eulogio Alexandrino episcopo rogatus ut quæ Eusebius collegerat martyrum gesta ad se transmitteret, lib. viii, epist. 29, respondet: *Nulla in archivo hujus nostræ Ecclesiæ vel in Romanæ urbis bibliothecis esse cognovi, nisi pauca quædam in unius codicis volumine collecta; de veritate gestorum, quæ ut Romæ conscripta circumferuntur, nonnulli dubitant.* Verbis tamen Gregorii pressius insistendum non est. Eo enim antiquior et rerum historicarum peritior Gelasius epist. 33, n. 6, agnoscit ac recipit *gesta sanctorum martyrum, qui multiplicibus tormentorum cruciatibus et mirabilibus confessionum triumphis irradiant.* Verum ubi addit idem papa: *Idco secundum antiquam consuetudinem singulari cautela in sancta Romana Ecclesia non leguntur, quia et eorum qui conscripsere nomina penitus ignorantur, prædicti additamenti fidem multum imminuit.* Nihil quippe ad gestorum illorum auctoritatem defuisse videretur, si Romani pontificis auctoritate a septem notariis, quibus præpositi fuissent totidem subdiaconi, conscripta essent. Ut ut est, Eusebius lib. vi *Hist.*, c. 43, fidem facit, sub Fabiani successore Cornelio in Romana Ecclesia septem diaconos totidemque subdiaconos exstitisse: ac probabile est Fabianum eo ipso tempore, quo singulis diaconis officia partitus est, sua etiam subdiaconis, quævis illa sint, assignasse. Tunc vero Roma in quatuordecim regiones dividebatur; ex quo sequitur, ut singulis diaconis duæ attributæ fuerint, quo facilius pauperes quosque dignoscere, eisque subvenire possent.

De aliis epistolis ac decretis Fabiano ascriptis.

1. Isidorus Mercator tribus epistolis Fabiani nomine confectis, ideoque alium in totum rejiciendis, collectionem suam auxit. Ex una illarum ea fluxit opinio, qua Fabianus, ut chrisma per singulos annos, vetere incenso, in Cœna Domini conficeretur, constituisse creditur. Quocirca levi sane ac sublesta auctoritate nititur hujusmodi opinio. Illam autem expendendi aptior dabitur occasio, ubi ea, in qua istud asserit Isidorus, epistola edetur.

2. Præterea eidem papæ in editionibus Conciliorum decem attribuantur decreta e Gratiano et altera compilatione collecta, sed neque majori fide digna. Et horum quidem primum sic enuntiatur: *Si quis contristatus noluerit reconciliari fratri suo, satisfaciente eo qui contristavit, acerrimis maceretur inediis, usquedum gratanti animo satisfactionem recipiat.* Neque id a Gratiano tantum dist. 90, c. 10, sed et ab Ivone par. 13, c. 60, et Burchardo lib. x, c. 59, eodem nomine laudatur. Verum priora ejus verba expressa sunt ex Basiliæ *Regula*, in cujus capite 74 ista ex interpretatione Rufini præmittitur

² Euseb. lib. vi, c. 26. ³ Hier. epist. 65 ad

Pammach. et Ocean., c. 4. ⁴ Cypr. in fine ep. 30.

quæstio: *Quid si satisfaciente eo qui contristavit, noluerit reconciliari is qui contristatus est?* Ex alia autem Regula, vel ad imitationem Regulæ alicujus, architectus decreti hujus propositæ quæstioni responsionem de suo subjecit. In Pachonii *Regula*, cap. 18, legimus: *Si quis iracundus vel tristitiam vel invidiam tenet contra proximum suum, ut tempus tenuerit, ita erit pœnitentia ejus, in pane et aqua.* Cui *Regulæ* affine est decretum, quod Ivo par. 13, c. 16, rursum velut ex Fabiano nostro citat: *Si quis non vult reconciliari fratri suo quem odio habet, tandiu in pane et aqua pœniteat, usquedum reconcilietur ei.*

3. Alterum, secundum Gratianum vi, quæst. 11, c. 18, et Ivonem par. 12, c. 65, in hunc modum proferitur: *Quicumque sciens se pejeraverit quadraginta dies in pane et aqua, et septem sequentes annos pœniteat; et nunquam sit sine pœnitentia, et nunquam in testimonium recipiatur; communionem tamen posthac recipiat.* Cui non absimile est illud, quod Gratianus xii, quæst. 5, c. 4, Gelasio, Ivo autem p. 12, c. 66, ut et Anselmus, Polycarpus ac Burchardus Pelagio attribuunt: *Si quis se perjuraverit, et alios sciens in perjurium duxerit, quadraginta dies in pane et aqua, et septem sequentes annos pœniteat, et nunquam sit sine pœnitentia. Et alii si conscii fuerunt, similiter pœniteant.* Porro hæc duo decreta ex eodem fonte fluere non levis suspicio est. Quem vero fontem illum opinemur, nisi Theodori Cantuariensis *Pœnitentiale*, ex quo et apud Burchardum lib. xii, c. 11, et apud Ivonem p. 12, c. 68, id conceptis verbis laudatum legimus: *Si quis suspicatur quod ad perjurium ducatur, et tamen ex consensu jurat, quadraginta dies pœniteat, et nunquam sit sine gravi pœnitentia?* Imo et id, quod supra Fabiani nomine refertur, apud Reginonem lib. ii, c. 524, ut ex *Pœnitentiali*, et apud Jac. Petitem tom. I, pag. 72, ut ex *Theodori Pœnitentiali* sic decurtatum legitur: *Quicumque sciens perjuraverit, septem annos pœniteat, et posthac communionem accipiat.* Ei autem parti, qua perjurus nunquam in testimonium recipiendus præcipitur, consentiunt Matisconense 1 concilium, can. 17, et capitulare Caroli Magni cap. 39 apud Baluz. pag. 518, quo cavetur: *Qui semel perjuratus fuerit, nec testis sit post hæc.* Vide et vulgatum Rabani Mauri librum iii *De pœnitentium satisfactione*, c. 39, et Halitgarii librum iv, c. 28.

4. Illud: *Neque furiosus neque furiosa matrimonium contrahere possunt; sed si contractum fuerit, non separentur*, quod Gratianus xxxii, quæst. 7, c. 26; et Ivo par. 8, c. 168, ut Fabiani decretum laudant, a Reginone lib. ii, c. 129, rectius citatur ut ex *lege Romana*. Est enim Julii Pauli lib. ii, tit. 19, sententia postremis verbis mutatis. Pro his quippe Paulus dixit, *sed contractum matrimonium fæore* (postmodum accedente) *non tollitur*; quod minus ambiguum. Vide *Digest.* lib. xxiii, tit. 2, leg. 10, et Ivonem par. 13, c. 87 et 88, necnon Reginonem lib. ii, c. 130.

5. Gratianus xxxv, quæst. 2 et 5, c. 3, ut ex Fabiano exscribit illud: *De propinquis, qui ad affinitatem per virum et uxorem veniunt, defuncta uxore vel viro, in quinta generatione conjungantur; in quarta, si inventi fuerint, non separentur. In tertia tamen propinquitate non licet uxorem alterius accipere post obitum ejus. Æqualiter vir conjungatur in matrimonio eis quæ sibi consanguineæ sunt, et uxoris suæ consanguineis post mortem suæ uxoris.* Verum novissimi Gratiani editores e Theodori *Pœnitentiali* excerptum docent. Illud reipsa in ea *Pœnitentialis* Theodori parte, quam Coislianus codex a 700 annis exaratus asservat, reperimus sub titulo *De quæstionibus conjugiorum*. Neque vero sibi constat Gratianus, quippe qui ibid. c. 13, una cum Ivone par. 9, cap. 43, et Burchardo lib. vii, c. 7, postremam decreti hujus partem Julio pape ascribit. De hac autem matrimoniorum circa affines lege ann. 1216, in concilio generali Lateranensi, quod Decret. Gregorii IX, lib. iv, tit. 14, c. 8, refertur, derogatum fuit.

6. Superiori decreto Gratianus subjicit istud velut ad eundem Fabianum pertiñens: *Qui propinquam sanguinis uxorem ducunt et separentur, non licebit eis, quandiu utrique vivunt, alias uxores sibi in conjugio sociare, nisi ignorantia excusentur.* Unde conjicere licet, ex eo ipso libro, ex quo superius, exscriptum fuisse, adeoque Theodoro Cantuariensi esse restituendum.

7. Gratianus xxxv, quæst. 6, c. 1; Ivo par. 9, c. 57, et Burchardus lib. viii, c. 21, ut ex *Fabiani decretis*, cap. 8, id proferunt: *Consanguineos extraneorum nullus accuset, vel consanguinitatem in synodo computet, sed propinqui ad quorum notitiam pertinet, id est pater et mater, soror et frater, patruus, avunculus, amita, matertera, et eorum procreatio. Si autem progenies tota defecerit, ab antiquioribus et veracioribus, quibus eadem propinquitas nota est, episcopus canonicè perquirat; et si inventa fuerit propinquitas, separentur.* Quod satis inconcinne expressum esse liquet ad imitationem legis 2, tit. 7, lib. ix Cod. Th. ex interpretatione Anniani, ubi cavetur: *In adulterio extraneam mulierem nullus accuset, sed propinqui ad quorum notam pertinet, hoc est frater germanus, frater patruelis, patruus et consobrinus.*

8. Quod Gratianus de consecr., dist. 2, c. 16; Ivo par. 2, c. 27, ac Burchardus lib. v, c. 17, Fabiani nomine ita efferunt: *Ut si non frequentius, vel ter laici homines communicent in anno, nisi forte quis majoribus criminibus impediatur, id est in Pascha et Pentecoste et Natali Domini: hoc ex canone 50 concilii Turonensis iii, anno 818 celebrati, ad verba id est, exscriptum fuit. Illud porro additamentum, id est in Pascha, Pentecoste et Natali Domini, expressum est ad imitationem concilii Agathensis, can. 18, ubi statuitur: *Sæculares vero, qui in Natali Domini, Pascha et Pentecoste non communicaverunt, Catholici non credantur.* Integrum*

vero ac totidem verbis, quot illud Gratianus, Ivo et Burchardus referunt, a Reginone lib. 1, c. 195, laudatur ut ex libro II Capitularium, ubi et exstat c. 45, sed sine additamento *id est*, etc., quomodo habetur in concilio Turonensi III.

9. *Si quis triginta ætatis suæ non impleverit annos, nullo modo presbyter ordinetur*, etc., quod apud Burchardum lib. II, c. 10, et Ivonem p. 6, c. 50, Fabiani nomine insignitur, et cujus initium Gratianus dist. 78, c. 1, Bonifacio papæ ascribit, merus est canon II Neocæsariensis concilii ex interpretatione Martini Bracarenensis episcopi, cap. 20 descriptus.

10. *Decernimus ut in omnibus Dominicis diebus altaris oblatio ab omnibus viris et mulieribus fiat tam panis quam vini, ut per has immolationes a peccatorum suorum fascibus liberentur*, ex canone 4 concilii Matisconensis II, anno 585 celebrati, de-

scriptum est, uno verbo *liberentur* excepto, cujus loco *careant* concilium præfert. Perperam igitur in codice librorum 16, lib. v, c. 7, apud Burchardum lib. v, c. 24, et Ivonem p. 2, c. 54, Fabiano ascribitur. Quod quidem Ivonem non advertisse mirum est, cum subinde cap. 41 eorundem verborum summam perstringens, ea concilii Matisconensis agnoscat.

41. *Non est accipiendum sacrificium de manu sacerdotis, qui orationes vel actiones et reliquas observationes in missa secundum ritum implere non potest*, codex 16 librorum, lib. v, c. 9; Burchardus lib. v, c. 50, et Ivo p. 12, c. 44, Fabiano tribuunt, ætatem tamen redolet hoc papa recentiore. Et vero Theodori Cantuariensis esse fidem facit vetus codex Coislianus, in quo cum pluribus aliis *Pœnitentialia* ejusdem archiepiscopi capitulis exhibetur.

S. FABIANI PAPÆ EPISTOLÆ

EPISTOLA PRIMA (12).

AD UNIVERSOS ECCLESIE CATHOLICÆ MINISTROS.

Qui non debeant admitti (13) ad excusationem, et non esse communicandum excommunicatis.

Dilectissimis ubique Catholicæ Ecclesiæ comministris, FABIANUS salutem in Domino.

Divinis præceptis (14) et apostolicis monemur¹ institutis, ut pro cunctarum Ecclesiarum statu impigro vigilemus affectu. Unde consequens est, debere vos scire quæ apud Romanam in sacro aguntur ritu Ecclesiam, ut ejus sequentes exempla, ejus veri filii inveniamini, quæ vestra est mater vocata.

¹ S. Leo ep. 4. ² sequentium.

(12) Tres illæ ep. suppositæ ac spurix viris doctis habentur, et merito.

(15) De errore Novati et Novatiani.

(14) *Divinis præceptis*, etc. Hæc epistola aliis spuria, nisi a quibusdam mendis et erroribus expurgetur; aliis non a Fabiano, sed potius a Cornelio scripta esse videtur: eo quod infra de Novato et Novatiano hæc referat: *Insuper et illud vos scire desideramus, quia nostris temporibus, præpedientibus quidem nostris peccatis, suadente antiquo hoste, qui semper ut leo rugiens circuit quærens quem devoret* (I Petr. v, 8), *supervenit Novatus ex Africa, et separavit de Ecclesia Christi Novatianum, et quosdam alios Christi confessores, et convertit in pravam doctrinam.* Quæ sane non ante Cornelii pontificis creationem contigisse, testimonio Libri pontificalis et Cypriani satis est manifestum. Adde quod Pacianus, epist. 3 ad Sympronianum, cum Novatiani meminit, de iis quæ ante sedem Cornelii gesserat, commendat ejus catholicam fidem; sic enim scribit: *Cur igitur Novatianus tuus, ne falso quidem adhuc episcopatu sacerdos, longe antequam Cornelius Romæ episcopus fieret, antequam sacerdotio illius invideret, hæc suavit? Habes Cypriani testimonium*, etc. Et post reliqua: *At hanc ipsam hæresim Novatiani quando cæperunt? Audite, quæso, et totum ordinem erroris vestri avertite. Cornelius jam Romæ episcopus a*

B Septem ergo diaconos (15) in urbe Roma per septem regiones civitatis, sicut a patribus accepimus, habemus, qui per singulas hebdomadas et Dominicis dies, atque festivitatum solemnias, cura subdiaconibus et acolythis, ac sequacium³ ordinum ministris, injuncta sibi observant ministeria, et parati omni hora sunt ad divinum officium, et quidquid eis injungitur, peragendum. Similiter et vobis, prout opportunum fuerit, per singulas civitates est faciendum, ut divinum absque ulla mora et negligentia studiose ac solemniter agatur officium. Denique septem similiter subdiaconos (16)

sexdecim episcopis factus, locum cathedræ vacantis acceperat, et illa qua fuit præditus castimonia virginali crebras persecutiones nati principis sustinebat. Tum forte quidam presbyter Novatus ex Africa, etc., Romam venit, etc. Itaque ob hanc causam liceret firma conjectura statuere, auctorem hujus epistolæ Cornelium potius quam Fabianum fuisse, nisi infra mentio fieret septem subdiaconorum, quos, ut ex Vita ejusdem apud Librum pontificalem constat, notariis Acta martyrum colligentibus et conscribentibus, Fabianus, non Cornelius, omnium sententia præfecit. Tutius igitur ac verius esse videtur, prædicta de Novato et Novatiano ab aliquo sciolo superaddita fuisse, ideo, quod putarit hæc verba Libri pontificalis, eodem tempore supervenit Novatus, ad Fabiani sedis pontificiæ tempus referenda esse, cum revera ad ea quæ auctor proxime dixerat, *post passionem vero ejus*, referri debeant. Baron. anno 258, num. 9 et seqq. Sev. Bix.

(15) *Septem ergo diaconos*. Vide quæ diximus supra in notis in Vitam Clementis, Evaristi, Anteri et Fabiani. Ib.

(16) *Denique septem similiter subdiaconos*. Hic colligitur hujus epistolæ auctorem esse Fabianum pontificem, et quod illi fidem derogat, surreptitium esse, adeoque expungendum, vel saltem adnotandum. Ib.

ordinarius⁹, qui septem notariis imminerent, et A
gesta martyrum veraciter in integro colligerent,
nobisque rimanda manifestarent. Quod etiã vos
omnes agere monemus, ne in posterum aliqua ex
his dubitatio fiat, quæstioque oriatur; quoniam
omnia quæ scripta sunt, ad nostram doctrinam scri-
pta sunt¹. Et quæ nostris temporibus veraciter
scribuntur, ad futurorum doctrinam diriguntur.
Et ideo fidelissimis hæc negotia committi præcipi-
mus, ne aliqua in eis illusio inveniatur, ex qua
fidelibus scandalum, quod absit, oriatur. Unde et
charitatem vestram paternam dulcedine petimus², ut
in cunctis affectum vestræ charitatis sancta modo
Ecclesia inveniatur, et favoris vestri solatiis, quocun-
que necesse fuerit, potiatur. Et sicut bonitas studii
vestri de se nobis certitudinem præbet, ut in nullo
diffidere debeamus de ea, sed magis, ut sapienti-
bus filiis Ecclesiæ nostræ, hæc fiducialiter com-
mendemus; ita postpositis opportunitatis occasio-
nibus, vestra efficacia elaborare enixius debet, at-
que modis quibus possibile fuerit³, omni studio
abigere contumelias⁴. Hortamur etiam vos, juxta
dictum Apostoli, *stabiles esse et immobiles, abun-
dantes in opere Domini semper, scientes quod labor
vester non est inanis in Domino*⁵. Et alibi: *Vigilate
et orate, et state in fide. Viriliter agite, et confortamini. Omnia vestra in charitate fiant*⁶. Insuper et
illud vos scire desideramus (17), quia nostris tem-
poribus¹⁰ præpedientibus quidem nostris peccatis,
suadente antiquo hoste, qui semper *ut leo rugiens*
*circuit*¹¹, *quærens quem devoret*, supervenit Nova-
tus ex Africa, et separavit de Ecclesia Christi¹¹ Nova-
tianum et quosdam alios Christi confessores, et
convertit in pravam doctrinam. A quibus vos, fra-
tres, avertite, et cavete ab omnibus qui alteram
fidem et doctrinam tenent, quam apostoli et suc-
cessores eorum tenuerunt et docuerunt, ne, quod
absit, post eum aheutes, in laqueum Satanæ ca-
datis, et compedibus ejus detineamini.¹¹ Unde
fraternitatis vestræ charitatem intimis obsecramus
precibus, ut nostræ parvitatibus in vestris sacris ora-
tionibus memores esse dignemini, orantes ac de-
precantes Dominum cœli, ut tam nos quam sancta
mater Ecclesia Christi pretioso sanguine redem-
pta, a laqueis venantis Satanæ, et ab importunis et
malis hominibus liberetur, et sermo Dei currat et
clarificetur, et prava eorum et omnium perversa
docentium corrumpat doctrina atque deficiat. Preca-
mur etiam, ut pietatis vestræ precibus impetrare
studeatis, ut *Deus et Dominus noster Jesus Christus,*

*qui vult omnes homines salvos fieri et neminem pe-
rere*¹², sua ingenti omnipotentia reverti faciat
corda eorum ad sanam doctrinam et catholicam
fidem¹³, quatenus *resipiscant a diaboli laqueis*¹⁴,
quibus capti tenentur, et aggregentur filiis matris
Ecclesiæ. Reminiscentes quoque fratrum vestro-
rum, miseremini illorum, quibus potestis bonis
studiis vestris, ne perdantur, sed ut precibus et
aliis bonitatis vestræ studiis Domino¹⁴ salventur.
Ita ergo in his agite, ut obedientes filii et fideles
sanctæ Dei Ecclesiæ appareatis, et ut mercedis
præmia percipiatis. Hi, et omnes qui rectam non
docent doctrinam, vel rectam non tenent fidem,
accusatores neminem recte credentium accusare
possunt, quia infamia sunt notati, et a sinu sanctæ
matris Ecclesiæ, apostolico mucrone, usque ad
rectam conversationem et reversionem eorum ab-
scissi. Unde apostolica auctoritate, cum omnibus
ejusdem apostolicæ atque universalis Ecclesiæ filiis
statuentes sancimus, ut omnes qui in catholica fide
suspecti sunt in accusatione recte credentium non
suscipiantur; quia suspiciones semper sunt amo-
vendæ¹⁵. Merito ergo eorum reprobat accusatio qui
in recta fide suspecti sunt¹⁶. Nec eis omnino est
credendum, qui Trinitatis fidem ignorant. Similiter
omnes¹⁷, quos sanctorum Patrum statuta tam præ-
teritis quam futuris temporibus anathematizant, sub-
movemus et ab omni accusatione fidelium alienamus.
Discreti ergo semper debent esse fideles ab infidelibus,
et justi ab injustis; quoniam infideles et malevoli, mo-
dis quibus possunt, semper infestant fideles et per-
dere nituntur; et ideo non sunt suscipiendi, sed repel-
lendi, et procul abjiciendi, ne perdere fideles aut infama-
re possint. Quapropter, charissimi, cavete talium
foveam, in quam multos cecidisse cognovimus. Cavete
talium jacula¹⁸, et antiqui hostis tentamenta, per
quæ etiam proprios propinquos coram nobis vul-
neratos cadere vidimus. Attendite laqueos insi-
diantium, quibus notos et commilitones strangulare
solent. Nolite tales sequi, sed procul repel-
lite eos. *Estote, juxta Veritatis vocem, prudentes
ut serpentes, et simplices ut columbæ*¹⁹. Videte, ne
in vacuum quoque curratis, aut laboretis, sed alteru-
trorum fulti precibus et orationibus, voluntatem
D Dei facere contendite, et a memoratis, si incorri-
gibiles apparuerint, vos in omnibus separate. Simi-
liter ab omnibus quos Apostolus commemorat
dicens: *Cum eis nec cibum sumere*²⁰; quia et illi,
sicut et isti, sunt repellendi²¹, et ante satisfactio-
nem Ecclesiæ non sunt suscipiendi; quoniam illi,

¹ Vide Pontificalem librum in *Clemente et Antero*. ² Rom. xv, 4. ³ S. Greg. ep. 21, lib. vii. ⁴ S. Greg. ep. 95, lib. vii. ⁵ agere contendatis. ⁶ I Cor. xv, 58. ⁷ I Cor. xvi, 15, 14; Matth. xxvi, 41. ⁸ Greg. lib. xii, ep. 32. ⁹ I Petr. v, 8. ¹⁰ Hoc sub Cornelio contigit defuncto jam Fabiano, ut pluribus Baronius ad an. 238, n. 9. ¹¹ S. Bonifacii A. Mog. ep. 6, quam consule. ¹² I Tim. ii, 4. ¹³ I Petr. iii. ¹⁴ I Tim. ii, 26. ¹⁵ omnino. ¹⁶ Suspecti omnes semper sunt amovendi et non reci-
piendi: ita in Luc. ¹⁷ Adrian. coll. c. 4. ¹⁸ q. 4: Omnes quos sanctorum. ¹⁹ S. Bonif. ep. 19, pluri-
bus modis interpolata. ²⁰ Matth. x, 16; Phil. ii. ²¹ I Cor. v, 11. ²² 6. q. 1: Omnes illi sunt ab.

(17) *Insuper et illud vos scire desideramus.* Hæc integra periculis surreptitia est, et ab aliquo sciolo superaddita, qui existimavit ea quæ in Vita Fabiani de Novato et Novatiano scribuntur, temporibus

Fabiani accidisse, ideoque in hanc epistolam inferenda esse. Vide quæ diximus verbo, *Divitiis præceptis*.

cum quibus cibum sumere non licet, manifeste apparent sequestrati usque ad satisfactionem a reliquis fratribus²². Quamobrem non debent nec possunt in accusationem fidelium suscipi, sed etiam ab eorum consortio, usque ad jam dictam satisfactionem repelli, ne similes eis efficiantur, aut eorum excommunicationi subiaceant; quoniam sic apostoli statuerunt²³ dicentes: Cum excommunicatis non est communicandum²⁴. Et si quis cum excommunicatis, avertendo regulas, scienter psallat in domo, aut simul locutus fuerit aut oraverit, ille communione privetur²⁵. Tales ergo in omnibus sunt cavendi, et non suscipiendi, quia juxta Apostolum, non solum qui faciunt damnantur, sed et qui consentiunt facientibus²⁶. Unde et beatus apostolorum princeps, Petrus, in ordinatione Clementis allocuens populum, inter cætera ait²⁷: Si inimicus est iste Clemens alicui pro actibus suis²⁸, vos nolite expectare, ut ipse vobis dicat: Cum illo nolite amici esse; sed prudenter observare debetis, et voluntati ejus absque commotione obsecundare, et avertere vos ab eo, cui ipsum sentitis adversum, sed nec loqui his, quibus ipse non loquitur, ut unusquisque qui in culpa est, dum cupit omnium vestrum amicitias ferre, festinet citius reconciliari ei qui omnibus præest, ut per hoc redeat ad salutem, cum obedire cœperit monitis præsentis. Si vero quis amicus non est, et locutus fuerit his quibus ipse non loquitur, unus est et ipse ex illis qui exterminare Dei Ecclesiam volunt: et cum corpore vobiscum esse videatur, mente et animo contra vos est. Et est multo nequior hostis hic quam illi qui foris sunt, et evidenter inimici sunt. Hic enim per amicitiarum speciem, quæ sunt inimica, gerit et Ecclesiam dispergit ac vastat. Ideoque, charissimi, his apostolicis institutis vos monentes instruimus, ut effecta²⁹ certior charitas vestra, sollicitius deinceps agere studeat et cautius, ne perversi et infideles homines, lædendi fideles et benevolos habeant facultatem: quoniam spes talium et omnium impiorum, tanquam lanugo est, quæ a vento tollitur, et tanquam spuma gracilis, quæ a procella dispergitur, et tanquam fumus, qui a vento diffusus est, et tanquam memoria hospitis unius diei prætereuntis³⁰. Summpere, charissimi, tales cavendi sunt, et avertendi atque rejiciendi, si nocentes apparuerint; quia non solum ecclesiasticæ, sed etiam sæculi leges se³¹ nocentes non suscipiunt, sed repellunt. Unde scriptum est: *Os impiorum devorat iniquitatem*³². Et Dominus per Prophetam loquitur, dicens: *Cum sancto sanctus eris, et cum perverso*

²² Fidelibus. ²³ 11. q. 3: Sicut apostoli statuerunt. ²⁴ can. 11. ²⁵ can. 11 apost. interp. Dionysio. ²⁶ Rom. 1, 32. ²⁷ dist. 65: Si inimicus. ²⁸ epist. 1 Clementi tributa ex versione Rufini *Patr.*: t. 1. ²⁹ S. Leo ep. 2. ³⁰ Sap. v, 15. ³¹ abest, se, a ms. ³² Prov. xix, 28. ³³ Psal. xvii, 26. ³⁴ 1 Cor. xv, 55. ³⁵ S. Leo ep. 4. ³⁶ idem ep. 2. ³⁷ idem ep. 2. ³⁸ S. Bonif. ³⁹ Maximo. ⁴⁰ an. 256. ⁴¹ S. Greg. epist. 117, lib. vii. ⁴² de consecr. dist. 3: Litteris vestris.

(18) Apocrypham nonnullis videri testantur B ll., Poss. aliique Catholici, et multa probant.

(19) *Episcopos*. Indicarum materiam sacramenti confirmationis esse chrisma, quod est unguentum ex oleo et balsamo mistum, et ab episcopo conse-

*perverteris; si cum electo electus eris, et cum viro innocente innocens eris*³³. Et Apostolus inquit: *Pervertunt bonos mores colloquia mala*³⁴. Idcirco, ut jam prælibatum est, mali sunt semper cavendi, et bonis atque benevolis est inhærendum³⁵ ut periculum desidiæ, quantum possumus, declinemus. Et ne pestis hæc latius divulgetur³⁶, severitate qua possumus, abscindamus; quoniam non temeritas intervenit præsumptionis, ubi est³⁷ diligentia pietatis. Agat semper³⁸ unusquisque vestrum, hac informatione apostolica fultus juxta vires suas, et fraterna dilectione, et sancta religione, mores proprios conservare, et in commune alterutrum adjuvare, et in charitate permanere, et in Dei voluntate indesinenter studeat inhære, ut simul laudantes Dominum, indefessas semper illi gratias agamus. Valet in Domino, charissimi, et prædicta, ut melius potestis, Domino opem ferente, adimplere studeat. Data Kalendis Julii, Maximino³⁹ et Africano viris clarissimis consulibus⁴⁰.

EPISTOLA II (18).

AD OMNES ORIENTALES EPISCOPOS.

Ut chrisma omni anno renovetur consecrando et vetus in ecclesiis ponatur cremando; de accusatione sacerdotum, et ut oves pastorem suum, nisi in fide erraverit, reprehendere non audeant.

- I. *Ut per annos singulos novum chrisma conficiatur, et vetus incendatur.*
- II. *De episcopis non accusandis ac obtreccionibus lacerandis.*

FABIANUS episcopus urbis Romæ, omnibus Orientalibus episcopis et cunctis fidelibus, in Domino salutem.

Exigit dilectio vestra sedis apostolicæ consulta, quæ vobis denegare non possumus nec debemus. Hoc autem et prædecessores nostros multarum regionum episcopis egisse liquet; et nos, qui in eadem sede, Domino largiente, collocati sumus, agere debere fraterna charitas et obedientiæ debitum compellit. Cura est ergo vestræ sollicitudini adhibenda, ut ea, quæ sunt ab apostolis eorumque successoribus ordinata, et instigante sancto Spiritu instituta⁴¹, nec dissimulatio negligere, nec aliqua præsumptio valeat perturbare. Sed sicut hoc, quod rationis exigebat utilitas, oportuit diffinire; ita quod diffinitum est, non debet violari.

I.

Litteris vestris vero inter cætera insertum invenimus⁴², quosdam regionis vestræ episcopos (19)

cratum. Ex eo enim quod scribit, Christum ritum conficiendi apostolos docuisse, utique aliquam formam benedicendi et consecrandi tradidisse, dubium non est. Unde præterquam quod sanctissimi Patres, Clemens, Dionysius, Irenæus, Urbanus ponti-

a vestro nostroque ordine discrepare, et non per A singulos annos in Cœna Domini chrisma conficere, sed duos aut tres annos confectionem sancti chris-
matis semel actam conservare. Dicunt enim, ut in memoratis apicibus reperimus, nec balsamum per singulos annos posse reperiri, nec necesse fore per singulos annos chrisma conficere, sed dum una confectio chris-
matis abundat, aliam fieri necesse non habere. Errant enim qui talia excogitant^{43,44}, et mente vesana potius quam recta sentientes, hæc dicunt. In illa enim die Dominus (20) Jesus, postquam cœnavit cum discipulis suis, et lavit eorum pedes, sicut a sanctis apostolis prædecessores nostri acceperunt, nobisque reliquerunt, chrisma conficere docuit. Ipsa enim lavatio pedum, nostrum signi-
ficat baptismum, quando sancti chris-
matis unctione perficitur atque confirmatur. Nam sicut ipsius diei solemnitas per singulos annos est celebranda, ita ipsius sancti chris-
matis confectio per singulos annos est agenda, et de anno in annum renovanda, et fidelibus tradenda; quia novum sacramentum est per singulos annos et jam dicto die innovanda, et vetus in sanctis ecclesiis cremandum. Ita
a sanctis apostolis et successoribus eorum accepimus, vobisque tenenda mandamus. Hæc sancta Romana Ecclesia, et Antiochena a tempore apostolorum custodit; hæc Hierosolymorum et Ephesinorum tenet. In quibus apostoli præ-
sidentes, hæc docuerunt, et vetus chrisma incendi, et non amplius quam uno anno uti, permiserunt, atque
deinceps novo frui, et non veteri, jubentes docuerunt. Si quis ergo his obviare tentaverit, omnem sibi per vos⁴⁵, et per omnes recte intelligentes⁴⁶, indulgentiæ aditum intelligat obseratum; quia pravi-
ssimarum mentium perversa doctrina, dum indulgentius frenis utitur⁴⁷, in prævaricationem præ-

sumptionis delabitur; et nullatenus eruitur, nisi prudentium sustentatione et correctione liberetur. Illa autem, quæ circa divina mysteria et erga⁴⁸ baptizandos, in universo mundo sancta Ecclesia uniformiter agit, non otioso contemplanda sunt intuitu, ne locum supervacuis intentionibus et superstitionibus faciamus. Rudes ergo fidelium mentes ad talia non debemus inducere, quia docendi potius sunt, quam illudendi⁴⁹. Ad nostram enim lætitiæ benefacta perveniunt, et mœroris aculeis nos, quæ fuerint male facta, pungunt⁵⁰. Hic⁵¹ vero inter manus latronum et dentes luporum furentium, utcumque versamur, et contumaces sunt subditi atque oves. Nam latratu canum⁵², baculoque pastoris, luporum rabies deterrenda est.⁵³ Illa vero quæ somentis non sanantur vulnera, ferro abscondi necesse est. Nec silere⁵⁴ possumus, ut cum hic ab illicitis revocemus aliquos, officii nostri provocemur instinctu, in speculis a Domino constituti, ut vigiliantia nostræ diligentiam comprobantes, et quæ coercenda sunt reseceamus⁵⁵, et quæ observanda sunt censeamus⁵⁶.

II.

Consulere etiam nos, ut in prædictis litteris vestris invenimus, super accusatione sacerdotum voluistis, quæ oppido apud vos, ut in eisdem apicibus reperimus, crebrescit. Significastis insuper⁵⁷, plerosque attendere, multos in ipsis honoribus ecclesiasticis non congruenter vivere sermonibus et sacramentis⁵⁸ quæ per eos populis ministrantur. O miseros homines, qui hos intuendo, Christum obliviscuntur: qui et multo ante prædixit, ut legi Dei potius obtemperetur, quam imitandi videantur illi, qui ea quæ dicunt, non faciunt; et traditorem suum tolerans, usque in finem etiam ad evangelizandum cum cæteris misit. Nam apostoli

^{43,44} De consecr., dist. 3: Litteris vestris. ⁴⁵ nos. ⁴⁶ Siricius ep. 1, c. 7. ⁴⁷ Innoç. ep. 25 ad Milev. PP. ⁴⁸ Cæel. ad Gallos cap. 12. ⁴⁹ idem ep. 2, cap. 1. ⁵⁰ compungunt. ⁵¹ S. Aug. de pastortibus, cap. 7. ⁵² S. Hier. ep. 83. ⁵³ Siric. mox cit. ⁵⁴ Cæel. ep. 2, c. 1. ⁵⁵ servemus. ⁵⁶ sentiamus. ⁵⁷ l. q. 1: Significastis insuper. ⁵⁸ S. August. lib. 1 hom., hom. ult., cap. 13.

lex epistola sua, etc., hoc alibi sanctum chrisma, alibi unguentum sanctificatum nominent, conciliis Florentino et Tridentino nunc aperte definitum est, quod universæ Ecclesiæ, ex institutione Christi, ab apostolis traditum erat. Bellarm., Suarez, Valent. de sacram. confirm. Hanc epistolam Possevinus in Apparatu sacro, verbo Fabianus, a quibusdam, ne-
scio quibus, velut apocrypham rejici assertit. Qui confirmationem a Melchiae institutam esse aiunt, ex hac et præcedentis Urbani epistola satis refutantur. SEV. BIX.

(20) In illa die Dominus. Ut chrisma conficiatur et consecretur feria quinta in Cœna Dominica, ab apostolis institutum esse ait, ideoque ab ea consuetudine nequaquam recedendum esse decernit. Hunc ritum eodem tempore observatum fuisse indicat Cyprianus, vel quisquis auctor est ejus libri, serm. de unct. chrisma., his verbis: *Hodie in Ecclesia (loquitur de die Cœnæ Domini) ad populum acquisitionis sanctificandum, in participatione dignitatis et nominis sacrum chrisma conficitur, in quo mistum oleo balsamum, regis sacerdotalis gloriæ exprimit unitatem, quibus dignitatibus initiandis, divinitus est tacto instituta.* Eadem consuetudo colligitur ex Isi-

doro, Alcuino, Ruperto et aliis antiquis divinarum officiorum scriptoribus. Unde in concilio Meldensi, c. 46, expresse præcipitur, *ut nemo sacrum chrisma, nisi in quinta feria majoris hebdomadæ, conficere præsumat.* Et hanc ob causam in cap. *Quoniam*, de sent. excomm., in 6, dicitur, chrisma esse conficiendum in die Cœnæ Domini, etiamsi terra interdicta existat. Errant igitur qui putant fuisse aliquando usitatum in Ecclesia, ut quolibet anni tempore chrisma conficeretur. Quod dicitur cap. *Omni tempore* de consecr., dist. 4, item conc. Tolet. 1, cap. 20, licere episcopo omni tempore chrisma conficere, intelligendum est non simpliciter de omni tempore: sed accommodate, de omni tempore annuali, quod ad conficiendum chrisma præscriptum est. Accedit quod concilia non aliquam temporis, sed potius certi ministri determinationem præfinire intendunt, quasi dicerent: Soli episcopo, non presbytero, liceat omni tempore consueto sacrum chrisma conficere. Nam concilium tolet. expresse intendit prohibere abusum quorundam presbyterorum, qui confectionem chris-
matis sibi usurpabant. Vide Suarez tom III, disp. 38, sect. 1

talem consuetudinem non habuerunt, nec habendam A docuerunt; similiter et successores eorum, quamquam multa de talibus, prævidentes Spiritu Dei futura, statuerunt. Porro, ut legitis in Actibus apostolorum, *erat eo tempore inter fideles cor unum et anima una, neque aliquis eorum aliquid suum proprium dicebat, sed erant illis omnia communia*⁶⁵. Nulla enim inter eos accusatio, nisi familiaris erat, nec unquam inter imitatores eorum aut fideles fieri debet, dicente Domino: *Quod tibi non vis fieri, alteri non facias*⁶⁶. Et idem: *Diliges proximum tuum sicut teipsum*⁶⁷; et: *Dilectio proximi malum non operatur*⁶⁸. Ipsi ergo apostoli et successores eorum olim statuerunt, eos ad accusationem non recipi, qui sunt suspecti⁶⁹, vel qui heri, aut nudius tertius, vel dudum fuerunt inimici, quoniam suspecti facti sunt, et qui non sunt bonæ conversationis⁶⁴, vel quorum vita est accusabilis, aut dubii in recta fide. Similiter quorum fides⁶⁵, vita et libertas nescitur, vel qui infamiæ maculis sunt aspersi, aut sceleribus irretiti⁶⁶. Neque eos, sacerdotes debere vel posse aut clericos accusare, qui rite sacerdotes fieri non possunt, nec sui sunt ordinis; quoniam sicut sacerdotes vel reliqui clerici a sæcularium laicorum excluduntur accusatione, ita illi ab istorum sunt excludendi et alienandi criminatione. Et sicut isti ab illis⁶⁷, ita et illi ab istis non recipiantur; quoniam sicut Domini sacerdotum segregata debet esse conversatio ab eorum conversatione, ita et litigatio; *quia servum Dei non oportet litigare*⁶⁸. Tales, charissimi fratres, accusationes, et injustas aut nocivas æmulationes, pro viribus prohibete, quia contentio⁶⁹ summopere est vitanda. *Septies enim cadet justus in die, et resurget, impij autem corrueunt in malum. Cum ceciderit inimicus tuus, ait Salomon, ne gaudeas, et in ruina ejus non exsullet cor tuum; ne forte videat Dominus, et displiceat ei, et auferat ab eo iram suam. Non contendas cum pessimis, nec æmuleris impios, quoniam non habent futurorum cœmpe mali, et lucerna impiorum extinguetur. Nec æmuleris viros malos, nec desideres esse cum eis, quia rapinam meditatur mens eorum, et fraudes labia eorum loquuntur*⁷⁰. Hæc cavete, charissimi. Hæc meditamini, et fratribus in omnibus solatium præstate: quia *in hoc cognoscent omnes*, ut ipsa per se Veritas ait, *quoniam mei estis discipuli, si dilectionem habueritis ad invicem*⁷¹. Si enim in rebus⁷² sæcularibus suum cuiusque jus et proprius ordo servandus est, quanto magis in ecclesiasticis dispositionibus nulla debet induci confusio? Quod is: a observatione observabitur, si nihil potestati, sed totum æquitati tribuitur. Unde constat episco-

pos locorum singulorum, omnium qui sub eorum degunt⁷³ moderamine, curam habere sollicitam, et causas utilitatesque eorum cum Dei timore disponere. Valde ergo iniquum est, ut alii quilibet, omnis suis, se illorum causis admisceant. Sed illi eorum vitam et iudicium competenti regularique debeant moderamine disponere, qui eos in sacerdotium ordinant, et a quibus jam ordinati sunt; quoniam, ut lex loquitur, *maledictus omnis est qui transfert terminos proximi sui. Et dixit omnis populus: Amen*⁷⁴. Deus ergo, fratres⁷⁵, ad hoc præordinavit vos, et omnes qui summo sacerdotio funguntur, ut injustitias removeatis, et præsumptiones abscindatis, et in sacerdotiis laborantibus succurratis, et⁷⁶ opprobriis et calamitatibus eorum locum non præbeatis; sed ei, qui calumniam et opprobrium patitur, adiutorium feratis, illum vero, qui calumniam vel opprobrium facit, abscindatis, et Domino in suis sacerdotibus opem feratis. Sacerdotes quoque Dominus sibi elegit, ut sacrificent ei, et offerant oblationes Domino. Levitas quoque sub eis esse iussit in ministeriis eorum. Unde ad Moysen loquitur, dicens: *Princeps autem principum Levitarum Eleazar, filius Aaron sacerdotis, erit super excubitorum ecclesiæ sanctuarij*⁷⁷. De his enim locutus est Dominus ad Moysen: *Tolle Levitas pro primogenitis filiorum Israel, et pecora Levitarum pro pecoribus eorum, eruntque Levitæ mei. Ego Dominus*⁷⁸. Si Levitas suos esse Dominus voluit, quanto magis sacerdotes sibi ascivit? De quibus ait: *Si quis externorum accesserit, morietur*⁷⁹. Omnia vero quæ Domini sunt, caute tractanda sunt, et non leviter præcipitanda; quoniam et inter homines profidelibus habentur, qui dominorum suorum causas bene custodiunt, et fideliter tractant, atque præcepta dominorum suorum bene custodiunt, et non transgrediuntur. Pro infidelibus vero reputantur hi, qui dominorum suorum causas incaute et negligenter tractant, et præcepta eorum despiciunt, et non, ut debent, custodiunt. Ideo hæc præmisimus, ut cognoscatur ab his, quibus incognitum est, quod et sacerdotes quos sibi Dominus de omnibus ascivit, et suos esse voluit, non sunt leviter tractandi, nec lacerandi, nec temere accusandi aut reprehendendi, nisi a magistris suis, quoniam eorum causas sibi Dominus reservare voluit, et suo iudicio vindicari. Nam in his et in aliis præceptis Domini, et fideles cognoscuntur, et infideles reprobantur. Tolerandi enim hi sunt potius a fidelibus, quam exprobandi, veluti palea cum tritico, usque⁸⁰ ad ultimum ventilabrum, sicut pisces mali cum bonis, usque ad segregationem, quæ futura est in litore, hoc est, in fine sæculi. Nullatenus ergo potest⁸¹

⁶⁵ Act. iv, 32. ⁶⁶ Matth. vii, 12; Luc vi. ⁶⁷ Tob. iv, 16; Matth. xvii, 39; Marc. xii, 31; Luc. x, 27. ⁶⁸ Rom. xiii, 10. ⁶⁹ Ambr. ep. 64. ⁷⁰ Adrian. coll. 15. ⁷¹ 3. q. 5: Suspectos autem inimic. ⁷² Adrian. coll. 19. ⁷³ 2. q. 7: Sicut sacerdotes. ⁷⁴ II Tim. ii. ⁷⁵ Adrian. coll. 5. ⁷⁶ Prov. xxiv, 17 seqq. ⁷⁷ Joan. xiii, 35. ⁷⁸ S. Greg. ep. 121 lib. vii. ⁷⁹ Idem ep. 66 ejusdem libri. ⁸⁰ Deuter. xxvii, 17. ⁸¹ 3. q. 1: Deus ergo fratres. ⁸² Proclus ep. ad Dominum Ant. ⁸³ Num. iii, 32. ⁸⁴ Ibid. 45. ⁸⁵ Num. i, 51. ⁸⁶ S. August. iv advers. Cresc., 26, et de utilitate pœnitentiæ, cap. 12. ⁸⁷ Const. M. coll. Adr. c. 51.

condemari humano examine, quem Deus suo iudicio reservavit, ut propositum Dei, quo decrevit salutare quod perierat, fiat immobile. Et ideo, quia voluntas ejus non immutatur, nullus præsumat ea quæ sibi non sunt concessa. Unde est illud quod Apostolus loquitur dicens: *Jam quidem omnino delictum est, quia judicia habetis vobiscum.*⁶⁶ *Quare non magis iniquitatem patimini? Quare non potius fraudamini*⁶⁷? Ad illud redeatur quod Dominus ait: *Si quis voluerit tunicam tuam tollere, et in iudicio tecum contendere, dimitte ei et pallium*⁶⁸. Et alio loco: *Qui aufert quæ tua sunt, ne repetas*⁶⁹. Sunt autem quædam, quæ levissima putarentur, nisi in Scripturis demonstrarentur opinione graviora. Quis unquam dicentem fratri suo: *Fatue, ream gehennæ putaret, nisi ipsa Veritas*⁷⁰ diceret? Illi vero⁷¹ qui illa peccata perpetrant, de quibus Apostolus ait: *Quoniam qui talia agunt, regnum Dei non consequentur*⁷², valde cavendi sunt, et ad emendationem, si voluntarie noluerint, compellendi; quia infamiae maculis sunt aspersi, et in barathrum delabuntur, nisi eis sacerdotali auctoritate subventum fuerit. Similiter et illi de quibus ipse ait: *Cum hujuscemodi hominibus nec cibum sumere*⁷³; qui infamiae sunt notati antequam sacerdotali auctoritate sanentur, et in gremio sanctæ matris Ecclesiæ reintegrentur; quia qui extra nos sunt, nobiscum communicare non possunt. Manifestum est enim, quod hi extra nos sunt, et a nobis discreti esse debent, cum quibus nos nec edere, nec cibum sumere licet. Similiter et omnes personæ, quibuslibet turpitudinibus ac scurrilitatibus subjectæ, infames sunt effectæ; et omnes⁷⁴, qui adversus patres armantur, infames efficiuntur. *Arenam vervi et salem et massam ferri facilius est portare, quam hominem imprudentem et fatuum atque impium*⁷⁵. *Quoniam qui minoratur corde, cogitat inania; et vir imprudens et errans, cogitat stulta*⁷⁶. *Multos enim supplicavit suspicio illorum, et in vanitate detinuit scissus illorum. Cor durum male habebit in novissimo; et qui amat periculum, in ipso peribit. Cor ingreditus duas vias, non habebit requiem, et pravi cordis in illis scandalizabitur. Cor nequam gravabitur in doloribus, et peccator adjiciet ad peccandum*⁷⁷. *Talia cogitantes sancti apostoli, eorumque successores*⁷⁸, Spiritu Dei repleti malos homines prævidentes, et simplices considerantes, difficilem, aut nunquam voluerunt esse accusationem sacerdotum, ne a malis potuissent everti aut submoveri: quia si hoc facile concederetur sæcularibus et malis hominibus, aut nullus, aut vix perpauci remanerent; quoniam semper fuit, et est, et, quod pejus est, nimis viget, ut mali bonos persequantur, et

A carnales spirituales infestent. Idcirco, ut prædictum est, stauerunt, ne accusarentur, aut si aliter fieri non possit, perdifficilis eorum fieret accusatio, et a quibus, ut supra dictum est, non præsumeretur, neque a propriis sedibus aut Ecclesiis episcopi eji- cerentur⁷⁹. Quod si quomodo præsumptum fuerit antequam et proprii locus, et sua omnia eis legibus⁸⁰ redintegrentur, nullatenus a quoquam accusarentur aut criminarentur, et nisi sponte elegerint, cuiquam pro talibus non⁸¹ responderent; sed postquam, ut præfixum est, restituti fuerint, et sua omnia eis legibus redintegrata, dispositis ordinatis- que suis, magnum spatium, tractandi causa, eis concederetur; et postea, si necesse fuerit, regula- riter vocati, venirent ad causam; et si justum vi- sum fuerit, accusantium propositionibus sustentatione fratrum responderent. Nulla enim permittit ratio⁸², dum ad tempus eorum bona vel Ecclesiæ atque res ab æmulis aut a quibuscunque detinentur, ut aliquid illis objici debeat. Nec quisquam potest eis quoquo modo quidlibet majorum vel minorum objicere, dum ecclesiis, rebus, aut potesta- tibus carent suis. Similiter statutum est⁸³, et nos eadem statuta firmantes, statuimus, ut si aliquis clericorum suis episcopis infestus aut insidiator fuerit, eosque criminari voluerit, aut conspirator fuerit, ut mox ante examinatum iudicium submotus a clero, curiæ⁸⁴ tradatur, cui diebus vitæ suæ deserviat, et infamis absque ulla restitutionis spe permaneat. Nec ullus unquam præsumat, accusa- tor simul esse et iudex vel testis: quoniam in omni iudicio quatuor personas necesse est semper adesse, id est, iudices electos, et accusatores, ac defensores, atque testes. Similiter statuentes, apo- stolica auctoritate jubemus, ne pastorem suum oves, quæ ei commissæ fuerant⁸⁵, nisi in fide erraverit, reprehendere audeat: quia facta præposito- rum, oris gladio⁸⁶ ferienda non sunt, neque potest esse discipulus super magistrum, dicente Veritatis voce: *Non est discipulus super magistrum, nec servus super dominum suum*⁸⁷. *Odibilis autem coram Deo et hominibus est superbia, et execrabilis omnis iniquitas. Perdidit Deus memoriam superborum, et reliquit memoriam humilium sensu. Semen hominum honorabitur, hoc quod timet Deum. Semen autem hoc exhonorabitur, quod præterit mandata Domini. In medio fratrum, rector illorum in honore; et qui ti- ment Dominum, erunt in oculis ejus. Fili, ait Sa- lomom, in mansuetudine serva animam tuam, et da illi honorem, cui honor competit*⁸⁸. *Priusquam interroges, ne vituperes quemquam; et cum interrogaveris, corripie juste. Priusquam audias, ne respondeas verbum; et in medio seniorum ne adjicias loqui*⁸⁹.

⁶⁶ S. August. Enchir. c. 78 et 79. ⁶⁷ I Cor. vi, 7. ⁶⁸ Matth. v, 40. ⁶⁹ Luc. vi, 50. ⁷⁰ Matth. v, 22. ⁷¹ 6. q. 2: Illi qui. ⁷² Galat. v, 4. ⁷³ I Cor. v, 11. ⁷⁴ Proclus ad Dominum. ⁷⁵ Eccli. xxii, 18. ⁷⁶ Eccli. xvi, 23. ⁷⁷ pravum cor in. ⁷⁸ Eccli. iii, 26 seqq. ⁷⁹ Idem infra in decr. Steph. ⁸⁰ 3. q. 1: Episcopi si a propriis. ⁸¹ Conc. Rom. v sub Symmacho. ⁸² Adrian. coll. 5. ⁸³ 3. q. 1: Episcopi si a propriis. ⁸⁴ 11. q. 1: Statuimus, ut si quis clericorum. ⁸⁵ Curia hæc valde suspecta est Ant. August. in cap. 58 Coll. Adr. ⁸⁶ Conc. Rom. v sub. Symmacho. ⁸⁷ S. Greg. Past. p. II, c. 5. ⁸⁸ Matth. x, 24; Luc. vi, 40. ⁸⁹ Eccli. x, 7, 23, 24, 31. ⁹⁰ Eccli. xi, 7, 8.

Exemplo Cham filii Noe ⁷, damnantur qui patrum suorum culpas in publicum produunt ⁸, aut eos accusare vel detrabere præsumunt: veluti Cham, qui patris sui Noe pudenda non operuit, sed deridenda monstravit. Similiter et illi exemplo Sem et Japhet justificantur ⁹, qui reverenter operiunt, et non produunt ea quæ patres suos excessisse cognoscunt. Si enim a fide deviaverit episcopus, erit corrigendus prius secreta a subditis suis. Quod si incorrigibilis, quod absit! apparuerit, tunc erit accusandus ad primates suos, aut ad sedem apostolicam. Pro aliis vero actibus suis magis est tolerandus ab ovibus et subditis suis, quam accusandus, aut publice derogandus; quia cum in eis a subditis delinquitur ¹⁰, ejus ordinationi obviatur, qui eos ei prætulit, dicente Apostolo: *Dei ordinationi resistit, qui potestati resistit* ¹¹. Qui vero omnipotentem Deum metuit ¹², nec contra Evangelium, nec contra apostolos, nec contra prophetas vel sanctorum Patrum instituta, aliquid ullo modo agere consentit. Sacerdotes ergo honorandi sunt, non lacerandi vel exprobrandi sunt. Legitur in Ecclesiastico: *In tota anima tua time Deum, et sacerdotes illius sanctifica. In omni virtute tua dilige eum qui te fecit, et ministros ejus non derelinquas. Honora Deum ex tota anima tua, et honorifica sacerdotem, et propurga te cum brachiis. Da illi partem, sicut mandatum est tibi, primitiarum, et de negligentia purga te cum paucis. Datum brachiorum tuorum, et sacrificium sanctificationis offeres Domino, et initia sanctorum; et pauperi porrige manum tuam, ut perficiatur propitiatio et benedictio tua* ¹³. Hæc non tantummodo vobis, sed omnibus fratribus per vos nota fieri volumus, ut unanimes, unum sentientes, permaneamus in Christo nihil per contentionem nobis ¹⁴, neque per inanem gloriam vindicantes, non hominibus, sed Deo Salvatori nostro placentes. Cui est honor et gloria in sæculorum sæcula. Amen.

EPISTOLA III.

AD HILARIUM EPISCOPUM.

Ut peregrina judicia respuantur atque accusatus in suo loco causam suam peragat, et ut omnis qui crimen objicit, scribat se probaturum, et si non probaverit quod objicit, pœnam quam intulerit, patiatur.

- I. Qui non debeant admitti ad accusationem.
- II. De peregrinis judiciis.
- III. De pulsatis.
- IV. Si quis iratus crimen objecerit, vel objecta non probaverit.
- V. Si episcopus accusatus sedem apostolicam appellavit.

Dilectissimo fratri HILARIO episcopo FABIANUS.

Divinæ circa nos gratiæ memores ¹⁵ esse debemus, qui nos per dignationis suæ misericordiam,

A ob hoc ad fastigium sacerdotale provexit, ut mandatis ipsius inhærentes, et in quadam sacerdotum ejus specula constituti, prohibeamus illicita et sequenda doceamus. In tantum enim in occiduis partibus, quibus moraris, audivimus astutiam diaboli sævire in populum ¹⁶ Christianum, atque multiplici deceptione prorumpere, ut non solum laicos sæculares, sed ipsos quoque Domini sacerdotes premat atque vexet. Unde, in grandi mœrore positi, dissimulare non possumus quod corrigere atrociter debemus. Quapropter competens adhibenda est talibus medela vulneribus, ne immatura curandi facilitas, mortifera capitis peste nihil possit ¹⁷, sed sægnius tracta pernicies, reatu non legitime curationis, involvat pariter sauciatos et medentes.

I. Ob id ergo statuentes decernimus ut hi ¹⁸, qui non sunt bonæ conversationis, aut quorum vita est accusabilis, aut quorum fides, vita et libertas nescitur, non possint Domini sacerdotes accusare, ne viles personæ ad accusationem eorum admittantur. Similiter hi, qui in aliquibus criminibus irretiti sunt, vel qui sunt suspiciosi, vocem adversum majores natu non habeant accusandi; quia suspiciosa vox et inimica veritatem solet opprimere.

II. Peregrina vero ¹⁹ judicia, salva in omnibus apostolica auctoritate, generali sanctione prohibemus, quia indignum est ab externis, ut judicetur, qui provinciales et a se electos debet habere iudices, nisi fuerit appellatum. Unde oportet ²⁰, si aliquis episcoporum super certis accusetur criminibus, ut ab omnibus audiatur qui sunt in provincia episcopis, quia non oportet accusatum alicubi, quam in foro suo, audiri. Si quis vero iudicem adversum sibi senserit ²¹, vocem appellationis exhibeat ²². Appellantiem autem non debet afflictio ulla aut detentionis injuriare custodia; sed liceat appellatori vitiatam causam appellationis remedio sublevare. Liceat etiam in causis criminalibus appellare. Nec vox appellandi denegetur ei, quem supplicio sententia destinavit.

III. Pulsatus antesuum iudicem causam dicat ²³; et ante non suum iudicem, pulsatus, si voluerit, taceat; et ut pulsatis, quoties appellaverint, induciæ dentur ²⁴.

IV. Si quis ergo iratus crimen aliquod cuilibet temere objecerit ²⁵, convicium non est pro accusatione habendum; sed, permisso tractandi spatio, id quod iratus dixit ²⁶, per scripturam se probaturum esse fateatur; ut, si fortasse respiscens, quæ præ-

⁷ Genes. ix. ⁸ Isid. iii, sent. 59. ⁹ Sup. habetur idem in epist. Anacleti ultima. ¹⁰ S. Gregor., Past. iii, c. 5. ¹¹ Rom. xiii, 2. ¹² 11. q. 3: Qui omnipotentem. ¹³ Eccli. vii, 31-36. ¹⁴ Innoc. I. ep. 2, c. 13. ¹⁵ Hilarius papa S. Leonis successor, ep. 3. ¹⁶ Felix III, ep. 7. ¹⁷ captis peste non prosit. Hæc ad finem usque epistolæ habentur etiam in decr. Sixti III. ¹⁸ Adr. coll., c. 15. ¹⁹ idem Adr. cap. 17, ex Cod. Theod., lib. ix, tit. 4, const. 10. ²⁰ 3. quæst. 6: Si quis episcoporum. ²¹ 1, quæst. 6. Si quis iud. ²² Vide Adr. coll. c. 27, 32, 33, 34, ex interpr. Aniani in const. 2, 15 et 20, tit. 30, libri xi Cod. Theod., necnon notata Ant. Aug. ²³ 3. q. 1: Pulsatus ante. ²⁴ Adr. coll. c. 56. ²⁵ 1. q. 6, Qui crimen. ²⁶ Adr. coll. 47, ex Aniano in const. 5, tit. primi lib. ix Cod. Theod.

iracundia dixit, iterare aut scribere noluerit, non ut reus criminis teneatur. Omnis ergo, qui crimen objicit ¹⁷, scribat se probaturum. Revera semper ibi causa agatur, ubi crimen admittitur. Et qui non probaverit quod objecit, poenam quam intulerit ipse patiatur.

V. Placuit etiam, ut si episcopus accusatus appellaverit ad apostolicam sedem ¹⁸, id statuendum quod ejusdem sedis pontifex censuerit. Hæc tamen omnino in sacerdotum causa forma servetur, ne quemquam sententia, non a suo iudice dicta, constringat ¹⁹. Occurrere quoque quisque fidelium ruinis debet oppressorum et miserorum subsidio ²⁰, quo valeant, ex revelatione alienæ vindictæ, a se Dei removere vindictam ²¹. Libat enim Domino prospera, qui ab afflictis pellit adversa. Unde scriptum est: *Frater fratrem adjuvans exaltabitur* ²². Ecclesia enim Dei sine macula et ruga debet existere, et ideo non oportet eam a quibusdam conculcari aut maculari, quia scriptum est: *Una est columba mea, perfecta mea* ²³. Hinc iterum Dominus ad Moysen ait: *Est locus penes me, et stabis super petram* ²⁴. Quis est locus ²⁵, qui non sit Domini, dum cuncta in ipso, per quem creata sunt, continentur? Est tamen locus apud Deum, videlicet sanctæ Ecclesiæ unitas, in qua supra petram statur, dum confessionis soliditas humiliter tenetur. Te, frater, et omnes fratres nostros Ecclesiam Christi sanguine redemptam regentes, monemus, ut omnes a præcipitio, in quo fratres et Domini pastoribus detrahendo et persequendo, verbis et factis labuntur, laqueis quibus potestis, retentetis, et lacerari eos ²⁶ in hamo ²⁷ iræ non permittatis, quia scriptum est: *Ira enim viri justitiam Dei non operatur* ²⁸. Hinc ²⁹ rursum dicitur: *Sit omnis homo velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum, et tardus ad iram.* Hæc autem vos, Deo auctore, omnia servare non ambigo, sed occasione admonitionis exorta, bonis vestris desideris et operibus me furtive subjungo, ut quod non admoniti facitis, quando vobis etiam admonens additur, jam non soli faciatis. Quapropter, fratres, oportet vos et omnes fideles diligere invicem, et non detrahere aut accusare alterutrum; scriptum est enim: *Dilige proximum, et conjungere* ³⁰ *de* ³¹ *cum illo. Quod si denudaveris absconsa illius, non persequeris post eum. Sicut enim homo qui perdit amicum suum, sic qui perdit amicitiam proximi sui: et sicut qui dimittit avem de manu sua, sic qui dereliquit proximum tuum, et non eum capies. Non illum sequaris quoniam longe abest. Effugit enim quasi caprea de laqueo, quoniam vulnerata est anima ejus. Ultra eum non poteris colligare, et maledicti est concordatio. Denudare autem amici mysteria, desperatio est animæ infelicis. Annuens oculo fabricat*

A iniqua, et nemo non abjiciet. In conspectu oculorum tuorum conculcabit ³² *os suum, et super sermones tuos admirabitur: Novissime autem pervertet os suum, et in verbis tuis dabit scandalum. Multa audiri* ³³, *et non coæquavi ei, et Dominus odiet illum. Qui in altum mittit lapidem, super caput ejus cadet; et plaga dolosa, dolosi dividet vulnera. Qui fodit foveam, incidet in illam; et qui statuit lapidem proximo, offendet in eo; et qui laqueum alii ponit, peribit in illo. Facienti consilium nequissimum, super ipsum devolvetur; et non agnoscat unde adventet illi. Illusio et improprium superborum, et vindicta, sicut leo insidiabitur illis. Laqueo peribunt, qui oblectantur casu justorum; dolor autem consumet illos antequam moriantur. Ira et furor, utraque execrabilia sunt; et vir peccator, continens erit illorum* ³⁴⁻³⁶. *Qui vindicari vult, a Deo inveniet vindictam; et peccata illius servans, servabit. Relinque proximo tuo nocentem te, et tunc deprecanti tibi peccata solentur. Homo homini reservat iram, et a Deo quaerit medelam? In hominem sibi similem non habet misericordiam, et de peccatis suis deprecatur Altissimum? Ipse, dum caro sit, reservat iram et propitiationem petii a Deo? Quis exorabit pro delictis illius? Memento novissimorum, et desine inimicari. Tabitudo enim, et mors imminent in mandatis ejus. Memorare timorem Dei, et non irascaris proximo. Memorare testamenti Altissimi, et despice ignorantiam proximi. Abstine te a lite, et minues peccata. Homo enim iracundus incendit litem, et vir peccator turbabit amicos, et in medio pacem habentium immittet inimicitiam. Secundum enim ligna silvæ, sic ignis exardescet; et secundum virtutem hominis, iracundia illius erit, et secundum substantiam suam exaltabit iram suam. Certamen festinatum incendet ignem, et lis festinans effundet sanguinem, et lingua testificans adducet mortem. Si sufflaveris in scintillam, quasi ignis exardabit; et si exspueris super illam, exstinguetur, et utraque ex ore proficiscuntur. Susurro et bilingualis, maledictus; multos enim turbavit pacem habentes. Lingua tertia multos commovit, et dispersit illos de gente in gentem. Civitates muratas divitum destruxit, et domos magnatorum effodit. Virtutes populorum concidit, et gentes fortes dissolvit. Lingua tertia mulieres viratas ejecit, et privavit illas laboribus suis. Qui respicit illam, non habebit requiem, nec habebit amicum in quo requiescat. Flagelli plaga livorem facit: plaga autem linguæ comminet ossa. Multi ceciderunt in ore gladii, sed non sic quomodo qui interierunt per linguam suam. Beatus, qui tectus est a lingua nequam, qui in iracundiam illius non transivit, et qui non attraxit jugum ejus, et vinculis ejus non est ligatus. Jugum enim illius, jugum ferreum est: et vinculum illius, vinculum æreum est. Mors illius, mors nequissima; et utilis potius infer-*

¹⁷ idem c. 48, ex Aniani interpr. in const. 11, ejusdem tituli. ¹⁸ A. d. coll. c. 21. In decret. Ivo., lib. iv. ¹⁹ Cod. Theod. lib. iv, tit. 16, const. 2. ²⁰ consilio. ²¹ conc. Tol. viii, c. 2. ²² Prov. xviii, 19. ²³ Cant. vi, 8. ²⁴ Exod. xxxiii, 21. ²⁵ S. Greg. ep. 54 libri vii. ²⁶ labi eos. ²⁷ In imo. ²⁸ Jacob. i, 20. ²⁹ Greg. ep. 128 lib. vii. ³⁰ conjunge fidem. ³¹ condulcabit. ³² odivi. ³³⁻³⁶ Eccli. xxvii, 18-35.

nus, quam illa. Perseverantia illius non permanebit, sed obtinebit vias injustorum. In flamma sua non comburet justos. Qui derelinquunt Dominum, incidunt in illam; et exardescet in illis, et non exstinguitur; et immittetur in illos quasi leo, et quasi pardus lædet illos. Sepi aures tuas spinis, et noli audire linguam nequam, et ori tuo facito ostia, et seras auribus tuis. Aurum tuum et argentum tuum conflagra, et verbis tuis facito stateram, et frenos ori tuo rectos. Et attende, ne forte labaris in lingua tua, et cadas in conspectu inimicorum insidiantium tibi, et sit casus tuus insanabilis in mortem⁴⁵. Ista caveant omnes, et cohibeant linguam suam a malo, et labia eorum ne loquantur dolum⁴⁶. De cætero, charissimi, confortamini in Domino, et in potentia virtutis ejus. Induite vos, armaturam Dei, ut possitis stare adversus insidias diaboli; quoniam non est nobis colluctatio adversus carneri et sanguinem, sed adversus principes

et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae in caelestibus. Propterea accipite armaturam Dei, ut possitis resistere in die malo, et in omnibus perfecti stare. Stare ergo succincti lumbos vestros in veritate, et induti lorricam justitiae, et calceati pedes in preparatione Evangelii pacis, in omnibus sumentes scutum fidei in quo possitis omnia tela nequissimi ignea extinguere. Et galeam salutis assumite, et gladium spiritus, quod est verbum Dei⁴⁷. Hæc, frater, quæ tibi scripsimus, generaliter omnibus nota fieri volumus, ut quæ ceteros tangunt; omnibus nota fiant. Omnipotens Deus te, frater, et reliquos fratres nostros, ubique consistentes, protegat usque in finem⁴⁸, qui cunctum mundum dignatus est redimere, Jesus Christus Dominus noster, qui est benedictus in sæcula. Amen. Data decimo septimo Kalend. Novemb. Africano et Decio⁴⁹ viris clarissimis consulibus.

⁴⁵ Eccli. xxviii, 1-50.⁴⁶ Psal. xxxiii, 14.⁴⁷ Ephes. vi, 10-17.⁴⁸ S. Greg. ep., 54, lib. vii.⁴⁹ mendosa adnotatio.

Decreta S. Fabiani ex Decreto Gratiani desumpta, nec prioribus inserta.

I. Inediis maceretur acerrimis qui fratri suo reconciliari non vult.

(Dist. 90, Si quis contristatus; Basil. in Reg., c. 74.)

Si quis contristatus noluerit reconciliari fratri suo, satisfaciendo eo qui contristavit, acerrimis maceretur inediis, usque dum gratanti animo satisfactionem recipiat.

II. Infamis efficitur qui sciens pejerare præsumit.

(6, q. 1, Quicumque sciens; Regino ex lib. Pœnitentiali.)

Quicumque sciens se pejeraverit, quadraginta dies in pane et aqua, et septem sequentes annos pœniteat; et nunquam sit sine pœnitentia; et nunquam in testimonium recipiatur; communionem tamen post hoc percipiat.

III. Furiosus et furiosa matrimonium contrahere non possunt.

(32, q. 7, Neque furiosus. Et in Decret. Ivo. lib. vi. Affert Regino ex lege Rom.)

Neque furiosus, neque furiosa matrimonium contrahere possunt. Sed si contractum fuerit, non separentur.

IV. Affines in quinta generatione copulari possunt, et in quarta, si fuerint inventi, non separentur.

(35, q. 2 et 3, De propinquis. Est ex Pœnitentiali Theodori.)

De propinquis, qui ad affinitatem per virum et uxorem veniunt, defuncta uxore vel viro, in quinta generatione jungantur; in quarta, si inventi fuerint, non separentur. In tertia tamen propinquitate non licet uxorem alterius accipere post obitum ejus. Aequaliter vir jungatur in matrimonio eis, quæ sibi consanguineæ sunt, et uxoris

suz consanguineis, post mortem suæ uxoris.

Ad titulum immediate præscriptum.

(Eodem cap., ex eodem Pœnitentiali.)

Qui propinquam sanguinis uxorem ducunt et separentur, non licebit eis, quandiu utrique vivunt, alias uxores sibi in conjugio sociare, nisi ignorantia excusentur.

V. Consanguinei tantum, vel, si progenies defecit, antiqui et veraces, propinquitatem in synodo computent.

(35, q. 6, Consanguineos extraneorum. Et in Decret. Ivo. lib. vii.)

Consanguineos extraneorum nullus accuset, vel consanguinitatem in synodo computet, sed propinqui, ad quorum notitiam pertinet, id est, pater et mater, soror et frater, patruus, avunculus, amita, matertera, et eorum procreatio. Si autem progenies tota defecerit, ab antiquioribus et veracioribus quibus eadem propinquitatem nota est, episcopus canonice perquirat: et si inventa fuerit propinquitatem, separentur.

VI. Ter in anno quisque fidelium communicet.

(De consecr. dist. 2, Etsi non. Et in Decret. Ivo. lib. i.)

Etsi non frequentius, saltem in anno ter laici homines communicent, nisi forte quis majoribus quibuslibet criminibus impediatur, in Pascha videlicet, et Pentecoste, et Natali Domini.

VII. Ante annos 30 presbyter non ordinetur.

(Dist. 78, Si quis, 30; et in Decret. Ivo. lib. iii; ex Martino Bracar., cap. 20.)

Si quis triginta ætatis suæ non impleverit annos, nullo modo presbyter ordinetur, etiamsi valde sit dignus; quia et ipse Dominus triginta

anorum baptizatus est, et sic cepit docere. Non oportet ergo, qui ordinandus est, usque ad hanc etatem legitimam consecrari.

Ejusdem decreta ex Codice Decretorum sexdecim librorum, libro quinto, capite septimo et nono.

I. *Ut oblatio altaris singulis diebus Dominicis fiat.* A *Ut presbyter illitteratus missam celebrare non audeat.*

Decernimus, ut in omnibus Dominicis diebus altaris oblatio ab omnibus viris et mulieribus fiat, tam panis quam vini, ut per has immolationes peccatorum suorum fascibus liberentur.

Sacrificium non est accipiendum de manu sacerdotis, qui orationes vel actiones et reliquas observationes in missa secundum ritum implere non potest.

ANNO DOMINI CCLI.

S. ALEXANDER

HIERSOLYMITANUS EPISCOPUS ET MARTYR.

NOTITIA

(GALLAND., *Veterum Patrum Biblioth.*, II, Proleg., p^o xxvii.)

I. *Alexander primum in Cappadocia episcopus, quamnam Ecclesiam rexerit. Ad sedem Hierosolymitanam translatus dirivinitus.*

II. *Post iteratam fidei confessionem illustrem, vir decora senectute conspicuus in carcerem martyr occubuit anno Domini 252 cum Ecclesiam Hierosolymitanam administrasset annis circiter 40.*

III. *In Ælia urbe bibliothecam insignem instruxit Alexander. Varias quoque scripsit epistolas: ad Antiochias, ad Antiochenses, ad Origenem, et pro Origene contra Demetrium. Harum fragmenta ex Eusebio deprompta.*

Alexandrum prius in Cappadocia episcopum fuisse ordinatum scribit Eusebius (1) qui tamen urbis in qua ille sederit nomen reticet. Neque aliter Hieronymus (2). Flaviadis episcopum fuisse Alexandrum statuunt Valesius et Tillemontius (3), et jure Græco-Romano (4): cujus tamen textus verba ita corrupta existimavit Wesselingius (5), ut ipsi ambigendum non videatur, quin hac in parte non sit peccatum. Utcunque sit, « Antonini Caracallæ anno 2, Christi 213, » ut habet Eusebius in *Chronico* (6), « Alexander tricesimus quintus Hierosolymorum episcopus ordinatur adhuc vivente Narcisso, et cum eo pariter Ecclesiam regit. » Rem fœtus alibi enarrat idem episcopus Cæsariensis. « Inter ea, inquit (7), cum Severus decem et octo annis imperium tenuisset, Antoninus (Caracalla) filius (ejus) in ejus locum successit. Qua tempestate Alexander, unus ex eorum numero qui in persecutione (Severi) fortiter certaverant, et qui post gloriosa confessionis certamina divina Providentia fuerant reservati, quem nos Hierosolymorum episcopum fuisse paulo ante retulimus, ob

insignem Christianæ fidei confessionem ad supra dictum episcopatum promotus est, Narcisso qui prius ibi fuerat episcopus, adhuc superstite. » Et paulo post (8): « Verum cum propter extremam senectutem ministerium suum obire (Narcissus) amplius non posset, supra dictum Alexandrum alterius Ecclesiæ episcopum divina dispensatio per revelationem quamdam quæ illi in somnis apparuerat, ad participandum cum Narcisso sacerdotis officium evocavit. Hac igitur visione tanquam divino admonitus oraculo Alexander, cum ex Cappadocia in qua primum episcopus fuerat ordinatus, Hierosolyma profectus fuisset, tum orandi, tum locorum visendorum gratia, fratres illius Ecclesiæ humanissime eum excipientes, reverti posthæc in patriam non siverunt, » etc.

II. Nonnullis demum interjectis hæc subdit (9): « In Palæstina autem Alexander Hierosolymorum episcopus, rursus propter Christum ad præsidis tribunal adductus, cum ex secunda hac confessione (sub Decio), magnam gloriam retulisset, Cæsariæ in carcerem conjectus est: vir decora senectute

(1) Euseb., *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 11

(2) Hieron., *De vir. illustr.* cap. 62.

(3) Tillem., *Mém.* tom. III, pag. 415.

(4) *J. Gr. Rom.*, tom. I, pag. 295.

(5) Wessel., *Probabil. lib.*, cap. 13, pagg. 106

seqq.

(6) Euseb., *Chron.* ad ann. MCCCXVIII.

(7) Id., *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 8.

(8) Euseb., *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 11.

(9) Id., *ibid.* cap. 39.

et veneranda canitie conspicuus. Qui cum post A præclaram atque illustrem Christianæ fidei confessionem in prædiali iudicio editam tandem in custodia animam exhalasset, Mazabanes in ejus locum episcopus Hierosolymorum renuntiatus est. » Hactenus Eusebius. De martyrio ipsius Alexandri eadem refert Dionysius Alexandrinus ad Cornelium papam scribens : « Quod, inquit (10), ad Alexandrum spectat, is in carcerem conjectus beato exitu defunctus est, » μακάριος ἀνεπάσκατο; sive ut Hieronymus (11), « martyrio coronatur. » Pretiosa ejus mors consignatur anno Domini 252 in *Chronico* Eusebiano (12) : ut proinde Hierosolymitanam Ecclesiam administrarit annis circiter 40.

III. Pietate ac doctrina præstans Alexander inter cætera clarissima monumenta nobilem bibliothecam in Ælia urbe, quam regebat, extruxit, in quam præsertim concessit virorum ecclesiasticorum epi-

stolas, qui ea tempestate litteris excellentes florebant : quæ quidem bibliotheca Diocletiani incendio haud conflagrasse comperitur, ut advertit Baronius (13) : nam testatur Eusebius (14) ad sua usque tempora integram adhuc perdurasse, atque inde uberrimam materiam ad suam Historiam ecclesiasticam contendam se collegisse grato animo profletur.

Neque vero suis etiam scriptis Ecclesiam illustrare destitit Alexander. Aliquot enim epistolas scripsit ad Antinoitas, ex quarum una fragmentum recitant Eusebius (15) atque Hieronymus (16). « Scripsit et aliam ad Antiochenses per Clementem presbyterum Alexandriae, » dum victus in carcere detineretur : « nec non ad Origenem, et pro Origene contra Demetrium; » verba sunt Hieronymi l. c. Harum epistolarum fragmenta, prout exstant apud Eusebium (17), cum notis cl. Valesii suo loco in medium adduximus.

S. ALEXANDRI

Primum Cappadocum, deinde Hierosolymitani episcopi et martyris,

FRAGMENTA EPISTOLARUM.

I.

Epistola ad Antiochenses. Apud Eusebium Hist. eccl. lib. vi, cap. 11.

Alexander, servus Dei et victus Jesu Christi, B beatissimæ Antiochensium Ecclesiæ in Domino salutem. Expedita mihi ac levia vincula Deus effectit custodiæ meæ tempore, postquam comperi, Asclepiadem virum fidei merito maxime idoneum, sanctissimæ Ecclesiæ vestræ episcopatum divina providentia suscepisse. Porro has litteras, domini fratres, per beatum presbyterum Clementem ad vos misi, virum virtute præditum et probatum : quem vos et nostis jam, et amplius cognoscetis. Qui quidem Dei nutu ac providentia, dum hic apud nos præsens esset, Ecclesiam Christi et confirmavit et magnopere auxit.

(10) Dionys. Alex., apud Euseb. *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 46.

(11) Hieron., *De vir. illustr.*, cap. 62.

(12) Euseb., *Chron.* ad ann. MCCCCLXVII.

(13) Baron., ad ann. 252, § 125.

(14) Euseb., *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 20.

(15) Id. *ibid.*, cap. 11.

(16) Hieron., l. c.

(17) Euseb., *Hist. eccl.* lib. vi, capp. 11, 14, 19.

(18) Δούλος Κυρίου (sic). In codice Med., Maz. et Fuk. inscriptio hujus epistolæ aliter legitur, hoc modo : Ἀλέξανδρος ὁ δούλος καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ · quibus consentit Rufini interpretatio.

(19) Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰρηκτικῆς. Hanc epistolam scripsit Alexander fervente adhuc persecutione, cum esset in vinculis, necdum ad episcopatum Hierosolymorum ascitus, ut ex his verbis apparet. Hinc est, quod in inscriptione epistolæ appellat se *vinctum Jesu Christi*. Ex quo conficitur, male in

Ἀλέξανδρος, δούλος (18) καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ μακαρίᾳ Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίᾳ ἐν Κυρίῳ χαίρειν. Ἐλαφρὰ μοι καὶ κούφα τὰ δεσμὰ ὁ Κύριος ἐποίησε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰρηκτικῆς (19), πυθομένη τῆς ἁγίας ὑμῶν τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησίας κατὰ τὴν θεῖαν πρόνοιαν Ἀσκληπιάδην τὸν ἐπιτηδειότατον κατ' ἀξίαν τὴν πίστιν τῆς ἐπισκοπῆς (20) ἐγκρατισμένον. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, κύριοι μου ἀδελφοί, τὰ γράμματα ἀπέστειλα διὰ Κλήμεντος τοῦ μακαρίου πρεσβυτέρου (21), ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ δοκίμου · ὃν ἴστε καὶ ὑμεῖς καὶ ἐπικύρωσαθε · ὅς καὶ ἐνθάδε παρῶν κατὰ τὴν πρόνοιαν καὶ ἐπισκοπὴν τοῦ δεσπότητος, ἐπιστηρικῆς τε καὶ ἠέξησε τὴν τοῦ Κυρίου Ἐκκλησίαν.

Chronico Eusebii Asclepiadis ordinationem conferri in annum primum Antonini Caracallæ. Nam Asclepiadis ordinatio contigit eodem tempore, quo Alexander ob Christiani nominis confessionem in carcerem conjectus est. Id autem accidisse principatu Severi ipse Eusebius testatur in *Chronico*.

(20) Κατ' ἀξίαν τὴν πίστιν τῆς ἐπισκοπῆς. Rectius Nicephorus, κατ' ἀξίαν τῆς πίστεως, τὴν ἐπισκοπὴν ἐγκρατισμένον. Quod sive ex libro, sive ex conjectura Nicephorus ediderit, omnino probum videtur.

(21) Διὰ Κλήμεντος τοῦ μακαρίου πρεσβυτέρου. De Clemente Alexandrino hic loqui Alexandrum putavit Hieronymus in *Catalogo*. Certe Clemens Alexandrinus usque ad Severi tempora vitam produxit, et in his regionibus peregrinatus est, ut ipsemet testatur in lib. 1 *Stromatei*. Sed et Alexandri episcopi familiaris fuit; cui etiam librum dicebat *De ecclesiastica regna*, seu adversus Judæos, ut

II.

Ex epistola ad Antinoitas. Ibidem.

Ἀπαίζεται ὑμᾶς Νάρκισσος ὁ πρὸ ἐμοῦ διέπων ἅπασαν τῆς ἐπισκοπῆς τὸν ἐνθάδε, καὶ νῦν συνεισπραξάμενός μοι διὰ τῶν εὐχῶν (22), ἑκατὸν δεκαεξέτη ἡλικίᾳ, παρακαλῶν ὑμᾶς ὁμοίως ἐμοὶ φρονῆσαι (23).

A Salutat vos Narcissus, qui ante me episcopalem hujus Ecclesiae sedem tenuit, et qui nunc mihi conjunctus est in orationibus, annos natus sexdecim supra centum, hortaturque vos mecum ut idem omnes sentiatis.

III.

Ex epistola ad Origenem. Ibid., cap. 14.

Τοῦτο γὰρ καὶ θέλημα Θεοῦ, ὡς οἶδας, γέγονεν, κ. τ. λ. (24).

Hæc enim Dei voluntas fuit, ut nosti, etc.

IV.

Ex epistola ad Demetrium episcopum Alexandrinum. Ibid., cap. 19.

Προσέθηκε δὲ (25) τοῖς γράμμασιν, ὅτι τοῦτο οὐδέποτε ἠκούσθη, οὐδὲ νῦν γεγένηται, τὸ, παρόντων ἐπισκόπων λαϊκοὺς ὁμιλεῖν· οὐκ οἶδ' ὅπως (26) προφανῶς οὐκ ἀληθῆ λέγων. Ὅπου γοῦν εὐρίσκονται οἱ ἐπιτήδευοι πρὸς τὸ ὑφελεῖν τοὺς ἀδελφούς, καὶ παρακαλοῦνται τῷ λαῷ προσομιλεῖν, ὑπὸ τῶν ἁγίων ἐπισκόπων· ὡσπερ ἐν Λαράνδοις Εὐέλπις ὑπὸ Νέωνος· καὶ ἐν Ἰκονίῳ Παυλῖνος ὑπὸ Κέλσου· καὶ ἐν Συνάδοις (27) Θεόδωρος ὑπὸ Ἀττικοῦ, τῶν μακαρίων ἀδελφῶν. Εἰκὼς δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις τοῦτο γίνεσθαι, ἡμᾶς δὲ μὴ εἰδέναί.

Quod vero in litteris tuis adjecisti, nunquam antea visum nec adhuc factum fuisse, ut presentibus episcopis laici concionarentur; in eo nescio quomodo a veritate longissime aberrasti. Nam sicubi reperuntur qui fratribus prodesse possint, eos sancti episcopi ultro adhortantur, ut ad populum conciones habeant. Sic Evelopis Larandis rogatus est a Neone; Paulinus Iconii a Celso; Theodorus apud Synnada ab Attico, fratribus nostris beatissimis. Idque etiam alibi fieri credibile est, quamvis nos ignoremus.

scribit Eusebius *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 13. Paulo post nostri codices Maz., Med. et Fuk. scriptum habent, τὴν τοῦ Κυρίου Ἐκκλησίαν, sicut legit etiam Hieronymus.

B dum est igitur ἡ σὴ ἀγιότης, sanctitas tua. Quæ voces sine dubio præcesserant, ut constaret apertius, si totam epistolam haberemus.

(22) *Συνεξεταζόμενός μοι διὰ τῶν εὐχῶν.* Pessimè hunc locum verterunt Rufinus et Christophorosus. Recte autem Hieronymus, licet non ad verbum, interpretatur hoc modo: *Salutat vos Narcissus, qui ante me hic tenuit episcopalem locum, et nunc mecum eundem orationibus regit.* Hoc enim sibi vult Alexander, Narcissum in orationibus duntaxat, non in reliquo episcopali munere, sibi collegam fuisse. Quocirca addit eundem Narcissum annos centum ac sexdecim natum esse. Ex quibus apparet, Alexandrum non tam adiutorem quam episcopum in locum Narcissi, utpote jam decrepiti, factum fuisse; Narcissum vero nudum nomen episcopi atque honorem retinuisse.

(26) *Οὐκ οἶδ' ὅπως.* Hæc epistola ad Demetrium scripta est ab Alexandro Hierosolymorum episcopo, viro disertissimo: unde singulari numero loquitur, οὐκ οἶδα, quamvis non tantum suo, sed et Casariensis episcopi nomine litteras scribat.

(27) *Ἐν Συνάδοις.* Scribendum est *Συνάδοις*. Certe Rufinus vertit *apud Synnadam*. Urbs est Phrygiæ notissima, sic dicta ἀπὸ τοῦ *Συννατεῖν*, id est *Συνοικεῖν*, eo quod multi ex Macedonia illuc ad incolendum confluerint. Unde primo quidem dicta est *Συννάτα*, postea vero corrupto vocabulo *Σύνναδα* a flinitimis vocata est. Stephanus in lib. *De urbibus*: Τὸ μὲν πρῶτον *Συναία* (scribe *Συννάτα*) ἀπὸ τῆς συναγωγῆς καὶ συνοικίσεως προσαγορευθῆναι· μετὰ δὲ ταῦτα παρεφθαρμένως ὑπὸ τῶν πληστοχώρων *Σύνναδα* κληθῆναι. Ex his apparet, *Σύνναδα* cum duplici v scribi debere. Quod quidem confirmant etiam nummi veteres. Exstat apud Joannem Tristannum nummus Caracallæ cum hac inscriptione, CYNNAΔΕΩΝ, ΔΟΡΙΕΩΝ, ΙΩΝΩΝ. Quæ quidem inscriptio docet, Synnadenses fuisse Dorionas, id est Dorienses, Ionibus permistos. Erant enim origine Macedones, ac proinde Dorienses; verum in medio Ionici siti.

(25) *Ὁμοίως ἐμοὶ φρονῆσαι.* In codice Med. ac Maz. et Fuk. et apud Nicephorum scribitur, ὁμοίως ἐμοὶ ὁμοφρονῆσαι, rectius procul dubio, ut ex Rufini et Hieronymi interpretatione convincitur.

(24) *Τοῦτο γὰρ, κ. τ. λ.* Fragmentum istud Origenianis intexuit nuperus Origenis cl. editor tom. I, pag. 6. — (*Patrologiæ nostræ* t. XI, quem videsis. Edit.)

(25) *Προσέθηκε δέ.* Alloquebatur Demetrium in tertia persona, idque honoris causa. Subaudiem-

SANCTUS ANATOLIUS

ALEXANDRINUS

LAODICENSIS IN SYRIA EPISCOPUS.

NOTITIA

(GALLAND., *Bibliotheca veterum Patrum* III, Proleg., p. xxxvii.)

- i. *Anatolius, domo Alexandrinus, quo tempore floruit. Quantus vir. Omni scientiarum genere excultus. Patria relicta, in Syriam pergit. Consecratur episcopus. Anno 270 Ecclesiae Laodicensis regendae praeficitur.*
 II. *Externis sacrisque litteris in primis imbutus, illustri doctrinae suae monumenta reliquit. Celebratur praeter ceteris ejus Canon Paschalis.*
 III. *Canonis Anatoliani antiqua versio. Ejus auctor inquiritur. Rufino asseritur. Hinc ejusdem Canonis veritas confirmatur. Versio Rufiniana integra hic exhibetur, Graecis Eusebianis intextis. Additus commentarius doctissimi Aegidii Bucherii.*

I. Probo et Caro imperantibus, teste Hieronymo (1), floruit Anatolius, domo Alexandrinus, Laodiceus episcopus: cujus eximias laudes persequitur his verbis Eusebius (2): « Hic tum in liberalibus disciplinis tum in philosophia principem inter doctissimos nostri temporis viros locum sine controversia tenuit, τὰ πρῶτα τῶν μάλιστα καθ' ἑμᾶς δοκιμωτάτων ἀπενηνεγμένος. » Qua de causa ab Alexandrinis suis rogatus est, ut Aristotelicæ successionis scholam illic institueret, instar successionis Platonicae, cujus celeberrima schola jam pridem Athenis fuerat constituta. Plurimæ quoque res ab eo præclare gestæ referuntur: adeo ut apud omnes magnam sui nominis famam, atque inter civitatis suæ proceres præcipuam honoris prærogativam omnium consensu fuerit adeptus.

Relicta deinde Alexandria, post solutam Bruchii obsidionem, in Syriam migravit: ubi Theotecnus, inquit idem Eusebius (3), Cæsareæ Palæstinæ episcopus primus illi manus imposuit, eumque episcopum ordinavit, successorem Ecclesiae suæ despondens. Verum Antiochiam evocatus ad synodum Pauli Samosatani causa coactam, dum per urbem Laodiceam iter faceret, a fratribus illius loci, mortuo tunc Eusebio, detentus est: bonus, quod aiunt, boni viri successor: διάδοχος ἀγαθός, φασίν, ἀγαθοῦ, καλοτάτα. Supremum autem diem obiit Eusebius ejus decessor anno 270, quo adversus Samosatenum

A habita est posterior synodus Antiochena. Quandiu vero sederit in cathedra Laodicensi Anatolius, haud liquet.

II. Non admodum multos composuisse libros Anatolium discimus ex episcopo Cæsariensi (4): Οὐ μὲν ἐσπουδάσθη πλεῖστα τῶν Ἀνατολίω συγγράμματα: qui tamen, postquam ejus *Canones paschales* et decem libros *Institutionum arithmeticarum* memoravit, multa quoque alia suæ in sacris litteris diligentiae atque doctrinae monumenta ipsum nobis reliquisse tradit: καὶ καταλέλοιπεν ὁ αὐτὸς... ἄλλα δείγματα τῆς περὶ τὰ θεῖα σχολῆς τε αὐτοῦ καὶ πολυπειρίας.

B Et exstant quidem hodieque inter theologoumena τῆς ἀριθμητικῆς Græce edita Parisiis 1543, quædam excerpta ex libris Anatolii *Institutionum arithmeticarum*, ut monuit Valesius ad Eusebium; eaque recenset Fabricius (5), qui et nonnulla ex τῶν Ἀνατολίου διάφορα, ex Peiresciano codice ab Holstenio descripta, Græce vulgavit.

Scripsit præterea Anatolius, ut modo innuimus, volumen *De paschate*; ex quo, inquit Hieronymus (6), ejus ingenii magnitudinem intelligere possumus. Præclarum hujusce operis fragmentum nobis servavit Eusebius (7); qui et ipse in eo auctoris eloquentiam simul et multiplicem ejus eruditionem, ὁμοῦ τὸ τε λόγιον καὶ πολυμαθὲς, admiratur.

III. Antiquam versionem Latinam *Canonis pascha-*

(1) Hieron., *De viris illustr.* c. 73.

(2) Euseb., *Hist. eccl.* lib. vii, c. 32.

(3) Id. ibid.

(4) Id. ibid.

(5) Fabric., *Bibl. Gr.* tom. II, p. 274.

(6) Hieron., l. c.

(7) Euseb., l. c.

lis Anatoliani primus edidit ac doctissimo commen-
tario illustravit ad calcem Victorii Aquitani, Ægi-
dus Bucherius (8). Rufino passim tribuitur illius
Canonis versio, Eusebianæ ejus historiæ fortasse ad-
jungenda, ut conjicit cl. Fontaninus (9). Novimus
enim, Rufinum Eusebii Cæsariensis *Historiam* La-
tine quidem vertisse, sed etiam interpolasse. Quod
la primis videre est in iis quæ litteris tradidit (10)
de sancto Gregorio Thaumaturgo : ubi præter non-
nulla præclara ejus gesta a Gregorio Nysseno enar-
rata, celebrem præterea ipsius *Fidei expositionem*
iatexit. Alium quoque locum interpolatum adducit
Jacobus Usseus (11), ut laudatus Fontaninus ad-
vertit. Cum itaque *Canonis* Anatoliani longum ex-
cerptum in sua *Historia* retulisset Eusebius, inte-
grum illud Latine reddiderit Rufinus. Neque nos
dum hac de re dubitare sinunt omnino, quæ ha-
bet idem Rufinus in sua Eusebianæ *Historiæ* ver-
sione (12), ad Anatolii *Canonem* pertinentia. Si enim
ea conferantur cum iis quæ apud veterem interpre-
tem Bucherianum Græco textui respondent, omnia
plane Rufiniana esse perhibentur : ut proinde me-

A rito arguendum videatur, reliqua pariter quæ præ-
cedunt et quæ subsequuntur, ab eadem Rufini ma-
nu e Græco in Latinum fuisse translata. Quod qui-
dem mirari subit, Bucherium, Caveum, Fontani-
nium in primis, aliosque viros eruditos præterisse.

Atque hinc etiam illud emolumenti accedit, quod
ex Eusebiano excerpto Rufinianæ versionis com-
probetur integritas : et ex ea rursum *Canonis* Ana-
toliani ἀθέρτα confirmetur ; quam tamen nulla
codicum mss. auctoritate, nullis veterum testimo-
niis adductis, nullaque ratione reddita, quin et in-
vito Eusebio atque obnitate Rufino, elevare ausus
est Dupinius. Ut illud hic omittamus, eundem Ana-
tolii *Canonem* passim laudari a Beda iis in locis,
quæ inferius a Bucherio excitata videas (13).

Hunc itaque sancti Patris nostri genuinum setum
exhibemus ex accurata unica Bucherii editione, ad-
jectis Græcis Eusebianis cum Latina interpretatione
notisque Valcsii. Ad hæc accedit Commentarius
ejusdem Bucherii, quo *Canon* Anatolianus maxime
illustratur.

S. ANATOLII ALEXANDRINI CANON PASCHALIS

E veteri ms. primum in lucem editus et brevi commentario illustratus ab Ægidio
Bucherio Soc. Jesu.

Cap. I. *Diversi atversorum circuli. Hippolyti cyclus.* C
Periodus LXXXIV annorum. Locus Origenis de
Paschate.

De ratione orinationis temporum ac vicissitudi-
num mundi dicturi, diversorum computariorum
scita ponemus. Qui lunæ tantummodo cursu com-
putato, solis ascensum descensumque relinquentes,
diversos circulos sibi contrarios, et in calculo
veræ computationis nunquam inventos, adjectis
quibusdam problematibus, construxerunt, cum
certum sit, computationis rationem, absque his am-
bobus simul concurrentibus, non esse probandam.
Nam et in veteribus exemplaribus, id est Hebræis
et Græcis voluminibus, non tantum lunæ cursum,
sed etiam solis non solum gressus, sed et singula
æ minutissima horarum momenta, quæ in suo
tempore, cum ratio poposcerit, proferemus, inve-
nimus computata. E quibus Hippolytus xvi anno-
rum circulum, quibusdam ignotis lunæ cursibus
composuit. Alii xxv, alii xxx, nonnulli LXXXIV an-

norum circulum computantes, nunquam ad veram
Paschæ computandi rationem pervenerunt. Verum
majores nostri, Hebræorum et Græcorum librorum
peritissimi (Isidorum, et Hieronymum, et Clementem
dico), licet dissimilia mensium principia pro diver-
sitate linguæ senserint ; tamen ad unam eandemque
Paschæ certissimam rationem, die et luna et tem-
pore convenientibus, summa veneratione Domini-
cæ resurrectionis, consenserunt. Sed et Origenes
omnium eruditissimus, et calculi componendi per-
spicacissimus (quippe qui et χαλκευτής vocatus), li-
bellum *De Pascha* luculentissime edidit. In quo
annuntians de die Paschæ, non solum lunæ cursum
et æquinoctii transitum intuendum, sed et solis
transcensum, omnium tenebrarum tetras insidias
et offendicula auferentis, et lucis adventum : ac to-
tius mundi elementorum virtutem et inspirationem
afferentis, esse servandum, ita dicit : *In die, in-
quit, Paschæ non dico observandum ut dies Domi-
nica inveniatur, et lunæ vii (14) dies transeundi, sed*

(8) Bucher., *De doct. temp.*, p. 459-449.

(9) Fontan., *Hist. litter. Aquil.* lib. v, c. 15, § 1,
p. 5140.

(10) Rufin., *Hist. eccl. Euseb.* lib. vii, c. 25.

(11) Usseus., *Synt. de LXX Interp.*, c. v, p. 50.

(12) Rufin., *Hist. eccl. Euseb.* lib. vii, c. 28.

(13) Vid. infr. col. 221.

(14) Lunæ vii. Forte lunæ xiv. Bucher.

ut sol divisionem illam, lucis scilicet et tenebrarum, in exordio mundi, Domini dispensatione aequaliter compositam, transcendat; et ab una in duas, a duabus in tres, a tribus in quatuor, a quatuor in quinque, a quinque in sex horas, luce in solis ascensu crescente, tenebrae decrescant. a (15)..., et vicesimi numeri adjectione completa, XII partes in uno eodemque die suppleantur. Sed et ego, si aliquid stillidii, post quorundam exuberantia eloquentiae scientiaeque flumina, tentassem inferre; quid aliud

II. De novilunio primi mensis.

Est ergo in primo anno initium primi mensis, quod est XIX annorum circuli principium; secundum Aegyptios quidem mensis Phamenoth XXVI die; juxta Macedones vero Dystri mensis XXII die; secundum Romanos vero Martii mensis XXIII, id est VIII Kalendas (16) Aprilis. In qua die non solum invenitur sol conscendisse primam partem, verum etiam quadram lunam (*lege* quartam diem) jam in ea die habere, id est in prima ex duodecim partibus. Haec autem particula prima ex XII vernale est æquinoctium; et ipsa est initium mensium, et caput circuli, et absolutio cursus stellarum, quæ planetæ, id est vagæ, dicuntur, ac finis XII particulæ, et totius circuli terminus. Et ideo dicimus, non parum delinquere eos, qui ante hoc initium novi anni Pascha putant esse celebrandum.

III. Antiquorum Judæorum opinio.

Sed nec a nobis primis exordium sumit hæc ratio: C antiquis Judæis fuisse comprobata monstratur et ante adventum Christi observata. Sicut evidenter docet

H. Valesii interpretatio.

II. Habes igitur in primo anno novilunium primi mensis, quod caput est totius circuli novemdecim annorum: secundum Aegyptios quidem die vicesima sexta mensis Phamenoth; juxta Macedones vero die vicesimo secundo mensis Dystri, ut autem Romani dicerent, ante diem undecimum Kalendarum Aprilium. Porro in supradicta die vicesima sexta mensis Phamenoth, sol reperitur non modo primum ingressus segmentum, verum etiam quartum in ea diem percurrrens. Hanc partem primum dodecatemorium, et æquinoctium; et mensium initium, et caput circuli, et carceres cursus planetarum vocare solent. Quæ vero hanc partem proxime antecedit, finis mensium, et segmentum duodecimum, et ultimum dodecatemorium, et terminus circuitus planetarum vocatur. Quamobrem, qui primum mensem in ea statuunt, et quartam decimam paschalis festi ex ea deducunt, eos non mediocriter errare affirmamus.

III. Atque hæc opinio non a nobis primum excogitata est; sed a priscis Judæis etiam ante Christi adventum cognita, et ab iis diligenter observata est. Idque ex Philonis, Josephi ac Musei verbis licet cognoscere. Neque ex his duntaxat, verum etiam ex aliis antiquioribus: duobus scilicet Agathobulis, quod

(15) A In ms. erat *acc.* Nescio an sit, ac D cc. an ac c. BUCHER.

(16) *Id est VIII Kalendas.* Ita expresse ms. codex, licet conformiter ad præcedentes numeros legendum esset XI. Credo esse verum antiqui textus vestigium. Id.

(17) *Ἐγχε τολυρ.* Hic subaudiri aliquid manifestum est. Christophorus quidem festum paschale subaudiri existimavit; quod est absurdum. Neque enim Pascha incidit in novilunium primi mensis. Ego vero existimo scribendum esse *ἔχε*: vel certe *ἔχε* in imperativo. VALES. — Græca hæc Anatoliana servavit nobis Eusebius *Hist. eccl.* lib. VII, cap. 32. Ea sistimus inter veterem interpretem Bucherianum, et recentiorem Valesium.

(18) *Τῆ κατ' Αιγυπτίους μὲν Φαμενώθ.* In cod. Med., Fuk. et Mazar. legitur *τῆν*. Sed omnino le-

credendum esset, nisi jactantiae, et, ut verius dicam, dementiae ab omnibus esse ascribendum, nisi nos paulisper orationum tuarum pollicitarum animaret auxilium? quia credimus orationi ac fidei tuæ nihil esse impossibile. Qua confidentia roborati, profundissimum obscurissimæ computationis et improvisum pelagus, consurgentibus undique quæstionibus ac problematibus intumescens, ingrediemur verecundia contempta.

"Ἐχει τολυρ (17) ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τὴν νομηνίαν τοῦ πρώτου μηνός, ἥτις ἀπάσης ἐστὶν ἀρχὴ τῆς ἐνεακαιδεκαετηρίδος· τῆ κατ' Αἰγυπτίους μὲν Φαμενώθ (18) ἔκτη καὶ εἰκάδι, κατὰ δὲ τοὺς Μακεδόνων μῆνας, Δύστρου δευτέρα καὶ εἰκάδι· ὡς δ' ἂν εἴποιεν Ῥωμαῖοι, πρὸ ἑνδεκα Καλανῶν Ἀπριλίῳν. Εὕρισκται δὲ ὁ ἥλιος ἐν τῇ προκειμένῃ Φαμενώθ ἔκτη καὶ εἰκάδι οὐ μόνον ἐπιβάς τοῦ πρώτου τμήματος, ἀλλ' ἤδη καὶ τετάρτην ἡμέραν ἐν αὐτῷ διαπορευόμενος. Τοῦτο δὲ τὸ τμήμα, πρῶτον δωδεκατημέριον καὶ ἰσημερινόν, καὶ μηνῶν ἀρχὴν, καὶ κεφαλὴν τοῦ κύκλου, καὶ ἄφεςιν (19) τοῦ τῶν πλανητῶν δρόμου καλεῖν εἰώθασι· τὸ δὲ πρὸ τούτου, μηνῶν ἔσχατον καὶ τμήμα δωδέκατον καὶ τελευταῖον δωδεκατημέριον, καὶ τέλος τῆς τῶν πλανητῶν περιόδου. Διὸ καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ τιθεμένους τὸν πρώτον μῆνα, καὶ τὴν τεσσαρεσκαδεκάτην τοῦ Πάσχα κατ' αὐτὴν λαμβάνοντας (20), οὐ μικρῶς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἀμαρτάνειν φαμέν.

"Ἔστι δ' οὐχ ἡμέτερος οὗτος ὁ λόγος· Ἰουδαίους δὲ ἐγινώσκετο τοῖς πάλαι καὶ πρὸ Χριστοῦ· ἐφυλάττετο τε πρὸς αὐτῶν (21) μάλιστα. Μαθεῖν δ' ἐστὶν ἐκ τῶν

gendum est τῆ, ut sequentia demonstrant. BUCHER.

(19) *Καὶ ἄφεςιν τοῦ δρόμου.* Hanc vocem non intellexerunt interpretes. Ἄφεςις proprie est transenna, ex qua emittuntur quadrigæ, ut recte notavit Scaliger in notis ad Manilium pag. 126. Primum igitur dodecatemorium vocabatur ἄφεςις, quod ab illo tanquam a carceribus inciperet cursus planetarum. Ἄφεςις ergo idem est quod ἀφετηρία. VALES.

(20) *Κατ' αὐτὴν λαμβάνοντας.* Omnino scribendum est κατ' αὐτό, ut jam pridem conjeceram. Atque ita emendavit Petavius in animadversionibus ad Epiphanium, pag. 190, ubi hunc Anatolii locum diligenter exponit. In quo etiam exponendo egregiam operam navavit Aegidius Bucherius. Id.

(21) *Πρὸς αὐτῶν.* Legeram πρὸς. Nunc vero in quibusdam schedis videtur esse πρὸ Ita in emendand. ad calcem edit. Cantabr.

ἐπὶ Φλωνος, Ἰωσήπου, Μουσαίου λεγομένων· καὶ οὐ μόνον τούτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔτι παλαιότερων· ἀμφοτέρων Ἀγαθοβούλων (22) τῶν ἐπὶ κλην Διδασκάλων· Ἀριστοβούλου τοῦ πάνου (23), ὅς ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα κατελεγμένους τοῖς τὰς ἱερὰς καὶ θείας Ἑβραίων ἐρμηκῆσαι· Γραφὰς Πτολεμαίου τῷ Φιλαδέλφῳ καὶ τῷ τῆσσι πατρὶ, καὶ βιβλίους ἐξηγητικὰς τοῦ Μωυσέως νόμου τοῖς αὐτοῖς προσεφώνησε βασιλευσίν· οὗτοι τὰ ζητούμενα κατὰ τὴν Ἑξοδὸν ἐπιλύοντες, φασὶ δεῖν τὰ διαβατήρια θύειν ἐπίσης ἅπαντας μετὰ ἰσημερινῶν ἐπιρῆν, μεσουντος τοῦ πρώτου μηνός· τοῦτο δὲ εὐρίσκεται, τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ ἡλιακοῦ, ἡ ὥς τινες αὐτῶν ἄνωμασαν, ζωοφόρου κύκλου διεξιόντος ἡλίου.

IV. Quid præterea Aristobulus.

Ὅτι Ἀριστόβουλος προστίθησιν, ὡς εἶη ἐξ ἀνάγκης τῆ τῶν διαβατηρίων ἑορτῇ μὴ μόνον τὸν ἡλίον τὸ ἰσημερινὸν διαπορεύεσθαι τμήμα, καὶ τὴν σελήνην ἕ. Τῶν γὰρ ἰσημερινῶν τμημάτων ὄντων δύο, τοῦ μὲν ἑαρινοῦ, τοῦ δὲ μετοπωρινοῦ, καὶ διαμετροῦντων ἄλληλα· δοθείσης τε τῆς τῶν διαβατηρίων ἡμέρας τῆ ἑσπερασεκαίδεκάτῃ τοῦ μηνός μεθ' ἑσπέραν, ἐστήξεται μὲν ἡ σελήνη τὴν ἐναντίαν καὶ διάμετρον τῷ ἡλίῳ στάσι· ὡσπεροῦν ἐξεστὶν ἐν ταῖς πανσελήνοις ὄραν· ἴσονται δὲ ὁ μὲν κατὰ τὸ ἑαρινὸν ἰσημερινὸν ὁ ἡλῖος τῷ τμήμα· ἡ δὲ ἐξ ἀνάγκης κατὰ τὸ φθινοπωρινῶν ἰσημερινῶν ἡ σελήνη.

V. Certior Christianorum sententia.

Ὅσα πλείστα καὶ ἄλλα πρὸς αὐτῶν λεγόμενα· τοῦτο μὲν πιθανά· τοῦτο δὲ κατὰ τὰς κυριακὰς ἀποδείξεις (24) προΐοντα· δι' ὧν παριστάνειν περῶνται τὴν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Ἀζύμων ἑορτὴν, δεῖν πάντως μετ' ἰσημερινῶν ἄγεσθαι. Παρίημι δὲ τὰς

Philo et Josephus, sed et iis antiquiores Agathobulus, et ab eo eruditus Aristobulus ex Paneade; qui unus ex illis septuaginta senioribus fuit, qui missi fuerunt a pontificibus ad Ptolemæum regem, Hebræorum libros interpretari in Græcum sermonem, quique multa ex traditionibus Moysi proponenti regi percunctantique responderunt. Ipsi ergo, cum quæstiones Exodi exponerent, dixerunt Pascha non prius esse immolandum, quam æquinoctium vernale transiret.

Aristobulus etiam hoc addit: in die Paschæ non solum observandum esse, ut sol æquinoctium vernale transcedat, verum etiam et luna. Cum enim duo sint æquinoctia, inquit, veris et autumnii, æquis spatiis dirempta; et decima quarta die mensis primi ad vespertum sit statuta solemnitas: quando soli opposita (luna) e regione deprehenditur, sicut etiam oculis probare licet; invenitur utique vernalis æquinoctii partem sol obtinens, luna vero contrario autumnalis.

Scio et alia multa ab iisdem tradi, partim probabilia, partim certissimis demonstrationibus conclusa; quibus se putant evidenter ostendere, Pascha et festum Azymorum omnino post æquinoctium esse celebrandum. Verum hujusmodi de-

H. Valesii interpretatio.

Magistri cognominati sunt; et Aristobulo viro præstantissimo, qui unus fuit ex illis septuaginta viris, qui sacra Hebræorum volumina in Ptolemæi Philadelphi et parentis ipsius gratiam Græco sermone interpretati sunt: et qui libros explanationum legis Mosiacæ iisdem regibus nuncupavit. Hi, dum solutiones afferunt quæstionum in Exodum, aiunt cunctos pariter Pascha immolare debere post æquinoctium vernum in medio primi mensis. Id autem contingit, cum sol primam partem solaris, aut, ut quidam nominant, zodiaci circuli percurrit.

IV. Addit præterea Aristobulus, in celebranda paschali festivitate necessario id requiri, ut non modo sol, sed et luna segmentum æquinoctiale percurrat. Nam cum duo sint segmenta æquinoctialia, alterum vernum, alterum autumnale; eaque ex diametro sibi vicissim opposita; cumque quarta decima dies mensis ad vespertum paschali festo assignata sit: luna quidem ex adverso soli consistet, quemadmodum videre est in pleniluniis. Ac sol quidem vernum æquinoctiale segmentum obtinebit: luna vero segmentum autumnalis æquinoctii necessario occupabit.

(22) Ἀμφοτέρων Ἀγαθοβούλων. Duos fuisse Agathobulos cognomento Doctores, scribit Anatolius. Sed quod eos Philone et Josepho vetustiores facit, vereror ne opinione sua falsus sit. Nam Agathobulus philosophus floruit temporibus Adriani, ut scribit Eusebius in *Chronico*, et ex illo Georgius Syncellus. VALES.

(23) Ἀριστοβούλου τοῦ πάνου. Rufinus *Aristobulum ex Paneade* interpretatur, gravi errore. Sed Rufinum nihil moror, cuius versio innumeris mendis referta est. Miror Scaligerum, qui animadversionibus Eusebianis, pag. 130, Anatolii verba ex præva Rufini interpretatione corrigenda esse censuit. Bæda quoque in lib. *De ratione computi*, prævam Rufini interpretationem secutus ita scribit: *Sicut eorum antiquiores Agathobulus, et ab eo eruditus Aristobulus et Paniada, qui unus ex illis septuaginta senioribus fuit, qui missi fuerant a pontificibus, etc.* Videtur Bæda existimasse Paniadam no-

men fuisse proprium scriptoris Judæi: quia scilicet in codice Rufini quo utebatur, scriptum erat *Aristobulus et Paneada*, quomodo etiam legitur in vetustissimo codice Parisiensis Ecclesiæ qui penes me est, et in Corbeiensi non minoris vetustatis codice, qui nunc est in bibliotheca S. Germani. Cæterum quod hunc Aristobulum unum fuisse ex Septuaginta senioribus scribit Anatolius, id jam pridem refutavit Scaliger in eo loco quem citavi. Porro hic Aristobulus διδάσκαλος etiam cognominatus est, ut scribitur in lib. II Machabæorum cap. 1, eo quod Ptolemæi regis magister fuisset. Neque enim assentior Scaligero, qui hunc Aristobulum cuius mentio fit in historia Machabæorum, distinguit ab illo Peripatetico philosopho, qui suus in legem Moysi commentarios Ptolemæo Philometori nuncupavit. Id.

(24) Κυριακὰς ἀποδείξεις. Christophorus vertit *ratas*: sic κυριαὶ δόξαι dicuntur a Græcis. Rufinus *validissimas assertiones* vertit. Id.

monstrationum copiam exigere prætermittimus, quibus velamen Mosaicæ legis ablatum est : et quibus revelata jam facie Christum, Christique doctrinam et passionem tanquam in speculo deinceps intueri licet. Cæterum primum mensem apud Hebræos circa æquinoctium incipere manifeste vincitur, vel ex iis præceptis quæ in libro Enoch leguntur.

VI. *Pascha non nisi post transactum æquinoctium celebrandum.*

Et ideo in hac concordatione solis et lunæ Pascha non est immolandum, quia quandiu in hoc cursu deprehenduntur, tenebrarum potestas non est victa; et quandiu æqualitas inter lucem et tenebras perdurat, nec a luce diminuta, Pascha non esse immolandum ostenditur. Idcirco ergo post æquinoctium Pascha immolari præcipitur, quia XIV luna ante æquinoctium, et in æquinoctio totam noctem non implet. Post æquinoctium vero luna XIV una die adjecta, quod est æquinoctii transgressus, licet ad verum lumen, id est ortum solis et diei principium non pertenderit; tamen post se tenebras non derelinquet. Ideo ergo septem dies azymorum ad immolandum Pascha Moysi a Domino custodiri jubentur, ut in ipsis nulla tenebrarum potestas lucem supergredi inveniatur. Et licet quatuor noctium initium tenebrescat, id est XVII et XVIII et XIX, et XX, tamen vigesima luna tenebras extendi usque ad noctis medium ante exorta non permittit.

VII. *Pascha immolari luna XXII non vult Anatholius.*

Nobis autem, quibus impossibile est ut hæc omnia uno eodemque tempore apte veniant, id est luna XIV et dies Dominica, æquinoctio transacto; et quos necessitas Dominicæ resurrectionis constringit, ut in die Dominica Pascha immolemus; conceditur ut usque ad vicesimam lunam principium nostræ solemnitatis extendamus. Quia vicesima luna licet totam noctem non impleat, tamen in secunda vigilia exorta majorem noctis partem illuminat. Certe si usque ad duarum vigiliarum terminum, quod est noctis medium, ortus lunæ tardaverit, non lux tenebras, sed tenebræ lucem superant. Quod certum est in Pascha non esse possibile, ut aliqua pars tenebrarum luci dominetur: quia solemnitas Dominicæ resurrectionis lux est;

Α τοιαύτας τῶν ἀποδείξεων ἕλας ἀπαιτῶν (25), ὧν περιήρηται μὲν τὸ ἐπὶ τοῦ Μωϋσέως νόμου κάλυμμα· ἀνακεκαλυμμένῳ δὲ τῷ προσώπῳ λοιπὸν ἦδη Χριστὸν καὶ τὰ Χριστοῦ δεῖ καταπτερίζεσθαι μαθηµατὰ τε καὶ παθήµατα. Τοῦ δὲ τὸν πρῶτον παρ' Ἑβραίοις μῆνα περὶ ἰσηµερίαν εἶναι, παραστατικὰ καὶ τὰ ἐν τῷ Ἐνώχ (26) μαθηµατὰ.

et non est communicatio luci cum tenebris. Et si in tertia vigilia luna scanderit, non est dubium lunam XXII vel XXIII lunam exortam, in qua verum Pascha non est possibile immolari. Nam qui hac ætate lunæ Pascha definiunt posse celebrari, non solum illud auctoritate divinæ Scripturæ affirmare non possunt, sed et sacrilegii et contumaciæ crimen, et animarum periculum incurrunt; dum affirmant veram lucem posse immolari cum aliqua dominatione tenebrarum, quæ omnibus dominetur.

VIII. *Contra quosdam Galliæ computistas, qui luna XXI et XXII Pascha legitimum sanciebant.*

Igitur non est huic assertioni contrarium, sicut quidam Galliæ partis computarii affirmant, illud quod in Exodo legitur: *Primo mense, XIV die mensis primi ad vesperum comedetis azyma, usque ad vicesimum primum diem mensis ad vesperum. Septem diebus fermentum non inveniatur in domibus vestris*¹. Unde affirmant Pascha in vicesima prima luna posse immolari; intelligentes, quod si luna XXII adjecta fuerit, VIII dies azymorum inveniantur. Quod in Veteri quidem Testamento non potest probabiliter inveniri, Domino per Moysem præcipiente: *Septem diebus comedetis azyma*². Nisi forte ab eis decimus quartus dies in azymis cum Paschæ immolatione non annumeretur; contra Evangelii dictum, dicentis: *Prima autem die azymorum accesserunt discipuli ad Jesum*³. Quin dubium non est, quin XIV dies sit, in quo discipuli Dominum interrogaverunt secundum morem antiquitus sibi constitutum: *Ubi vis paremus tibi comedere Pascha?* Sed ideo hanc adjunctionem affirmant, qui in hoc errore decipiuntur, quia nesciunt, XIII et XIV, XIV et XV, XV et XVI, XVI et XVII, XVII et XVIII, XVIII et XIX, XIX et XX, XX et XXI, lunam probatissime in uno die inveniri. Omnis namque dies in lunæ computatione, non eodem numero quo mane initiatur, ad vesperum finitur: quia dies quæ

¹ Exod. XII, 18, 19. ² Ibid. 15; Levit. XXIII, 6.

³ Matth. XXVI, 17; Marc. XIV, 12; Luc. XXII, 7.

(25) ἕλας ἀπ' αὐτῶν. Nostri quinque codices uno consensu scriptum habent ἕλας ἀπαιτῶν· sed in codice Regio eadem manu adnotatur, scribendum esse ἀπ' αὐτῶν. Certe ἀπ' αὐτῶν legendum esse, ex sequentibus apparet. Nisi enim ita legeris, quo referes ea, quæ sequuntur verba, ὧν περιήρηται, etc.? Sed nunc re attentius examinata, scribendum censeo ἕλας ἀπαιτῶν· ὧ περιήρηται, etc. Idque et sensus, et syntaxeos ratio postulat. VALES.

(26) Ἐν τῷ Ἐνώχ. Liber Enoch citatur a Juda in Epistola canonica. Erat liber apocryphus, nec inter canonicos Hebræorum libros receptus. Sed tamen apostoli, eorumque exemplo antiqui Patres, testimonia ex apocryphis proferre non dubitarunt: ea scilicet, quæ ad astruendam veritatem facerent, ex iis eligentes. Vide Georgium Syncellum in *Chronico*, ubi luculentum fragmentum affert ex libris Enoch. Id.

mane in luna, id est usque ad sextam et dimidium horæ, xiii annumeratur, eadem ad vesperum xiv invenitur. Unde ergo et Pascha usque ad xxi in vesperum extendi præcipitur; quæ mane sine dubio, id est usque ad eum quem diximus horarum terminum, xx habebatur. Computa ergo a fine xii lunæ, quod est initium xiv, ad finem vicesimæ, unde et xxi principium inchoatur; et invenies septem tantum dies azymorum, in quibus verissimam Pascha Domini ducatu præfinitum est immolari debere.

IX. Contra eos qui tres ante Cæsaris æquinoctium dant Paschati dies.

Sed quid mirum, si in xxi luna erraverint, qui tres addiderunt dies ante æquinoctium, in quibus Pascha immolari posse definiunt? Quod certum omnimodis est putari absurdum, cum apertissimis Judæorum historiographis, et LXX Senioribus evidenter definitum sit, Pascha in æquinoctio celebrari non posse.

X. Asiaticorum mos Pascha xiv luna celebrandi quavis feria, contra Petri et Pauli auctoritatem. Victor et Irenæus.

Sed illis nihil arduum fuit, quibus licitum erat omnibus, quando xiv luna post æquinoctium advenisset, Pascha celebrare. Quorum exemplum sequentes usque hodie omnes Asiæ episcopi (quippe qui et ipsi ab auctore irreprehensibili, Joanne scilicet evangelista, et pectoris Domini incubatore, doctrinarum sine dubio spiritualium potatore, regulam susceperunt), indubitanter omnibus annis, quando xiv luna adfuisset, et agnus apud Judæos immolaretur, æquinoctio transvadato, Pascha celebrabant: non acquiescentes auctoritati quorundam, id est Petri et Pauli successorum; qui omnes Ecclesias in quibus spiritalia Evangelii semina severunt, solemnitatem resurrectionis Domini in die tantum Dominica posse celebrari docuerunt. Unde et contentio quædam exorta est inter eorum successores, Victorem scilicet Romanæ urbis eo tempore episcopum, et Polycratem qui tunc in episcopis Asiæ primatum gerere videbatur. Quæ ab Irenæo tunc Galliæ partis præsule rectissime pacata est; utriusque partibus in sua regula perseverantibus, nec a cœpto antiquitatis more declinantibus. Illi quidem in xiv die mensis primi diem Paschæ observabant, secundum Evangelium, ut putabant, nihil omnino extrinsecus addentes, sed fidei regulam per omnia conservantes. Hi autem Dominicæ passionis diem transeuntes, ut tristitia ac mœrore repletum, confirmant, ne liceat aliquando, nisi in die Dominica in qua resurrectio Domini a morte facta est, et in qua nobis exorta est sempiternæ causa lætitiæ, Dominicum Paschæ celebrare mysterium. Aliud enim est secundum quod ab Apostolo, imo a Domino præceptum est, cum contristato contristari, et cum cruce passo compati, ipso dicente: *Tristis*

est anima mea usque ad mortem ⁶; aliud cum victore inimicum antiquum triumphante, ac summo triumpho devicto adversario lætante collætari, ipsomet præcipiente: *Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam quam perdideram* ⁵.

XI. Gemina luna xvi et xvii in Christi resurrectione.

Illud autem quod modo nobis innuunt, quod transeuntes lunam xiv principium Paschæ lucidum celebrare non possumus, nos non movet neque conturbat. Licet enim, usque ad vicesimam lunam principium Paschæ extendi, illicitum esse definiant; tamen usque ad xvi et xvii, quæ in eadem die eveniunt in qua Dominus resurrexit a mortuis, protelari debere, negare non possunt. Sed nos usque ad xx lunam propter diem Dominicam melius extendi Pascha decernimus, quam propter xiv lunam diem Dominicam anticipare; in qua nobis in principio lux, et nunc in fine omnium bonorum præsentium commoda et auspicia futurorum ostensa sunt. Quia non minore laude Dominus diem vicesimum prosequitur, quam decimum quartum. In Levitico namque ita præcipitur: *Mense primo, decimo quarto die mensis hujus ad vesperum phase Domini est. Et decimo quinto die mensis hujus solemnitas azymorum Domini est. Septem diebus azyma comedetis. Dies primus erit vobis celeberrimus et sanctus. Omne opus servile non facietis in eo. Dies autem septimus erit vobis celebrior et sanctior. Omne opus servile non facietis in eo* ⁷. Et idcirco confirmamus, nihil culpæ contraxisse eos ante tribunal Christi, qui in hunc diem initium solemnitatis Paschæ extendi debere censuerunt. Maxime cum tribus angustiis coarctamur; id est ut in die Dominica solemnitatem Paschæ venerantes, æquinoctio transvadato, xx lunam non excedamus.

XII. Quorundam objectio, non posse Pascha spatio xix annorum semper in Dominica inveniri. Anatholii responsio.

Sed hoc ab aliis sapientibus et acutissimis viris impossibile esse definitur, quod in illo angusto et brevissimo xix annorum circuli spatio, Pascha verissimum, id est in die Dominica, æquinoctium transgrediens inveniat. Sed nos ut manifestius fiat hoc, quod illis incredulitatem inducit, illum quem diximus annorum circulum, cum lunæ cursibus ponemus; computatis ante diebus, quibus reciprocis cursibus involvitur annus, in Kalendis, et Idibus, et Nonis, et solis ascensu et descensu.

XIII. Lunæ ætas in Calendario Juliano expansa.

Januarius in Kalendis, una dies, luna prima. In Nonis quinta dies, luna 5. In Idibus, 13 dies, luna 13. In pridie Kalendas Februarii, 31 dies, luna 1. In Kalendis Februarii, 32 dies, luna 2. In Nonis, 36 dies, luna 6. In Idibus, 44 dies, luna 14. In pri-

⁵ Matth. xxvi, 38. ⁶ Luc. xv, 6 ⁷ Levit. xxiii, 5-7.

die Kalendas Martii, 59 dies, luna 29. Kalendis A Martii, 60 dies, luna 1. In Nonis, 66 dies, luna 7. In Idibus, 74 dies, luna 15. In pridie Kalendas Aprilis, 90 dies, luna 2. Kalendis Aprilis, 91 dies, luna 3. In Nonis, 93 dies, luna 7. In Idibus, 103 dies, luna 15. In pridie Kalendas Maii, 120 dies, luna 5. Kalendis Maii, 121 dies, luna 4. In Nonis, 127 dies, luna 10. In Idibus, 135 dies, luna 18. In pridie Kalendas Junii, 151 dies, luna 3. Kalendis Junii, 152 dies, luna 5. In Nonis, 153 dies, luna 9. In Idibus, 164 dies, luna 17. In pridie Kalendas Julii, 181 dies, luna 5. Kalendis Julii, 182 dies, luna 6. In Nonis, 188 dies, luna 12. In Idibus, 196 dies, luna 20. In pridie Kalendas Augusti, 212 dies, luna 5. Kalendis Augusti, 213 dies, luna 7. In Nonis, 217 dies, luna 12. In Idibus, 225 dies, luna 19. In pridie Kalendas Septembris, 243 dies, luna 7. Kalendis Septembris, 244 dies, luna 8. In

Nonis, 248 dies, luna 12. In Idibus, 256 dies, luna 20. In pridie Kalendas Octobris, 273 dies, luna 8. Kalendis Octobris, 274 dies, luna 9. In Nonis, 280 dies, luna 15. In Idibus, 288 dies, luna 23. In pridie Kalendas Novembris, 304 dies, luna 9. Kalendis Novembris, 305 dies, luna 10. In Nonis, 309 dies, luna 14. In Idibus, 317 dies, luna 22. In pridie Kalendas Decembris, 334 dies, luna 10. Kalendis Decembris, 335 dies, luna 11. In Nonis, 339 dies, luna 15. In Idibus, 347 dies, luna 23. Pridie Kalendas Januarii, 365 dies, luna 11. Kalendis Januarii, 366 dies, luna 12.

XIV. *Tabula paschalis Anatolii.*

Nunc autem post computationem dierum et lunæ cursum ostensum, quibus in finem usque volvitur totus, annorum circuli principium inchoandum est. *Hoc Pascha a vi Kalendas Aprilis, usque in ix Kalendas Maii.*

ÆQUINOCTIUM.	LUNA.	PASCHA.	LUNA.
1. <i>Sabbato.</i>	XXVI.	XV. <i>Kalend. Maii,</i>	XVIII.
2. <i>Dominica.</i>	VII.	<i>Kalendis Aprilis.</i>	XIV.
3. <i>II. Feria.</i>	XVIII.	XI. <i>Kalendas Maii.</i>	XVI.
4. <i>III. Feria.</i>	XXIX.	<i>Idibus Aprilis.</i>	XIX.
5. <i>IV. Feria.</i>	X.	IV. <i>Kalend. Aprilis</i>	XIV.
6. <i>V. Feria.</i>	XXI.	XIV. <i>Kalend. Maii.</i>	XVI.
7. <i>Sabbato (27).</i>	II.	VI. <i>Kalend. Aprilis.</i>	XVII.
8. <i>Dominica.</i>	XIII.	<i>Kalendis Aprilis.</i>	XX.
9. <i>II. Feria.</i>	XXIV.	XVIII. <i>Kalend. Maii.</i>	XV.
10. <i>III. Feria.</i>	V.	VIII. <i>Idus Aprilis.</i>	XV.
11. <i>IV. Feria.</i>	XVI.	IV. <i>Kalend. Aprilis.</i>	XX.
12. <i>V. Feria.</i>	XXVII.	III. <i>Idus Aprilis.</i>	XV.
13. <i>VI. Feria.</i>	VIII.	III. <i>Nonas Aprilis.</i>	XVII.
14. <i>Sabbato.</i>	XX.	IX. <i>Kalend. Maii.</i>	XX.
15. <i>Dominica.</i>	I.	VI. <i>Idus Aprilis.</i>	XV.
16. <i>II. Feria.</i>	XII.	II. <i>Kalend. Aprilis.</i>	XVIII.
17. <i>IV. Feria (28).</i>	XXIII.	XIV. <i>Kalend. Maii.</i>	XIX.
18. <i>V. Feria.</i>	IV.	II. <i>Nonas Aprilis.</i>	XIV.
19. <i>VI. Feria.</i>	XV.	VI. <i>Kalend. Aprilis.</i>	XVII.

XV. *Cæsariensis synodi limes ab Anatolio rejectus.*

Hic circulus XIX annorum a quibusdam Africanis rimariis qui ampliores circulos conscripserunt, non probatur, quia eorum suspitionibus ac opinionibus videtur satis esse contrarius. Quippe qui has in suo numero rationes probatissimas componunt, principium quoddam Paschæ finemque componentes, id est ne ante XI Kalendas Aprilis, nec post vicesimam primam lunam et XI Kalendas Maii, Pascha immolandum esse. Quos terminos non solum non sequendos, sed etiam detestandos ac succidendos esse decernimus. Cum in veteri quidem lege hoc solum custodiri debere decernerit, uti ne ante transgressum vernalis æquinoctii in quo autumnalis novissima pars vincitur, decima quarta die mensis primi, qui non diei sed lunæ orsibus computatur, Pascha immoletur. Quod quidem, ut

(27) *Sabbato.* Hic primum Anatolius bissextum admittit. BUCHER.

C Domini jussione sancitum est et catholicæ fidei conveniens in omnibus, anticipari illicitum ac periculosum esse, omni sapienti non dubium est. Et idcirco hoc solum satis est omnibus sanctis et catholicis viris custodire, ut plurimorum diversis opinionibus prætermittis, intra terminos quos exposuimus, solemnitate Dominicæ resurrectionis concludant.

XVI. *De solis ascensu ac descensu. Quatuor anni cardines ex Anatolii sententia Cæsarianis respondent.*

Cæterum quod tuæ epistolæ subjeceras, ut solis ascensum descensumque qui in diminutione dierum ac noctium conficitur, huic opusculo insinuare conarer, hoc modo inchoatur atque consumitur. Per XV dies et horæ dimidium sole ascendente per singula momenta, id est per IV in una die, ab VIII Kalendas Januarii, in VIII Kalendas Aprilis hora

(28) *IV Feria.* Bissextum secundum hic agnoscit Anatolius. Id.

diminuantur, in qua consumuntur XII horæ et assis, id est prima pars ex XII particulis. In qua die ad vesperum, si luna XIV accidisset, agnus apud Judæos immolabatur. Sin autem excedens numerus, XV vel XVI luna fuisset inventa, in vespere ejusdem diei in XIV die secundæ lunæ eodem mense natæ ad vesperum Pascha celebrabatur; septem diebus comedentes azyma, usque ad diem XXI in vesperum. Nobis ergo similiter si eveniat, ut VII Kalendas Aprilis et dies Dominica et Luna XIV inveniantur, XIV Pascha celebrandum est. Sed et si XV vel XVI, et usque ad XI luna fuerit inventa, pro reverentia Dominicæ resurrectionis quæ in die Dominica facta est, nobis similiter celebrandum est; ita tamen ut principium Paschæ finem solemnitatis eorum, id est vicesimam lunam, non excedat. Et ideo non parum deliquisse

A lendas Januarii, simili numero horarum ac momentorum finitur. Ita ut VIII Kalendas Januarii horam et horæ dimidium hora habeat. Eo usque namque dies et nox diminuuntur. Et XII horæ quæ in vernali æquinoctio in principio Domini dispensatione constitutæ sunt, in VIII Kalendas Julii nocte diminutæ, sole ascendente per singulos quos supra diximus gradus XVIII, in duodecimo longiori spatio reperiantur adjunctæ. Et iterum XII horæ quæ in autumnali æquinoctio solis descensu replentur, in VIII Kalendas Januarii sex horæ in XII divisæ inveniuntur disjunctæ, nocte XVIII in XII divisas tenente. Quæ in VIII Kalendas Julii similiter VI in XII partitas tenebat.

XVII. Operis conclusio.

B XVII. Hoc autem non ignores, quod ista quatuor quæ diximus temporum confinia, licet mensium sequentium Kalendis approximantur, unumquodque tamen medium temporis, id est verni et æstatis, autumnii et hiemis teneat. Et non exinde temporum principia inchoantur, unde mensium Kalendæ initiantur. Sed ita unumquodque tempus inchoandum est, ut a prima die veris tempus æquinoctium dividat; et æstatis VIII Kalendas Julii, et autumnii VIII Kalendas Octobris, et hiemis VIII Kalendas Januarii similiter dividitur.

ÆGIDII BUCHERII

In S. Anatolii Alexandrini Canonem Paschalem Commentarius.

CAPUT PRIMUM.

Sine genuinus Anatolii Canon Paschalis, Græce scriptus, a Rufino Latine redditus. Rationes cur ejusmodi Canon Anatolii non videatur. Ipsum Anatolio tribuunt Eusebius, Beda, Colmannus, Wilfridus. Beda ex hoc Canone complura ad verbum citat.

Anatolium, genere Alexandrinum, Græce Canonem suum scripsisse nemo dubitat. Et dubium omne eximit Eusebius, qui bonam hujus partem Græce citat. Versionem hanc Latinam Rufino æque omnes ascribunt, eoque parum accuratam, nec satis fidam existimant. Sane Græca, quæ libro VII, cap. 26 (32) *Historiæ suæ ecclesiasticæ* feliciter inseruit Eusebius, et Rufiniani uberiora sunt, et aliter subinde clariusque concipiuntur; ut vel prima comparatione cuiusvis perspicuum est. Hoc nomine non nego, labem nonnullam in hujusce Canonis textum irrepere potuisse. Sed quæstio est an textus iste, seposita Rufini parum certa interpretatione, genuinus alius ac verus sit Anatolii fetus, quem Eusebius *Canonem de Paschate*, Hieronymus *Volumen super Pascha*, vocant.

Ex principiis quidem sane paradoxis, præterque communem eorum qui de Paschate Christiano scripserunt opinionem constitutis, quæ *Canon* hic præ se fert, videri forte possit adulterinus et suppositivus; et alterius potius quam Anatolii tam laudati, tam catholici scriptoris. Ut ex multis hic interim pauca seligam: Paschæ Dominicam luna quarta

C decima nullo scrupulo indicit, in quo cum Quartadecimanis, seu Tessareskædecatis ab Ecclesia rejectis, facit: etsi id illi perpetuum non sit; nec nisi ter toto decemnovennali cyclo recurrat. Præterea eandem Paschatis Dominicam a XIII luna, saltem exeunte, in XI duntaxat diffundit; tametsi Scriptura, et cum ea Alexandrini inter quos studuit Anatolius, a XIV in XXI aperte propagent; Latini in vicesimam quoque secundam extendere nihil vereantur. Ad hæc litteras Dominicales et bissextum, aliave pleraque tam confuse constituit, ut non docti alicujus et sancti Patris, qualem supponunt omnes Anatolium; sed rudis et ignari, forteque a veritate catholica devii scriptoris potius esse videatur. De quo plura mox capite tertio.

D Germanum nihilominus Anatolii partum fortius hæc evincunt. Primo Eusebii Cæsariensis qui eum videre potuit, auctoritas, quique non exile *Canonis* hujusce fragmentum Anatolii nomine profert, plane huic opusculo conforme, nisi ubi fides vacillat interpretis. Idem facit et Beda, initio libelli *De æquinoctio et de ratione temporum*, capite quarto. Deinde Colmannus Scotorum episcopus, apud eundem Bedam libro III *Historiæ Anglorum ecclesiasticæ* capite 25, Anatolium virum, ut ait, sanctum et in historia ecclesiastica laudatissimum, ab XIV luna ad XX Pascha celebrandum tradidisse asserit. Quod etiam catholicus Anglorum presbyter Wilfridus, contra Colmannum pro Paschate Alexandrino disputans, non modo admittit, sed et insuper ab XIII luna ad vesperum subinde Pascha Scotos inchoare

exprobat, quod ex hujusce *Canonis Anatoliani* rationibus nonnunquam effici necessum est. Denique Beda ipse plerumque ad verbum ex hoc *Canone* sæpius exscribit, et Anatolio attribuit. Nam primum loto fere de æquinoctio libello, ita de Anatolii in figendo æquinoctio sententia disputat, ut quivis facile pervideat, isthæc eum non aliunde quam ex hoc etiam mendoso corruptoque *Canone Latino* haurire potuisse. De quo nos uberius capite sequenti. Rursum idem Beda *De ratione temporum*, capite 40, disertissime saltum lunæ abs Anatolio, non in fine vel capite cycli decemnovennalis, sed anno ejus decimo quarto qui est ultimus ogdoadis, collocari scribit: *Faciens, inquit, illam ascendere (seu saltare) in æquinoc:io, de octava in vigesimam.* Quod idem plane *Canonis* hujus exhibet diagramma.

Denique clarissime idem Beda. eodem libro *De ratione temporum*, cap. 55, *Canonem* hunc Anatolianum verbis hisce confirmat: *Sed et homo Ecclesiæ sanctus Anatolius, in opere suo paschali, cum de æquinoctiis et solstitiis, deque horarum ac momentorum incrementis subtilissime disputasset, ita disputationem suam, simul et ipsum libellum terminavit: « Hoc autem non ignores, quod ipsa quatuor quæ prædiximus, temporum confini, licet mensium sequentium Kalendis approximentur, unumquodque tamen medium temporum, id est veris et æstatis, autumnii et hiemis teneat, et non exinde temporum confinia inchoentur, unde mensium Kalendæ initiantur. Sed ita unumquodque tempus inchoandum est, ut a prima die veris tempus æquinoctium dividat; et æstatis, viii Kalendas Julii; et autumnii, viii Kalendas Octobris; et hiemis, viii Kalendas Januarii similiter dividat.* Hæc ille. Quæ plane eadem et extrema sunt hujusce *Canonis* nostri verba, cui proinde non parvam fidem astruunt.

Quæ autem hic in contrarium afferuntur argumenta, infra capite tertio commodius excutientur.

CAPUT II.

Quo Martii Juliani die æquinoctium figat Anatolius. Putant plerique fixisse xi Kal. Aprilis. Verius tamen fixisse demonstratur cum Cæsare viii Kal. Aprilis. Refellitur ratio contraria. An Anatolius ex Ptolemæi opinione loquatur. Videntur Alexandrini æquinoctium civile viii Kal. Aprilis cum Cæsare retinuisse, usque ad Nicænam synodum circiter.

Quætionem nanc non hodie primum, sed ab antiquis jam inde temporibus motam, satis intelligimus ex Bedæ *De æquinoctio* vernali libello. Sunt, ait, qui contendunt Anatolium in hac sententia (nempe de æquinoctii die) nequaquam undecimum, sed octavam Kalendarum Aprilium diem posuisse. Et tamen ex hodiernis scriptoribus vix unum videas, qui non pro indubitato supponat, æquinoctium ex Anatolii mente, xi Kalendas Apriles, seu xii Martii Juliani committi. Probant verbis ipsius: *Est ergo in primo anno initium primi mensis (paschalis scilicet) quod est xix annorum circuli principium, secundum Ægyptios quidem, mensis Phamenoth, xxvi die; juxta Macedones vero, Dystri mensis xxii; ut autem Romani loquuntur, undecimo Kalendas Apriles, etc.* Sed verba hæc esse corrupta jam ostendam.

Dico igitur, Anatolii sententiam hic, Cæsaris sive Sosigenis esse planissime; diem nimirum æquinoctii committi, Phamenoth xxix, Dystri xxv, viii Kalendas Apriles, seu Martii xxv. Id tribus maxime claris et incorruptis textis ipsius Anatolii locis efficitur. Primo dicit: *Isto die xxvi Phamenoth sol non modo primum Signiferi segmentum ingressus reperitur, sed etiam quartam jam in illo diem percurrisse.* Sane Anatolii ævo, circa annum Christi vulgarem et hodiernum 276, quo hæc ab eo elucubrata existimo, astronomicum veris æquinoctium,

A seu ipsam circulozodiaci et æquinoctialis intersectionem, in xxi aut xxi Martii Juliani diem (qui cum xxv et xxvi Phamenoth concurrunt), incurrisse nemo negaverit. Quomodo ergo sol, ex Anatolii sensu tam clare hic expresso, quartam in Ariete diem tunc percurrisse potuit? At si pro xxvi Phamenoth, seu Martii xxii, substituas, ut decet, xxix Phamenoth, Martii xxv, plane verum erit, solem in primo zodiaci segmento, quod Arietem appellamus, quartam jam diem omnino percurrisse, aut quintam percurrere. Et Anatolii sensus erit, ipsam circulozodiaci intersectionem Martii xxi potius quam xxii committi, quod ab Alexandrinis, ut reor, hauserat, qui paucis post annis id publice tenuerunt.

Secundo, addit hoc eodem opusculo, § 8: *Sed quid mirum, si in xxi luna erraverint, qui tres addiderunt dies ante æquinoctium, in quibus Pascha immolari posse definiunt? Quod certum est omnimodis etiam putari absurdum.* Per eos, qui tres ante æquinoctium dies addiderunt, Cæsariensis in Palestina concilii Patres Anatolius hic intelligit. Qui licet diem æquinoctii civilis in Martii vicesimo quinto et ipsi agnoscerent; tres tamen prævios dies quibus Christus post institutum venerabile sacramentum comprehensus, passus et sepultus fuit, extra limitem paschalem excludi noluerant. Nec enim alii de quibus id dici possit, occurrunt. Nam Judæi et Christianorum primi, Latini saltem, qui ad Martii xviii, ut dixi, primum solis in Arietem incessum affixerant, non tantum tres, sed septem dies addiderant. Anatolium igitur, si absurde, ita enim inuiv, prævios tres ad hactenus usurpatum civile æquinoctium dies additos existimat, in prisco Cæsaris æquinoctio, quod cum xxv Martii componebatur, hæere necessum est, non illud Martii xxii deligere. Quod argumentum sane validum, Beda quoque suo illo de *Æquinoctii* die opusculo profert, et quidem ex eorum qui jam tum nobiscum sentiebant, objectione ac sensu.

Tertius isque palmaris, Anatolii locus est § 8, ibi enim per omnes cycli sui decemnovennalis annos, æquinoctii quoque sui diem feriamque determinans, semper ad Martii xxv, nunquam ad xxi fixus ac firmus hæret, ut in ejus tabula videre potes. Cumque sæpius repetat, Pascha nunquam nisi transmissa jam æquinoctio rite celebrari posse, id ipse tanta religione penecque superstitione observat, ut citimum Pascha Dominicum non vii seu postridie æquinoctii Cæsariani, sed vi primum Kalendas Apriles indicat. Credo, quo certius æquinoctii diem in Paschalis sui sanctione transmitteret, tantoque lux tenebris dominaretur. Ita nihil certius, quam æquinoctium cum Martii xxv abs Anatolio compositum.

Adversariorum ratio, ex Anatolii verbis hausta, satis jam olim ab aliis, teste Beda, rejecta est, cum dixerunt, Eusebium (seu quem alium) cum hanc Anatolii lucubrationem in Historia ecclesiastica refert, diem pro die mutasse; et quod cætera bene posita videret, uno verbo corrigere voluisse, quod in ea minus perfecte dictum conspexerat. Ne illum videlicet quem laudare proposuerat, palam notabilem monstraret, si ejus pura verba, et, ut ipse scriperat, suis inderet Historiis. Scio Bedam istud sibi de Eusebio persuadere non posse. Sed nos similia multa Græculorum fuisse scimus ingenia, hæresi præsertim infectorum, cujusmodi fuisse Eusebium clare docet Baronius. Neque magis urget, quod subdit idem Beda: mirum, si Victorem Capuanum, qui et ipse xi, non viii Kalendas Apriles in Anatolio legit, talis impostura latuerit. Nam non Victorem modo, in ea adhuc ætatis illius caligine, sed et plerosque acutissimos hujus ævi doctissimos scriptores eadem impostura fefellit. Anatolium laudare volebat Eusebius. Non poterat, nisi aut æquinoctium male ab Nicæna synodo fixum diceret; aut

Anatolii textum ad synodi sententiam saltem proxime revocaret. Posteriori priore facilius et acceptius credit. Nec vero desunt etiamnum aliqua corruptionis illatæ vestigia. Nam codex manuscriptor ex quo hæc exscriptus, viii *Kalendas Aprilis*, ex vera ac prima lectione, non xi, clare exhibet. Tametsi xxii Dystri diem ex prava correctione retineat.

Cæterum cur Eusebius, aut si quis alius, Anatolium corrigere aggressus, xxii potius, quam xxi Martii, pro xv substituerit, non satis pervideo. Nicæna siquidem synodus ad Martii xxi seu xii, non xi *Kalendas Aprilis* æquinoctium afflixit, et ita deinceps Ecclesia retinuit. Quin ita quoque sensisse videtur Anatolius, quando ipsa Martii xxv, qua suum ille civile figit æquinoctium, solem in primo dodecatemorii segmento, quartam jam diem *διαπορεύεσθαι* seu prætergressum esse ac superasse aperte scribit, innuens quintam tunc percurrere. Neque satisfaciunt, qui dicunt Ptolemæi opinionem videri secutum Anatolium. Cur enim ille, si scriptoris ethnici et 130 annis anterioris opinionem sequeretur, solem xxv Martii quartam dodecatemorii primi partem jam *percurrisse*, et non potius ex ejusdem sensu *percurrere* dixisset? An tantus vir in tam acri studio ad coeli et horologiorum motus non attenderit? Verum quidquid de hoc subsit (parum enim interest), certum est Anatolium non in primo primi segmenti gradu æquinoctium civile constituere; sed vel in quinto, ut nos quidem probabilis existimamus; vel certe, ut alii, in quarto; sicut Cæsarem et Metonem in octavo, et Eudorum ex Gemini sententia in sexto constituisse, supra in tractatu *De Judæorum anno* capite tertio declaravimus.

Priusquam caput hoc finio, consideret hic mecum lector, num Alexandrinæ scholæ doctores æquinoctium civile in Martii xxv huc usque non retulerint, quando, qui inter eos non infimus erat Anatolius, tam tenaciter eo die retinet; tametsi quinto (saltem quarto) primi dodecatemorii gradui respondere pervideat. Quod si est, tunc quoque dicendum Alexandrinum patriarcham Dionysium, vix undecim annis ante hanc Anatolii lucubrationem falso functum, octaeteridem suam paschalem ad hunc æquinoctii Cæsariani, non Nicæni aut Ptolemæici, diem adaptasse: siquidem ante æquinoctium et ipse Pascha celebrari non vult, ut supra monuimus.

CAPUT III.

Termini paschales et aliquot paradoxa Anatolii. Paradoxa in sole; in litteris Dominicalibus; in luna. Principium cycli illius diversum; item saltus lunæ. Diversus aureorum numerorum situs; diversa lunæ ætas. Quid hic Beda opinari videatur. Diversum caput et finis mensis primi seu paschalis. Anatolii Dominica paschalis a xvi luna ad xx. Putavit Anatolius annis xix ut lunam, ita et Dominicam paschalem in se revolvi. Cyclus Anatolii cum Alexandrinorum Latinorumque cyclis aureisve numeris compositus. Cycli Anatoliani in Calendario dispositio.

A cæteris computistis, tam Latinis quam Alexandrinis, in sole et luna multum differt Anatolius.

In sole quidem: 1° quia æquinoctium civile, non ut Alexandrini et Nicæna synodus, in Martii xxi, aut, ut Latini prisci cum Judæis, in xviii, sed in xxv cum Cæsare decernit, ut jam vidimus. Nec ante illud, nec in illo, sed nec postridie quidem illius Pascha celebrari vult: tanta inest illi æquinoctii etiam civilis certo transiliendo sollicitudo. *Quandiu (ait § 6) æqualitas inter lucem et tenebras perdurat, nec a luce diminuta, Pascha non esse immolandum ostenditur. Idcirco ergo post æquinoctium Pascha immolari præcipitur, quia xiv luna ante æquinoctium, et in æqui octio totam noctem non implet. Post æquinoctium vero luna xiv, una die adjecta (no-*

ta) quod est æquinoctii transgressus; licet ad verum lumen, id est ortum solis, et diei principium non pertenderit, tamen post se tenebras non derelinquit. Ita ille; quibus citimam suam paschalem Dominicam nonnisi secundo ab æquinoctio commisso die, seu Martii xxvii, constituit.

2° Litteras Dominicales et bissexta longe alia ratione dispensat. Nam e novemdecim annis bissextiles duntaxat duos ponit, vii scilicet et xvii, ut in tabula ejus paschali videre est. Atqui xix annis quatuor, ut minimum, subinde quinque conveniunt. Cumque septuaginta sex annis bissextiles omnino xix imputentur, ex ejus doctrina nonnisi octo competent. Ita annum solarem ab Juliano diversum tantoque breviorum facit. ac proinde paschales Dominicas veris difformes, quæque sæpius in ferias simplices incurrunt, instituit. Certe nonnisi quatuor prioribus enneadecaeteridos suæ annis, item septimo et octavo cum veritate consentit, nisi forte casu juvetur.

In luna vero magis etiam differt: 4° Quia qui enneadecaeteridos primus ipsi est annus, Alexandrinis est undecimus, Latinis et Victorio nostro secundus. Ab anno siquidem vulgaris Christi epochæ 276 cyclum suum orditur, octo ante Alexandrinum annis, ut deinceps, ac præsertim capite 4 demonstramus.

2° Differt in saltu lunæ. Hunc enim Alexandrini anno cycli sui decemnovemialis xix, qui est Romanorum hodiernorum primus, constituunt; Latini et Victorius xvi suo, ipse xiv item suo ut ex ejus tabula patet; quæ eo anno ab viii in xx saltum facit. De quo etiam Cyrillus aliquid § 4 et 7 sui Prologi, tametsi suppresso Anatolii nomine, insinuat; expressius autem Beda *De ratione temporum*, cap. 40: *Denique, ait, Anatolius, qui verissime in æquinoctio verno initium mensium et caput circuli totius terminumque decernit, non ipse hanc in capite, ut Romani scilicet, vel sine, ut Ægyptii, sui circuli decemnovemialis, sed in xiv ejus anno, qui est ultimus ogdoadis, mutationem lunæ posuit: faciens illam ascendere de viii in xx. Hæc ille. Hinc fit, ut aurei numeri Anatoliani a xvi ad xix sursum uno die in Calendario Juliano promoveantur.*

3° Dissidet in ipso aureorum numerorum situ, et, quod inde sequitur, in ætate lunæ determinanda. Nam cum xxx Martii die cyclum suum primum bis expresse componit, semel textus sui § 11, rursus in tabulæ suæ anno primo. Qui cum respondeat cyclo Alexandrinorum xi, Latinorum secundo, illum tri-duo, biduo hunc prævertat necessum est. Idem de cæteris annis judicium est; quorum situs et ætas tam ex comparatione cum primo jam dicto, quam ex tabulæ paschalis Anatolii versus perpendiculari quarto et ultimo perinde colligitur; saltu tamen ad posteriores sex canonis annos adjuncto. Quo fit, ut Anatolii lunæ Alexandrinæ plerumque biduo triduo-ve, Latinæ uno saltem die, nonnunquam biduo, rarissime triduo præcurrant. Cycli quidem Anatolii xii, xiv et xv, tam tertium, quintum, et sextum Alexandrinorum, quam Latinorum xiii, xv et xvi, triduo anticipant. At ix et xvii Anatolii, Alexandrinis xix et viii quatruiduo, Latinis x et xviii nonnisi biduo prævertunt, ut nostra ad capitis hujusce finem tabula demonstrat. Magna, fateor, disparitas; et difficilioris de tanto viro fidei. Sed lunæ ætas singulis tabulæ Anatolianæ annis bis expressa, fidem istam vel ab invitis extorqueat.

Beda quidem *De ratione temporum*, c. 4, annum cycli Anatoliani xiv cum ultimo ogdoadis, id est, ut reor, octavo Alexandrinorum, ut paulo ante audivimus, ac proinde primum cycli illius cum horum xiv componit: atque ita lunas Anatolii cum Alexandrinis et Latinis pene cœvas instituit. Sed cur minus illi credam, ut maxime vellem, tria obstant. 4° Saltum lunæ Beda ipse cum Cyrillo, ut jam dixi, in xiv cycli Anatolii anno expresse statuit. Id cum

altero stare nequit; sic enim lunæ saltus ad annum tabulæ Anatolianæ xiv rite positus, in ejusdem xvii (qui cum Alexandrino viii primum concurrat) contra suppositionem transferendus esset. 2° Obstat ætas lunæ, tam exserte abs Anatolio, sive in ipso æquinoctii die, Martii xxv, sive in Paschatis die notata; quæ huic Bedæ dicto nulla ratione quadrare potest, ut per se liquet. 3° Obstant litteræ Dominicales, his item hic signatæ. Nam quamvis eas non nisi tabulæ prioribus annis, item vii et viii veras agnoscam, aliis semper erroneas; eas tamen ejusmodi planissime manuscriptus codex exhibet: prorsus ut vel hunc vel Bedam falli necesse sit. Ego codici magis assentior, et per se fido constantique, et expressis Anatolii verbis conformiori. Hic enim § 6 fine, et æquinoctium et plenilunium in Paschate plane transmittenda sciscit, ut omnem tenebrarum potestatem lux superet. Quod et Cyrillus Prologi sui § 4 innuit; cum tam de Latinorum quam Anatolii saltu agens, supputationem eorum inconvenientem esse, *nimisquæ properare*, plane ex codicis nostri sententia subjungit.

Non nego tamen, visos aliquando mihi aureos Anatolii numeros, in Martio et Paschali mense, a librario uno sursum die male protrusos; idque ex § tractatus ejus 11 satis colligi posse videbatur, ubi aureus numerus primus cum primo Martii die componitur. Ac licet ex lunæ ætate xxvi ad æquinoctii Anatoliani diem notata, cum ultimo Februarii, uno scilicet citius die, componi videatur, hoc tamen potius mendosum docent 59 dies, quos Anatolius, ut cæteri, a primo Januarii ad ultimum Februarii recte numerat; quæ justa est duorum lunæ mensium quantitas. Hinc quoque rectius aureus numerus 1 in Martii primum et ultimum diem devolvendus videbatur; ut luna hæc anni tertia, tricenaria non minus quam prima, juxta naturalem alternationem, esse possit; non ad Martii xxx, seu penultimum relinquenda; licet et in tabula paschali, et § 11 ex parte sciscat Anatolius. Accedebat præterea, his admissis, jam lunas Anatolii Latinorum et Alexandrinorum lunis coæviores utcuque fieri, uno certe minus die præcurrere. Quare, ut ita facerem, omnino pendebam. Verum adverti me tum in majus incommodum impingere. Lunas paschales xiv ter Anatolius ternis suæ tabulæ annis, ii, v et xviii desinivit. Si aureos ejus numeros uno die devolvimus, eæ jam non decimæ quartæ, sed decimæ tertiæ erunt; quod ejus rationibus adversatur. Idem est de ternis quoque vicinis paschalibus ejus lunis judicium. Priori igitur sententiæ potius insistendum, et dicendum Anatolium sui hic in tam intricata re oblitum (nisi forte librarium, quod non puto) se lectoremque confundere.

4° Differt Anatolius in capite et fine primi mensis; quem Latini a Martii die quinto, Alexandrini ab octavo ineunt. Ipse omnium tardissime ab decimo, quia tardissime quoque figit æquinoctium. Anno cycli sui xi Dominicam paschalem indicit iv Kalendas Apriles, seu Martii xxix luna, sua xx, ac proinde lunam istam ab x Martii orditur. Anno quidem cycli xix citimam paschalem suam Dominicam notat vi Kalendas Aprilis, seu Martii xxvii. Verum cum lunam istam xvii duntaxat numeret, plane primam nonnisi a Martii xi deducit, postridie ineuntis lunæ jam dictæ. Ubi id notandum venit, Anatolium illam Alexandrinorum et Ecclesiæ hodiernæ regulam nihil morari, paschalem eam esse quartam decimam, quæ vel in ipsum æquinoctium, vel proxime post ipsum incurrit. Nam æquinoctium ipse cum xv Martii componit. Imo unum præterea diem, nempe Martii xxvi (quem æquinoctii transgressum appellat), ante legitimam Paschatis citimi functionem transmitti vult, ut tanto tenebras lux superet. Ita nulla illi aut perexilis est neomeniarum et terminorum paschalium ratio, sed Dominicarum duntaxat, quæ a Martii xxvii ad Aprilis xxiii inclusive repe-

riuntur; dummodo nec infra xiv nec supra xx lunæ diem contingant; idque sive terminus paschalis, qui est xiv luna, æquinoctium præcurrat, sive subsequatur, sive in illud incurrat. En ejus verba, et unica omnisque regula: *Hoc Pascha a vi Kalendas Aprilis, usque in ix Kalendas Maii*. Ergo Dominicam suam paschalem citimam vi Kalendas Aprilis, seu Martii xxvii expresse affigit, anno cycli sui xix seu ultimo, littera Dominicali sua eaque erronea B, luna item sua xvii. Remotissimam autem, ix Kalendas Maii, seu Aprilis xxiii, littera Dominicali erronea A, anno cycli sui xiv, luna sua xx. Quare Dominicalium paschalium cancellos diebus xxviii duntaxat concludit, a Martii xxvii ad Aprilis xxiii, atque adeo Pascha in solo mense Ægyptiorum Pharmuthi, a 1 ejus die, ad 28, nunquam in Phamenoth admittit. Nisi forte quis præterea diem Martii xxvi, qui est ultimus seu tricesimus Phamenoth, quem æquinoctii transgressum ab eo vocari jam diximus, huic etiam limitum quadam ratione accensendum putet. Sic enim dies xxix conficiuntur, quod non existimo. Verum tam Latini prisci quam Alexandrini, ex natura rei, triginta quinque; et Victorius triginta quatuor assignat, tota hebdomade diffusiores; quos ipse proinde rejicit. Imo ne Patrum quidem Cæsariensium limitem, tametsi xxxi dierum duntaxat, admittere vult, cum § 15 ita loquitur: *Quidam Africanis rimarii has in suo calculo rationes probant, principium quoddam Paschæ finemque componentes; id est, nec ante xi Kalendas Apriles, nec post xxi lunam et xi Kalendas Maii Pascha immolandum esse. Quos terminos non solum non sequendos, sed et detestandos ac succidendos esse decernimus*. Ita ipse.

5° Differt in lunæ ætate Dominicæ paschali assignanda. Latini Dominicam Paschæ citimam non ante lunam suam xvi, Alexandrini non ante xv, indicunt. Ipse etiam luna xiv admittit, ut patet annis cycli ipsius ii, v et xviii, in quo cum Quartadecimanis facit. Hinc fit ut eandem Paschæ Dominicam nunquam ultra xx lunam diffundat, cum Alexandrini ad xxi, Latini ad xxii etiam propagent. Cur id faciat, rationem ipse reddere conatur, § tractatus sui 8. Et in hoc Scoti prisci cum eo sentiebant, si Bedæ fides, lib. iii *Historiæ Anglorum ecclesiast.*, cap. 25. In ultimo tabulæ Anatolii perpendiculari versu qui lunæ ætatem in paschali Dominica designat, tres anni, nempe viii, xi et xiv, lunam xx exhibent, nullus xxi aut xxii.

6° Denique differt Anatolius in ipsa paschalis cycli revolutione; quam cum nonnisi annis 532 absolvi certum sit, lunari cyclo scilicet in solarem ducto, seu xix annis in xxviii, ipse tamen eam annorum xix intervallo concludit; ratus, opinor, pares esse quartadecimarum et Dominicarum paschalium revolutiones, quæ toto cælo differunt. Hinc ipse § 12: *Sed hoc, inquit, ab aliis sapientibus et acutissimis viris impossibile esse definitur; quod in illo angusto ac brevissimo xix annorum circuli spatio, Pascha verissimum, id est in die Dominica, æquinoctium transgrediens inveniretur. Sed nos, ut manifestius fiat, quod illis incredulitatem inducit, etc.* Rursum § 13: *Hic circulus xix annorum a quibusdam Africanis rimariis, qui ampliores (nota) circulos conscripserunt, non probatur, quia eorum suspicionibus videtur satis esse contrarius*. Verum si Africanos istos rimarios secutus fuisset, bissexiles annos rariores admittere, litterarumque Dominicalium seriem ita succidere ac confundere coactus non fuisset; quando vere illa tam brevi circulo concludi non potest.

Hæc omnia Anatolii placita, quam paradoxa sint, nemo non videt: ex illis quidem magnam in lectoris intellectu confusionem oriri necessum est. Prorsus ut an Anatolii tanti viri esse possint, non immerito quæsierimus. Sed tot Bedæ adeoque Eusebii testimonia, quæ eadem verba referunt, et manuscriptus

codex dubitare velant, ut supra vidimus. Ego qui-
dem vix in usum inductum existimo, nisi forte ad
paucos annos Laodiceae ubi Anatolius fuit episcopus,
aut vicinis etiam locis. Diu enim subsistere non
potuisse, vel solae litterae Dominicales tanto errore
collocatae satis arguunt. Et facile illum excluderit
Eusebii Caesariensis episcopi cyclus, non ita multo
post usurpari creptus, ut supra diximus: adeo ut
iste, quia confusior, a posteris clariore scientia jam
perfasis nulla pene loco sit habitus; primumque
statim locum Eusebio concesserit. Ego hic Anato-

lii mentem perspectam reddere conatus sum, non
immemor illius, *nihil inventum simul et perfectum*.
Primus ille enneadecaeterida lunarem ad Christiani
Paschatis inventionem aptare tentavit, nullus, ut
reor, ante solo tritum. Quid mirum, si veritatis sco-
pum non statim attigerit?

Sed nos jam tabellas duas exhibeamus; quarum
prima cyclum Anatolii cum Alexandrinorum Lati-
norumque cyclis aureisve numeris comparet: al-
tera in Calendario Juliano etiam methodice, ex ejus
tamen erronea sententia, disponat.

Cyclus Anatolii.	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Cyclus Alexandrinorum.	11	12	13	14	15	16	17	18	19	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Cyclus Victorii et Latin.	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	1

CYCLI ANATOLIANI IN KALENDARIO DISPOSITIO.

MARTIUS.

APRILIS.

MARTIUS.			APRILIS.								
Dies Martii.	Litterae Dominicales.	Menses Aegyptiorum.	Cyclus Latinorum et Victorii.	Cyclus Alexandrinorum.	Cyclus Anatolii.	Dies Aprilis.	Litterae Dominicales.	Menses Aegyptiorum.	Cyclus Latinorum et Victorii.	Cyclus Alexandrinorum.	Cyclus Anatolii.
Kal. 1	d	Ϛ	Ϛ	Ϛ	Ϛ	Kal. 1	g	Ϛ	Ϛ	Ϛ	Ϛ
vi 2	e	ϛ	ϛ	ϛ	ϛ	iv 2	A	ϛ	ϛ	ϛ	ϛ
v 3	f	Ϝ	Ϝ	Ϝ	Ϝ	iii 3	b	Ϝ	Ϝ	Ϝ	Ϝ
iv 4	g	ϝ	ϝ	ϝ	ϝ	Prid. 4	c	ϝ	ϝ	ϝ	ϝ
iii 5	A	Ϟ	Ϟ	Ϟ	Ϟ	Non. 5	d	Ϟ	Ϟ	Ϟ	Ϟ
Prid. 6	b	ϟ	ϟ	ϟ	ϟ	viii 6	e	ϟ	ϟ	ϟ	ϟ
Non. 7	c	Ϡ	Ϡ	Ϡ	Ϡ	vii 7	f	Ϡ	Ϡ	Ϡ	Ϡ
viii 8	d	ϡ	ϡ	ϡ	ϡ	vi 8	g	ϡ	ϡ	ϡ	ϡ
vii 9	e	Ϣ	Ϣ	Ϣ	Ϣ	v 9	A	Ϣ	Ϣ	Ϣ	Ϣ
vi 10	f	ϣ	ϣ	ϣ	ϣ	iv 10	b	ϣ	ϣ	ϣ	ϣ
v 11	g	Ϥ	Ϥ	Ϥ	Ϥ	iii 11	c	Ϥ	Ϥ	Ϥ	Ϥ
iv 12	A	ϥ	ϥ	ϥ	ϥ	Prid. 12	d	ϥ	ϥ	ϥ	ϥ
iii 13	b	Ϧ	Ϧ	Ϧ	Ϧ	Idib. 13	e	Ϧ	Ϧ	Ϧ	Ϧ
Prid. 14	c	ϧ	ϧ	ϧ	ϧ	xviii 14	f	ϧ	ϧ	ϧ	ϧ
Idib. 15	d	Ϩ	Ϩ	Ϩ	Ϩ	xvii 15	g	Ϩ	Ϩ	Ϩ	Ϩ
xvii 16	e	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	xvi 16	A	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
xvi 17	f	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	xv 17	b	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
xv 18	g	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	xiv 18	c	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
xiv 19	A	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	xiii 19	d	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
xiii 20	b	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	xii 20	e	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
xii 21	c	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	xi 21	f	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
xi 22	d	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	x 22	g	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
x 23	e	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	ix 23	A	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
ix 24	f	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	viii 24	b	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
viii 25	g	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	vii 25	c	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
vii 26	A	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	vi 26	d	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
vi 27	b	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	v 27	e	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
v 28	c	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	iv 28	f	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
iv 29	d	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	iii 29	g	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
iii 30	e	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ	Prid. 30	A	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ
Prid. 31	f	ϩ	ϩ	ϩ	ϩ						

CAPUT IV.

A quo hodiernæ Christi epochæ anno Canonis sui ducatur initium Anatolius. Hervartius cyclum Anatolii ab anno Christi vulgari 277 inchoat. Potius ab anno 276. Argumentis Hervartii respondetur.

Vix ullum dubitare existimo, quin *Canonem* suum decemnovennalem Anatolius ante Alexandrinos ediderit. Quis enim sibi persuadeat, potuisse tam confusum edere, si tam ordinatum, cujusmodi est Alexandrinus, ante oculos habuisset? Adde, Eusebium, Timotheum, Cyrillum, Victorium, Bedam et alios id scriptis suis satis innuere: moxque clare patebit.

Georgius Hervart, *Novæ Chronologiæ* cap. 236, *Canonis* hujus Anatoliani initium a vulgari anno Christi 277, Probi imperatoris secundo, deducit, duasque rationes profert: *Primo, quia tot diversarum gentium anni tam diversi, ad eum annum in Eusebii Chronico appositi, anno indubie primo cycli paschalis Anatolii sunt accommodati. Post enumerationem enim horum annorum mox in Eusebii Chronico subsequitur: Anatolius Laodicensis episcopus, philosophorum disciplinis eruditus, multorum sermone celebratur.*

Secundo, scribit Anatolius anno cycli sui primo, mensis primi neomeniam quæ totius enneadecaeteridos initium est, in Phamenoth xxvi, Dystri autem xxii et Martii xxiii, incurrere. Id autem secundum astronomiam veritatem anno Christi 277, melius quam octo annis tardius, nempe anno Christi 285, contemnit. Ita Georgius Hervart.

Sed nos ex jam dictis, necessario ab anno ante-

A cedente 276 ordiendum opinamur: 1° Quia Anatolium ejus anni Pascha ita postulat, sive lunarem sive solarem illius cyclum consideres; eodem nempe die, Aprilis xvi indictum, quo et Alexandrini et Latini indicunt, tametsi omnes in lunæ ætate dissentiant. Non est autem verisimile, Anatolium recte in primo anno deviasse. 2° Conveniunt et trium proxime sequentium annorum litteræ Dominicæ, ut et annorum septimi et octavi. Quod si paschales Dominicæ subinde diversæ sunt, id ex diversis Anatolii placitis oritur: verbi gratia, quod luna xiv Pascha legitimum sanciat; quod æquinoctium ante Martii xxv et citimam Paschæ Dominicam ante xxvii non agnoscat; quod neomenias ante alios indicat, et similia. Et tamen adhuc anno cycli sui quarto, cum utrisque Dominicis Pascha Idibus Aprilis rite sciscit.

Nec Hervartii argumenta valde premunt. Qui enim anno 277 floruit, potuit et 276 floruisse, imo tunc maxime cœpisse. Et qui cyclum anno 277 in lucem emittit, eoque editionis annum diversis characteribus insiguit; nihil obstat, quin ejus initium ab anteriore etiam anno bene deducere possit, si rationes ita forte exigant. Denique possunt diversi isti diversarum gentium anni pro Manichæanæ hæreseos ortu, qui in annum istum 277 a sanctis Patribus rite confertur, tanto magis adnotari, quanto ea confusio Anatolii cyclo celebrior est. Quod et ex parte Scaliger ante nos advertit. Neque verum est, Anatolium enneadecaeteridos suæ principium in xxii, sed potius in xxv et xxvi Martii referre; ut patet ex capite secundo hujus Commentarii, et clarius etiam ex ipsa Anatolii tabula paschali, imo et ex ipsius textu, cum primi mensis neomeniam Martii xxx defigit.

FRAGMENTA

Ex Anatolii Alexandrini libris *ArithmetiCorum*

(FABRIC. *Bibliotheca Græca*, ed. HARLES., tom. III, Hamburgi, 1793, p. 462.)

Quid sit mathematica?

Aristoteles consistere omnem philosophiam in theoria et practica opinatur, practicam quidem dividens in ethicam et politicam, theoriam vero in theologiam, physicam et mathematicam; clarissime et doctissime philosophiæ partem esse mathematicam demonstravit.

Quod Chaldæi quidem astronomiam, Ægyptii vero geometriam et arithmetiCam (invenerunt)....

A quo mathematica sic nominata fuit?

Peripatetici quidem affirmant in rhetorica, poetica, summatimque musica vulgari quemque posse versari, quamvis non didicerit: quæ autem appellata sunt mathematica, neminem scientiam illorum ullam capere posse, nisi prius didicerit. Propterea istarum scientiarum theoriam vocari mathematicam existimabant. Pythagorici autem imposuisse dicuntur hoc nomen proprie soli geometriæ et arithmetiCæ. Antiquitus enim, separatim cuique suum nomen proprium erat; commune autem nomen nullum erat ambabus. Quas quidem sic mathematicæ nomine vocavit Archytas, quod scientiam hominum captui accommodam in illis inveniebat; nam circa æterna, immutabilia,

C Τι ἐστι μαθηματικῆ;

Ἀριστοτέλης συνεστάναι τὴν πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐκ θεωρίας καὶ πράξεως οἰόμενος, καὶ τὴν μὲν πρακτικὴν διαιρῶν εἰς ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν, τὴν δὲ θεωρίαν εἰς τὸ θεολογικὸν καὶ τὸ φυσικὸν καὶ τὸ μαθηματικὸν, μάλᾳ σαφῶς καὶ ἐντέχνως φιλοσοφίαν οὖσαν τῆν μαθηματικὴν ἀποδείκνυσι.

Ἵτι Χαλδαῖοι μὲν ἀστρονομίαν, Αἰγύπτιοι δὲ γεωμετρίαν καὶ ἀριθμητικὴν (ἔξεύρου)....

Ἀπὸ τίνος δὲ μαθηματικῆ ὀνομάσθη

Οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου φάσκοντες ῥητορικῆς μὲν καὶ ποιητικῆς, συμπᾶσι τε τῆς δημῶδους μουσικῆς δύνασθαι τινα συνεῖναι καὶ μὴ μαθόντα. Τὰ δὲ καλούμενα ἴδια μαθήματα οὐδενὸς εἰδῆσιν λαμβάνειν, μὴ οὐ πρότερον ἐν μαθήσει γενόμενον τούτων. Διὰ τοῦτο μαθηματικὴν καλεῖσθαι τὴν περὶ τούτων θεωρίαν ὑπελάμβανον. Θέσθαι δὲ λέγονται τὸ τῆς μαθηματικῆς ὄνομα ἰδιαιτερον ἐπὶ μόνῃς γεωμετρίας καὶ ἀριθμητικῆς οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου. Τὸ γὰρ πάλα χωρὶς ἑκατέρω τούτων ὀνομάζετο. Κοινὸν δὲ οὐδὲν ἦν ἀμφοῖν ὄνομα. Ἐκάλεσε δὲ (Ἀρχύτας) οὕτως, ὅτι τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ πρὸς μάθησιν ἐπιτηδεῖως ἔχον εὐρίσκειν ἐν εὐταῖς, περὶ γὰρ ἄλδια καὶ ἀρε-

κα και ελιπρινῆ δντα ἀναστρεφομένης ἐώρων, ἐν
 εἰς μῶσα ἐπιστήμην ἐνόμιζον. Οἱ δὲ νεώτεροι περι-
 ἴσταν ἐπὶ πλεῖον τὴν προστηριάν, οὐ μόνον περὶ
 τὴν ἀσώματον καὶ νοητὴν ὕλην ἀξιοῦντες πραγμα-
 τῆσθαι τὸν μαθηματικὸν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν ἐφα-
 πομένην τῆς σωματικῆς καὶ αἰσθητῆς οὐσίας. Θεω-
 ρητικὸς γὰρ ὄφειλε εἶναι, καὶ φορᾶς ἀστρων καὶ τά-
 ρως αὐτῶν μεγέθων τε καὶ σχημάτων καὶ ἀποστη-
 μάτων. Ἐτι δὲ ἐπισκεπτικὸς τῶν κατὰ τὰς βφεις
 παθῶν, ἐρευνῶν τὰς αἰτίας δι' ἧς καὶ οὐχ ὅποια καὶ
 πῆλκα τὰ ὑποκείμενα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐκ
 παντὸς διαστήματος θεωρεῖται, τηροῦντα μὲν τοὺς
 πρὸς ἀλλήλα λόγους, ψευδεῖς δὲ φαντασίας καὶ τῆς
 εἴσεως καὶ τῆς θέσεως ἐμποιοῦντα. Τοῦτο μὲν κατ'
 οὐρανὸν καὶ ἀέρα, τοῦτο δὲ ἐν κατόπτροις καὶ πᾶσι
 τὰς λείους, κἀν τοῖς διαφανέσι δὲ τῶν ὄρωμένων καὶ
 τινωστρούποις σώμασι. Πρὸς τοῦτοις μηχανικὸν εἶ-
 ναι τὸν ἀνδρα δεῖν φροντο καὶ γεωδέτην καὶ λογικόν.
 Ἐτι δὲ καὶ περὶ τὰς αἰτίας τῆς ἐμμελοῦς κράσεως
 τῶν φθόγγων καὶ τῆς περὶ μέλος συνθέσεως ἀσχολού-
 μενον, ἄπερ σώματά ἐστιν, ἢ τὴν γε ἐσχάτην ἀναφο-
 ρὴν ἐπὶ τὴν αἰσθητὴν ὕλην ποιεῖται.

Τί ἐστι μαθηματικὴ

Μαθηματικὴ ἐστὶν ἐπιστήμη θεωρητικὴ τῶ νοήσει
 τε καὶ αἰσθήσει καταλαμβάνομένη πρὸς τὴν τῶν
 ὑπερπικτότων δόσιν. Ἦδη δὲ χαριεντιζόμενος τις ἄμα
 καὶ τοῦ σκοποῦ τυγχάνων μαθηματικὴν ἐφη ταύτην
 εἶναι,

Ἦ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσειται ἀπὸρ ἔπειτα
 οὐρανῶ ἐσπῆριξε κἀρα καὶ ἐπὶ χθορὶ βυίνει.

Hom. *Iliad.* iv, 442 et 445.

Ἄρχεται μὲν γὰρ ἀπὸ σημείου καὶ γραμμῆς, εἶτα
 δὲ τὴν οὐρανοῦ καὶ συμπάντων ἀσχολεῖται πρα-
 γμάτων.

Ἦτα μέρη μαθηματικῆς;

Τῆς μὲν τιμωτέρας καὶ πρώτης ὀλοσχερέστερα
 μέρη εἰς ἀριθμητικὴ καὶ γεωμετρία. Τῆς δὲ περὶ
 τὰ εἰσθητὰ ἀσχολουμένης ἕξ ἡ λογιστικὴ, γεωδεσία,
 ὀπτικὴ, κανονικὴ, μηχανικὴ, ἀστρονομικὴ. Ὅτι δὲ
 τὰ τακτικὸν καλούμενον οὔτε τὸ ἀρχιτεκτονικόν, οὔτε
 τὸ ἄρμῶδες μουσικόν, ἢ τὸ περὶ τὰς φύσεις, ἀλλ' οὐδὲ
 τὸ ἄμωμῶδες καλούμενον μηχανικόν, ὡς ὄντοσι τινες,
 μέρη μαθηματικῆς εἶσι, προϊόντος τοῦ λόγου σαφῶς
 τε καὶ ἐμμεθόδως δεῖξομεν.

Ἦτι ὁ κύκλος ἔχει στερεὰς μὲν ἦ', ἐπίπεδα δὲ ἕξ,
 γωνίας δὲ δ'.

Τίνα τίσι προσεγγίζει τῶν μαθημάτων;

Συνεγγίζει μᾶλλον τῇ μὲν ἀριθμητικῇ ἢ λογιστικῇ
 καὶ ἡ κανονικῇ καὶ γὰρ αὕτη ἐν ποσότητι λαθοῦσα
 κατὰ λόγους, ἀριθμούς καὶ ἀναλογίας πρόσεισι. Τῇ
 δὲ γεωμετρικῇ ἢ ὀπτικῇ καὶ ἡ γεωδεσία. Ἀμφοτέραις
 δὲ καὶ ἐπὶ πλεόν ἡ μηχανικὴ καὶ ἡ ἀστρολογικὴ.

Ἦτι ἡ μαθηματικὴ τὰς ἀρχὰς μὲν ἔχει ἐξ ὑποθε-
 σεως καὶ περὶ ὑποθεσιν. Αἰγεται δὲ ὑποθεσεῖς τριχῶς

A puraque eas versari, videbant Pythagorici, in qui-
 bus solummodo consistere scientiam opinabantur.
 Recentiores vero philosophi hoc nomen extensius
 dilatavere, ita ut non tantum circa incorpoream et
 spiritualem substantiam versari mathematicum vo-
 luerint, sed etiam circa substantiam corporeæ et
 sensibili materia: proximam. Debet enim nosse theoa-
 riam siderum cursus, velocitatis, magnitudinum
 formarum ac distantiarum; debet etiam examinare
 quomodo oculos afficiant astra, investigando cur
 cum qualia, aut quanta sint sidera observata, non
 talia tantaque ex omni distantia conspiciantur,
 cum hæc astra quidem servent mutuas rationes,
 sed mendaces aspectus sive ordinis, sive posituræ
 efficiant. Aspectus tales siderum, modo cæli et aeris
 status determinat, modo specula, aut omnis su-
 perficies polita, vel translucencia, vel alia hujusmodi
 corpora constituunt. Machinarum iusuper hominem
 peritum esse volebant nec non geometram ac dia-
 lecticum; quin etiam symphonix vocum, ac com-
 positionis musices causis operam impendere de-
 bet; quæ quidem omnia corpora sunt, vel sum-
 mam quidem cum sensibili materia relationem ha-
 bent.

Quid sit mathematica?

Mathematica est scientia theoria rerum quæ intel-
 ligentiæ et sensuum captu percipiuntur, earum ut aliis
 notitia tradatur. Facetus quidam, successu elatus,
 mathematicam dicit esse hanc scientiam, quæ

*Parva metu primo, mox sese attollit in auras,
 Ingrediturque solo, et caput inter nubila condit.*

(Virg. *Æneid.* iv, 176, 177).

Incipit enim a puncto et linea, mox cælum ipsum
 ac omnia amplectitur.

Quot mathematicæ partes?

Nobilioris quidem et prioris mathematicæ partes
 præcipuæ duæ sunt: arithmetica scilicet et geometria.
 Mathematicæ vero quæ sensibilia amplectitur sex par-
 tes adsunt, scilicet computatio, geodesia, optica,
 musica, mechanica, astronomia; quod autem neque
 tactica, neque architectura, neque vulgaris musica,
 neque physica, neque etiam ars illa quæ homonymè
 vocatur mechanica, mathematicæ sint partes, ut
 D quidam credunt, infra sermonis lucidus ordo de-
 monstrabit.

Quod circulus habet solida octo, superficies sex,
 angulos quatuor.....

Quæ quibus mathematicæ partibus proxima?

Arithmetica propiores sunt computatio et mu-
 sica; hæc enim quantitatis particeps secundum ra-
 tiones, numeros et analogiam illi appropinquat. Geo-
 metriæ vero viciniore optica et geodesia. Ambabus
 autem proximæ mechanica et astrologia.

Quod mathematica principia habet ab hypothesi
 et circa hypothesiu. Dicitur hypothesis triplex, vel

etiam multiplex. Juxta primum modum hypotheseon dramatica peripetia est : sic Euripidis tragœdiæ hypotheses esse dicuntur. Juxta secundam significationem in rhetorica reperitur rerum in specie disquisitio, secundum quam sôphistæ dicunt ponendam esse hypothesin. Juxta tertiam significationem hypothesis dicitur principium demonstrationis, petitio rerum in probationem alicujus argumenti. Sic, ut perhibent, Democritus hypothesi usus est, atomis scilicet et vacuo; Asclepiades materia et poris; mathematica ergo juxta tertium sensum hypotheseon accipitur.

Quod arithmetica non solus coluit Pythagoras, sed etiam celeberrimi ejus discipuli, qui dicere solebant :

Omnia conveniunt numero....

Quod finem quidem habet proximum principaliter arithmetica scientiarum theoriam, qua nullus finis major aut pulchrior est. Consequens autem finis est colligere simul quidquid in substantia definita invenitur.

Quis aliquid invenit inter mathematicos?

Ut Eudemus narrat, in *Astrologia* sua, Ænopides invenit primus zodiaci circulum, et anni magni conversionem; Thales solis eclipsim, et cursum ejus inter tropicos, semper sui dissimilem; Anaximander terram esse corpus libratum in aere, et circa mundi axem moveri; Anaximenes lunam a sole lumen accipere, et modum defectus ejus; cæteri vero his olim inventis inventa alia addiderunt.

Quod primo sidera fixa moventur circa axem per polos transeuntem; secundo quod errantia sidera circa perpendiculararem axem zodiaci sese fugiunt; quod demum fixorum et errantium siderum axis, pentedecagoni latus est, quod habet gradus viginti quatuor.

ἢ καὶ πολλὰ ἄλλως. Καθ' ἓνα μὲν τρόπον ἡ δραματικὴ περιπέτεια, καθ' ὃν λέγονται εἶναι ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου δραμάτων. Καθ' ἕτερον δὲ σημαίνοντο ἡ ἐν ῥητορικῇ τῶν ἐπὶ μέρους ζήτησις, καθ' ὃν λέγουσιν οἱ σοφισταὶ θετέον ὑπόθεσιν. Κατὰ δὲ τρίτην ὑπόθεσιν ὑποθέσεις λέγεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποδείξεως, αὐτῆς οὐσα πραγμάτων εἰς κατασκευὴν τινοῦ. Οὕτω μὲν λέγεται Δημόκριτον ὑποθεσεῖ χρῆσθαι ἀτόμοις καὶ κενῷ, καὶ Ἀσκληπιάδης ὄγκοις καὶ πόροις. Ἡ οὖν μαθηματικὴ περὶ τὴν τρίτην εἰληται.

Ἔστι τὴν ἀριθμητικὴν οὐ μόνος ἐτίμα Πυθαγόρας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῦτου γνώριμοι ἐπιλέγοντες

.... ἀριθμῷ δὲ τε παντ' ἐπέουικεν.

B

Ἔστι τέλος μὲν ἔχει ἀκόλουθον ἀριθμητικὴ κυρίως μὲν, τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν ἧς οὐδὲν τέλος οὐτε μείζον οὐτε κάλλιον ἔστιν. Ἐπομένως δὲ, συλλήβδην καταλαβεῖν πόσα τῇ ὠριμένη οὐσίᾳ συμβέβηκεν.

Τίς τι εὔρεν ἐν μαθηματικοῖς;

Ἐὐδήμος ἱστορεῖ ἐν ταῖς ἀστρολογίαις, ὅτι Οἰνοπίδης εὔρε πρῶτος τὴν τοῦ ζωδιακοῦ διάζωτον καὶ τὴν τοῦ μεγάλου ἐνιαυτοῦ περίστασιν. Θαλῆς δὲ ἡλίου ἔλλειψιν καὶ τὴν κατὰ τροπὰς αὐτοῦ περίοδον, ὡς οὐκ ἴση αἰὲ συμβαίνει. Ἀναξίμανδρος δὲ ὅτι ἐστὶν ἡ γῆ μετέωρος καὶ κινεῖται περὶ τὸ τοῦ κόσμου μέσον. Ἀναξίμανης δὲ, ὅτι ἡ σελήνη ἐκ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ φῶς καὶ τὴν ἐκλείπει τρόπον. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐξευρη-

C μένοις τούτοις ἐπέταξαν ἕτερα.

Ἔστι οἱ ἀπλανεῖς χινοῦνται περὶ τὸν διὰ τῶν πόλων ἄξονα μένοντα, οἱ δὲ πλανώμενοι περὶ τὸν τοῦ ζωδιακοῦ πρὸς ὀρθὰς ὄντα ἄξονα αὐτῶν ἀπέχουσιν ἀλλήλων ὅτι τὸν τῶν ἀπλανῶν καὶ τῶν πλανωμένων ἄξονα πεντεκαίδεκαγώνου πλευρὰν οἱ εἰσι μοῖραι εἰκοσιτέσσαρες.

CIRCA ANNUM DOMINI CCLX

THEOGNOSTUS ALEXANDRINUS

NOTITIA

(GALLAND., *Bibliotheca veterum Patrum*, III, Proleg. pag. xlix.)

- I. Cur Theognosti haud meminerint Eusebius et Hieronymus. Ejus tamen meminit cum laude Athanasius.
- II. Scholæ Alexandrinæ præfuit post Pierium. De tempore quo claruit, disseritur. Sacrorum librorum interpretem egit. Scripsit Hypotyposeon libros VII, jam dudum deperditos. Horum summaria capita ex Photio proposita.
- III. Iniqua de Theognosto Photii censura diluitur. Gregorii Nysseni de eodem scriptore locus expensus. Integra Theognosti fides prædicatur. Ejus Hypotyposeon fragmenta ex magno Athanasio descripta et exhibita.

I. De Theognosto Alexandrino nihil Eusebius, nihil item Hieronymus. Et Hieronymum quidem

tacentem haud mirari subit: qui videlicet decem ecclesiasticæ Historiæ libros ab Eusebio Pamphili con-

scriptos *maximo sibi adjumento fuisse proficitur* (1) A de Incarnatione Dei, eamque possibilem esse ar-
 in iis viris illustribus recensendis, qui ante sua
 tempora in Ecclesia floruerunt; ut propterea silente
 Eusebio siluerit et doctor maximus. At episcopi
 Casariensis suspectum videtur esse silentium;
 quippe, qui Arianorum fautor ac patronus, præterire
 consueverit quæ illius sectæ dogmata utcunque in-
 fringere potuissent, ut superius ex Photio (2) de-
 monstravimus; adeoque immerito Caveo (3) et Fa-
 bricio (4) visum est iniquum Baronii iudicium, quo
 Eusebium Theognosti, theologorum celeberrimi, no-
 men et scripta dolo malo prætermisisse pronuntia-
 vit (5); quod nimirum τοῦ ὁμοουσίου strenuus fuisset
 assertor. Ejus tamen cum honoris præfatione se-
 mel iterumque meminit magnus Athanasius; cui
 dicitur (6) ἀνὴρ λόγιος, *vir disertus*, et (7) Θεόγνω-
 στος ὁ θαυμάσιος καὶ σπουδαῖος, *admirandus ille ac*
studiosus Theognostus.

II. Scholæ catechetiæ Alexandrinæ præfectum
 fuisse Theognostum post Pierium, ex Philippo Si-
 dote (8) comperimus; adeoque pro Dodwelli ratio-
 nibus (9) Caro imperante claruisse circa annum
 ccccxxii. Origenis vero ipsum fuisse discipulum,
 vel saltem ejus operum studiosissimum, satis in-
 nuere Photius videtur (10). Proxime certe post
 Origenem existitisse Theognostum ex eo colligimus,
 quod sanctus Athanasius utrumque conjungens,
 παλαιὸς ἀνδρας, *priscos viros*, appellat (11).

Scriptis autem auctor noster plena dictione ac
 stylo perspicuo libros vii Institutionum theologica-
 rum, jam diu perditos; quorum inscriptionem C
 ita refert idem Photius (12): Τοῦ μακαρίου Θεογνώ-
 στου Ἀλεξανδρέως καὶ ἐξηγητοῦ, Ὑποτυπώσεις. *Beati*
Theognosti Alexandrini, sacrorum librorum inter-
pretis, Hypotyposes. Et illam quidem vocem ἐξη-
 γητοῦ scholæ catechetiæ præfecturam docendique
 munus publicum denotare, ipsumque operis titu-
 lum Ὑποτυπώσεις a Clemente decessore sumpsisse
 Theognostum, cum Dodwello existimamus. Singu-
 lorum vero librorum argumenta, eodem Photio re-
 censente, sunt ejusmodi. Primo libro de Deo Pa-
 tre egit, eumque esse rerum opificem, neque mate-
 riam illi coæternam esse demonstravit. Secundo
 necessitatem existentie Filii ostendit. Tertio Spiritum
 sanctum esse, argumentis evicit. Quarto de an-
 gelis et dæmonibus pertractavit. Quinto et sexto

de Incarnatione Dei, eamque possibilem esse ar-
 guit. Ultimum denique *de Dei creatione* inscripsit.

III. Porro hæc reterens Photius, complura in
 Theognosto reprehendit; quod Origenem assecta-
 tus, haud pauca ex ejus libris *Περὶ ἀρχῶν* hauserit,
 erronea plane atque a veritate aliena. Verum
 ab hac Photiana censura scriptorem nostrum vin-
 dicarunt viri docti, Georgius Bullus (13) et Pru-
 dentius Maranus (14): quorum prior et illud ad-
 vertit, Photium præ acerrimo adversus Origenem
 odio, et in Theognostum ejus assectam et defensor-
 em fuisse iniquum; proptereaque scripta ejus in
 malam partem accepisse, seu potius ab aliis accipi
 voluisse.

Non solum vero in Photii reprehensionem incidit
 B Theognostus, sed in eo nonnulla quoque displicuisse
 Gregorio Nysseno compertum habemus. Sic enim
 ille contra Eunomium scribens (15): Καὶ οὐ μόνος
 ἐν τούτῳ πεπλάνηται κατὰ τὴν ἀποτίαν τοῦ δόγμα-
 τος Εὐνόμιος, ἀλλ' ἔστι καὶ ἐν τοῖς Θεογνώστῳ πε-
 πονημένοις τὸ ἴσον εὐρεῖν, ὅς φησι τὸν Θεὸν τότε τὸ
 πᾶν κατασκευάσαι, πρῶτον τὸν Ἰῶν οἶόν τινα κανό-
 να προῦποστήσασθαι. Id est: « Neque in hoc solus
 aberravit ad absurdam sententiam Eunomius; sed
 idem etiam reperire est in libris Theognosti, qui
 Filium a Deo, cum hoc universum constituere vel-
 let, primum, veluti quamdam opificii normam,
 præsuppositum fuisse dicit. » Et hæc quidem Nys-
 seni censura potior Photiana existimanda videtur.
 At illam diluit alter nostri catechetæ Alexandrini
 patronus (16): tum quia Theognostus ab Athana-
 sio ut *Consubstantialis* defensor et testis, citatus
 est; tum quia ipsum illud testimonium quod refert
 Gregorius, Verbum describit, ut ideam illam et regu-
 lam, cujus ad exemplar omnia creavit.

Sed, ut dicta demum concludamus, quæ nonnulli
 veterum in Theognosto reprehensione digna puta-
 runt, nihil de præclaro magni Athanasii iudicio de-
 trahere valent; qui hunc schoiæ Alexandrinæ præ-
 fectum *virum admirandum* appellat, adeoque appri-
 me orthodoxum fuisse perhibet. Ea enimvero quæ
 ex ejus libris deprompsit sanctus ille præsul Ale-
 xandrinus, quæque ex eo descripta suo loco protu-
 limus, evincunt ejus testimonio premi Arianos, ip-
 sumque palam prædicantem Filium ὁμοούσιον de-
 monstrant. D

(1) Hieron., præf. ad lib. *De viris illustr.*

(2) Phot., *Bibl. cod.* 127.

(3) Cav. *Hist. litt.* ad an. 283, tom I, pag. 147.

(4) Fabric., *Bibl. Gr.* tom. IX, pag. 408.

(5) Baron. ad ann. 109, § 59.

(6) Athan., *De Decret. Nic. syn.* num. 25, Opp. tom. I, part. 1, pag. 250.

(7) Id. epist. 4, ad Serapion., num. 9, tom. I, part. II, pag. 702.

(8) Phil. Sid., *Hist. Serm.* 24 apud Dodw. ad *Dissert. Iren.* pag. 488.

(9) Dodw., l. c. in not. ad fragm. Phil. Sid., pag. 511.

(10) Phot. *Bibl. cod.* 106.

(11) Athan., l. c. pag. 702.

(12) Phot. l. c.

(13) Bull., *Defens. fid. Nic.* sect. II, cap. 10 §§ 7-9, pag. 135, seq.

(14) Maran., *Divin. J. C.* lib. IV, cap. 24 §§ 1 et 2, pag. 551, seq.

(15) Greg. Nyss., lib. III contr. Eunom.

(16) Maran. l. c. cap. 25 § 1, pag. 557.

THEOGNOSTI FRAGMENTA

Ex libris VII *Hypotyposeon*.

I.

(Ex libro II. *Apud Athanasium De decret. Nicænae synodi*, § XXV, ex edit. BB. Paris. 1698, t. I, part. I, pag. 230.)

Non extrinsecus adinventata est Filii substantia, A neque ex nihiloeducta; sed ex Patris substantia nata est, ut lucis splendor et aquæ vapor. Neque enim splendor aut vapor, ipsa aqua vel ipse sol est; neque rursus aliquid est alienum, sed est aliquid emanans ex Patris substantia; ita tamen ut nullam divisionem eadem Patris substantia sit perpessa. Ut enim sol idem manens, radiis ab ipso profluentibus non minuitur; ita neque Patris substantia mutationem ullam patitur, cum Filium suum ipsius imaginem habet.

Οὐκ ἐξωθέν (17) τις ἐστὶν ἐφευρεθεῖσα ἡ τοῦ Υἱοῦ οὐσία, οὐδὲ ἐκ μὴ ὄντων ἐπεισέχθη· ἀλλὰ ἐκ τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας ἔφυ, ὡς τοῦ φωτὸς τὸ ἀπαύγασμα, ὡς ὑδατος ἀτμίς. Οὐτε γὰρ τὴ ἀπαύγασμα, οὐτε ἡ ἀτμίς, αὐτὸ τὸ ὑδωρ ἐστίν, ἢ αὐτὸς ὁ ἥλιος· οὐτε ἀλλότριον, ἀλλ' ἀπόρροια τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, οὐ μερισμὸν ὑπομενάσης τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας. Ὡς γὰρ μένων ὁ ἥλιος ὁ αὐτὸς, οὐ μειοῦται ταῖς ἐκχεομέναις ὑπ' αὐτοῦ αὐγαῖς· οὕτως οὐδὲ ἡ οὐσία τοῦ Πατρὸς ἀλλοιωσιν ὑπέμεινεν, εἰκόνα ἑαυτῆς ἔχουσα τὸν Υἱόν.

II.

Apud Athanasium epist. 4, ad Serapionem, § 11, tom. I, part. II, pag. 703.

Theognostus autem hæc adjicit: Qui primum et secundum terminum transgressus est, minori supplicio dignus videri possit: qui autem tertium contempserit, non ulterius veniam consequetur. Primum autem terminum et secundum ait, doctrinam de Patre et Filio acceptam; tertium vero, verbum in initiatione et in participatione Spiritus traditum. Quod confirmare volens, adducit illud discipulis a Salvatore dictum: « Adhuc multa habeo vobis dicere, sed non potestis portare modo. Cum autem venerit Spiritus sanctus, docebit vos ¹. »

Ἄλλοτε φησὶ καὶ αὐτὸς προστιθεὶς φησὶ ταῦτα· Ὁ πρῶτον παραβεθηκὼς ὄρον καὶ δευτέρον, ἐλάττωτος ἀν' ἀξιοῦτο τιμωρίας· ὁ δὲ καὶ τὸν τρίτον ὑπεριδὼν, οὐκέτι ἀν' συγγνώμης τυγχάνοι (18). Πρῶτον δὲ ὄρον καὶ δευτέρον φησὶ τὴν περὶ Πατρὸς (19) καὶ Υἱοῦ κατήχησιν· τὸν δὲ τρίτον, τὸν ἐπὶ (20) τῇ τελειώσει καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος μετοχῇ παραδιδόμενον λόγον. Καὶ τοῦτο βεβαιῶσαι θέλων, ἐπάγει τὸ παρὰ τοῦ Σωτῆρος εἰρημνόν τοῖς μαθηταῖς· « Ἐτι (21) πολλὰ ἔχω ὑμῖν λέγειν, ἀλλ' οὐκ ἔχω δύνασθε χωρεῖν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ ἄγιον Πνεῦμα, διδάξει ὑμᾶς. »

III.

Ibidem.

Deinde ait (Theognostus): Sicut eos qui perfecta nondum capere possunt alloquitur Salvator, ad illorum sese parvitatem demittens; cum perfectis autem Spiritus sanctus versatur; neque tamen quis ideo dixerit, Spiritus sancti doctrinam Filii doctrinam superare; sed quod Filius quidem sese demittat ad imperfectos, Spiritus vero sanctus si-

Εἰτά φησιν· Ὅσπερ τοῖς μηδέπω χωρεῖν δυναμένοις τὰ τέλεια διαλέγεται ὁ Σωτῆρ, συγκαταβαίνων αὐτῶν τῇ σμικρότητι· τοῖς δὲ τελειουμένοις συγγίνεταί τῷ Πνεύματι τὸ ἅγιον, καὶ οὐδέποτε τοῖς ἐκ τούτων ἀν' φαίη τὴν τοῦ Πνεύματος διδασκαλίαν ὑπερβάλλειν τῆς τοῦ Υἱοῦ διδασχῆς· ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν Υἱὸς συγκαταβαίνει τοῖς ἀτελεσι, τὸ δὲ Πνεῦμα σφραγίς ἐστὶ τῶν

¹ Joan. XVI, 12, 13.

(17) *Οὐκ ἐξωθεν*. Huic fragmento sequentia præmittit Athanasius: Μάθετε τοίνυν, ὦ Χριστομάχοι Ἀρειανοὶ, ὅτι Θεόγνωστος μὲν, ἀνὴρ λόγιος, οὐ παρητήσατο τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰπεῖν. Γράφων γὰρ περὶ Υἱοῦ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἰποτυπώσεων, οὕτως εἴρηκεν· Οὐκ ἔξ. «Discite igitur, o Christi hostes Ariani, Theognostum virum eruditum minime refugisse ab hac ipsa dictione *ex substantia*. Nam in secundo *Hypotyposeon* hæc de Filio scribit: *Non extrinsecus*, » etc.

(18) *Τυγχάνοι*. Sic codd. mss. Regius et Seguerianus. Basiliensis vero, τυγχάνη. Editi, τύχοι. MONTF.

(19) *Περὶ Πατρὸς*. Reg. et Seguer., περὶ τοῦ Πατρὸς. In.

(20) *Ἐπὶ ἐπὶ*. Tὸν deest in Reg. et Seguer. Mox Regius, Seguer., Angl., Gobler. et Felckmanni I, καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος. Editi, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ τοῦ Πνεύματος. In.

(21) Ἐτι. Reg. et Seguer., ἐπι. Paulo post in iisdem deest post ὅταν. Ibidem Reg., Seguer., Gobler. et Felckmanni I, τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Editi, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Hic autem Scripturæ locus, quoad sententiam tantum, non ad verbum ab Athanasio affertur. In.

τελειωμένων· οὕτως οὐ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸν ὕψιστον ἀφυκτός ἐστι καὶ ἀσύγκωστος ἢ εἰς τὸ Πνεῦμα βλασφημία· ἀλλ' ὅτι ἐπὶ μὲν τοῖς ἀτελείαις ἐστὶ συγγνώμη, ἐπὶ δὲ τοῖς γευσαμένοις τῆς οὐρανίου (22) δωρεᾶς καὶ τελειωθεῖσιν (23), οὐδεμία περιλείπεται συγγνώμης ἀπολογία καὶ παραίτησις.

Hebr. vi, 4.

(22) *Ὁὐρανίου*. Reg. et æguer., ἐπουρανίου. Ib. (23) *Τελειωθεῖσιν*. Heb. vi, 4, quo procul dubio hic respexit Theognostus, legimus φωτισθέντας καὶ γευσαμένους, eos qui fuerunt illuminati et gustaverunt, etc. Hinc putaverim equidem eodem sensu dixisse Theognostum τελειωθεῖσιν, quo Apostolum

A gillum sit perfectorum; sic non propter excellentiam Spiritus sancti præ Filio, inexpiabilis et citra veniam est blasphemia in Spiritum; sed quia imperfectis datur venia; iis vero, qui donum cælesti gustaverunt et initiati sunt, nulla veniæ relinquitur excusatio vel deprecatio.

φωτισθέντας, scilicet de baptizatis seu illuminatis locum esse accipiendum. Hac enim significatione utrumque verbum φωτίζεσθαι et τελειοῦσθαι fuisse a Patribus usurpatum, neminem latet. Vide sis Svicerum in *Theo. eccl.* v. Τελειώω et Φωτίζω.

CIRCA ANNUM DOMINI CCLX.

PIERIUS

CATECHISTA ALEXANDRINUS.

NOTITIA.

(Apud S. Hieronymum, lib. *De scriptoribus eccles.*, cap. 76.— ROUTH., *Reliquiæ sacræ*, t. II.)

Pierius, Alexandrinæ Ecclesiæ presbyter sub Caro et Diocletiano principibus (1), eo tempore quo eam Ecclesiam Theonas episcopus regebat, florentissime docuit populum (2), et in tantam sermonis diversorumque tractatum (3), qui usque hodie exstant, venit elegantiam, ut *Origenes junior* vocaretur. Constat hunc miræ ἀσκήσεως et appetitorem voluntariæ paupertatis (4), scientissimumque dialecticæ et rhetoricæ

(1) Carus præfuit imperio ann. 282, 283. Diocletianus ab an. 284 ad 305. Theonas qui an. 265 Dionysio in episcopatu Alexandrino successit, defunctus est an. 300. FABRICIUS.

(2) Eusebius de Pierio, vii, 32: Ἐν δὲ τοῖς μέγιστα καθ' ἡμᾶς σπανιωτάτους γενομένοις Ἰσμεν, τῶν μὲν ἐπ' Ἀλεξανδρείας πρεσβυτέρων Πιέριον· Μελέτιον δὲ τῶν κατὰ Πόντον Ἐκκλησιῶν ἐπίσκοπον. Ἄλλ' ὁ μὲν ἀκρῶς ἀκτῆμονι βίῳ καὶ μαθήμασι φιλοσόφους δεδοκίμαστο· ταῖς περὶ τὰ θεῖα θεωρίαις καὶ ἐξηγήσεις. καὶ ταῖς ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας διαλέξεσιν ὑπερφυῶς ἐξηγητήμενος. Ὁ δὲ Μελέτιος, etc. Post Dionysium scholæ catechetiæ Alexandrinæ præfectum fuisse Pierium tradit Philippus Sidetes in fragmento quod ad calcem diss. in Irenæum publicavit H. Dodwellus. Et Photius cod. 419: Παμφίλου τε τοῦ μάρτυρος ὑφηγητῆν φασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν γενέσθαι μαθημάτων, καὶ κατ' Ἀλεξανδρείαν ἡγήσεσθαι παιδευτηρίου. FABRICIUS. — De isthac vero Pierii præfectura dubitare se profitetur cl. Lardnerus, *De Fide hist. evang.*, p. II, lib. I, c. 24, propterea quod sileant de ea Eusebius et Hieronymus. Eidem viro cl. incerta quoque videtur Photii narratio, mox a me afferenda, qua dicitur Pierius, quem quidem Hieronymus Romæ siccan mortem obuisse significat, martyrium una cum Isidoro fratre subisse suo. Vid. et de hac re Tillemont. in *Mém. eccl.* ad ipsum finem vol. IV. In litteris quidem Dionysii Alexandrini ad Fabium, scriptum exstat, Isidorum quendam Ægyptium in vexatione Deciana

pro Christo passum esse; utrum vero hujus Pierii is frater fuerit, necne, ignoro; certe, si res ita haberet, eodem simul tempore fratres martyrium haud passi sunt, cum Pierius Dionysio superstes fuerit. Atque fieri potest, ut templum illud domusque (hæ sunt, ni fallor, ædes sacræ minus amplæ), quæ Pierio atque Isidoro constructa fuisse narrat Photius, cod. 418, in illius quidem Isidori memoriam sacrata fuerint, in alius autem cuiusdam Pierii honorem erecta, qui martyr esset. Ecclesiam quidem Alexandriæ exstitisse, quæ Pierii et Serapionis nominibus dicabatur, memorat Epiphanius hæres. 69, ab Hæschelio ad Photii locum indicatus. Serapionis autem martyris mentionem facit Dionysius in epistola jam laudata. Verumtamen omnes Ecclesias Alexandrinæ martyrum nominibus appellatas fuisse, prohibet nos credere eodem loco Epiphanius, qui Ecclesias Dionysii et Theonæ episcoporum, non martyrum, inter alias recensuit. Itaque nuncupari Pierii ecclesia posset, etsi ille martyr non fuerit, et, Hieronymo id narrante, persecutioni, hæc est ultima illa, supervixerit.

(3) Ex his fuere duodecim libri Pierii de quibus Photius cod. 419, Palladius in *Lausiaca*, c. 42, narrat Ammonium plura potuisse memoriter recitare ex scriptis Origenis, Didymi, Stephani ac Pierii. FABRICIUS.

(4) Euseb.: Ἄλλ' ὁ μὲν ἀκρῶς ἀκτῆμονι βίῳ καὶ μαθήμασι φιλοσόφους δεδοκίμαστο. Ib.

artis, et post persecutionem (5) omne vitæ suæ tempus Romæ fuisse versatum. Hujus est longissimus tractatus de propheta Osee (6), quem in vigilia Paschæ habitum ipse sermo demonstrat.

Fragmentum ex scripto quodam (7) Pierii in priorem S. Pauli ad Corinthios Epistolam. Hoc brevissimum attulit S. Hieronymus fragmentum in epist. 2 ad Pammachium, pro libris suis adversus Jovinianum.

Origenes, Dionysius, Pierius, Eusebius Cæsariensis, Didymus, Apollinaris latissime hanc Epistolam (Ep. 1 ad Cor.), interpretati sunt; quorum Pierius, cum sensum Apostoli ventilaret atque edissereret,

et proposuisset illud exponere: *Volo autem omnes esse sicut meipsum*; adjecit: Ταῦτα λέγων Παῦλος, ἀντικρὺς ἀγαμίαν κηρύσσει. Tom. IV, pag. 245 ed. Benedictin.

De Pierii scriptis hæc Photius in Bibliotheca, cod. 119, p. 300, ed. Hæschel. Rothomagi 1653.

Περὶ τοῦ πρεσβυτέρου λόγῳ διαζορι

Lectum est Pierii presbyteri (quem una cum Isidoro fratre germano martyrii pro Christi nomine certamen subiisse, Pamphili quoque martyris in sacrarum litterarum studio doctorem, atque Alexandrinæ scholæ præfectum fuisse, ferunt), *volumen librorum duodecim*. Stylus illi clarus, ac perspicuus, et quasi sponte fluens, nihil exquisitum præ se fert, sed velut ex tempore fusus, placide ac leniter, sensimque decurrit. Enthymematis autem, si quis alius, maxime abundat. Plurima quoque præter ea quæ in Ecclesia hodie obtinent, veteri fortassis more, tradit. De Patre tamen et Filio pie credit, nisi quod substantias duas, totidemque naturas esse dicit; substantiæ et naturæ nomine (quantum ex iis, quæ hunc locum antecedunt et consequuntur, colligitur), pro hypostasi usus; non ita vero, ut qui Ario adhærent. Verumtamen de Spiritu sancto periculose nimis, atque parum pie docet; dum hunc inferioris B

Ἀνεγνώσθη βιβλίον Πιερίου πρεσβυτέρου, ὃν καὶ σὺν τῷ ἀδελφῷ (8) Ἰσιδώρῳ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισασαί φασι ἀγῶνα· Παμφίλου τε τοῦ μάρτυρος ὑψηγῆτην τῶν ἐκκλησιαστικῶν γενέσθαι μαθημάτων· καὶ τοῦ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν ἡγήσασθαι παιδευτηρίου. Λόγους δὲ τὸ βιβλίον περιεῖχε δώδεκα. Ἔστι δὲ τὴν φράσιν σαφῆς τε καὶ λαμπρῆς, ὥσπερ βέων τῷ λόγῳ, μηδὲν τε ἐπιμελὲς ἐνδεικνύμενος. Ἄλλ' ὡς ἐξ αὐτοσχεδίου ὁμαλῶς τε καὶ λείως ἡρέμα φερόμενος. Τοῖς δὲ ἐνθυμήμασιν, εἴπερ τις ἄλλος, γονιμώτατος. Πολλὰ δὲ ἐξω τῶν νῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθεστηκότων, ἀρχαιοτρόπως ἴσως, ἀποφαίνεται, ἀλλὰ περὶ μὲν Πατρὸς καὶ Υἱοῦ εὐσεβῶς προσθεύει· πλήν ὅτι οὐσίας δύο καὶ φύσεις δύο λέγει· τῷ τῆς οὐσίας καὶ φύσεως ὀνόματι, ὡς δῆλον ἐκ τε τῶν ἐπομένων καὶ προηγούμενων τοῦ χωρίου, ἀντὶ τῆς ὑποστάσεως, καὶ οὐχ ὡς Ἀρειῷ προσανακειμένοι, χρώμενος. Περὶ μέντοι τοῦ Πνεύματος ἐπισφαλῶς (9) λίαν καὶ δυσσεβῶς δογμα-

(5) Decennem illam a Diocletiano inceptam.

(6) Scribit S. Hieronymus in Prefat. Osee.: *Pierii legi tractatum longissimum, quem in exordio hujus prophetæ die vigiliarum Dominicæ passionis extemporaliter et deserto sermone profudit*. In epist. Multa, contra Vigilantium: *et in vigiliis Paschæ tale quid fieri plerumque convincitur*. In Math. xxv: *Traditio Judæorum est, Christum media nocte venturum, unde reor et traditionem apostolicam permanuisse, ut in die vigiliarum Paschæ ante noctis dimittum populos dimittere non liceat expectantes adventum Christi, et postquam illud tempus transierit, securitate præsumpta festum cunctis agentibus diem*. Adamantii autem et Pierii exemplaria citat Hieron. in Math. c. xxiv. II. GRAVIUS. — Jani diu autem est cum et ista in Oseam et cætera lucubrations Pierii omnes intercederunt. FABRICIUS.

(7) *Ex scripto quodam Pierii in priorem S. Pauli*, etc. Censet cl. Lardnerus in op. *De fide hist. evang.*, part. II, lib. I, cap. 54, nullum in Pauli Epistolam a Pierio scriptum commentarium, sed tantum ῥῆσιν Paulinam hic commemoratam in aliquo opere Pierium fusius sermone exposuisse. Fabricius autem in *Bibl. Græc.* lib. v, cap. 35, ubi de scriptoribus in Photii Bibliotheca censuræ subjectis agit, haud dubitare se ait, ex duodecim illis a Photio memoratis Pierii λόγους fuisse hunc tractatum. Vid. paulo infra. Sed hæc Fabricii conjectura de Pierii quidem λόγους incerta videtur.

(8) *Ὁρ καὶ σὺν τῷ ἀδελφῷ*, etc. De Pierio hæc scripserat statim ante Photius in cod. 113, in quo recensetur Pamphili M. atque Eusebii *Apologia pro Origene*: Ἦν δὲ Παμφίλου διδάσκαλος ὁ Πιέριος, τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὐτὸς προσηπτικῶς διδασκαλεῖου.

Μάρτυς δὲ καὶ ὁ Πιέριος ἅμα τῷ ἀδελφῷ Ἰσιδώρῳ, τῶν ἀθλητικῶν ἀξιοθέντες στεφάνων, οἷς, ὡς φασι, καὶ νεὸς καὶ οἶκοι ὑπὸ τῶν εὐσεβούντων ἰδρύνθησαν. Sed de Pierii rebus alisis illa ad Hieronymum *De viris ill.* modo notata. Inscriptio interea seu titulus ejus operis, quod mox memorabitur, in duodecim tomos partiti, nisi idem illud Οἱ Λόγοι appellatum fuerit, intercidisse videtur.

(9) *Περὶ μέντοι τοῦ Πνεύματος ἐπισφαλῶς*, etc. Guillelmus quidem Berriman. in *Concionibus sacris de historia controversiæ Trinitariæ* lingua vernacula præclare scriptis, serm. 3, p. 134, Pierium defendens, negat hoc verisimile esse, in gravem ullum errorem de Spiritu sancto incidisse eum, qui de Filii quidem natura verum doceret. Opinatur porro secutus Bullum vir idem doctus, scripsisse Pierium, Spiritum S. minorem esse Patre et Filio eadem ratione, qua ipse Filius Patre minor a catholicis agnoscitur, nempe originis respectu. At vero, ut dicam quod res est, an Photium censemus, qui, quidquid ἀρχαιοτρόπως docuisset de Filii natura Pierius, nihil reprehendit in eo, voluisse eidem dicam scribere, quod periculose admodum et impie de Spiritu S. doceret, nisi revera in errore aliquo saltem verbo tenus Alexandrinus iste versatus esset? Quod quidem dixit, Spiritum S. gloria inferiorem esse Patre et Filio, hoc sequi existimare potuit Pierius, non respectu originis tantum, sed etiam ex œconomia, quæ dicitur redemptionis; sed alioquin tamen in scriptis ejus vereor existitis ab eo dicta perperam de Spiritu; neque id mirandum in eo, qui Origenem imitari vellet; cum periculose admodum circa Spiritum Dei philosophatum esse decus illud Alexandrinæ scholæ, probe norint omnes, qui in scriptis

είει. Ὑποθεβῆναι γὰρ αὐτὸ τῆς τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἀποφάσκει δόξης. Ἐχει δὲ χρῆσιν εἰς τὸν Λόγον (10), οὗ ἡ ἐπιγραφή, *Εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν*, δι' ἧς ἐστὶ παριστᾶν· ὅτι ἡ τῆς εἰκόνης τιμὴ καὶ ἀτιμία, τοῦ πρωτοτύπου ἐστὶ τιμὴ ἢ πάλιν ἀτιμία. Ὑπανίσταται δὲ οὗτος, κατὰ τὸν Ὀριγένους ὕθλον, καὶ προὑπαρξιν ψυχῶν. Ἐχει δὲ καὶ ἐν τῷ εἰς τὸ Πάσχα καὶ τὸν Ἄσπην λόγῳ, περὶ τε τῶν ποιηθέντων χερουβιμ τῷ Μωϋσεῖ, καὶ περὶ τῆς τοῦ Ἰακώβ στήλης (11)· ἐν οἷς τὴν μὲν ποιῆσιν αὐτῶν ὁμολογεῖ, οικονομίας δὲ λόγῳ συγχωρηθῆναι ματαολογεῖ, ὡς ἴδεν ἦσαν ὡς ἕτερα τὰ γεγενημένα (12)· ὡς οὐδὲ τύπον ἄλλον ἔφερε μορφῆς, ἀλλὰ μόνον πτερυγῶν ἀεολογεῖ φέρειν αὐτὰ σχῆμα.

formæ, [concessum esse nugatur, hæc in nulla re exstitisse aliorum instar, quæ facta sunt; cum neque effigiem aliam præ se ferrent formæ;] sed alarum duntaxat speciem fabulatur illos ferre.

legendis ejus versati sint. Hic ipse tamen Origenes B legentibus suis, utinam Pierii quoque volumina ad nos pervenissent, non tantum sæpe de Spiritu S. conjuncte cum duabus alteris τῆς προσκυνητῆς Triadis personis (ipsius voces sunt in *Comment. in S. Joan. Evang.*) locutus est, verum etiam in loco, quem hic designabo, τὸ συναδιδόμενον Spiritus docuit. Cons. Origenis loc. apud Euseb. lib. 1, *adv. Marcellum*, c. 4, p. 22 ed. Paris. Notabilia sunt verba Origenis de sanctis principiis, sive sermonibus de divinis personis, in homil. 5, in Jerem.

(10) *Εἰς τὸν Λόγον*. H. e. unum ex tomis ejus libri, qui a Photio lectus est; idemque venit dicendum de tractatu in Osee statim post memorato, etsi de hoc, tanquam si separatus et justus quidam liber esset, Hieronymus in libro *De viris ill.* locutus est.

(11) *Χερουβιμ... τῆς τοῦ Ἰακώβ στήλης*. De cherubim opere Moysis adi capp. xxxv et xxxvii Exodi, de lapide vero a Jacobo posito post visos ab eo angelos ascendentes et descendentes, consulendum est cap. xxviii Genesis. Hac in re quoque imitatus erat Pierius Origenem, duos illos seraphim apud Isaiam indicare Christum et Spiritum S. statuentem; quinimo interdum allegorias, ut alibi dixi, ita vecorde sectantem, ut veritatem litteræ,

esse gloriæ, quam sit Pater, et Filius, affirmat. Habet item testimonium quoddam in eo libro qui inscribitur *In Evangelium Lucæ*, ex quo demonstrare licet, imaginis honorem et irreverentiam prototypi esse honorem, sive irreverentiam. Obscurius deinde etiam hic, secundum Origenis nugas, indicat animas præexistere. In eo vero libro, quem in Pascha et Oseeam prophetam scripsit, agit quoque de cherubim a Moyse factis, et de Jacobi lapide, ubi factos quidem illos fatetur, at divinæ tantum providentiæ ratione fuisse concessos nugatur; quasi aut nihil fuerint, aut aliud quidpiam fuerint, aut aliud [saltem illa fuerint] quæ facta sunt, neque enim, inquit, vestigium aliud præferebant alicujus

quæ vocatur, sacræ Scripturæ in reus procul dubio vere gestis subvertat. Hoc tamen an fecerit Pierius magistrum suum secutus, an contra in perscrutando mystico, seu spirituali, nonnullarum certe Scripturarum sensu, pie ac sobrie versatus fuerit, nescio. Sed etiam Hieronymum video tantum insaniisse, ut scriberet ad Nepotianum in epistola *De vita clericorum*, historiam Davidis et Abisæ Sunamitis *figmentum esse de mimo vel Atellanarum ludicro*, si sequeris litteram. Apage vero hasce allegoristarum nugas, quibus propter nonnulla vere typica in sacra Scriptura, et alia quædam vel tropice prolata, vel ambiguae interpretationis, magni alioqui viri, dum alios captare volebant, suam ipsorum famam læserunt. Mysterium autem hujusmodi expositionis videas ab Origene traditum cum alibi tum in lib. iv *De principiis*, cap. 1, § 15, sive cap. primo *Philocaliæ*, pag. 12 ed. Spenceri.

(12) *Ὅς οὐδὲν ἦσαν ὡς ἕτερα τὰ γεγενημένα*. Hæschelius vult legere ὡς οὐδὲν ἦσαν, ὡς ἕτερον ἦσαν, ὡς ἕτερα, τ. γ. Atque additur istud, ὡς ἕτερον ἦσαν, in codicibus, quos affert in notis Hæschelius. Sed fortasse locus sanus est, ejus ibidem Latinam addidi interpretationem. In verbis sequentibus, ὡς οὐδὲν τύπον, particulam ὡς delet Hæschelius, quæ abest a quatuor codicibus.

MALCHIO

ECCLESIAE ANTIOCHENÆ PRESBYTER.

NOTITIA.

(GALLAND., *Bibliotheca veterum Patrum*, III, Proleg. p. xxxix.)

- I. Malchion, vir disertissimus, quo tempore claruit. Doctrina et eruditione præstans. Ecclesiae Antiochenæ presbyter ordinatur. Acriter disputat adversus Paulum Samosatenum. Ejus memoria in Græcorum Menologiis recolitur.*
- II. Tempus inquiritur quo celebrata fuit posterior synodus Antiochena, ubi habita Malchionis disputatio. Pearsonii sententia de uno concilio Antiocheno evertitur.*
- III. Epistolam synodicam Malchion litteris consignasse perhibetur. Quo anno illam perscripserit auctor. Eadem ex Eusebio exhibita. Fragmenta ex Actis disputationis Malchionianæ subjecta.*

I. Malchion, vir disertissimus, inquit Eusebius (1), ἀνὴρ τὰ τε ἄλλα λόγιος, circa Christi annum cclxx claruisse comperitur. Græcorum litteris vehementer excultus, scholæ sophisticæ apud Antiochiam præfuit, sive, ut loquitur Hieronymus (2), in eadem urbe rhetoricam florentissime docuit. Neque vero doctrina solum et eruditione sæculari excelluit vir egregius, sed etiam ob eminentem Christianæ fidei sinceritatem, presbyterii honorem in ejus loci Ecclesia est consecutus: Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ δι' ὑπερβάλλουσαν τῆς εἰς Χριστὸν πίστει γνησιότητα, πρεσβυτερίου τῆς αὐτοῦ παροικίας ἡξιωμένος.

Synodo Antiochenæ posteriori, quam postremam vocat Eusebius (3), τελευταίας συγκροτηθείσης — συνόδου, interfuit Malchion; in eaque adversus Paulum Samosatenum qui Ecclesiae Antiochenæ episcopus Artemonis hæresim instaurarat, acriter disputavit, excipientibus cuncta notariis; solusque omnium occultos hominis sensus ac fraudes detegere valuit. Qua quidem ex confutatione tantam gloriam retulit noster auctor, inquit Valesius (4), ut ea de causa in Menologiis Græcorum die xxviii Octobris consecrari meruerit.

II. Ex hac autem in tabulis Græcis consignata Malchionis memoria, existimaverim equidem celebratam fuisse hanc synodum anno cclxix desinentem atque insequente prorogatam. Confirmatur vero

A hæc temporis notatio ex epistola ejusdem concilii Dionysio pontifici Romano inscripta, sed reddita Felici ejus successori, quod ille supremum diem obierit sub finem Decembris ejusdem anni cclxix, ut superius ostensum (5). Idque iterum astruitur ex citata epistola synodica, ubi Patres de Firmiliano Cappadociæ antistite verba facientes: *Nunc quoque, inquirunt (6), venturus erat Firmilianus; et jam Tarsum usque pervenerat. Sed cum nos jam convenissemus, interea loci dum illum accersimus, dum ejus adventum exspectamus, abiit e vita.* Atqui Græci in Menologio die xxviii Octobris S. Firmiliani Cæsareæ in Cappadocia episcopi festum diem agunt. Quare, ut jure arguit Pagius (7), si eo die Firmilianus ad superos transit, tunc jam congregata erat synodus Antiochena.

Atque ex his enimvero longo aberrasse Pearsonium colligimus, qui unicum tantum concilium Antiochenum in causa Samosateni coactum anno cclxvi agnoscit; a quo propterea merito dissident vel sui contribules, Bullus (8) et Dodvellus (9), ut Tillemontium (10) aliosque omittamus. Neque advertit vir cætera doctus, hanc synodum qua de agimus, Eusebio postremam eapropter dictam ut modo vidimus, quod primæ videlicet meminisset (11), in qua maxime eminuerunt Firmilianus Cæsareæ Cappadocum episcopus, Gregorius Thaumaturgus alique;

(1) Euseb., *Hist. eccl.*, lib. vii, cap. 29.(2) Hieron., *De vir. illustr.*, cap. 71.

(3) Euseb., l. c.

(4) Vales. in not. ad Euseb., l. c.

(5) Prolegom., cap. 12; § 1.

(6) Epist. conc. Antioch., § 1. Vid. infr., pag. 558.

(7) Pagi, *Crit.* ad ann. 271, § 2.(8) Bull., *Judic. Eccl. cath.*, cap. 3, § 7, pag.

C 28.

(9) Dodw., *Dissert. sing.* ad opp. Pears. cap. 6, § 18, pag. 71.(10) Tillem., *Mém. eccl.*, tom. IV, not. 4 sur Paul de Samos., pag. 666.(11) Euseb., *Hist. eccl.*, lib. vii, cap. 28.

quorum tamen alter mortem oppetierat, quo tempore coacta fuit *postrema*; alter vero in ejusdem actis nuspiam comparet, tum et ipse fortasse defunctus. Nimirum in priore, anno Christi CCLXIV celebrata, Samosatenus dogmatis sui novitatem occultare adnissus, indemnis evasit; in posteriore autem circa annum CCLXX habita, Ecclesiae communione interdictus atque ab episcopali sede dejectus fuisse perhibetur.

III. Damnato itaque Paulo et Domino suffecto, Patres Antiocheni *unam*, ait Eusebius (12), *ex communi sententia ad Dionysium Romanæ urbis episcopum et ad Maximum Alexandrinum scripserunt epistolam*. Hanc autem epistolam synodicam litteris consignasse Malchionem, testis est luculentus Hieronymus (13): *Sed et alia*, inquit, *grandis epistola ex persona synodi, ab eo scripta ad Dionysium et Maximum, Romanæ et Alexandrinæ Ecclesiae episcopos, dirigitur*. Neque mirum sane, antistites Antiochenos id muneris Malchioni detulisse, viro scilicet disertissimo; quique *suscepta disputatione adversus Paulum*, ut scribit Eusebius (14), *solus omnium occultis hominis sensus fraudesque detegere valuit*; ut propterea minime audiendi sint Caveus (15) et

A Fabricius (16), qui Hieronymi auctoritatem quodammodo elevare aggrediuntur: licet posterior melius consultus, sententiam deinceps mutarit, Malchionem ejusdem epistolæ synodicæ auctorem agnoscens (17). In quam quidem sententiam concessisse quoque cl. Harduinum (18), duce procul dubio Hieronymo, novimus.

Cæterum, cum tradat Eusebius (19), postremum istud Antiochenum concilium celebratum fuisse *temporibus Aureliani imperatoris*, quem quidem anno CCLXX circa mensem Aprilem Claudio II successisse cum Tillemontio (20) censemus; propterea eodem anno currente perscriptam fuisse a Malchione hanc synodicam epistolam existimamus, cum Dionysii Romani pontificis obitus nuntium Antiochiam nondum pervenisset.

Porro ejusmodi ecclesiasticæ antiquitatis monumentum ex Eusebio Valesiano descripsimus, additis quoque fragmentis ejusdem, ut videtur, epistolæ quæ apud Leontium Byzantium servantur (21). Præterea subjecimus ex eodem Leontio et Petro Diacono (22), quæ superant ex Actis disputationis habitæ a Malchione contra Samosatenum, cujus paulo ante meminimus.

MALCHIONIS

ECCLESIAE ANTIOCHENÆ PRESBYTERI

EPISTOLA

Ex persona Antiochenæ synodi perscripta, adversus Paulum Samosatenum.

I.

Apud Eusebium *Hist. eccl. lib. vii, cap. 30.*

Διονύσιω καὶ Μαξίμῳ καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην πᾶσι συλλειτουργοῖς ἡμῶν ἐπισκόποις καὶ πρεσβυτέροις καὶ διακόνοις· καὶ πάσῃ τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, Ἐλενος καὶ Ὑμέναιος καὶ Θεόφιλος καὶ Θεότεκνος καὶ Μάξιμος· Πρόκλος· Νικέμας καὶ Αἰλιανός (23)· καὶ Παῦλος καὶ Βάλανος καὶ Πρωτογένης καὶ Ἰέραξ καὶ Εὐτύχιος καὶ Θεόδωρος καὶ Μαλχίων καὶ Λούκιος· καὶ οἱ λοιποὶ πάντες

C Dionysio et Maximo, et omnibus per universum orbem ministris nostris, episcopis, presbyteris et diaconis; et universæ Ecclesiæ catholicæ quæ sub cælo est, Helenus et Hymenæus, Theophilus, Theotecnus, Maximus, Proculus, Nicomas, Ælianus, Paulus, Bolanus, Protogenes, Hierax, Eutychius, Theodorus et Malchion et Lucius; et reliqui omnes qui nobiscum sunt vicinarum urbium et provinciarum epi-

(12) Euseb., *Hist. eccles. lib. vii, cap. 30.*

(15) Hieron., *De vir. illustr.*, cap. 71.

(14) Euseb., l. c. cap. 29.

(15) Cav., *Hist. litt.* ad ann. 270, tom. I, pag. 136.

(16) Fabric., *Bibl. eccl.* in not. ad Hieron., pag. 161.

(17) Fabric., *Bibl. Gr.* tom. XI, pag. 546.

(18) Harduin., *Concil.* tom. I, edit. Vcuet. pag. 911, not. 1.

(19) Euseb. l. c. cap. 30.

(20) Tillem., *Hist. des emp.*, tom. III, not. 3 sur Aurel., pag. 552.

(21) Leont. Byz., lib. III contr. Nestor., sub fin.

(22) Petr. Diac., lib. *De incarnat.* ad Fulgent., cap. 6.

(23) Αἰμυλιανός. In codice Mazar., Fuket., Savil. et Meil. Αἰλιανός legitur. Rufinus quoque Ælianus D vocat, atque ita fere Nicephorus et Syncellus. Cæterum Athanasius, in libro *De synodis Arimini et Seleuciæ*, testatur in hac synodo 70 fuisse Patres, qui Paulum Samosatensem deposuerunt. VALES.

scopi, presbyteri ac diaconi, et Ecclesiae Dei, charissimis fratribus in Domino salutem.

κλήσται (24) τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς ἐν Κυρίῳ

I. *Paucis deinde interjectis hæc subjungunt*: Scripsimus etiam ad complures episcopos longius distitos; eosque hortati sumus, ut ad exitialis doctrinæ morbum curandam accederent. Nam et ad Dionysium Alexandrinum, et ad Firmilianum Cappadociæ antistitem, beatæ recordationis viros, litteras dedimus. Quorum ille scripsit quidem ad Antiochiam; sed erroris ducem ne salutatione quidem dignatus est; neque ad eum nominatim, verum ad universam Antiochensium Ecclesiam litteras suas direxit, quarum etiam exemplum hic subjecimus. Firmilianus vero cum bis Antiochiam venisset, damnavit quidem dogmatis ab illo inventi novitatem, ut testamur nos qui aduimus, et alii plures perinde ac nos optime norunt. Sed cum ille mutaturum se sententiam promississet; credens ei Firmilianus, speransque sine ullo religionis nostræ probro atque dispendio rem optime posse constitui, distulit sententiam suam; deceptus scilicet ab homine, qui Deum ac Dominum suum negabat, et qui fidem quam antea profitebatur violaverat. Nunc quoque Antiochiam venturus erat Firmilianus, et jam Tarsus usque pervenerat; quippe improbitatem hominis Deum negantis antea fuerat expertus. Sed cum nos jam convenissemus, interea loci dum illum accersimus, dum ejus adventum exspectamus, abiit e

II. *Deinde paulo post, cujusmodi fuerit hominis vita, exponunt his verbis*: Sed quoniam a fidei regula recedens, ad spuriam et adulterinam doctrinam se transtulit, hominis ab Ecclesia alieni actus examinare nihil attinet: neque quod cum antea pauper ac mendicus esset, nec ullas omnino facultates aut a parentibus relictas accepisset, aut artis ullius exercitio sibi comparasset; nunc ad incredibilem opulentiam pervenit per scelera ac sacrilegia, fratrumque concussionem; dum injuria affectos de-

24) Ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, καὶ αἱ Ἐκκλησίαι. Notanda est in primis hujus epistolæ inscriptio, quæ non solum episcoporum, sed presbyterorum et diaconorum, atque adeo plebis ipsius nomen præfixum continet; eodem plane modo in Actis Carthaginiensis synodi cui præfuit Cyprianus: *Cum in unum Carthagine convenissent episcopi plurimi, cum presbyteris et diaconis, præsentem etiam plebis maxima parte, etc.* Idem legitur in concilio Eliberitano. VALES.

(25) Οὐδὲ πρὸς πρόσωπον γράψας αὐτῷ. Falsa est igitur ac supposititia epistola Dionysii Alexandrini ad Paulum Samosatensem, quæ edita est in tom. XI Bibliothecæ sanctorum Patrum una cum 40 propositionibus Pauli Samosatensis, et Dionysii ad eas responsionibus. Nam Patres quidem Antiocheni concilii affirmant Dionysium non dedisse litteras ad Paulum, sed tantum ad Ecclesiam Antiochensem. In illa autem epistola quæ Dionysii nomine publicata est, Dionysius his Paulo scripsisse dicitur. Sed nec stylus illius epistolæ ac responsionis reliquis Dionysii scriptis respondet. Itaque opus illud adulterinum esse, ob eas quas dixi rationes mihi persuadeo, licet Baronius eam epistolam pro vera ac germana habuerit. Id.

Α οὖν ἡμῖν παροικοῦντες τὰς ἐγγύς πόλεις καὶ ἔθνη ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι· καὶ αἱ Ἐκκλησίαι.

Τούτοις μετὰ βραχέα, ἐπιλέγουσι ταῦτα· Ἐπεστέλλομεν δὲ ἅμα καὶ παρεκαλοῦμεν πολλοὺς καὶ τῶν μακρῶν ἐπισκόπων, ἐπὶ τὴν θεραπείαν τῆς θανατηφόρου διδασκαλίας· ὡσπερ καὶ Διονύσιον τὸν ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρείας· καὶ Φιρμιλιανὸν τὸν ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας, τοὺς μακαρίτας· ὧν ὁ μὲν ἐπέστειλεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὸν ἡγεμόνα τῆς πλάνης οὐδὲ προσρήσεως ἀξιώσας· οὐδὲ πρὸς πρόσωπον γράψας αὐτῷ (25), ἀλλὰ τῇ παροικίᾳ πάση· ἧς καὶ τὸ ἀντίγραφον ὑπετάξαμεν. Ὁ δὲ Φιρμιλιανὸς καὶ δις ἀφικόμενος, κατέγνω μὲν τῶν ἐκείνου καινοτομουμένων, ὡς ἴσμεν καὶ μαρτυροῦμεν οἱ παραγενόμενοι, καὶ ἄλλοι πολλοὶ συνίσασιν· ἐπαγγεῖλαι μὲν δὲ μεταθήσεσθαι, πιστεύσας καὶ ἐλπίσας ἄνευ τινὸς περὶ τὸν λόγον λοιδορίας (26) τὸ πρᾶγμα εἰς θεὸν καταστήσεσθαι, ἀνεβάλετο παρακρουσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ καὶ τὸν θεὸν τὸν ἑαυτοῦ καὶ Κύριον ἄρνούμενου, καὶ τὴν πίστιν ἦν καὶ αὐτὸς πρότερον εἶχε μὴ φυλάξαντος. Ἐμελλε δὲ καὶ νῦν ὁ Φιρμιλιανὸς εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διαθῆσθαι· καὶ μέχρι γε Ταρσῶν ἦκεν, ἅτε τῆς ἀρνησιθεοῦ αὐτοῦ κακίας πείραν εἰληφώς· ἀλλὰ γὰρ μεταξύ συνελθούτων ἡμῶν καὶ καλούντων καὶ ἀναμενόντων ἀχρις ἂν ἔλθῃ, τέλος ἔσχε τοῦ βίου.

vita.

Μεθ' ἕτερα δ' αὐθις τὸν βίον τοῦ αὐτοῦ οἷος ἐτύχῃ χανεν ἀγωγῆς, διαγράφουσιν ἐν ταύτοις· ὅπου δὲ ἀποστάς τοῦ κανόνος (27) ἐπὶ κίβδηλα καὶ νόθα διδάγματα μετελήλυθεν, οὐδὲν δεῖ τοῦ ἔξω ὄντος τὰς πράξεις κρίνειν· οὐδὲν ὅτι πρότερον πένης ὧν καὶ πτωχῶς, καὶ μήτε παρὰ πατέρων παραλαβὼν μηδεμίαν εὐπορίαν, μήτε ἐκ τέχνης ἢ τινὸς ἐπιτηδεύματος κτησάμενος, νῦν εἰς ὑπερβάλλοντα πλοῦτον ἔληλακεν, ἐξ ἀνομιῶν τὰ ἱεροσουλίων, καὶ ὧν αἰτεῖ καὶ σείει τοὺς ἀδελφοὺς (28), καταθραβεῦων τοὺς ἀδίκου

(26) Ἄνευ τινὸς περὶ τὸν λόγον λοιδορίας. Male hunc locum vertit Christophorus, qui Rutilium recte præuntem sequi noluit. Vertit enim, sine ulla verborum contumelia, cum vertendum esset, sine ulla religionis nostræ contumelia. Id.

(27) Ἀποστάς τοῦ κανόνος. Sic vocant Patres regulam fidei. Ita Eusebius in lib. iv, cap. 23, de Dionysio Corinthiorum episcopo loquens, τῷ τῆς ἀληθείας παρίστατε κανόνι. Id.

(28) Σείει τοὺς ἀδελφοὺς. Duplici ratione concussionis crimen admittitur; aut cum terrore potestatis, magistratus vel miles aliquid exigit; aut cum per fraudem et calumniam, suffragii prætextu aliquid a quopiam elicitur, ut in lege 1, de calumniatoribus. Hoc secundum genus concussionis intelligunt Patres concilii Antiocheni. De primo genere concussionis loquitur Maximinus in epistola ad Sabinum, quam refert Eusebius in lib. ix, cap. 9. Nescio autem, cur tantopere refugerit Christophorus vocem *concutere et concussionem*, cum tamen sint Latine, et a veteribus jurisconsultis crebro usurpatæ. Sed et in Evangelio ea vox habetur, ubi Joannes militibus ita præcipit: *Neminem concutietis; contenti estote stipendiis vestris.* Apud Græcos antiquissimum est usus vocis *σείειν* eo sensu pro

μένους (29) και ὑπισχνούμενος βοηθήσειν μισθοῦ· A
 φερόμενος δὲ και τούτους, και μάτην καρπούμε-
 νος (30) τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα
 πρὸς τὸ δοῦναι ὑπερ ἀπαλλαγῆς τῶν ἐνοχλοῦντων
 κερμὸν ἡγούμενος τὴν θεοσέβειαν (31). Οὕτε ὡς
 ὑψηλὰ φρονεῖ (32) και ὑπερήρται κοσμικὰ ἀξιώματα
 ὑπεβούμενος· και δουκηνάριος (33) μᾶλλον ἢ ἐπίσκο-
 πος θέλων καλεῖσθαι· και σοδῶν κατὰ τὰς ἀγοράς
 καὶ ἐπιστολάς ἀναγινώσκων και ὑπαγορεύων ἅμα (34)
 βασιλῶν δημοσίᾳ και δορυφορούμενος, τῶν μὲν προ-
 κεραιμένων, τῶν δὲ ἐφεπομένων πολλῶν τὸν ἀριθμὸν
 ὡς και τὴν πίστιν φθονεῖσθαι και μισεῖσθαι διὰ τῶν
 ἔχων αὐτοῦ και τὴν ὑπερηφανίαν τῆς καρδίας· οὕτε
 τὴν ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς συνόδοις τερατεῖαν, ἣν
 μηχανᾶται δοξοκοπῶν και φαντασιοκοπῶν· και τὰς
 τῶν ἀειραιότερων ψυχὰς τοῖς τοιοῦτοις ἐκπλήκτων· B
 βῆμα μὲν και θρόνον ὑψηλὸν (35) ἑαυτῷ κατασκευα-
 σάμενος, οὐχ ὡς Χριστοῦ μαθητῆς· σῆκρητον δὲ (36),
 ὡς περ οἱ τοῦ κόσμου ἄρχοντες, ἔχων τε και ὀνομά-
 ζων παίων τε τῇ χειρὶ τὸν μηρὸν, και τὸ βῆμα ἀράτ-
 των τοῖς ποσὶ· και τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι, μηδὲ ὡς περ ἐν
 τοῖς θεάτροις κατασεῖουσι ταῖς θόδραϊς (37), μηδ' ἐκ-
 βῶσι τε και ἀναπηδῶσι κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἀμφ'
 αὐτῶν στασιώταις ἀνδράσι τε και γυναίκοις, ἀκόσμως
 εἴτως ἀκρωμένους· τοῖς δ' οὖν ὡς ἐν οἴκῳ θεοῦ σε-
 ρωπρεπῶς και εὐτάκτως ἀκούουσιν, ἐπιτιμῶν· και
 ἐνδοξῶν· και εἰς τοὺς ἀπελθόντας ἐκ τοῦ βίου τού-
 του κεραιῶν ἐξηγγητὰς τοῦ λόγου φορτικῶς ἐν τῷ
 κινῶ, και μεγαλορῆμονῶν περὶ ἑαυτοῦ, καθάπερ
 οἱ ἐπίσκοποι, ἀλλὰ σοφιστῆς και γόης· ψαλμοῦς δὲ C

causari. Sic enim Aristophanes et Teleclides loquuntur, teste Suida in voce σεῖσαι. VALES.

(29) Καταβραβεῦν τοὺς ἀδικουμένους. Langue vertit, *præmia accipiens*, non male. Utiur hac voce Paulus in Ep. ad Colossenses cap. iii. Id.

(30) Μάτην καρπούμενος. Vox μάτην referenda est non ad Paulum ipsum qui hac arte pecuniam corradebat, sed ad litigantes, qui pecuniam suam quam Paulo dederant ut suffragium suum ipsis commendaret, perdebant absque ullo fructu. Id.

(31) Πορισμὸν ἡγούμενος τὴν θεοσέβειαν. Hæc verba desumpta sunt ex Epistola I ad Timotheum cap. vi. Id.

(32) Οὕτε ὡς ὑψηλὰ φρονεῖ. In vetustissimo codice Mazar. . Fuk. et Medic. legitur, και οὕτως ὑψηλοφρονεῖ. Sed rector est vulgata scriptura, quam Regius codex et Syncellus et Nicephorus confirmant. Hæc enim verba pendunt ex superioribus. Id.

(33) Δουκηνάριος. De procuratoribus ducenariis vide quæ scripsit Salmasius in notis ad Historiam Augustam. Sic dicebantur procuratores, qui ducenta sestertia annui salarii nomine accipiebant a principe, ut clare docet Dio in lib. lxi, pag. 506. Id.

(34) Ὑπαγορεύων ἅμα. Post hanc vocem punctum in summo notatur tum in codice Regio, tum apud Nicephorum et Syncellum. Sed cum in codice Med. et Maz. nulla hic notetur distinctio, malim legere uno ductu, ὑπαγορεύων ἅμα βασιλῶν δημοσίᾳ, etc. Certe Rufinus hunc locum ita legit atque intellexit, ut ex jejus versione apparet: *Nam et incedens per plateas, tali quadam ambitione utebatur, publice epistolas relegens, atque in auditu omnium et oculis dictans*. Id.

(35) Βῆμα μὲν και θρόνον ὑψηλόν. Reprehendunt Patres Antiocheni concilii in Paulæ episcopo Antiochiæ, non quod thronum habuerit. Hoc enim insigne erat episcoporum, ut in throno seu cathe-

dra sederent. Qui mos jam inde an apostolicis temporibus invaluerat in Ecclesia. Certe Jacobi fratris Domini thronum Hierosolymis adhuc sua ætate servatum fuisse, testatur Eusebius in lib. vii, cap. 18. Id igitur in Paulo damnant memorati Patres, quod tribunal sibi exstrui curasset in ecclesia, et in eo thronum sublimem sibi statuisset. Recte itaque Rufinus hunc locum ita vertit: *In ecclesia vero tribunal sibi multo altius quam fuerat, exstrui, et thronum in excelioribus collocari jubet*. Episcopi quidem sedebant in cathedra paulo altiore quam reliqui presbyteri, ut dicemus ad librum x. Sed tribunal non habebant. Postea vero invaluerunt absidæ gradatæ et exhedræ, de quibus Ambrosius loquuntur et Augustinus: quæ quidem a tribunali parum differebant. Id.

(36) Σῆκρητον δὲ. Hunc locum non intellexerunt interpretes Musculus et Christophorus. Secretum proprium erat magistratum et majorum judicium: locus scilicet interior prætorii, cancellis munitus ac velis obpansis inclusus, in quo magistratus sedebant, dum reorum causas cognoscerent. Vide quæ notavi ad Amm. Marcellini lib. xv, pag. 87. In codice Mazar., Med. et Fuket. legitur *σῆκρητόν τε rectoris, ut opinor. Sed mox legendum est παίων δὲ*, non ut vulgo editum est τε. Id.

(37) Κατασεῖουσι ταῖς θόδραϊς. Solebant olim in theatris spectatores in signum favoris oraria concutere. Vide quæ notavit Casaubonus ad Vopiscum in Aureliano, ubi Vopiscus dicit Aurelianium primum omnium oraria dedisse populo Romano ad favorem. Aurelianus igitur id acceperat ab Orientalibus, qui longe ante ipsum orarias ad eam rem utebantur, ut docet hic locus, et Philostratus in cap. 5 lib. i *De vita Apollonii*, loquens de Tarsensibus, et Dio libro lxi, in fine. Id.

la cerabat : de se autem ipse magnifice loquebatur, non ut episcopus, sed ut sophista quidam et impostor. Quinetiam psalmos in honorem Domini Jesu Christi cani solitos, quasi novellos et a recentioribus h-minibus compositos abolevit. Mulieres autem magno Paschæ die in media ecclesia psalmos quosdam canere ad sui ipsius laudem instituit; quod quidem audientibus horrorem merito incusserit. Episcopus quoque vicinorum pagorum et civitatum, qui in suis ad populum concionibus eadem de ipso

III. Etenim Filium Dei e caelo descendisse, nobiscum confiteri renuit, ut aliquid obiter præmittamus ex iis quæ infra uberius exponentur. Neque id simplici assertionem nostra, sed ex ipsis quæ ad vos missimus Gestis non semel declaratur : maxime vero, ubi dicit Jesum Christum e terra ortum fuisse. At vero illi qui in ejus honorem psalmos canunt, et coram populo eum de prædicant, ipsum quem impietatis doctorem habuerunt, angelum esse dicunt e caelo delapsam. Atque hæc ille omnium hominum superbissimus non prohibet; sed interest ipse, cum dicuntur. Quid hic referre attinet subintroductas, ut Antiocheni vocant, mulieres, tam ipsius quam presbyterorum ejus ac diaconorum? In quibus non hoc solum, sed etiam alia insanabilia crimina, quorum conscius est et quorum ipsos reos esse convicit, nihilominus tegit ac dissimulat, ut illos sibi obnoxios habeat; utque dum sibi ipsis metuunt, ipsum ob ea quæ impie agit ac loquitur, accusare non audeant. Ad hæc divitiis eos locupletavit. Cujus rei causa ab iis qui talia concupiscunt, amator atque suscipitur. Quid, inquam, attinet hæc scribere? Scimus utique, fratres dilectissimi, episcopum et universum clerum bonorum operum exemplum multitudini præbere debere. Neque illud ignoramus, quot ex ejusmodi mulierum contubernio partim in præceps lapsi sint, partim in suspicionem venerint. Itaque etiam si quis concesserit, ni-

(38) Ἐπισκόπους τῶν ὁμόρων ἀγγῶν. Chorepiscopus intelligere videtur. Eos enim distinguit epistola ab episcopis urbium. Hos igitur in concionibus ad populum, similia ac mulieres illas psaltrias, de Paulo dixisse asserunt Patres : quod Christophorus non intellexit. VALES.

(39) Ὑπομνημάτων. Quod supra observavimus, errare vulgo interpretes in hujus vocis explicatione, id perspicuum sit hoc loco. Nam et Langus et Musculus et Christophorus commentarios interpretati sunt; cum acta seu gesta vertere debuissent. Acta autem illa synodi Antiochenæ nihil aliud erant, quam disputatio Malchionis adversus Paulum Samosatenum, quæ a notariis excepta fuerat, ut supra dixit Eusebius. Ex iis Actis testimonia quædam profert Leontius Byzantius in libro III contra Nestorium, eaque distinguere videtur a disputatione Malchionis contra Paulum : ubi etiam doctus interpres commentarios vertit. Id.

(39) Supple γεγενῆσθαι. EDIT. PATROL.

(40) Συνεισάκτους. Quid essent συνεισάκτοι mulieres, jam pridem notavit Joannes Langus, vir doctissimus, ad librum VI Nicephori, cap. 30, et post illum B. Rhenanus ad lib. VII Rufini. Quorum doctis observationibus nihil est, quod addamus. Hujusmodi mulieres a clericis quoque sorores voca-

τούς μὲν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν παύσας, ὡς δὴ νεωτέρους καὶ νεωτέρων ἀνδρῶν συγγράμματα : εἰς αὐτὸν δὲ ἐν μέσῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ μεγάλῃ τοῦ Πάσχα ἡμέρᾳ ψαλμῶδειν γυναῖκας παρασκευάζων, ὧν καὶ ἀκούσας ἂν τις φριξείεν. Οἷα καὶ τοὺς ὠπεύοντες αὐτὸν ἐπισκόπους τῶν ὁμόρων ἀγγῶν (38) τε καὶ πλείων καὶ πρεσβυτέρους, ἐν ταῖς πρὸς τὸν λαὸν ὁμιλίαις καθήσσι διαλέγεσθαι.

nec non et presbyteros assentatores suos submisit, prædicarent.

Τὸν μὲν γὰρ ὕδιν τοῦ Θεοῦ οὐ βούλεται συνομολογεῖν ἐξ οὐρανοῦ κατεληλυθέναι, ἵνα τι προλαβόντες τῶν μελλόντων γραφῆσεσθαι θώμεν· καὶ τοῦτο οὐ λόγῳ ψιλῷ ῥηθῆσεται, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐπέμψαμεν ὑπομνημάτων (39) δείκνυται πολλαχθὲν· οὐχ' ἤκιστα δὲ ὅπου λέγει Ἰησοῦν Χριστὸν κάτωθεν (39). Οἱ δὲ εἰς αὐτὸν ψάλλοντες καὶ ἐγκωμιάζοντες ἐν τῷ λαῷ, ἀγγελοὺς τὸν ἀσεβῆ διδάσκαλον ἐαυτῶν ἐξ οὐρανοῦ κατεληλυθέναι λέγουσι. Καὶ ταῦτα οὐ κωλύει, ἀλλὰ καὶ λεγόμενοι πάρεστιν ὁ ὑπερήφανος. Τὰς δὲ συνεισάκτους (40) αὐτοῦ γυναῖκας ὡς Ἀντιοχείς ὀνομάζουσι, καὶ τῶν περὶ αὐτὸν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, οἷς καὶ τοῦτο καὶ τὰ ἄλλα ἀμαρτήματα ἀνίατα ὄντα συγκρύπτει, συνειδῶς καὶ ἐλέγξας, ὅπως αὐτοὺς ὑπόχρεως ἔχη, περὶ ὧν λόγοις καὶ ἔργοις ἀδικεῖ, μὴ τολμώντας κατηγορεῖν τῷ καθ' ἑαυτοὺς φόβῳ· ἀλλὰ καὶ πλουσίους ἀπέφηνεν· ἐφ' ᾧ πρὸς τῶν τὰ τοιαῦτα ζηλοῦντων φιλεῖται καὶ θαυμάζεται· τί ἂν ταῦτα γράφομεν; Ἐπιστάμεθα δὲ, ἀγαπητοί, εἶναι τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὸν ιερατεῖον ἅπαν παράδειγμα ἵνα δεῖ τῷ πλήθει πάντων καλῶν ἔργων· καὶ οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοοῦμεν, ὅσοι ὑπὸ τοῦ συνεισάγειν ἑαυτοῖς γυναῖκας ἐξέπεσον· οἱ δ' ὑποπευθήσαν· ὡς· εἰ καὶ δολῆ (41) τις αὐτῷ τὸ μηδὲν ἀσελγὲς ποιεῖν, ἀλλὰ τὴν γε ὑπόνοιαν τὴν ἐκ τοῦ τοιοῦτου πράγματος φουμένην ἐχρῆν εὐλαθεθῆναι, μὴ τινα σκανδαλίση, τοὺς δὲ καὶ μιμῆσθαι προτρέψῃται. Πῶς γὰρ ἂν ἐπιπλήσειεν ἢ νοθεύσειεν ἕτερον, μὴ συγκαταβαίνειν ἐπιπλέον εἰς ταῦτ' ἐν γυ-

bantur. Id me docuit canon 3 concilii Nicæni, qui in vetustissimo codice Corbeicensi hanc habet inscriptionem : *De subintroductis, id est adoptivis sororibus*. Ex quibus explicanda est lex Honorii 44. in codice Theodos. de episcopis et clericis. *Eum, qui probabilem sæculo disciplinam agit, decolorari consortio sororiae appellationis non decet*, etc. Sic etiam devotæ Deo virgines quosdam sibi extraneos adjungebant, quos fratres vocare consueverant. Quam nequitiam perstringit Hieronymus in epistola ad Eustochium de custodia virginitalis : *Frater sororem virginem deserit. Calibem spernit virgo germanum; fratrem querit extraneum. Et cum in eodem proposito esse se simulent, querunt alienorum spiritali solatium, ut domi habeant carnale commercium*. Dicebantur etiam commanentes ejusmodi mulieres. Sic enim inscribitur canon ille concilii Nicæni in vetustissimo codice C. Justelli *De commanentibus*. Agapetas quoque eas vocabant, teste Hieronymo in dicta epistola, ubi accerrime in eas invehitur. VALES.

(41) Ὅστε καὶ εἰ δολῆ. Rectius in codice Maz., Fuk. et Med. legitur ὡς τ' εἰ καὶ δολῆ. Atque ita Nicephorus et Syncellus, nisi quod apostropheum non habent. Id.

καὶ, μὴ ἄλισθη φυλαττόμενον ὡς γέγραπται (42)· ἅς τις μὲν μὲν ἀπέστησεν ἤδη, δύο δὲ ἀκμαζούσας καὶ ἐκρεπέεις τὴν ὄψιν ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ· κἀν ἀπίηται, συμπεριφέρει· καὶ ταῦτα τρυφῶν καὶ ὑπερμπιπλάμενος (43) ;

sineat, ne forte corruiat, sicut scriptum est, is, qui es et forma conspicuas secum habet, et quocunque ei epulis sese ingurgitans ?

Ἐν ἑνεκα στενάζουσι μὲν καὶ ὀδύρονται πάντες καθ' ἑαυτοῦ· οὕτω δὲ τὴν τυραννίδα καὶ δυναστείαν αὐτῷ πεφθόγνται, ὥστε κατηγορεῖν μὴ τολμᾶν. Ἄλλι ταῦτα μὲν, ὡς προειρήκαμεν, εὐθυνην ἂν τις τὸν δόξα, τὸ γούν φρόνημα καθολικὸν ἔχοντα, καὶ συγκταριθμούμενον ἡμῖν· τὸν δὲ ἐξορχησάμενον (44) τὸ μυστήριον καὶ ἐμπομπεύοντα (45) τῇ μιαιφ' αἰρέσει τῇ Ἄρτεμᾷ (τί γὰρ οὐ χρῆ μῶλις τὸν πατέρα αὐτοῦ δηλώσει;) οὐδὲν δεῖν ἠγοούμεθα τούτων τοὺς λογισμοὺς ἐπατεῖν.

indicemus?) in ea se plurimum jactavit; ab hoc, non existimamus.

Ἐπ' ἐπὶ τέλει τῆς ἐπιστολῆς, ταῦτ' ἐπιλέγουσιν· Ἐπαράσθημεν οὖν ἀντιτασσόμενον αὐτὸν τῷ Θεῷ καὶ μὴ εἶχοντα ἐκκηρύξαντες, ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ καταστήσαι ἐπίσκοπον, Θεοῦ προκίᾳ ὡς πεπεισμεθα. τὸν τοῦ μακαρίου (46) Δημητρίου καὶ ἐπιφανῶς προστάντος πρὸ τούτου τῆς αὐτῆς παροικίας υἱὸν Δόμνον, ἅπασιν τοῖς πρέσβυσι ἐπισκοπῶν καλοῖς κεκοσμημένον· ἐδηλώσαμεν τῷ ἡμῖν, ὅπως τούτῳ γράφητε, καὶ τὰ παρὰ τούτου κοινωνικὰ δέχησθε γράμματα (47). Τῷ δὲ Ἄρτεμᾷ ὅπως ἐπιστελλέτω· καὶ οἱ τὰ Ἄρτεμᾷ φρονούντες ὡς κοινωείτωσαν.

(42) Ὅς γέγραπται. Intelligit locum, qui habetur in cap. xxv Ecclesiastici, aut certe locum ex cap. vi Proverborum. VALES.

(43) Ὑπερμπιπλάμενος. Melius in codice Maz. et Fuk. scribitur ὑπερμπιπλάμενος, quam vocem non intellexerunt interpretes. Arguunt Patres Paulum, quod formosas mulieres semper secum haberet; idque luxu diffuens, et vino atque epulis sese ingurgitans, quæ libidinis incentiva sunt. Id.

(44) Ἐξορχησάμενος. Valesius ita interpretatur quasi in aliquo codice legisset ἐξορχισάμενος. Ex corrigendis ad calcem edit. Cantabr.—Lectionem quidem vulgatam exhibent quoque Syncellus et Nicephorus: sed vim vocis ἐξορχησάμενος satis expressit Valesius verbis illis *prodito mysterio*. Interpretationem confirmat Budæus ex Luciano, et Synesio in *Comment.* L. G. v. Ἐξορχεῖσθαι. De aliis hujus vocis acceptionibus vide sis Hesychium edit. noviss. v. Ἐξορχήσομαι, ubi tamen præter rem ex nostra epistola synodica locus iste laudatur. Neque omittas velim Harpocratonem v. Ἐξορχησάμενος: ad quem item locum plura noster Valesius. Ad quodque, si lubet, Suidam v. Ἐξορχησάμενος.

(45) Ἐμπομπεύσαντα. Nicephorus et Syncellus habent ἐμπομπεύσαντα. Sed in codice Maz., Fuk. ac Medic., ἐμπομπεύοντα scribitur rectius. Cæterum in hujus loci versione corrigendus est Rufinus hoc modo: *Hic vero, qui abjuratio fidei mysterio ad pollutissimam se Artemæ hæresim contulit.* Et paulo post ubi leguntur hæc verba: *Hic vero, qui indignus habitus est esse in Ecclesia catholica, anathema scribitur.* Lego *Artemæ scribat*, ut fere scriptum habent duo vetustissimi codices. Ex quibus etiam

A hil ab eo turpe committi, suspicionem tamen quæ inde nasci solet, vitari oportebat; ne quemquam offenderet, neve aliquos ad imitationem sui provocaret. Quo enim modo increpabit alium et admonabit, ut a frequentiori mulieris consuetudine ab unam quidem jam dimisit, duas vero ætate florenti proficiscitur, circumducit; idque deliciis diffuens

IV. His de causis omnes quidem apud se privatim ingemiscunt atque suspirant; sed potentiam ejus ac tyrannidem adeo reformidant, ut accusare illum non audeant. Verum de his, sicut antea diximus, examinaverit fortasse aliquis et in judicium vocaverit hominem catholicæ professionis, nobisque fidei ac ministerii societate conjunctum. Ab hoc B vero, qui prodito atque ejurato religionis nostræ mysterio, et ad execrandam transgressus hæresini Artemæ (quidni enim parentem illius vobis tandem inquam, rationem eorum omnium exigendam esse

V. In fine autem epistolæ hæc adjiciunt: Nunc igitur Deo bellum indicentem, nec cedere volentem, cum a communione nostra abdicassemus, necesse habuimus alium ejus loco Ecclesiæ catholicæ episcopum ordinare, non absque divina, ut credimus, providentia: Demetriani scilicet beatæ memoriæ episcopi qui ante hunc magna cum laude eandem rexerat Ecclesiam, filium Domnum; virum omnibus quæ episcopum decent, dotibus exornatum. Quod quidem idcirco vobis significavimus, ut et ad eum scribatis, et ab eo communicatorias litteras accipiat. Hic vero ad Artemam scribat, si lubet; et qui Artemam sectantur, cum eo communicent.

sequentia corrigenda sunt in hunc modum: *Artemæ scribat, et illius hæresis sectatores ei communicent.* Sic enim habet Græcum exemplar epistolæ, ex quo hæc conversa sunt. Atque ita diserte scriptum habet vetustissimus codex Rufini in Bibliotheca S. Germani. VALES.

(46) Τοῦ μακαρίου. In codice Med., Fuk. et Maz. et apud Nicephorum et Syncellum legitur τοῦ μακαρίου, nec multum refert, utro modo scribatur. Id.

(47) Παρὰ τούτου τὰ κοινωνικὰ δέχησθε γράμματα. Communicatorias litteras vocant Latini, quarum usus est antiquissimus in Ecclesia. Easdem etiam *formatas* dixerunt, ut testatur Augustinus in epistola 163. Duplex autem fuit earum genus. Aliæ enim clericis et laicis peregrinaturis dabantur, ut a peregrinis episcopis ad communionem admitterentur. Aliæ erant, quas episcopi testandæ communionis suæ causa ad alios mittebant episcopos, et quas ipsi vicissim ab aliis accipiebant: de quibus hic loquitur synodus. Eæ autem paulo post ordinationem mitti solebant a recens ordinatis episcopis. De his intelligendus videtur Augustinus in epistola 162, Cyprianus in epistola ad Cornelium pag. 92, denique epistola synodica concilii Sardicensis. Si quis tamen cuncta hæc loca de formatas etiam intelligere voluerit, equidem non repugnabo. Porro notanda est hoc loco diligens cautela sanctorum Patrum, qui deposito hæretico sacerdote, nomen catholici episcopi qui in ejus locum substitutus fuerat, cunctis episcopis significant; ut scilicet sciant a quo ecclesiasticas litteras accipere, et ad quem scribere debeant. Eandem ob causam Cyprianus misit Cornelio papæ nomina catholicorum episcopi-

II.

Fragmenta Epistolæ, ut videtur, ejusdem *Synodi Antiochenæ*, ejus videlicet partis quam constat fuisse ab Eusebio prætermissam.

Apud Leontium Byzantium, lib. III contra Nestor., sub finem.

Ait igitur in commentariis (de Paulo loquuntur) servare dignitatem sapientiæ.

Et post alia :

Si autem secundum formationem et generationem A sapientiam, ut nos credimus, substantialiter, sed copulatus erat, homini hoc accidere. *Et rursus :* secundum qualitatem. Non enim congeneratam fuisse cum humanitate

Et post alia :

Quid autem vult dicere aliam esse et diversam formationem Christi a nostra, volentibus nobis in hac maxima una re differre ipsius constitutionem a nostra, quod scilicet in ipso sit Verbum quod in nobis homo interior (48).

Et postea :

Si dicere habitasse in eo sapientiam, sicut in a sapientia. Hoc autem nolunt catholici et ecclesiastici canones, sed potius illos quidem participasse sapientiam foris inspirantem, quæ alia est apud ipsos; ipsam vero sapientiam per se ipsam substantialiter in corpus ex Maria venisse.

Et post alia :

Ac dicunt, non esse duos filios. Si autem Filius est Dei Jesus Christus; Filius vero etiam sapientia; et aliud est sapientia, et aliud Jesus Christus: duo sunt filii.

Et postea :

Copulationem (49) vero cum sapientia aliter intelligi, secundum disciplinam et participationem; B non autem secundum substantiam in corpore formatam.

Et post alia :

Neque Deus qui corpus humanum ferebat et induerat, passionem humanarum principaliter expers erat; neque corpus humanum divinorum operum principaliter expers erat in eo in quo erat, et per quem hæc opera faciebat. Formatus est principaliter ut homo in ventre; et secundario (50) Deus erat in ventre συνουσιωμένος τῷ ἀνθρωπίνῳ, id est, copulata substantia ejus cum homine.

III.

Ex Actis disputationis habitæ a Malchione contra Paulum Somosatenum.

Apud Petrum Diaconum lib. De Incarnat. ad Fulgentium, cap. 6.

Inter opera S. Fulgentii epist. 16.

Ex simplicibus (1) fit certe compositum, sicut in Christo Jesu, qui ex Deo Verbo et humano corpore quod est ex semine David, unus factus est, nequam ulterius divisione aliqua, sed unitate subsistens. Tu vero videris mihi secundum hoc nolle compositionem fateri; ut non substantia sit in eo Filius Dei, sed sapientia secundum participationem. Hoc enim dixisti, quia sapientia dispendium patitur, et ideo composita esse non possit: nec cogitas, quod divina sapientia sicut antequam se exinanisset, indiminuta permansit; ita et in hac exinanitione quam gessit misericorditer, indiminuta atque indemutabilis exstitit. Et hoc etiam dicis, quod sapientia habitaret in eo, sicut habitamus et nos in domibus, ut alter in altero (52); sed neque pars domus nos sumus, nec nostri pars domus est.

IV.

Ex iisdem Actis apud Leontium l. c.

Nonne ante dicebam, quod non concedis Filium unigenitum qui est ex æternitate ante omnem creaturam, in toto Salvatore οὐσιωσθαι, id est, unitum esse secundum substantiam?

scoporum totius Africæ, ut scribit in epistola citata ad Cornelium. Patres quoque Sardicensis concilii eandem adhibuerunt diligentiam. Sed et quoties mortuis episcopis alii in eorum locum fuerant ordinati, eorum nomina reliquis episcopis indicare consueverat ordinator, ut scirent ad quos scribere, et a quibus pacificas litteras accipere deberent, ut discimus ex Theophili epistolis paschalibus. VALES.

(48) Nos dicimus, quod sicut homo exterior et interior sunt una persona; sic Deus Verbum et humanitas assumpta sunt una persona, quod negat hic Paulus. CAN.

(49) Συρροπειται, humanitatem aiebat Paulus unitam esse cum sapientia, sicut disciplina unitur cum discente ver participationem. CAN.

(50) Secundario. Κατὰ δεύτερον λόγον. TURRIAN.

(51) Ex simplicibus. Huic fragmento ista præmittit Petrus Diaconus: « Hinc etiam a sanctis Patribus adunatione ex divinitate et humanitate Christus Dominus noster compositus prædicatur. Quod nolens Paulus Samosatenus confiteri, damnatus est ab Antiocheno concilio, Malchione presbytero ejusdem Antiochenæ Ecclesiæ, viro per omnia eruditissimo, et ab universis sacerdotibus qui contra eundem Paulum convenerant tunc electo; qui summum disputationis certamen a concilio memorato rescipiens, ita eundem hæreticum inter cætera redarguit, dicens: Ex simplicibus, » etc.

(52) Ut alter in altero. Editi Lovan. et Basil. ut alter in altera.

ANNO DOMINI CCLX.

S. HIPPOLYTUS

PORTUENSIS EPISCOPUS

MARTYR ET ECCLESIAE DOCTOR

—
PROLEGOMENA

—
PRÆFATIONES EDITIONIS FABRICIANÆ

(Opp. S. Hippolyti, Hamburgi 1716-1718, 2 vol. in-fol.)

—
THEOLOGO CELEBRATISSIMO AC SUMME VENERANDO PRÆSULI

D. HENRICO PIPPINGIO

A CONSILIIS ECCLESIASTICIS ET CONCIONIBUS SACRIS PRIMARIIS

IN AULA REGIA ATQUE ELECTORALI DRESDENSI

S. D. JOHANNES ALBERTUS FABRICIUS.

Etsi per quinquennium jam abes a communi patria nostra Lipsia, evocatus ex eadem magni Geieri exemplo in illud fastigium, unde velut de specula jam sub divina Christi statoris ἐπιτοκῆ invigilas salutis tot Ecclesiarum; non dubito tamen te subinde adhuc meminisse natalis soli et dulcis patriæ, quæ te dimisit invita, nec non cum illa tibi quandoque redire in memoriam quoque veteres amicitias, atque in his pristinum musarum contubernium, in quo per multos annos a primis fere unguiculis tam in scholis quam in academia conjuncti et iisdem usi doctoribus olim viximus. et non impigre una, præfiscini sit dictum, ad edita virtutis ac doctrinæ templa serena contendimus. Magna quibus jamdiu dividimus terrarum spatia non permittunt nobis tam frequentibus exinde litteris ut pridem coram sermonibus invicem colloqui; at amoris et obsequio in te meo hinc nihil quidquam detractum, confido nec tuæ in me benevolentia, quam ab optimo sene parente tuo τῷ πατρὶ, a quo e sacro baptisate susceptus ante hos septem et quadraginta annos sum, velut hereditate acceptam mihi usque integram conservasti, atque porro, ut certissime mihi persuadeo, conservabis. Cum autem publicum aliquem vellem tibi, ac fide, teque dignum prædem sistere mei in te animi, antiquum constanter obtinentis tibi deditissimi, et monumentum aliquod statuere non tratatitium, ac propagaturum fortassis etiam ad posteros memoriam nostræ amicitia; sanctissimum antistitem ad hoc delegi Hippolytum, quem tu episcopus episcopum, nec annis magis quam doctrina ac meritis gravem, et sacro præterea quod pro Salvatore suo a lacris obiit martyrio toti Ecclesiae Christi venerabilem neutiquam aspernaberis. Ad Deum ter opt. max. precibus advolvor, ut Ecclesiae prospiciat, patriam tueatur, te servet prosperetque lætis Ecclesiae rebus et patriæ, tuisque ac tuorum.

Scripsi Hamburgi III Kal. Mart. anni dclxxxvi.

AD LECTOREM.

—
Cum ante hos quatuor annos in volumine quinto *Bibliothecæ meæ Græcæ* inter primæ ætatis venerandos Ecclesiae doctores pervenissem ad S. Hippolytum, ejusque scriptorum traditurus notitiam, attentius ea perlustrassem, venit in mentem admirari, quare nemo adhuc lacera illius membra collegisset, et quod tot aliis longe inferiorum et temporum et meritorum scriptoribus impensum est multa cum laude studium, idem non datum esset huic S. Irenæi discipulo, et doctori tantæ vetustatis, tantæ auctoritatis. Ab illo tempore descendi eam in cogitationem, posse me hanc ab aliis neglectam spartam tentare, præ-

cipue postquam non sine dolore intellexi ven. ac præclarissimum virum, Joannem Millium, qui illam ornamdam sibi sumpserat, poteratque egregie ornare, a vix in lucem emissa sacrorum Novi Fœderis librorum editione, admirandæ industriæ et iudicii opere, spiritum emisisse et ex hac vita emigrasse. Itaque ratus spem omnem Hippolytæ a Millio recognita et illustrata vendidi, ipso defuncto, jam decollasse, et ignarus quousque vir ille egregius processisset, vel num intra voluntatem tantummodo ac conatum, morte superveniente, ipsius institutum substitisset, bibliopola nostro fui auctor, ut S. Hippolyti Opera sumptu suo excuderet, eique promisi studium ad illa recensenda et editionem eorum curandam meum hæud defuturum. Cum addixisset, manumque admovissemus operi, et jam belle res procederet, ecce ex Anglia mihi nuntiatur clarissimum Leucoreæ academici doctorem Joannem Guilelmum Janum schedas Millianas spisso exaratas volumine, cum Oxoniæ superiore anno versaretur nactum, Hippolyti scriptis colligendis, expoliendis atque evulgandis insudare. Quid facerem? cum mihi jam non esset integrum amplius desistere ab incepto, quod statim totum omississem et Millianis manibus libenter cessassem, præstantissimique Jani ingenio et industriæ lampada tradidissem gratulabundus, si in tempore de ejus consilio edoctus fuisset. Neque enim alia quæ agam mihi desunt, et cupidissime faveo famæ ipsius, ejusque simillium, ac nihil magis jam pridem studeo evitare, quam ne cuiquam labore et studiis meis, si quis possit meliora in medium proferre, obstem vel remoram injiciam. Quod itaque necessario facere debui, telam quam cœperam texere, quanto valui intra tercipus antenundinale, studio deduxi ad finem, et quæcunque potui reperire beati episcopi ac martyris λείψανα in hoc volumine congesti.

Primum locum dedi libro *De Antichristo*, cujus editionem Combefisianam recensui ad primam Parisiensem Gudianam anni 1664, e qua non pauca emendasse me, qui conferet reperiet. Multa enim operæ peccaverant, integrum quandoque comma omitendo. Combefisii notis, ineditas quasdam ejusdem Gudii (quem Gutbierium vocat, memoriæ errore vel calami vir clariss. Mich. le Quien ad Damascenum t. II, p. 781), et Tanaquilli Fabri quæ in epistolis ipsius exstant castigationes, cum paucis meis notulis adpersi. Veterum de illo libro testimoniiis S. Hieronymi, Photii, auctoris Catenæ in prophetam Jeremiam, quæ pag. 1 seq., et Andræ Cæsariensis, Aretæ, Nicephori, Honorii, Freculphi, etc., quæ pag. 34 exhibui, addidit hoc S. Germani archiepiscopi CPol. in *Μυστικῆ θεωρίᾳ*, tomo II *Auctarii Ducæani*, pag. 148 : Τοῦτο καὶ Ἰππόλυτος Ῥώμης καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγουσιν ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ λόγους αὐτῶν, ἐν τῷ ἑξακτιχλιοστῷ πεντακοσιοστῷ ἔτει τὴν μέλλουσαν παρουσίαν ἐσφραῖ. *Id* et Hippolytus e Roma, et S. Cyrillus affirmant in libris suis de Antichristo, anno sexies millesimo quingentesimo futurum (Christi) adventum fore. Illud item Joannis Damasceni in *Sacris parallelis* p. 781 : Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμης περὶ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχριστοῦ, ἀλλὰ τούτων, etc.

Proximo loco sequitur monumentum illud marmoreum celeberrimum, in Romani portus vicinia anno 1551 effossum, quod inter præcipua ornamenta bibliothecæ Vaticanæ merito jam pridem numeratur, ex quo in eam auspiciis Marcelli Cervini, cardinalis, postea inter pontifices max. Marcelli II nomine noti, relatum fuit. Hoc monumentum S. Hippolyti in cathedra sedentis cum *Canone paschali* et laterculo scriptorum ejus habes imprimis descriptum accurate triplici tabula ænea, quas clarissimis viris atque Italiæ eruditæ oculis debes Franc. Blanchino atque Jo. Vignolio. Deinde *Canon* ille *paschalis* scriptorumque Hippolyteorum laterculum explicatius expressus atque ad prototypum diligentissime exscriptus Græce occurrit cum Latina laudati Blanchini versione. Sequuntur p. 59 seq. commentarii integri virorum doctorum, Josephi Scaligeri imprimis, qui ante cæteros omnes lucem insignem huic antiquo marmori attulit, atque illud separatim primum Lugduni Batavor. ann. 1595, deinde in iterata immortalis operis de emendatione temporum editione publicavit, in qua posteriore cum non pauca aliter quam in priore vir magnus ille tradiderit, utrasque ejus commentationes, ubi inter se differant, apponendas duxi. Præter commentarios Scaligeri habes interspersa suis locis, præfixo cujusque nomine, illa omnia quæ in *Canonem* Hippolyti *paschalem* scripsere viri doctissimi Dionysius Petavius, Agidius Bucherius, Jo. Dominicus Cassinus, et quæ ad laterculum scriptorum ejus illustrandum commentati sunt Stephanus imprimis le Moyne, tum Thomas Galeus, Eduardus Bernhardus, Guil. Caveus, nec non observationes quasdam Henrici Valesii atque Henrici Norisii, cardinalis eminentissimi.

Cum vero præter *Canonem paschalem* etiam *Demonstrationem temporum Paschalis* et *Chronicon* S. Hippolytus composuerit, testimonia veterum in quibus unius ex his tribus sit mentio, conjunctim dedi p. 42 seq., quibus ex pag. 66 addendus Gennadius est et Cyrillus Scythopolitanus in Vitis SS. Euthymii et Sabæ: nec omitendum quod ex Hippolyti *Homilia Dominicæ Paschæ* protulit pag. 279, servatum in consultatione V. concilii Lateranensis anni 642. In illis veterum testimoniis p. 45 exstat etiam fragmentum ex libro *primo Hippolyti de Paschate* quod laudat auctor *Chronici Paschalis* quod Alexandrinum vulgo appellant. Non debui autem, ubi Hippolytea recenseo, præterire antiquam versionem Latinam *Chronici*, quod ex multis indiciis ad Hippolytum retulere viri doctissimi: itaque illam pag. 49 dedi ex editionibus emendationibus Labbeana et Cangiana, licet emendanda adhuc etiam sic multa satis in illa supersint, quæ tamen ipsa emendando fortasse facile etiam aliquis corrumpat, faciatur ut quomodolibet illa nomina tum temporis, quo Latinus interpres ille vixit, sive scripta sive corrupta fuerint, ignoretur.

Non potui pulchrius huic volumini decus asferre, quam si hisce adjungerem dissertationem integram viri acutissimi Franc. Blanchini de *Canone paschali* Hippolyti, quæ utut Romæ jam ann. 1705 lucem vidit, tamen ita raro in his oris conspicitur, ut inedita plerisque possit videri. Idem dixerim de eruditissimis disceptationibus quibus super anno primo imperii Severi Alexandri Aug. in cathedra marmorea Hippolyti memorato amice inter se contenderunt et adhuc contendunt principes hodie Italiæ ingeniorum, Virginii Valsechius, Phil. a Turre, et Jo. Vignolius; quorum lucubraciones Blanchinæ subjunctas libenter ut confido evolves. Nam licet de argumento videri possint tractare sterili ac minuto, tamen cum voluptate et fructu non minore videbis in illis copiam elegantis, accuratæ et exquisitæ eruditionis certare cum perspicuitate et acumine, atque quod his omnibus magis etiam mihi placet, et tam belle decet eruditos homines, condiri usquequaque omnem hanc controversiam non conviciis atque maledicis latratibus, ut solent sese excipere e trivio canes, sed lepore comis et honestæ humanitatis.

Cætera S. Hippolyti scripta vel apospasmata quæ legenda tibi offero, sunt *Demonstratio adversus Judæos*, ex Francisci Turriani versione, quam licet suspicor esse fragmentum ex *Commentariis* Hippolyti in *Psalms*, tamen malui titulo illo, quo viris eruditissimis jam innotuit, et ab Antonio Possevino et Imbonato pridem fuit vulgata, exhibere, quam nova sub inscriptione veluti abscondere. Adversus Judæos scripsisse Hippolytum nullo perspicuo cujusquam, quod sciam, veterum testimonio constat: at *contra gentes et Platonem* de causa universi opus composuisse, in laterculo marmoreo diserte traditur. Puto

etiam ad illud opus respicere S. Hieronymum, quando ab eo inter scriptores adversus gentes Hippolytus refertur epistola 83 edit. clariss. Martiane (al. 84), ad Magnum, urbis Romæ oratorem. *Scripti et Militades contra gentes volumen egregium; Hippolytus quoque et Apollonius Romanæ urbis senator propria operacula condiderunt.* Ita legendus hic locus, non ut editum est, *Romanæ urbis senatores*, neque enim Hippolytus senator Romanus fuit qui contra gentes scripsit. At Apollonii *Apologetica* ad senatum Rom. dicitur ex Eusebio v, 24, *Hist.* meminuit idem Hieronymus capite 42 *De script. eccles.* De eodem Apollonio consules ubi lubelbit Godfridum Henschenium ad 18 Aprilis t. II, p. 559 seq. Ex illo itaque contra gentes et Platonem Hippolyti volumine non dubito esse depromptum quod p. 220 exhibeo cum præclarissimæ viri Stephani le Moyné versione apospasmation. Deinceps sequuntur quæ collegi, et quemadmodum superiora quoque, notulis passim aspersis illustravi, fragmenta ex sancti martyris *Opere adversus hæreses.* In his prolixiora sunt quæ *adversus Beronem* atque ejus ἑλιχώτας (ita enim puto legendum pro *Helice*; cujus nemo illa ætate, nec Hippolytus usquam meminuit, qui Beroniis sæpius facit mentionem), servata ab Nicephoro Cpol. et Anastasio Bibliothecario, et a Sirmondo post Turriani versionem vulgata, atque ante S. Maximi confessoris opera, a Combefisio. Hæc recte, ni fallor, G. Bullus, Tillemontius et alii viri docti Hippolyto vindicant, quanquam illis non usus est Theodoritus, quem non necesse est omnia legisse et meminisse ut suis scriptis insereret; et licet disertius videtur quædam explicare quam illius ætatis rationes ferebant, id tamen accuratius cætera illo sæculo scripta et vel unius Tertulliani *adversus Praxeam* opus consideranti secus videbitur. Operis Hippolytei adversus hæreses ultimum caput Noeto oppositum fuisse Photius cod. 424, testatur. Hanc egregiam lucubrationem Latine tantum dedi ex Francisci Turriani, tot pervolutatis veterum monumentis, tot in lucem protractis celebratissimi viri versione enim ejusdem et meis notis. Confido autem Græca ex codice descripta Vaticano ne impetratum propediem beneficio viri doctrina et ingenio illustris, quæ una cum aliis quibus jam careo, et quorum facta mihi spes est, Hippolyteis daturum me recipio, si Deusnaverit conatibus meis, in *Spicilegio Patrum* tertii a Christo nato sæculi, quod post præsens volumen Ecclesie offerre apud animum meum destinavi. Inter argumenta, quibus Hippolyto vindicator hæc adversus Noetum disputatio, non absurde a Tillemontio refertur, quod libenter auctor utitur testimoniis ex Apocalypsi repetitis, nullis vero ex Epistola ad Hebræos, etiam ubi maxima est occasio: quæ nulla quoque allegantur in locis de incarnatione adversus Beronem. Eidem Tillemontio verisimile visum est, quæ adversus Marcionem habet Epiphanius hæresis 22, peraque ex Hippolyto nostro et ejus adversus Marcionem libro hausta esse; quemadmodum adversus Noetum scribens hæresi 67, Epiphanius Hippolyti non modo sententiis sed ipsis propemodum verbis utitur. Quia tamen disputans adversus Marcionem Hippolyti nominatenus non meminit, ejus verba fragmentis Hippolyteis adjungere haud potui. Disputationem adversus Noetum haud Latine vertit Gerhardus Vossius, Tungrensis episcopus, ut memoriæ lapsu a Labbeo traditum, sed tantummodo Latino edidit ad calcem Gregorii Thaumaturgi.

Non modo ex monumenti marmorei auctoritate, sed codicum quoque mss. testimonio ad Hippolytum nostrum refertur Περὶ χαρισμάτων ἀποστολικῆ παραδόσις una cum aliis nonnullis, quæ pridem quidem edita fuere in libro octavo *Constitutionum*, quas, cum ex variis secundi et tertii maxime sæculi monumentis consarcinate sint, Cleumentinas vulgo vel etiam apostolicas solemus appellare, sed edita fuere sine Hippolyti nomine. Quoniam vero in codice ms. Cæsareo Vindobonensi et altero Oxoniensi, in quibus Hippolyti expressum nomen est, aliter quædam leguntur quam in vulgatis *Constitutionum* libris, locum illis inter Hippolytea dare non dubitavi, nactus eadem ad jam dictos mss. libros recensita a doctissimo et de antiquitate ecclesiastica meritissimo viro, mihiq; cum viveret amico Jo. Ernesto Grabe, qui Latina versione etiam illa donavit. Nactus autem sum beneficio reverendiss. atque illustrissimi episcopi D. Georgii Smaragdii, atque senis eruditione inusitata ac morum probitate pariter venerandi, et non diu post mensis superioris anni Decembris eheu defuncti Georgii Hikesii, parariis rev. Balthasare Mentzero pastore Ecclesie Lutherane Londinensis disertissimo et clariss. Jo. Christiano Wolfio digno Jo. Christophori fratre a cujus excellenti ingenio industriaque et supra ætatem insigni doctrina fas est pulchra et præclara Ecclesie ac bonis literis ominari. Horum humanitati benevolentie et prompto bene de studiis meis merendi animo gratias hoc loco ago publice conceptissimas, referamque lubens ubicunque occasio vel facultas mihi non defuerit. Eidem Wolfio debeo *Homiliam* in *Theophania* sive in Christi Salvatoris baptismum, promissam olim a Luca Holstenio, quam ex celebratissimi nullique non eruditorum desideratissimi viri Thomæ Galei codice, concedente illustri ejus filio Rogero Galeo Græce descripsit et ex Anglia ad me misit. Latine versionem ipsemet apposuit. Quæ velut apostolicæ traditiones commendatæ Christianis ab Hippolyto sunt, et quales sunt Canone *Abulidis* sive Hippolyti quos habent Æthiopes, et quorum capita ante hæc homiliam dedi, videntur esse illud ipsum scriptum quod *Hippolyti de regimine* (Ecclesie puta) in Catalogo librorum Chaldaicorum numero 6 Hebed Jesu retulit.

Claudunt præsentem Hippolyti reliquiarum collectionem fragmenta commentariorum et λόγων atque homiliarum in libros locaque sacre Scripturæ: quæ primo utique loco exhibiturus fuisset, nisi expectatione ineditorum nonnullorum, quorum spes mihi ex Cæsareis, Gallicis, Anglicis et Italicis facta bibliothecis est, ea tandiu quantum potui distulisset. In his suo loco etiam comparent ampliora illa *de Daniele ac Susanna ἀποσπασµάτια*, quæ multis ante annos dedit Combefisius. Sed nescio quomodo prætermissum a me hoc, quod e *Commentariis* Hippolyti in *Hexaemeron* petitum servavit Joann. Damascenus in *Parallelis sacris* tomo II ejus Operum edit. præclaræ Lequinianæ, p. 787.

Ex *Epistolis* Hippolyti, quas in Alexandri episcopi bibliotheca Hierosolymitana servatas legisse se innuit Eusebius vi, 20, unica πρὸς τὴν βασιλῆα memorat Theodoritus, Monumentum in marmoreum *ad Severinam* sive *Severam Augustam*. Hujus fragmenta quædam dedi p. 92; uti *Libri de resurrectione* p. 244. Ex cæteris Hippolyti scriptis atque homiliis, ut celebri illa in laudes Christi, cujus ex Hieronymo meminuit etiam

Τοῦ ἀγίου Ἰππολύτου Ῥώμης.

S. Hippolyti episcopi Romæ.

Ταῦτα δὲ κατ' ἀνάγκην ἔχομεν διηγήσασθαι, κ. τ. λ.

Hæc porro nos oportuit edisserere, etc. (a).

(a) Vide infra, initio Commentariorum S. Hippolyti in varios Scripturæ sacre libros. | EDIT. PATROL. PATROL. GR. X.

Vincentius Bellovacensis XII, 30, *Speculi hist.*, *Encomiasticam* appellans, et in qua dicitur Origenis mentionem fecisse, nihil usquam reperire potui.

In Appendice habes primo loco *librum de consummatione mundi*, Hippolyto martyri suppositum ut ex conjecturis quibusdam doctiss. Dodwello (1) placet, post annum Christi 647 sed adhuc ante annum 700 atque ante concertationes ab Icononiachis excitatas. Huic libro aspersi notas et castigationes quasdam, usus maxime lectionibus codicis Barocciani, quem, cum in Anglia versaretur, contulit amicus noster et collega charissimus eruditissimusque Jo. Christophorus Wolfius. Post ea deinceps, quæ Combefisius *De XII apostolis* edidit, subiunxit ex eodem Barocciano codice antehac inedita, et Baronio aliisque pridem memorata *De LXX Christi discipulis*, sive ut in ms. inscribitur, *De LXX apostolis*, quo nomine veniunt etiam illi in Vita S. Sabæ scripta a Cyrillo Scythopolitano tom. III *Monument. Coteler.*, pag. 240. In plerisque conspirant hæc de LXX discipulis tradita cum pseudo-Dorotheo. Hinc neque ista neque ejusdem scriptoris priora de XII apostolis ad S. Hippolytum tertii scriptorem sæculi, ut referrem, potui a me impetrare. Ultimo denique loco succedunt quæ ad manus erant *λεψανα Hippolyti Thebani*, qui decimo sæculo scripsit et Simeonis Metaphrastæ æqualis fuit. Ea dedi qualia vulgata sunt a clarissimis viris Canisio, Lambecio, Schelstrateno. Neque diversa ab editis puto continere Hippolyti *Chronologiam Evangeliorum* quam antiquo codici ms. Evangeliorum in Bibl. regis Christianissimi præmitti testatur vir supra laudes Bernardus de Montfaucon in *Palæographia Græca*, pag. 261. Ab eodem viro præclarissimo accepti apographum eorum quæ ex Hippolyti Thebani *Chronico* habet codex ms. papyraceus qui olim fuit ducis Altaemps, hodie vero eminentissimi est cardinalis Ottoboni. Hæc pulchre conveniunt cum iis quæ ex Vaticanis mss. Schelstratenus vulgavit, nisi quod post verba : Ἀπὸ δὲ τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ (Ἰωάννου) μέχρι τῆς Ζαχαρίου λιθοβολίας ἔτος α', sequuntur hæc quæ etiam habet Canisius : Ἐν τῷ ἱσραελεῦσιν αὐτὸν κατὰ τὸ ἔθος, λιθοβολήσαντες αὐτὸν καὶ κροτάφησαντες ἀπέκτειναν, καὶ σύραντες ἐκρέμνησαν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ. Vale.

VIRO SUMME REVERENDO ATQUE ERUDITISSIMO

J. CHRISTOPHO WOLFIO

PASTORI AD S. CATHARINÆ ÆDEM HAMBURG. ET SCHOLARCHÆ

S. D. JOANNES ALBERTUS FABRICIUS.

(Opp. S. Hipp. t. II.)

Quamquam sum persuasus, nihil te dubitare de meo in te amore, meaque observantia; quemadmodum nec mihi in ambiguis est benevolentia tua, tot annos continuata, tot demonstrata documentis; tamen jamdiu cogitavi, ecquando daretur mihi, ut monumento digno aliquo publice eandem testari omnibus, et pro Origene tuo vicem retribuere tibi aliquam valerem. Bene igitur jam obtulit se mihi S. Hippolytus, priscæ ille Ecclesiæ episcopus ac martyr, cujus æmulatione olim accensus Origenes multis modis ipsum postea superavit ac præcurrit. Illius itaque *λεψανα*, priore præterita volumine, ac nunc primum luci data a me, una cum aliis Patrum tertii a Christo nato sæculi monumentis, quæ iisdem subjuncti, et virorum doctorum ad illa illustranda lucubrationibus tibi munus offero, charissimoque nomini tuo consecro. Hoc rosarum violarumque mihi et fragrantissimorum florum instar erit, quibus piorum illorum doctorum memoriam ac reliquias coronari excolique a me fas est. Nam ne de spirantibus ingenii tui bonis dicam, variaque ac recondita eruditione, indefesso studio et insignibus in litteras meritis, e quibus jucundissimus odor famæ jam pridem longe lateque efflatus etiam ultra Germaniæ oras emanavit; quænam fragrantia potest cogitari snavior, quam quæ quotidie hauritur ab omnibus qui te audiunt, ex doctrina, pietate, candore, zelo, prudentia ac dexteritate tua. *Faxit Deus topiarius Ecclesiæ suæ, qui te in beatorum meritissimorumque decessorum tuorum DD. Dav. Klugii, Abr. Hinckelmanni, et Jo. Volcmari locum provida manu conseruit ac panxit, ut lectissimus in horto Dei flos cum maximo eorum quos salutari odore afficit fructu. quam diutissime vigeas, seroque deflorescas, cælestibus pulchrior inserendus latifundiis.*

Scripti Hamb. Nonis April. anni MDCCXVIII

AD LECTOREM.

En fidem promissi, quod de ineditis quibusdam S. Hippolyti martyris opusculis in lucem proferendis priore volumine nuper dedi, quantum opis meæ fuit, jam a me exsolutam. Non modo ipse iteratis litteris, sed etiam per amicos petii a clariss. viro, in cujus manibus Millianæ schedæ sunt, ut illas mecum communicaret, sed non potui hoc ab eo impetrare, quod testor non ut illi hoc vitio vertam, qui sui consilij rationes eum habere non dubito, neque in video ipsi laudem gloriamque quam illis sive premendis sive edendis est consecuturus: sed tantum hoc profiteor, ut desinant mihi imputare in culpam, qui propera.

(1) Henr. Dodwellus in libro Anglice edito Londini 1711, 8, quo conatur probare usum incensi atque θυμιαματος in Ecclesia non esse apostolicæ tradi-

tionis. Titulus est: *A discourse concerning the use of incense in divine offices.* Pag. 100, seq.

tionis præcipitatæ Hippolytum memm arguerunt ideo, quod non tandiu expectavi scilicet, donec Milliana mecum ab eo communicarentur. Hoc tamen propemodum jam satis mihi constat, neutiquam tanta esse quæ ex S. Hippolyti scriptis ille mihi præterita possidet, quæ vel unicum folium totum impleant. Itaque rogo ut proferat in lucem si habet plura, atque publico bono me coarguat.

In his quæ præsentî volumine tibi a me offeruntur, familiam ducunt S. Hippolyti *Demonstratio adversus Judæos*, et præclarus adversus Noetum commentarius (2). Ea scripta utraque nunc primum Græce lucem vident e codice Vaticano, cum apographum Parisiis ad me misit vir illustris eruditione et maximis in litteras meritis D. Bernardus a Montfaucon. Eidem debes fragmentum de Ezechia quod p. 31 legitur et ex codice bibl. Seguerianæ, quæ hodie Coislina est, descriptum. Fragmenta ex *Commentariis in Genesin* repetita sunt ex Catena quæ ms. servatur Vindobonæ in thesauro librario vere Augusto Augustissimi imperatoris. Inde excerpta ac descripta ad me venerunt beneficio generosissimi atque eruditissimi viri Jo. Benedicti Gentilotti ab Engelsbrunn, bibliothecæ illius dignissimi præfecti, per nobilissimum et jurisconsultissimum virum Jo. Christophorum Bartenstein, quorum utriusque benevolentia et humanitati gratias conceptissimas eo nomine ago habeoque, quemadmodum et præclarissimo viro Joanni Gagnierio, qui Oxoniæ Pocockium hodie reddit, et benigne mecum communicavit excerpta illa ex Catena Arabica, litteris exarata Syriacis, quæ tibi a me exhibentur cum Latina laudati Gagnierii versione. In locis quæ p. 32 Latine descripsi ex v. c. Eusebii Renaudoti *Historia patriarcharum Alexandrinorum*, pro Hippolyto Romano videtur legendum esse *Julius Romanus*. Nam sane, ut exquisitæ et reconditæ eruditionis viro Mat. Veisserio La Crose in litteris quibus me honoravit, pulchre observatum, eadem verba quæ ibi ex epistola ad Dionysium episcopum Cypri afferuntur, Græce exstant in epistola Julio Romano tributa ad Dionysium episcopum Alex., edita a celeberrimo Muratorio in *Anecdosis Græcis* p. 343: Ἀνάγκη γὰρ αὐτοὺς δύο λέγοντας φύσεις τὴν μὲν μίαν προσκυνεῖν, τὴν δὲ ἑτέραν μὴ προσκυνεῖν, καὶ εἰς μὲν θεῖον βαπτίζεσθαι, εἰς δὲ τὴν ἀνθρωπίνην μὴ βαπτίζεσθαι. Εἰ δὲ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου βαπτίζομεθα, μίαν ὁμολογοῦμεν φύσιν τῆς ἀπαθoῦς θεότητος, καὶ τῆς παθητικῆς σαρκός, ἵνα ὡτoς εἰς θεὸν ἢ τὸ βάπτισμα ἡμῶν, καὶ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου τελοῦμεν.

De *Spicilegio Patrum* tertii sæculi, quod Hippolyteis subnexui, illud imprimis moneo, nihil ad me ex schedis præclari viri J. E. Grabe, qui et ipse Spicilegium tale est molitus, ad me pervenisse, sed quæcumque illud, sive inchoatum sive affectum, adhuc latere in Anglia. Quæ autem a me hic exhibentur, alia utique sunt, de quibus ipse per te, illis inspectis facile judicabis. Dum autem Grabii facio mentionem, non possum non detestari omnibus modis, et scio detestatos mecum omnes qui Grabium noverunt, calumnias quibus paulo ante mortem, peregrinantibus quibusdam habens temere fidem, tamam Grabii jam extincti proscindere non dubitavit Casimirus Oudinus, in scripto quo ipse testatur se jam natum esse duodecimo annos. Nimirum illo die uno plus vixit, ei quæ vivendum fuit, quo non dubitavit de defuncto fratre, a quo in vita læsus nunquam fuerat, tam atroces et, quod omnes qui Grabium noverunt confessuros mecum spero, omni destitutas verisimilitudine calumnias publicare, et ad posterum quantum in ipso fuit transmittere.

In Salmasii *Commentario* inchoato ad *Arnobium* ad hoc tempus inedito, erudita de nominibus veterum Romanorum disputatio continetur, quam cum ex apographo Gudiano nactus essem, luce donare volui, licet Arnobii ipsius scriptis lucem nullam affundat. Allatii diatribam de Methodiis et Methodiorum scriptis prælis iterum dare duxi operæ pretium, quoniam raro obvia est, ac perinde ut similes illius viri commentarii libenter ab harum litterarum studiosis evolvitur.

Volumen hoc claudit Chalcidius eruditus et lectu dignissimus scriptor, atque ut in notis demonstrasse me existimo, haud dubie Christianus, neque a tertio sæculo longe remotus. Illum habes emendatum a me locis quam plurimis ope veteris editionis Parisiensis apud Ascensium a. 1520, fol., et codicis Bodleiani cujus lectiones mecum pro insigni sua in me voluntate communicavit celeberrimus vir Jo. Hudsonus, cui post tot egregia in litteras merita proxime luculentam et emendatissimam Flavii Josephi editionem eruditi debent. Non parum etiam adjutum me fateor a nobilissimo viro Dieterico de Dobler, Hamburgensi, linguarum et rei omnis mathematicæ peritissimo, qui singulari candore ac probitate ab annis viginti amplius mihi amicus, dum Chalcidius excuditur, magno dolore meo, puto etiam non parva rei mathematicæ pæctura, diem obiit supremum hoc anno 1718, prid. Nonar. Martii. Denique jam supra laudatos mihi nec unquam dicendus sine laude vir eruditissimus M. V. La Crose mecum communicavit quæ acuto judicio vir exquisitaque doctrina Nic. Rigaltius ad margines paginarum editionis Meursianæ adnotaverat, et quæ mihi non raro insignem usum præbuerunt, ut in notis meis libenter professus sum. Vale.

(2) Hujus commentarii meminit etiam G. Sirletus cardinalis in præfat. ad Liturgiam S. Marci evangelistæ, Græce et Lat. editam Paris. 1583, 8, ubi cum dixisset Liturgiam illam repertam in abbatia B. Mariæ ὀδηγηρίαν, quæ vulgo dicitur de lo paire, antiquissimo monachorum S. Basilii monasterio, subjungit: *Ubi et D. Cyrilli Hierosolymorum episcopi Catecheses, Dionysii Alex. adversus Noetianos et Hippolyti martyris adversus Noeti*

hæresin, et contra Paulum Samosatenum opuscula, quæ omnia curabimus accurate describenda, ut ad communem utilitatem conferantur. Opuscula adversus Samosatenum accipio non Hippolyti, sed episcoporum synodi Antiochenæ a. 264, diu post Hippolyti mortem scripta et a Dionysio Alex. quæ Latine edidit Turrianus Rom. 1608, 8, Græce et Lat. Fronto Duçæus t. I Auctarii et Labbeus t. I *Concil.*, p. 849, seq.

P. GOTTFRIDI LUMPER
DISSERTATIO
DE VITA ET SCRIPTIS SANCTI HIPPOLYTI.

(*Historia critica SS. Patrum, t. VIII, Augustæ Vindelicæ, 1791, in-8°.*)

CAPUT PRIMUM.

HISTORIA VITÆ SANCTI HIPPOLYTI.

ARTICULUS I.

DE S. HIPPOLYTI PATRIA, PRÆCEPTORIBUS, LITTERARUM
 STUDIIS, ET TEMPORE QUO FLORUIT.

Hippolytos plurimos novit antiquitas: cæteris tamen illustrior est Portuensis episcopus, quem generis nobilitas, utpote senatorii ordinis (ut auctor est Hieronymus) (3), episcopalis dignitas, magna eruditio, et martyrii gloria posteritati celeberrimum reddiderunt. Dolendum, quod pleraque, quæ ad vitæ ejus historiam pertinent, nec satis perspicua, nec certa sint. Quæ speciatim de ejus patria, præceptoribus, ac tempore, quo ingenio et meritis suis floruit, a scriptoribus traduntur, inter se discrepant, nec pro exploratis haberi possunt. Inprimis dissensio est auctorum de loco, quo oriundus. Si Stephanum le Moyne(4), Guil. Caveum (5) et Jac. Basnage (6) audianus, dicendum foret Hippolytum gente fuisse Arabem, et patriam habuisse divinis humanisque litteris florentissimam. Verum cum in suæ opinionis confirmationem nullum antiquitatis monumentum producant, non video, cur tam recentium auctorum nudo asserto quoad factum ab eorum ætate tam remotum fides habenda sit. Sunt alii, qui credunt nostrum Hippolytum origine Ro-

A manum fuisse; huicque sententiæ favere videtur illud Hieronymi in epistola ad Magnum, eundem *senatorem Romanum* appellantis. Novissime auctores *Historiæ litterariæ Galliæ* e congregatione S. Mauri Hippolytum inter scriptores Gallos referunt, ei Galliarum regnum natale solum statuentes (7). Huicque opinioni haud obstare observant nomen suum, quod Græcæ est, nec quod Græce scripserit, neque denique dignitas senatoris Romani. Non primum ac secundum, quoniam constat, non paucis nomina propria Græca in Galliis communia fuisse, atque plures Lætio non tantum, sed et in Gallia natos lingua Græca libros composuisse. Non denique tertium; quia Gallis jam a tempore imperii Claudii, et multo ante ad senatoriam dignitatem patebat aditus. Ut nihil dicam, quod senatoria S. Hippolyti dignitas sit admodum dubia, si non penitus falsa.

S. Irenæi discipulus fuit Hippolytus, ut ipsemet testatur apud Photium (8). Hinc mitius accipiendi Palladius (9) et Cyrillus Scythopolitanus (10), qui eum γκώριμον τῶν ἀποστόλων, *apostolorum familiarium* fuisse tradiderunt. Ipsum namque sub Alexandro imperatore, qui regnare cœpit anno Christi

(3) *Hippolytus quoque et Apollonius, Romanæ urbis senatores, propria opuscula condiderunt.* Hieronym. epistol. 70 ad Magnum. At Remigius Ceillier in *Hist. général. des auteurs*, tom. II, pag. 316, in notis ad articulum primum, cap. 27 solerter observat, ita duntaxat in aliquibus editionibus legi; nam in antiquis mss., quibus Mariæ Victorius præsul Italus in editione Operum S. Hieronymi usus est, teste eodem scriptore Gallo, pro voce *senatores*, legitur *Senator*, ita ut hæc dignitas tribuatur soli *Apollonio*, cui certe convenit, cum S. Hieronymus in libro *De viris illustribus*, cap. 42, eandem rursus ei ascribat, et ibidem cap. 61, in elogio *S. Hippolyti*, de illa dignitate senatoria nullam mentionem faciat. Clarissimus etiam Dominicus Vallarsius, novissimus Operum D. Hieronymi editor, tom. I, part. 1, pag. 361, itidem notat, quod falso Erasmus seculi editores Benedictini Operum D. Hieronymi le-

gerint: *Hippolytus quoque et Apollonius Romanæ urbis senatores*; cum de Apollonio tantum, ut ex *Catalogo* liquet, dictum sit; imo cum nequid de Hippolyto, sed de Apollonio ipso alii dubitent, fueritne unquam senator, a proprio ingenio ex Eusebio Hieronymus exaggeraverit.

(4) Stephan. le Moyne Prolegomena ad *Variæ sacra*, tom. I.

(5) Cave. *Hist. litter.*, tom. I, 402.

(6) Jac. Basnage *Canisii Lect. antiq.*, tom. I, p. 3, 4.

(7) *Histoire littéraire de la France*, tom. I, parte I, pag. 361.

(8) Phot., cod. cxxi *Biblioth.*

(9) Pallad., *Hist. Lausiæ*, cap. 148.

(10) Cyrill. Scyth. Vit. S. Euthym. in *Analect. Græc. B. B.*, pag. 82, et Vita S. Sabæ in *Monument. Eccles. Græc. Coteler.*, tom. III, pag. 354.

22, vitam duxisse, ex ejus *Canone Paschali* com- A doctissimus Stephanus le Moine (23) observat, quod
bertum sit. Plurimum autem profecisse in omni revera ἐξ ἐκείνου possit etiam referri ad Hippolytum.

ædes, an *episcopus gentium* putandus, quò quidem A titulo ejus sodalem Caium Romanæ Ecclesiæ presbyterum ornatum fuisse probe novimus? Operæ pretium est ire per singula, quæ hac de re doctissimi excussis veterum libris excogitarunt.

Eusebius Cæsariensis de episcopatu S. Hippolyti sic scribit (27): *Eadem tempestate multi ecclesiastici viri doctrina excellentes florebant... Inter hos fuit Beryllus Bostrenorum in Arabia episcopus, qui præter epistolas et lucubrations variis quoque elegantis ingenii monumenta dereliquit. Similiter et Hippolytus alterius cujusdam Ecclesiæ episcopus.* Sanctus vero Hieronymus videtur locum episcopatus ejus indagasse et non invenisse, quemadmodum in opere *De scriptoribus ecclesiasticis*, cap. 61, innuit his verbis: *Hippolytus cujusdam Ecclesiæ episcopus (nomen quippe urbis scire non potui).* Theodoretus autem, qui multa ex eo adducit, episcopum et martyrem illum vocat (28); sed cujusnam urbis episcopus fuerit, non addit.

Primus fuit Gelasius I pontifex, seu potius Gelasius Cyzicenus, ut Bellarminus et alii viri docti malunt (uterque sæculo v floruit), in *opusculo de duabus in Christo naturis contra Nestorium et Eutychen*, qui sedem Hippolyti nostri sub metropoli Arabica collocavit (29). Verum hæc sententia nulli alii fundamento nititur, nisi perversæ Rufini loci Eusebiani interpretationi. Rufinus enim vertit: *Erat inter cæteros et Beryllus scriptorum præcipuus, qui et ipse diversa opuscula dereliquit. Episcopus hic fuit apud Bostram, Arabiæ urbem maximam. Erat nihilominus et Hippolytus, qui et ipse aliquanta scripta dereliquit, episcopus.* Græca siquidem Eusebii nil aliud innuunt verba, quam quod Beryllus Bostrenorum in Arabia episcopus fuerit, atque similiter Hippolytus alterius cujusdam Ecclesiæ episcopus. Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἱππολύτος ἐπίσκοπος καὶ αὐτὸς πρῶτος Ἐκκλησίας. En, quomodo prima hæc atque antiquissima opinio per ipsum Eusebium, cujus auctoritati suffulta credebatur, labefactetur?

Zonaras et Nicephorus (30) quos plerique recentiores sequuntur, eum Portus Romani episcopum fuisse scribunt. Leontius Byzantinus (31) tradit illum Romæ munus episcopi gessisse. Centuriatores Magdeburgenses appellant eum Ostiensem antistitem (32). Quidam volunt S. Hippolytum fuisse Portuensem seu Adamensem in Arabia episcopum, et hoc quidem nonnullis ita visum est, ut se nunc

accuratiore cognitione rem assequi posse, sibi persuaserint. Stephanus enim le Moyne (33) existimat Hippolytum Portus Romani, emporii in Arabia celeberrimi, Adenæ etiam dicti, et a Romanis mercatoribus admodum frequentati, episcopatum gessisse; quæ sententiæ aliis quoque doctissimis viris, atque in his Guil. Caveo, Casimiro Oudino et Ell. Dupino (34) se commendavit. Eruditissimus insuper Jos. Simonius Assemanus Maronita huic opinioni subscribit, dum tom. III *Biblioth. Orient. Clementino-Vaticanæ* part. 1, cap. 7, pag. 15, post enumeratas quasdam sancti martyris nostri elucubrations ita in notis monet: *Hippolytus, Portus Romani, non ad ostia Tiberina, sed celeberrimi in Arabia hoc nomine emporii episcopus, ut Stephanus le Moyne conjicit. Abulidum Romæ episcopum vocant recentiores Christiani Arabes* (35). Sed hæc Moynii conjectura magis ingeniosa quam verosimilis est. Si quidem nullibi legitur, quod ille Portus Romanus primis sæculis episcopali sede exornatus fuerit. Si tamen S. Hippolytus unquam fuerit episcopus urbis Adanensis, profecto mirum omnibus videbitur, Eusebium Arabiæ vicinum, et S. Hieronymum Romæ, et in Oriente diu versatum non novisse cathedram episcopalem hujus sancti viri, sive celeberrimum Arabiæ emporium, quod a Romanis passim frequentabatur. Igitur undique involvimur tenebris, quas sine clariore luce dissipare non possumus, et ideo ad opinionis aliorum referendas progredimur.

Tillemontius haud contemnendam conjecturam esse observat (36), si dicatur Hippolytum in parva quadam urbe, cujus nomen minus notum sit, sacris præfuisse; venditatum autem esse episcopum Portus Romani, quoniam eo in loco martyr hoc nomine celebris exstiterit, ex Oriente fortasse illuc delatus, quem interjecto tempore, cum magno Hippolyto episcopo et martyre confuderint. Utroque pollice huic conjecturæ subscribit perdoctus Ceillierius (37).

Bollandiani de sede Hippolyti M. ita conjectant: *Ex antiquis* (inquiunt) (38) *Martyrologiis primo constat S. Hippolytum hac die (22 Aug.) vel sequente in Portu Romano martyrium subiisse. Præterea ex Eusebio aliisque vetustis scriptoribus liquet hunc martyrem episcopali dignitate præditum fuisse. Denique S. Hieronymus in opere De scriptor. eccles., cap. 61, testatur, S. Hippolytum habuisse homiliam*

(27) Euseb., lib. c.

(28) Theodoret., Dialog. I, pag. 2, 3, 36; Dialog. II, pag. 88; Dialog. III, pag. 154.

(29) Hippolyti episcopi martyris Arabum metropolis in Memoria hæresium. Gelas. tom. IV *Biblioth. PP.*, pag. 424.

(30) Zonar., tom. II *Annal.*, et Nicephor. *H. E.* lib. IV, cap. 31.

(31) Leont. Byzant., lect. III de sectis, pag. 430: « Forte Romanus dictus fuit episcopus eo sensu, quo significatur Latinus episcopus. In Græcorum enim lingua hi termini Romanus et Latinus synonyma sunt. »

(32) Centuriat. Magdeb., cent. 3, c. 10, p. 191.

(33) Steph. le Moyne, Prolegom. ad *Varia Sacra*.

(34) Cave. *Hist. litter.* tom. I, p. 102; Oudin., *Commentar. de script. eccles.* tom. I, pag. 222; Dupin, *Biblioth. auctor.* tom. I, pag. 179, in not. vers. Latin.

(35) De episcopatu Arabiæ consuli potest Carolus a S. Paulo in *Geographia sacra* p. 295, ubi etiam de metropoli Bostrensi. Philostorg. in *H. E.* lib. III, cap. 4.

(36) Tillemont, *Mémoir.* tom. III, art.

(37) Ceillier, *Hist. génér.* tom. II, pag. 517.

(38) Bolland., tom. IV August., pag. 510.

de laude Domini Salvatoris, in qua præsente Origene A
se loqui in ecclesia significat. Hinc videtur fuisse epi-
scopus in Oriente, et forsitan in Arabia, ad quam
Origenes anno circiter 217 evocatus est, ut apud Eu-
sebius H. E. lib. IV, cap. 19, legimus. His ita posi-
tis, nonne S. Hippolytus episcopus Arabs facile po-
tuit ad visitanda apostolorum aliorumque martyrum
sepulcra Romam venire, in Portu Romano ab ethnicis
comprehendi, et ibidem martyrio affici? Quid si plebs,
determinatam istius martyris cathedram ignorans,
hanc peregrinum episcopum a loco martyrii Portuen-
sem cognominaverit, et hic popularis error ad ali-
quos posterioris ævi scriptores transierit, vel potius
illa appellatio posteris occasionem dedit, ad Por-
tuensem hujus martyris episcopatum asserendum?
Quidquid sit de hac conjectura nostra, quam propter
certiora cujuslibet argumenta libenter deseremus, nos
in titulo martyrii S. Hippolyti cum vetustis ac re-
centioribus Martyrologiis in Portu Romano colloca-
mus... Addunt adhuc, quod non inviti Orientalem et
Occidentalem hujus sancti martyris episcopatum cum
Baronio et Ughello (59) admittant, et hoc ultimum
systema suum pro mera conjectura dent.

Auctores Historiæ litterariæ Galliarum regni
eessent S. Hippolytum martyrem nullam habuisse
fixam sedem, sed quemadmodum ejus sodalis Caius,
gentium, sive nationum fuisse episcopum (40). Sic
autem ratiocinantur: Quando Eusebius Hippolytum
dicit alterius cujusdam Ecclesiæ, utut indetermi-
natæ, episcopum, lubenti animo credimus, eundem C
non habuisse fixam sedem, sed putandum esse, si-
cut condiscipulum suum Caium, nationum epi-
scopum. Hæc profecto opinio simplicissima absque
controversia nobis videtur, atque cum sancti nostri
historia apprimè conspirat. Hoc enim posito, haud
amplius in ratione reddenda sumus anxii, cur
sanctus Hippolytus modo in Oriente, modo in Oc-
cidente, quemadmodum ex paucis ejus gestis, quæ
ad nostram notitiam pervenerunt, constat, appa-
ruerit. Quod autem in Oriente versatus fuerit, ex
hoc nullus dubitandi locus relinquitur, quia ipse
suis in operibus asseverat Origencem in numero
sæorum auditorum fuisse, quod sane in Occidente
accidere haud potuit. Neque etiam in dubium re-
vocari potest quin etiam, postquam Lugdunensem D
Ecclesiam reliquerat, in Occidente commoratus
fuerit. Hujus rei confirmandæ argumentum omni
exceptione majus illud est, quod in computum
temporum morem Latinorum sequatur, posthabito
illo Alexandrinorum, quo omnes Orientales ute-
bantur.

Ab omnibus his sententiis, sive conjecturis di-
scedit vir longe doctissimus, Christophorus Augu-

(59) Baron., ad ann. 229, num. IV. Ughell., Ital. Sacr. tom. I, col. 110, nov. edit.

(40) Benedictini e congregat. S. Mauri in Hist. littér. de la France, tom. I, part. 1, pag. 363.

(41) Heumannii Dissertatio, in qua docetur ubi et qualis episcopus fuerit Hippolytus, sæculi tertii

stus Heumannus, ac nova ratione utitur, hanc rem
difficilem explicandi. Nimirum vir eruditus, tota
licet antiquitate repugnante, unius vocis variæ ac-
ceptioni subnixus et fidens, comprobare nititur
dissertatione anno 1738, Goettingæ edita (41), Hippo-
lytum fuisse quidem episcopum, non tamen eccle-
siasticum, ac civilem. Quam in sententiam paucula
excitat loca ex Græcis Latinisque scriptoribus, unde
colligat fuisse aliquando civilium munerum homi-
nes, qui appellarentur *episcopi*; idque nominis in
primis oræ maritimæ atque adeo portuum custodi-
bus fuisse tributum: ut proinde noster Hippolytus,
ortu fortasse Romanus, eo sensu *Romani portus*
episcopus censendus fuerit. Quin, si virum criti-
cum audias, vel ipsa statua marmorea Hippolyto a
propinquis posita, atque ex Romani portus rude-
ribus anno 1551 effossa, istiusmodi sententiam
confirmat; quippe quæ, ait, nullam plane notam eccle-
siasticæ dignitatis præ se ferat.

Perbelle sane. Nunc vero, si diis placet, inter
Ecclesiæ Patres, qui sæculo tertio ineunte florue-
runt, novimus recensendum Hippolytum; virum
haud Plinio absimilem (42), qui, ut ille *portui Mi-
seno*, fuerit Romano præfectus; episcopus quidem,
sed civilis; oræ, inquam, *maritimæ inspector, cu-
rator, superintendens*. Scilicet noster Hippolytus *vir*
*fuit magnæ dignationis in urbe Roma, honoribus pa-
riter ac divitiis eminens, Romanique portus præfe-
ctus*; ut propterea, quo munere suo rite fungere-
tur, sublimiora Christianæ religionis mysteria re-
serarit; de theologia et incarnatione, de Deo et car-
nis resurrectione peregerit; commentaria in omnes
ferme sacras utriusque Fœderis paginas ediderit;
de apostolicis traditionibus scripserit; demonstra-
tionem temporum Paschæ elucubravit; adversus
Judæos, ethnicos hæreticosque stylium acuerit; qui
præterea de rebus divinis frequenter ad populum
sermões habuerit; potissimum vero (43) *προσω-
μίδα* de laude Domini Salvatoris, in qua, præsente
Origene, se loqui significat in ecclesia; cui denique
non solum statua marmorea posita, sed statua in
cathedra sedens; quo nimirum episcopalis ejus di-
gnitas *ecclesiastica*, non *civilis*, ejusque munus ad
Dei populum in Ecclesia dicendi testatum posteris
relinqueretur. Quid absurdius dictu? Hinc Cl.
Schroeckhius (44) hanc Heumannii conjecturam sa-
tis ingeniose excogitatam ac exornatam quidem,
sed haud verisimilem arbitratur.

Nostra ætate Romanus editor Danielis secundum
Septuaginta ex *Tetraptis* Origenis demonstrare co-
natus est, quod S. Hippolytus non solum Portus
Romani episcopus exstiterit, sed quod etiam ipsius
diœcesis ad eam partem Romanæ urbis, quæ regio

scriptor ecclesiasticus. Inter *Primit. Gotting.*, pag. 270, et seq.

(42) Heumann. l. c. pag. 245.

(43) Hieronym. *De Vir. illustr.*, cap. 61.

(44) Joan. Matth. Schroeckh., *Christliche Geschichte*, part. IV, pag. 155 secundæ edit.

Transtiberina dicitur, se extenderit, atque ipsam Tiberinam insulam complexa fuerit. Duo autem nobis post complures eruditorum sententias de titulo Hippolyti, quo dicitur ἐπιτομοποιός 'Πρόμης, quemadmodum sæpe a Græcis, verisimilius dici posse visa sunt, quod ipse, cum esset gentium episcopus Romæ ordinatus, fuerit in urbe Roma episcopus, unde percerebuit *episcopus Romæ*, quod est alienum. Vixit Hippolyti ævo Caius presbyter, idemque Romæ gentium episcopus, quemadmodum inferius apparebit, repudiata Jo. Alb. Fabricii emendatione, qui Athenarum loco gentium reposuit nullo jure, necessitate nulla; itemque Jac. Basnagii qui de Hippolyto loquens: *Is enim ritus*, inquit (45), *plane novus, nec saltem pristinam, de qua agimus, antiquitatem redolet*; nimirum quod episcopi aliquot sublevandis Romanorum pontificum curis præsto essent. Longius tamen aberravit Christophorus Aug. Heumannus (46) qui civilem tantum episcopum, vel *oræ maritimæ curatorem inspectoremque* agnovit Hippolytum, ut martyri fortissimo semper vivo, mortuoque negotium fuerit cum errare volentibus. Eo itaque tempore quoniam Urbs innumerabili frequentia populi florebat, indeque Christianorum numerus augebatur in dies, pontifices Romani viros lectissimos, doctissimosque veluti adjuutores adhibuerunt, quibus in Ecclesiæ administratione uterentur, eosque in episcoporum gradu esse voluerunt. Succedit Ecclesiæ Portuensis cura Hippolyto commissa, de qua Ecclesia nemo Eusebii Cæsariensis, ac S. Hieronymi silentium vel ignorationem opponat, ut cathedram Hippolyti statuatur ad Portum in Arabia. Facilius enim ambo scriptores de *Portu Romano* longe dissito silere poterunt, quam de *Portu Arabiæ*, quem propiorem habebant. Utque alia omittamus, Hippolyti statua singularis testis est, non Arabiæ episcopum, sed hujus vicinæ a se demonstrari; nam *Cycli paschalis* causa non statua opus erat, cui marmorea tabula sufficisset. Multo autem ipse Cyclus ostendit manifestius, auctorem non in Oriente, at in his ipsis vixisse nostris regionibus. Totus enim est Latinorum usui accommodatus; ab Orientalium vero consuetudine tam alienus, ut a viris eruditissimis, qui suppreses fuerunt Hippolyto, atque in Oriente floruerunt, percipi non poterit. S. Anatholius ipse Laodiceus hoc eodem studio celeberrimus: *Hippolytus*, inquit (47), *16 annorum circum quibusdam ignotis lunæ cursibus composuit*. At sedem Hippolyti luculentius alii vindicaverunt, præcipueque Constantinus Ruggerius V. C. (48), cuius inspeimus pagellas 80 hoc argumentum conscriptas, easque nuper in dissertationem erudite abso-

lutam notisque illustratam immigrasse cognovimus. Ac plura quidem, quæ proferre potuissimus, exposita ibidem offendimus, ut aliqua tantum supersiat, quæ disputationem de pluribus Hippolytis expediant. Duo maxime insignes cultu anniversario Romæ fuerunt Hippolyti martyres: primus miles, cujus præclarum fuit monumentum conjunctum templo S. Laurentii in agro Verano. Hujus nomen fasti Ecclesiæ exhibent Idibus Augusti. Exhibet quoque Prudentius (49): *Si bene commemini, colit hunc pulcherrima Roma Idibus Augusti mensis*. Cætera quæ Prudentius ipse ait se cauere ad picturæ fidem, historice de uno tantum Hippolyto non posse accipi venerabilis Baronius cardinalis admouuit, ut mirum sit viros criticæ studiosos deinde pictoris licentiam pro veritate habuisse, aut errorem certe, qui exoriri potuit illa inspecta, noluisse agnoscere, ut in unum tres Hippolyti coalescerent. Alterius Hippolyti, qui Portuensis est, varie dies festus recensetur, xi Kal. Sept. vel postridie, vel Non. Sept., a Græcis iv vel iii Kal. Febr. Is aliquando *Nonnus* veteri more honoris causa dictus invenitur, unde *Nonni* Edesseni Episcopi gestum aliquod sequior ævo (50) relatum est ad Hippolytum Portuensem. In Portu Romano corpus Hippolyti servatum esse ad usque initium ix sæculi Anastasius prodidit (51). *Fecit idem atmificus pontifex (Leo III) in basilica Beati Hippolyti martyris in civitate Portuensi vestes de stauraci duas, unam super corpus ejus, et aliam in altari majori*. Eodem vero exeunte sæculo a Formoso novum pontifice summo, at episcopo Portuensi, corpus Hippolyti cum aliis in Tiberinam insulam translatum est, quod cœvæ docet epigraphe (52):

HIC. REQUIESCUNT. CORPORA
SCÖR. MARTYRŪ. YPPOLITI.
TAVRINI. HERCVLANI. ATQ.
IOANNIS. CALIBITIS
FORMOSVS. EPS
CONDIDIT.

Quoniam itaque non dubitamus quin Hippolytus fuerit *Portus Romani* episcopus, illud facilius impetrabimus, Portuensem episcopum aliquandiu in sua diœcesi numerasse regionem urbis Transtiberinam, ipsamque Tiberinam insulam, sive quia ea pars extra Urbis pomeria flumine definita censebatur, sive, ut certum est, Romanorum pontificum insigni humanitate, qua præter Ecclesiæ ornamenta etiam nonnulla deinceps consecuti sunt, quæ ad imperium pertinent, veluti illud est capiendi eorum hæreditates, qui intestato decederent. Exstant ea de re adhuc diplomata Benedicti VIII, anno 1019; Joannis XIX, anno 1026 et Leonis IX (53), qui Jo-

(45) Basnag., Animadv. de S. Hippolyti Vit., *Lect. antiq. Canisii*, I, pag. 10.

(46) Heuman., *Primit. Gotting.* pag. 240.

(47) S. Anathol., Præfat. in *Canon. Paschal.*, apud Bucherium pag. 459.

(48) Ruggerii et Buschii Dissert. de Port. S. Hippolyti sede.

(49) Prudent., *Hepl. stregidoron*, xi.

(50) Petr. Damian., de *Abd. epis.*

(51) Anastas. Bibl., ed. Vignol. II, pag. 266.

(52) Gruter. MLIII. et Bouar. delle Scult. III, pag. 21. Paciaud. de Baln. Christian. pag. 41. Passion. Inscript. Antich. pag. 121.

(53) Ughell. Tom. I *Ital. Sacr.* pag. 116 et 120.

anni Portuensi antistiti vetustissimam Ecclesiæ suæ dignitatem, ac præcipue templum S. Adalberti in Tiberina insula, quæ per id temporis dicebatur Lycaonia, repugnante Crescentio episcopo Sylvæ Candidæ, asseruit in ipso Lateranensi concilio II, quo exacto sententia pontificis prolata est. Quando autem suburbicarii episcopi nonnunquam *episcopi Urbis* nominati sunt, nemo non videt, quanto id nomen facilius adhæserit episcopis Portus Romani, qui trans Tiberim tanta cum potestate obtinebant (54). Quamobrem intelligimus, unde repetenda sit consuetudo, qua Portuenses et Sylvæ episcopi quotannis donaria quædam in Vaticano templo excipiebant, quod ex monumentis basilicæ haud ita pridem evulgatis quisque agnoverit. Hac etiam de causa factum est, ut *Formosus* adhuc Portuensis episcopus, quo tempore omnia barbari deprædabantur, meliùque Saracenorum incolæ Portum Romanum deseruerunt, exportarit corpus Hippolyti cum aliis a Portu Romano, ubi conditum fuerat, in locum, quo fieri poterat remotiorem sui episcopatus, in Tiberinam nempe insulam, ubi *episcopum Portuensem habuisse domicilium in ecclesia S. Joannis inter duos pontes* legimus (55). Illud autem in recitata epigraphe, quam *Formosus* loculo sacrorum pignorum inscripsit, etiam deprehenditur, quod nomina *Hippolyti, Taurini, Herculiani*, exhibet, quæ ipsa leguntur in veterrimo Liberiano Calendario hac formula: *Non. Sept. Acontii in Porto, et Nonii, et Herculani, et Taurini*. Hippolytum quippe honoris causa dictum fuisse *Nonnum* ostendimus, quemadmodum auctor suo ævo satis idoneus: *Nonnos vocamus*, inquit, *maiores ob reverentiam; nam intelligitur paterna reverentia* (56). Itali retinent, cum avos appellant, et prope Græci significarunt, cum Hippolytum *πατρίων* dixere. Aliquando *Nunus* elertur non secus atque in veteri marmore (57):

NONATA NUNO SUO TERTULLO CUM FILIA IN PACE.

Non tantum itaque falsa est ab Lemoynio exco-gitata derivatio, qui *filium* explicat *Nonnum* quasi *ex* (58), dum agit de hoc ipso Hippolyti cognomine, sed veritati contraria. Salmasii ex *μόνος* deducen-tis, aliorumque etyma nihil moramur, quando usum inquirimus, non originem. Hoc igitur conce-damus Græcis scriptoribus, ut quoniam Romani pontifices Hippolytum Portuensem ejusque succes-sores eximii quibusdam ornamentis honestare vo-luerunt, illi non a Portu sedem *Hippolyti*, sed ab Urbe ipsa nominarint, quemadmodum nostra exhibet epigraphe commentario præmissa. Neque re-centiorem cum Scaligero, sed vetustissimam hanc esse opinari licet, atque Eusebii Cæsariensis ævo

superiorem, ut si jam a Græcis *Romæ episcopus* dice-retur Hippolytus, mirum non est si vir peritissi-mus, cum optime nosset Hippolytum non fuisse Romanum pontificem, scripserit, *ἐτέρας του Ἐκκλησίας, alterius cujusdam Ecclesiæ*, quæ manifestius Hieronymus est interpretatus: *nomen quippe urbis scire non potui*. Quod vero Hieronymus, diu Romæ commoratus, Hippolyti sedem ignorare non posset, quæ ignoratio nimis extollitur, jam ea ute-mur, propterea quod Hieronymus in Oriente diutius commoratus est, quam Romæ.

Hactenus cl. vir Simon de Magistris.

ARTICULUS III.

DE MARTYRIO S. HIPPOLYTI, etc.

De rebus S. Hippolyti nostri in episcopatu gestis monumentorum copia destituti nihil omnino singulati-m edicere possumus. Verum quod reliquum habemus ex ejus operibus nobis sufficit ad persua-dendum, quod is in episcopatu omne tempus ad in-struendos fideles defendendamque adversus hæreses quascunque veritatem orthodoxam impenderit.

Martyrum albo Hippolytum inscribunt Hierony-mus (59), Gelasius (60), Theodoretus (61) aliique: quapropter in Martyrologio Romano (62) legitur, sub Alexandro imperatore, ob præclaram fidei confessionem, manibus pedibusque ligatis in altam fo-veam aquis plenam præcipitatum occubuisse, cui et alios in martyrio socios ex Actis S. Auræ addit Baronius (63). Inter apocrypha tamen tum Hippolyti, cum S. Auræ Acta recensenda esse dubitari vix potest, utpote quæ, ut idem inquit Baronius, *men-dis plena in multis restituenda* (64). In Maximini vero aut Decii persecutione eum martyrii coronam adeptum fuisse verosimile inde redditur, quod annu Alexandri imperatoris primo, *temporum Canonem, Paschalemque cyclum* edidit, cui alia opuscula ad-didit, ut ex ejusdem operum catalogo videre est.

Cæterum quæ scriptores de tempore martyrii hu-jus tradunt, diversa atque incerta sunt. Alii id refe-runt ad annum Christi 230. Sed severioribus criti-cis non placet, quod in Martyrologio Romano mar-tyrium S. Hippolyti collocetur sub imperio Alexan-dri Severi, cum tunc nulla persecutio fuerit, quin-imo ipse imperator Christianis faveret. Unde Ruin-artius in Præfatione ad *Acta martyrum sincera*, pag. XLVIII, eundem scrupulum proponit, et utcum-que discutere conatur hoc modo: *Alexandrum He-liogabali successorem Christianis favisse nemo potest inficiari, nisi omnes antiquos scriptores rejicere velit. Unde mirum est tot martyres sub ejus imperio passos a nonnullis recenseri. An id ad præfectos, quos sub ejus imperio sævissimos fuisse aiunt, referendum est?*

(54) Bull. Bas. Vatic. I, 21.

(55) Cod. Reg. Suec. Vat. 585, p. 21.

(56) Pag. vocabul. *Nonnos*; *Caug. Glossar. Med. Lat.*

(57) *Fleevoed.*, pag. 386.

(58) *Stephan. le Moyne, Prolegom. ad Varia Sa-cra*, XLVI, 2.

(59) Hieronym., Præf. in Matthæum.

(60) Gelas. ut sup. tom. IV *Biblioth. PP.*

(61) Theodoret. dialog. 3, De impatiibil.

(62) Martyrolog. Rom., die 22 August.

(63) Baron. ad ann. 129, num. 7.

(64) Martyrolog. Roman., die 5 et 22 Augusti.

Hinc nonnulli scriptores propter favorem Alexandri imperatoris erga Christianos mallent martyrium S. Hippolyti collocare sub Alexandri successore Maximino; inter hos Dodwellus ad annum 235 illius martyrium refert (65). Sed quamvis sub imperatore Maximino habeamus persecutionem adversus Christianos truculentam, quæ præcipue spectabat ad eorum antistites, qualis etiam sanctus martyr noster fuit, asseveranter tamen martyrium S. Hippolyti non audemus statuere sub imperio Maximini, propter epistolam ipsius, quæ ad reginam quamdam scripta est, et ex qua Theodoretus (66) fragmenta aliquot allegavit. Baronius (67) putat hanc reginam fuisse Mamæam, imperatoris Alexandri matrem, quæ Christianis utcumque favebat. Verum anno Christi 1551 in agro Verano repertus est *Cyclus Paschalis*, in cuius latere inter alias S. Hippolyti lucubrations *Exhortatio ad Severinam* notatur. Unde Tillemontius (68) suspicatur, hac Severinam indicari Severam, Philippi imperatoris uxorem, quæ Christiana fuisse perhibetur, et ad quam doctissimus Origenes etiam litteras dedit. Si illa Tillemontii suspicio vera sit, haud dubie martyrium S. Hippolyti usque ad annum Christi 250, sive ad persecutionem Decii imperatoris differendum est. Ad hanc suspicionem confirmandam accedit testimonium S. Epiphani, qui hæresi 37, sive 57, contra Noetianos ita scribit: *Post hunc alius quidam hæreticus, Noetus nomine, prodit; neque multis abhinc annis, sed ante hos centum fere ac triginta*, nimirum priusquam sanctus hoc opus suum componeret. At S. Epiphanius circa annum 375 illud opus adversus hæreses conscripsit, adeoque retrorsum numerando hæresis Noetiana sub imperatore Philippo exorta est, ut Tillemontius affirmat (69). Cum itaque S. Hippolytus hanc Noeti hæresim recentem exortam videatur impugnasse, ut apud eundem Tillemontium l. c. ostenditur, in ista hypothesis martyrium ipsius ante persecutionem Decii imperatoris collocari non potest. Hæc tamen Tillemontii argumenta non omnino certa sunt, quandoquidem ab aliis negantur.

Nec quæ de loco martyrii adduntur, ea munita sunt auctoritate, ut iis fides haberi debeat. Imo quoniam Eusebius et Hieronymus de martyrio hoc sileant, Christophorus Heumannus (70) existimat Hippolytum falso iis annumerari, qui sanguinem suum pro causa Christi profuderint, eoque veritatem religionis Christianæ confirmarint. Id quod li-

(65) Dodwell, Dissertat. Cyprianicar. xi, § 50, pag. 83.

(66) Theodoret., dialog. 2 et 3, sive tom. IV Opp., pag. 88 et 155.

(67) Baron. in *Annal.*, ad ann. 259, num. 10.

(68) Tillemont, tom. III *Mémoires*, pag. 243.

(69) Idem, ibidem.

(70) Heumann., laudat. Dissertat., § 12, pag. 13.

(71) Ruinart., *Act. sinc. MM.*, pag. 157.

(72) Prudent. *Dei prædicatorum*, carm. xi.

(73) Basnage, *Annal.*, an. 222, num. 8.

(74) Ubi beatus ille chorus est episcoporum et doctorum, qui tanquam luminaria in mundo re-

cedunt, haud simpliciter affirmandum esse putem; minus tamen diffiteor, quæ de martyrio ejus narrantur, pleraque esse incerta ac tenebris involuta.

De Hippolyto quidem martyre nonnulla cecinit Prudentius, quæ, si Hippolyto episcopo aptari possent, certiora Actis essent. *Nostrum Hippolytum*, id est, episcopum, invenit Ruinartius (71) in hymno Prudentii (72), ait Basnagius (73). Si attente tamen Ruinartii monitum in Prudentii carmina legisset, contrarium ab eo tradi didicisset; nam Hippolytum a Prudentio celebratum ab altero, de quo agimus, cujusque opuscula Eusebius et Hieronymus memorant, distinguendum esse ibidem adnotat Ruinartius; quinimo tres ejusdem nominis martyres discernendos esse, quos a Martyrologiorum auctoribus in unum confusos fuisse Baronius aliique tradiderunt. Et sane Hippolytus a Prudentio laudatus, qui in Portu Romano ad Ostia Tiberina, ut vulgo creditur, martyrium subiit, diversus omnino a nostro est. Hic quippe episcopus incertæ sedis, ille vero Romanæ Ecclesiæ presbyter, ac Novi operionibus aliquando addictus, et martyrii tantum ætate clarus; noster vero non solum martyrio, sed et eruditione et scriptis celeberrimus. Ille demum, Prudentio teste, furentibus equis raptatus interiit; noster vero, si fides Martyrologiis, in foveam demersus occubuit.

Theodoretus hunc sanctum doctorem fluentis fontis comparat, dum dialogo 5, sive tomo IV Operum suorum pagina 154 et sequente, testimonium ipsius et aliorum sanctorum Patrum contra hæreticos adducit hoc modo: *Fac igitur pateant aures, et spiritualium fontium fluentia accipe, sancti Ignatii Antiocheni et martyris ex epistola ad Smyrnenses... Irenæi Lugdunensis episcopi ex tertio libro adversus hæreses... sancti Hippolyti episcopi et martyris ex epistola ad quamdam reginam*. S. Chrysostomus, seu potius alius antiquus auctor sub ejus nomine, attribuit S. Hippolyto ingenium excellens, eloquentiamque suavissimam, nec dubitat eum conferre cum S. Ignatio M. et S. Dionysio Corinthio vel Alexandrino (74). S. Anastasius sæculi VII confessor eundem condecorat titulo magni et sacratissimi doctoris, testis fidelis veritatis, atque organi sancti Spiritus (75). Leontius Byzantinus sanctum doctorem nostrum recenset inter illustrissimos Ecclesiæ Patres, qui a nato Salvatore ad imperium usque Constantini M. florere (76).

splenduerunt verbum vitæ continentem?... Ubi Hippolytus suavissimus et benevolentissimus? Ubi Basilii Magni, etc. Chrysostom. tom. VI Opp., orat. 51, pag. 480.

(75) « Ecce nunc et sacratissimus hic et magnus doctor, veritatisque testis fidelis concorditer cum aliis omnibus sanctis catholicæ Dei ac apostolicæ institutionibus Ecclesiæ, duas secundum unionem inconfusam et impatibilem quemadmodum naturas, ita etiam duas voluntates... confiteri jubet. » Anastas. in *Collect. Sirmondiana*, tom. III, p. 590.

(76) « Temporibus illis quæ a Christi nativitate usque ad imperium Constantini numerantur, hi do-

CAPUT II.

DE SCRIPTIS GENUINIS SANCTI HIPPOLYTI.

ARTICULUS I (77).

DE CATALOGO LIBRORUM IN HIPPOLYTI STATUA SCULPTO.

Cum Hippolyti librorum catalogus, qui in statua sexto demum sæculo posita designatus est, quamdam, etiamsi non magnam, habeat auctoritatem, necesse est, ut priusquam de nostri scriptis disquirere incipiamus, mancum contextum illius catalogi restituamus (78).

In quatuor prioribus lineis litteras nonnullas detritas esse satis apparet. Ita in prima linea legitur ΙΟΥΣ. Scaliger (79) vult has litteras esse reliquias verbi ψαλμούς, quod conjungendum sit cum litteris in sequenti linea lectis ΝΙΑΣ; ΝΙΑΣ litteris autem commutatis in ΝΟΙΑΣ putat ultimas has esse syllabas verbi μετανοίας, ita ut intelligendi sint ψαλμοὶ μετανοίας (psalmi pœnitentiales). Quam conjecturam, quæ gravissimis causis refutata est a Stephano Moynio, omnino falsam esse, inde quoque elucet, quod et in sequenti tertia linea adnotatus est nostri in psalmos commentarius, et μετανοίας verbum, cum novem tantum litteras contineat, non totam explevisse lineam videtur. In quaque enim linea litteris impleta sexdecim fere inveniuntur litteræ (80). Stephanus ipse coniecit, legendum esse εἰς πρωτοπλάστους καὶ περὶ κοσμογονίας vel ζωογονίας. Quæ conjectura non omni verisimilitudine caret; nam constat nostrum scripsisse in Hexaemeron et in ea quæ post Hexaemeron; omittam autem respectu habitò ad litterarum numerum καὶ particulam. Mirum tamen me habet, quod non vice versa scriptum sit περὶ κοσμογονίας, εἰς πρωτοπλάστους. Difficile est, cum tot exsint Hippolyti libri, et sculptor libris tribueret titulos obscuros atque novos (e. c. ἔγγραφοί), satis perspicue demonstrare, qui libri intelligendi sint. Itaque rem in suspensò relinquo; hoc unum tantum contendeus, illis litteris significatos esse commentarios in sacra Scri-

A pta; nam apparet, illis absolutis dogmaticos apologeticosque libros demum laudari.

ΑΑΜΟΥΣ. Quin hæ litteræ sint reliquiae vocis ψαλμούς, non dubito, in quos nostrum scripsisse testatur Hieronymus. Itaque respiciens ad lineæ spatium litteris implendum, legendum puto τὰ εἰς τοὺς ψαλμούς.

ΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΝ. Scaliger legendum esse ἔγγραφοίον recte vidit (81). Cum Hieronymus in catalogo nostri librorum laudet librum de Saulo et Pythonissa, Stephanus justo jure contendit, libellum hoc titulo inscriptum spectasse ad Pythonissam illam, quæ Sauli regis jussu Samuelis animam ex Orco evocasse narratur I Sam. cap. 28.

Πρὸς Σεβηρεϊναν. Stephan. coniecit ΣΕΒΗΡΑΝ ΑΥ, atque putat Severæ Philippi Arabis uxori hanc epistolam datam esse.

Ὡδαὶ εἰς πάσας γραφάς. Mirum videtur, quod noster dicitur de tota sacra Scriptura vel de quoque ejus libro homilias habuisse. Itaque coniecit Stephanus (82) ὦδαὶ εἰς πάσας ἀρρέσεις. Quod vituperat Cave (83) putans ista ratione quadrata rotundis permutari facillime posse. Negari tamen non potest, similitudinem esse inter litteras utriusque verbi tantam, ut qui primus edidit catalogum, litteris in statua detritis, errore deceptus illa verba facile commutare posset. Pro ὦδαὶ εἰς legere vult idem Stephanus πρὸς; ita ut totus sonet titulus πρὸς πάσας τὰς ἀρρέσεις. Quod quidem sagacissimum; ipsi tamen rem in suspensò relinquimus, cum nobis non liceat statuam ipsam et catalogum in ea designatum inspicere.

Ut plane mancum atque corruptum esse catalogum in statua designatum intelligamus, eum conferre placet cum catalogis nostri librorum, quem invenimus apud Eusebium et Hieronymum.

clores et Patres exstiterunt: Ignatius ille Theophorus, Irenæus, Justinus philosophus et martyr, Clemens et Hippolytus episcopi Romani, etc. Leont. Byzant. *Πράξει*, pag. 430.

(77) Articulum hunc primum addimus ex commentatione historico-critica de S. Hippolyti vita et scriptis, quam anno 1838 Gottingæ edidit Carolus Guilielmus Haenel, Luchoviensis. *EDIT. PATR.*

(78) Catalogum exscripserunt Gruterus (*Thesaurus inscriptionum*, p. 140), Fabricius (*Opp. Hipp.*

vol. I, in tab. II, a, post p. 36), Cave. (*De script. eccl.*, vol. I, p. 104).

(79) In caonem pasch. Hipp. (apud Fabr., vol. I, p. 79).

(80) Conf. statuam designatam apud nos infra.

(81) Apud Fabric. vol. I, p. 81.

(82) L. I., p. 1088.

(83) L. I., tom. I, p. 106.

	<i>IOYΣ NIAΣ</i>	<i>Catalog. apud Euseb.</i> In Hexaemeron. In ea quæ post Hexaemeron (contra Marcionem).	<i>Apud Hieronym.</i> In Hexaemeron. (Contra Marcionem). De Psalmis. De Saulo et Pythonissa. De Apocalypsi.
In Psalmos. De Pythonissa. De Evangelio secundum Joannem et Apocalypsi. De Charismatibus (84). Apostolica traditio. Chronicon (85). Contra Græcos et in Platonem vel etiam de omni. Exhortatorius ad Severinam. Demonstratio temporum Paschæ quemadmodum in tabula. Ode in omnes Scripturas (adversus omnes hæreses). De Deo et carnis resurrectione. De bono et unde malum.		De Pascha (lib. i). De Pascha (lib. ii) canon paschalis. Adversus omnes hæreses. In Canticum cant. In partem quamdam Ezechielis prophetæ.	Temperum canones. De Pascha, canon paschalis. Adversus omnes hæreses. De resurrectione. In Cantic. cantic. In Exodum. In Genesin. In Zachariam. In Isaïam. De Daniele. De Proverbiis. De Ecclesiaste. De Antichristo.

ARTICULUS II.

S. HIPPOLYTI LIBER CUI TITULUS : « DEMONSTRATIO DE CHRISTO ET ANTICHRISTO. »

Plurima scripsit (Hippolytus, Eusebio, Hieronymo, Photio aliisque memorata. Quædam eorum ad nos pervenerunt; plerisque autem per injuriam temporum nunc caremus; aut fragmenta tantum supersunt, quæ cum in editis libris, tum in codicibus manuscriptis habentur. Sunt quoque nonnulla, quæ Hippolyti quidem nomen præ se ferunt; illorum autem ea est ratio, ut recte eruditi viri judicaverint, ista minus composita esse ab Hippolyto, sed in libris dubiis ac suppositis numerari debere.

Et primum quidem locum inter opera integra seu ampliora S. Hippolyti obtinet *Demonstratio de Christo et Antichristo*, cujus meminere Hieronymus, Andreas Cæsariensis, Germanus CP., Joannes Damascenus, et Photius; eorumque loca inferius inter veterum testimonia scriptis Hippolyteis præmisit C. V. Gallandius (86); ut propterea mirari subeat Basnagii confidentiam, qui antiquorum scriptorum fide posthabita, omnium eruditorum calculo comprobata, *ficitium Hippolytum* appellat (87) hujus *Demonstrationis* auctorem. Utinam vero legisset ille, perpendissetque sincerum primi editoris iudicium, qui sane sibi suspectus haud esse jure poterat. Sic igitur Gudius (88): « Illustrare

Photii testimonium libenter adjungendum curavimus (89); ut si lectorem offenderet in hoc opusculo cogitationum, ipsiusque orationis simplicitas, nihil propterea dubitaret *περὶ τῆς γνησιότητος*. Photius libello nostro tanquam insignem notam apponit τὸ τῶν νοημάτων ἀπλούστερον. Et profecto, quidquid Hippolyto tribuebat, mirifice respondet. »

His autem de operis integritate habitis, pergunt Gudius, atque de illius titulo hisce verbis edisserit: « Sed non omittenda est inscriptio, quam conservavit idem Photius: *Περὶ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχριστοῦ*. Uterque codex Remensis et Ebroicensis, unde opus descriptum, similiter: *Περὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ*. Ego vero discessi magnis rationibus. Non enim debebam conscientiam convictus, librarium errorem atque ignorantiam superstitione propagare. Hippolytus causam dicit necessariæ mutationis, cujus verba sunt: *Verum quoniam jam tempus urget ad ea, quæ nobis argumento proposita sunt, cum sufficiant, quæ in exordio ad Dei gloriam peroravimus, æquum est, ut aggredientes ipsas divinas Scripturas, ex illis videamus, quis et qualis Antichristi adventus* (90). Quid nunc est apertius, quam non ad argumentum pertinere, quæ de Christo dixerat? Nihil se profiteri planissime testatur, præterquam Antichristi demonstrationem. Credamus auctori potius

(84) Neander vir doctissimus dubitat, num de charismatibus et de apostolica traditione in eodem libro disputaverit Hippol. In duobus vero libris ea de re illum disseruisse puto, cum non legatur ἀποστολικὴ παράδοσις περὶ χαρισμάτων, sed vice versa. De quibus libris latius atque fusius disputat Stephanus; aliorum virorum doctorum hac de re sententiæ leguntur apud Fabricium, tom. I, pag. 83. Conf. Fabricii *Bibl. Græc.* eJ. Harless., vol. VII, pag. 492.

(85) Tituli h. l. collati eundem librum designare videntur.

(86) Galland., *Biblioth. PP.*, tom. II, pag. 414, 417.

(87) Basnag., *Animadv.* ad tom. I *Theauri Canonis.*, pag. 40.

(88) Gud. apud Fabric. tom. I *Opp. S. Hippolyti.*, pag. 2.

(89) Phot., *Biblioth. cod. ccu.*

(90) *De Antichr. cap. v.*

quam Photio, cui librorum stupor fraudi fuit. A Error in hac ἐπιγραφή antiquior est octingentis annis. Sed erroris vetustate non movemur. Nam Photio testem fide atque ætate longe superiorem opponimus Hieronymum, cujus auctoritatem magni semper facio. Ille autem laudavit ἀπλῶς commentationem de Antichristo. Hoc ἐν παρόδῳ monendum fuit, ne quis nos juvenili temeritate in libros manu exaratos grassari suspicaretur. » Hactenus Gudius; cujus tamen sententia minus probatur Combefisio (91); eumque proinde cum Fabricio (92) et Gallandio (93) nos quoque assectamur. Notante enim Combefisio, cum se Hippolytus dicturum pollicetur, de revelando Christi adventu, de cœlo, de sanctorum cum Christo regno, cumque tota tractatione Antichristum Christo opponat; non ita male sive Hippolytus, sive quivis alius, prænotavit, Περὶ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχριστοῦ. Quod ita post Photianum codicem etiam ii repræsentant, ex quibus expressa Gullii editio: quibus proinde malui inhæerere quam ejus mutationi deferre. Hieronymum (cujus et ipse magni auctoritatem facio) adversari Photio non facile dixerim, quod Hippolyti plura recensendo De Antichristo solummodo dixerit. Nempe, nec de Christo negavit, sed sic summa, unde tractatus esset notior, ascripsit; Photius ex codice integrum titulum recensuit. Deinde eo spectat tota tractatio, ut Antichristi ex Scripturis demonstratione ab eo fidelibus caveat, et Christo adjungat, amborumque discrimen eum in finem aperiat; quod Christum non excludit, ne ipse pars argumenti videatur, et finis genuinus atque proprius tractationis, non solam extrinsecus.

Opus istud litteris consignavit sanctus Pater, rogatus a quodam Theophilo, quocum de eodem argumento fuerat ante collocutus; ipsique propterea, quem charissimum fratrem appellat, librum suum nuncupat. In eo autem, iudice Photio, ut modo audivimus, servata sensuum simplicitas ac vetustas; genus vero dicendi clarum in primis ac perspicuum, nec non interpretationi congruum. Cæterum epocha hujus libri prorsus est incerta, neque ex adjunctis colligi potest quo tempore S. Pater hunc tractatum composuerit.

Analysis hujus tractatus.

Sanctus Hippolytus librum De Antichristo composuit occasione colloquii quod habuit cum quodam Theophilo (94), cui illum dicavit, quemque charissimum suum fratrem appellat. Monet autem imprimis Theophilum, ne scripta sua cum infidelibus,

(91) Combefis. in notis ad cap. v, infra pag. 419, apud Galland., tom. II.

(92) Fabric. Hippolyt., tom. I Opp., p. 2, not. °.

(93) Galland., tom. II Biblioth. PP., in Prolegomen., pag. XLV.

(94) Putat post Fabricium Ceillierius tom. II Hist. génér. des auteurs, pag. 534, not. d., fortasse hunc Theophilum eundem fuisse, quem alloquitur Methodius episcopus Tyri, æqualis Hippolyto, in suo tractatu De resurrectione: Vos enim sermonum nostrorum iudices, teque imprimis, optime Theophile.

qui quæ ignorant, blasphemant, sed cum fidelibus in sanctitate, justitia et timore Dei viventibus, communicet (95). Antequam vero ad tractatum De Antichristo pergat S. Hippolytus, prius duas alias quæstiones sibi solvendas proponit: scilicet quomodo Dei Verbum ante incarnationem se prophetis manifestaverit? et dein quomodo idem Verbum Dei per incarnationem factum sit servus Dei? Primam quæstionem solvit ducta comparatione ab instrumento musico, atque prophetas esse instar chordarum, et Verbum veluti plectrum, cujus motu atque impulsu incognita prophetæ aliis hominibus annuntiarent (96). Quantum ad alteram quæstionem, respondet Theophilo S. Hippolytus: Quia Verbum suam misericordiam, et quod minime acceptor est personarum, per omnes sanctos ostendit, illuminans illos atque componens velut peritus medicus ad ea quæ ad nostram conducant salutem, quippe cum non nesciat humanam infirmitatem. Ac quidem ignorantes studet edocere: errantes vero ad veram suam viam convertit. Atque his quidem, qui fide quærunt, facile invenitur; his autem, qui mundis oculis et casto corde ostium pulsare desiderant, confestim aperit. Nullum enim suorum servorum rejicit, quasi divinorum mysteriorum indignum. Non divitem paupere pluris facit, neque pauperem pro ejus tenuitate spernit. Non barbaro exprobrat, nec eunuchum quasi non virum ablegat. Non odit feminam ob primæ originis inobedientiam, nec virum ob transgressionis reatum deturbat; sed omnes vult, omnesque salvare desiderat. C Omnes Dei filios præstare vult, sanctosque omnes in unum hominem perfectum vocat; num et unus Dei Filius est, cujus etiam nos munere per Spiritum S. adepti regenerationem, in unum perfectum ac cælestem hominem omnes occurrere optamus (97). Postea paucis exponit quomodo Verbum Dei, licet purissimus spiritus, in utero Virginis sit incarnatum; atque concludit, quod Verbum carni nostræ mortali unitum fuerit, ut nostrum corpus redderet incorruptibile, hominem perditum salvaret. Adjungit quædam de passione Domini nostri Jesu Christi, putatque aliquam illius invenire similitudinem in arte textoris (98).

His præmissis tractatum De Antichristo incipit, de quo ex Scripturis ostendit, atque sequentes quæstiones solvere conatur: Nimirum quis et qualis Antichristi adventus, qua ætate ac tempore revelabitur iniquus ille; undenam, et ex qua tribu, quod illi nomen, quomodo populum in errorem inducet, quam item sanctis tribulationem inferet (99). Dein expli-

Apud Epiphan. hæres. 64, p. 540.

(95) Hippolyt. lib. De Antichristo, num. 1.

(96) « Hi namque Patres Spiritu prophetiæ aptati, digneque ab ipso Verbo honorati, quo nimirum velut organa in seipsis unitum semper Verbum tanquam plectrum haberent, cujus nutu atque afflatu quæ Deus vellet, hæc prophetæ annuntiabant. » Hippolyt., lib. cit., num. 2.

(97) Idem, l. c., num. 3.

(98) Idem, l. c., n. 4.

(99) Idem, l. c., num. 5 - 23.

cat visiones Nabuchodonosoris et Danielis hoc modo (1): « Quia igitur quæ sic arcana sensu dicta sunt, nonnullis videntur captu difficilia, eorum nihil abscondemus, ut intelligant, qui sana mente præditi sunt. *Leenam* enim dicendo *ascendentem e mari*, Babyloniorum regnum in mundo significavit, quod hujus simulacri erat *caput aureum*. Quod autem dicit: *Alæ ejus quasi aquilæ*, quia exaltatus est rex Nabuchodonosor, et adversus Deum elatus. Dum ait: *Evulsæ sunt alæ ejus*, quia ejus ablata est gloria; fuit enim ejectus e regno suo. Dicendo autem: *Cor hominis datum est ei et super pedes hominis stetit*, quia ductus pœnitentia est, ipse seipsum agnoscens, quod homo esset, et dedit gloriam Deo. Post lænam ergo secundam animal vidit *urso simile*, quod sunt Persæ . . . Dicendo autem *tres costæ* (sive ordines) *in ore ejus*, tres gentes significavit, Persas, Medos et Babylonios, idque ostendit argentum adjunctum auro in simulacro. Sequitur tertia bestia *pardus*, nempe Græci; post Persas enim Alexander Macedo rerum potitus est debellato Dario, qui in simulacro *æris* specie ostensus est. Dicendo autem *quatuor alas volucris*, apertissime docuit quomodo Alexandri imperium divisum fuit; dicendo enim *quatuor capita*, quatuor, qui ex illo surrexerunt reges, memoravit; Alexander enim moriens imperium solidum in quatuor partes divisit. Deinde ait: *Bestia quarta terribilis ac stupenda, dentes ejus ferrei, et unguis ejus ænei*. Quinam isti, nisi Romani, quod est ferreum, quod nunc stat, manetque imperium, crura enim ejus ferrea; post hæc enim quid aliud superat, clarissime, præter vestigia pedum simulacri, et in quibus pars quædam ferrea, pars vero testea est, commistis inter se speciebus? Per unguis pedum arcano sensu reges ex illo ortum habituros designavit, ut Daniel ait: *Cogitabam bestiam, et ecce cornua decem retro eam, inter quæ surget minusculus stolo alius, et tria, quæ ante ipsum erant, cornua evellet*. Quo non aliud, quam Antichristus monstratus est, qui et ipse Judæorum regnum suscitaturus est: tria cornua per eum evulsæ tres reges vocat, Ægypti, Lybiæ et Æthiopiæ, quos interficiet in belli acie. »

Eodem fere modo S. Hippolytus somnium Nabuchodonosoris de ingenti ac alta statua, quam Daniel descripsit, interpretatur (2). Aureum caput, inquit, simulacri, lænæ, « Babylonii erant; humeri et brachia argentea, ursus, Persæ et Medi; venter femurque æneum, pardus, qui ab Alexandro Græci rerum potiti sunt; crura ferrea, stupenda bestia ac terribilis, Romani, qui nunc rerum potiuntur; vestigia pedum, testa ferrumque, ac de-

cem cornua, quæ futura sunt regna et imperia; cornu aliud parvum succrescens, quod inter illa numeratur, Antichristus; lapis percutiens contrensque simulacrum, qui terram adimplevit et judicium mundo infert, Christus. »

Præterea S. Hippolytus, postquam prophetiam Isaïæ de interitu Jerusalem cap. i, v. 7, et prophetiam Danielis de simulacro, seu statua antea explicata, item aliam prophetiam Isaïæ cap. xlvi, v. 1 et seq., impletam esse quoad majorem partem notavit, ex Apocalypsi sancti Joannis capite xvii et xviii: Antichristi damnationem fuse describit, quæ capita hic sanctus Hippolytus in extenso refert, et demum subdit (3): *Apertissime in his testimoniis sigillatim declaratum est de tormentorum judicio, quæ extremis temporibus per tyrannorum, qui tunc erant, injuriam illam incessura sunt*.

Postea describit S. Pater, quomodo se Antichristus ut Deum exhibebit (4) populumque ad se congregabit (5) atque persecuturus sit Ecclesiam (6). Mortem Antichristi tandem statuit post dies regni ipsius mille ducentos et sexaginta. His autem completis docet futuram mundi universi consummationem, judicium extremum, regnumque cælorum (7).

Denique S. Hippolytus suam demonstrationem sequentibus concludit: « Hæc tibi paucis exposui, Theophile, ex divinis Scripturis hausta, ut servando fide, quæ scripta sunt, prospiciensque futura, inoffensum te Deo ac hominibus serves, expectans beatam spem et illustrationem Dei et Salvatoris nostri, in qua suscitatis sanctis nostris cum eis lætabitur glorificans Patrem; ipsi gloria in sempiterna sæcula sæculorum. Amen. »

ARTICULUS III.

S. HIPPOLYTI OPUSCULUM DE HISTORIA SUSANNÆ.

Demonstrationem de Christo et Antichristo excipit opusculum in *Susannam*, a Combelsio Græce ac Latine vulgatum (8): hinc vero a Fabricio in suam editionem conjectum (9): versio autem Latina in *Bibliotheca SS. Patrum* Lugdunensi repetita (10). De hujus opusculi integritate nemo jure ambigat, ubi conferat illud cum præcedentis cap. 59. Siquidem utrobique parem Scripturas interpretandi rationem facile agnoscet. His accedit Georgii Syncelli testimonium, qui scriptum hujusmodi perlegisse videtur. Sic enim scribit (11): « Sacer autem Hippolytus in scripto de Susanna et Daniele, Joachim Joacimi filium, alio nomine Jechoniam, cum tres annos post patrem imperasset, Babylonem cum reliquis translatum; Danielem vero æ tres pueros captivitatis hujus consortes; eum vero

(1) Hippolyt. l. c., num. 23 - 28.

(2) Idem, ibid., num. 28.

(3) Idem, ibid., l. c. num. 45.

(4) Idem ib., num. 52.

(5) Id. ibid., num. 54.

(6) Id. ibid., num. 56 et seq.

(7) Id. ibid., num. 61, 62, 63, 64, 65, 66.

(8) Combels., *Auctar. noviss.*, tom. I, pag. 50-56.

(9) Fabr., Hippolyt. tom. I Opp., pag. 273 et seq.

(10) *Bibl. PP.* Lugdun., tom. XXVII, pag. 62.

(11) *Chronograph.* pag. 218, al. 174.

Susannæ conjugem dicit : nec aliena est a veritate A
sententia.)

Verum ut hac de re plenius adhuc edoceamur, C
cl. editorem ita loquentem audiamus (12) : « Quod, inquit, represento Hippolyti opus de Susannæ historia (non ipsum forte integrum, sed quale auctor Catenæ Regiæ in Scripturam, ejusmodi catenarum licentia quasi per electa suæ expositioni inseruit) ipsum videtur, quod de *Danièle* inscripsit Hieronymus, ac Photius alteri ejus *De Antichristo* lucubrationi jungit. Simplici allegoria sic Susannam in Ecclesiæ typum assumit, ut ejus temporis Ecclesiæ statum nonnullosque obiter ritus ecclesiasticos graviter aperiat : de baptismi unctione, de ejus ritu solemniori in Pascha, per cujus occasionem præcipue in Ecclesiam sævirent Judæi et ethnici ; quod B forte molestius habebant fieri novos Christianos, quam esse jam veteres. Sic sæpe in Actis martyrum videmus, qui recens ad Christi castra transierunt, ac martyrum opera reverentur, ipsos ad pœnas vocatos ; cum innumerabiles alii Christiani essent, quibus parceretur et qui vix latere iudices possent. Extra enim Diocletianeam Romæ persecutionem, vix unquam in Christianos, qui jam plures essent et populum facerent, ac Ecclesiam, sic univere sævitum est, ut omnis ipsa multitudo una quasi furentis mucronis quæreretur victima. » Hæc Combefisius.

Brevi hic commentarius historiam Susannæ allegorice exponit. S. Hippolytus dicit, quod Susanna C
Ecclesiæ gerebat figuram ; Joachim vero vir ejus, Christi. Hortus seu pomarium vocatio sanctorum, qui tanquam fructiferæ arbores in Ecclesia plantati sunt. Babylon mundus est. Duo seniores duos populos figurare noscuntur, qui Ecclesiæ insidias struere non cessabant ; nempe Judæos et gentiles (13). Cur autem historia Susannæ in fine libri Danielis referatur, cum tamen res nota et contestata sit, quod ante omnia alia a propheta relata facta contigerit ? Respondet S. Hippolytus (14) : Sic scriptorum sacrorum moribus comparatum esse, ut non pauca inverso ordine litterarum monumentis consignata tradant. Nam etiam in prophetis quasdam visiones offendimus prius conscriptas, ac rursus in postremis relatas, quæ primo conti-

gerunt. Id vero peculiari Spiritus numine ac consilio fiebat, ne diabolus intelligeret quæ prophetis in parabolis dicta erant, ac denuo ad perdendum rursus hominem laqueos tenderet. Hæc sententia proxime accedit ad illam, quam S. Hieronymus divo Ignatio, cur B. V. Maria S. Josepho desponsata fuerit, attribuit.

Cæterum parvum hoc opusculum nihil divo Hippolyto indignum continet ; ipsum etiam tempus, quo compositum fuerat, perbelle cum sæculo hujus S. Patris concordat. Videmus enim Judæos et gentiles, quemadmodum hic auctor adnotavit, conspirantes adversus Ecclesiam, accusantes Christianos, quod contra Cæsarum decreta agant, proptereaque ad tribunalia adductos ac morte damnatos (15) ; hæc autem persecutionis adjuncta ad initium et medium sæculi tertii observare est. Tandem auctores *Historiæ litterariæ Galliarum regni* animadvertunt (16) verisimile esse, illam parvam expositionem fuisse homiliam ab Hippolyto ad populum dictam.

ARTICULUS IV.

DE TRACTATU QUI INSCRIBITUR « DEMONSTRATIO ADVERSUS JUDÆOS. »

Quæ tertio sequitur *Demonstratio adversus Judæos*, designata existimatur in laterculo Hippolyti lapideo, ubi linea primæ hæ litteræ comparent IOYC ; id est, ut nonnullis visum, Ἰουδαίους πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Varias virorum eruditorum conjecturas exposuit V. C. Fabricius tom. I Opp., p. 80. Ut sit de laterculi inscriptione, nihil in opusculo occurrit quod sit Hippolyto indignum, nihil quod illius ætati non congruat. Præterea laudatur passim ab auctore (17) sub Salomonis nomine Sapientiæ liber : quod quidem Irenæi discipulum in primis decet, ut viris doctis animadversum (18). Accredit auctoritas veteris codicis, unde versionem suam adornavit Franciscus Turrianus. Hinc minime audiendus Basnagius, qui, ut duo præcedentia Hippolyti scripta tanquam fictitia respuit, sic etiam istud Hippolyto suppositum ducit (19). Sed superciliosum censorem dimittamus, sibi que uni sapiat ; qui nimirum ne unum quidem verbum proferat, quo saltem significet cur ita demum sentiat. Turriani versionem primum edidit Possevinus (20), deinde Imbonatus (21), postremo Fabricius in priore Hippo-

a gentibus. » Hippol. in *Daniel. et Susann.*, tom. I, p. 276.

(16) *Hist. littér. de la France*, tom. I, part. 1, p. 369.

(17) Hippolyt., *adv. Jud.*, cap. ix et x.

(18) *Hist. littér. de la France*, tom. I, part. 1, p. 371.

(19) Basnag., *Animadv. ad Thesaur. Canis.*, tom. I, p. 9 et seq. Judice Cl. Dupinio pag. 177 Lat. edit. *Bibliothecæ auctorum, Demonstratio contra Judæos* alicujus homiliæ, aut alius cujusdam operis fragmentum est. Utrum vero sit Hippolyti, eidem incertum videtur.

(20) Possevin., *Apparat. sac.*, t. I, p. 763-765.

(21) Imbonat., *Bibl. Lat. Hebr.*, p. 74-76.

(12) Combefis., l. c. pag. 65.

(13) S. Hippolyt. in *Susannam*.

(14) Idem ibidem, ab initio.

(15) « Hoc nunc quoque in Ecclesia impleri invenias. Cum enim duo populi consenserint ut quosdam de Ecclesia perdant, diem aptum observant ; ingressisque in domum Dei cunctis ibi orantibus, Deumque laudantibus, apprehensos quosdam trahunt, tenentque dicentes : Venite, idemque ipsi ac nos sentite, ac diis cultum adhibete ; quod si nolueritis, testimonium adversum vos dicemus. Eos autem qui noluerint, ad tribunalia adducunt et accusant, velut qui agant contra decretum Cæsaris, ac morte damnant... » Et paulo infra : « Ecclesia enim necdum a Judæis affligitur ac angustias patitur, verum etiam

lyti sui volumine; qui postea codicis Vaticani apographum nactus, quod cum eo communicavit Montfauconius V. C., in posteriore Græce et Latine eodem Turriano interprete opus vulgavit. Idem cl. editor suspicatur laudatam *Demonstrationem adversus Judæos* esse particulam *commentariorum S. Hippolyti in Psalmos*, cum sit veluti paraphrasis Psalmi LXVIII, juxta Hebræos LXIX, in quo passio Christo a Judæis inferenda prænuntiatur a Davide regio psalte.

ARTICULUS V.

DE LIBRO « ADVERSUS GRÆCOS, SEU CONTRA PLATONEM DE CAUSA UNIVERSI. »

Quarto loco memorandum occurrit insigne fragmentum ex libro *adversus Græcos, qui inscribitur adversus Platonem, de causa universi*; quem quidem in laterculo lapideo memoratum videas, πρὸς Ἑλληνας καὶ πρὸς Πλάτωνα, ἢ καὶ περὶ τοῦ παντός. Plura de eo erudite Fabricius (22). Scripti hujus Hippolytei præstantia duo excerpta, et quidem editis emendatiora, exstant in *Parallelis* Damascenicis Rupefucaldinis pag. 755 et 789, quibuscum propterea editum Fabricianum contulit cl. Gallandius.

Quandoquidem vero de hujus operis auctore varia tum veterum, tum recentiorum circumfertur opinio, in medium adducere placet Lequienii judicium; cujus quidem viri doctissimi sententiam libenter amplectimur. Sic igitur ille (23): « Lucubrationis hujus Περὶ τοῦ παντός, *De universo*, excerptum aliud habetur in his *Parallelis* Rupefucaldinis, litt. a, tit. 71, ubi Meletio Antiocheno tribuitur. Photius (24) hoc idem opus assignatum fuisse narrat sanctis Justino, Irenæo et Caio Romanæ Ecclesiæ presbytero. Josephi quidem non esse fetum inde ærtissime constare arbitror, quod ambæ istæ laciniae, imo totum fragmentum, quod Hæschelius in notis ad Photium Græce edidit, ac Græce Latineque Stephanus Le Moyne inter *Varias sacra*, Christianum, non Judæum auctorem prodant. Nam Christum esse Deum Verbum docet, imo Deum factum hominem, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Evangelicas insuper locutiones et sententias usurpat. Sic enim de Deo Verbo carne facto loquitur: Τοῦτο ὁ Πατήρ πᾶσαν χρῆσιν δέδωκε, *Huic Pater omne judicium dedit*: quemadmodum scilicet Joan. v, 22, legerat: *Neque enim Pater judicat quemquam, sed omne judicium dedit Filio*. Itemque ubi dicit: Χάος γὰρ βαθύ καὶ μέγα ἀνὰ μέσον ἐστήρικται, ὥστε μὴ δίκαιον συμπαθήσαντα προσδέξασθαι, μήτε ἀδικον τελεμήσαντα διελθεῖν. *Chaos profundum et magnum inter utrosque firmatum est, ut neque justus illos miserationis affectu recipiat, neque injustus ad hos audeat trans-*

ire; quid aliud sibi vult, nisi quod Lucæ xvi, 26 Dominus pronuntiaverat: *Et in his omnibus inter nos et vos chaos magnum firmatum est, ἐστήρικται, ut hi, qui volunt hinc transire ad vos, non possint, neque inde huc transmeare?*

« Eos dedita opera non refello, qui tractatum istum; Caio, Justino, Irenæo, Origeni et Meletio ascripserunt. Satius sit nobis, in inscriptione lapidea vetustissima, quæ etiamnum exstat, inter opera Hippolyti Portuensis episcopi recenseri librum πρὸς Πλάτωνα, ἢ περὶ τοῦ παντός, ad (*adversus*) *Platonem, seu de universo*, ut alterum illius parentem non quæramus. Nimirum accidisse oportet ut librarius, cum in codice, quem præ oculis habebat, primas duntaxat nominis Hippolyti litteras Græcos legeret, Ἰππο, deletis vel compendio suppressis aliis, hinc arbitratus sit, fuisse scriptum Ἰωσήπου (25), unde opus Josepho restitutum intulerit. Auctorem porro non Platonis opiniones propugnasse, sed potius impugnasse, adeoque legendum esse (in *Parallelis* et in operis inscriptione) κατὰ Πλάτωνος, et non κατὰ Πλάτωνα, jam viri docti observarunt. Et certe in his fragmentis Platoniorum philosophorum de inferno fabulæ ac nœniæ dedita opera refelluntur explodunturque, horum loco substitutis, quæ Christiana fides tradit, si pauca demas, quæ a communi catholicorum doctrina discrepant. Photius observat opus istud in duas partes distributum fuisse, ἐν δύο λογείοις· quin etiam in quibusdam codicibus ejusmodi inscriptionem habuisse, περὶ τῆς τοῦ παντός αἰτίας, *de causa universi*, et in aliis περὶ τῆς τοῦ παντός οὐσίας, *de substantia universi*. Plura videsis apud eundem Photium. » Hactenus V. C.

Neque hic præterire fas est locum ex eodem opere *De causa universi* excerptum, qui non exstat in eo fragmento, quod hodie superest. Nobis illum servavit Joannes Philoponus, licet ipse, uti et Joannes Zonaras (26) perperam, ut vidimus, Josepho ascribant. Est autem ejusmodi (27): Τὸ οὖν γενεθίτω στερεώμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, οὐ μεταξὺ λέγει τοῦ κάτω ὕδατος τὴν τοῦ στερεώματος γενέσθαι φύσιν, ὡς Ἰώσηπος ὁ Ἐβραῖος ἐν τῷ Περὶ τοῦ παντός αἰτίας συγγράμματι βούλεται, εἰς τρία, λέγων, διηρῆσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν τρίτον αὐτοῦ εἰς γενεσιν συμπαγῆναι τοῦ στερεώματος, τὸ δὲ τρίτον ἐναπομεῖναι κάτω, τὸ δὲ λοιπὸν τρίτον ἐν τοῖς ἄνω εἰς ὕψος συνανακουφισθῆναι τῷ στερεώματι. Hoc est: « Illud igitur, *Fiat firmamentum in medio aquæ*, non arguit raturam firmamenti existere in medio aquæ hujus inferioris, ut Josephus Hebræus vult in libro, quem conscripsit *De causa universi*, dicens aquam tripartitam esse, et unam quidem tertiam ejus in firmamenti generationem coaluisse; alteram vero tertiam inferius remansisse; denique residuam

(22) Fabricius, *Delect. argum. et Syllab. script. eccl.*, p. 62 et seq.

(23) Le Quien., *Opp. Damascen.* tom. II, p. 789.

(24) Phot., *Bibl. cod.* xlviil.

(25) Scribitur Ἰώσηπος et Ἰώσηπος, sed et

Ἰώσηπος ac Ἰώσηπος.

(26) Zonar. in *Annal.* lib. vi, § 9, pag. 267, al. 201.

(27) Philopon., *De mundi creat.* lib. iii, cap. 16, p. 140.

aliam tertiam, per rarefactionem in sublime una cum firmamento elevatam esse. »

Cæterum rem acu tetigisse videntur, qui ad istud opus Hippolyteum adversus Græcos et Platonem, existimant respexisse doctorem maximum, dum ait (28) : *Scriptis et Miltiades contra gentes volumen egregium. Hippolytus quoque, et Apollonius Romanæ urbis senator, propria opuscula condiderunt.* Inuitatus nempe fuerit sanctus Pater viros ea tempestate longe doctissimos, qui ethnicorum placita scriptis suis evertere aggressi sunt; Clementem, inquam, Alexandrinum, Caium sodalem suum, Ecclesiæ Romanæ presbyterum, et alios.

ARTICULUS VI.

TRACTATUS S. HIPPOLYTI « CONTRA NOETUM. »

§ I. *Tractatus contra Noetum est genuinus sancti Hippolyti setus.*

Quintum locum occupat egregia sane lucubratio contra hæresim Noeti. Et scripsisse quidem Hippolytum contra omnes hæreses, testantur Eusebius (29) atque Hieronymus (30); at Photius, qui opus istud legisse comperitur, nos edocet (31) Hippolyti librum adversus hæreses duas et triginta exaratum fuisse; uti S. Pater initium a Dositheanis ducens, in Noeto desinebat; qui nimirum prodire cepit imperante Alexandro sub annum 230, ut proinde, quod superest illius operis, pars ultima fuerit. Ad ejus autem integritatem astruendam, illud in primis observare præstat, locum ipsignem satisque prolixum et eo descripsisse sanctum Gelasium, cui opus ejusmodi brevitatis ergo *Memoria hæresum* dicitur. Sic enim ille, recensens testimonia veterum de duabus in Christo naturis (32) : *Hippolyti episcopi et martyris Arabum metropolis in Memoria hæresum* : « *Hic procedens in mundum, Deus et homo apparuit,* » etc. Quæ quidem verba, pauculis immutatis, occurrunt apud sanctum Hippolytum cap. 18. Quid quod vel ipsemet Sandius, reliquis Hippolyteis tanquam notis rejectis, hoc unum *contra hæresim Noeti germanum agnoscendum existimat* (33).

Præclarum autem hunc commentarium in lucem extulit Gerardus Vossius Tungrensis inter *Miscellanea sanctorum aliquot Patrum Græcorum et Latinorum*, ad calcem Operum S. Gregorii Thaumaturgi editi. Moguntinæ 1604, 4, ex Latina versione Francisci Turriani, subjectis etiam animadversionibus ejusdem interpretis pag. 58-71. Exinde vero editio repetita in Bibliothecis Patrum Coloniensi 1618, Parisiensi 1644, et Lugdunensi 1677, nec non in Supplementi Morelliani tomo I, pag. 620. Græce demum

(28) Hieronym., *epist.* 70 ad Magn., orat. § 4.

(29) Euseb., *H. E.* lib. vi, cap. 22.

(30) Hieronym., *De vir. illustr.*, cap. 61.

(31) Phot., *Bibl. cod.* cxxi.

(32) Gelas., *De duabus naturis*, tom. IV, part. 1, *Biblioth. PP.* edit. Paris. 1644, p. 424.

(33) Sand. *Nucl. Hist. eccl.*, in tract. *De veter. script. eccl.* pag. 27.

(34) Vid. *Biblioth. PP. Paris.* 1644, tom. XII, pag. 265.

primus vulgavit Fabricius ex codicis Vaticani apographo, quod viro præstantissimo Montfauconio acceptum retulit. Alterius codicis Græci exemplar detexit in antiquissimo S. Basilii monasterio Guilielmus cardinalis Sirletus, ejusque meminit in epistola Liturgiæ S. Marci evangelisti præmissa (34).

Cæterum operis inscriptio apud Turrianum sic legitur : *Homilia de Deo trino et uno, et de mysterio Incarnationis contra hæresim Noeti.* In codice autem Vaticano est hujusmodi : Ὁμιλία Ἱππολύτου εἰς τὴν ἀρεσὴν Νοήτου τινος. In eo enimvero S. Pater fideles interdum alloquitur, ut in homiliis fieri solet. Sed in aliis quoque scriptis eadem methodo usos fuisse veteres satis liquet, ut advertit laudatus Fabricius.

§ II. *Analysis hujus tractatus.*

Noetus juxta S. Hippolytum fuit genere Smyrnæus (35). Dixit hic hæreticus Christum esse eundem Patrem, ipsumque Patrem genitum esse et passum... aiebat se esse Moysem, et fratrem suum esse Aaron. Hoc cum beati presbyteri audirent, accersitum coram Ecclesia examinaverunt; ille vero negabat principio, sic se sentire; postea vero in quibusdam delitescens, et collectis aliis, qui in eodem errore erant, volebat aperte dogma suum defendere; quem rursus accersitum presbyteri redarguerunt; ille vero resistebat, inquires, quid igitur mali facio, si Christum honoro? huic presbyteri responderunt : *Et nos unum Deum vere scimus Christum, scimus Filium passum, sicut passus est, mortuum, sicut mortuus est; et suscitatum tertia die et sedentem ad dexteram Patris, venturumque ad judicandum vivos et mortuos* (36); atque hæc dicimus quæ didicimus. Tunc istum convictum ejecerunt ex Ecclesia, qui eo inflationis venit, ut docere institueret.

Antequam S. Hippolytus distinctionem Personarum in unitate divinæ naturæ in SS. Trinitate demonstret, prius argumenta Noeti contra Trinitatem, seu distinctionem divinarum Personarum proponit, et dissolvit interpretando verum SS. Scripturarum sensum, quibus Noetiani abutebantur, vel quarum textum malitiose detruncabant. Refutatis Noeti argumentis S. Hippolytus Trinitatem et distinctionem divinarum Personarum demonstrare aggreditur ex ipsis sacris Scripturis, et in primis notat (37) *quod unus sit Deus, quem non aliunde agnoscimus*, quam ex sacris Scripturis... Quæcunque ergo S. Scripturæ prædicant, sciamus; et quæcunque docent, agnoscamus, et sicut vult Pater credi, sic credamus; et

(35) Hippolyt. *contra Noet.* num. 1 : Theodoret. lib. iii *Hæret. fabul.*, cap. 3, idem affirmat S. Epiphanius vero Ephesinum statuit : *In Asia oriundus, urbe Epheso.* Epiph. hæres. 57, num. 1.

(36) Hi articuli coincidunt cum Symbolo a D. Irenæo recitato lib. 1, cap. 2, et lib. iii, cap. 4; habentur etiam apud Tertullianum lib. *contra Præxeam*, cap. 2.

(37) Hippolyt. *contra Noet.*, num. 9.

sicut vult Filius glorificari, sic glorificemus; et sic ut vult donari Spiritum sanctum, sic accipiamus, non secundum propriam voluntatem, neque secundum proprium sensum, neque vim inferentes in ea quæ ab eo data sunt, sed quomodo ipse per S. Scripturas docere voluit, sic intelligamus.

Post hæc de generatione æterna et consubstantialitate Filii disserit (38), atque incarnatione Verbi (39). Docet solum Verbum incarnatum (40) idemque esse Filium Dei (41), idque ex Apocalypsi etiam probat, quam sub nomine Joannis evangelistæ laudat. Non Patrem, sed Filium solum incarnatum fuisse declarat (42) monetque curiositatem in mysteriis perscrutandis vitandam esse. Tandem tradit duas naturas duasque operationes in Christo profitendas esse (43), et cum doxologia concludit suum tractatum. Cæterum observandum, quod notante cl. Tillemontio (44) Epiphanius hæresi 57, quæ est Noetianorum, ex Hippolyto, licet non nominato, multa ad verbum repetat pro refutandis illis hæreticis, atque iudice Ceillierio (45) verisimile etiam est, quod Epiphanius ex hoc Hippolyteo fragmento illum locum historicum de excommunicatione Noeti mutatus fuerit. Tandem hoc Hippolyti fragmentum, contra Dupinium (46) illud inficiantem, egregie vindicant auctores *Historiæ literariæ Francorum* (47).

ARTICULUS VII.

DE TRACTATU S. HIPPOLYTI DE THEOLOGIA ET INCARNATIONE ADVERSUS BERONEM ET HELICEM.

§ 1. *Excerpta VIII ex sermone de theologia et incarnatione quis nobis servavit.*

Anastasius presbyter ac Romanæ Ecclesiæ apocrisiarius circa medium sæculi septimi testatur (48), quod cum Constantinopoli commoratus esset, ad ipsum delatus fuerit liber S. Hippolyti episcopi Portus Romani ac martyris, in quo anticipato refellit hæresim Monothelitarum; quem cum totum describere vellet, vix valuit ex ipso plus quam octo loca seu testimonia extrahere, invidiâ Monothelitarum, qui eundem librum e manibus ipsi diripuerunt. Octo hæc fragmenta ex sermone *De theologia et incarnatione* contra Beronem et Helicem nobis ser-

varunt, Græce quidem Nicephorus CP. in *Antirheticis* contra Iconomachos; Anastasius vero apocrisiarius in suis *Collectaneis* Latine reddita. Ex Turriani versione primus illa vulgavit Henricus Canisius. Græca deinceps ex ejusdem Turriani codice addidit Anastasianæ versioni Sirmondus. Græce item et Latine Operum S. Maximi tomo I præmissa edidit Combefisius, qui et Anastasi versionem recensuit. Eadem exinde in suum Hippolytum translulit Fabricius. Posthæc ex Combefisii editione, Græca desumpsit Basnagius, ac Turriani versionem adjunxit tom. I *Thesauri* Canisiani; ad cujus calcem præterea V. C. Claudii Capperonnierii animadversiones in Anastasii versionem cum Græcis collatam adjecit. His subsidiis instructus cl. Gallandius editionem suam paravit; præcedentium editorum observationes subjecit, neque notas omisit, quas eruditus Sirmondianorum editor margini allevit; Anastasii versionis testimoniorum Hippolyteorum, Combefisianam recensionem apposuit, atque integras Capperonnierii animadversiones subdidit.

De operis integritate non est profecto cur jure dubitare quis valeat. Nihil quippe in his fragmentis legere est, quod Hippolytum apprime non deceat; quinimo sive argumentum spectes, sive disputandi rationem; omnia pene gemina cum præcedenti opusculo contra Noetum reperias; ut proinde fragmenta ejusmodi merito vindicent Hippolyto viri doctissimi, Bullus (49) in prius, Tillemontius (50) aliique.

Sed vir doctissimus Ellies Dupinus dubitat, an illa excerpta S. Hippolytum habeant auctorem (51); Natalis autem Alexander, Petavius, Sandius (52) et Basnagius (53) probare conantur librum *De theologia et incarnatione* non esse S. Hippolyti opus genuinum. Audiamus ipsum Natalem Alexandrum (54) contra hæc excerpta ista disserentem: « Liber *De theologia et incarnatione* contra Beronem et Helicem hæreticos... non videtur esse sancti Hippolyti, cujus nomen præfert. Nec enim ejus meminere veteres, nec congruit temporibus Hippolyti. Refellit enim errorem Apollinaris et Eutychetis de mutatione divini-

(38) Hippolyt. *contra Noet.* num. 10, 11.

(39) Id. *ibid.*, num. 12.

(40) Id. *ibid.*, num. 14.

(41) Id. *ibid.*, num. 15.

(42) Id. *ibid.*, num. 16, 17.

(43) Id. *ibid.*, num. 17 et 18.

(44) Tillemont., *Mémoir.*, tom. III, pag. 107.

(45) Ceillier, *Hist. génér.*, tom. II, pag. 342.

(46) Dupin, *Biblioth. auct.*, tom. I, pag. 177.

(47) *Hist. littér. de la France*, tom. I, part. 1, pag. 394.

(48) « Præterea misi ad præsens cum hac epistola mea... notulam habentem testimonia ex dictis S. Hippolyti episcopi Portus Romani ac martyris Christi Dei nostri, quo et per ea nosse habeatis, quam concorditer cum aliis omnibus sanctis Patribus Salvatoris nostri Jesu Christi prædicet naturas et operationes, refellat autem eos, qui unam operationem et naturam unam divinitatis et humanitatis

D ejus dogmatizant... Hunc librum Byzantii nobis, antequam passi fuisset, delatum, cum hunc totum vellemus transcribere, subito juxta consuetudinem suam insistentes adversarii latronum more rapuerunt, et non valuimus ex ipso plus quam octo hæc testimonia tollere. » Anastas., *epist. ad Theodos. presbyt.* Gangrens., tom. III Opp. Sirmondii., pag. 579.

(49) Bullus, *Defens. fid. Nicæn.*, sect. II, cap. 8, § 5, pag. 98.

(50) Tillemont, *Mémoir. eccl.*, tom. III, pag. 108 et 109.

(51) Dupin, *Bibl. auct.*, pag. 178.

(52) Sand., *Vet. script. eccles.*, pag. 27.

(53) Basnagé, *Animadvers. ad Thesaur. Canisian.*, tom. I, pag. 10, 11.

(54) Natal. Alexandr., *Hist. eccles.*, sæc. III, cap. 4, articul. 1, pag. 63.

tatis in carnem, vel carnis in Deum (ut constat ex illis verbis cap. 4) : *Quam essentiam, inquit, habebit eorum opinione factus homo mutata divinitate in carnem? Et quam habebit Deus mutata carne in Deum? Mutatio enim duarum naturarum inter se, interitus est ambarum.* Nec solum post hæreses Apollinaris et Eutychetis jam ortas, verum etiam post Monothelitarum hæresim effusam, conscriptus videtur iste liber. Nam in eo maxima pars ejus versatur, ut duas in Christo operationes probet; alioquin naturarum confusionem securam; sic nempe habet cap. 5 : *Carnem a Verbo assumptam, unam et eandem operationem habere, quam divinitas, propter assumptionem; divinitatem vero eandem passionem, quam caro propter exinanitionem; sic mutationem simul et missionem ac confusionem, et ambarum naturarum in seipsas conversionem tradunt. Si enim caro assumpta eandem operationem habet, quam divinitas; liquet factam esse natura Deum habereque omnia, cum quibus naturaliter intelligitur Deus; et si divinitas exinanita eandem passionem subit, quam caro; liquet factam esse natura carnem, habereque illa omnia, cum quibus naturaliter nosci potest caro. Quæ enim inter se sunt ejusdem operationis, et efficientiæ, ac cognitionis, et omnino idem patiuntur, nullam naturæ differentiam admittunt.* Et cap. 6 : *Qui eandem operationem diversis naturis Christi tribuit, confusionem naturarum simul introducit, et divisionem personarum; cum naturalis essentia naturarum per mutationem proprietatum penitus sublata sit.* Et cap. 7 : *Creator omnium ex sancta Virgine Maria in conceptu puro, sine mutatione, animam intelligentem cum corpore sentiente sibi substantialiter uniens, factus est homo, natura a peccato alienus, Deus Verbum, idem Deus totus, idem item homo totus, divinitate quidem divina operans per sanctam carnem, quæ natura non erant carnis; humanitate vero humana, quæ natura non erant divinitatis; patiens sustentatione divinitatis, nihil divinum nudum corpore operans, nihilque humanum expert divinitatis; servans sibi novum modum, quo utraque, divina scilicet et humana operatus est, ut in neutra natura mutatio feret.* Certe cum hæc Monothelitarum errorem, unicam in Christo voluntatem propugnantium, directe petant; verisimillimum est, librum illum ante septimum sæculum, quo exorti sunt Monothelitæ, elucubratum non fuisse.

« Deinde si exstitisset tempore Chalcedonensis concilii, Theodoretus illa procul dubio testimonia

adversus Eutychianos protulisset in tribus dialogis, quos contra ipsos composuit: maxime cum alia ex Operibus Hippolyti loca recenseat, nimirum ex oratione de distributione talentorum, ex epistola ad quamdam reginam, ex sermone in Helcanam et Annam, quæ minus splendida sunt et diserta, quam ea, quæ proxime adduximus. Non omisisset certe diligentissimus scriptor testimonia deprompta ex libro *De theologia et incarnatione*, et in suum scopum tam directe collineantia, suo tam convenientia argumento, si in rerum natura liber hujusmodi exstitisset.

« Denique Beronis et Helices hæreticorum, contra quos editus fertur, nulla est in tota retro antiquitate memoria. » Hactenus V. C. Nec valet responsum Canisii et Possevini, errorem de mutatione divinitatis in humanitatem, vel humanitatis in divinitatem, esse antiquiorem Eutychete ac Apollinaris, cum ejus meminerit sanctus Justinus in *Expositione fidei*, adeoque non esse abjudicandum sancto Hippolyto librum de quo agimus, quod eorum errorem refellat. Nam statim respondet Natalis *Expositionem fidei* non esse genuinum sancti Justini M. opus, adeoque responsionem Canisii et Possevini in auras evanescere.

§ II. Respondetur argumentis Natal. Alexandri, et vindicatur Hippolyto hoc opusculum.

Verum hæc Natalis argumenta pro abjudicando S. Hippolyto tractatu, in cuius possessione plus quam mille annos fuit, non sunt satis gravia. Primo enim mirum nobis videtur, cur non possit auctor catholicus primorum trium sæculorum idem profiteri ac defendere quod semper creditum fuit in et ab Ecclesia tam ante, quam post exortas hæreses. Fatemur quidem eos Patres, qui post enatos errores, quos etiam oppugnaverunt, vixerunt, plerumque accuratius circa veritates in controversiam adductas sese expressisse, quam illos, qui ante enatas contentiones scripsere. At vero inde haud statim colligendum est, loquendi formulas, quæ post alicujus hæreseos originem adhibebantur, non potuisse usurpari saltem ab aliquibus ante illius hæreseos initia. Certe S. Athanasius, qui diu ante hæresim Monothelitarum, Nestorianorum et Eutychianorum scripserat, nihilominus mysterium Incarnationis ea ratione exponit, qua omnes horum hæreticorum errores æqualiter impugnantur et jugulantur. Profitetur enim duas voluntates (55) et duas naturas in Jesu Christo sine confusione, aut permistione,

(55) « Cumque ait Christus: *Pater, si possibile est, transeat a me calix iste: veruntamen non mea voluntas, sed tua fiat*; et: *Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma*: duas voluntates ibi ostendit; alteram humanam, quæ est carnis; alteram divinam, quæ Dei est. » Athanas., *De Incarnat. contra Arianos*, pag. 887. « Itaque verus est Dei Filius, priusquam homo fieret; et postquam factus est, mediator Dei et hominum homo Christus Jesus. Hoc enim, est quod dicit, et quem misit Jesum Christum, unitum Patri secundum Spiritum nobis vero

secundum carnem; et sic mediatorem Dei et hominum, qui non solum homo, sed etiam Deus est. » Ibid., pag. 888. « Sicque dicendus fuerit Christus perfectus Deus et perfectus homo; non quod divina perfectio in humanam perfectionem mutata sit, quod a pietate alienum est; neque per incrementum virtutis, et accessione justitiæ, absit, sed ratione existentie indeficientis, ut utraque unus sint, omnino perfectus idem Deus et homo. » Athanas., lib. 1 *contr. Apollin.*, p. 936.

vel mutatione; et beatam Virginem Mariam frequenter titulo Matris Dei honorat (56). Tertullianus Athanasio ac Basilio longe antiquior, distinctionem duarum naturarum, ac unitatem unius in Christo Jesu personæ tam clare astruit, ac si jam tum in certamen cum hæresi Nestorii et Eutychetis descendisset. «Deus, inquit (57), neque desinit esse, neque aliud potest esse. Sermo autem Deus; et sermo Domini manet in æternum, perseverando scilicet in sua forma. Quem si non capit transfigurari, consequens est, ut sic caro factus intelligatur, dum fit in carne, et manifestatur, et videtur, et contrectatur per carnem; quia et cætera sic accipi exigunt. Si enim sermo transfiguratione et demutatione substantiæ, caro factus est, una jam erit substantia Jesus ex duobus, ex carne, ex spiritu mistura quædam,..... et tertium quid efficitur. Neque ergo Deus erit Jesus, sermo enim desiit esse, qui caro factus est, neque caro, id est homo; caro enim non proprie est, qui sermo fuit, ita ex utroque neutrum est; aliud longe tertium est, quam utrumque. Sed enim invenimus illum directo, et Deum, et hominem expositum, ipso hoc psalmo suggerente: Quoniam Deus homo natus est in illa... Videmus duplicem statum non confusum, sed conjunctum in una persona, Deum et hominem Jesum. Et adeo salva est utriusque proprietatis substantiæ, ut et Spiritus res suas ageret in illo, id est, virtutes, et opera, et signa, et caro passiones suas functa sit, esuriens sub diabolo, » etc. Origenes contra Celsum suis in libris, S. Gregorius Nazianzenus in litteris suis ad Cleodionum, non minus clare rejiciunt errores postea per Nestorium et Eutychetem disseminatos. Et cui unquam criticorum venit in mentem de horum magnorum virorum scriptis propterea contentionem movere, quia pari ratione se expresserant et errores multo post illos subortos tam diserte ac perspicue condemnaverant? Falsi sane fuerunt Canisius et Possevinus in eo, quod *Expositionem fidei* S. Justino martyri tribuerint; errorem tamen de permissione naturarum in Christo Apollinari et Eutychete antiquiorem esse, quin et ab Ecclesiæ doctoribus, qui Hippolytum antecessere, impugnatum fuisse, ex Athanasii et Tertulliani supra allatis locis evidentissime patet. Et sane Tertullianus in laudato libro circa duas in Christo naturas mentem suam eodem modo Latine exprimit, quo S. Hippolytus suis in fragmentis Græcæ; nihilque expressius aut efficacius dictum unquam fuit

(56) « Hinc ipse apparens angelus, se a Domino missum esse fatetur, ut Gabriel Zachariæ, et Deiparæ (Θεοτόκου) Mariæ, confessus est. » Athanas., tom. I Opp., pag. 563, 579, 583, 642, 875, etc.;

(57) Tertullian., lib. *contr. Prax.*, cap. 27.

(58) *Hist. littér. de la France. Mémoires*, t. I, part. 1, pag. 382.

(59) Basnag., l. c., pag. 12.

(60) Tillemontius, *Mémoires*, tom. III, pag. 109.

(61) « Bero enim quidam nuper, et alii quidam, Valentini phantasia deserta, deteriori irretiti sunt pravitate. » Tom. I Opp. Hippol., pag. 228, et *Col-*

lectan. Anastasii pag. 225, cap. 5. Quis tamen pro egregio sophista illum non haberet, qui hinc concluderet, librum *adversus Praxeam* Tertulliani non esse, sed auctoris qui demum post Eutychetem scripsit? Sed nimirum, ut in mundo, ita in Ecclesia eadem semper recurrit fabula, et quæ posterior ætas novas hæreses appellat, ex sunt revera pristini tantum errores renovati, atque ab Orco revocati.

Neque mirum nobis videri debet, si in tanta operum multitudine a S. Hippolyto exaratorum, unum aut alterum diligentiam indefessi Theodoretii fugerit. Sane hic auctor nullam de libro *Antichristi* mentionem facit, licet is tractatus loca magis decretoria complectatur quam alii libri S. Hippolyti, ex quibus testimonia in medium adducit. Num propterea quis affirmabit quod ille tractatus non sit hujus S. martyris? Accedit, quod ipsemet Basnagius, ut bene observant Benedictini e congregatione S. Mauri (58), fateatur (59) Theodoretum alia proferre testimonia ex S. Hippolyti operibus, quæ aliquam verisimilitudinem habeant cum iis, de quibus hic agitur. Quæ confessio Basnagii sufficit, ne ei hæc octo excerpta abjudicemus.

Dein si Beron et Helix (60) non fuerant noti sæculo tertio, multo minus id erunt sæculis insequentibus. Et quot fuere hæretici particulares, quinimo et sectæ integræ, de quibus ex unico sæpe duntaxat libro notitiam accepimus? Sed audio aliquem dicentem Beronem et Helicem esse nomina ficta. At vero tempore Anastasii presbyteri, id est, circa medium sæculi septimi (si anno 666 mortuus fuit hic scriptor), nemo dubitavit quin illi hæretici sæculo tertio existerint. Atque auctor, qui eos refutavit, diserte dicit (61) quod Beron non ita pridem sectam Valentinianorum deseruerit; et profecto valde dubito cum cl. Tillemontio (62), num ostendi possit quod hæresis Valentinianorum ad sæculum usque septimum perduravit, quo tractatum contra Beronem et Helicem compositum fuisse putat Natalis Alexander. Erat enim secta Valentinianorum, teste Gregorio Nazianzeno (63), ante finem sæculi velut jam extincta. Notante tamen diligentissimo Tillemontio (64), reperiebantur adhuc exiguæ quædam illius reliquiæ temporibus S. Nili (65) et Theodoretii (66).

Nihil ergo nos impedit quominus hæc octo fragmenta S. Hippolyto adjudicemus. Debemus illa in-

lectan. Anastasii pag. 225, cap. 5.

(62) Tillemont., l. c., pag. 109.

(63) « Fuit quondam illud tempus, cum ab hæresum procellis tranquilla omnia habebamus, videlicet cum Simones, ... Valentiniani... atque omnes illorum nugæ... suomet tandem, ut æquum erat, profundo absorptæ ac silentio traditæ fuerunt. » Gregor. Nazianz., orat. 23, pag. 414.

(64) Tillemont., l. c.

(65) Nil., lib. I, ep. 254, pag. 87.

(66) Theodoret., *Hæretic. fabular. lib. I*, pag. 218.

dustriæ Anastasii, apocrisarii Romani pontificis, A qui ea saufragio, quo reliquum operis interiit, eripuit. Illustris hic fidei de duabus voluntatibus contra Monothelitas confessor et athleta, cum jam in eo esset, ut totum hunc S. Hippolyti tractatum describere inciperet, invidia inimicorum veritatis impetitas, non nisi hæc octo loca excerpere potuit. Profecto si hæc excerpta velut partem operis Hippolytei non susciperemus, injurii essemus in hunc doctissimum virum; præsertim cum nulla adsit positiva ratio, qua elevaretur auctoritas tam veneratione digni scriptoris, qualis est Anastasius, qui integrum opus in manibus habuit.

§ III. *Analysis horum excerptorum.*

Initium hujus tractatus juxta Anastasium Bibliothecarium ita habet: "Αγιος, ἄγιος, ἔγιος Dominus B Sabaoth, incessanti voce clamantes seraphim Deum glorificant.

Beron et illius sequaces admittebant confusionem earum naturarum in Christo, et non nisi unam agnoscebant in eo operationem. Credebant divinitatem esse passibilem, et humanitatem earumdem operationum, quæ soli Verbo competere, capacem fore. Hæc opinio eo illos adduxit, ut defenderent Verbum hominem factum esse mutatione suæ divinitatis in naturam humanam, et hominem factum fuisse Deum mutatione humanæ naturæ in divinitatem. Ut impietatem hanc refutaret S. Hippolytus, 1° docet Verbum (67) divinum assumendo carnem et naturam humanam nullam in divinitate sua mutationem passum fuisse; 2° duas naturas astruit in Christo (68), dævinam et humanam inconfusas, et duas operationes ac voluntates; 3° exponit quomodo Deus per carnem operetur (69); 4° ex duabus in Christo naturis proprietates, et operationes distinctas ulterius probat S. Hippolytus (70); 5° demonstrat contra Beronem et ejus sequaces unam in Christo esse personam (71); deinde ostendit carnem in naturam divinam mutari haud posse; operationemque humanam a divina distinctam esse (72). Tandem ex his concludit sanctus Pater ita (73): *Pie ergo confitetur credens, quia propter salutem nostram, et ut ad inconvertibilitatem ligaret universitatem, universorum Conditor ex sanctissima semper Virgine Maria per conceptionem inviolabilem sine conversibilitate substantians sibi animam intellectualem cum sensitivo corpore, natura factus est homo, malitiæ alienus; totus Deus ipse, totus homo idem ipse; totus Deus pariter natura, et homo idem ipse. Deitate quidem divina per suam ipsius sanctissimam carnem non existentia natura carnis operans, humanitate vero humana non existentia natura deitatis. Nihil divinum nudum corpore operatur, nil*

humanum idem ipse privatum divinitate gerens, servans sibi modum secundum utrumque immutabilem, per quem operatus est utraque decenti modo, ad approbationem perfectæ, ac veræ, nihilque habentis pravitatis inhumanationis suæ. Itaque Bero quidem sic se habens, ut dixi, operationis monade deitatem Christi et humanitatem naturaliter simul confundens, et partiens personaliter, dissolvit vitam, ignorans solius connaturalium personarum connaturalis identitatis eandem ipsam operationem esse significativam.

ARTICULUS VIII.

S. HIPPOLYTI TRACTATUS DE CHARISMATIBUS, ET HOMILIA IN THEOPHANIAM.

§ I. *S. Hippolyti tractatus De charismatibus.*

Non solum ex auctoritate monumenti marmorci, sed etiam ex testimonio mancriptorum codicum Viennensis, seu Vindobonensis, et Oxoniensis ad S. Hippolytum a viris eruditissimis Pearsonio (74) et Fabricio (75) refertur *Περί χαρισμάτων ἀποστολικῆς παράδοσις, De charismatibus apostolica traditio*, una cum aliis nonnullis, quæ quidem jam pridem edita fuerunt in libro octavo *Constitutionum apostolicarum*, quas, cum ex variis secundi et tertii sæculi monumentis consarcinatae sint, Clementinas vulgo seu apostolicas solemus appellare, in lucem tamen prodierunt sine nomine S. Hippolyti. Quia vero in codice mss. Cæsareo Vindobonensi, et algero Oxoniensi, in quibus Hippolyti nomen expressum est, quædam aliter leguntur, quam in vulgatis C *Constitutionum* libris, Albertus Fabricius illis inter opera S. Hippolyti locum concessit ex versione Latina Guil. Ernesti Grabe, quam versionem etiam Joannes Cotelerius adornavit. Agitur autem in hoc tractatu de charismatibus Spiritus sancti, cui deinde aliqua alia ex dicto libro octavo *Constitutionum apostolicarum* subjiciuntur.

Cæterum observant Patres Maurini (76), *ὁσὸν* sanctus Hippolytus in tractatu *De charismatibus* ad cap. XII apostoli Pauli Epistolæ I ad Corinthios fortasse respexerit, in quo varia Spiritus sancti dona commemorantur in ministerium Ecclesiæ data. Indeque colligit perdoctus Scaliger S. Hippolytum nostrum, non in integros Scripturæ sacræ libros, sed in selecta duntaxat loca commentarios exarasse. Sapientissimus Tillemontius hujus operis titulum cum subsequentis in laudato marmoreo monumento libri titulo conjungit, quem ita transponit, ut posteriorem primo loco, et primum ultimo loco ponat, atque ex duobus unum duntaxat titulum faciat, cui hunc sensum astruit: *Traditio apostolica de charismatibus verisimiliter pro refutandis Montanistis* (77). Hi tituli ita aduniti habe-

(67) Hippolyt. fragment. 1.

(68) Idem fragment. 2.

(69) Idem fragment. 5.

(70) Idem fragment. 4.

(71) Idem fragment. 5.

(72) Idem ibid.

(73) Idem fragmento 8.

(74) Pearson., *Vindic. Ignat.*, part. 1, cap. 4.

(75) Fabric., tom. I Opp. S. Hippol., Præfat., pag. 7.

(76) *Hist. littéraire de la France*, tom. cit., pag. 386.

(77) Tillemont., l. c., pag. 106.

rent sane aptissimum significatum ad multos difficultatum nodos secandos, dummodo hæc Tillemontii conjectura tam certa esset ac ingeniosa. Ordo enim, quem in ea tabella observamus, non videtur eam transpositionem admittere. Post titulum tractatus *De charismatibus*, illico legimus sequentem in laudato lapideo monumento: Ἀποστολικὴ παράδοσις, apostolica traditio. Doctorum animos hæc quæstio: quem librum is titulus annuntiet, varias in opiniones detraxit. Sententiam Tillemontii paulo antea exposuimus. Scaliger (78) censet Hippolytum nostrum hoc sub titulo idem argumentum pertractasse, quod S. Irenæus libro tertio *adv. hæreses*, cap. 2 et 3 paucis duntaxat persecutus est. Le Moynius non discrepat ab hac opinione, dum arbitratur hoc opus disserere de doctrina seu traditione apostolica; quod inde colligit, quia tempore S. Hippolyti varia hujus generis, et quidem multa existant opera, atque adhuc conficiebantur. Nam cum hæretici [verba sunt doctissimi le Moynii (79)] multa jactarent, quæ tanquam ab apostolis hausta omnibus obtruderentur, orthodoxi, ut grassanti isti malo possent viam intercludere, et impedire quominus simplices et rudiores specie doctrinæ apostolorum flecterentur et seducerentur, veram et genuinam apostolicæ traditionis seriem repræsentarunt, ne splendida apostolorum auctoritate aliis fucus fieret, et illis illuderetur. Hinc traditio apostolorum ab Irenæo vera repræsentata libro III, cap. 3, 4, etc. Nam cum Valentiniani et Gnostici multa fragmenta et deliria credenda venditarent, utpote ab apostolis ipse annuntiat et derivata; Irenæus veram urget apostolorum traditionem et doctrinam, quam ab episcopis apostolorum successoribus et Ecclesiis, ubi apostolorum discipuli docuerunt, eruendam et derivandam contendit. Et primo urget Romanæ Ecclesiæ traditionem, ubi præfuit Clemens; Smyrnenis, ubi accevit Polycarpus; Ephesinæ, ubi apostolus Joannes Evangelium tot annis et tanto cum fructu prædicaverat et promoverat. Sic paulo post Irenæum, Hippolytus etiam scripsit suam Παράδοσιν ἀποστολικήν, ut hæreticorum deliria et somnia refutaret, et doctrinam perpetuam apostolorum, in florentibus Ecclesiis superstitem et sinceram omnibus istis deliriis et erroribus opponeret.... Hinc etiam Παράδοσις ἀποστολική ab Hippolyto adornata, id est narratio dogmatum, quæ apostoli successoribus suis tradiderant, posteris, ad ultima mundi fata, tradenda et communicanda. Hactenus doctissimus le Moynius.

Alii censuerunt per tractatum sub titulo *Traditio apostolica* annuntiatum intelligi posse διδασκαλίαν, seu doctrinam sancti Hippolyti, quæ in biblio-

theca Bodleiana inter codices Baroccianos num. 26 et 185 exstat manu exarata teste Pearsonio (80) et Grabio (81), atque in manuscripto Græco apud Lambecium (82) hunc præ se fert titulum: Διατάξεις τῶν ἀγίων ἀποστόλων διὰ Ἰππολύτου. Pearsonius et Doitwellus asseverant hoc Hippolyti opusculum quoad maximam partem jam vulgatum esse in octavo *Constitutionum apostolicarum* libro, quamvis nonnulla aliter quandoque leguntur, ut Grabius monuit, qui pag. 286 illa *Spicilegio Patrum* tertii sæculi inserturum se pollicitus est (83). At ut verum fateamur, quidquid laudati critici disserere potuerunt, ut nobis aliqualem ideam suppeditent, quid isthoc in opere S. Hippolyti contineretur, nequaquam excedit sphaeram merarum conjecturarum; neque nobis satis efficax videtur argumentum illud ex utroque manuscripto Vindobonensi et Oxoniensi petitum, quod nimirum in utroque mss. lib. VIII *Constitutionum apostolicarum* præfixum habeat nomen S. Hippolyti hoc sub titulo, Διδασκαλία τῶν ἀγίων ἀποστόλων περὶ χαρισμάτων. Siquidem opus *Constitutionum* a posteriori manu et ab auctore sæculi quarti profectum esse passim eruditi arbitrantur.

§ II. De sermone S. Hippolyti in Sanctam Theophaniam.

Homiliam in Theophaniam, sive in Christi Salvatoris baptismum, edere voluit cl. Holstenius teste Lambecio tomo I *Biblioth. Vindobon.*, pag. 111. Eademque homilia Christiano Daumio ad manus fuisse notat Ittigius in dissertatione *De Nativitate Christi festo*, pag. 395, post appendicem diss. *De hæresiarchis*. Quam habuit etiam Thomas Galeus teste Caveo (84). Incipit autem: Πάντα μὲν κατὰ καὶ κατὰ λαὸν. Ex codice Thomæ Galei Græce descriptam accepit eandem homiliam a Wolfio Albertus Fabricius, eamque collectioni operum S. Hippolyti inseruit. Sancto huic martyri ascribendam esse ex solo fere titulo probari potest, quæ conjectura, cum omnimodam certitudinem non præbeat, ulteriori crisi eruditorum relinquatur. Sane nihil S. Hippolyto incongruum complectitur, et præsentiam Dei Salvatoris nostri per suam incarnationem maxime in baptismo suo per vocem Patris de cælo delapsam manifestatam demonstrat.

Observant doctissimi Maurini (85) homiliam hanc abs S. Hippolyto pronuntiatam fuisse coram gentilibus. Hæc singillatim pertractat de baptismo Jesu Christi, ejusque effectibus relate ad homines præsertim. Auctor orationem suam modo ad unam duntaxat, modo ad plures dirigit personas. Nihil

(78) Scaliger, *De emendat. temp.* lib. VII, pag. 728.

(79) Le Moynes, *Varia sacra*, tom. II, pag. 1062 et seq.

(80) Pearson., *Vindic. Ignat.*, pag. 60 et 62.

(81) Grabe, tom. I, *Spicileg. Patrum*, pag. 285.

(82) Lambec., lib. VIII, pag. 429, *Biblioth. Vindobon.*

(83) Cl. Grabius morte præventus promissum exsolvere non potuit; verum Albert. Fabricius nactus eadem ad jam dictos mss. libros recensita a Grabio, qui Latina versione etiam illa donavit, tomo I Operum Hippolyti inseruit.

(84) Cave, *Hist. littér.*, tom. I.

(85) *Hist. littér. de la France*, tom. I, pag. 370.

quoque in hoc discursu aut doctrinæ, aut ætati A S. Hippolyti inconueniens reperitur; quinimo sive stylum spectes, sive dicendi modum in aliis opusculis, quæ indubie ipsius sunt, adhibitum, eundem ipsissimum in hac homilia observamus. Notat insuper doctissimus Remigius Ceillier (86) laudatam homiliam esse nitidam, ædificatoriam, dignamque sancto episcopo, necnon et satis elaboratam, atque longe politiozem cæteris communiter veterum Patrum homiliis.

Addunt præterea Maurini (87), quosdam eruditos existimasse laudatam homiliam eandem esse quam S. Hieronymus inter divi Hippolyti opera hoc sub titulo denotavit: *Homilia scilicet de laude Salvatoris*. Verum in præfata homilia non legitur illud, quod D. Hieronymus subjungit, nimirum B sacrum nostrum in præsentia Origenis eandem pronuntiasse. Fatemur quidem, quod ad difficultatem hanc extricandam quidam obtendant, factum hoc abs D. Hieronymo proditum merum esse errorem ex male intellecto capite 25 libri vi Eusebii enatum, quemque clarissimi viri Huetius et Valesius refutarunt. Verum hoc non tam certum, quemadmodum venditatur, habendum est. Siquidem Hieronymus hic non secundum Eusebium loquitur. Ipse enim de libris a seipso lectis disserit; quapropter verosimilius hæc abs sancto doctore laudata homilia cum pluribus aliis ejusdem auctoris interit, quemadmodum paulo inferius docebimus.

ARTICULUS IX.

DE CANONE PASCHALI S. HIPPOLYTI.

§ I. S. Hippolyti Canon seu Cyclus Paschalis integre inventus an. 1551.

Canonem paschalem, seu Cyclum paschalem, a S. Hippolyto compositum, cujus Anatolius Laodicensis (88), Eusebius (89) et S. Hieronymus (90) meminere, Græce et Latine interprete eruditissimo Francisco Blanchinio, notisque Ægidii Bucherii et aliorum virorum doctissimorum illustratum, ultimo tandem loco, licet ob suam præstantiam et integritatem inter Hippolytea primo collocandus esset loco, recensemus. Perierat iste Canon cum cæteris ejusdem Hippolyti monumentis, nec ejus quidquam præter nomen supererat; cum ecce D bono Dei, et magna eruditorum omnium lætitia, ut Baronius, Scaliger, Gruterusque testantur, anno

(86) Remi Ceillier, *Hist. génér. des auteurs*, tom. II, pag. 329.

(87) *Hist. litt. de la France*, tom. I, part. 1, pag. 370.

(88) Anatol. Laod. episc., præfat. ad *Canon paschal.*

(89) Euseb., lib. vi *H. E.*, cap. 22.

(90) Hieronym., in *Catalog. de script. eccles.*, cap. 61.

(91) Bucher., *De doct. tempor.*, par. 292, in commentario suo ad *Canonem paschalém* Victorii Aquitani.

(92) Vignol., *Dissertat. de anno i Severi Alexandri*, pag. 94.

(93) Scaliger., *De emendat. tempor.*, lib. vii,

Domini 1551, ex agro Verano non procul ab æde S. Laurentii ad Urbem e memoriae Hippolyti antiquæ ruderibus effossa prodiit antiqua e marmore statua, solio insidens, Græcis utrinque litteris inscripta. Litteræ in binis cathedræ laterculis cyclos paschales annorum sexdecim exhibebant; quartarum decimarum dextro, Dominicarum paschaliarum sinistro, utrosque centum duodecim annis universim comprehensos, qua annorum periodo ferias easdem in orbem redire credidit Hippolytus. Non erat quidem expressum Hippolyti nomen, sed facile ipsa hecædecæteridos methodo, et librorum lemme, quod dextrum laterculum continebat, proditum est; eorum enim omnium auctorem Eusebium, Hieronymum, alique Hippolytum episcopum faciunt. Tam illustre, tam rarum primitivæ Ecclesiæ monumentum Marcello Cervino tunc S. R. E. cardinali, postea etiam ejusdem nominis papæ II, dignissimum visum quod Romam inde deferretur et in Vaticana bibliotheca conderetur; edidit deinde Græce, ut erat, cum antiquis suis inscriptionibus Gruterus; Scaliger etiam notis illustravit. *Ego*, inquit Bucherius, *hic Latine fideliter redditum, non tam de novo explicare, quam paschalibus Victorii nostri Latinorumque primorum rationibus conformem, paucis ostendere constitui*. Hactenus doctissimus Ægidius Bucherius (91).

Hos autem binos sexdecennales canones in eadem cathedra lapidea insculptos fuisse, non una C plane ratio suadet, ut recte animadvertit V. C. Joannes Vignolius (92). *Præ cæteris*, inquit, *quæ ejus creditur statua; quam ut eidem adhuc viventibus existimemus, non illius ævi humilis Christianorum conditio, neque ipsius viri sanctitas omnino pati videtur. Atque ejus deinde librorum tituli, quorum in margine cathedræ mentio exstat; qui non nisi post illius obitum ab alio appositi fuisse videntur, ut in ipsius honorem laudemque cederent. Quod cum ita sit, verisimile admodum esse reor, aliquid in eodem canone commissum fuisse, quod nullo pacto sancto Hippolyto est ascribendum. Nonnulla viri doctissimi jam prænotarunt, quæ partim sculptoris inscitiam, partim alterius incuriam arguunt. Cæterum canonem Hippolyteum, post Josephum Scaligerum (93), Dionysium Petavium (94) et Ægidium Bucherium (95), alii quoque recentiores (96), at maxime omnium V. C. Franciscus*

pag. 721 et seqq.

(94) Petav., *De doctrina tempor.*, lib. II, pag. 61.

(95) Bucher., loc. cit.

(96) Jo. Dom. Cassinus in academia Regia Paris. anno 1696 animadversiones suas in Hippolyti Canonem e scripto recitavit, de quibus vide Joan. Baptistam du Hamel in *Regiæ scientiarum academiæ Historia*, lib. IV, pag. 414 seq. Adeundus etiam Norisius dissertat. 2 *De epochis Syro-Macedonum*, p. 117-119; Antonius Pagi *Crit.*; *Annal.* Baronii ad annum 222, et Samuel Basnagius ad eundem annum; Samuel Petitus; Stephanus le Moyné, et præclarissimus Stephanus Evodius Assemanus archiepiscopus Apameæ, in Præfatione generali ad *Catalogum codicum mss. bibliothecæ Vaticanæ*.

Blanchinius (97), *luculenter illustrarunt*. Hactenus A eruditus Vignolius.

Occasionem scribendi *Canonis* sive *Cycli paschalis*, iudice Basnage (98), cui subscribit Remi Ceillier (99), præbuit S. Hippolyto controversia inter Ecclesias, de die celebrandi Paschatis diu ea ætate agitata, quod luna decima quarta mensis, in quemcunque denum hebdomadis diem incideret, more Judaico Asiani celebrabant: cum econtra Latina Ecclesia cum aliis omnibus Ecclesiis diem Dominicum fixum haberent.

Cæterum bene observant Maurini nostri, hunc cyclum sexdecim annorum partem constituere duorum vel trium aliorum opusculorum S. Hippolyti de Paschate (1), de quibus paulo inferius sermo rediit. Ex Eusebii quoque verbis sequentibus (2): *Eodem tempore et Hippolytus inter plurima alia ingenii sui monumenta librum de Pascha composuit; in quo temporum seriem describens, canonem quemdam paschalem per sexdecim annorum circuitum exhibens, anno primo imperatoris Alexandri computationem temporum circumscribit; jam collegit doctissimus Fabricius* (3), inde apparere *Canonem* hunc fuisse clausulam operis *De Paschate*, in quo tempora Hippolytus digesserat usque ad primum Alexandri Severi annum, a quo *Canon* incipit. Idem S. Hippolyti cyclus, teste D. Hieronymo (4), occasionem præbuit Eusebio alium novemdecim annorum conficiendi. Anatolius Laodicensis episcopus in Syria, qui eundem cyclum Hippolyteum viderat, fatetur quod S. Hippolytus non certas pro determinando Paschate regulas tradiderit (5). S. Isidorus Hispalensis episcopus ait (6) primum fuisse S. Hippolytum nostrum, qui cyclum paschalem confecerit; atque, iudice sapientissimo et indefesso antiquitatis scrutatore Tillemontio, Hippolyteus cyclus omnium vetustissimus habetur (7).

§ II. *Analysis Cycli Hippolytei.*

In duas partes divisus est *Cyclus paschalis* S. Hippolyti. In prima parte sanctus Hippolytus designat, in quibus diebus mensium Martii et Aprilis

(97) Blanchin., *Diatriba*, qua *Canonem paschalem* hunc Scaligero et Bucherio minus intellectum illustrat felicissime. Romæ 1703, in-fol. Titulus libri est: *De Calendario et Cyclo Cæsaris, ac de Paschali Canone S. Hippolyti martyris dissertationes duæ, ad Clementem XI pontificem maximum.*

(98) Basnag., *Annal. polit. eccl.*, ad ann. 222, pag. 284.

(99) Remi Ceillier, *Hist. génér. des auteurs*, tom. II, pag. 352.

(1) *Hist. litt. de la France*, tom. I, part. 1, pag. 566.

(2) Euseb., *H. E.*, lib. vi, cap. 22.

(3) Fabric., *Biblioth. Græc.*, tom. V, pag. 205.

(4) Hieronym., in *Catalog.*, cap. 61.

(5) « E quibus Hippolytus xvi annorum circuitum quibusdæm lunæ ignotis cursibus composuit. Alii xxv, alii xxx, nonnulli lxxxiv annorum circuitum computantes, nunquam ad veram Paschæ computandi rationem pervenerunt. » Anatolius apud Bucher., pag. 459.

quarta decima luna evenire possit; revolutio sexdecim annorum septies in se ducta, determinat festum Paschatis pro centum et duodecim annis, id est a primo anno Alexandri Severi, qui congruit cum anno 222 Jesu Christi, usque ad annum 335. Ex titulo exordio *Cycli paschalis* præfixo extra dubitationis aleam ponitur initium imperii Alexandri Severi anno 222, ex quo potentissimo argumento Baronii chronologia et Onuphrii refellitur atque corrigitur. Ille cum anno Domini 224, hic cum 223 primum Alexandri copulat. Jam vero in primo Alexandri imperatoris anno, Aprilis decimus tertius feriæ vii cohærebat, teste Hippolyti *Canone*, quam frustra feriæm quærimus anno sive 223, sive 224. Idus Aprilei in primam feriæm incidunt anno 223, quia littera Dominicalis E, epacta solaris 3; anno vero 224, qui est bissextilis, Idus Aprilei, ad feriæm tertiam pertinent, jubentibus et litteris Dominicalibus D, C, et epactis solaribus 4, 5. Et sane S. Hippolytus scribit, quod primo anno imperii Alexandri luna decima quarta in Sabbato contigerit, qui fuit Idus Aprilium, id est decimus tertius mensis Aprilis (8). Jam vero certum est Idus Aprilium, seu decimum tertium hujus mensis non incidisse in Sabbatum nisi annis 216, 222 et 231. Observatu ita dignum est in hac inscriptione: 1° quod S. Hippolytus primo post Paschatis festum primum regiminis Alexandri inchoet annum (9); 2° quod hoc anno mensis Aprilis fuerit intercalaris (10); 3° quod finem jejuniium paschale habuerit Dominica die Paschatis (11); 4° quod cyclus paschalis S. Hippolyti non sit penitus illius inventum, sed quod sequatur praxin jam ante ipsum stabilitam (12).

In secunda parte indicat dies quibus celebrandum est Pascha. Hoc festum semper notatur die Dominica. Quando luna decima quarta incidit in Sabbatum, Pascha celebrandum non est Dominica sequenti, quæ est decima quinta lunæ, sed transferendum est ad Dominicam post hanc, id est, ad vicésimam secundam lunæ diem. Ratio hujus praxeos

(6) « *Paschalem Cyclum* Hippolytus episcopus temporibus Alexandri imperatoris primus conscripsit. » Isidor., lib. vi *Originum*, cap. 16, pag. 77.

(7) Tillemont, *Mémoires*, tom. III, pag. 105.

(8) « Anno primo regiminis Alexandri imperatoris facta est xiv Paschæ Idibus Aprilibus, Sabbato, cum mensis embolymæus fuisset. Erit sequentibus annis, sicut in tabula subjectum est. Evenit vero in præteritis, sicut indicatum est; solvere autem oportet jejuniium, ubi Dominica incidit. » S. Hippolytus in *Canone paschali*.

(9) « Anno primo regiminis Alexandri imperatoris facta est xiv Paschæ Idibus April. » Idem ibid.

(10) « Sabbato, cum mensis embolymæus fuisset. » Idem ibid.

(11) « Solvere autem oportet jejuniium, ubi Dominica incidit. » Idem ibid.

(12) « Erit sequentibus annis, sicut in tabula subjectum est; evenit vero in præteritis, sicut indicatum est. » Idem ibid.

est, quia S. Hippolytus, quemadmodum et Latini, non voluerunt ut Pascha eo die ageretur quo Dominus noster crucifixus fuit. Christiani Alexandrini aliam sequebantur calculum, hi enim celebrabant Pascha a decima quinta luna; cum econtra juxta cyclum S. Hippolyti et Victorii (13) nonnisi a decima sexta celebrandum esset. Notandum insuper, quod juxta eundem hunc cyclum Pascha omnibus Dominicis a decima tertia Kalendarum Aprilium, seu a vicesima Martii usque ad undecimam Kalendarum Maii, seu vicesimam Aprilis celebrari possat. Inde colligitur S. Hippolytum æquinoctium, seu solis in Arietem ingressum non cum XXI Martii, ut Nicæni Patres, neque cum XXII, ut passim Anatolio tribuunt; sed cum XVIII Martii comparasse ex nonnullorum veterum et celeberrimorum astrologorum sententia (14), præsertim Metonis et Eudoxi, qui jam ante annos plus quam 400 ante nativitatem Jesu Christi æquinoctium vernale ad XVIII Martii restrinxerunt. Cum quibus Judæos consensisse Josephus eorum historicus insinuat. Adeo verum est, neque Judæis veteribus, neque Christianis per duo priora sæcula astronomicum æquinoctii diem agniti, non certe tanto scrupulo observatum: cum hi nullo ad eas tricas otio, vix ulla a tot persecutionibus respiratione, nihil supra id, quod hæcenes a Synagoga usurpatum videbant, inquirendum pararent, curarentve, nec *mensem novorum*, solum a Scriptura memoratum, alio quam Judæi sensu interpretarentur.

Nec illud hic omittendum, Hippolytum constitutum a synodo Cæsariensi limitibus paschalis linem non excedere, licet initium biduo antevertat. Ea enim synodus ab XI Kalend. April., seu XXI Martii, ad XI Kalendas Maii, seu XXI Aprilis inclusive per 31 dies Pascha ἀναστάσιμον, seu Dominicas paschales concludit, Hippolytus ab XIII Kalend. April., seu Martii XI, ad XI Kalendas Maii per dies omnino 55 extendit.

§ III. Nota ad Canonem paschalem S. Hippolyti facilius intelligendum.

NOTA I. *Canon paschalis* S. Hippolyti hodiernis quidem usibus pro inveniendi vero Paschatis die servare vix potest, cum modo post accuratas observationes astronomicas, æquinoctio, et cyelis solis et lunæ, epactis, et litteris Dominicalibus rite determinatis, et correctionem Gregorianam Calendarii factam tabulæ paschales modernæ ab hoc *Canone* non parum differant. Quia tamen hic *Canon*, utpote in Ecclesia primus et antiquissimus, venerabile est antiquitatis monumentum, et accurata ejus

explicatio ad mentem S. Hippolyti ægre cognoscitur, cum, uti dictum fuit, tractatus, quem de illo ipse exaravit, deperditus fuit; ideo multi eruditi viri, uti Scaliger, Petavius, Bucherius, Vignolius, le Moynius et Blanchinius, in illo explicando laborarunt, quorum scripta et notas Albertus Fabricius collectioni operum sancti Hippolyti inseruit. Pro nostro autem instituto sufficere ea hic adnotare, quæ ad rectum hujus *Canonis* intellectum ex citatis auctoribus colligi possunt.

NOTA II. Prior igitur tabula 1° ostendit plenilunia paschalia, incipiendo ab anno Christi 222, qui, uti Vignolius in dissertatione *De anno primo imperii Severi Alexandri*, Valsecchius et Philippus a Turre demonstrant, est annus primus Severi Alexandri imperatoris.

2° Litteræ alphabeti denotant seriem hebdomadæ, in quam dictum plenilunium incidit. V. g. anno Christi 222, plenilunium paschale contingebat Idibus Aprilis, et littera G apposita illud in diem Sabbati incidisse indicat.

3° In prima columna descendendo sequuntur sexdecim anni incipiendo ab anno 222, per numeros designati, et similiter in reliquis sex columnis, quæ septem hecædecæterides, seu sedecennia, annos 112 efficiunt.

4° Post primum sedecennium plenilunium in eundem quidem diem, scilicet Idus Aprilis incidit, juxta hypothesin S. Hippolyti, non vero in eandem feriam, sed una feria citius occurrit. V. g. in primo sedecennio plenilunium in G, id est, Sabbato occurrit; in secundo sedecennio erit in F, id est, feria sexta; in tertio in E, seu feria quinta, et sic deinceps; absolutis autem septem sedecenniis, seu 112 annis, in eundem diem et eandem feriam recurret.

5° Per voces illas *Esdras*, *Genesis Christi*, *Ezechias*, etc., juxta Blanchinium præcipua Paschata designantur, quorum S. Scriptura meminit, scilicet Exodi XII. Primum Pascha IV Non. April., vel juxta Danielelem, Nonis April. Secundum in eremo Num. IX. Tertium sub Josue, seu Jesu, Jos. III, XII Kal. April. Item Pascha sub Ezechia, II Paralip. XXX; sub Josia, IV Reg. XXIII; sub Esdra, I Esdræ VI. Item in Genesi, et Passione Christi. Verba vero illa, *secundum Danielelem*, significant aliam chronologiam horum Paschatum, cum ex Danielis libro ejusdemque hebdomadibus diversimode numeratis epocham superioris ætatis a templo condito ad restauratum a Cyro paulo diversam chronologi colligant.

NOTA III. Altera tabula exhibet Dominicas Pascha-

Francorum, num. 22. Observantur in Cyclo S. Hippolyti plura exempla translatis Paschatis, cum illud in diem XV lunæ incidere, sc. anno I, IV, X, XIII, XVI, III. Nunc peragimus Pascha XV lunæ, quando incidit in Dominicam, in quo rationes Alexandrinorum sequimur.

(14) Vid. Columel. lib. IX, cap. 14, et lib. XI, cap. 20. Bucher. *De cyclo Judæorum*, pag. 343.

(13) Victorius Lemovicensis, scriptor sæculi quinti testatur quod is erat Latinæ Ecclesiæ mos: *« Sin autem die Sabbati plenilunium esse contigerit, et consequenti Dominico Lunam xv reperiri; eadem hebdomade transmissa, in alteram diem Dominicam, id est, lunam XXI transferri debere Pascha dixerunt. »* Victor. apud Bucher. *De Cycl. pasch.*, p. 4. Hæc praxis adhuc in usu erat tempore Gregorii Turouensis, quemadmodum ille scribit lib. X *Hist.*

les p. r. septem sedecennia . incipiendo ab anno Christi 222, eodem modo quo plenilunia paschalia in priori tabula sunt disposita ; ubi tamen notandum, quod si plenilunium in Sabbatum incidit, Dominica sequens non sit paschalis, uti Alexandrini observant, sed more Latinorum Pascha altera Dominica eam subsequente celebratum olim fuerit. Sic, v. g., anno 222, plenilunium incidebat in Idus Aprilis Sabbato ; Dominica paschalis non erat xviii Kal. Maii, more Alexandrinorum, sed more Latinorum xi Kal. Maii. Anno 223, plenilunium erat

iv Nonas Aprilis, feria, quarta, Dominica paschalis viii Idus Aprilis. Item in secunda columna, seu secundo sedecennio, sive anno Christi 258, plenilunium erat Idibus Aprilis, feria sexta, et Dominica paschalis xvii Kal. Maii ; et ita deinceps per reliqua sedecennia, quibus absolutis plenilunium in eundem diem primi sedecennii, et feriam, et consequenter etiam Dominica paschalis in eundem diem recurrit. Atque hoc videtur esse systema Canonis paschalis S. Hippolyti. Plura videri possunt apud laudatos auctores.

CAPUT III.

DE FRAGMENTIS OPERUM S. HIPPOLYTI ET DE DEPERDITIS.

ARTICULUS I.

DE COMMENTARIIS S. HIPPOLYTI IN LIBROS VETERIS ET NOVI TESTAMENTI.

§ I. Commentarius S. Hippolyti in *Genesis* et in *Hexaemeron*.

Exiguus est scriptorum, quæ exstant, S. Hippolyti numerus, si cum iis conferas, quæ inter deperdita numeramus. Hæc certe jactura, quæ sentitur magis per subjectam collectionem titulorum, et enarrationem succinctam quam post veteres de cunctis viri sancti commentationibus hodie desideratis exhibebimus, quæve stupenda videtur. Nulla prope Scripturæ pars, cui non explicandæ aut enolandis in ea difficultatibus ingenium exercuerit, multa quoque idem de rebus aliis religionis et Ecclesiæ gravissimis elucubratus est. Ineamus numerum :

Eusebius (15) et S. Hieronymus (16) nos certiores reddunt sanctum Hippolytum exarasse commentarium in Hexaemeron, seu tractatum de sex diebus creationis mundi. Cl. le Moynius præten dit hoc opus esse primum inter ea, quæ in tabula Græca, cum statua nostri sancti e terris effossa, et continente plurium aliorum ipsius scriptorum titulos, designantur; atque suspicatur ultimas syllabas vocum IOYC et NIAC, ex quibus Scaliger et Bucherius faciunt ΨΑΜΟΥC METANOIAC, Psalmos pœnitentiales (17), esse reliquias vocum εις πρωτοπλαστός, et περι κοσμογονίας, vel ζωογονίας, quæ

(15) « Eodem tempore et Hippolytus... scripsit εις την εξαήμερον, και εις τα μετὰ την εξαήμερον, in opus sex dierum, et in ea quæ post sex dies consecuta sunt. » Euseb., *H. E.* lib. vi, cap. 22.

(16) « Hippolytus... scripsit nonnullos in Scripturas commentarios, e quibus hos reperi : In Hexaemeron, et in Exodum, in Canticum canticorum, in *Genesis* et in *Zachariam*. » Hieronym., in *Cat.*, 61.

(17) Merito alii eruditi hanc Scaligeri conjecturam respuunt, quia in tertie inscriptionis versu mentio est operis in Psalmos, et divisio Psalmorum in pœnitentiales posterior est ætate Hippolyti.

(18) Ea le Moynii conjectura cl. Basnage etiam

B designent Hippolyti lucubrationes εις τα μετὰ την εξαήμερον, et εις την εξαήμερον. Juxta hanc igitur interpretationem le Moynii scripsisset S. Hippolytus commentaria in primum et secundum caput Geneseos, seu in Hexaemeron, et de iis quæ Deus sex diebus condiderat, et de iis quæ proprie hominem et illius in paradisum collocationem spectabant ; seu, ut paucis dicam, juxta le Moynium scripsisset commentarium de statu protoparentum, de creatione mundi, et de rebus viventibus. Verum, licet hæc opinio sit ingeniosior et magis naturalis quam illa Scaligeri de Psalmis pœnitentialibus, fatendum tamen neutram (18) certiore esse. Utraque enim unice dependet ab imaginatione ; et sic quidem tertius, qui hic ingenio suo indulgere vellet, adhuc aliud posset eruere, quod forte magis ad verum accederet. Et sane doctorum virorum Thomæ Galei et Eduardi Bernhardi conjecturæ, qui ex reliquiis litterarum IOYC divinantur Ιουδαίους, ita ut sensus integer sit Ἀπὸδειξίς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, vel κατὰ τοὺς Ἰουδαίους, demonstratio adversus Judæos, eruditus pluribus non displicent (19). Ut ut autem hæc sint, hoc nihilominus verum est, S. Hippolytum composuisse Hexaemeron. Sanctus Joannes Damascenus suis in *Parallelis* nobis fragmentum aliquod hujus scripti conservavit, quod complectitur refutationem eorum qui paradisum terrestrem in cælo collocabant, atque exinde inficiabantur eundem esse e numero creaturarum hujus universi (20). Quinimo sanctus quoque Ambrosius partem ali-

non arridet. Quippe vero proximum est, germanos operum Hippolyti titulos statuae marmoreæ inscriptos fuisse. Hos vero suis Hippolytum operibus indidisse, quos adduxit le Moynius, non liquet, neque etiam fit credibile. Basnage, *Annal.* ad annum 222, pag. 289.

(19) NIAC. Eduardus Bernardus legit περι κοσμογονίας, ut intelligatur quod veteres inter Hippolyti scripta laudant comment. in Hexaemeron, aut vero περι κόσμου συντελεσας. Thomas Galeus legit περι ηγεμονίας, *De regimine*.

(20) Joan. Damasc. tom. II, pag. 787 noviss. editionis.

quam hujus tractatus in Hexaameron nobis conser-
ravit, seu, ut notat D. Hieronymus, Hippolyti et
Basili vestigiis institit Ambrosius, in iis quæ de
eolem argumento scripsit (21).

Præter opus præcedens, eodem D. Hieronymo tes-
te (22), discimus S. Hippolytum nostrum etiam
commentarium scripsisse in Genesin. Eusebius
quidem hujus operis non meminit; verum sancto
Hieronymo rectissime hoc credi potest, qui affir-
mat quod, sicut alia quæ recenset illius auctoris
opera, hoc etiam legerit. Præterea admodum ver-
isimile est Eusebium comprehendisse hunc com-
mentarium in eo, quem S. Hippolytus, quemadmo-
dum ipsemet dicit Eusebius, scripserat in ea, quæ
post sex dies consecuta sunt, id est, ut vulgo intel-
ligitur, in reliqua Geneseos capita. Cl. Valesius ta-
men nihilominus et Scaliger ante eum hunc Euse-
bii locum de secundo duntaxat Geneseos capite in-
terpretantur (23).

At vero nullus est ambigendi locus, quin is com-
mentarius, de quo hic quæritur, in totam Genesim
se extendat, postquam Albertus Fabricius plura
hujus commentarii fragmenta Græce ac Latine
evulgavit (24). Sic ibi observamus explicationes in
I, in caput, et omnes fere versiculos capit. XLIX
Geneseos. Accedit quod S. Hieronymus, dum con-
abatur explanationem dare de Melchisedech, di-
serte dicat se consuluisse sanctum Hippolytum (25);
proinde videtur per hoc testificari quod sanctus no-
ster in caput XIV, in quo de Melchisedech sermo fit,
commentatus fuerit. Idem doctor maximus allegat
adhuc fragmentum satis longum de Isaac et
Rebecca, id est, super caput XXVII Geneseos ex
eodem commentario (26). Isidorus etiam Hispale-
nsis (27) eandem explicationem allegoricam de Isaac
et Rebecca ex S. Hippolyto refert. Apud Leontium
quoque Byzantinum habetur exiguum fragmentum
commentarii S. Hippolyti in benedictiones Abra-
hæ (28). Super versum 27 capituli XLIX Geneseos,
quo continentur benedictiones Abrahamæ pro filiis
suis, sanctus Hippolytus sancto apostolo Paulo il-
lud de lupo rapace, quod Benjaminum spectat, ac-
commodat; quam accommodationem postea etiam
adhibuerunt S. Augustinus et alii Ecclesiæ Patres.

(21) « Nuper S. Ambrosius sic Hexaameron illius
(Origenis) compilavit, ut magis Hippolyti sententias
Basiliique sequeretur. » Hieronym., ep. 41 ad Pam-
nach. et Ocean.

(22) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(23) Henric. Vales. in cap. 22 lib. VI *H. E.*
Eusebii.

(24) Fabric., *Opp. Hippolyt.* tom. II, pag. 22.

(25) « Verti me ad Hippolytum, Irenæum, » etc.
Hieron. ad Evangelium presbyterum, ep. 73 noviss.
edit. Venet. in-4°, alias 126, epist. crit. p. 570 apud
Benedictin.

(26) Hieronym., epist. ad Damasum 36 noviss.
edit., alias 125, p. 569 apud Benedictinos.

(27) Isidor. Hispal. in cap. XIII Genes.

(28) Leont. Byzant., lib. I *contra Nestorium et
Eutychem*, tom. IX *Biblioth. PP.* Lugdun. p. 682;
in versione Latina hujus loci Leontii Byzantini le-

A Cæterum observandum quod S. Hippolytus suo in
Genesin commentario fere omnia allegorice inter-
pretetur. Verum non ita tamen animum ad inve-
niendum in figuris Veteris Testamenti Novi Fœderis
veritates intendit, ut non aliquando etiam sen-
sum litteralem illustrare studeat. In pluribus lo-
cis Scripturarum versiones ab Aquila et Symmacho
adornatas adhibuit (29). Fabricius hæc fragmenta
Commentarii in Genesin, quæ edidit, ex collectione
88 Patrum in Genesin eruit, quæ collectio asserva-
tur in manuscripto in bibliotheca imperatoris Vin-
dobonæ in Austria.

§ II. *Commentarius S. Hippolyti in Exodum.*

Sanctus Hieronymus adhuc attribuit S. Hippoly-
to *Commentarium in Exodum* (30), quem Eusebius
forte generatim designavit, dum affirmavit, uti
paulo antea diximus, sanctum nostrum in ea etiam
commentatum fuisse quæ post sex dies consequun-
tur in libris Moysis (31). Vidit hunc commenta-
rium S. Hieronymus; atque propterea dubitare non
possumus de illius olim existentia. Cl. quidem
le Moynius (32) in dubium revocare hoc videtur,
dum absque fundamento obtendit sanctum Hiero-
nymum non nisi ex male intellectis Eusebii verbis
commentarium in Exodum astruxisse. Hic enim
(Eusebius), subjungit le Moynius, postquam desi-
gnavit Hexaameron, dicit, quod S. Hippolytus scri-
pserit etiam in ea quæ sequuntur sex dies, εἰς τὰ
μετὰ τὴν ἑξαήμερον: per quæ verba, pergit le Moy-
nius, hic notantur protoplastorum status, habita-
tio, tentatio, lapsus, et varia quæ Adamum, Evam,
paradisum, serpentem, arbores vitæ et scientiæ, et
alia his adjuncta spectare videntur. At vero eru-
ditus hic auctor non satis animum attendit quod
sanctus Hieronymus non secundum Eusebium lo-
quatur, sed evolutis ipsis, quos nominat, libris:
E quibus, inquit (33), *hos reperi, in ἑξαήμερον, et
in Exodum.* Hoc per se manifestum, et nullam dif-
ficultatem patitur. Cæterum nihil amplius de *Com-
mentario S. Hippolyti in Exodum* hodie habemus.
Sæpe quidem allegatur in commentario Arabico in
Pentateuchum (34) operum collectioni divi Hippo-
lyti inserto (35). Sed verisimile omnino est, quod
auctor hujus commentarii nomen S. Hippolyti, S.

D gitur Balaam hoc modo: « Sancti Hippolyti et epi-
scopi et martyris ex Benedictionibus Balaam. »
Videtur hoc error esse librariorum, atque legendum
esse *Abraam*, conformiter textui Græco: Ἐκ τῶν
εὐλογίων τοῦ Ἀβραάμ. Tom. II *Opp. Hippolyt.*
pag. 45.

(29) Hippolyt. *Opp.* tom. II, pag. 22, 23, 26.

(30) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(31) Euseb., *H. E.* lib. VI, cap. 22.

(32) Le Moyne, *Varia sacra*, tom. II, pag. 990.

(33) Hieronym. loc. cit.

(34) Auctor hujus commentarii Arabs sub nomi-
ne sancti Hippolyti allegat quadraginta loca, eun-
que ordinario *Expositorem Targumistam* vocat.
Vid. *Opp. S. Hippolyt.* apud Fabric. tom. II, pag.
37 et seq.

(35) Fabric., l. c.

Basilii, Epiphaniai et aliorum Patrum, quos hic citat, ideo duntaxat mutuatus fuerit, ut operi suo aliquam dignitatem, quam in se non habebat, conciliaret.

Nec desunt argumenta pro ascribendo sancto Hippolyto aliquod opusculum seu commentarium in quaedam primi Regum libri loca, in quibus sermo habetur de Helcana patre et anna Matre Samuelis (36). Theodoretus suis in *Dialogis* quaedam hujus scripti loca nobis conservavit quae a Fabricio in editione operum nostri Sancti referuntur (37).

§ III. *Commentarius S. Hippolyti in Saulem et Pythonissam.*

Idem S. Hippolytus composuit aliud etiam opusculum in alia hujus S. Scripturae libri loca, quae respiciunt *Saulem et Pythonissam*. Observatum est autem a viris doctis (38) Hippolytum raro suscepisse integrum librum Scripturae interpretandum, sed selectum argumentum, quemadmodum ex jam supra dictis, atque adhuc dicendis, invicte confirmatur. Commentarius de Saule ac Pythonissa notatur ab Hieronymo (39) inter alia sancti nostri doctoris opera.

Convenient etiam viri docti, quod praefatus Hippolyti commentarius in tabula Graeca per vocabulum hoc ITAC TPIMYΘON designetur, ex quo componere volunt EFFACTPIMYΘON, quod nomen Septuaginta Interpretes Pythonissae in Endor indiderunt, quae a Saule interrogata, artibus et praesigiis suis, Samuelis umbram excitavit. Extra omnem dubitationis aleam positum nobis videtur, tractatum S. Hippolyti spectasse potius hanc Pythonissam, quam illam, de qua Actorum cap. xvi mentio habetur; licet Scaliger putarit hanc intelligendam esse.

§ IV. *Commentarius in Psalmos.*

S. Hieronymus, catalogum operum S. Hippolyti prosequens, recenset etiam *Commentarium in Psalmos* (40). Asserit cl. le Moynius Eusebium quoque hunc commentarium S. Hippolyto ascripsisse. Sed de hoc sive Eusebiano textu, sive in illius versione nulla vola habetur (41). Id vero extra controversiam, quod in tabula Graeca hae syllabae AAMOYΣ,

(36) Tillemont, *Mémoires*, tom III, pag. 108.

(37) Fabric., tom. I Opp. Hippol., p. 267.

(38) Scaliger., *Observat. in Canonem Paschalem*, apud Fabric., tom. I Opp. Hippol., pag. 81; Maurini, *Hist. littéraire de la France*, tom. I, pag. 374.

(39) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61, qui refert Hippolytum scripsisse περί Σαύλ καὶ Πύθωνος, de Saule et Pythonissa.

(40) Hieronym., l. c.

(41) Eusebius, notante cl. Ceillierio *Hist. génér. des auteurs*, tom. II, pag. 322, not. e. exiguum operum S. Hippolyti partem recenset, addendo tamen notanter haec verba: « Sed et alia plurima apud alios asservata licet reperire. » Euseb., *H. E.* lib. V, cap. 22.

(42) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(43) Le Moynes, *Var. sac.*, tom. II, pag. 992.

(44) Theodoret. *dialog.* 1 et 2, pag. 89; Hippolyt. tom. I Opp. apud Fabric., pag. 268. Fabri-

ultima syllabae sint vocis ΨΑΑΜΟΥΣ, atque proinde originarius titulus fuerit εἰς τοὺς Ψαλμοὺς. Ex loquendi modo D. Hieronymi verisimile videtur, quod ille intellexerit commentarium in integrum Psalterium; ait enim: *Hippolytus . . . scripsit nonnullos in Scripturas commentarios, e quibus reperitur: in Hexaemeron . . . de Psalmis* (42). Quapropter Scaliger et le Moynius nullatenus dubitant, quin S. Hippolytus noster in enarrandis Psalmis operam suam collocarit. Addit praeterea le Moynius (43) id certo certius colligi posse ex Catena in Psalmos, quae codice Ms. asservatur in bibliotheca Medicea Florentinae. Theodoretus bina fragmenta exinde etiam exhibet (44), primum ex Commentariis in psalmum II, secundum ex Commentariis in psalmum XXIII, seu XXIV. Teste Alberto Fabricio (45) etiam Hippolyti expositio psalmi IX habetur inter mss. bibliothecae Bodlicianae. Operis hujus hypothesin sive praefationem mss. se habere testatus est Thomas Galeus. Habuit et Alexander Morus, qui laudat notis ad Novum Foedus, ad Hebraeos x, 5. Stephanus le Moyne et Alexander Morus hoc Hippolyti argumentum enarrationi in Psalmos praemissum primi prodixerunt, sed minus integrum, minusque emendatum (46), Fabricius autem et Gallandius e mss. cl. viri Thomae Galei emendatus dederunt (47). Judice perdocto Ceillierio (48), *Demonstratio contra Judaeos* a Turriano Latine et abs Fabricio (49) Graece edita, consecrarium esse videtur *Commentarii S. Hippolyti in Psalmos*; nam proprie loquendo illa demonstratio non est, nisi paraphrasis psalmi sexagesimi octavi. Neque hic aliquod observatur iudicium operis cujusdam data opera confecti. Sed ex occasione, qua auctor veritatem religionis Christianae adversus Judaeos probat, ad verba hujus psalmi Judaeis exponenda naturaliter trahebatur; atque propterea juxta omnem verisimilitudinem quidam copistae huic fragmento ascripserunt titulum *De demonstratione adversus Judaeos*. « Quidam nihilominus viri docti persuasionem habentes, pergit Ceillierio, quod S. Hippolytus tractatum integrum adversus Judaeos elaborarit, eundem designatum credebant in tabula operum lapidea hisce quatuor Graecis litteris D IOYC, quas ultimas esse vocabuli Ἰουδαίου existi-

cium etiam, pag. 269, allegat ex Theodoro commentarium in psalmum CXVII, juxta nos, et CXIX, juxta Hebraeos; sed ut censent Maurini nostri *Hist. littér. de la France*, tom. I, pag. 374, not. 1, ex male intellectis hujus Patris verbis, quae non hunc Psalmum, sed Canticum canticorum innuunt. Vid. Henric. Vales., not. c. in Euseb. *H. E.* lib. VI, cap. 22, pag. 249.

(45) Alb. Fabric., *Biblioth. Graec.*, tom. cit., pag. 209.

(46) Le Moynes, *Var. sac.*, tom. II, pag. 977.

(47) Fabric., tom. I Opp. Hippolyt., pag. 267; Galland., *Biblioth. PP.* tom. II, pag. 486.

(48) Remy Ceillier, tom. II *Hist. génér. des auteurs*, pag. 322.

(49) Fabric., Opp. S. Hippolyt. tom. II, pag. 2 et seq.

ant. ut adeo inde laudata in tabula legendum sit Ἀπόδειξις πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, seu κατὰ τοὺς Ἰουδαίους, *Demonstratio adversus Judæos*. Verum hæc conjectura omni fundamento destituitur. Atque satius propterea est ingenue fateri ignorantiam quoad relationem quatuor harum litterarum, quam in re adeo obscura divinari velle. Hæcenus cl. Remigius Ceillierius.

§ V. *Commentarius in VII Psalmos pœnitentiales non est S. Hippolyti.*

Præter hunc *Commentarium in omnes Psalmos*, doctissimus Josephus Scaliger eidem sancto nostro Hippolyto sigillatim ascribit insuper *Commentarium in septem Psalmos pœnitentiales* (50). Verum quoniam doctissimus vir duntaxat nititur interpretationi longius accessitæ duarum syllabarum vocabulorum IOYC et NIAC in tabula Græca, illius opinione stare non possumus. Cum et ipse Scaliger bene agnovit lectionem suam μεταβολας, pœnitentiæ, admodum coactam esse, nullo modo autem vulgarem; hinc etiam insinuat sculptorem, et de commisso errore arguit, quando posuit NIAC pro NOIAC. Accedit quod nulla omnino adsit verisimilitudo, quemadmodum sapienter animadvertit cl. le Moynius (51) quod, cum tabula Græca satis perspicue linea tertia in Psalmos designet, linea prima aliud opus in Psalmos eadem tabula indicet. Nam postea additur (verba sunt cl. le Moynii), quod S. Hippolytus scripserit in Psalmos; quod satis innuit, IOYC NIAC non esse reliquias vocum ψαλμῶν μεταβολας. Secus bis, in brevi laterculo, observaretur Hippolytum scripsisse in Psalmos; primo in Psalmos pœnitentiales, deinde in omnes Psalmos; quod a nullo veterum, qui de Hippolyto mentionem fecerunt, fuit unquam observatum. Sed quod omnino evertit conjecturam Scaligeri, est, quod tempore S. Hippolyti nulla adhuc erat mentio Psalmorum pœnitentialium (52). Adeo ut non potuerit peculiarem parare commentarium in Psalmos istos peculiariæ, qui hodie pœnitentiales vocantur, et apud veteres nulla prorsus ψαλμῶν τῆς μεταβολας memoria. Hæc cl. le Moine.

§ VI. *Commentarius S. Hippolyti in Cantica.*

Eusebius et Hieronymus inter opera S. Hippolyti adhuc recensent (55) *Commentarium in Cantica canticorum*, quem Theodoretus (54) etiam allegat in dialogo qui *Eranistes* inscribitur. Hic commentarius sæculo VII adhucdum habebatur; siquidem Anastasius Sinaita (55) illum legerat. Idem Anasta-

sus locum satis considerabilem ex eo nobis conservavit (56); quem Græce ac Latine Fabricius et Gallandius inter S. Hippolyti opera referunt (57). Hoc fragmento S. Pater librum Sapientiæ a Salomone perscriptum agnoscit, quemadmodum Proverbia, Ecclesiasten et Cantica canticorum. At etiam Salomonem, dicendo Canticum canticorum, significare voluisse se id, quod continebatur ter mille odis seu canticis, hoc uno comprehendisse. Hac quoque occasione dum S. Hippolytus explicare aggreditur, quod Scriptura refert de selectu scriptorum omnium Salomonis ab amicis Ezechiæ regis factis, testatur illos sapientes viros ea duntaxat scriptis Salomonis selegisse, quæ ad ædificationem Ecclesiæ servirent. Libros vero Salomonis Parabolarum et Canticorum, in quibus scripserat de plantarum et omnis generis animalium natura terrestrium, volatilium, natatilium, et de morbis sanandis, Ezechias abolevit, seu penitus suppressit, quod populus crudus et parum instructus exinde petere posset medelas morborum, eorumque sanationem a Deo petere negligeret. Eadem referunt Suidas in Ἐξελτας, Syncellus et alii verisimiliter ex sancto nostro Hippolyto deprompta.

§ VII. *Commentarii S. Hippolyti in Proverbia, Ecclesiasten.*

Divus Hieronymus asseverat quoque se vidisse *Commentarium sancti nostri in Proverbia Salomonis* (58). Idem confirmat etiam Suidas (59). Albertus Fabricius ex Catena Græcorum Patrum quinque loca Latina hujus Commentarii editioni Operum D. Hippolyti inseruit, quemadmodum et cl. Gallandius (60). In his exponitur titulus libri Proverbiorum, et undecimus seu duodecimus versus capituli I. Præterea notatu adhuc dignius fragmentum hujus Commentarii idem cl. editor Albertus Fabricius subjecit, quod Græce descripsit e codice Taurinensi 82, excerpta varia veterum scriptorum complectente V. C. Matthæus Pfaffus. In hoc sanctus Hippolytus capituli IX Proverbiorum hæc verba versus I: *Sapientia ædificavit sibi domum*, egregie illustrat.

Meminit Hieronymus et ex eo Honorius *Commentarii in Ecclesiasten*, cujus fragmenta in bibliotheca Bodleiana dicuntur existere in Ecclesiastæ II, 24, quemadmodum et illud Proverbiorum IX: *Sapientia ædificavit sibi domum*. Fertur etiam (61), quod in bibliotheca Vindobonensi augustissimi imperatoris asservetur msc. complectens S. Hippolyti commentarios in libros Salomonis.

(50) Scalig., lib. VII *De emendat. tempor.*, et apud Fabric. inter Hippolyt. opp. tom. I, pag. 79 et 80.

(51) Le Moine, *Var. sacr.*, tom. II, pag. 970.

(52) Possidius in *Vita S. Augustini*, cap. 31, mentionem facit Psalmorum pœnitentialium, et fortasse hoc primum et antiquissimum eorumdem vestigium est, quod sane ultra sæculum V non ascendit.

(53) Εἰς τὸ ἄσμα. Euseb., *H. E.* lib. VI, cap. 22; S. Hieron. in *Catalog.* p. 61.

(54) Theodoret. dialog. 2, hunc librum Hippolyti

ita citat: Εἰς τὴν ὥδην τὴν μεγάλην, pag. 88.

(55) Anastas. Sinaita, quæst. 41, pag. 354.

(56) Idem ibid.

(57) Fabric., tom. I Opp. pag. 270; Galland., *Biblioth. PP.* tom. II, pag. 489.

(58) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(59) Suidas I, pag. 144.

(60) Fabr., tom. I Opp. Hippol., pag. 282; Galland. l. c. pag. 488.

(61) Canis., B. T. I, pag. 9.

§ VIII. *Commentarii in Isaiam et Ezechielem.*

In Isaiam scripsisse Hippolytus martyr traditur ab Hieronymo (62) et Nicephoro (63), ut Græcum Hieronymi interpretem et recentiores, qui ejus *catalogum* exscribunt, Latinos, Honorium, Freulfum, aliosque juniores omittam. Ex hoc in Isaiam sive in selecta Isaia loca commentario deprompta esse puto, inquit cl. Fabricius (64), quæ de gradibus in horologio Hiskia (65), sive Ezechia ex Hippolyto refert Michael Glycas pag. 194 *Annalium*. In codice mss. Græco 195 bibliothecæ Coislinianæ (quæ olim Seguieriana), teste clariss. Montfauconio, p. 245, exstat Hippolyti, qui ibi, ut solemne est Græcis scriptoribus, episcopus Romæ appellatur, fragmentum *de Ezechia*, quod incipit: "Ἐτι μαχαρισθέντος τοῦ Ἐζεχίου, ægrotante *Ezechia*, atque *Contra futurum*. Albertus Fabricius tomo II *Operum S. Hippolyti* hoc Græce ac Latine inseruit pag. 81, et Gallandius tomo II *Bibliothecæ PP.*, pag. 489. Idem prorsus est cum eo, quod a Glyca refertur. Agitur autem hoc in commentario de miraculosa Ezechia regis sanatione, et de retrogradatione solis in horologio Achaz relata abs Isaia capite xxxviii, v. 5. Vocat Isaiam prophetam angelum, docet quod non solum sol, sed luna etiam retrocesserit, in signum proximæ regis sanationis; atque quod dies ista fuerit horarum 32. Subjungit adhuc, quod Marodachus Chaldaus Babyloniorum rex, qui astrologicam artem optime callebat astrorumque cursum accurate dimetiebatur, hoc prodigio primum percussus, causa postmodum cognita, epistolam et dona ad Ezechiam miserit. Sancti Hippolyti ex sermone in exordium Isaia quædam Theodoretus etiam allegat (66). Scripsisse Hippolytus in Jeremiam a nemine veterum, quod sciam, traditur. Nam quæ ejus referuntur in *Catena Patrum Græcorum ad Jeremiam* cap. xvii, 11, petita sunt ex libro *De Antichristo*, cap. 55.

Eusebius loquitur de *Commentario S. Hippolyti in Ezechielis* (67) quædam capita. Georgius Syncellus refert eandem rem, sed dissimili aliquantulum ratione. Dicit enim Hippolytum commentatum fuisse in multa prophetarum loca, sed sigillatim in Ezechielem ac Danielem (68). Mirum quod in *Catena Græcorum Patrum in Ezechielem*, ex qua excerpta dedit Villalpandus, nulla Hippolyti occurrat mentio. Sed magis adhuc mirandum, quod viri eruditi, qui exstare dicunt in bibliotheca Bodleiana sancti Hip-

A polyti *De dimensione templi Salomonis commentarium* (69), eundem hucusque in publicam lucem emittere neglexerint. Sigillatus Hippolytus in exponendo Daniele laboravit. S. Hieronymus (70) ejus *Commentarium in Danielem* generatim notat. Photius qui eundem commentarium legerat, singula ejus capita expendit atque dicit (71): *Etsi interpretationem Danielis S. Hippolytus ad verbum non explicet, sententiam tamen, ut ita dicam, non prætercurrit. Multa porro, pergit Photius, veteri more, non ut postea fuere accuratius excussa, persequitur. Quanquam eorum posci rationem æquum non est. Neque enim sus ab iis, qui fundamentum rei alicujus considerata posuerint, rationem repetere eorum, quæ præteriere, sed fovere potius conatus ipsi, quantumcumque in rerum contemplandarum comprehensione processerint. Vitio tamen eidem vertendum putat, quod finem mundi determinare ausus fuerit hoc in tractatu. Persequitur enim Photius: Antichristi vero adventum, cui etiam aspectabilis hujus mundi consummatio jungitur, cum ne discipulis quidem rogantibus, manifestaverit Salvator, ab Hippolyto deinde ad quingentos a Christo annos adduci ac circumscribi, quasi a prima mundi constitutione sex millibus uniorum tum exactis, ejus dissolutio instaret, hoc calidioris quidem, quam decebat, animi est, atque asseveratio hæc humanam ignorantiam potius quam cælestem inspirationem arguit.*

Idem Photius testatur alibi, quod commentarii Theodreti in Danielem licet multis antecellant quidem Hippolyti expositionem, et in pluribus disconvenient, in quibusdam tamen conspirant (72). Sanctus Hieronymus in Danielem scribens, refert sensa S. Hippolyti de septuaginta hebdomadibus Danielis, sed ea reprobat, utpote cum chronologia et historia Persarum ac Macedoniorum irreconciliabilia. En illius verba (73): *Hippolytus de septuaginta eisdem hebdomadibus opinatus est ita. Septem hebdomades ante reditum populi supputat, et sexaginta duas post reditum, usque ad nativitatem Christi: quorum tempora omnino non congruunt, siquidem regni Persarum ducenti et triginta supputantur anni, et Macedonum trecenti, et post illos usque ad nativitatem Domini anni triginta; hoc est, ab initio Cyri regis Persarum usque ad adventum Salvatoris anni quingenti sexaginta. Novissimam quoque hebdomadem ponit in consummatione mundi, quam dividit in Eliæ tempora et Antichristi, ut tribus et semis annis ultimæ hebdomadis Dei notitia confirmetur, de qua di-*

(62) Hieronym., in *Catalog.* cap. 61.(63) Nicephor., *H. E.* lib. iv, c. 31.(64) Fabric., tom. I *Opp. Hippol.*, pag. 271.

(65) Isa. xxxviii.

(66) Theodoretus, dial. 4, pag. 56, in ἀτρέπτω.

(67) Εἰς μέρος τοῦ Ἐζεχίηλ, in capita quædam Ezechielis. Euseb., *H. E.* lib. vi, cap. 26. Sic et Nicephorus *H. E.* lib. iv, cap. 31.(68) Εἰς πολλά τε τῶν προφητῶν, μάλιστα Ἐζεχίηλ, καὶ Δανιὴλ τῶν μεγάλων, ε in multa prophetarum majorum, Ezechielis maxime et Danielis. Syncell., pag. 358 *Chronograph*(69) Fabric. *Opp. S. Hippolyti.* tom. I, pag. 271; et *Bibl. Græc.* tom. V, pag. 210.(70) Hieronym., *Catalog.* cap. 61.

(71) Phot., cod. cccii.

(72) Lecta est Theodreti episcopi Cyri expositio Danielis. Longe doctus hic vir non Hippolyto modo, verum et aliis multis antecellit propheticorum verborum elocutione et explanatione... igitur in aliquibus quidem ille in hac divini Danielis expositione cum Hippolyto martyre convenit, sed plura, in quibus dissentit. Photius, cod. cccii.

(73) Hieronym. in cap. ix Danielis.

ctum est (*Dan.* ix, 27) : Confirmabit pactum multas hebdomade una; et tribus aliis annis sub Antichristo deficiet hostia et sacrificium; adveniente autem Christo et iniquum spiritu oris sui interficiente, usque ad consummationem et finem perseveret desolatio. Et rerera videtur S. Hippolytus coarctare tempus, quod a primo anno Cyri, et a reditu ex captivitate usque ad Nativitatem dilapsum est, et finem prophetiæ a residua prædictione nimis sejungere. Exorditur enim supputationem suam septuaginta hebdomadam a quinquagesimo anno ante finem captivitatis; et ex iis computat sexaginta duas post reditum Jæzorum in patriam suam, usque ad nativitatem Jesu Christi, atque absolutionem seu expletionem rejci immediate ante mundi consummationem. (Ecumenius proemio in Apocalypsin laudat etiam expositionem Hippolyti in Daniele (74). In Catena Patrum Græcorum in Psalmos et cantica sacræ Scripturæ (75) reperitur fragmentum S. Hippolyti in canticum trium puerorum Hebræorum in camino ignis, quod canticum constituit partem capituli xxx Danielis. De eodem capite refert Eustratius, presbyter Constantinopolitanus sæculi vii, breve fragmentum (76) in alium locum ejusdem cantici trium puerorum, simulque testatur, quod illud ex oratione secunda, seu tractatu S. Hippolyti in Danielem deprompserit. Post Fabricium Gallandius (77) quoque aliud fragmentum nostri sancti in eundem prophetam ex Anastasio Sinaita (78) adducit. Verum cum idem locus S. Hippolyti iisdem verbis in tractatu suo in Antichristum numeris 26 et 43 legatur, merito hinc ambigitur, ex quonam horum operum Anastasius Sinaita illum deprompserit.

Paulo superius de exiguo tractatu S. Hippolyti in historiam Susannæ, qui forte pars fuerit magni operis seu *Commentarii in Danielem*, disseruimus. Hic solummodo addimus testari Hebed Jesu num. 16 *Catalogi* (79), apud Chaldæos quoque ferri Hippolyti expositionem in Danielem minorem et Susannam. Post exiguum hunc commentarium in *Bibliotheca Patrum* sequitur fragmentum Latinum (80) alterius cujusdam Hippolyti Operis, cujus titulus est: *Sanctissimi Romæ episcopi*. Fabricius et Gallandius Græce ac Latine hoc fragmentum ediderunt (81). Est autem hoc exordium seu præludium D

A cujusdam auctoris, qui de tempore captivitatis Babylonice promisit scribere atque simul in prophetam Danielem commentari. Atque hæc omnia optime congruunt Hippolyto. Sapientissimus etiam Tillemontius (82) judicat hoc fragmentum satis conforme esse censuræ, quam Photius de commentario nostri sancti in Danielem nobis reliquit. Dupinius vero econtrario censet neque hoc fragmentum, neque expositionem brevem historiæ de Susanna convenire ætati et characteri divi Hippolyti (83). Verum quicumque laborem in se vult suscipere comparandi hoc ultimum fragmentum cum alio paulo longiori super Isaacum et Rebecam a D. Hieronymo (84) relato, certe omnimodam et ingenii et styli reprehendet conformitatem.

B Doctissimus Joannes Mabillonius in *Itinere Italico*, pag. 94, refert in bibliotheca Chigiana Romæ exstare Græcum codicem insignem, ab annis minimum octingentis scriptum, continentem quatuor prophetas majores, item brevis commentarium in somnium Nabuchodonosoris, a S. Hippolyto martyre et episcopo Romæ compositum, qui ideo vocatur Romæ episcopus, eo quod Romæ episcopus gentium ordinatus, et postea Portuensi Ecclesiæ præfectus fuerit. In hac explicatione plura occurrunt, quæ de eadem visione in tractatu S. Hippolyti *De Antichristo* habentur, ex quo excerpta esse videntur; quædam tamen specialia occurrunt, quæ in citato tractatu non leguntur. Interpretatio hæc ex Chigiano codice Romæ anno 1772, et deinde Gottingæ anno 1774, edita fuit Græce ac Latine cum *Daniele secundum Septuaginta*. Georgius Syncellus allegat in super locum quemdam S. Hippolyti in eundem prophetam Danielem, verum indeterminate tantum (85).

C S. Hieronymus adhuc commentarium in Zachariam S. Hippolyto ascribit (86); sed nihil ex eo nobis conservavit. Scribens autem doctor maximus in Zachariam, eaque occasione de hoc commentario atque aliis Origenis et Didymi loquens, observat hos omnes plus operæ impendisse sensui allegorico eruendo, quam litterali ac historico (87). Hæc fuerunt opera D. Hippolyti pro illustrando Veteri Testamento adornata.

(74) Ecumen. in *Biblioth. Coistin.* a cl. Montuconio edita pag. 278.

(75) Tom. III edit. Corderianæ, pag. 951, ad v. 87, et apud Fabric. tom. I *Opp. S. Hippol.*, pag. 280, et apud Galland., tom. II *Bibl. PP.*, pag. 490.

(76) Eustrat., cap. 19 advers. Psychopannychitas. Ex Leone Allatio de utriusque Ecclesiæ Occidentalis atque Orientalis perpetua in dogmate de purgatorio consensione, pag. 492. Fabric., tom. II *Opp. Hippol.*, pag. 52.

(77) Fabric. *Opp. S. Hippol.* tom. I, pag. 272; Galland. l. c. pag. 490.

(78) Anastas. Sinait., quæst. 48, pag. 327.

(79) Fabric. *Biblioth. Græc.*, vol. V, pag. 206.

(80) *Biblioth. Patr.* Lugdun., tom. XXVII.

(81) Fabr. tom. I *Opp. Hippolyt.*, pag. 278; Galland. l. c., pag. 446.

(82) Tillemont, *Mémoires*, tom. III, pag. 108.

(83) Dupin., *Biblioth. auctor.*, tom. I, pag. 177 edit. Latin. Colon.

(84) Hieronym., *Epist. critic.*, pag. 569 edit. Benedictin. Paris.

(85) Georg. Syncell., pag. 218, et apud Fabric. *Opp. Hippolyt.*, tom. I, pag. 272.

(86) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(87) Scripsit in hunc prophetam (Zachariam) Origenes duo volumina usque ad tertiam partem libri a principio. Hippolytus quoque edidit commentarios, et Didymus quinque explanationum libros, me rogante, dictavit, quos cum aliis tribus in Osee et mihi προσεφώνησεν. Sed tota illorum ἐξήγησις allegorica fuit, et historiæ vix pauca tetigerunt. Hieronym., Præfat. in suos ad Zachar. *Comment.* et in *Catalog.*, cap. 61

§ IX. *Commentarii S. Hippolyti in N. T., sc. S. Matthæum, Lucam, etc.*

Quantum ad scripta ejus in Novum Testamentum, Eusebius ne unum quidem memorat; sanctus vero Hieronymus de solo illius in *Apocalypsin Commentario* mentionem facit, dum in tractatu *De viris illustribus* opera S. Hippolyti recenset (88). Sed verisimile est, quod S. Hieronymus illo tempore ea S. Hippolyti scripta in S. Matthæum nondum viderit, de quibus in opere posteriori (89) mentionem fecit. Theodoretus citat etiam tractatus seu sermones S. Hippolyti *De distributione talentorum* et *De duobus latronibus* (90). Hinc verisimile putant viri docti (91) sanctum nostrum in quasdam saltem partes Evangelii S. Matthæi, atque sine dubio in quædam loca Evangelii S. Lucæ, in quo historia de duobus latronibus uberius enarratur, commentarios exarasse. Quanquam autem hic terminus, λόγους, posset denotare apud Theodoretum homilias, nihilominus tamen D. Hieronymus inter commentarios in S. Scripturam recenset aliquem horum λόγων seu sermonum a Theodoro citatorum (92). In *Catena Patrum Græcorum super Lucam* reperitur etiam aliquis S. Hippolyti locus (93).

§ X. *Commentarii S. Hippolyti in Joannis Evangelium et Apocalypsin.*

In tabula Græca sæpe jam laudata cum *Cyclo paschali* effossa perspicue notatur, quod S. Hippolytus scripserit in Evangelium secundum S. Joannem et in Apocalypsin: Ὑπὲρ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου καὶ Ἀποκαλύψεως. Idipsum confirmat S. Hieronymus quantum ad Apocalypsin (94). Notum est omnibus, qualis quantaque de istis libris agitata fuerit controversia exeunte sæculo secundo et ineunte tertio, non tantum propter Cerinthum, sed cum Artemon et sibi similes divinitatem Jesu Christi negarent, et arma quibus orthodoxi illam asserebant, illis eripere conarentur, primo Evangelium Joannis et illius Apocalypsin profani invaserunt, et cum variis locis ex Evangelio et Apocalypsi petitis ad λόγους divinitatem confirmandam non possent respondere, et verba evangelistæ et apostoli ita stringere animadverterent, ut nulla arte nullisque interpretationibus pravis vis illorum posset declinari; non aliter sibi, et pravitati suæ hæ-

A reseos consultum iri existimaverunt, quam negando auctoritatem, et Evangelii, et Apocalypseos, et Epistolarum D. Joannis. Quod tanta cum inverecundia fecerunt isti hæretici, et tanto cum divinitatis λόγους odio, ut quamplurimi inter orthodoxos existerint, qui vindicias læsæ divinitatis Christi alacriter paraverint, et Evangelium, Epistolas, Apocalypsin Joanni evangelistæ asseruerint, inter quos eminuerunt S. Justinus martyr, S. Irenæus, Theophilus Antiochenus, Clemens Alexandrinus, S. Melito Sardensis, et S. Hippolytus. Hæc cl. le Moynius (95), qui deinde concludit, quod ideo dicatur hic (sc. Hippolytus) scripsisse in Evangelium et Apocalypsin, ut ista opera esse ejusdem auctoris persuaderet et confirmaret. Verum quicumque prætere tendere vellet, ut sapienter observat Basnagius (96), hoc ex motivo sanctum Hippolytum nostrum operam impendisse ad scribendum super hunc librum, is revera divinaretur. Scaliger nihilominus videtur hujus sententiæ fuisse (97), dum scribit opus sancti Hippolyti in Apocalypsin nihil aliud fuisse quam apologiam pro illius auctoritate defendenda contra Alogos. Hebed Jesu (98) sane testatur, quemadmodum Basnagius (99) et Fabricius (1) referunt, quod Chaldæi ostendant *Apologiam* S. Hippolyti pro Apocalypsi et Evangelio sancti Joannis. Sed quæ, amabo! fides habenda testimonio rabbin? In bibliotheca Bodleiana inter libros Huntingtonianos exstat Arabicæ exploratio Apocalypseos ex Severo, Hippolyto et aliis, quam Latine versam præstantissimo viro Joanni Gagnierio fortasse debebunt eruditi, scribit cl. Fabricius (2). Sed quantum ego scio, lucem publicam nondum vidit. Cæterum per commentarios in Apocalypsin, Sixto Senensi etiam memoratos, Rivetus (3) intelligit librum de Antichristo. Fabricius imprimi curavit fragmentum haud exiguum, in quo sanctus Hippolytus exponit hæc Proverbiorum cap. ix verba: *Sapientia ædificavit sibi domum*; sibi que persuasit, in Joannis Evangelistæ locum quemdam hæc ab Hippolyto potius scripta esse, quam in Proverbiorum loca, licet et in hæc etiam commentatus fuerit (4). In tabula operum S. Hippolyti legitur insuper Hippolytum nostrum Odas et Carmina scripsisse in omnes S. Scripturæ libros (5).

(88) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(89) « Legisse me fateor ante annos plurimos in Matthæum... Hippolyti martyris opuscula... e quibus etiamsi pauca carperem, dignum aliquid memoria scriberetur. » Hieronym., *Præfat.* in *Matth.*

(90) Theodor., *dialog.* 2, pag. 2 et 79, et *dialog.* 3, pag. 156. Vide Fabr. tom. I *Opp. Hippol.*, pag. 281, et Galland. tom. II *Biblioth. PP.*, pag. 498.

(91) *Hist. littér. de la France*, tom. I, pag. 379.

(92) « Hippolytus... scripsit nonnullos in Scripturas commentarios, e quibus hos reperi: in Hexæmeron... in Isaiam, xxxiii. » Hieronym., *De vir. illustr.*, cap. 61. Et Theodoretus in *dialog.* 1, pag. 36, ait: « Sancti Hippolyti ex sermone in exordium Isaiæ. »

(93) *Catena Patr. Corderianæ ad Lucæ* u, 45,

pag. 33.

(94) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(95) Le Moyne, *Var. suc.*, pag. 1010 et seq., tom. II.

(96) Canis., *Lect. antiq.*, tom. I, pag. 7.

(97) Scaliger., *ibid.*, pag. 14, et apud Fabric. tom. I, pag. 82.

(98) Hebed Jesu in *Catalog librorum Chaldæor.*

(99) Basnage apud Canis. *Lect. antiq.*, tom. I, pag. 14.

(1) Fabric., *Hippol. Opp.* tom. I, pag. 280.

(2) *Idem ibid.*

(3) Rivet., *Critic.* S. lib. II, 11.

(4) Fabric., tom. I *Opp. Hippolyt.*, pag. 282.

(5) Ὅσα ἐς πάσας τὰς Γραφάς. Ita Scaliger legit. Edmund. Bernardus omittit vocabulum Ὅσα, et legit εἰς ἀπάσας τὰς Γραφάς, vel εἰς Ἀσκήλ καὶ

ARTICULUS II.

DE ALIIS FRAGMENTIS ET OPERIBUS DEPERDITIS
S. HIPPOLYTI.§ I. *Alia duo opuscula S. Hippolyti de Pascha.*

Præter *Cyclus paschalem*, de quo paulo superius disseruimus, Eusebius et S. Hieronymus (6) alia etiam duo opuscula sancto Hippolyto de eadem materia ascribunt. Quemadmodum hi scriptores illa ab invicem palam distinguunt, ita et nos post eos distinguere debemus. In primo horum operum sanctus Hippolytus adornat chronologiam, quam ad primum esse imperii Alexandri Severi annum deducit, id est usque ad annum 222 æræ Christianæ. Juxta Eusebium constituit in eo describere (7) temporum seriem, habito tamen semper respectu ad Pascha pro inveniendi nimirum determinato tempore, quo illud celebrandum esset. Atque propterea in eodem opere proposuit cyclus sexdecim annorum. Hæc forte *Chronologia* illud scriptum est, quod in tabula Græca his terminis notatur: Ἀπόδειξις γένου τοῦ Πάσχα, *Demonstratio temporum Paschæ.*

Sapientissimus Tillemontius (8) hanc *Chronologiam* ab alio scripto de eadem materia distinguens, cui et indidit nomen *Chronici*, inquit quod sanctus Hippolytus designet hoc in opere Paschata juxta regulas cycli sui; subdit quoque quod sanctus noster posuerit ad finem tabulam dierum, quibus credebat imposterum agendum esse Pascha, perdurante definito annorum numero. Hoc ipsum forte S. Hieronymus (9) sequentibus indigitare voluit verbis: *Rationem Paschæ temporumque canonem scripsit* (sc. Hippolytus); hoc itaque opus integrum verosimiliter complectebatur opus de Pascha.

Postquam Eusebius et sanctus Hieronymus de labore S. Hippolyti in adornando calculo temporum relate ad Pascha locuti fuere, atque plurimum aliorum operum sancti nostri titulos retulerunt, observant adhuc aliud ejusdem scriptum de Pascha; an vero hoc idem sit cum *Chronico*, quod Tillemontius a *Chronologia* distinguit? vel potius tractatus aliquis moralis de Paschate? Historia nihil nobis peculiare de hoc subministrante, determinari nequit. Hoc solummodo scimus, quod con-

τάς τὰς Γραφάς. Thomas Galeus vero ὡδὰς amplexatur, intelligitque et ipse cum Scaligero odas et carmina in omnes S. Scripture libros, qualia nunc exstant Græce præcipue in Evangelia, et Epistolas, et Psalmos. Le Moynius putat legendum esse εἰς πάσας τὰς ἀπέριστας, et contra omnes hæreses. Sed, judice Caveo, ita ratione quilibet et quolibet nullo negotio exsculpi, et quadrata rotandis permutari facillime queunt.

(6) Eodem tempore et Hippolytus inter plurima alia ingenii sui monumenta, librum *De Pascha* composuit, in quo temporum seriem describens et canonem quemdam paschalem per sexdecim annorum circulum exhibens, anno primo imperatoris Alexandri computationem temporum circumscribit. Ex reliquis autem illius scriptis hæc sunt..... de Pascha. Euseb. *H. E.* lib. vi, cap. 22; Hieronymus, *De script. eccles.*, in *Catalog.*, cap. 61.

(7) Euseb. l. c.

A cilium in Laterano anno 649 celebratum allegat quemdam locum homiliæ sancti Hippolyti in Dominicam Paschæ (10).

§ II. *De resurrectione, S. Hippolyti tractatus.*

Sanctus Hieronymus (11) enumerationem scriptorum S. Hippolyti instituens, eidem ascribit librum *De resurrectione*. Hoc opusculum in tabula Græca notatum reperitur hoc sub titulo, unde uberius notitia hauriri potest: Ἐπὶ Ἰ̅Υ̅ καὶ σαρκὸς ἀναστάσεως, *De Deo et carnis resurrectione*. Fabricius (12) et Gallandius referunt fragmentum sancti Hippolyti de hac materia, quod ex Anastasio Sinaita desumpserunt, qui illud sub hoc titulo allegavit: *De resurrectione et incorruptione* (13). Hunc tractatum *De Deo et carnis resurrectione* contra Berrillum et Arabas compositum primo crediderat cl. le Moynius (14), ea admodum incerta inductus opinione, quod sanctus noster episcopus in Arabia episcopatum gesserit, ibique diu vixerit. Sed paulo infra (15) mutata sententia, censuit per tractatum Hippolyti Ἐπὶ Θεοῦ καὶ ἀναστάσεως σαρκὸς, intelligendum esse illius opus ἐπὶ Μαρκίωνα, contra *Marcionem*. Scaliger contra opinatur per hoc opus indigitari librum *De duabus naturis Christi*, quem ab Hippolyto conscriptum fuisse auctor est Theodoretus (16). Verum haud satis perspicimus, quanam cognatione opinio Scaligeri et titulus hujus operis, de quo agimus, contineantur. Potius verosimile nobis videtur cl. Basnagium laudatum opus cum alio de incarnatione confudisse.

§ III. *Tractatus contra omnes hæreses.*

Testantur Eusebius (17) atque Hieronymus (18) scripsisse S. Hippolytum tractatum *contra omnes hæreses*, hoc est sine dubio, ut observant Maurini nostri (19), contra omnes hæreses quæ ex Orco prodierunt a tempore S. Irenæi usque ad suam ætatem. A multis aliis antiquis auctoribus (20) hoc opus sub nomine S. Hippolyti citatum reperitur, Photique ætate adhuc quoque exstabat, qui istud legisse comperitur. De illo enim pro more suo iudicium suum tulit his verbis (21): *Lectus est Hippolyti libellus, qui Irenæi discipulus fuit. Est hoc volumen adversus hæreses duas et triginta, faciens initium a Dositheanis, et in Noeto ac Noetianis de-*

(8) Tillemont, *Mémoir.*, tom. III, pag. 105.

(9) Hieronym., l. c.

(10) Fabric., *Opp. Hippolyt.* tom. I, pag. 281.

(11) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(12) Fabric., l. c., pag. 244; Galland., l. c. pag. 495.

(13) Anastas. Sinaita, in *Hodego*, pag. 33b.

(14) Le Moynie, *Var. sacra*, tom. II, pag. 1112.

(15) Idem ibid., pag. 1115.

(16) Scaliger apud Fabric. tom. I, pag. 88.

(17) Euseb., *H. E.* lib. v, cap. 22.

(18) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61.

(19) *Histoire littéraire de la France*, tom. I, pag. 385.

(20) Βιωφέλεστατον σύνταγμα appellat Nicephorus *H. E.* lib. iv, c. 31. Vid. Tillemont, *Mémoires*, tom. III, pag. 107, et Fabric. Hippol. tom. I, pag. 225 et 225.

(21) Phot., cod. cxxi *Biblioth.*

siaens. Harum aut confutationem se suscepisse ex sermonibus Irenæi, quorum compendium hoc se libro complexum refert. Dictio perspicua et concinna, nec abundans, licet atticismi rationes non adeo curat. Habet et tum alia minus accurata, tum quod Paulum Epistolæ ad Hebræos auctorem esse negat. Nullus quoque ambigendi locus est, quin Memoria hæresum S. Hippolyti, ex qua Gelasius papa duo loca seu fragmenta (22) refert, idem sit opusculum cum tractatu contra omnes hæreses. Cæterum de hoc tractatu hodie nihil amplius exstat præter duo hæc fragmenta. Sed in Bibliotheca Patrum (23) occurrit aliquod scriptum sub nomine S. Hippolyti hoc cum titulo : Homilia de Deo trino et uno, et de mysterio incarnationis contra hæresin Noeti. Viris doctis, qui majori acribia hoc scriptum examina- runt (24), omnino persuasum est, quod illud pro fragmento longioris operis, et pro extrema parte tractatus Hippolytei adversus hæreses habendum sit. Neque obstat, inquit cl. Fabricius (25), quod fideles quandoque auctor alloquitur, ut in homiliis fieri solet; nam hoc etiam in scriptis facere veteres, et ad lectores respicere, tralatitium. Chronicon Alexandrinum (26), quod vulgo Paschale vocant, citat aliquem locum ex S. Hippolyti opere contra omnes hæreses, in quo asserit Christum postremo vitæ suæ anno Pascha legale non celebrasse. Idem Chronicon refert etiam alium hujus S. episcopi ac martyris locum e primo suo libro De Paschate, quo ostenderet Christum in pervigilio mortis suæ agnum paschalem non comedisse. Utrumque habes apud Fabricium et Gallandium (27).

Verisimile sane est, quod S. Hippolytus in hac generali refutatione hæresum, falsa Valentiniano- rum dogmata admirabili, prout refert Epiphanius (28), quadam facultate refutarit. Huc etiam referimus, quæ Theodoretus (29) et quidam antiquus auctor (Stephanus Gobar) apud Photium allegatus (30) de scriptis sancti Hippolyti contra Nicolaitas et Montanistas (31) tradiderunt. Hebed Jesu in Catalogo librorum Chaldaicorum memorat S. Hippolyti adversus Caium capita, hæreticum

(22) Gelas., tom. VIII *Biblioth. Patr.*, pag. 704; Fabric., *Opp. Hippolyt.*, tom. I, pag. 225.

(23) *Biblioth. Patr.* tom. III, pag. 261-264.

(24) Tillemont, *Mémoir.*, tom. III, pag. 107; Ceillier, *Hist. génér.*, tom. II, pag. 341; Maurini in *Hist. littér. de la France*, tom. I, pag. 384; Fabric., tom. I *Opp. Hippolyt.*, pag. 223-225.

(25) Fabric. l. c. pag. 235.

(26) *Chron. Alexand. pasch.*, edit. Du Cange, pag. 6.

(27) Fabric. l. c., pag. 224 et 43; Galland., *Biblioth. PP.* tom. II, pag. 499.

(28) Epiphau. hæres. 31, num. 33, tom. I, p. 205.

(29) « Contra hos (Nicolaitas) scripsit prædictus Clemens, et Irenæus, et Origenes, et Hippolytus episcopus et martyr. » Theodoret., lib. III *Hæret. fab.*, cap. 4.

(30) « Ad hæc qualem opinionem habuerit Hippolytus et Epiphanius de Nicolao e septem diaconis uno, et quod valide illum condemnent. » Stephan. Gobar apud Photium codice ccxxxii.

scilicet, de quo Irenæus l. I, cap. 35. Necessarium autem nullatenus est, ut statuamus Hippolytum speciales tractatus contra Nicolaitas, Montanistas, Valentinianos ac Caianos scripsisse; sufficit, quod hos omnes in suo generali tractatu contra omnes hæreses refutarit.

§ IV. Hippolyti liber contra Marcionem.

Singillatim etiam adversus Marcionem S. Hippolytum scripsisse testatur Hieronymus, ex quo non satis certum apparet, num librum *De resurrectione* Marcioni opposuerit (32). Ἀντιρρητικὸν πρὸς Μαρκίωνα vocat Nicephorus (33), qui librum *De resurrectione* non memorat, quemadmodum nec Syncellus, pagina 558, testatus Hippolytum πρὸς Μαρκίωνα καὶ τὰς λοιπὰς αἵρέσεις scripsisse. Tillemontio (34) videtur, etiam oppositum Marcioni volumen fuisse, quod scripserat Hippolytus Περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ πῶθεν τὸ κακόν, memoratque Eusebius (35). A Theodoro (36) inter eos, qui ἀριστεὰ καὶ σοφώτατα Marcionem confutarunt, Hippolytus noster quoque celebratur.

Opus Περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πῶθεν τὸ κακόν in Iatereulo notatum, in Florinum presbyterum, æqualem illorum temporum, qui Deum mali auctorem faciebat, scriptum statuit Scaliger, refutatus propterea a cl. le Moynio (37) qui probare conatus est non contra Florinum, sed contra Cerdonianos, Marcionitas, Hermogenianos, et alios, qui varia statuebant principia, et unum auctorem boni, alterum mali admittebant, Hippolytum nostrum exarsse hunc librum. Florinus enim unicum admittebat Deum, et principium; sed illi bonum et malum tribuere non reformidabat (38). Alii vero hæretici varia agnoscebant principia, ut cuilibet sic possent tribuere ea, quæ illi magis congrua et consentanea judicabant: unum bonum, auctorem et fontem omnis boni; alterum justum, rigidum, implacabile, conditorem universi; tertium materiam æternam, vel Deum imperantem materiæ, unde omnia mala in mundum irrepserunt. Cæterum bene observant Maurini nostri (39) has Scaligeri, le Moynii et Tillemontii opiniones conjecturam sphaeram non

(31) « Inter octodecim articulos, quos Stephanus Gobar examinandos sibi proposuit, occurrit et unus, in quo is auctor inquit quænam fuerit S. Hippolyti sententia circa hæresin Montanistarum: *Quid senserit beatus Hippolytus de hæresi Montanistarum.* » Phot. l. c. Unde conjicere licet, Montanistas abs S. Hippolyto impugatos fuisse.

(32) Hieronym. in *Catalog.*, cap. 61; Fabric. tom. I, pag. 224.

(33) Nicephor., *H. E.* lib. IV, cap. 31.

(34) Tillemont, *Mémoir.*, tom. III, pag. 106.

(35) Euseb., *H. E.* lib. VI, cap. 22.

(36) « Plurimi sane contra hanc impietatem (Marcionis) scripsere. Justinus enim... et Hippolytus optime omnes doctissimeque blasphemiam hujus rabiem confutarunt. » Theodoret., lib. I *Hæretic. fabul.*, cap. 25.

(37) Le Moyne, *Varia sacra*, tom. II, pag. 1117 et seq.

(38) Euseb. *H. E.* lib. V, cap. 20.

(39) *Hist. littér. de la France*, tom. I, pag. 386.

excedere, idque duntaxat certum omnino esse, lucubraciones contra Marcionem, et de bono, ac unde malum, pro duobus distinctis operibus haberi debere partim ob diversos titulos, partim etiam ex testimoniis Eusebii ac Hieronymi, atque ipsa tabula Græca suffragante.

Eadem tabula Græca exhibet nobis sequentem operum Hippolyti titulum, Χρονικῶν πρὸς Ἕλληνας καὶ πρὸς Πλάτωνα, ἢ καὶ περὶ τοῦ παντός, *Liber chronicorum contra gentes, et contra Platonem, seu de universo.* De tractatu S. Hippolyti contra Platonem, seu *De universo*, paulo superius articulo 4 cap. 2 disseruimus. Hic solummodo adnotandum, quod doctissimus Scaliger arbitratus fuerit, cum quibusdam aliis (40), dividendum esse hunc titulum et ex eo plura diversa opera esse colligenda. Verum aliis longe verisimilius videtur (41), hunc titulum unum duntaxat S. Hippolyti scriptum designare, in quo sanctus martyr et episcopus noster veri sui morem secutus (42) falso jactatam ethnicorum antiquitatem, Platonisque de mundi æternitate speciosa dogmata refutanda suscepit.

ARTICULUS III.

DE HOMILIIS ET EPISTOLIS S. HIPPOLYTI.

§ I. Homiliæ.

Præter homilia S. Hippolyti in Theophaniam, de qua supra disseruimus, alios etiam sermones sanctus noster composuisse fertur, nimirum sermonem *De resurrectione* (43) et *incorruptione, De theologia*, id est Deitate (44), in Dominicam Paschæ (45), in Elcanam, et Annam matrem Samuelis. Ex duobus brevibus fragmentis hujus sermonis, quæ Theodoretus (46) refert atque conservavit, intelligimus quod sanctus Hippolytus hoc in sermone pro scopo habuerit, ut ostenderet Christum ex

Davide descendisse eodemque tempore simul fuisse regem et sacerdotem, ac Verbum Dei revera incarnatum in utero beatæ Virginis Mariæ. Orationem in illud, *Dominus pascit me*, apud eundem Theodoretum dialogo 1, pag. 36. Paulo superius jam retulimus S. Hippolyti sermones in magnum Canticum (47), in exordium prophetiæ Isaiæ, in Danielem prophetam duas homilias (48), de distributione talentorum, de duobus latronibus. Atque ibidem observavimus, quod hæc homiliæ fortasse pars quædam fuerint Commentariorum hujus sancti Patris in Canticum canticorum (49), in Isaiam et in Evangelium S. Matthæi.

Teste divo Hieronymo (50) sanctus Hippolytus in ecclesia homiliam in laudem Salvatoris nostri Jesu Christi habuit, inter auditores præsentem ipso Origene. *Et προσομιλῶν* (verba sunt divi Hieronymi) *de laude Domini Salvatoris, in qua præsentem Origene se loqui in ecclesia significat.* Sed hodie nihil amplius de hac homilia exstat.

Huc etiam referimus S. Hippolyti Προτροπικὸν πρὸς Σεβήρηναν, *Exhortationem ad Severinam.* Quænam vero sit illa Severina, cui scripsit exhortationem Hippolytus, in diversa abeunt sensa viri eruditi. Scaliger ait (51): *Scripserat epistolam ad quamdam reginam, ut refert Theodoretus. Ego non assero, hanc esse Severinam, quæ illi regina dicitur, sed neque pertendam, si quis ita existimet.* Le Moynius (52) censet, intelligendam esse Severam Augustam Philippi imperatoris conjugem, quam et litteris compellavit Origenes (53), atque propterea legendum esse Προτροπικὸς πρὸς Σεβήραναν, *Protrepticos ad Severam Au.* id est, Augustam, et non Σεβήρηναν, *Severinam.* Ex Theodoro quidem audivimus (54) *ad quamdam reginam* scripsisse Hip-

(40) Scaliger in *Canonem paschalem*, lib. vii *De emendat. tempor.*; Canisius pag. 15 *Lect. antiq.*

(41) *Hist. littér. de la France*, tom. I, pag. 589; le Moine, *Var. sacra*, tom. II, pag. 1078; Canis., *ibid.*

(42) Secutus est sanctus martyr et episcopus exemplum SS. Clementis Alexandrini coætanei, et Cail sui condiscipuli et aliorum, qui similes ediderunt tractatus ad refutandam deorum gentilitiam antiquitatem. Cæterum dubitat cl. Remi Ceillier, num ultima verba, scilicet *ad Græcos*, relationem habeant ad *Chronicon*. In laterculo quidem legitur Χρονικῶν πρὸς Ἕλληνας. De hoc *Chronico* videsis infra, col. 343.

(43) Vide art. 2 hujus capituli.

(44) Exstat hæc homilia in Actis concilii Lateranensis sub Martino I anno 649 celebrati, secretar. 5, pag. 287, tom. VII, edit. Veneto-Labb.; apud Fabric. tom. I *Opp. S. Hippol.*, pag. 235, et apud Gallandium tom. II *Vet. Patr. Biblioth.*, pag. 495.

(45) Itidem in Act. concil. Later. I, l. c., pag. 195, et apud Fabric., loc. cit., pag. 281; Galland., loc. cit.

(46) Theodoret., dialog. 1 cui titulus: Ἄρρητος, *Opp.* tom. IV, pag. 36, et apud eundem dialog. 2 qui Ἀσύγχωτος inscribitur. *Ibid.* pag. 88, et apud Fabric. loc. cit. pag. 266, et apud Galland. l. c. pag. 496.

(47) Vide art. 1 hujus capituli. Tria fragmenta ex sermone S. Hippolyti in magnum Canticum refert Theodoretus dialog. 2, pag. 88, quæ habentur

apud Fabric., l. c., pag. 269; et Galland., loc. c., pag. 497.

(48) Ex secunda oratione in Danielem habetur fragmentum apud Eustratum presbyterum CP. in tractatu adversus eos, qui dicunt animas statim atque e corpore solutæ sunt, non operari, etc., cap. 19.

(49) Quatuor hos tractatus, quos Theodoretus vocat sermones, statuimus inter Commentarios S. Hippolyti, secuti in hoc exemplum S. Hieronymi, qui quosdam ex his abs Theodoro citatos sermones in numero Commentariorum recenset, videlicet Commentarios in Psalmos, in Isaiam, in Canticum canticorum, in S. Matthæum. Interim nihil impedit, ut bene observat cl. Ceillier tom. II *Hist. génér. des auteurs*, pag. 352, quominus S. Hippolytus et homilias et Commentarios in eundem librum, seu in quasdam librorum eorundem partes conferret.

(50) S. Hieronym., *De vir. illustr.*, cap. 61.

(51) Scaliger apud Fabric. *Opp. S. Hippol.* tom. I, p. 87.

(52) Le Moine, *Varia sacra*, tom. II, pag. 87 et seq.

(53) Euseb., *H. E.* lib. vi, cap. 35, ait: « Exstat et Origenis epistola ad Philippum imperatorem, et alia ad Severam Philippi uxorem. »

(54) « Ejusdem Hippolyti ad reginam quamdam epistola. » Theodoret., dialog. 2, pag. 88; dialog. 3, pag. 155.

polytum. Sed nobis, inquit cl. Samuel Basnagius (55), tamen non placet audax illa crisis, quæ, nulla cogente necessitate, veteres mutat inscriptiones. *Severinam*, non *Severam* habet marmor Hippolyti. *Severa* vero, non *Severina*, Philippo uxor fuit. Neque in marmore vestigii est aliquid, quo Augustea dignitate ornatam fuisse *Severinam* colligamus, quod tamen oblivioni datum non fuisset. Incertum etiam, an ad Philippi imperium usque, annos Hippolytus suos extenderit. Addunt insuper Maurini nostri (56), etiamsi Theodoretus citet epistolam, abs Hippolyto ad reginam quamdam perscriptam, ex hoc non sequi, quod per eam epistolam illa intelligenda sit, quæ ad *Severinam* exarata fuit. Sanctus enim episcopus noster ad plures personas, sive reginas, sive alias, exaravit litteras. Siquidem inter ejus scripta, quæ sanctus Alexander Hierosolymitanus episcopus indefessa cura pro locupletanda sua bibliotheca collegerat, mentio fit de litteris S. Hippolyti, tanquam in fasciculum collectis (57). Adde quod nullum argumentum habeatur, ex quo colligi possit sanctum nostrum ultra imperium Severi Alexandri vitam protendisse. Quapropter cl. Caveus (58) ait: *Si Hippolyti ætatem cousque protrahere durius videatur, ad Alexandri Severi sororem, aut ex ejus familia aliquam epistola hæc non male referri potest.* Doctissimus Jacobus Basnagius (59), qui hanc difficultatem uberius explicandam suscepit, longe abfuit ut eam solveret, sed potius auxit, dum statuit ad Zenobiam reginam Palmyræ eam, de qua agimus, direxisse epistolam. Quæ profecto opinio non solum nullo nititur argumento, sed omni etiam verisimilitudine caret. Ut enim probabilitatis speciem haberet, necesse foret ut S. Hippolytus, D. Irenæi anno 202 defuncti discipulus, vitam protraxisset usque ad imperium Aureliani imperatoris, ann. sc. 270, quo nimirum tempore Zenobia regnare cœpit. Quinimo vel supponendum esset, Zenobiam nomen etiam *Severinæ* gessisse, vel omnino rejicienda foret inscriptio, ut falsa, quæ hoc nomine appellat

A eam personam, cui epistola illa perscripta fuit. *Annalium* parens Cæsar Baronius (60) Juliam Marmæam intelligendam esse arbitratur. Hæ virorum doctorum sententiæ circa inscriptionem hujus epistolæ. Cæterum ex hac epistola, quæ pariter ætatem nostram non tulit, duo nobis fragmenta Theodoretus dialogo secundo et tertio asservavit, legenda apud Gallandium (61).

§ II. Epistolæ S. Hippolyti.

Eusebius (62) testatur se multas legisse S. Hippolyti litteras in Bibliotheca ab Alexandro Hierosolymorum episcopo ibidem adornata. Sed præter illam ad *Severinam* in laterculo notatam, et a Theodoretu laudatam, velut ad reginam quamdam perscriptam, de qua paulo ante disseruimus, de reliquis altum apud antiquos scriptores silentium. Fabricius refert (63) aliquem locum epistolæ synodalis Joannis Antiocheni ad Mennam Alexandrinum anno Christi 968 scriptæ, ubi citatur epistola sancti Hippolyti ad sanctum Dionysium Cypriæ episcopum; ex qua Joannes Antiochenus adducit locum ad probandam unicam in Christo naturam post incarnationem. Verum Joannes Antiochenus parvæ ad faciendam fidem auctoritatis est vir; nec desunt argumenta, ex quibus credibile fit, ipsum Joannem hujus epistolæ, atque loci, in quo aperte hæresis Eutychniana continetur, auctorem e-se atque consarcinatorem (64). Nam præterquam quod episcopus Cypriæ nomine Dionysius sæculo sancti Hippolyti nullibi reperitur, doctrina etiam ex hac epistolæ allegata sententiis hujus sancti martyris e diametris opposita invenitur. Hic enim in pluribus operum suorum locis paulo inferius proferendis duas naturas in Jesu Christo post incarnationem diserte agnoscit. Quid quod mala fides Joannis Antiocheni manifeste appareat ex eodem loco, dum allegat quemdam ex S. Athanasii ad imperatorem Jovianum epistola locum, qui tamen nullibi apud Athanasium reperitur (65). Annon hoc factum eundem in aliis SS. antiquorum Patrum locis allegandis, quorum

(55) Samuel Basnage, *Annal. polit. eccles.*, tom. II, pag. 289, ad ann. 222.

(56) *Histoire littéraire de la France*, tom. I, p. 389 et seq.

(57) Euseb., *H. E.* lib. vi, cap. 20.

(58) Cave, *Hist. littérar.*, tom. I, pag. 105.

(59) Jac. Basnage, apud Canis. *Lect. antiq.*, tom. I, pag. 8.

(60) Baron. ad ann. 229, num. 10.

(61) Galland., tom. II *Bibl. PP.*, pag. 499.

(62) Euseb., *H. E.* lib. vi, cap. 20.

(63) Fabric., *S. Hippolyt. Opp.* tom. II, pag. 32.

(64) Ut lectores facilius judicium ferre possint, num loca abs Joanne Antiocheno divo Hippolyto nostro ascripta, huic magno episcopo sint digna, vel potius a sectario hæreseos Eutychnianæ sint fabricata, tria illius loca hic afferre integra operæ pretium esse duximus, « S. Hippolytus Romanus episcopus in tractatu adversus eos qui impugnant incarnationem Verbi Dei ob consubstantialitatem ejus cum Patre: « Virgo, ait, cum peperit corpus, Verbum « quoque peperit, et idcirco est Deipara; Judæi « quoque, cum crucifixerunt corpus, crucifixerunt « Deum Verbum; neque distinctio ulla inter Ver-

« bum et corpus hominis occurrit in divinis Scri- « pturis, sed ipse est natura una, persona una, « suppositum unum, operatio una; Verbum Deus, « Verbum homo, quemadmodum erat. » Item in tractatu de unione corporis Christi et ejus divinitatis proficitur « illum, qui creatus, increatum esse « per unionem; et illum increatum per eandem « unionem creatum fieri, quandoquidem natura « una ex duabus illis integris partibus constat. » Idem quoque in epistola ad Dionysium episcopum Cypri sic ait: « Dum confitentur naturas duas, co- « guntur unum adorare, et alterum non adorant; « in eo qui divinus est baptizantur, in eo qui « homo est non baptizantur. Porro cum in nomine « Christi baptizemur, naturam unam confitemur, « divinitatem impassibilem, et corpus passibile, ut « baptismus noster sit in Deo, et in morte Domini. » Joann. Antiochen., *Epist. synodic. ad Mennam*, apud Euseb. Renaudot., in *Hist. patriarch. Alex.*, pag. 360.

(65) Iterum etiam ex epistola ad Jovianum imperatorem in qua dicit Athanasius: « Unum dicere oportet, et confiteri naturam unam, et personam unam Verbi incarnati, qui homo factus, humanitatem per-

opera deperdita fuere, suspectum reddere debet? A lisdem rationum momentis convicti alia duo loca ab eodem adducta rejicimus. Primus locus ex quodam tractatu, in quo juxta Joannem Antiochenum sanctus Hippolytus eos impugnabat, qui ob consubstantialitatem Verbi divini cum Patre suo, mysterium incarnationis inficiabantur, desumptus est; et secundum ex alio opere deprompsit, quod ille eidem sancto Patri ascripsit hoc sub titulo: *De unione corporis Jesu Christi cum ejus divinitate*. Duo hæc loca haud minus hæresin Eutychianam redolent; libri quoque, unde petita esse supponitur, toti etiam antiquitati omnino ignoti sunt. Notandum præterea, quod ea loca, quæ abs Joanne Antiocheno ex S. Hippolyti nostri epistola ad Dionysium episcopum Cypri afferuntur, Græce exstant in epistola Julio Romano pontifici tributa ad Dionysium Alexandrinum, edita a celeberrimo Muratorio in *Anecdosis Græcis*, pag. 343. Unde cl. Fabricius (66) non sine fundamento arbitratur, in locis, quæ pag. 32 tom. II Opp. Hippolyti Latine ex V. C. Eusebii Renaudotii *Historia patriarcharum Alexandrinorum* exscripsit, pro *Hippolyto Romano* legendum esse *Julius Romanus*.

§ III. *Tractatus S. Hippolyti de jejuniis Sabbati, de communione Eucharistiæ, et de virgine Corinthiaca, etc.*

Hieronymus in epistola ad Lucinium (67) testatur sanctum Hippolytum nostrum *de Sabbato, utram jejunandum sit, et de Eucharistia, an accipienda quotidie*, disertissime scripsisse. In codice mss. Græco 493 bibliothecæ Coislinianæ refertur fragmentum S. Hippolyti *contra fatum* teste Montfauconio pag. 245. Verum utrum sanctus episcopus speciales tractatus circa illa disciplinæ puncta, et de facto composuerit, vel in aliis suis operibus, v. gr., in tractatu *De traditione apostolorum*, hæc dumtaxat perstrinxerit, determinatu admodum diffi-

cile est. Sic etiam antiquitatis monumenta nobis sat luminis non subministrant, ex quo colligere certo liceret, utrum sanctus Hippolytus dedita opera *De numero impari* scripserit, vel pertractando solum aliud argumentum, de illo velut per transennam dissernerit. Utut sit, sanctus Hieronymus nostrum sanctum episcopum et martyrem inter assertores numeri imparis recenset hoc modo: « Nunc enumerandum mihi est, qui ecclesiasticorum de impari numero disputarint, Clemens, Hippolytus, Origenes, Dionysius, Eusebius, Didymus, nostrorumque Tertullianus, Cyprianus, Victorinus Lactantius, Hilarius (68). »

Leontius Byzantinus (69) allegat sub nomine S. Hippolyti tractatum *De benedictionibus Balaam* (70). Verum hic auctor in referendis antiquorum testimoniis adeo infidelis est, ut parum fidei promereatur. Fieri nihilominus potuit, ut sanctus Hippolytus pro materia seu argumento alicujus suorum tractatum seu homiliarum juxta consuetudinem suam has benedictiones selegerit, ex quibus Leontius ea, quæ allegavit, deprompserat.

Denique Palladius in *Historia sua Lausiaca*, cap. 148, ex sancto Hippolyto, quem apostolorum coætaneum vocat, refert narrationem de virgine quadam Corinthiaca, a judice gentili in lupanar tradita ut corrumperetur, quam Magistriani adolescentis Christianus simulans se velle cum ea in-caste versari, e lupanari mutatis vestibus, et ab omni corruptione pia fraude liberavit, sequenti autem die re cognita ad bestias a judice damnatus Magistriani martyrio coronatus fuit. Meminit hujus virginis et Nicephorus *H. E. lib. VII, cap. 43*, sed paucis; neque usquam eam Corinthiacam esse dicitur; historiam idem de Magistriano persequitur idem Nicephorus: utramque narrationem apud Fabricium (71) et Gallandium (72) impressam legere poteris.

CAPUT IV.

DE OPERIBUS S. HIPPOLYTO SUPPOSITIS.

ARTICULUS I.

DE OPERE S. HIPPOLYTO FALSO ASCRIPTO (DE CONSUMMATIONE MUNDI, DE ANTICHRISTO, AC DE SECUNDO CHRISTI ADVENTU.)

Hic nolumus repetere, quæ paulo supra de duo-

bus tractatibus, et de epistola sub nomine S. Hippolyti a Joanne Antiocheno allegata disseruimus; sed crisin operum eidem suppositorum illico ab eo opere inchoamus, cujus titulus: *De consummatione mundi, de Antichristo, et de secundo Christi adventu*.

lectam pro nobis assumpsit; qui contra sentiet, is est Dei inimicus, et sanctis Patribus repugnat. » Joannes Antiochenus ubi supra, pag. 359.

(66) Fabric., Opp. S. Hippolyti, tom. II, Præfat. p. 2.

(67) Hieronym., epist. ad Lucinium alias 28, nunc 71 edit. Venet. in-4°, tom. I, pag. 454, num. 6, ubi sic ait: « De Sabbato quod quæris, utrum jejunandum sit; et de Eucharistia, an accipienda quotidie, quod Romana Ecclesia et Hispania observare perhibentur, scripsit quidem et Hippolytus vir disertissimus. »

(68) Hieronym., epist. 48 edit. Venet., num. 19, pag. 252, alias 50, ad Pammachium, seu *Apologeticus pro libris contra Jovinianum*.

(69) Leont. Byz., *Biblioth. PP.* tom. IX, edit. Lugd. p. 682; Canis. *Lect. antiq.*, tom. I, præf. p. 9.

(70) Græc. mss. in *biblioth. Bodlei.* habet « De benedictionibus Abraham. »

(71) Fabric., Opp. S. Hippolyti, tom. I, pag. 283 et 284.

(72) Galland., *Biblioth. PP.* tom. II, pag. 513 et 514.

Hunc tractatum sub nomine Hippolyti Joannes Picus (73) primus Græcæ ac Latine Parisiis an. 1557 in lucem dedit cum præfato titulo, qui in capite mss. Græci Venetiis, unde cl. editor copiam accepit, exstat. Insertus est postmodum hic tractatus Bibliothecæ Patrum Parisiensis posterioris editionis tomo XII. Recusa etiam Pici versio Latina Colonæ 1565, in-8, apud Maternum Cholinum, et ad calcem Justini M. Paris. 1575. Et in Bibliothecis Patrum cujuscunque editionis (74); etiam Græcæ ac Latine in *Actuario Bibliothecæ Patrum Ducæano Paris. 1624*, tom. II. Gallice interpretatus fuit Nicolaus le Clerc, Parisiis 1566 et 1579. Ad calcem insuper tomi I Operum sancti nostri a Fabricio editorum idem tractatus impressus legitur (75). Observat doctissimus Tillemontius (76) plures viros eruditos ab initio hunc libellum velut genuinum scriptum recepisse (77), qui tamen sibi imperare non potuerunt, quominus condemnarent, quod in eo legitur, Joannem evangelistam necdum esse mortuum, quod revera etiam parum dignum esse videtur tanto doctore Ecclesiæ, tamque celebri, qui tertio sæculo vixit, atque in genuino libro *De Antichristo* contrarium etiam diserte testatus est (78); quapropter et prius, quam verus ille *De Antichristo* tractatus fuisset repertus, non pauci eum tanquam falsum ac subdititium rejecerunt, ac longe junioris scriptoris illum esse putaverunt. Inter hos agmen ducit Andreas Rivetus (79) qui ita de hoc libello judicat: *Æziguus libellus, pretii pene nullius, nec fidei quidem majoris. Auctorem fuisse illitteratum atque indoctum, cum ex ipso Græcæ dictionis genere, quod plerumque puerile est, tum ex rei veritate atque pondere apparet. Primam libri sententiam exorditur ab enim, γάρ, quod ne puer quidem in schola saceret. Multas habet de natalibus et vita Antichristi inanes conjecturas. Antichristum non hominem, sed dæmo-*

(73) Fuit is classium inquisitoriarum Parisiensis senatus primum præfectus, postea canonicus Parisiensis. Nomen ejus Latinum est Picus, quod Gallice quidam eruditi designarunt per *Pic*. Unde cl. Dupin erronee Picum Mirandulanum editorem arbitratus est *Biblioth. auctor.* tom. I, pag. 177 Lat., Colon. Sed verum ejus nomen Gallicum est *Picot*, quemadmodum habetur in privilegio pro imprimendis ejus operibus.

(74) *Biblioth. PP.* Lugdun. tom. III, pag. 253-259.

(75) Hippolyt. *Opp.* tom. I, Append. pag. 4-29.

(76) Tillemont, *Mémoir.* tom. III, not. 6, p. 512.

(77) Bellarminus, *De scriptor.*; Baron. ad ann. 229, § 40; Labb., *Script. eccles.*, pag. 471; Bullus, *Defens. fid. Nic.*, lib. III, pag. 8.

(78) Hæc sola circumstantia, judice Remi Ceillier tom. II *Hist. génér. des auteurs*, pag. 560, sufficit ad demonstrandum præfatum *De consummatione mundi* tractatum, domini de Picot impressum, non esse sancti Hippolyti; sed habemus, pergit cl. Ceillier, alia quoque longe evidentiora argumenta. Ut enim nihil dicam de stylo humili ac puerili, cum e contra Hippolyti stylus gravis esset et sublimis, auctor facta defendit ac refert, quorum falsitas manifesta est omnibus. Sic, exempli gratia, tradit Joannem cum Elia et Enocho venturum ad testimonium perhibendum contra Antichristum (lib. *De*

*nem fore humana figura præditum affirmat, quem contra Paulus vocat hominem peccati. Joannem, qui librum Apocalypseos scripsit, cum Elia et Enocho denuo affuturum fingit, ut Antichristum redarguat, « cui sententiæ, ait Possevinus, non est acquiescendum. » Joannis Apocalypsim inscite pro Daniele usurpat. Animas hominum a sæculis fuisse affirmat, quod fuit Origenistarum figmentum: aliaque sunt ejus crebra insomnia atque deliria (80), quibus perpensis non possumus adduci, ut credamus libellum hunc esse veteris illius episcopi, etc. Hactenus Rivetus. Ellies Dupin Riveto suffragatus iisdem fere rationibus utitur (81). Sed et a Combefisio observatum est in Catena Patrum Græca ad Jeremiam verba quædam ex Hippolyto allegari, quæ in Gudiano Hippolyto, non autem in hoc Pici reperiuntur. Eodem Combefisio judice (82) illud, quod Hippolyti nomine opus *De Antichristo* hactenus pluteos oneraverat, sequioris Græcæ monumentum est, ac plane stramineum, nihil ævi illius sinceritatem redolens, aut venam magni cum simplicitate theologi, satisque in Scripturis versati; cujus parens eo ipso persuasus fuerit, quod scripsisse Hippolytum *De Antichristo* apud antiquos pervulgatum sit. Mirum profecto quod, tot tantisque contra authenticam hujus scripti stantibus rationum momentis, illud tamen ut authenticum S. Hippolyti opus perdoctus Natalis Alexander defendere ac tueri conatus fuerit (85).*

ARTICULUS II.

DE COMMENTARIO (IN APOCALYPSIN,) TRACTATU (DE DUODECIM APOSTOLIS,) ET ALIO (DE LXX DISCIPULIS,) SANCTO HIPPOLYTO NOSTRO FALSO ASCRIPITIS.

§ I. *De commentario in Apocalypsin falso S. Hippolyto tributo.*

Sixtus Senensis scripsit (84), quod reperti fue-

consumm. mundi, num. 21), in quo de falsitate redarguitur a Scriptura (Apoc. xi, 13); Antichristum dæmonem esse sub specie humana apparentem, in quo et Paulo (II ad Thessal. II), et ipsi Hippolyto lib. *De Antich.*, num. 5 et 6, contradicit, qui verum hominem Antichristum statuunt. Ea quoque, quæ de monachis scribit num. 7, et de incenso in ecclesiis adhibito num. 34, clare ostendunt auctorem esse sæculo tertio posteriorem, in quo status monasticus nondum notus fuerat, neque incensi usus stabilitus, nisi quoad sepulchra mortuorum, uti ex Tertulliani discimus tractatibus *De spectac.*, c. 11; *De corona*, c. 10; *Apologet.*, c. 50 et 42.

(79) Rivet., *Crit. lib. II*, c. 11, p. 215.

(80) Excipe tamen quæ auctor docet de Verbi æternitate, sacrificio corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi, utpote sancto Hippolyto summpere congruentia.

(81) *Biblioth. auctor.* tom. I, Dupin., pag. 179 edit. Lat. Colon.

(82) Combefis., Præf. notarum in librum S. Hippolyti genuinum *De Antichristo*, et apud Fabric. *Opp. S. Hippol.* tom. I, Append. pag. 6.

(85) Natal. Alexand., *Hist. eccl.*, sæcul. III, c. 4, art. 1, p. 62.

(84) Sixtus Senensis, lib. IV *Biblioth. sanctæ*, p. 511.

riat superioribus annis Basileæ commentarii quidam in Apocalypsin Hippolyto inscripti, de quibus ob eruditionis et styli inopiam ambigitur. Perdoctus Rivetus (85) conjicit, hunc *Commentarium in Apocalypsin* forsitan haud diversum opus esse ab eo, quod edidit Picot seu Picus Græcæ ac Latine sub titulo: *De consummatione mundi, et de Antichristo*. Nescio, inquit hic criticus, an sit idem liber, de quo Sixtus Senensis lib. iv scripsit... Sive idem sit, sive alius, eadem est ambiendi ratio.

§ II. *Tractatus de duodecim apostolis Hippolyto suppositus.*

Sub nomine S. Hippolyti in *Bibliotheca Patrum Lugdunensi* (86) et apud Combefisium in *Auctuario rarissimo Bibliothecæ Patrum* occurrit brevissimus tractatus *De duodecim apostolis, ubinam quisque eorum prædicaverit, ac ubi consummatus sit*. Item tractatus sub ejusdem sancti Patris nomine reperitur etiam inter mss. Græca bibliothecæ Coislinianæ (87); atque ad calcem tomi I Opp. S. Hippolyti Græcæ ac Latine typis excusus est (88). Observant insuper viri eruditi laudatum tractatum a Cedreno (89) ac Michaelæ Glyca sub sancti nostri nomine allegari (90). Verum horum duorum Græcorum haud tanta est auctoritas, ut eorum nudo asserto fidem habere debeamus. Ipse autem Combefisius fatetur se nihil habere, quo probet hunc tractatum esse sancti Hippolyti, præter fidem Regii ms. codicis, ex quo exscripsit. Accedit, quod multa de morte apostolorum complectatur recentiorum Græcorum figmenta, qualia iudice Dupinio (91) sunt sequentia: Andream oleæ affixum e vivis excessisse; Joannis reliquias in ejus tumulo inventas non esse; Bartholomæum cruci fuisse affixum pronum in caput; Matthæum apud Parthos prædicasse; Thomam ad Magos conciones habuisse, in quatuor locis hasta abiegnâ Salamine confossum esse; Thadæum in Mesopotamia prædicasse; Simonem apostolum sancto Jacobo in sede episcopali Hierosolymitana successisse; quæ a recentiorum Græcorum figmentis petita sunt, ut a Sophronio et aliis.

§ III. *Tractatus de lxx discipulis S. Hippolyto suppositus.*

Impressum etiam fuit e codice Barocciano 206 aliud sub ejusdem Hippolyti nomine opusculum *De lxx discipulis*, seu ut inscriptio præ se fert *De lxx apostolis Jesu Christi*; licet nulla de plurimis

A apostolis mentio fiat. Opusculum hoc perexiguum nil est, nisi catalogus temere consarcinatus de lxx discipulis, eorumque præcipuis proprietatibus, potissimum e phantasia conflictis, atque etiam nominibus falso attributis; unde etiam nullo modo meretur præ se ferre nomen sancti nostri Hippolyti. Sic, exempli causa, plurimæ personæ inter discipulos Domini recensentur hic, quæ tamen primum post prædicationem S. Pauli apostoli ad fidem conversæ fuerunt, atque consequenter nunquam inter discipulos Salvatoris computari possunt. Dein tradit hic auctor, quod sanctus Marcus et sanctus Lucas e numero illorum discipulorum fuerint, qui super dicto Jesu Christi: *Nisi quis comedat carnem meam et bibat sanguinem meum, non est me dignus*, scandalum passi, a Salvatoris societate se segregarint; sed postea ille per Petrum, hic autem Paulo suadente permotus ad Christum reversi, martyrio vitam consummarint. Dicit quoque S. Clementem Sardinæ episcopum, Crescentem Chalcedoniæ in Gallis episcopum fuisse. Duos etiam Barnabas diversos statuit; unum Mediolani, alterum Heracleæ episcopum fingit. Cæterum eruditi observant, exiguum hoc opusculum ut plurimum convenire cum pseudo-Dorotheo, idemque verisimiliter esse cum eodem (92). Quæ autem de lxx discipulis habet Baronius ad Martyrologium Romanum 1x Aprilis, et in *Annalibus* ad ann. Chr. 44, n. 58, et ann. 58, n. 56, allegans hunc Hippolyti libellum, quem Græcæ habuit Sirletus, ex Hippolyti Thebani *Chronico* petita Fabricio (93) videntur. Exstat vero perexiguus hic libellus cum superiore scripto *De duodecim apostolis* sub Hippolyti nomine in codicibus duobus bibliothecæ Coislinianæ sive Seguierianæ; ut testatur cl. Montfauconus in recensione mss. Græcorum illius bibliothecæ. Fabricius eundem tractatum tom. I Opp. S. Hippolyti, pag. 41 appendicis, inseruit Græcæ ac Latine.

ARTICULUS III.

DE ALIIS OPERIBUS S. HIPPOLYTO FALSE ASCRIPTEIS.

§ I. *Genealogia SS. Mariæ et Josephi opus supposititium.*

Nicephorus Callistus (94) allegat ex sancto Hippolyto episcopo Portuensi fragmentum satis prolixum circa genealogiam sancti Josephi et beatissimæ Virginis (95). Verum non est ambigendum quin hic historicus hallucinatus fuerit, intelligendo sanctum Hippolytum martyrem pro Hippolyto The-

(85) Rivet., loc. cit.

(86) *Biblioth. PP.* Lugdun., tom. III, p. 265.

(87) *Biblioth. Coisl.*, p. 413.

(88) Fabric., tom. I Opp. S. Hippol., pag. 50 et seq.

(89) Cedren. in *Compend. hist.*, p. 203.

(90) Michael Glycas, part. III *Anal.*, p. 239.

(91) Dupin, *Biblioth. auctor.*, tom. I, p. 180, in not. 9.

(92) Dupin, loc. citat.; Remi Ceillier, loc. citat., p. 361.

(93) Fabricius, *Biblioth. Græc.*, lib. v, part. 1, p. 212.

(94) Nicephorus Callist., lib. II *Histor. eccles.*, cap. 3.

(95) Maurini nostri in *Hist. littér. de la France*, tom. I, pag. 395, duo hic opuscula distinguunt: unum sc. de genealogia sancti Josephi, ejusque tota familia; alterum nimirum librum de ortu et familia beatissimæ Virginis, hic tamen libellus juxta illos non est nisi epitome prioris. Perdoctus Jacobus Basnagius suis in observationibus in *Chronicon Hippolyti Thebani* utrumque opusculum velut fragmentum operis laudati scriptoris juris publici lecti tom. III *Lect. antiquit.* Canisii, p. 39 et 40.

bano, scriptore sæculi undecimi ad finem vergentis, aut sæculo duodecimo ineunte florentis; vixit enim post Simeonem Metaphrasten (96). Siquidem hoc fragmentum revera quoad omnes partes in *Chronico* Hippolyti Thebani Græce ac Latine abs Emmanuele Schelstrate anno 1692 in lucem edito (97) et postea a cl. Fabricio appendici tom. I Operum S. Hippolyti episcopi ac martyris inserto reperitur (98). Cæterum ea quæ referuntur in hoc *Chronico* de genealogia sancti Josephi ejusque tota familia, omnimodam fictionis similitudinem præ se ferunt; quinimo cum doctissimo Remigio Ceilliero asserere non dubitamus (99) integrum opus nil aliud esse quam falsitatum texturam. Nescio autem, inquit laudatus vir doctus (1), unde auctor didicerit Patres in Nicæna synodo statuuisse, ut non ordinarentur presbyteri ante triginta annos, dixisseque, sufficere discipulo ut sit sicut magister, et servo, ut sit sicut dominus ejus. Credit quoque hic auctor sanctum Josephum beatissimæ Virginis sponsum duas uxores habuisse, atque ex prima Salome dicta, quæ fuit filia Aggei fratris Zachariæ, patris Joannis Baptistæ, quatuor filios, Jacobum, Simonem, Judam et Joseph, et duas filias Esther et Martham suscepisse (2).

Fragmentum ex *Chronico* Hippolyti Thebani exstat editum a Joanne Sambuco Patavii 1556, Latine in-8, typis Gratosi Perchacini sub titulo *Libelli de ortu et cognatione Virginis Mariæ*, et asservatur in bibliotheca Cæsarea, sed brevissimum (3). Longius exstat in *Lectionibus antiquis* Henrici Canisii, tom. III, pag. 35, Græce ac Latine. Non pauci scriptores, qui personas, nomen Hippolyti præ se ferentes, non satis distinxerunt, neque tempora in quibus illæ vixerunt, hoc fragmentum sancto nostro Hippolyto episcopo ac martyri attribuerunt; persuasissimum habentes *Chronica* hæc in laterculo tabulæ Græcæ designata esse. Interim tamén error hic tam grandis est, ut per se pateat, mirandunque prorsus quod non illico detectus fuerit. Manifestum est

(96) Le Moyne, *Varia sacra*, tom. II, p. 1081 et seq.; Canis., tom. III *Lect. antiq.*, p. 35, 46, 49; Voss., *Hist. Græc.*, lib. II, c. 25, p. 293; Possevin., *Apparat.*, p. 765.

(97) Schelestr. in *Antiquit eccles.* dissert. illustrata, tom. I, p. 510 et seq.

(98) Fabric., p. 46 et seq.

(99) Remi Ceillier, tom. II *Hist. gén.*, p. 362.

(1) Idem ibid. et pag. 363.

(2) Fabric., loc. cit., pag. 47.

(3) Lambecius Græce e codice Vindob., tom. III, pag. 46. Vide eundem pag. 98 seq. et tom. IV p. 150, tom. V pag. 109 seq., tom. VII pag. 341, tom. VIII pag. 63; et Allatium *De ætate et interstitiis in collatione apud Græcos*, pag. 50. Etiam Hippolyti historici fragmentum, in quo Salome Josephi ἑωρτηχῆ γυνῆ appellatur, a Salmasio sibi communicatum refert Andreas Rivetus tom. III Opp. p. 640. Allegat et Turrianus in *Apologia pro domo Lauretana* adversus Vergerium, et in scholiis ad lib. II *Constitut. apostol.*

(4) Henric. Canisius, Bavarico codice usus, Græce ac Latine tom. III *Antiq. lect.*, Ingolstadt. 1603, in-4, p. 40. Ex Canisii editione Latine cum ejus notis legitur in *Bibl. PP.* Colon. tom. IX, anno 1618, et

A auctorem hujus fragmenti ante sæculum XI non vixisse; neque hic ullum errandi periculum, cum citet sæpius Metaphrasten scriptorem sæculi XI.

§ II. *Chronicon* S. Hippolyto suppositum.

Ascribitur sancto nostro Hippolyto etiam prima pars alterius cujusdam *Chronici*, a Canisio (4) evulgati, et a Fabricio (5) aliquantulum accuratius reimpresi, atque postea a Jacobo Basnagio integre omnino editi. Hoc *Chronicon* usque ad Caroli Mag. tempora progreditur. Verum hic non agitur, nisi de prima ejus parte, in qua leves quædam differentiæ observantur duas inter editiones Basnagii ac Fabricii. Conveniunt autem eruditi, quod sub imperio Alexandri Severi compositum; ut longè certius sit, ut verum fatear, illud non prius, quam sub ejus successore Maximino I perfectum fuisse: cum juxta exemplar Fabricii omne imperii Alexandri Severi tempus his terminis designetur (6): *Alexander annis tredecim, diebus novem*. Jam vero hic terminus nos deducit usque ad annum 235 inclusive, ultra quem sanctum Hippolytum vixisse non est certum. Neque aliunde perspiciamus, quo jure ac fundamento hæc prior *Chronici* pars eidem attribui possit. Verum quidem est, uti ex Eusebio atque sancto Hieronymo discimus, nostrum Hippolytum *Chronicum* composuisse, sed relate ad diem Paschatis. Sine dubio autem illud non est hoc, de quo hic controvertitur; neque hic observatur minima nota de aliquo opere hujus generis. Verum quoque adhuc est, quod tabula, quæ plures operum sancti Hippolyti titulos complectitur, eidem ascribat chronica contra Græcos et contra Platonem; at vero *Chronicon*, quod hujus controversiæ objectum est, nihil habet unde colligi liceret illud esse idem ipsissimum. Verosimilimum itaque est atque creditu longè facilius, si cum Basnagio (7) dicamus hanc priorem *Chronici* partem spectare ad Julium Africanum, qui sub imperio Alexandri floruit. En quomodo omnes difficultatum nodi hac ratione expediri possint. Omnes sciunt generatim sanctum nostrum Hippolytum in supplemento *Bibl. PP.* Paris. 1639, apud Morell., tom. II, pag. 806, et tom. XV *Bibl. PP.* Lugdun., pag. 240; item Canisius, tom. II *Lect. antiq.*, anno 1602, pag. 579, ex duobus codicibus hoc titulo: *Collectio historica chronographica ex anonymo, qui sub Alexandro Severo imperatore vixit, collectore Gallo quodam Caroli Magni temporibus*. Incipit: *Liber generationum primus*. Addit Canisius in margine: « In ms. codice minore, nam in majore ms. totus liber primus abest, non erat præter hunc alius titulus huic libro præfixus. » Deinde idem *Chronicon* emendatius aliquanto (licet et ipsum passim in nominibus præsertim propriis castigazione indigens) atque capite de imperatoribus auctius editum est a Phil. Labbeo S. J. Paris. 1657, fol., tom. I *Bibliothecæ novæ ms.* pag. 298, ex alio codice ms. collegii Claromontani Parisiensis S. J. hoc titulo: *Chronologi anonymi, qui sub Alexandro imperatore vixisse anno Christi 236 dicitur, libellus seu chronicon de divisionibus et generationibus gentium*. Labbeanæ editionem secutus est Du Cangius in appendice ad *Chronicon paschale*, Paris. 1688, fol., pag. 413.

(5) Fabric., tom. I Opp. S. Hippolyti, pag. 49-50.

(6) Idem ibid., pag. 59.

(7) Apud Canis., *Lect. antiq.*, tom. II, p. 148.

composuisse *Chronicon*: aliquod igitur inquirendum, quod ei attribui possit. Statim sese offert *Chronicon* Hippolyti Thebani; atque propterea falso ascriptum fuit sancto nostro episcopo ac martyri; postea detegitur, quod istud non possit illius esse; atque tandem aliis venit in mentem illud Julii Africani eidem adjudicare. Hæc Jacobus Basnagius. Nos cum altero Basnagio, Samuele nimirum (8), arbitramur, editum ab Henrico Canisio, SS. canonum Ingolstadii professore, *Chronicum* longe ab eo diversum esse, quod Hippolyto episcopo Portus Romani in marmore vindicatur. Quippe in eo reperiuntur nomina Constantini Magni, Eusebii, Arii, Basilii Magni, imo Metaphrastis etiam.

§ III. *Fragmenta ex Catena Arabica non sunt S. Hippolyti.*

Albertus Fabricius volumine posteriori Operum S. Hippolyti fragmenta, seu excerpta ex ms. Catena Arabica Pentateuchum referente, litteris descripta Syriacis e codice bibliothecæ Bodleianæ primum edita cum versione Joannis Gagnierii, imprimi curavit (9). Nomen sancti Hippolyti inter aliorum sanctorum Patrum III, IV et V sæculi nomina occurrit hæc in excerptis, atque Hippolytus noster circiter quadraginta loca commentatus est in hoc opere. Primus locus, ubi occurrit nomen Hippolyti, est in Genesis cap. VI, 17.

Verum hæc Hippolytea Fabriciana excerpta supposititia esse noscuntur. Ibi enim nothus Hippolytus ubique appellatur *Expositor Targum*, nusquam vero episcopus aut martyr; cum tamen ibidem reliqui Patres proprio caractere insigniti compareant: videlicet S. Athanasius, *patriarcha Alexandrinus*; S. Basilus, *episcopus Cæsareæ*; S. Epiphanius, *episcopus Cypri*, etc. Accedit Hippolyti hujus Targumicæ interpretationes sapere plerumque rabbinorum ineptias, indignas plane tanto Patre, quantus fuisse perhibetur in sacris litteris potissimum explanandis versus Hippolytus.

§ IV. *Scripta S. Hippolyto attributa ab Æthiopicis et Chaldæis.*

Silentio denique præterimus lucubrationes S. Hippolyto a Syro-Chaldæis tributas, quas in *bibliotheca Orientali Clementino-Vaticana* tomo III, part. 1,

A pag. 15, videre est, ubi eruditissimus Assemanus ex Syriaco Ebed Jesu episcopi Sobensis catalogo quosdam librorum titulos Latine reddit his verbis: *Sanctus Hippolytus martyr et episcopus composuit librum de dispensatione, et expositionem Danielis minoris et Susannæ, et capita adversus Caium, et Apologiam pro Apocalypsi et Evangelio Joannis apostoli et evangelistæ.*

Arabes etiam S. Hippolyto tribuunt triginta octo disciplinæ ecclesiasticæ canones, ut laudatus Assemanus ibidem testatur his verbis: *Canones Arabicos duodequadraginta sub ejus nomine collegit, tomoque primo Canonum Ecclesiæ Alexandrinæ inseruit Macarius presbyter ac monachus monasterii Sancti Macarii, in codice Arabico scripto anno Christi 1372.* Joannes Michael Wanslebius Dominicanus in *Historia Ecclesiæ Alexandrinæ* parte V, cap. 3, seu pag. 280 et sequentibus, hos triginta octo canones sub nomine Abulidis Gallicæ edidit, et ibidem in margine lectorem monet se ne conjectura quidem assequi potuisse quis fuerit ille Abulides. Verum Jobus Ludolfus in *Historia Æthiopica*, p. 333 et sequente, eosdem S. Hippolyti canones Latine interpretatus est, ibique Wanslebius docet, Hippolytum ab Æthiopicis Abulidem vocari, ac denique post exhibitos istos triginta octo canones hæc addit: « Propter hos canones Hippolytus vocatur doctor Ecclesiæ ab Æthiopicis; et tam ab ipsis, quam a reliquis Orientalibus, appellatur papa Romanus, cum tamen in Catalogo pontificum non reperitur. Attamen invenitur in synaxariis Græcorum xxx Januarii, qui est v Februarii apud Æthiopes. » Cæterum horum canonum capita primus Gallicæ vulgavit Jo. Michael Wanslebius in libro *De Ecclesia Alexandrina*, Parisiis 1677, in-12. Latine Jobus Ludolfus in *Commentario ad historiam Æthiopicam*, Francofurti 1691, fol., pag. 333, et novissime Guil. Wistonius in volumine III operis, quo *Primitivum Christianismum renatum* inscripsit et Anglice edidit Londini 1711, 8°, p. 543. Idem etiam loca *Constitutionum apostolicarum* adnotavit de iisdem argumentis tractantia. Fabricius tandem ad calcem præfationis, num. 22, ad tomum I Opp. Hippolyti subjunxit, inserenda alias infra pag. 261.

DE DOCTRINA S. HIPPOLYTI.

CAPUT PRIMUM.

OBSERVATIONES DOGMATICÆ.

ARTICULUS I.

DE S. SCRIPTURA LIBRISQUE ALIQUIBUS DEUTEROCANONICIS.

Inspiratio divina sacre Scripturæ. — Innumeros habemus in divo Hippolyto articulos circa primarias

D veritates religionis Christianæ. Ut autem a sacra Scriptura ordiamur, id primo loco notandum est, vetustum hunc episcopum agnoscere divinam sacrorum librorum inspirationem; docet enim prophetas, hoc est sacros scriptores, qui antiquitas

(8) Samuel Basnage, *Annal. polit. eccl.*, tom. II, p. 290.

(9) Fabric., *Opp. S. Hippolyti*, tom. II, p. 37-44.

prophetarum nomine designabantur, fuisse organa, per quæ Verbum annuntiabat hominibus divinam voluntatem: « Hi namque Patres, inquit divus Hippolytus (10), Spiritu prophetiæ aptati, digneque ab ipso Verbo honorati, quo nimirum velut organa in seipsis semper unitum Verbum tanquam plectrum haberent, cujus nutu atque afflatu, quæ Deus vellet, hæc prophetæ annuntiabant. Non enim ex sua facultate loquebantur, nec quæ ex animo essent, hæc prædicabant; sed primum quidem Verbi numine rite sapientia imbuti, exinde per visa, quæ essent futura, probe prædocebantur; ac demum certa jam rerum fide, ea dicebant ac prædicabant, quæ illis divino duntaxat numine manifesta forent, reliquis vero abscondita. Nam qua ratione propheta vocaretur, nisi quæ sunt futura, Spiritu prævideret? . . . Unde convenienter prophetæ a principio *videntes* vocabantur. » Illud etiam subjungit, Verbum hos sacros scriptores coegisse per Spiritum sanctum loqui; Verbum in his versatum fuisse, in his locutum fuisse, suam annuntians futuram incarnationem: « Hic autem, » loquitur hoc loco de Filio Dei (11), « dedit legem et prophetas; et dando coegit hos per Spiritum sanctum loqui, ut accipientes virtutis Paternæ inspirationem, consilium et voluntatem Patris nuntiarent. In his igitur Verbum versabatur loquens de [se] ipso. Jam enim ipse suus præco erat, ostendebatque futurum esse ut Verbum hominibus appareret. » Equid efficacius pro divinorum librorum inspiratione dici potest? Et quis post hæc audebit inire disputationem de natura hujus inspirationis, scilicet num immediata sit, vel solum mediata? Scriptores prophetiæ Spiritu repleti: scriptores, qui sunt veluti organa, per quæ Verbum divinam voluntatem annuntiat; scriptores a seipsis non loquentes, sed sapientia et inspiratione divina; scriptores, uno verbo, quos Verbum cogit per Spiritum sanctum loqui, nunquid aliter locuti sunt, quam divinitus afflati revelatione proprie tali et inspiratione immediata? Cesset ergo omnis controversia de hac veritate clare admodum in remotiori antiquitate fundata.

Deus unus et trinus ex SS. litteris cognoscendus et colendus. Sacræ litteræ non pro arbitrato exponendæ. — Tandem docet hic sanctus Pater, quod non aliunde quam ex sacris litteris erudiamur de unitate Dei et Trinitate illius, quomodo eidem sit serviendum pietasque erga eum exercenda. Addit in-

A super sacras litteras non juxta proprium arbitrium esse interpretandas. En illius aureas de hac materia sententias (12): « Unus Deus est, quem non aliunde, fratres, agnoscimus quam ex sanctis Scripturis. Quemadmodum enim si quis vellet sapientiam hujus sæculi exercere, non aliter hoc consequi poterit, nisi dogmata philosophorum legat; sic quicumque volumus pietatem in Deum exercere, non aliunde discamus quam ex Scripturis divinis. Quæcunque ergo sanctæ Scripturæ prædicant, sciamus: et quæcunque docent, cognoscamus; et sicut vult Pater credi, sic credamus; et sicut vult Filium glorificari, sic glorificemus; et sicut vult donari Spiritum sanctum, sic accipiamus. Non secundum propriam voluntatem, neque secundum proprium sensum, neque vim inferentes in ea, quæ ab eo data sunt; sed quomodo ipse per sanctas Scripturas docere voluit, sic intelligamus. »

Quomodo S. Hippolytus Scripturam alleget. — Cæterum S. Hippolytus communiter alleget Scripturarum sententias juxta versionem Septuaginta Interpretum. Aliquoties tamen nihilominus ad versiones super Hebræum exemplar ab Aquila et Symmacho adornatas recurrit (13).

Totam sacram Scripturam S. Hippolytus dividit in *Νόμον, Προφήτας, Εὐαγγέλια, Ἀποστόλους*, in Legem, Prophetas, Evangelia et Apostolos. Sic enim loquitur in libro *De Antichristo* (14): « Per omnia itaque lapsi sunt (Israelitæ) et erraverunt, qui in nullo veritati concordēs exstiterunt; nec in Lege, quod eam transgressi sunt; nec in Prophetis, quod prophetas quoque occiderunt; nec in Evangeliorum voce, quod et Salvatorem ipsum crucifixerunt; nec Apostolis credentes, quod et illos persecuti sunt; ubique veritati insidias necentes, ejusque proditores, Dei magis odio ducti quam ejus ullo amore devoti. »

Librum Sapientiæ vetustus hic sanctus Pater attribuit Salomoni ita disserens (15): « Et ubinam est copiosissima illa (Salomonis) scientia? Ubi illa mysteria? Ubi libri? exstant enim sola Proverbia, et Sapientia, et Ecclesiastes, et Canticum canticorum. » Librum Tobiae semel alleget (16); historiam Susannæ et Bel velut authenticum fragmentum agnoscit (17), atque insuper refert suppressisse Judæos hoc Danielis caput tanquam illis invidiosum, et quo tantum scelus eorum, quos Babylone judices habe-

(10) S. Hippolyt., lib. *De Antichrist.*, num. 2.

(11) S. Hippolyt., lib. *contra Noet.*, num. 11 et 12.

(12) S. Hippolyt., lib. *contra Noet.*, num. 9.

(13) S. Hippolyti fragm. et excerpt. ex *Commentaria in Genesim* ex 88 Patribus collecto. Tom. II Opp. apud Fabricium, pag. 22 et 26; et apud Galland., tom. II *Biblioth. PP.*, pag. 477 et 480.

(14) S. Hippolyt., lib. *De Antichristo*, § 58, pag. 28; apud Fabric., tomo I Opp., et apud Galland., pag. 458, tom. II *Biblioth. PP.*

(15) Idem in *Cantic.*, tom. I Opp., pag. 270, et tom. II, p. 4 et 5; et apud Galland., tom. cit., pag. 489.

(16) Idem, lib. in *Dan. et Susan.*, tom. I Opp.,

pag. 277, et apud Galland., pag. 446. Conf. Tobiae III, 24.

(17) Integrum enim, ut supra diximus, commentarium exaravit in historiam Susannæ; alterum probatur ex his S. Hippolyti verbis: « Sed enim neque sapiens Daniel his ex ore leonum ereptus, » etc. Sanctus Hippolytus, cum fateatur quod Daniel binis vicibus faucibus leonum traditus fuerit dilacerandus, necessario admisit historiam Beli, qua de causa hic propheta secunda vice rabie harum ferocium bestiarum expositus fuit. Hippolyt., *De tradit. apost.*, tom. I Opp., apud Fabric., pag. 247, et apud Galland., tom. cit., pag. 501.

rent, delegeretur (18). Ad libros Machabæorum provocat, atque ex primo et secundo Machabæorum libro locum unum adducit (19). Cæterum de loco auctoris libri I Machabæorum, ad quem S. Hippolytus respexisse videtur, quemque contra Gudium strenue astruit Combefisius, *Annales Syriæ* Frœlichianos vere aureos evolere potissimum præstat (20), ipsorumque annalium vindicias, quarum eruditissimus auctor eundem locum, sicut et reliqua egregie tuetur (21) contra Wernsdorffium, qui Gudium sectatus, canonicam librorum Machabaicorum auctoritatem infringere irritò conatu aggressus est (22).

De libris deuterocanonicis N. T. — Gravis testis cœlestis Evangelii et Apocalypsis S. Joannis est sanctus Hippolytus, quos libros suo tempore ab Alogis impugnari solitos singulari *Apologia* (23) vindicavit, Apocalypsim vero etiam *Commentario* explanavit. Quid de cæteris Novi Testamenti libris, contradictionem expertis, senserit, ignoratur, nisi quod Epistolam Petri secundam alicubi (24) spectaverit, Epistolam vero ad Hebræos (25) Pauli esse negaverit, ad exemplum scilicet S. Irenæi, magistri sui.

Dum S. Pater de Davide disserit, tradit quod illius Psalmi sint opus Spiritus sancti (26). Verisimile etiam est, quod sanctus hic episcopus credi-

(18) Hippolyt. *in Susann.*, tom. I Opp., p. 274, apud Fabric.; et pag. 445 apud Galland.

(19) Sic namque etiam adversus Judæos molitus est Antiochus illustris Syriæ rex, Alexandri Macedonis nepos. Nam et ille per hæc tempora corde elatus, decretum tulit, « aris præ foribus positus, cunctos immolatos, atque hedera coronatos, Baecho circumtulit ros. Qui nolint parere, hos cruciatibus atque tormentis examinatos, neci tradendos esse. » Verum is quoque, condigna a Domino justoque iudice ac omnium inspectore Deo recepit præmia. Excessus enim veribus, vita exemptus est. Ac si quis hæc sigillatim legere velit singulaque illustrare, in libris Machabæorum perscripta inveniet. Lib. *De Antichr.*, § 49. Confer. I Machab., l. 58, et II Machab. vi, 7.

(20) Frœlich., *Annal. Compend. Reg. Syr.*, Prolegom. pag. 31.

(21) Khell., *Auctor. utriusque lib. Machab.*, pag. 175 et seq.

(22) Wernsdorff, *Comment. histor. crit. de fid. lit. libror. Machab.*, pag. 40 et seq.

(23) Ebed Jesu, in *Catalogo scriptorum Syriacorum* apud Assemannum *Biblioth. Oriental.*, tom. III, p. 1, pag. 15: « S. Hippolytus martyr et episcopus composuit apologiam pro Apocalypsi et Evangelio Joannis apostoli et evangelistæ. » Etiam Hieronymus Opp. tom. IV, p. 11, pag. 448, tradit Hippolytum scripsisse « de Daniele, de Apocalypsi. » Andreas vero et Arethas in præfat. *Commentario* in Apocalypsin Joannis præmissa Hippolytum in Apocalypsin commentatum esse, affirmant, pariterque Jacobus episcopus Edessenus; vide Ephraemi Syriaci *Opera* tom. I, pag. 192. Quinimo lib. *De Antichr.* 36 et 50, disertis verbis ipsemet Hippolytus dicit Apocalypsin a Joanne apostolo fuisse perscriptam.

(24) S. Hippolyt. lib. *De Antichr.* cap. 2, dum ait, « non enim ex sua facultate loquebantur, » respexit II Petr. I, 21.

(25) Stephanus Gobarus apud Plotium, *Bibl.*,

A derit prophetam Danielem in utero matris suæ sanctificatum fuisse (27). Tandem observatum dignum est, quod S. Hippolytus allegando loca ex D. Pauli Epistolis persæpe usus fuerit nomine appellativo, dicendo, « Apostolus inquit, » pro « sanctus Paulus inquit. » Duabus insuper vicibus citat locum sub nomine alicujus prophetæ, qui tamen in S. Scriptura nullibi reperitur (28).

ARTICULUS II.

DE TRADITIONE.

Præter auctoritatem librorum divinatorum, sanctus Hippolytus etiam traditiones apostolorum suscipit ac veneratur. Auctoritate enim traditionum apostolicarum firmabat fidei Christianæ articulos, et eadem hac traditione non sine ingenti utilitate adversus hæreticos, præsertim Noetum, vetustus noster scriptor utebatur, ut ostendat, Verbum Dei e cœlis descendisse in Virginis utero, et ex ea incarnatum esse, assumpta anima humana, excepto peccato. « Credamus igitur, fratres, inquit ille (29), secundum traditionem apostolorum, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀποστόλων, quod Deus Verbum e cœlis descendit in sanctam Virginem Mariam. » In initio sui tractatus *contra Noeti hæresim* in favorem traditionis ita scribit hic sanctus episcopus (30): « Huic (Noeto) presbyteri responderunt: Et nos unum Deum vere scimus; scimus Christum,

p. 904, 10: « Ὅτι Ἰησοῦς, καὶ Εἰρηναῖος τὴν πρὸς Ἑβραῖους Ἐπιστολὴν Παύλου, οὐκ ἐκείνου εἶναι φασί. Cod. ccxxxii. Et ipse Photius cod. cxxi: « Habet et alia minus accurata, tum quod Paulum Epistolæ ad Hebræos auctorem esse negat. »

(26) « Procedat igitur in medium, qui per Spiritum sanctum loquitur, et verax est, David filius Jesse. Illic cum quædam prophetice de vero Christo caneret, et Deum nostrum per Spiritum sanctum canendo celebraret, omnia, quæ a Judæis [in] Passione ejus facta sunt, clare denunciavit. » Hippolyt. *Contra Judæos*, apud Fabric. Opp. tom. II, p. 2; et apud Galland. § 2, p. 448.

(27) « Quis hæc loqui docuit, nisi qui ex utero matris te formavit? » Gudius putat legendum esse ἀγιάσας, « sanctificavit, » aut καλέσας, « vocavit. » Hippolyt., cap. 32 *De Antichr.* Observat in hunc locum cl. Combefisius, dicta hæc in Jeremiam esse, unde nonnullis visum, ex utero sanctificatum esse et mundatum a peccato originali; quod illius singulare privilegium foret. Quod vero Hippolytus ad Danielem trahit, illique accommodat, non tam μνημονικὸν aliquod peccasse putandum est, quam veram et communem opinionem insinuasse: commune scilicet esse prophetis, ut et ministris evangelicis, sic ab utero a Deo formari et sanctificari, seu segregari in ministerium, ut Paulus loquitur, per gratiæ præparationem, non per ipsam ejus infusionem; in divina prædestinatione, non ipsa in tempore justificatione.

(28) « Ast vero alius propheta: « Congregabit omnem virtutem suam a solis ortu usque ad occasum; quos vocaverit, et quos non vocaverit, cum illo ibunt. Candescere mare faciet præ multitudinem velorum navium et nigrescere campum præ multitudine scutorum. Et si quis ei in prælio occurrit, gladio corruet. » Hipp., lib. *De Antichr.*, cap. 15 et 54.

(29) Hippolyt., *Contra Noetum*, cap. 17.

(30) Idem ibid. cap. 1.

scilicet Filium, passum, sicut passus est; mortuum, sicut mortuus est; et suscitatum tertia die, et sedentem ad dexteram Patris, venturumque ad iudicandum vivos et mortuos. Atque hæc dicimus, quæ didicimus. » Quid luculentius dicere potuisset hic sanctus Pater pro asserenda traditione apostolorum? Accedit his, quod integrum tractatum *De apostolorum traditione* exararit.

Conatur quidem hæc argumenta pro traditione ex S. Hippolyto petita, alio loco ex sancto hoc Patre desumpto, Albertus Fabricius elidere. Locus autem S. Hippolyti ita sonat (31): « Unus Deus est, quem non aliunde, fratres, agnoseimus, quam ex sanctis Scripturis. Quemadmodum enim si quis vellet sapientiam hujus sæculi exercere, non aliter hoc consequi poterit, nisi dogmata philosophorum legat; sic quicumque volumus pietatem in Deum exercere, non aliunde discemus quam ex Scripturis divinis. » Visus est sibi Fabricius in hoc loco insigne de Scripturæ sufficientia testimonium animadvertere. Sed traditionem a Scriptura non dissociat Hippolytus, dum pietatem « non aliunde » repetit, « quam ex Scripturis divinis. » Non enim aliam defendit contra hæreticos interpretationem Scripturæ, quam quæ Ecclesiæ traditione nitebatur. Quapropter verbis modo citatis paulo post hæc addit: Μη κατ' ἑλvan προαίρεσιν, μηδὲ κατ' ἴδιον νοῦν, μηδὲ βιαζόμενοι τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδομένα. « Non secundum propriam voluntatem, neque secundum proprium sensum, neque vim inferentes iis, quæ a Deo data sunt. » Præterea Noetum merito ejectum a presbyteris narrat c. 4, quod Ecclesiæ traditionem, quam ei objiciebant, contempserit. Dicebant enim Noeto presbyteri Ecclesiæ: Ταῦτα λέγομεν ἃ ἐμάθομεν. « Hæc dicimus, quæ didicimus. » His adde, non dubium esse quia sanctus martyr in hoc *adversus hæreses* opere, cujus materiam ex libris Irenæi mutuo sumpserat, traditionem et Ecclesiæ auctoritatem Irenæi exemplo acerrime defenderit. Hinc item eliditur alterum ejusdem Fabricii hac ipsa de re commentum, quo iterum sibi finxit Hippolytum veluti Scripturæ sufficientiam astruentem infra cap. 17, ubi sanctus Pater ad credendum κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀποστόλων, « secundum traditionem apostolorum, » fideles hortatur. Ibi namque, ne quis putet traditionem quoque præter Scripturam sanctum martyrem admisisse, sollicite Fabricius hæc adnotat: « Παράδοσιν ἀποστολικήν, sed quam mox ex scriptis apostolicis clarissime testatam facit Hippolytus. » Incassum laborat hic scholiastes. Siquidem sanctus

(31) S. Hippolyt., *Contra Noetum*, cap. 9.

(32) S. Hippolyt., *Contra Noetum*, cap. 14.

(33) Remi Ceillier, *Hist. générale des auteurs*, tom. II, pag. 366.

(34) Iren., lib. iv *Adv. hæres.* cap. 7b.

(35) Basil., lib. *De Spiritu S.*, cap. 16.

(36) Athanas., orat. *Contra gentes*.

(37) Mar. Victorin., lib. 1 *De rerum creatione*.

(38) « Una enim virtus ex toto; totum vero Pater, ex quo virtus Verbum. » S. Hippolyt., *Contra*

Noetum, lib. *De Antichristo*, cap. 4, Pauli apostoli exemplum secutus, qui Timotheum « ad depositum custodiendum, atque ad ea fidelibus hominibus commendanda, quæ abs se per multas exhortationes audierat, » hortabatur; pari ratione Theophilum suum traditionem edocere comperitur.

ARTICULUS III.

DE MYSTERIO SANCTISSIMÆ TRINITATIS.

Unitas naturæ et distinctio Personarum. — Castigatissime loquitur sanctus Hippolytus de mysterio sanctissimæ Trinitatis, aperteque declarat fidem circa unitatem naturæ et distinctionem Personarum. Sic autem ille ait in tractatu *contra Noetum* (32): « Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Quid ergo? Dicitur aliquis dicere Joannem duos Deos? Duos quidem non dicam (Deos), sed unum. Personas vero duas; œconomiam tertiam, gratiam dico Spiritus sancti. » Gratiam appellat hoc loco Spiritum sanctum, quia divinus iste Spiritus est fons omnium donorum, quæ Deus hominibus largitur. « Pater quidem unus (prosequitur S. Hippolytus), Personæ vero duæ, quia Filius; tertia autem Spiritus sanctus. Pater mandat, Verbum perficit; Filius autem ostenditur, per quem Pater creditur. Œconomia consensionis redigitur ad unum Deum; unus enim est Deus, qui mandat, Pater; qui obedit, Filius; qui docet scientiam, Spiritus sanctus. » Nec quemquam morari debent hæc verba: « qui obedit Filius, » quasi læderent perfectam consubstantialitatem Patris et Filii; nam, ut egregie animadvertit Pater Ceillierius (33), hisce loquendi formulis usi sunt Patres secundi et tertii sæculi, et quidem sine offensione; hac phrasi usus est S. Irenæus absque ullo scrupulo (34); ac etsi hæ formulæ loquendi viderentur favere Arianæ hæresi, nihilominus etiam post concilium Nicænum in Patribus occurrunt, ut videre est in divo Basilio (35), divo Athanasio (36), et Mario Victorino (37). Quippe juxta stylum veterum theologorum, hæ voces, « imperare et obedire, » quando de Personis divinis sermo est, non significant unam alteri imperare eo modo quo dominus famulo suo præcipit; sed designant solummodo consensionem voluntatis in Patre et Filio; non secus ac si quis diceret quod, cum Pater statuisset mundum condere per suum Verbum, id non fecit sine voluntate Verbi sui (38), quod est una eademque cum eo substantia; uti jam alio loco diximus, et modo fusius patebit.

« Pater, pergit S. Hippolytus, est super omnia, Filius per omnia, Spiritus sanctus in omnibus (39). Aliter Deum unum intelligere non possumus, nisi

Noetum, num. 11.

(39) « Cum Paulus ait de Deo, Ephes. iv, 6: « Qui est super omnia, et per omnia, et in omnibus; » tres Personas designat, et unitatem Dei in illis: quia unius ejusdemque virtutis ac potentæ est, esse super omnia, et per omnia, et in omnibus; et secundum ordinem confessionis sanctæ Trinitatis, primum tribuit Patri, secundum Filio, tertium Spiritui sancto; quia est tertia Persona secundum ordinem confessionis, ut antiqui theologii loquuntur,

vere Patri, et Filio, et Spiritui sancto credamus (40). A etenim Judæi Patrem glorificaverunt, sed non egerunt gratias; siquidem non agnoverunt Filium. Discipuli agnoverunt Filium, sed non in Spiritu sancto; idcirco negaverunt. Sciens igitur Verbum Patris œconomiam et voluntatem Patris, quod non vult aliter Pater glorificari, nisi sic; cum resurrexit, tradidit hoc discipulis: « Euntes, inquit, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. » Docuit hic, quod quicumque unum quid horum omiserit, is perfecte Deum non glorificavit. Per hanc enim Trinitatem, δὲ τῆς Τριάδος, Pater glorificatur. Pater enim voluit, Filius fecit, Spiritus sanctus manifestum fecit. Necessè ergo est, ait sanctus hic episcopus (41), ut, quamvis nolit, confiteatur (Noetus) Patrem Deum omnipotentem, et Christum Jesum Filium Dei, Deum factum hominem, cui omnia Pater subjicit præter se, et Spiritum sanctum, et hos vere esse tres. Quod si vult scire quomodo unus Deus demonstratur, sciat unam esse virtutem sive potentiam hujus. »

Sane nemo posset nostris hisce temporibus magis ætate loqui de mysterio sanctissimæ Trinitatis, quam loquebatur S. Hippolytus, qui tertio Ecclesiæ sæculo floruit. Perspicue revera adorabile hoc mysterium pertractatur, cum dicitur Patrem esse Deum, Filium esse Deum, Spiritum sanctum esse Deum; et nihilominus unum solum esse Deum, quia tres istæ Personæ, etsi vere ab invicem distinctæ, sunt una eademque virtus, sive potentia, ideoque unus et idem Deus. Hoc uno S. Hippolyti pulcherrimo testimonio tum Arii, tum Sabellii impietas profligatur. Tres sunt divinitatis Personæ, sed unus Deus sunt: en totum sanctissimæ Trinitatis mysterium. Notante insuper cl. Marano (42) paulo ante, cap. nimirum 8, sanctus Hippolytus dixerat unum Deum esse secundum virtutem, sive secundum essentiam divinam, quæ una prorsus est in tribus Personis; secundum autem œconomiam tres Personæ ostendi: intelligit ergo, ut Tertullianus (43), œconomiam nomine, « numerum et dispositionem Trinitatis. » Hoc autem loco gratiam Spiritus sancti appellat « tertiam œconomiam; » sed eodem sensu ac Tertullianus, qui Spiritum sanctum appellat « tertium gradum. » Nam gradus, forma, species, dispositio sive œconomia, idem sonant apud Tertullianum. Quare si Spiritus san-

ctus dicitur tertius gradus, dici etiam potest tertia dispositio, sive œconomia. Minus accurate in Latina interpretatione incarnatio « œconomiam » nomine designatur, in his verbis, quæ leguntur c. 3: *Τὸς γὰρ οὐκ ἐπέειλεν εἶνα Θεὸν εἶναι; ἀλλ' οὐ τὴν οἰκονομίαν ἀναίρησαι.* « Quis enim non dicit unum esse Deum? non tamen continuo œconomiam (id est incarnationem) negabit. » Non incarnationem, sed numerum et dispositionem Trinitatis considerat S. Hippolytus hoc in loco, et pluribus in aliis.

ARTICULUS IV.

DE DIVINITATE FILII ET CONSUBSTANTIALITATE VERBI.

B *Divinitas Filii.* — Pari præcisione loquitur sanctus iste episcopus ac martyr de divinitate ac consubstantialitate Verbi in particulari; et ex illo innumera eruuntur testimonia, quæ Arianorum ac Socinianorum os obstruere valent. Habe modo notabiliora. In libro *contra Noetum* Christi divinitatem discrete profitetur, dum ad illud Apostoli Rom. ix, 15: « Quorum patres, ex quibus Christus secundum carnem, » etc., ita eloquitur (44): « Pulchre enarrat, et dilucide mysterium veritatis. Hic, qui est super omnia, Deus est (sic enim audent dicere: *Omnia mihi tradita sunt a Patre*). Qui est super omnia Deus benedictus, genitus est; et factus homo, Deus est in sæcula. » (Sic.) Et rursus paulo infra (45): « Necessè ergo est, ut quamvis nolit, confiteatur Deum omnipotentem, et Christum Jesum Dei Filium, Deum factum hominem... et Spiritum sanctum; et hos esse vere tres, καὶ τοὺτους εἶναι οὕτως τρία. »

C *Coæternus Patri est Filius.* — Generationem æternam et consubstantialitatem Filii cum Patre sequentia ostendunt sancti Hippolyti verba (46): « Deus, solus cum esset (ante creationem) nihilque sibi coævum haberet, voluit mundum efficere, ac mundum cogitans ac volens, et dicens effecit; continuoque exstitit ei factus, sicut voluit, et sicut voluit, perfecit. Satis igitur nobis est scire solum, nihil esse Deo coævum. Nihil erat præter ipsum; ipse solus, multus erat. Nec enim erat sine ratione, sine sapientia, sine potentia, sine consilio. Omnia erant in eo: ipse erat omnia. Quando voluit, et quomodo voluit, ostendit Verbum suum temporibus apud eum definitis; per quod omnia fecit (47)....

et nos loqui docuerunt. » Fr. Turrianus in hunc locum.

(40) Non potest, notante cl. Marano lib. iv *De divinitate J. C.*, pag. 458, accuratius dogma Christianissimum exponi. Non solum enim numerum Personarum nihil de Dei singularitate detrudere conentur; sed etiam ipsam Dei singularitatem sine hoc Personarum numero nec consistere, nec coli posse docet.

(41) Hippolyt. loc. cit., num. 8.

(42) Prudent. Maran., *De divinitate J. C.*, lib. iv, p. 457.

(43) Tertull. *adv. Praxeam*, cap. 5.

(44) Lib. *Contra Noet.*, num. 6.

(45) Idem ibid., num. 8.

(46) S. Hippolyt., loc. cit., num. 10.

(47) Hæc et sequentia mirum in modum explanat simul et strenue tuetur contra Jurium doctissimum Bossuetus Meldensis episcopus, *Avvertiss.* vi, § 68, *Sur les lettres de Jurieu*. Œuvres tom. IV, p. 375 et seq. Ait nimirum cl. Bossuetus sanctum Hippolytum non tantum seipsum luculenter in catholico sensu declarare, sed etiam modum suppeditare, quo alia similia SS. Patrum testimonia, quæ obscuriora apparent, dilucide exponantur. Cum enim in loco citato dicat: « Quod Verbum, cum in se haberet, essetque mundo creato inaspectabile, emittens priorem vocem, et lumen ex lumine ge-

Eorum autem quæ facta sunt, ducem, consiliarium A et operarium generabat Verbum; quod Verbum cum in se haberet, essetque mundo creato in- aspectabile, fecit aspectabile, emittens priorem vocem; et lumen ex lumine generans (48-49), deprompsit ipsi creaturæ Dominum, sensum suum: et qui prius ipsi tantum erat visibilis, mundo autem invisibilis, hunc visibilem facit, ut mundus, cum eum, qui apparuit, videret, salvus fieri posset.)

Hoc loco divi Hippolyti abutitur Sandius (50); dum ex eo ostendere conatur, sanctum nostrum episcopum docuisse, Filium paulo ante mundum conditum existere cœpisse. Verum doctissimus Bullus (51) eundem locum ab interpretamentis Sandii egregie vindicat ita disserens: « Agnosco quidem, hic ab Hippolyto generationem quamdam Verbo sive Filio Dei tribui, quo mundi creationem proxime antecesserit. Sed omnino nego de generatione loqui Hippolytum proprie dicta, quæ scilicet Verbi fuerit productio, quæ Verbum ipsum, cum prius non existeret, existere cœpit. Huic commento totus Hippolyti sermo repugnat. Nam Deum ex æterno ita « solum » fuisse docet, ut interim « multum » fuisse affirmet. Quomodo? Quia scilicet Deus Pater nunquam erat sine ratione (τῷ Λόγῳ) et sapientia, hoc est, sine Filio et Spiritu sancto; proinde non sine consilio, cum utrumque sibi consiliarium habuerit. Nullus dubito, quin hic sit sensus genuinus istorum Hippolyti verborum: *Nihil erat præter ipsum; ipse solus, multus erat, Nec enim erat sine ratione* (procul dubio Græce scripserat Hippolytus τῷ Λόγῳ), *sine sapientia, sine consilio.* Quippe Deum agnovisse Hippolytum unum et multum, hoc est trinum; unum essentia, triam Personis, ipse hujus homiliae titulus declarat. Tertiam autem divinitatis hypostasim « Sapientia » nomine appellavit Hippolytus, Irenæi, cujus auditor fuisse perhibetur, exemplo et ex more illorum temporum. Deinde ait Hippolytus, Deum generasse Verbum, quod ab æterno in se habuerit. Quomodo? « Ipsum, inquit, temporibus apud se « definitis ostendit: ipsum creaturæ ut Dominum, « deprompsit: ipsum denique sibimet soli prius no- « tum, mundo visibilem fecit. » Itaque generatio, qua de loquitur Hippolytus, non est Verbi productio; sed ipsius ex æterno Patri coexistentis, ostensio, depromptio, et manifestatio, quæ res creatas respexerit. Ut idem prorsus voluerit beatissimus

martyr, quod Athenagoram docuisse supra ostendimus. Atqui in hunc sensum ut Hippolytum interpretemur, suadent quidem ipsa loci allata verba; sed eo plane nos cogunt alia ejus scripta, in quibus coæternam Filii cum Patre existentiam verbis veluti solis radio descriptis declarat. »

Sed multo luculentiora perfectæ, ac veræ divinitatis in Filio, ejusque Persona a Patre distincta S. Hippolytus testimonia dedit in opusculo *Contra Beronem et Helicem*, apud Anastasium. In quibus duplicem in Christo naturam accurate discernit; et divinam eandem plane esse demonstrat, quæ est in Patre. « Verbum enim Dei nulla re mutatum esse, » dicit eo ipso, quod carnem induit; « nec in ullo prorsus, in quo idem est cum Patre, factum esse idem cum carne propter exinanitionem. Sed cujusmodi erat absque carne, ita mansisse extra omnem circumscriptionem (52). » Rursus: « Deum illum infinitum simul, et circumscriptum hominem esse » ait, « et intelligi, utriusque substantiam perfectæ perfectam habentem (53). » Quod potest esse clarius summæ, absolutæque divinitatis in Christo præconium? Nam et infinitum Deum hunc esse prædicat, et immensum, et immutabilem, et idem omnino cum Patre, quod ad naturam attinet, cum sit ejus Filius, ideoque re ipsa distinctus. Denique: « Divinitas (inquit ex Anastasii versione), ut erat ante incarnationem, et est post incarnationem secundum naturam infinita, incomprehensibilis, impassibilis, incomparabilis (trino inalterabilis), inconvertibilis, per se potens, et ut totum dicamus, subsistens substantialis sola infinitæ virtutis bonum (54). » Potuitne vel hoc sæculo quisquam disertius, expressius significantiusque divinitatem Filii, ac Personarum discrimen exponere, quam scriptor ille fecit antiquus, antequam Nicænus consessus liquidam ea de re sententiam explicasset? His sunt consentanea testimonia reliquorum fragmentorum (sunt autem octo omnino) de Christo Deo, Deique Filio dicta, quæ longum sit exscribere. Ut cum in secundo nominatur ὁ τῶν ὅλων Θεός, « Deus universorum, » et in sexto tribuitur illi « imprincipalitas, infactio, infinitas, sempiternitas, incomprehensibilitas, » et quæcumque « horum secundum magnitudinem theologica amplissima in Deitate ratio contemplatur, » ut barbare veritè Anastasius.

nerans, » luce clarius ostendit, hanc secundam Verbi generationem, nihil aliud esse, quam externam ejusdem manifestationem; seu « operationem ad extra, » ut Schola loquitur.

(48-49) Sic locuti ante Patres Nicænos, præter Hippolytum nostrum, sunt Justinus martyr, Tatianus et Athenagoras, ut notatum doctissimo Grabio ad Irenæum lib. II, cap. 23. His adde Methodium in homilia de Simeone et Anna, pag. 152: Σὺ εἶ φῶς ἀληθινὸν ἐκ φωτός ἀληθινοῦ, Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ

ἀληθινοῦ. Athanasius postea dixit λόγον ἐκ λόγου. Tom. I, pag. 881 edit. Lipsiens.

(50) Sand. *Nuclei hist. ecclesiast.* lib. I, p. 98.

(51) Bull., *Defens. fid. Nicæn.*, sect. III, cap. 8, pag. 219 et seq. Cf. Bossuet., *l. c.*; neque aliter Maranus *De divinit.* J. C. lib. IV, cap. 13, § 3, p. 458.

(52) *Contra Beron. et Helicem*, apud Fabric. tom. I Opp. Hippolyt., p. 226, et apud Galland., p. 466.

(53) *Ibid.*

(54) *Ibid.*

Apud Theodoretum etiam (55) hæc D. Hippolyti A verba leguntur ex sermone de Helcana et Anna, cum de eo, quod Maria gestabat in utero, loquitur: « Verbum erat Dei primogenitum e coelo ad te delapsum, et homo primogenitus in utero formatus; ut primogenitum Verbum Dei primogenito conjunctum homini monstraretur. » Horum vis verborum quanta sit, melius existimabit, qui nomen istorum, « Verbi, » et « primogeniti » potestatem expendit. Etenim λόγος ejusmodi intellexit Hippolytus, de quo Joannes initio Evangelii loquitur. At λόγος iste « Deus, et apud Deum in principio » existit; et « per eum omnia sunt facta ». Non igitur creatus est, neque per alium λόγος factus, ut Ariani postea fabulati sunt, eo ipso, quod primogenitus est. Ad hæc idem Hippolytus in alio libro Κύριον ἀναμάκρτητον vocat Christum, id est *impeccabilem*; quod solius veræ, et increatæ Divinitatis proprium est.

Alia satis clara pro deitate Christi testimonia Hippolyti habentur inter plura ejus dicta a Theodoro dialogo 2, tom. IV, pag. 88, et act. v concilii Lateranensis sub Martino I, anno 649, tom. X *Concilior.*, edit. Mansi, pag. 1079 allegata. Notatu quoque digna sunt ejusdem Hippolyti verba ex interpretatione psalmi 11 a Theodoro adducta (56). Christum Deum appellavit sermone in Helcanam et Annam (57).

Divinæ omni-præsentis etiam attributum Christo ascripsit tractatu in Pascha, ex quo hæc citato C Concilior. tom. 0, col. 1087, habentur verba: « Totus erat in omnibus et ubique, adimplens vero omnia, ad omnes aërios principatus nudus redispoliatus (sic) est, et ad parvum clamat transire calicem, ut ostendat vere, quia et homo erat. » Nota quoque dictum, ut egregie hic animadvertit Gravius, « et homo; » quoniam scilicet aliam insuper naturam habebat, et Deus erat.

Accedunt alia quoque ejusdem Hippolyti verba ex ejus in Genesim commentario. Et periit iste quidem commentarius; asservata tamen sunt quædam ejus fragmenta in Catenis, quæ vulgo dici solent, Patrum in dictum Moysis librum; quorum

A aliqua Romæ descripta Isaacus Vossius quondam doctissimo D. Joanni Millio, hic vero cl. Grabio communicavit. Atqui inter hæc in XLIX caput, vers. 22, οὐδὲς ἠύξημένος Ἰωσήφ, sequentia habentur verba: « Quandoquidem unigenitum Dei Verbum Deus ex Deo existens (observa ipsius concilii Nicæni phrasin, uti supra *lumen de lumine*) exinavit semetipsum juxta Scripturas, demittens semetipsum ultro in id quod non erat, et vilem hanc carnem induit, atque in servi forma apparuit, obediens Deo et Patri factus usque ad mortem¹, ea propter de cætero et superexaltatus esse legitur; et tanquam id proprie non habens propter humanam naturam, ac gratuiti instar doni accepit nomen super omne nomen², secundum B. Pauli verba, sed ex rei veritate; res ipsa tamen non erat donum eorum quæ ab initio naturaliter haud habuit (longe se res habet); verum potius reditus existimandus est, et recursus ad id quod a principio essentialiter et inseparabiliter ei inerat. » Et paulo post ad ista verba, εὐλογίας πατρὸς καὶ μητρὸς, ita commentatur (58): « Clare atque manifeste ea pariter, quæ est ex Deo, et Patre generatio Unigeniti, ac quæ per sanctam Virginem facta est, indicatur, juxta quam creditur et visus est homo. Filius enim Dei et Patris naturaliter atque vere existens, propter nos sustinuit eam, quæ fuit per Virginem atque uterum generationem, et ubera suxit. Neque enim, ut quibusdam videtur, putative fuit homo, sed idem vere apparuit, quod nos sumus, qui naturæ leges sequimur, et nutrimento usus est, quamvis ipse mundo vitam daret. »

Omnibus his decretoriis auctoritatibus addi possunt alia duo loca ex scriptis S. Hippolyti, quæ expresse adeo divinitatem Filii Dei Domini Salvatoris nostri Jesu Christi, ejusque consubstantialitatem, et coæternitatem cum Patre demonstrant, ut nihil magis desiderari queat. In tractatu *Adversus Noetum* hæc in Evangelii verba: « Ego et Pater unum sumus³, » aperte declarat Patrem et Filium unum idemque esse, quia « unam eandemque habent virtutem et potentiam (59); » et in tractatu *Contra Judæos* pariter expresse dicit Christum esse verum

¹ Joan. 1, 1-3. ² Philip. 11, 7, 8. ³ Ibid., 9. ⁴ Joan. x, 30.

(55) Theodoret. *Dialog.*, 1, tom. IV *Opp.*, edit. D Sirmond.

(56) Theodoret. *Dialog.*, 2, *Opp.*, tom. IV, pag. 89, apud Fabric., pag. 268, et apud Galland., pag. 486.

(57) Theodoret., *loc. cit.*, et apud Fabric., pag. 267; apud Galland., 496.

(58) Ex *Commentario* S. Hippolyti in *benedictiones Balaam* hæc citavit Leontius lib. 1 *Contra Nestorium et Eutychen*: « Ut demonstraret utramque quidem in se habere substantiam, scilicet Dei et hominum, sicut Apostolus ait: *Mediator* quidem *Dei et hominum homo Christus Jesus* (1 *Tim.* 11, 5); *Mediator autem unius hominis non est* (Gal. 111, 20), sed hominum: oportebat ergo ut Christus, factus

D mediator Dei et hominum, ab utrisque arrhabonem quemdam acciperet, ut appareat mediator duarum naturarum. »

(59) « Si autem dicat Noetus: Ipse dixit: *Ego et Pater unum sumus*; advertat animum et intelligat, quod non dixit: *Ego et Pater unum sum*; sed *unum sumus*. Illud enim (*sumus*) non dicitur de uno; sed sic dixit, quia duas Personas demonstravit, unam autem potentiam, sive virtutem. Una enim mens Patris est Puer (*Filius*)... Unde ad Philippum: *Philippe, qui vidit me, vidit Patrem* (Joan. xiv, 9); id est, si me vidisti, per me potes Patrem cognoscere. Per imaginem enim, quæ similis est, potest facile Pater cognosci. » S. Hippolyt., *Contra Noet.*, c. 7.

Deum (60), eumque Patri coæternum nominat (61). Et in Commentario jam laudato in Genesin eadem fere de coæternitate Filii habet. « Itaque qui ut homo, inquit S. Hippolytus, periculum subierat, a Patre salvatus esse affirmatur, quamquam natura sua existens Deus, κατὰ φύσιν ὑπάρχων Θεός, et universam ipsam visibilem creaturam in bono statu conservans... semper enim fuit in gloria divina, qui ante omne ævum, et tempus, et ante mundi jacta fundamenta proprio Patri coexistit, τῷ ἰδίῳ συνυπάρχων γεννήτορι (62). Sane Ariani, qui adhuc supersunt, harum auctoritatum vim eludere quo pacto valeant, non video. Quis enim non agnoscat uti verum Deum, uti Patri consubstantialem, eum, qui ab æterno fuit in Deo Patre; quem Pater emisit, ut « lumen ex lumine, » ut « radium a sole, » ut « aquam ex fonte (63); » eum, qui eandem habet cum Patre virtutem ac potentiam; qui est idem Deus cum universi conditore; qui in sua Persona potentiam Patris ostendit; qui est Deus et Dominus omnium; qui est vera Patris imago; in quo et per quem Pater seipsum manifestat; eum tandem, qui est infinitus, incomprehensibilis, omnipotens, subsistens et operans per seipsum, et est perfectus Deus, sicuti est perfectus homo? Si Ariana impietas contra hæc firma adhuc et sibi constans perseverat, nullo alio pacto poterit unquam everti.

Unus tamen locus adhuc superest, eximius plane, quem præterire religio est. Sic autem se habet : « Qualem igitur Filium suum Deus per carnem misit, nisi Verbum, quod a principio scilicet Filium vocavit, quia futurum erat, ut ortum caperet? Et cum Filius vocatur, commune nomen amoris erga homines sumit. Nec enim Verbum per se et sine carne, perfectus Filius erat, cum tamen esset Verbum, Unigenitus. Neque caro per se sine Verbo subsistere poterat, quia in Verbo subsistebat. Sic ergo unus Filius Dei perfectus manifestatus est (64). » Hunc autem locum quo maxime abutuntur Unitarii, atque plurimum se efferunt, egregie illustrat, ac strenue propugnat doctissimus Maranus his verbis : « Videtur, inquit, sanctus martyr ita locutus fuisse duplici potissimum de causa (65) :

« I. Quia Verbum, etsi perfectus Dei Filius erat, ante incarnationem, ut patet ex ipso loco, ubi eum Unigenitum appellat Hippolytus, et ex multis aliis, in quibus de ejus generatione diserte disputat; nondum tamen erat Filius hominis. Hanc ipse inter-

⁶ Dan. vii, 13.

(60) Hæc omnia Christus œconomice tanquam homo precabatur, qui erat verus Deus, Θεός ὢν ἀληθινός. S. Hippol., *Adv. Judæos*, num. 4.

(61) Sed quare, o propheta, edessere nobis, cur templum devastatum est? An propter illam olim vituli fabricationem? an propter populi idololatriam? an propter sanguinem prophetarum? an propter adulteria et fornicationes Israel? Minime, inquit; in omnibus enim illis semper veniam et indulgentiam ferebant; sed quia Filium auctoris beneficiorum interfecerunt, ipse enim est coæternus Patri.

A pretationem suppeditat. Observat enim Verbum ante incarnationem vocatum fuisse Filium hominis; unde colligit perfectum Filium non fuisse, cum nondum esset homo. His enim verbis : « A principio « Filium vocavit, commune nomen amoris erga homines sumit, » Filius hominis clare designatur. Idque confirmari potest ex cap. 4 ubi sic loquitur Hippolytus : « Verbum enim caro erat, Spiritus « erat, Virtus erat. Unus commune nomen et in usu « apud homines sibi sumpsit, vocatus a principio Filius hominis propter futurum, quamvis nondum esset homo, sicut Daniel testatur, inquit : *Vidi, et ecce cum nubibus cæli quasi filius hominis veniebat.* » Cum Noetus metaphoras in Filii voce venaretur, et Patrem et Filium unam et eandem Personam esse B statueret; suscepta adversus hunc hæreticum disputatio postulabat, ut Verbum Hippolytus ante incarnationem non metaphoricè, sed vere ob futuram ex Virgine generationem Filium hominis vocatum fuisse prætenderet, nec tamen perfecte Filium fuisse, quia nondum ex Virgine genitus erat.

« II. Non solum Verbum in Christo, sed etiam corpus et animam considerat Hippolytus; ac Verbum unitum carni, unum et perfectum Dei Filium existimat : ita ut Christus non solum quatenus Verbum, sed etiam quatenus Deus et homo, Filius sit Dei. Quemadmodum igitur caro sine Verbo Filius Dei esse non potest; ita Verbum sine carne, perfectum quidem Verbum erat et Unigenitus, sed unus ille perfectus Filius, ex Verbo, corpore et animo constans, non erat. Huc pertinet, quod ait cap. 4 : « Est igitur caro, quæ a Verbo Patris oblata, ut munus est; caro, inquam, quæ est ex Spiritu sancto, et Virgine, perfectus Filius Dei ostenditur. » In eandem sententiam accipienda, quæ leguntur in libro genuino *De Antichristo*, cap. 3 : Αὐτός πάλιν ὁ τοῦ Θεοῦ παῖς, ὃ πάλαί μὲν λόγος. « Ipse rursus Dei Filius, qui prius Verbum erat. » Hactenus V. C. Neque minus solide tuetur eundem locum Gregorius Bullus contra Zwicharum *Irenicorum Irenicorum* auctorem in hæc verba disserens (66) : « Non ita insaniit Hippolytus, ut diceret (quod dixisse illum anonymus voluit) Verbo sive Unigenito quidquam intrinsecæ perfectionis revera accessisse ex carnis assumptione; imo contrarium aperte docuit. Nam primo diserte ait, Dominum nostrum perfectum fuisse Verbum et Unigenitum ante incarnationem. Deinde clare docet, Verbum

Αὐτός γὰρ ἐστὶν ὁ τῷ Πατρὶ συναΐδιος. S. Hippolyt. *Demonstr. advers. Judæos*, num. 7.

(62) S. Hippolyt. *Comment. in Genes.*, tom. II, pag. 27, 28 et 29.

(63) Idem, *Contra Noet.*, num. 11.

(64) Idem, *Contra Noet.*, c. 15.

(65) Maran. *Divinit.* J. C. lib. IV, c. 13, § 4, p. 459.

(66) Bullus, *Defens. fid. Nicæn.*, sect. II, cap. 8, § 5, pag. 99.

sive Unigenitum adeo ex carne humana non melioratum esse, ut caro ipsa ipsam suam substantiam Verbo debeat. Quid ergo, inquires, voluit Hippolytus, cum ait Verbum et Unigenitum sine carne perfectum non fuisse Filium? Voluit, inquam, manifeste, τὸν Λόγον ante incarnationem non omni filiationis genere, ut ita dicam, defunctum fuisse, sive nou dum fuisse omni modo, quo Pater voluit, Dei Filium. Scilicet Domino nostro triplicem nativitatem et filiationem attribuerunt veteres. Prima est, qua ut Λόγος ex mente Patris ab æterno natus fuit. Ex hac nativitate perfecta hypostasis divina existit; nec ipsi quidquam postea accessit, sed potius cæteræ nativitates συγκατάβασεις fuerunt, sive condescensiones Filii Dei. Altera nempe nativitas est, qua ὁ Λόγος a Deo Patre, apud quem, cum nihil adhuc præter Deum existeret, adeoque ex æterno fuerat, κατ' ἐνέργειαν exivit, ac tanquam ex utero ejus prodiit, seque demisit ad condendum universa. Tertia demum nativitas tum fuit, cum idem ὁ Λόγος caro factus est, et e sinu Patris in uterum beatissimæ Virginis illapsus, homo ex ipsa natus est per inumbrationem Spiritus sancti. Hoc fuit τοῦ Λόγου extrema συγκατάβασις (a nobis hominibus, adeoque ab ipsis angelis æternum adoranda), qua peracta, perfectus Filius Dei factus est, hoc est, ut dixi, omni filiationis genere defunctus est: siquidem cæteræ filiationes, quæ humanam Christi naturam spectant, ex hac dependent, atque ex ipsa consequuntur. Hæc fusius explicabimus, inquit C d. Bullus, ad sectionem illam 3, de Filii τῷ συν-αἰδίῳ.)

Interim illud observandum est, inter ea, quæ Irenæi auctor ex libro Hippolyti *Contra Noetum* adduxit, tanquam catholicæ, id est, Nicænae fidei contraria, quædam esse, quæ illam ipsam fidem egregie confirmant. Hujusmodi est illud (67): « Cum alium dico (nempe Filium a Patre [68]), non duos Deos dico, sed tanquam lumen ex lumine, et aquam ex fonte, aut radium a sole: una enim virtus ex toto; totum vero Pater, ex quo virtus, Verbum: hoc vero mens seu sensus, qui prodiens in mundum, ostensus est Puer Dei (69). Omnia igitur per eum facta sunt; ipse solus ex Patre genitus. » Ubi Patrem et Filium, persona distinctos, unum tamen esse Deum inde probat, quod Filius non sit Deus a seipso, sed Deus de Deo, atque ex

A Patre, tanquam lumen ex lumine, et aqua ex fonte, et radius a sole prodeat, et Filium diserte eximit ex numero rerum a Deo factarum, illum solum ex ipso Deo Patre genitum pronuntians: quæ cum Nicæna fide ac confessione omnino conspirant.

Neque cuique offendiculo esse debet, quod ibidem Hippolytus Patrem dicat *totum*, Filium vero *virtutem ex toto*. Nam totum recte dicitur Pater, quia est πηγή θεότητος. Siquidem divinitas, quæ in Filio est et in Spiritu sancto, Patris est, quia a Patre derivatur. Apprime itidem catholica sunt, quæ mox ex eodem Hippolyti libro sophista affert, nempe hæc (70): « Pater mandat, Verbum perficit; Filius autem ostenditur, per quem Pater creditur. Œconomia consensionis redigitur ad unum Deum. Unus enim est Deus, qui mandat Pater, qui obedit Filius, qui docet scientiam Spiritus sanctus. Pater, qui est super omnia, Filius per omnia, Spiritus sanctus in omnibus. » Hic scilicet S. Hippolytus Patrem, Filium et Spiritum sanctum unum esse Deum aperte docet, et unicuique Trinitatis Personæ omnipresentiam tribuit, ac vim divinam, quæ cuncta pervadat. Quod vero Patrem dicit *mandare*, Filium *obedire*, in eo consentientes secum et similiter loquentes habet alios Patres orthodoxos, non modo Antenicænos, sed et qui post concilium Nicænum floruerunt... Quod itidem Patrem proprie super omnia esse dicit, id ad ἐξοχήν illam Patris, qua Pater est, omnino referendum, quam Catholici omnes agnoscunt.

ARTICULUS V.

DE DIVINITATE SPIRITUS SANCTI, EJUSQUE PROPRIETATIBUS PERSONALIBUS.

Quoad Spiritum sanctum, omni possibili præcisione declarat idem sanctus episcopus et martyr, divinum hunc Spiritum esse tertiam Personam sanctissimæ Trinitatis, ut supra jam vidimus. Supponit vero idem auctor tres divinas Personas esse unum eundemque Deum; ait quippe tres has Personas habere unam eandemque potentiam, unam eandemque virtutem: ergo supponit Spiritum sanctum esse Deum et esse Patri Filioque consubstantialem. Cæterum perspicue mentem suam prodit super hoc articulo cum ait, « hanc consensionem » trium divinarum Personarum « redigi ad unum Deum (71): Œconomia consensionis redigitur ad unum Deum. Unus enim est Deus, subjun-

(67) *Contr. Noet.*, num. 14.

(68) Justino martyri, quando Filius ἐτερόν τι a Patre esse dicitur, et Tertulliano, quando *Filium et Patrem esse aliud ab alio* affirmat, eadem, quæ Hippolyto mens, ut Personarum distinctionem ostendant, non ut ἁμοούσιον inficiantur.

(69) Observat cl. Grabius S. Hippolyto solemne fuisse. Christum vocare τὸν Παῖδα τοῦ Θεοῦ, *Puerum*, sive potius *Filium Dei*; quod patet ex ejus demonstratione *De Christo et Antichristo*, num. 3, Ἀυτὸς παῖς ὁ τοῦ Θεοῦ Παῖς, ὁ πάλας μὲν Λόγος. Quæ verba sollicitius perpendens cl. Maranus in egregio opere, cui titulus: *Divinitas D. N. J. C.*, lib. iv,

cap. 13, pag. 460, ea sic reddit: « Ipse rursus Dei Filius, qui prius Verbum erat. » Neque aliter hunc locum interpretatur Grabius ad Bulli *Defens. fid. Nic.*, pag. 101: Quid quod eadem loquendi ratione paulo post utitur sanctus martyr? Εἷς γὰρ καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Παῖς, quæ sic vertit ipsemet Combefissius: « Unus enim est Dei Filius. » Ita scilicet S. Hippolytus aliique antiqui Patres Christum appellarunt ex Isaia XLII, aliisque locis, ubi Deus de ipso ait: Ἰδοὺ ὁ παῖς μου: quanquam παῖς ibi *servum* significet.

(70) *Contr. Noet.*, num. 14.

(71) Idem, loc. cit.

git, qui mandat, Pater; qui obedit, Filius; qui docet scientiam, Spiritus sanctus. » Aliter Deum unum intelligere non possumus, « nisi vere Patri, et Filio, et Spiritui sancto credamus: per hanc enim Trinitatem Pater glorificatur. » Ait insuper S. Hippolytus, nos adorare Spiritum sanctum (72): « Spiritum sanctum adoramus. » Illi tribuit eandem gloriam, eandemque potentiam ac Filio, cujus Spiritus est: « Ipsi (Christo) gloria et potentia cum sacrosancto bono et vivifico ejus Spiritu (73). » Igitur certum ratumque est, juxta S. Hippolyti doctrinam, Spiritum sanctum esse Deum, sicuti et Pater Deus est, et Filius Deus est, illisque vere esse consubstantialium.

Proprietates personales Spiritus sancti. — Proprietates personales Spiritus sancti modo enumerat S. Hippolytus (74): « Hic est Spiritus qui ab initio ferebatur super aquas⁶, per quem movetur mundus, natura creata consistit, omnia vitam accipiunt: qui in prophetis operatus est, in Christum devolvit. Hic est Spiritus specie linguarum ignearum datus apostolis; de hoc Gabriel ad Virginem: Spiritus sanctus superveniet in te⁷, etc. Per hunc Spiritum Petrus beatam illam vocem effatus est: Tu es Christus Filius Dei viventis⁸; per hunc Spiritum firmata Ecclesiae petra est. Tandem per hunc Spiritum, conjunctum cum aqua (baptismi), regeneratus homo vivificatur, ex servitute in libertatem transit, ex tyrannide ad regnum, ex corruptione ad incorruptibilitatem. » Hæc sunt notabiliora, quæ in divo Hippolyto occurrunt quoad tres divinas Personas.

ARTICULUS VI.

DE MYSTERIO INCARNATIONIS, ET DUARUM NATURARUM DISTINCTIONE IN CHRISTO.

Solus Filius incarnatus. — Non minus dilucide exponit sanctus Portuensis episcopus noster sanctissimum incarnationis mysterium, duasque in Domino nostro Jesu Christo omnino distinctas naturas, divinam nimirum et humanam, profitetur. Atque primo docet S. Hippolytus nec Patrem, nec

A Spiritum sanctum humanam carnem assumpsisse, sed Verbum Dei (75): « Missus autem, inquit, non est alius, quam Verbum. » Divinum hoc Verbum descendit in sanctam Virginem Mariam (76), et ex ea est incarnatum, sumpta anima humana. « factus omnia quæcunque homo est, excepto peccato (77). » Hoc Verbum Dei appellatum est Dei Filius ab initio, quia in tempore inter homines nasci debebat: « Nec enim Verbum per se et sine carne Filius perfectus erat, cum tamen esset perfectum Verbum Unigenitus (78). » Hoc est, non est adeptus perfectam qualitatem Filii, nisi per unionem duarum naturarum, per quam et Filius Dei, et Filius hominis simul effectus est.

Unio duarum naturarum Christi in una sola persona. — Divinum Verbum, Dei primogenitum, unitum cum Virginis primogenito, est verus Deus et verus homo, perfectus Deus et perfectus homo. « Totus Deus ipse, totus homo idem ipse, totus Deus pariter natura, et homo idem ipse. Deitate quidem, divina per suam ipsius sanctissimam carnem, non existentia natura carnis, operans; humanitate vero, humana, non existentia natura deitatis, deitatis indulgentia patiens. Nil divinum nudum corpore operatur, nil humanum idem ipse privatum divinitate gerens; servans sibimet modum secundum utrumque immutabilem, per quem operatus est utraque decenti more, ad approbationem perfectæ ac veræ nihilque habentis pravitatis inhumanationis suæ (79). »

Quod quidem factum est absque ulla mutatione hujus vel illius naturæ: « Habens cœleste, quod paternum erat, tanquam Verbum; terrenum vero, tanquam ex vetere Adam, per Virginem incarnatus. Sic... Deus corporatus apparuit (80). Salvator ex ea (Maria) natus est sine confusione Deus et homo, ἀσυγχύτως Θεός καὶ ἄνθρωπος. » Hæc postremæ loquendi formulæ excerptæ sunt ex quodam fragmento Commentarii, quod exaravit S. Hippolytus in Proverbia; ibi enim explicans hæc capituli ix verba: Sapientia ædificavit domum....., miscuit

⁶ Gen. 1, 2. ⁷ Luc. 1, 35. ⁸ Matth. xvi, 16; Marc. viii, 29; Luc. ix, 20; Joan. vi, 70.

(72) S. Hippolyt. *Adv. Noet.*, cap. 12.

(73) Idem, *Orat. in Theophan.*, num. 10.

(74) Idem, *ibid.*, num. 9.

(75) Idem, *Adv. Noet.*, num. 13.

(76) « Dic mihi, o beata Maria, quid erat a te in utero conceptum, et quid a te in matrice virginali gestabatur? Verbum erat Dei, primogenitum, qui cœlis in te descenderat, et homo primogenitus in utero formatus, ut primogenitum Verbum Dei primogenito homini unitum ostenderetur. » Idem apud Theodoret. *Dialog.* 1, et tom. I *Opp.*, p. 267.

(77) « Credamus igitur, fratres, secundum traditionem apostolorum, quod Deus Verbum a cœlis descendit in sanctam Virginem Mariam, ut ex ea incarnatus, sumpta anima humana, rationis inquam particeps, factus omnia quæcunque homo est, excepto peccato, salvaret Adam, qui ceciderat, et immortalitatem hominibus largiretur iis qui crederent in nomine suo. In omnibus igitur demonstratum est nobis Verbum veritatis, quod unus est Pater, cujus

adest Verbum, per quod omnia fecit; quod posterioribus temporibus, sicut superius diximus, misit Pater ad salutem hominum. Hoc per legem et prophetas prædicatum est venturum esse in mundum. Sicut ergo prædicatum est, sic præsens seipsum manifestum fecit ex Virgine et Spiritu sancto novus homo factus: habens cœleste, quod paternum erat, tanquam Verbum; terrenum vero, tanquam ex vetere Adam, per Virginem incarnatus. Sic in mundum egressus, Deus corporatus, Θεός ἐν σώματι, apparuit, egressus perfectus homo, ἄνθρωπος τέλειος. Non enim per fictionem aut mutationem, sed vere factus homo: Οὐ γὰρ κατὰ φανταστικὴν ἢ τροπικὴν, ἀληθῶς γενόμενος ἄνθρωπος. » S. Hippolyt. *Contr. Noet.*, num. 17.

(78) *Contr. Noet.*, num. 15.

(79) Idem, lib. *De theologia et incarnatione contra Beronem et Helicem*, num. 7.

(80) Idem, *Contra Noet.*, num. 17.

vinum^{9.10}, eadem interpretatur de duabus Jesu Christi naturis, per vinum intelligens naturam divinam; per aquam vero naturam humanam (81). *Miscuit in poculo suo vinum* (inquit ille), *in Virgine divinitatem suam uniens cum carne, tanquam vinum merum ac purissimum*; sive, ut alibi etiam habet (82): *Mortale corpus nostrum suæ admiscendo virtuti.*

Proprietates et operationes distinctæ duarum naturarum in Jesu Christo. — Cæterum inanis scrupulus esset opinari, Eutychianam hæresim designari hac voce *μῖζας*, *admiscens*; præter enim superiorum recitata apertissima testimonia, innumera pariter hoc loco afferre possumus, quæ ab omni erroris suspicionem super hoc articulo illum reddunt immunem. Etenim in tractatu *Contra Noetum*, peculiare proprietates operationesque tribuit duabus Christi naturis et quidem his verbis (83): « Sic igitur humana sua non recusat, qui demonstrabatur esse Deus, cum... super pulvinum dormit, qui naturam habet insomnem, ut Deus... cum ab Herode spernitur, qui totam terram judicaturus est... et a militibus illuditur is, cui astant millia millium, et decies centena millia angelorum. » In tractatu *Contra Beronem* expresse docet, incarnationis mysterium demonstrare duas substantias perfectas, divinam et humanam (84): « Mysterium namque divinæ incarnationis... perfectæ deitatis et plenæ demonstrativum humanitatis; » et utramque naturam suas proprietates et operationes naturales absque ulla mutatione servasse: « secundum utrumque suum semper permanens sine casu, quibus divine pariter et humane operatus est: perfectionem per omnem utriusque rationem sibi naturaliter incommutabilem ærans; » atque ideo divinum Verbum miracula patrabat, caro vero patiebatur (85): « Deitate quidem divina... operans; humanitate vero humana. »

In humanitate sua Salvator noster esurivit et sitiit; et in divinitate sua uno eodemque tempore adorabatur ab angelis (86): « Humanam quidem ipsius naturam facile est agnoscere, quando esurit et sitiit... Divina vero ipsius natura non obscure cernitur, quando ab angelis adoratur. » Uno verbo, operationes istæ adeo distinctæ sunt, juxta S. Hippolytum (87), quod Verbum, « nihil divinum corpore

operabatur, nihil humanum divinitate gerebat. Verum licet mortuus est tanquam homo, tamen secundum divinitatis naturam mansit vivus (88). » Habes igitur duas Christi naturæ formaliter distinctas, earumdemque distinctas operationes in divo Hippolyto assertas conspicis. Demonstrandum superest, vetustum hunc Ecclesiæ Patrem, unam agnovisse in Christo personam, unumque principium operationum omnium, quæ utriusque naturæ conveniunt.

Id vero evidentissime constabit unicuique vel leviter attendenti quos superiorum attulimus textus, ut distinctionem duarum naturarum assertam a divo Hippolyto evinceremus; ex illis enim probe manifestum erit, quod licet duarum naturarum distinctio perspicue asseratur, nihilominus una tantum in Christo persona astruitur.

Unitas personæ in Jesu Christo. — Ipse quippe et perfectus Deus est, et perfectus homo; ipse prout Dei Verbum, divinam habebat naturam, prout vero Adæ filius, habebat naturam humanam: Deus incarnatus est, « Deus incorporatus; » et ille ipse est, qui natus est... Deus et homo: idem est, qui « ab Herode spernitur, et ab angelis adoratur; » qui « divina operatur et humana, » qui « moritur, et manet vivus. » Quomodo conciliari hæc possunt cum distinctione naturarum? Audi eundem divum Hippolytum perbelle hoc explicantem (89): « Secundum utrumque suum semper permanens sine casu, quibus divine pariter et humane operatus est... » Et alibi: « Sibimet modum servans secundum utrumque immutabilem, per quem operatus est utraque decenti more (90). » Ex omnibus his quæ modo attulimus quoad incarnationem, inferendum est, divum Hippolytum in suis scriptis manifeste damnare tres primarias hæreses post ejus mortem exortas: Eutychianorum scilicet, Monothelitarum et Nestorianorum: primam quidem, dum astruit in Christo duas naturas distinctas; secundam vero, dum duas admittit voluntates in eodem Christo, duasque operationes, quæ duarum naturarum sunt propriæ; tertiam tandem, dum unitatem personæ in Christo tuetur.

Scopus incarnationis. Circumstantiæ incarnationis. — Finis ac scopus incarnationis fuit hominum

^{9.10} Prov. ix, 2.

(81) Idem, in illud *Proverb.* ix, tom. I *Opp.*, pag. 282, et apud Galland., tom. II *Biblioth. PP.* colom. 488.

(82) « Quod enim Dei Verbum cum esset carnis erpers, sanctam carnem ex sancta Virgine induit, tanquam sponsus sibi ipsam in crucis patibulo vestem contextens; quo nimirum mortale corpus nostrum suæ adunando virtuti, et corruptibile incorruptibili, infirmum forti miscens, homini qui perierat, salutem præstaret. » Idem, *De Antichr.*, num. 4.

(83) Idem, *Contra Noet.*, num. 18.

(84) Idem, *Adv. Beron. et Helic.*, tom. I *Opp.*, pag. 227 et 228, et apud Galland., colom. 467 et 468.

(85) Idem, *ibid.*, apud Fabric., pag. 226, et Galland. col. 469.

(86) Idem, in *psal.* ii, tom. I *Opp.*, pag. 268, et Galland., col. 486. Vide et apud Fabric., pag. 226 et tom. II, pag. 24, 27, 28, 45, et tom. I, pag. 265 et 264.

(87) Idem, *Contra Beronem*, num. 8, apud Galland., col. 469.

(88) Idem, *Comment. in Genesim*, tom. I *Opp.*, pag. 24, et apud Galland., col. 478.

(89) Idem, *Contra Beron.*, tom. I, pag. 228, et apud Galland., col. 468, num. 4.

(90) Idem, *ibid.*, pag. 250, et apud Galland., col. 469, num. 8.

salus (91); hinc « Verbum e cœlis descendit... ut... A notat (3), ex iis, quæ statim sequuntur, quisque salvaret Adam, qui ceciderat, et immortalitatem largiretur iis qui crederent in nomine ejus... Neque caro per se sine Verbo subsistere poterat; quia in Verbo habebat subsistentiam, τὴν οὐστασιν. Incarnato Verbo et facto homine, Pater erat in Filio, et Filius in Patre... Non per fictionem, sed vere factus est homo (92). » Hæc incarnatio peracta est in Virginis utero, operante Spiritu sancto: et error est opinari, Verbum aut aliunde quam de sinu Virginis carnem sumpsisse, aut carnem hanc de cœlo traxisse; cum ante incarnationem nullum corpus haberet, essetque purus spiritus. Prophetæ utique Filium Dei appellaverunt etiam Filium hominis, sed per anticipationem, scilicet propter futuram ejus incarnationem: « Vocatus a principio Filius hominis, propter futurum, quamvis nondum esset homo (93). » Et alibi: « Qualem igitur Filium suum Deus per carnem misit, nisi Verbum, quod a principio scilicet Filium vocavit, quia futurum erat ut ortum caperet? Et cum Filium vocatur, commune nomen amoris erga homines sumit (94). »

Christus ex semine David verus Deus omnes salvare vult. — Ex divi Hippolyti insuper doctrina colligimus, quod Deus omnes homines salvare velit (95), quod Dominus noster Jesus Christus sit verus Deus (96) Patri cœternus (97), ipse in Patre, et Pater in Christo sit (98); quod Pater omnem potestatem eidem dederit (99), et eundem constituerit judicem ac regem omnium creaturarum in cœlis, in terris et in inferis; quod voluntas Patris sit ipse Christus (1). Dum vero de Filii temporali nativitate loquitur, in suspitionem venit S. episcopus Portuensis, quasi negare voluisset Christum Filium Dei ex David descendisse, ejusque ex semine factum; ait enim (2): « Catulum leonis vocavit propheta », qui ex Juda et Davide secundum carnem factus est, non quidem ex Davidis factum semine, sed qui de Spiritu sancto concipiatur, et ex sancto germine e terra procederet. » Verum, ut optime Tillemontius

« Gen. XLIX, 9.

(91) S. Hippolyt., *Contra Noet.*, num. 17.

(92) Idem, *ibid.*, num. 16 et num. 4.

(93) Idem, *ibid.*, num. 4.

(94) Idem, *ibid.*, num. 15.

(95) « Omnes vult, omnes salvare desiderat. » D S. Hippolyt., *De Antich.*, num. 3.

(96) « Hæc omnia Christus œconomice tanquam homo precabatur, qui erat verus Deus. » Idem, *Contra Judæos*, num. 4.

(97) « Filium auctoris beneficiorum interfecerunt, ipse enim est cœternus Patri: τὸ Πατρὶ συν-αἰδιός. » Idem, *ibid.*, num. 7.

(98) « In quo autem est Deus, nisi in Christo Jesu, Verbo Patris, et mysterio œconomix, id est incarnationis?... Quod autem dixit, in te est Deus, ostendit mysterium œconomix, id est incarnationis, quod, incarnato Verbo et facto homine, Pater erat in Filio, et Filius in Patre, conversante Filio cum hominibus. » Idem, *Contr. Noet.*, num. 4.

(99) « Omnem potestatem ostendit, quæ a Patre data est Filio, qui cœlestium, terrestrium et infernorum rex omniumque judex creatus est. Cœlestium quidem, quod Verbum Patris ante sæcula

perspicere potest, S. Patrem ex stirpe quidem Davidica ortum Jesum Christum agnoscere; ita tamen, ut neget ipsum ea ortum « ex Davidis semine » ratione vulgari, qua cæteri homines, quippe « qui de Spiritu sancto conceptus fuerit, et ex sancto germine e terra processerit. »

ARTICULUS VII.

DE BEATÆ MARIE VIRGINITATE ET MATERNITATE.

Quantum sanctus Hippolytus nullibi beatissimam Virginem Mariam titulo *Deiparæ* (Θεοτόκος) insigniat, nihilominus tamen ejusmodi passim utitur loquendi formulis, ex quibus luce meridiana clarius patescit, sanctum episcopum beatam Virginem et Matrem Dei credidisse, et ut talem veneratum fuisse. Etenim disertis verbis profitetur, Mariam Dei Verbum in utero et concepisse et gestasse (4), « Salvatorem ex ea natum, et sine confusione Deum et hominem (5); » atque Jesum Christum esse verum Deum ac hominem (6).

Idem quoque sanctus Pater in beatissima Virgine Maria perpetuum illius virginitate egregie commendat, dum ita scribit: « Universorum conditor ex sanctissima semper Virgine Maria per conceptionem inviolabilem sine conversibilitate substantians sibimet animam intellectualem cum sensitivo corpore, natura factus est homo (7). » Singularis autem S. Hippolyti erga *Deiparam* pietas, quæ hæreditario quodam jure ipsi cessit, quæve ex apostolo Joanne in Polycarpum, ex Polycarpo in Irenæum, ex Irenæo in Hippolytum, cæterosque fuit propagata, apparet ex hisce ejusdem præclaris verbis (8): « Quo tempore adveniens Salvator ex Virgine (arca auro mundo deaurata, intus quidem Verbo, foris verbo Spiritu sancto) suum corpus mundo protulit; adeo, ut veritas demonstrata sit, et manifestata arca. » Paria autem ex Hippolyti scriptis in psalmum xxii servavit Theodoretus, *Dialog. 1*, pag. 36, tom. IV edit. Sirmondianæ (9): « Porro autem arca ex lignis quæ putrescere non

exstiterit; terrestrium vero, quod homo inter homines natus est, ut a se ipse Adamum reformaret; infernorum autem, quod inter mortuos reputatus, sanctorum animabus prædicans, morte victor mortis exstitit. » Idem, *De Antichr.*, num. 16.

(1) « Voluntas Patris est Jesus Christus. » Idem, *Contr. Noet.*, num. 13.

(2) Hippolyt., lib. *de Antichr.*, num. 8.

(3) Tillemont, *Mémoire*, tom. III, not. 6 sur S. Hippolyt., pag. 313.

(4) « Dic mihi, o beata Maria, quid erat a te in utero conceptum, et quid a te gestabatur in virginali matris? Verbum erat Dei. » Hippolyt. apud Theodoret., *Dialog. 1*, et tom. I *Opp.*, pag. 267.

(5) Idem in illud: *Sapientia ædificavit*. Proverb. ix, 1; tom. I *Opp.*, pag. 282.

(6) Vide articul. præcedent.

(7) S. Hippolyt., *Contra Beronem et Helicem*, num. 8, p. 469, apud Galland., et 250 apud Fabric.

(8) S. Hippolyt. *Interpretatio in Daniele*, num. 6, pag. 101, in Daniele secundum LXX, Romæ, 1772.

(9) Hippolytus apud Fabric., tom. I *Opp.*, p. 268. et apud Gallandium, tomo II *Biblioth. PP.*, col. 496.

poterant, erat ipse Salvator. Per hanc enim putredinis et corruptionis expers ejus tabernaculum significabatur, quod nullam peccati putredinem genuit... Dominus autem a peccato alienus erat, et ex lignis putrefactioni non obnoxiiis secundum hominem, hoc est, ex Virgine et Spiritu sancto, intus et foris tanquam purissimo Verbi Dei auro circumtectus. » Eadem fere e sancto Irenæo habet sanctus Joannes Damascenus contra Jacobitas.

ARTICULUS VIII.

DE BAPTISMO ET EUCHARISTIA.

Baptismi effectus. — Sanctus martyr ac episcopus Hippolytus suis in scriptis de duobus duntaxat sacramentis, Baptismo nimirum et Eucharistia, mentionem fecit; verum reliqua nullibi expresse e sacramentorum numero exclusit. Docet autem per sacramentum Baptismatis nos obtinere immortalitatem et vitam spiritualem, a servitute ac captivitate dæmonis nos liberari, et induere adoptionem filiorum Dei. « Pater igitur immortalitatis, inquit (10), immortalem Filium ac Verbum in mundum misit, qui venit ad homines, loturus eos aqua et Spiritu, et regeneraturus ad animæ corporisque incorruptibilitatem, inspiravit in nos spiritum vitæ, et incorruptibili armatura induit. Si igitur homo factus immortalis est, Deus etiam erit. Si vero per aquam et Spiritum sanctum a regeneratione ex lavacro Deus fit, comperietur etiam post resurrectionem e mortuis *coheres Christi esse*. Igitur præconis voce proclamo: Venite, omnes tribus gentium ad Baptismatis immortalitatem: *Vitam vobis*, qui in ignorantie caligine versati adhuc estis, *fausto significato; venite ex servitute in libertatem, ex tyrannide ad regnum, ex corruptione ad incorruptibilitatem*. Et quomodo, inquit, veniemus? Quomodo? *per aquam et Spiritum sanctum. Hæc est aqua cum Spiritu conjuncta, qua paradisi rigatur, terra pinguescit, atque ut omnia compendio amplectar, per aquam generatus homo vivificatur, qua Christus baptizatus est, in quam Spiritus sanctus columbæ specie descendit. ... Accede ergo, et regenerare, o homo! ad adoptionem filiorum Dei. Et quomodo? inquit. Si non adulterium nec cædem commiseris, nec idola colueris (11), id est, habitum et affectum ad hæc, et alia crimina fructum Baptismi impediencia abjeceris: si non vincaris a voluptate, si non committas, ut*

¹⁰ Ephes. vi, 14. ¹¹ Gen. xlix, 20.

(10) S. Hippolyt. *Homil. in Theophan.*, num. 8, pag. 264, apud Fabric., tom. I *Opp.*, et apud Galland., tom. II, col. 494.

(11) En tria illa capitaliora, et apud primos Christianos expertia propemodum veniæ crimina, idololatriam, homicidium et adulterium. Prima fronte illa S. Hippolyti verba: « Accede igitur, et regenerare, o homo... Si non adulterium, nec cædem commiseris, nec idola colueris, » videri possent a Baptismi gratia eos abigere, qui talium criminum rei sunt. Si vero hujus Patris mens attente perpendatur, omnis illico evanescet difficultas; primo enim omnes gentes ad hoc sacramentum invitata: « Venite, omnes tribus gentium, ad Baptismatis immor-

talitatem; si sordes impuritatis abstergas, et onus peccati a te abjicias; si exuas armaturam diaboli, et induas fidei thoracem »¹². Sicut Isaias, cap. 1: « Lavamini, inquit, et quærite judicium, eripite oppressum, judicate orphano, absolvite viduam, et venite, et disciplemus, ait Dominus. Et si sint peccata vestra sicut puniceus pannus, ut nivem dealbabo; si que fuerint ut coccinum, dealbabo ut lanam. Et quando vultis vocem meam audire, bona terræ comedetis. » Vides, dilecte, quomodo propheta baptismi vim purgativam prædixit; qui enim cum fide in hoc regenerationis lavacrum descendit, renuntiat malo, et Christo se addicit. Hostem abnegat, ac Christum Deum esse confitetur; servitutem exuit, induit adoptionem; redit ex baptismo splendidus, ut sol radios justitiæ effulgurans. Quod vero maximum est, revertitur Filius Dei et Christi hæres. »

Fructus baptismi Christi. — Enumerat paulo supra fructus baptismi Salvatoris nostri Jesu Christi hoc modo (12): « Vides, dilecte, quot et quantum bonorum jacturam facturi fuissimus, si Joannis monitioni Dominus cessisset, et Baptismum non suscepisset. Clausi enim erant antehac cœli, inaccessa supera regio... Statim autem aperti sunt cœli ipsi. Reconciliatio facta visibilium cum invisibilibus, cœlestes ordines gaudio sunt impleti, Satanæ in terris ægrotudines, res absconditæ, quæ erant, patefactæ sunt, quæ hostium erant in numero, reddita fuere amica. »

Realis Christi in Eucharistia præsentia. Noster panis est Dominus noster Jesus Christus. — Eucharistia, prout docet S. Hippolytus, est sacramentum, quo Jesus Christus divinam ipsius carnem, ac venerabilem ejus sanguinem dedit nobis edendum bibendumque in remissionem peccatorum (13). En apertum veteris hujus doctoris testimonium, quo realis Christi præsentia in sanctissimo Eucharistiæ sacramento contra Calvinistas invictissime demonstratur. Huc spectant etiam, quæ legimus in fragmentis ejus *Commentarii in Genesim* ad ea Scripturæ verba: *Pinguis ejus panis, et ipse dabit delicias principibus*¹⁴. « Hoc figuram vocationis nostræ interpretatur, ait S. Hippolytus; quod enim pingue, lautum est. Quinam vero panis lautior nostro? Noster enim panis Dominus est, ut ipse ait:

talitatem; » quod sane et idolorum cultores, et adulteros, etc., præsupponit. 2° Nullum est crimen, quantumvis enorme, quod divino hoc sacramento non deleatur juxta Isaiæ textum, quem de Baptismo interpretatur S. Hippolytus, uti supra vidimus. Ergo sacramentum hoc delet idololatriam, adulterium, etc. Igitur sanctus martyr id unum intendit, oportere scilicet abjicere habitum et affectum ad hæc crimina, uti et ad cætera omnia, ut Baptismi gratia obtineatur; quod quidem verum est, et cum Ecclesiæ doctrina apprime congruit.

(12) Idem, loc. cit., num. 6.

(13) Idem, tom. I *Opp.*, pag. 282, et apud Galland., tom. II, pag. 488.

Ego sum panis vitæ ¹⁴. Equis vero alius dabit cibum principibus, quam Dominus noster Jesus Christus? Non tantum iis qui credunt e gentibus, sed etiam ex circumcissione, qui principatum tenent in fide, hoc est patribus et patriarchis, et prophetis, omnibusque credentibus in nomen ejus ac passionem (14). »

Eucharistia corpus Christi et sacrificium mundum ac incruentum. — Hoc corpus, ac venerabilis sanguis quotidie super nostra altaria offeruntur in memoriam primæ cœnæ (15) : « Quæ in arcana et divina mensa, inquit S. Hippolytus, quotidie perficiuntur et sanctificantur, in memoriam nunquam non recolendæ memoriæ primæ illius divinæ et arcanae cœnæ. » In opere, quod inscribitur *De charismatibus traditio apostolica*, Eucharistiam vocat sacrificium mundum ac incruentum ab episcopis et presbyteris duntaxat offerendum. En illius verba (16) : « Primus igitur natura Pontifex unigenitus Christus non sibi honorem rapuit, sed a Patre constitutus est; qui factus homo propter nos, et spirituale sacrificium offerens ipsi Deo ac Patri ante passionem, nobis constituit solis hoc facere, licet nobiscum essent alii consimiles quoque, qui in eum crediderunt : verum non statim ac aliquis credidit, jam et sacerdos constitutus fuit, aut dignitatem pontificalem obtinet. Sed post assumptionem illius nos juxta ejusdem constitutionem offerentes sacrificium mundum ac incruentum elegimus episcopos et presbyteros et diaconos numero septem. Ex his (septem) unus erat Stephanus, beatus martyr... Nusquam cernitur iis usus esse (Stephanus), quæ officio diaconi non convenirent; non sacrificium obtulisse, aut manus cuiquam imposuisse, sed diaconi ordinem usque ad finem custodisse. » Desumpsimus hæc ex *Ἀδελφικῆ* apostolorum, quæ vulgo S. nostro Hippolyto ascribitur.

ARTICULUS IX.

DE NATURA ANGELORUM ET ANIMARUM, RESURRECTIONE MORTUORUM, EXTREMO JUDICIO, PRÆMIO AC SUPPLICIO PROBORUM ET IMPROBORUM, MUNDIQUE INTERITU.

Status hominum post resurrectionem. Angeli et animæ immortales ac incorruptibiles. — Sanctus Hippolytus statum hominum post resurrectionem ita depingit : « Erunt, inquit S. Hippolytus, homines in resurrectione sicut angeli Dei, nimirum corruptionis expertes, immortales, nihil defluxu aliquo deperdere soliti; nam immortalis natura non generat, non generatur, non augetur, non dormit, non esurit, non sitit, non fatigatur, non pati-

¹⁴ Joan. vi, 35, 48.

(14) Hippolyt., Fragment. ex *Commentar. in Genesin*, tom. II, pag. 28, et apud Galland., l. c., col. 481.

(15) Et paravit mensam suam, promissam sanctæ Trinitatis cognitionem, nec non venerandum sanctumque ejus corpus, ac sanguinem, quæ in arcana, et divina mensa quotidie perficiuntur, et sacrificantur in memoriam nunquam non recolendæ memoriæ primæ illius, et divinæ et arcanae cœnæ. »

tur, non moritur, neque a clavis et lancea perforatur, non sudat, non fundit sanguinem. » Ejusmodi naturis constant angeli, et animæ corporeis vinculis exsolutæ; ambæ enim istæ naturæ sunt alterius generis, et diversæ a creaturis hujus mundi, quæ sub aspectum cadunt, et corruptioni subjiciuntur (17).

Ex his clarissime eruitur, divum Hippolytum agnovisse animam natura sua immortalē; et angelos uti substantias pure spirituales, et a materia omnino secretas : quæ quidem duæ essentialēs veritates aliqua involvuntur obscuritate in omnibus ferme scriptoribus sacris, qui ante ipsum floruerunt.

Resurrectio generalis. — Animæ quoque immortalitatem diserte astruit vetustus hic Pater, dum resurrectionem generalem adversus Platonem probat ita disserens : « In quo continentur omnium animæ, usque ad tempus quod Deus determinavit, tunc omnium resurrectionem factururus, non animas ex corpore in corpus aliud detrudendo, sed eadem ipsa corpora iterum excitando. Quæ dissoluta videntes, si fidem denegatis, o Græci, discite non esse increduli. Animam enim credentes factam, et immortalē a Deo conditam secundum sententiam Platonis, in tempore; non debetis non credere, quod Deus potens est, ex iisdem elementis compositum et factum, ad vitam illud revocans, immortalē reddere : illud enim possibile, hoc vero impossibile non dicitur de Deo. Nos ergo credimus corpus resurrecturum. Si enim corrumpitur, non omnino perditur; terra enim recipiens illius reliquias, illas servat, et efflorescunt factæ instar seminis, et terræ pinguedini implicatæ, et immersæ; et seminatum quidem granum, nudum seminatur, ad imperium vero Dei Creatoris florens, indutum et gloriosum exurgit, non ante quam moriens dissolvatur, et terræ commisceatur. Adeo ut non vane credamus resurrectionem corporum. Nam etiamsi ad tempus solvatur corpus, propter primam ab initio transgressionem perpetratam; tanquam in conflatório terræ mandatur, rursus aliquando reformandum : non tale, quale nunc, resurrecturum, sed purum, et non amplius corruptioni obnoxium. Et cuilibet corpori sua propria anima reddetur; et illo induta, non mœrore marcescet, sed cum illo gaudebit; pura purum inhabitans. Cui nunc in mundo juste comes facta, et non habens in ulla re illum insidiatorem, rapietur, et accipietur cum omni gaudio. Injusti vero non immutata assument

S. Hippolyt., in illud Proverb. ix, 1 : *Sapientia edificavit*; Fabr., tom. I *Opp.*, pag. 282, et apud Galland., tom. II, col. 488.

(16) Tom. I *Opp.* S. Hippolyt., apud Fabric., pag. 258 et 259, et apud Galland., tom. II, col. 512 et 513.

(17) S. Hippolyt., tractat. *De resurrectione*, tom. I *Opp.*, pag. 244, et apud Galland., tom. II, col. 495.

corpore, nec liberata affectibus et morbis, neque illa glorificata accipient, sed in iis, quibus finierunt vitam, morbis, et quales in incredulitate vixerunt, tales certe judicabuntur (18). » Ex his colligitur sanctum nostrum episcopum conformiter sacræ Scripturæ docuisse unumquemque cum proprio corpore esse resurrecturum; corpora justorum gloriosa, impassibilia, corruptionis expertia fore, et una cum anima beata æternitate fruitura esse; econtra autem corpora impiorum non immutatum iri, iisdemque morbis ac infirmitatibus obnoxia fore, quibus in hoc sæculo fuere obnoxia.

Idem corpus resurget. — In Epistola ad Severinam tradit hic S. Pater, nixus auctoritate S. Pauli, idem corpus resurrecturum. « Primitias igitur hunc (Christum) nominat (Paulus I Epist. ad Corinth. xv, 20) dormientium, et primogenitum ex mortuis ¹⁸, qui resurgens et volens ostendere, quod idem hoc esset resuscitatum, quod et mortuum fuerat, dubitantibus discipulis accersens Thomam dixit ¹⁹ : Accede huc, tange, et vide, quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me vides habentem. Idem (Paulus) in eadem Epistola appellans ipsum primitias ¹⁷, testimonium nostræ asseverationi perhibuit, quod ex eadem massa carnem assumptam Servator resuscitavit, faciens eam primitias carnis justorum, ut omnes credentes fiducia hujus resuscitati expectemus futuram resurrectionem (19). »

Judicium extremum. — De extremo judicio agit S. Hippolytus tum in libro *De Antichristo*, tum in tractatu *adversus Platonem*. In hoc scribit de illo : « Quod omnes, sive justis sive injustis, ducentur coram Deo Verbo : illi enim Pater omne judicium dedit ²⁰, et ille voluntatem Patris implens iudex adveniet; ille, inquam, quem nos Christum vocamus : neque enim Minos, aut Rhadamanthus sunt iudices, ut secundum vos, ethnici; sed ille, quem Deus et Pater glorificavit, de quo alibi particulatim disseruimus in gratiam eorum qui quærent veritatem; ille ipse justum judicium Patris in omnes exercens ordinabit, quod æquum et justum erit, unicuique secundum opera : *cujus judicio sistentur omnes, homines, angeli* (dæmones), et unanimes vocem emittent : Justum est judicium tuum (20). »

Premium bonorum, et pœna malorum. — « Hujus vocis æquitas, prosequitur S. Hippolytus, apparet in retributione in utroque, cum beneficientibus juste fructio æterna præbeatur, malorum vero cupidis æternum supplicium distribuatur, et expendatur. Et hos manet ignis inextinguibilis, et qui nunquam fœniatur, et vermis igneus non moriens ²¹, non cor-

pus corrumpens, sed irrequieto dolore ex corpore effervescens et ebulliens : illis somnus cessationem et quietem non conciliabit, non nox leniet et mulcebit dolores, non mors supplicia solvet. Non juvabit exhortatio affinium intercessorum; nam justis non amplius ab illis videbuntur, et non sunt illorum memoria digni. Soli enim justis operum justorum erunt memores, per quæ pervenerunt ad regnum cœleste, in quo nec somnus, nec dolor, nec corruptio, nec sollicitudo, nec nox, nec dies tempore mensurata, nec sol necessitate quadam per circumlocutionem cœli cursum suum agitans, non lunæ decursus et incrementum, quæ temporum mutationes inducit, et terram madidam reddens. Non sol ardens, non Ursa versatilis, non Orionis ortus, non astrorum errores innumeri, non invidia terra, non inventu difficilis paradisi aula, non molestus maris fremitus, impediens, quominus a vectore pedibus calcet; justis enim et ipsum pervium, et tiamsi humido non privetur. Cœlum non erit inaccessum hominibus, et via, qua ascendi et scandi possit, non talis erit, quæ non possit inveniri. Non terra rudis et inculta, et hominibus laborem, et molestiam creans, sed sponte fructus progeminans ad cultum et ornatum. Non iteratæ ferarum generationes, neque aliorum animalium effervescens et ebulliens substantia; neque enim homines tunc rursus generant, sed manet indesinenter numerus justorum cum justis angelis, et spiritibus. His verbis obtemperate, et illa credentes, o homines! eritis justorum consortes, et futurorum bonorum potientini, quæ neque vidit oculus, neque auris audivit, neque ascenderunt in cor hominis, quæ præparavit Deus iis qui diligunt illum ²². »

In libro autem *De Antichristo*, num. 63, ex Novi et Veteris Testamenti Scriptura probat S. Hippolytus resurrectionem generalem, præmia et supplicia hominum. Numero autem 64, ita de interitu mundi loquitur : « His itaque futuris » ac jam mundi universi appetente consummatione, quid reliquum est, quam ut Dominus et Salvator noster Jesus Christus Deus in cœlis appareat, in quem speravimus? Qui conflagrationem, justumque judicium cunctis inducturus sit, qui in eum non crediderunt. »

ARTICULUS X.

DE ANTICHRISTO.

Origo Antichristi. Ejus nomen. — Pro hujus capituli coronide quædam afferemus divi Hippolyti loca circa Antichristum. Nebulonem hunc ex tribu Dan nasciturum docet sanctus iste episcopus (21), suamque sententiam firmare studet auctoritate

¹⁸ Coloss. 1, 18. ¹⁹ Luc. xxiv, 39. ¹⁷ I Cor. xv, 23. ²⁰ Joan. v, 22. ²¹ Isa. Lxv, 24; Marc. ix, 44, 45. ²² I Cor. ii, 9.

(18) S. Hippolyt., lib. *adv. Græcos et Platonem*, num. 2, tom. I *Opp.*; Fabric., pag. 221, et apud Galland., colum. 452.

(19) S. Hippolyt., apud Theodoret., dialog. 2, pag. 155; apud Fabric., tom. I *Opp.* pag. 92, et

Galland., tom. II, col. 499.

(20) S. Hippolyt., *adv. Græc. et Platonem*, apud Fabric., tom. I, pag. 222, et apud Galland., tom. II *Bibl. PP.*, num. 3, col. 453.

(21) S. Hippolytus, lib. *De Antichristo*, num. 14.

Scripturarum, et præcipue Genesis cap. XLIX, v. 17, et Jeremiæ cap. VIII, v. 16. Verum opinio hæc ad summum ut simplex conjectura proferri potest; hanc quippe retulisse, refutasse est, ut quilibet probe dignoscet, si vel leviter pendere velit duo illa Scripturæ testimonia, quibus ejus opinio, tota quanta est, innitur. Quoad Antichristi nomen, ea sancto Hippolyto opinio stetit, hoc designari illis Apocalypsis verbis (22) : *Et numerus ejus sexcenti sexaginta sex*²¹; et licet definire non audeat sanctus episcopus, quodnam nomen ex hoc numero emergere possit, nihilominus ex conjectura opinatur (23) post S. Irenæum, impostorem hunc fortasse appellari debere hoc nomine : *Titan* sive *Evanthas*, sive *Latinus*; quæ quidem conjectura, æque ac prima, futilis est.

Tempus Antichristi. — Non æque nutat, quod docet idem sanctus martyr de tempore Antichristi adventus; docet quippe (24) hunc iniquitatis virum in fine mundi venturum esse; quod et communiter docet Ecclesia. Cæterum non ille sum ego, qui assentiri possim D. Hippolyto quædam Scripturæ testimonia de præciso Antichristi adventu interpretanti; veluti cum ait (25), Antichristum venturum in postrema septuaginta hebdomadarum Danielis: constat enim, ut alibi jam vidimus, hebdomadam hanc finem habuisse in primo Jesu Christi adventu, quo peracto circumstantiæ omnes notabilissimæ impletæ sunt, quas impleri debere in illa hebdomada Scripturæ nuntiaverant. Extunc quippe urbs incluta Jerusalem destructa fuit, templum eversum, sacrificium abolitum, abominatio desolationis fuit in loco sancto; quemadmodum ecclesiastica narrat historia ex fide ipsorum Hebræorum, qui, cum propriis oculis calamitates illas conspexissent, litteris consignarunt.

Enoch et Elias. — Nec ultra conjecturæ fines vagatur altera hæc S. Hippolyti opinio (26); Enochum scilicet et Eliam prophetas per dimidium septuagesimæ hebdomadæ pugnatos cum Antichristo; nec non insumptos in prædicatione « bis mille, bis centum sexaginta dies; » quod æque incertum est. Enoch et Elias apparebunt utique Antichristi ætate, homines ad poenitentiam cohortantes, sicuti eodem loco noster hic auctor docet. Verum, quonam præcise tempore apparebunt? Quot diebus terram ha-

²¹ Apoc. XIII, 11.

(22) S. Hippolyt. lib. *De Ant.*, num. 48.

(23) Idem, *ibid.*

(24) Idem, *ibid.*, num. 19.

(25) Idem, *ibid.*, num. 43 et seqq. Captatio hæc certi temporis Antichristi, ut et Christi ad judicium venturi, omnino cavenda, quod nosse hæc mortales Providentia noluerit. Videndus S. Chryso-

bitabunt? Vanæ ac inutiles quæstiones sunt istæ, quarum certam solutionem latere nos voluit Spiritus sanctus, sicuti et determinatum tempus quo omnia consummabuntur; quod tempus nihilominus ad exitum sexti millenarii ab eodem S. Hippolyto præfigitur. Ex quibus sane peculiaribus divi Hippolyti opinionibus probe conjicimus, eum in exponendo litterali Scripturarum sensu parum admodum ex-celluisse.

Characteres Antichristi. — Felicioribus ventis mare istud enavigat, cum docet (27) seductorem huic, ut facilius homines decipiat, venturum esse quibusdam notis ac signis distinctum, quæ in sacris litteris Jesu Christo tribuuntur; seductor enim, ut ait sanctus Hippolytus, per omnia similis videri vult B Filio Dei. « Leo quidem Christus, ex sacris Scripturis; et ex iisdem Scripturis leo Antichristus. Rex Christus; ac rex Antichristus. Exhibito est Salvator ut agnus; ipse quoque pariter ut agnus apparebit. Misit Dominus apostolos in omnes gentes; mittet et ipse perinde pseudoapostolos. Congregavit Salvator oves, quæ dispersæ erant; ipse quoque pariter populum congregabit, qui dispersus est. Dedit Dominus fidelibus suis signaculum; ipse quoque similiter dabit. Apparuit Salvator hominis habitu; ipse quoque in hominis habitu veniet. Excitavit Salvator, ac sanctam domum suam ut templum fecit; ipse itidem templum lapidibus constructum Hierosolymis excitabit. » Hi sunt, juxta S. Hippolytum, characteres qui in speciem Jesu Christo et Antichristo communes erunt; quibus aliud C adjungit (28), non æque certum; quod scilicet, cum Salvator venerit in circumcissione in mundum, veniet et ille similiter.

Hoc autem pacto a vero Christo secerni poterit seductor ille: erit quippe politicus tyrannus, qui omnium tormentorum (29) genere animadvertet in eos, qui illius doctrinam sectari abnuent; insuper falsis promissionibus allicere tentabit; per summam arrogantiam divinos honores exquiret (30): quem tandem Dominus humiliabit, et poenam infliget nimiam illius superbiam dehitam. Jesus Christus eum exterminabit spiritu oris sui (31); et deinceps veniet judicare omnes homines. Hæc sunt notabiliora, quæ in divo Hippolyto quoad dogma deprehendere potui.

D stonus, homil. 2 adv. Judæos, et Hieronymus in Danielis IX, aliique ibidem.

(26) S. Hippolyt., lib. *De Antichristo*, num. 43.

(27) Idem, *ibid.*, num. 6 et seqq.

(28) Idem, *ibid.*, num. 6.

(29) Idem, l. c., num. 35.

(30) Idem, l. c., num. 52 et seqq.

(31) Idem, l. c., num. 63 et II Thessal. II, 1.

CAPUT II.

OBSERVATIONES MORALES ET DISCIPLINARES.

ARTICULUS I.

PUNCTA MORALIA QUÆDAM.

Cautè ac cum metu veritates religionis tradendæ sunt. — Sanctus noster episcopus initio sui tractatus *De Antichristo* lectionem præbet iis summe necessariam, quibus Deus indolem ac dotem cæteros docendi largitus est. In eo posita autem est hæc lectio (32), quod scilicet religionis veritates facile non tradant iis, qui ad earumdem abusum proni sunt ac dispositi, sed piis solummodo hominibus, qui in timore Dei vivunt, in sanctitate et justitia. Illi ipsi, qui docent, docere debent cum metu, nec cælestia eloqui debent, nisi charitas urgeat: hinc ipse gentium Apostolus cum metu et caute de mysteriis fidei loquebatur; quia cum tunc temporis nec omnes homines crederent, nec toti terrarum orbi fides illucesceret, justa formidinis causa illi non deerat, fore ut hæc mysteria indignis et ad contemptum summe dispositis innotescerent; ideoque Timotheo discipulo suo etiam atque etiam commendat, ut non tradat veritates a se jam acceptas, nisi piis ac religionis viris, qui alios possint easdem veritates docere. « Cum igitur beatus Apostolus, subjungit S. Hippolytus, hæc caute ac cum metu traderet, videns scilicet spiritu, non esse omnium fidem; quanto res nobis majoris periculi fiet, si temere nullaque ratione profanis hominibus atque indignis tradiderimus divina eloquia! » Hanc summe necessariam morales partem confirmat doctrina et praxis summorum virorum omnium, qui in Ecclesia floruerunt. Observandum præterea, quod ex laudatis S. Hippolyti verbis invictum « pro disciplina arcana primis Ecclesiæ sæculis sancte custodita, argumentum deducatur.

Quo pacto oportet legere ac intelligere divinas Scripturas. — Qui in Scripturarum sacrarum lectione operam locant suam, duo præ oculis habere debent. 1º Ex sacris his libris modum cognoscendi Deum, eidemque famulandi eruere debent, cum ex his fontibus solummodo hæc hauriri possint; 2º in id summopere incumbere debent, ut verum earumdem Scripturarum sensum percipiant, et abhorrere ab omni interpretatione ad arbitrium conflictata, vel quæ peculiari nostro spiritui, nostrisque passionibus sit conformis, uno verbo, nullam Scripturis vim inferre debent: « Non secundum propriam voluntatem, neque secundum proprium sensum, neque vim inferentes in ea, quæ ab eo data sunt; sed quomodo ipse (Deus) per sanctas Scripturas docere voluit, sic intelligamus (33). » Quæ quidem verba

A attendere deberent hæretici nostri hujus sæculi, nec non multi qui inter Catholicos male vivunt.

Cum de mysteriis agitur, curiosius non inquirendum. — Nec minoris est utilitatis id quod docet alio loco idem S. Hippolytus (34): scilicet, cum de mysteriis agitur, curiosius non inquirendum. Exemplum proferamus ab eodem excerptum, quod est de generatione Verbi: « Sed dicet mihi aliquis (verba sunt S. Hippolyti): Quomodo Verbum genitum est? Explicationem hujus mysterii quomodo petistu, qui modum generationis humanæ non potes perfecte efferre? Non satis est tibi scire quod Deus mundum condidit, nisi audeas inquirere quomodo condidit? Non sufficit tibi cognoscere, quod Filius Dei tibi apparuit ad salutem, si tamen id credis; sed insuper quomodo genitus est secundum spiritum curiose indagas? Atqui generationem ejus secundum carnem enarrare non pluribus quam duobus (Matthæo et Lucæ) concreditum est: et tu audes generationem secundum spiritum scrutari? « Quam generationem apud se Pater servat, revelaturus tunc sanctis, qui ut faciem ejus videant digni erunt. » Satis habe, quod a Christo dictum est: *Quod natum est ex spiritu, spiritus est* ³⁰, . . . Sufficiant hæc testimonia fidelibus veritatis studiosis; infideles enim nulli credunt. »

Charitas Christiana. Figuræ Ecclesiæ. — Charitas Jesu Christi est anima Ecclesiæ, et est veluti vinculum quo fideles uniuntur. Per hanc charitatem, sicuti et per fidem, Ecclesia recipit Baptismum: « Ecclesia per fidem . . . et charitatem in Deum, . . . recipit lavacrum regenerationis (35). » Qui post susceptum Baptismum transgrediuntur Dei mandata, vel religioni Christianæ nuntium mittunt, æternam propriæ animæ mortem inferunt. Peccatum mors est animæ, inquit sanctus hic Pater (36), præsertim autem mœchia; quia enim anima Christo copulata discessione a fide in perennem traditur mortem, ad ejus rei fidem violato quoque corporali nuptiarum fœdere perversisque thalamis lex penam mortis indixit. In sancto Hippolyto variæ quoad Ecclesiam comparationes ac similitudines occurrunt; in primis comparat eam navi fluctibus pelagi jactatæ, quæ tamen naufragio haud sperit, quia a Christo gubernatur. En elegantem hujus comparationis descriptionem ab Hippolyto adornatam (37): « *Alæ navium sunt Ecclesiæ, mare mundus, in quo Ecclesia fluctibus jactatur, nec tamen naufragio perit, quippe cum solertem gubernatorem Christum secum habeat; fert vero etiam in medio*

³⁰ Joan. iii, 6.

(32) S. Hippolyt., lib. *De Antichr.*, num. 1.

(33) Idem, *adv. Noet.*, num. 9.

(34) Idem, *ibid.*, num. 16.

(35) Idem, lib. *De Antichristo*, num. 59.

(36) S. Hippolyt., tractat. in *Susannam*, apud Fabric., tom. I Opp., pag. 276, et apud Galland., t. II, colum. 445.

(37) S. Hippolyt., lib. *De Antichr.*, cap. 59.

erectum adversus mortem tropæum, quæ videlicet *A* *crucem Domini* secum portet. Est enim ejus prora Oriens, puppis vero Occidens, cavitas Meridies; *clavi duo Testamenta*; circum extenti funes *Christi charitas, quæ Ecclesiam astringit; linum, quod secum fert, lavacrum est regenerationis* (38); quæ fideles renovat. *Venti loco adest Spiritus ille e cælis*, quo fideles consignantur Deo; habet pariter illa comites et *ferreas anchoras, sancta nimirum Christi mandata*, quæ ferri robor ipsum præferant; quin et nautas a dextris atque sinistris *sanctorum angelorum more assistentes, quorum ope munitur Ecclesia*. In ea scala, quæ in altum ad antennam subvehit, *imago est salutaris Christi passionis*, fideles trahens, ut in cælos ascendant. Signa super antennam in altum sublata, *prophetarum, martyrum et apostolorum in Christi regno quiescentium stipatus ordo*. Colligitur ex his ultimis verbis, quemadmodum bene observat cl. Ceillierius (39), sanctum nostrum episcopum communiter ab antiquis receptam sententiam secutum fuisse, quod nimirum prophetæ, apostoli et martyres felicitatem æternam in cælis adepti fuerint.

Ecclesia mulier sole amicta. — Paulo infra aliam de Ecclesia similitudinem affert, dum illa Apocalypseos verba cap. xii, 1-6: *Et vidi signum magnum et mirabile, mulierem amictam sole, etc.*, in quæ ita commentatur (40): « Mulierem amictam sole clarissime Ecclesiam significavit (Joannes), Paterno indutam Verbo, quod sole micantius splendet. Dicendo vero *lunam sub pedibus ejus*, cælesti charitate lunæ in morem ornatam ostendit. Quod autem ait *in capite ejus corona stellarum duodecim*, duodecim apostolos designat, per quos fundata est Ecclesia. *Et habens in utero clamabat parturiens, et cruciabatur, ut pareret*; quia non cessat Ecclesia ex corde Verbum gignere, quod in mundo ab infidelibus persecutionem patitur. *Et peperit, inquit, filium masculum, qui erat recturus omnes gentes*; nimirum Ecclesia, dum Christum Dei, masculum ac perfectam prolem, qui Deus et homo prædicatur, semper parit, docet omnes gentes. Porro dicendo, *raptus est filius ejus ad Deum, et ad thronum ejus*; cælestem regem, non terrenum esse significat, qui ex illa semper nascitur. » Idem S. Pater in tractatu per brevi *De Susanna* multis etiam ostendit, Susannam figuram gessisse Ecclesiæ. In opere vero *De traditione apostolorum* docet, numero 19, apud Gallandum tomo II *Bibliothecæ Patrum*, columna 507, quodnam

³⁸ Dan. xiii, 15.

(38) Quod sic lavacro regenerationis comparet Hippolytus, nihil aliud commodius lino occurrit, quo sic capiuntur pisces, et cujus metaphora, prædicatio evangelica Proclo, Chrysostomo, etc., declarat. Ejus itaque navis, quæ Ecclesia est, linum capiendus pisciculis, et ut jam Christi ac Ecclesiæ membra sint extra mundi profani salsedinem, lavacrum est regenerationis, quo sic Christo incorporamur.

sit Ecclesiæ magisterium: « Est enim Ecclesia ordinis, non confusionis magistra. » Notent sibi hæc verba auro cedroque digna Ecclesiæ antistites, theologixque doctores.

ARTICULUS II.

OBSERVATIONES DISCIPLINARES.

Tempus ad Baptismum recipiendum præfinitum. — Quoad disciplinam, hæc observanda veniunt apud S. Hippolytum: primo, solemnitate Paschatis fuisse tempus præfinitum ad ministrandum et recipiendum Baptismum. Ait enim sanctus episcopus in illud: *Dum observarent diem aptum* ³⁹, commentans (41): « Quem porro, nisi diem Paschæ, per quem lavacrum in pomario æstuantibus paratur? »

Dispositiones ad Baptismum. — Dispositiones autem ibidem vetustus hic Pater commemorat, dum ita prosequitur: « Susanna lavans munda Deo sponsa sistitur cum duabus solis puellis. Quando enim Ecclesia ex more cupit lavacrum suscipere, duas necessario ancillas comites habet; etenim Ecclesia per fidem in Christum, et per charitatem in Deum confessa recipit lavacrum. » Hinc Baptismi comites fides et charitas.

Oleum, atque unctio in Baptismo. — Eodem in loco S. Hippolytus inter ritus in Baptismo conferendo adhiberi solitos recenset oleum atque unctionem. Scribit enim in versum 17 Danielis: *Dixitque puellis: Afferte mihi oleum*: « Proinde fides et charitas, oleum et smegmata lavantibus parant. Quænam vero smegmata, nisi Verbi mandata? Quodnam autem oleum, nisi virtus Spiritus sancti? quibus post lavacrum tanquam unguento fideles perunguntur. Cuncta hæc per beatam Susannam nostri causa figurabantur: ne modo scilicet, qui Deo credimus, ea quæ in præsentiarum in Ecclesia fiunt, tanquam nova ac peregrina existimemus. »

Tempus celebrandi solemnitate paschalem. — Secundo tradit hic vetustus Ecclesiæ Pater, Paschatis solemnitate celebrari debuisse Dominica post decimam quartam lunam Martii, nisi decima quarta luna incideret in diem Sabbati; quo sane in casu juxta eundem celebrari non debebat festus Paschatis dies Dominica sequenti, sed transferri in aliam subsequentem Dominicam, ne festus hic dies celebraretur eodem die, quo Dominus noster Jesus Christus mortuus est (42).

Tertio docet solvendum esse Quad^{simale} jejunium Dominica Paschatis: « Solvere autem oportet jejunium, ubi Dominica inciderit (43). »

(39) Remi Ceillier, *Hist. génér. des auteurs*, tom. II, pag. 371.

(40) S. Hippolyt., lib. *De Antichr.*, num. 50.

(41) Id., tract. *De Susanna*, apud Galland., tom. II, colum. 443 et 444; et apud Fabric., tom. I, pag. 275.

(42) Id., *De cyclo pasch.*

(43) Idem, *ibid.*

CAPUT III.

JUDICIUM DE S. HIPPOLYTI INGENIO, ERUDITIONE AC STYLO DE EJUSDEM ERRORIBUS, OPERUMQUE EJUSDEM EDITIONIBUS.

ARTICULUS I.

DE INGENIO, ERUDITIONE AC STYLO S. HIPPOLYTI.

Judicium Maurinorum de ingenio, eruditione, etc., S. Hippolyti. — Eruditi *Historiæ litterariæ Galliæ* auctores de sancti Hippolyti Portuensis ingenio ac eruditione ita pronuntiant (44): Cum sanctus Hippolytus tam multa, quemadmodum ostendimus, conscripserit opera, non dubitamus quin vir multa eruditione fuerit. Quid? quod nos necdum in omnium, quæ e calamo ejus fluxere, operum notitiam pervenisse, multo autem minus illa omnia et singula adnotasse arbitremur. Hoc saltem constat omnino, quod nullum eruditionis ecclesiasticæ tunc temporis fuerit genus, de quo non aliquid scripto reliquerit; adeo ut optimo jure sistendus a nobis hoc loco sanctus Hippolytus esset veluti sacrarum litterarum interpretres, canonista, theologus, controversista, historicus, chronologus, orator atque poeta Christianus. Sanctus quoque Hieronymus (45) non dubitat sanctum nostrum eos inter Ecclesiæ Patres recensere, « qui in tantum (verba sunt doctoris maximi) philosphorum doctrinis atque sententiis suos resarciunt libros, ut nescias quid in illis primum admirari debeas, eruditionem sæculi, an scientiam Scripturarum. »

Maximam esse inter doctrinam sancti Hippolyti nostri et illam divi Irenæi sui magistri consensionem ex iis, quæ supra de residuis illius operibus disputavimus, facile deprehendet studiosus lector. Causa vero hujus consensionis nequaquam tamen in illius discipulatum unice refundenda est; sed potissimum etiam hoc illius summæ sollicitudini ascribendum, quam adhibebat, ne vel minimum quidquam, quod ab antecessoribus suis acceperat, immularet (46).

Quemadmodum autem S. Irenæus divinitatem Verbi æterni tam valide ac invictè confirmavit, ut pauci omnino sancti Patres concilio Nicæno posteriores de hoc religionis mysterio dignius locuti fuerint; sic fere omnia, quæ superant, sancti Hippolyti scripta textibus conserta sunt, quibus hæc doctrina clarissime stabilitur. Hinc judicare licet

(44) *Histoire littéraire de la France*, tom. I, pag. 397 et suiv.

(45) S. Hieronym., epist. ad Magnum orator., num. 70, p. 430 edit. noviss. Venet., in-4.

(46) Apud Fabric., *Opp. Hippolyt.* tom. I, pag. 5, num. 2.

(47) Sand., *Hist. eccles.*, lib. 1, pag. 98.

(48) Circa annum tamen ætatis, quo passus est Christus, maluit S. Hippolytus ab Irenæo magistro suo discedere, quam a communi sententia. Nam scripserat Irenæus passum esse Christum quadragenario majorem lib. II *adv. hæres.*, cap. 22. Econtra Hippolytus in interpretatione in Danielem, num.

A de magnitudine injuriæ, quam sancto nostro intulit Sandius (47), dum eundem accusat, quasi oppositam sententiam tenuisset. Sed ab hac falsa criminatione cl. Bullus (48) eundem tam plene ac cumulate vindicavit, ut nulla supersit amplius hac in re difficultas.

Insuper sanctus Hippolytus sui magistri secutus est doctrinam in stabilienda animarum immortalitate ac corporum resurrectione. Duæ hæc veritates religionis Christianæ sua ætate præprimis acerrime impugnatae fuerunt. Opinionem de metempsychosi etiam evertit, atque auctoritatem Apocalypsis, velut genuini Joannis evangelistæ scripti, defendit. Quia eo etiam processit, ut sententiam quoque illam, quæ sancto Irenæo quoad Epistolam ad Hebræos tribuitur, quod nimirum non sit divi Pauli, amplexatus fuerit; quanquam eandem ut Scripturam sacram susceperit. Ad hæc verosimile est Portuensem episcopum saltem ex parte opinioni divi Irenæi accessisse de statu animarum post mortem, et de duratione mundi, quam uterque exactis sex annorum millibus statuebant.

At magistrum suum in studio interpretandæ sacræ Scripturæ indefesso antecelluit, indeque planum fecit, quod sacrorum librorum intelligentiam velut rem summi momenti ad religionem sartam tectamque servandam consideravit. Hæc gloria sancto Hippolyto nostro debetur, quod primas inter sanctos Patres, qui in plures sacræ Scripturæ libros commentati fuerint, tenuerit partes; quodque ipse incitamento ac exemplo fuerit magno Origeni ad suscipiendum laborem Ecclesiæ tam proficuum. Fatendum etiam quod, Origene excepto, nullus SS. Patrum plus operæ dedit sensui allegorico quam sanctus Hippolytus. Hujus rei sane convincimur ex reliquiis ejusdem commentariorum in sacras litteras. Photius (49) quoque observat eundem protulisse sententias ad veritatis limam minus exactas; sed hæc Photius intelligit de ea diligentia et cura, quæ primum longo tempore post ætatem, qua sanctus noster scripserat, innotuit atque observata fuit.

4, ait: « Passus vero est anno tricesimo tertio. »

(49) « Lecta est Hippolyti episcopi et martyris interpretatio Danielis, quem etsi ad verbum non explicat, sententiam tamen, ut ita dicam, non prætercurrit. Multa porro veteri more, non ut postea fuere accuratius excussa, persequitur. Quanquam eorum posci rationem æquum non est. Neque enim fas ab iis, qui fundamenta rei alicujus consideranda posuerint, rationem repetere eorum quæ præterire; sed favere potius conatui ipsi, quantumcumque in rerum contemplandarum comprehensione processerint. » Phot., cod. cccii.

Stylus sancti Hippolyti. — Quod autem sancti Hippolyti dicendi scribendique formam concernit, hæc omnes amabilis primorum sæculorum simpliciratis præ se fert characteres. Hæc tamen non obstante divus Hieronymus magnam eloquentiæ vim sancto nostro ascribit (50) : siquidem eloquentia multum sociabilis est cum simplicitate, quam in ejus scriptis observavimus. Eloquentia enim is omnino valet, quamquam simplici utatur stylo, quisquis apte et apposite ad persuadendum disserit ; ille autem persuadere potest, qui argumentis utitur ad commovendos et sedandos affectus maxime accommodatis.

Cæterum stylus ejus erat gravis, clarus, nitidus, concisus, inutilibus rebus minime omnino intricatus, atque sacrarum Scripturarum interpretationi maxime congruens. Sed lepores ac venustatem elegantiae Atticæ non habet. Regulæ quoque ad sermonis elegantiam conducentes interdum ab eo neglectæ fuerunt. Hæc de indole, ingenio, eruditione ac stylo sancti Hippolyti clarissimi viri e congregatione Sancti Mauri pronuntiarunt.

Crisis Ceillierii de ingenio, eruditione ac stylo sancti Hippolyti. — Ab horum virorum judicio non absudit crisis doctissimi Ceillierii, quo iudice sanctus noster Hippolytus habuit ingenium præclarum, mite atque a satyra omnino abhorrens. Cohærenter cogitat, nativo dicendi genere utitur, solide ratiocinatur. Suis in sacram Scripturam expositionibus plus inhæret spiritui quam litteræ. Verum allegoriæ illius sunt venustæ, et plerumque satis appositæ. At vero expositio sensus litteralis non adeo feliciter eidem interdum successit. Genus ejus dicendi clarum, grave ac succinctum ; quamvis autem ejus orationi non insint omnes styli Atheniensis venustates, ornatus tamen, nobilis, fluidus et amœnus est illius stylus (51).

Cæterum et Maurini nostri, et Remigius Ceillierius in dijudicando ingenio, stylo et eruditione sancti Hippolyti secuti potissimum sunt virum eruditissimum Photium, cujus censuram integram refert Dupinius sua in *Bibliotheca* (52), ita loquens : « Hippolyti contra hæreticos librum legerat Photius, et en quid de eo sentiat : « Hippolyti, Irenæi auditoris, contra 32 hæreses legi libellum ; a Dositheanis orditur, et ad Noetum usque et Noetianos pergit. Eas omnes tradit ab Irenæo confutatas et fuisse hæreses, et se in eo libello nihil aliud, quam illius Patris ratiocinia et argumenta collegisse. Perspicua est, et gravis ejus oratio, et nisi Gen. III, 1.

(50) « Hippolytus vir disertissimus. » Hieron., epist. 28 ad Lucinium. « S. Hippolyti eruditione clarissimi. » Martyrolog. Roman., 22 Augusti.

(51) Remi Ceillier, *Hist. gén. des auteurs*, t. II, p. 371 et 372.

(52) Dupin., *Biblioth.*, t. I, p. 178 et 179 edit. Latin. Coloniae, 1705.

(53) Vide hujus sect. cap. 1, art. 10, ubi de origine, nomine ac tempore Antichristi disseruimus ; hic duntaxat adhuc animadvertimus, quod nullo

A « fil habet irritum, quamvis ei styli Atheniensis
 « desint lepores. Non vera promit, et in primis
 « Epistolæ ad Hebræos Paulum non esse aucto-
 « rem. »... Apud eundem auctorem (Photium) alibi
 Hippolyti commentarii cujusdam in Danielelem fit
 mentio : « Etiam si non explicet, inquit Photius,
 « illum prophetam ad litteram, ipsum tamen nullum
 « comittere sensum, priscorum more res explicare,
 « non vero ita accurate, ut exinde sunt expositæ ; at
 « non ideo censoria dignum esse virgula, quia æquum
 « non est ab iis, qui scientiæ fundamenta jaciunt,
 « exigere ut nihil omittant : contra vero eos laude
 « dignos esse, quod primi res aperuerint, et inven-
 « rint. » Cæterum errasse Hippolytum cum finis
 mundi tempus definire voluit, et Antichristi adven-
 tum quem Jesus voluit occultum discipulis, vel cum
 instanter ab eo peterent. « Id, inquit, 500 annis
 « post Christum, fixum voluit, quasi mundus sex mille
 « annis non amplius duraturus esset : id nimis sub-
 « tile. Ejus scribendi ratio perspicua est, et nitida,
 « et ad commentarium apta, licet a styli Atheniensis
 « legibus et puritate recedat. Exstat etiam ipsius *De*
 « *Christo et Antichristo* homilia, in qua, etsi eundem
 « scribendi modum servaverit, simplicior tamen est,
 « et magis redolet antiquitatem. » His Photii locis in-
 notescit non solum Hippolyti operum, quæ legerat,
 argumentum, sed et illius auctoris tum stylus, tum
 character. » Hactenus perdoctus Elies Dupinius.

ARTICULUS II.

PECULIARES OPINIONES AC ERRORES S. HIPPOLYTI.

Num S. Hippolytus sub Antichristo diabolum personatum, et serpentem intellexerit? — Quod spectat ad opiniones peculiare erroresque sancti hujus episcopi, præter jam dicta superius circa Antichristum (53), observandum pariter hic venit, quod vetustus hic Pater in libro *De Christo et Antichristo*, n. 14, commentans in illud Genes. XLIX, 17 : *Fiat Dan serpens, sedens in terra, mordens calcaneum equi* ; per interrogationem scribat : « Quisnam igitur serpens, nisi Antichristus, seductor ille, qui dictus in Genesi²⁴ est, qui seduxit Evam, et Adamum supplantavit (54) ? » Si eum ipsum serpentem, qui primos parentes seduxit et supplantavit in paradiso, velit Hippolytus esse Antichristum, et in persona ; quasi is, qui illa specie apparuit et locutus est, ipse tanta illa, quæ de Antichristo feruntur, sit operaturus, qui vere ipse diabolus, aut, prout Hippolytus vocat, diaboli filius sit, non solum imitatione, sed etiam natura ; unus scilicet quis nequissimorum dæmonum, etsi non forte ille omnium prin-

modo audiendus sit sanctus Hippolytus, qui complementum septuaginta hebdomadarum Danielis ad secundum Christum adventum, et ad Antichristum trahit ; cum reliqui Ecclesiæ Patres ac Scripturæ interpretes melius ad Christi primum adventum spectare velint, ejusque mortis pœnam, et Hierosolymorum excidium, Romanorum duce Tito : quando exusto templo, sic victima cessavit et libatio, desolato loco quo solum facere licebat.

(54) S. Hippolyt., *De Antichr.*, n. 14.

ceps, et $\alpha\alpha\epsilon'$ ἐξοχὴν diabolus : nihil ecclesiasticum est, sed prorsus abhorrens a fide, sive intelligatur fore Antichristi anima, sive alias illi persona. Animos hominum aliud genus spirituum agnoscit fides, a substantiis, quas Deus extra corpora condidit; nec sacra doctrina admittit, extra divinas Personas, quarum vis infinita, posse unum alteri a se diverso personam esse, seu illi hypostatice uniri. Quod vero Antichristus ita dæmonis spiritu affletur, ut suis omnibus illum referat, et quasi alter ille serpens antiquus videatur, ipse seductor orbis, velut ille fuit primorum parentum, a Pauli verbis sensuque non absudit : recteque sensit Hippolytus, si ita voluit, etsi simplicius locutus est : nec improbabili conjectura, serpentis sic insidiantis typo designatum a Jacobo Antichristum ostendit. Verba Græcis sunt, $\delta\epsilon\iota\varsigma$ ἐφ' ὄδοῦ, ἐγκαθήμενος ἐπὶ τρίβου. Nec forte aliter scripserit Hippolytus. Auctor subdititii operis *De Antichristo et mundi consummatione* exponi non potest, quin verum natura dæmonem Antichristum putaverit, qui sibi verum Hippolytum in eum sensum traxerit : quod vero Hippolyto non efficiat, quin posteriori vero sensu exponi queat.

De statu animarum post præsentem vitam. — Observandum secundo, juxta sanctum Hippolytum (55) subterraneum quemdam locum haberi, in quem secedunt omnes homines post præsentem hanc vitam; hunc locum cœvum esse mundo, tresque diversas sedes comprehendere. Prima, quam ille vocat Abrahamæ sinum, justis est assignata; secunda peccatores relictos, qui ibidem patiuntur temporales pœnas malis eorum operibus debitas; tertia efformat quidam ignis æterni lacus, quem nullus adhuc juxta S. Hippolytum, ingressus est; hoc quippe supplicium, ut ille ait, ad extremi judicii tempora reservatum est. Tunc injusti, inquit ille, æterno supplicio adjudicabuntur; justis vero regnabunt in perpetuum; æque enim docet hic auctor æternam gloriam justis reservatam esse post universalem resurrectionem, etsi post mortem maxima perfruantur tranquillitate in contemplatione visibilium bonorum, et in spe perfruendi tandem aliquando cœlestibus bonis. Opinatur insuper divus Hippolytus, in subterraneo illo loco angelos adesse qui præsent animabus ibidem detentis, quorum aliqui debeant justos eo in loco comitari; alii vero promeritis pœnas injustis infligere. Opiniones istæ audaciores sunt, quam par est; imo earum aliquæ erroris notam non effugiunt: aut agnoscamus cum Photio (56) errores istos, sicuti et alios, qui in ejusdem auctoris operibus deprehendi possunt, primorum Ecclesiæ sæculorum indolem sapere; ideoque æquo jure hac una de causa magnum hunc virum damnari non posse :

(55) S. Hippolyt. in tractatu *adv. Græcos et Platones*, apud Fabric., *Opp.* tom. I, p. 220, et apud Galland., t. II *Biblioth. PP.*, colum. 451, n. 1.

(56) Photius in *Biblioth.*, cod. ccii.

(57) « Audi quod gravius et periculosius est; ait enim Vates regius : *Dorsa eorum semper incurva*

nam, ut egregie subjungit eruditus ille criticus, qui Scripturarum mysteria et abscondita explicare ac evolere aggressi sunt omnium primi, vituperari non debent, si non omnia penetrarunt, imo e converso commendari debet eorum zelus, quantumvis parum profecerint in expositione eorum quæ exponenda susceperunt.

Error S. Hippolyti circa septuaginta hebdomades Danielis primum in adventu Antichristi comprehendas. — Innuimus jam superius vetustum hunc Patrem assecutum non esse verum sensum septuaginta hebdomadarum, de quibus est sermo in propheta Daniele, earumdemque hebdomadarum terminum nimium protendere; qui sane error excusabilis est etiam ob allatam modo rationem. Verum æqua facilitate excusari non potest alter ejusdem error, quando scilicet asserit tempus Babylonice captivitatis fuisse annorum quadringentorum triginta (57), cum tamen Scriptura septuaginta tantum annorum fuisse dicat; sicuti videre est in propheta Jeremia cap. xxv, v. 9 et 11.

ARTICULUS III.

EDITIONUM S. HIPPOLYTI OPERUM RECENSIO.

Ante initium præsentis sæculi nullus virorum eruditorum id laboris ac studii, quod tamen tot aliis longe inferiorum et temporum et meritorum scriptoribus impensum est multa cum laude, in se suscepit, ut S. Irenæi discipuli, et tantæ vetustatis tantæque auctoritatis doctoris, sancti scilicet Hippolyti Portuensis episcopi ac martyris opera, quæcunque reperiri possent, colligeret, collectaque publicaret.

Primus, qui eam in cogitationem descendit, neglectamque hucusque spartam tentavit, erat præclarissimus vir Joannes Millius, quive illam ornandam sumpsit, potuissetque egregie ornare, nisi ante manum ultimam appositam humanis rebus ereptus fuisset. Omnis quidem spes cum Millii corpore sepulta non credebatur, cum spissum volumen animadversionum ejus ad S. Hippolyti scripta Joannes Guilielmus Janus academice Wittebergensis professor nactus esset, Hippolyteisque scriptis colligendis, expoliendis atque evulgandis insudare nuntiaretur. Sed incassum cultores antiquitatis ecclesiasticæ hunc thesaurum exspectarunt ab eodem.

Editio Græco-Latina Fabricii. — Interea celeberrimus Fabricius doctor et professor SS. theologiæ in gymnasio Hamburgensi, tot egregiis jam operibus litteratum orbem sibi devinctum habens, Hippolyti, de cujus persona et scriptis pro diffusissima sua lectione *Bibliothecæ suæ Græcæ* lib. v, cap. 4, § 25, diligentissime disseruit, quæcunque supersunt, monumenta in unum corpus cogere ac

(Psal. LXXIII, 24). Id est, ut serviant gentibus non quadringentis quadraginta annis, ut Babylone, sed semper, inquit, in servitute incurva. S. Hippolyt., lib. *contr. Judæos*, num. 6; apud Fabric. tom. II *Opp.*, pag. 3; et apud Galland. tom. II, col. 449.

splendide illustrata publici juris facere in animum induxit, inscius adhuc quem exitum habiturum esset cl. Jani consilium in edendis divi Hippolyti operibus. Post indefessam igitur in indagandis ac colligendis, quæ injuria temporum nondum intercederunt, sancti nostri scriptis, duobus voluminibus in folio minore Hippolytum evulgavit laudatus Albertus Fabricius Hamburgi, quorum primum volumen anno 1716, alterum 1718. lucem publicam viderit.

In volumen prius congegit quæcunque Hippolyti hujus reperire potuit. Primo loco apparet liber *De Antichristo*, cujus editionem Combefisianam recensuit ad primam Parisiensem Gudianam anni 1661, nec pauca emendavit. Substratæ etiam sunt singulis paginis adnotationes Combefisii; item eæ, quas suæ editioni manu propria alleverat Gudius, non omissis iis, quas *Epistolis suis criticis* inseruerat Tanaquillus Faber. His suas passim adiecit observationes ipse Fabricius, qui et veterum de illo libro testimonia adjunxit. Sequitur *Canon paschalis*, in jam memorata statua marmorea, ad urbem Romam effossa, Græce et Latine, cum iis, quæ non solum in *Canonem* hunc Josephus Scaliger, Dionysius Petavius, Ægidius Bucherius, J. Dominicus Cassinus; sed etiam in *Catalogum scriptorum Hippolyti*, in eadem statua descriptum, Stephanus le Moynes, Thomas Galeus, Eduardus Bernardus, Guil. Caveus scripserunt, addita ipsa statua, tribus tabulis æneis expressa. Cum vero præter *Canonem paschalem* etiam *Demonstrationem temporum Paschatis* et *Chronicon Hippolyti* composuerit, testimonia veterum, in quibus unius ex his tribus mentio sit, conjunctim exhibentur una cum antiqua versione Latina *Chronici*, quod ex multis judiciis ad Hippolytum retulere doctissimi viri. Hisce adjunxit integram dissertationem Francisci Blanchini *De Canone paschali Hippolyti*, Romæ anno 1703 editam, et disceptationes, quibus de anno primo imperii Severi Alexandri, in cathedra marmorea Hippolyti memorato, inter se contenderunt Virginius Valsechius, Philippus de la Turre, et Joan. Vignolius. Quæ porro hic scripta, vel fragmenta Hippolyti, sunt: *Demonstratio adversus Judæos* ex versione Latina Francisci Turriani, quam esse particulam *Commentariorum Hippolyti in Psalmos* Fabricius suspicatur; fragmenta ex libro *adversus Græcos*, qui inscribitur: *Adversus Platonem de causa universi*; ex opere *adversus hæreses*, in quibus copiosiora sunt, quæ *Adversus Beronem*, servata a Nicephoro Constantinopolitano et Anastasio Bibliothecario, et *adversus Noetum* Latine tantum, hic exhibentur; item *Περὶ χαρισμάτων ἀποστολικῆ παραδόσεως*, *Homilia in sacrosancta Theophania*, primum edita ex mss. codice Thomæ Galei, interspersis notulis Fabricii; et fragmenta ex Hippolyti *Commentariis in varios Scripturæ libros*, et ex ejus *Homiliis*. Subjecta appendix complectitur scripta dubia et supposita, librum *De consummatione mundi*; *De*

duodecim apostolis, ubinam quisque eorum prædicaverit, ac ubi consummatus sit, quam nudam jam publicaverat Fabricius anno 1714, unacum tribus illis *De vita Moysis* libris, Gaulmini commentario illustratis pag. 508, sed nunc stipatam amplissimis adnotationibus Francisci Combefisii. Item *De septuaginta apostolis*, ac quæ reperiri potuere ex scriptis Hippolyti junioris Thebani. Volumine posteriori horum operum continentur: Hippolyti *Demonstratio adversus Judæos*, ejusdemque *adversus hæresin Noeti*, utraque nunc primum Græce ex codice Vaticano ms. edita, cum eadem Turriani versione, et iisdem notis, quæ jam vol. I, pag. 228 et 235, insertæ reperiuntur. Fragmenta ex *Commentariis in Genesin*, Græce et Latine itidem primum in lucem emissa ex Catena Patrum Græcorum 88 bibliothecæ Vindobonensis, quæ continent adnotationes ad Genes. I, 5, 6; III, 8; XLIX, 3, 4, 5, 11, 12, 16. Alia quædam fragmenta, ut de Ezechia, in Isaia xxxviii, 5, ex cod. Coislin. 193. Locus ex Hippolyti sermone 2, in Danielelem, citatus Eustrathio, cap. 19 adversus Psychopannychitas, et nonnulla in Renaudoti *Historia patriarcharum Alexandr.*, pag. 360, Hippolyto ascripta, quæ tamen potius Julii Romani esse præfatio docet. Commentationes in Genes. VII, 6; VIII, 1, et Deuteron. xxxiii, 1, ex Pentateucho Arabico biblioth. Bodleianæ, quas cl. Gaguier inde excerptas Latine vertit: in quibus tamen nihil Commentariis Hippolyti Græcis in Genesim respondet. Loca nonnulla in Leontii Byzantini lib. I *contra Nestorium*, et in Concilio Lateranensi anno 649, pag. 281 et 287, ex Hippolyto adducta. Doctorum virorum adnotationes de Hippolyto, nominatim ex Sam. Petiti *Eclog. chronolog.*, lib. III, cap. 2, de heckædecaeteride et ex Georg. Bulli *Defens. fid. Nicæn.*, sect. II, cap. 8, et sect. III, cap. 8, de doctrina Hippolyti, unacum J. Ern. Grabii adnotationibus eodem spectantibus. His denique subjungitur Hippolyti junioris Thebani fragmentum ex *Chronico* commentario ab Henrico Canisio in tom. III *Lectioinum antiquarum* editum. Quia vero hæc omnia non ultra 62 paginas implent, ad justum volumen conficiendum additur appendix complectens *Spicilegium Patrum sæculi III*, et Chalcidii *Commentarios in Timæum* Platonis emendatos, et notis illustratos. In *Spicilegio* illo occurrunt: 1º Irenæi fragmenta nuper a cl. Christoph. Matth. Pfaffio edita; 2º Clementis Alexandrini fragmenta, quæ in editione Oxoniensi tantum Græce leguntur; alia item a Macario Chrysocephalo, Anastasio Sinaita, Nicephoro CP. et Joan. Damasceno, ex Clemente Alex. citata; 3º Methodii Eubulii *Convivium decem virginum* a Leone Allatio et Petro Possino editum, nec non Combefisii *Auctuario Bibl. Patrum* insertum, cum Leonis Allatii diatriba *de Methodiis*; 4º Claudii Salmasii *Commentarius inchoatus in Arnobium* ex apographo Gudiano editus; 5º Acta Archelai, episcopi Mesopotamiæ cum Manete, ex editione Laur. Alexandri Zaccagnii, quibus subjungi-

tar Ludov. Anton. Muratorii disquisitio in Manichæorum anathematis; 6° S. Pamphili martyris *Expositio capitum Actuum apostolicorum*, a Montfauconio et Zaccagnio edita, cui et aliæ κεφαλαίωμα ejusdem libri sacri subjunguntur; 7° Acta passionis S. Pamphili martyris ex libris Eusebii Cæsariensis de illius Vita, cum notis Papebrochii; 8° Gregorii Thaumaturgi *Expositio fidei*.

Judicium Ceillierii de hac editione.—Cæterum, observante clarissimo Remigio Ceillierio (58), laudata Fabricii operum Hippolyteorum editio non satis nobis exacta videtur. Neque enim perdoctus editor ordinem temporum neque materiarum accurate observavit in recensendis ejus scriptis; atque verosimile est quod ea imprimi curaverit, prout ea receperit eique in manus inciderint. Hæc tamen laus cl. Fabricio debetur, quod in colligenda fragmentorum copia scriptorum hujus Patris haud infeliciter laboraverit, quæ in veterum auctorum operibus, in concilio Actis, et in bibliothecarum Parisiensis, Germanicæ et Britannicæ angulis dispersa latebant; quod ex iis quædam e Græco in Latinum traduxerit, plurimis observationibus maxime peraccommotis tum ad textum dilucidandum, tum ad doctrinæ capita enodanda, quæ prima fronte lectores perplexos reddere possent, illustraverit.

Editio Gallandii.—Anno 1766, vir perdoctus Andreas Gallandius Hippolyti Opera in ordinem digesta, duasque in partes tributa, rursus in lucem emisit sua in *Bibliotheca veterum Patrum*, tomo II, Venetiis. In hac editione quæ ampliora sunt, sive integra, sive mutila, priorem locum obtinent; posteriori vero fragmenta reliqua minutiora pro argumenti dignitate aut varietate discreta. Primum locum in editione Gallandii *Demonstratio* S. Hippolyti de Christo et Antichristo occupat; hanc excipit opusculum in *Susannam*. Tertio sequitur *Demonstratio adversus Judæos*. Dein fragmentum insigne subjicitur ex libro *adversus Græcos*, qui inscribitur *Adversus Platonem de causa universi*. Quintum locum occupat egregia sane lucubratio *adversus Noetum*. Tandem Hippolyteorum partem primam apud Gallandium claudunt fragmenta 8, excerpta ex sermone de theologia et incarnatione contra Beronem et Heliconem (alias Helicem). Haic Gallandius præcedentium editorum observationes adjecit, neque notas omisit, quas eruditus Sirmondianorum editor margini allevit; Anastasii versionis testimoniorum Hippolyteorum Combefisianam recensionem apposuit, atque integras Capperonnierii animadversiones subdidit. In parte II continentur reliqua scripta Hippolytea: et 1° occurrunt excerpta *Commentariorum* in aliquot sacre Scripturæ libros a Joanne Alberto Fabricio tum e ms. codicibus eruta, tum ex antiquis Ecclesie scriptoribus studiose collecta; 2° exhibentur varia λόγων seu *Sermonum* homiliarumque fragmenta: iisque præmittitur homilia in *sancta Theo-*

phania; 3° sequitur *De charismatibus apostolica traditio*. Ultimo tandem loco sistitur *Canon paschalis* Græce ac Latine, interprete eruditissimo Francisco Blanchinio, notisque Ægidii Bucherii illustratus.

Aliæ editiones quorundam opusculorum S. Hippolyti. Editio Cycli paschalis.—Cæterum novæ editionis operum S. Hippolyti spem fecit v. cl. J. Guil. Janus historiae in academia Wittenbergensi professor, in cujus manibus fuerunt schedæ Millianæ, quæ cum nonnulla adhuc inedita complectetur, tum alia ex unius tantum codicis apographo edita, cum pluribus melioris notæ ms. collata, multisque partibus emendatiora exhibebit, iis, quæ aperte Hippolyto supposita sunt, segregatis, aut saltem distinctis: quorundam etiam novas versiones juxta relationem in Actis eruditorum Lipsiensibus 1718, pag. 444, daturum se promisit. Sed promissum non exsolvit. Antequam Fabricius scripta S. Hippolyti unum in corpus collegisset, quædam jam separatim impressa visabantur. Sic *Cyclus paschalis* in opere quod cl. Scaliger *De emendatione temporum* confecit impressus Græce occurrit 1583, Paris. in fol., Lugduni Batavorum 1598, Colonie Allobrogum seu Genevæ 1629. Cl. Gruterus in collectione *Inscriptionum* Heidelbergæ 1600 evulgata, et anno 1707 Amstelodami reimpressa, eundem *Cyclum paschalem* Græce publicavit. P. Bucherio interprete Latine prodit anno 1634, in fol., Antwerpiae, cum commentario et veterum de S. Hippolyto testimoniis in ejusdem Bucherii *Doctrina temporum*. Franciscus Blanchinius hunc *Cyclum* postea inseruit dissertationibus suis *De calendario et cyclo Juliano* Romæ 1703 impressis.

Editiones libri de Antichristo et opusculi in Susannam.—*Demonstrationem De Christo et Antichristo* primus in lucem extulit, Græcisque typis edidit 1661, in 8°, Marquardus Gudius Holsatus: deinde anno 1672, Græco-Latine vulgavit illustravitque Franciscus Combefisius in *Auctario novissimo Bibliothecæ Patrum*, tomo I, pag. 26-62, Parisiis in fol., addito etiam opusculo in *Susannam* a pag. 50-56. Combefisii versio Latina quinque post annos repetita in *Bibliotheca PP.* Lugdunensi tom. XXVII, pag. 1-9, anno scilicet 1677.

Editiones tractatus adversus Judæos et Græcos.—*Demonstrationem adversus Judæos*, sive ejus fragmentum Latine ex Francisci Turriani versione primus vulgavit Possevinus in *Apparatu sacro*, ubi de Hippolyto disserit, Venetiis 1603, et Colonie 1608, in fol.; et Carolus Josephus Imbonatus Mediolanensis in *Bibliotheca Latino-Hebraica* Romæ 1694, in fol., pag. 74. Fragmentum insigne *adversus Græcos et Platonem* Græce, ut ex Italia acceperat, primus edidit David Hæschelius in notis ad Photium pag. 923, Augustæ Vindelicorum 1604, in

(58) Remi Ceillier, *Histoire génér. des auteurs*, tom. II, pag. 372.

fol., et récusum Genevæ 1613, Rothomagi 1653, A in fol. Deinde cum sua versione Stephanus le Moyne in *Variis sacris*, pag. 53, Lugduni Batavorum 1685, 1694, in 4°. Cum eadem interpretatione etiam recudendum dedit J. Albertus Fabricius in appendice ad opera Josephi Judæi, Lipsiæ 1694, in fol.

Editiones tractatus adversus hæresin Noeti, et contra Beronem et Helicem.— Fragmentum *De Deo uno et trino, et de mysteriò incarnationis contra hæresin Noeti* sub homiliæ nomine Latine edidit ex sua versione Gerardus Vossius Tungrensis, ad calcem Gregorii Thaumaturgi, Moguntia, 1604, in 4°, notis etiam subjectis a pag. 58-68. Qua vero de causa cum operibus S. Gregorii Thaumaturgi hic tractatus Parisiis 1622 reimpressus non fuerit, ignoramus. Anno tamen 1618 in *Bibliotheca Patrum Coloniensi* sine notis prodiit, et Lugduni 1677, tom. III, et in supplemento Morelliano Paris. 1639, tom. I, p. 620. Fragmenta octo *de theologia et incarnatione adversus Beronem et Helicem* hæreticos, Latine ex Tur-

riani versione primus vulgavit Canisius tom. V *Antiquarum lectionum*, pag. 154, Ingolstadii 1604, in 4°. Hæc fragmenta cum eadem versione in *Bibliothecis SS. Patrum Coloniensi, Lugdunensi, et Parisiis 1654* reimpressa fuerunt. Eadem fragmenta Latine pridem vertit Anastasius apocrisiarius, inque *Collectaneis* Anastasii Bibliothecarii edidit Parisiis 1620, in 8°, Sirmondus, additis e Turriani codice Græcis, atque ita Græce ac Latine leguntur etiam in tom. III *Operum Sirmondi* Parisiis 1696, in fol., pag. 583. Græce item et Latine *Operum sancti Maximi* tom. I præmissa edidit Combefisius, qui et Anastasii versionem recensuit. Eadem exinde in suum Hippolytum transtulit Fabricius. Posthæc ex Combefisii editione Græca desumpsit Basnagius, ac Turriani versioni adjunxit tom. I *Thesauri* Canisiani; ad cujus calcem præterea v. cl. Claudii Capperonnierii animadversiones in Anastasii versionem cum Græcis collatam adjecit anno 1725, Amstelodami in folio.

DE ANONYMO CHRONICI AUCTORE SUB ALEXANDRO SEVERO CONSCRIPTI.

Varia eruditorum placita de hujus Chronici auctore.

Inter Opera S. Hippolyti episcopi et martyris, de quibus hucusque disseruimus, nonnulli viri docti recensendum existimarunt et *Chronicon* illud, quod anonymus, qui sub extremis Alexandri Severi imperatoris temporibus floruit, Africano coævus, circa Christi annum 236, scripsisse comperitur. Hanc sententiam præ cæteris est amplexus v. cl. Canguis (59). Sed in aliam abierunt Pearsonius (60) et Dodwellus (61): quorum posterior anonymum, quo de agimus, scripsisse statuit paucis post Hippolytum annis; cum alias sanctus iste martyr et episcopus primo ejusdem Alexandri Severi anno *Cyclum* suum inchoasse noscatur. Cæterum, inquit, multa noster anonymus habet, quæ cum hypothesebus Hippolyti chronologicis in ejusdem *paschali Canone* observatis consentire videantur, quæque adeo Hippolyto anonymum debuisse fas est ut suspicemur. Quorum quidem virorum eruditorum sententiæ illa in primis nos cogunt accedere, quæ hac de re præclare satis edisseruit illustris præsul Franciscus Blanchinius (62). Sic igitur ille:

« Dolebamus quod liber ille interciderit, ubi digresserat Hippolytus *demonstrationem temporum Paschæ, quemadmodum in tabula*. Opus enim illud, si ad nos integrum pervenisset, haberi deberet post sacras litteras omnium pretiosissimum. Siquidem ante Hippolytum nemo digresserat in certam seriem, nec ad cycli normam redegerat sacros annales: quod ille præstitit Christianorum scripto-

rum primus. Occurrebat dolori nostro vir doctissimus dominus Du Cange in postrema editione *Paschalis Chronici*; ubi de Hippolyti *Canone*, et *Commentario Paschæ* plurima cum disseruerat solidiori, qua pollet, eruditione in omni genere litterarum, visus est aliquam in spem nos adducere libri Hippolytei reperiundi in vetusto illo codice, quem Canisius *Antiquarum lectionum* tom. III, et Labbeus in primo *Bibliothecæ manuscriptorum* publico bono in lucem protulerant. Adornavit vero etiam ipse v. cl. tertiam ejusdem opusculi editionem, num. IV in *Selectis ad illustrandum Chronicon*, quod parabat: cujus titulum in indiculo *Selectis* præfixo, ex antiquis membranæ cum redderet pag. 403, ita commendavit: IV. Liber generationis ab Adam usque ad ordinem, quæ (sic) continentur in hoc libro. *Opus quod Hippolyto Portuensi scribi posse duximus in præfatione: ex editione Henrici Canisii, et Philippi Labbei ad fidem codicis collegii soc. Jesu Parisiensis recognitum*. Et ecce in præfatione plurimus est in conjecturis conquirendis, unde Hippolyto martyri, quem Portuensem episcopum ex vii suburbicariis fuisse autumat, tribui præ cæteris debeat.»

Verum, si ad Hippolytum episcopum et martyrem *Canon* iste marmoreus referendus est, ut omnium doctorum ipsiusque adeo Cangii suffragio refertur; demonstraturum me esse confido, ad eundem Hippolytum non pertinere codicem illum Canisia-

(59) Du Cange, Præfat. ad *Chronicon Pasch.*, § 18 et 23.

(60) Pearson., *Dissert.* 1 de success. prim. Rom. pontif. cap. 10, § 1.

(61) Dodwel., *Dissert. singul. de Rom. pontif. prim.*

success., cap. 14, § 19.

(62) Blanch., *Dissert. de Can. pasch. S. Hippolyti*, cap. 3, § 7 seqq., et apud Fabric. tom. *Opp.* pag. 414 et seqq.

num et Labbeanum, cæteroque spectabilem : sed esse potius referendum, vel ad Heronem illum ex philosopho Christianum et martyrem : quem ipse a neocoratu templi Serapidis in Portu Romano ad Christi fidem evocatum suspicatur ex Græca inscriptione apud Sponium sect. x, num. 22, Severo Alexandro imperante, ipsique adeo Hippolyto æqualem ; et de temporibus scripsisse docet ex veterum testimoniis, eumque neophytum exlesse martyrium. Accedo itaque ad eam sententiam, quam secundo loco idem laudatus auctor in præfatione subtexit, dicens vel Hippolyto episcopo, vel auctori synchrono, qui vixerit sub Alexandro Augusto, esse librum adjudicandum. Præstat ejus verba transcribere ex num. 18 præfationis :

« Cæterum Hippolyti *Chronico*, de quo agimus, geminum prope est, nisi ipsummet exstiterit *Chronicon* illud, quod edidit Henricus Canisius tom. III *Antiq. lection.*, et Philippus Labbeus tom. I *novæ Bibliothecæ* ex ms. codice collegii Paris. soc. Jesu hocce titulo : *De divisionibus et generationibus gentium*. Quod quidem *Chronicon* ad Alexandri Severi annum XIII, eumque imperii postremum, quo imperante se vixisse non semel auctor innuit, perducitur. Is vero in præfatione descriptorum se ait : « Gentium divisionem, et parentum dinumeratam generationem, inhabitacionis quoque tempora, et bellorum commisiones, et judicum tempora, qui, et quibus regibus nati sunt, qualesque captivitates populi, et quibus iudicibus contigerint, quique sacerdotes, quibus temporibus fuerant, et quæ divisio, et quæ perditio facta sit, quonam modo generatio seminis Israel de Patribus in Christo completa sit, et quot quantique per quanta tempora dinumerentur anni a creatura sæculi usque in hunc diem. » Præfationi index subjicitur, cujus 6 caput hisce verbis conceptum legitur : « Declaratio Paschæ, et quis quando servavit ex temporibus Moysi in hunc diem. » Quæ quidem ad ea referuntur, quæ habentur in ea sectione, ubi de Paschate subinde a Judæis exacto agitur. Tum additur : « A generatione autem Christi post 30 annos cum passus est Dominus, Pascha cele-

bratur. Ipse enim erat justum Pascha. A Passione autem Domini usque in XIII annum imperii Alexandri Cæsaris anni 206, servatum est Pascha, quod in commemorationem Domini nostri Jesu Christi servatur a nobis. Fiunt igitur omnes anni ab Adam usque in hunc diem anni 5738. » Quæ quidem hic a nobis allata si quis cum iis, quæ de Hippolyti *Chronico* attigimus, ad amussim conferre velit ; illud ipsum esse ejusdem *Chronicon* haud difficulter forte concedet, cui laterculum is præmiserit, vel subdiderit, in Paschalis festi, de quo in illa, quam diximus, sectione egit, inveniendi canonem seu regulam ; ad quam præteritos et sequentes annos expendere lectorem voluerit. »

B Recte quidem argumentatur ex hisce duobus numeris annorum a Passione Domini ad annum XIII Severi Alexandri, nec non ab eo, quem XXXI ante Passionem ex veterum sententia incarnationi Dominicæ tribuebat. Quinetiam, ut addam reliquas epochas in marmoreo *Canone* recensitas, concedam plerasque earum cum numeris codicis Labbeani et Canisiani congruere. Verum cum discrepent ab eisdem reliquæ, eaque potissimum quæ definit intervallum inter duo Paschata, Exodi et Ezechix ; evidenter ostenditur marmoreum Hippolyti *Chronicon* diversum esse a scripto ipsi æquali, in computis dissentienti. Cum vero constet, Hippolyti numeros tam prope accedere ad peritiorum chronologorum sententias, uti ex comparatione ostensum fuit supra ; econtra vero vitiosa manifeste sit computatio anonymi in definiendo præsertim intervallo a Paschate Josue ad Pascha Ezechix ; operæ pretium duco, rationes Hippolyti hoc in monumento superstites exhibere ; ut hæc antiquissima omnium chronologia paschalis, maximæ Hippolyti peritiæ testis, in commendationem cedat sapientiæ Patrum, qui proximi ab apostolis, et ab apostolicis viris prima Ecclesiæ sæcula, ut sanguine pro Christo fuso, ita etiam scriptis clarissimis illustrarunt.

(*Canonem paschalem S. Hippolyti vide infra.*) EDIT. PATR.

CONSTANTINI RUGGERII

DE

PORTUENSI S. HIPPOLYTI EPISCOPI ET MARTYRIS SEDE

DISSERTATIO POSTHUMA

Ab Achille Ruschio Portuensis diœcesis absoluta et adnotationibus aucta, ad Clementem XIV pontificem maximum, Romæ 1771, typis et sumptibus Generosi Salomoni, præsidum facultate.

(LUMPER, *Hist. critic. Patrum*, t. VIII, p. 347.)

CLEMENTI XIV PONT. MAX.
MAGISTRO. PASTORI. RECTORI. CHRISTIANI ORBIS CUSTODI
AC PROPAGATORI RELIGIONIS.
RESTITUTORI PACIS. HONORIS CULTUSQUE SERVORUM DEI ASSERTORI ET VINDICI
SYNTAGMA
CONSTANTINI RUGGERII DE PORTUENSI S. HIPPOLYTI
EPISCOPI ET MARTYRIS SEDE
ADDITAMENTIS AB SE ADNOTATIONIBUSQUE AUCTUM
ACHILLES RUSCHIUS
PRINCIPI SUO BENEFICENTISSIMO DEDICAT
L. M.

Gratulatus mihi vehementer inventam demum, quam diu cupide conquisiveram, Constantini Ruggerii de Portuensi S. Hippolyti episcopi et martyris sede dissertationem: ut primum, Clemens pontifex maxime, intellexi, futurum non ingratum tibi, si quod opus ab egregio viro profectum esset, quem dignatus olim fueras favore patrociniisque tuo, id ego accessione gravium monumentorum, meisque adnotationibus auctum augustissimo nomini tuo inscriberem; etsi parum me quidem posse cognoveram, at enitendum tamen mihi agendumque ingenio, quantum possem, labore autem plus pene quam possem, duxi, ut ne quid in eo non accuratum, neve quidquam esset, quod minus grave minusque tua majestate dignum videretur. Prospiciebam quidem non me solum, qui plane me ipsum noverim, sed quemlibet etiam, quantumvis doctrina, eruditione eloquentiæque laude præcellentem, rem difficultatis plenum suscepturum, qui statuat, quidquam te decens in lucem emittere; te scilicet, qui consilio, sapientia, gravitate, constantia, magnitudine animi, virtute, rebusque strenue, præclare ac feliciter gestis tantum tibi parasti existimationis et meritorum, ut unus omnium maxime summa Patrum consensione, principum plausu, atque ordinum quorumque lætitiæ voluptate, magister, pastor ac rector Christiani orbis instinctu afflatuque Dei sis constitutus. Verum cum mecum considerarem, cujusnum syntagma, quæ de re, cui demum oblaturus essem, despondendum mihi animum non putabam. Nam cum doctissimi viri, tibi que, dum vixit, in primis grati lucubrationem, quæ tota in egregii sæculi tertii antistitis ac martyris, illustribus veterum monumentis atque carminibus celebris, Portuensi sede adversus inanes hominum hypercriticorum fallacias astruenda, ejusque cultu injuria temporum intermisso, in diœcesi quam rexerat, restituendo versaretur; cum, inquam, eam lucubrationem tibi custodi, atque ad Medos usque, ad Persas, barbarasque gentes religionis orthodoxæ propagatori; restitutori pacis; honoris, cultusque servorum Dei assertori et vindici; principi meo beneficentissimo sisti oportere cererem, non dubitabam fore, ut, qui omnes comiter ac leniter excipere consueveris, me item tibi non fidei modo, sed patriæ quoque causæ subjectum, cum opere optimi viri meos etiam labores dicentem, et ad te accedentem benigne complecterere. Itaque ad pedes me abiciens Sanctitatis Tuæ offero tibi, Clemens, pontifex maxime, consecroque Constantini Ruggerii de Portuensi sancti Hippolyti episcopi et martyris sede dissertationem, accessione nova monumentorum, meisque adnotationibus illustratam, plane confidens fore, ut eam editoremque ejus tuo patrociniio foveas ac tueare.

ACHILLES RUSCHIUS LECTORI SALUTEM.

Cum de annalium monumentis, testimoniisque veterum scriptorum, quæ jam diu studiose collegeram, σύνταγμα conscribere cogitarem, quo quidem fortissimum celeberrimumque sæculi tertii a Christo nato martyrem Hippolytum episcopi dignitatem in Ecclesia Portuensi sustinuisse, facile me demonstratum non diffidebam; nuntiatum mihi opportune fuit, etsi non editam, neque perfectam, at magnam tamen partem digestam fuisse typisque excudi cœptam a Constantino Ruggerio (65) τῷ μακάρῳ, viro et acumine in-

(65) Constantinus Ruggerius iv Idus Junias anno 1714 in oppido Sancti Archangeli, quod septem millia passuum ab Arimino distat, natus est: quodque cum multis de causis perillustre habetur ac celeberrimum, tum vero præcipue quod in lucem quamplurimos ediderit optimarum artium studii.

pietatisque laude præstantes viros, in quibus unus maxime omnium præcellit is, qui nunc summo rei Christianæ publicæ bono ad Petri cathedram sedens Ecclesiam universam regit ac moderatur Clemens XIV pont. maximus, quem D. O. M. saluum diu incolumemque conservet. De Ruggerii

genti et ubertate, atque copia eruditionis clarissimo, de Portuensi sancti Hippolyti episcopi et martyris sede dissertationem (64). Quod ut intellexi, nihil curæ, studii, diligentæ prætermittendum, nihilque moræ in:erponendum putavi, quin eam, ubi tandem reperiretur, pervestigarem; utpote qui plane prospererem eum, qui tanta perspicillitate, peritia rerum, industria floruisse, multo felicitius in eo genere argumenti fuisse versatum, quam versari egomet potuissem. Cumque inquirendo comperissem Stephanum Gallium, singulari hominem doctrina constantique in amicitiis colendis fide, scripta omnia Ruggerii, quem virtutis causa charum in primis habuerat, rebusque omnibus iuverat, obtinuisse; eum equidem, statim ac potui, cupide conveni, rogæque majorem in modum, ut dissertationem ipsam, si modo ad ipsius manus unacum cæteris Ruggerii lucubracionibus pervenisset, mihi pro sua humanitate dare ne gravaretur. Quam ad rem interprete etiam atque patrono sum usus Josepho Garampi præulæ amplissimo, Clementi XIV pontifici maximo ab arcana notis, optimeque de re litteraria publica merito, cui certe ob egregia beneficia in me jam inde a puero ad hoc usque tempus collata, quantum debeam, cogitare vix, verbis autem exsequi ne vix quidem possum. Voti compos factus, omnem curam et studium in opere pervolvendo collocavi. Cumque deprehendissem multo etiam illud præclarium esse, quam putaræ, cuiusque demum labori meo præferendum duxi, dandamque mihi esse diligentem operam, ut, quam periri posset, ocius in lucem emitteretur. Sed ut perfectum numerisque, ut aiunt, omnibus absolutum prodiret, tribuendum primo censui in partes duas quarum prior de testimoniis scriptorum antiquorum ad S. Hippolytum ejusque sedem spectantibus esset, altera responsa ad argumenta aduersariorum complecteretur; tum huic alteri parti, quæ deerant, adjuncti; inde scriptorum, quorum se Ruggerius auctoritate munierat, loca adivi, ac verba contuli, accurateque, ut par erat, utque postulare ratio videbatur, descripsi; postremo, ne quid insuper quisquam desideraret, adnotationes addidi, quibus res ab ipso constitute magis magisque confirmarentur.

Accipe nunc paucis, quæ Ruggerium causæ ad scribendum impulerint. Petrus Ottobonus (65), S. R. E. cardinalis et episcopus Portuensis, cultum decessoris sui ac martyris restituerat, a Patribus, quibus credito est de sacris ritibus dijudicandi constituendæque cura, petierat ut officium proprium de S. Hippolyto recitari remque divinam sub ritu, ut aiunt, primæ classis in ejus memoriam quotannis in Portuensi diœcesi fieri puterentur. Fuerunt autem, qui satis ab se fieri ejus postulatis negarent posse, propterea quod summa quorundam recentium scriptorum dissensione de Portuensi S. Hippolyti sede certaretur. Præerat tunc Bibliothecæ Ottobonianæ Ruggerius. Huic cardinalis amplissimus in mandatis dedit ut varias hac de re interque se dissidentes sententias expenderet, veterumque monumentorum auctoritate fretus demonstraret, quid demum de S. Hippolyti sede Romanæ Ecclesiæ ferret traditio. Ruggerius dicto audiens, priore quidem loco collegit majorum nostrorum de argumento eodem, quotquot invenire potuit testimonia; deinde Tillemontii, aliorumque, qui huic assensu essent, de orientali sancti martyris cathedra conjectationes depulsi; deincepsque Stephanum le Moynii, sanctum eundem martyrem ad Homeritas Arabiæ amandantis, rejecit divinationem. Oblata sac. rituum congregationi hæc Ruggerii dissertatio, necne, fuerit, fateor me ignorare. Hoc scio, Petro cardinali Ottobono vita functo, Ruggerium eandem, aliquot appendicibus auctam, Benedicto XIV, immortalis memoriæ pontifici maximo, dedicare (66) cogitasse, anno 1741, quo quidem typis ipsam cepit excudere (67); sed pressum inopia rei familiaris, incepta perficere nequivisse. Quanquam dici vix potest, quanti eam viri doctissimi ob veritatem, gravitatem sententiarum, vimque orationis, qua perscripta fuerat, penderent. Benedictus ipse XIV ad summam Ruggerii laudem (68), hæc litterarum mandavit monumentis: « Dum hæc scribitus, typis Romanis editur erudita Dissertatio de Portuensi sede sancti Hippolyti episcopi et martyris, in

vita clarissimus vir Joannes Christophorus Amadutius, quo familiariter idem Ruggerius utebatur, commentarium diligentissime conscripsit et erudito operi, cui titulus: *Leges novellæ V anecdotæ imperialium Theodosii Junioris et Valentiani III, etc.*, pag. lxxvii edit. Romæ anno 1767, præfixit. In eo accurate diligenterque omnia, quæ ad tanti viri studia, mores, elucubraciones, aliaque hujusmodi quodammodo spectare possunt, recensentur; ad quem lectorem, ne actum agatur, rejicimus.

(64) Non solum de S. Hippolyti episcopi et martyris sede dissertationem conscripsit Ruggerius, verum etiam quamplurima præclarissima ingenii sui monumenta reliquit, quæ ab eodem Amadutio summa diligentia in eodem commentario numerantur.

(65) Petrus cardinalis Ottobonus, ut Portuensis Ecclesiæ infula donatus fuit, statim pro sua animi magnitudine et religione, ad eandem exitiis atque ingentibus beneficiis ornandam augendamque se totum convertit. Idcirco sacras aedes nimio vetustatis squalore sordentes in ampliore elegantioreque formam restituit, aliisque pietatis et munificentiæ monumentis vetustissimæ sedis jacturis mederi conatus est. Inter cæteras vero Portuensis Ecclesiæ ærummas eminentissimi viri animum maxime angebat magni Hippolyti episcopi et martyris obliterata memoria in illis prorsus oris, quas ipse proprio sanguine illustravit. Quare dedit operam ut debitum illi cultum restitueret, non modo in Portuensi Ecclesia, verum etiam in ipsamet urbe quæ sacris ipsius ditatur exuviis, pulcherrima confessione in Laurentiana S. Damasi basilica a fundamentis in ejus honorem excitata, Deoque dicata, in qua egregium ipsius monumentum ad

A Vaticani archetypi fidem expressum cyclisque paschalibus distinctum collocavit.

(66) Multis perspicuisque significationibus Benedictus XIV P. M. ostendit quanti Ruggerium, et ipsius operam faceret, qua certe fidei diu est usus, quemadmodum ex iis, quæ ab eodem Amadutio referuntur, cognosci potest; et ego ipse in Regestis manuscriptis epistolarum et Bullarii ejusdem pontificis, quæ nunc in tabulario Vaticano asservantur, animadverti. De cæteris eruditione præstantibus viris, apud quos Ruggerius plurimum valuit estimatione doctrinæ, adeundus Amadutius loc. cit., § 9.

(67) Ad 80 scilicet paginas opus processerat, de quibus hæc habet Amadutius loc. cit., § 3: Dissertatio quidem de sancto Hippolyto typis Vaticanis Salvioniorum cudi cœperat, eaque jam usque ad pag. 80 processerat; sed nummaria rei forte angustia, qua malo quodam fato ut plurimum litterati urgentur, opus intermissum est, atque adeo omnis de eodem cura evanuit, ut impressæ chartæ omnes, quæ typographo remanserant, vili prorsus pretio illis cesserint, a quibus artificiosi ignes ad Adriani molem in divi Petri solemnitate exhiberi quotannis consueverunt. Cæterum quinque saltem exemplaria impressarum hujusmodi paginarum Romæ a diversis Ruggerii amicis asservantur, quorum unum etiam apud me est, idque marginalibus insuper adnotationibus manu exaratis instructum, quod mihi jam petenti ipse concesserat.

(68) Bened. XIV Lambertini, *De servorum Dei beatificatione et beatorum canonizatione*, lib. 1, cap. 4, n. 10, pag. 32, Operum tomo I, edit. anni 1747.

qua evincitur episcopum Portuensem, quem Prudentius elegantissimo carmine laudavit, ejus urbis prope Romam episcopum fuisse. » Dominicus Georgius eidem pontifici ab intimo sacello, vir clarissimus, in suis ad Martyrologium Adonis notis præclaræ doctrinæ præstantibus, de eadem dissertatione hæc scribit (69): « Sed et eruditum commentarium de sancto Hippolyto Portuensi expectamus ab amico nostro Constantino Ruggerio, ubi plura de Hippolytis illustrabuntur. » Thomas Maria Mamachus ex Prædicatorum familia, editis libris celeberrimus, quocum Ruggerius aliqua de sancto Hippolyto communicavit, in Originibus et antiquitatibus Christianis hæc scripta reliquit (70): « Interea hæc moneo, a Constantino Ruggerio viro eruditissimo et amico meo de episcopatu Hippolyti et originibus Christianæ religionis in ea provincia esse disputatum sane accurate in gravissima dissertatione de S. Hippolyto . . . Quam nos dissertationem cum legemus, admirati sumus ingenium, incredibilemque viri in re antiquaria diligentiam, atque peritiam. Atque optandum sane foret, ut brevi ea publicaretur. » Idipsum alibi repetit his verbis (71): « Sed Hippolytum episcopum Portus Romani fuisse, atque hunc eundem esse, quem Eusebius, Hieronymus et Prudentius memorent, plane demonstrat Constantinus Ruggerius vir eruditissimus dissertatione de Portuensi S. Hippolyti sede, quæ, ut spero, tandem aliquando publicabitur. »

Hisce causis permotus omnem de S. Hippolyti sede scribendi syntagmatis curam deposui; et dissertationem hanc potius, utpote hominis rei ecclesiasticæ peritia et eruditione in primis clari, publici juris feci; qua Ecclesiæ nostræ Portuensi S. Hippolytus restituitur, deque ipsius episcopali cathedra quæstio dirimitur, et tanti episcopi ac martyris, qui jure ac merito inter tertii sæculi præstantiores Patres recensetur, revocatur memoria et propagatur.

DISSERTATIO

DE

PORTUENSI S. HIPPOLYTI SEDE.

PARS PRIMA.

VETERUM DE S. HIPPOLYTO EJUSQUE SEDE TESTIMONIA.

I. Eusebius et Hieronymus Hippolyti sedem ignorarunt.

Veterum scriptorum, qui sancti Hippolyti episcopi et martyris meminerunt, omnium primus occurrit Eusebius Cæsareæ in Palæstina episcopus, qui *Historiæ* suæ lib. vi, cap. 20, illum inter viros ecclesiasticos recensuit, qui litterarum gloria tertio sæculo ineunte floruerunt, quorumque epistolas in bibliotheca Æliæ urbis, ab Alexandro episcopo constructa, se legisse testatur. Mox capite 22 nobilissima enumerans ingenii monumenta, quæ Hippolytus publico catholicæ fidei bono edidit, nomen sedis, cui ipse præfuit, omnino reticuit; idcirco viri docti eandem ipsi prorsus ignotam fuisse censent, ea potissimum ratione, quod sequentibus tantummodo utatur verbis, dum illam designat, postquam de Berillo Bostrenorum in Arabia episcopo locutus est: « Eodem modo, inquit, est Hippolytus alterius cujusdam et in se Ecclesiæ antistes. »

A Eusebium secuti sunt S. Epiphanius (72), Theodoretus (73), et demum S. Hieronymus (74), qui in *Catalogo virorum illustrium* ingenue fatetur se, ubinam gentium Hippolytus fuerit episcopus, scire non potuisse: « Hippolytus, inquit, cujusdam Ecclesiæ episcopus, nomen quippe urbis scire non potui. »

II. S. Hieronymus S. Hippolytum et S. Apollonium senatores Romanos appellat.

Verum in epistola quam scripsit ad Magnum, aliquibus post editum *scriptorum illustrium Catalogum* annis (75), S. Hippolytum conspicuo senatoris Romani nomine sanctus doctor donavit. « Hippolytus, ait, et Apollonius Romanæ urbis senatores propria opuscula condiderunt. » Hæc quidem aperte demonstrant senatoriam Hippolyti dignitatem post editum *scriptorum illustrium Catalogum* S. Hieronymo primum innotuisse; eundem enim nec senatorem, imo nec martyrem ibidem appellaverat;

(69) Dominic. Georg. ad diem 13 Augusti, pag. 404 edit. Romæ 1745.

(70) Mamach., *Origin. et Antiquitat. Christianor.* lib. II, cap. 2, § 3, annotat. 1, pag. 85, edit. Romæ 1750.

(71) Idem, ibid. cap. 21, § 2, pag. 258, et lib. III, § 29, pag. 88. Ubi habet: « De eodem S. Hippolyto dissertationem singularem scripsit doctissimus Ruggerius. »

(72) *Advers. hæreses*, lib. I, hæres. 51, contra

Valentinianos et Gnosticos, cap. 33.

(73) *Dial.* I, 2, 3.

(74) *Lib. De viris illustribus*, c. 61.

(75) *Liber De viris illustribus*, ut ipsemet Hieronymus testatur cap. 135 ejusdem libri, pag. 939, scriptus fuit Theodosii principis decimo quarto anno, qui anno a Christo nato 392 respondet; et epist. ad Magnum anno 397 scriptam fuisse sibi suadet Vallarsius eorundem Operum tom. I, pag. 423 suæ editionis Veron. 1735.

quamvis in epistola ad Damasum multis ante A *Catalogum* annis scripta (76), et in præfatione *in Mathæum Expositionis*, solo martyris nomine Hippolytum nostrum decorasset. Hieronymum quodammodo in hac re secutus est Photius, qui cum duobus in locis Hippolyti nostri meminerit, in eorum altero (77) illum nullo nec martyris nec episcopi titulo insignivit; in altero vero eundem et episcopum et martyrem disertissime appellavit (78). Si igitur Romanus senator fuit Hippolytus, recte inde deduci posse arbitramur ipsum in Occidente, non in Oriente vixisse, proptereaque in Occidente episcopalem sedem obtulisse.

III. *Marianus Victorius non Hippolytum, sed Apollonium senatorem fuisse contendit.*

Scimus doctissimos viros, inter quos Marianus B *Victorius Reatinus*, accuratissimus Operum S. Hieronymi editor, arbitrari hunc Hieronymi locum librorum oscitantia fuisse depravatum; senatoriam idcirco dignitatem non Hippolyto, sed Apollonio tribuendam censens, vetustos codices hujusce rei testes in medio producit, in quibus legitur: « Hippolytus et Apollonius Romanæ urbis senator (79). » *Victorium* secutus est doctissimus monachus Remigius Ceillierius in *Historia auctorum sacrorum et ecclesiasticorum* (80), eo potissimum argumento, quod S. Hieronymus in supra laudato *Catalogo* S. Hippolytum senatorem nusquam appellet. Verum si Ceillierio in hac re fides adhibenda esset, illius etiam martyrium eodem plane argumenti genere C indicari possemus, cum Hieronymus in *Catalogo* Hippolytum nostrum martyris nomine haud designarit. Quapropter cum antiqui codices et vetustæ editiones, quas secutus est Martianeus (81) in sua operum sancti Hieronymi editione, Hippolytum et Apollonium senatores fuisse testentur, et S. Hieronymus hæc epistolam, ut diximus, aliquibus post editum *scriptorum illustrium Catalogum* annis conscripserit; recte quidem conjicere possumus S.

doctori, dum eundem *Catalogum* scripsit, senatoriam Hippolyti dignitatem plane incompertam fuisse.

IV. *Scaligeri et Moynii de senatoria Apollonii dignitate sententia rejicitur.*

Josephus Scaliger (82) in suis ad Eusebii *Chronicon* animadversionibus, et post eum Stephanus le Moyne (83) et Antonius Pagius (84) senior scribunt S. Hieronymum, præter omnium veterum fidem, Apollonium urbis Romanæ senatorem vocasse, eo potissimum argumento innixi, quod Eusebius hanc Apollonii dignitatem ignoraverit. Quapropter Rufinum inscitiae arguunt, quasi ipse germanum Eusebiani contextus sensum prava interpretatione vitariit. « Apollonius enim, inquit Moynius, a Perenni præfecto prætorio capite damnatus fuit, ad quem in senatores nullum jus et imperium pertinebat. » Pagius vero S. Hieronymum, « hæc proprio ingenio ex Eusebio exaggerasse » sibi persuasit. Hujusmodi tamen doctorum virorum argumenta nihil nos morantur, quominus Hippolytum et Apollonium senatores fuisse credamus. Ex eo enim, quod Eusebius senatoriam Hippolyti et Apollonii dignitatem ignorarit, quis unquam S. Hieronymum, qui non multis post Eusebium annis floruit, nullam hujusce rei notitiam habere potuisse firmabit? Hoc falsum omnino nobis videtur; nam Hieronymus diutius Romæ moratus est, ubi martyrium consummavit Apollonius, quemadmodum ipsemet etiam Moynius alibi fatetur; ideoque hæc, quæ reticuit Eusebius, vel ex genuinis Apollonii martyris Actis ab Eusebio memoratis, vel ex aliis, quæ tunc supererant, monumentis, Eusebio forsitan ignotis, S. doctor deducere potuit (85). Nec eundem S. doctorem vitata Rufini versione deceptum, cum Scaligero et Moynio dubitare quisquam poterit. Nam, ut scite pro more suo observat doctissimus Tillemon-tius (86), S. Hieronymus *virorum illustrium Catalogum* decem, epistolam vero ad Magnum aliquot

fuisse (Apollonium)? unde vero de hoc martyre Hieronymus et Rufinus scire potuerunt, nisi ex Eusebio? In epist. ad Magnum oratorem urbis Romæ: « Hippolytus quoque, et Apollonius Romanæ » urbis senatores propria opuscula condiderunt. » Iste Hippolytus Romanæ urbis senator tam ignotus potuit esse Hieronymo, quam liber Apollonii, qui nunquam fuit. Hæc, ut dixi, ex præpostera Eusebii loci interpretatione derivata sunt, dum ἀπολογῶν pro libello apologetico accipiunt. Neque dubito Hieronymum, cum illa scriberet, non Græcum Eusebii exemplar, sed Rufini interpretationem Latinam in manibus habuisse. »

(83) Prolegom. ad *Varia sacr.*, t. I, p. 32.

(84) Ad an. 489, num. 4, in *Annal.* Baronii tom. II, pag. 342, edit. Lucæ anni 1738.

(85) Legenda sunt ea, quæ in notis ad c. 21, lib. v *Hist. eccl.* Eusebii, pag. 240, affirmat Valesius: « Potuit, inquit, Hieronymus legere Acta ipsa passionis Apollonii, ad quæ nos ablegat Eusebius. In quibus Actis et senator Romanus, et a servo suo proditus dicebatur, ut credibile est; » necnon ea, quæ in nostra sententiam etiam in notis variorum ad hunc eundem locum monentur.

(86) Tom. III, *Mémoires pour servir à l'Histoire*

(76) In epist. ad Damasum scripta anno 384.

(77) In *Bibliotheca*, cod. cxxi, pag. 302 edit. Romæ anni 1653.

(78) Cod. cxxi, pag. 526.

(79) Ita legit Marianus Victorius in sua Operum S. Hieronymi editione, in citata epist., quæ apud ipsum est numer. 84 in tom. II, pag. 251 edit. Romæ anni 1564, apud Paulum Manutium Aldi filium in *edibus populi Romani*. Inter recentiores etiam Dominicus Vallarsius in eadem epist. quæ est juxta ipsius editionem num. 70, in tom. I, ita pariter legit, atque pag. 427 hæc nos monet: « Falso Erasmus secutus editor Benedictinus legerat senatores, cum de Apollonio tantum, ut ex *Catalogo* liquet, dictum sit, imo cum vedium de Hippolyto, sed de Apollonio ipso alii dubitent, fuerit unquam senator, an proprio ingenio ex Eusebio Hieronymus exaggeraverit. »

(80) *Histoire générale des auteurs sacrés et ecclésiastiques*, cap. 27, in saint Hippolyte évêque et martyr, docteur de l'Eglise, tom. II, pag. 316 edit. Paris, anni 1730.

(81) Tom. IV, pag. 656.

(82) Ad annum 1203, pag. 225 edit. Amstelædani anni 1658: « Quis ex his colligat, senatorem

ante annos edidit, quam Rufinus Eusebianæ *Historiæ* versionem adornasset. Non levem denique S. doctore Græcæ ac Hebraicæ peritissimo injuriam gratis inurunt Moynius et Scaliger, dum ipsum non aliunde hæc, quæ de Apollonio tradidit, hausisse autumant quam ex memorata Rufini versione; quid enim ipsa opus habuit Hieronymus, qui Græcas litteras tam probe calluit? Tandem, ut notat doctissimus monachus Theodoricus Ruinartius (87), S. Hieronymo favent vetera quæque Martyrologia, quæ die 18 Aprilis, quo sancti Apollonii diem festum celebrant, eum disertim senatorem appellant.

V. S. Apollonius non a Perenni præfecto, sed a senatu capitali sententia damnatus fuit.

Quod ad capitis sententiam attinet, qua damnatus est Apollonius, hanc non a Perenni præfecto, sed a senatu promulgatam testatur Eusebius, cujus verba paulo supra exscripsit idemmet Moynius; quare summo opere miramur, virum doctum, suimet quodammodo oblitum, tam absurda dictitasse. Perennis prætorio præfectus non in Apollonium, sed in scelestissimum indicem qui Apollonium Christianum esse prodidit (quem S. Hieronymus (88) ipsiusmet S. martyris servum Severum nomine fuisse scribit), extremi supplicii sententiam pronuntiavit. En ipsius Eusebii verba (89): « Sed miser, inquit, intempestive suscepta accusatione (videlicet servus), cum imperatorio edicto capitalis pœna in eos qui talia delissent esset constituta, confestim fractis cruribus occiditur, Perenne iudice ejusmodi adversus ipsum sententiam pronuntiante. » Apollonius vero a senatu, ut diximus, non a Perenni, capitali sententia fuit damnatus, quod perspicue docet Eusebius his verbis: « Verum Deo acceptissimus martyr, multum ac enixe eum exorante iudice, ut de fide sua coram senatu loqueretur, cum disertissima apologia fidei suæ coram omnibus rationem testatus esset,

ecclésiastique, Notes sur saint Apollone sénateur, pag. 614 edit. Paris. an. 1701, note 1: « ...et qu'ils ne se soient pas souvenus que Rufin n'a traduit Eusèbe que bien des années après que S. Jérôme avait parlé de S. Apollone en 392, dans son traité *Des hommes illustres*. »

(87) *Acta martyrum*, pag. 72, de S. Apollonio martyre, edit. Veronæ an. 1751. Martyrologium Adonis die 18 Aprilis S. Apollonii senatoris mentionem habet, pag. 161 edit. Romæ 1745, opera et studio Dominici Georgii, qui insuper hæc notat pag. 162: « Meminere Ado noster, Usuardus, Romanum parvum, et Notkerus. Meminit Richenoviense. » De illius martyrio Baronius ad an. 189, num. 1 et seq.; Pagius in *Critica* ad an. 187, num. 3, passum existimat anno 186. Usuardus quoque S. Apollonium senatoris titulo decoravit: « Romæ beati Apollonii senatoris, qui sub Commodio principe a servo proditus, quod Christianus esset, insigne volumen composuit, quod in senatu legit, ac deinde sententia senatus pro Christo capite truncatus est. » Videnda quæ ad hunc locum notavit Joannes Baptista Sollierius accuratissimus Usuardi editor, tom. VI, part. I, *Acta sanctorum mensis Junii* pag. 218 edit. Venetæ anni 1745, nec non quæ Godefridus Henscheuius, et Daniel Papebrochius tom. II *Act. sauct.*

A capitali supplicio statim sententia senatus damnatur. » Jure igitur ac merito Henricus Valesius in notis ad hunc Eusebii locum senatoriam Apollonii dignitatem egregie tuetur, eo quod ipse a Perenni præfecto jussus fuerit coram senatu fidei suæ rationem reddere. Valesio subscribunt Tillemontius (90) et Remigius Ceillierius (91).

VI. *Præfectos prætorio ipsosmet senatores quandoque judicasse ostenditur.*

Neque nos sinunt in contrariam abire sententiam Scaligeri et Moynii argumenta, utpote quæ facili diluantur negotio. Dicunt enim præfectum prætorio, qui tunc temporis ex equestri ordine desumebatur, senatorum judiciis interesse nullo pacto potuisse: atqui Perennis prætorio præfectus, cum in senatu de Apollonio quæstio habita est, præsens fuit, et sanctissimum Christi martyrem pro tribunali de suæ religionis fide interrogavit: Apollonium ergo ex senatorum albo omnino delendum. Fatemur equidem cum doctis viris Pancirolo (92) et Gothofredo (93), prætorio præfectos, ut viros equestris ordinis, nullam in senatores potestatem ante Alexandrum jure habere potuisse; verum ob corruptissimos quorundam Augustorum mores, qui vitiorum illecebris irretiti, imperii reque ac pudoris immemores, reipublicæ moderamina præfectis prætorio concrediderunt, rem aliter evenisse scribunt illorum temporum oculatissimi testes, Tacitus (94), Lampridius, Dio, Herodianus, Spartianus, alique, ex quorum monumentis aperte colligimus præfectos prætorio non modo senatorum causas ante Alexandrum judicasse, verum, quod maximum est, imperii Romani veluti arbitros existisse. Perennis prætorio præfectus, quem negat Scaliger, ut virum equestris ordinis, senatorum judiciis interesse potuisse, Commodum luxuriante, vastissimi imperii habenas suscepit, Lampridio teste (95), qui rem tanto Augusto indecoram graphice describit his verbis: « Perennis

mensis Aprilis die 18, in S. Apollonio pag. 539 et seqq. edit. Venetæ anni 1738. In Romano Martyrologio etiam S. Apollonius senator nominatur die 18 Aprilis, pag. 136 edit. Antuerpiensis 1615. ubi multa de Commodio et Perennio Baronius in notis commemorat.

(88) Cap. 42 *De viris illustribus*. De servo, qui S. Apollonium prodidit, legendus Vallarsius in notis ad hunc locum; Tillemont. tom. III, pag. citata 314; Ceillier. tom. II, pag. 152, c. 15, alique.

(89) *Hist. eccles. lib. v, c. 21, p. 240* edit. Cantabrigiæ.

(90) Tom. III, pag. 56, in Saint Apollone, sénateur romain et martyr, et 615 et seqq., in citatis notis.

(91) Tom. cit. II, pag. eadem 152, c. 15 citato.

(92) In Notitia utraque dignitatum, cap. 5, de præfectis prætorio, pag. 7 edit. Lugdunensis ann. 1608.

(93) In cod. Theodosiano, cap. 13, de senatorum criminis reorum foro, tom. III edit. Lipsiæ ann. 1758, pag. 48.

(94) Lib. IV et V *Annalium*, in quibus Ælii Sejan præfecti prætorio potentiam describit.

(95) In *Commodo*, pag. 47, in *Hist. Augusti scriptoribus* edit. Paris. anni 1620.

autem Commodi animum præsciens, invenit, quem admodum ipse potens esset; nam persuasit Commodi, ut ipse deliciis vacaret, idem vero Perennis curis incumberet, quod Commodus lætanter accepit. » Et paulo post: « Tunc tamen Perennis cuncta sibi vindicavit, quos voluit interemit, spoliavit plurimos, omnia jura subvertit. » Lampridio consentiunt Dio (96) et Herodianus, unde nobis arguere licet quam altas in imperio Romano radices egerit Perennis potentia. Sed, ne cui dubium supersit Perennem capitales animadversiones in ipsosmet senatores exercuisse, exscribamus hic luculentissimum Herodiani (97) testimonium, ex quo non solum constat Perennem plenam in primarios senatores, qui, conjuratione facta, Commodum de medio tollere cogitarunt, jurisdictionem habuisse, verum etiam, quod summopere mirandum, ipsammet Commodi sororem tanti sceleris consciam mortis supplicio mulctasse. « Quæstiones autem, inquit Herodianus, Perennio diligenter exercente, soror ipsa Commodi, conjuratique omnes, cæterique præterea quantulacunque suspitione atacti, supplicio affecti sunt. » Spartianus in *Severo*, ut animadvertit Tillemontius (98), a præfectis prætorio senatorios viros judicatos fuisse testatur. Severus enim, « qui a divo Marco latum clavum petiit, et accepit, » et quamplurimis præfuit provinciis, « in Silicia, quasi de imperio vel vates, vel Chaldæos consulisset, reus factus apud præfectos prætorio, quibus audiendus datus fuerat, jam Commodi in odium veniente, absolutus est, calumniatore in crucem acto (99). » Ex his itaque luculentissimis exemplis aperte constat, Perennem, cæterosque præfectos prætorio sub Commodi plenam in senatores potestatem; habuisse; quare irriti prorsus conatu Scaliger, et post eum Moynius et Pagius, Rufino inscitæ et S. Hieronymo credulitatis notas inurere tentarunt, cum Apollonius urbis senator esse potuerit, quamvis Perennis prætorio præfectus capitali

ejus judicio in senatu interfuerit, quod impossibile ac penitus incongruum doctis viris visum est.

VII. *Prudentius Hippolytum Portuensem elegantissimo carmine laudavit, de quo tamen varie sentiunt eruditi.*

Prudentius, qui sub Theodosio Juniore floruit, in libro *Περὶ Στεγάρων*, hymno 11 (1), Hippolytum martyrem Portuensem carminibus suis celebravit, cujus cæmeterium in agro Verano situm ætate sua summopere venerabantur Romani exterique. Verum ex tot Hippolytis, quos sacris Ecclesiæ fastis ascriptos cernimus, quisnam ille fuerit, quem Prudentius egregio hoc carmine laudavit, acriter hucusque disputatum fuit a recentioribus magni nominis scriptoribus. Alii enim, quorum agmen ducit maximus *Annalium ecclesiasticorum* parens Baronius (2), Prudentio vitio vertunt, quod tres Hippolytos in unum confuderit, episcopum scilicet nostrum, militem sub Valeriano passum et demum Hippolytum presbyterum Antiochenum, prius Novati discipulum, postea gloriosum Christi martyrem sub Decio. Alii vero, inter quos Theodoricus Ruinartius (3), Sebastianus Tillemontius (4), Remigius Ceillierius (5), alique contrariam prorsus tuerentur sententiam, et Prudentium ab hoc confusionis vitio vindicare conantur, dum unicum Hippolytum presbyterum ab ipso laudatum dicunt, qui Novatianorum sectæ laqueis quondam irretitus, eorum hæresi postmodum ejurata, insignem martyrii palmam in Porto Romano est adeptus. Demum Fronto Ducæus (6) mediam inter hos professus est sententiam; dum Hippolytum episcopum Portuensem a Prudentio hoc carmine laudatum censuit, quem Novati erroribus captum et mox ante martyrii coronam exsolutum tradidit. Quibus vero rationum momentis præcipuæ magnorum virorum nitantur sententiæ, prius inquirere, et demum quid post tot tantosque

(96) Cassius Dio Cocceianus, *Histor. Romanæ* lib. LXXII, in *Commodo*, tom. II, § 9, pag. 1210, 1211 edit. Hamburgi anni 1752.

(97) Lib. I, cap. 8, pag. 25 edit. Jo. Henrici Bæleri anno 1694 Argentorati.

(98) Tom. III, Notes sur saint Apollone, note 4, pag. 615.

(99) Sunt Ælii Spartiani verba in *Severo* imperatore, pag. 65 *Histor. August. script.*, edit. citat.

(1) Pag. 194 edit. Antuerpiæ anni 1564. Aurelius Clemens Prudentius natus est anno 348, sub Salicæ consulatu, ut ipse testatur in præfatione *Cathemerinon*, pag. 38. Ejus Operum catalogum texit Gennadius in *Catalogo virorum illustrium* cap. 13, p. 958. Tom. II Operum S. Hieronymi citatæ edit. Vallarsii. Vide Ruinart. in *Act. Martyrum sincer.*, pag. 144, ubi auctorum in Prudentium laudes descriptæ reperiuntur.

(2) Ad annum Christi 229, num. 9, tom. II, pag. 481 edit. Lucæ: « Hæc Prudentius, qui tamen errore lapsus, tres in unum confundit Hippolytos, militem nempe passum sub Valeriano, episcopum sub Alexandro et presbyterum Antiochenum, olim Novatianum, martyrem sub Decio

imperatore. » Id ipsum repetit in notis ad Martyrologium Romanum die 30 Januarii, p. 55, die 13 Augusti, pag. 340, et 22 ejusdem mensis, p. 355 editionis Rosweidi.

(3) *Acta martyrum sincera*, pag. 143 cit. edit., admonitione in martyrium S. Hippolyti: « Non igitur alium agnoscimus Hippolytum in hoc Prudentii hymno, præter Portuensem martyrem celeberrimum, cui hæc omnia, quæ ab hoc auctore referuntur, optime competere existimamus. »

(4) Tom. III, pag. 675, Notes sur saint Hippolyte, note 4.

(5) Tom. II, cap. 35, pag. 567, § 6.

(6) In sua Nicephori Callisti *Ecclesiasticæ historie* interpretatione cum Græcis collata et recognita, tam ad cap. 31, lib. IV *Hist.*, p. 330, quam cap. 5, l. b. VI, p. 395 edit. Lutetiae Parisiorum anni 1650, ubi de Novato suisque asseclis disserit, nullum alium Hippolytum a Prudentio in suo hymno laudatum agnoscit, quam nostrum Portuensem episcopum. « Hippolytus Portuensis episcopus et martyr, cum ad supplicium raperetur, ut est apud Prudentium, » respondit: « Fugate, o miseri, » etc., insigne retractationis seu revocationis exemplum.

viros hac de re nos ipsi sentiamus, eruditus pate-
facere nostri instituti ratio postulat.

VIII: *Baronius tres Hippolytos in unum a Prudentio confusos docet.*

Baronius, sola veterum Martyrologiorum ope suffultus, in quibus tres Hippolytos supra recensitos descriptos animadvertit, Prudentio confusionis notam inussit (7). Adc (8), Usuardus (9),

(7) In notis ad Martyrologium Romanum, die 30 Januarii, p. 55 citatæ edit. Rosweidi.

(8) Pro majori lectorum commodo singula Martyrologiorum verba describenda existimamus. Ado in Kalendas Februarii pag. 72 edit. cit. Romæ 1745 : « Apud Antiochiam, inquit, passio S. Hippolyti martyris, qui Novati schismate aliquantulum deceptus, operante gratia Christi correctus, ad charitatem Ecclesiæ rediit, pro qua et in qua illustre martyrium consummavit. » Idem Idibus Augusti pag. 400 : « Romæ S. Hippolyti martyris sub Decio imperatore, Valeriano præfecto. Hunc beatum Hippolytum vicarium sanctus Laurentius, cum apud eum esset in custodia, baptizavit..... Beatus vero Hippolytus ligatus pedes ad colla indomitorum equorum, sic per carduetum et tribulos tractus emisit spiritum. » Et x Kalendas Septembris pag. 419 : « In Portu urbis Romæ natalis S. Hippolyti, Quiriaci et Archillai. » In quibus omnibus tribus locis legendæ sunt eruditissimæ animadversiones Domini Georgii, qui ipsum Martyrologium mirifice illustravit.

(9) Usuardus in Kal. Februarii : « Apud Antiochiam passio beati Yppolyti martyris, qui Novati schismate aliquantulum deceptus, operante gratia Christi correctus, ad charitatem Ecclesiæ rediit, pro qua illustre martyrium consummavit, » in tom. VI, part. 1, Act. Sanctorum mensis Junii pag. 69. Idem Idibus Augusti : « Romæ beati Yppolyti martyris, qui pro confessionis gloria, jubente Valeriano præside, ligatus pedes ad colla indomitorum equorum, sic per carduetum et tribulos tractus emisit spiritum. » Tom. VII Act. eorundem pag. 464 ; et x Kalend. Septembris tom. eodem, pag. 484 : « In Portu urbis Romæ sanctorum Ipoliti, Quiriaci et Archillai. » In his locis etiam legenda quæ doctissime observavit Solerius.

(10) In *Martyrologio* Notkeri cognomento Babuli monachi S. Galli edito ab Henrico Canisio in *The-sauro monumentorum ecclesiasticorum et historicorum*, sive in *Lectionibus antiquis*, tom. II, parte III, pag. 97 edit. Amstelodami an. 1725, legitur in Kal. Februarii : « Apud Antiochiam passio S. Hippolyti, qui Novati schismate aliquantulum deceptus, operante gratia Christi correctus, ad charitatem Ecclesiæ rediit. Pro qua et in qua postea illustre martyrium consummavit. » Et pag. 166, Idibus Augusti : « Romæ natalis sancti Hippolyti, qui tempore Decii imperatoris ligatus pedes ad colla equorum indomitorum, sic per carduos et tribulos, prærupta et ardua, tractus emisit spiritum. » De S. Hippolyto episcopo nihil legitur, cum desiderentur aliquot pagellæ in manuscripto codice, ex quo Martyrologium fuit descriptum, sicuti Canisius observavit, pag. 169, in margine.

(11) Wandelbertus diaconus in suo *Martyrologio*, quod edidit Lucas d'Acherii in tom. *Spicilegii* edit. Parisiis anni 1723, pag. 43, de Hippolyto Antiocheno hæc cecinit :

Tertiaque Hippolytum Antiochenæ personat urbi ;
et Idibus Augusti pag. 51 :

Idibus Hippolytum comitem Laurentius astris

Pro Christo parili recipi certamine passum.

Æd. de S. Hippolyto episcopo nil penitus habet.

(12) Heribertus Rosweidus edidit ad calcem Mar-

Notkerus (10) et Wandelbertus (11), presbyterum Antiochenum tertio Kalendas Februarii, militem S. Laurentii socium Idibus Augusti, et Portuensem episcopum decimo Kalendas Septembris martyrio coronatos scribunt. His plane consentiunt aliæ vetustissimæ Ecclesiæ tabulæ a Rosweido, (12) Dacherio (13) et Florentino (14) post Baronii mortem editæ, in quibus singulis his diebus

tyrologii Romani vetus Romanum Martyrologium a cardinale Baronio desideratum, in quo in Kalendas Februarii habetur : « Antiochiæ passio S. Hippolyti » p. 3 edit. Antuerpiæ ex officina Plantiniana anni 1613, et Idibus Augusti pag. 16 : « Romæ Hippolyti martyris cum familia sua, et S. Concordiæ nutricis ejus, » et x Kal. Septembris pag. eadem : « Romæ Hippolyti, Quiriaci et Archillai. »

(13) Lucas d'Acherii, tom. cit. II, exhibet vetustissimum Martyrologium S. Hieronymo attributum, quod in codice monasterii Corbeiensis reperit, et pag. 3, in Kalendas Februarii habet : « In Antiochia passio S. Hippolyti martyris ; » Idibus Augusti pag. 16 : « Romæ natalis sanctorum Hippolyti martyris, Pontiani episcopi, Cornelii, Cassiani, Calesti cum sociis eorum. » Et x Kalendas Septembris pag. 17 : « In Portu urbis Romæ natalis S. Hippolyti, qui dicitur Nunnus, cum sociis suis. » Idem auctor edidit tom. eodem Martyrologium Gelonense, sive sancti Guilielmi de Deserto pervetustum circa ann. 804 conscriptum. In eo pag. 27 habemus, in Kalendas Febr. : « Antiochiæ Hippolyti, » Idibus Augusti, pag. 53 : « Romæ Hippolyti mart. » Sed x Kal. Septembris nihil de S. Hippolyto episcopo reperit. Et in tomo eodem II habetur vetus Calendarium scriptum verosimiliter anno 826, quod Idibus Augusti exhibet : « Natalis S. Hippolyti ; » ut pag. 66 videre est.

(14) Franciscus Maria Florentinus summa cum omnium eruditorum laude edidit vetustius Occidentalis Ecclesiæ Martyrologium doctissimis animadversionibus locupletatum ; in eo in Kal. Febr., pag. 290 edit. Lucæ anni 1668, legitur : « In Antiochia passio sancti Epoliti, » et pag. 750, Idibus Augusti : « Romæ natalis S. Ypoliti martyris, Pontiani episcopi, Luciani, Cornelii, Cassiani, Calesti, cum sociis eorum. » Et pag. 770, x Kal. Septembris : « Et in Porto (sic) urbis Romæ natalis S. Yppoliti, qui dicitur Nunnus, cum sociis suis. » In quampulibus aliis tabulis ecclesiasticis horum Hippolytorum nomina referuntur. De Antiocheno mentio etiam reperitur in Martyrologio reginæ Suecorum, et Ottobouiano, in quo, teste Dominico Giorgi in notis ad Martyrologium Adonis die xxx Januarii, pag. 72, additur : « Martyris ; » in Richenoviensi, in quo exstat : « In Antiochia Yppoliti, et aliorum 23. » Augustanum et Labbeanum habent : « Antiochiæ Yppolyti. » Antuerpiense in Kal. Febr. : « Antiochiæ passio Ippoliti. » Martyrologium Epternacense : « Antiochiæ passio Ippolyti. » Riccardianum ms. : « Apud Antiochiam passio sancti Hippolyti. » Augustanum Solerii : « Ant. Ypolyti. » Antissiodoreuse : Martenii « In Antiochia Yppolyti. » Morbacense : « Antiochia Yppolyti ; » apud Edmundum Martene *Thesaur. nov. anecdotorum*, tom. III edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1717, pag. 1565, et Corbeïense apud ipsum Martene tom. cit. III, p. 1575 : « In Antiochia passio S. Ypoli (sic) martyris ; » aliaque multa, quæ longum esset numerare, quæque legi possunt apud Alexandrum Politi in suis *Commentariis* ad Martyrologium Romanum die xxx Januarii pag. 497 edit. Florentiæ anni 1751, ubi multa de Hippolytis et de nostro Fortuensi episcopo disseruntur. De S. Hippolyto milite, die xiii Augusti martyrii palma coronato, mentionem habet

Hippolyti mentio habetur, Portuensi excepto, cujus memoriam in Martyrologiis a Dacherio et Florentino vulgaris, non decimo Kalendas Septembris, sed quarto Kalendas Februarii describitur conjicit ipse Florentinus (15), quamvis in iisdem Martyrologiis, et x et xii Kalendas Septembris Portuensis Hippolyti perspicue existet memoria. Nec desunt varia Hippolyti militis Acta, innumeris tamen mendis referta, quæ idcirco eminentissimo Baronio (16) minus placuerunt. Hæc primum habentur in Actis S. Laurentii a Surio (17) vulgaris, aliæque etiam ab iis se junctim descripta reperiuntur, et demum brevissima quædam alia Hippolyti militis Acta posterioribus sæculis breviter inserta fuere. Horum Actorum exemplaria sat vetusta nobis exhibent codices Vaticani, Lateranenses, Ottonboniani et Vallicellani. Sed cum hæc ex eodem fonte, quo S. Lau-

rentii Acta, manarint, quæ merito repudiarentur magis viri Baronius (18), Henricus cardinalis Norisius (19), ac Bollandiani socii (20); non majorem ideo iis fidem, quam S. Laurentii Actis, adhibendam esse nemo non videt. Hippolyti episcopi gesta habentur in Actis S. Aureæ, quæ nobis suppetant codices Vallicellani et Lateranenses. Præcipua etiam Hippolyti episcopi quædam Acta supersunt in codice Vaticano, quæ recte Baronius (21) ex mox laudatis S. Aureæ Actis « summam collecta » fuisse docuit.

IX. Varii Hippolyti ex antiquis Martyrologiis recensentur.

Alios etiam, præter laudatos, Hippolytos in vetustissimis Ecclesiæ tabulis descriptos cernimus, quas egregia doctorum virorum solertia post Baronii mortem in publicos sacrarum litterarum usus in-

alendarium Bucherianum : « Hippolyti in Tiburtina; » Carthaginense : « Sancti Hippolyti; » Lucense : « Romæ Natalis sanctorum Ypolyti martyris, Pontiani episcopi, » etc. Apographum Corbeïense : « Romæ natalis SS. Hippolyti martyris, Pontiani episcopi, » etc. Morbacense, Idus (Augusti) : « Romæ Hippolyti martyris; » Martene loc. cit. pag. 1568. Corbeïense : « Idus Augusti Romæ natalis S. Ypoliti martyris; » apud Martene loc. cit. pag. 1581. Turonense : « Idibus, Ypoliti; » Martene pag. 1589. Antiquum calendarium Corbeïense apud ipsum Martene pag. 1600; « Idus Augusti Romæ natalis S. Ypoliti martyris; » et aliud calendarium ex ms. Lyrensi ab eodem auctore edito : « Idibus (Augusti) sancti Yppolyti mart. et sociorum, » pag. 1611. Rabanus in suo *Martyrologio*, quod edidit Canisius tom. II citato, parte II, p. 557, Idibus (Augusti) scribit : « Romæ S. Hippolyti, qui tempore Decii ligatus pedibus ad colla indomitum equorum, sic per carduos ac tribulos tractus, emisit spiritum. » Rhinoviense, et Richenoviense : « Romæ Ypoliti mart. » Hoc ipsum *Martyrologium* die xi Septembris habet : « In Portu Romano Ingenii et Hippolyti; » Augustanum et Labbeanum : « Romæ Ypoliti martyris, Luciani, Pontiani. » *Martyrologium* reginæ Suecorum : « Romæ natalis S. Yppolyti martyris, et Concordiæ nutricis ejus, quæ ante ipsum plumbatis cæsa martyrizavit, et aliorum 19 de domo ejus, qui simul decollati sunt. » Fuldense : « Roma passio S. Yppolyti martyris. » Ottonbonianum : « Romæ natalis sancti Ypoliti martyris, et Concordiæ nutricis ejus, et aliorum 18 de domo ejus. » Calendarium palat. Vatic. 485 : « Natalis S. Yppolyti martyris; » Palat. 39, addit : « cum sociis suis. » Kalendar. Vatic. 5806 : « Romæ SS. martyrum Ypoliti, Cassiani. » In libris liturgicis vetustissimis Hippolytus martyr hac die celebratur, nempe in codice Sacramentario Gelasiano pag. 167, Missali Gothico pag. 369, Sacramentariis Gregorianis, in Missali plenario Vaticano pag. 4770, palat. Vat. 496, Sacramentario a Blanchino edito pag. 28, in libello orationum Gothico-Hispanico ab eodem Blanchino edito inter opera card. Thomasi p. 131, in Breviario Mozarabo, capitularibus Evangeliorum tom. III, *De liturgia Romani pont.*, p. 273, et capitulari Epistolarum ad usum Ecclesiæ Mediolanensis pag. 250. Videndus Giorgi in notis ad *Martyrologium* Adonis die xiii Augusti pag. 402; Solerius eodem die in tom. VII Actorum SS. mensis Junii, pag. 464, et Florentinus eadem die pag. 750, qui multa documenta de S. Hippolyto milite ac martyre produxerunt. De nostro Portuensi episcopo in majo-

nem habet, præter Martyrologia quæ superius descripsimus, vetus *Martyrologium* Romanum parvum x Kal. Septemb. « Romæ Hippolyti, Quiriaci et Archelai, » quos Ado et Usuardus dicunt : « In Portu Romano. » *Martyrologium* reginæ Suecorum agit pridie hujus diei his verbis : « in Portu Romano natalis sancti Hippolyti. »

(15) In vetustiori *Martyrologio* ab eodem Florentino edito iv Kal. Febr. legimus pag. 289 : « In Tuscia Constantini, Epoliti episcopi de antiquis. » — « Hic agi, inquit ipse Florentinus, de Hippolyto Portuensi episcopo fatetur etiam Bollandus in *prætermisiss*, quanquam cum Romano *Martyrologio* ejus memoriam potius recolendam putaverit die xii Augusti. » In *Martyrologio* S. Hieronymo attributo ab ipso d'Acherii edito tom. II *Spicilegii*, pag. 3, etiam iv Kal. Febr. legitur : « In Tursia Constanti, Hippolyti de antiquis; » nec non in Gellonensi apud eundem d'Acherii, tom. eodem, p. 27, iv Kal. Febr. : « Pauli, Victoris, Hippolyti, Honorati, Constanti; » eadem die xxix Januarii *Martyrologium* Epternacense refert : « In Tuscia Constantini, et alibi Hippoliti episcopi. » Corbeïense : In Tursia Constanti, Hippoliti episcopi de antiquis. » *Martyrologium* reginæ Sueciæ : « Et alibi Hippoliti episcopi de antiquis. » Gallicanum Martenii : « In Tursia Constanti, Hippoliti episcopi. » — « Sunt et alia pleraque *Martyrologia*, » ut ipsius citati Politi verbis utamur ad diem xxx Januarii p. 504 « quæ ipso illo die iv Kalendas Februarias nudum Hippolyti nomen præsentant. »

(16) In notis ad *Martyrologium* ad diem decimam Augusti, ubi agit de S. Laurentio mart. p. 335 edit. Rosweidi, et pag. 355.

(17) Tom. IV in Gestis S. Laurentii pag. 180 et seqq. edit. Aloysii Lipomani episcopi Veronensis, Venetiis an. 1581.

(18) Baronius loc. cit. et ad ann. 254, numer. 27, tom. II, pag. 619 cit. edit., necnon in notis ad *Martyrologium* die xxx Julii, ubi agit de Abdon, et Sennen, pag. 318.

(19) *De epochis Syromacedonum* dissert. 3, cap. 10, pag. 363, tom. II Operum edit. Veronensis anni 1729.

(20) Acta sanctorum mensis Augusti tom. II, die x, § 12, num. 123 et seqq., pag. 519 et seqq. edit. Venetæ anni 1751.

(21) Ad annum 229, tom. II, pag. 481, numer. 8 : « Legimus et alia eisdem consentientia Hippolyti martyris Acta ex nuper citatis, ut videre est, collecta; quorum est exordium : *Beatus Hippolytus, qui et Nonnus*, » etc.

vulgus emisit. Pridie Kalendas Februarii Martyrologium Florentini (22), Dacherianum (23), et Gellonense (24), Hippolytum quemdam Alexandriae memorant. « In Alexandria Tarsici, Zotici, Ammoni, Commi, Cyriaci, Gemini, Gelasi, Epoliti, » etc. (sive Hippolyti) quem alias « Appolytum, Eppolytum, Oppolytum, Yppolytum, » majores nostri mediis hisce temporibus dixerunt. Quarto Nonas Februarii « Forosempronii via Flaminia, milliario ab urbe 174, Laurentii, Eppolyti » memoriam celebrant Martyrologia Florentini, Dacherii, Antuerpiense et Aquisgranense. Gellonense vero sequenti die Hippolytum quemdam Africanis adjudicat : « Africa Felicis, Laurentii, Celerinae, Hippolyti, Felicitatis. » Forosempronensem Hippolytum Rabanus (25), et Notkerus (26) iv Nonas Februarii exhibent. Septimo Kalendas Maii « in Africa Griconis, Zenonis, Iminandri, Carmiani, Arionis, Ippolyti, Diuduri » mentionem habent Martyrologia Florentini et Dacherii. Gellonense nullum hac die Hippolytum refert, fortasse quia ipsius memoriam iv Nonas Februarii, ut diximus, recensuit. xiii Kalendas Julii, « Romae Yppoliti, Honorii, Evodii, Petri » in dictis tribus Martyrologiis leguntur nomina. Martyrologium tamen manuscriptum reginae Sueciae, Florentino (27) teste, non Hippolytum, sed « in Hippolyti caemeterio » natalitium praedictorum martyrum diem celebratum affirmat. Quam optimi codicis lectionem merito probat vir doctissimus, ex qua eam fortasse descripsit Stephanus le Moine (28). Octavo Idus Augusti « Romae in caemeterio Calixti via Appia natalis Xisti episcopi, etc., Laurentii, Eppoliti, et militum 165, » ex praedictis Martyrologiis memoriam eruimus, excepto vetustissimo Martyrologio S. Villibrodii, et altero reginae Sueciae, quae, ut Florentinus notat, Hippolytum hac die reticent, ideoque hunc ab Hippolyto, quem Idibus Augusti sancta veneratur Ecclesia, haud diversum censet ad dictum diem ipsemet Florentinus.

In tanto igitur Hippolytorum numero, quos sa-

(22) Vide pridie Kal. Febr. pag. 291, ubi legi possunt ejusdem Florentini notationes.

(23) Apud Lucam d'Acherii tom. II *Spicilegii*, cit. editionis pag. 3.

(24) Apud ipsum Acherii tom. eod., pag. 27.

(25) Apud Henricum Canisium tom. II, parte II *Antiq. lect.*, editionis citatae pag. 319 : « Romae Forosempronii via Flaminia milliario ab urbe 174, Laurentii, et Hippolyti, et nativitas S. Fortunati. »

(26) Apud eundem Canisium tom. eodem II, part. III, pag. 98 : « Item Romae Forosempronii via Flaminia milliario ab Urbe 165, Laurentii, Hippolyti, et nativitas S. Fortunati. »

(27) « Plures Hippolyti nomine caelites, inquit Florentinus in notis ad hanc diem pag. 603, Romae fuerunt venerati : cum Honorio tamen, Evodio et Petro sociis, alibi non succurrit. Eos tantum, et non alios Romae xiii Kal. in fine recolit etiam mss. reginae Sueciae, hac tamen differentia, ut non Hippolytum, sed in ejus caemeterio Honorium, Evodium et Petrum reddat, quod magis placet : « Romae in caemeterio Hippolyti SS. Honorii, Evodii et Petri, »

A cris Ecclesiae fastis ascriptos cernimus, Prudentium, de quo nunc agimus, duorum vel trium gesta in unum confusse facile quispiam cum maximo *Annalium* conditore suspicari posset, si hujusmodi monumentorum tanta vis esset, ut cuncta, quae in iis habentur, indubiis doctorum virorum suffragiis statim probanda forent. His siquidem positis, a Baronii sententia vel minimum deflectere piaculum duceremus, cum Ato, Usuardus, Notkerus, tribus istis Hippolytis ea perspicue tribuant, quae suo tantum Hippolyto vindicavit Prudentius. Illum enim et presbyterum, Novatiano olim schismati addictum facit, et postmodum plebis Portuensis caput, ac in Portu Romano equis discerptum martyrem obiisse, sacraque ipsius pignora in urbem translata, in agro Verano a fidelibus condita scribit Christianus poeta. Horum quidem singula singulis veterum Martyrologiorum Hippolytis convenire omnes vident. Et enim presbyterum Novatianum Antiochiae passum his fere verbis omnes cum Notkero describunt : « Apud Antiochiam passio sancti Hippolyti, qui Novati schismate aliquantulum deceptus, operante gratia Christi correctus, ad charitatem Ecclesiae rediit, pro qua, et in qua illustre martyrium consummavit (29). » Hippolytum militem equis discerptum Beda cum mox recensitis Martyrologiis et Breviario Mozarabo (30) testatur hoc pacto : « Romae S. Hippolyti, qui tempore Decii ligatus pedes ad colla indomitum equorum, sic per carduos tribulosque tractus emisit spiritum (31). » Episcopum vero veteres isti ecclesiasticarum tabularum scriptores solo episcopi designant nomine. In Martyrologio tamen Romano, hoc ex Actis S. Aureae descriptum legitur ipsius elogium (32) : « In Portu Romano Hippolyti episcopi eruditione clarissimi, qui sub Alexandro imperatore, ob praecalam fidei confessionem manibus pedibusque ligatis in altam foveam aquis plenam praecipitatus, martyrii palmam accepit ; cujus corpus a Christianis apud eundem locum sepultum fuit. » His itaque argu-

totidemque et iisdem nominibus martyres in vetustissimo Antuerpiensi, Corbeiensi, et nostro Martyrologio scripti sunt. Emendanda quapropter in postremis lacuna, et legendum : « Romae in caemeterio Hippolyti. » Erat D. Hippolyti caemeterium in agro Verano via Tiburtina, vel idem, vel prope caemeterium B. Cyriacae, quod ita designat liber Pontificalis in Adriani I Vita : « Simul et caemeterium « B. Hippolyti juxta S. Laurentium, quod a priscis « marcuerat temporibus, a novo renovavit . pari « modo et ecclesiam B. Christi martyris Stephani « sitam juxta praedictum caemeterium S. Hippolyti « similiter restauravit. »

(28) Prolegom. ad *Var. sacr.*, fol. 32 et seqq.

(29) Sunt ipsius Notkeri verba in nostris notis superius recitata.

(30) Fol. 393 Breviarii Mozarabi.

(31) Ita Idibus Augusti passio S. Hippolyti describitur in Martyrologio Bedae cum Auctario Flori. et aliorum in tom. II Act. sanctorum mensis Martii edito pag. 26 edit. Venetae anni 1735.

(32) Die xxii Augusti.

mentis magnus Baronius suam firmavit sententiam, A qua Prudentium confusionis vitio in hac re laborantem ostenderet. Quamvis vero hujusmodi monumenta, ex quibus hujusce sententiæ tota vis pendet, maxima, ut egregie nos docuit, et pietate, et doctrina vir insignis Theodoricus Ruinartius (33), polleant auctoritate, utpote quæ ex vetustissimis Ecclesiarum tabulis, quas illorum scriptores consulere, sint deprompta; tamen cum omni penitus in eadem carere nemo affirmare possit, idcirco solo illorum testimonio Prudentium disertissimum quarti sæculi scriptorem confusionis reum traduci haud posse docti viri animadvertunt.

X. *Ruinartius unicum a Prudentio Hippolytum laudatum censuit.*

Ruinartius (34) itaque, et post eum Tillemontius (35), Ceillierus (36), Caveus (37), Samuel Basnagius (38) alique ex recentioribus, Christianorum poetarum principem Prudentium Hippolytum presbyterum, non episcopum Portuensem Novatianæ sectæ laqueis quondam captum egregio hoc carmine laudasse censent; quodque ex sequentibus ipsis carminibus tuto deduci posse sibi persuadent;

Invenio Hippolytum, qui quondam schisma Novati Presbyter attigerat nostra sequenda negans (39).

Nec ipsum ullo confusionis vitio in recensendis Hippolyti martyris triumphis laborasse asserunt, utpote qui non inanibus vulgi commentis, aliisque turbidis fontibus tanti martyris res gestas hausert, sed optimo veteris picturæ testimonio suffultus, ad ejus fidem celeberrimum illius certamen his carminibus descripserit:

Exemplar sceleris paries habet illitus, in quo Multicolor fucus digerit omne nefas.

Picta super tumulum species liquidis viget umbris, Effigians tracti membra cruenta viri (40).

Nec sola Hippolyti gesta ad veteris picturæ fidem Prudentium narrasse constat; nam et horrendum illud ethnicae immanitatis exemplum, quod tertio Christi sæculo Forum Cornelii, præclarissima Æmiliæ civitas, aspexit, dum S. Cassianus gloriosam martyrii palmam ibi fuit adeptus, non aliunde,

(33) Legendus Ruinartius in citata admonitione in martyrium S. Hippolyti, pag. 114, n. 3.

(34) In prædicta admonitione, pag. 143, num. 1. D

(35) Loc. superius citato, tom. III, pag. 673, note 4, sur saint Hippolyte.

(36) Tom. II, pag. citata 567.

(37) Guilielmus Cave, *script. eccl. Histor. litteraria* tom. I, pag. 102 edit. Oxonii anni 1740.

(38) Samuel Basnagius Flottenanvillæus, *Annal. politic. ecclesiastic.* tom. II, anno 222, numer. 8, pag. 288 edit. Roterodami ann. 1706.

(39) Prudentius ex lib. *Ἦπερ στεγάρων*, hym. 11, apud Ruinart., *Act. select.*, pag., 145, v. 18.

(40) Idem Prudentius in eod. hym., vers. 124, apud Ruinart., pag. 148.

(41) Prudentius hymn. 9, de S. Cassiano Forocorneliano, v. 9 et seq., pag. 156 edit. Antuerpiensis anni 1664, affabre martyrium ipsius ita describit:

Plagas mille gerens totos lacerata per artus,

A quam ex veteri pictura ipsius tumulo apposta, carminibus se didicisse testatur (41):

Erexi ad cælum faciem, stetit obvia contra Fucus colorum picta imago martyris.

Et paucis interjectis:

Historiam pictura refert: quæ tradita libris, Veram vetusti temporis monstrat fidem.

Prudentium igitur martyrum, quos laudavit, gesta accuratissime scripsisse patet. Quapropter Ruinartius se non alium Hippolytum in hoc Prudentii hymno agnoscere fatetur, præter Portuensem martyrem celeberrimum, cui hæc omnia, quæ ab auctore referuntur, optime competere existimat. Ruinartii sententiam secuti sunt, ut diximus, Ceillierus et Tillemontius. Sed cum virum egregie doctum minime latuisset, Prudentium Hippolyto suo episcopi partes re et nomine perspicue his carminibus tribuisse:

Plebis amore suæ multis comitantibus ibat, Consultus quænam secta foret melior (42).

Et paulo post (43):

Hæc persultanti celsum subito ante tribunal Offertur senior nexibus implicitus.

Stipati circum juvenes clamore fremebant,

Ipsum Christicolis esse caput populis.

Si foret exstinctum prope caput, omnia vulgi Pectora Romanis sponte sacrandæ deis;

ut argumenti hujusmodi vim declinaret, quo sane posito, potissima ejus conjectura de Hippolyto presbytero penitus corrueret, ad Sozomenum confugit, ejusque testimonio hæc, quæ ad Hippolytum episcopum referunt Baronius caterique presbytero etiam congruere posse dictitavit (44). Ille enim (45) *Historiæ ecclesiasticæ* libro primo præcipuum in Alexandrina Ecclesia morem obtinuisse scribit, ut sub uno episcopo, qui omnibus præest, presbyteri separatim Ecclesias obtinerent et populum ad illas convenire solitum colligerent, quem etiam morem in Portuensi Ecclesia viguisse haud impossibile credidit vir doctissimus; ideoque Hippolytum nostrum in eadem Ecclesia aliquam « plebis partem » suæ curæ commissam habuisse censuit, eodem nimirum jure, quo nostris hisce temporibus parochos popu-

Ruptam minutis proferens punctis cutem; Innumeri circum pueri, miserabile visu!

Confossa parvis membra figebant stylis:

Unde pugillares soliti percurrere ceras

Scholare murmur adnotantes scripserant.

Ædituus consultus ait: Quod prospicis, hospes

Non est inanis, aut anilis fabula.

Historiam pictura refert, etc.

(42) Prudentius in eodem hymn. 11, vers. 27, apud ipsum Ruinart. loc. cit., pag. 145.

(43) Nempe vers. 77, apud Ruinart., pag. 147.

(44) Ipsius Ruinartii verba in nota 5 ad dictum hymnum vers. citato 27.

Plebis amore suæ, etc., inferius referuntur hujus dissertationis § 13, part. 1.

(45) Sozomenus nempe lib. 1 *Hist. ecclesiast.*, cap. 15, pag. 53 edit. Cantabrigiæ anni 1720, cujus verba inferius describentur.

lis suis sejunctim præesse videmus; quodque etiam Romanæ Ecclesiæ exemplo fulcire nititur, quæ eundem plane morem ac consuetudinem servavit, ut singulis titulis singuli præficerentur presbyteri. His profecto argumentis vir doctissimus hujusmodi conjecturam ab ipso primum excogitatam munivit, quæque etiam nuper egregios nacta est vindices, nempe Joannem Baptistam Solerium et Joannem Pini-um, quorum alter Hippolytum a Prudentio memoratum eundem esse censet, quem veteres Martyrologi Antiochiæ passum tradunt, et quem antiqui pontificum Romanorum catalogi, Bucherianus scilicet et Henschenianus (46) cum S. Pontiano summo pontifice in Sardiniam relegatum docent; quod etiam ante ipsum autumnavit Dodwellus (47); Hippolytum vero episcopum Antiochiæ passum credit juxta Tillemontii conjecturas, cujus argumenta Solerius ipse excerpuit, tacito ejus nomine (48). Alter vero, nempe Pinius (49), Ruinartii sententiæ maximum se addidisse momentum arbitratur, peculiari quadam conjectura in medium allata, qua Prudentii Hippolytum non in agro Verano, ut hactenus docti viri crediderunt, sepultum suspicatur, sed in via Ostiensi; quodque ex Calendario Bucheriano, et ex sequentibus Prudentii carminibus deduci posse affirmat:

*Talibus Hippolyti corpus mandatur opertis,
Propter ubi apposita est ara dicata Deo.
Illa sacramenti donatrix mensa, eademque
Custos fida sui martyris apposita
Servat ad æterni spem judicis ossa sepulcro,
Pascit idem sanctis Tibricolas dapibus.
Mira loci pietas, etc.*

Verum jurene, an injuria hæc de Hippolyto nostro censuerint viri doctissimi, fusius suo loco disceptabimus.

§ XI. *Fronto Ducæus, Hippolytum episcopum Portuensem a Prudentio laudatum, eumque ante martyrium Novatianis favisse credidit.*

Frontonis Ducæi sententiam, quam tertio loco superius recensuimus, tot tantisque scriptoribus qui de Hippolyti nostri sede curiose ac diligenter hucusque disputarunt, penitus incertam fuisse deprehendimus. Eam brevibus illis notis, quibus Nicephori *Ecclesiasticam* illustravit *historiam*, concise admodum duobus in locis exposuit vir clarissimus. Narrat Nicephorus libro IV, cap. 31 (50), Hippolytum nostrum quædam scripsisse quæ reprehensione non carent, quibus, martyrium postmodum consecutus, omnem ignorantiam maculam detersit. His Nicephori verbis hanc notulam subjecit Fronto: « Hujus (nempe Hippolyti) pas-

sionem hymno prolixiore prosecutus est Prudentius. » Demum cum lib. VI, cap. 5 (51) nos doceat Nicephorus, decretum fuisse in concilio jussu S. Cornelii pontificis maximi, Romæ coacto, quod Novatianus cum episcopis illis cæterisque, qui vesanæ illius dementiæ subscripserant, e fidelium cœtu ecclesiastico interdicto proscriberentur... « lapsi vero fratres et resipiscentes benigne admittendi humaniterque tractandi; » Fronto hæc Nicephori verba ad Hippolytum episcopum retulit, quem Novatiana labe inquinatum, postmodum resipuisse credidit, Prudentio teste: « Hippolytus, inquit, Portuensis episcopus et martyr, cum ad supplicium raperetur, ut est apud Prudentium,

*Respondit: Fugite, o miseri, execranda Novati
Schismata; catholicis reddite vos populis.
Una fides vigeat, prisco quæ condita templo est:
Quam Paulus retinet, quamve cathedra Petri.
Quæ docui, docuisse piget; venerabile martyr
Cerno, quod a cultu rebar abesse Dei.*

« Insigne retractationis, seu revocationis exemplum. » Hactenus Fronto, cujus argumenta inferius discutiemus.

XII. *Baronii sententia expenditur.*

Maxima igitur summorum virorum de Prudentii Hippolyto dissidia non levem nunc nobis dubiorum segetem præbent, quibus rei veritas, quam totis viribus assequi conamur, denso caliginis velo offunditur. Verum, ut nostra fert opinio, rem hanc tantis difficultatibus obseptam haud esse comperimus, quin, re sedulo perpensa, clarissimam nobis lucem, in obscurissima licet quæstione versantibus, protinus afulgere conspiciamus. Omnes enim ex doctis viris, quorum sententiæ non minimum nobis in hac re negotii facessere possent, rem summis tantum labiis delibasse constat, nec præter ea rationis momenta, quæ omnium primus excogitavit Ruinartius, ut Prudentium confusionis vitio laborantem tueretur, novi nihil ab ipsis excogitatum animadvertimus, quo nos, licet invitos, in illius sententia perpetuo manere compellerent. Quapropter si ejusdem Ruinartii sententiam ipsismet, quibus nititur veterum testimoniis, corruiere demonstrabimus, nil nobis erit reliqui, quominus magnum Hippolytum episcopum et martyrem Portuensi Ecclesiæ adjudicandum ex ipsius Prudentii carminibus patentissime conspiciamus. Quod quidem ante centum quinquaginta et ultra annos maximo *Annalium* conditori primum suboluisse vidimus; verum cum magnus vir immensa ecclesiasticorum annalium mole obrueretur, suam de hac quæstione sententiam, ea qua poterat, selectorum

(46) In tom. I Act. sanct. mensis Aprilis, § 49, p. 24 edit. Venetæ anni 1737, in S. Pontiano: « Eo tempore Pontianus episcopus, et Hippolytus presbyter exules sunt deportati in insulam nōcivam Sardiniam, » etc.

(47) *Dissertation. Cyprianicæ*, dissert. 11 *De paucitate martyrum*, § 49, pag. 83 edit. Operum S. Cæciliæ Cypriani, Amstelodami an. 1700.

(48) In notis ad Martyrologium Usuardi die 30 Januarii, pag. 70 Act. sanctor. mensis Junii, tom. VI.

(49) Act. sanctor. mensis Augusti, tom. III, die XIII.

(50) Nicephor., pag. 330 editionis Lutetiæ Parisiorum anni 1630.

(51) Idem, pag. 395.

argumentorum copia, munire nequivit, ita ut omnes A dubitandi aditus iis occluderentur, quibus in posterum de eadem diverse prorsus ab ipso sentire placuisset. Etenim, ut ingenue fateamur, pura ac pota veterum Martyrologiorum testimonia, quæ alias, ubi de sanctis Christi martyribus agitur, magna auctoritate pollere non diffitemur, in hac re Prudentio vetustissimo disertissimoque scriptori anteponenda non esse, recte, nostro quidem iudicio, Ruinartius et Tillemontius docuerunt. Quapropter alia prorsus via nobis incedendum arbitramur, qua intricatissimæ huic quæstioni clarissima veritatis lux pro viribus afferatur.

XIII. *Ruinartii conjectura, quibus nitatur fundamentis, ostenditur.*

Ruinartius itaque, ut superius innuimus, nullis B aliis veterum monumentis conjecturæ suæ fundamenta jecit, præterquam solo Sozomeni testimonio. « Hæc, inquit (52) (nempe supra recensita Prudentii carmina), ad Hippolytum episcopum referunt; sed quid vetat presbyterum aliquam plebis partem suæ curæ commissam habuisse; tales sunt hodie, quos parochos, seu curiones appellamus. Refert Sozomenus, » etc. Cujus verba mox dabimus. « Idem (prosequitur Ruinartius) Romæ usitatum fuisse docet Dionysius Petavius. Vide Valesii notas ad hunc Sozomeni locum, et Commentarium prævium D. J. Mabillonii in ordinem Romanum cap. 3. » Verumtamen, pace tanti viri, multa, et quidem maxima, nos vetant quin suam amplectamur C sententiam. Imo, ut melius dicamus, iidem Petavius et Valesius, quos tanquam conjecturæ suæ patronos appellat vir clarissimus, nos diversa prorsus ab ipso sentire compellunt. Narrat Sozomenus lib. 1, cap. 15, Arium legatos misisse ad Paulinum Tyri, Eusebium Cæsareæ, et ad Patrophilum Scythopolis episcopos, ipsosque rogasse ut sibi (53) unacum suis permitterent plebem ipsis adhærentem in Ecclesia colligere, eundem ex quo mox dejecti fuerant, gradum obtinentibus. Mox subdit: « Antiquus enim est Alexandriæ mos, qui et etiam nunc viget, ut sub uno episcopo, qui omnibus præest, presbyteri eorum ecclesias obtineant, et in iisdem populum congregent. » Eadem etiam docet Epiphanius (54), contra Arianos scribens, dum Arium eorum parentem « unam ex prædictis ecclesiis, nempe Baucalensem, obtinuisse tradidit. » Etenim quotquot Alexandriæ catholicæ communionis ecclesiæ sunt uni archiepiscopo subjectæ, suus cuique præpositus est « presbyter, qui ecclesiastica munera iis administrat, qui circa ecclesias illas habitant, earum-

(52) Ruinart., *Acta martyrum sincera et selecta, in sancto Hippolyto*, pag. 145, nota 5 ad hymnum 11 Prudentii.

(53) Lib. 1 *Hist. eccl.*, c. 15.

(54) *Advers. hæres.* lib. II, hæres. 69, num. 4 contra Ariomanitas.

(55) Loc. cit., pag. 728.

(56) In animadversionibus ad dictam hæresin 69, quæ exstant tom. II Operum ipsius S. Epiphanii, edit. citatæ pag. 276.

que conventicula vici, sive lauræ ab Alexandrinis vulgo nominantur. » Has porro Ecclesias deinceps enumerat Epiphanius (55), nempe Dionysii Ecclesiam, Theonæ, Pierii, Serapionis, Perseæ, Dizye, Mendidii, Anniani, Baucalis, et cæteras, quarum reticet nomina.

XIV. *Ruinartii argumenta diluuntur.*

Hæc igitur veterum testimonia clarissimo Ruinartio conjiçendi ansam præbuerunt, Portuensent Ecclesiam ad instar Alexandrinæ, varios habuisse titulos presbyterorum curæ commissos, quorum unum Hippolytum nostrum obtinuisse credidit, ut ex mox allatis illius verbis manifestissime constat. Verum longe sua opinione fallitur vir doctissimus; nam hujusmodi consuetudinem, quam Alexandriæ viguisse tradunt Epiphanius et Sozomenus, in maximis tantum urbibus tunc temporis obtinuisse docent Dionysius Petavius, et Henricus Valesius in iisdem notis, quas sibi facere credidit vir clarissimus. Et, ut a Petavio incipiamus, hic suam de hac re sententiam his verbis exposuit (56): « Singularem, ait, tunc temporis Alexandriæ morem hunc fuisse, vel saltem paucis in Ecclesiis usurpatum, ex eo conjicias, quod tam expresse istiusmodi consuetudinis tanquam Alexandrinæ Ecclesiæ peculiaris, meminit (Epiphanius), uti nimirum plures in eadem urbe tituli forent, quibus singulis suis attributus esset presbyter, qui ecclesiasticas functiones illic obiret. » Et post pauca hæc addit: « Non dubito majoribus duntaxat in urbibus plures inter pomæria titulos fuisse, cum intra eadem æpta contineri, unaque convenire non possent; adeoque presbyteros singulis Ecclesiis impositos. In minoribus autem ac minus frequentibus oppidis unam duntaxat Ecclesiam existisse, in quam universi confluerent, cujusmodi Cypri urbes erant. Unde, quod Alexandriæ receptum erat, velut popularibus suis peregrinum et inusitatum adnotavit Epiphanius. » His consonant etiam ea, quæ paulo infra habet (57), dum de chorepiscoporum antiquitate disseruit. « Atque hæc, inquit, Epiphanius tam accuratè de Alexandrinæ Ecclesiæ pluribus ecclesiis observatio, rem nec alibi passim, nec olim usurpatam ac receptam fuisse demonstrat. » Nec mirum si hanc Alexandrinæ Ecclesiæ consuetudinem tam accurate notavit Epiphanius; nam in insula D Cipro, in qua ipse episcopatum obtinuit, interdum etiam vici, ut narrat Sozomenus (58), consecratos ævo suo habuerunt episcopos. Nec a Petavio vel minimum dissentit Valesius (59). Imo hujusmodi morem adeo Alexandrinæ Ecclesiæ peculiar-

(57) Idem Petavius in eadem animadversione ad hæresin 69, pag. 281.

(58) Lib. VII *Hist. eccl.*, cap. 307.

(59) In notis ad caput 15, lib. I *Hist. eccl.* Sozomeni, pag. 33, ubi post recitata, quæ in dissertatione descripta sunt verba, ut probaret contra Petavium ex S. Innocentii papæ epistola minime deduci, Romæ per titulos fuisse presbyteros distributos, qui plebem separatim regerent, hæc subjungit: « Ad cujus rei probationem adducit (Petavius)

rem fuisse credit, ut, num ipse in Romana, omnium matre ac principe, saltem Innocentii I papæ temporibus acceptus fuerit, vehementer dubitare, licet perperam, fateatur. « Alexandrinæ, inquit, Ecclesiæ peculiarem nunc morem fuisse, ut singulis Ecclesiis, seu titulis in ea urbe constitutis, suos esset assignatus presbyter, docet etiam Epiphanius in hæresi Arianorum, » etc. Ad quem locum Dionysius Petavius observat « idem etiam Romæ usitatum fuisse; qua in urbe presbyteri per varios titulos distributi, suam quisque plebem separatim regebat, » etc. Pergit vir doctissimus ipse Valesius ut ostendat Petavium perperam hanc presbyterorum per titulos distributionem ex epistola sancti Innocentii I ad Decentium episcopum Eugubinum deduxisse; cum ex ipsa nil aliud colligi posse autemet, quam Romanos presbyteros, qui singulis diebus cum summo pontifice communicabant, die Dominico ab ipso fermentum, hoc est sacratissimum panem eucharisticum accepisse, ne ab illius communione eo die separati viderentur. Verum ipsos suis titulis seunctim præfectos Innocentii verba haud indicare credidit; quod tamen ex sancto Athanasio certius repeti posse censuit, qui Romanam synodum, a qua ipse in communionem susceptus et innocens pronuntiatus fuit, coactam fuisse dicit in ecclesia, in qua Biton, seu Viton presbyter conventus agebat; atque in notis ad epistolam S. Cornelii ad Fabium Antiochenum episcopum, cujus fragmenta servavit Eusebius (60), 46 titulos presbyterorum

A curæ commissos Romæ tunc temporis, 165 scilicet ante S. Innocentium annis, exstitisse docuit, et egregium Optati Milevitani (61) testimonium recitavit, quo prædictos titulos Diocletiani etiam ævo superfluisse patet, et magni Baronii (62) placita adversus Blondelli in ipsa obgannientis audaciam egregie tutatus est; cujus etiam Blondelli hac re fraudulentam ignaviam mirifice detexit Joannes Pearsonius (63). Idecirco primam hanc docti viri sententiam, quam professus est Petavius, æmplexi sunt cl. viri Joannes cardinalis Bona (64) et Joannes Mabillonius, qui triginta titulorum nomina, quæ exstant in subscriptionibus concilii Romani sub Symmacho, ad fidem vetustissimi codicis Vallicellani recensita, emendatiora in lucem edidit in commentario prævio ad Ordinem Romanum (65), eadem etiam de titulorum divisione primis hæc temporibus Romæ recepta disseruerunt Ludovicus Thomasinus (66), Petrus Coustantius (67), et eruditissimus vir Nicolaus Antonellus in dissertatione de titulis, quos S. Evaristus Romanis presbyteris distribuit (68). Hæc sane omnia magnorum virorum placita impudentissimam Radulphi Hospiniani (69) pervaciam contundunt, qui Romanorum titulorum remotissimam antiquitatem tenebricosis illis centonibus, quos merito irridet maximus vir Antonius Magliabechius (70), in discrimen vocare non dubitavit. De Alexandrinis vero titulis, quorum meminit S. Epiphanius, doctissime de more disseruit immensæ eruditionis vir Christianus Lupus in dis-

locum ex epistola Innocentii papæ ad Decentium, cap. 5, qui sic habet: « De fermento vero, quod die Dominico per titulos mittimus, superfluo nos consulere voluisti: cum omnes Ecclesiæ nostræ infra civitatem sint constitutæ; quarum presbyteri, quia die isto propter plebem sibi commissam nobiscum convenire non possunt, ideo fermentum a nobis confectum per acolytos accipiunt, ut se a communione nostra maxime illa die non judicent separatos. » Verum hic locus contrarium potius mihi videtur probare. Ait enim Innocentius presbyteros reliquis diebus hebdomadis ipsi adhæsisse, et cum ipso convenisse, communicasse; diebus autem Dominicis plebem collegisse, et fermentum ab episcopo accepisse, ne a communione sui episcopi separati eo die viderentur. Non igitur affixi erant titulis suis Romani presbyteri ætate Innocentii, sed ad eos regendos die Dominico mittebantur. Nec necesse erat ut unus idemque ad eandem semper Ecclesiam mitteretur, sed eligebat episcopus pro arbitrio, quem vellet. Rectius igitur id probari posset ex Athanasio in Apologia secunda adversus Arianos; ubi agens de synodo Romana, a qua in communionem susceptus, et innocens pronuntiatus fuerat, ait eam celebratam fuisse in ecclesia, in qua Biton presbyter plebem colligebat: sic enim interpretor ea verba: "Ενθα Βίτων ὁ πρεσβύτερος συνέχευεν.

(60) In lib. vi *Hist. eccl.*, cap. 45, pag. 312.

(61) Locus Optati Milevitani jam relatus a Valesio est in libro xi *De schismate Donatistarum*, pag. 34 edit. Lutetiæ Parisiorum an. 1702, ad quem locum vide quæ a Dupin. erudite notantur num. 71.

(62) Baronius ad annum 57, § 101, tom. I, pag. 450.

(65) In *Annalibus Cyprianicis* ad ann. 252, § 3, pag. 27, ante Opera ipsius Cypriani edit. citata: Amstelodami anni 1700, ubi etiam refert verba Blondelli, quem impugnat; inquit enim: « In hac epistola Cornelius obiter omnes cleri Romani gradus enumerat, quos Blondellus in præfatione in hunc modum ex eo recitat: « A. D. 151 (contra quam libri Pontificalis scriptor putavit) presbyteris 46, diaconis 7, acolytis 42, exorcistis, lectoribus, et ostiariis 52, constitit totius Romani cleri σύνταγμα. » Unde, inquit, constare potest, 1º nullum in Urbe subdiaconum fuisse; 2º de eorum creatione vel nullum a Fabiano decretum conditum, vel si conditum est ullum, executioni necdum mandatum esse. » Quæ omnia et aperte falsa, et expressis Cornelii verbis prorsus esse contraria ostendit loc. eod. idem Joannes Pearsonius Cestriensis episcopus, quem consulere lector poterit.

(64) *Rerum liturgicarum* lib. I, cap. 19, ubi disertissime summaque cum eruditione agit de templis, eorumque origine, usu et necessitate, veterumque scriptorum de illis testimonia adducit, p. 247 et seqq. edit. Antuerpiæ anni 1739.

(65) Cap. 3, pag. 13 *Musei Italici*, tom. II edit. Lutetiæ Parisiorum, an. 1724.

(66) *Vetus et nova disciplina*, pars I, lib. II, cap. 21, pag. 281 et seqq. edit. Lucæ an. 1728.

(67) *Epistol. Romanorum pontificum*, pag. 150, not. d, edit. Parisiis anni 1724.

(68) Pag. 15. Tantum virum suffragantibus sibi meritis Clemens XIII, P. M. ad cardinalatus dignitatem promovit.

(69) In libro *De origine templorum*, cap. 6, pag. 28 et sequentibus edit. Tiguri anni 1603.

(70) *Prose Fiorentin.*, part. VI, vol. I, p. 257.

sertatione proœciali, quam, si lubet, consulat lector (71).

Valesius igitur et Petavius, quos pro se citat Ruinartius, maximas tantum urbes, Romam nempe et Alexandriam, diversos primis hisce temporibus titulos habuisse docent, quos separatim, ab episcopo obtinuerunt presbyteri. His siquidem urbibus, cum ob nimiam incolarum multitudinem solus non sufficeret episcopus, presbyteri in partem pastoralis sollicitudinis fuerunt vocati, ipsisque præcipuè assignatæ fuerunt ecclesiæ, ut fideles commodius divinis imbuerentur mysteriis sacraque reficerentur syxaxi. Minores vero urbes, quæ difficillimis hisce Christianæ reipublicæ temporibus tanta fidelium copia haud pollebant, solius episcopi nutu, ministrantibus presbyteris ac diaconis, regebantur. Hinc enim, ut inquit doctissimus Thomassinus (72), « solus vulgo baptizabat episcopus, solus altaribus pœnitentes reconciliabat, solus offerebat, nisi quem ex presbyteris suum substitueret in locum et offerre iuberet. Quare et in maximis quibusque urbibus una erat tantum ecclesia, fons unus baptismalis... hinc et unum, in quo offerretur, altare. » Si igitur in antiquissima Ecclesiæ disciplina maioribus etiam in urbibus huiusmodi presbyteri titulis suis ab episcopo sejunctim destinati haud exstiterunt, quis unquam Ruinartio assentire poterit, qui Hippolytum in Portuensi Ecclesia, quam sane maioribus æquandam nemo prudens autumabit, aliquam plebis partem suæ curæ commissam habuisse credidit? Quod si ævo etiam suo, in quo Christiana respublica summo opere florebat, Epiphanius et Theodoretus, huiusmodi Alexandrinæ Ecclesiæ morem, ut rem tunc inusitatam notarunt, quid censendum erit de prisca illis Hippolyti nostri temporibus, in quibus ob tyrannorum immanitatem majorum nostrorum res admodum angustas afflictasque fuisse scimus? Fatemur quidem Portum Romanum inter Italicas urbes splendidam ac apprime nobilem fuisse, et non mediocri populorum frequentia ditatam, qui

ad nobilissimum totius orbis imperium, Romano adhibe stante imperio, undique confluebant, ipsaque non paucos Christianos, ex remotissimis etiam provinciis illuc forsitan appulsos, incoluisse credimus. Tamen cum Romana atque Alexandrina, quam Theodoretus (73) πόλιν μεγίστην καὶ πολυάνθρωπον appellat, ipsam nemo prudens comparabit, ut, harum exemplo, in illa plures ecclesiasticos titulos, seu parochias, in Ruinartii gratiam existisse affirmet. Alias enim urbes, quas et circuitus amplitudine, et populorum frequentia Portuensi nequaquam concessisse, imo ipsam longe superasse, notissimum est, nullos tunc temporis titulos presbyterorum curæ commissos habuisse constat. Sic Nicomedia, opulentissima Orientis civitas, quamvis multos hoc ævo haberet presbyteros, unicum tamen habuit ecclesiam, parochialem scilicet, editissimo loco sitam, quam Diocletiani jussu funditus everSAM narrat Lactantius (74). Nec dissentiunt vetustissima ac genuina sanctorum Martyrum Acta, conciliorumque illius ævi statuta, quæ in unum omnia collegit doctissimus Thomassinus, dum de parochiis eruditissime de more disseruit (75). Non diffitemur tamen, primis etiam hisce temporibus in una eademque urbe plerasque exstitisse ecclesias, quas maiores nostri martyria, seu martyrum memorias, oratoria, ac cœmeteria dixerunt (76), quorum nomina undique conquisita, ex reconditori sacræ eruditionis larario eruerunt docti viri Franciscus Maria Florentinus (77), Joannes cardinalis Bona (78), Joannes Ciampinius (79), Tillemontius (80), et Joannes Grancolas (81); huiusmodi tamen ecclesiæ cum prioribus illis, de quibus hactenus disputavimus, haud sunt comparandæ. Quamvis enim presbyteri in ipsis etiam essent constituti, tamen in iisdem nec plehem colligere, nec cuncta peragere ipsis licuit, quæ titularibus Romanæ et Alexandrinæ Ecclesiæ presbyteris in propriis ecclesiis permissu episcopi licuisse non ignoramus. Eos siquidem ab illis plane distinctos notat vir maxi-

(71) Cap. 6, ubi exponitur hierarchia Alexandrinæ civitatis pag. 28 et seqq. tom. I Operum edit. Venetæ anni 1724.

(72) *Vetus et nova Ecclesiæ disciplina*, part. I, lib. II, cap. 21, § 8, pag. 283.

(73) Liv. I *Hist. eccl.* cap. 2.

(74) *De morte persec.*, cap. 12, p. 23 edit. Parisiensis anni 1710.

(75) *Vetus et nova Ecclesiæ disciplina*, lib. II, part. I, cap. 21 et seqq., pag. 281 et seqq.

(76) De his agit in concilio Laodiceni probabilis anno Christi 364 celebrati, canone 9, apud Labbe, tom. I *Concil.*, pag. 1498 edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1671, his verbis: « Non concedendum esse, ut in cœmeteria, vel in ea, quæ dicuntur martyria quorumvis hæreticorum, abeant ii qui sunt Ecclesiæ, orationis vel venerationis gratia. Sed tales si sint fideles, esse aliquantisper excommunicatos: sin autem pœnitentia ducantur, et sese deliquisse confiteantur, suscipi. »

(77) In vetustior. Martyrolog. die 1 Augusti, exercitatione 2, ubi erudite agit de prima Romæ a D. Petro dedicata ecclesia, pag. 607 et seqq.

(78) Citato lib. I *Rerum liturgic.*, cap. 19, pag. 247 et seqq., ubi docte quidem observat, quod ecclesiæ dictæ etiam fuerint *domus Dei* et *domus orationis*; et a Græcis *Κυριακά*, a Latinis *Dominica*; necnon *memoriæ*, quæ si essent apostolorum, *apostolia*; si prophetarum, *prophetea* dicebantur: *martyria*, *concilia martyrum*; εὐκτήρια, et si martyrum *προσευκτήρια* a Græcis, et a Latinis *oratoria*, atque etiam *basilicæ* nominabantur. Legendus Baronius in notis ad Martyrologium Romanum die vi Julii, p. 283, et xxiii Junii, pag. 265; Dominicus Macri in *Hierolexico*, verb. *Oratoria*; Ducange in *Glossar.*, verb. *Memoria*, aliique.

(79) *Vetera monumenta*, part. I, cap. 17, pag. 137 et seqq. edit. Romæ 1690, ubi contra acatholicos demonstrat, in tribus primis Ecclesiæ sæculis persecutionum tempore publica ædificia fuisse, in quibus Christi fideles sacras synaxes peragebant.

(80) Tom. III, *Mémoires pour servir à l'Histoire ecclésiastique*: persécution de l'Eglise, par l'empereur Maximin I, artic. 6, quand les Chrétiens ont commencé à avoir des églises, p. 274.

(81) *Les ancien. liturg.*, tom. I, pag. 597.

mus Joannes Mabillonius (82), optimo S. Innocentii I testimonio suffultus, qui cœmeteriorum presbyteros a titularibus seu urbicis omnino diversos testatur in epistola ad Decentium. Mabillonio subscribit eruditissimus Lupus (83), qui hujusmodi ecclesias in majoribus etiam civitatibus non presbyterorum ope, sed solius episcopi cura moderatas testatur. « Pures fuisse, inquit, ecclesias etiam in aliis majoribus civitatibus, non est dubitandum. Verum in ipsis non presbyteri, sed per varios successive dies videtur solus olim episcopus, aut non nisi ipso præsentate ac jubente presbyter docuisse. » Videtur solus episcopus cunctis istis ecclesiis solus immediate præsedisse. His igitur positis, doctissimi Ruinartii conjecturam penitus evanuisse confidimus; cum enim maximas tantum urbes in plures titulos presbyterorum curæ commissos divisas fuisse constet, minores vero unam tantum titularum, ut ita dicamus, ecclesiam primis habuisse temporibus doceant viri doctissimi Petavius, Thomassinus, Lupus, et ipsemet Tillemontius (84), qui Ruinartii sententiam probavit, quis unquam Hippolytum nostrum præcipuum aliquem in Portuensi Ecclesia titulum obtinuisse contendet, cum unicum ibidem, utpote in minori urbe, titulum existisse, primæva majorum nostrorum disciplina nos moneat?

Sublatis itaque tot tantisque dubiorum fontibus ex sola doctissimi Ruinartii conjectura manantibus, nihil nobis superesse arbitramur, quominus Hippolytum illum Portuensem, quem Prudentius elegantissimo laudavit carmine, non illius urbis titularum presbyterum, sed episcopum existisse credamus. Et sane pietissimi poetæ carmina, ut jam animadvertit Baronius, episcopalem Hippolyti dignitatem graphice nobis ob oculos ponunt :

*Cum jam vesano victor raperetur ab hoste
Exultante anima, victor ad exitum
Plebis amore suæ multis comitantibus ibat
Consultus, quænam secta foret melior.*

Et deinceps :

*Hæc persultant, celsum subito ante tribunal
Offertur senior nexibus imp'icitus.
Stipati circum juvenes clamore fremebant,
Ipsam Christicolis esse caput populis.*

Hæc quidem Prudentii verba, si cum antiqua illa Patrum nostrorum disciplina parumper conferan-

(82) *Commentar. in Ordinem Romanum*, c. 3, pag. 16, tom. II *Musæi Italici*.

(83) In dissert. proœmiali, cap. 6, pag. 32 cit. tom. I *Operum*.

(84) Tom. X, in Saint Innocent, pag. 665, artic. 13, *Du levain dont parle Innocent*, ubi recte sermonem habet de fermento die Dominico per acolytos mitti solito, de quo Innocentium pontificem interrogabat Decentius Eugubinus episcopus.

(85) Hoc argumentum mirifice tractatur Robertus Bellarminus *De controversiis Christianæ fidei*, *Operum* tom. II, lib. 1, cap. 14 et seqq., pag. 131 edit. Venetæ an. 1721. Videndi Thom. Mor. in *Luther*, pag. 114; Joannes card. Rossens. *Befens. sacerdot.*, congress. 1, p. 1254; Albertus Pighius

A tur, nullus dubitandi locus supererit, quin iisdem magnum Hippolytum Portuensem episcopum a Prudentio designatum cum eminentissimo *Annelium* conditore decernamus. Quis enim in primis Ecclesiæ temporibus plebem colligebat docebatque? Quis pro Christi fidelium capite vulgo habebatur? Quis venerandis illis senioris et sacerdotis nominibus ab antiquissimis scriptoribus ut plurimum insignitus fuit? Episcopusne an presbyter? Episcopum sane sanctissimis hujusmodi muneribus functum, ac præcipuis hisce nominibus a majoribus nostris priscis illis temporibus designatum, veteres testantur Patres, quorum placita in unum collecta sæpe occurrunt in eximiis magnorum virorum (85) operibus, quibus ab insana presbyterianorum petulantia episcopalem dignitatem, in ipsis etiam Lutherana impietatis exordiis, summa cum laude vindicantur. Monstri enim simile esset, si Hippolytum presbyterum a plebis Portuensis caput existisse crederemus; cum sine episcopo, nec offerre, neque sacrificium immolare, neque missas celebrare presbyteros potuisse, miro doceant consensu vetustissima Patrum et Conciliorum monumenta; præcipue vero S. Ignatius martyr (86), qui divino afflatus Spiritu ubique fideles monet, « ne sine episcopo aliquid faciant, sed illum sequantur ut patrem. »

At dicet aliquis presbyteros plebem docuisse, plebem collegisse, et sacerdotis et senioris etiam nominibus hoc ævo fuisse interdum designatos. Fate-mur hæc omnia licuisse etiam presbyteris, permissu tamen episcopi, quem plebis sibi commissæ principem ac moderatorem Christus Dominus constituit. Fate-mur senioris et sacerdotis nomina illis hoc ævo quandoque tributa, quemadmodum et præpositi nomen ipsis episcopis, ab antiquis cum Græcis, tum Latinis Patribus non semel impertita fuisse constat (86*). Nec inficias imus presbyteros etiam publice plebem docuisse, sed consentiente episcopo, imo et laicos quoque, qui ab hoc arcentur munere, eodem quandoque functos, veterum monumenta testantur; quod tamen reprehensione non caruisse, iis notum est, qui Origenis res gestas optime calent (87). Presbyteri igitur sacra hujusmodi munera permissu semper episcopi tunc temporis exsequabantur, et quidem non promiscue omnes; nam ex ipsis præcipuos ab episcopis tantum selectos an-madvertimus, quos ab injuncto docendi munere,

Eccles. hierarch. lib. III, cap. 10; Stanislaus card. Hosius in *Judicio et censura de adoranda Trinitate*, p. 156 edit. Antuerpiæ anni 1671; Petavius, *Dissert. eccles.* lib. 1, cap. 1 et seqq.; Baronius ad annum 58, § 3, 4 et seqq., *Annal.* tom. 1, pag. 491 et seqq. (86) In *Epist. ad Trallianos*, num. 4, p. 64.

(86*) Sic apud Eusebium lib. v *Hist. ecclesiastica*, cap. 24, pag. 218, etiam Romani pontifices presbyteri nominantur. Præpositorum nomine etiam episcopos intelligit S. Cyprianus *epist.* 15, pag. 190 edit. citatæ Amstelodami anni 1700. Vide Ducange verbo *Presbyter*, et Macri in *Hierolexico*, verbo *Presbyter* et *Senior*.

(87) De Origenis gestis legendus Tillemontius, tom. III. in *Origene*, et præsertim, pag. 523.

maiores nostri διδασκάλους seu doctores dixere (88). Cum itaque delegato, ut ita dicamus, jure hæc, quæ mox narravimus, munera primis Ecclesiæ temporibus obtinuerint presbyteri, quis unquam Hippolytum presbyterum, quem populum docuisse dicit Prudentius, Portuensis plebis caput exstitisse contendet?

Verum aliquis existimabit Hippolytum nostrum non ea mente specioso *capitis plebis* nomine a Prudentio donatum, ut indicaret ipsum vel titularem, vel simplicem in Portuensi Ecclesia presbyterum fuisse, sed ut illum, utpote in minori urbe degentem, quæ primis Ecclesiæ temporibus episcopo forsitan carere potuit, potestate sibi facta a Romano pontifice, Portuensem Ecclesiam episcopi loco administrasse significaret. Quod egregio S. Epiphanii testimonio firmari posset, qui contra Arianos scribens Presbyterianorum nostri ævi atavos, non omnibus urbibus in illa primorum temporum penuria episcopos datos fuisse monet, sed presbyteros in iisdem episcoporum vice successores. In aliis vero, cum econtra deessent presbyteri, solus fuit constitutus episcopus, qui, ministrante diacono, Christianæ plebi præset (89). His etiam addi possent notissima illa S. Athanasii testimonia de pagis Mareotidis, qui, cum nullos haberent episcopos, sola presbyterorum ope regebantur, quibus Alexandrinus imperabat episcopus (90). Hinc nobis ar-

A guere liceret, Hippolytum nostrum eodem jure quo presbyteri illi suas tunc temporis moderabantur Ecclesias, Portuensi præfuisse, vel forsitan ut chorepiscopum, quem in parvis civitatibus, pagis etiam et vicis constitui solitum fuisse veteres Ecclesiæ canones testantur, eandem Portuensem Ecclesiam administrasse. His siquidem positis, et Prudentius ab omni confusionis nota esset immunis, et doctissimi Ruinartii conjectura sarta tectaque maneret. Hujusmodi tamen argumentis tanta laud vis inest, ut facillime enervari non possit. Omissis enim iis quæ de hujusmodi presbyterorum et chorepiscoporum jure acriter inter se disputarunt docti viri Petavius (91), Thomassinus (92), Christianus Lupus (93), Beveregius (94), cæterique; illud monuisse sufficiat, haud immerito in dubium vocari posse, num iisdem chorepiscopis ea recte tribui queant, quæ de Hippolyto cecinit Prudentius, præsertim vero num ipsi in primæva Patrum lingua Christianæ plebis capita exstitisse dicendi sint, cum in omnibus vicinæ urbis episcopo eos subiectos esse jusserint vetustissimi Ecclesiæ canones (95). His, denuo repetimus, omissis, alia nobis suppetit potissima ratio, qua hujusmodi argumentum in re nostra penitus evanescit. Hanc nobis suppeditat vetustissima suburbicariæ provincie ecclesiastica politia, in qua, ut diserte monet doctissimus Dominicus Georgi (96), episcopi passim a

(88) De presbyteris doctoribus, qui sæpissime apud antiquos Patres occurrunt, legenda certe est dissertatio 6 Cypriana Henrici Dodwelli, pag. 54, ubi multa hujusmodi dictionis exempla inveniuntur; adendum est etiam Holstenius in notis ad Acta SS. Perpetuæ et Felicitatis, pag. 149 edit. Romæ anni 1665, ubi agit de Aspasio presbytero doctore, cujus in prædictis Actis mentio est.

(89) S. Epiphanius lib. III *Adversus hæreses*, hæresi 77, num. 5, pag. 908, Oper. tom. I edit. Paris. 1622: «Quare ubi nondum episcopatus dignus aliquis occurrerat, nullus ei loco præpositus est episcopus. At ubi et necessitas postulabat, nec eorum, qui episcopatu digni erant, copia deerat, ibi episcopi constituti. At cum haud magna multitudo foret, reperiri nulli potuerunt, qui presbyteri crearentur: unde solo episcopo contenti fuerunt.»

(90) *Apologia contra Arianos*, num. 17, Oper. tom. I, pag. 137 edit. Paris. anni 1698: «Quod autem hæc non mera verba sint, sed res gestæ, testes sunt omnes Mareotæ presbyteri, qui episcopum circumvenientem semper comitantur.» Et num. 28, eadem *Apologia*, pag. 147: «Cum adventissent autem presbyteri Mareotici, affirmarunt neque Ischyram esse catholicæ Ecclesiæ presbyterum, neque tale facinus perpetrasse Macarium, quale is illi imputabat.»

(91) In notis ad S. Epiphanium hæresi 69 Ariatorum, pag. 278, Oper. tom. II, ubi summa, qua pollet eruditione, de chorepiscoporum origine agit.

(92) Part. I, lib. II, cap. 1 et 2, pag. 210 et seqq., ubi disserit de chorepiscopis per octo priora Ecclesiæ sæcula.

(93) In canone 6 concilii Sardicensis in tom. I Operum, pag. 279 et seqq. editionis Venetæ anni 1621, et alibi sæpius.

(94) Guilielmus Beveregius, *Pandectæ canonum SS. apostolorum et conciliorum*, in canones concilii

C Antiocheni, tom. I, pag. 440, edit. Oxonii anni 1672; necnon Adnotationibus in canones concilii Ancyraui, can. 43, tom. II, part. II, pag. 175, 176; in notationibus can. concilii Antiocheni, can. 40, pag. 190, tom. eodem II, part. II.

(95) Legendi sunt canones conciliorum Ancyraui 43, et Antiocheni 40.

(96) *Historia diplomatica cathedræ episcopalis civitatis Sætiæ in Latio*, § 5, pag. 6 edition. Romæ: anni 1751, ubi ad suum argumentum stabilendum multarum erudite Ecclesiarum cathedralium nomina auctor producit; hinc episcopi Minturnenses, Formiani, Laurentini, Privernates, Trium tabernarum, Aquinates, Gabienses, Labicani, Trebani, Subaugustani, Nomentani, Lurenses, et Foronovani, in Latio et Sabinis ex veterum historiarum et conciliorum monumentis ab eodem auctore, pag. 6 ad 36, adductis referuntur. Quod vero ad rem nostram maxime facit, in Tuscia suburbicaria quamplurimos episcopatus exstitisse certum est. In ea enim Silvæ Candidæ episcopatus exstitit, Carensis, Centuncellensis, Gravisarum, Tarquinien-sis, Tuscanensis, Bulcentinus, cui succedit Castrensis, Valentanus, Vulliniensis, Castelli Felicitatis, Ferentinus, Polymartiensis, Faleritanus, Balneoregiensis, Gallesiensis, Blenranus, Marturanensis, Foroclaudiensis, Aquævirensis, Fidenas, et forsitan etiam Lorensis; quorum episcoporum nomina idem Georgius veterum allatis documentis recitat, præter episcopatus qui nunc temporis adhuc exstant. Quapropter idem auctor, § 48, concludit: «Episcopales cathedras non modo in claris Latii et Tusciæ suburbicariæ urbibus antiquis temporibus a Romanis pontificibus institutas, atque ita spissas (fuisse), ut veluti inter sese contingerent, sed etiam in nullius ferme dignitatis oppidis episcopos destinatos... fortasse, ii mirabuntur, quibus incomperata est antiqua Ecclesiæ disciplina de episcopis in singulis urbibus constituendis, quæ, pace Ec-

Romanis pontificibus in vilioribus etiam oppidulis fuerant constituti, quod eorum opera atque consilio in Romanis, quæ sæpe celebrabant, conciliis ad fidei et disciplinæ ecclesiasticæ res stabilendas uterentur. Quapropter nullum superest dubium, quin remotissimo etiam hoc ævo omnes fere Latii et Tusciæ suburbicariæ civitates suos habuerint episcopos, cum in extremis illis primævæ Ecclesiæ angustiis provinciale synodis, quæ Romæ coactæ fuerunt, episcopos non paucos interfuisse legamus in libello synodico, quem primum edidit Joannes Pappus. Etenim sub Telesphoro (97) duodecim episcoporum synodum collectam contra Theodorum Coriarium memorat; sub Aniceto aliam decem episcoporum, sub Victore quatuordecim (98), sub Cornelio octodecim (99), quorum nomina legit Eusebius ad calcem epistolæ sancti Cornelii ad Fabium Antiochenum (1). Cornelium vero plurimorum episcoporum interventu Romæ consecratum fuisse testantur sanctus Cyprianus (2) et S. Pacianus Barchinonensis (3). Hi sane episcopi non aliunde quam ex vicinioribus suburbicariæ provinciæ civitatibus, Romam se conferre poterunt, illis præsertim temporibus, in quibus effera

clesiæ reddita, præscriptas regulas transiit, adeo ut in vicis et villulis quandoque episcopi crearentur. Ea enim de causa concilium Laodicenum, habitum anno Domini 320, statuit « ne in villulis, vel in agris episcopi constituantur, sed visitatores. » Similiter Sardicensis synodus anno Domini 347 sancit: « Non licere simpliciter episcopum constituere in aliquo pago, vel parva urbe, cui vel unus presbyter sufficit. Non necesse est enim illic episcopum constitui, ne episcopi nomen et auctoritas vilipendantur; et mox: si autem inveniatur urbs aliqua tam populosa, ut ipsa episcopatu digna iudicetur, accipiat. » Frenum itaque in Oriente adhibere oportuit, ut huic malo obviam iretur, quod etiam improbat S. Athanasius *Apolog.* 2, et perstringit Sozomenus lib. vii, cap. 19: « Apud quasdam nationes, inquit, interdum etiam vici consecratos habent episcopos, sicut in Arabia et insula Cypro animadverti. »

(97) Exstat in *Bibliotheca juris canonici veteris* tom. II, edit. Lutetiæ Parisiorum an. 1661, pag. 1167: « Synodus sancta et divina provincialis Romæ duodecim episcoporum a Telesphoro sancto martyre ejusdemque urbis papa collecta contra Theodorum Coriarium Byzantium, discipulum illorum, qui, cum sapientia plurimum præstaret, sed in persecutione sacrificasset, Christumque negasset; atque id a fidelibus ipsi exprobraretur, neque ipse hoc probrum ferret, dicere ausus fuit impius ille: « Ego Deum non negavi, sed nudum hominem. »

(98) « Synodus divina et sacra provincialis Romæ collecta a beatissimo ejusdem episcopo Victore et aliis episcopis quatuordecim, quæ vetat Judaicæ celebrari luna decima quarta sanctum et mysticum Pascha; sed in sola magna, et vitæ præstatrice Dominica. » Eadem *Biblioth.*, tom. cit. II, p. 1169.

(99) « Synodus divina et sacra provincialis Patrum beatorum Romæ congregata a Cornelio beatissimo papa, aliisque octodecim episcopis, quæ Novatum, laqueum illum pœnitentiam agere volentium, abdicavit. » Tom. cit. pag. 1171.

(1) En ipsius Eusebii verba Latine reddita in lib. vi *Histor. eccles.*, cap. 43: « Sub finem autem

tyrannorum barbaries in Christianos longe lateque grassabatur. Italicorum denique episcopatum antiquitatem manifestissime produnt numerosæ illæ episcoporum ordinationes, quas primis Ecclesiæ sæculis a Romanis pontificibus peractas legimus in *Libro pontificali* (4), qui, quamvis, juxta antiquissimum Romanæ Ecclesiæ morem, gentibus ac provinciis non raro destinati fuerint, ut de Caio testatur Photius (5), tamen ex iis non paucos Italicis sedibus fuisse præpositos, infinitus Italicorum episcoporum numerus aperte demonstrat. Patet igitur presbyteros suburbicariæ provinciæ civitatibus primis Ecclesiæ temporibus neutiquam præfectos, cum singulæ suum tunc habuerint episcopum; Portuensem vero inter cæteras antiquissimam nobilissimamque Hippolyti ævo episcopo orbatam, solaque presbyterorum vel chorepiscoporum ope moderatam suspicari, summæ esset dementia, cum concilio Arelatensi, quod anno Christi 314 celebratum fuit, paulo scilicet post redditam Ecclesiæ pacem, Gregorius episcopus Portuensis subscripserit (6).

XV. Tillemontii conjectura de Hippolyto Romanæ Ecclesiæ presbytero refellitur.

His sane argumentis Hippolytum presbyterum

epistolæ numerum recenset episcoporum, qui in urbem Romam convenientes, amentiam Novati condemnaverunt, nomina quoque illorum, et quam quisque regebat Ecclesiam ascribens. »

(2) *Epist.* 55 Antoniano fratri.

(3) In *epist.* 3 ad Synphorianum, quæ exstat in tom. I *Collectionis maximæ concil. Hispaniæ* card. Josephi Saenz de Aguirre edit. Josephi Catalani Romæ anni 1753, n. 50, pag. 327: « Cornelius jam Romæ episcopus a sexdecim episcopis factus, locum cathedræ vacantis acceperat. »

(4) Ita in Vita S. Lini legimus: « Hic fecit ordinationes duas, episcopos quindecim, presbyteros decem et octo, » pag. 7, tom. I edit. Romæ anni 1718, opera et studio Francisci Bianchini. Ita pariter in Vita S. Clementis: « Hic fecit ordinationes duas per mensem Decembrem, presbyteros decem, diaconos undecim, episcopos per diversa loca quindecim (pag. 8). S. Anacletus ordinavit episcopos per diversa loca numero sex (pag. 9). S. Evaristus quinque (pag. 10). S. Alexander etiam quinque (pag. eadem). S. Sixtus quatuor (pag. 11). S. Hyginus septem (pag. 15). S. Anicetus novem (pag. eadem 15). S. Pius duodecim (pag. 14). S. Soter undecim (pag. 15). S. Eleutherius quindecim (pag. eadem). S. Victor duodecim (pag. 16). S. Zephyrinus octo (pag. 17). S. Callixtus etiam octo (pag. 18). S. Urbanus pariter octo (pag. 19). S. Anterus unum (pag. 19). S. Pontianus sex (pag. 20). S. Fabianus undecim (pag. 21). S. Cornelius septem (pag. 22). S. Lucius denique (ut alii prætereantur, qui electus anno 235, paucos scilicet post annos ab interitu nostri Hippolyti), ordinavit episcopos per diversa loca numero tres (pag. 24). »

(5) In *Bibliotheca codic.* XLVIII, pag. 36 et 37.

(6) Apud Labbe, tom. I *Conciliorum*, pag. 1430, in concilio Arelatensi I, in Cæciliani et Donatistarum causa celebrato, Volusiano et Anniano coss., subscripsit inter alios episcopos: « Gregorius episcopus de loco, qui est in Portu Romæ; Epictetus episcopus a Centumcellis; Leontius et Mercurius presbyteri ab Ostiis. » Videndus Lucentius in tom. I *Italiæ sacræ* Ferdinandi Ughelli, pag. 111 et 112, edit. Venetæ anni 1717.

vel chorepiscopum Portuensi Ecclesiæ præesse non potuisse, manifestissime evincitur. At si quis unquam Tillemontio (7), Adriano Bailetto (8), Claudio Fleury (9), et Remigio Ceillierio (10) assentiri mallet, qui, quamvis quoad Hippolytum presbyterum cum Ruinartio plane consentiant, tamen ipsum non Portuensis, sed Romanæ Ecclesiæ presbyterum crediderunt; is profecto sciat hujusmodi conjecturam a genuina pietissimi poetæ mente longe nimis abesse: Prudentius enim Hippolytum suum in Portu Romano plebem habuisse dicit, ipsumque eam ibidem alloquentem inducit supra laudatis carminibus:

... Fugite, o miseri, execranda Novati
Schismata; catholicis reddite vos populis, etc.

Quapropter in convellenda hujusmodi conjectura longius immorari, operæ pretium haud esse ducimus; sola enim Prudentii verba satis superque eadem falsitatis notam inurunt. Etenim quis unquam Romanæ Ecclesiæ presbyterum cum tota plebe sibi commissa ex urbe in Portum tunc temporis migrasse arbitrabitur? Quis Hippolytum Romanæ Ecclesiæ presbyterum Christianum fidelium caput Romæ sub summo pontifice Christianorum omnium parente ac principe exstitisse somniabit? Nec juvat objicere Prudentium sanctissima hujusmodi nomina, tanquam gentilium ore prolata, Hippolyto suo indidisse; nam ipsimet ethnici hierarchicos Christianorum ordines probe noverunt, ut patet ex notissimo illo Aureliani imperatoris rescripto, quod laudat Eusebius (11), et ex edictis Maximini (12), Valeriani (13) et Diocletiani (14), quibus ipsi in episcopos, presbyteros ac diaconos gladio animadverti jussere; ideoque si Hippolytus Portuensis plebis caput revera non exstitisset, illum profecto

tali nomine nunquam donassent ethnici. Tillemontio denique nihil prolesse potest antiquissima veterum (15) Romanorum consuetudo, in quorum provinciis rei extra civitatum pomeria extremo afficiebantur supplicio, ut ea ex argumentari liceat, Hippolytum Romanum, ut aiunt, presbyterum, hac de causa extra Urbem adductum, et in Portu Romano martyrio fuisse coronatum; nam, ut egregie nos monuit vir doctissimus Valesius (16), hujusmodi consuetudinem non semper, quod ad sanctos Christi martyres attinet, eodem pacto servatam fuisse dicendum est, ita ut semper in sanctissimos heroes extra Urbis pomeria sævitum fuerit. Quapropter et temporis quo ipsi passi, et suppliciorum quibus affecti fuerunt, rationem habendam recte monet Valesius, ut exinde passionum loca tuto dignosci possint. Etenim ii, qui prætorum sententia gladio animadversi, vel in crucem acti, vel igne damnati, vel demum lapidibus obruti fuerunt; ii sane extra Urbis mœnia martyrii coronam sunt adepti, quemadmodum, ut de cæteris sileamus, S. Cyprianus extra Carthaginis muros in agro Sexti capite plexus fuit (17), et Lugdunenses martyres Athanaci (18) occubere, et S. Polycarpus extra Smyrnæorum pomeria igne fuit absumptus (19). Ii vero, qui ad bestias damnati, vel quolibet alio hujusmodi supplicio dilaniati fuerunt, hi in mediis urbibus cunctoque spectante populo in amphitheatris, in ipsis Cæsarum natalibus martyrium plerumque consummaverunt (20). Eos denique, qui repente vulgi ac præsidum furore oppressi fuerunt, in ipsis urbibus non raro mactatos fuisse constat, quemadmodum Nicomedienses martyres, quos se præsentem comburi jussit Diocletianus, Lactantio teste (21). Ex postremis his unus profecto fuit Hippolytus, quem improvise rectoris et vulgi furore in

(7) Tom. III, pag. 442, in Saint Corneille, et pag. 675, note 4, sur saint Hippolyte.

(8) Tom. II, *Les Vies des saints*, XIIIe jour d'aout, pag. 163 edit. à Paris, an. 1704. Saint Hippolyte prêtre Romain martyr à Ostie ou à Porto, et jour XIIIe d'aout, pag. 345.

(9) *Abrégé de l'histoire ecclésiastique*, tom. I, art. 3, IIIe siècle, in saint Hippolyte, pag. 326 et seqq. edit. à Cologne, 1754.

(10) Tom. II cit., cap. 55, pag. 567, de S. Hippolyte, § 6.

(11) Lib. VII, cap. 30, pag. 364.

(12) De persecutione Maximini legendus Eusebius *Hist. eccles.* lib. VI, cap. 28, pag. 295.

(13) Satis probatur ex epist. 80 S. Cypriani, qui refert scripsisse Valerianum ad senatum, ut episcopi, et presbyteri, et diaconi in continenti animadvertantur.

(14) Summam edicti a Diocletiano emanati refert Eusebius lib. VIII *H. E.*, cap. 2, pag. 379. Lactantius in lib. *De mort. persecutorum*, cap. 15, pag. 27 edit. Paris. anni 1710, de persecutione Diocletiani multa habet, et in ea comprehensos presbyteros etiam enarrat.

(15) Legendus Henric. Valesius in not. ad lib. XXVIII Ammiani Marcellini, pag. 526, nota c, ed.

(16) *Defens. discept. de basilicis*, part. II, cap. 2, pag. 176.

(17) Ita habemus in ipsius Actis, relatis a Rui-

nartio *Act. martyr.* pag. 189, num. 5: « Et ita idem Cyprianus in agrum Sexti perductus est, et ibi se lacerna et byrro exspoliavit, et genu in terra flexit, et in orationem se Domino prostravit. »

(18) Perlustranda sunt quæ Eusebius lib. V *H. E.*, cap. 1, de martyribus Lugdunensibus scripsit. Legendus Ruinartius *Act. martyr.*, pag. 52 et seqq., qui observat celebrem etiam esse locum Athanacum appellatum, ubi passi dicuntur ii martyres, a quo, ut ait Gregorius Turonensis, vocantur a nonnullis martyres Athanacenses.

(19) Adeundus Ruinartius *Act. martyr.* pag. 32, ubi Ecclesiæ Smyrnensis epistolam de martyrio S. Polycarpi scriptam refert.

(20) Horum exempla plura habentur apud Antonium Gallonium in libro *De martyrum cruciatibus*, multis in locis, et præsertim quando agit de martyribus ad bestias damnatis, p. 457 edit. Antwerpæ, anni 1668. De natali Cæsarum die, quo martyres necabantur, frequens sermo occurrit in Actis sanctorum martyrum, et præcipue in Actis SS. Perpetuæ et Felicitatis, relatis a Ruinartio in *Act. martyr.*, pag. 83, ubi *Cetæ Cæsaris natalis* exprimitur, nempe dies quo Cæsar factus fuerat, ut recte Ruinartius monet.

(21) Lib. *De mortibus persecutor.*, § 14, pag. 25, cit. edit. « Ira (Diocletianus) inflammatus, excarnificari omnes suos protinus præcepit. Sedebat ipse, atque innocentes igne torreat. »

Portu Romano martyrio coronatum elegantissimis A ratio suadere videretur, quod et Hippolyti men-
his carminibus testatur Prudentius (22) :

*His ubi detorsit lævo de tramite plebem,
Monstravitque sequi, qua via dextra vocat;
Seque ducem recti spretis anfractibus idem
Præbuit, erroris qui prius auctor erat;
Sistitur insano rectori, Christicolæ tunc
Ostia vexanti, per Tiberina viros.
Illo namque die Roma secesserat, ipsos
Peste suburbanos ut quateret populos:
Non contentus humum celsa intra mœnia Romæ
Tinguere iustorum cædibus assiduis.
Janiculum cum jam madidum, fora, rostra, su-*

*[burram
Cerneret eluvie sanguinis affluere;
Protulerat rabiem Tyrrhemi ad littoris oram,
Quæque loca æquoreis proxima Portus habet.*

Cum igitur Prudentius Hippolytum suum non ex B
Urbe adductum, sed in Portu Romano, dum ple-
bem alloquebatur, oppressum dicat; nemo non
videt ipsum non in Urbe, sed in Portu plebem ha-
buisse, ac ibidem, vel in illius viciniis horrendo
illo martyrii genere fortiter occubuisse. Etenim si
Hippolytus Romanæ Ecclesiæ presbyter unquam
existisset, quo jure in Portuensi Ecclesia, quam
suum tunc temporis episcopum habuisse credimus,
ipse plebem docere potuit; cum veterum Ecclesiæ
canonum sanctione exteris presbyteris in aliena
parochia, ex iis, quæ ad Ecclesiam pertinent, quid-
quam peragere vetitum fuisse omnes sciant? Tan-
dem cum Hippolyti Romanæ, ut aiunt, Ecclesiæ
presbyteri hæud meminerint S. Cyprianus, S. Cor-
nelius et S. Pacianus Barcinonensis, ex quorum C
scriptis Novatianorum res gestas eruere nos oportet;
non levis inde oritur suspicio, quod præcipua
hæc doctorum virorum de Hippolyto sententia falsi
vitio summopere laboret. Si enim, cum Hippolytum
suum in ipsis Novatianorum exordiis, hoc est anno
Christi 252, ad Ecclesiam rediisse dicant, atque
omnes, qui his præsertim temporibus Novati schi-
sma ejurarunt, a prædictis Patribus accuratissime
indicentur (23), episcopus nempe ille qui Novatia-
num inunxit, Maximus presbyter, Urbanus, Sido-
nius, Celerinus et Macarius confessores; recta hinc

(22) Hymn. eodem 11, v. 35 et seqq., apud Rui-
nart. loc. cit., pag. 146.

(23) S. Cornelius in sua epist. ad Fabium Antio-
chensis Ecclesiæ præsulæ missa, cujus fragmenta D
refert Eusebius *H. E.*, lib. vi, cap. 45, pag. 310 et
seqq., hæc de reversis ad Ecclesiam scribit: « Ma-
ximus Ecclesiæ nostræ presbyter et Urbanus, ambo
ex fidei confessione egregiam jam secundo laudem
adepti. Sidonius etiam et Celerinus, vir qui cuncta
tormentorum genera per Dei misericordiam fortis-
sime sustinuit . . . hi omnes . . . ad sanctam
Ecclesiam reversi sunt. » Horum, excepto Celerino,
exstat epistola ad sanctum Cyprianum de pace cum
Cornelio papa et cum universo clero facta, quæ est
num. 53 inter ejusdem Cypriani epist. pag. 239,
qui ipsis rescripsit, et illorum *regressionem, eccle-
siasticam pacem, et fraternam redintegrationem* est
gratulatus.

(24) En verba S. Cornelii apud ipsum Eusebium
loc. cit. pag. 315: « Quem etiam (Novatianum)
Moyses beatissimus martyr, qui nuper apud nos
egregio et admirando martyrio perfunctus est, dum

nisse debuerint, quem eodem, quo isti, ferme te-
pore Novatianum reliquisse dicunt. Sed hunc Hi-
polytum sub finem anni 251 nondum respicuisse
tet ex epistola S. Cornelii ad Fabium Antiochenu-
quam labente hoc anno scriptam docent docti vi-
in illa enim S. pontifex disertim testatur beatis-
mum martyrem Moysen, qui Romæ nuper exir-
et admirabili martyrio decoratus fuerat, Novatian-
una cum quinque presbyteris sui sceleris conse-
societate et communione sui separasse (24). Moy-
sub finem anni 251 martyrio coronatus fuit,
paulo post ipsius passionem S. Cornelius su-
laudatam epistolam dedit. Eodem fere temp-
idem S. pontifex (25) S. Cyprianum per litte-
certiorem reddidit de presbyteris et confessoril-
ad Ecclesiam reversis; atque ultimo hujus a-
tempore Cyprianus de tam felici eventu Corne-
gratulatus (26), Maximum presbyterum et soc-
confessores laudat; Hippolytum tamen nusquam
morat. Hoc interim Decio (27) Abrutti in More
extincto, pax Ecclesiæ est reddita; sequentis ve-
anni initio Cyprianus iisdem Maximo presbyte-
et sociis humanissimas exaravit litteras (28), quib-
ipsis nuperum ad Ecclesiam reditum gratulatu-
deinde mense Februario luculentam aliam ad An-
nianum conscripsit epistolam (29), in qua Novat-
norum res gestas accuratissime describens, quinq-
illos presbyteros adhuc in schismate permansis-
non obscure indicat; quapropter, si unus ex i-
existisset Hippolytus, ipse adhuc in schismate pe-
mansisse dicendus esset. Labente Junio (30) Gallu-
grassante lue, persecutionem in Christianos exci-
tauit, quam nescimus cur *brevisssimam* fuisse dica-
Dodwellus (31) et Pagius (32), cum integro se-
anno eam perdurasse sciamus: ea siquidem laben-
Junio hujus anni excitata sedente Stephano, et po-
Galli interitum, hoc est, mense Maio anni sequent-
extincta fuit. Hoc sane anno Hippolytus iste ma-
tyrio coronari potuit; verum, quominus id credi-
mus, aperte suadet epistola Cypriani ad Cornelium

adhuc in vivis esset, audaciam ejus ac furorem
perspectum habens, a communione sua separav-
unacum quinque presbyteris, qui se pariter cum
illo ab Ecclesiæ corpore abruperant. »

(25) Adeundus Joannes Pearsonius in *Anna-
Cyprianicis* ad ann. 251, p. 25, § 14.

(26) In epist. 51, pag. 236.

(27) Legendus idem Pearsonius loc. cit. ad ipsu-
annum 251, § 15.

(28) Scilicet num. 54, pag. 240. Vide Pearsoniu-
in *Annal. Cyprianicis* ad annum 252, p. 27, n. 5.

(29) Est num. 55, p. 241; videndus in hanc rem
Pearsonius in dictis *Annal. Cyprianicis* ad annum
252, p. 27, n. 14.

(30) De hac persecutione illiusque causa pluri-
habet Pearsonius ad dictum annum 252, § 10
p. 29.

(31) In dissertat. Cyprianicis, dissert. 11, *De pau-
citate martyrum*, § 58, p. 86: « Brevissimis itaque
limitibus tota illa Italix est conclusa persecutio. »

(32) Ad annum Christi 255, num. 17 et 18, p. 20,
t. III *Annal. ecclesiast.* Baronii.

Roma exsulem Centumcellis degentem, in qua Cornelio gratulatur de lapsis gloriosa confessione restitutis (35), ac de Novatiani perfidia hæc disserit: « Neque enim querit illos, quos jam subegit; aut gessit evertere, quos jam suos fecit. Inimicus et hostis Ecclesiæ, quos alienavit ab Ecclesia et foras duxit, ut captivos et vinctos contemnit et præterit. » Ex quibus verbis satis constare putamus Novati sectatores adhuc in ipsius castris militasse; lapsorum enim nomine S. Cyprianum haudquaquam schismaticos ad Ecclesiam reversos, sed thurificatos designasse, nemo est qui nesciat. Hæc vero mense Augusto (34) hujus anni scripserit S. Cyprianus; quapropter hunc Hippolytum eodem, quo hæc Cyprianus scribebat, tempore martyrium subiisse oporteret; sed, cum mense Julio S. Cornelius in exsilium missus fuerit (35), ac non ita cito ad S. Cyprianum, qui in Africa degebat, de hac re nuntius pervenerit; imo cum ex ipso epistolæ contextu patrat S. Cornelium, dum scribebat, jam multis diebus exsilii incommoda pertulisse; merito hanc epistolam labente Augusto a S. Cypriano exaratam putandum est, quem forsitan paulo ante Idus de suo exsilio certior reddiderat S. Cornelius; quocirca Hippolyti istius martyrium in hisce temporis angustiis locandum foret, cum ipsum *Idibus Augusti* passum dicat Prudentius. Verum hanc narrationem non mediocriter suspectam reddunt ea, quæ de Novatianis haud obscure indicat S. Cyprianus (36) in epistola quam mense Decembri (37) scripsit ad S. Lucium pontificem, S. Cornelii successorem, nempe Novatianos quiete ac tranquille degisse, nec persecutionis incommodis, etiam tum, dum scribebat, fessæ obnoxios. « Neque enim, inquit, persequitur et impugnat Christi adversarius, nisi castra et milites Christi, hæreticos prostratos semel et ipsos suos factos contemnit et præterit. » Quapropter

Lambertus (38), et post eum Pagius (39), et Tillemontius (40), ex his, et ex illis, quæ paulo supra de hac persecutione disseruit S. doctor, eandem in Catholicos tantum *ad confundendos hæreticos* precipuo Dei consilio indictam animadvertunt. Hinc Hippolytum ipsum Romanæ, ut aiunt, Ecclesiæ presbyterum Novati partibus addictum, hac persecutione extinctum vix credere possumus. Etenim Prudentius ipsum uno, eodemque momento, et schisma ejurasse, et martyrium subiisse dicit. Idcirco in ipsis persecutionis exordiis Hippolytum Novatiani dogmata sequi oportuit; quod si verum est, Hippolytus sane non in ipso martyrii momento ad Ecclesiam redire potuit, sed longe ante martyrium Novati schisma ejurasse dicendus esset: etenim si, dum in Urbe morabatur, Novatianis favit Hippolytus, ipsum nunquam damuissent ethnici, utpote qui persecutionem, ut diximus, in Catholicos tantum concitarint; imo hanc ipsam persecutionem Novatiani molitione, ut sanctum Cornelium sibi æmulum de medio tolleret, commotani fuisse non levi rationis momento ex *Libro pontificali* suspicatus est Bencinus (41); quod sane haud inverisimile nobis videtur, cum Novatianus nunquam, ut diserte monet S. Pacianus (42), martyrium subierit; quamvis illius asseclæ quædam Acta in vulgus emiserint, quæ Novatianum martyrem obiisse ferunt. Hæc merito rejecit S. Eulogius Alexandrinus (43), qui sexto Christi sæculo floruit. His addi potest luculentissimum vetustissimi scriptoris (44) testimonium, qui hoc eodem tempore Novatianorum dementiam acriter insectatus est insigni illo opusculo, quod inter S. Cypriani dubia recensuit opera Bellarminus (45), et Pamelius (46) ac Gravius (47) eidem S. Cypriano tribuere non dubitarunt, in quo cum improbam illam schismaticorum severitatem lapsis fratribus communionem negantium perstringat, eos

(33) Epist. 60, pag. 270.

(34) Ita etiam affirmat Pearsonius in dictis *Annalibus* ad annum 252, § 12, p. 30.

(35) Legendus idem Pearsonius eod. § 12, p. 30.

(36) Epist. 61, Lucio data, pag. 272.

(37) Mense Decembri fuisse hanc epistolam scriptam prudenter arbitratur Pearsonius in *Annalibus Cyprian.* citatis ad annum 252, § 19, pag. 32.

(38) Ouvrag. de S. Cyprien, præf., part. I, § 64, pag. 59, not. a.

(39) Ad annum 255, num. 19, pag. 21, ubi etiam Lamberti sententia refertur.

(40) In Saint Corneille, artic. 16, pag. 467, tom. III.

(41) Inter variorum notas ad Anastasium Bibliothecarium, quæ exstant in celebri editione ab eruditissimo viro Francisco Blanchino adornata, reperiuntur etiam notæ clarissimi viri Bencini; et in rem nostram legenda sunt, quæ in nota 5 ad Vitam S. Cornelii papæ pag. 137, col. 1, edit. Romæ anni 1753, tom. II, habentur. (*Patrol. Latine* t. CXXVII).

(42) In epist. 2 ad Sympronianum, quæ exstat in tom. I *Collectionis maximæ conciliorum Hispaniæ* card. de Aquirre editionis Josephii Catalani Romæ anni 1753, in quo hæc ait: « Novatianus martyrium nunquam tulit, nec ex verbis beatissimi Cypriani auditum istud, aut lectum est, » pag. 323, num. 53.

(43) Uti habemus in Photii *Bibliotheca*, collice

clxxxii, pag. 414: « At in sexto (libro Eulogius) evertit, qui de Novatiana secta feruntur commentarios, et falso inscriptum Novati episcopi certamen, » et cod. cclxxx, p. 1622: « Libro sexto ostendit Novati falsum, quod circumfertur, martyrium, » etc.

(44) Exstat inter opera S. Cypriano vulgo ascripta in editione Operum ejusdem S. Cypriani recognita et illustrata a Joanne Fello Oxoniensi episcopo edit. D cit. Amstelodami pag. 15, et hujusmodi tractatus ita inscribitur: *Ad Novatianum hæreticum, quod lapsis spes veniæ non est deneganda.*

(45) *De scriptoribus ecclesiasticis*, in S. Cypriano, p. 51 edit. Venetæ anno 1728, Operum tom. VII, in quo, multa de eodem tam in dissertatione historica quam in supplemento erudite afferuntur.

(46) Jacobus Pamelius Brugensis in Flandria canonicus et archidiaconus opera S. Cypriani cum insignibus in ea commentariis evulgavit, impressa in fol. Antwerpæ anno 1568. De hujusmodi opere S. Cypriano ascripto, vide quæ habentur pag. 434, cap. 2. Eadem opera ab ipso etiam Antwerpæ anno 1589 recusa sunt: legendum supplementum apud Bellarminum loc. cit. pag. 55, ubi aliæ editiones hujusmodi operum recensentur.

(47) Henricus Gravius ex Dominicanorum familia ejusdem S. Cypriani opera edidit Colonia in fol. anno 1549, in officina Quentilliana.

apertissimæ dementiæ reos incusat, eo quod ii, qui in Deciana persecutione turpiter lapsi fuerant, in secundo eorum certamine sub Gallo egregium fidei ac virtutis testimonium præbuerint. « Nulli enim, inquit (48), nostrum dubium vel incertum est, fratres dilectissimi, qui prima acie, id est, Deciana persecutione vulnerati fuerunt; hos postea, id est, secundo prælio ita fortiter perseverasse, ut contemnerent edicta sæcularium principum, hoc invictum haberent, quod et non metuerunt exemplo boni Pastoris animam suam tradere et sanguinem fundere, nec ullam insanentis tyranni sævitiam recusare. » Præstantissima hæc anonymi nostri verba eos tantum in hac Galli persecutione extinctos indicant, qui in Deciana tormentorum metu adacti, Christum turpiter negarunt, atque impiis ethnicorum sacrificiis se in quinarunt. At de Novatianis ad Ecclesiam reversis, nec verbum quidem facit disertissimus scriptor; imo ipsos perfracti in eorum erroribus adhuc obstinatos sæpissime inducit (49). Quanta vero hujusce scriptoris auctoritas esse debeat, ex eo colligere juvat, quod acerrimi illi veterum scriptorum censores, Erasmus Roterodamus ac Andreas Rivetus (50), nihil in ipso se deprehendisse fateantur quod ejus antiquitatem vel minimum imminuere valeret; ideoque Erasmus S. Cornelium hujus opusculi auctorem existisse olim suspicatus est, at mutata dein sententia illum S. Cypriano etiam ascribi posse firmavit. Tillemontius (51) vero Africani cujuspiam

A fetum hunc esse credit, eo, quia schismatici his verbis meminisse videantur ad ista respondeant perversissimi isti Nov nunc infelicissimi pauci (52). » Verum, fert opinio, hæc non in Africa, sed in exarata fuisse, mox allata scriptoris v dammodo indicare videntur. His siquidem auctorem secundæ, quam laudat, persec terfuisse, ac martyres, qui in ea sunt pa novisse. Quapropter et ante Valeriani p nem opusculum suum anonymum condidi candum, ac paulo citius anno 255, q scripsisse conjecit Tillemontius (53). Huj opusculi ætatem et pretium ex iis etiam gnosci posse arbitramur, quæ de cruento nelii martyrio manifestissime disserit illiudum Novatianis exprobrat, « lapsos exen Pastoris animam suam tradere, et sanguin dere non dubitasse, » quo nomine sancti pontificem designatum recte monuit T tius (54). Hæc quidem si serio animad Joannes Pearsonius (55), haud sane tam ini cruento Cornelii martyrio judicium tulisset cum S. Cyprianus (56) *beatum martyrem s et sanguinem fudisse* dicant anonymus noster S. Hieronymus (58), ac demum martyrem simi Sacramentorum libri (59) S. Cornelium celebrent, nescimus cur Pearsonius, solo Bucheriani (60) testimonio fretus, illum in

(48) Sunt verba auctoris hujusmodi tractatus ad Novatianum hæreticum, quæ loc. cit. p. 17 habentur, ut cuique legenti patet.

(49) Multis ex locis hujusce tractatus hoc ipsum probare possemus, et præsertim ex sequentibus verbis, quæ eadem pag. 17 leguntur: « Qui enim aliquando Christiani, nunc Novatiani, jam non Christiani, primam fidem vestram perfidia posteriore per nominis appellationem mutastis. » Et paulo post pag. 18: « Unde igitur et sceleratus, et tam perditus, tam discordiæ furore vesanus existerit iste Novatianus, invenire non possum... qui multos ex fratribus nostris miserimos falsis suis adversationibus perterritos, iterum fecit ethnicos... O te impium sceleratumque, hæretice Novatiane... Plura quæ prætereuntur, in eodem tractatu legenda sunt.

(50) *Critici sacri* lib. II, cap. 15, pag. 231 edit. Lipsiæ et Francofurti anni 1690, ubi agens de libris dubiis et supposititiis S. Cypriano ascriptis hæc ait: « Epistolam ad Novatianum hæreticum existimavit aliquando Erasmus non esse Cypriani, tamen postea faciendum et doctum librum judicavit nec Cypriano indignum. Henricus Gravius et Pamelius ex codicibus mss. eum Cypriano vindicant. »

(51) Tom. IV, *Mémoires pour servir à l'histoire ecclésiastique*, pag. 135, artic. 41, de l'écrit contre Novatien: « Il paraît plutôt que c'est l'ouvrage d'un Africain. »

(52) Sunt verba ipsius tractatus, p. 16, ubi legi possunt etiam notæ ad hanc rem spectantes. Pamelio placet magis, ut per ἀντιφάσις alludat ad Felicissimum, cujus sepe in priuvo tomo fit mentio, et præsertim epist. 55.

(53) Loc. cit. tom. IV, art. 41, pag. cit. 155.

(54) Tom. III, pag. 467, artic. 16, et tom IV, art. 30, pag. 115.

(55) In sæpius citatis *Annalibus Cyprianicis* ad

C an. 252, pag. 30, § 13: « Mense Septembri lius pontifex Centumcellis obiit die XIV. I quo mortuus est, nobis indicat vetustissimi auctor in Cornelio: *Post hæc Centumcellis sus ibi cum gloria dormitionem accepit*. Gall dem Cornelium ad Centumcellas relegavit, *perjucundum*, ut testatur Plinius... Assentio auctori vetustissimi catalogi, qui narrat eum tumcellis dormitionem accepisse, et quide anno. »

(56) En verba Cypriani in epist. 61, ad Lu p. 272: « Unde illic repentina persecutio exorta sit, unde contra Ecclesiam Christi et eum Cornelium beatum martyrem, vosque o sæcularis potestas subito proruperit. »

(57) Loc. cit. pag. 47, ut supra.

(58) In *Vita S. Pauli primi eremitæ*, n. 2, in tom. II Operum edit. Vallarsii Veronæ an. « Sub Decio et Valeriano, quo tempore Cor Romæ, Cyprianus Carthagine felici cruore rium pertulerunt, multas apud Ægyptum et baiden Ecclesias tempestas sæva populata est.

(59) Sacramentarium Leonianum apud Lucum Antonium Muratorium in *Liturgia Romanæ veteri*, t. I, pag. 404, edit. Venetæ an. 1748, Kalend. Octobris habet nonnullas orationes, in bus semper S. Cornelius martyr titulo insigni quemadmodum etiam in Præfatione missæ his bis, p. 405: « Vere dignum, etc., tuamque in ctis martyribus Cornelio, simul etiam Cypri prædicare virtutem, quos discretis terrarum p bus greges sacros divino pane pascentes, una eademque die, diversis licet temporibus consona parique nominis tui confessione coronasti, et Tres etiam orationes habentur in Sacrament Gelasiano in eod. t. I, p. 668, existentes, in bus Cornelio quoque martyris titulus attribuitur

(60) Apud Godefridum Henschenium et Danie

tantum ad Centumcellas, locum perijucundum, dormitionem accepisse dicat. Pearsonii sententiam statim amplexus est Pagius (61), et deinceps Tillemontius (62), et Pagius Junior (63); Ceillierius tamen S. Cornelium martyrem obiisse solo Hieronymi testimonio credidit (64). Quapropter, ut ad animum nostrum revertamur, mirum sane videri posset Africanum scriptorem tam accurate exquisitaeque sancti Cornelii ejusque sociorum martyrium, ac ipsammet Galli persecutionem laudasse, quæ, Pagio (65) teste, Africanos fideles haud afflixit. Nec mirum quod Romanus scriptor Felicissimi schismatici meminisse videatur; nam S. Cyprianus (66) perditissimi hominis fraudes per epistolas anno superiori S. Cornelio atque ipsius clero jam patefecerat; ipsumque etiam de facie idem scriptor noscere potuit, ex eo quod mense Junio hujus anni S. Cornelius (67) cum Romam schismaticus homo venisset stipatus caterva, et factione desperatorum, illum vigore pleno de Ecclesia pepulit. » At cum superioribus annis doctissimus monachus Prudentius Maranus (68), qui S. Cypriani Vitam descripsit, eamque ipsius Operibus Baluzii curis recognitis præfixit, hæc Galli persecutionem in Africanas etiam Ecclesias grassatam esse evidenter ostenderit, ac doctissimo Pamelio hæc anonymi verba, « et sacramentum Baptismatis, quod in salutem generis humani provisum, et soli Ecclesie cælesti ratione celebrare per os suum præstendit (69), » Africanam de Baptismo doctrinam sapere visa sint, a qua semper Romana abhorruit Ecclesia; Africanus ideo hujusce opusculi auctor dicendus erit. Sed his missis, ad Hippolytum nostrum iterum se convertat oratio, quem sane ex his, quæ hucusque disputavimus, nec Decii, nec Galli persecutione martyrium subire potuisse, ut hactenus docti viri crediderunt, non obscure nos probasse arbitramur. Bailettus et Ceillierius ipsum Idibus Augusti anno Christi 252 passum sub Decio dicunt; sed jam Decius mense Novembri anni superioris, ut diximus, interemptus

Papebrochium in *Act. sanctorum* mensis Aprilis t. I, p. 25 edit. Venetæ an. 1737: « Cornelius... post hoc Centumcellis expulsus, ibi cum gloria dormitionem accepit. »

(61) Ad an. Christi 255, num. 13 *Annal. eccles.* tom. III cit., p. 17.

(62) Cit. tom. III, p. 744, Notes sur saint Corneille, note 13, sur les Actes de S. Corneille, le jour, le lieu et le genre de sa mort.

(63) Franciscus Pagi in *Breviario historico-chronologico-critico pontificum Romanorum*, t. I, p. 27, edit. Lucæ an. 1729: « Sanctus hic pontifex sub Gallo et Volusiano Centumcellis in exilio obiit die XIV Septembris ejusdem an. 252, postquam annum, menses tres et dies aliquot sedisset. »

(64) Sæpius cit. tom. II, pag. 583, nota b: « Quelques auteurs ont cru que saint Corneille n'avait pas fini sa vie par le supplice; mais saint Jérôme dit expressément qu'il répandit heureusement son sang à Rome, et non à Civita-Vecchia, où on prétend que ce saint avait été envoyé en exil, aussitôt après qu'il eut refusé de sacrifier aux idoles. »

(65) Ad dictum an. 255, num. 18, p. 20 et 21, loc.

A fuerat; ideoque a morte Decii ad Hippolyti martyrium novem menses intercesserunt. Neque anno superiori, Decio adhuc vivente, martyrio coronari potuit Hippolytus iste, quem unum ex quinque illis presbyteris, qui Novatiano se sociarunt, fuisse suspicantur; presbyteros enim illos mense Novembri ejusdem anni in schismate adhuc permansisse epistola S. Cornelii ad Fabium Antiochenum aperte nos monet; quominus vero ipsum Hippolytum sub Gallo passum credamus, disertissima S. Cypriani et vetustissimi anonymi testimonia nos prohibent, ex quibus in Catholicos tantum persecutionem excitatam fuisse apparet; quod cum animadvertisset Tillemontius (70), Hippolytum, ut inquit, Romanæ Ecclesie presbyterum, hac quidem persecutione passum, sed schisma ab ipso superiori anno ejuratum credidit; quod tamen duplici rationis momento falsum esse patet; primo quia Prudentius uno eodemque tempore Hippolytum schisma ejurasse et martyrium subiisse dicit; secundo, ex epistola S. Cornelii, quæ sub finem ejusdem anni conscripta fuit, apertissime constat quinque illos presbyteros, qui adversum ipsum cum Novatiano schisma conflaverant, nondum resipuisse. Quapropter Hippolytus, si unus ex illis fuit, in schismate toto hoc anno permansisse dicendus est.

XVI. *Frontonis Ducæi sententia exploditur.*

Rejectis igitur Ruinartii et Tillemontii conjecturis, nil nobis superest quominus Hippolytum illum Prudentii carminibus celeberrimum, vetustissimæ Portuensis sedis antistitem fuisse credimus. Id sane post Baronium recte nostro quidem judicio conjecit Fronto Ducæus (71). In eo tamen peccat clarissimi viri sententia, quod a Prudentio unicum Hippolytum laudatum censuerit, magnum nempe episcopum et martyrem, eumque idcirco Novatiano schismate inquinatum, tota licet reclamante antiquitate, autumarit. Frontoni in hac re facem prætulit Joannes Langus (72) Erfurdensis, primus *Historiæ Nicephori* editor, qui, cum notulas illas ad mox laudata

cit., et num. 19: « Sed nec ea (persecutio) in Africa grassata. »

(66) Id ipsum testatur S. Cyprianus epist. 45 Cornelio papæ data p. 232: « Melius autem, frater, scies, si etiam exempla litterarum, quas ad te legendas pro dilectione communi per Chaldonium et Fortunatum collegas nostros proxime miseram, quæ de eodem Felicissimo et de presbytero ejusdem ad clerum istic nostrum et ad plebem scripseram, legi illic fratribus jubeas, quæ et ordinationem et rationem rei gestæ loquantur, ut tam istic quam illic circa omnia per nos fraternitas instruat. »

(67) Vide de hac re epist. S. Cypriani 59, p. 259.

(68) Pag. 66.

(69) Sunt verba ipsius incerti auctoris in tractatu *Ad Novatianum hæreticum* superius citato, quæ exstant p. 16 cit. edit. Videnda quæ ad hunc locum Pamelius in sua Operum S. Cypriani editione adnotavit.

(70) In citato tom. III, pag. 468.

(71) In cit. libr. vi *Hist. Nicephori Callisti*, p. 595.

(72) In lib. iv, cap. 31, quod inscribitur: *De Hippolyto Portus civitatis Romæ et de scriptis ejus.*

Historiæ capita subjecerit, quas fere omnes in suam A Nicephori editionem transtulit Fronto, in earum una Hippolytum Novatianæ sectæ episcopum fuisse tradidit iis fere verbis, quæ superius num. 41 sub Frontonis nomine retulimus. Langum excepit Georgius Fabricius Chemnicensis (73), qui in commentario ad poetarum Christianorum carmina. Hippolytum episcopum mox laudatis carminibus a Prudentio designatum sibi persuasit. « Hippolytus, inquit, factus ex hæretico catholicus, e Novatiano episcopus (ut Nicephorus) Ostiensis, Decio imperatore mandante Ostiæ martyrium subiit, ab equis cæssibus dilaceratus, sepultus extra portam Esquilinam in crypta Verana. » Fabricii verba exscripsit Joannes Weitzius (74) in suis ad Prudentium notis.

Quamquam autem hujusmodi sententia non infirmis niti posset argumentis, cum et temporum ratio, et non obscura quædam veterum testimonia illa confirmare videantur; tamen si res attentius parumper disquiratur, ipsam fore speramus, ut non exiguis rationum momentis, quanto citius corruiere lector animadvertat. Quod ad Hippolyti ætatem atinet, non una est veterum ac recentiorum sententia. Palladius (75) et Cyrillus Scythopolitanus (76) Hippolytum quemdam apostolorum temporibus floruisse dicunt, quem idcirco a nostro diversum crediderunt Antonius Possevinus (77), et vir maximus Leo Allatius in descriptione codicis Chisiani, quem

Hist. Nicephori Callisti, pag. 221 edit. Paris. anni 1573.

(73) *Poetarum veter. ecclesiast. oper.*, Basil. anni 1564, commentar. pag. 69.

(74) Pag. 592, num. 49.

(75) Palladius Helenopoleos in Bithynia episcopus in *Historia Lausiaca*, cap. 148 edit. Antwerpæ ab Heriberto Rosweido in *Vitis Patrum* anno 1615 adornata p. 781, ubi agit de femina nobilissima, quæ fuit semper virgo; illius historiam in S. Hippolyti libro invenisse testatur his verbis: « In alio libro antiquissimo, scripto ab Hippolyto, qui fuit familiaris apostolorum, inveni talem narrationem. »

(76) In S. Euthymii Vita apud Joannem Baptistam Cotelerium. *Ecclesiæ Græcæ monumenta* t. II, pag. 1293, edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1681, num. 109: « Revera senex et plenus dierum vicesimo die mensis Januarii, in anno quidem a mundi creatione, secundum tempora scripta ab Hippolyto illo antiquo, ipsisque apostolis familiari, et ab Epiphanio Cyprio, et ab Herone philosopho et confessore, quinque millesimo nongentesimo sexagesimo quinto, a Domini autem nostri Jesu Christi in carne adventu quadragesimo et sexagesimo quinto. »

(77) In *Apparatu sacro ad scriptores Veteris et Novi Testamenti*, tom. I, p. 795, edit. Coloniae an. 1608, ubi post descripta nostri Hippolyti opera hæc subjungit: « Hippolytus quidam vir vetustissimus, et apostolis familiaris, cujus librum citat Palladius in *Hist. Lausiaca*, cap. 148, scripsit virginem quamdam signo crucis munitam ex prostibulo, quo fuerat adacta, illæsam evasisse. »

(78) Hanc descriptionem edidit vir clar. Josephus Blanchinus, presbyter congregationis Oratorii Romæ anno 1740. In ea de nostro Hippolyto hæc habet Allatius pag. 265: « Fuit ante hunc Portuensem alter Hippolytus, vetustissimus scriptor et apostolis fa-

milis, cujus librum citat Palladius in *Hist. Lausiaca*, cap. 148, qui scripsit virginem quamdam signo crucis munitam ex prostibulo, quo fuerat adacta, illæsam evasisse. »

(79) In dissertatione historica in lib. *De scriptoribus ecclesiasticis* card. Bellarmini p. 45, tom. VII operum ejusdem Bellarmini edit. citatæ Veronæ an. 1728, in S. Hippolyto hæc habet: « De eodem S. Hippolyto agit... Cyrillus in Vita Euthymii magni archimandritæ, ubi antiquum et ipsis notum apostolis vocat, forte legendum *apostolicis viris*; qui enim fieri potest, ut ab anno Christi nimirum 98 floruerit usque ad tempora Alexandri Severi et annum circiter 230? »

(80) Eodem tom. II in notis ad locum citatum p. 640: « Sed quod appellatur hic ἀποστολικὸς γυμνάσιον, magna est hyperbole a Patre tertii sæcæ Christianæ sæculi. Nolim tamen corrigi cum Philippo Labbeo viro eximie eruditionis, ἀποστολικὸς, quia idem epithetum ei tribuitur in *Historia Lausiaca* Palladii, cap. 148. »

(81) Tom. III, pag. 239, in S. Hippolyte, docteur de l'Eglise, évêque et martyr. In quadam nota ait: « Ne faudrait-il point ἀποστολικὸς, c'est-à-dire papa? car il l'a été, ou évêque de Rome. »

(82) In *Chronographia* ab Adamo usque ad Diocletianum, edita a Jacobo Goar ord. Prædic. Venetiis an. 1729, anno a mundi conditu 5459, p. 251.

(83) *Adversariorum commentariorum* lib. XIII, cap. 20, p. 746 edit. Francofurti anni 1624, et lib. XLIII, cap. 8, p. 1940, ubi notat et exemplis ostendit episcopos etiam olim *apostoli* nomine fuisse donatos, præsertim apud S. Cyprianum epist. 65: « Meminisse autem diaconi debent, quoniam apostolos, id est episcopos et præpositos Dominus elegit. »

(84) In *Thesaurò ecclesiastico* e Patribus Græcis ordine alphabetico concinnato, verbo Ἀποστολικὸς, tom. I, p. 474, edit. Amstelodami an. 1728,

miliaris, cujus librum citat Palladius in *Hist. Lausiaca*, cap. 148, qui scripsit virginem quamdam signo crucis munitam ex prostibulo, quo fuerat adacta, illæsam evasisse. »

(80) Eodem tom. II in notis ad locum citatum p. 640: « Sed quod appellatur hic ἀποστολικὸς γυμνάσιον, magna est hyperbole a Patre tertii sæcæ Christianæ sæculi. Nolim tamen corrigi cum Philippo Labbeo viro eximie eruditionis, ἀποστολικὸς, quia idem epithetum ei tribuitur in *Historia Lausiaca* Palladii, cap. 148. »

(81) Tom. III, pag. 239, in S. Hippolyte, docteur de l'Eglise, évêque et martyr. In quadam nota ait: « Ne faudrait-il point ἀποστολικὸς, c'est-à-dire papa? car il l'a été, ou évêque de Rome. »

(82) In *Chronographia* ab Adamo usque ad Diocletianum, edita a Jacobo Goar ord. Prædic. Venetiis an. 1729, anno a mundi conditu 5459, p. 251.

(83) *Adversariorum commentariorum* lib. XIII, cap. 20, p. 746 edit. Francofurti anni 1624, et lib. XLIII, cap. 8, p. 1940, ubi notat et exemplis ostendit episcopos etiam olim *apostoli* nomine fuisse donatos, præsertim apud S. Cyprianum epist. 65: « Meminisse autem diaconi debent, quoniam apostolos, id est episcopos et præpositos Dominus elegit. »

(84) In *Thesaurò ecclesiastico* e Patribus Græcis ordine alphabetico concinnato, verbo Ἀποστολικὸς, tom. I, p. 474, edit. Amstelodami an. 1728,

Du Cange (85), Thomassinus (86) cæterique, qui de A apostolici titulo disputarunt; ideo apostoli nomen, quo Hippolytum ornavit Syncellus, alio plane sensu, quam Latinorum apostolicum interpretandum censent, nempe quod episcopalis dignitatis amplitudinem indicet; episcopos enim cum a Græcis, tum a Latinis Patribus (87) apostoli nomine non raro ornatos fuisse notum est ac pervulgatum. At his missis, ex ipsis Palladii verbis satis constat Hippolytum illum, quem ipse laudat, apostolorum temporibus hanc floruisse. Nam ea quæ ex ipso narrat, posteriora sapiunt tempora, et ad annum Christi 303 sunt referenda, in quo, ut discrete monet Ruinartius (88), nobilissima illa Christianarum virginum facinora contingere quæ narrat Eusebius (89), et ex eo Neepclus, qui forsau ex Palladio sanctissimæ virginis gesta descripsit, quæ ex Hippolyti libro se hausisse testatur. Cyrilli vero Hippolytus, cum de Pascha scripserit, a nostro diversus esse non potest; ejus de hac quæstione libellos memorat Eusebius (90) et S. Hieronymus (91), ejusque in Pascha Lucanæ fragmentum lectum fuit in concilio Lateranensi sub Martino primo (92). Quapropter apostolorum temporibus Hippolytum floruisse Cyrillo

vix credere possumus, ex eo quod de hac re quæstiones sub (93) Victore primum subortæ sunt, nec quidquam ab Hippolyto de iisdem scriptum scimus ante Alexandri imperatoris ætatem, utpote qui ab anno secundo illius imperii *Cyclus* suum *Paschalem* inchoaverit, quod in egregio ipsius monumento etiam nunc superest. Ætas itaque, qua vixit Hippolytus, recte designatur ab Eusebio (94), qui eum Alexandri temporibus floruisse non obscure significat. Quos vero præceptores habuerit, dissentiant etiam inter se docti viri. Photius (95) Irenæi discipulum Hippolytum prædicat. Baronius (96), Possevinus (97), Bullus (98), Clementis Alexandrini auditorem dicunt, sed nullo veterum suffragio; quare Photii verbis standum esse censemus. Si igitur Hippolytus Irenæi discipulus fuit, Novatianorum temporibus superfuisse potuit. Irenæus enim adhuc puer Smyrnis sanctum Polycarpum præceptorem habuit, quem anno 169 (99), vel, ut recentioribus magis arridet, 166 (1), martyrio coronatum novimus. Irenæum vero XIII tunc temporis ætatis annum egisse credit Renatus Massuetus (2), XIII vel XIV Tillemontius (3), XX vel XXV Dodwellus (4), cujus tamen sententia merito refellitur, utpote quæ

(85) In *Glossario ad scriptores mediæ et infimæ Latinitatis* t. I, p. 569, ed. Parisiis anni 1733, verbo *Apostolicus*, ubi observat, quod olim et nascente primum Ecclesia, universim episcopi omnes apostolici dicti fuerint, interdum adjuncta *episcopi*, *rivi*, aut alia voce, tanquam apostolorum successores; seu potius quod quisque in sua diocesi vires apostolicas ageret, hanc nominis appellationem erudite de more multis in medium allatis exemplis confirmat; præsertim epitaphio S. Trophimi Arebiensis episcopi, apud v. cl. Jacobum Sponium: «Trophimus hic colitur Arelati præsul accitus, Gallia quem primum sensit apostolicum.»

(86) Part. 1, lib. 1, cap. 4, pag. 41 edit. cit. Lucae anni 1728, ubi hoc argumentum pertractat, nempe: «Præsulibus quidem omnibus communia fuisse nomina *papæ*, *apostoli*, *præsulis apostolici*, *apostolicæ sedis episcopi*; sed ea tamen jam tum singulari quadam cum honoris prærogativa Romano pontifici attributa sunt.»

(87) Videndus hac de re Guilielmus Beveregius in adnotationibus in Canones apostolicos, can. 2, pag. 12, col. 2, tom. II edit. citatæ Oxoniæ anni 1672.

(88) Admonitione in Eusebii narrationem de persecutione Diocletiani. *Act. martyrum selecta*, pag. 267, cit. edit.

(89) *Historiar.* lib. viii, cap. 12, p. 391 et seqq., in quo refert nonnullas virgines Antiochiæ, ut castitatem servarent, sese in mari præcipitasse, aliasque sese in fluvium coniecisse, etc., quæ pariter res gestæ narrantur a Nicephoro Callisto lib. vii *Ecclesiast. histor.*, cap. 12, pag. 454.

(90) Lib. vi *Hist. eccl.*, cap. 22, pag. 286.

(91) Lib. *De viris illustribus*, cap. 61, t. II operum citat. editionis Vallarsii pag. 884.

(92) Anno 649 celebrato, quod exstat t. VI *Concilior.* edit. Labbei Lutetiæ Parisiorum ann. 1671. in actione, seu secretario 5, pag. 287, hæc de S. Hippolyti libro habentur: «Sancti Hippolyti episcopi et martyris de homilia Dominicæ Paschæ: «Totus erat in omnibus et ubique, adimplens vero omnia ad omnes aëros principatus nudus re spoliatus est, et ad parvum clamat transire calicem, ut

ostendat vere, quia et homo erat; reminiscens autem et propter quod missus, perficiat dispensationem, ad quam missus est; et clamat: *Pater, non mea voluntas; et: Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma.*»

(93) Adeundus Baronius ad annum 198, n. 1, tom. II, pag. 370 edit. citatæ.

(94) *Ecclesiasticæ Hist.* lib. vi, cap. 22, p. 286.

(95) Cod. cxxi, pag. 502, *μαθητῆς δὲ Εἰρηναίου ὁ Ἰππολύτος*, «discipulus Irenæi Hippolytus.»

(96) Ad ann. Christi 229, num. 4, pag. 480, tom. II cit. edit.: «Discipulum porro fuisse Clementis Alexandrini, ejusque persuasione Romanæ se contulisse alibi legimus.»

(97) *Apparat. sacr.* tom. I, pag. 763.

(98) *Defens. fidei Nicænæ*, sect. iii, cap. 8, § 4.

(99) Baronius ad dictum annum 169, num. 2. S. Polycarpi martyrium refert, tom. II *Annal.*, pag. 241.

(1) Ruinartius in *Act. martyrum* admonitione ad martyrium S. Polycarpi, pag. 26, hæc habet num. 6: «De Polycarpi passionis die et anno tam diverse inter se sentiunt omnes cum veteres tum recentiores historici, ut vix ea de re aliquid certi statui possit. . . Alii annum 169 assignant, alii vero, et quidem, ut mihi videtur, probabilius, 166; Henricus Valesius annum septimum M. Aurelii imperatoris. Quam sententiam probat non solum ex Eusebii *Chronico*, verum etiam ex Aristidis Polycarpo coequalis orationibus sacris 1 et 4, ex quibus nititur ostendere vir eruditus, Quadratum, sub quo Polycarpus passus est, eo anno Asiæ proconsulatum gessisse. Qui plura de his videre cupit, ipsum Valesium adeat in notis ad cap. 15, lib. iv Eusebianæ *Historiæ*; Usserium in notis ad Smyrnenis Ecclesiæ epistolam; Halloixium in cap. 12 *Vitæ S. Polycarpi*; Pearsonium dissert. 2, *De episcopis Romanis*, cap. 18; ac demum Joannem Bollandum ad diem xxvi Januarii, ubi de his difficultatibus fusius agit.»

(2) Dissert. de vita et scriptis S. Irenæi, pag. 77.

(3) Tom. III, pag. 79, artic. 2, de l'éducation de S. Irenée sous S. Polycarpe.

(4) Dissertat. 3 in Irenæum, § 6 et seqq.

a genuino S. Patris testimonio nimium absit (5). A sum creditur (11), *Bedwellus* (12) sub Maximino Irenæus martyrii palmam consecutus est anno Christi 205 (6), ideoque Hippolytus Novatianorum tempora attingere potuit, cum inter Polycarpi martyrium et Novatianos, qui anno Christi 251 (7) primum exorti sunt, 85 tantum anni interfuerint, qui communem duorum hominum ætatem non superant. Huic tamen conjecturæ non parum officiant eruditorum de Hippolyti martyrio dissidia. Supra laudata ipsius Acta, quorum verba suis Menologiis (8) Græci inseruerunt, illum sub Claudio in mare mersum narrant. Sed hæc ad pias fabulas sunt amandanda: nullam enim sub duobus Claudiis persecutionem in Christianos excitatam, nemo est qui nesciat; quamvis prior Judæos et Christianos Urbe expulerit (9), ac sub altero quidem martyres passi dicantur (10). Baronius illum sub Alexandro pas-

esse est. » Vide num. 1, pag. eadem 85.
 (13) Tom. III, pag. 242, in Saint Hippolyte: « Mais s'il a écrit à l'impératrice Sévère, femme de Philippe, comme nous verrons qu'il y a quelque lieu de le croire, il faudra nécessairement reculer son martyre jusqu'à la persécution de Déce, c'est-à-dire jusque vers l'ann. 250. »
 (14) Tom. II, pag. 319, num. 4: « Mais nous aimons mieux reculer son martyre jusqu'à la persécution de Déce, c'est-à-dire jusque vers 250. La raison en est que ce saint a réfuté l'hérésie des Noétiens, qui, selon le témoignage de saint Epiphane, ne commencèrent à paraître que sous le règne de Philippe, qui fut déclaré empereur en 244. »
 (15) *Bibliotheca*, cod. cxxi, pag. 302: « Legi libellum Hippolyti (qui Irenæi discipulus fuit) contra duas et triginta hæreses, auspicias a Dositheanis usque ad Noeti et Noetianorum hæreses; quas refert, Irenæo disserente, argumentis profligatas; horumque argumentorum summam colligentem se libellum hunc conscripsisse. »
 (16) *Adversus hæreses* lib. II, tom. I, pag. 479, edit. cit. Parisiensis anni 1622, hæresi 57: « Post hunc alius quidam hæreticus Noetus nomine prodiit, neque multis abhinc annis, sed ante hos fere centum ac triginta, in Asia oriundus, urbe Epheso. Qui alieno spiritu afflatus ea dicere ac docere ausus est, quæ nec prophetæ, nec apostoli, nec Ecclesia ab initio tenuit ac ne cogitavit quidem. »
 (17) *Dialog.* 3, Oper. tom. IV, pag. 455, Lutetie Parisiorum anni 1642. « Sancti Hippolyti episcopi et martyris ex epistola ad quamdam reginam. »
 (18) Videndus Guiliehnus Cave, qui in *scriptorum ecclesiasticorum Historia litteraria*, tom. I, pag. 104, hujusmodi laterculum refert, ubi inter alia S. Hippolyti opera recensetur etiam ΠΟΤΠΕΙΤΙΚΟC ΠΙΟC CEBHPEINAN. De hujusmodi opere agit idem Cave p. 105, ubi monet, « quod legendum censet Moynius πρὸς Σεβήραν Αύ., ad Severam Augustam, » et non improbabili sane conjectura.
 (19) Baronius ad ann. Christi 229, n. 10, p. 481, *Annal.* tom. II, reginam hujusmodi existimat fuisse Mammæam Alexandri matrem; Moynius vero *Var. sacr.* tom. II, pag. 1105, ut etiam Cave observavit, Severam fuisse sibi persuadet.
 (20) Animadversionibus de vita, morte et scriptis Hippolyti, quæ exstant tom. I *Thesauri monumentorum ecclesiasticorum et historicorum* Henrici Canisii, p. 8 edit. Amstelodami ann. 1725, ubi hæc scribit: « Omissa igitur Severa imperatrix, reginam quamdam, ad quam scripsit Hippolytus, fuisse Zenobiam Palmyrenorum dominatricem, eamque Judæam, quæ de Christo sæpius inquirebat, arbitramur. »

(5) S. Irenæus lib. III *Adversus hæreses*, cap. 3, pag. 205, edit. Oxonia: an. 1702, de se ipso hæc scribit: « Polycarpus autem non solum ab apostolis eductus, et conversatus cum multis ex eis qui Dominum nostrum viderunt, sed etiam ab apostolis in Asia, in ea, quæ est Smyrnis, Ecclesia constitutus episcopus, quem et nos vidimus in prima nostra ætate, ὃν καὶ ἡμεῖς ἐωράκαμεν ἐν τῇ πρώτῃ ἡμῶν ἡλικίᾳ. » Et in epist. ad Florinum, cujus fragmentum nobis servavit Eusebius lib. V *Hist. eccl.*, cap. 20, p. 238, testatur se illum vidisse apud Polycarpum, dum puer esset: Ἐίδον γὰρ σε παῖς ὢν, ἐν τῇ κατὰ Ἀσίαν παρὰ τῷ Πολυκάρπῳ. « Vidi enim te, cum puer essem, in inferiori Asia apud Polycarpum. » Oper. S. Irenæi cit. edit. p. 464, quæ quidem verba ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ et παῖς, difficillime juveni xx vel xxv annorum aptari possunt.

(6) Videndus Ruinartius *Act. martyrum* de S. Irenæo episcopo Lugdunensi et martyre, pag. 62, n. 5.

(7) Ita censet Pearsonius *Annal. Cyprianicis* ad ann. 251, § 2, pag. 21.

(8) In Menologio Græcorum jussu Basilii imperatoris Græce olim edito, et Latinitate donato opera et studio Annibalis tit. S. Clementis card. Albani, in part. II, p. 144, edit. Urbini ann. 1727, hæc de S. Hippolyto leguntur die xxix Januarii: « Sacer Hippolyti sacramentis cætus claruit Claudio imperatore, et Vicario præfecto. Cum autem Censorinus militum magister esset et imperatori chærus, Christum simul colebat et Christianos vindicabat. Quare accusatus, in carcerem detruitur: ubi prodigiis et signis, præcipue autem mortuo ad vitam revocato, milites omnes ad Christi fidem pertraxit; qui tyranni jussu decollati sunt, in quibus fuit beata Chryse, ejusque servus Sabinus. Id ubi rescivit Hippolytus papa, divino zelo incensus tyrannum adiit, et acerrime reprehendit; qui ira exardescens primum quidem acerbissime Hippolytum torqueri jussit, ejusque comites presbyteros, diaconos et episcopum; deinde alligatis ad manus pedesque gravissimis saxis, in profundum mare illos dejecit; atque hunc in modum vitam finierunt. »

(9) Adeundus Cuperus in notis ad Lactantium *De mort. persec.*, p. 126.

(10) Legendus Tillemontius, *Notes sur saint Denys, pape*, not. 3, tom. IV, pag. 672; not. 5, pag. 675 et pag. 677.

(11) Ad annum 229, n. 5, pag. 480, tom. II *Annal.*

(12) *Dissert. Cyprianicæ*, dissertatione 11, *De paucitate martyrum*, num. 49, pag. 85: « Hippolytum Portuensem regionis suburbicariæ episcopum Augusti xxii tradunt Martyrologia. Id si verum sit, vel superiori anno 253, vel hoc 256 contigerit, ne-

cesse est. » Vide num. 1, pag. eadem 85.
 (13) Tom. III, pag. 242, in Saint Hippolyte: « Mais s'il a écrit à l'impératrice Sévère, femme de Philippe, comme nous verrons qu'il y a quelque lieu de le croire, il faudra nécessairement reculer son martyre jusqu'à la persécution de Déce, c'est-à-dire jusque vers l'ann. 250. »
 (14) Tom. II, pag. 319, num. 4: « Mais nous aimons mieux reculer son martyre jusqu'à la persécution de Déce, c'est-à-dire jusque vers 250. La raison en est que ce saint a réfuté l'hérésie des Noétiens, qui, selon le témoignage de saint Epiphane, ne commencèrent à paraître que sous le règne de Philippe, qui fut déclaré empereur en 244. »
 (15) *Bibliotheca*, cod. cxxi, pag. 302: « Legi libellum Hippolyti (qui Irenæi discipulus fuit) contra duas et triginta hæreses, auspicias a Dositheanis usque ad Noeti et Noetianorum hæreses; quas refert, Irenæo disserente, argumentis profligatas; horumque argumentorum summam colligentem se libellum hunc conscripsisse. »
 (16) *Adversus hæreses* lib. II, tom. I, pag. 479, edit. cit. Parisiensis anni 1622, hæresi 57: « Post hunc alius quidam hæreticus Noetus nomine prodiit, neque multis abhinc annis, sed ante hos fere centum ac triginta, in Asia oriundus, urbe Epheso. Qui alieno spiritu afflatus ea dicere ac docere ausus est, quæ nec prophetæ, nec apostoli, nec Ecclesia ab initio tenuit ac ne cogitavit quidem. »
 (17) *Dialog.* 3, Oper. tom. IV, pag. 455, Lutetie Parisiorum anni 1642. « Sancti Hippolyti episcopi et martyris ex epistola ad quamdam reginam. »
 (18) Videndus Guiliehnus Cave, qui in *scriptorum ecclesiasticorum Historia litteraria*, tom. I, pag. 104, hujusmodi laterculum refert, ubi inter alia S. Hippolyti opera recensetur etiam ΠΟΤΠΕΙΤΙΚΟC ΠΙΟC CEBHPEINAN. De hujusmodi opere agit idem Cave p. 105, ubi monet, « quod legendum censet Moynius πρὸς Σεβήραν Αύ., ad Severam Augustam, » et non improbabili sane conjectura.
 (19) Baronius ad ann. Christi 229, n. 10, p. 481, *Annal.* tom. II, reginam hujusmodi existimat fuisse Mammæam Alexandri matrem; Moynius vero *Var. sacr.* tom. II, pag. 1105, ut etiam Cave observavit, Severam fuisse sibi persuadet.
 (20) Animadversionibus de vita, morte et scriptis Hippolyti, quæ exstant tom. I *Thesauri monumentorum ecclesiasticorum et historicorum* Henrici Canisii, p. 8 edit. Amstelodami ann. 1725, ubi hæc scribit: « Omissa igitur Severa imperatrix, reginam quamdam, ad quam scripsit Hippolytus, fuisse Zenobiam Palmyrenorum dominatricem, eamque Judæam, quæ de Christo sæpius inquirebat, arbitramur. »

nam, hæc epistola ab Hippolyto compellatam dictavit, nullo quidem teste, imo contra antiquissimi laterculi fidem, quem ipse in secernendis genuinis Hippolyti operibus, veluti tutissimam normam, perpetuo sequi velle testatur. Hippolytus itaque Novatianorum temporibus superesse potuit. Novatianus tamen fuisse non obscure indicaret S. Cornelius (21), in epistola ad Fabium Antiochenum, in qua tres episcopos Novatianum ordinasse narrat, quorum unum ejurato postmodum schismate ad communionem catholicam rediisse scribit, quemque Hippolytum nostrum fuisse, non levem fortasse quispiam suspicionem habere posset. Sed cum S. Cornelius episcopos illos *exigua et vilissima Italiae parte*, atque ex vilioribus oppidis Novatianorum molitione accitos dicat, eosque *homines plane rudes ac simplices* nominat, nullus ideo hujusmodi conjecturæ locus esse debet, cum hæc Hippolyto nostro neutiquam convenire possint. Hippolytus enim in nobilissimæ Italiae provincia notissimaque in urbe episcopatum obtinuit, eumque tanta doctrinæ ac sapientiæ laude floruisse egregia ipsius scripta testantur, ut Theodoretus (22) Hippolytum inter *spirituales* recensuerit *fontes*, ex quibus evangelicæ veritatis lux uberrime manavit. Demum si Novatianus unquam favisset Hippolytus, ac postea resipisset, episcopali statim ordine dejectus, laica tantum communionem exceptus fuisset, juxta rigidissimam illius ævi disciplinam, quam nobis ob oculos ponit S. Cornelius (23), qui in epistola eadem episcopum illum, qui Novatianum inunxit, *populi precibus* motus, *laica tantum communionem* donatum testatur, cui etiam assentitur S. Cyprianus (24), qui presbyteros lapsos ac postmodum resipiscentes laica tantum communionem suscepit. Severissima tamen hujus ævi disciplina nimium forsân rigorem sapere visa est Nicænis Patribus; etenim ipsam aliquantisper mitigare studuerunt edito canone (25), in quo episcopis ex Novatiana secta ad Ecclesiam redeuntibus, presbyterii vel chorepiscopa-

tus munus relictum fuit; *quapropter episcopum* illum, quem ad unitatem Ecclesiæ rediisse dicit S. Cornelius, ab Hippolyto nostro prorsus diversum fuisse firmandum est. De eo tamen, quisnam fuerit, non una est eruditorum sententia. Henricus Valesius (26) Trophimum fuisse conjecit. Valesio non subscribunt Tillemontius (27) et Petrus Goustantius (28), eo quia Trophimus ob idololatriæ crimen, non quod Novatianis adhæserit, ex episcopali gradu depulsus, laica tantum communionem susceptus fuit. Acta, quæ confessionis Novatiani titulum præferunt apud Photium (29), Marcellum et Alexandrum episcopos Aquileienses, et Agamemnonem Tiburtinum episcopum cum Novatiano ab ipsis ordinato *in una eademque ædicula ab ipsis constructa cohabitasse ferunt*. Tillemontius tamen merito horum Actorum fidem suspectam habet (30): primo, quia in una eademque urbe duos episcopos exstitisse repugnet rationi; secundo, quia S. Cornelius episcopos illos ex una eademque, eaque obscurissima, Italiae parte accitos dicit, quæ de Aquileiensi et Tiburtino episcopis tanto terrarum intervallo inter se dissitis ac notissimas Italiae sedes obtinentibus, nemo uspiam intelliget. De hac re consulendus est etiam vir eummus Joannes Bernardus de Rubeis (31) in *Monumentis Ecclesiæ Aquileiensi*, in quibus fictitios hos episcopos e sacris vetustissimæ illius Ecclesiæ diptychis merito delevit. Nec quidquam Frontonis prodesse possunt sententiæ hæc Nicephori (32) verba, quibus secundam ipse adjecit notam: « Quædam porro scripta ejus (nempe Hippolyti) cum reprehensione non careant, martyrio postea pro Christi nomine absoluto ignorantia ejus maculam detrivit atque detersit. » Etenim errores, quos in Hippolyti scriptis notat Photius, nihil cum Novatianorum somniis habent commune, sed veterum quorundam Patrum genium omnino sapiunt, quos similia quandoque dictitasse, eruditis omnibus notissimum est (33). Hujusmodi errores in libro *Contra hæreses* exstitisse scribit idem Photius (34), quem ad No-

niano data, Operum pag. 241 et seqq. sæpius citatæ editionis.

(25) Canon hujusmodi est 8 in tom. II *Conciliorum* pag. 35 edit. Venetæ anni 1728.

(26) In notis ad caput 43 lib. vi *Hist. eccl.* Eusebii, p. 312: « Illum ipsum, cujus mentio est in superius citata epist. 55 S. Cypriani his verbis: « Sic tamen admissus est Trophimus, ut laicus communicet, non quasi locum sacerdotis usurpet. »

(27) Tome III, Notes sur saint Corneille, note 6, *Que Trophime avait idolâtré*, p. 740.

(28) In notis ad superius citatam epist. 9 sancti Cornelii ad Fabium, pag. 149, not. a, et pag. 166, not. s.

(29) In *Bibliotheca*, cod. clxxxii, p. 414.

(30) Tome III, Notes sur saint Corneille, not. 10, sur les ordinateurs de Novatien, p. 742.

(31) Cap. 4, § 7, p. 44 et seqq. edit. Argentinæ anni 1740.

(32) *Historiæ ecclesiasticæ* lib. iv, c. 31, p. 550 citatæ editionis.

(33) Vide Bullium, *Defens. fidei Nicænæ*, sect. III, c. 8, § 4.

(34) In *Bibliotheca*, cod. cxxi, p. 502: « Refert

(21) In *Epist. Roman. pontif.* a Coustant, p. 147, cit. edit. Paris. 1721, quæ est in ordine epist. 9 Cornelii Papæ: « Duos sibi socios deplorate salutis elegit (Novatianus) quos in exiguum atque vilissimam Italiae partem destinaret, ut inde accitos episcopos tres, homines plane rudes ac simplices, fraudulenta quadam molitione deciperet. . . qui cum advenissent homines, ut jam diximus, simplicioris ingenii . . . hora decima temulentos, et crapula oppressos imaginaria quadam, et vana manuum impositione, episcopatum sibi tradere per vim coegit. . . Nec multo post unum ex illis episcopis ad Ecclesiam rediit, cum lamentis et fletibus peccatum suum confitens. »

(22) Vide dialogum 3, pag. 116, tom. IV, ubi ex « Ecclesiarum doctoribus, et orbis terrarum luminibus, » quod ipse dicit et scribit, se hausisse affirmat, inter quos certe Hippolytus noster recensendus est, cujus profert testimonia. Vide etiam pag. 154, loc. cit.

(23) Epist. 9 citata pag. 150: « Quem nos, cum universus populus præsens deprecatus esset, ad communionem laicam suscepimus. »

(24) Legenda tota epistola 55, S. Cypriani Auto-

tianos tantum productum testatur. Alia etiam ab ipso Hippolyto minus recte exposita animadvertit sæpius citatus auctor Photius, in interpretatione Danielis, et præcipue Antichristi adventum, quem S. episcopus quingentesimo post Christum anno venturum, et quamplurimos reges exterminaturum dicitavit; hunc ipsum etiam scopulum offenderunt S. Irenæus, Victorinus, Lactantius, alique ex antiquissimis Patribus, quos laudat Anselmus Tutteus (55), accuratissimus Operum S. Cyrilli Hierosolymitani editor. Cum igitur hanc, quam de illius scriptis sententiam fert Nicephorus, non aliunde ille, ut suspicamur, quam ex Photii *Bibliotheca*, depromperit; aperte colligimus nullam nobis a Nicephoro conjiendi rationem suppeditari, qua Hippolytum Novatianorum commenta unquam probasse credamus. Tandem si Hippolyti et Novatianorum tempora accurate parumper expendantur, nullus nostro quidem iudicio dubitandi locus supererit, quin sanctissimum Ecclesiæ Patrem ab omni Novatianæ hæresis suspicione tuto cum Ceillierio (36) vindicare possimus, qui præterea ab omni Novatianismi suspicione Hippolytum nostrum etiam eo potissimum vindicat argumento, quod, si ipse unquam Novatianis adhæsisset, id profecto non reticuisset schismatici; quinimo tantum virum sectæ suæ patronum Catholicis ostentassent.

XVII. Prudentium tres in unum Hippolytos constasse ostenditur.

Hactenus præcipuas magnorum virorum sententias, quibus Hippolytum a Prudentio laudatum, Portuensis vel Romanæ Ecclesiæ presbyterio ascribere, atque e sacro Portuensium episcoporum albo delere conati sunt, ni nostra nos fallit opinio, penitus concidisse vidimus, cum et temporum ratio, et sanctissima majorum nostrorum disciplina Hippolytum hunc presbyterum, nec in Romana nec in Por-

tuensi Ecclesia locum habere potuisse aperte demonstrent. Eodem etiam pacto rejiciendam esse diximus peculiarem illam Joannis Langi ac Frontonis Duçæi de Hippolyto conjecturam, qua disertissimum sanctissimumque Ecclesiæ Patrem in Novatianorum castris militasse dicunt; præter enim veterum omnium scriptorum de Hippolyti Novatianismo silentium, ipsius ætas cum Novatianorum temporibus laud conjungi potest. Neque ipsius doctrina quidquam cum schismaticorum somniis habuit commune. Quapropter cum Prudentius hymno suo Hippolytum presbyterum Novatianum laudet atque illi episcopi et presbyteri partes uno eodemque tempore perspicue tribuat; nemo non videret magnum Baronium laud iniquam de ipso sententiam tulisse, dum tres Hippolytos in unum hoc carmine ab eodem confusos animadvertit. Quamvis enim exquisitam pientissimi poetæ diligentiam veteres ac recentiores scriptores uno ore commendent, tamen cum hujusmodi nævis alia etiam ipsius carmina respersa esse constet, colligere juvat, ipsum, dum Hippolyti sui laudes recitavit, aliquid humani passum fuisse ac eodem, quo in alio ipsius hymno, confusionis vitio laborasse, in quo S. Cyprianum, celeberrimum illum ac notissimum Ecclesiæ Patrem (37), cum Cypriano Antiocheno confundit, quem magum fuisse perhibent Ado, Usuardus, Notkerus, cæterique, et cujus fidei confessio edita plerumque legitur ad calcem Operum S. Cypriani (38), atque ipsius Acta aliquibus abhinc annis vulgavit doctissimus monachus Edmundus Martene (39). S. Sixtus Romanus pontificem cruci affixum idem Prudentius dixit (40), quem luculentissimo S. Cypriani (41) testimonio, *gladio adversum* scimus. His igitur præmissis, nil mirum cupiam esse debet, quod maximus *Ecclesiasticæ historiæ* parens vetustissimo licet ac disertissimo scri-

ptem cum alia non omnino proba, tum Epistolam ad Hebræos non esse Pauli apostoli, etc.

(35) In notis ad Cateches. 15, p. 231, not. A.

(36) *Saint Hippolyte, évêque et martyr*, ch. 27, tom. II, p. 349, § 5: « Notre saint, au contraire, était né dans la Grèce, il était évêque, et ne prit jamais le parti des Novatiens; autrement ces schismatiques n'auraient pas manqué de s'en faire honneur et de se prévaloir de ce qu'un homme si célèbre par sa science et par sa vertu aurait embrassé leur parti. »

(37) Hymno 4, v. 17, pag. 124, edit. Antwerpæ anni 1664.

*Afra Carthago tua promet ossa,
Ore sacundo Cypriane doctor;
Corduba Acisclum dabit, et Zoellum
Tresque coronas.*

Utrum his verbis Prudentius duos illos Cyprianos confuderit, aliis judicandum relinquimus. Cyprianum Antiochenum magum fuisse certissimum est et doctorem nuncupatum, qui Justinam virginem in Agladii amorem magicis artibus excitare tentaverat. De ipsius conversione et martyrio videndus Ado die xxvi Septembris, et notæ Dominici Giorgi ad ipsam diem pag. 497, qui observat ab ipsomet Gregorio Nazianzeno commistum fuisse, oratione 48, Cyprianum Carthaginensem cum Cypriano Antio-

cheno, juxta Baronii sententiam. Adeundus Usuardus eadem die, et Solerius in notis tom. VII mensis Junii, p. 558, Notkerus eadem die apud Canisium *Thesaurum monumentorum ecclesiasticorum*, t. II, part. III, pag. 176; Wandelbertus, qui hæc de eo scripsit:

*Sexto martyr orat Cyprianus, virgo beata
Quem Justina Dei fecit cognoscere regnum,
Artibus insanis tandem furisique relictis.*

Apud Dacherii *Spicileg.* tom. II, p. 55, cit. edit. Paris. anni 1725.

(38) Pag. 54 edit. Oxonii.

(39) *Thesaurum novo anecdotorum*, tom. III, p. 1622, edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1717, legenda sunt ea quæ docte quidem in admonitione prævia ad eadem Acta eruditissimus monachus adnotavit, p. 1618, ubi multa de S. Cypriano illiusque fidei confessione habentur.

(40) Hym. 2, de S. Laurentio, v. 21, p. 99:

*Fore hæc sacerdos dixerat
Jam Xistus affixus cruci,
Laurentium flentem videns
Crucis sub ipso stipite.*

(41) Epist. 80, Successo fratri, pag. 553 cit. edit.: « Xistum autem in cœmeterio adversum scientis octavo Iduum Augustarum die. »

ptori confusionis notam inusserit, ac ipsius de hac re sententiam secuti sint non obscuri nominis viri Laurentius de la Barre (42), Caspar Sagittarius (43), Joannes Bollandus (44), Stephanus le Moyne (45), Stephanus Canmulhardus (46), Christophorus Cellarius (47), et demum Jacobus Basnagius (48), quorum singuli tres Hippolytus in unum a Prudentio confusos miro docent consensu. Et revera cum sancta Dei Ecclesia ex variis, quos colit Hippolytis, celebriores tres fastis suis descriptos habeat, militem nempe S. Laurentii socium, presbyterum Antiochenum, et episcopum nostrum, atque istos eximio etiam cultu apud omnes pleræque gentes donatos constet, haud difficile fuit Prudentio homini extero tres istos Hippolytos, ex vulgaribus Romanorum narrationibus, in unum conflare.

Hippolytum militem S. Laurentii socium in sancta Dei Ecclesia celeberrimum fuisse ex eo colligere jurat, quod ipsius non modo vetustissimi meminerint scriptores atque omnes, quotquot exstant martyrologi, verum etiam quia in vetustissimis Ecclesiæ liturgiis, precibus, aliisque monumentis, martyris hujusce sæpius occurrat memoria. Ex veteribus qui Hippolytum militem laudarunt, primi censendi sunt vetustissimi duo anonymi, quorum ambo S. Laurentii laudes prosecuti, Hippolytum ipsius primo casodem, mox et martyrii socium illaudatum dimittere noluerunt. Horum antiquior censendus est ille, cujus sermo in (49) prioribus S. Augustini editionibus tanti Patris nomen præ se ferebat, quem postmodum Bernardus Vindingius (50), theologus Augustinianus, ob styli diversitatem Augustini non esse censuit. Vindingii censuram secuti sunt doctissimi monachi congregationis S. Mauri, qui accuratissime S. Augustini Opera ediderunt, dum hunc sermonem in appendice ad tomum V locarunt (51). At nuper Joannes Pinius (52), eorundem monacho-

rum consilium improbare his verbis quodammodo visus est: « Qui postquam tot virorum eruditorum palato non desipuerat ac intactus tot sæculis permanerat, quia tamen non sapuit gustui unius solius censoris critici, in nova editione Operum istius S. Patris a monachis Benedictinis vulgata tom. V, in fine in appendice nunc primum collocatur. » Quisquis vero sit hujus sermonis auctor, incertum; antiquissimus sane est, ac antiquissimum de Hippolyto S. Laurentii socio ex eodem testimonium elicinus. In eo enim anonymus S. Laurentium sub custodia Hippolyti fuisse dicit, et Hippolytum ad fidem Christi mirabiliter convertisse, ac rursus Laurentium Christianum Hippolytum custodem suum fecisse asserit. Similia de Hippolyto nos docet anonymus alter, cujus homilia in laudem S. Laurentii, S. Fulgentii Ruspensis nomine insignitam, primus edidit Theophilus Raynaudus (53), qui eam deprompsit e ms. codice Nicolai Fabri. Hanc tamen S. Fulgentio indignam censuere accuratissimi editores anonymi, qui Parisiis anno 1684 ipsius Opera vulgarunt, eamque cum reliquis 79 a Theophilo ex eodem codice descriptis, in appendice primum retulerunt (54), eorumque de hac re consilium probarunt Guilielmus (55) Cave, Dupinius (56), Tillemontius (57) et Casimirus Oudinus (58). Quamvis vero hujusmodi homilia Fulgentio tribui non possit, ipsam tamen antiqui scriptoris fetum esse, non solum ex stylo dignosci potest, qui non mediocrem redolet antiquitatem; verum etiam ex præcipuis sacræ Scripturæ citatis locis apparet, quæ non ex vulgata S. Hieronymi, sed ex veteri alia quavis Bibliorum versione, excerpta sunt, quemadmodum ex diligenti ipsorum facta collatione cuique patebit. Sed his missis, ad Hippolytum militem revertamur, de quo hæc habet anonymus noster: « Imponitur et ipse (nempe S. Laurentius), in refrigeriosum

(42) *Hist. crit. vet. PP.* in notis ad *Martyrolog.* Adonis, pag. 551.

(43) *De cruciat. marty.*, cap. 12, pag. 141.

(44) Die xxx Januarii, tom. II Act. sanctorum ejusdem mensis, p. 1027, edit. Venetæ an. 1734. « Recitat eadem (nempe Prudentii dicta) ex Prudentio Baronius, tom. II, anno 255, num. 34, ubi recte animadvertit a Prudentio tres Hippolytos martyres in unum conflare, hunc presbyterum Antiochenum, militem Romanum qui xiii Augusti colitur, atque episcopum Portuensem qui xxii Augusti. »

(45) Prolegom. ad *Var. sacr.*, fol. 31.

(46) In notis ad Prudentium, pag. 279, num. 7.

(47) In notis ad hymnum Prudentii 11.

(48) Animadversion. de S. Hippolyto, § 3, apud Canisium *Thesaur. monumentor. ecclesiasticor. et histor.*, tom. I, pag. 4 cit. edit.: « Cum enim plures fuerint Hippolyti, facile fieri potuit ut omnia, quæ tribus aut quatuor ejusdem nominis viris conveniebant, in unum eundemque conjecerint scriptores ecclesiastici. »

(49) In tom. X editionis Opp. S. Augustini Lotanini.

(50) *Critic. Augustinian.*, pag. 228. Vide Operum S. Augustini tom. V, pag. 376, edit. Antwerpæ anni 1700.

(51) Eodem tom. V, pag. 376 edit. citatæ Antwer-

piæ, sermone 316, de S. Laurentio, ubi hæc leguntur: « Quo te (Laurenti) laudem præconio? qui in ipso prælio confessionis positus, cum adhuc sub custodia Hippolyti ageres, virtutem Domini semper ostendens, crucem Christi super cæcorum oculos faciebas, cæcos illuminabas, et Hippolytum ad fidem Christi mirabiliter convertebas. »

(52) In tom. III Act. r. sanctorum mensis Augusti, die xiii ejusdem mensis, de SS. Hippolyto et Concordia MM., pag. 6, § 10, edit. Venetæ anni 1752.

(53) Cum operibus S. Leonis et Maximi et Fulgentii, Lugduni an. 1653 et 1652, pag. 577.

(54) Sermon. 60, pag. 85.

(55) *Scriptor. ecclesiasticor. Hist. litterar.*, tom. I, pag. 494 edit. citatæ Oxonii.

(56) *Nouvelle Bibliothèque des auteurs ecclésiastiques*, tom. V, pag. 20 edit. Montén. anni 1691, ubi de S. Fulgentio ejusque operibus sermonem instituit.

(57) Tom. IV, pag. 59, ubi de S. Laurentio archidiacono loquitur: « Nous en avons aussi un qui porte le nom de S. Fulgence; mais on l'a mis dans l'appendice en la dernière édition de ses Œuvres comme n'étant pas de lui. »

(58) *Commentar. de scriptoribus ecclesiasticis*, tom. I, pag. 1574 et seqq. edit. Lipsiæ an. 1722, in dissertatione de ultima editione Operum sancti Fulgentii Ruspensis in Africa episcopi.

lectum craticulæ, et Hippolytum dimittit hæredem. » Et rursus : « Regulæ illæ craticulæ flammantis calami erant linguæ martyris testamentum scribentis, quibus ealaris et impio iudicanti minabatur gehenna, et Hippolyto sequenti scribebatur corona. » Duobus istis anonymis jungendus est Gregorius Turonensis (59), qui martyres Deciana, ut credidit, persecutione passos laudans, « Sixtum Romanæ Ecclesiæ episcopum, et Laurentium archidiaconum, et Hippolytum ob Dominici nominis confessionem per martyrium consummatos fuisse » scribit. Gregorium secuti sunt medii et infimi ævi ecclesiasticæ historiæ scriptores Ordericus Vitalis (60), chronographus Saxo (61), anonymus Reicherspergensis (62), auctor *Chronicæ S. Ægidii* (63), aliique non pauci, quorum testimonia hic recensere supervacaneum esse judicamus.

Ex antiquis Sacramentorum libris qui Hippolyti militis meminerunt, primo occurrit vetustissimum Missale Gothicum a magnis viris Josepho cardinali Thomasio (64) et Joanne Mabillonio (65) editum, in quo Hippolyti festum Idibus Augusti consignatur, atque in missæ immolatione hoc ipsius habetur elogium : « Vere dignum et justum est, omnipotens æternæ Deus, qui beatum Hippolytum tyrannicis adhuc obsequiis occupatum, subito fecisti Laurentii socium. Qui spiritali ardore succensus, dum unigenitum Filium tuum Dominum nostrum coram po-

testatibus veraciter confitetur, pœnis subicitur, vinculis illigatur, cardis configitur, equorum ferocitate disjungitur; et adepta palma martyrii, vita perpetua cum lucratore et magistro Laurentio coronatur (66), etc. » Missali Gothico jungenda est vetustissima Mozarabum liturgia, quæ quamvis propriam Hippolyti missam non habeat, tamen in immolatione missæ S. Laurentii, « Hippolytus S. Laurentium militari custodia asservasse assertitur, ac mox animi ferocitate deposita ad sequendum Christum mitior factus, tyranni jussu, primitus distentus, cardis ferreis laniatus, ac deinde ferociorum jumentorum pedibus alligatus per devia tractus dicitur. » Eadem de Hippolyto habentur in vetustissimo sacrarum precum libello, qui ad Mozarabicum

ritum summopere accedit, quem prælo commisit citatus eruditissimus vir Josephus Blanchinus. Antiquus itidem missæ Ordo, quem Ambrosii nomine donavit Pamelius (67), « Hippolytum ducem militum celebrat, quem beatum Laurentium suæ custodiæ mancipatum, non persecutum, sed secutum esse » prædicat, quemque etiam genuinus Ambrosianæ missæ canon, ut Laurentii socium agnoscit, in quo Hippolytus, Petro le Brunio (68) teste, post Laurentium ibidem statim commemoratur. Veteres quoque Præfationes per anni circulum, quas edidit Pamelius (69), Hippolytum atque ipsius socios celebrant, atque hunc a nostro diversum hæud esse veteres te-

(59) *Histor. Francorum*, lib. 1, num. 28, p. 22 et 23 edit. Theodorici Ruinartii Paris. 1699.

(60) Orderici Vitalis Uticensis monachi lib. II *Ecclesiasticæ histor.*, apud Andream Duchesium *Historiæ Normannorum scriptores antiqui*, pag. 439 edit. Lutetiæ Parisiorum anno 1619 : « Tunc (tempore papæ Sixti II) Laurentius archidiaconus et Hippolytus cum familia sua Abdon, et Sennes, sub regulis Persarum, aliique multi diversis suppliciis martyrizati sunt. »

(61) Apud Godefridum Guilielmum Leibnitium *Accessiones historicæ* ad an. 256, pag. 41 edit. Lipsiæ anni 1698 : « Decius, ut in Passionum libro reperitur, interfecto Sixto, et archidiacono Laurentio, et Ipolyto, sociisque ejus . . . rediens ad palatium triduo vexatus est, et in conspectu Triphonizæ uxoris suæ exhalavit. »

(62) Apud Ludewig *Scriptor. rer. Germanicar.*, tom. II, pag. 143.

(63) Apud Godefridum Guilielmum Leibnitium *Scriptorum Brunsvicensia illustrantium* tom. III, pag. 465 edit. Hannover. anno 1744 : « Anno Domini 269. Sixtus papa XXI ordinatus sedit menses decem. Passus est sub Decio et beato Hippolytus, et S. Laurentius, et multi alii martyres. »

(64) In tom. VI Operum, quæ ad mss. codic. recensuit, notisque auxit vir clarissimus Antonius Franciscus Vezzosi *C. R.* pag. 317, edit. Romæ 1754, ubi missa S. Hippolyti martyris exstat, in qua etiam sequentes orationes habentur : « Da nobis, omnipotens et misericors Deus, ut beati Yppolyti martyris tui veneranda solemnitas et devotionem nobis augeat et salutem, per Dominum, etc. » Collectio sequitur : « Præsta nobis, omnipotens et misericors Deus, ut beati Yppolyti martyris tui repetita solemnitas et liberationem nobis perfectam tribuat et salutem, etc., per Dominum, etc. » Collectio post nomina : « Deus tuorum gloria, martyri tuo

Yppolyto quæsumus, ut pro nobis supplicent... (eo in loco aliquid omisisse veterem scriptorem censet Mabillonius) omnia nobis prospera concede per Dominum, etc. » Collectio ad pacem : « Ut nobis tua, Domine, remedia dent salutem, beatus Yppolytus martyr, quæsumus, pro nobis supplicans copiosus audiat. Per Dominum, etc. »

(65) *Liturgia Gallicana*, pag. 278 edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1685.

(66) Vid. Thomassium loc. cit. et Mabillonium loc. cit.

(67) *Liturgia Latinorum*, tom. I, pag. 413 edit. Colonizæ Agrippinæ anni 1571, in festo S. Hippolyti tres orationes recensentur. Præfatio etiam existit tenoris, ut sequitur : « Æternæ Deus, nosque in hac solemnitate die beati martyris tui Hippolyti ad tui nominis gloriam exultare. Quia te verum ducem considerans, miles tuis esse maluit quam dux militum comprobari. Beatumque Laurentium suæ custodiæ mancipatum non persecutus est, sed secutus. Qui cum thesaurus Ecclesiæ discit, invenit thesaurum, non quem tyrannus eriperet, sed quem pietas possideret. Invenit thesaurum, unde veræ divitiæ peterent. Sprevit favorem tyranni, ut cum Regis perpetui gratia probaretur. Membris dividi non refugit, ne nexibus divelleretur æternis, qui solum vitæ dilexit auctorem. Quem una tecum, etc. »

(68) *Liturgia di tutte le Chiese*, tom. II, pag. 90 edit. Veronæ 1752 : « Communicantes et memoriam venerantes . . . et Thadæi, Sixti, Laurentii, Hippolyti, Vincentii, Cornelii, Cypriani, etc. »

(69) *Liturgicon Ecclesiæ Latinæ*, tom. II, p. 591 citatæ editionis Colonizæ Agrippinæ anni 1571 : « Æternæ Deus, et tuam clementiam votis supplicibus implorare, ut B. Hippolyti sociorumque ejus intercessio peccatorum nostrorum obtineat veniam, qui per tormenta passionis æternam pervenit ad gloriam. Per Christum, etc. »

stantur martyrologi, qui Hippolytum Laurentii socium cum Concordia nutrice, quam in vetustissimis litanis Anglicanis (70) invocatum fuisse constat, et cum decem et octo de familia sua passum narrant. In vetustissimo Mozarabum Breviario (71), immortalis viri Joannis cardinalis Ximenii jussu edito, longus habetur hymnus, in quo Hippolytus *dux belligeri agminis*, ac S. Laurentii custos, et in martyrio socius disertim vocatur. Hujusce hymni antiquitatem patentissime ostendit vetustissimus codex (72) serenissimæ Suecorum reginæ, ante nongentos annos extaratus, in quo eum descriptum reperimus. Sequiorum temporum liturgias, quibus varias Occidentis Ecclesias Hippolytum militem coluisse constat, recensent Cornelius Schultingus (73) ac Edmundus Martene (74), aliamque illis non visam invenimus in mss. codice (75) Vaticano, Alexandri III ævo, ut videtur, conscripto. Aliæ quoque habentur in antiquis variarum gentium missalibus cum editis tum mss. quorum multa asservantur in celeberrimis Urbis bibliothecis, Vaticana scilicet, Barberina, aliisque.

Hippolytum Laurentii socium in publicis Ecclesiarum supplicationibus, quas litanias dicimus, invocatum fuisse testantur vetustissimæ illæ litanie, quas Caroli Magni ævo obtinuisse scribit doctissimus illarum editor Joannes Mabillonius (76); in ipsis enim legitur: *S. Laurentius, S. Apollie.* Eodem etiam pacto Hippolytus S. Laurentio junctus conspicitur in vetustissimis aliis litanis, quas ex libro precum Caroli Calvi regis Francorum vulgavit Stephanus Baluzius (77). His quoque consonant veteres litanie Parisienses, Bobienses, Floriacenses et Tolosanæ a cl. viris Joanne Mabillonio (78), Ludovico Muratorio (79), Edmundo Martene (80) et Joanne Morino (81) editæ, in quarum postremis

Hippolytus noster his verbis invocatur: « S. Hippolyte miles et martyr Christi cum sociis tuis, ora pro nobis. » His jungendæ sunt veteres aliæ præcipuarum quarundam Ecclesiarum litanie, Bononienses nempe, quadringentorum annorum antiquitatem redolentes, quas in appendice ad secundam partem libri quarti absolutissimi operis *De servorum Dei beatificatione et beatorum canonizatione* vulgavit Benedictus XIV pontifex maximus (82). Has excipiunt Licienses (83), Salisburgenses (84), Olomucenses (85), Augustanæ (86), Bambergenses (87), Spirenses (88), Bisuntinæ (89), Lausanenses, Gebennenses, Moguntinæ (90), aliæque non paucæ, ex quibus Hippolytum Laurentii socium ac militem priscis temporibus ubique gentium invocatum fuisse patet.

Vetera quoque ecclesiasticæ antiquitatis, quæ supersunt, monumenta, Hippolytum Laurentii socium majores nostros coluisse demonstrant. Etenim in vetustissimis picturis, sexto Christi sæculo musivo opere elaboratis, quæ Romæ exstant in basilica S. Laurentii in agro Verano, ac Ravennæ in ecclesia S. Apollinaris novi, Hippolytus cum Laurentio depictus conspicitur (91). Hujusmodi tamen picturas et vetustate et pretio longe antecellunt vitrea quædam veterum Christianorum pocula, variis sanctorum imaginibus auro depictis ornata, quorum fragmenta, quæ ætatem tulerunt, Hippolyti effigie ac nomine cæлата, maximam illius venerationem apud majores nostros priscis illis temporibus jam increbuisse significant. Horum primum in cœmeterio Priscillæ superiori sæculo repertum edidit Aringhius (92), et sanctos Christi martyres *Petrum, Paulum, Sixtum, Laurentium, Cyprianum, Epolytum* in orbem pictos exhibet. Alterum in cœmeterio Callisti inventum vulgavit Boldetus (93), atque in

(70) Apud Mabillonium, *Vetera Analecta*, p. 168. edit. Paris. 1723, in quibus inter sanctas virgines etiam S. Concordia invocatur: « S. Mathitia, S. Perpetua, S. Concordia, S. Juditha, S. Sinclita, S. Sofronia, etc. »

(71) Fol. 279.

(72) Num. 1595.

(73) *Biblioth. eccles.*, tom. II, part. II, pag. 206.

(74) *De antiquis monachorum ritibus*, lib. IV, cap. I, pag. 506. Tom. IV *De antiquis Ecclesiarum ritibus* edit. Antwerpæ anni 1738, et eodem lib. IV, cap. 7, pag. 575, et alibi. Vide in notis nostris inferius hac eadem pagina notam 80.

(75) Num. 7018, fol. 150.

(76) *Vetera Analecta*, pag. 170 cit. edit.

(77) *Capitularia regum Francorum*, tom. II, pag. 1486 edit. Paris. anno 1677, in appendice Actorum veterum num. 95: « Sancte Sixte, ora, etc. Sancte Laurenti, sancte Yppolyte, etc. »

(78) *De re diplomatica*, lib. V, tab. 12, pag. 367 edit. Lutetiæ Parisiorum anno 1709: « Sancte Clemens, sancte Dionysi, sancte Rustice, sancte Eleutheri, sancte Yppolyte, sancte Saturnine. »

(79) *Antiquitat. Italiæ mediæ ævi*, tom. IV, pag. 846 edit. Mediolani anno 1741: « Sancte Laurenti, sancte Yppolyte. »

(80) *De antiquis Ecclesiarum ritibus*, tom. I, lib. I, cap. 7, art. 4, p. 859 edit. Antwerpæ anni 1736, et tom. III, p. 664, et pag. 521. Ubi etiam exstant

litanie vefsibus elegiacis compositæ ex pervetusto codice pontificali, seu ordine Romano Wertenensis cœnobii in diœcesi Monasteriensi, in quibus

Yppolytus, Vitus, Laurentius, atque Modestus, Chrysogonusque pius, nos miserando juvent.

(81) *Antiq. pœnitential.*, pag. 65.

(82) In appendice 12, tom. VII, edit. Operum Benedicti PP. XIV, Romæ 1749, pag. 581, exstant hujusmodi litanie ex archivo capituli metropolitane Bononiensis, in quibus: . . . « Sancte Floriane, ora, etc.; sancte Ypolite. »

(83) Breviarium Licen. anni 1520, fol. 74.

(84) Breviarium Salisburgense an. 1509, fol. 65.

(85) Breviarium Olomucense an. 1499, fol. 54.

(86) Breviarium Augustanum anni incerti.

(87) Breviarium Bambergense an. 1501, fol. 32.

(88) Breviarium Spirense anni 1478.

(89) Breviarium Bisuntinum anni 1501.

(90) Breviarium Lausan. anni incerti; Gebenen. an. 1536, fol. 57; Moguntinum anni 1570.

(91) Videndus Ciampinus *Veter. monument.*, tom. II, pag. 94 et seq. edit. Romæ anni 1699, ubi de his ecclesiis et de figuris hujusmodi agitur.

(92) Tom. II, *Roma subterranea*, lib. IV, cap. 37, pag. 125 edit. Lutetiæ Parisior. anni 1659.

(93) *Osservazioni sopra i cimiteri di santi martiri ed antichi cristiani di Roma*, lib. I, cap. 39, p. 124 edit. Romæ anni 1720.

ejus fundo egregii martyres, *Vincentius*, *Agnes*, *Polus*, penicillo expressi visuntur. Tertium ex museo Victorio depromptum nobis humanissime communicavit eruditissimus eques Franciscus Victorius, de re litteraria optime meritis; in hujus poculi fragmento *Ippolytus Timoteus* cum beatissimo apostolorum principe auro cælati supersunt; huic Hippolyto ecclesiam in agro Verano prope S. Laurentii basilicam in Urbe dicatam fuisse, testis est anonymus auctor *Descriptionis regionum Urbis a Mabillonio* (94) editus, qui via Tiburtina usque ad Sanctum Vitum « in sinistra ecclesiam S. Hippolyti, in dextera ecclesiam S. Laurentii » recenset. Hanc Willelmus Malmesburiensis (95), ævo etiam suo superfuisse luculentissimis hisce testatur verbis: « Et ibi non longe (nempe a basilica S. Laurentii), basilica S. Hippolyti, ubi ipse cum familia sua pausat, id est decem et octo, et ibi requiescunt beata Tryphonia uxor Decii, et filia ejus Cyrilla, et Concordia nutrix ejus. » Ex hac basilica S. Gregorius M. oleum S. Hippolyti desumpsit, ac ad Theodelindam reginam misit, ut patet ex *Indice oleorum SS. martyrum*, qui Romæ quiescebant, quem primum edidit Mabillonius (96), ac deinceps egregia disquisitione illustratum recudit v. cl. Ludovicus Antonius Muratorius (97), in quo olea S. Sixti, S. Laurentii, S. Hippolyti perspicue recensentur. Hu-

jusce ecclesie longa vetustate jam collapsæ vestigia in hortis monasterii S. Laurentii ævo suo superfuisse narrat Joannes Severanus (98). Aliam S. Hippolyti in Urbe ecclesiam memorat Nicolaus Signorilius (99) S. P. Q. R. scriba in lib. mss. *De antiquitate et mirabilibus Urbis*, quem Martino V pontifici max. inscripsit; eamque in regione Trivii sitam fuisse testantur Octavius Pancirollus (1) et Floravantes Martinellus (2), qui aliam etiam ædiculam Hippolyti nomine Deo dicatam Romæ ad radices Quirinalis exstitisse affirmat. Verum non modo Urbem gentium dominam hujusmodi ecclesiis Hippolyti nomine insignitis dicatam fuisse constat, sed universam fere Italiam, Galliam, Germaniamque illius memoriam exstructis templis egregie coluisse, nemini latet. Monasterii S. Hippolyti in agro Firmano meminit *Chronicon Farfense* (3); Faventinum S. Hippolyti monasterium, quondam Cisterciensium, nunc Camaldulensium, laudavit Ambrosius Camaldulensis (4), de quo consulendus est Ferdinandus Ughellius (5). Ecclesie S. Hippolyti in diocesi Verulana mentio habetur in diplomate Alexandri III pro monasterio Casæmarii apud Gasparum Jongelinum (6) et Philippum Rondinium. Gallie et Germanie ecclesias Hippolyti nomine Deo dicatas, et monasteria ipsius nomine dicta, memorant Joannes Mabillonius (7), Christopho-

(94) *Vetera Analecta*, pag. 365 citatæ edit.

(95) Lib. iv *De gestis regum Anglorum*, c. 2, p. 435 edit. Francofurti anno 1601.

(96) De cultu sanctorum ignotorum, in appendice ad *vetera Analecta*, p. 571 cit. edit. 1725.

(97) In *Anecd.* quæ ex Ambrosianæ bibliothecæ codicibus eruit, notis ac disquisitionibus auxit, tom. II, p. 191 edit. Mediolani 1697. Vide ea quæ de hujusmodi indice sanctorum martyrum, quorum corpora S. Gregorii M. temporibus Romæ quiescebant, erudite idem præclarissimus vir adnotavit in disquisitione ad P. Conradum Janningum, pag. 193 et seqq.

(98) *Memorie sacre delle sette Chiese di Roma*, tom. I, p. 643 edit. Romæ 1630, ubi agit de S. Hippolyti Ecclesia his verbis: « Questa chiesa fu fatta sopr' al cimiterio dell' istesso santo detto di sopra, e di essa se ne vedono ancora i vestigi in una vigna del monastero vicino alla detta basilica di S. Lorenzo. »

(99) Codic. Vatic. num. 3536, fol. 51.

(1) *Tesori nascosti*, pag. 365 edit. Romæ 1625, ubi agitur de regione Trivii, et de ecclesia S. Marcelli: « Ci era ancora presso di Trevi una chiesa de' SS. Hippolyto e Cassiano, ora casa, che a beneficio di questo monastero si appigiona. »

(2) *Roma ex ethnica sacra*, cap. 12, p. 151 edit. Romæ 1653. « SS. Cas. et Hippolyti ecclesia in regione Trivii prope SS. Vincentium et Anastasium erat juris S. Marcelli. » Pancirollus, « Ecclesia in regione Trivii, » et pag. 361: « S. Hippolyti sub Quirinali erat parva et deserta ecclesia anno 1587, ascendendo ad Sanctum Saturnium prope Maronitarum collegium. »

(3) Apud Muratorium *Scriptor. rer. Italic.*, tom. II, part. II, pag. 345 edit. Mediolani anno 1726: « Quo facta (Guandelbertus) hujus curam regimini reliquit, et in Firmana civitate monasterium S. Hippolyti a fratribus accepit: » Firmanium monasterium S.

C Hippolyti commemorat etiam Mabillonius *Annal. Benedictin.*, lib. xxiii, pag. 181 edit. Lucæ anno 1739. Guandelbertus secessit in Firmanium S. Hippolyti monasterium.

(4) Epist. 45 ad Paschasium abbatem Burgensem, qua ostendit Castellano episcopo jura monasterii occupanti esse obsistendum. « Habeo, inquit, ad manus hominem aptissimum ad ista negotia, si ætas non obsistat, quem fraternitati tuæ arbitror fortassis non ignotum, Ugolium scilicet Faventinum dudum abbatem S. Hippolyti, qui miro affectu cupit obsequi nobis. » Apud Edmundum Martene *Veter. script. et monumentorum historico., dogmaticor., moralium amplissima Collectio*, tom. III, pag. 451 edit. Parisiens. anni 1724, ubi in præfatione multa de eodem Ambrosio, ejusque origine, vita, studiis et præclare gestis erudite asseruntur, pag. I ad pag. X.

(5) *Ital. sacr.*, tom. II, pag. 515 edit. primæ.

(6) *Notitia abbat. ord. Cisterciens.*, lib. viii, pag. 52. Philippus vero Rondinius in *Brevi hist. monasterii S. Maris et SS. Joannis et Pauli de Casæmaris*, pag. 25 edit. Romæ anni 1707, per extensum etiam refert illud diploma, in quo exprimitur: *Ecclesia S. Hippolyti*.

(7) *Annal. Benedictin.*, lib. xxii, § 9, tom. II, p. 420 edit. Lucæ 1739, ubi agit de origine monasteriorum Tegerusensis, Ilmensis et Hippolyti: « Patraia, ut præmisimus, de barbaris victoria, reliquias sacras in præmium referunt sanctorum martyrum Quirini, Arsacii et Hippolyti. Quirini reliquie Tegerusensi monasterio concessæ, Arsacii Ilmensi, Hippolyti tertio monasterio, quod ambo fratres (Adalbertus et Otkarius) in diocesi Pataviensi construxerant, S. Hippolyti nomine deinceps insignitum. » Vide etiam pag. 138, 167, 213, 225, et tom. IV, p. 486, ubi legere est: « Ad hæc Radulphus Cenomannensis vicecomes ecclesiam Sancti Hippolyti prope castrum Bellimontis ad fluvium Sertam apud Vivonium eidem abbatie cessit. »

rus Gewoldus (8), Petrus Lambecius (9), alique. A

Hippolyti corpus a Fulrado abbate Roma primum sub Pippino in Alsatiam, hinc in Parisiense S. Dionysii monasterium sub Ludovico Pio translatum docent doctissimi viri Mabillonius (10) et Michael Félibien (11). Harum translationum Acta edidit Henricus Meibomius (12), quorum fidem secuti Colbertini (13) et Parisiensis (14) Breviarii auctores in lectionibus S. Hippolyti, quem Idibus Augusti sancta veneratur Ecclesia, ipsius corpus nunc in præfato S. Dionysii monasterio quiescere tradiderunt; quamvis alii auctores ex recentioribus Gallianarum Ecclesiarum Breviariis de hoc Hippolyto mire inter se dissentiant, ac ipsimet doctissimi monachi id palam firmare non audeant. Verum cum Hippolyti corpus Gregorii M. ævo Romæ exstitisse vetustissimus *oleorum sanctorum* testetur *Indiculus*, et Willelmi Malmesburiensis ætate, quingentis nempe post Fulradum annis, Romæ in ipsius ecclesia adhuc quiesceret, atque xvi inæunte sæculo in Verana Sancti Laurentii basilica, Aringhio (15) teste, inventum fuerit; opinamur Hippolytum illum, cujus corpus octavo desinente sæculo in Alsatiam a Fulrado translatum novimus, ab Hippolyto milite Laurentii socio omnino diversum fuisse. Nec dissentiant vetustissima illa translationis Acta, quæ hæcenus laudavimus; in iisdem enim nulla de Hippolyto Laurentii socio mentio habetur, sed tantum *Viti, Hippolyti et Alexandri* martyrum exuviae memorantur, quas ex Urbe in Gallias attulit Fulradus. His addendum est diploma, seu præceptum Caroli Calvi, apud Mabillonium (16), pro confirmatione partitionis monachorum S. Dionysii anno Christi 862 editum, in quo SS. corpora, quæ in

præfato monasterio quiescebant, recensens, nudum Hippolyti nomen recitat. « In festivitibus, inquit, sanctorum, quorum corpora in hoc loco sunt humata, hoc est, Dionysii, S. Hippolyti, S. Innocentii et S. Cacuphatis, » etc. Id demum confirmat ipsemet Fulradus abbas, qui sacra Hippolyti ipsius Lipsana ex Urbe in Gallias advexit: etenim in illius Testamento, quod vulgavit Mabillonius (17), hunc Hippolytum memorans, cujus cellam, in qua ejus corpus condiderat, monasterio San-Dionysiano reliquit, nudum ipsius nomen habet. « Similiter, inquit, et alia cella, quæ dicitur Audaldo-Villare, ubi S. Hippolytus requiescit. » Patet itaque ex hujusmodi monumentis horum martyrum corpora e celeberrimis quidem Urbis cæmeteriis fuisse eruta; Hippolyti vero istius reliquias cum Hippolyto Laurentii socio nil commune habuisse. Quod sæpe cuipiam facillime persuaderi posse censemus, eo potissimum rationis momento, quod Parisienses monachi Hippolyti sui, ut scholæ loquuntur, identitatem plane ac distincte probare nunquam poterant; cum in iisdem sacræ Urbis arenariis alios Hippolytos, præter militem atque illum a Fulrado in Gallias advectum, quævisse constat. Hippolytum martyrem civem Romanum cum sociis suis via Appia sepultum fuisse tradunt ejus Acta, quæ ex vetustissimo codice vulgavit Baronius (18). S. Zacharias pontifex Adalberto, et Ogario, seu Ottacaro, ex regio Bavaricæ principum sanguine ortis, S. Hippolyti cujusdam exuvias largitus est, quas pientissimi illi principes in nobilissimo exstructo monasterio in illa Austriæ parte, quæ Noricum Ripense dicta fuit, honorificentissime condiderunt, prout accuratissime narrant Petrus Lambecius (19) et Jo. Mabillonius (20). Hippolytum

(8) Videndus Wiguleius Hundius in *Metropoli Salisburgensi*, tom. I, p. 255 edit. Ratisbonæ 1719, cum notis Christophori Gewoldi, ubi in diplomate Friderici secundi regis anni 1215, Nonis Aprilis, inter alia legitur: « Ecclesia et advocatia S. Yppolyti, » et in alio Petri Ecclesie Pataviensis episcopi, pag. 260, tomo eodem I, leguntur tria loca: scilicet in *sancio Yppolyto, Maurano et Tezennaur*.

(9) *Commentar. biblioth. Cæsar.*, lib. II, p. 632 edit. Vindobonens. anni 1769, opera et studio eruditissimi viri Francisci Adami Kollarii adornata, ubi notat exstare in eadem bibliotheca præpositi et fratrum monasterii S. Hippolyti ord. S. Augustini epistolam ad papam contra fratres Minores de Observantia ob conventum in oppido S. Hippolyti contra illorum voluntatem erectum. De loco Sancti Hippolyti et ipsius origine, vide ea quæ in itinera Leopoldi imperatoris audeundæ hæreditatis Tiroliensis causa anno 1665, a die x Septembris usque ad diem xv Novembris peracto, apud ipsum Lambecium eodem lib. II, cap. 8, pag. 287 et 288 scribuntur.

(10) Lib. xxiii *Annal. Benedictin.*, tom. II, p. 167 cit. edit. Legendum ipsius Fulradi abbatis testamentum apud ipsum Mabillonium lib. xxiv *Annal. Benedictin.*, tom. II, pag. 223, et in quo S. Dionysio inter alia tradit cellam dictam Audaldovillare, ubi S. Hippolytus requiescebat.

(11) *Hist. de l'abbaye royale de Saint-Denis*, p. 53, 64, 89.

(12) *Rerum Germanic.* tom. I, pag. 764 edit. Amstelodami 1688, ubi agit de translatione S. Viti et institutione Novæ Corbeicæ.

(13) Die xiii Augusti.

(14) Pars æstiva, pag. 441 edit. an. 1714.

(15) *Roma subterranea*, tom. II, lib. IV, c. 17, p. 54, § 9 cit. edit., ubi inventio sanctorum corporum ab Alexandro cardinali Farnesio Ecclesie S. Laurentii commendatario habita luculentissime describitur.

(16) *De re diplomat.*, I. IV, n. 96, p. 536 edit. cit. Lutetiæ Paris. an. 1709.

(17) Hujusmodi testamentum an. 777 conditum est, et integrum refertur a Mabillonio *Annal. Bened.*, lib. xxiv, pag. 223 cit. edit.

(18) Ad an. 259, § 8, tom. III, pag. 69 cit. edit. Vid. etiam in notis ad Martyr. Romanum II Decemb., pag. 505 edit. Rosweidi.

(19) *Comment. de Bibl. Cæs.*, I. II, p. 288 cit. edit., ubi observat Kollarium veritatem hujus rei nisi diplomatibus privilegiorum, quæ monasterio Tegernsensi ab Ottone II an. 979, ab imp. Henr. VI an. 1195, et ab imp. Friderico II an. 1230 concessa sunt, et integra exstant in Wigulei Hundii *Metropoli Salisburgensi* a pag. 307 usque ad 312. Vid. etiam Wolfgang. Lazium *De migrat. gent.*, lib. VII, pag. 300.

(20) *Annal. Bened.*, lib. xxii, pag. 120 cit. edit. ad an. 746, ubi totam rei seriem et foundationem legimus.

quoque martyrem anno 1650 Cameraci ex urbe translatum testatur Jo. Bollandus (21), aliorumque Hippolytorum nomina vetusta nobis suppeditant monumenta Romæ cum eorum cineribus inventa, atque ab Aringhio (22), Boldetto (23) et Vignolio (24) edita, quæque hic denuo lectorum oculis subjicere operæ pretium esse duximus :

REFRIGERI. TIBI DOMNUS
IPOLITUS SID.
YPOLITUS ANIMA DULCIS IN PACE

D. M.
YPOLITUS Q. V. ANN.
XIII. M. VIII.
D. P. V. KAL. SEC.

Hippolytæ etiam Christianæ mulieris epitaphium vulgavit Aringhius.

HIPPOLYTE. HIC. POSITA. EST.

Q. V. A. LIII. ET DIES V.

Veterem quoque SS. Hippolyti et Justinii inscriptionem, una cum sacris eorum exuviis Septempedæ in Piceno, in ecclesia non ignobilis olim monasterii S. Laurentii de Doliolo inventam, nobis humanissime communicavit eruditus Octavianus Gentilius Patricius Septempedanus, qui eam ex plumbeo autographo diligentissime exprimendam curavit, eamque hic lectorum oculis subjicimus.

HIC REQ
VIESC
VNT CO
RPORA S
CŌRVM I
POLYTI E
T IVSTINI
I.

Ex his tot tantisque veterum scriptorum testimoniis ac remotissimæ antiquitatis monumentis, Hippolytum militem Laurentii socium exstitisse, sacraque ipsius pignora in Urbe asservari plane ac distincte nos probasse confidimus. Verum pauca quædam adhuc discutienda supersunt, ut omnes dubitandi rationes radicitus convellamus, ne forte morosus quispiam exurgat criticus, qui neglectis tot argumentis, quibus lectorem ferme oneravimus, veterum quorundam Patrum de Hippolyto silentium gravi

supercilio nobis objiciat. Fatemur equidem celeberrimos Ecclesiæ Patres, Ambrosium (25) nempe, Augustinum (26), Prudentium (27), Petrum Chrysologum (28), Leonem (29), Maximum Taurinensem (30), qui Laurentium martyrem eximiis ornarunt encomiis, ac gloriosum illius certamen graphice descripserunt, nullam de Hippolyto milite illius socio mentionem fecisse. Hujusmodi tamen silentium, cum solam mere negantis argumenti vim obtineat, venerandis illis sacræ vetustatis monumentis, quæ hactenus recensuimus, nemo prudens anteponendum censebit. Et sane si tanta huic argumendo inesset auctoritas, ut posthabitis tot egregiis veterum testimoniis, sola ipsius virtute Hippolytus Laurentii socius e sacro martyrum albo delendus esset, profecto et S. Laurentium illius magistrum in idem fere discrimen adduceremus. Etenim S. Cyprianus (31), qui, ut omnes norunt, beatissimi pontificis Xisti martyrium descripsit, ipsum cum solo *Quarto* in cæmeterio animadversum scribit, nec Laurentium, Hippolytum, aliosque martyres nominat, quos sanctissimum pontificem in martyrii certamine subsecutos novimus. Verum in tanta criticorum turba, quos nostra ac superior tulit ætas, neminem reperimus qui levissimo hoc argumenti genere de celeberrimo Christi martyre dubitare ausus sit, præter Jo. Tellum (32), qui cæco quodam furore abreptus ea, quæ de S. Laurentii ac Hippolyti martyrio narratur, in dubium vocare haud est veritus, quasi ipsa *auctorem aliquem Martyrologiis vulgatis fide digniorem desiderent*. Eadem etiam, ac Tellum, insania Henricum Dodwellum (33) flagrasse suspicamus; dum enim martyres sub Valeriano passos numerat, *Xistum* nominat, ac Laurentium omnino reticet. At Tellum meras nugas egisse nemo ibi inficias. Quis enim celeberrimi martyris res gestas solo Adonis aliorumque martyrologorum testimonio niti autumabit? Nonne egregia illa Patrum, quæ superius laudavimus, testimonia, illustrem Christi heroem ab insanis Telli commentis vindicabunt? Vetustissima quoque omnium gentium Martyrologia, quæ Adonem longo sæculorum intervallo præcesserunt, nonne Oxoniensem criticum præcipitis

(21) Act. SS. die XII Febr., tom. II mensis Febr., pag. 582 edit. Venetæ an. 1755.

(22) Apud Ariugh. *Rom. subterr.*, tom. II, l. IV, c. 18, p. 60.

(23) Apud Boldetti *Osservazioni sopra i cimiteri de B. martiri*, lib. II, c. 18, p. 554 edit. cit.

(24) Apud Vignol., *Inscript. select.*, pag. 529.

(25) Lib. I *De officiis ministrorum*, c. 41, § 214, p. 54, tom. II Oper. edit. Paris. an. 1690, et lib. II, p. 103, c. 28.

(26) Serm. 302 et seqq., pag. 855, tom. V Oper. edit. cit. Antwerpens.

(27) *Περὶ στεγάρων*, hym. 2, p. 99 edit. Antwerp. cit.

(28) Serm. 135, p. 198 edit. Venet. an. 1750.

(29) Serm. 85, p. 537, tom. I Oper. edit. Venet. 1755, curantibus Petro et Hieronymo fratribus Baleriis, juxta Quesnelli edit. serm. 85.

(30) Homil. de sanctis, tom. II, III, pag. 231 et seqq. edit. Raynaudi, quæ pariter sunt descriptæ in libro cui titulus : *Memorie della vita, del martirio, de' miracoli, del culto, etc.*, di S. Lorenzo martire cittadino Romano, p. 70 et seqq. edit. Rom. an. 1756.

(31) Ep. 80 Successo fratri, p. 533 edit. Amsterdam. cit.

(32) In nct. ad eandem Ep. p. 533, ubi hæc scribit num. 5 : « Quæ de Felici Agasseto, Donatiano, Faustino, Quatrato, Laurentio, Epolito, Afra, et militibus 165 addi solent, auctorem aliquem Martyrologiis vulgatis fide digniorem desiderant. »

(33) Dissert. Cyprianicæ, diss. 11, *De paucitate martyrum*, § 60, ad calcem Oper. S. Cypriani, p. 87 cit. edit.

in hac re iudicii reum traducunt? Antiquissima in super Christianæ pietatis monumenta, quæ summo SS. literarum bono ediderunt Aringhius (34), Ciampinus (35), et demum Philippus Bonarotius (36), in eximio libro *Observationum* in fragmenta vitreorum vasculorum ex sacræ urbis arenariis erota, Tellum iniquam de SS. Laurentii martyrio sententiam tulisse demonstrant. Idque tandem egregie confirmant præclarissimæ annularis gemmæ ectypam, ac plumbea lamella, quæ inter præcipua musei Victorii cimelia asservantur, in quibus ferale illud invictissimi martyris certamen affabre cælatum conspicimus (37). Quod vero ad Adonem attinet, vitiata S. Laurentii Acta illi fucum fecisse, res nova haud est. Id enim in densissimis illis XI sæculi tenebris Herigerio (38) abbati jam subulit, qui in luculentissima illa epistola ad Hugonem monachum Floriacensem conscripta, vulgatam S. Laurentii historiam mendis quibusdam ac nævis conspersam fuisse est suspicatus. Hunc postmodum, ut opinamur, secuti sunt posteriorum temporum scriptores, Otto Frisingensis (39), abbas Urspergensis (40), Marianus Scotus (41), chronographus Saxo (42), Albericus Trium Fontium (43), anonymus Turonensis (44), aliique. Nostra vero ac Patrum memoria *Historiæ eccl.* parens Baronius (45) hujusmodi Acta, « nonnihil corrupta,

(34) Tom. II, *Subter.*, lib. IV, cap. 16, p. 15 et seqq.

(35) *Vet. Monum.*, part. II, c. 12, tab. 26, pag. 91; et tab. 28, pag. 105 cit. edit.

(36) Tab. 16, num. 2; 19, n. 2; 20, n. 2.

(37) Exstat expressa in cit. memoriis vitæ S. Laurentii p. 4, et 53, n. 12, affabre explicatur. Exstat etiam tab. 3, n. 5, in prædictis memoriis, p. 28, gemma annularis, in qua S. Laurentii martyrium expressum conspicitur, et eadem tab. 3, n. 6, vitrum, quod Panormi in musæo Martiniano observatur, in quo pariter S. Laurentius super craticulam positus ardentibus carbonibus suppositis existit.

(38) Querit enim inter alia in eadem epistola: « Quomodo Decius, qui anno tantum uno, vel paulo plus præfuit, et Cornelium papam martyrizavit, Xistum papam cum Laurentio archidiacono suo interficere debuerit, cum Stephanus et Lucius antecessores Xisti a successoribus Decii Gallo et Volusiano, vel Valeriano et Galieno martyrizati sunt. » Apud Martene t. I *Thesauri anecdot.* inter *Miscellanea epl. et dipl.*, p. 108 edit. Lutetiæ Paris. au. 1717.

(39) *Chronici* lib. III, c. 37, p. 72, tom. I *Germania historicorum illustrium*, opera et studio Christiani Urstilitii edit. Francofurt. an. 1670. « Hujus diebus, vel prioris Decii tempore, cum ubique terrarum cives Christi ad exquisita genera tormentorum exquiruntur, B. Laurentius juxta quosdam Romæ in craticula martyrio coronatur; sed sub Gallieno et Valeriano proximis post hunc regibus Sixtus, cujus diaconus Laurentius fuit, martyrio consummatus invenitur. Potest autem fieri, quod omnes hi reges Decii sunt vocati, vel ordo pontificum vizio scriptorum transmatus. »

(40) In *Chronico*, p. 56, edit. Argentorati an. 1609, ubi agit de annis Decii et de martyrio SS. Fabiani, Cornelii, Sixti, Laurentii et Hippolyti.

(41) In *Chron.*, c. 2, ætat. VI, ubi describit mar-

A castigatione indigere, pronuntiavit; eadem plane de iisdem fuit magni Nurrii (46) sententia, quam postmodum benigne exceperet Pagius (47), Tillemonius (48), et nuper Bollandiani (49) socii. Ex his itaque, quæ pro S. Laurentio adversus Tellum hactenus disputavimus, satis superque constare arbitramur, Hippolytum militem illius discipulum morosas illas pseudo-criticorum censuras, solo mere negantis argumento innixas, haud pertimescere, cum et mox laudata Christianæ antiquitatis monumenta, atque etiam Christiani orbis consensus, illum hujusmodi ambagibus omnino solum pronuntient. Siquidem et Græcos (50), Africanos (51), atque universas Occidentis Ecclesias, quinimo et Septentrionales Danos (52), Hippolytum S. Laurentii socium coluisse, ex sacris illarum gentium fastis ac liturgiis aperte colligimus. Nunc ad Hippolytum presbyterum nostra se convertat oratio, cujus gesta Hippolyti militis ac Hippolyti episcopi rebus immista Prudentium cecinisse, secundo loco probavit Baronius. Hujus Hippolyti memoriam in Antiochena Ecclesia celeberrimam fuisse, antiquissima, ut diximus, testantur Martyrologia Hieronymi nomine insignita, quorum admirandam antiquitatem satis superque ostendunt tot vetustissima illorum exemplaria, quæ singillatim recensent viri doctissimi Franciscus Maria Florentinus (53), Lu-

tyrium SS. Sixti, Laurentii, Claudii, Hippolyti, p. 580 et 581, inter *Script. rer. Germ.* collect. studio Joannis Pistorii edit. Ratisbonæ an. 1751.

(42) Apud Godefrid. Guilielmum Leibnitium, *Accessiones historicæ*, tom. I, p. 41 edit. Lipsiæ 1698.

(43) *Ibid.* tom. II, p. 23.

(44) Apud Martene t. V, *Veterum script. et num. hist. dogmat. et moralium amplissima Collect.*, p. 920 edit. Paris. an. 1729, ubi exstat *Chron. Turonense* auctore anonymo canonico Turon. S. Martini ex mss. cod. bibl. Regiæ, in quo numerantur ii qui passi sunt sub Decio: nempe Sixtus papa, et Laurentius, et Hippolytus secundum Gregorium Turonensem, et secundum *legendam* eorum; et secundum computationem eorum annorum sub Valeriano imp. passi sunt.

(45) Ad an. 261, § 8, t. III, pag. 94, in not. Martyrolog. die xxx Julii, pag. 318 cit. edit., quando agit de SS. Abdon et Sennen., et alibi ad an. 254, § 27, tom. II, p. 619.

(46) Diss. 3, *De epochis Syromacedon.*, cap. 10, p. 366, t. III Oper. edit. Veron.

(47) Ad an. Christ. 261, § 6, *Annal. Baron.* t. III, p. 94.

(48) T. IV, de S. Laurent, archidiacone, pag. 39, edit. Paris. an. 1701.

(49) T. II *Act. SS.*, mensis Aug. die x, p. 511, num. 124.

(50) *Vid. Menolog. Græc.*, die x Aug., t. III, p. 199 cit. edit. Urbini an. 1727, in quo certamen Laurentii et Hippolyti describitur.

(51) In Kalend. antiquissimo Ecclesiæ Carthag. habetur: « VIII Idus Aug. sancti Sixti episcopi et martyris Romæ, IV Idus Augusti S. Laurentii . . . Idus Augusti sancti Hippolyti, » apud Mabillon., *cætera Analecta*, pag. 165.

(52) Adeundi Olai Worm. *Fasti Danici*, p. 104.

(53) In admonit. præviis, admon. 6 et 7 et seqq. *vetust. Occident. Ecclesie Martyrol.* edit. cit.

cas Dacherius (54), Edmundus Martene (55), atque omnium accuratissimus Jo. Bapt. Solerius (56), in præfatione ad novam *Martyrologii* Usuardini editionem, aliique. Hunc Hippolytum Antiochenæ Ecclesiæ presbyterum fuisse atque Novatiana labe inquinatum, eaque postmodum ejurata, gloriosum pro Christo martyrium consummasse docent Nockerus, Ado, Usuardus, quorum testimonia superius recitavimus. Tillemontii ac Solerii conjecturas, quibus Hippolytum hunc, ut dicunt, presbyterum ex Antiochena Ecclesia in Romanam transferre voluerunt, jam superius num. 15 nos diluisse confidimus.

XVIII. *Joannis Pinii de Hippolyti tumulo conjectura refellitur.*

Hippolytum episcopum et martyrem exstitisse, nemo est qui nesciat, eumque Prudentio laudatum ex iis, quæ hactenus diximus, satis constare putamus. Quapropter præstantissimum poetam, dum illius cecinit gesta, aliquid humani passum fuisse docuit Baronius, cujus sententiam tot tantosque viros probasse superius monuimus. Neque nos in contrariam abire unquam impellet nuperrima Jo. Pinii (57) conjectura, qui, postquam Hippolytum militem Laurentii socium egregie vindicavit, Prudentii etiam patrocinium suscepit, ipsumque omni confusionis vitio immunem asseruit. Etenim duos et ipse Hippolytos agnoscens, militem Laurentii socium in agro Verano sepultum dicit; presbyterum vero a Prudentio laudatum ad Tiberinum urbis tractum, seu via Ostiensi. «Locus ergo, inquit, sepulturæ S. Hippolyti nostri videtur esse longe diversus a loco cryptæ, in quam translatus martyr synonymus dicitur apud Prudentium, cujus loci situm individuum, etiamsi ab illo designatum non legimus, quod tamen ad Tiberinum urbis tractum is alicubi exstiterit, suspicamur ex his ejusdem poetæ verbis :

*Talibus Hippolyti corpus mandatur opertis,
Propter ubi apposita est ara dicata Deo.
Illa sacramenti donatrix mensa, eademque
Custos fida sui martyris opposita,
Servat ad æterni spem judicis ossa sepulcro,
Pascit idem sanctis Tibricolas dapibus.*

At longe sua opinione fallitur vir doctissimus. Primum siquidem vox illa *Tibricolas*, ex qua conjecturæ suæ tota vis pendet, universos urbis, non autem *Tiberinæ regionis* incolas designat, ut recte nos docuit antiquissimus Prudentii interpretes Iso ma-

gister, cujus glossas edidit Weitzius (58). Secundo mox allata Prudentii carmina interiorum quidem cæmeterii ædiculam, aramque super Hippolyti corpus exstructam describunt, neutiquam vero illius cæmeterii situm, quem sane sequentibus carminibus Prudentium designasse constat :

*Haud procul extremo culta ad pomeria vallo
Mensa latebrosis crypta patet foveis.*

Et paucis interjectis :

*Quamlibet accipites texunt hinc inde recessus
Arcta sub umbris atria porticibus ;
Attamen excisi subter cava viscera montis
Crebra terebrato fornice lux penetrat.
Sic datur absentis per subterranea solis
Cernere fulgorem luminibusque frui.*

His quidem carminibus Veranum B. Hippolyti cæmeterium a Prudentio descriptum omnium primum docuit Georg. Fabricius (59), dum inquit : «Intelligit cryptam Veraniam in via Tiburtina, quam describit.» Fabricium secuti sunt doctissimi viri, ac sacrarum Urbis antiquitatum peritissimi Baronius (60), Bosius (61), Severanus (62), Aringhius (63), Boldetus (64), qui hæc eadem recitant Prudentii carmina, dum Veranum B. Hippolyti cæmeterium describunt. Et sane cum Prudentius illud non procul ab urbis pomeriis, ac in monte situm affirmet, hæc omnia agro Verano apprime conveniunt : Veranus siquidem ager non procul ab urbis pomeriis, ac in monte situs est, ut omnes norunt. Neutiquam vero ille Ostiensi viæ contiguus, qui potius in planitiem vergit. Quapropter in vetustissimo epigrammate, quod olim Galla Placidia B. Laurentii tumulo a se instaurato inscripsit, hæc leguntur apud Gruterum (65), qui illud ex antiquo codice bibliothecæ Palatinæ primum vulgavit :

*Eruta planities patuit sub monte recisa,
Estque remota gravi mole ruina minax.*

Tandem Prudentius magnificum quoddam templum Hippolyti cæmeterio propinquum in eodem hymno his carminibus describit :

*Siat sed juxta aliud, quod tanta frequentia templum
Tunc adeat cultu nobile regifico
Parietibus celsum sublimibus atque superbis
Majestate potens muneribusque opulens.
Ordo columnarum geminus laquearia tecti
Sustinet, auratis suppositus trabibus, etc.*

His sane carminibus Veranam S. Laurentii basilicam Prudentium laudasse existimamus, non vero ipsiusmet Hippolyti ecclesiam, quemadmodum vir de sacris litteris optime meritus Henricus Valesius (66) credidit. Hanc siquidem non juxta, sed supra il-

(54) In monito ad *Martyrol.* S. Hieronymi, quod edidit tom. II *Spicilegii*, p. 1 edit. cit.

(55) *Voyage littéraire*, t. II, p. 198.

(56) Art. 1, § 2, p. 15 et seqq., Act. SS. mensis Junii tom. VI, p. 1 edit. Venetæ an. 1745.

(57) Act. SS. mensis August. die XIII, de S. Hippolyto, Concordia, etc., MM., pag. 8, t. III edit. Venetæ anni 1752, § 2, num. 29.

(58) Pag. 503, vers. 170.

(59) *Thesaur. poet. Chron.*, p. 69.

(60) In not. ad *Martyrol.* die XIII Aug., pag. 340 cit. editi.

(61) *Rom. sotterranea*, lib. III, cap. 59, p. 399 edit. Rom. an. 1632.

(62) *Memorie sacre delle sette Chiese di Roma*, tom. I, p. 645, ubi cæmeterium S. Hippolyti describit.

(63) *Roma subterranea*, lib. IV, cap. 16, t. II, p. 31, num. 3.

(64) *Osservazioni sopra i cimiteri de, santi martiri*, lib. II, cap. 18, p. 568 edit. cit.

(65) *Inscriptiones antiquæ*, pag. 1173.

(66) In not. ad Euseb. *De vita Constantini*, l. III, c. 58, p. 599 edit. cit. Cantabrigæ, ubi hæc ait :

lius cœmeterium sitam fuisse, tantaque munificen-
tia baud polluisse scimus. S. Laurentii vero basilicam
a Constantino M. splendidissime excitatam, jux-
ta S. Hippolyti cœmeterium positam esse, dupli-
citate columnarum ordine fultam novimus, adeo
ut eidem mox allata Prudentii carmina optime
conveniant. Antiquam Laurentianæ basilicæ ichno-
graphiam mire illustravit Joannes Ciampinus (67),
quem, si lubet, consulat lector. His demum accedit
luculentissimum Anastasii Bibliothecarii testimo-
nium ab Aringhio (68) laudatum, qui Hippolyti
cœmeterium ab Adriano I pontif. M. restitutum
narrans, hæc habet : « Simul et cœmeterium B.
Hippolyti martyris juxta S. Laurentium, quod a
prisicis marcuerat temporibus, a novo renovavit.
Pari modo et ecclesiam B. Christi martyris Stephani
sitam juxta prædictum cœmeterium S. Hippolyti
similiter restauravit. » Patet igitur S. Hippolyti
cœmeterium a Prudentio descriptum, non in via
Ostiensi, ut voluit Pinius, sed in Tiburtina, et
juxta S. Laurentii basilicam in agro Verano situm
fuisse. Quapropter ipsius conjecturam de diverso
Hippolyti militis, et Hippolyti, ut ipse inquit, pre-
sbyteri sepulcro, cujus ope confusionis notam Pru-
dentio inustam delere conatus est, prorsus evan-
uisse putamus.

XIX. *Hippolytus episcopus in agro Verano se-
pultus.*

Summo itaque jure Historiæ ecclesiasticæ parens
Baronius Prudentium tres in unum Hippolytos con-
fusse pronuntiavit; nec contraria magnorum viro-
rum placita illius sententiam vel minimum infriu-
gere unquam valebunt. Hujusmodi vero confusio-
nem, quod ad Hippolytum episcopum et Hippolytum
militem attinet, ex eo potissimum manasse suspi-
camur, quod ambo et martyrii genus et tumulum
commuè habuerint, quamvis diverse sentiant
superius laudata S. Auræ Acta, nec non Græcorum
(69) et Coptorum Menologia ac Menæa, quorum
postrema nobiscum humanissime communicavit sa-
pientissimus citatus Nicolaus Antonellus, quem
iterum honoris causa nominamus. Prudentius si-
quidem Hippolytum episcopum equis discerptum,
sacrasque ipsius reliquias e Portu Romano in
Urbem a fidelibus translatas, patentissime his testa-
tur carminibus (70) :

« Idem Prudentius in Passione Hippolyti de tem-
plo S. Hippolyti ita scribit : *Ordo columnarum*, etc. »

(67) *De ædificiis a Constantino exstructis*, cap.
6, p. 141 et 142, edit. Rom. an. 1693.

(68) *Rom. subterr.*, l. IV, c. 14, t. II.

(69) *Menol. Græcorum*, die xxix Jan., part. II,
p. 144 edit. Urbini cit.

(70) Sæpius cit. hym. 11, v. 52.

(71) *Cod. Vaticano* n. 5254, fol. 58.

(72) In not. ad Martyrologium Romanum die xxii
Aug., p. 355 edit. Rosweidi : « Viget adhuc in Portu
Romano memoria S. Hippolyti episcopi, illaque
conspicitur alta fovea aquis plena, in quam pro-

A *Metando eligitur tumulo locus; Ostia linquant,
Roma placet, sanctos quæ teneat cineres.*

Nec Prudentium in hac re falsi reum traducere
quispiam poterit; nam in hoc eodem Hippolyti
tumulo, quem in via Tiburtina, et in agro Verano
situm exstitisse diximus, egregium illud tanti mar-
tyris monumentum anno 1551 fuisse repertum tes-
tantur Paulus Manutius (71), Aldi filius, Baro-
nius (72), alique permulti, quod postmodum in
bibliothecam Vaticanam illatum, curante Marcello
Cervino S. R. E. cardinale bibliothecario, immor-
talis memoriæ viro, uberrimam doctis viris disse-
rendi segetem præbuit, Scaliger nempe, Ægydio
Bucherio, Norisio, Francisco Blanchino, Vignolio,
aliisque, quorum scripta jam diu eruditorum ma-
nibus teruntur. Quæ cum ita sint, nos hoc uno
argumento maximum operis compendium fecisse
putamus. Prudentius sacros Hippolyti martyris
cineres e Portu in Urbem illatos, atque in illius
cœmeterio in agro Verano conditos memorat. Inter
hujusce cœmeterii rudera antiquissimum Hippolyti
illius monumentum effossum est, quem Romana
Ecclesia constantissima tot sæculorum traditione
Portuensem episcopum agnovit. Quis igitur im-
posterum credet, Prudentium non Hippolyti episcopi
et martyris, sed presbyteri Portuensis vel Romani
laudes cecinisse? Et sane tam magna fuit hujusce
monumenti apud Jac. Basnagium (73) auctoritas,
ut merito Hippolytum nostrum apud Italos obiisse,
et in agro Verano conditum asserere non dubita-
verit, clarissimis hisce verbis : « Interea, inquit,
hæc suadet inscriptio, apud Italos Hippolytum
obiisse, et forsân in agro Verano sepultum. » Si
igitur apud nos extremum diem obiit Hippolytus
si in agro Verano sacra ipsius pignora deposita
fuerunt, cur Hippolytus ille, quem in eodem loco
tumulatum, et Christianorum caput in Portuensi
Ecclesia exstitisse scribit Prudentius, non episco-
pus, sed presbyter dicendus erit?

XX. *Auctor libri De duabus in Christo naturis Hip-
polytum Arabiæ metropolitanum appellat.*

Aliam profecto de Hippolyti nostri sede professus
est sententiam auctor libri *De duabus naturis in
Christo*, quem S. Gelasio papæ tribuunt recentiores
quidam, maxime heterodoxi. Hic igitur scriptor
quisquis sit, ex vitata, ut monet citatus Joannes
Bapt. Cotelerius, Eusebii versione deceptus, S. Hip-

jectus martyrium consummavit. His adjicimus, ex
agro Verano e memoriæ Hippolyti antiquæ ruder-
ibus effossum esse ejusdem Hippolyti antiquum
marmoreum simulacrum solio insidens, in quo
circumcirca Græcis litteris inscripti sunt cycli
paschales annorum sexdecim; quod inde Romam
delatum, positum est in Vaticana bibliotheca, opera
illustrissimi ac reverendissimi domini Marcelli Cer-
vini tum cardinalis, inde autem Romani pontificis.
Vid. diss. 2 Franc. Blanchini *de Canone paschali*
S. Hippolyti episc., cap. 1, p. 92 edit. Romæ 1703.

(73) In animadvers. de S. Hippolyto in *Thesaurc
monument. eccl. et hist.* Henrici Canisii, tom. I,
pag. 4, Amstel. 1725.

polytum non episcopum Portuensem, ut Prudentius, sed Arabiae metropolitanum credidit, ideoque in testimoniis Patrum, quæ adversus Eutychanos ad calcem operis sui conguessit, fragmentum recitat : « Hippolyti episcopi et martyris Arabum metropolis in *Memoria hæresum* (74). » De hoc incerto auctoris testimonio fusius agemus in altera hujus dissertationis parte; ibique ostendere conabimur quam longe aberrant ii, qui unico hujus scripti testimonio, quod Gelasio Romano pontifici parum tute ascribunt, Arabicum S. Hippolyti episcopatum tribuere contendunt.

Incerto supra laudati libelli auctori non subscribit Leontius Constantinopolitanus, qui sexto sæculo desinente librum quemdam *De sectis* edidit (75), in quo S. Hippolytum Romanum, id est, Romanæ provinciae episcopum disertim appellat. Etenim dum in laudato opere ecclesiasticos scriptores recenset, qui a Christi nativitate usque ad imp. Constantini M. floruerunt, Clementem et Hippolytum Romanos episcopos nominat. « Cæterum temporibus illis, qui a Christi nativitate usque ad imperium Constantini numerantur, hi doctores et Patres exstiterunt, Ignatius ille Theophorus, Irenæus, Justinus philosophus et martyr, Clemens et Hippolytus episcopi Romæ. »

Anastasius Sinaita Leontii coævus in *Odego*, quem edidit Jacobus Gretserus, Leontii vestigiis inhæret, dum S. Hippolytum episcopi Romani titulo insignivit. Hic auctor, p. 356, fragmentum sermonis ipsius Hippolyti exscribit hoc modo : *ἹΠΠΟΛΥΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως καὶ ἀφθαρσίας λόγου* : « Hippolyti episcopi Romæ in sermone de resurrectione et incorruptione. »

Anastasius Romanæ Ecclesiae apocrisarius, qui VII sæculo floruit, in epistola ad Theodosium presbyterum Gangrensem, quam primum vulgavit

(74) Vid. tom. VIII *Bibl. Pat.* Lugdun., p. 704; et Jo. Albertum Fabricium, S. Hippolyti Oper. t. I, p. 225, Hamburgi 1716.

(75) Exstat in *Bibl. Patrum* tom. XI, edit. Morellianæ Paris. Græco-Latinæ, p. 493 ad 544. Vid. Fabricium in testimonio de S. Hippolyto, p. 9 Oper. ejusdem t. I. Hic Leontius, seu ortu, seu munere Byzantius primum advocatus, dein relictis sæcularibus negotiis in cenobio Lauræ in Palæstina monachus fuit. Claruit 590. Edidit inter cætera librum *De sectis* in decem actiones distributum. Exstat Græco-Latinè una cum aliis opusculis a Leunclavio editis Basileæ 1588, in 8; et in *Auctuario Bibl. Patrum* Paris. 1624, t. I, p. 435. Vid. de eodem Leontio plura apud Guilell. Cave *script. eccl. Hist. litt.* in sæculo Eutychanico, tom. I, p. 545, Oxonii an. 1740, et Casimirum Oudini *Commentar. de scriptoribus Ecclesie antiquis*, tom. I, sæcul. VI, p. 1462 edit. Lipsiæ 1722; Du Pin, *Hist. eccl.*, vol. V, p. 60; Canisium *Antiquis lectionibus*, t. I, pag. 527 et seqq. edit. Amstelodami 1725; Jacobum Basnagium apud ipsum Canisium. loc. cit. p. 531; et denique Fabricium, *Bibl. Græc.* lib. V, cap. 11, tom. VII, p. 451 edit. Hamburgi anno 1727.

(76) Exstat. in tom. III Operum Jacobi Sirmondi, pag. 576 edit. Venetæ anni 1728.

A Jacobus Sirmondus (76), perspicue scribit S. Hippolytum episcopum Portuensem fuisse; dum in hac epistola fragmenta quædam exhibet sermonis S. Hippolyti episcopi Portus Romani contra Beronem et Helicem, quæ ex codice Constantinopolitano ascripserat. « Præterea, inquit, nisi ad præsens cum hac epistola mea Deo honorabilibus vobis, et per vos sanctissimæ ac orthodoxæ, quæ illic est Ecclesie rotulam habentem testimonia ex dietis S. Hippolyti episcopi Portus Romani, ac martyris Christi Dei nostri; quo et per ea nosse habeatis, quam concorditer cum aliis omnibus sanctis Patribus, et ardue duas Salvatoris nostri Jesu Christi prædicet naturas et operationes. » Titulus sermonis in codice Constantinopolitano hic erat : *Τοῦ ἁγίου ἹΠΠΟΛΥΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΟΡΤΟΥ ἡμῶν τοῦ λιμένος Ῥώμης, καὶ μάρτυρος τῆς ἀληθείας*. hoc est : « S. Hippolyti episcopi Portus, id est Portus Romæ, et martyris veritatis (77). » Hæc Hippolyti fragmenta ex interpretatione Francisci Turriani Latine tantum edidit Canisius (78) in *Antiquis lectionibus*, quibus postmodum ex Sirmondo Græcus additus est contextus in nova Canisiani operis (79) editione, quæ cura Jacobi Basnagii prodiit Amstelodami anno 1725.

XXI. Eustratii Constantinopolitani de sancti Hippolyti sede testimonium.

Eustratius presbyter Constantinopolitanus, horum temporum scriptor, in libello contra Psychopannichytas, quem in lucem emisit vir magnus Leo Allatius (80), S. Hippolytum, ut scripserat Leontius, inter episcopos Romanos enumerat his verbis : « Hippolytus vero martyr et episcopus Romæ in secundo sermone in Daniele hæc ait. »

XXII. Germani Constantinopolitani, et Georgii Syncelli de Hippolyti sede testimonia.

Sæculi octavi initio S. Germanus Constantinopolitanus (81), in sua *Ecclesiastica historia*, et

(77) Vide Sirmondum loc. cit., p. 383, et Fabricium Oper. S. Hippolyti tom. I, p. 225.

(78) Tom. V, pag. 149.

(79) Tom. I, pag. 15.

(80) *De utriusque Ecclesie, Occidentalis atque Orientalis, perpetua in dogmate de purgatorio consensione*, pag. 492, § 19. Exstat enim Eustratii testimonium apud Fabricium tom. II Oper. Hippolyti, p. 52.

(81) Germanus Justiniani patricii a Constantino Pogonato interfecti filius, Cyzici episcopus primo, deinde anno 715 deposito Joanne, ad patriarchatum Constantinopolitanum evehctus est. Inter ipsius Opera, quæ habentur Græc. Lat. in *Auctuario Duceano*, et apud Combef. *Orig. CP.*, ac Lat. in *Bibliotheca Patr.* sub Germani nomine, recensetur etiam *Rerum ecclesiasticarum theoria*. Vid. Cave loc. cit. III sæculo Iconoclastico, p. 621, et Oudini loc. cit. tom. I, p. 1674, qui recte arbitratur hujusmodi opus Germano II seu Juniori Constantinopolitano, qui anno 1222 floruit, esse tribuendum, quemadmodum alteri recentiori etiam attribuit Jacobus Gretserus, p. 126, in notis ad orationem Germani patriarchæ Constantinopolitani in exaltationem venerandæ crucis, et contra Bogomilos, quam refert tom. II Oper. de sancta Cruce, p. 115

mystica theoria, docens novissimum Christi adventum futurum anno sexies millesimo quingentesimo, ejusdem opinionis auctores laudat S. Hippolytum Romæ et Cyrillum (62): Τοῦτο καὶ, inquit, ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΡΩΜΗΣ καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγουσιν ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου λόγοις αὐτῶν. Hoc est: «Hoc Hippolytus Romæ et S. Cyrillus dicunt in sermonibus suis de Antichristo.»

Hoc eodem sæculo Georgius Syncellus (83), in sua *Chronographia*, ad annum Christi 215 (84), Hippolytum vocat episcopum Portus apud Romam: ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ἱερὸς φιλόσοφος ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΟΡΤΟΥ τοῦ κατὰ τὴν ΡΩΜΗΝ. «Hippolytus sacer philosophus episcopus Portus apud Romam;» et alibi narrans (85), Christum Dominum nostrum natum esse die xxv Decembr., an. 43 imperii Augusti Cæsaris, Sulpicio Camerino et Pappæo Sabino cons., hæc se non ex propria Minerva scribere affirmat, sed auctoritate B. apostoli Hippolyti archiepiscopi.... Romæ: «Hæc, inquit, non ex nobismet ipsis collegimus, sed ex traditionibus beati apostoli et archiepiscopi.... Romæ Hippolyti et sacri martyris, et Anniani religiosissimi monachi, qui cyclum paschalem undecim annorum 532 scholiis illustratum studiosissime digessit,» etc. In hoc Syncelli contextu lacunam hanc notavit Jacobus Goar (86), quamque ex Nicephoro interpolandam esse scribit in notis. Sed quid opus est Nicephoro, cum ipsemet Syncellus S. Hippolytum alibi, ut vidimus, episcopum Portus apud Romam disertim appellet? *Archiepiscopi vero Romani* nomine eundem S. Hippolytum, insignitum a Græcis aliquando fuisse constat ex cod. 274 bibliothecæ Ottobonianæ, in quo ejusdem habetur sermo *Contra Noetum*, quem

Latine vertit Franciscus Turrianus, ediditque Gerhardus Vossius Tungrensis archidiaconus ad calcem Operum S. Gregorii Thaumaturgi, Moguntiæ anno 1604, et deinde in lucem Græcæ primum emisit Albertus Fabricius Hamburgensis tom. II Operum sancti Hippolyti, quæ annis 1716 et 1717 duobus tomis in forma folii vulgavit (87). Titulus igitur hujus sermonis in codice Ottoboniano ita se habet: Ὁμιλία ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ, καὶ μάρτυρος εἰς τὴν αἵρεσιν Νοήτου τινός. «Homilia Hippolyti archiepiscopi Romæ et martyris, in hæresim Noeti cujusdam.»

XXIII. *Auctor Chronici paschalis Hippolytum Portus Romani episcopum dicit.*

Syncellum secutus est auctor *Chronici paschalis*, seu *Alexandrini*, qui Hippolytum Portuensem episcopum credit. ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, inquit, ὁ τῆς εὐσεβείας μάρτυρ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ γεγονώς τοῦ καλουμένου ΠΟΡΤΟΥ πηλείστον τῆς ΡΩΜΗΣ. «Hippolytus igitur pietatis martyr, episcopus factus vocatæ Portus prope Romam (88).»

XXIV. *S. Joannes Damascenus Hippolytum episcopum Romanum vocat.*

Eodem octavo sæculo S. Joannes Damascenus, in *Eclogis* suis, quas mss. vidit Stephanus le Moyne Parisiis in bibliotheca collegii Claromontani societatis Jesu, et deinde cum reliquis Damasceni operibus edidit linguarum Orientalium consultissimus Michael Lequien ordinis Prædicatorum theologus, Hippolytum nostrum episcopi Romani nomine donavit. Duo siquidem illius fragmenta ibidem inscriptis, hoc titulo insignita, ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ, «Hippolyti episcopi Romæ (89).»

edit. Ratisbonæ 1734. Plura de eodem Germano habentur apud ipsum Oudinum loc. cit., Labbeum in dissertat. list. ad librum *De scriptoribus eccles.* Bellarmini, p. 251 et seqq., tom. VII Operum Bellarmini cit. edit. Venetæ 1728, et alios auctores, qui inibi commemorantur. Nobis tantum sufficit ipsius Germani, quicumque demum fuerit, antiquitas et auctoritas.

(82) *Biblioth. Patrum* tom. XII, p. 392.

(83) Georgius monachus, Tharasii patriarchæ Constantinopolitani Syncellus; qualis dicebatur qui erat patriarchæ proximus, «eique defuncto successor destinabatur, vixit temporibus Caroli Magni, et anno 792 *Chronicon* instruxit a mundi initio usque ad Maximianum et Maximum tyrannos perductum, quod morte præventus ulterius perducere non potuit. Illud Græcæ et Latine Parisiis in fol. anno 1652, cum historia Theophanis editum est typis Lupareis, seu Regiis, inter historiarum Byzantiarum scriptores, cui operi notas adiecit eruditus Jacobus Goar ord. FF. Prædicatorum, qui laborem suum ad corrigendos historicos Græcos contulit. In hoc opere Syncellus universum Eusebii Cæsariensis *Chronicon* verbotenus transtulit, ita tamen, ut in Eusebio redarguendo totus ferme sit. At vero licet fateamur ipsum sæpe merito ab Eusebio dissentire, suos tamen Syncellus nævos habet, nec paucos, nec exiguos, ut Scaliger in *Animadversionibus Eusebianis* docuit.» Hæc scribit Oudinus loc. cit., p. 1953, ubi, postquam asseruit nonnulla in editione supplementi ad *Scriptores ecclesiasticos* Roberti Bellarmini adduxisse, erudite de eodem

Georgio aliisque scriptoribus eodem nomine donatis multa disseruit. Adeundum Cave loc. cit. p. 644; Fabricius *Biblioth. Græcæ* lib. v, cap. 4, tom. VI, p. 149; Leo Allatius, diatriba *De Georgiis et eorum scriptis* apud *Biblioth. Græc.* Fabricii, vol. X, p. 553 et seqq., ubi § 25, p. 630, multa de ipso Syncello eruditissime proferuntur.

(84) En Georgii Syncelli verba p. 285 edit. Venetæ, anni 1729, opera et studio Jacobi Goar, et p. 358 edit. Parisiensis: «Hippolytus sacer philosophus, Portus Romani episcopus, Christiana philosophia præstans, pluribus juvenum salutem hominum salutis conscriptis libris celebratur.» Videatur Fabricius tom. I Oper. S. Hippolyti, p. 42.

(85) In eadem *Chronographia*, ubi agit de reliquis Herodis gestis, p. 251, juxta citatam Venetam editionem, et juxta Parisiensem p. 315. Legendus etiam Fabricius tom. I Oper. S. Hippolyti, p. 43.

(86) In emendationibus et adnotationibus in ejusdem Georgii *Collectanea chronographica* ad dictam p. 251, ubi p. 71 citatæ edit. Venetæ hæc scribit: «Ἀρχιεπισκόπου... Ῥώμης. Lacuna verbis Nicephori interpolanda: Πόρτου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης. Portus enim Romani episcopus celebratur.»

(87) Exstat hujusmodi opus in tom. II Operum S. Hippolyti a Fabricio edit., p. 5, qui studio et diligentia Bernardi de Montfaucon illud ex codice Vaticano descriptum accepit.

(88) Sunt verba ipsius *Chronici paschalis*, pag. 6 cit. edit. Venetæ. Vid. Fabricium Oper. S. Hippolyti tom. I, pag. 43 et 224.

(89) Scilicet in *Sacris Parallellis* lib. II, tit. 4, De

XXV. *Joannis Zonaræ et Nicephori Callixti de Portuensi Hippolyti sede testimonium.*

Joannes Zonaras, sæculi XII scriptor, in *Annalibus* suis viros et sanctitate et doctrina tertio sæculo illustres enumerans, Hippolytum Portuensem episcopum recenset; illumque insigni exornat encomio. « Sub Urbano, inquit (90), episcopatum Romanæ urbis gubernante, et Hippolytus floruit vir sanctissimus, et sapientissimus episcopus vocati Portus apud Roman, qui et multa opera conscripsit, diversa sacræ Scripturæ commentatus. »

Demum Nicephorus Callixtus narrans permultos fuisse, qui summa eloquentiæ ac eruditionis laude III sæculo floruerunt et hæreses editis scriptis oppugnarunt, Beryllum et Hippolytum Portuensem episcopum laudat (91), « inter quos etiam apud Bostram Arabum Beryllus, qui elegantia, utilique scripta post se reliquit, et Hippolytus Portus Romani episcopus. » Et antea, ipsuum Severi temporibus floruisse, testatus erat (92): « Temporibus Severi Hippolytus etiam Portus Romani episcopus factus. »

XXVI. *Syri et Arabes sanctum Hippolytum episcopum Romanum appellant.*

Quinimo etiam Syri cum recentioribus Arabibus sanctum Hippolytum episcopum Romanum fuisse docent, inter quos sanctus episcopus Misræ in ora-

ultimo die et Antichristo, tom. II Operum ejusdem S. Joannis Damasceni edit. Parisiensis anni 1712, opera et studio P. Michaelis Lequien, pag. 781, et tit. 31, *De temporalibus et æternis bonis, et quod præsentibus futura anteferre oporteat*, p. 787, ubi, τοῦ ἁγίου Ἱππολύτου Ῥώμης. S. Joanni Damasceno adjungimus etiam Nicephorum, qui an. 806, mortuo Tharasio, patriarcha Constantinopolitanus est renuntiatus, de quo adeundus Cave in sæculo Photiano tom. II *scriptor. eccles. Hist. litteraria*, p. 4. Hic in suo *Breviario chronographico*, quod ad calcem *Chronographiæ* Georgii Syncelli edidit citatus Jacobus Goar, inter auctores qui Severi tempore vivebant, Hippolytum Romanum scriptorem annumerat, pag. 319 edit. Venetæ 1725: « Eo (Severo) imperante, Leonides Origenis pater martyrio mortem oppetiit. Hippolytus Romanus scriptor florebat, et Gregorius Thaumaturgus, et Clemens Alexandrinus. » Nec Georgii Cedreni, qui anno 1057 claruit, auctoritas prætermittenda est, ex *Compendio historiarum* desumpta, quia, ut Allatii verbis utamur in superius citata diatrib. *De Georgiis et eorum scriptis*, opus illud e variis historiis, non sententiis solum, sed verbotenus consarcinatum fuit. Is ergo p. 196 citatæ edit. Venetæ an. 1729, ubi de Joannis Apostoli obitu sermonem habet, Hippolytum Romæ his verbis commemorat: « Sed et S. Hippolytus Romæ, præconium divinum et obitum apostolorum enarrans ait: Joannes Jacobi frater cum in Asia verbum Dei propagaret, imperante Romæ Domitiano, in Patnum insulam est deportatus. Inde a Nerone revocatus Ephesum, conscripto Evangelio, et patefactione quam conspexerat, vita excessit annos natus centum et sex. Reliquiæ ejus requisitæ, inventæ non sunt. »

(90) Tom. I *Annal.*, pag. 468 edit. Venetæ anni 1779, et pag. 620 edit. Parisiensis. Vide Fabricium in testimonio de S. Hippolyto pag. 10 Oper. ejusdem S. Hippolyti t. I.

(91) Lib. v, cap. 15, tom. I, pag. 363 citatæ edit. Lutetæ Paris. anni 1630,

atione adversus Phantasticos anno Christi 1102 ad Alexandrinos habita, in qua e sacræ Scripturæ et Patrum testimoniis ostendens doctrinam Ecclesiæ semper fuisse, quod Deus Verbum humanam naturam assumpserit ex beata Virgine, similem nobis in omni, excepto peccato, laudat sanctorum Patrum quamplurimos, inter quos Hippolytum et Paulum Romanos pontifices. Hanc orationem Latine vertit ediditque vir Orientalium linguarum et sacrarum litterarum peritissimus Eusebius Renaudotius (93). Jacobitarum patriarchæ Alexandrini in ipsis dignitatis suæ primordiis fidei formulam, quam Græci homologiam dixerunt, profitebantur, in qua Patrum descripta erant nomina, quorum libri ab ipsis suscipiebantur vel rejiciebantur, quos inter exstat Hippolytus Romæ, teste doctissimo Josepho Simonio Asseruanni (94), qui etiam inter cætera Orientalis litteraturæ monumenta, quæ ex Oriente Romam advexit, Arabicam quamdam canonum collectionem attulit (95), in usum Alexandrinæ Ecclesiæ descriptam a Macario presbytero ac monacho monasterii S. Macarii Magni in deserto Scetensi anno Christi 1572, in qua 38 suppositiui canones Hippolyto papæ Romano tribuuntur. Hujusmodi canones Gallica versione donavit Jo. Michael Wanslebius, eorumque capita ex Gallico in Latinum sermonem convertit Jobus Ludolfus (96),

(92) Nempe lib. IV, cap. 31, tom. I, pag. 350. His adjungimus aliud ejusdem Nicephori testimonium de Portuensi S. Hippolyti episcopatu ex libro *II Histor. eccles.*, cap. 5, desumptum: ait enim, pag. 155, ubi agit de S. Jacobo fratre Domini: « Non importunum equidem, ut puto, fuerit præsentis historiae inserere, quæ divinus Hippolytus Portus veteris Romæ episcopus de Jacobo fratre Dei memorie mandata reliquit. »

(93) In *Hist. patriarcharum Alexandr.* pag. 471 et seqq. Vide etiam Fabricium tom. II Operum S. Hippolyti, p. 32.

(94) In dissertatione de Monophysitis, § 8, quæ exstat tom. I *Bibliothecæ Orientalis Clementino-Vaticanae*, edit. Romæ 1721.

(95) Vide tom. I ejusdem *Bibliothecæ Orientalis*, pag. 619, ubi recensentur codices Arabici, quos idem Josephus Simonius Romam advexit, ubi num. 26, Hippolyti papæ canones 38.

(96) Exstant in ipsius auctoris *Comment. ad historiam Æthiopicam* lib. III, cap. 4, num. 50, pag. 355 edit. Francofurti 1681, not. o, ubi ait: « Operæ pretium arbitramur capita *Canonum* Hippolyti cum lectoribus communicare ex Gallica Wanslebi versione a nobis Latine reddita. » Et postquam illorum capita retulerat, hæc subjungit pag. 354: « Propter hos canones Hippolytus vocatur Αρ, id est *doctor Ecclesiæ*, ab Æthiopicis; et tam ab ipsis quam a reliquis Orientalibus appellatur *papa Romanus*, cum tamen in catalogo pontificum non reperitur. Attamen invenitur in Synaxariis Græcorum, die xxx Januarii, quæ est v Februarii apud Æthiopes, et in adnotationibus ad Kalendarium Æthiopicum, ubi die v Februarii est Hippolytus. » Hæc p. 430, num. 9, addit: « Æthiopicis *papa Romanus* vocatur . . . a Græcis et Ruthenis hoc ipso die, qui illis est Januarii trigesimus, cum multis aliis sanctis sociis commemoratur, nec non πάππας Ῥώμης, *papa urbis Romæ*, in Synaxariis eorum appellatur. » Canones iidem etiam a Fabricio in tom. I Oper. S. Hippolyti, pag. 22, et a Guiljelmo Whistone refe-

qui etiam testatur, Hippolytum nostrum « tam a Copis quam a reliquis Orientalibus papæ Romani nomine donari. »

XVII. Testimonia de S. Hippolyti sede ex antiquis Martyrologiis, Catenis, veterum codicum inscriptionibus desumpta.

Alia veterum testimonia superioribus adjungenda supersunt, ex antiquis Martyrologiis, Catenis, veterum codicum inscriptionibus desumpta, quorum omnium antiquitatem ac præstantiam eruditi omnes norunt. Sed cum nihil certi de eorum ætate nobis constare potuerit, optimum idcirco esse duximus hic ad calcem hujusce primæ dissertationis partis omnia recensere.

Vetustissimum Martyrologium S. Hieronymi nomine insignitum, quod ediderunt viri clarissimi Lucas Dacherius (97) et Franciscus Maria Florentinus (98), S. Hippolyti nostri natalem diem hoc pacto exhibet : « iv Kalend. Febr. in Tuscia Constanti, Hippolyti episcopi de antiquis. » Nec alium Hippolytum præter nostrum hunc esse posse censemus; Portum enim Romanum ad antiquæ Tusciæ fines pertinuisse notissimum est, cum trans Tiberim jaceat, cujus ripa antiquis Etruriæ limes fuit. Epitheton illud *de antiquis*, ut optime notat Tillemontius (99), nil aliud indicat nisi Hippolytum ex antiquioribus, id est, trium primitivæ Ecclesiæ sæculorum episcopis fuisse. Pervetustum Martyrologium, quod in bibliotheca Ottoboniana asservatur, sanctum Hippolytum *Nonnum* appellat : « In Tuscia B. Hippolyti martyr, qui dicitur Nonnus. » Quæ quidem vox eo sensu accipienda est, quo superior *de antiquis*. Nam *Nonnus*, ut multis exemplis probat Cangius in admirabili *Glossario* (1), senio-rem seu antiquiorem denotat. Sic S. Hippolytus episcopus *Nonnus* dicitur, quia fuit de antiquis episcopis, et tertio Ecclesiæ sæculo floruit. Ideoque

runtur in volumine III operis, quod *primitivum Christianismum renatum* inscripsit et Anglice edidit Londini 1711, p. 543.

(97) Tom. II *Spicilegii*, pag. 3 edit. Parisiis 1723, scripsit citatæ.

(98) *Vetustius Occidentalis Ecclesiæ Martyrologium*, pag. 289 edit. Lucæ cit., ubi loco *Constanti* habetur *Constantini et Epoliti*. Vide quæ hoc in loco idem Florentinus notavit.

(99) Tom. III *Mémoir. eccl.*, pag. 242, in S. Hippolyto.

(1) Verbo *Nonnus*, p. 1209, tom. IV edit. Paris. 1733.

(2) Tom. V *Antiquit. medii ævi*, dissertatione 66, Mediolani 1741, p. 496, ubi plura de verb. *Nomus* et *Nonna* erudite habet.

(3) In monito ad lectorem tom. II Operum S. Hippolyti, pag. 22. Ejusdem tom. exstat titulus ita inscriptus : « S. Hippolyti episcopi et martyris fragmenta excerpta ex Commentario in Genesim ex 88 Patribus collecto, qui exstat manuscriptus Vindebonæ in bibl. augustissimi imperatoris. »

(4) Adeundus Fabricius tom. II Operum S. Hippolyti, pag. 31, ubi de codice hujusmodi sermonem habet, quem xi sæculi esse dicit, et tomo I eorundem Operum pag. 272, ubi invenitur : Ἰππολύτου τῷ Ῥώμῃς προέδρου ἐν τῇ τοῦ εἰς Δαυὶδ ἐρμηνείᾳ λόγου · Hippolyto Romæ episcopo in expo-

decipiuntur ii, qui hoc nomen Hippolyto nostro perperam impositum judicant, eo quod *Nonnus* monachum tantum designet, quod de Hippolyto Portuensi dici non potest; de hac voce consulendus est etiam Daniel Heinsius in suis *ad Novum Testamentum Exercitationibus*, et Ludovicus Muratorius (2).

Catena Græca, quæ exstat in bibliotheca Cæsarea Vindobonensi, Fabricio teste (3), fragmenta Hippolyti episcopi Romani et martyris quamplurima exhibet. Codex Coislinianus num. 193, fol. 36, fragmentum continet hoc nomine insigne : Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμῃς περὶ Ἐξελτοῦ (4). Catena Græca *Escorialensis* apud Barovetium in *Catalogo*, et Catena bibliothecæ Regiæ Parisiensis (5), ex quibus Combefisius edidit fragmentum sermonis S. Hippolyti *de Susanna et Daniele*, Catena Corderiana (6), codices mss. Vaticani (7) quamplures, et demum mss. codex Thomæ Galei Angli apud Fabricium (8), constantissime S. Hippolytum hoc exornant elogio : Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμῃς, hoc est : « Hippolyti episcopi Romæ, » nempe, ut secunda dissertationis parte ostendemus, provinciæ suburbicariæ. Ita in pervetusto Evangeliorum codice bibliothecæ Ottobonianæ (9), et in altero bibliothecæ Taurinensis, quem Fabricio communicavit Christophorus Matthæus Pfaffius (10), Ἰππολύτου πάπᾳ Ῥώμῃς, « Hippolyti papæ Romæ, » titulum legimus.

Patet igitur, quot quibusve veterum testimoniorum illorum nitatur sententia, qui S. Hippolytum in Portuensi Ecclesia sedisse scribunt, et quam infirma ex adverso sit illorum opinio, qui argumento mere negativo, vel levisimam conjecturam innixi, eidem præcipuam maximamque gloriam eripere magno hiato conantur. Quod argumenti genus quam futile, quamque incongruum sit, gravi stylo

sitione Danielis, » et p. 278 : Τοῦ ἀγιοτάτου Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμῃς · Sanctissimi Hippolyti episcopi Romæ. »

(5) Vide Fabricium tom. I Operum S. Hippolyti, pag. 273 : ubi Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμῃς εἰς τὴν Σωσάνναν · Hippolyti episcopi Romæ in Susannam. » Et p. 280 : Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμῃς · Hippolyti episcopi Romæ. »

(6) Legendus etiam Fabricius loc. cit.

(7) Num. 800, pag. 125; et 1421, pag. 360.

(8) Tom. I Opp. S. Hippolyti, pag. 267.

(9) Num. 66.

(10) Hoc ipse Fabricius testatur his verbis eod. tom. I, pag. 282, ubi refertur S. Hippolyti sermo in illud Proverb. ix, 1 : « Sapientia ædificavit sibi domum. » Hunc locum debes præclaro et cultissimæ doctrinæ viro Christophoro Matthæo Pfaffo, qui eum, cum hæc excuderentur, Græce ex codice Taurinensi 82, excerpta varia veterum scriptorum complectente, descriptum misit Parisiis ad doctissimum collegam meum Jo. Christophorum Wolfium. Pariter apud eundem Fabricium lib. v, cap. 17, *Biblioth. Græc.* tom. VII, pag. 753, inter scriptores, e quibus Catena a Liponiano in Genesim excerpta est, memoratur *Hippolytus Romæ*, quem admodum loc. cit., pag. 746, inter scriptores Catenæ ad Psalmos scriptus reperitur *Hippolytus episcopus Romæ*, et alibi passim.

nos docuit doctissimus præsul Justus Fontani-
mus (11). Hujus argumenti præsertim in re nostra
vis omnis ac robur penitus evanescit, si disertis-
sima Prudentii, Leontii, Anastasii, aliorumque,
qui a IV Ecclesiæ sæculo usque ad Nicephorum XII
sæculi scriptorem floruerunt, testimonia sedulo
perpendere velimus: qui uno ore testantur magnum
Hippolytum episcopum et martyrem vel Portuensis
Ecclesiæ pastorem, vel Romanum, id est Romanæ
provinciæ episcopum fuisse.

Quibus si maximum addatur argumentum dete-
ctæ tanti martyris cathedræ in eodem cœmeterio,
in quo sacra illius pignora Prudentii ævo quiesce-
bant, hanc spartam nos optimis omnibus confecisse

A speramus. Quamobrem nil mirum, si doctissimi
viri ex recentioribus Baronius (12), Bellarmi-
nus (13), Ægydius Bucherius (14), Jacobus Usse-
rius (15), qui Romanum Portum tum aliis rebus
postea, cum Portuensi Hippolyti episcopatu cele-
berrimum appellat, Guillelmus Beveregius (16),
Henricus Dodwellus (17), Joannes Bullus (18),
Joannes Baptista Cotelierus (19), Joannes Liro-
nus (20), aliique non pauci, inter quos præsertim
Leo Allatius, Joannes Pearsonius, Cassinus, Du
Cange, cæterique eruditione præstantes, quos lon-
gum esset memorare, spreto hoc futili adversario-
rum argumento, S. Hippolytum Portuensem epi-
scopum esse tuentur atque propugnant.

PARS SECUNDA.

Sebastiani Tillemontii, aliorumque qui eum secuti sunt, conjectura de Orientali sancti
Hippolyti episcopatu; et de illius sede in Portu Romano Homœritarum divinatio a Ste-
phano le Moyne excogitata refellitur, aliaque his de rebus argumenta in medium prolata
rejiciuntur.

I. *Tillemontii et Ceillierii sententia, qua S. Hippoly- B*
tum Portuensem episcopum fuisse negant, expo-
nitur.

Luculentissima veterum scriptorum testimonia,
quæ hucusque recensuimus, quæque constantissi-
mam Orientalium traditionem de Portuensi S. Hip-
polyti sede nobis egregie patefaciunt, doctissimos
viros Sebastianum Tillemontium (21) et Remigium
Ceillierium (22) haud impellere valuerunt, quin
ipsi in contrariam abirent sententiam, et S. mar-
tyris sedem nobis adhuc ignotam judicarent. Ete-
nim silentio Eusebii, et S. Hieronymi verbis firmi-
ter innixi, rejectis posteriorum scriptorum testimo-
niis, præcipuum Portuensis Ecclesiæ decus tan-
quam putidum figmentum respuere non sunt ve-

riti; sibi enim persuadere non possunt, Portuensem
S. Hippolyti sedem Leontio, Georgio Syncello, cæ-
terisque sequioris ævi scriptoribus fuisse notam,
cum eam reticuerit Eusebius, et S. Hieronymus,
qui diu Romæ fuit, quique Romanas res optime
calluit, ingenue fassus sit se Hippolyti sedem nan-
cisci non potuisse.

Præcipuam tamen Tillemontii sententiam aliqui-
bus abhinc annis rejecit eruditus monachus Joan-
nes Lironus (23) in peculiari quadam dissertatiun-
cula, qua Hippolytum in Portuensi prope Romam
Ecclesia sedisse probavit. Hanc olim pro sua huma-
nitate nobiscum communicavit vir doctissimus
Justus Fontaninus archiepiscopus Ancyranus editis
libris litterariæ republicæ notissimus. In ea Tille-

(11) Dissertation. de sancto Petro Urseolo, pagina
xvii præfat. edit. Romæ anno 1730.

(12) Ad annum 229, § 4, pag. 480, tom. II edit.
cit.

(13) Lib. *De scriptoribus ecclesiasticis*, in tom.
VII Operum, pag. 41 edit. Venetæ cit. Vide etiam
dissertationem historicam ad dictum librum pag.
eadem.

(14) In *Doctrina temporum*, pag. 291 edit. Antwer-
piæ anni 1634. Vide Fabricium, tom. I Oper. S.
Hippolyti, pag. 66.

(15) In notis ad martyrium S. Ignatii, tom. II
Collectionis SS. Patrum qui temporibus apostolicis
floruerunt, studio Joannis Baptistæ Cotelierii pag.
175 edit. Antwerpæ anni 1698.

(16) In codice Canonum Ecclesiæ primitivæ illu-
strato, quod exstat in tomo II citato *Collectionis*
SS. Patrum qui temporibus apostolicis floruerunt
ejusdem Cotelierii, lib. II, cap. 2, § 5, pag. 81 cit.
edit.

(17) Dissert. de Romanorum pontificum primæva
successione, cap. 14, § 19 et 20, pag. 200. Vide
Fabricium citat. tom. I Operum S. Hippolyti, pag.
48.

(18) *Defensio fidei Nicænæ*, sect. II, cap. 8, pag.

98 seqq. apud Fabricium tom. II Operum S. Hip-
polyti, p. 50.

(19) *Ecclesiæ Græcæ monumenta*, tom. II, in notis
pag. 639 cit. edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1691.

(20) *Aménit. de la critiq.*, tom. I.

(21) Tom. III, *Mémoires pour servir à l'histoire*
ecclésiastique, pag. 259, in saint Hippolyte, docteur
de l'Eglise, évêque et martyr: « Il est aussi cer-
tain que S. Hippolyte a été évêque, comme il est
incertain d'où il l'a été. Eusebe, tant dans son *His-
toire* que dans sa *Chronique*, dit qu'il était évêque
d'une certaine Eglise, sans en exclure aucune que
celle de Bostres. S. Jérôme dit qu'il ne sait, et
même qu'il n'a pu savoir le nom de son évêché. »
Id ipsum repetit in notis sur saint Hippolyte.,
not. 2, pag. 572, ubi agit, qu'on ne sait d'où il a
été évêque.

(22) *Histoire générale des auteurs sacrés et ecclé-
siastiques*, tom. II, c. 27, p. 517 edit. Paris. anni
1750 sæpius cit., num. 2: « Il fut élu évêque, on
ne sait de quelle Eglise. S. Jérôme nous assure
qu'il s'en était informé, et qu'il n'avait pu en savoir
le nom. »

(23) *Les aménités de la critique*, Paris. an. 1717,
in-8°, tom. I, pag. 124.

monti sententiam solo Eusebii et S. Hieronymi A silentio munitam mirifice ad trutinam revocavit Lironus, solideque probavit recentiores scriptores peculiare quaedam antiquarum rerum notitias scire potuisse, quas antiquiores penitus ignorarunt. Veteres enim codices brevibus quandoque notis ornatos conspicimus, ex quibus multa posterioribus etiam hisce temporibus litterariæ reipublicæ patefacta sunt, quæ accuratissimos scriptores Eusebium, S. Hieronymum, aliosque penitus latuerunt. Hanc ipsius sententiam doctissimus monachus non paucis probat exemplis, quorum præcipua hic describere, aliaque ex integro addere operæ pretium esse putamus.

II. *Recentiores scriptores multa sciverunt, quæ Eusebio et S. Hieronymo fuerunt incomperta.*

Eusebius, et S. Hieronymus Romanarum rerum peritissimus, ut inquit ipse Lironus, nescierunt (24), Caium celebrem ecclesiasticum scriptorem cum S. Irenæo versatum fuisse, et Romanæ Ecclesiæ presbyterum, ordinatumque gentium episcopum. Verum hæc omnia ex duabus præstantissimis notis didicimus, quarum unam ad calcem epistolæ Smyrnenensis Ecclesiæ primus vulgavit Usseus (25), alteram vero Photius (26); eique, quamvis quadragesimo et amplius annis post Eusebium et S. Hieronymum ille floruerit, libentissime subscripsit Tillemontius (27), et post eum Ceillierius (28), qui nobis Hippolyti sedem quærentibus Eusebii et S. Hieronymi silentium objiciunt. Hæc quidem solo Photii testimonio sunt innixa, quæque ipse non aliunde didicit, quam ex nota quadam antiquo codici, quo tunc usus est, apposita, quæ Caium Ro-

manæ Ecclesiæ presbyterum ordinatumque gentium episcopum perspicue indicabat. En ipsiusmet Photii verba Latine reddita: « Comperi adnotatum fuisse, non esse Josephi hoc opus (*De universo*), sed Caii ejusdem presbyteri Romæ agentis, quem et auctorem faciunt *Labyrinthi*; cujus etiam dialogus est adversus Proculum quemdam hæresis Montanistarum defensorem. » Et paulo post: « Hunc Caium presbyterum Romanæ Ecclesiæ fuisse affirmant sub Victore et Zephyrino pontificibus, ordinatumque gentium episcopum. »

Julium Africanum, magni nominis historicum, omnium fere martyrum qui Romæ vel in Italia passi sunt, Acta conscripsisse Tillemontius docet (29), non quidem Eusebii aut S. Hieronymi auctoritate fretus, sed brevissima quadam præfatione Actis S. Symphorosæ apposita edoctus, quæ hujusce rei notitiam, prisca ævi scriptoribus incompertam, servavit. Quinimo ipsammet Africani *Chronographiam* Latinitate donatam, antequam Eusebii *Chronicon* Latinis innotuisset, antiqua nota emunctæ naris virum Joannem Pearsonium (30) edocuit, ex qua demum ipse recte conjecit, hujusmodi *Chronographiæ* sequiori ævo consules additos fuisse primum ab anno Christi 252, in quo Africanus desinit, usque ad annum 349, et rursus ab hoc anno usque ad 362. Hæc quidem omnia Eusebio ac S. Hieronymo incomperta fuerunt, nosque etiam latuissent, nisi antiqui codices ex antiquioribus descripti notas hæc tantarum rerum indices bono quodam fato integras servassent. Nemo pariter ex veteribus tradidit, epistolam 84 S. Basilii *ad Medicinum* non esse S. Basilii, sed Gregorii Nysseni, et quod notabilius

(24) Eusebius Caii scriptoris meminit in lib. II *Histor. ecclesiasticæ*, cap. 25, ubi agit de martyrio SS. Petri et Pauli apostolorum Romæ, pag. 83: « Sed et Caius quidem vir catholicus, qui Zephyrini Romæ urbis episcopi temporibus floruit, in eo libro, quem scripsit adversus Proculum patronum sectæ Cataphrygarum, de loco, in quo prædicatorum apostolorum sacra corpora deposita sunt, ita loquitur, etc. » Et lib. VI, cap. 20, pag. 284: « Pervenit etiam ad nos Caii disertissimi viri disputatio Romæ habita, temporibus Zephyrini, adversus Proculum quemdam Cataphrygarum hæresis propugnatorem. » Legenda quæ in his locis notavit Valesius, necnon quæ de Caio ipseret Eusebius, lib. III, cap. 28, p. 122 et alibi, scripta reliquit. S. Hieronymus vero in libro *De viris illustribus*, cap. 59, tom. II *Operum*, pag. 885 cit. edit. Vallarsii, de Caio hæc scribit: « Caius sub Zephyrino Romæ urbis episcopo, id est, sub Antonino Severi filio, disputationem adversus Proculum Montani sectatorem valde insignem habuit, arguens eam temeritatis, super nova prophetia defendenda, et in eodem volumine Epistolæ quoque Pauli, tredecim tantum enumerans, decimam quartam, quæ fertur ad Hebræos, dicit non ejus esse, sed et apud Romanos usque hodie quasi Pauli apostoli non habetur. » Nullibi vero Irenæi discipulus, Romanæ Ecclesiæ presbyter, et gentium episcopus Caius nominatur.

(25) In fine epistolæ circularis Ecclesiæ Smyrnenensis de martyrio S. Polycarpi, n. 23, p. 202.

(26) In *Bibliotheca*, cod. XLVIII, p. 35 edit. Rothomagi citat.

(27) Tom. III citat. pag. 174, ubi agit de Caio presbytero Romano, deinde episcopo gentium, et Ecclesiæ doctore: « Photius assure que l'on disait qu'il avait été prêtre de Rome sous les papes Victor et Zéphyrin, et cite une note d'un anonyme plus ancien que lui, qui dit positivement qu'il était prêtre, et qu'il demeurait à Rome. Photius ajoute qu'on tenait encore qu'il avait même été ordonné évêque des nations. »

(28) Tom. II cit., cap. 25, p. 240.

(29) Tom. III citat., pag. 257, ubi agit de Julio Africano: « Les actes de sainte Symphorose, célèbre martyre de Tivoli sous Adrien, disent que nous apprenons d'Eusèbe qu'Africain avait écrit les Actes de presque tous les martyrs qui avaient souffert à Rome et dans l'Italie. On ne sait que dire de ce témoignage. Car d'un côté nous ne voyons point que ni Eusèbe ni S. Jérôme attribuent rien de semblable à Africain, et d'autre part il est assez difficile d'accuser ces Actes de mensonge, d'autant que leur simplicité et leur brièveté qui les rendent recommandables, semblent les exempter de ce reproche. Nous savons aussi que nous avons perdu une grande partie des écrits d'Eusèbe, et entre autres son livre des *Martyrs*, dans lequel il pouvait l'avoir dit plutôt que dans aucun autre. Nous pouvons ajouter à cela, qu'Africain ayant été député à Hélogabale qui était alors à Rome, un homme curieux de l'histoire comme il était, pouvait aisément y avoir demandé des mémoires sur les principaux martyrs d'Italie. » Videndus Lironus, loc. cit., pag. 129.

(30) Dissertation. posthum., pag. 98.

est, epistolam 74 ejusdemmet S. Basilii scriptam tantummodo, non vero missam fuisse (51). Penitissimam hanc notitiam Jacobus Combettius (52) ex hujusmodi notis deduxit, quas in antiquis quibusdam codicibus nactus est, easque in publicos eruditorum usus vulgavit.

III. Variis rerum exemplis hujusmodi sententia roboratur.

Quisnam ex veteribus docuit præstantissima Sedulii poemata, quæ diutius inter schedas incomposita jacuerunt, a Turcio Rufo Asterio meliori ordine fuisse digesta et in lucem emissa? Profecto hæc viris doctissimis abscondita fuissent, nisi antiqua nota, quæ in tribus antiquissimis Sedulii codicibus reperta est, peculiarem et reconditam hanc notitiam patefecisset. Illam omnium primus evulgavit Jacobus Sirmondus ex codice Rhemensi, deinceps Jacobus Usserius ex codice Anglicano (53), demum nosmetipsi emendatiorem eandem reperimus in antiquissimo Sedulii codice bibliothecæ Ottobonianæ nono circiter sæculo exarato, in quo, post epistolam ad Macedonium, quam integram emendatamque vulgavit paucis abhinc annis Christophorus Cellarius in edit. Prudentii, hæc adnotantur : « Hoc opus Sedulius inter chartulas dispersum reliquit, quod recollectum, adunatum, atque ad omnem elegantiam divulgatum a Turcio Rufo Asterio quinto vicario consule ordinario, atque patrio (54) ; » mox sequitur epigramma :

*Summe sacer meritis, veracis dicta poetæ
Quæ sine figmenti condita sunt vitio.
Quo caret alma fides, quo sancti gratia Christi
Per quam justus ait talia Sedulius,
Asterique tui semper meminisse jubeto,
Cujus ope et cura edita sunt populis.
Quæ, quamvis summi celebrent per sæcula fastus,
Plus tamen ad meritum est, si viget ore tuo.*

Ad calcem poematis hæc habentur, quæ etiam Mabillonius vulgavit (55) : « Incipit ars Sedulii poetæ, qui primo laicus in Italia philosophiam didicit, postea cum aliis metrorum generibus heroicum metrum Macedonio consulente docuit, in Achaia libros suos scripsit tempore imperatorum minoris Theodosii filii Arcadii, et Valentiniani filii Constantii. Pax. »

IV. Tillemontii argumentum ex Eusebii et sancti Hieronymi silentio desumptum contra Portuensem sancti Hippolyti sedem nequidquam concludit.

En igitur quo pacto sequioris ævi scriptores peculiare quasdam rerum notitias nacti sunt, quæ

Eusebio, S. Hieronymo, aliisque antiquis scriptoribus penitus incomptæ fuerunt; ideoque nemo non videt quam periculosum quandoque sit hoc argumenti genus : Eusebius et S. Hieronymus nesciunt ubinam gentium S. Hippolytus episcopus fuerit; ergo Leontius, Anastasius, alique posteriores illius episcopalem sedem scire non potuerunt. Quod quidem argumenti genus, si rectoribus sanioris criticæ regulis accensendum esset, Henrico Dodwello (56) infensissimum sanctorum Christi martirum hosti manus victas profecto nos dare oporteret, cui Tertulliani, Eusebii, Epiphani, Theodoret, aliorumque veterum scriptorum silentium maximum, ut ipse credidit, rationis suppeditavit momentum, ut S. Irenæum celeberrimum Lugdunensium antistitem, Hippolyti nostri magistrum, ex illustri martyrum albo impune deleret. At nimiam hanc Dodwelli confidentiam, ne dicamus temeritatem, firmissimis certissimisque argumentis coercuit doctissimus monachus Renatus Massuetus (57), cujus verba, utpote rem nostram mirifice illustrantia, hic exscribere non gravabimur. « Verum, inquit, ut ad Tertullianum, Eusebium, Epiphanium, Theodoretum, et alios, quos in causæ suæ defensionem citat Dodwellus, pedem referamus; illi quidem Irenæum nusquam appellant martyrem, sed nihil aliud ad summum ex eorum silentio colligi potest, nisi quod ad eorum notitiam Acta martyrii non pervenerint, aut martyrem fuisse nescierunt. Ex eo vero quod ad Tertulliani, Eusebii, Epiphani, et aliorum quorundam Orientalium scriptorum notitiam martyris alicujus Occidentalis Acta non pervenerint, martyrem fuisse confidenter negare a ratione prorsus alienum videtur. » Et paucis interjectis : « Sed ut causæ jugulum propius adhaeret, Eusebius, cujus silentium adeo urget Dodwellus, Hippolyti non semel meminit, catalogum ejus operum texit, episcopum fuisse dicit, martyrem nuspian. Martyrio vitam finisse certissimum esse debet vel ipsi Dodwello; nam in iis ipsis quæ profert Theodoretus adversum Irenæi martyrium locis martyr appellatur. » Si igitur Eusebii silentium, quod nobis objiciunt Tillemontius et Ceillierius, Hippolytum nostrum venerando martyris titulo exuere minime valet, nec Portuensis quidem ipsius sedes, tot egregiis veterum scriptorum testimoniis roborata, eodem licet silente Eusebio, nuspian profecto evanesceat. Sed quid Massuetum ap-

ubi hæc fuse narratur.

(56) Dissert. 3 in Irenæum. Videndus etiam Cave in *scriptorum ecclesiasticorum Historia litteraria*, tom. 1, p. 67, sæculo Gnostico, qui eodem argumenti genere, sæculorum sequiorum commentum S. Irenæi martyrium dicit : « Quod vero Irenæus martyr fuisse vulgo dicatur, id sequiorum potius sæculorum commentum censendum erit; certe ignorasse videntur vetustiores Tertullianus, Eusebius, Augustinus, Theodoretus. »

(57) Dissert. præv. in Irenæi lib., 90, 91, § 34, 32, 55.

(31) Adeundus Lironus loc. cit., pag. 135.

(32) Editus ab eo est *Basilii restitutus*, in quo ejusdem S. Patris Operum ex optimis mss. textum castigavit, auxit, illustravit, et versiones recensuit. Edidit hoc opus Parisiis an. 1679, 2 vol. in-8°.

(33) Hac de re legendus est Fontaninus in *Antiquitatibus Hortæ*, lib. II, cap. 3, § 5, pag. 225 seqq. (dit. Romæ anno 1708, ubi ad nostram sententiam instituit sermo. Adeundus etiam Lironus loc. cit., pag. 131.

(34) Vide Fontaninum loc. cit., pag. 226 et 227.

(35) *Vetera Analect.*, pag. 387 cit. edit. Paris. 1723. Legendus etiam Fontaninus loc. cit. p. 250,

pellamus, cum ipsemet Tillemontius hoc idem argumenti genus, quo Portuensem Hippolyti sedem convellere conatus est, mutata deinde sententia, improbare non una voce dubitaverit : primo, ut senatoriam S. Appollonii dignitatem solo Hieronymi testimonio munitam adversus Scaligerum vindicaret (38); deinceps, ut S. Hieronymum ab Henrici Valesii et Petri Danielis Huetii censura defenderet (39)? Etenim cum S. doctor in *vtorum illustrium Catalogo* scripsisset Ambrosium Hippolyti exemplo Origeni stimulos addidisse, ut sacros utriusque Testamenti codices doctissimis commentariis illustraret, et superius recensitis auctoribus sanctum Hieronymum ex male intellecto Eusebii loco deceptum hæc posteris tradidisse dicitasset, ipse Tillemontius, ut hujusmodi argumento occurreret, respondit S. Hieronymum non paucos legisse libros, quorum notitia ad nos minime pervenit, quorum præsertim ope ea, quæ Eusebium latuere, ipsi tuto innotescere potuerunt. Si igitur S. Hieronymo res Eusebio plane incomptas narranti integram fidem præstare haud nos prohibet Tillemontius, cur in re nostra Leontii et Anastasii testimonia, quæ S. Hippolytum Portus Romani episcopum produunt, inter tales fabulas recensenda esse pronuntiat? Præsertim cum ipse alias recentioris scriptoris testimonium respuere non sit ausus, qui omnium primus illius sedis nomen nobis patefecit, quam in

A Cappadocia obtinuit S. Alexander, priusquam ad Hierosolymitanam cathedram evectus esset, quod antiquis omnibus fuit plane incognitum (40).

V. Nonnulla S. Hippolyti opera Eusebio et S. Hieronymo fuerunt ignota, quæ Leontio et Anastasio putuere.

Hoc sane nemini, nostro quidem iudicio, persuadere poterit Tillemontius, cum Leontius ipse, et Anastasius, Portuensem S. Hippolyti sedem ex incorruptis vetustatis monumentis Eusebio et ipsimet S. Hieronymo ignotis nancisci potuerint, eodem ferme pacto quo ipsius S. episcopi sermones de *benedictionibus Abraham* (41), et de *theologia et incarnatione contra Beronem et Helicem* (42), Eusebio et sancto Hieronymo incognitos invenerunt. Nec mirum cuiquam hoc esse debeat; Eusebii enim (43) et S. Hieronymus (44), universa Hippolyti nostri scripta reperire non potuisse ingenue fatentur. Quæ cum ita sint, tantam profecto ex Eusebii et S. Hieronymi silentio rationum vim manare non videmus, quæ disertissima Leontii et Anastasii testimonia penitus obruant evellantque. Nec quis nobis illud objiciat, memorata a Leontio et Anastasio Hippolyti opuscula ab eruditis quibusdam in dubium revocari, ac etiam ex genuino tanti Patris operum catalogo non levibus argumentis extrudicui de his dubitent Tillemontius (45), Jacobus

(38) Tom. III, sæpius citato, p. 613, Notes sur saint Apollone, sénateur, note 1 : « Sur les titres qu'on lui donne de sénateur et d'apologiste. »

(39) Eodem tom. III, Notes sur Origène, not. 17, pag. 764, ubi : « Il est certain que ce que dit S. Jérôme n'est point fondé, s'il ne l'est que sur cet endroit d'Eusèbe; et il est certain encore que ce saint n'est point incapable de faire des fautes de cette nature. Mais comme aussi il avait lu bien des livres que nous n'avons pas, et qu'il peut y avoir trouvé ce qui n'est pas dans Eusèbe, nous n'osons pas l'accuser d'une faute parce qu'il peut l'avoir faite, et nous avons cru le pouvoir suivre dans une chose indifférente où nous n'avons pas d'assurance qu'il se soit trompé. »

(40) Eodem scilicet tom. III, p. 415, in S. Alexandre, évêque de Jérusalem et martyr : « Il fut fait premièrement évêque dans la Cappadoce; les anciens ne marquent point de quelle ville. On trouve dans un Grec moderne que ce fut de Fladiade, ville de la métropole de Navarze; il veut dire Flaviade, ou Flaviopole de la seconde Cilicie, dont Anazarbe était métropole. Et il se peut faire que cette ville ait été retranchée de la Cappadoce, comme quelques autres, pour être jointe à la Cilicie, et qu'elle ait conservé la mémoire que S. Alexandre avait été son évêque : ce qu'Eusèbe n'avait pas su. » Nomen urbis, ubi S. Alexander antequam patriarcha Hierosolymitanus renuntiaretur sedit, retinet Eusebius, et S. Hieronymus. Legendus Vallarsius l. II Operum S. Hieronymi in libro *De viris illustribus*, cap. 62, p. 888, not. 1, ubi observat, quod e quinto libro Juris Græco-Romani, ubi de translationibus episcoporum, nomen urbis *Flavias* fuisse deducatur.

(41) Exstat fragmentum sermonis S. Hippolyti episcopi et martyris ex *benedictionibus Abraham* a Leontio Byzantino lib. 1 *contra Nestorium et Euty-*

C *chen* apud Fabricium tom. II Operum S. Hippolyti, p. 45, cujus titulum : Τοῦ ἁγίου Ἱππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος ἐκ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Ἀβραάμ. S. Hippolyti episcopi et martyris ex *benedictionibus Abraham*, ubi notat apposite ipse Fabricius, in Latina versione edita Leontii esse scriptum ex *benedictionibus Balaam*, vitiose quidem, ut ipse opinatur.

(42) Sermo hujusmodi citatur ab Anastasio presbytero et apocrisiario Romæ in citata epistola ad *Theodorum presbyterum Gangrensem*, cujus verba nonnulla in prima dissertationis hujusce parte relata sunt. Hic exstat apud Fabricium tom. I Operum S. Hippolyti pag. 225. Et de eo videnda quæ idem Fabricius in suæ *Bibliothecæ Græcæ* libro v, c. 1, tom. V, p. 207, adnotavit, ubi observat quoad nomen *Helicem*, in codice Regio, et Colbertino Nicephori CP. mss. contra impugnatores sacrarum imaginum, in quo S. Hippolyti fragmenta servata sunt, legi : Ἡλικίωνος τῶν ἀρετικῶν, pro qua lectione suspicatur Fabricius legendum esse ἡλικίων τῶν ἀρετικῶν, ut sensus sit : *Adversus Beronem et hæreticos alios ejus æquales*. Exstat quoque idem sermo apud Canisium tom. I *Antiq. lection.*, p. 13 seqq. cit. edit. Amstelodami anni 1725.

(43) *Hist. eccl. lib. vi, c. 22, p. 286*, ubi de S. Hippolyti scriptis hæc ait : *Ex reliquis autem illius scriptis, hæc sunt quæ ad nostram notitiam pervenerunt*. Et paulo post : *Sed et alia plurima apud alios asservata licet reperire*.

(44) Lib. *De viris illustribus*, c. 61, pag. superius cit. 888 : « Scripsit (Hippolytus) nonnullos in Scripturas Commentarios, e quibus hos reperi. »

(45) Tom. III citato, p. 248, ubi agit de octo S. Hippolyti testimoniis ab Anastasio descriptis ex libro *contra Beronem et Helicem* : « Ces passages sont importants, fort beaux et fort clairs pour la vérité. Mais c'est cela même qui fait douter s'ils sont du grand Hippolyte. »

Basnagius (46), Dupinius (47), alique : quamvis ea tueantur Canisius (48), et quamplurimi doctissimi viri inter quos Georgius Bullus (49), qui peculiari quadam disquisitione fragmenta ab Anastasio collecta, tanquam genuina Hippolyti nostri monumenta, probavit. Etenim, quomodocunque sese res habeat, variæ doctorum virorum de his scriptis sententiæ nunquam Portuensi Hippolyti sedi officere possunt. Nam, etsi hæc fragmenta dubiæ fidei, imo et falsa essent (quod tamen peritiores critici aperte et palam firmare haud sunt ausi), tamen cum eadem, consentientibus fere omnibus, vetustissima sint, vetustissimum quoque de Portuensi S. Hippolyti sedis testimonium nobis suppeditant. Fragmenta ab Anastasio allata tantam redolent antiquitatem, ut longe ante Anastasii ætatem exarata nemini dubium esse debeat. Beron et Helix, quorum hæresis scriptis hisce tam acriter refellitur, tertio vix sæculo innotuerunt, quapropter eorum sectarios septimo adhuc sæculo, quo Anastasius floruit, perdurasse, eosque eximio hoc sermone confutatos fuisse nemo unquam autumabit (50).

VI. *Antiquissimum de Portuensi S. Hippolyti sede ex ipsius operum titulis notisque deducitur argumentum.*

Vetustissima igitur fragmenta, integris Hippolyti nostri titulis insignita, non modo Portuensem ipsius sedem Eusebio et S. Hieronymo incognitam nobis tuto patefaciunt, verum etiam communem Græcorum de eadem traditionem, non quidem recenter subortam, sed longe ante Leontii et Anastasii ævum passim et ubique per ipsos propagatam, evidentissime demonstrant. His profecto argumentis omnem

A doctorum virorum hæsitationem de Portuensi S. Hippolyti sede penitus de medio tollendam censeamus, utpote quæ, ut toties diximus, solo Eusebio et S. Hieronymi nitatur silentio; quod non tam magni in re nostra momenti esse facile quispiam cognoscere poterit, si ejus originem repetere ab ovo voluerit. Hanc non aliunde derivasse putamus, quam ex veterum librorum oscitantia, qui in describendis S. Hippolyti nostri aliorumque veterum Patrum titulis, præcipuos quosdam ex ipsis titulos non raro omiserunt. Hinc in vetustissimis celeberrimarum bibliothecarum codicibus S. Hippolytum modo *episcopi et martyris*, modo *episcopi* tantum, modo *martyris*, modo denique solo *Hippolyti* nomine designatum deprehendimus, tacito semper sedis, quam obtinuit, nomine, quod tamen alii non pauci, iique antiquissimi codices manifestant. Huic conjecturæ nostræ maximum addunt ponderis momentum sanctus Hieronymus et Photius, quorum primus, dum in *virorum illustrium Catalogo* S. Irenæi (51) et S. Hippolyti (52) nostri meminit, ipsos *episcopos* nominat, *martyres* nusquam, cum alibi eosdem conspicuo etiam *martyris* titulo insigniverit (53). Photius codice cxxi (54), quædam ipsius S. Hippolyti opuscula recensens, *episcopi et martyris* titulos ipsi debitos omnino præterit. Dum vero codice ccii (55), Danielis interpretationem ab ipso adornatam refert, illum et *episcopum* et *martyrem* disertim appellare non omittit. Quas quidem tam diversas scribendi formas non aliunde, præterquam ex variis codicum inscriptionibus, quibus usi sunt Eusebius, S. Hieronymus et Photius, fluxisse judicamus. Sublati itaque tot tantisque doctorum virorum dubiis ex

(46) In animadversionibus de vita, morte et scriptis S. Hippolyti apud Canisium *Lection. antiq.*, tom. I, p. 10 edit. Amstelodami 1725, n. 7: « Dubia sunt fragmenta adversus Beronem et Helicem. » Quanquam p. 12 fateatur « Opus illud a multis ambabus unis recipi, et validis rationum momentis Hippolyto vindicari; et rejici minime posse, ut nuperrime supposita, dum legantur in excerptis Anastasii, qui jam ante octingentos annos vixit, et laudentur apud Theodoretum. »

(47) *Nouvelle bibliothèque des auteurs ecclésiastiques*, in S. Hippolyte, tom. I, pag. 112 edit. Paris. anni 1690. « Les recueils, ou plutôt les extraits tirés par Anastase le Bibliothécaire des sermons d'Hippolyte sur la théologie et sur l'incarnation, contre Béron et Hélix, hérétiques de la secte des Valentinians, donnés par Turrien et par Canisius, et reportés en grec par Anastase dans ses *Recueils* donnés au public par le P. Sirmond, paraissent fort anciens; mais il n'est pas certain qu'ils soient d'Hippolyte. »

(48) *Antiquis lectionibus*, tom. I, in monito ad excerpta ex libro Hippolyti martyris et episcopi Portuensis de *theologia et incarnatione contra Beronem et Helicem hæreticos*, pag. 2: « Porro cum Hippolytus adversus omnes hæreses scripserit, et Eusebii tempore, ipso Eusebio teste, multæ ejus lucubrationes (quarum relatione Eusebius supersedet) passim fuerint assertatæ, difficile creditu non est inter illas etiam fuisse hoc de *theologia et incarnatione* opus contra Beronem et Helicem Valentiniani hæretici desertores. » Adversus varias in hujus-

modi opus oppositiones eo in loco Canisius etiam respondet.

(49) *Defensione fidei Nicænæ*, sect. 12, cap. 8, pag. 98. Exstat aliqua hujusce dissertationis pars apud Fabricium t. II Operum S. Hippolyti, p. 50, ubi illam legitimus, et argumenta, quæ contra hujusmodi Hippolyti opus ab obrectatoribus afferuntur, refutata optime observavimus.

(50) De hæresi Beronis et Helicis legendus Basnagius in citatis animadversionibus, p. 12, n. 8.

(51) In libro *De viris illustribus*, cap. 35: « Irenæus. . . jam Photino prope nonagenario ob Christum martyrio coronato in locum ejus substituitur, » p. 859, tom. II Operum edit. citatæ Vallarsii. . .

(52) Cap. 61, eodem libro, p. 885: « Hippolytus cujusdam Ecclesiæ episcopus. »

(53) In *Commentario in Isaiam*, lib. xvii, c. 64, p. 761, tom. IV edit. Veronæ ann. 1735: « De quibus diligentissime vir apostolicus scribit Irenæus, *episcopus Lugdunensis et martyr*, multarum originem explicans hæresium, et maxime Gnosticorum, qui per Marcum Ægyptium Galliarum primum circa Rhodanum, deinde Hispaniarum nobiles feminas deceperunt, miscentes fabulis voluptatem et imperitiæ suæ nomen scientiæ vindicantes. » Hippolytum nostrum *martyrem* vocat in præfatione *Commentarii super Matthæum*, p. 7, tom. VII Operum edit. ejusdem anni 1757, et alibi.

(54) Pag. 301 cit. edit. Rothomagi ann. 1653: « Lectus est libellus Hippolyti. »

(55) Pag. 523: « Lecta est Hippolyti episcopi et martyris interpretatio in Daniele. »

Enacii ac S. Hieronymi silentio tantum manantibus, Hippolytus noster tot eximiis suadentibus monumentis, recte quidem ac tuto imposterum Portuensis episcopus dicendus, et quasi postliminii jure, suffragantibus quoque aliquibus vetustissimorum codicum notis, Portuensi Ecclesie restituendus est, ex qua Tillemontius alique ob nonnullas conjecturas Eusebii et S. Hieronymi silentio tantum innixas, illum immerito divulserant.

Veterum hujusmodi notarum præstantia ex mox recensitis exemplis cuilibet comperta esse potest, nullumque de earum ingenuitate dubium cuiquam oriri posse censemus, quasi fictitiæ essent ac librariorum somnia redolerent. Veteres enim librarii, spe majoris lucri illecti, ea tantummodo aliquoties confinxerunt, quorum ope libros suos pretiosiores redderent cariusque venditarent: ideoque putidissima quædam commenta, quæ forsan emptorem tam facile nancisci non poterant, sanctorum Ambrosii, Hieronymi, Chrysostomi, aliorumque magnorum virorum nominibus ornarunt, ut inexpertis emptoribus fucum facerent. Verum S. Hippolyti sedes vel Portuensis, vel Arabica, pretiosorem codicem efficere haud poterat, ideoque cum illi ejusdem S. episcopi opera ex antiquioribus codicibus descripserint, notas a veteribus margini appositas, vel titulos fidelissime exscripsisse fatendum est (56). Denum earundem notarum brevitatis et simplicitatis omnino falsi suspicionem de medio tollunt, quia in ipsis nec inanes verborum habentur circuitus, nec portenta, vel incredibilia narrantur, quemadmodum fieri solet in Actis sanctorum a Metaphraste editis, quæ merito omnes docti viri rejiciunt. In nostris notis solummodo habetur, cujusnam, exempli causa, Ecclesie Caius presbyter fuerit, vel episcopus; quo anno Agobardus (57) Lugdunensis natus sit; quo tempore ex Hispaniis in Galliam Narbonensem

A venerit, et denuo quando ordinatus fuerit episcopus. Hæc omnia de Agobardo, quorum nonnulla silentio præterierunt Ado Viennensis ad ann. 810(58), Hugo (59) Flaviniacensis ad ann. 821, et auctor *Chronici S. Benigni Divionensis* ad ann. 840 (ideoque Papirio Massonio (60) et Stephano Baluzio (61), Agobardi editoribus prorsus incomperata), multis abhinc annis a diligentissimo veterum monumentorum investigatore Joanne Mabillonio (62), deducta fuerunt ex vetustissimo codice Bedæ *De temporibus*, qui quondam fuit bibliothecæ Lugdunensis, quæ misere incendio absumpta fuit, ex cujus flammis ereptus in Joannis Boscii manus devenit, et postmodum in Vallicellanam bibliothecam est translatus. In hoc præstantissimo codice ipsiusmet, ut putant, Agobardi manu hæc adnotantur: « 779 : Hoc anno natus sum. 782 : Hoc anno ab Hispaniis in Galliam Narbonensem veni. 792 : Hoc anno Lugdunum a Gothis primum. . . 804 : Benedictionem indignus suscepi. » Deinceps alia, ut videtur, manu: « 816 : Iste cathedra potitur anno octavo. 840 : Hoc anno sanctæ memoriæ Agobardus Lugdunensis episcopus obiit VIII Idus Junii (63). » Hoc præclarissimum vetustatis monumentum, quod beneficio tanti viri vulgatum fuit, ista omnia nos docuit quæ majores nostri penitus ignorarunt. Agobardi mortem hoc eodem anno et die referunt supra laudatus auctor *Chronici S. Benigni Divionensis* (64), et Martyrologium Ecclesie Lugdunensis, quod hac ipsa die sancti viri memoriam exhibet. Cætera, ne longiores simus, Gallicarum antiquitatum studiosis discutienda relinquimus.

VII. *Tales notæ nequaquam a librariis confictæ, sed vel ab ipsis scriptoribus, vel ab eorum amicis, seu discipulis, aut saltem peritis viris fuerunt appositæ.*

Breves igitur notas, quæ in vetustis codicibus

(56) Vide Lironium, p. 431 et seqq.

(57) « Agobardus, gente Gallus, natus ann. 779, anno vero 782 ex Hispania in Galliam Narbonensem venit, anno 813 Leidrado archiepiscopo Lugdunensi senectute gravato coepiscopus substitutus est, eoque paulo post in monasterium Suessionense secedente anno 816 thronum Lugdunensem deinceps solus tenuit. . . Anno 840 Ludovicum ad tuendum litus orientale Rheni fluminis profectum secutus VIII Idus Junii apud Sanctonas obiit. Acri erat ingenio, nec vulgari eruditione, quæstionum theologiarum peritissimus, disciplinæ Ecclesie canonumque antiquorum consultissimus iudex, vindex acerrimus. » Hæc de illo scribit Cave *Hist. litter.*, t. II, pag. 41, ubi pag. 42 illius Opera recenset, quæ cura Papirii Massonii Parisiis anno 1605 in-8 prodierunt, quæque castigatius recensita Stephanus Baluzius Parisiis anno 1666, 2 vol. in-8, edidit, notisque illustravit; quæ quidem pulcherrima est et accurata editio: hanc editionem novissimæ *Biblioth. PP.* curatores tom. XIV, p. 234, expresserunt.

(58) Ado etiam Gallus anno 859 archiepiscopus Viennensis renuntiatus, inter varia opera a Cave tom. II citato, p. 52, recensita, *Breviarium chroniconum de sex mundi ætatibus*, a mundi initio ad annum 874 perductum, composuit, proditque seorsim Parisiis ann. 1522, et cum S. Gregorio Turonensi Parisiis 1512 et 1567, Basileæ 1568, et denique in

Biblioth. P. tom. XVI, p. 768.

(59) Hugo, ex monacho Viridunensi Flaviniacensis in ducatu Burgundie abbas electus, claruit anno 1101, scripsitque *Chronicon Viridunense* in duas partes distributum, primam a Christo nato ad annum 1002, alteram ab eodem anno ad 1102. Opus istud thesaurum undecimi præsertim sæculi incomparabilem vocat Labbæus, qui illud ex ipso auctoris autographo in bibliotheca Jesuitarum Claromontanorum asservato edidit *Biblioth. nov. mss.*, t. I, pag. 75. Vide Cave tom. II citat., pag. 185, et Oudinum tom. II, sæcul. XI, p. 886.

(60) In Synopsi Agobardi apud Baluzium, tom. I, fol. 3.

(61) In notis, p. 4.

(62) *Iter Italicum*, tom. I, pag. 67 edit. Lutetie Paris. anno 1724, ubi agit de bibliotheca Vallicellana, in qua prædictus Bedæ codex asservatur.

(63) In eodem codice hæc statim sequuntur: « Ludovichus (sic) quoque imperator defunctus est x Kal. Julii; et memorabile atque insigne opus, quod Forum Vetus vocabatur, Lugduni corrui ipso die intrantis autumnii, quod steterat a tempore Trajani per annos fere 700. 841 Amolo, præfati episcopi diaconus, ordinatus episcopus Lugduno XVI Kal. Februarii. »

(64) Vide *Acta sanctorum*, mensis Junii tom. I, die sexta, p. 748 edit. Venetæ anni 1741, ubi multæ

quandoque occurrunt, hoc uno exemplo non a librariis temere confictas satis superque constare arbitramur; sed easdem ab ipsis scriptoribus, vel ab eorum amicis, vel discipulis, vel demum a peritis viris propriis codicibus appositas fuisse credimus; eoque magis, quia sæpe accidit, ut easdem res ipsæ exhibeant, quæ cum antiquis ac fide dignis auctoribus mire consentiunt. Ita in antiquissimo codice bibliothecæ Otobonianæ, in quo habentur orationes quamplurimæ, S. Gregorii Nazianzeni ad orationem in sancta Lumina hujusmodi nota in margine habetur : Οὔτος δογματικὸς ἐρρέθη ἐν Κωνσταντινοπόλει, « hic (nempe sermo) dogmaticus dictus est in Constantinopoli, » quæ etiam legitur in sequenti oratione in Pentecosten. Quas quidem orationes S. Gregorium Constantinopoli habuisse recte ex antiquis monumentis docet Tillemontius (65). In codice Casanattensi (66), ante octingentos annos Longobardicis litteris exarato, in quo habetur genuinus Bedæ *Cyclus*, qui, ut docuit Magnus Norisius (67), ab anno Christi 532 usque ad annum 1065 producit, multa scitu digna singulis fere annis adnotata sunt, quorum hic aliqua referre non piget. Primo igitur hæc habentur : « Primus Dionysii circulus a Justiniani principis anno 6, qui regnavit annos 38, » quæ omnia veritati prorsus sunt consentanea; Dionysium enim Exigium suum *Paschalem cyclum* ab anno 6 Justiniani imperatoris, qui incidit in annum 532, auspicasse, multis veterum testimoniis probavit idem Norisius (68), eundemque imperatorem annis 38, non 40, ut quidam perperam scripserunt, regnasse, alibi idem eminentissimus auctor fuse demonstrat (69). In eo-

de S. Agobardi archiepiscopi Lugdunensis cultu, Actis et ætate erudite profertur.

(65) Tom. IX, *Mémoires pour servir à l'histoire ecclésiastique*, pag. 462, in saint Grégoire de Nazianze, article 66, des oraisons 38, 39, 40, 44, 31 et 26 de saint Grégoire.

(66) Num. 314.

(67) Dissertatione 3 de cyclo paschali Ravennate annorum 95, tom. II Operum edit. Veronæ an. 1729, pag. 754.

(68) Dissert. 2 de paschali Latinorum cyclo, p. 723 et seqq. tom. II Operum citatæ editionis.

(69) Dissert. historic. de synodo quinta, § 2, tom. I Operum, pag. 685 : « Idque colligitur ex anno obitus Justiniani imperatoris. »

(70) Eginhardus, natione Germanus, Caroli M., qui obiit an. 814, a secretis, imperatori suo admodum charus fuit. Præter *Vitam Caroli Magni*, *Annales etiam rerum gestarum Pipini regis*, Caroli Magni et Ludovici Pii, ab anno 741 ad annum 829, conscripsit, qui pluries fuerunt editi, præsertim a Duchesnio *Scriptorum Franciæ* tom. II, ubi vide p. 29, ad an. 774 edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1686.

(71) *Chronicon Angiense* est sæculi X, et incipit ab anno Christi 709, desinitque ad annum 954. Exstat apud Stephani Baluzii *Miscellanea* novo ordine digesta et aucta, opera et studio Joannis Dominici Mansi, tom. I edit. Lucæ anni 1761. Lege p. 120, ubi ad annum 773 hæc scripta reperiuntur : « Capta est Italia a Francis, et Carolus Roman pervenit. »

(72) *Chronicon* hujusmodi est sæculi IX, illudque pariter edidit Baluzius tom. et pag. citatis : incipit

dem codice inter annum Christi 773 et 774, indicatione XII, hæc leguntur : « Hæc indicatione venerunt Franci in Italiam. » Francos eodem anno Caroli M. ductu in Italiam fuisse progressos, testantur antiqui scriptores Eginhardus (70), *Chronicon Angiense* (71), et *Chronicon brevissimum monasterii S. Galli* (72), a Baluzio edita (73). Eusebius lib. III, cap. 24, *De vita Constantini Magni*, scripsit (74) se omnes ejusdem Constantini leges ac epistolas, ab ipso imperatore datas, quæ ad fidem catholicam spectabant, separato volumine colligere velle, quod num ipse præstitisset, viros doctos diutius latuit; penitusque ipsi ignorasset, nisi Henricus Valesius antiquam codicis Medicæi notam vulgasset, ex qua Eusebium supra laudatarum epistolarum ipsius Constantini Magni codicem conficisse (75) aperte colligitur. Ex his igitur, quæ hucusque de antiquis notis, in vetustis codicibus quandoque existentibus fuse nimis, quam par erat, disputavimus, satis superque probasse nobis suademus, easdem notas inter veterum librorum somnia ac mendacia haud recensenda esse. Superiora enim exempla aperte nos docent, eas vel ab ipsis auctoribus codicibus suis, vel ab ipsorum discipulis, qui præceptoris sui res gestas probe noverunt, vel demum a peritis et doctis viris quandoque fuisse appositas; qui, etsi scriptoribus ipsis posteriores ætate fuerunt, tamen optimis monumentis edocti, si quid unquam ad codicum suorum oram adnotarunt, non aniles fabulas, sed res sibi plane compertas posteris tradiderunt, quod quidem clarius nobis innotuit, dum ea, quæ in eisdem notis narrantur, incorruptis vetustatis monumentis ad

ab an. 691 usque ad an. 814. In eo ad annum 774 legitur : « Hoc anno perrexit dominus Karolus ad Romam ad sanctum Petrum, et revertens inde acquisivit Peccunia (melius Pavia) civitate, sive Cicino (melius Ticino) cum rege Desiderio, et cum gaudio reversus est in Francia. »

(73) In eodem tom. I, pag. 120 citatæ ejusdem editionis.

(74) Citato lib. III, cap. 24, pag. 592, ubi agit quomodo Constantinus episcopis et plebibus religiosas litteras sæpius scripserit; ubi ait : « Sed et alia plurima ejusmodi scripsit, ac pene innumera-biles exaravit epistolas; nunc episcopis præscribens ea quæ ad Ecclesiarum Dei utilitatem spectabant; nunc ipsas plebes per litteras compellans, fratresque et conservos suos nominans Ecclesiæ populos, vir beatissimus. Verum hæc separato volumine colligere, alias fortasse otium fuerit, ne hujus historia nostræ series interrumpatur. »

(75) Hæc sunt Valesii verba ad hunc Eusebii locum : « Certe Eusebius, quod hic pollicetur, postea implevit, omnesque epistolas et sanctiones imperatoris Constantini, quæ ad catholicam fidem spectabant, speciali libro complexus est. Id me docuit codex Medicæus, in quo ad calcem *Historiæ ecclesiasticæ* præscripta est epistola Constantini ad Palæstinios, quam in superiori libro retulit Eusebius, et post supradictam epistolam leguntur hæc verba : Ταῦτα μὲν οὖν ὁδὲ μοι κείσθω. Φέρε δὲ λοιπὸν τοὺς νόμους καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλοῦς καὶ πρωτότατου βασιλέως ἐπιστολάς, ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ὁμοῦ πάσας συναγαγόμεν. »

amussim consentire animadvertimus (76). Idcirco A Leontium, Anastasium, aliosque ex Græcis, qui Portuensem episcopum Hippolytum dixerunt, non temere locutos fuisse credendum est, sed ex antiquis notis, vel genuinis operum titulis edoctos, hoc posteris per mille quadringentos et ultra annos constantissime tradidisse. Quamobrem Tillemontio et Ceillierio nos satisfacisse putamus, qui Leontii, Anastasii, cæterorumque deinceps Græcorum testimonia, tanquam parum firma, rejiciunt, hoc tantum rationis momento, quod ipsi ea, quæ Eusebius ac S. Hieronymus ignorarunt, scire nullo pacto poterint. Quod falsum omnino esse, non solum ex iis quæ hactenus diximus, verum etiam ex Athenagoræ factis, de quo nec verbum quidem fecit S. Hieronymus in suo *illustrium virorum Catalogo*, B cuilibet notissimum esse potest. Hoc ipsum etiam doctissimis viris, qui Eusebii et ipsius S. Hieronymi silentium nobis objiciunt, alias persuasum fuit; nonnulla enim, ut supra ostendimus, ex notis ipsi mutuarunt, quæ eosdem Eusebium ac S. Hieronymum penitus latuerunt. Vetustissimam igitur Portuensis Ecclesiæ traditionem non æquo jure nunc rejicere Tillemontius et Ceillierius conantur, cum ipsa optimis veterum testimoniis sit probe suffulta, quorum vim simplices conjecturæ vel minimum iamminuere nequaquam valebunt.

VIII. *Cur S. Hippolytus a Græcis quibusdam scriptoribus episcopi Romani, vel papæ nomine donetur, examinatur.*

Objiciet fortasse aliquis, Leontium, Germanum, C aliosque ex Græcis scriptoribus, quorum testimonia in prima dissertationis parte retulimus, S. Hippolytum non Portuensem, sed « Romanæ urbis episcopum, imo et papam » vocasse (77). His tamen respondendum, S. Hippolytum a Græcis « Romani

(76) Antiquos etiam auctores interdum libris suis alienisque notas aliquas addidisse, multis exemplis probare possemus. Sufficiat tamen nobis Photii exemplum, cujus duas notas antea ineditas vulgavit primo Bernardus de Montfaucon in celeberrima S. Joannis Chrysostomi editione, in § 6 prælationis ad tom V editionis Paris. an. 1724, ex cod. XII sæculi XIII bibliothecæ Coislinianæ, quarum una fol. 52, docemur Photium integram ejusdem S. Patris expositionem in Psalmos nancisci non potuisse; altera, pag. 21 et 22, S. Joannis Chrysostomi expositionem aliquam in psalmum VIII exhibet, et ad calcem invenitur scriptum: « Ο Φώτιος γράφει, » Photius scribit. » Legendus hac de re Montfaucon loc. cit.

(77) In quodam codice mss. Græco 193 bibliothecæ Coislinianæ exstat Hippolyti fragmentum de *Ezechia*, et *episcopus Romanus* appellatur apud Fabric. Oper. S. Hippolyti tom. I, pag. 271, et tom. II, pag. 31; quo etiam tom. II, pag. 22, pariter habemus: « S. Hippolyti episcopi Rom. et martyris fragmenta excerpta ex Commentario in Genesim ex 88 Patribus collecto, qui exstat mss. Vindobonæ in bibl. augustiss. imperatoris. »

(78) Synodus Sardicensis anno 347 habita fuit Sardiæ in Illyrico. Exstat hujus synodi epistola apud Labbe tom. II *Concilior.*, p. 694 edit. Venetæ anni 1728.

(79) Hinc in subscriptionibus episcoporum, quæ

« episcopi » nomine fuisse donatum, eo quod episcopalem sedem in provincia Romana, id est « suburbicaria », obtinuerit, quæ Roma ab ipsis vocabatur, ejusque episcopi a Græcis « ἀπὸ Ῥώμης, » vel « ἀπὸ Ῥώμην, » « apud Romam, » vel « juxta Romam » appellabantur. « Sic Roma, inquit Stephanus Lemoyne, sumitur pro provincia et eparchio Romano. » In synodo Sardicensi epistola ad Ecclesiam Alexandrinam data fuit, in qua dicitur: « Ἡ ἀγία σύνοδος συναχθεῖσα... ἀπὸ Ῥώμης... καὶ Ἰταλίας (78): » « Sancta synodus congregata ex urbe Roma et Italia; » ubi « Roma » pro provincia Romana, « Italia » pro diocesi Mediolanensi usurpantur (79). Ita etiam in epistola Aureliani de negotio Pauli Samosatani: « Interpellatus imperator Aurelianus rectissime hoc negotium dijudicavit, iis domum tradi præcipiens, quibus Italici Christianæ religionis antistites Romani episcopi scriberent. » Quamobrem summopere miramur, quod vir doctissimus Jacobus Combefisius dubitare se asserat, num hæc Græcorum verba, Ῥώμης ἐπίσκοπος, « Romæ episcopus, » eo, quo mox diximus sensu, sint accipienda, eo quod tantam antiquitatem S. Hippolyti supparem non sapiant (80). Sed quid antiquius hac in re adduci poterat imperatoris Aureliani epistola, et synodo Sardicensi? Verum quænam fuerit Græcorum mens, dum S. Hippolytum « Romani episcopi » nomine designarunt, eruditissime patet ex Syncello, Anastasio apocrisiario et Nicephoro, quorum testimonia alias relata sunt. Quam vero provinciæ Romanæ nomen latissime acceptum fuerit etiam Alexandri papæ III ævo, cuiuslibet Lateranensis concilii subscriptiones insipienti, a Luca Dacherio primum editas, clarissime patere poterit (81).

Nec desunt etiam apud Latinos exempla, ex qui-

pag. 692 exstant, invenimus: « Lucius ab Italia de Verona. Severus ab Italia de Ravennensi. Ursacius ab Italia de Mediolano. » Et pag. 688: « Fortunatianus ab Italia de Aquileia. »

(80) Franciscus Combefisius tom. I *Biblioth. Græc. Patrum Auctar. noviss.*, pag. 63 edit. Paris. an. 1672: « Quod a viro amicissimo, erudito, infulato (scilicet Petro de Marca archiepiscopo Paris.) observatum, episcopos *Romanos* dici, qui quasi levando onus Romani ipsius antistitis, ejusque vice in Urbe celebrent ad id muneris peculiariter delecti, inter quos se ipse annumerabat, nescio an tantæ antiquitatis sit, ut inde Hippolytus Ῥώμης episcopus audire Græcis potuerit. »

(81) Exstant in tom. I *Spicilegii*, pag. 656 edit. Parisiis anni 1723. Hic illas exscribendas ducimus, ut appareat quam late sese provincia Romana extendisset: « De provincia Romana: Hubaldus Hostiensis, Hugo Terracinensis, Joannes Fundanus, Joannes Fundanus, Zacharias Marsus, Odalisus Walvensis, Dodo Reatinus, Formundus Verulanus, Leo Aletrinus, Rodolphus Ferentinus, Asahel Agninus, Petrus Signinus, Milo Tyburtinus, Joannes Sutrinus, Martinus Nepesinus, Censius Tuscanensis, Petrus civitatis Castellanensis, Armatus Narniensis, Paulus Hortanus, Petrus Amelinus, Richardus Urbevetanus, Gratianus Tudertinus, Vivianus Perusinus, Petrus Castrensis, Leo Clusinus, Martinus Grosse-

bus constat suburbicarios antistites « Romanos A
episcopus » vocatos fuisse; quos etiam summus
pontifex Nicolaus II in decreto de electione Ro-
mani pontificis in synodo Romana (82), anni 1059
emisso, « cardinales episcopos » nominat. In Char-

tulario Farfensi, Mabillonio teste (83), Dodo epi-
scopus Sabinensis, S. Romanæ Ecclesiæ epis-
copus dicitur; quemadmodum quoque in inscriptione
anni 1090 episcopus Sabinensis et Tusculanus
vocantur *episcopi Urbis* (84). Leontius itaque, Germa-

tanus, Paulinus Tunensis, Gulfranus Sunensis, Gui-
lelmus Lucensis, Petrus Lunensis, Rufinus Assisi-
nas, Raimerus Castellanus, Rasericus Spolentinus,
Offreductus Eugubinus, Aloderius Callensis,
Guiso Urbinas, Nicolaus Simphronius, Jacobus Se-
negalliensis, Acceptabilis Camerinensis, Jordanus
Humanensis, Petrus Firmanus, Rainaldus Esinus,
Gentilis Ausumanus, Mimaldus Phanensis, Jocheli-
nus Ariminensis, Petrus Piscariensis, Julius Flo-
rentinus, Lamfractus Fesulanus, Tedbaldus Plac-
entinus, Stephanus Monopolitanus, Anselmus Meth-
ensis, Radulphus Melsensis S. Marci. » Concilium
hujusmodi Lateranense an. 1179 celebratum fuit. B

(82) Exstat in concilio Romano decretum de electione
Romani pontificis in tom. XII *Concilior.* edit.
Venetæ an. 1750, pag. 50, in quo hæc leguntur :
« Cardinales episcopi cum religiosis clericis, catho-
licisque laicis, licet paucis, jus potestatis obtineant
eligere apostolicæ sedis pontificem, ubi congruere
viderint. » Huic decreto subscripserunt Bonifacius
Albanensis, Ubertus Sylvæ Candidæ Ecclesiæ,
Petrus Ostiensis episcopus, alique numero 76.
In codice Vaticano num. 1984 exstant hujusmodi
episcoporum subscriptiones, a Labbe p. 51, editæ,
in quibus episcopi suburbicarii *Romani episcopi* dicuntur :
« Bonifacius Dei gratia Albanensis episcopus,
Ubertus episcopus sanctæ Sylvæ Candidæ Ecclesiæ,
Petrus Ostiensis episcopus, Petrus Lavicanus
episcopus. Hujusmodi Romani episcopi subscripserunt
unacum Joanne Portuensi episcopo. » Hoc ipsum
decretum habetur etiam in *Chronico Farfensi* edito a
Muratorio tom. II, part. II, *Rerum italic. scriptor.*,
pag. 645 edit. Mediolani 1726. In quo has legimus
subscriptiones pag. 646 : « Nicolaus episcopus sanctæ
catholicæ et apostolicæ Romanæ Ecclesiæ huic decreto
a nobis, sicut superius legitur, promulgatô, subscripsi,
et Romani episcopi 5, id est, Bonifacius Albanensis,
Umbertus Sylvæ Candidæ, Petrus Ostiensis, Petrus
Lavicanus, et Joannes Portuensis; et cardinales 4,
Joannes tituli S. Marci, Leo tit. S. Laurentii in
Damaso, Guido S. Mariæ trans Tiberim, Desiderius
S. Cæcilie; et diaconi 3, Martius, Crescentius,
Amanius, etc. » Ubi episcopus Joannes Portuensis
inter *episcopos Romanos* est relatus.

(83) In *Itiner. Ital.*, pag. 145, § 40, tom. I *Musæi Italici* edit. citatæ Lutetiæ Parisiorum anni
1724 : « Dodo episcopus sanctæ Romanæ Ecclesiæ
dedit libras quinque pro rebus post mortem, id est
ecclesiam S. Mariæ cum casamento ipso Cassiano.
Actum mense Octobri, temporibus Benedicti VIII. »
Post hujusmodi relata verba hæc ipse Mabillonius
prosequitur : « In alio diplomate illi suffraganei
vocantur *Romani episcopi*. Dodo mox laudatus videtur
fuisse episcopus Sabinensis omissus apud Ughellium. »
Hunc Dodonem P. Faustus Antonius Marroni cleric.
regularium scholarum Piarum *De Ecclesia et episcopis
Sabinensibus Commentar.*, p. 29 edit. Romæ anni 1758,
e Sabinensium episcoporum numero expungit, et potius
ad Ecclesiam Narniensem spectare suspicatur. Utcunque
sit, nostra sententia robur acquirit, cum etiam Narnien-
sis Ecclesia in suburbicaria provincia existat.

(84) Hanc inscriptionem per extensum refert idem
Mabillonius loc. cit., quando agit de ecclesia Beatæ
Mariæ de Capella trans Tiberim, olim S. Mariæ ad
Pineam nuncupata; hanc etiam ab ipso descriptam
hic referre non piget : « Anno Domini 1090, in-
dict. III, mense Mart. die xxv, dedicata est hæc

ecclesia S. Mariæ, quæ appellatur ad *Pineam*, per
episcopos urbis, id est V. Savinensem et Joannem
Tusculanensem, tempore domni Urbani II papæ, in
qua sunt reliquæ ex vestimentis sanctæ Mariæ
Virginis, vel : Petri apostoli, Cornelii PP., Callixti
PP., Felicis PP., Hippolyti mart., Anastasii mart.,
Melixi, Marmeriæ mart.

Da Damaso vitam post mortem, Christe redemptor.
Sabinensis episcopus in inscriptione memoratus
Ubaldu vocabatur, de quo legendus Ughellius *Ital. sac.*
tom. I, pag. 560 edit. Venetæ an. 1717. Hic
subscripsit bullæ Urbani II favore monasterii Cavensis
anno 1092, pontif. IV, datæ. Legendus quoque in
hanc rem idem Faustus Antonius Marroni *De Ecclesia
et episcopis Sabinensibus Commentar.*, p. 41. Multa
sunt alia documenta, in quibus suburbicarii antistites
Romani episcopi nominantur; aliqua tamen præcipua
his adjungere visum est. Ughellius tom. V *Ital. sac.*,
pag. 50, offert documentum consecrationis templi
patriarchalis Aquileiæ anno 1031, indictione XIV, III
Idus Julii. Ego Poppo hujus Aquil. Ecclesiæ
patriarcha unacum duobus Romanis episc. cardinalib.
et 12 coep., presidente D. Joanne papa XIX, et
imperatore Conrado Augusto, consecravit hoc templum
in honorem S. Mariæ genit. Dei, et SS. martyrum
Bermach. et Fortunati, etc. » Ipse Poppo multa
huic Templo donavit pro institutione quinquaginta
presbyterorum, qui in eo divina persolverent, ut
ex donationis instrumento ab eodem Ughellio, p. 51,
descripto apparet, quam donationem etiam ex consilio
duorum Romanorum pontificum, id est episcoporum,
se fecisse commemorat his verbis : « Quibus
(quinquaginta fratribus) et ex consilio, volumate
advocati ejusdem Ecclesiæ honorabilis viri Valperti,
nec non ex consilio duorum Romanorum pontificum,
Joannis et Dudonis, simulque cæterorum coepiscoporum,
scil. Roberti Concordien... quædam ex bonis
ejusdem Ecclesiæ... concessi. » Et in fine : « Actum
in eadem ecclesia anno Dominicæ Incarnationis 1031...
Residentibus autem duobus Romanis pontificibus
cum cæteris episc. et clericis, etc. » Joannes et
Dodo fuerunt cardinales, ut patet ex eorum
subscriptionibus ad calcem prædictæ donationis
apud Ughellium p. 53 relatis : « Ego Poppo
sanctæ Aquileiæ Ecclesiæ patriarcha propria
manu subsc. Ego Joannes Romæ Ecclesiæ
cardinalis episcopus subscripsi. Ego Dodo
similiter S. R. E. cardinalis episcopus subscripsi,
etc. » De his omnibus videndus Joannes
Franciscus Bernardus Maria de Rubeis, *Monumenta
Ecclesiæ Aquileiæ*, cap. 55, p. 513 et seqq.
edit. Argentinæ anni 1740. Insigne tamen pro
nostra sententia habemus documentum in lib. VI
Luitprandi, qui an. 946 circiter claruit, *De rebus
imperatorum et regum*, cap. 6, pag. 115 edit. Antwerpæ
anni 1640, qui de synodo agens Ottonis I jussu
contra Joannem XII celebrata, hanc, rogantibus
etiam *Romanis episcopis*, coactam fuisse tradit :
« Post triduum rogantibus tam Romanis episcopis
quam plebe, magnus in S. Petri ecclesia sit
conventus, sederuntque cum imperatore archiepiscopi.
Item cap. 7, p. 116 : « Romani pontifices et
cardinales presbyteri, ac diaconi cum universa
plebe » commemorantur, quemadmodum etiam
cap. 9, p. 118, in epist. eidem Joanni papæ data ab
eodem imperatore

nus, alique, qui S. Hippolytum episcopum Romanum vocant, Anastasio apocrisiario, Syncello, cæterisque omnino consentiunt, atque hoc plane nomine ipsum appellarunt, quia Portuensis Ecclesiæ episcopus fuit, quæ in suburbicaria provincia sita est, quam Græci *Romam* dixerunt.

Papæ demum titulum, quem S. Hippolyto tribuunt antiqui codices Taurinensis, Otobonianus

his verbis : « Romam observitium Dei venientes, dum filios vestros, Romanos scilicet episcopos, cardinales, presbyteros, diaconos, et universam plebem de vestra absentia precontaremur, et quid causæ esset quod nos Ecclesiæ vestræ, vestrique defensores videre noluissetis, talia de vobis, tamque obscœna protulerunt, ut, si de histrionibus dicerentur, vobis verecundiam ingererent. » Item cap. 10, p. 120, habemus : « Ad hæc Romani pontifices, reliquosque clerus, et cunctus populus dixerunt : Inauditum vulnus inauditum est cauterio exurendum. » Et tandem cap. 11, p. 122 : « Residentibus itaque domno Leone summo et universali papa in ecclesia Lateranensi, et imperatore sanctissimo Othone, et episcopis Romanis, Italicis, etc. » Apud Josephum Mariam Suaresium lib. II *Prænestis antiquæ*, cap. 10, pag. 187 edit. Romæ anni 1655, legimus ex Flodoardo in epist. Hincmari Rhemensis Petrum episcopum quemdam Romanum. In *Chronico Farfensi* Romanus quidam episcopus nomine Petrus jam nimis vetulus Romæ morans apud S. Vincenium juxta ecclesiam Beati Petri sub Leone IX recessisset anno 1048, Beroaldo vigesimo septimo abbate præsidente cœnobio, apud ipsum Suaresium loc. cit., qui etiam refert, lapidi altaris monasterii S. Gervasii d'Essyes in Agennensi dioc., quod anno 1577 Calvinianorum rabie incensum dirutumque fuit, ab evangelii cornu ad cornu epistolæ legi incisum hoc epitaphium : « Hic requiescit beatissimus Aduinus episcopus urbis Romæ. » Plura vide apud eundem Suaresium cap. cit., ubi etiam prodit, p. 189, Romæ habitasse episcopum Ostiensem in monasterio, seu abbatia S. Mariæ in Pallaria; Ecclesiam S. Laurentii in Miranda fuisse episcopium Sabinenæ, atque ex Anastasio Bibliothecario et Innocentio III, episcopium Albanense commemorat. In basilica Lateranensi septem cardinales episcopi celebrabant, unicuique die assignata : Dominica scilicet sacrum facebat episcopus Ostiensis; fer. II, sanctæ Rufinæ; III, Portuensis; IV, Sabinenensis; V, Prænestinus; VI, Tusculanus; Sabbato, Albanus; qui papæ divina officii etiam assistebant cum abbatibus designatis. Hinc non solum interdum *episcopi Lateranenses* II cardinales nuncupati fuere, verum etiam alii episcopi suburbicariæ provinciæ hoc nomine aliquando appellati reperiuntur, et idem Suaresius loc. cit., p. 119, in oppido Poli se legisse testatur in ecclesia S. Stephani inscriptionem anno 1138 incisam, in qua *Guido cardinalis episcopus Lateranensis et S. Tiburtinæ Ecclesiæ nuncupatur*. Plura vide apud ipsum Suaresium toto cap. 10 citato, in quo de sex episcopis cardinalibus abunde disseruit.

(85) Ruinart. *Act. martyrum*, pag. 148, necnon pag. 304, in Actis SS. Theodoti, etc., et ad verba : « Sic lamentantibus illis, singulos amplexus est sanctus, monuitque, ut quando veniret papa B. Fronto, etc. » hæc notare non omittit : « Jam observavit noster Mabillonius in Actis SS. Mammarii et aliorum martyrum Africanorum tom. IV *Analect.*, papæ seu papatis nomen presbyteris etiam tributum fuisse. Græcum hic habet, ὁ Ἰάπαξ, quo nomine donatur Antonius presbyter in Actis SS. Juliani et Basilissæ, in vetustissimo lectionario Luxoviensi. »

(86) Lib. I, part. I, cap. IV, *Vetus et nova*

et Vaticanus 1451, non Romanum pontificem, sed cujuslibet urbis episcopum designare nemo est qui nesciat. Papæ enim nomen omnibus Christiani orbis episcopis ante XI sæculum commune fuit, ut notant eruditi viri Ruinartius (85), Ludovicus Thomassinus (86), atque, ut alii quamplurimi prætereantur, Bollandi continuatores in erudita (87) dissertatione, quam de papæ nomine Vitæ S. Herzclæ

Ecclesiæ disciplina, pag. 11 editionis citatæ

(87) Exstat tom. V. *Act. sanctorum mensis Junii, in Patriarcharum Alexandrin. Historia chronologica*, parergon. 11, pag. 22 edit. Venetiis anno 1744, ubi multa de origine et notione nominis papæ erudite habentur. Inter varias hujusce nominis, quæ afferuntur, origines, ea potissimum nobis placet, quæ cardinali Baronio in notis ad diem X Januarii, pag. 21 cit. edit., aliisque probata fuit, nempe hujusmodi vocem a Græco Ἰάπαξ, id est *Pater*, esse repetendam, non vero, ut alias etymologias nullius momenti prætermittamus, a duobus dictionibus *Pa-Pa*, nempe *Pater Patrum*; ex eo quod, ut recte ibidem observat ipse Baronius, Hormisdæ in epistola synodali concilii provincialis Epiri et *Pater Patrum*, et *Papa* nuncupatur : « Synodus veteris Epiri, Joannes, Matthæus, Constantinus, etc., domino nostro per cuncta sanctissimo et beatissimo Patri Patrum, Communi, ac principi episcoporum Hormisdæ papæ. » Videnda quæ hac de re Joannes Baptista Solerius in citata *Hist. patriarcharum Alexandrinorum chronologica*, num. 153, p. 25, adnotavit, qui pariter pulcherrime observat num. 154, p. 26, a Græcis hujusmodi nomen ad Latinos transiisse : et recte quidem ac merito hic titulus summo pontifici convenit qui ut ejusdem Solerii, num. 156, verbis utamur, fidelium *Pater* est « non natura, aut gente, sed ætate et admonitione, auctoritate et doctrina. » Hinc, ut inquit Baronius in loc. cit., « cum futuris temporibus obtinisset communis usus, ut papæ nomen tantummodo Romano tribueretur pontifici, et schismatici illud sibi in odium ejusdem Romani præsulis fastu superbo vindicarent, aliaque non concessa præsumerent; Gregorius VII papa anno a Christo Domino 1073, sui vero pontificatus anno tertio, sexto Kalendas Martii, indict. XIII, habuit Romæ synodum adversus schismaticos, ubi statuit inter alia plura, ut papæ nomen unicum esset in universo orbe Christiano, nec liceret alicui seipsum vel alium eo nomine appellare. Hæc in Regesto epistolarum Gregorii VII, quod asservit in bibliotheca Vaticana, ubi canones ejus synodi scripti habentur. Servant id ipsum Græci, ut nomine papæ Romanum pontificem intelligant, ut ex Nicetæ Choniatæ scriptis apparet. » Hujusmodi papæ nomine antiquissimis temporibus non solum clerici venerandi, quemadmodum loc. cit. nos monet Baronius, et Rigaltius in suis ad S. Cyprianum observationibus apud Solerium num. citat. 153; verum etiam presbyteri, hieromonachi, et parœciarum rectores appellabantur, ut notat Ganguis in suo *Glossar.* verb. *Papa*, et hoc nomine vocatum fuisse Mammarium Africanum martyrem in Actis ejusdem refertur ab eodem du Cange loc. cit. : « Est, qui tibi pro nobis respondeat, Mammarius Papa noster. » Joannes Pearsonius in *Vindictis epistolarum S. Ignatii*, part. I, cap. 11, p. 330, in SS. *Patrum qui temporibus apostolicis floruerunt* tom. II existentibus, et du Cange loc. cit., papæ nomine solum patriarcham Alexandrinum inter Orientales Ecclesiæ præsules postremis temporibus fuisse vocatum tradunt. Hoc nomen præcis temporibus accommodatum fuisse episcopis, innumera nos monent antiquitatis documenta. Clerus Romanus ad Carthaginensem scribens de morte S. Cypriani hæc ait, epist. 8, juxta ordinem Fellii sæpius

patriarchæ Alexandrini subjecerunt. Hinc etiam Prudentius Valerianum Cæsaraugustanum episcopum, cui elegantissimum hymnum de S. Hippolyto nuncupavit, his cæminibus *papam* nominat :

*Rorantes Saxorum apices vidi, optime papa,
Purpureasque notas vepribus impositas.*

Tandem sanctissimus pontifex Gregorius VII edita constitutione hujusmodi nomen soli Romano pontifici merito reservavit.

IX. *Stephani le Moyne sententia de Romano S. Hippolyti episcopatu expenditur.*

His tamen non acquiescit Stephanus le Moyne (88), sed sibi probabile videri fatetur, S. Hippolytum ipsiusmet Romæ episcopum esse potuisse, notissimo exemplo Lini, Cleti, Clementis, quos uno eodemque tempore episcopatum obtinuisse nonnulli

citata edit. Amstelodami anni 1700, p. 179 : « Dedicimus secessisse benedictum papam Cyprianum a Clemente subdiacono. » Ad quæ verba hæc scribit Rigaltius p. eadem : « Sic appellari Carthaginis episcopum non invident Romani : sed nec aliter appellat Romanum pontificem Tertullianus libr. *De Præscript. adversus hæreticos*, et libr. *De pudicitia*. Hi fuere tunc Romano pontifici cum plerisque aliarum urbium episcopis tituli communes. » Hinc etiam in titulo epist. 30, pag. 209, hæc leguntur : « Cypriano papæ presbyteri et diaconi Romæ consistentes salutem. » Sicuti etiam in titulo epist. 35, p. 218. Frequenter quoque apud alios antiquos Ecclesiæ Patres *papæ* nomine episcopos vocatos novimus. Ita apud S. Hieronymum libr. III *contra Rufinum*, Oper. S. Hier. tom. II, p. 545, num. 16 edit. Vallarsii an. 1755 : « Scribis quoque, me litteris indicasse, quod papa Theophilus expositionem fidei nuper ediderit, quæ ad vos necdum pervenit, » et paulo post : « Tu qui papæ Theophili dicis te in omnibus sententiam sequi ; » et deinde paucis interjectis, *papam* Epiphanium nominat ; exstant etiam epistolæ 86 et 88 ejusdem S. doctoris *beatissimo Papæ Theophilo auctæ*, Oper. tom. I, p. 531 et 532 edit. ejusdem Vallarsii 1754, in quarum altera p. 533 habentur hæc verba : « Adnitere ergo, papa amantissime atque beatissime, et per omnem occasionem ad Occidentales episcopos scribe, ut mala germina, acuta, ut ipse significas, succidere falce non cessent. » In qua etiam Anastasius summus Pontifex *papa* vocatur pag. eadem. Ita pariter in epistolis 102 et 103, tom. I, p. 626 et seqq. *sancto ac beatissimo papæ Augustino* datis, hæc inveniuntur : « Memento mei, sancte ac venerabilis papa, et sanctum ac venerabilem fratrem nostrum papam Atypium, ut meo obsequio salutes, obsecro... In columen te et memorem mei Christus Dominus noster tueatur omnipotens, domine vere sancte et suscipiente papa. » Innumera alia sunt apud eundem S. Hieronymum hujusmodi exempla, quæ prætereuntur consulo, ne longiores simus in re exploratissima : innumera quoque apud S. Augustinum in epistolis 13, 18, 222, 256, aliosque, quos laudat Joachimus Vadianus libr. *De primitivæ Ecclesiæ statu* sub finem, Bignonius ad libr. I Marculli, Savaro ad Sidonium libr. I, epist. 6. In serie quoque episcoporum Metensium scripta sub Carolo Magno Chrodegangus *papæ* nomine insignitur :

Notitis in cunctis papa Chrodegangus habetur.

Plura vide apud *du Cange* loc. cit. ; Theophilum Raynaudum Oper. tom. X, in Onomastico pontificio, verb. *Papa* ; Macri *Hierolexico* verbo eodem, aliosque qui hoc de nomine abunde disseruerunt. Hinc, ut inquit du Cange loc. cit., « cum communis esset illa nomenclatura, factum est ut Romani

A autumant. Sed qui paulo supra tam egregie nos docuit, S. Hippolytum Romanum episcopum ab antiquis vocatum, quia episcopatum in Romana provincia obtinuit, idque multis exemplis ex ecclesiastica antiquitate petitis comprobavit, quorum præcipua nos ipsi jam superius exscripsimus, hæc puræ ac inani conjecturæ nullo modo assentiri debebat, cum apud veteres altum de re maxima inveniat silentium. Quod quidem evenire nunquam potuisset, si S. Hippolytus angustissimam B. Petri cathedram ascendisset. Nec Lini, Cleti et Clementis exemplum quidpiam hanc ipsius le Moyne conjecturam juvare potest ; etenim magni scriptores Baronius (89), Pagius (90) Tillemontius (91) antiquorum auctorum, sancti Irenæi (92) scilicet, S. Epiphani (93), aliorumque testimoniis innixi, con-

B pontifices titulum *universalis* nomini *papæ* addiderint : sic *universalis papa* dicitur Joannes VIII in synodo Ticinensi an. 876, tom. II capitular., col. 237 et 259. Idem summus pontifex *papa coangelicus compellatur* in synodo Romana an. 877, ibid. p. 255.

(88) Diatrib. de S. Hippolyto inferius citanda, p. 29 : « Sed rem forsitan non a vero ita alienam asseremus, si dicamus illum (Hippolytum) etiam ex parte in se suscepisse onus regendi ipsius episcopatus Romani. Nam Hippolyti tempore multi Arabes et Græci Romæ agebant, quos forsitan episcopus Hippolytus regebat, et quibus sacra Græce vel Arabice administrabat. Nec insolentis hoc erat moris, duos in una urbe episcopali admittere episcopos. Sic Roma in ipsa Linus, et Clemens, et Cletus dicuntur successores Petri, quod videtur seriem et ordinem successionis episcoporum Romanorum aliquo modo turbare. Sed optime a viris egregie doctis hoc conciliatur, asserendum Clementem, Linum, Cletum fuisse episcopos simul et eodem tempore, unum Pauli, alterum Petri, unum circumcissionis, alterum præputii, unum Judæorum, unum gentium, unum Latinorum, qui in urbe debebant, et nondum Latine lingue satis assueverant. »

(89) Ad annum Christi 69, num. 41, p. 646, tom. I cit. edit., ubi multa in idem argumentum sanctorum Patrum affert testimonia.

(90) *Breviarium historic. chronologico-critico*, ubi agit de his pontificibus pag. 5 et seqq., tom. I edit. Lucæ an. 1729.

(91) Tom. II *Mémoires*, etc., art. 2, in Saint Clément, pag. 152 et seqq., et note 1, sur S. Clément, pape, p. 545 et seqq.

(92) Lib. III *Adversus hæreses*, cap. 3, p. 202 edit. Oxoniæ cit. an. 1702 : « Fundantes igitur et instruente beati apostoli Ecclesiam, Lino episcopatum administrandæ Ecclesiæ tradiderunt. Hujus Lini Paulus in his, quæ sunt ad Timotheum Epistolis, meminit. Succedit autem ei Anacletus, post eum tertio loco ab apostolis episcopatum sortitur Clemens, qui vidit apostolos et contulit cum eis. » Videnda quæ ad hunc locum adnotantur a Joanne Ernesto Grabe.

(93) *Adversus hæreses* libr. I, tom. I, hæresi 7, vel 27, n. 6, p. 107, cit. edit. Parisiensis : « Etenim Romæ primi omnium Petrus et Paulus apostoli pariter atque episcopi fuerunt. Inde Linus, tum Cletus. Post hunc Clemens Petri et Pauli temporum æqualis, de quo Paulus meminit ad Romanos scribens. » Et paulo post : « Sed utcumque sese habuerit, Romanorum pontificum ista successio est : Petrus, et Paulus, Linus, ac Cletus, Clemens, Evaristus, Hyginus, Pius, Anicetus, qui est a me paulo ante in episcoporum ordine numeratus. »

stantissime tenent. S. Petro Linum, Lino Anacleto, Anacleto Clementem in summi apostolatus munere successisse. Hunc Moynii locum exscribit Joannes Albertus Fabricius in libro cui titulus *Salutaris lux Evangelii*, abs se edito (94), in quo Christianæ fidei initia apud omnes gentes ea, qua par est, eruditione repandit, additque ipsius Moynii testimonium, ut probet duos episcopos unam eandemque Ecclesiam eodem tempore gubernasse. Sed hæc Presbyterianorum tricas jam centies radicatis convulserunt viri præstantissimi ex nostris, et ex Anglicanis quamplures, inter quos Thomas Dilonus, Henricus Hamondus, et Joannes Pearsonius, qui peritioris eruditionis laude et ingenii acuminæ plurimum excellunt. Denique Jacobus Basnagius præcipuum hocce Moynii somnium convellit in suis de S. Hippolyti vita et scriptis animadversionibus (95).

X. Tillemontii conjectura, qua sanctum Hippolytum Antiochiæ passum, et in vicina Syria episcopum fuisse, refellitur.

Tillemontius (96) in eam videtur inclinare sententiam, quod S. Hippolytus gloriosam martyrii palmam Antiochiæ consecutus sit; ideoque in aliqua proxima Syriæ urbe episcopatum obtinuisse censet. Hanc conjecturam diligenti quadam veterum Martyrologiorum inspectione fulcire vititur; sed irrito prorsus conatu. Antiquissimum enim Martyrologium, cuilibet præferendum, quod edidit Dacherius, diserte habet: « In Tuscia B. Hippolyti episcopi de antiquis. » Huic consentit aliud Martyrologium bibliothecæ Ottobonianæ, in quo paucissima sanctorum nomina qualibet die occurrunt. Ex hujusmodi igitur Martyrologiis constat S. Hippolytum, nec Antiochiæ passum, nec in Syria, sed in Tuscia. Nec addat Tillemontius, mendum et confusionem in hoc Martyrologio irrepsisse, eo quod alia Martyrologia hac eadem die presbyterum Antiochenum Novati discipulum celebrent, Græci vero S. Hippolytum papam Romæ referant; prouideque credendum sit, Hippolytum, qui Antiochiæ passus

A est, non presbyterum, sed episcopum fuisse, non Romæ, ut Græci habent, sed in Syria. His enim respondemus cum doctissimo Ruinartio (97), anti-qua, quæ « Adonem præcesserunt, et aliquot ex his, quæ post (ejusdem Adonis) ætatem scripta sunt, nudum Hippolyti nomen die xxx Januarii » exhibere; quo fit, ut his conjecturis et emendationibus Tillemontii nullus supersit locus. Antiquissimi Martyrologii Dacheriani et pervetusti Ottoboniani lectio confirmatur a tot antiquis scriptoribus, quos superiori hujusce dissertationis parte recensuimus, ex quibus aperte colligimus S. Hippolytum Portus Romani, qui ad antiquæ Tusciæ fines pertinuit, episcopum exstitisse.

XI. Bignæi sententia de duobus Hippolytis rejicitur.

B Demum Margarinus Bignæus (98), duos et ipse Hippolytos conflinxit: unum scilicet Græcum, cujus luculentissima exstant monumenta ab ipso aliisque edita; Portuensem alterum, quem Romana veneratur Ecclesia; « per me liceat, inquit, duo sint Hippolyti, Latinus unus ille prior Portuensis, Græcus vero alter hujus orationis auctor. » Peculiaris hujusce sententiæ potissimam his verbis affert rationem: « Non ita esse verisimile Italum episcopum, vel Græce scripsisse, vel fuisse tanta necessitudine cum Origene conjunctum. » Verum leuissimæ huic conjecturæ nimium indulsit Bignæus. Quapropter jure ac merito Leo Allatius hanc ipsius divinationem rejecit in descriptione codicis Ghisiani, quam, ut alias diximus, edidit doctissimus Josephus Blanchinus in *Vindiciis sacrarum codicum* his verbis (99): « Sed hac sua opinione fallitur Bignæus; possem plures enumerare Italos in Græcis non tantum intelligendis sed scribendis etiam fuisse versatissimos; ut de aliis sileam, Ælianus Præneste natus tantum in Græca oratione valuit, ut *Apis Attica* inter Græcos a Græcis ipsis vocari meruerit. » Allatio subscribunt doctissimi editores *Bibliothecæ Patrum* editionis Lugdunensis, qui Margarinum errasse scribunt; « nam S. Hippolytus Portuensis episcopus Græcus fuit, et Græce scripsit. »

(94) Cap. 43, p. 353, edit. Hamburgi an. 1731.

(95) In tom. I *Antiq. lect.* Henrici Canisii, pag. 3: « Multo minus crediderim, illum (Hippolytum) Romanam sedem tenuisse. Quidquid enim fuerit de nascentis Ecclesiæ primordiis, verisimile non fit binos episcopos Romanam rexisse Ecclesiam in eunte tertio sæculo, quo vulgatum ferebatur axioma: *Unus Deus, unus episcopus*. Id non latuisset Hieronymum, plurimos annos in ipsa Roma versatum; qui tamen Hippolyti sedem episcopalem ignoravit. Denique de tam solemnem exemplo geminorum episcoporum in una eademque sede non siluissent vel schismatici, vel cæteri scriptores ecclesiastici. »

(96) Sæpius citato tom. III, pag. 242: « Bollandus et Florentinus croient que saint Hippolyte, marqué le 29 et le 30 de Janvier dans les *Martyrologes* de S. Jérôme, comme un évêque de l'antiquité, et dans quelques-uns comme ayant souffert à Antioche, est le grand Hippolyte dont nous parlons. Les Grecs l'honorent en effet dans ces mêmes jours, quoiqu'ils rapportent très-mal son histoire, le confondant avec

celui de Porto. S'il a effectivement souffert à Antioche, c'est une grande preuve qu'il a été évêque dans l'Orient, et sans doute dans la Syrie. » Et pag. 674, in Notis ad S. Hippolytum, in fine notæ 2, hæc repetit: « Comme Usuard et Adon ne parlent point du tout de S. Hippolyte évêque, cela peut donner quelque sujet de croire que ç'a plutôt été en Orient qu'en Occident qu'il a exercé l'épiscopat et qu'il a souffert le martyre. Nous verrons en effet dans la note 4 un S. Hippolyte évêque marqué à Antioche le 29 et le 30 de Janvier. et on croit que c'est celui-ci. Pierre Damien le fait aussi venir de devers Antioche. Ainsi il aura pu être évêque de quelque petite ville de Syrie. » *Legenda* pariter sunt ea, quæ in nota 4, ab eodem Tillemontio de S. Hippolyti episcopatu proferuntur.

(97) *Act. martyrum*, in adraonitione in martyrium S. Hippolyti, pag. 144 citatæ editionis Veronensis.

(98) *Biblioth. Patrum*, tom. III, pag. 252 edit. Lugduni anni 1677.

(99) Tom. I, fol. 262.

Quamobrem summopere miramur virum alioquin eruditissimum tam futilibus argumentis innixum duos Hippolytos finxisse; nam, quod attinet ad summam illam necessitudinem, quam, ipso Photio teste (1), cum Origene Hippolytum nostrum habuisse credit, hoc facili evanescit negotio. Hippolytus enim, qui Irenæi discipulus fuit, quique idcirco in Occidente meliorem vitæ suæ partem transegit, haudquaquam tanta necessitudine cum Origene conjunctus esse potuit, qui primo Alexandriæ, deinceps Cæsareæ, Cappadociæ, Tyri, aliisque Orientis locis ad obitum usque moratus est (2). Hinc optimo quidem jure doctissimi viri nonnulli, inter quos Sebastianus Tillemontius (3), Photii lapsum exagitant, qui ex prava Hieronymiani *Catalogi* Græca versione a Sophronio adornata deceptus, Hippolytum nostrum Origene familiarissime usum, illicque septem et amplius notarios suppeditasse dicitavit; cum hæc non Hippolyto, sed Ambrosio (4), munificentissimo Origenis Mæcenati, tribuenda omnino sint. Photium denique hujusmodi erroribus obnoxium quandoque fuisse docent eruditi viri, et præcipue ipse Tillemontius (5), qui ejus prochronismum de S. Panteni ætate, quem apostolorum discipulum falso credidit ipse Photius, primus detexit. Quod denique miretur summopere Bi-

gnæus, Italum episcopum Græce scripsisse, id quidem Portuensi Hippolyti nostri sedi haud obesse potest, cum S. Clemens I Romanus pontifex luculentissimam epistolam Græce conscripserit (6), et S. Irenæus Lugdunensis episcopus Attico sermone magnum illud contra hæreses opus aliaque non pauca exaraverit. Nec cuiquam lucusque, quod sciamus, in tanta scriptorum turba in mentem venit, Romanæ S. Clementis et Lugdunensi S. Irenæi sedibus contradicere, propterea quod illi Græce scripserint, Halloixio (7) excepto, qui, futilibus conjecturis indulgens, S. Irenæum Thyatiorenorum in Lycia antistitem exstitisse credidit.

XII. Stephani le Moyne sententia de Arabica S. Hippolyti sede exponitur.

Stephanus le Moyne sæpius citatus, superiori sæculo exeunte, collectaneam quamdam veterum Patrum, cui titulus *Varia sacra*, edidit Lugduni Batavorum anno 1685, duobus tomis in-4, in quorum uno, pag. 53, fragmentum vulgavit sermonis S. Hippolyti contra Græcos, seu contra Platonem, *De universi causa*. Hac arrepta occasione in Prolegomenis, omnigena eruditione refertis, diatribam de S. Hippolyto instituit, in qua de ejus sede, scriptis rebusque gestis fusius agit (8). Primo itaque illum gente Arabem fuisse scribit, conjectatque

(1) Codice ccxxi, pag. 302 cit. edit.: « Ferunt stem hunc (Hippolytum) conciones ad populum, Origenis imitatione, habuisse, illoque familiarissime utentem, tantum esse factum scriptorum ejusdem admiratorem, ut ad divinam Scripturam commentario illustrandam hortando impulerit: additis etiam illi suo sumptu septem notariis qui dictata celeriter exciperent, totidemque librariis qui accurate describerent; hæc igitur subministrantem Hippolytum, sine remissione solitum exigere opus, quod elaborasset Origenes, atque hinc etiam operis exactorem in epistola quadam ab eo nominari. »

(2) Legendus S. Hieronymus lib. *De viris illustribus*, cap. 54, pag. 878, tom. II Operum citatæ editionis, ubi de Origene, ejusque operibus et itineribus multa commemorat.

(3) Note 3, sur saint Hippolyte, pag. 675, tom. III, sæpius citato.

(4) Hac de re legendus Eusebius *Histor. ecclesiasticæ*, lib. vi, cap. 23, pag. 287, et D. Hieronymus lib. *De viris illustribus*, cap. 61, p. 887 ejusdem Vallarsii editionis. Hunc Photii errorem corriggit etiam Aubertus Miræus in sua *Bibliotheca ecclesiastica*, ad caput 56 libri *De viris illustribus* S. Hieronymi, pag. 154 editionis Hamburgi anni 1718.

(5) Tom. III citato, pag. 171, ubi erudite de S. Panteno agit.

(6) Exstat apud Petrum Coustant *Epistol. Romanorum pontificum*, tom. I, p. 9 citatæ edit. Paris. anno 1721. Vide monitum ad eandem epist. p. 6.

(7) Petrus Halloix, *De vita S. Dionysii Corinthiorum episcopi*, etc., pag. 608 edit. Duaci an. 1636.

(8) In Prolegomenis ad *Varia sacra*, pag. 29, ærg.: « Si mentem nostram ulterius liceat aperire, et si nova conjectura præcedentes cumulare adhuc mihi concedatur, quid impedit quominus dicamus Hippolytum fuisse episcopum Portus Romani? Non quidem Portus Ostiensis, Portus ad litus maris Tyrrheni ad Ostia Tiberis; sed Portus Romani in Arabia. Nam revera in Arabia Portus erat nobilissimus, Romanis præcipue notus, et qui cum ab illis admodum frequentaretur, vocabatur Portus Roma-

nus. » De eo Philostorgius lib. III, cap. 4: « Aedificavit (Theophilus) ecclesiam, ubi Romanum erat emporium, extrorsum ad Oceanum positum; vocant vero oppidum Adanem, quo iis, quos ex Romanis venire contingit, appellere mos est. » Eadem habet Nicephorus, sed quæ hausit ex Philostorgio. Emporium istud Romanum Ptolemæo vocatur ἐμποριον Ἀραβίας, lib. vi et lib. VIII: « Quia totius Arabiæ erat nobilissimum, et illic Græci, Romani, Ægyptii per mare Rubrum ex Clismate Portu, vel pedestri itinere Copto ad Bërenicem, tandem totum istud mare præterlapsi, extra Babelmandel, et fauces sinus Arabici ad Portum Romanum in Oceano situm appellebant. Vocatur alius Aden, ut ex Uranio apud Stephanum constat. Quod nomen adhuc superstes manet, et regioni tribuitur Arabiæ Felicis, ubi est Portus iste Romanus, qui ab Arriano dicitur, ni fallor, Arabia Felix in *Periplo maris Rubri*, et aliis Adana. » De Adana regno vide Marcum Paulum Venetum lib. II, cap. 46; Alfragan., *De elementis astronom.*, cap. 9: « Primum clima transit terram Jeman, ubi urbes claræ Dafara, Oman, Hadramuta, Aden. » Scherif Elidris, in *Geographia*, quæ perperam vocatur Nubiensis, climat. 4, part. VI: « Est vero Aden urbs parva, celebris tamen, quia est portus utriusque maris, et ex ipsa solvuntur navigia Sindæ, Indiæ, et Sinarum, et ad ipsam deferuntur vasa Sinica; unde patet fuisse portum Arabiæ nobilissimum, et propter situm et Orientalibus et Occidentalibus omnium magis frequentatum. Ideo Portus, Emporium Arabiæ, imo vocabatur Arabia Felix, ut patet ex *Periplo* Arriani, quia erat totius Arabiæ Felicis locus amœnissimus et istius beatissimæ regionis nobilissimum compendium. » Et pag. 50 hæc repetit: « Non Portus Ostiensis ad Tiberis ostia, sed Portus Romani in Arabia, ubi Hippolytus diu vixisse memoratur; et revera si Portus Ostiensis fuisset episcopus, et ibi martyrio fuisset consummatus, monumentum istud illius memoriæ consecratum, statua ista cathedralis marmorea litteris Græcis utrinque circumscripta, sæculo præterito ex ruderibus quibus

(nullo tamen veterum testimonio) pagum Arabiæ A Petreæ Bostrensis diocesis illi patriam fuisse, diuque Bostræ, quæ fuit ejusdem Arabiæ metropolis, vixisse, et episcopum Portus Romani in Arabia Felice exstitisse. Novam hanc viri eruditi sententiam de Arabico S. Hippolyti episcopatu probarunt nonnulli ex heterodoxis litterarum fama præstantes, Guibelmus scilicet Cave (9), Fridericus Spanhemius (10), Samuel Basnagius (11), et novissime Albertus Fabricius Hamburgensis (12). Sed quam longe a vero distet hæc Stephani le Moyne divinatione, ex iis, quæ mox dicenda sunt, cuilibet facile patebit.

XIII. *Fundamenta hujus sententiæ indicantur, et auctor libelli, qui S. Gelasii I papæ nomen præfert, inquiritur.*

Moynius divinationem suam duobus veterum testimoniis fulcire conatur (13), quorum unum ex quodam scripto *De duabus naturis in Christo*, quod Gelasii papæ I nomen præfert, alterum vero ex Philostorgio desumit.

dam eruta, in æde episcopali, quam occupasset Hippolytus, ab illius cultoribus posita et collocata fuisset; nimirum intra Portus Ostiensis territorium et pomeria. Jam vero inventum est in æde Laurentiana ad Urbem, quo constare mihi videtur, Romanos illum vindicasse, Romæ præcipue egisse, ibi Evangelio propagando, et hæresum viru et veneno extinguendo alacriter et strenue incubuisse, nullius episcopalis sedis vicinæ rectorem fuisse, et si Portus episcopus habitus est, non Portus in Latio et diocesis Romanæ, sed Portus Romani in Arabia episcopum agnitum et reputatum fuisse. » Hæc ille.

(9) In sæpius citato tom. II *Scriptorum ecclesiarum Hist. litteraria*, pag. 402: « Cum cl. Moynio merito concludere possumus, Hippolytum Portus Romani, emporii in Arabia celeberrimi, Adenæ etiam dicti, et a Romanis mercatoribus admodum frequentati, episcopum fuisse. Verum hæc paulo clarius et explicatius exponenda sunt. Aden urbs erat ad Rubrum mare sita.... In hac urbe quin sedem habuerit Hippolytus *Portus Romani* episcopus, nulli dubitamus. Unde ipsum *Arabiæ metropolis* episcopum fuisse scribit Gelasius papa... ex hoc *Portus Romano* nata est vulgaris fabula, Hippolytum *Portus Romani* ad Ostia Tiberis decimo sexto ab Urbe lapide episcopum fuisse. » Vide etiam Oudinum citato tom. I, p. 221.

(10) *Eptiome isagogica ad histor. ecclesiast.*, p. 101, tom. I, edit. Lugduni Batavorum anni 1689.

(11) *Annal. politico-ecclesiastici*, ad ann. 222, tom. II, pag. 288, num. 7 edit. Roterodami anni 1706: « Quinam vero Ecclesiæ præfectus fuerit (Hippolytus), nec dicit Eusebius, et a se ignorari proficitur Hieronymus... in Oriente tamen officio functum esse episcopi, conjecturam ducimus ex Hieronymo: *Scriptis homiliam de laude Domini Salvatoris in qua præsentem Origene se loqui in ecclesia significat. Quem dicentem audivisse videtur Origenes, cum in Arabia versaretur, quo bis tertiumve se contulerat.... Itaque eo inclinatus animus, ut in Arabia episcopatum obtinuerit Hippolytus, non in Italia, cum Portuensem Origenes Ecclesiam non acceperit, ut auditor esset Hippolyti, multa se probabilitatis specie commendat doctissimi conjectura Lemoyni, etc.* »

(12) *Biblioth. Græc. lib. v, cap. 1, pag. 205, tom. V*: « Portus Romani, non Ostiensis in Italia, sed celeberris in Arabia hoc nomine emporii episcopatum

Quoad primum, celebris est inter eruditos controversia, quisnam Gelasius libelli, quem mox laudavimus, auctor fuerit (14). Nonnulli Gelasio primo Romano pontifici tribuunt, alii Gelasio Cyziceno, quidam Gelasio Cæsareensi adjudicant. Magnus *Annalium ecclesiasticorum* parens Baronius (15) immensa, qua pollebat, eruditione, rem hanc ad sanioris critices regulas diligentissime revocavit, maximisque argumentis ostendit Gelasium Romanum pontificem hujusce libelli auctorem haud fuisse. Gennadius enim (16) scribit, Gelasium papam edidisse contra Eutyrianos *grande et præclarum volumen*; cui Anastasius Bibliothecarius (17) consentire videtur, qui hujusmodi opus *libros* diserto appellat. Hæc Gennadii verba, qui genuinum Gelasii opus legerat, quem nunc habemus libellum, designare posse nemo censebit; nam cum illum *grandæ et præclarum volumen* disertim Gennadius appellet, atque hujusmodi verbis parce admodum ipse usus sit, tam parvæ molis libello convenire non posse nemo non videt. Quod sane ipsomet Gennadio

gessisse doctissimi viri Stephani le Moyne conjectura est, qui de Hippolyto ejusque scriptis copiose disseruit in Prologomenis notisque ad *Varia sacra*, et præter Tillemontium ac Caveum de hoc est consulendus. »

(13) Prolegomena ad *Varia sacra*, pag. 28, ubi ait adhuc ignorari S. Hippolyti episcopatum, atque hæc scribit: « Quod confirmari potest testimonio ipsius Gelasii pontificis Romani, qui eodem sæculo v paulo post fata Hieronymi sedem Romanam occupavit. Is quippe in libro *De duabus in Christo naturis* citat *Hippolytum episcopum metropolis Arabiæ in Memoria hæresew*. « Quod non suspectum debuit reddere istud opusculum eminentissimo cardinali, quasi non esset opus Gelasii pontificis, qui, inquit cardinalis, non potuit ignorare Hippolytum fuisse episcopum Romanum, non vero Arabem metropolitanum. Sed hoc ignoravit Hieronymus in ipsa Roma 50 annis ante Gelasium, quidni ergo Gelasius idem etiam ignorasset? Certe opus istud propterea in suspicionem venire non debuit. Nec est fetus Gennadii, nec Gelasii Cæsariensis, nec Gelasii Cyziceni, sed Gelasii pontificis Romani. Quod tandem calculo suo contra tres eminentissimos cardinales Baronium, Bellarminum, Perona confirmantur Sirmondus, Petavius, Chilletius, Labbeus, alique viri laudibus litterariis ornati et insignes. »

(14) Exstat iste liber in *Antidoto adversus hæreses* Basileæ 1528, fol., et cum aliis veterum scriptis de duabus naturis et una persona in Christo, Tiguri 1571, fol.; denique in *Bibliotheca Patr.* vol. VIII, p. 699.

(15) Ad annum Christi 496, num. 1 et seqq., tom. VIII *Annalium*, pag. 595 edit. citatæ.

(16) Libro *De viris illustribus*, cap. 94, in tom. II Operum S. Hieronymi edit. Vallarsii, pag. 987: « Gelasius urbis Romæ episcopus scripsit *adversus Eutychem et Nestorium* grande et præclarum volumen, et tractatus diversarum Scripturarum et sacramentorum elimato sermone, et *adversus Petrum et Acacium* scripsit epistolas, quæ hodie in Ecclesia tenentur catholica. Fecit et hymnos in similitudinem Ambrosii. Obiit sub Anastasio Augusto. »

(17) In Vita S. Gelasii tom. III, pag. 195 edit. Romæ ex typographia Vaticana anno 1728: « Hic fecit tractatus et hymnos, sicut beatus Ambrosius episcopus, et libros *adversus Eutychem et Nestorium*, qui hodie in bibliotheca et Ecclesiæ archivio reconditi tenentur »

teste clarus elucescit; nam opera Antiochi episcopi (18) contra avaritiam, et Theophili Alexandrini (19) contra Origenem *grande volumen* ab ipso appellantur. Severi autem Sulpitii (20) *Historiam*, cum cæteris ejusdem operibus, *opusculi* titulo insignivit; quæ quidem historia triplo major supra laudato libello esse cuilibet eamdem lustranti facile patebit (21). His accedit, quod Gennadii de Gelasio testimonium desideratur in antiquissimo codice Vaticano, quem Vaticanæ bibliothecæ acquisivit eruditissimus ejusdem præfectus Laurentius Zacagnus. Hunc codicem laudavit vir sapientissimus Lucas Holstenius, qui eundem vidit in bibliotheca clericorum regularium S. Andreæ de Valle, illumque merito antiquissimum vocat; ibi enim quondam quadratis et vere Romanis litteris Ciceronis orationes in *Verrem* descriptæ fuerunt, quibus postea deletis ac corrasis, S. Hieronymi et Gennadii *Catalogus* uncialibus iterum, sed recentioribus litteris superscriptus fuit. Secundo argumento Baronius (22) probat multa in hoc libello inveniri, quæ a S. Gelasio papa exarata esse pene impossibile est, et Eusebium Cæsariensem multis observat in eodem libello encomiis ornari, quem Arianum fuisse certum est, cujus opera inter librorum apocryphorum numerum ab eodem Gelasio rejiciuntur, et Græcos Patres tantum laudari, nec non Ambrosium, Hieronymum, cæterosque ex Latinis silentio præteriri. Verum Jacobus Sirmondus (23), Philippus Labbeus (24), Antonius Pagius (25) senior,

A S. Fulgentius, qui paucis post Gelasium annis floruit, ex hoc libello tanquam Gelasii papæ tria desumpsit testimonia, quæ in librum *De 5 questionibus* apud Ferrandum diaconum, cap. 18, retulit; verum etiam quia laudatur a Joanne II papa in epistola *ad Avienum* (26) *cæterosque senatores*. Sed his Sirmondi argumentis magnus Baronius videtur non obscure satisfecisse; quamvis ipse Ferrandi testimonium videtur non potuerit, cujus Opera Franciscus Chiffletius multis post Baronii mortem annis edidit. Observat itaque eminentissimus cardinalis, nonnulla ab impostoribus S. Gelasio papæ eodem vi sæculo, in quo ipse obiit et Fulgentius floruit, supposita fuisse. Optimum sententiæ suæ testem laudat Cassiodorum, qui diserte scribit S. Gelasio papæ B suppositas fuisse adnotationes quasdam in epistolas D. Pauli, in quibus Pelagiani dogmatis vestigia supererant (27). « In Epistolas, inquit, tresdecim S. Pauli adnotationes conscriptas in ipso initio mæx lectionis inveni, quæ in cunctorum manibus ita celebres habebantur, ut eas a sancto Gelasio papa urbis Romæ, doctissimi viri studio dicerent fuisse conscriptas, quod solent facere qui res vitiosas cupiunt gloriosi nominis auctoritate defendere. Sed nobis ex præcedentibus lectionibus diligenti retractatione patuerunt, subtilissimas quidem esse ac brevissimas dictiones, sed Pelagiani erroris venena illic esse seminata. » Cassiodori igitur ævo, qui circa annum 556 hæc scripsit (28), supposititia C Gelasii papæ opera circumferri jam multo ante cœpta erant, quæ a disertissimis viris pro veris et genuinis habebantur; ideoque non improbabile quibusdam videbitur S. Fulgentium aliosque ge-

(18) Cap. 20, pag. 962 citatæ edit. : « Antiochus episcopus scripsit adversus avaritiam unum et longum volumen. »

(19) Cap. 33, pag. 966 dictæ edit. : « Theophilus Alexandrinæ civitatis episcopus scripsit adversus Origenem unum et grande volumen, quo omnia pene ejus dicta et ipsum pariter damnat, simul docens non a se primum eum, sed ab antiquis Patribus et maxime Heracla fuisse et a presbyterio ejectum, et de Ecclesia pulsum, et de civitate fugatum. »

(20) Cap. 19, pag. 961 cit. edit. : « Severus presbyter, cognomento Sulpitius Aquitanicæ provincicæ, vir genere et litteris nobilis, et paupertatis atque humilitatis amore conspicuus, clarus etiam sanctorum virorum Martini Turonensis episcopi et Paulini Nolensis notitia, scripsit non contemnenda opuscula. »

(21) Legendus Baronius ad dictum annum 496, num. 4, pag. 596, tom. VIII cit. edit., ubi hæc nos etiam docet : « Verum non unum duntaxat librum; sed quod grande et præclarum opus Gennadius nominat, in quinque libros fuisse partitum liquet. Habet id enim Anastasius Bibliothecarius in libro *De Romanis pontificibus*, cum affirmat quinque libros adversus Nestorium et Eutychetem ab eodem Gelasio fuisse conscriptos, cum tamen opusculum, quod Gelasii nomine exstat editum, unius libri periodo terminetur. »

(22) Ad dictum annum 496, n. 7, p. 596 : « Qui Gelasius *De duabus naturis* opusculum illud scripsit, cum in fine prolietur se catholicorum, ut ait, magistrorum testimonia afferre, quibus a se dicta con-

firmet, tamen inter plures sanctorum orthodoxorum Patrum assertiones ponit post Magnum Athanasium, ante Gregorium Nazianzenum, Eusebium Cæsariensem, conclamatum jam sæpe ab omnibus autesignatum Arianorum, ejusque tres sententias ex diversis locis acceptas refert : quæ quidem quam indigna sint Gelasio papa, nemo non videt; quamque alienus sit auctor ille ab aliquo Latino scriptore; cum in re tanta nitatur Græcorum duntaxat auctoritate, vix duobus Latinis ex plurimis in testimonium adductis. Quam vero econtra ea conveniat Gelasio illi a Photio recensito, cognosce, dum ipse in dicto opere de Nicæno concilio eundem Eusebium Cæsariensem plurimum laudat, et titulis orthodoxo magno viro dignis exornat, atque ab omni Ariana hæresis suspicione vult exemptum, dum ipsum nunquam Ario consensisse non sit veritus affirmare. » Legendus Bellarminus *De script. ecclesiasticis*, in S. *Gelasio papa* tom. VII Oper. citatæ edit., pag. 187.

(23) Apud ipsum Labbeum citandum.

(24) Dissert. historica ad lib. *De script. ecclesiasticis* Bellarmini, pag. 188.

(25) Ad annum dictum 496, num. 3, pag. 538, tom. VIII *Annal.* Baronii citat. editionis.

(26) Hæc sunt rationum momenta, quibus Sirmondus et ex eo citati auctores S. Gelasio opus hujusmodi ascribendum esse propugnant. His subscribit etiam Cave *Script. eccles. hist. litteraria*, tom. I, pag. 465.

(27) *De institutione divinarum litterarum*, cap. 8, tom. II Operum, pag. 543, edit. Rothomagi an. 1679.

(28) Legendus Cave tom. I citato, pag. 501.

nunquam S. Gelasii papæ opus non vidisse (29), sed hoc opusculum, dum scriberet, in promptu habuisse. Alii vero, qui hujusmodi libelli S. Gelasium papam auctorem esse contendunt, hæc de S. Fulgentio non sine injuria scribi posse judicant; cum difficile ipsis videatur tantum virum ita turpiter fuisse hallucinatum, ut genuinum Gelasii opus a suppositio secernere nesciverit, dum tria luculentissima testimonia ex ipso desumpta in laudato libro recitavit. Nec mirum, inquit, cuilibet esse debet, si S. Gelasius papa multa ex Eusebii Cæsariensis operibus testimonia desumpserit, quæ tamen in decreto de libris recipiendis et non recipiendis inter apocryphos ipse rejecerat; nam, ut docuit eruditissimus præsul Justus Fontanus in opere *De antiquitatibus Ortæ* (30), libris illis S. Gelasius non eo fine apocryphi notam inussit, ut moneret catholicos viros ne ipsis ullam adhiberent fidem, eo quod hæresibus scaterent, sed ut ipsis canonicam tantum auctoritatem denegarent. Antonius Arnaldus in eximio illo opere adversus Claudium Charentonensem cæterosque Calvinianos pro sacrosancto Eucharistiæ sacramento tam luculenter conscripto, mediam proficitur sententiam, videlicet hoc opusculum, quod nunc superest, esse fragmentum magni operis S. Gelasii papæ adversus Eutychem (31). Verum quomocumque sese res habeat, hanc quæstionem viris doctioribus discutiendam relinquimus. Nobis tantummodo sufficiat probasse incertum adhuc esse num S. Gelasius papa hujus libelli auctor extiterit, quominus opus illud tanquam genuinum et grande ipsius volumen contra Eutychem de duabus naturis in Christo a nobis suscipi debeat. Quapropter doctissimi Tillemonii (32) argumentum penitus concidit, qui ex hæc Gelasii papæ, ut ipse credidit, de S. Hippolyti sede sententia, etiamsi illa longissime a vero distet,

(29) Recte in hanc rem hæc scribit Baronius ad dictum ann. 496, n. 5: « Si tempore Cassiodori Gelasii æqualis, sive ipso Gelasio vivente, sive potius paulo post ejus obitum, tantum nefas aggredi ausa est audax hæreticorum præsumptio, ut Pelagianum opus Gelasii nomine prænotarit; quid adeo mirandum si commentariolus ille, de quo est quæstio, ejusdem nomine invenitur eodem tempore esse vulgatus? » Et num. 7, ubi agit de Joanne papa II, qui citat hujusmodi opus in epistol. ad Arienum aliosque senatores, quæ est num. 3, et repetitur in tom. V *Collect. conciliorum*, pag. 896 edit. Venetæ ann. 1728, ait citari quidem Gelasium, sed absque ullo Romani pontificis titulo. Incertum est proinde, an Gelasium papam Joannes intellexerit: en verba ipsius Joannis pag. 898: « Gelasius ex libro adversus Nestorium et Eutychem. »

(30) Lib. II, cap. 3, § 3, pag. 217 et seqq., ubi quoniam sensu verbum *apocrypha* sit accipiendum diserte multis allatis eruditionum monumentis ostendit. Decreti Gelasiani hæc sunt verba: « Historia Eusebii Pamphili apocrypha. » Vide Prolegomena ad *Vitas pontificum* Josephi Blanchini, pag. 67, tom. IV edit. Romæ 1735, ubi ipsum S. Gelasii decretum enmendatum habetur.

(31) *La perpétuité de la foi de l'Église catholique touchant l'Eucharistie défendue*, lib. v, cap. 10, tom. III, pag. 228 edit. Paris. ann. 1704, ubi agit

A omnino negat, S. Hippolytum Portuensi Ecclesiæ præfuisse, dum v sæculo desinente hoc Romæ prorsus ignotum fuerit; verum cum hujusce libelli S. Gelasium papam auctorem extitisse tuto firmari non possit, Romanæ Ecclesiæ de S. Hippolyti sede traditionem in hoc eodem libello frustra requirimus.

XIV. *Heterodoxi libelli de duabus naturis testimonio perperam transsubstantiationis mysterium oppugnare conantur.*

Quamobrem etiam miramur quosdam heterodoxos, qui veras criticæ, ut aiunt, regulas callent, neglectis tot antiquorum Patrum testimoniis, ex hoc dubiæ fidei scripto deducere conari, S. Gelasium papam augustissimi Eucharistiæ sacramenti transsubstantiationem negasse; cum in genuinis, quæ supersunt, epistolis, eadem SS. pontifex de transsubstantiatione docuerit, quæ tradiderunt antiquissimi Patres Origenes, Irenæus, Cyprianus, alique (33), quorum luculentissima testimonia non uno in loco recitat cl. monachus Remigius Ceillierius (34). Quinimo ex ipsismet laudati opusculi verbis, quæ nobis magno clamore hæretici objiciunt, nihil deduci potest quod sententiæ heterodoxorum faveat; verba enim illa: « Certa sacramenta, quæ sumimus, corporis et sanguinis Christi divina res est, propter quod, et per eadem divinæ efficimur consortes naturæ, et tamen esse non desinit substantia, vel natura panis et vini (35); » non sunt accipienda, quemadmodum Albertus Claudius (36), et nuper Guilielmus Cave (37), alique heterodoxi, qui sacramentarii dicuntur, interpretantur, quasi Gelasius, seu quisquis sit hujus opusculi auctor, in sanctissimo Eucharistiæ sacramento post consecrationem veram panis substantiam remanere crediderit. Voces enim illæ *οὐσίας* et *φύσεως* apud Græcos, *substantiæ* et *naturæ* apud

de textu ex libello S. Gelasii desumpto: « Le premier de ces auteurs est le pape Gélase, dont les ministres de Bâle ont fait imprimer un traité, ou plutôt un fragment contre les hérésies de Nestorius et d'Eutychès, qui est très-défectueux et très-plein de fautes, comme Aubertin même est obligé de le reconnaître. »

(32) Sæpius citato tom. III, pag. 673, note 2, sur saint Hippolyte: « Mais, de plus, s'il est vrai que le pape Gélase l'ait cru métropolitain d'Arabie, quand même il se serait trompé en cela, c'est néanmoins une preuve manifeste qu'on ne savait point à Rome, à la fin du ve siècle, qu'il eût été évêque ni à Porto, ni en aucun autre lieu d'Italie. »

(33) De augustissimo Eucharistiæ sacramento multa scripsit citatus Arnaldus in egregio opere, cujus superius mentionem habuimus, ubi multis in locis sanctorum Patrum sententiæ et doctriinæ reperuntur.

(34) Præsertim tom. I *Hist. générale des auteurs sacrés et ecclésiastiques*, cap. 11, art. 4, ubi refertur doctrina S. Ignatii martyris de Eucharistia, num. 5, pag. 660.

(35) Apud Baronium ad dictum annum 496, num. 9, pag. 597, tom. VIII cit. edit.

(36) Legendus Arnaldus citato tom. III, cap. 10, pag. 227 et seqq.

(37) Tom. I citat., pag. 463, ubi libellum hujus-

Latinos promiscue, pro *speciebus* seu *accidentibus*, usurpatis fuisse centies docuerunt magni viri Baronius (38), Arnaldus (39), Bellarminus (40), et novissime Orientalium linguarum consultissimus Michael Lequienus (41) ord. Prædic. theologus insignis. Etenim, ut scite observat magnus *Annalium ecclesiasticorum* parens, antiqui Patres hujusmodi vocibus bona fide tunc temporis promiscue uti sunt; hæreticis enim nondum exortis securior simplicitas loquebatur; verum cum superveniens hæreticorum malitia subtilibus cavillationibus simpliciorum animis fucum facere conaretur, opus fuit excogitare quædam vocabula, *accidentium* scilicet seu *specierum*, quæ apertissime hæreticorum quisquillas et cavillationes pessumdarent. Immerito pariter heterodoxi recentiores, neglectis antiquissimis Patribus, a quibus sacrosancta Eucharistia *caro Verbi Dei, corpus Domini* disertissime appellatur, nobis epistolæ ad *Cæsarium monachum*, S. Joanni Chrysostomo attributæ, et sancti Gelasii de duabus naturis infirma testimonia objiciunt, cum tot disertissimi primævæ Ecclesiæ, et posteriorum temporum Patres veram ecclesiastici panis transsubstantiationem agnoverint, et de eadem innumeris fere locis apertissime locuti sint; quibus putidas hasce scriptorum lacinias magnis Chrysostomi et Gelasii nominibus insignitas objicere, rectoribus, quas docent, criticæ regulis patentissime repugnare nemo non videt. Quis enim sibi persuadeat Chrysostomum, qui tot tantisque in locis eucharistici panis miraculosam transsubstantiationem ingenue fassus est, mutata nunc sententia heterodoxorum somniis favere (42); et S. Gelasium Romanum pontificem, qui in epistola ad *episcopos Dardaniæ*, ut monet Baronius (43), augustissimum Eucharistiæ sacramentum, *panem qui de caelo descendit*, vocat, nunc sibimet contradicere, et in sacratissimo corporis Christi mysterio naturalem panis substantiam post consecrationis verba remanere, scripsisse sibi poterit imaginari? Ingenue igitur fateri oportet cum doctissimo Lequieno, Epistolam ad *Cæsarium monachum* genuinum haud esse magni Chrysostomi fetum, sed putidum figmentum post exortam Nestorii hæresim, imo post Chalcedonense concilium, ab imperito nebulone concinnatum; et opusculum *De duabus naturis* inter indubia S. Gelasii papæ opera nequaquam esse numerandum,

modi S. Gelasio papæ tribuendum esse contendit.

(38) Ad dictum annum 496, num. 12 et seqq., pag. 598 et seqq.

(39) Citat. tom. III, pag. 231 et seqq.

(40) *De sacram. Eucharist.*, lib. II, c. 27, tom. III Operum, pag. 259 edit. Venetæ ann. 1721.

(41) In notis ad lib. IV S. Joannis Damasceni, tom. I Operum, cap. 13, *De fide orthodoxa*, p. 270 edit. Parisiensis anni 1712, nota 2.

(42) *Legenda* dissertatio tertia ejusdem Michaelis Lequien de epistola ad *Cæsarium monachum*, quæ S. Joannis Chrysostomi nomine insignita est. In qua S. Joannem Chrysostomum hujus epistolæ

A cum nulla ex sui parte iis, quæ de ipso antiqui scriptores tradiderunt, respondeat. Verum si aliquis Antonio Arnaldo assentiri maluerit, hoc, quod habemus, esse Gelasiani operis mutilum fragmentum libentius concederemus; sed quid *naturæ* verba apud ipsum S. Gelasium significant, ipsemet S. pontifex docet, dum Eutychanos stultitiæ arguit, quod inficiarentur duas vel tres naturas esse non posse. « Quid quod ipsi etiam unam dicendo naturam in Domino Jesu Christo, naturæ tamen nomen convincuntur asserere, an unam liceat nominare naturam, et duas, vel plures rerum cæterarum appellare fas non erit? Quis ista non rideat, et tanquam puerilia deliramenta despiciat (44)? » Si igitur plures unius rei naturas esse posse credit S. Gelasius, nemo non videt pro *natura, species* seu *accidentia* intellexisse; alioquin si de substantia locutus esset, non plures, sed unicam esse rerum naturam affirmasset. Corporis enim substantia, juxta egregios philosophos, unica est, accidentia vero seu species quamplurimæ.

XV. *Ejusdem libelli incerti auctoris de Arabica S. Hippolyti sede sententia expenditur.*

Sed de his hactenus; nunc ad S. Hippolytum revertamur, quem Stephanus Lemoyne (45), hujus opusculi testimonio innixus, Arabem episcopum fuisse conjicit. En ipsiusmet antiqui scriptoris in præfato opusculo verba: « S. Hippolyti episcopi et martyris Arabum metropolis in *Memoria hæresum*. » Perpendat igitur lector num hoc testimonium, in quo, ut recte Tillemontius (46) monuit, grammaticæ leges desiderantur, tot disertissimis Prudentii, Leontii, Anastasii, aliorumque testimoniis antefendum sit, qui per mille et quingentos fere annos S. Hippolytum Romanum vel Portus Romani episcopum fuisse constantissime tradiderunt, omnesque hos doctissimos viros turpiter hallucinatos sit credendum, et solum auctorem toties memorati libelli omnibus hisce beatiorem et fortunatiorem existisse, utpote cui soli datum fuerit veram S. Hippolyti sedem aliis ignotam nancisci. Sed a viris eruditis qui, neglectis tot antiquorum testimoniis, huic opusculo integram fidem præbent, petimus quidnam sibi velit hæc dicendi ratio: « Episcopi et martyris Arabum metropolis. » Forsan quod Hippolyto metropolis Arabiæ patria fuerit? Si hæc intelligit auctor, libentius credemus; quamvis nullus

auctorem minime esse mirifice ostendit, et sententias in ea reperiri quæ ab ejusdem S. Patris doctrina dissentiant. Exstat in citat. tom. I Operum, pag. 48.

(43) Ad dictum annum 496, num. 15, pag. 598, tom. VIII citato, ubi hæc Gelasii verba legimus: « Ut salutaris alimonia panis illius, qui de caelo descendit, fideles hunc sumentes ad vitam perducatur æternam. »

(44) Tom. IV *Biblioth. Patrum*, p. 563.

(45) In diatriba de S. Hippolyto loco superius cit.

(46) Note 2, sur saint Hippolyte, tom. III, pag. 672,

probatae fidei scriptor S. Hippolytum Arabem fuisse docet. Nec quidquam suffragari potest, ut aliquis S. Hippolytum Arabem fuisse defendat, quod nonnulla ipsius opuscula Arabico et Syriaco sermone exarata reperiantur, et Abedjesu episcopus Sobensis (47) quædam ipsius S. Hippolyti scripta suo *librorum ecclesiasticorum Catalogo* recenseat; episcopus enim ille Sobensis alios in eodem *Catalogo* scriptores enumerat, qui nec Syri, nec Arabes fuerunt, sed Græci, vel Latini, ut S. Damasus, aliique qui in eodem *Catalogo* habentur. Exstant in *Bibliotheca Clementino-Vaticana* Josephi Simonii Assemanni quidam Syriaci et Arabici codices in quibus hæc S. Hippolyto tribuuntur; *Canones Arabici duo de quadraginta* (48), quemadmodum Græce quoque exstat ejusdem S. Hippolyti homilia *De Antichristo, de secundo Christi adventu, et de fine mundi* (49). Exstant denique Syriace fragmenta quædam *De quatuor animalibus, in Jeremiam, in Cantica canticorum, et de quinque illis quæ Mattæus in Christi genealogia prætermisit* (50). Sed ex his nil aliud colligi posse censemus, quam hæc aliorumque Græcorum vel Latinorum Patrum opera, de quibus sermonem habet Abedjesu, ex Græco vel Latino in Syriacum idioma versa fuisse, quemadmodum de S. Gregorio Nazianzeno et de S. Basilio M. certo asserere possumus, quorum scripta nonnulla Syriace exstant in quibusdam bibliothecis.

Si vero ex supra laudatis verbis: « Episcopi et martyris Arabum metropolis » aliquis deducere existimabit, S. Hippolytum in Arabica quadam metropoli gloriosam martyrii palmam consecutum esse, is meras nugas ageret. Prudentius enim testis, ut vulgo dicitur, omni exceptione major, S. Hippolytum in Portu Romano, ubi ille degebat

(47) De hoc Sobensi episcopo plurima habet Josephus Simonius Assemanus *Bibliotheca Oriental. Clementino-Vaticana*, tom. III, parte I, pag. 1, et seqq. edit. Romæ anni 1725, qui hujusmodi catalogum edidit, et multa in præfatione notavit.

(48) *Legendus Assemanus Biblioth. Orient.* tom. I, pag. 619 edit. Romæ 1749, et in citato tom. III, pag. 15.

(49) Apud Asseman. tom. eodem I, pag. 603, codice 42, et pag. 597, codice 39.

(50) Cit. tom. I, pag. 607, cod. 5.

(51) *Hymn. cit. de S. Hippolyto vers. 38 et D* seqq.

(52) Versu nempe 47.

(53) Tom. I Operum S. Hippolyti, pag. 20, x Kal. Sept.: « In Portu urbis Romæ natalis S. Hippolyti, qui dicitur Nunnus, cum sociis suis. »

(54) *Legendus Tillemontius* citato tom. III, nota 2, sur saint Hippolyte, pag. cit. 672. Carolus a S. Paulo, *Geographia sacra, in Patriarchatu Antiocheno*, p. 295 edit. Amstelodami anni 1703, nullam aliam Arabiæ metropolim, præter Bostram, agnoscit, « cujus episcopus Constantinus subscribit concilio Chalcedonensi, et in Constantinopolitano II, gener. v, Joannis Bostrenorum metrop. episc. memoria est. » In Notitiis antiquis ab eodem Carolo a S. Paulo editis, etiam Bostra metropolis provinciæ Arabiæ describitur: Βόστρα μητρόπολις, pag. 50. Bostra in Arabia etiam commemoratur a Claudio Ptolemæo, *Geograph. univers.* lib. v, c. 17, pag. 104 edit. Ba-

sileæ suæ præerat, martyrio coronatum aperte scribit (51):

*Sistitur insano rectori Christicolæ tunc
Ostia vexanti per Tiberina viros.
Illo namque die Roma secesserat, ipsos
Peste suburbanos ut quateret populos.*

Et post pauca (52):

*Protulerat rabiem Tyrrheni ad littoris oras,
Quæque loca æquoreus proxima portus habet.*

Nec Prudentio adversatur vetustissimum calendarium, quo usa est sub Liberio Romana Ecclesia, dum S. Hippolyti festum Idibus Augusti consignat his verbis: « Hippolyti in Tiburtina, et Pontiani in Calixti: » verba enim illa in *Tiburtina, et in Calixti* cœmeteria designant in quibus SS. martyrum corpora quiescebant, et Hippolyti cœmeterium in via Tiburtina situm fuisse superius ostendimus. Consentit eidem Prudentio vetustissimum Martyrologium a Dacherio editum his verbis: « In Tuscia S. Hippolyti episcopi de antiquis. » Consentit denique Martyrologium Romanum Ottobonianum, et aliud a Fabricio (53) laudatum, quod S. Hippolytum nostrum in Portu Romano pro Christi fide occubuisse testatur.

Demum si ex superius citatis verbis libelli *De duabus naturis* S. Gelasio ascripti, S. Hippolytum Arabiæ metropolitanum fuisse aliquis credere voluerit, oportet, ut nobis ille demonstret, quanam fuerit hæc Arabiæ metropolis cui præesse potuerit Hippolytus. Ex veteribus enim, quæ supersunt, monumentis, nullam in Arabia Hippolyti ævo ecclesiasticam metropolim, præter Bostram, exstare potuisse compertum est (54). Petra siquidem urbs Nabateorum Arabum civilis metropolis, quæ Arabiæ Petrææ nomen dedit, juxta metropolim ecclesiasticam erecta est post concilium Chalcedonense (55),

sileæ 1540, aliisque geographis antiquis et recentioribus. P. Michael Lequien in *Oriente Christiano*, tom. II, pag. 854, edit. Paris. an. 1740, ubi agit de provincia Arabiæ, multa de metropoli Bostra erudite habet, quam in notitiis Hieroclis et Leonis imp. provinciæ Arabiæ metropolim dici observat; hujus Ecclesiæ episcopos ipse Lequien recenset, nempe Timonem, Beryllum, Maximum N., qui Petri Capitoliadis episcopum et martyrem in presbyterum ordinavit, Nicomachum, Titum, Bagadium, Eulysium, Antiochum, Constantinum, Antipatrum, Julianum, Joannem, Simconem, Stephanum, et denique Gregorium, qui anno 1671, die xx Octobris et xv Novembris, duplici Macarii Antiocheni patriarchæ de Eucharistia testimonio subscripsit. Anno 1672 in concilio Hierosolymitano, quod Calvinianos digna nota et censura inussit, sedit et subscribit Philemon Hieromonachus et archimandrita, et administrator sanctissimæ metropolis Bostrorum. Vide eundem Lequien pag. cit. usque ad pag. 860.

(55) De urbe Petra multa docte habuit idem Lequien tom. III *Orient. Christian.*, pag. 665 et seqq. citat. edit.; ubi an duo fuerint hujus nominis urbes, una scilicet in Palæstina, in Arabia altera, examinat, et de Ario seu Macario, et Asterio, harum urbium episcopis, multa disserit, et concludit, Petram, quæ episcopali honore decorata erat, in Arabia tantum fuisse, et episcopos alterutri ascriptos Petræ Arabiæ esse adjudicandos, Ario, sive Macario

quæque postmodum ex Arabiæ provincia avulsa, Palæstinæ tertiæ cum nonnullis sedibus adjuncta fuit (56). Civiles vero metropoles in Arabia quamplures existierunt, quas memorant Strabo, Plinius, Philostorgius, Arrianus, antiqua *Orbis descriptio* a Gothofredo in lucem emissa (57). Istarum tamen episcopi antiquissimis hisce temporibus in ecclesiasticis tabulis nusquam occurrunt (58).

XVI. *Bostræ, tempore S. Hippolyti, Arabiæ metropolis, episcopus erat Beryllus.*

Bostræ vero præsul fuit Beryllus, quem usque ad Gordiani tempora vitam perduxisse testatur S. Hieronymus (59), quo sit ut S. Hippolytus, qui S. Irenæi discipulus fuit, Bostrensi Ecclesiæ præesse nequiverit. Irenæus cum in Occidente meliorem vitæ suæ partem transeisset, anno Christi 203 (60), quo tempore forsans Beryllus nondum Bostrensem regebat Ecclesiam, martyrio est coronatus. Ideoque tunc temporis non in Oriente, sed in Occidente Hippolytum fuisse verosimillimum nobis videtur. Beryllus vero anno Christi 238, quo, mense scilicet Julio, Gordianus imperii summam accepit, Bostrensem Ecclesiam gubernabat; etenim hoc anno Origenes ab episcopis Arabiæ Petrææ rogatus, in Arabiam se contulit, ibique Beryllum in hæresim lapsum orthodoxæ fidei luce illuminavit (61). Gordianus Augustus, sub quo vixit Beryllus, usque ad annum Christi 244 Romano præfuit imperio (62). Hinc veritati consonum minime videtur S. Hippolytum, quem anno 252 martyrio coronatum cum Ruinartio (63) conjicimus, tam parvo annorum spatio ex Occidente in Orientem transfretasse, et Beryllo, qui post Gor-

tantum excepto, quem alicujus loci Palæstinæ sibi ignoti episcopus fuisse putat. Vide etiam p. 722 et seqq. tom. III, ubi longus de Petra metropoli ejusque ecclesia sermo instituitur. Hæc *Adriana* ab Adriano imperatore dicta fuit, et in nummis veteribus reperitur, ΑΔΡΙΑΝΗ ΠΕΤΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ; quod confirmatur etiam ex Dionis Cassii testimonio apud ipsum Lequien loc. cit., pag. 723. Quod tempore concilii Chalcedonensis Petra non fuerit metropolis Arabiæ, ex eo constat, quia nusquam in Actis dicti concilii metropolis nominatur. Bostram et Philadelphiam metropoles dictas legimus actione 1 ejusdem Chalcedonensis concilii in tom. IV *Conc.* pag. 851 edit. Venetæ 1728: « Constantino Bostrenæ civitatis metropolis Arabiæ; » et pag. 855: « Eulogio Philadelphicæ metropolis Arabiæ. »

(56) Legendus Carolus a S. Paulo *Geograph. sacra*, pag. 302 et 307.

(57) Videndus Lequien citato tom. III, pag. 722 et seqq. et 1306.

(58) Idem Lequien citato tom. III, pag. 723, numerat præsul Petræ, nempe: Asterium, qui cum adhæsisset Eusebianis contra Athanasium, tandem in concilio Sardicensi anno 347 ab iis discessit, et sententiæ, quam pro Athanasio ac cæteris præsulibus orthodoxis tulerunt Sardicensis Patres, cum aliis subscripsit; Joannem, qui anno 457 eandem Ecclesiam gubernabat; Theodorum, qui anno 536 synodo trium Palæstinæ Hierosolymis congregatæ adversus Anthimum aliosque hæreticos, præside Petro patriarcha, interfuit et subscripsit Θεόδωρος ἐπισκοπος Περσῶν (tom. V *Concil.*, pag. 1262 cit. edit.); Athenogenem, circa finem sæculi vi, de quo plura habet citatus Lequien loc. cit., pag. 726. Mitimus alios recentioris ævi præsulés, de quibus le-

A dianum aliquantulum forsans vixit, in episcopatu successisse; ac denuo Romam migrasse, et in Portu Romano martyrii palmam fuisse consecutum. Quapropter Hippolytus Bostrensis Ecclesiæ episcopus non fuit, nec alia unquam tunc temporis in Arabia, præter Bostram, ecclesiastica exstitit metropolis cui ipse præesse potuerit; ideoque recte firmari posse nobis suademus eos turpiter hallucinatos qui, unico laudati opusculi testimonio, Hippolytum Arabiæ metropolitanum fuisse crediderunt.

XVII. *Auctor ejusdem libelli de duabus naturis ex male intellecta Rufini versione deceptus S. Hippolytum metropolitanum Arabiæ nominavit.*

Hinc optimo quidem jure affirmare oportet cum Joanne Baptista Cotelerio (64), auctore libelli *De duabus naturis*, qui S. Hippolytum Arabiæ metropolitanum credidit, ex male intellecta Rufini versione fuisse deceptum, quod quidem præstanti viro jure meritoque suboluit. Rufini enim versio ita se habet: « Erat autem inter cæteros et Beryllus scriptorum præcipuus, qui et ipse diversa opuscula reliquit. Episcopus hic fuit apud Bostram Arabiæ urbem maximam; erat nihilominus et Hippolytus, qui et ipse aliqua scripta reliquit, episcopus. » Ex quibus postremis verbis factum est, ut, inquit Cotelerius, « quod intelligendum erat de Hippolyto pariter episcopo, acceptum fuerit a Gelasio de Hippolyto pariter metropolitano Arabum. » Quam Cotelerii conjecturam verosimillimam esse nemo prædens dubitabit. Hanc probavit Jacobus Basnagius (65) in *Animadversionibus de vita, morte et scriptis S. Hippolyti*, tacito tamen Cotelerii nomin-

gendus idem Lequien loc. cit., pag. 727 et 1306. Circa vero S. Hippolyti tempora nullum archiepiscopum hujus Ecclesiæ reperire potuimus.

(59) In lib. *De viris illustribus*, cap. 60, tom. II Operum cit. edit., pag. 886: « Beryllus Arabiæ Bostrensis episcopus, cum aliquanto tempore gloriose rexisset Ecclesiam, ad extremum lapsus in hæresim, quæ Christum ante incarnationem negat, ab Origene correctus... Claruit autem sub Alexandro Mammææ filio, et Maximino et Gordiano, qui in imperium successerunt. »

(60) Hoc anno 203 passum Irenæum conjicit etiam Ruinartius *Act. martyrum sincera*, p. 62, ubi observat, quod S. Epiphanius passim Irenæum *B. Senem* appellat, quem Eusebius in *Chronico*, ad annum 183, tunc temporis insignem fuisse refert.

(61) Legendus in hanc rem Tillemontius citato tom. III, artic. 23, pag. 542, ubi hanc historiae partem pertractat.

(62) Videndus Gisbertus Cuiper. *dissert. De tribus Gordianis.*

(63) Admonition. in martyrium S. Hippolyti, *Act. martyrum sincera*, pag. 144.

(64) *Monument. Ecclesiæ Græc.*, tom. II, pag. 659.

(65) Apud Canisium *Antiq. lectionib.* tom. I, p. 5 citat. edit.: « Hippolytus, quamvis in Oriente natus, non fuit Arabiæ metropolitanus. Manavit ea sententia ex mendosa versione Rufini. Dixerat Eusebius Beryllum esse episcopum Bostræ apud Arabes; et pariter Hippolytum urbis cujusdam antistitem. Addit Rufinus urbem maximam esse Bostram Arabum. Inde conjecit Gelasius illam urbem esse metropolim, et Hippolytum æque ac Beryllum fuisse metropolitanum apud Arabes; a Gelasio ad posteriores Baronium Canisiumque defluxit error facile

qui primus incerti auctoris hallucinationem de Arabica ipsius S. Hippolyti sede detexit atque vulgavit.

XVIII. *Stephani le Moyne conjectura de S. Hippolyti sede in Portu Romano Homæritarum ex Philostorgii historia desumpta rejicitur.*

Nunc ad Stephani le Moyne (66) conjecturam deveniamus, qui S. Hippolytum non Portus Romæ, sed Portus Romani in Arabia episcopum fuisse contendit. Præcipuum opinionis suæ fundamentum ex Philostorgio (67) desumit, qui legationem a Constantio Augusto ad Indos missam (68), ut eos ad Christi fidem traduceret, describens, narrat (69) Theophilum Indum, hujusce legationis principem, prius Sabæorum, seu Homæritarum regiones lustrasse, deinceps ad Auxumitas interioris Æthiopiæ Africanæ populos se contulisse. Homæritæ Felicis Arabiæ populi extimam Erythræi maris oram incolunt, quæ eandem provinciam ab Indis distinguit; apud hos Theophilus aliquantis per commoratus, gentis præfectum Christianorum sacris initiavit, qui, postmodum miraculosis, si Deo placet, Theophili Ariani operibus commotus, tres ecclesias in totidem regni sui celeberrimis urbibus proprio ære a fundamentis excitavit, unam in ipsa metropoli totius gentis Tapharon; secundam ἐν τῷ τῷ ΡΩΜΑΙΩΝ ΕΜΠΟΡΙΩΝ ἐπίγειον, ἔξω πρὸς τὸν Ὀκεανὸν τετραμμένον. Καί οὗτοι δὲ τὸ χειρὸν Ἀδάνην ἔνθα καὶ τοὺς ἐκ Τρωάτων ἀφικνουμένους ἔθους ἦν καθορμίζεσθαι: « Ubi erat Romanum Emporium extrorsum apud Oceanum positum; vocant vero oppidum Adanen, quo iis, quos ex Romanis venire contingit, appellere mos est. » Tertiam vero ecclesiam in altera regionis parte extruxit, ubi Persicum est emporium in ostio maris Persici, quod ibi est situm (70).

Moynius igitur sequenti argumentationis genere S. Hippolytum Arabem episcopum fuisse sibi persuadet: Gelasius S. Hippolytum Arabiæ metropolitæm appellat; Philostorgius nos docet in Arabia

animadvertendus. Sic enim Græca se habent: Ἐπίσκοπος δὲ οὗτος (Beryllus scilicet) ἦν τῶν κατὰ Βόστραν Ἀράβων, ὡσαύτως δὲ καὶ Ἰππολύτος ἐτέρας πόλεις καὶ αὐτὸς προεστὼς Ἑκκλησίας. Quæ sic debent reddi: « Beryllus fuit episcopus Bostreæ Arabum: Hippolytus etiam alteri Ecclesiæ præfuit, etc. » (69) Vide pag. 102 hujus dissertationis in nostris notis, ubi Stephani le Moyne verba per extensum retulimus, not. 3.

(67) Lib. III. *Ecclesiasticæ historiæ*, cap. 4, pag. 486 edit. Cantabrig. anni 1720, sæpius citatæ.

(68) Peracta est hæc legatio anno 356, ut existimat Gothofredus in *Comment. leg. 2 Codic. Theod.* de legatis, data XVIII Kal. Febr., indictione XV, Constantio Aug. VIII et Juliano Cæs. coss., in qua dicit imperator: « Nullus ad gentem Axumitarum et Homæritarum ire præceptus, » etc., id est, legatione fungi jussus, ut explicat Gothofredus lib. XII. *Cod. Theodos.*, tit. 12, tom. IV., p. 616, edit. Lipsiæ an. 1740.

(69) *Ecclesiastic. Philostorgii Histor. epitome a Photio patriarcha confect. Latine reddita Henrico Valesio interprete*, lib. III, n. 4, pag. 486.

(70) Sunt verba ipsius Philostorgii loc. cit., pag. 488, et post hujusmodi verba hæc statim sequun-

tur num. 5: « At Theophilus cum apud Homæritas singula, prout poterat et prout temporis ratio sinebat, ordinasset, et ecclesias dedicavisset, et ornamentis, quibus poterat, exornasset, ad insulam Divu, quam ipsi patriam fuisse superius indicavimus, navigavit. Atque inde ad alias Indiæ perrexit regiones, multaque, quæ apud illos non rite fiebant, emendavit. » (71) Lib. II, *Contra gentes*, pag. 17, terg., edit. Romæ apud Franciscum Priscianum. Florentinum. (72) In *Apologetico adversus gentes*, cap. 37, pag. 67, edit. Paris. 1616. (73) Nemepe S. Clemens Romanus *Epist. ad Corinth.*; S. Ignatius *Epist. ad Philadelphenses*, cap. 4; S. Justinus martyr *Dialogo cum Tryphone*; Origenes lib. I *contra Celsum*; Lactantius *De mortibus persecutorum*, c. 2; Eusebius orat. *de laudibus Constantini*; S. Chrysostomus homilia 2 in Joannem, et homil. 1 *De laudibus S. Pauli apostoli*; S. Hieronymus in Amos, *epist. ad Heliodorum, epitaphio Nepotiani, et epist. ad Lætiam*, et alii quamplurimi, quos numerare longum esset. (74) Cap. 2, pag. 25 et seqq. edit. Hamburgi anni 1731, ubi multa Christianorum Patrum veterum de propagatione Evangelii testimonia referun-

tur num. 5: « At Theophilus cum apud Homæritas singula, prout poterat et prout temporis ratio sinebat, ordinasset, et ecclesias dedicavisset, et ornamentis, quibus poterat, exornasset, ad insulam Divu, quam ipsi patriam fuisse superius indicavimus, navigavit. Atque inde ad alias Indiæ perrexit regiones, multaque, quæ apud illos non rite fiebant, emendavit. » (71) Lib. II, *Contra gentes*, pag. 17, terg., edit. Romæ apud Franciscum Priscianum. Florentinum. (72) In *Apologetico adversus gentes*, cap. 37, pag. 67, edit. Paris. 1616. (73) Nemepe S. Clemens Romanus *Epist. ad Corinth.*; S. Ignatius *Epist. ad Philadelphenses*, cap. 4; S. Justinus martyr *Dialogo cum Tryphone*; Origenes lib. I *contra Celsum*; Lactantius *De mortibus persecutorum*, c. 2; Eusebius orat. *de laudibus Constantini*; S. Chrysostomus homilia 2 in Joannem, et homil. 1 *De laudibus S. Pauli apostoli*; S. Hieronymus in Amos, *epist. ad Heliodorum, epitaphio Nepotiani, et epist. ad Lætiam*, et alii quamplurimi, quos numerare longum esset. (74) Cap. 2, pag. 25 et seqq. edit. Hamburgi anni 1731, ubi multa Christianorum Patrum veterum de propagatione Evangelii testimonia referun-

religionis primordia apud omnes gentes summa eruditione repandit.

Verum episcopatum sedium non eadem ratio censenda est; cum enim apostolici viri in fundanda Ecclesiis Romani imperii politiam potissimum secuti fuerint, idcirco evenit, ut primis Ecclesie sæculis apud barbaras gentes extra Romani imperii limites sitas, quamvis Christiani non pauci apud eas degerent, nullæ episcoporum sedes ibidem existierint. Sic Carmanie (75), Bactrianæ (76), aliarumque Orientalium regionum, quas nondum Romani victricibus armis subegerant, antiquissimis hisce sæculis ecclesiasticæ tabulæ nullos exhibent episcopos. Sed quid remotissimarum ac barbararum gentium historias repetamus, cum ipsamet Gallia, tot eximii Romanorum triumphis, victoriis, diuturnoque eorum imperio clarissima, paucissimos S. Irenæi ævo episcopos numeret? Pace postmodum Ecclesie reddita, Christiana religio, quæ jam pridem sensim promulgabatur, palam ac aperte per omnes gentes longe lateque diffusa est. Sic Æthiopia quarto sæculo ineunte cum suis regibus, Frumentii et Edesii ope, Christum agnovit (77). Et S. Hieronymus de *India, Perside atque Æthiopia monachorum quotidie turbas* suscipiebat; et ipsius ævo deposuerat *pharetras Armenius, Husni discabant Psalterium, Scythiæ frigora fervebant calore fidei, Getarum rutilus et flavus exercitus Ecclesiarum circumferebat tentoria*, quemadmodum

tur, quorum nonnulla nomina superiori nota descripsimus.

(75) De Ecclesia Carmanie hæc scribit sæpe citat. Lequien tom. II *Orient. Christ.*, pag. 1256, edit. Parisiis 1740: «Carman, sive Carmania, Persidi affinis versus austrum provincia est cum ejusdem nominis primaria civitate, quæ quartus episcopatus est sub metropoli Persidis; sed cujus antistitem neminem inveni.»

(76) Hæc de hujusmodi episcopali sede habet Carolus a S. Paulo, *Geographia sacr.*, pag. 310: «Bactrorum antistes Alypius est in concilio Chalcedonensi a Bactro, ut arbitratur, prius Zariaspa dicta, Bactrianæ regionis capite et regia. *Ptolom. lib. vi, cap. 11.*» Michael Lequien in suo *Oriente Christiano*, tom. III, pag. 762, postquam aliqua de episcopali sede hujus Ecclesie, quæ etiam *Metrocomias* nuncupabatur, retulerit, ipsius episcopos enumerat, nempe Alypium, qui in secunda synodo Ephesina anno 449 inter Palæstinæ episcopos sedit, et in Actis hujus synodi lectis in Chalcedonensi concilio nominatur Ἀλύπιος Βάκτρων: Gregorium, qui synodicis litteris Joannis Hierosolymitani præsulis adversus Severum Antiochenæ sedis invasorem, aliosque concilii Chalcedonensis hostes anno 518 initio imperii Justinii subscripsit; Barachum, qui sedit an. 552, et Antonium, qui anno 649 Bactrorum Ecclesie regimini invigilabat.

(77) Legendus Michael Lequien, *Oriente Christiano*, tom. II, de patriarchatu Alexandrino, num. 48, pag. 365 et seqq., et pag. 642, ubi agit de Ecclesia Æthiopiæ, sive Abyssiniæ, et pag. 643 et seqq., in quibus ipsius episcopos, qui *Axamenses* dicti sunt, enumerat.

(78) Epist. ad Lætiam, quæ est num. 108 juxta Domiuici Vallarsii editionem, tom. I Oper. S. Hieronymi, pag. 671, edit. Veronæ anni 1754 sæpius citatæ.

A ipsemet scriptum reliquit (78). Arabia vero una ex vastissimis totius orbis provinciis, quæ ab antiquis geographis in tres partes divisa fuit, nempe in Petræam, Desertam et Felicem, non uno eodemque tempore Christum universa coluit et episcopos habuit. Ea provinciæ pars (79), quæ Romano suberat imperio, omnium prima Christi fidem est amplexa; idcirco ibidem quamplures episcopales sedes existisse patet ex antiquis ecclesiasticis tabulis apud Carolum a S. Paulo (80); pluresque habuisset, nisi Petra nobilissima provinciæ illius civilis metropolis tertie Palæstinæ, ut diximus, fuisset cum quibusdam sedibus adjuncta (81). Arabiæ Desertæ historia his temporibus est obscurissima, nec ab antiquis scriptoribus alios illius populos memoratos videmus, præter Homadas, Scenitas, Saracenos, aliosque perpaucos, apud quos, num existierit, vel quando esse cœperint episcopi, nobis plane incompertum est. Saracenorum primus episcopus habetur Moses, qui anno Christi 377 circiter floruit (82).

XIX. Moynius in Arabiæ Felicis parte S. Hippolyti sedem fuisse credidit.

Arabia Felix cæteras illius provinciæ partes cum populorum et urbium numero, tum commerciorum frequentia antecellit. In hac S. Hippolytum episcopatum obtinuisse credidit Moynius. S. Thomam ibidem Evangelii præconem existisse tradunt nonnulli; Moynius (83) et S. Paulum ad-

(79) Scilicet Petræa, quæ, ut Caroli a S. Paulo verba usurpemus, *Geogr. sacr.*, pag. 276, «sola Romanis parebat, claudabaturque a septentrione Syria salutari et Ægypto, a meridie mari Rubro et Arabia Felice, ab ortu Arabia deserta.»

(80) *Geograph. sacr.*, pag. 295: nempe Bostra metropolis, Adra, Medava, Gerasa, Nibe, Philadelphia, Esbus, Neapolis, Philippopolis, Constantine, Dionysias, Maximianopolis, Avara, Elana, Zerabena, Erra, Anitha, Parembola. Legendus idem Carolus a S. Paulo, qui episcopos nonnullos harum Ecclesiarum, pag. cit. et seqq., recenset, et ea quæ a Luca Holstenio ibidem adnotantur. De nonnullis harum Ecclesiarum episcopis egregie diseruit citatus Lequien, ubi agit de provincia Arabiæ, *Oriente Christiano*, tom. II, p. 854 et seqq.

(81) Guilielmus Tyrius lib. XIV *De bello sacro*, cap. 14, provinciam Arabiæ ab Orientali diœcesi avulsam ait, et Palæstinæ adjectam a Justiniano imperatore tempore quintæ generalis synodi, annuente Vigilio pontifice maximo. A Carolo a S. Paulo *Geograph. sacr.*, pag. 307, Palæstinæ tertie Ecclesie recensentur, nempe Petra metropolis, Augustopolis, Arindela, Arad, Ariopolis, Eluza, Zoara, Sodoma, Phenon, Pharan, Aila. Legendæ etiam sunt de harum Ecclesiarum episcopis Luca Holstenii notæ.

(82) Adeundus Lequien tom. II, cit., pag. 851, ubi de Saracenis qui Christianis legibus se subiecerunt diserte agit, et Moysen atque Eustachium Saracenorum episcopos recenset. Moysen fuisse primum Saracenorum episcopum patet tum ex iis, quæ a Socrate *Hist. ecclesiasticæ* lib. IV, cap. 56. p. 258 edit. Cantabrigiæ citatæ narrantur, ubi legenda quæ adnotavit Valesius, tum etiam quæ a Sozomeno *Hist. lib. VI, cap. 38, pag. 275* cit. edit. scribuntur.

(83) In diatrib. de S. Hippolyto, pag. 24 cit. edit.

dit, qui forsā, ut ipse inquit, in Portu Romano, A emporio totius Arabiæ celeberrimo, prima Evangelii semina jecit, antequam Hierosolymam migraret principis apostolorum visendi gratia. Verum longe decipitur Moynius; nam, ut peritiores critici (84) docent, S. Paulus vicinas Damasco et Arabiæ Petrææ terras haud est prætergressus, quæ longissimo terrarum spatio ab Homæritarum regione dissitæ sunt. Atque hoc sensu accipienda sunt illa S. Hieronymi verba in epistola ad Paulinum presbyterum (85): «(Paulus) post Damascum Arabiamque lustratam, ascendit Hierosolymam, ut videret Petrum.» Verum quantumvis S. Thomas ipsis Ecclesiæ incnabulis Evangelium barbaris hisce gentibus annuntiasset, malignus Satanæ superveniens in agro Domini superseminavit zizania, Arabesque pristinis superstitionibus et idololatriæ restituit. Quod etiam de Indis evenisse colligimus ex Eusebio; hi enim S. Bartholomæum apostolum Evangelium prædicantem audiverunt, sed cum S. Pantenus post multos annos ibidem se contulisset, paucos quidem reperit, qui aliquam et obscuram Christi notitiam haberent (86). De Arabibus idem evenisse scribit Philostorgius, cui integram Moynius fidem præbet, dum narrat a Constantino Ariano Theophilum Satanæ apostolum ad Homæritas, Auxumitas et Indos missum fuisse eo fine, ut eos ad pietatem traduceret; et cum ipsos vel Judæorum superstitionibus addictos, vel gentium erroribus esse imbutos scribat, nullam de Christianis ibidem degentibus mentionem facit. Clarissima sunt hæc Philostorgii verba (87): «Circumcisam vero eam gentem esse, octavo circumcidentes se die, et sacrificare soli, et lunæ, et indigenis dæmonibus; haud parvum numerum Judæorum his immistum.» Si igitur, Philostorgio

teste, medio quarto sæculo Christiana religio Homæritis primum innotuit, templaque apud ipsos vero Deo dicata esse cœperunt, cur Moynius S. Hippolytum Homæritarum episcopis accenset? S. Hippolytum anno Christi 252 martyrio coronatum fuisse judicamus; cum vero Homæritæ, ut Philostorgius (cujus testimonio utitur Moynius) nos moneat, Constantii ævo, hoc est inter annum 341 et 346, ad Christum ope Theophili conversi fuerint, recte quidem apparet hæc convenire nullo pacto inter se posse; centum enim annorum spatium inter S. Hippolyti martyrium et Homæritarum conversionem intercedit. Neque quis nobis objiciat Philostorgium memoriæ mandasse, Theophilum Arianorum hæresim Homæritis jam orthodoxis prædicasse; nam si ibidem tunc temporis fuissent Christiani, Philostorgius profecto illos nominasset, eodem plane modo quo, post gentiles, Judæos etiam non paucos eadem regionem incoluisse apertissime testatus est. Moynii igitur divinatio ipsiusmet Philostorgii testimonio, quo potissimum nitebatur, penitus corruiatque evanescit. Verumtamen ipse Moynius, quamvis Philostorgium optimum sæe sententiæ patronum nactus esset, non tamen ipsius auctoritatem vetustissimam de Portuensi S. Hippolyti sede traditionem, vel minimum, infringere debere advertere potuisset; magnus enim *Annalium ecclesiasticorum* parens (88), et post eum Jacobus Gothofredus (89), merito impurissimi hominis fidem suspectam habent; dum ipse Philostorgius, Photio teste (90), qui attentissime legit ejusdem *Historiam*, eamque in compendium redegit, «narrat fere contraria omnibus ecclesiasticis historicis, laudibus extollens quos novit Arianismo infectos, et convitiis orthodoxos perfundens; ut esse hoc ejus opus non tam historia videatur, quam hæreficorum laudatio, cum nuda et mera vi-

tionis et pag. 30, ubi de Portu et Arabia agit, hæc scribit: «Frequentabatur vero ab omnibus ipse Portus. Et ibi apostolus Paulus forsā Evangelium annuntiavit. Apostolus Thomas, antequam ulteriores Indos penetraret, dicitur etiam ibi hæsisse, et Evangelii opes et margaritas cum istis omnium gentium mercatoribus feliciter communicasse.»

(84) Legendæ Hugonis Grotii adnotationes in Epist. S. Pauli ad Galatas, cap. 1, vers. 17, ad hujusmodi apostoli verba: «Neque veni Hierosolymam ad antecessores meos apostolos, sed abii in Arabiam, et iterum reversus sum Damascum,» ubi notat: «In loca Damasco proxima: ipsa enim Damascus tunc sub Arabum erat regno. Hæc prima est gentium, cui Paulus Evangelium annuntiavit; in hoc quoque Moysi similis, cui post relictam Ægyptum prima statio in Arabia. Sic impletum mystice vaticinium Isaïæ XLII, 2. Hoc iter Lucas non enarravit, quia ei non adfuit.» Grot. Oper. theologorum tom. III, pag. 864 edit. Basileæ au. 1732.

(85) Quæ est juxta Dominici Vallarsii edit. num. 53, S. Hieronymi Oper. tom. 1, pag. 269, edit. cit.

(86) En Eusebii verba *Hist. ecclesiast.* lib. v, cap. 10, pag. 223, de Panteno philosopho, Latine reddita: «Pantenus in Indos usque penetrasse dicitur, ibique Evangelium Matthæi, quod adventum ipsius jam prævenerat, apud quosdam Christi noti-

tia imbutos reperiisse; quibus scilicet Bartholomæus unus ex duodecim apostolis, olim, ut fama est, prædicaverat, et Evangelium Matthæi Hebraicis conscriptum litteris reliquerat, quod quidem ad prædicta usque tempora servatum esse memoratur.»

(87) Cf. supra not. 69. Philostorgio consentit etiam Nicephorus *Hist. eccl.* lib. VIII, cap. 34, pag. 607 edit. Lutetiæ Parisiorum anni 1630 citatæ: «Indorum gens quæ Bartholomæi doctrinæ expers permanserat, a sacerdote quodam Frumentio instituta, sacri dogmatis particeps est facta. Ne quis autem putet Christianianum ab hominibus provenire; id vel ex eis, qui apud Indos fuere, Christianis, facile est cognoscere. Iudi autem Sabæi primum, deinde etiam Homæritæ sunt appellati. . . gens ipsa circumciditur, ac soli, lunæ, aliisque ejus regionis incolis dæmonibus sacrificant. Immista ei quoque est non exigua Judæorum multitudo.»

(88) Ad annum Christi 354, num. 11 et 16, tom. IV, pag. 525 et seqq. edit. Lucæ citatæ.

(89) Post Baronii mortem Jacobus Gothofredus excerpta ex *Hist. ecclesiastica* Philostorgii, quæ Photius ex 12 ejus libris collegit, in lucem emisit: vide ipsius dissert. in Philostorgium.

(90) In *Biblioth.* codice XL, pag. 26 citatæ editionis.

tuperatione atque accusatione catholicorum (91). Photium vero iniquam de Philostorgii *Historia* sententiam tulisse nemo censebit, cum hæc ipsa, quæ de Theophili Indi legatione Philostorgius posteris tradidit, mendaciis scatere videantur. Primo enim nemo ex probatis *Historiæ ecclesiasticæ* scriptoribus, præter Nicephorum qui hæc parum caute ex Philostorgio mutuatus est, de Theophilo Ariatorum coryphæo similia nuspian narravit (92). Secundo, Theophili legatio ad Auxumitas falsi vitio summopere laborat; nam Auxumitæ hæc Theophili prædicatione non egebant, quia paucos ante annos, scilicet circa annum 327, Frumentius et Ædesius sanctissimi fratres eosdem ad veri Dei cultum traduxerunt (93), quod inficiari non potest; optimos enim habemus testes S. Athanasium (94) et Rufinum; ideoque his omnibus, quæ de Theophilo Indo narrat *Deo invisus* Philostorgius, caute admodum fides adhibenda est.

XX. Quo tempore episcopales sedes apud Homæritas institutæ sint, inquiritur.

Quo vero tempore episcopales sedes in Ho-

(91) Nec mirum; in gratiam Arii, Aetii et Euno-
mii adversus Catholicos *Historiam* suam Philostor-
gii concinnavit. Ipsius auctoritas etiam apud
ipsum Photium parvi fuit: scribit enim codice xl.
citato: « Ipse (Philostorgius) scriptor mendax est,
et fabulis minime abstinens, prædicatque doctrinæ
maxime causa Aetium et Eunomium, quasi soli re-
purgassent pietatis dogmata, tempore contaminata,
prodigiose hoc ipsum mentiendo; signorum autem
et vitæ gratia laudat Eusebium Nicomediæ episcopum,
quem etiam *Magnum* nominat, et Theophilum
ladum, aliosque complures. »

(92) Aptissime in rem nostram hæc scribit Ba-
ronius ad dictum an. 354, num. 45, pag. 527, tom.
IV: « Hæc itaque volumus addidisse, ut lectorem
admoneremus caute legenda esse quæ ex luto
hæreticorum fonte Nicephorus adeo inconsiderate
derivat, quæque Suidas ex Thalsio prodit ejusdem
farinæ homine . . . Nicephorus ex scriptis hæretici
hominis Philostorgii ea edidit, quæ antiquiores
Græci historici Theodoretus, Socrates et Sozome-
nus, et si qui alii horum successores fuere, sunt pe-
nitentia aversati, utpote referta mendaciis, et omni
prorsus fide carentia; atque adeo contempserunt,
ut nullus prorsus illorum hujus Theophili memi-
nisse vel leviter saltem repeririatur: nam ipsum Phi-
lostorgii vel tantum nomen sic exhorruerunt, ut
cuncta ab eo scripta execranda duxerint, et digna
quæ perpetuo silentio damnarentur. »

(93) Adeundus Baronius ad dictum ann. 354,
num. 44, pag. 526, tom. eod. IV, ubi legenda sunt
ea quæ a Pagio num. 7 et seqq. erudite adnotantur.

(94) Horum testimonia legimus apud Baronium
ad an. Christi 327, num. 8 et seqq., pag. 497 et
seqq., tom. IV, ubi Pagius multa num. 7 et seqq.
de Indorum conversione, de Frumentio, de India ci-
teriori, seu Æthiopia ac India orientali, aliisque re-
bus ad nostram sententiam spectantibus erudite
disseruit, et nonnullos hac de re errores exami-
navit. Hæc omnia apud ipsum Pagium legenda pa-
tent, ex quibus confirmatur, quarto tantum sæculo
Homæritas Christianam fidem fuisse amplexos. Mi-
chael Lequien tomo secundo *Orient. Christian.* pag.
369, fuse agit de Æthiopica Ecclesia Alexandrino
patriarchæ subjecta, ac de tempore quo Christia-
nam religionem receperit, quem lector consulere

A mæritarum regione primum excitatæ fuerint,
incertum plane est. Probabilius tamen vide-
tur eas sero admodum ibidem institutas, et
quod summopere dolendum, easdem exiguu
annorum intervallo iterum penitus evanuisse. S. Gre-
gentius (95), qui sexto sæculo floruit, in disputa-
tione quadam cum Judæo, quam mendose aliquan-
tisper edidit Gulonius, et emendatio exstat in duo-
bus codicibus, uno bibliothecæ Ottobonianæ, alte-
ro bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis apud Lam-
becium (96), dicitur episcopus urbis *Tapharen-
sium* (97), quæ, Philostorgio teste, Homæritarum me-
tropolis fuit. Verum hanc disputationem merito suspec-
tam habet doctissimus Pagius (98). Menæorum etiam
fides dubia est. Gregentio substitutus est alius epi-
scopus, teste Joanne Asiæ apud Assemanum (99).
Metaphrastes in Actis S. Aretæ martyris scribit a
patriarcha Alexandrino episcopum (nempe Gregen-
tium), ut Lambecius credit, fuisse ordinatum eum-
que Homæritis missum (1). NAGRANITARUM episco-
pum Pæulum quemdam laudat idem Metaphrastes
apud Assemanum (2); sed hujus scriptoris testi-

poterit; legendus etiam idem Lequien, pag. 662 et
seqq., tom. eodem II, ubi de Ecclesia Homæritarum
sermonem habet.

(95) Legendus Guilielmus Cave in sæpe citato
tom. I, p. 521, ubi multa de eodem Gregentio re-
fert, qui anno 540 floruit, et agit de operibus ab
eodem editis, cujus *Acta disputationis cum Herba-
lo Judæo* habitæ exstant Græco-Latine a Nicolao
Gulonius cum scholiis breviculis edita Parisiis anno
1586, in 8 et exinde in *Auctario* Ducæano Parisiis
anno 1624, tom. I recusa.

(96) Lib. v, pag. 131; ubi refert in bibliotheca
Cæsarea exstare mss. hactenus non editum, cujus
titulus in linguam Latinam versus sonat: *Sancti
Gregentii archiepiscopi Tapharensis legislatio sub no-
mine Abramii regis Homæritarum: sive Abramii re-
gis Homæritarum leges a sancto Gregentio archiepi-
scopo Tapharensi compositæ*. Adeundus Pagius ad
annum Christi 523, num. 10, tom. IX *Annal.* pag.
331 edit. Lucæ anni 1741.

(97) Disputationis titulus hic est: *Sancti Patris
nostri Gregentii archiepiscopi Tapharensis disputatio
cum Ermano Judæo*. Legendus Assemanus *Biblioth.
Oriental.*, tom. I, p. 383 edit. Romæ 1719.

(98) Ad dictum an. 525, loc. cit. num. 12, p. 352.

(99) Tom. I citatæ *Biblioth. Oriental.*, p. 585.

(1) Ita legitur apud ipsum Assemanum loc.
cit., pag. 582. En Metaphrastis verba pag. 945:
« Patriarcha autem Alexandriæ ordinatum episco-
pum misit ad Homæritas. Qui, cum illis consecras-
set templum quod fuerat edificatum, baptizat qui-
dem omnes qui erant in civitatibus et pagis Homæ-
ritarum in nomine sanctæ Trinitatis. Ex eis autem
ordinat diaconos et presbyteros, et Ecclesiis, quæ
erant in regione, reddit statum suum solitum. »
Eadem referuntur in ms. Menologio Græcorum
apud Lambecium, lib. v, pag. 153.

(2) In dissertatione de Syris Nestorianis in *Bi-
blioth. Oriental.* tom. III, parte secunda, c. 10, §
3, pag. 593, ubi multis deductis antiquitatis monu-
mentis de Christianæ religionis initio et progressu
in Arabia eruditissime agit. Quæ in ea narrantur,
quæque nostram sententiam de origine catholice
fidei apud Homæritas confirmant, lectu digna omni-
no sunt; merito denique concludit, pag. 602, in Ho-
mæritarum regno quatuor episcopatus fuisse, pri-
mum in urbe Taphar, alterum in Aden, tertium in

monia parti faciunt magni viri. Procopius (3) ve- A scribit Paulum seu Zoylum, orthodoxum Alexandriæ patriarcham, episcopum quemdam Homæritis ordinasse, quem ipsi Nestoriana hæresi infecti recipere noluerunt, ideoque ille Alexandriæ mortuus est. Atque hæc episcopatum sedium apud Homæritas infelix sors fuit, quæ, sero ibidem institutæ, cito esse desierunt. Invidus humani generis hostis infelicissimos populos patriis Sabæorum et Koreschitarum superstitionibus decepit, quas longe lateque, ac diu per totam fere Arabiam grassatas esse, ex Arabum scriptorum monumentis probavit, ut Abrahamum Echelensem et Joannem Henricum Hottingerum prætereamus, sæpius citatus Josephus Simonius Assemanus (4). Idcirco infelices Christi fidelium reliquiæ, si unquam apud ipsos post tot B clades exstiterunt, in heterodoxorum errores misere lapsæ sunt. Tandem impudentissimum Mabumetam, antequam miserrimas gentes stultis sectæ suæ blanditiis decepisset, idololatriæ nomen dedisse certum est, temptumque illud Meccæ apud Musulmannos celeberrimum gentium diis dicasse, omnibus est notissimum; quod quidem nobis infelicissimum tunc etiam temporis Christianorum statum in Arabia Felice ob oculos ponit. Verum si Moynius hæc sedulo animadvertisset, antequam novam illam de S. Hippolyti sede exposuisset conjecturam, eandem, nostro quidem iudicio, nunquam probasset; superius enim ostensum est Christianæ religionis initia apud Homæritas, etsi a S. Thoma repeti quodammodo possint, quem Indis Christi Evangelium annuntiasse scimus (5), maximum tamen fidei incrementum et novam Homæritarum conversionem, si Philostorgio fides, integro post S. Hippolytum sæculo, accidisse nemo negabit. C Episcopi vero nulli his temporibus apud Homæritas occurrunt, qui tamen sequentibus sæculis extitisse memorantur; ut de illis episcopis sileamus, quos enumerat Metaphrastes in Actis sanctorum (6), cujus tamen fides apud eruditos summopere dubia est.

Emporio ad ostium maris Persici, quæ Hormuz fuisse videtur, et quartum in Nagran urbe. Legendus sæpe citatus Lequien *Orient. Christiano*, tom. II, pag. 662, in qua de Ecclesia Homæritarum sermonem habet, et illius episcopos recenset; nempe Paulum, Joannem, Gregentium, etc., de quibus multa erudite disseruit.

(3) Vide etiam Lequien loc. cit., tom. II, pag. 665, et Assemanum tom. III, part. II *Biblioth. Oriental.*, pag. 602, dissert. de Syris Nestorianis superius citat.

(4) Dissert. cit. de Syris Nestorianis, cap. 10, § 3, pag. 591 et seqq.

(5) Legendus hæc de re idem Assemanus tom. II *Biblioth. Oriental.*, pag. 367, ubi patriarchæ et primates Orientis ex *Chronico* Gregorii Bar-Hebræi describuntur. In eo « Thomam Orientis apostolum . . . in vastas Indiarum regiones profectum, Cambiæ martyrium consummasse » legimus. Indiæ nomine, ut egregie docuit Gisbertus Cuperus, *Observat.* lib. IV, cap. 7, pag. 141, veniunt Libya, Ægyptus, Æthiopia, Arabia, Palestina; ideoque et

XXI. *Portus Romanus et Emporium Romanum inter se distinguunt, quamvis pro uno eodemque a Moynio accipiantur.*

Aliud restat Stephani le Moyne (7) argumentum ex eodem Philostorgio deductum, ex quo non mediocris opinionis suæ vis pendet. Scribit Philostorgius unam ex Homæritarum urbibus in regione Adanen sitam, Romanorum Emporium exstitisse. Quamobrem S. Hippolytum hujusce urbis, in qua Emporium Romanum fuit, episcopum esse potuisse, et omnes Græcos scriptores, qui eundem episcopum Portus Romani fuisse scripserunt, cum S. Gelasio, qui Arabicam illi sedem tribuit, hoc pacto conciliare posse Moynius sibi persuadet. Verum, antequam vir eruditus hanc veterum scriptorum inter se pugnantium iniret concordiam, lectori persuadere oportebat, inter has voces, *Portus Romanus et Emporium Romanum*, nihil interesse. Nobis vero persuasissimum est, earundem vocum disparem omnino esse rationem; veteres enim scriptores portum Romanum, de quo hic sermo est, nullum præter Ostiensem, a Claudio exstructum, exstitisse diserte testantur; emporia vero Romanorum plurima in orbe Romano, et apud barbaras nationes extra imperii Romani limites sitas memorant veteres geographi. Portus itaque Romanus toties ab antiquis scriptoribus memoratus, celeberrimum urbis Romæ navale a Nerone instauratum denotat, quod ipsimet Græci Latina voce Πόρτον designarunt, ut Acta genuina S. Ignatii (8), Syncellus, titulus codicis Constantinopolitani, quem laudat Anastasius Apocrisiarius, auctor *Chronici Alexandrini*, Zonaras, aliique (9) nobis satis superque indicare videntur. Imo Procopius vocem Latinam Græcis litteris exaratam describit, et ne Græci, Latini sermonis forsitan ignari, proprium hujus vocis sensum ignorarent, hæc verba addidit, λιμένας Ῥώμης, quæ sonant Latine, « Portus Romæ; » τὴν λιμένα, ὃν δὴ Πόρτον Ῥωμαῖοι καλοῦσι, « navale, quod Romani Portum appellant (10). » In titulo codicis supradicti Constantinopolitani ἐπίσκοπος

Homæritarum regioni Indiæ nomen tribuit Joannes Asiæ in *Historia* apud Dionysium patriarcham in *Chronico*, cujus excerpta edidit ipse Assemanus *D Biblioth. Oriental.* tom. I, pag. 559, ubi in notis, num. 1, observat *Indorum* nomine, non *Indos* modo proprie dictos fuisse, qui citra vel ultra Gangem sunt, sed etiam *Æthiopes* atque *Homæritas* intelligi, ut liquet ex Stephano *De urbibus*, et Theophane ad ann. Incarnationis 563, et ex Theophylacto lib. III, c. 9. Vide Pagium ad ann. 327, 522, 571 et 572.

(6) Vide Assemanum tom. I *Biblioth. Oriental.*, pag. 382 et seqq.

(7) Vide pag. 102, not. 3, hujus secundæ dissertationis partis, in qua le Moyne verba retulimus.

(8) Apud Ruinart., *Act. martyrum sinceræ et selectæ*, pag. 18, num. 5.

(9) Horum verba relatæ sunt in prima hujusce dissertationis parte, pag. 70 et seqq.

(10) *De bello Gothico* lib. I, cap. 26, pag. 48 edit. Venetæ anni 1729, ubi describit Portus occupationem a Vitige factam, et post recitata, quæ in dis-

Πόρτου, ἦγουν τοῦ λιμένος Ῥώμης : « episcopus A Portus, videlicet portus Romæ, » S. Hippolytus dicitur. Acta genuina S. Ignatii Portum nominant, dum eundem S. Ignatium docent profectum esse ἀπὸ τοῦ καλουμένου Πόρτου (11), ut Romam adiret, ubi gloriosi certaminis palmam consequi debebat. His omnibus in hac re anteponendus est Dio, qui accuratissime portum Romanum a Claudio exstructum describens, quem ipse Græca voce λιμὴν appellat, diserte scribit, quod a Latinis *Portus Ostiensis*, ex eo quod ad ostia Tiberis fuit constructus, nominatur (12).

Quapropter hoc eodem rationis momento Carolus du Fresne, in præfatione ad *Chronicon paschale* (13), S. Hippolytum Portuensem episcopum censet, cum a nonnullis antiquis scriptoribus *episcopus Portus*, nullo adjuncto vocabulo, appelletur. Quo nomine nulla alia civitas recte designari potest, præter Portum Romanum, ut patet ex supra laudatis testimoniis, et ex insigni inscriptione quam Jacobus Sponius Aquis Sextiis in ædibus Peireskii descripsit atque vulgavit (14). Patet igitur Moynium, hac vocum homonymia deceptum, irrito prorsus conatu S. Hippolytum Homæritis falso adjudicasse. *Emporii* enim dictio (15), ut omnes norunt, nihil aliud denotat quam locum in quo conveniunt mercatores, ubi statutz mercium stationes habentur, quas nos Itali *scalas* dicimus; Plinius vero *forum nundinarium* vocat, et Scylax Chariandenus (16), in *Periplo*, *emporium a portu* probe distinguit, dum in Cilicia memorat ἐμπόριον Ἀλάνη, καὶ λιμὴν, *emporium Alane*, seu, ut Salmasio placuit, *Adane et portus*. Emporium etiam Hispanica urbs fuit ultra columnas Herculeas in Iberorum regione sita, et a Græcis Massiliæ colonis condita, cujus meminit

idem Scylax in *Periplo* (17). Certas quasdam leges, ut monet Jacobus Gothofredus (18), Romani imperatores mercatoribus suis apud barbaras gentes commorantibus præscripserunt, quas præterire piaculum erat. Hinc evenit ut loca, ubi juxta easdem leges nundinæ habebantur, *Emporia Romanorum* vocarentur. Exstat in *Codice Justiniano* titulus *de commerciis et mercatoribus* (19) : in quo, lege quarta, extra ea loca nundinis destinata, quæ procul dubio *Emporia* dicebantur, ab Honorio et Theodosio imperatoribus aliquid vendi hoc pacto prohibetur : « Mercatores tam imperio nostro quam Persarum regi subjectos, ultra ea loca in quibus fœderis tempore cum memorata natione nobis convenit, nundinas exercere minime oportet, ne alieni regni, quod non convenit, scrutentur arcana. Nullus igitur posthac imperio nostro subjectus ultra Nisibin, Callinicum et Artaxatam emendi seu vendendi species causa proficisci audeat, nec præter memoratas civitates cum Persa merces existimet commutandas, sciente utroque, qui contrahit, et species, quæ præter hæc loca fuerint venundatæ, vel comparatæ, sacro ærario nostro vindicandas, et præter earum rerum ac pretii amissionem, quod fuerit numeratum vel commutatum, exsilii se pœnæ sempiternæ subdendum. » Si quis scire cupiat quænam in Oriente fuerint emporia Romana et barbarica, legat Arriani *Periplum maris Rubri*, quod nunc habetur tom. I *Geographorum minorum*, quos edidit Joannes Hudsonus Oxoniæ anno 1698. Urbs illa, quæ Emporium Romanum in Homæritarum regione situm constituit, ab antiquis et accuratis geographis, Ptolemæo et Arriano, *Arabia* vocabatur, quod ad marginem Ptolemæi jampridem adnotavit antiquæ geographiæ peritissimus Lucas Holstenius (20);

sertatione referuntur, verba, hæc paulo post addit : « Ultra istud os ad ripam (Tiberis) condiderunt urbem olim Romani, quæ mœnibus cincta est validissimis, ductoque a portu vocabulo *Portus* dicitur. »

(11) Apud ipsum Ruinart. loc. cit., p. 18, n. 5 : « Unde igitur Portu, ita dicto, profecti sunt. »

(12) *Histor. Romanæ* lib. I, num. undecimo, in Claudio, tom. II Operum, pag. 949 edit. Hamburgi anni 1752, ipsius verba Latine reddita damus : « Claudius instituit portum ibi (circa ostia Tiberis) fabricari . . . effudit continentem haud exiguo spatio, ambitumque omnem crepidine lapidum firmavit, ac in eum locum mare accepit; deinde ex utraque hujus loci parte aggeres in ipso mari magnos jecit, multumque iis maris complexus est, quin ibi insulam effecit, imposita turri unde noctu ignes emicantes signum nautis darent. Isque portus ab eo exstructus *Ostiensis* Latinis dicitur. »

(13) Num. 20 et seqq., pag. 14 seq. Vide etiam loc. cit., pag. 43, ubi observat Portuensi S. Hippolyti episcopatu nihil officere posse, quod ipse *Romanus* nuncupatur : « Legimus nostrum Hippolytum *Romanum* solummodo nuncupatum in *Catalogo imperatorum Constantinopolitanorum* edito a Leunclavio lib. II *Juris Græco-Romani*. Quod tamen nostræ sententiæ minime contrarium est, ut alias observavimus. »

(14) *Miscellanea eruditæ antiquitatis*, sect. X, num. 20, pag. 529 edit. Lugduni 1685, ubi mentio

est Marci Aurelii Heronis æditui ædis Serapidis, quæ est in Portu : Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΥΣ ΗΡΩΝ ΝΕΚΡΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΠΟΡΤΩ ΣΕΡΑΠΗΔΟΣ. Ubi vox illa, in *Portu*, nil aliud significat quam Portuensem civitatem. Vide etiam du Fresne, pag. 14, loc. cit.

(15) Robertus Stephanus in *Thesouro lingue Latine* scribit, verb. *Emporium* : « Locus, in quo res venales exponuntur, ab ἐμπορεύω, *lucror, negotior.* »

(16) Vide in *Geographis* Hudsonii, tom. I.

(17) Vide etiam Robertum Stephanum loc. cit. : « Emporium oppidum est a Massiliensibus ædificatum a Pyrenæis montibus stad. 1004 intervallo, et Hispaniæ finibus ad Galliam distans : a quo Emporienses populi dicti sunt, ut videre est apud Strabonem lib. III.

(18) Dissert. de Philostorg., p. 108.

(19) Lib. IV, tit. 63, tom. II *Corpus juris civilis Romani*, pag. 191 edit. Lipsiæ anni 1740.

(20) Vide Ptolemæum *Geograph.* lib. VI, cap. 7, pag. 113 edit. Basileæ 1540, ubi : « Arabia Emporium; » et ad hunc locum hæc adnotata legimus : « Aden hodie, munitissima urbs, et emporium famigeratum » lib. II, cap. 4. LUD. VARTOMAN. Ptolemæi Græcus contextus habet Ἀραβίας ἐμπόριον. Holstenius tamen legendum advertit, Ἀραβία, ut Arrianus habet; et quidem in Latina versione optime legitur « Arabia Emporium, » quam lectionem secutus est Joannes Hudsonus in edenda Ptolemæi *Descriptione Arabiæ*, et *Tabula urbium insignium*. Mendosa est lectio codicis Coisliniani, qui pro Ara-

ex quo certe constat urbem illam, quam S. Hippolyti sedem credidit Moynius, non *Portus Romani* nomine insignitam fuisse, sed *Arabiam* fuisse nun-

cupatam, quæ nunc vocatur *Aden*, cujus meminit Abulfeda in *Descriptione Arabiæ*, et nostris etiam temporibus insigne Arabum et Indorum mercatorum

bia, ἱερὸν exhibet. Petrus Daniel Huetius in libello *De veterum mercatorum commerciis et navigationibus*, pag. 352, 353, 354 edit. Parisien. anni 1716, scribit Caium Cæsarem, Augusti filium, Arabiæ Felicis Emporium devastasse. Sed vir cæteroque eruditus toto cælo hac in re aberrasse nobis videtur; nam, ut optime observat Henricus Dodwellus dissert. 4 de auct. *Peripli maris Erythræi*, edit. tom. I *Geograph. min.* Hudsoni Oxoniæ 1698, in 8, § 2 et seqq., pag. 86, auctor *Peripli maris Erythræi*, quem Arriano tribuunt, ex quo hæc didicit Huetius, sub imp. Marco et Vero floruit; ideoque hæc verba ejusdem Arriani in *Periplo* tom. I *Geograph. min.*, pag. 15: « At vero paulo ante nostra tempora Cæsar eam destruxit, » Augusti ævo non conveniunt, cum centum et sexaginta anni inter Augustum et Verum intercedant. Præterea Plinius *Hist. lib. vi*, cap. 28, ut observat idem Dodwellus, et ante ipsum vir maximus Henricus Norisius in *Cænotaph. Pisan.* dissert. 2, cap. 12, pag. 380, tom. III Operum edit. Veronæ anni 1729, hæc habet: « Caius Cæsar, Augusti filius, prospexit tantum Arabiam; » ex quibus apertissime constat Caium Cæsarem a bellicis tumultibus ac cladibus Arabiæ inferendis prorsus abstinuisse. Plinio etiam consentit quodammodo Propertius elegantissimis hisce carminibus lib. II, el. 10, v. 15, 16:

*India quin, Auguste, tuo dat colla triumpho,
Et domus intactæ te tremat Arabiæ,*

Et lyricorum princeps Horatius:

*Intactis opulentior
Thesauris Arabum.*

His addere possumus alia duo veterum testimonia, ex quibus evidentissime patet, nec C. Cæsarem, nec Ælium Gallum, qui in Arabia Felice populi Romani arma primus intulit, Homæritarum regionem, in qua hoc Emporium situm fuisse scimus, nuspiam attingisse. Strabo, antiquorum geographorum princeps, *Geograph. lib. xvi*, ubi agit de Arabia, pag. 1126, et seqq. edit. Amstelodami anni 1707, accuratissimum hujus itineris commentarium contexit, quod si diligentissime perpendamus, aperte patebit Romanos ab improbiissimo Silæo Nabatæorum procuratore deceptos, non ultra Marsiaram Rhamanitarum urbem processisse, quæ duorum dierum itinere ab aromatifera Homæritarum et Sabæorum regione aberat, *loc. cit.*, pag. 1128. Straboni subscribit Plinius *lib. vi*, cap. 28 et 29, ex quo deducimus Ælium Gallum in Homæritarum regionem nunquam pervenisse, sed in eorum provinciam exploratores misisse, ex quibus multa didicit, quæ describit. Demum Dio Cassius, qui sub Commodio, Pertinace, aliisque imperatoribus usque ad Alexandri Mammææ filii tempora floruit, hanc Romanorum in Arabia Felice expeditionem describens, eos usque ad Athrullorum urbem pervenisse testatur, *lib. III Hist. Romanæ, in Cæsare Augusto*, tom. 29, p. 729 cit. edit. Hamburgi anni 1750, num. I, quæ juxta Strabonem, *loc. cit.*, p. 1128, longius quam Marsyaba Rhamanitarum metropolis, ab Homæritarum regione dissita erat; etenim Ælius Gallus prius Athrullam cepit, eamque præsidio firmavit, ipso Strabone, *loc. cit.*, teste, postmodum Marsyabas processit, quæ duorum dierum itinere tantum ab aromatifera regione aberat. Sed in hac re autponendus est Strabo Dioni, utpote qui ex Ælio Gallo Arabiæ expeditionis duce, cujus erat amicus, quemadmodum *lib. cit. xvi*, pag. 1170, ipsemet fatetur, hæc didicit; ultimus igitur Romanorum itineris in hac provincia terminus non Athrulla fuit, sed Marsyaba.

Verum diligenti animadversione perpendenda sunt Dionis verba, qui multis post Trajanum annis vixit, et *loc. superius citato*, postquam hujus expeditionis morbum et incommoda, quibus obnoxii fuerunt Romani, narrasset, hæc addit: « Hi primi, atque, ut mea fert sententia, soli etiam Romanorum cœusque in Arabia ista bello progressi sunt. Athrullorum (Athlulorum) enim tenuis, quæ urbs insignis est, pervenerant. » Ex his enim non obscure colligimus alteram Dodwelli sententiam, qui Arabiæ Felicis Emporium a Trajano devastatum credidit, caute admodum esse probandam, quamvis ipse eo potissimum nitatur argumento, quod Trajanus, Sexto Rufo et Paulo Diacono testibus, classem in Rubro mari constituerit, quod fieri nunquam potuit, inquit Dodwellus, nisi Trajanus utrumque maris litus occupasset; ideoque sibi persuadet, hoc tempore Romanos celeberrimum hoc Emporium diripere potuisse. Nos vero rectæ rationi magis consonum censemus, Trajanum non in eo maris Rubri tractu classem instituisse, quem *Indicum* quondamque a veteribus appellatum constat, sed in sinu ejusdem maris, quem *Arabicum* nuncupamus, quemque etiam plerique ex antiquis scriptoribus *Rabrum* vocarunt. Hic enim sinus Romanis proximus fuit provinciis, Ægypto scilicet, Arabiæ Petrææ, quarum postrenam Trajanus urbis gentium dominæ imperio adjunxit; ideoque ne barbaris rebelandi occasio in promptu esset, non solum terrestribus copiis, sed etiam maritima classe hujus provinciæ oras munire voluit, ut ipsos ab externis auxiliis accersendis penitus prohiberet. Leucecomii siquidem, sive Albus vicus Arriani ævo ultimus Romani imperii in Arabia limes erat, ut tam custodia, quam quartæ partis mercium, quæ importabantur, recipiendæ causa, centurio cum exercitu mitteretur. Sabaitarum vero et Homæritarum regionem haud Romanis ævo suo subjectam affirmat ipsemet Arrianus; cum Charibælem harum regionum Dynastam *Romanorum imperatorum amicum* tantum fuisse dicat his verbis Latine redditis: « Hanc (nempe Marpharlis regionem) novem dierum itinere sequitur Aphar metropolis, in qua sedem domiciliumque habet Charibael legitimus Homæritarum, et qui his vicini sunt, Sabaitarum rex, imperatorum nostrorum amicus; ad quos crebras legationes et munera mittit. Supra laudata igitur Arriani verba cum excidio nobilissimi Emporii Trajano adscripto convenire non poterunt; cui vero ex Romanis imperatoribus tribuendum sit, nobis est incouperum, quamvis Herodianus *lib. III Hist. II*, 73, pag. 528, inter *Romanæ historiæ scriptores* collectos a Friderico Sylburgio edition. Francofurti anni 1590, scribat *Septimum Severum*, post transgressam regionem *Interannam*, agrumque *Adiabænorum*, etiam in *Arabiam Felicem* excurrisse; et Herodiano assentire quodammodo videatur Zosimus *lib. I Historiarum*, p. 637 ejusdem collectionis, qui *Arabiam universam a Severo excidio ditam* memoriæ prodidit. Verum Herodiani verba ex Dionis interpretanda sunt, qui *lib. LXXV*, pag. 1256 citata editionis, cum Arabes illos a Severo domitos nusquam Felicis Arabiæ accolat dicat, sed Arabes tantum, eosque cum Osroenis et Adiabensis numerat his verbis: « Severus . . . exercitum contra barbaros, Osroenos, Adiabenos et Arabes duxit, » nobis quodammodo patefacit, Severum nunquam Arabiam Felicem subegisse, sed Petræam, ac desertam Arabiæ partem Osroenis ac Adiabensis propinquas. Hac etiam interpretatione donanda sunt Zosimi verba, cum et ipse *Arabes scenitas* *loc. cit.* disertum nominet. Spartianus in *Severo* pag. 71 collectionis

emporium est. De hac eadem urbe ita scribit Philippus Cluverius (21): « Aden omnium pulcherrima, et munitissima ad fauces sinus Arabici. Aden æsum habebat principem, qui fraude Solymani Belierbe Cayrensis circumventus, urbe occupata, occisus est. » Ex *Geographia* Bleawiana didicimus Aden nunc esse metropolim regni ejusdem nominis, ibique Emporium nobilissimum ævo etiam nostro superesse, Indicarum rerum mercatoribus patens. Exactissimam ejusdem urbis descriptionem nobis exhibet Ludovicus, patricius Romanus, qui ibidem xvi sæculi initio aliquantisper commoratus est; recentiorem vero habemus in novissimo *Atlante historico* Godewillei, et in amplissimo *Lexico geographico* in Batavia nuper in lucem emisso (22).

Tot-igitur argumentis, quæ hucusque fuse nimis, quam par erat, adduximus, cuilibet persuasum esse credimus Stephanum le Moyne levissima ac fatili conjectura innixum opinari S. Hippolytum Arabici Homæritarum Emporii, ad quod sequiori ævo appellere consueverunt Romani, episcopum fuisse; *Emporii enim Romani* nomen, quod Philostorgius huic civitati tribuit, ipsius dignitate ac præstantiam designat, non locum aut urbem, quæ, Ptolemæo et Arriano testibus, *Arabia* dicta fuit; quod Philostorgius, quamvis post ipsos floruit, forsân

Histor. August. scriptor. Claudii Salmasii edit. Parisiensis ann. 1620, *Arabes* a Severo in *deditionem* acceptos, et *Adiabenos tributarios* coactos etiam scribit. Verum Arabiam Felicem nunquam a Romanis in provinciam fuisse redactam evidentissime constat; Romanorum siquidem Arabia eosdem habuit limites, quos Petrææ tribunt veteres geographi, videlicet a septentrione Euphratem, ab oriente montes Babylonie, a meridie Arabiam Felicem, ab occidente Judæam. Vide Pancirol. *Notit. dignitat. imper. Orient.*, cap. 117. Sed ad Trajanum revertamur, qui postquam Ctesiphontem celeberrimam Assyriæ urbem expugnavit, longius quam cæteri imperatores studio visendis barbaras regiones, Romani imperii limites excessit; et in Indiam velut novus Alexander sese contulisset, nisi ingravescente jam ætate deterritus, hujus expeditionis consilium penitus abiecit. Sed Trajani peregrinatio, quamvis longissima, tamen per eas regiones tantum instituta fuit, quæ ab Homæritarum provincia longa intervallo distabant. Trajanus siquidem, Dionæ teste lib. lxxviii in Trajano, num. 28, p. 1145, postquam Ctesiphontem cepit, statuit mare Rubrum trajicere, hoc est sinum Persicum, nam; ut etiam advertit Gisbertus Cuperus, veteres quandoque Persicum sinum Rubri maris nomine donarunt, quemadmodum etiam Christophorus Cellarius *Geographiæ antiquæ* lib. iii, cap. 14 pag. 600 edit. Lipsiæ anni 1782, t. II adnotavit: « Mesene quoque insula Tigridis, in qua Atambilus regnabat, nullo labore idem imperator potitus est, deinceps qui Spanii « Vallum, urbem ita dictam, habitabant, » ipsum amice receperunt. Tandem venit ad Oceanum, sed longius in Erythræum sinum progredi non potuit; dum enim navigat versus Oceanum, atque de reditu cogitat, gentes, quas antea debellaverat, defecere, ideoque Ctesiphontem redire quanto citius oportuit, et longioris navigationis consilium penitus evanuit. Ex hac igitur Dionis narratione, quam de Trajani navigatione tam accurate instituit, difficile nobis videtur deduci posse Trajanum eum E ythræi maris sinum attigisse, qui Homæritarum

A ignoravit. Si antiqui scriptores hanc urbem *Portum Romanum*, quod Græcis λιμὴν dicitur, appellasset, vel S. Hippolytum *Emporii* alicujus, non vero *Portus Romani* episcopum dixissent, utique Moynium nugas locutum esse minime putarem; sed cum nobis persuadere conetur S. Hippolytum in ultima Arabia Felice episcopalem sedem obtinuisse, hoc tantum argumento, quod ibidem emporium Romanum exstiterit, vana omnimodo docuisse existamus. Illic enim non emporia Romana quærimus, quorum plurima in toto orbe Romanis mercatoribus pervia exstitisse exploratum est; sed *Portum Romanum*, qui non procul ab Urbe dissitus, unicus fuit, et in quo sedisse S. Hippolytum veteres omnes uno ore fatentur; et si hac in re Moynio fides B adhibenda esset, non solum Arabes, sed Persæ, Æthiopes, alique, ubi Romanorum fuerunt emporia, S. Hippolytum tanquam proprium episcopum sibi vindicare sine injuria eodem argumenti genere possent.

XXII. S. Petrus Damianus S. Hippolytum *Portuensem cum Nonno episcopo Edisseno confudit.*

Post S. Gelasium et Philostorgium Stephanus le Moyne (23) sanctum Petrum Damianum conjecturæ suæ patronum asserere non dubitat; scribens enim S. Damianus ad Nicolaum II (24) Romanum ponti-

littora alluit, in quibus Arabiæ Emporium erat; cum ipse secundo flumine Tigri, quod in sinu Persico se exonerat, in Oceanum non longius processerit; celeriter enim ad perdomandos rebellantes populos in provinciam redire coactus fuit; quamorem certo nobis persuasum est Romanos nunquam extremas hasce Homæritarum oras victricibus armis illis temporibus attigisse.

Quod ad sequi ora tempora atinet, sæpe citatus Simonius Assemanus dissert. 4 ad Chron. Orient., § 9, pag. 255, et § 23, pag. 264, ut alios scriptores prætereamus, scribit Romanorum commercium cum Homæritis ab anno Christi 354, in quo Constantius legationem eisdem misit, usque ad annum 520, imperante Justino, perdurasse, in quo Romani mercatores, direptis eorum facultatibus, jussu Damiani seu Dimouis Homæritarum regis interfecti fuerunt. Ex his igitur, quæ fuse narravimus, apparet S. Hippolyti ætate Homæritarum regionem nondum Romanis paruisse, proindeque in ea tunc temporis Romanorum Emporium non exstitisse. Quo fit ut tota le Moynii conjectura penitus corruat.

(21) *Manuduct. ad geograph. universal.*, pag. 66 et 67.

(22) Legenda sunt ea, quæ in *Dictionario geographico* de la Martinière, tom. I, p. 85 edit. Venetæ anni 1737, verbo *Aden* proferuntur.

(23) Diatriba de S. Hippolyto, p. 50, tergo, ubi textum S. Petri Damiani integrum describit.

(24) In opusculo 19 *De abdicatione episcopatus* ad Nicolaum II Romanum pontificem, quo exstat tom. III Operum S. Petri Damiani, pag. 211 edit. Constantini Cajetani Parisiis anno 1745, cap. 7, n. 21, pag. 217, hæc ait: « Beatus quoque Nonnus martyr, qui et Hippolytus, memoriæ nostræ non prætereundus occurrit. Qui nimirum postquam 50 millia Saracænorum ad Christi fidem efficacissima prædicatione convertit, postquam beatam quoque Pelagiam de Inpanaribus ad Ecclesiæ pudicitiam provocavit, postquam denique nonnullos sanctarum expositionum libros luculenter explicuit, tandem episcopatum deseruit; de Antiochenis partibus, ua

flicem, et S. Hippolyti episcopi et martyris gesta breviter narrans, refert S. Hippolytum, postquam triginta Saracenorum millia ad Christum convertisset, et B. Pelagiam ex lupanaribus ad Ecclesiam castitatem revocasset, et sanctorum expositionum libros luculenter explicasset, tandem episcopatum de Antiochenis partibus, unde erat oriundus, deseruisse, et cum Romam se contulisset, in Portu Romano martyrium consummasse. Verum Moynius ipse, qui antiquissimos scriptores Leontium, Anastasium, Germanum Constantinopolitanum, aliosque, qui S. Hippolytum Portus Romani episcopum crediderunt, nulla fide dignos censet, eo quod Eusebius et S. Hieronymus ejus sedem ignoraverint, somnia quidem injuria nunc nobis objicit hoc S. Petri Damiani testimonium, qui undecimo sæculo vixit, in quo antiquarum rerum notitia apud nostrates penitus fere collapsa erat; præsertim cum ipse S. Damianus non solum in hac, quam instituit de S. Hippolyti gestis narratione, qua S. Hippolytum nostrum cum Nonno Edesseno perperam confudit, ut Moynius ipse fatetur (25), sed in aliis rebus, præcipue in enarrandis S. Petri Urseoli gestis, qui quinque et 50 annos ante ipsum floruit, sæpe aliquid humani passus sit, ut patentissime ostendit citatus Justus Fontanus (26). Saracenorum conversionem, quam S. Hippolyto nostro tribuit S. Damianus, ut Nonno Edesseno adjudicandam esse censeamus, quod a *sarac*, non a *sarac* deductam esse arbitratur Lequienus (27), Hippolyti ævo vix innotuisse nobis suademus; licet Ptolomæi ætate τῆν Ἰερουσαλὴμ, *Saracene*, angustiolem Petrææ Arabiæ

portionem fuisse inter *Ægyptum* et *Nigros montes* scribat Cellarius (28); et Plinius (29), cujus tamen contextum hoc loco depravatam suspicantur viri doctissimi, Saracenos inter alios Arabiæ populos recenseat, et nihil de eorum numero aut moribus addat. Verum Saracenos v^o sæculo primum toti orbi innotuisse scribit nonnulli, dum patrios fines prætergressi, populabundi in Palestinam hoc ævo se contulerunt, cujus regione tyrannide occupata, exinde eorum potentia ab exiguis profecta initiis adeo crevit, ut in Asia, Africa, Europa longe lateque dominati sint. Hinc evenit ut Saracenorum nomine posterior ætas quoscunque Scenitas Arabes, et ubicunque positos, designaverit; ideoque Ammianus Marcellinus lib. xiv scribit, Saracenorum gentem ab Assyriis initium capere, et ad Nili cataractas porrigi et confinia Blemmyarum. In summo tamen ævo tam late acceptum Saracenorum nomen, ut quoscunque idololatrias ac Mahumetanos hac appellatione donarint illorum temporum scriptores (30). Nonnas itaque Edessenus tam magnum Saracenorum numerum in Palestina, vel in Osroena, cujus provinciæ metropolim ipse regebat, hoc ævo baptizare potuit, in quo ipsorum numerus certe quidem maximus fuit. Secundo Pelagiam ad bonam frugem rediisse hortatu Nonni Edesseni, non Hippolyti Portuensis, omnes veteres scribunt (31). Tertio Arabia Felix Antiocheno patriarchæ nunquam paruit, sed Alexandrino (32), qui, Procopio teste (33), Homæritis episcopum misit. Verum cum Edessa nobilissima et antiquissima Osroenæ provinciæ metropolis (non Phœnicæ ad Libanum, ut perperam scripsit Harlui-

de erat oriundus, abscessit, Romanos fines appetiit. Cuius beata Aurea apud Ostiam civitatem, saxo cervicibus alligato, in marinis fluctibus martyrium consummasset, B. Nonnus sanctum cadaver pia devotione collegit, et cum omni diligentia tumulavit. Quem mox idem persecutor, qui dicebatur Vulpus, iuxta Tiberis alveum in soveam aquis plenam mergi præcepit, cujus postmodum corpus, consummato triumphali martyrio, in civitate quæ Portus dicitur, Christiana devotio sepelivit. Illico audita est vox velut infantium per unam fere horam clamantium: *Deo gratias*. Qui ergo talem vitæ meruit clausulam, liquido patuit, quia episcopatum deserens, coram Deo non incurrit offensam.)

(25) Diatriba de S. Hippolyto p. 31: « Sed quod addit Petrus Damiani, Hippolytum pœnitentem Pelagian convertisse, et illam a turpissimis moribus et prostituta ad meliorem frugem et vitam castissimam perduxisse, hic tempora congrue desiderari possunt. Narr. Pelagia sibi Theodosio Juniore pœnitens et reclusa vixit Hierosolymis, quod ad ævum Hippolyti aptari nullo modo potest. Et videtur hic Petrus Damiani Hippolytum Nonnum cum Nonno episcopo Edesseno confudisse, et unum pro altero habuisse. . . adeo ut deceptus videatur fuisse Petrus Damiani, qui Hippolyto Nonno Portuensi episcopo tribuit emendationem et pœnitentiam Pelagiæ. »

(26) Dissert. de S. Petro Urseolo, c. 2, p. 3 et seqq. edit. Romæ anni 1750.

(27) In notis ad librum S. Joannis Damasceni *De heresibus*, c. 7, num. 101, nota 2, p. 110, tom. I Operum ejusdem S. Joannis Damasceni citatæ edit.: « Saracenorum nomen Arabicum est, non a *sarac*,

furatus est [quia Arabes latrocinii vivunt], sed a *scharac*, ortus est, eo quod Orientis partes incolant, quo sensu Hæbrei vocabantur *Orientalis*. » Legendus quoque du Fresne in *Glossario* verb. *Saraceni*, ubi multa de hujusmodi nomine refert.

(28) Lib. III *Geographiæ antiquæ*, cap. 14, § 37, p. 586, tom. II edit. Lipsiæ ann. 1752. Vide Ptolomæum *Geographiæ* lib. v, cap. 17, p. 104 cit. edit.: « Protenduntur in regione montes, qui Melanes, vel Nigri appellantur, a sinu scilicet, qui juxta Pharam est quasi ad Judæam, gentesque sunt ab occasu quidem horum montium ad Ægyptum et Saracene. »

(29) *Hist.* lib. vi, cap. 28, tom. I edit. Harduini, pag. 728. Lege tamen hac de re Cellarium citato lib. III, c. 14, p. 600.

(30) Vide etiam du Fresne de *Saraceni* nomine et aliis ejusdem nominis significationibus, in *Glossario*.

(31) De S. Pelagia, quæ fuit meretrix Antiochena, lege ipsius Vitam, auctore Jacobo Diacono ejus cœvo, interprete Eustachio, et alia in Simeone Metaphraste. Vide apud Surium die 8 Octobris, tom. V *De vitis sanctorum*, ab Aloysio Lipomano episcopo Veronæ olim scriptis, p. 225 edit. Venetæ anni 1581, et Raineri monachi Leod. *Speculum pœnitentiæ*, seu *Vitæ S. Pelagiæ* lib. II, ex cod. mss. Leodiensi in Bern. Pezii *Thesaur. anecdotor.*, tom. IV, part. III, col. 69, 82.

(32) Ilac de re legendus sæpe citatus Michael Lequien, tom. II *Orientis Christiani*, pag. 662 et seqq.

(33) Loc. cit.

nus[34]), intra patriarchatus Antiocheni diocesium sita fuerit (35), et cum S. Damianus scribat S. Hippolytum episcopatum de Antiochenis partibus deseruisse, nemo non videt hanc Hippolyto, ut autumant Arabiæ Felicis episcopo, cujus diocesis patriarchati Alexandrino suberat, convenire non posse, sed potius Nonno Edesseno tribui debere, qui Antiocheno patriarchæ subjectus fuit. Demum S. Petrus Damianus hæc omnia, quæ de S. Hippolyto habet, ex Actis S. Auræ mutuatus est, quæ immortalis viro Cæsari cardinali Baronio (36) minus placuerunt; nec immerito magnus vir horum Actorum fidem suspectam habuit; ipsa enim, ut recte monuit Tillemontius (37), miris scatent fabulis, summaque temporum confusione laborant; idcirco ipsis parum fidentium censemus. Eadem nunc in duobus exstant codicibus sat vetustis, quorum primus, Aringhio indice, in tabulario Lateranensi invenitur, alter in bibliotheca Vallicellana. Papebrochius, Fabricio teste (38), sinceriora S. Auræ Acta se reperisse scribit, in quibus S. Hippolytus Arabum metropolitanus dicitur, et Cyriacus Portuensis episcopus. Si hujusmodi Acta doctissimi socii Bollandiani vulgabant, videbimus in quibus a Vallicellanis et Lateranensibus differant. Nobis tamen persuasissimum est, horum Actorum auctoritatem tot antiquis scriptoribus haud esse anteponendam. Si enim hæc Acta sinceriora essent, S. Hippolytum non Arabiæ metropolitanum, nec Cyriacum Portuensem, sed Ostiensem episcopum appellarent. Nec mirum si S. Petrus Damianus S. Hippolytum *Nomi* nomine insignivit; hoc enim ipse vel ex Actis S. Auræ, vel ex antiquis Martyrologiis discere potuit, in quibus S. Hippolytus hoc nomine designatur, præcipue in Longobardico pervetusto bibliothecæ Ottonia-

na, et in altero, quod laudat Fabricius (39). Verum hoc *Nonni* nomen, quod, ut diximus, episcopum primævæ Ecclesiæ denotat, S. Damianum forsitan in errorem induxit, dum sanctum Hippolytum episcopum Nonnum cum Nonno Edesseno confudit, qui tribus integris sæculis post S. Hippolytum floruit. Num igitur S. Petri Damiani testimonium tot disertis antiquis scriptoribus præferendum sit, doctis viris judicandum relinquimus.

XXIII. *Origenes S. Hippolytum in Portu Romano alloquentem audire potuit.*

Objiciet demum aliquis, S. Hippolytum non in Occidente, sed in Oriente episcopum fuisse, quia Origenes, qui in Oriente vixit, S. Hippolytum alloquentem audivit (40). Halloixius Origenis vindex S. Hippolytum in Arabia ab eodem auditum conjectat (41), ea adductus ratione, quod Origenes anno Christi 217, ut Tillemontio (42) placuit, in Arabiam a provinciæ præfecto evocatus migravit. Verum hæc Halloixii conjectura Tillemontio parum arridet (43). Origenem Romam se contulisse certum omnino est (44); quapropter si Halloixio licuit pura conjectura asserere S. Hippolyti hominiam ab Origene in Arabia auditam fuisse; nobis quoque, qui veterum testimoniis probavimus S. Hippolytum Portus Romani non in Oriente, sed in Occidente episcopatum obtinuisse, licebit firmare, Hippolytum vel Romæ, vel in Portuensi ecclesia, præsentem Origene, fuisse locutum.

XXIV. *S. Hippolyti marmoreum monumentum in agro Verano prope ejus cæmeterium ab antiquis Christi fidelibus collocatum, antiquam Portuensis Ecclesiæ traditionem mirifice comprobat.*

Tandem nonnullis S. Hippolyti episcopatus Portuensis minus arridet, ex eo quod ipsius monumen-

(34) Legendus Norisius *De epochis Syromacedonum* dissert. 2, Oper. tom. II, p. 415 cit. edit.

(35) Legendus Carolus a sancto Paulo, *Geograph. sacra*, pag. 292, et Lequien cit. tom. II, pag. 954 et seqq.

(36) Ad annum 229, num. 7, tom. II, p. 481 cit. edit.: « Hæc autem omnia locupletius scripta leguntur in dictis S. Auræ martyrii Actis, quæ mendis plena in multis essent restituenda. »

(37) Citato tom. III, not. 4 sur saint Hippolyte, p. 676.

(38) Oper. S. Hippolyti tom. I, pag. 21, ubi hæc verba Danielis Papebrochii referuntur: « Habemus sinceriora S. Auræ pariter passæ Acta, in quibus res tota ascribitur tempore Alexandri imp. ipso anno 222, 4 Mart. regnare exorsi, quo prædictus Hippolyti Canon terminatur, et Portuensis pro eo tempore episcopus illic appellatur Cyriacus, Hippolytus vero appellatur Arabum metropolitanus. »

(39) Tom. I Operum sancti Hippolyti, pag. 20: « x Kal. Sept. in Portu urbis Romæ natalis S. Hippolyti, qui dicitur Nonnus, cum sociis suis. »

(40) Ex S. Hieronymo etiam hoc discimus in lib. *De viris illustribus*, c. 61, Oper. tom. II, pag. 886 cit. edit. Vallarsii: « Hippolytus... scripsit... et προσομιλῶν de laude Domini Salvatoris, in qua, præsentem Origene, se loqui in ecclesia significat. »

(41) Petrus Halloix, *Origenes defensio*, *Vitæ Origenis* lib. I, c. 10, pag. 29 edit. Leodii anni 1648: « Tunc quidem (nempe cum Origenes in Arabia mo-

rabatur) accidisse illud, quod de S. Hippolyto refertur, nempe dum concionem ad populum de Domini Salvatoris laude haberet, atque in præsentem Origenem oculos intendisset, ejus præsentiam auditoribus indicasse, seu quod eum dictis suis assentientem videret, seu quod plebi talem, tantumque declarando hospitem, gratificari vellet. »

(42) Tom. III, in *Origene*, art. 13, p. 521.

(43) Loc. cit., p. 522: « Mais pour le lieu et le temps, il est difficile d'en rien dire de certain, parce que nous ne savons point en quel pays saint Hippolyte était évêque. »

(44) Id enim diserte tradit Eusebius lib. VI *Hist. eccl.*, c. 14, pag. 274: « Adamantius vero (id enim etiam Origeni nomen fuit), Zephyrino per hæc tempora Romanam Ecclesiam gubernante, se in urbem Romam advenisse scribit, cum sibi in votis fuisset, sicut ipsemet alicubi dicit, Romanam Ecclesiam omnium antiquissimam coram videre. Ibi paulisper moratus, Alexandriam rediit. » Legenda sunt ea, quæ a Valesio adnotantur ad hunc Eusebii locum, qui quamvis invitatus Baronio concedat, hujusmodi adventum anno 220 contigisse, illi tamen non assentitur, eundem iterum Romam venisse anno 248, et secundum adventum de altero Origene intelligendum observat. Vide etiam Halloix *Vitæ Origenis* lib. I, c. 7, p. 20, et Tillemontium tom. III, art. 8, de Origene, pag. 510 et seqq., ubi etiam de ipsius Romam adventu, et anno multa habent.

tum non in Portuensi ecclesia, cui ipse præfuit, ab illius coloribus positum ac collocatum fuerit, sed agro Verano. Hujusce rei si aliqua haberetur ratio, Hippolytus, non Portuensis, sed Tiburtinus episcopus, cum Scaligero dicendus esset. Verum tam longe abest, ut hujusmodi argumentum rem nostram infringere vel minimum valeat, quinimo veterem Romanæ Ecclesiæ traditionem de Portuensi S. Hippolyti sede quam maxime confirmet. Etenim insigne illud tanti martyris monumentum in agro Verano positum et repertum fuit, quia ibidem S. martyris reliquæ, ut Prudentius nos docuit, a Christianis in cœmeterio conditæ fuerunt, quod postea una cum ædícula S. Hippolyti nomine Deo fuit dicatum (45); quo in loco cum Deus opt. max. tanti martyris precibus quamplurima miracula operari dignaretur (46), Romani exterique magna frequentia S. martyris tumulum venerabantur; unde Prudentius, qui Romæ fuit et populorum multitudinem præsens conspexit, hæc scribit (47) :

*Mane salutatum concurritur, omnis adorat
Pubis, eunt, redeunt solis ad usque obitum.
Conglobat in cuneum Latios simul, et peregrinos
Permistim populos religionis amor.*

Et paucis interjectis sancti Hippolyti diem festum illibus Augusti celebrari solitum describens, inquit (48) :

*Urbs augusta suos vomit effunditque quirites,
Una et patricios ambitione pari,
Confundit plebeia phalanx umbonibus æquis
Discrimen procerum, præcipitante fide;
Nec minus Albanis acies se candida portis
Explicat, et longis ducitur ordinibus.
Exsultant fremitus variarum hinc inde viarum,
Indigena, et Picens, plebs et Etrusca venit.
Convenit Samnitis atrox habitator, et altæ
Campanus Capuæ, jamque Nolanus adest.
Quisque sua lætus cum conjugè, dulcibus et cum
Pignoribus rapidum carperè gestit iter;
Vix capiunt patuli populorum gaudia campi;
Hæret et in magnis densa cohors spatiiis.
Angustum tantis illud specus esse catervis
Haud dubium est, ampla fauce licet pateat.*

Cum igitur marmorea S. Hippolyti cathedra inter hujusce cœmeterii rudera effossa fuerit, nemo non videt Scaligerum aliosque futili coniectura deceptos,

(45) In citato hymno S. Hippolyti cœmeterium D ipsius ita describit, vers. 151 :

*Haud procul extremo culta ad pomœria vallo
Mersa latebrosi crypta patet foras.
Hujus in occultum gradibus via prona reflexis
Ire per anfractus luce latente docet.
Primas namque fores summo tenus intrat hiatu,
Illustratque dies limina vestibuli.
Inde ubi progressu facili nigrescere visa est
Nox obscura, loci per specus ambiguum;
Occurrunt celsis immensa foramina lectis
Quæ jaciunt claros antra super radios.
Quamlibet ancipites texant hinc inde recessus
Arcta sub umbrosis atria porticibus :
Attamen excisi subter cava viscera montis
Crebra terebrato fornice lux penetrat.
Sic datur absentis per subterranea solis
Cernere fulgorem, luminibusque frui.*

Et paulo post, vers. scilicet 170 :

Talibus Hippolyti corpus mandatur opertis

A S. Hippolytum vel Tiburtinis immerito tribuere, vel quod pejus est, nec in Portuensi, nec in alia quavis Occidentis Ecclesia sedisse cum Moynio cæterisque perperam negare. Antiqui ergo Christi fideles statuam S. Hippolyti nomine insignem in agro Verano viæ Tiburtinæ contiguo collocarunt, non quod ipse Tiburtinus fuerit episcopus, sed quia pretiosissima tanti martyris pignora, a Portu Romano translata, ibidem fuerunt sepulta. Quapropter, præter hoc nobilissimum ipsius monumentum, minores etiam imagunculæ anaglyphici operis ibidem detectæ patrum nostrorum memoria fuerunt, quarum ectypa, ut alias observavimus, nobis suppeditat Aringhius. S. Hippolyti igitur monumentum in agro Verano repertum nunquam tot scriptorum de Portuensi sede ipsius sententiam infirmare poterit; imo ipsa ex hoc miro fulcitur testimonio, cum monumentum illud, quod S. Hippolyti episcopi et martyris esse nemo unquam negare ausus est, prope cœmeterium effossum sit, ubi certo scimus S. Hippolyti reliquias, ex Portu Romano translatas, a Christi fidelibus fuisse repositas.

XXV. *Moynius Portuensis Ecclesiæ antiquitatem S. Hippolyti ævo æqualem perperam negavit.*

Nunc reliquum est, ut aliqua de Portuensis Ecclesiæ antiquitate cursim delibemus, ne quis nobis objiciat cum Moynio, S. Hippolytum ejusdem sedis episcopum esse non potuisse, eo quod sequiori potius ævo, quam antiquissimis S. martyris temporibus sedes Portuensis instituta esse videatur. Quod si Portuensem Ecclesiam antiquissimis temporibus suos episcopos habuisse nobis probare contigerit, ipsemet Moynius manus victas dabit, et S. Hippolytum, quem dudum Homæritis tribuere conatus est, Portuensi Ecclesiæ restituet. In ipsiusmet Moynii verba (49) : « Ingenue tamen profiteor, me cum multis facile admissurum, Hippolytum dictum episcopum Romanum, quia Portus in Romana diocesi erat episcopus, si constaret Portum fuisse episcopatum tempore Hippolyti, et episcopo Portuensi eadem permissa, quæ posterioribus temporibus illi permissa sunt in ordine cardinalium, in ordinatione et consecratione pontificis Romani, et in sacris qui-

*Propter ubi apposita est ara dicata Deo.
Illa sacramenti donatrix mensa, eademque
Custos fida sui martyris apposita,
Servat ad æterni spem judicis ossu sepulcro,
Pascit item sanctis Tibricolas dapibus.*

(46) Ingens miraculorum copia ad S. Hippolyti tumulum a Deo patrorum, etiam ab ipso Prudentio describitur loc. cit. vers. 175 :

*Mira loci pietas, et prompta precantibus ara
Spes hominum placida prosperitate juvat.
Hic corruptelis animique et corporis æger,
Oravi quoties stratus, opem merui.
Quod lætor reditu, quod te, venerande sacerdos,
Complecti licitum est, scribo quod hæc eadem.
Hippolyto scio me debere : Deus cui Christus
Posse dedit, quod quis postuleat annuere.*

(47) Loc. cit. vers. 190.

(48) Loc. cit. vers. 200.

(49) De S. Hippolyto diatriba, p. 29, terg.

busdam obeundis in variis Romæ sacellis et basilicis. Sed ista sunt sequioris ævi, nec Portus episcopatus tanta se potest vetustate commendare. » Portuensis episcopatus antiquitatem Moynius facili negotio inspicere poterat, si notissimum *Geographiæ sacræ* volumen a Carolo a Sancto Paulo elaboratum tantisper consulisset, nec solo Ughelli testimonio acquiescere maluisset, qui tamen non admodum sero Portuensium episcoporum seriem inchoavit (50). Carolus a S. Paulo (51) Gregorium laudat, qui concilio Arelatensi primo interfuit et subscripsit (52); Ughellus Romanum subjungit, qui circa annum Domini 370 vixit, et deinceps utrosque sequuntur Petrus, Castus, aliiq̄e. A Portuensi episcopo Romanum pontificem consecrari, res non adeo recens est; nam ex *Diurno Romanorum pontificum*, quem collectum post annum 685 scribit ejus editor Joannes Garnerius, constat jam tunc temporis hunc morem invaluisse, ut episcopus Portuensis consecrationi Romani pontificis interesset (53). At si sedulo rem ipsam inspiciamus, hujusce ritus primordia in Romana Ecclesia vetustissima esse nemo dubitabit, cum S. Cornelius papa apud Eusebium « adumbratam inani quadam manu impositione » Novatiani ordinationem appellet (54), eo quod, ut inquit Henricus Valesius, facta esset ab alterius provinciæ episcopis, non ab iis qui consecrandi pontificis Romani jus habebant (55). Hinc apparet quam immenso vetustatis intervallo Homæritrum Ecclesias Portuensis antecellat; idcirco ipsam inter antiquissimas totius Italiæ sedes recensendam esse

nemini dubium erit. Moynius nimis confidenter, ne dicamus temere, ipsius antiquitatem in dubium revocare ausus est, et cum Gregorius ipsius episcopus concilio Arelatensi interfuerit, paucis scilicet annis post redditam catholicæ Ecclesiæ pacem, nullum ambigendi locum superesse censemus, quin Portuensis episcopatus primordia ab Hippolyto repetenda esse credamus, aliosque post ipsum episcopos Portuensem Ecclesiam usque ad Gregorium obtinuisse, quinquaginta scilicet annorum intervallo, quorum nomina temporum injuria perierunt (56).

XXVI. *Moynii divinatio de antiqua Portus Romani aeris insalubritate rejicitur.*

Nec insurgat Moynius loc. proxime citato obijciendo Portum Romanum, aeri inclementi obnoxium, paucissimos semper aluisse habitatores. « Erat Portus Ostiensis a Claudio constructus, a Trajano reparatus, gravi et inclementi aeri obnoxius, et qui paucissimos semper aluit indigenas et incolas. » Aeris enim inclementia, quæ nunc per agrum Romanum ob neglectam ipsius culturam longe lateque grassatur, S. Hippolyti ævo Romanis exterisque inaudita fuit. Minutius Felix S. Hippolyti synchro nus vindemiarum tempore per otium Ostiam secessit cum Octavio ac Cæcilio Natali, ipsamque ob aeris salubritatem atque clementiam eximie commendat. En tanti scriptoris verba (57): « Placuit corpori meo siccandis humoribus de marinis lavacris blanda et apposita curatio; » et paucis inter

(50) *Ital. sacr.*, tom. I, pag. 3 edit. Venetæ anni 1717, post S. Hippolytum Romanum episcopum anno 370 recensuit, quamvis Lucentius Gregorium deinde produxerit.

(51) *Geograph. sacr. Italiæ*, p. 47.

(52) Mansi, *Concil.* t. I.

(53) In libro *Diurno Romanorum pontificum*, c. 2, artic. 8, ritus ordinandi pontificis: « Tunc episcopus Albanensis dat orationem primam; deinde episcopus Portuensis dat orationem secundam; postmodum adducuntur Evangelia. et aperiuntur et tenentur super caput electi a diaconibus. »

(54) En verba Eusebii Latine reddita lib. vi *Hist. ecclesiast.*, cap. 43, pag. 311: « Eos (episcopos) a quibusdam sui similibus, quos ad id (Novatianus) comparaverat, inclusos hora decima, temulentos et crapula oppressos, adumbratam quadam, et inani manu impositione, episcopatum sibi tradere per fraudes atque insidias vindicat. »

(55) In notis ad hunc locum: « Adumbratam et cassam illam Novatiani ordinationem vocat Cornelius, quod facta esset ab alterius provinciæ episcopis, non ab iis qui consecrandi Romani pontificis jus habebant; ejusmodi erat Ostiensis, Tiburtinus, et alii, » etc. De ritu consecrandi Romani pontificis ab episcopis, inter quos Portuensis numeratur, legendus Christianus Lupus Oper. tom. VI, p. 315 et seqq. ubi agit de conciliabulo Brixinensi, edit. Venetæ anni 1725, et Catalanus in *Commentar. in cærem. sanctæ Romanæ Ecclesiæ*, lib. I, § 13, p. 109 et seqq., edit. Romæ anni 1750, aliq̄e permulti, quos libenter præterimus, qui de re satis sermonem instituerunt. Tiburtinum episcopum jus habuisse in consecratione Romani pontificis, ut

scribit citatus Valesius, nullibi nobis reperire datum est.

(56) Portuensis Ecclesiæ antiquitas vel etiam ab eo comprobatur, quod antiquissimis etiam temporibus Christiani in Portu Romano exstiterint, quorum nonnulli martyrii palmam sunt assecuti, qui in Martyrologio Romano sunt descripti. Sub Trajano imperatore Hyacinthum martyrem in Portu Romano obiisse in Martyrologio Romano die 26 Julii legimus, de quo etiam agit Usuardus, Ado, Martyrologium Fuldense, et alii recentiores. Videndus Giorgi in notis ad Martyrologium Adonis die 26 Julii, p. 355, Tillemontius tom. II, p. 573, et Bollandiani socii die 26 Jul., Act. SS. mensis Julii, tom. VI, pag. 503 edit. Venetæ anni 1719. Quinquaginta milites martyres in persecutione Valeriani in Portu Romano occisos refert idem Martyrologium Romanum die 8 Julii, et die 15 ejusdem in eodem Portu Romano natalis sanctorum martyrum Eutropii, Zosimæ et Bonosæ sororum describitur. Item 22 Augusti in eodem Portu Romano memoria sanctorum martyrum Martialis, Saturnini, Epicteti, Marpilis et Felcis cum sociis eorum, habetur. Secunda Martii in Portu Romano sanctos martyres Paulum, Heraclium, Secundillam et Januarium notatos invenimus; die 24 Maii S. Vincentium martyrem, et quinta denique Septembris sanctum Herculanum martyrem. De quibus omnibus legendi sunt Beda, Usuardus, Ado, aliq̄e, nec non Baronius in notis ad Martyrologium, Dominicus Giorgi in suis ad Adonis Martyrologium, Sollerius ad Martyrologium Usuardi notationibus, et Bollandiani socii in superius recensitis diebus.

(57) § 2, pag. 44 edit. Cantabrigiæ an. 1707

jectis : « Itaque cum diluculo ad mare inambulando littore pergeremus, ut et æura aspirans leniter membra vegetaret, et cum eximia voluptate molli vestigio cedens arena subsisteret... » Perpensis igitur eximiis hisce Minutii verbis, quis unquam de salubritate Portus Romani Ostiæ finitimi recte dubitare poterit? Quapropter jure ac merito Jacobus Gronovius patentissimum Moynii lapsum castigat in notis ad hunc Minutii locum his verbis : « Cum vero Ostiam ita cernimus ab auctore descriptam, ut non modo amœnissimam vocare censuerit, sed etiam commendaverit; tum a marinis balneis, tum vero ab æura; hinc fateri cogor, ne nescire, an ratio sua constiterit eruditissimo quondam nostro le Moyne, cum in Prolegomenis ad *Varia sacra*, p. 20, scripsit : « Erat Portus Ostiensis a Claudio constructus, a Trajano reparatus, gravi et inclementi aeri obnoxius, et qui paucissimos semper aluit indigenas et incolas. » Credo frequentiorrem Ostiam fuisse, nec tamen Procopius, aut alii Ostiam, vel Portum sic deprimunt. » Hæc Gronovius. Verum si quis rem altius disquirere, et aeris inclementiæ originem, qua nunc ager Romanus laborat, perscrutari vellet, legat, si lubet, eruditum Joannis Baptiste Donii libellum *De insalubritate agri Romani*, et sapientissimi viri Ferdinandi card. Nuptii disquisitionem *De Romani agri cultura restituenda* : quod vero paucissimi mortales Portum Romanum tunc temporis habitarent, hoc nemini probare poterit Moynus; quis enim sibi persuadeat celeberrimum mundi portum ad quem merces, quæ ex toto terrarum orbe Romam gentium dominam comportabantur, appellere necesse erat, adeo incolis destitutum, ut paucissimos tantum mortales abesse credendum sit? Si antiquos lapides tantisper consulimus, non exiguus statim hominum numerus emergit, qui publicis tantummodo Portus Romani usibus destinati fuere, quorum corpora, sive collegia in iisdem monumentis sæpe memorantur, scilicet fabrorum, tignariorum, ferrariorum, tabulariorum, mensorum, fabrorum navalium (58), aliorumque, quorum numerum ex iis colligere fas est,

A quæ de hujusmodi antiquorum collegiis viri doctissimi tradiderunt. His etiam jungendi sunt caudicarii, saccarii Portus Romæ, quorum mentio habetur in *Codice Theodosiano* (59). Horum corpora numerosa fuisse recte monet Jacobus Gothofredus (60), utpote qui annonam aliasque merces Urbis usibus destinatas saccis et minoribus navigiis asportabant. Præcipuos etiam magistratus in Portu Romano destinatos nobis suppeditat idemmet *Codex Theodosianus*, in quo exstat titulus *De patronis horreorum Portuensium* (61), qui annonæ præerant; procuratores Portus Ostiensis exhibent etiam antiquæ inscriptiones; sacerdotes Serapidis cultu mancipatos legimus in supra laudata inscriptione apud Sponium, cujus genuinam lectionem immerito in dubium vocant nonnulli, qui pro *Portu*, *Pontum* legendum esse autumant, nullo quidem rationis momento, quo primam Sponii lectionem immutandam esse doctis viris persuadeant. Etenim, ut scite observat Jacobus Gronovius (62), Serapidis templum non modo apud Sinopenses in Ponto exstitit, verum etiam non longe a Portu Romano, quemadmodum ex Minutio deducimus, qui Serapidis simulacrum non longe ab Ostia commemorat.

B S. Hieronymus, in epistola ad Pammachium (63), xenodochium ab hoc nobilissimo viro in Portu Romano exstructum memorat. S. Ambrosius (64) operas Portuenses nominat, et Philostorgius (65), de Alarico loquens, qui Portum Romanum et urbem ipsam Portuensem dira obsidione devicit, hæc inquit : « Hic vero confestim Portum occupavit. Id autem est maximum navale urbis Romæ, tribus portibus constans, et in parvæ urbis magnitudinem extensum. » Procopius (66), qui bello Gothico interfuit et Portum Romanum præsens forsitan invisit, disertissime testatur apud eundem urbem fuisse a Romanis conditam : « Ultra istud os, ad ripam (Tiberis) condiderunt urbem olim Romani, quæ mœnibus cincta est validissimis, ductoque a portu vocabulo *Portus* dicitur. Hanc civitatem a Procopio memoratam infimis etiam temporibus exstitisse

(58) *Lege Gruterum* p. 437, num. 2, ubi in basi statuae reperiæ an. 1590 Ostiæ : *Fabrum. Navalium. Portens. Corpus. Fabrum. Navalium Ostiens.* et p. 462, n. 4 : *Mensores. Nos. Fortunenses. quib. vetus. fuit cum. Caudicariis Diuturnumq. Luctamen.* De collegiis superscriptis multa reperies apud Gruterum aliosque inscriptionum collectores.

(59) *Lib. xiv, tit. 22, leg. 4*, pag. 294, tom. V edit. Lipsiæ anni 1741. De caudicariis et mensoribus Portuensibus agitur eodem lib. xiv, tit. 4, leg. 9, pag. 200, ubi lege quæ hoc loco et alibi a Gothofredo adnotantur.

(60) *In Paratitl.*, lib. xiv, tit. 4, lege 4, de suariis, pecuariis, et susceptoribus vini, cæterisque corporatis, tom. V, pag. 188.

(61) *Lib. xiv, tit. 25, leg. 4*, in eodem tom. V, pag. 292. Vide etiam quæ hoc in loco Gothofredus addidit.

(62) In notis ad citatum locum Minutii Felicis, § 2. Serapidem non longe a Portu Romano ad

D maris littus simulacrum habuisse, ipse Minutius his verbis testatur eodem loco : « Cæcilius simulacro Serapidis denotato, ut vulgus superstitiosus solet, manum ori admovens, osculum labii pressit. »

(63) *Epist. 66*, juxta editionem Vallarsii, p. 399, *Oper. tom. I*, edit. Veronæ anni 1754 : « Audio te xenodochium in Portu fecisse Romano, et virgam de arbore Abraham in Ausonio plantasse littore; » id etiam repetit *epist. 76*, ad Oceanum de morte Fabiolæ, tom. cit., p. 461.

(64) In *epist. ad Eusebium*, quæ est num. 54 juxta editionem Parisiensem monachorum ord. S. Benedicti e congregatione S. Mauri an. 1690, *Oper. tom. II*, p. 1005 : « Apparitor præfecturæ, qui propter operas Portuenses offensam contraxerat, jam in Portu navigat. »

(65) *Ecclesiasticæ Hist.* lib. xii, num. 5, p. 514 citat. edit.

(66) *De bello Gothico* lib. 1, cap. 26, p. 18 citat. edit.

constat. Quod si infelicissimis hisce temporibus, quibus, irruentibus barbaris, ipsa gentium domina fœdæ servitūtis vincula subire coacta est, Portus Romanus inter munitissimas urbes recensita fuit, quid censendum erit de ejusdem felicitate et incolarum frequentia sub Gordianis cæterisque Augustis, quorum ævo floruit S. Hippolytus, dum res Romanæ adhuc integræ permanebant? Ex quibus omnibus apertissime constat Moynium perperam scripsisse, Portum Romanum episcopali sede S. Hippolyti ævo nondum fuisse decoratum, eo quod paucissimi ibidem mortales permanere ob aeris insalubritatem potuerint.

XXVII. S. Hippolyti natalis dies quænam apud veteres fuerit, expenditur.

Sed antequam hujus dissertationis finem faciamus, optimum esse ducimus annum diem investigare, quam antiqui Christi fideles tanto martyri sacram esse voluerunt. Equidem si post Prudentium antiquissima Ecclesiarum Occidentalium monumenta consulimus, quæ Martyrologia præcesserunt, statim animadvertimus, magni Hippolyti memoriam Idibus Augusti in sacris Ecclesiæ fastis fuisse descriptam. Prudentius, qui dum Romæ moraretur, B. Hippolyti solemnitati, quam in illius cœmeterio celebrabant Romani, præsens interfuit, eandem Idibus Augusti consignatam fuisse scribit (67):

*Si bene commemini, colit hunc pulcherrima Roma
Idibus Augusti men. is, ut ipsa vocat.*

Prudentio consentiunt non solum vetustissimum Kalendarium aliaque antiquitatis monumenta, quæ prima dissertationis parte laudavimus, verum etiam Kalendarium Romanum a J. Frontone vulgatum (68), quibus omnibus S. Hippolyti martyris memoria Idibus Augusti consignatur. Ita pariter in vetustissimo *Sacramentorum* libro *Romanæ Ecclesiæ* reperimus, quem summo reipublicæ litterariæ bono edidit vir sapientissimus et rerum liturgica-

(67) Sæpius citat. hymn. 11, vers. 231.

(68) Die 15 mens. August. natal. S. Hippolyti, p. 191 edit. Veronæ anni 1733.

(69) Lib. II *Sacramentorum*, Operum tom. VI, p. 146 edit. Romæ anni 1751. Natalis S. Hippolyti Idibus Augusti ita refertur cum sequentibus orationibus: « In natali S. Hippolyti. Id. Aug. Sancti Hippolyti martyris, Domine, quæsumus, veneranda festività salutaris auxilii nobis præstet augmentum. Per, etc.

SECRETA.

« Præsta nobis, quæsumus, omnipotens Deus, ut nostræ humilitatis oblatio et pro tuorum grata sit honore sanctorum, et nos corpore pariter, et mente purificet. Per, etc.

POSTCOMMUN.

« Sumptis, Domine, sacramentis, quæsumus ut intercedente beato martyre tuo Hippolyto, ad redemptionis æternæ proficiamus augmentum. Per, etc. Vide Muratorium, *Liturgia Romana vetus*, tom. I, p. 662.

(70) *Sacramentarium Gregorianum* fuit etiam a Muratorio editum tom. II, *Liturgia Romana vetus*, et in eo Idibus Augusti refertur natalis sancti Hip-

polyti cum tribus pariter orationibus, pag. 412 et seqq. edit. Venetæ anni 1748.

rum peritissimus Jos. Maria card. Thomasius (69), et in *Sacramentario Gregoriano*, quod ipsemet ven. vir ad vetustissimi codicis Caroli Magni ævo conscripti, qui nunc in bibliotheca Ottoboniana asservatur, exemplar recensuit, emendavit, et typis vulgasset, nisi immatura mors optimum tanti viri consilium prævenisset (70). Duobus hisce incorruptis venerandæ antiquitatis monumentis tertium addere possumus, vetustissimum nempe *Sacramentorum* librum, quem edidit Josephus Blanchinus in suis ad Anastasium Bibliothecarium Prolegomenis (71). In hac etiam magni Hippolyti memoria Idibus Augusti consignatur.

Græci vero S. Hippolytum papam Romæ tertio Kalendas Februarii colunt, ut ex eorum Menologio B et Synaxarii, quorum duo brevissima exhibent totidem bibliothecæ Ottobonianæ antiquissimi sacrorum Evangeliorum codices, quinimo ex Latinis vetustissimum Martyrologium, quod edidit Lucas Dacherius (72), Græcis consentit, dum IV Kalend. Februarii « in Tuscia S. Hippolyti episcopi de antiquis » meminit. Sed Adonis, Usuardi, Notcherii et Bedæ Martyrologia pristinum Latinæ Ecclesiæ morem sequuntur, dum S. Hippolyti festum Idibus Augusti recitant (73). Quamobrem Prudentii testimonium in hac re Græcorum Menologiis et Synaxariis præferendum censemus. Nec quis miretur in Romano Martyrologio ab incomparabili viri Cæsare card. Baronio in lucem edito, de S. Hippolyto non *Idibus Augusti* sed *undecimo Kal. Septembris* mentionem haberi; Idibus vero Augusti S. Hippolyti militis, qui pro Christo « sub Decio imperatore, Valeriano præfecto, » ut Adonis verbis utamur (74), passus est, quique B. Laurentii socius fuit, ut ex vetustissimo Missali Gothico colligimus (75), diem festum celebrari. Etenim hæc natalitiorum dierum confusio non aliunde oriri potuit, quam ex præcipuis Ecclesiæ cujuscumque consuetudinibus; quæ cum propria die SS. martyrum

polyti cum tribus pariter orationibus, pag. 412 et seqq. edit. Venetæ anni 1748.

(71) Tom. IV, p. 38 edit. Romæ anni 1735, ubi Idibus Augusti « Natale sanctorum Hippolyti et Pontiani » habetur, et orationes diversæ cum sequenti præfatione describuntur: « Vere dignum, etc. Tibi enim, Domine, festiva solemnitas agitur, tibi dies sacrata celebratur, quam sancti Hippolyti martyris tui sanguis in veritatis tuæ testificatione profusus magnifico nominis tui honore signavit. Per, etc.

(72) Tom. II *Spicilegii*, pag. 3 edit. Parisiensis anni 1723 sæpius citatæ.

(73) *Legenda* sunt quæ de S. Hippolyto advertit Dominicus Giorgi in adnotationibus ad Martyrologium Adonis die 30 Jan., p. 72 edit. cit., die 15 Augusti, pag. 402; et 25 ejusdem mensis, pag. 420.

(74) In Martyrologio: « Idibus Augusti Romæ S. Hippolyti sub Decio imperatore, Valeriano præfecto, etc. » pag. 400 cit. edit.

(75) In eo enim habetur missa S. Hippolyti martyris. Vide *Liturgiam Romanam veterem* editam a Ludovico Muratorio, tom. II, pag. 628 edit. cit.

annuam solemnitate[m] recolere non posset-ob præcipuum aliquem Ecclesiæ illius heroem, cujus memoria eadem die, quo forsitan S. Hippolyti festum occurrebat, celebrari contingeret, necesse fuit, ut illam ad sequentes dies, vel etiam menses transferret; ideoque cum præcipui illius Ecclesiæ fasti in aliquem universalis martyrologii codicem irrepserint, ex quo postmodum alia fuerunt descripta exemplaria, inde ortam opinamur hanc dierum festorum discrepantiam. In vetustissimo Romanæ Ecclesiæ Calendario Liberii temporibus confecto (76) « in Kalendas Januarii, Felicis in Calisti depositio » signatur. In altero vero Calendario Romano Frontonis hæc eadem depositio decimo quarto die Januarii describitur (77). S. Agnetis in Liberiano unica mentio habetur: « duodecimo Kalendas Februarii Agnetis in Nomentana (78); » apud Frontonem hac eadem die (79), et vigesima octava Januarii habetur « Natale S. Agnæ. » Ita pariter S. Hippolyti nostri memoria in Græcorum Synaxariis, et in Martyrologio Dacheriano 28 Jan. celebratur. In Romano Martyrologio 22 Aug., in alio perantiquo bibliothecæ Otobonianæ, et altero apud Fabricium, 23 ejusd. mensis (80). Aliud demique apud eundem Fabricium tertio Idus Septembris S. Hippolyti festum recitat (81). Ideoque nil mirum, si nostris hinc temporibus natalis S. Hippolyti episcopi Portuensis ex propria sede quodammodo avulsus, undecimo Kal. Septembris celebratur; et Idibus Augusti S. Hippolyti festum habeatur, qui in Breviario Romano dicitur a S. Laurentio

A baptizatus, in Missali Gothico ejusdem socius; in Breviariis mss. bibliothecæ Otobonianæ, et in Breviario Mozarabo (82) sub Decio imperatore et Valeriano præfecto passus perhibetur, et in agro Prætoriano sepultus. Quæ quidem omnes discrepantiæ nostram sententiam de mutato S. Hippolyti festo non leviter confirmant.

XXVIII. Die 22 Aug. modo ab Ecclesia, et in diæcesi Portuensi S. Hippolyti episc. dies festus celebratur.

Sed ne inveteratam Romanæ Ecclesiæ consuetudinem, quam nunc universus Occidens amplexus est, innovare velle nobis quispiam vitio vertat, annuam B. Hippolyti solemnitate[m] eodem die, quo in Martyrologio Romano habetur, nunc recoli posse non dubitamus. Hæc tantum monuimus, ut ostenderemus vetustissimum fuisse cum in Latina, tum in Græca Ecclesia B. Hippolyti episcopi et martyris cultum; utpote cujus mentio in vetustissimis omnium Ecclesiarum fastis Idibus Augusti habeatur. Quamobrem cum viro doctissimo Ruinartio (83) fateri oportet, duplicem Hippolytum hac die 13 Augusti ab antiquis celebratum fuisse: unum a Prudentio memoratum; alterum vero B. Laurentii socium, cui nonnulla ex primi Actis attributa sunt. Porro, ut ipsemet clarissimus monachus observat, antiquiora Kalendaria, Liberianum scilicet et Carthaginense, cum Romano Martyrologio, quod Hieronymo tribuitur, consentiunt. Sacramentarium Gelasianum (84) et Gregorianum (85), hac ipsa die Idibus Augusti, ut superius diximus, S. Hippoly-

(76) Editum quoque fuit a Joanne Georgio Ecardo in *Corpor. historic. medii ævi*, tom. I, p. 25 edit. Lipsiæ anni 1723. In eo etiam Idus Aug. legitur: « Hippolyti in Tiburtina, et Pontiani in Calisti. »

(77) Die xiv natale S. Felicis in Pincis, p. 137 citate edit. Veronæ ann. 1733.

(78) Apud Eccardum loc. cit., pag. ead. 25.

(79) Die xxi mense supras.: « Natale sanctæ Agne, » pag. 141, et p. 142: « Die xxviii mens. supras. natal. S. Agne. »

(80) Operum S. Hippolyti tom. I, pag. 20, x Kal. Sept.: « In Portu urbis Romæ natalis S. Hippolyti, qui dicitur Nunnus cum sociis suis. » Giorgius in notis ad Martyrologium Adonis die xxiii Aug. de S. Hippolyto hæc notat: « Hippolytus hac die colitur a Hieronymianis, qui ita habent: « et in Porto (sic) urbis Romæ natalis S. Hippolyti, qui dicitur Nunnus, cum sociis suis; » Romanum parvum: « Romæ Hippolyti, Quiriaci, et Archilæ lai. » Ado et Usuardus habent: « in Portu Romano. » Martyrologium Otobonianum hac die: « In Porto Romano natalis S. Hippolyti qui dicitur Nunnus, cum sociis suis: Martyrologium regium Suecorum agit pridie hujus diei his verbis: « In Porto (sic) Romano natalis S. Hippolyti, » sociis prætermissis. Martyrologium quoque Romanum unum Hippolytum in Portu Romano, sociis prætermissis, recolit pridie hujus diei, nempe 22 Aug. »

(81) Eadem pag. 20, iii Id. Sept.: « In Portu urbis Romæ natalis SS. Iugenui et Hippolyti martyrum. »

(82) Fol. 343.

(83) Admonitione in martyrrium S. Hippolyti, num. 4, pag. 144: « Existimamus duplicem Hip-

polytum hac die 13 Aug. celebrari: unum a Prudentio memoratum, alterum vero beati Laurentii socium, cui nonnulla ex primi Actis tributa sunt. Porro antiquiora Kalendaria, Romanum scilicet ab Ægydio Bucherio editum, et Carthaginense, cum Romano Martyrologio, quod S. Hieronymo tribuitur, Missale Gelasianum, et Sacramentarium Gregorianum hac ipsa die Iduum Augusti Hippolytum, seu, ut vulgo veteres scribunt, Yppolytum martyrem celebrant sine ulla sociorum mentione, aut aliqua speciali nota, quæ ipsum S. Laurentii socium, aut alterum fuisse designet. »

(84) Orationes, quæ in eo habentur, superius jam descripsimus col. 539.

(85) In eo enim Idibus Augusti « natale S. Hippolyti » recensetur cum tribus sequentibus orationibus apud Muratorum, *Liturgia Romana vetus*, tom. II, pag. 112 cit. edit. « Da nobis, omnipotens Deus, ut beati Hippolyti martyris tui veneranda solemnitas et devotionem nobis augeat et salutem. Per eundem Christum, etc. »

SUPER OBLATA.

« Respice, Domine, munera populi tui, sanctorum festivitate votiva, et tuæ testificatio veritatis nobis proficiat ad salutem. Per Dominum, etc. »

AD COMPLENDUM.

« Sacramentorum tuorum, Domine, communio sumpta nos salvet, et in tuæ veritatis luce confirmet. Per Dominum, » etc. In Sacramentario Leoniano ab eodem Muratorio edito habetur etiam natalis sanctorum Hippolyti et Pontiani Idibus Augusti, et in orationibus nulla de Hippolyti sociis mentio est, neque in præfatio, in quo hæc tantum habentur,

tum martyrem celebrant « sine ulla sociorum mentione, aut aliqua speciali notâ, quæ ipsum S. Laurentii socium, aut alterum fuisse designet. » Quæ cum ita sint, nemo non videt S. Hippolytum Por-

tuensem episcopum et martyrem Prudentii carnibus celebratum, in vetustissimis hisce catholice Ecclesiæ monumentis memorari (86). Ex his igitur, quæ hucusque duabus dissertationibus nostræ partibus

tom. I, *Liturgia Romana vetus*, pag. 400 : *Vere dignum, etc. Tibi enim, Domine, festiva solemnitas agitur, tibi dies sacrata celebratur, quam S. Hippolyti martyris tui sanguis in veritatis tuæ testificatione profusus magnifice nominis tui honore signavit.*

(86) Insignis semper existit præcipuo quodam modo in Portu Romano S. Hippolyti episcopi et martyris memoria. Deo in ejusdem episcopi honorem templum in eodem Portu Romano fuisse excitatum ex antiquissimis monumentis certum omnino est, quod adhuc tempore S. Leonis PP. III, qui Petri cathedram anno 795 ascendit, exstabat, cui pontifex *vestes de Stauraci* duas dono dedit, teste Anastasio Bibliothecario in Vita ejusdem S. Leonis III, tom. I edit. Blanchini anni 1718, Romæ, pag. 288 : « Fecit autem idem alnificus pontifex in basilica Beati Hippolyti martyris in civitate Portuensis vestes de Stauraci duas, unam super corpus ejus, et aliam in altari majori. » S. Leo etiam IV anno 847 summus pontifex renuntiatus, alia dona in ecclesia S. Hippolyti, quæ in insula Portuensi erat extructa, cumulavit, eodem Anastasio auctore, in eo pag. 383 cit. edit. : « Obtulit et in ecclesia Beati Hippolyti martyris, quæ ponitur in insula Portuensi, quæ nuncupatur Arsis, vestem de fundato, habentem gammadias ex argento textas, unam, vela de fundato numero quatuor. » Summus etiam pontifex Portuensem civitatem munivit, et profugos Corsos in illam recepit, « quousque sanctæ sedis præsulibus, populoque Romano in cunctis obediētes ac fideles existerent, » ut Anastasii verbis utamur loc. cit., pag. 385. Hanc quidem ecclesiam multoties ab episcopis Portuensibus restauratam adhuc existere scimus. De ea recentioribus temporibus in visitationibus episcoporum, quæ in tabulario diocæsano Castri Novi patriæ nostræ existente asservantur, sermo instituitur. Nonnullas indicare, quas propriis oculis lustravimus, in animo est, in quibus oratoria sanctorum Hippolyti, Blasii et sanctissimi Crucifixi extra civitatem Portuensem describuntur : nempe Marci Antonii Tomati episcopi olim Bitecten., et visitatoris apostolici Portuensis ann. 1661, pag. 250, cardinalis Martii Ginetti episcopi Portuensis an. 1667, pag. 7, Nicolai cardinalis Ludovisii an. 1682, pag. 214 ; in quo cardinalem Barberinum ruralem hanc Sancti Hippolyti aedem restaurasse perhibetur, et de puteo S. Hippolyti sermo est, cujus etiam jam meminerat Baronius in notis ad Martyrologium Romanum die xxii Aug. his verbis : « Viget adhuc in Portu Romano memoria S. Hippolyti episcopi, illaque conspicitur alta fovea aquis plena, in quam projectus martyrism consummavit. » Exstant visitationes Alderani card. Cybo anni 1683, pag. 95, et ejusdem cardinalis anni 1687, pag. 190 ; Petri card. Ottoboni anni 1689, pag. 53 ; Flavii card. Chisii anni 1691, pag. 847 ; Jacobi card. Fransoni anni 1696, pag. 421 ; atque ut de aliis recentioribus et nostrorum temporum sileamus, Clementis PP. XI anni 1705, per Marcum Battaglinum episcopum Nucerinum pag. 116, in quibus omnibus ecclesia S. Hippolyti prope Portuensem civitatem describitur. In civitate totaque diocæsi Portuensi festum S. Hippolyti die 22 Augusti cum officio et missa de *communi unius martyris sub ritu duplici* celebratur, vigore sequentis decreti sacræ rituum congregationis, quod ex regestis anni 1676, fol. 34, ejusdem S. congregationis eduximus : « Sanctissimus Dominus noster Clemens PP. X, ad pias preces eminentissimi et reverendissimi domini Ulverici episcopi Portuensis cardinalis Carpinici, ac præfecti congregationis sacrorum ri-

tuum benigne induisit, ut in posterum in prædicta diocæsi Portuensi singulis annis die xxii Augusti celebrari possit festum S. Hippolyti martyris primi episcopi Portuensis cum officio et missa de communi unius martyris sub ritu duplici ab omnibus de clero tam sæculari quam regulari utriusque sexus respective, qui ad horas canonicas tenentur, quibuscumque in contrarium non obstantibus. Hac die 6. Maii 1676. » Hinc Fr. Joannes Antonius card. Guadagni, episcopus Portuensis et S. Rufinæ, cui plurimum cives mei ob patriæ nostræ collata beneficia debere fatentur, die 26 Septembris anni 1756 cavit, ut hujusmodi decretum omnino serraretur, proposito etiam edicto typis impresso, quod est tenoris sequentis :

DECRETUM.

*Frater Joannes Antonius miseratione divina episcopus Portuensis, et S. Rufinæ S. R. E. card. Guadagni, sanctissimi domini nostri papæ vicarius generalis, Romanaeque curiæ, ejusque districtus iudex ordinarius. Omnibus et singulis sacerdotibus et clericis, qui sub nostræ Portuensis et S. Rufinæ diocæsibus jurisdictione horas canonicas communi jure recitare tenentur, præcipimus, et præcipiendo strictè mandamus, ut sub die 22 Augusti cujuslibet anni unusquisque clericus officium et quilibet sacerdos officium et missam S. Hippolyti primi episcopi Portuensis UTI PATRONI TOTIUS DIOECESIS de communi unius martyris et pontificis omnino celebret, et respective persolvat sub ritu primæ classis una cum octava in executionem sacræ rituum congregationis decreti diei 6 Martii (in regesto S. congregationis habetur Maii) 1676, utque id facilius adimpleatur in quibuslibet ecclesiæ sacrariis hujusmodi nostrum decretum typis editum per parochos, aliosque, ad quos spectat, semper affixum retineri jubemus sub penis arbitrio, etc. Dat. Romæ ex ædibus nostris die 16 Septembris 1756, F. J. A. CARD. GUADAGNI, EPISCOPUS PORTUENSIS, Bernardinus Cicconi cancellarius episcopalis. Sæculo elapso Flavii cardinalis Ghisius noster episcopus lectiones proprias secundi nocturni de S. Hippolyto compilatas S. rituum congregationis examini subiecit, quæ etiam in tabulario diocæsano asservantur ; quæque deinde a card. Fransoni Portuensi episcopo in aliam formam redactæ, card. Colloredo pro revisione traditæ fuere ; de his tamen, forsan eorumdem cardinalium obitu eveniente, nulla amplius instantia in eadem S. congregatione restaurata fuit. Optandum certe esset, ut aliquis Portuensis episcopus proprias lectiones de tanto præsule ab eadem S. congregatione approbatas reportaret, ad celeberrimi episcopi et martyris cultum in nostra diocæsi in dies augendum ; præsertim cum S. Hippolytus Portuensis diocæsibus sit patronus, et hac quidem de causa S. Hippolyti Ecclesia episcopatus Portuensis in nonnullis monumentis nominatus reperitur, præsertim in bulla Gregorii PP. IX, dat. Reate iv Nonas Augusti anno 1256, qua omnia privilegia et jura a Benedicto, Leone et Joanne Romanis pontificibus episcopis Portuensibus concessa, Romano Portuensi episcopo confirmavit, apud Ughellium, tom. I, pag. 131 *Italiae sacræ* citat. edit., his verbis : « Felix autem memoria : papam Calixtum antecessorem nostrum et temporis qualitas, et vicinitas locorum induxit, sicut in suo privilegio perspeximus contineri, ut *Portuensem beati martyris Hippolyti*, et SS. martyrum Rufinæ et Secundæ in Sylva Candida uniret Ecclesias, et sub unius gubernatione antistitis perpetuis temporibus decerneret*

sius, quam par erat, de magni Hippolyti episcopi et martyris disputavimus, satis superque nobis probasse suademus, eundem non Oriente, ut Tillemontio, vel in Arabia Felice, ut Stephano le Moyne visum fuit, sed in *Portu Romano* prope Urbem episcopatum obtinuisse. Ideoque in episcoporum Portuensium serie collocandum nemo ibit inficias. Decem enim et plures ætatis certæ scriptores hoc nobis tradiderunt, inter quos eminent Prudentius, Leontius, Anastasius Apocrysiarius, Syncellus, alique, quorum testimonia prima dissertationis parte congressimus. Nec desunt veterum codicum inscriptiones et notæ; Catenarum et Martyrologiorum testimonia, ex quibus S. Hippolytum Portuensem episcopum fuisse constantissime evincimus. Quæ quidem omnia Eusebii ac S. Hieronymi de S. Hippolyti sede silentio anteponenda nemo prudens negabit. Supralaudati enim scriptores, qui post Eusebium et S. Hieronymum vixerunt, non temere hæc dicarunt, sed hæc omnia ex genuinis ejusdem S. Hippolyti operum titulis, et ex antiquis notis codicibus appositis, quarum unam in Parisiensi

A codice Sorbonico Marianus Victorius legerat (87), vel ex sinceris S. martyris Actis, quæ temporum injuria interciderunt, discere potuisse, cum erudito monacho Joanne Lyronio non uno exemplo probare conati sumus. Quinimo ipsemet S. Hieronymus, qui egregiam martyrii gloriam in toties laudato *Catalogo* reticet, alibi S. Hippolyto præcipue attribuit. Quod quidem mirum in modum nostram juvat sententiam. Stephani insuper le Moyne conjecturam omnino improbabilem nonnullis rationis momentis in medium allatis ostendimus, et ex ipsiusmet Philostorgii testimonio evangelicam lucem extremas Homæritarum oras, in quibus Emporium Romanum situm erat, centum post S. Hippolytum annos penetrasse, et episcopales sedes trecentos fere post annos ibidem esse cœpisse, certis deductis argumentis deduximus. Quapropter nil aliud restat, nisi vetustissimam Romanæ Ecclesiæ *de Portuensi S. Hippolyti sede* traditionem optimis nixi rationibus defendamus, et Portuensem episcopum prope Romam celeberrimum Christi martyrem S. Hippolytum existisse tutissime pronuntiemus.

permanere. » Episcopium Portuense *S. Hippolyti* episcopium etiam vocatur in hulla Benedicti PP. VIII, apud Ughell. tom. I, p. 116 : « Concedimus et confirmamus vobis vestrisque successoribus in perpetuum prædictum episcopium S. Portuensis Ecclesiæ, quod positum esse videtur foris prædictam civitatem Portuensem, cui vocabulum est *S. Hippolyti*; » et in altera Leonis IX, apud ipsum Ughell loc. cit., pag. 121 : « Hac igitur re inclinati decrevimus petitioni tuæ satisfacere, scilicet ut tibi tuisque successoribus ipsum Portuensem episcopatum confirmemus, quod utique libenter facimus. Et primum ipsum episcopatum Portuensis Ecclesiæ, quæ posita esse videtur foris prædictam Portuensem civitatem, cui vocabulum est *S. Hippolyti*... concedimus. » Quæ omnia antiquum cultum in Portuensi diœcesi

S. Hippolyto præstitum satis superque confirmant. (87) Ita ipse Marianus Victorius ad *Catalogum de scriptoribus ecclesiasticis*, in S. Hippolyto, testatur ad verba illa S. Hieronymi : « Nomen quippe urbis scire non potui; » hoc modo : « Hippolytus Portuensis episcopus fuit, ut in vetusto codice ma-

nuscripto apud Sorbonam Parisiensem legi, » Operum S. Hieronymi tom. I, p. 368 edit. ejusd. Mariani Victorii Parisiis anno 1579, apud Sebastianum Nivellum sub Ciconiis via Jacobæa. Pro coronide placet etiam adjungere quæ scribit Franciscus Combessius *Bibliotheca Græcorum Patrum Auctar. novissim.*, pag. 63 citatæ edit. Parisiensis anno 1672, qui non solum Mariano Victorio fidem præbet, verum etiam quæ alias a nobis relata sunt, mirum in modum confirmat : « Factum esse (Hippolytum) Portuensem episcopum, sique Romanum antistitem, Romanæ scilicet proprie metropoleos suffraganeum, ut vocant, ac comprovincialem, ultra quam erat Romana propria diœcesis, in qua Romanus pontifex creabat episcopos peculiari jure, qui idcirco episcopi Romani, ut distincti a Gallis, Hispanis, aliisque in quavis provincia metropolitico jure, ex Canonum Nicænorum dispositione ordinari solitis, nonnullis nuncupantur, Græci significant, quod ita citant : sicque legisse auctor est Marianus Victor in antiquo codice Sorbonæ. »

S. HIPPOLYTI PORTUENSIS

ACTA LATINA

Quæ olim in ecclesia legebantur ad diem xi Kal. Septembris (Aug. 22).

([De Magistris], *Acta Martyrum ad Ostia Tiberina sub Claudio Gotthico*, Romæ, 1795, in-fol., Append., p. 459. Ex codice Vallicellano n. vii, fol. 252. — Mouet editor Acta ista, in Actis SS. Bolland. ad diem Augusti 22 jam edita, pro merito æstimata non fuisse, quando constat vetustiora esse translatione corporis Hippolyti adeoque sæculo ix.)

Beatus Ypolitus qui et Nonus dicitur, cujus prædicatione Alexandria conversa fuerat, limina apostolorum visitare cupiens, Romam adiit. Sanctorum sepulcra ubicunque in locis vel in cœmeteriis inve-

nire poterat curiosissime requirebat, ibique digna Deo laudes referens, die noctuque orationibus persistebat. Postmodum vero ad Portum Tyberianæ urbis properans, Spiritus sancti gratia revlante Ver-

bum vitæ quibus poterat cum miraculorum indicia prædicabat. Denique postquam multa divinorum librorum commentaria edidit, et beatam virginem Auream pro Christo passam sepelivit, cum Ulpium Romulum urbis Romæ vicarium reprehenderet, quod Christianos crudeliter damnaret, ipsius vicarii præcepto ligatis manibus ac pedibus in foveam aqua plenam præcipitatur, sicque cum martyrii triumpho ad Christum perrexit. Tunc audita est quasi vox infantium dicentium Deo gratias.

Qua voce audita Ulpius Romulus dicebat : Modo patet artes magicæ, nonne auditis consolationes (88) dæmonum ? Pretiosissima autem sancti mar-

tyris anima cum hujusmodi laudis voce cælos penetravit, unde non dubium est angelorum illic solatia consorti affuisse. Christiani vero noctu levaverunt corpus ejus de puteo occulte, et cum hymnis et laudibus, omnique veneratione sepelierunt in eodem loco, non longe ab ipsa fovea, sed quasi pedes plus minus sexaginta in insula, quæ uno latere mare habet, a duobus divisione alvei Tyberis cingitur : vicesima secunda die mensis Augusti. Ubi et quotidie præstantur Christi beneficia, et fructus orationum sancti martyris exuberant usque in præsentem diem.

S. HIPPOLYTI PORTUENSIS ACTA GRÆCA.

[[DE MAGISTRIS], *Acta martyrum ad Ostia Tiberina sub Claudio Gothico*, Romæ, 1795, in-fol., Præf. p. xlv.)

MONITUM.

Quis Actorum quæ subijcimus fuerit auctor, non ita facile definiri potest, quod ipsum in plerisque sin- ceris martyrum Actis usuenit, quorum ut certa est fides, ita sunt incerti auctores. Quod si morem Ecclesie Romanæ, Ostiensis tam propinqua et suburbicaria, imitata est, notarius aliquis aut alius e clero hæc Acta collegerit. Neque enim ii sumus qui Pontificalis libri (89) auctoritatem contemnere possimus, dum narrat a S. Clemente papa id negotii fuisse notariis impositum, ut martyrum Acta studiose conquirent.... Hunc morem imitatas fuisse alias Ecclesias, ac præsertim Carthaginensem, veteres prodiderunt (90), adeoque habuit Ostiensis Ecclesia Romanam quam sequeretur. Quoniam vero Actorum Ostiensium scriptor plus in una virgine Chryse atque ipsius procuratore Sabiniano immoratur quam in cæteris martyribus, non temere quis conjiceret eumdem scriptorem inter illius domesticos esse recensendum. In his Actis denique duo memorantur presbyteri, Eusebius et Concordius, quorum primus μακάριος, *beatus*, honorifice nominatur, alter velut ignotus producitur, τις Κόρδιος τοῦνομα, *quidam nomine Cordius*. Hunc modestissime de se loquentem si quis rei gestæ scriptorem velit, non repugnabimus; uterque autem in sepeliendis martyribus non levem impendit operam. At is quicumque fuerit scriptor. æqualis illorum temporum fuit : nihil enim habet de Censorini martyrio, quamvis ab ipso initium faciat, ac exsiliium ac vincula enarret; cui plane coronam non denegasset si quidem ante suam scriptionem occubisset, vel in carcere. Græci autem Censorinum non modo fuisse martyrem, sed quo mortis genere palmam consecutus fuerit nos docent (91). Id omne profecto cum in Actis nostris desideretur, argumento est eadem prius fuisse conscripta quam caput martyris secandum præberet. Hujus itaque martyrii silentium tantum abest ut fidem extenuet Actorum, quod viro acutissimo visum est (92), ut imo eorundem antiquitas inde comprobetur.

At Græcone an Latino sermone Acta hæc fuerint primum edita, non immerito dubitari potest : namque in Latina urbe pronum est suspicari patria lingua fuisse composita, propter etiam styli quam præ se ferunt nativam quamdam simplicitatem. Verumtamen Latinus auctor, etsi perantiquus haberi possit, ipsorumque martyrum æqualis, adeo pedissequum se prodit Græci contextus, ut interdum nec assequatur; veluti Græcus ubi ait sub initium de martyre Censorino : Οὗτος ἀπὸ τῆς καταπρόσωπον τοῦ βασιλέως Κλαυδίου θεάς οὐχ ὑπεχώρει, ἀλλ' εἴπερ τινὰς ἐκ τῶν Χριστιανῶν εὗρακε πρὸς ἀναίρεσιν ἐλχομένους, ἢ καὶ πρὸς δημοσίαν εἰρκτὴν ἀπαγομένους, λεληθῶτως τούτους ἐνίσχυε, καὶ ὅσον αὐτῷ εὐπορεῖτο τροφὰς τοῖς ἐν φυλακαῖς τυγχάνουσι : Latinus reddidit : *Hic ante Claudii aspectum non recedens, sed si quos vidisset Christianis ad necem trahi, vel ad custodiam publicam, occulte confortabat, et quantum ei, largiebatur victum in carceribus, ministrabat et vinculis, et custodiis*. Illa vero ante Claudii aspectum non recedens, itemque alia, *quantum ei*; postrema denique *ministrabat vinculis et custodiis*, magis interpretem sapienter verbatim Græca reddere conantem, quam auctorem quemlibet suo utentem patrio sermone. Paria sunt quæ pertinent ad Claudii sententiam : Καὶ παράχρημα ἐκέλευσεν αὐτὸν διὰ τῆς στρατιᾶς ἀπενεχθῆναι κατὰ τὴν Ὀσθησίαν πόλιν : *et confestim adduci eum jussit per milites ad Ostiensem civitatem*. Quæ satis expedita interpretes reddidit : *Et jussit eum propter militiæ consortium Ostiæ in custodia mancipari*. Minas etiam

(88) *Consultationes* : nam veteres, vel auctores, vel certe librarii *consulare*, quod est *consulere* dixerunt; indeque *consulatio*, et *consolatio* pro *consultatione* irrepsit. V. Salm. ad Tertull. *De pal.*, p. 162, et Drackeub. ad Liv. xxi, 46.

(89) Liber pontificalis, ed. Vignolii, p. 14.

(90) S. Cyprian., epist. 12.

(91) Siber., *Martyrol metr.*, Jan. 30, p. 41.

(92) Tillemont, *Mém eccl.*, iii, 680.

vicarii Ulpii Romuli adversus martyrem Sabinianum : Τοῦτον ἐν ῥοπῇ καταλύσω, sic exposuit : *in momento eum confringam aut avellam* ; ubi unum verbum καταλύσω per duo explicans, interpretem se agere manifestius ostendit. Hæc autem non temere adnotavimus, propterea quod viri eruditissimi hæserint in paribus Actis, atque uter contextus, Latinusne an Græcus prior habendus esset pronuntiare noluerint (93). Alii quidem propensiores fuerunt in archetypa Græca (94), quod impugnarunt alii (95) : abductamen postremi de SS. Nicandri et Marciani Actis censuerunt, Græce primum scripta fuisse, quamvis Latine tantum proponantur in Actorum sincera collectione (96) atque hæc interpretis esse non adeo certa suadeant argumenta, ut ea quæ suppetunt in Actis MM. Ostiensium. Illa enim S. Nicandri, *neutra interpretationem redolent, ita ut utrorumque textus ἀποφύξ* (genuinus) *videri possit, vel ex alterius lingue scripto transfusus* (97).

Atque in Actis quidem Ostiensibus nemo styli elegantiam requiret ; potius vero mirabitur quædam in contextu Græco proponi vocabula quæ vix alibi occurrunt, vel composita ut *καταπρόσωπον, coram*, vel ignota ut *ἀρμεντάριον, equuleus* ; quod hæsitans interpretatus est vir peritissimus, qui epistolam Theodori episcopi Iconiensis de martyrio SS. Cyrici et Julittæ Latine reddidit. Namque illa : Ὁ δικαστῆς κελεύει ἀρμεντάρῳ ἀναρτηθεῖσαν αὐτῆν εὐτόνωσ ἐξέσθαι, vertit : *Judex, sublimis e ligno seu equuleo, valide sodi latera jubet* (98). Velut autem interpres nomen tortoris proprium censuisse apparet : *Præses indignans Armentario præcepit extentam eam decoriari* (99). Noster vero interpres, quantumvis inductior, in ea voce nihil hæsit. Illa enim : Θυμωθεὶς Ῥώμυλος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀρμεντάρῳ ἀναρτηθῆναι, transtulit . *Iratus Romulus jussit eum in equuleo levari* (1). Glossarium vetus *armetarium* explicat ξύλον ἀρμητάριον, ἐπισμός, *lignum armetarium, armatura* (2). Stipes itaque indicari videtur nomine *ligni armetarii*, quod lignum pro *equuleo* deinde usurpatum est, n littera interjecta, ut in aliis : vix enim Græci propriam vocem habent, quæ Latinorum *equuleo* respondeat, si pro tormento accipiatur. Fl. Josephus de Machabæis cum ἔργα ἀρθρέμβολα dixit, *equuleum* designavit (3) pariterque Nazianzenus dum loquitur de hac ipsa Machabæorum historia (4). Ἀρθρέμβολα vero dicta sunt ἔργα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα : *instrumenta quæ membris injiciuntur*, ut Hesychius, vel *πρὸ τῶ ἐξαρθρῶν τὸν ἐμβυλλόμενον, eo quod luxent artus illius, qui in equuleum injicitur* ; quod alii e Græcis adnotarunt. Synonyma ergo haberi possunt ἀρθρέμβολα, et ἀρμητάρια, præsertim si hoc ultimum deducatur ab ἄρω, vel ἀρτάω, nimirum *apto et suspendo*, unde non pauca Græci Latinique habent. Apud Ægyptios vero Ἑρμετάριον, *Hermetarium* dictum est pro *armetario*, sive quod illi ad *Hermetem* omnia referrent, sive a truncis, quos *Hermas* vocabant, sive facili mutatione qua et sequiores Græci non ἀρμάρια sed ἐρμάρια dixerunt (5) quæ Latinis *armaria* sunt. Hinc apud M. Athanasium occurrit ἐπιτόησαν ἐπὶ τῶν καλουμένων ἐρμητάρῳν κρεμασθῆναι, *in hermetariis quæ appellant suspendi jusserunt* (6). Hoc martyrum Ostiensium Actis debemus, quod Græcorum Lexica locupletent, cum in equuleo designando variis utantur vocibus præterquam nostra (7) quæ primum in hisce Actis occurrit, deinde in aliis longe posterioribus SS. Cyrici et Julittæ.

Nunc ea removenda est opinio, quæ disertorum quoque mentibus insedit, non potuisse nimirum in Latina suburbicaria civitate Acta martyrum Ostiensium Græce conscribi : namque hæc potissima fuit ratio cur hactenus nullo sint numero habita. Neque illud modo repetendum est, quod prima Romanorum institutio a Græcis litteris initium sumebat, idque doctiorum suffragio (8), cum res patrias Græco sermone conscriptas a pluribus haberent historicis (9), unum tantummodo proferemus, quod Augustus per otium jussit *lege propozita ut Romani Græco, Græci Romano habitu et sermone uterentur*. Quam legem Tibertius in senatu actisque publicis locum habere noluit ; privatim vero servasse constat cum poemata etiam Græce conscripserit. Nescio autem an Claudius illustres Græcos at Latine imperitos ex eadem lege damnavit : ipse quidem non pauca Græce scripsit (10). Facilius certe in eam legem Augusti peccarunt Græci quam Latini, quibus Græcissandi morem poeta censor eo usque objecit, ut in mulierculis etiam notaret :

Omnia Græce,

Cum sit turpe magis nostris nescire Latine.

Adrianus plane *Græculus* cognomento est dictus (11) et M. Aurelius nonnisi Græce de sua vita commentatus est. Severus ipse, licet Africanus, Latinoque adeo sermone addictior, in Græcis litteris plurimum profectus dicitur : viro autem Julia Domna ut assentaretur, academiam in palatio instituit Græcorum, Græce loquentium ; quos inter Ælianus, homo Prænestinus, Atticam expressit elegantiam. Una hactenus videbatur jurisprudentia veterem servasse Romani sermonis dignitatem, cum Alexander Sev. propter eam, de qua suo loco disseremus in Græcas litteras propensionem, viam stravit jurisconsultis, qui ex Papinianis etiam et Ulpiani schola Græce scribere non dubitarunt. Claudius ipse Gothicus Aureolo interempto prope Mediolanum, ut sææ victoriæ magis quam tyranno monumentum excitaret, non Latino sermone sed Græco usus est. Nam exstat etiamnum illi monumento inscriptum elegans epigramma, quod poeta vetus inepte, alii non insulse Latinum e Græco expresserunt. Innumeri denique lapides Græce inscripti, Romæ in ejusque vicinia eruti, hoc ipsum testantur ; illi præsertim qui Latine quamvis concepti, Græcis tamen litteris exarati sunt : cujusmodi est epitaphium Severæ M. quod inferius iterum excudimus. Nisi enim in Græci sermonis communi usu æque ac Latini, nunquam id factum esset, quod et manifestius inscriptiones bilingues demonstrant.

Christiani vero Græco sermone eo magis adhæserunt, quod sacris libris uterentur Græce conscriptis, Novo nimirum Testamento, Veteri autem juxta LXX Interpretum versionem. Hinc a Marci Evangelio (quod Romæ Græca lingua scriptum fuisse narrant Hieronymus et Augustinus, aliis licet repugnantibus), usque ad ultimum sæculi in scriptorem, nisi fuerint Africani, omnes Græce sua opera ediderunt ; nam Africani

(93) L. Holsten. et Emeric. Bigot., Præf. in Act. S. Bonif. M.

(94) Tillem., *Mém. eccl.*, t. V, p. 686 et seq.

(95) Mazoch. in Kal. Neap., p. 749.

(96) Ruinart., *Act. MM.*, p. 484, ed. Ver.

(97) Mazoch., l. c., p. 665.

(98) Epist. Theod. Icon. ap. Combef., *Illustr. MM. triumph.*, p. 238.

(99) Ruin., *Act. MM.*, p. 421, not. 4.

(†) Act. MM. Ost. in fin.

(2) *Gloss. Philox. et al.*, p. 17.

(3) Fl. Jos. de Machab., viii et x.

(4) S. Greg. Naz., or. 22.

(5) Meurs., *Gloss.*, Opp. IV, p. 206.

(6) S. Athanas., *Apol. ad Const.*, t. I, p. 698.

(7) Vid. Jungerm., not. ad lib. Hier. Magu De *equul.*, ad cap. 8, p. 292.

(8) Liv. ix, 36 ; Quintilian., l. i.

(9) Dionys. Halic., *Hist.* l. vi ; Voss., *De hist. Lat.*, l. iii.

(10) Suet., Octav., 98, et Claud., 42.

(11) Spartian., A. l. r., 1.

Latinis admodum delectati sunt litteris. Verumtamen ipse Tertullianus cum *De velandis virginibus* librum ab omnibus legi vellet, Græcæ primum edidit, deinde etiam Latine, ascripto suo nomine, quod in aliis fere prætermisit (12). Romani autem pontifices Petri exemplum secuti sunt, qui Græcæ scripsit suas Epistolas : neque enim alio sermone usus est Clemens, vel in duabus epistolis quæ tandem hoc sæculo Syriacæ prodierunt; nam qui eas recipit, e Græco fuisse conversas facile decernet. Tertio sæculo Græcæ fuisse Acta martyrum Ostiensium conscripta, nihil novi ac inusitati habet, quod minuere possit eorum fidem. Si quis tamen eadem Acta ex amplissima Eusebii Cæsariensis collectione repetere mallet, adhuc ea sincera esse fateretur; eoque magis in pretio haberet, quod amisso thesauro, hæc veluti per medios fluctus reliquæ ad nos pervenerunt. Nam de Metaphraste nulla suspicio, a quo Allatius, dum universa interpolata, vel ut ipse censet, expolita conquirat Acta, nostra non recenset; stylus certe ab illo Metaphrasti nimium distat.

Verumtamen ut sine ulla offensione prodeant Acta MM. Ostiensium, ab ipsis præcæm distinximus: sæpe autem in Actis MM. sincerioribus aliqua occurrit præfatio, unde illustrior evadat narratio atque prolixior. Henricus Valesius quæ in vulgus emisit Acta Procopii martyris, breviora cum essent, addito elogio ipsius vitæ, duplo magis excreverunt. Philippi Heracleensis episcopi Acta martyrii, aliquando præfationem habuisse ipso initio deprehenditur: *Beatus itaque Philippus diaconus primum*, et quæ sequuntur. Tarachi et sociorum Acta in contextu Græco epistola carent, quæ præfationis loco in Latinis codicibus præmittitur. Nostra quoque Acta in mss. S. Maximini apud Treviros fusiora sunt, ac longiore præcæm exornata. *Sed hinc nullatenus Actorum ipsorum auctoritas minuitur*, ait censor eximius, dum agit de hujusmodi additionibus (13). Ac profecto Cypriani Carthaginiensis cum habeamus Acta martyrii, quin etiam ipsa proconsularia; longe prolixiora Pontius diaconus exhibuit in suo libello, aut *egregio volumine*, ut Hieronymus loquitur. Merito itaque magno in pretio habentur additiones et præcæmia, quæ præsertim a scriptoribus coævīs proficiscuntur. Sunt vero quædam a librariis inter describendum inserta, ut martyres non sine laude nominarent, persecutores autem cum execratione, quos *impios* et *iniquos*, illos autem *sanctos beatosque* dixerunt. Has voces de suo postmodum addidisse Græcos Actis Ostiensibus testatur Latina versio, in qua desiderantur; eaque pariter doxologiam in fine primævam exhibet, quæ Græcam excludit utpote posterioris ævi; adeoque singillatim additiones distinximus.

Atque hæc sane commoda ex martyrum nostrorum Latinis Actis accepimus; illud vero incommodi quod notis aliquot chronologicis, hisque pernecessariis destituuntur, quæ servatæ sunt in contextu Græco. Nam corpora martyrum qui omnium primi sunt passi, postquam in mare projecta fuerunt, pleraque a. d. vi Id. Augusti, alia quarto post die recepta et deposita fuisse dicuntur. Quinto autem posthac die, iterum S. Chryse producta, et ingenti cum saxo in mari demersa est; cuius corpus ad litus ejectum Hippolytus Portuensis cum invenisset, sepulturæ tradidit x Kal. Septembris. Nunc autem legitur ix Kal., quod mendum in Græco facile tollitur, legendo *ἐννεακαίδεκα*, ubi tachygraphi lapsu habetur *ἐννία*: quinque nimirum dies numerantur ad usque x Kal. Sept. quo die S. Chryse passa est; corpus vero postridie, nempe xvi Kal., fuit ab Hippolyto Portuensi depositum. Quæ si animadvertissent in contextu Græco docti viri, nunquam Acta contempsissent, perinde ac si repugnantia quædam narrarent; neque enim Hippolytus, qui martyr etiam occubuit xii Kal. Sept., corpus beatæ Chryses potuit sepulturæ tradere ix Kal. Sept. Nunc autem prona sunt omnia ex dierum ratione, quæ sedulo adnotata est in Actis Græcis, quo sane magis ipsorum pretium augetur: nam Latinus interpres nihil habet *de quarto* die post vi Id. Aug., pridie quam B. Chryse damnata est; ut errore demonstrato sua fides constet Actis MM. Ostiensium.

Acta martyrum Ostiensium nobis suppeditavit codex Regius Taurinensis, cujus descriptionem ediderunt præstantissimi auctores catalogi bibliothecæ regiæ Taurinensis, t. I, p. 218-222.

MARTYPION

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ, ΜΑΞΙΜΟΥ, ΧΡΥΣΗΣ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ

MARTYRIUM

SANCTORUM

CYRIACI, HIPPOLYTI, MAXIMI, CHRYSSES ET ALIORUM

PROÆMIUM.

I. (14) ¶ Temporibus Claudii præsidente vicario A. Ulpio Romulo magna persecutio orta est in Chri- A. Ἐν ταῖς ἡμέραις Κλαυδίου (τοῦ παρανόμου) βασιλέως, παρόντος βικαρίου Οὐλπίου Ῥωμύλλου,

(12) Tertull. *De vel. virg.*, 1, ibiq. Rigalt. et Prior. not.

(13) Ruinart., Præf. in Act. MM., p. viii.

(14) Versio antiqua ap. Mombr. t. I, p. sine numero, 197, cum titulo *Passio S. Censurmi et sociorum MM.*

μῆγιστος ἀνήφθη διωγμὸς τοῖς (τηνικαῦτα οὖσιν) Χριστιανούς. Ἦν οὖν τις ἀνὴρ Κενσουρίνος προηγούμενος τῆς τοῦ μαγιστορίου ἐξουσίας (15-1) καὶ ἐν τῷ λεληθότι (2) Χριστιανός, καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Οὗτος ἀπὸ τῆς καταπρόσωπον βασιλείως Κλαυδίου θέας οὐχ ὑπέχειρε, ἀλλ' ἐπέπερτινὰς ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἐώρακε πρὸς ἀναίρεσιν ἐλχομένους, ἧ καὶ πρὸς δημοσίαν εἰρκτὴν ἀπαγομένους, λεληθότως τούτους ἐνίσχυε, καὶ ὅσον αὐτῷ εὐπορεῖτο τροφὰς τοῖς ἐν φυλακαῖς τυγχάνουσι, καὶ τοῖς ἐν δεσμοῖς, καίτοι ῥήσσειν κατηγουμένοις διηκόνει (3). Τοῦτο ἀκούσας ὁ (δυσσεβέστατος) καίσαρ Κλαύδιος καὶ ὀργισθεὶς, κελεύει αὐτὸν κρατηθῆναι ἐνώπιον αὐτοῦ παραστῆναι. Καὶ τούτου παραστάντος οὕτως πῶς διεσάφησε λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἀνὴρ ἐκείνος ὁ τῶν θεῶν θρησκευτῆς, καὶ τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας ἀεὶ διαλαλήσας; Ἰδοὺ ἡ ἡμετέρα ἡμερῶτης οὐδένα βουλεύοντα αὐτῇ ἀπεσείατο ἥποτε, ἀλλὰ εἰς τὴν τούτων θεραπείαν διαπαντὸς ἡμεῖς τὴν πολιτείαν πηδalionχοῦντες κατορθοῦμεν (4). Τότε ὁ Κενσουρίνος ἀπεκρίθη λέγων· Ἐγὼ μαρτυρίαν λέξω περὶ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι αὐτὸς ἐστὶ θεὸς ἀληθινός, ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θεωμένων (5) τῶν σταυρωσάντων αὐτόν. Ὅς καὶ μετὰ τὸ ἀναστῆναι ἐμφανισθεὶς τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς, βλεπόντων αὐτῶν ἀνήλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Οὗτος ἐν τοῖς ἡμετέροις καιροῖς κατηξίωσεν παραγίνεσθαι ἀπὸ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, καὶ προελθεῖν ἐκ γαστρὸς Παρθένου. Οὗτος μόνος κατῆλθεν διὰ φιλανθρωπίαν ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς οὐρανοὺς μὴ καταλιπών. Τότε ὀργισθεὶς ὁ δυσσεβέστατος Κλαύδιος ἔφη· Μαίνεαι, Κενσουρίνε, καὶ παραχρῆμα ἐκέλευσεν αὐτόν διὰ τῆς στρατιᾶς ἀπενεχθῆναι κατὰ τὴν Ὀστησίαν πόλιν (6), καὶ πρὸς τὸ τόπων, οὐ μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἄστεος Ῥώμης, ἀλλ' ὡς ἀπὸ μιλίων πεντεκαίδεκα (7) ἐν φρουρᾷ καὶ δεσμοῖς κατεχόμενος, τῷ Θεῷ τοὺς αἰνους ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀνέπεμπεν.

B. Ἐν αὐτῷ τοιγαροῦν τῷ τόπῳ πλησίον τῆς αὐτῆς Ὀστησίας πόλεως ἦν τις συγκλητικὴ οἰκοδόμησις, ἐκ γένους τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὑπάρχουσα, ὀνόματι Χρυσῆ, ἧτις πολλοὺς διωγμοὺς

(15-1) Magistri officiorum dignitas plerumque a Græcis dicitur μαγιστερία ἀρχή· a Latinis *magisteria* dignitas, cujus formulam Cassiodorus recitat *Var. vi, 6*; τοῦ μαγιστορίου legitur in Actis, quemadmodum apud Græcos Μαῖστωρ, μαῖστορος.

(2) *In abscondito*, pro λεληθότως, quod paulo post sequitur.

(3) Privatim docere laici poterant quemadmodum et diaconissæ, de quibus pseudo-Hieron., *Comm. in Rom.* xvi, *in suo sexu ministrare videntur in baptismo, sive in ministerio verbi*: quæ respondent illis in contextu Græco, ῥήσσει διηκόνει, *verbis ministrabat*.

(4) Popularis haberi voluit Claudius, quin et omnium ordinum studiosus, ut reipublicæ potius vindex quam imperii videretur. Hinc illa P. R. acclamatio: *Claudi Auguste, tu frater, tu pater, tu amicus, tu bonus senator, tu vere princeps (dictum octuages)*. Trebell. *Poll. Claud.* Simulatione hac humanitatis, a suis eximias est laudes consecutus: Ἐν πάσαις διατρέψας ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πολὺν ἑαυτοῦ πόθον τοῖς ὑπηκόοις ἐναποθέμενος. *Vir omni virtutum genere ornatus, et qui magnum sui desiderium subditiōnis animis inditum reliquit*. Zos. *Hist.* i, 47. Eaquæ opinio effecit ne inter persecutores referretur.

(5) De custodibus dicitur θεωμένων, *prospicienti-*

stianos. Erat quidam vir præpositus magisteriæ potestatis, et in occulto Christianus, timens Deum, et credens in virtute Domini Jesu Christi, quotidie in absconditis suis orationibus et jejuniis epulabatur et eleemosynis. Hic ante Claudii aspectum non recedens, sed si quos vidisset et Christianis ad necem trahi, vel ad custodiam publicam, occulte confortabat, et quantum ei, largiebatur victum in carceribus, ministrabat et vinculis et custodiis. Hoc audito Claudius rex iratus jussit eum teneri et ante conspectum suum adduci, cui ita dixit: Tu es vir ille Censurinus deorum cultor, æternæ majestatis semper affabilis (8-9)? Mansuetudo nostra nullum servientem sibi desepzit, sed in culturam deorum semper nos rempublicam gubernantes propagamus. Tunc Censurinus respondens dixit: Ego testimonium dico de Domino Jesu Christo, quia ipse est verus Deus, qui crucifixus est et sepultus, et resurrexit ipsis videntibus, qui eum crucifixerunt. quia prædixerat quod post mortem viveret; et videntibus illis ascendit in cælum. Hic nostris temporibus dignatus est venire a Patre in uterum Virginis: qui quidem sic dignatus est descendere ad terras ut cælum non desereret. Tunc iratus Claudius dixit: Insanis, Censurine; et jussit eum propter militiæ consortium Ostiæ in custodia mancipari. Ille autem in custodia et in vinculis obligatus Deo laudes die noctuque canebat.

C. II. In ea civitate erat quædam virgo ex genere regni potestatis nomine Aura: quæ multas jam persecutiones experta ex inscriptionibus (10), fuerat damnata, cum viris religiosis et sacris virginibus

bus; mox autem de discipulis βλεπόντων, *videntibus*.

(6) De variis Ostiæ appellationibus disserit post alios Adr. Polit. *ad M. R.*, p. 503, quemadmodum et Portus Romani Cellar., *Geog. Ant.* ii, 9, p. 501, ubi tamen in eo errat, quod insulam Portuensem ad mare sacram Æsculapio dixit; quæ ultima intra urbem fuit.

(7) *Sexdecim nempe miliarium, cum Antonino et Tabula Peutingeriana cumque ipsa veritate, quam mensura per plures aique uniformiter acta corroboravit*. Fabrett., de Aq. diss. 3, 15; Antonin. *D Itin.*, pag. 301 ed. Wesseling.; Tab. Peuting., *Segm.* v, ed. F. C. de Scheyb.

(8-9) Nobiscum semper colloquens. *Promissor collocationis nostræ*. Cassiod. *Var.* vi, 6.

(10) In-græco tantum est *καταδικασθεῖσα, damnata*: interpret autem adjecit *ex inscriptionibus*, propterea quod recenti adhuc memoria constaret de iudicii forma. Namque *inscriptio* fuit accusatio ab ipso accusatore subscripta, cum sponsione pœnam eandem reo servatam subeundi, ni vera esset accusatio. Symm. lib. i, ep. 49; Brisson. *De Form.*, lib. v, p. 442. *Inscriptionum* haud semel R. leges meminerunt; ac mirum est Bolland. socios aliqui doctis-

in prædiolo suo vacabat. Hæc quotidie ad sanctum Censurinum die noctuque veniens omnia victualia ministrabat : cujus et vincula manu sua abluens, oculos et faciem suam (l. ejus) lavabat. Erant enim et in eodem loco sanctus Maximus presbyter et Archelaus diaconus; qui quotidie sacrificia Deo cum hymnis et laudibus offerebant. Præterea beatus Maximus presbyter tanta mirabilia in nomine Domini Jesu Christi exercebat : ut dum quis (l. is) introisset ad beatum Censurinum, statim vincula de manibus et pedibus ei solvebantur. Tunc aperiens os suum beatus Maximus cœpit dicere ad custodes : Fratres, derelinquite dæmones et idola varia; et cognoscite Dominum Jesum Christum perpetuum regem, qui fuit ante sæcula et est, et venturus est judicare vivos et mortuos et sæculum per ignem. Nam cœlum et terra transeunt; Dominus vero Jesus meus Christus nunc et semper et in æternum erit. Custodes dixerunt ad Maximum presbyterum : Et quid faciemus, ut cognoscamus hunc, quem tu prædicas? Maximus presbyter dixit : Baptizetur unusquisque vestrum; et credite Christum Deum; et idola vana derelinquite, et pœnitentiam ægite : quia nescientes blasphemastis nomen ejus sanctum; et multos sanctos ipsius interemistis. Tunc Felix, Maximus, Taurinus, Herculanus, Novinus, Historicinus, Menna, Commodius, Hermis, Maurus, Eusebius, Rusticus, Monaxius, Amandinus, Olympius, Eïpros (11), et Theodorus, tribuni, (l. tribunus), decem et septem miserunt se ad pedes beati Maximi ut baptizarentur; qui mox secundum consuetudinem et baptizati sunt, et acceperunt gratiam Christi. Tunc sanctus Quiriacus episcopus (12) chrismate Christi eos perunguens signavit illos verbis fidei.

τοῦ, διὰ τοὺς ἁγίους ἐβασάνισατε. Τότε ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες αὐτῶν, ὁ τε Φῆλιξ, Μάξιμος, Ταυρίνος, Ἐρ-

A ὑπομείνασα, καὶ καταδικασθεῖσα, μετὰ ἀνδρῶν ἐλαβῶν, καὶ παρθένων ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς χωρίῳ ἐτύγχανε σχολάζουσα (13). Αὕτη ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας τῷ ἁγίῳ Κενσουρίνῳ ὄκθοθεν αὐτῆς τὰς τροφὰς ἐχορῆγει· οὐτινος τὰ δεσμὰ ταῖς οικείαις χερσίν ὕδατι ἀποπλουνοῦσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρόσωπον ἀπειληφεν (14). Ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ ὑπῆρχον ὁ τε ἁγιώτατος Μάξιμος ὁ πρεσβύτερος, καὶ Ἀρχέλαος διάκονος, οἵτινες ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας ἱερουργίας τῷ Θεῷ μετὰ ὑμνων καὶ αἶνων προσεχόμεζον ἔκει (15). Ὅστε (ὁ μακαριώτατος) Μάξιμος πρεσβύτερος τοσαῦτα θαυμάσια ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξετέλει, ὥστε εἰσεῖναι αὐτὸν πρὸς τὸν ἁγῶν Κενσουρίνον, καὶ παραχρῆμα τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ διαλυθῆναι. Τότε ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ (ὁ μακαριώτατος) Μάξιμος ὁ πρεσβύτερος εἶπεν πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς φύλακας· Ἀδελφοί ἐγκαταλείψατε τοὺς δαίμονας καὶ τὰς προσκαίρους ἡδυπαθείας, καὶ ἐπίγνωτε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν διηνεχῆ βασιλέα, ὃς ἦν πρὸ τῶν αἰώνων, τὸν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, καὶ τὸν αἶωνα τοῦτον διὰ πυρός. Διότι ὁ ἡμέτερος αἶων παρέρχεται, καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ περιελεύσεται· ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς αἰεὶ ἔσθιν, καὶ ὁ αὐτὸς ἔσται. Οἱ δὲ φύλακες (16) εἶπον πρὸς τὸν μακάριον Μάξιμον τὸν πρεσβύτερον· Καὶ τί ποιήσωμεν περὶ τούτου οὐπερ σὺ κηρύττεις, ὃν καὶ ἐπέγνωμεν διὰ τῶν λαληθέντων παρὰ σοῦ, καὶ δι' αὐτῶν γινόμενων ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ σημεῖων, ὅτι ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, καὶ ταῖς σαῖς εὐχαῖς δεσμὰ διαλύονται. Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς ὁ μακάριος Μάξιμος ὁ πρεσβύτερος καὶ εἶπεν· Ἴνα βαπτισθῆ ὁ καθεὶς ὑμῶν καὶ πιστεύσῃ εἰς Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ μάταια εἰδῶλα ἐγκαταλείψῃ, καὶ μετανοήσῃ· ὅτι ἀγνοοῦντες ἐβλασφημήσατε τὸ ὄνομα αὐ-

simos putasse de nota inscripta in fronte S. Aureæ hic fieri sermonem, l. IV, Aug. die xxiv, p. 757. Hinc novimus Auream adeo aperte Christianæ religioni vacasse, ut sæpius in se paganorum odium concitaret; nihil enim de talionis pœna solliciti erant, qui suæ inscriptionis vadem haberent martyrem designatam. *Inscriptionum* cognitio propria erat vicarii urbani. Cassiod. *Var.* vi, 15 : *Vice sacra sententiam dicit, et quod maximæ fidei signum est in inscriptionibus vita tibi committitur hominum, quod inter mortales constat esse pretiosum.*

(11) Cyprus, vel Cyprius.

(12) Omnium primus inter Ostienses episcopus Quiriacus occurrit. Maron., *De ep. Ost.*, p. 9. Græcis est Κυριακός, Cyriacus, quem nostra hæc Acta martyrio coronatum fuisse testantur; ejusque natalis dies in Martyr. Rom. xi Kal. Sept. est adnotatus.

(13) Exemplum S. Aureæ nobiles aliæ Romanæ secutæ sunt. *Suburbanus ager vobis pro monasterio fuit, et rus electum pro solitudine : mulloque ita vixistis tempore, ut ex imitatione vestri et conversione multarum, gauderemus Romam factam Jerusalem.* S. Hier., ep. 16, ad Princip.

(14) Hæc officia usitata fuisse Christianis virginibus erga martyres mirum non est, cum hospitibus eadem præstarent. Vid. Sozom. *H. E.*, l. 1, 11.

(15) Ἱεποπυγία, hierurgia, hic pro sacrificio missæ manifeste accipitur, quam hujus vocis propriam

significationem quoad potuit suppressit Svicerus. Recentiora sunt autem nostris Actis testimonia quæ profert; ut vetustissimus hujusce vocis usus inde appareat. Quod S. Maximus cum hymnis et laudibus offerret sacrificium incruentum, id Actorum vetustati videtur tribuendum, antequam decretus esset certus hierurgicæ ordo; vel persecutionis temporis, quo breviorum fuisse liturgiam, docet E. Bona. *Hymnus* quidem intelligi potest *angelicus* : *Gloria in excelsis*; laudes vero sive αἶνοι Psalmorum tres postremi, qui a Græcis αἶνοι dicuntur.

(16) Ad apostolorum Acta illustranda ubi sermo est de custodia S. Petri ad necem servati ab Herode Agrippa, nondum aliquid simile in historia suppetebat. Nunc autem præsto est in pari militum numero, eorumque pari exitu, quamvis feliciori. Nam Herodes cum *requisisset, et non invenisset, inquisitione facta de custodibus, jussit eos duci*; Act. xii, 19. Nostri vero martyres obierunt. *Quatuor itaque militum quaternionibus, qui apostolorum principem custodiebant, respondent nostri milites, qui sexdecim numerantur, Censurini custodes. Quaterni scilicet pro quavis vigilia noctis custodiæ ad vigilabant Romano more, quem Herodes est imitatus. Nam de singulis centuriis quaterni pedites ex-cubitum nocte faciunt.* Modest., *De vocab. rei milit.*, int. *Script. rei milit.*, t. 1, p. 359.

κουλιανός, Νεβέριος (17) Στοράκιος, Μήνας, Κομόδιος, Ἐρμῆς, Μαῦρος, Εὐσέβιος, Ῥωστίκιος, Μονάκριος (18), Ἀμανδίνος, Ὀλύμπιος, Κύπριος, καὶ Θεόδωρος ὁ τριβούνος ἔβαλον ἑαυτοὺς ἅμα πρὸς τοὺς πόδας τοῦ μακαριωτάτου Μαξίμου τοῦ πρεσβυτέρου, δεόμενοι τοῦ ἀξιωθῆναι αὐτοὺς τοῦ ἀγίου βαπτίσματος. Ὅστις παρ' αὐτὰ κατὰ τὴν εἰλωθυίαν ἀκολουθίαν (19) πάντας ἐκτελέσας, καὶ τὰς μακαρίας Χρυσῆς ἐσθῆτας (19') διακοσμησάσης, καὶ στίβια πρὸς διατροφήν παρεχούσης, ἐβάπτισεν ἅπαντας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, εἰδόντες* (20) τε λοιπὸν ἐκομίσαντο τὴν χάριν τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ. Νυκτὸς δὲ παραγινόμενης ὁ μακαριώτατος Κυριακὸς ὁ ἐπίσκοπος τὸ τοῦ Χριστοῦ μύρον (21) χρίσας, ἐσφράγισεν αὐτοὺς, καὶ κατηχῆσας τοῖς τῆς πίστεως λόγοις ἐσφράγισεν ἀπελούσας* (22) αὐτοὺς.

Γ. Σκυτεὺς δὲ τις ἦν ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, οὗτινος ὁ υἱὸς ἐν ταύτῃ ὥρᾳ ἦν τεθνηκώς. Παρόντων δὲ τῶν μακαρίων Κυριακοῦ τε καὶ Μαξίμου μετὰ τῆς μακαρίας Χρυσῆς, ἀλλὰ μὲν καὶ τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ στρατιωτῶν, ἔθρηγε ὁ σκυτεὺς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Τότε ὁ μακαριώτατος Μάξιμος ὁ πρεσβύτερος ἔφη πρὸς τὸν σκυτέα· Πίστευσον εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν κατενώπιον πάντων ἡμῶν, καὶ σὺ ζήσεις καὶ τὸν υἱὸν σου ἀπολήψῃς*. Ὁ δὲ μετὰ δακρῦων εἶπεν· Εἰς τίνα πιστεύσω; εἰς ὅπερ ἀπὸ τῆς νεότητός μου μέχρι τοῦ νῦν ἐβλασφήμησα; Μάξιμος (ὁ πρεσβύτερος) εἶπεν· Μεταμελήθῃτι ἐφ' οἷς ἔπραξας, διότι ὁ Θεὸς ἡμῶν τῶν μετανοούντων ἐστίν, μὴ ἀποδοῦς κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἀλλὰ ποιῶν κατὰ τὸ μέγα αὐτοῦ ἔλεος. Ὁ δὲ σκυτεὺς εἶπεν· Οὐκοῦν βαπτισατέ με ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἵνα πιστεύσω. Τότε ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Καὶ γενόμενος Χριστιανός, μετὰ τὸ δέξασθαι αὐτὸν τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, χαίρων καὶ ἀγαλλιώμενος ἀπηγάγεν αὐτὸν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ὅνπερ ὡς θεάσατο ὁ μακαριώτατος Μάξιμος ὁ πρεσβύτερος μετὰ δακρῦων ἔφη· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ καταξίωσας μορφήν δούλου ἀναλαβεῖν, ἵνα ἡμᾶς ἀπὸ τῆς τοῦ διαβόλου δουλείας λυτρώσῃς, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου ὅπως ἐπιγνώσῃται σε τὸν ποιητὴν, καὶ δημιουργὸν αὐτοῦ. Τότε ὁ μακαριώτατος Κυριακὸς ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν· Κύριε, ἐν τῷ σῶ ὀνόματι κάμπτωμεν τὰ γόνατα ἡμῶν. Ὡς δὲ ἤρξαντο ἐπιπολῶ, ἔφη πάλιν ὁ μακαριώτατος Κυριακός· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ διὰ ἔλεος ἄμετρον καὶ τὴν ἀνθρώπων σωτηρίαν

III. Sotor (sic) autem erat in eodem loco: cujus filius eadem hora mortuus fuerat. Transeunte autem beato Quiriaco et Maximo et beata Aura, lamentabatur soter in morte filii sui. Tunc beatus Maximus presbyter dixit ad sotorem: Tu crede in Deum Jesum Christum coram omnibus nobis; et tu vives et filium tuum recipies. Ille autem cum lacrymis dixit: In quo credam: quem a juventute mea blasphemavi? Respondit beatus Maximus: Pœnitentiam age, quia Deus pœnitentium est non redens secundum peccata nostra; sed faciet secundum suam magnam misericordiam. Soter autem dixit: Ego credo in Deum Jesum Christum. Tunc beatus Maximus baptizavit eum in nomine Patris et Filii, et Spiritus sancti; et dum accepisset signum Christi gaudens et exsultans deduxit beatum Quiriacum et Maximum presbyterum ad filium suum. Tunc beatus Quiriacus episcopus dixit: Domine Jesu Christe, qui dignatus es formam servi suscipere, ut nos de servitute diaboli liberares; qui Lazarum jam pœnitentem (l. fetentem) suscitare dignatus es, et filium unicum viduæ redonasti; ostende super hunc famulum tuum tuam misericordiam; ut cognoscat te Deum vivum, et verum, creatorem nostrum in regeneratione sua; quia tu regnas in sæcula sæculorum; et cum omnes respondissent Amen, revixit qui erat mortuus, et cepit loqui dicens: Ego vidi Deum Jesum Christum reducentem me de tenebris ad lucem. Tunc catechizavit eum; et cum baptizatus esset et accepisset signum crucis, su-

(17) Mss. S. Maximin. ap. Trevir. *Benerius*, aut *Venerius*, ut Siber., *Martyrol. metr.* p. 41, qui frustra numerum auxit. Nam Auram et Chrysen duas facit; duos etiam Theodorum et Tribunum.

(18) Mss. S. Maximin., *Monaxius*; Siber., *Monaxiens*.

(19) Ἀκολουθία, quam Latini *sequentiam* dixerunt, hic pro universo ritu administrandi Baptismi sumitur, ac ostendit ejusdem ritus et cæremoniæ Baptismi vetustatem; quin etiam vocis ipsius quam Græci adhuc retinent. Nondum tamen antiquius nostris Actis monumentum apparuit, ubi hoc sensu ἀκολουθία usurpatur. S. Epiphanius ex interpretatione S. Hieronymi videtur missæ ordinem ἀκολουθίαν dixisse, quam Hieronymus vertit *consequentiam* in epist. ad Joann. Jerosol.

(19') Vetustissimum de candidis neophytorum vestibus testimonium. Acta S. Genesis M. nostris posteriora sunt.

(20) Lectorem semel monitum volumus, nos asterisco notasse nonnulla verba, quæ a communi usu vel syntaxi abhorrerentur. Cuique autem legenti patebit, versionem Latinam non parum abesse quin textum Græcum ad verbum exprimat. Cæterum interpretationem novam Græco textui magis consonam edimus ad calcem voluminis. EDIT. PATROL.

(21) Τοῦ Χριστοῦ μύρον. Antiquus ritus balsami commiscendi cum oleo in sac. chrismate confirmatur, adeoque mirum est aliquos ad Alcuinum et Amalarium descendere, ut permistionis ejusdem necessitatem ostendant. Nam in *Constitutionibus apostolicis* hujusce ritus fit mentio, atque ordo Baptismi describitur, ne oleum catechumenorum cum chrismate confundatur, quod faciunt hæretici. Χρίσεις δὲ πρῶτον ἐλαίῳ, ἔπειτα βαπτίσεις ὕδατι· καὶ τελευταίον σφραγίσεις μύρῳ. *Unges autem prius oleo, deinde baptizabis aqua, et tandem signabis unguento.* lib. viii, cap. 22. Quod autem τοῦ μύρου nomine *balsamum* designet, inferius ostendit c. 27, ubi gratias agit καὶ ὑπὲρ τῆς εὐωδίας τοῦ μύρου, etiam pro *fragrantia unguenti*, et cap. 44.

(22) *Succinctus summus sacerdos pedes tibi lavit.* Ambros. *De sacram.* iii, 1. Consuetudinem hanc Ecclesia R. non habuit propter multitudinem baptizatorum, aliasque causas. Alibi tamen viguisse novimus; nunc etiam in Ecclesia Ostiensi. Illiberitani PP. eam sustulerunt can. 48, fortasse, ne ad ipsum sacramentum Baptismi videretur pertinere, ut ait S. Aug. ad Jan. ep. 119, 18. Quod noctu S. Cyriacus hæc omnia gesserit, persecutionis a Claudio excitatæ argumentum est.

scepit eum beata Aura : erat enim annorum decem qui resuscitatus est nomine Faustinus. Eodem tempore nuntiatum est Claudio , quia mortuus suscitatus fuisse per orationem sanctorum ; et dixit Claudius : Hoc non est præter artem magicam. Et vocavit ad se vicarium Urbis nomine Ulpium Romulum , cui hæc præcepit dicens : Sacrilegam Auram quæ obscuravit genus regni potestatis suæ , et cum magicis artibus desiderans semper habitare , pœnis constringe ; ita ut si sacrificaverit et crediderit diis deabusque , vivat et inscriptio mea firmata aboleatur ; aut qui inventi fuerint cum ea societate participes simul pœnis crucientur.

καλέσασα τὸ ὄνομα αὐτοῦ Φαυστίνου (24), ὄντα ὡς ἐτῶν δώδεκα. Ἐν αὐτῷ οὖν τῷ καιρῷ ἀνεκρίθη τῷ (παρὰ νόμῳ) βασιλεὶ Κλαυδίῳ ὡς ὁ παῖς ὁ τετελευτηκῶς ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν διὰ προσευχῆς τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, καὶ φησὶν ὁ Κλαύδιος· Τοῦτο οὐκ ἔστιν ἄλλο εἰ μὴ τεχνῆ μαγικῆ (25). Καὶ κελεῖται κληθῆναι τὸν βικάριον τοῦ ἁστέως Ῥώμης, ὄνοματι Οὐλπίου Ῥώμυλον, ὧτινι προσέταξε λέγων· Τὴν ἱερόσουλον Χρυσὴν, ἥτις ἀπημαύρωσε τὸ γένος τῆς βασιλικῆς αὐτῆς ἐξουσίας, καὶ μετὰ μάγων τεχνητῶν ἐπιποθεὶ διαπαντός εἶναι τε καὶ κατοικεῖν, διαφόροις αὐτὴν τιμωρίας σὺ σφίγγον ἕως οὗ πεισθεῖσα προσκυνῆσαι (26) τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς. Καὶ εἰ μὲν πειθομένη, ζήσεται τότε καὶ ἡ γραφή (27) ἢ ἐπ' αὐτῇ κυρωθεῖσα ἀπαλειφθῆτω. Εἰ δὲ καὶ τινες εὐρεθῆσονται σὺν αὐτῇ ποικλατῆαις (28), αἰκισθῆσονται.

ACTA.

I. Veniens (autem) Ulpius Romulus in civitatem B Ostiam jussit omnes sanctos custodia mancipari. Diluculo autem surgens jussit sibi beatam Auram representari : cui sic dixit : O insania magicæ artis quæ in te floret, quid egisti ut perderes regiam majestatem , et natales claros obscurares? Beata Aura respondit : Ego obscuravi dæmones, et deserui idola vana et manufacta, et cognovi unum Deum vivum et verum, et Deum Jesum Christum Filium

(25) *In fraternitate sæpissime . . . reversus est spiritus mortuo, et donatus est homo orationibus sanctorum. Jam etiam . . . et mortui resurrexerunt, et perseveraverunt nobiscum annis multis.* S. Iren., l. II, 31 et 32 ; V. Euseb. H. E., v. 7 ; et S. Aug. De civ. Dei xxii, 8. Οὐδὲ μόνος Πέτρος ὁ ἀπόστολος ἔγειρε νεκρῶν, ἀλλὰ καὶ Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστὴς ἐν Ἐφέσῳ καὶ Φιλίππου θυγατέρες ἐν Ἱεραπόλει, καὶ τὰ αὐτὰ πολλάκις ἐξεστρασμένους εὐρεῖν ἔστι πολλοὺς τῶν πάλαι καὶ νῦν θεοφιλῶν ἀνδρῶν. *Neque enim solus Petrus apostolus mortuorum ab inferis excitavit ; verum etiam Joannes evangelista in urbe Epheso, et Philippi filia Hierapoli : multosque, tam ex antiquis, quam ex nostræ memoriæ piis hominibus, eadem sæpenumero gessisse comperimus.* Sozom., H. E. vii, 27. Ἄλλὰ μανία σαφῆς καὶ τῶν Δεσποτικῶν θαυμάτων τοὺς τρόπους ἀνερευνᾷ. *Sed mera est insania Dominicorum miraculorum modus perscrutari.* Theodoret., ep. 45.

(24) Qui militiæ nomen dederant Censorini custodes, nomen retinent ; puero autem novum in Baptismo imponitur, fortasse alicuius martyris, qui mos erat Christianorum, ex Theodoretii animadversione. Præter *Faustinum* Brixianensem, alii duo cognomines Romæ passi sunt, incertum quo tempore. Fuerat etiam anno 262 cum Gallieno consul *Faustinus*, qui si domum Augustam, unde ortum habuit Chryse, aliquatenus attigit, potuit virgo, vel gentilis, vel

σταυρωθεὶς ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ὁ τὸν Ἀδάρον ἐγειρας, καὶ τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς χήρας ζωοποιήσας, δεῖξον καὶ τὰν τὴν θαυμασίαν σου ἐπὶ τοῦτον τὸν δούλον σου ἵνα ἐπιγνώσῃται σε Θεὸν ζῶντα καὶ ἀληθινὸν ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ αὐτοῦ, ὅτι δημιουργὸς εἶ τῶν ἀπάντων, καὶ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ ἐν τῷ πάντας ἀποκριθῆναι τὸ Ἄμην, ἀνέζησεν ὁ τεθνηκῶς, καὶ ἤρξαστο λαλεῖν τοιάδε· Ἐγὼ εὐράκα τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπαναστρέφοντά με ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς (23). Τότε κατήχησεν αὐτὸν, καὶ ἐβάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Κομισάμενος τὴν σφραγίδα τοῦ Πνεύματος, ὄνπερ καὶ ἐδέξατο ἡ μακαρία Χρυσὴ,

καὶ μετὰ μάγων τεχνητῶν ἐπιποθεὶ διαπαντός εἶναι τε καὶ κατοικεῖν, διαφόροις αὐτὴν τιμωρίας σὺ σφίγγον ἕως οὗ πεισθεῖσα προσκυνῆσαι (26) τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς. Καὶ εἰ μὲν πειθομένη, ζήσεται τότε καὶ ἡ γραφή (27) ἢ ἐπ' αὐτῇ κυρωθεῖσα ἀπαλειφθῆτω. Εἰ δὲ καὶ τινες εὐρεθῆσονται σὺν αὐτῇ ποικλατῆαις (28), αἰκισθῆσονται.

A'. Ἐλθὼν (δὲ ὁ δυσσεβέστατος) Οὐλπίος Ῥώμυλος ὁ βικάριος ἐν τῇ πόλει Ὀστησίᾳ, ἐκέλευσε πάντας τοὺς ἁγίους (29) ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἀσφαλισθῆναι. Τῇ δὲ ἕθων ἀναστάς, προσέταξε τὴν μακαρίαν Χρυσὴν παραστῆναι, ἥτινι οὕτως πῶς εἶπεν· Ἡ μανία τῆς γοητικῆς τέχνης τῆς ἐν σοὶ ἐπανθούσης (30), ἵνα ἀπολέσης τὴν βασιλικὴν δόξαν, καὶ τὰ γενεσίᾳ σου τὰ λαμπρὰ ἀμαυρώσης. Ἡ δὲ μακαρία Χρυσὴ ἀποκριθεῖσα εἶπεν αὐτῷ· Μᾶλλον ἐγὼ ἀπεσχότωσα τοὺς

etiam Christiani memoriam renovare.

(25) *Vetus calumniam sub Claudio instaurata, qua pagani miraculorum vim et Christianorum virtutem evertere nitentur.*

(26) *In maritimam urbem, Æolicam formam irrepisse mirum non est, quam recentiores grammatici cum Dorica unam faciunt. Communi dialecto esset προσκυνήση.*

(27) *Γραφή.* Δημοσίου τινὸς ἦν ἐγκλήματος ὄνομα . . . ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς ἀδικήμασιν, ὅταν ἡ δημοσίᾳ ἦ ὡς ἀπὸ δημοσίων αὐτοῖς ἐγκληθῆ τις. *Inscriptio. Publici cuiusdam criminis nomen . . . Sed et in multis aliis criminibus obtinet, cum aut publice, aut perinde ac in publicis, alius alium iudicio est persecutus.* Harp., Lex., p. 141. *Nostrum interpretem recte vertisse γραφήν, inscriptionem, superius adnotavimus.*

(28) *F. κοινολαῖται, ex promiscua plebe, vel potius ποικιλῆαις αἰκῆαις, variis cruciatibus.*

(29) *Christiani adhuc sancti vocabantur, apostolico more qui diu perduravit. Ἅγιοι εἶσι πάντες, ὅσοι πλῆστον ὀρθῆν μετὰ βίου ἔχουσι, κἂν σημεῖα μὴ ἐργάζωνται. Sancti sunt omnes quicumque rectam fidem cum vita retinent, etiamsi non operentur signa.* S. Joan. Chrys. in 1 ad Timoth. hom. 14.

(30) Ἐπανθούσης. *Magicas artes eo magis efflorescere ait atque conspicuas esse in S. Chryse. quo illa junior erat atque nobilior.*

δαίμονας, τοὺς ἀπατώντας ὑμᾶς, καὶ καταλείψασα τὰ μάταια εἰδωλα τὰ χειροποίητα, ἐπέγνω ἓνα Θεὸν ζῶντα καὶ ἀληθινόν, καὶ τὸν μονογενεῖ Ἰῶν αὐτοῦ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὃς ἤξει κρίναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, καὶ τὸν πατέρα σου τὸν διάβολον ἅμα τῷ (παρὰ νόμῳ) βασιλεῖ Κλαυδίῳ ἐν σκοτίᾳ κατακρινεῖ. Οὐλπίος Ῥώμυλος βικάριος εἶπεν· Ἐξηπάτηται αὕτη ἐκ τῆς μαγικῆς τέχνης, καὶ λέγει αὕτῃ· Ἐγκατάλειπε λοιπὸν τὰς ματαιότητας ταύτας, καὶ προνόησαι τῆς γενεαλογίας σου· Ἡ δὲ μακαρία Χρυσὴ ἐνεφύσησεν (31) εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ λέγουσα· Ἄθλιε, εἰ εἶδες τὸν δημιουργὸν Θεὸν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, οὐκ ἂν προέφερες ἐκ τοῦ στόματός σου βλασφημίαν. Τηνικαῦτα δὲ ὀργισθεὶς ὁ βικάριος ἐκέλευσεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀντυγί (32) ἀναρτηθῆναι. Ἐν δὲ τῷ διασπᾶσθαι αὐτὴν τοῖς νεύροις, προθύμως τε καὶ ὠραιοτάτῳ προσώπῳ ἤρξατο λέγειν· Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὃς με ἐκ τοῦ ἔθου πρὸς τὰ οὐράνια μετέωρα ἤξιώσας κουφισθῆναι. Πρὸς ἦν ὁ βικάριος ἔφη· Ἴδομεν· εἰ ὁ Χριστὸς σου ἰδῶν ῥύσεται σε. Ἄπεκρίθη ἡ μακαρία Χρυσὴ καὶ εἶπεν· Ἐγὼ μὲν ἄξια οὐκ εἰμι, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ καταξιώσας με ἐκ τῆς ἀγλῦος τοῦ κόσμου τούτου ῥυσθῆναι, δυνατός ἐστιν καὶ σὲ καὶ τὸν (παρὰ νόμον σου) Κλαυδίον καταλύσαι. Ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν αὐτὴν, ἄφω συνεθλάσθη ἡ ἀντυξ· καὶ κατενεχθεῖσα ἐκείθεν ἔστη ὑγειῆς· ἐκέλευσεν οὖν (ὁ παρὰ νόμος) Ῥώμυλος ῥωπάλοισι αὐτὴν τύπτεισθαι, ὑπὸ φωνῆς τοῦ κήρυκος· λέγοντος· Ἡ ἱερσόυλος Χρυσὴ, βλασφημήσασα τὰς θεάς, καὶ τὸ βασιλεῖον τοῦ κυβερνήτου τῆς ἡμῶν ἐλευθερίας Κλαυδίου βδελυξαμένη, τυπείσθω. Ἡ δὲ ἀγία παρθένος ἐβόα λέγουσα· Εὐλόγητος εἶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὄνπερ ἦδη ἐγὼ ὄρῳ Ῥώμυλος βικάριος εἶπεν· Δότε λαμπάδας καιομένας λαμπάδας, χαίρουσα λαμπρᾷ τῇ φωνῇ καὶ ὠραιοτάτῳ ὄρα ἀτυχεῖσθε, οὐκ ἐστιν σοι αἰσχὺν ἑνατενίζειν αἰνῶν σου στήσας; Οὐλπίος Ῥώμυλος εἶπεν πρὸς αὐτὴν· Ἡ σὴ δυστυχία ταῦτα ἐπιτεύξεται, ἡ ἔγκαταλιπούσα τοὺς ἀθανάτους ἡμῶν θεοὺς, καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐπιποθήσασα ταῖς μαγικαῖς τέχναις καταχρανθῆναι. Τότε ὀφθεῖσα ἀπὸ τῆς γῆς (33) ἡμίκαυστος, ἐκέλευσεν αὐτὴν ἐγκατάλειστον γενέσθαι.

Β'. Καὶ προσέταξε τοὺς μακαρίους ἀνδρας εἰσάγειν, Μάξιμον τὸν πρεσβύτερον, καὶ Ἀρχέλαον τὸν διάκονον, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· Ἴνα τί δι' ὑμῶν βλασφημοῦνται αἱ προσηγοραὶ τῶν μεγίστων θεῶν; καὶ ἀπο-

(31) Christiana virgo ritum exprimit suis familiarum. S. Irenæus de matronis quæ Marco hæretico resistenter narrat: Ἦδη δὲ τῶν προτέρων (πιστοτέρων) τινὲς γυναικῶν τῶν ἔχουσιν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξαπατηθειῶν . . . καταφύσασαι καὶ καταθεματίσασαι αὐτὸν ἐχωρίσθησαν τοῦ τοιοῦτου θαύσου. Enimvero matronæ quædam fideiiores, ac timore Dei præditæ, nec ab eo in fraudem inductæ . . . exsufflantes eum, ac diris omnibus devoventes ab huiusmodi cætu sese abstraxerunt. S. Iren. i, 13, 4. Rebantur scilicet Satanam se hoc pacto depulsuras, quemadmodum ab exorcistis liebat. De contactu deque asslato nostro, etiam de corporibus, nostro imperio (dæmones) excedunt invitæ. Tertull. Apolog., 23, et alib. S. Dionysius M. Alexandrinus: Καὶ γὰρ εἰσι καὶ ἦσαν ἱκανοὶ παρόντες καὶ μόνον ἐμπνεόντες καὶ φεγγόμοιοι, διασκεδάσαι τὰς τῶν ἀλλετηρίων δαιμόνων ἐπιβουλάς. Erant enim et sunt etiamnum ejusmodi, qui vel præsentia atque aspectu suo, et insufflantes duntaxat, ac vocem edentes, dæmonum præstigias disturbare possint. Epist. ad Herman., ap. Eus. H. E. vii, 10. Prudentius de S. Romano M.:

A ejus: qui venturus est judicare vivos et mortuos; et patrem tuum diabolum una cum Claudio vos in tenebris habet damnare. Vicarius Romulus dixit: Inducta ab insania magicæ artis, desere vanitates istas et consule generositate tuæ. Beata Aura insufflavit in faciem vicarii dicens: Miser, si scires Deum creatorem cœli et terræ; non proferres ex ore tuo blasphemias. Iratus autem Romulus vicarius jussit eam in equuleo suspendi. Et cum attraheretur nervis, facie alacris et speciosa cœpit dicere: Gratias ago tibi Domine Jesu Christe, qui me de inferis ad sublimia cœlestia dignatus es sublevare. Et dixit Romulus: Ubi es? quem prædicas Christus tuus liberet te. Beata Aura respondit: Ego digna non sum, sed ille qui dignatus est me de caligine mundi eripere, potens est te et Claudium destruere. Et dum hoc dixisset contractus est equuleus; et depositam exinde jussit eam sustibus cædi sub voce præconia (34) dicens: Sacrilega Aura, noli blasphemare deos et regum gubernatores. Illa autem dicebat: Benedictus es, Domine Jesu Christe, quem ego jam video. Tunc Romulus ad ministros dixit: Date flammam ad latera ejus. Et cum applicatæ fuissent flammæ, gaudens voce clara et facie speciosa dixit ad Romulum: O infelix! pudor tibi non est conspiciere membra genitricis tuæ in conspectu tuo ignibus assari? Romulus dixit: Tua infelicitas hæc meretur; quæ deseruisti deos immortales et regiam potestatem, et desiderasti magicis artibus coinquinari. Tunc semiviam jussit retrudi in custodiam.

II. Et jussit adduci Maximum presbyterum et Archelaum diaconum; quibus et dixit: Per vos et doctrinam vestram blasphemantur nomina deorum (35), et circumducitis homines, ut non credant

Insufflat, ipsos ceu videret dæmones. Peristeph., x, 920.

(32) Interpres equuleum vertit, nec temere: nam in Philoxeni Glossario ἀντυγες clitelæ sunt. Verumtamen equuleus paulo post ἐρμητάριον dicitur in isleem Actis; adeoque cum Hesycho aliisque rotam vertimus, unde ἀντύγων χῶδαι, rotarum axes, vel ἀντιγῶνοιοι, uti Suidas, rote currus.

(33) Contracta rota humi stratum virginem lampadibus aduri jussit Romulus, ideoque additur ἀπὸ τῆς γῆς, a terra.

(34) Præconia vox dicta est quemadmodum et quæstionaria. Exempla apud Cangium exstant; plura etiam exstant, nisi dissimulatum id esset in martyrum Actis, maxime proconsularibus, quod Christiani diligentius adnotarunt. Namque in Actis MM. Scillitanorum, ubi legimus, Saturninus proconsul

per præconem (35) XII Consentium, vel majorum, ut in Græco legitur, μεγίστων, quorum nomina duobus Ennii versiculis protrita sunt. Interpretes aut Latini librarii nonnulla omiserunt, quemadmodum ea quæ sequuntur de SS. Cyriaco et Maximo seorsum in carcere necatis.

secundum morem antiquitatis. Respondit Maximus A presbyter et dixit: Non nos seducimus homines; sed quantum gratia Dei donat per ipsum Dominum nostrum Jesum Christum liberamus de errore sæculi; et nanciamus nomini sancto ejus. Tunc Romulus dixit: Isti quidem digni sunt morte; et jussit sanctum Quiriacum episcopum, et sanctum Maximum presbyterum, et Archelaum diaconum, et omnes milites ad arcum ante theatrum capite cædi. Quorum corpora jussit jactari in mare. Quos beatus Eusebius collegit; et ad litus maris, et in campo abscondit et sepelivit juxta Urbem in crypta via Ostiense. Taurinum, Herculanium etiam Portu Romano abscondit. Beatum Theodorum tribunum posuit in mausoleo suo; et omnes alios collegit, et posuit eos juxta corpora sanctorum Quiriaci episcopi et Maximi presbyteri.

(36) Ῥώμυλος προσέταξεν ὥστε τοὺς ἁγίους μάρτυρας, Μάξιμον τὸν πρεσβύτερον καὶ Κυριακὸν τὸν ἐπίσκοπον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰς κεφαλὰς ἀπομηθέντας (36), τὰ τούτων σώματα ἐν τῇ θαλάσσῃ βίβηται. Περὶ ὧν ὁ μακάριος Εὐσέβιος ὁ πρεσβύτερος ταῦτα εὐρηγῶς συνέλεξεν ἐπιμελῶς, καὶ πρὸ τῆς αἰγιαλῆς τῆς θαλάσσης ἐν τῷ πεδίῳ πλησίον τῆς Ὑστησίας κατέθαψεν πόλεως (37). Ἄτινα καὶ κατέθετο ἐγγιστα αὐτῆς ἐν τῇ κρυπτῇ, τῇ πρὸ ἐξ εἰδῶν Αὐγουστων, ἐν τῇ δὲ τῆς Ὑστησίας. Ταυρίνον δὲ καὶ Ἐρκουλιανὸν ἐν τῷ Πόρτῳ Ῥώμης κατέκρυψεν. Μετὰ τετάρτην τοιγαροῦν ἡμέραν εὗρεν τὰ σώματα τῶν λοιπῶν ἁγίων ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης κείμενα, καὶ τὸν μακάριον Θεόδωρον τὸν τριβούνον κατέθετο ἐν τῷ τρούλῳ (38). Ἄμα δὲ τοὺς λοιποὺς πάντας συνέλεξεν, καὶ ταῦτα πλησίον τῶν ἁγίων σωμάτων καὶ συμμαρτύρων Κυριακοῦ τε καὶ Μαξίμου κατέθετο.

III. Post dies quinque jussit sibi Romulus beatam Auram repræsentari: quæ cum affuisset aspectibus Romuli, gaudens dixit ad eum: Miser, quid perdidisti dies tuos? cognosce creatorem tuum Christum Filium Dei, et noli adorare lapides vel æs aut aurum vel argentum; sed adora Dominum Jesum Christum crucifixum; qui resurrexit tertia die, et ascendit in cælos; inde venturus est judicare vivos et mortuos et sæculum per ignem. Cui respondit Romulus: Modo videbis Christum tuum, quem credis, si non sacrificaveris diis. Beata Aura dixit: Bene dixisti, miser, et aliquando protulisti verita-

per præconem sanctos duci jussit, præconis voce in clamante ductos esse intelligimus; quod in Actis proconsularibus desideratur ap. Ruinart., p. 78 et 80 ed. Par. Studiosius certe Christiani præsentates exceperunt martyrum Acta, quam exceptores; eaque animadversio tuetur Acta proconsularibus fusiora. In epistola de martyrio S. Polycarpi sedulo est adnotatum: *Tunc voce præconis in arena medietate clamatum est*; in Græco: Πέμψαι τε τὸν ἑαυτοῦ κήρυκα ἐν μέσῳ τῷ σταδίου κηρύξαι τρίτον.

(36) Ostiensibus vel paganis acceptissimos fuisse oportet Cyriacum et Maximum, quos ideo Romulus in carcere necari jussit, ne qua oriretur seditio. Martyres quidem sanctissimis moribus, optime de omnibus meruisse certum est.

(37) Horum corpora cum aliis MM. Ostiensium Parmæ asservari aiunt Bollandiani ad diem xxiii Augusti, t. IV, p. 566.

(38) Unico λ ea vox primum occurrit Græco sermone, at Latina origine, siquidem a trua Latini trullam fecerint, ut Varro ait: sive potius Græci suum τροβλίον ita immutarint. Hic pro monumento concamerato accipitur Theodori tribuni, qui cohorti militum Ostiæ præerat, sibi que paraverat sepulcrum paganus, quod martyr sacrauit.

(39) Singularem quamdam παρρησίαν, loquendi

πλανᾶτε τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα μὴ πιστεύσωσιν αὐτοὺς; Ἄπεκρίθη ὁ μακάριος Μάξιμος πρεσβύτερος καλεῖπεν· Ἡμεῖς μὲν οὐκ ἀποπλανοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λυτροῦμεθα πάντας ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν εἰδῶλων. Τότε ὀργισθεὶς ὁ (παράνομος) Ῥώμυλος εἶπεν· Οὗτοι μὲν οὖν ἄξιοι θανάτου εἰσίν· καὶ ἐκέλευσε τὸν μακάριον διάκονον Ἀρχέλαον ἀπενεχθῆναι εἰς τὴν καμάραν ἐμπροσθεν τοῦ θεάτρου, κακεῖσε κεφαλικῶν τιμωρίαν ὑποστῆναι, καὶ ἐτραγηλοκοπήθη ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. Τὸν δὲ μακάριον Μάξιμον ἐκέλευσαν βληθῆναι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. Τότε ὁ μακάριος Εὐσέβιος ὁ πρεσβύτερος συνέλεξε νυκτὸς τὸ σῶμα τοῦ μακαρίου Ἀρχελάου, καὶ τοῦτο κατέθαψεν ἐν τῷ πεδίῳ. Ἔτι μὲν καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ διὰ τοῦ μακαρίου Μαξίμου πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, τῷ ὁμοίῳ θανάτῳ ἐτελεωθήσαν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ (παρά-

νομος) Ῥώμυλος προσέταξεν ὥστε τοὺς ἁγίους μάρτυρας, Μάξιμον τὸν πρεσβύτερον καὶ Κυριακὸν τὸν ἐπίσκοπον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰς κεφαλὰς ἀπομηθέντας (36), τὰ τούτων σώματα ἐν τῇ θαλάσσῃ βίβηται. Περὶ ὧν ὁ μακάριος Εὐσέβιος ὁ πρεσβύτερος ταῦτα εὐρηγῶς συνέλεξεν ἐπιμελῶς, καὶ πρὸ τῆς αἰγιαλῆς τῆς θαλάσσης ἐν τῷ πεδίῳ πλησίον τῆς Ὑστησίας κατέθαψεν πόλεως (37). Ἄτινα καὶ κατέθετο ἐγγιστα αὐτῆς ἐν τῇ κρυπτῇ, τῇ πρὸ ἐξ εἰδῶν Αὐγουστων, ἐν τῇ δὲ τῆς Ὑστησίας. Ταυρίνον δὲ καὶ Ἐρκουλιανὸν ἐν τῷ Πόρτῳ Ῥώμης κατέκρυψεν. Μετὰ τετάρτην τοιγαροῦν ἡμέραν εὗρεν τὰ σώματα τῶν λοιπῶν ἁγίων ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης κείμενα, καὶ τὸν μακάριον Θεόδωρον τὸν τριβούνον κατέθετο ἐν τῷ τρούλῳ (38). Ἄμα δὲ τοὺς λοιποὺς πάντας συνέλεξεν, καὶ ταῦτα πλησίον τῶν ἁγίων σωμάτων καὶ συμμαρτύρων Κυριακοῦ τε καὶ Μαξίμου κατέθετο.

Γ. Μετὰ οὖν ἡμέρας πέντε ἐκέλευσεν ὁ (δυσσεβέστατος) Ῥώμυλος παραστῆναι αὐτῷ τὴν μακαρίαν Χρυστῆν. Ἡ ἁγία ὡς παρέστη τῷ ἡγεμόνι, χαίρουσα εἶπεν αὐτῷ· Ἄθλιε, ἵνατί ἀπόλλεις τὰς ἡμέρας σου; ἐπίγνωθι λοιπὸν τὸν δημιουργόν σου Χριστὸν τὸν Κύριον Θεὸν εἶναι, καὶ μὴ προσκυνήσης λίθους ἢ χαλκοργήματα, εἴτε χρυσᾶ εἴτε ἀργυρᾶ· ἀλλὰ προσκύνησον τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐσταυρωμένον ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ὃς ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν τῆς τριτημέρῳ ταφῆς αὐτοῦ, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅθεν πάλιν ἔξει κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, καὶ τὸν αἰῶνα τοῦτον διὰ πυρός (39). Ἦτινι ἀποκριθεὶς (ὁ

libertatem, ostendunt Romanæ martyres nobilissimæ, quas inter celebris est S. Anastasia, ipso natali die D. N. J. C. in Mart. Rom. adnotata. Hujus Acta martyrii ex membrana ix sæculi, unciali characterè exarata descripsimus, qua parte servata sunt; nam pleraque exciderunt.

Probus dixit: *et animos eorum ad sacrilegium qui obtemperare decreverant regalibus instituit. Anastasia respondit: Ego doloribus fatigata etiam pedes osculabar, ne aliquando cederent dolore compulsi. Nam et quousque habui multam summam auri in eorum necessitatibus expendi. Nunc vero erogatis omnibus animam meam ad passionem aptavi; justum judicans ut eos qui me dereliquerunt (sic) aliquatenus comprehendam. Probus dixit: Quoniam sacrilegam te dii diutius celari non passi sunt, ipsi fecerunt ut tuo te ore detegeres. Anastasia dixit: Ego in zelo incitata sum eorum in quibus sermo Domini mei Jesu Christi completus est quod ait: Erunt primi novissimi et novissimi primi. Nam quicumque mihi posteriores fuerunt in fide, priores me facti ad palmam martyrii adtingentes... Probus dixit: in... muliere, et quantum apparet nobili, mihi sustinere videris... Anastasia dixit: Si de putre... gloriarer, non dixissem: Christi ancilla sum, sed dixissem, Prætextati sum filia. Audiens Probus hanc*

ὠμότατος) Ῥώμυλος ἔφη· Ἄρτίως ὕψαι τὸν Χριστὸν σου, ἐὰν μὴ θύσης τοὺς ἀθανάτους θεοὺς. Ἡ ἅγια Χρυσὴ εἶπεν αὐτῷ· Καλῶς εἶρηκας σὺ, ἐλεσινὲ, κἀν ἔβλεπτε προφηγάς τὴν ἀλήθειαν ἐκ τοῦ στόματος, λέγων, ὡς ἐὰν μὴ θυσιάσω τοῖς δαιμονίοις, ὄψομαι τὸν Χριστὸν μου. Τότε θυμωθεὶς ὁ (δυσσεβέστατος) Ῥώμυλος, διότι λοιπὸν ἐν ταῖς λέξεσιν αὐτῆς ἤττημένος ἐγεγόνει, ἐκέλευσεν μετὰ λίθων τὰς σιαγῶνας αὐτῆς συνθλασθῆναι. Ἡ δὲ ἅγια Χρυσὴ ἐβόα φωνῇ μεγάλῃ λέγουσα· Δόξα σοι, Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστῆ, ὅτι ἀξίαν με ἐποίησας μετὰ τῶν δούλων καὶ θεραπειῶν σου συναριθμηθῆναι. (Ὁ ἀσεβέστατος) Ῥώμυλος λέγει αὐτῇ· Λοιπὸν προνόησαι τὴν γενεαλογίαν σου, καὶ προσκυνήσασα τοὺς θεοὺς ἡμῶν, ὅσων αὐτοῖς, καὶ λάβε σου ἄνδρα κατὰ τὴν γενεάν σου. Πρὸς δὲ πεπαρῆσιασμένη ἡ ἅγια παρθένος ἀναβοήσασα λαμπρᾷ τῇ φωνῇ εἶπεν· Ἐγὼ ἤδη ἄνδρα ἔχω τὸν δημιουργὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὄνπερ σὺ ἀγνοεῖς εἰδέναι, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς δαίμονας ἐπίστασαι, οἵτινες τὴν καρδίαν σου θυμὸν λυσσώδη ἐπλήρωσαν. Αὐτῇ δὲ τῇ ὄρα ὀργισθεὶς ὁ (παράνομος) Ῥώμυλος ἐκέλευσεν τοῖς ὑπηρεταῖς αὐτοῦ ταῖς μολιδόταις σφαῖραις τύπτεσθαι αὐτήν. Ἦτις πολυτυπτηθεῖσα μᾶλλον ἐνεδυναμούτο. Ἐκέλευσε δὲ πάλιν λίθον μέγαν δεσμευθῆναι κατὰ τοῦ τραχήλου αὐτῆς, καὶ οὕτως κρεμασθῆναι ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἦστινος τὸ ἅγιον σῶμα περιήλθεν ἕως τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅπερ ὁ μακαριώτατος Νόνος ὁ καὶ μετονομασθεὶς Ἰππόλυτος συνήγαγεν, καὶ τοῦτο κατέθαψεν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς χωρίῳ, ἐνθα καὶ κατ΄ἔχει, ἔξω τῶν τειχέων τῆς Ὀσθησίας πόλεως, τῇ πρὸ ἐννέα (40) Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

Δ'. Τότε οὖν ὁ (παράνομος) βικάριος ἐκράτησεν Σαβινιανὸν τινα ἐπιμελητὴν τοῦ τόπου ἐκεῖνου· καὶ ἤρξατο παρ' αὐτοῦ ἐπιζητεῖν τὰς ὑπάρξεις τῆς μακαρίας Χρυσῆς λέγων· Ἡ ἱερόσυλος Χρυσὴ, ἥτις ἐξελέξτο διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς τέχνης μᾶλλον τὸν θάνατον ἢπερ τὴν ζωὴν, πολὺν ἐκέκτητο πλοῦτον. Τοὺς οὖν θησαυροὺς αὐτῆς καὶ τὰ κόσμια κατενώπιον ἡμῶν φέρων, θύσον καὶ τοῖς θεοῖς, καὶ ζῆθι ὑποκίπτων καὶ τοῖς προστάγμασι τῶν αὐτοκρατόρων. Σαβινιανὸς εἶπεν· Ἐγὼ πάντοτε ταπεινοφροσύνην ἐδιδάχθην παρὰ τῆς ἁγίας παρθένου Χρυσῆς, ἥτις καὶ ἐδίδαξέν με καθομολογεῖν ἕνα Θεόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν γεννηθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. Ἐπεὶ χρυσὸς ἡμῖν καὶ ἀργυρὸς ἢ μαργαρίται οὐχ ὑπάρχουσιν. Ὁ δὲ (δυσσεβέστατος) Ῥώμυλος ἔφη αὐτῷ· Σύνδραμε σεαυτῷ

A tem ex ore tuo dicens mihi, si non sacrificavero daemioniis, videro Christum. Iratus itaque Romulus, quia in dictis suis fuerat victus, jussit ut lapide maxillae ejus caederentur diutissime: clamabat autem beata Aura dicens: Gloria tibi, Domine Jesu Christe, quia merui inter servos tuos cognominari. Romulus dixit: Jam consule generositate tuae, et adora deos, et sacrifica, et accipe virum secundum natales tuos. Cui fiducialiter beata Aura voce clara dixit: Ego virum habeo Dominum caeli et terrae Jesum Christum, quem tu miser negasti te scire, sed cognoscis daemones qui cor tuum insaniam et rabie impleverunt. Iratus Romulus eadem hora jussit ante conspectum suum plumbatis eam deficere. Quae cum diu caederetur magis confortabatur, et dedit in eam sententiam, lapidem magnum ligari jussit ad collum ejus, et praecipitari in mare. Cujus corpus sanctum pervenit ad litus. Beatus vero Nonnus collegit corpus ejus et sepelivit in praedio ipsius, ubi habitaverat foras muros portae Ostiae nono Kalendas Septembris.

IV. Tum Romulus tenuit Sabinianum quemdam agricolam loci illius, et coepit ab eo quaerere facultates beatae Aurae dicens: Sacrilega Aura, quae magis elegit per magicas artes mori quam vita nobiscum frui, tuae amicitiae semper fuit communis. Thesaurum ejus vel ornamenta ante conspectum nostrum declarare festina, et sacrificia diis, et vive, et humiliare secundum jussa principum. Sabinianus dixit: Ego vero semper humilitatem doctus sum a sancta Aura quae me docuit confiteri Dominum meum Jesum Christum, qui natus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine. Nam aurum aut argentum vel margaritas non me habere scias, nisi Dominum Jesum Christum. Romulus dixit: Succurre tibi, et occultos thesauros principum redde, et sacrificia diis, et recede ab insaniam falsa. Sabinianus dixit: Ego

esse fil. Praetextati... jussit familia... parvam quae eum tuebatur. Et agnoscens... ab eis ita esse, imperatori suggestit de ea dicens: Filiam Praetextati nobilissimi viri a Christianis ita deceptam pro Christi nomine... vellet interfici. His auditis Dioclitianus (sic) jussit eam diligenter custodiri. Dicebat enim... ad aures suas in... quod immane patrimonium vendidisset. Altera itaque die Probus jussit eam in secretarium adduci: Quam... interrogans de venditio patrimonio... pretium prodigisset. Respondet Anastasia dicens: Ego si adhuc haberem quod expenderem, non me persequentibus demonstrarem. Verum quia universa expensa... securo festino ad mortem. Nihil enim licet diabolo de facultatibus meis per suos... usurpare cultores... cognitionem Dioclitiano suggestit. Tunc ad Anastasiam Probus dixit: Deos deasque (sic) cultor erat Praetextatus pater tuus, et ipsos colere debetis, et non Christum nescio quem Judaeum, qui a suis occisus est...

D adorare. Anastasia dixit: Ego deos deasque patris mei semper colui, et nisi eos bene coluissem, hodie ad confessionem sancti nominis Christi non exirem. Probus dixit: Et si coluisti eos, quare deseruisti culturam tuam? Anastasia dixit: Non deserui, nec desero. Probus dixit: Ergo coles deos deasque patris tui? Anastasia dixit: In tantum colo eos, ut ab omni eos injuria liberarem. Denique dum arapea eos inteterent, et aves stercorarent, ego eos liberavi, atque conflans eos in pecuniam converti. Probus dixit: Hoc sacrilegium nec aures meae audire queunt. Tunc ridens beata Anastasia dixit: Miror prudentiam vestram, ac si sacrilegium times lapides frangere, succendere, aramenta conflare; certe si putas aliquam divinitatem latere in simulacris vanissimis, date mihi copiam evertendi, et eos evertens patiar ab eis aliquid. Caetera desunt.

(40) Legendum ἐννεακαίδεκα Καλανδῶν, xix Kal., ut in Praefatione monuimus.

quidem mereor cædi pro peccatis meis, sed gratias ago Domino meo Jesu Christo et credo me idoneum esse ad cognoscendam ejus misericordiam, etiam qui mihi dignatus est suam gratiam in Baptismo donare. Nam hoc scias aurum temporale me non habere, ac dæmoniis cervices meas non flectere; fac quod vis. Iratus Romulus jussit ut cum plumbatis cervicēs ejus tunderentur sub voce præconia: Deos et deas principum blasphemare noli.

V. Eodem die audiens hoc beatus Hippolytus senex obtulit se in conspectum Romuli, cui ita voce clara dixit: O miser, si scires, non cruciatibus dare cervices sanctorum, sed te ipsum humiliare, et credere Deo, et Domino Jesu Christo, et servis ejus, et non lapidibus vanis et metallis. Iratus Romulus præcepit, ut pedibus et manibus ligatis in foveam vivus mergeretur. Beatus vero Hippolytus dum versus fuisset in foveam ante muros Portus Romani, vox audita est per spatium horæ unius quasi infantium clamantium: Deo gratias. Romulus dixit: Hoc insania magicæ artis esse cognosco.

ρίου Ἰππολύτου βυθιζομένου ἐν τῷ τελεῖ (42) εἰς τὸν βόθρον πόρτου, τὸν ἀναγορευόμενον Πόρτον, ἀφω φωνὴ ἠκούσθη ὡσεὶ διαστήματος ὥρας μιᾶς καθάπερ νηπιῶν λεγόντων εὐχαριστίας τῷ Θεῷ. καὶ ἐν τῷ ταῦτα εἰπεῖν, ἀφῆκεν τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ, τῇ προδεκαμιᾶς καλανδῶν Σεπτεμβρίων. Τότε ἔφη ὁ (παράνομος) Ῥώμυλος· Ἀὐτὴ ἡ μανία μαγικῆς τέχνης εἶναι διαγινώσκειται.

VI. Tunc cum furore clamans cœpit dicere: Hic Sabinianus qui captus est cupiditate magicæ artis, et libidine thesaurorum: in momento eum confringam, aut avellam a terra si non se humiliaverit diis, et sacrificaverit eis. Quibus dictis jussit eum sustibus cædi sub voce præconia: Redde thesauros principum, et humilia te diis a quibus gubernatur res publica. Ille autem dicebat: Gratias ago tibi, Domine Jesu Christe, qui dignatus es me cum servis tuis sociare. Cum vero diu cæderetur, firmia et alacris facies ejus esse videbatur. Iratus Romulus jussit eum in equuleo levari, et cum attraheretur nervis sub voce præconia, nihil aliud agebat nisi gratias Domino Jesu Christo. Romulus dixit: Insanit, et securus est de magicis consiliis. Et jussit ut flammia ureretur; et cum applicuissent flammam ad ejus latera, cœpit Romulus clamans dicere: Jam consule tibi, et redde thesauros. Beatus autem Sabinianus gratias agebat Deo dicens: Domine, accipe spiritum meum. Fit hoc cum dixisset, emisit spiritum; cujus corpus jussit in puteum jactari. Eodem tempore veniens quidam Concordius presbyter noctu levavit corpus de puteo, et sociavit beatæ Auræ sub

καὶ τοὺς ἀποκράτους θησαυροὺς τοῖς αὐτοκράτορσιν ἀπόδος, καὶ θύσον τοῖς θεοῖς. Σαβινιανὸς εἶπεν· Ἐγὼ μὲν οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν τι ποτε ἐπιτεύξομαι, ἀλλ' ὅσον ὁ Κύριός μου καὶ Θεός ἐπιτεύσας χάρισθαι καταξιώσειεν· οὕτω πιστεύω. Ἐπὶ τοῦτο γίνωσκε χρυσὸν ἐπίκτηρον μὴ ἔχειν μὲ, μῆδὲ βουλήν τὸ γόνυ κάμψαι τοῖς εἰδώλοις. Ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὁμοία λέγοντος τοῦ μακαρίου Σαβινιανοῦ, ὁ (παράνομος) Ῥώμυλος ἐκέλευσεν τοῖς ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ συνθλάσσει.

Ε'. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ μακαριώτατος Ἰππόλυτος ὁ πρεσβύτερος (41), ἐλθὼν ἔστη ἐνώπιον τοῦ Ῥώμυλου, καὶ λαμπρῶς τῇ φωνῇ εἶπεν· Ὁ ἀθλιε, εἰ τῆς Χριστοῦ τὸν τοῦ Θεοῦ Υἱὸν, οὐκ ἂν οὕτως ἐδασάνισας τοὺς αὐχέναίους τῶν ὁσίων αὐτοῦ, ὅπως ταπεινωθῶσι τοῖς ματαίοις ὑμῶν εἰδώλοις· ἀλλὰ μάλλον σαυτὸν ἐταπεινώσας τῷ κτίστῃ καὶ δημιουργῷ τῶν ἀπάντων καὶ τοῖς αὐτοῦ δούλοις, καὶ οὐχὶ λίθοις ματαίοις, καὶ κίφοις, καὶ ἀψύχοις ὑπέκυψας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ (ἀσεβέστατος) Ῥώμυλος ἐθυμώθη σφόδρα, καὶ προσέταξε τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ τὰς χεῖρας δεδεμένον εἰς βόθρον κατακρημνισθῆναι. Τοῦ οὖν μακαρίου Ἰππολύτου βυθιζομένου ἐν τῷ τελεῖ (42) εἰς τὸν βόθρον πόρτου, τὸν ἀναγορευόμενον Πόρτον, ἀφω φωνὴ ἠκούσθη ὡσεὶ διαστήματος ὥρας μιᾶς καθάπερ νηπιῶν λεγόντων εὐχαριστίας τῷ Θεῷ. καὶ ἐν τῷ ταῦτα εἰπεῖν, ἀφῆκεν τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ, τῇ προδεκαμιᾶς καλανδῶν Σεπτεμβρίων. Τότε ἔφη ὁ (παράνομος) Ῥώμυλος· Ἀὐτὴ ἡ μανία μαγικῆς τέχνης εἶναι διαγινώσκειται.

Γ'. Καὶ ἤρξατο μετὰ θυμοῦ βοᾶν καὶ λέγειν· Οὗτος ὁ Σαβινιανὸς ἐθηρωθῆ διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ τέχνης τῇ φιλαργυρίᾳ, καὶ τῶν χρημάτων ἠδουπαθεῖα. Τοῦτον ἐν βίῃ καταλύσω ἀπὸ τῆς μανιώδους ἰδοῦ αὐτοῦ εἰ μὴ ταπεινωθῆσεται, καὶ θύσῃ τοῖς μεγίστοις ἡμῶν θεοῖς. Τούτων οὖν καὶ τοιούτων λεγόμενος, ἐκέλευσεν αὐτὸν ξύλοις τυπηθῆναι (τυφθῆναι) ὑπὸ φωνῆς τοῦ κήρυκος λέγοντος· Ἀπόδος τοὺς θησαυροὺς τοῖς αὐτοκράτορσιν ἡμῶν, καὶ ταπεινώθητι τοῖς παντοδυναμίσι θεοῖς, δι' ὧν πηδαλιουχεῖται ἡ σύμπασα ἡμῶν πολιτεία. Ὁ δὲ μακάριος Σαβινιανὸς ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἔλεγεν· Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε μου Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ καταξιώσας με μετὰ τῶν δούλων σου συγκαταριθμηθῆναι. Ὡς δὲ ἐπιπολὺ ἐτύπτετο, ἔδρατον ἦν καὶ πρόθυμον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Τότε θυμωθεὶς (ὁ ἀσεβέστατος) Ῥώμυλος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀρμενταρίῳ (43) ἀναρτηθῆναι· καὶ ἐν τῷ διασπασθῆναι αὐτὸν τοῖς νεύροις, καὶ τῆς φωνῆς τοῦ κήρυκος ἐπιβούσης, αὐτὸς οὐδὲν ἄλλο ἔλεγεν, εἰ μὴ· Εὐχαριστῶ τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ. Ὁ δὲ βικάριος ἔφη πρὸς τοὺς παρεστώτας αὐτῷ· Οὗτος μαίνεται, καὶ ἀμέριμνος ἐστὶν τῶν μαγικῶν συμβουλιῶν. Καὶ προσέταξεν φλόγαις κατακαῖναι αὐτόν.

Addenda sistimus.

(45) De ἀρμενταρίῳ, equuleo, in præfatione disseruimus, quæ vox eo facilis in mariisima urbe obtinuit, quod velæ navium ἀρμενα dicebantur; is vero qui ad summum navis conscenderet ἀρμενηστής, ut in lege Rhodia est adnotatum: aliquando etiam ἀρμενον fuit instrumentum. Quod si cum Ægyptiis ἐρμητάριον efferamus, ἔρμας et ἔρμα fuit scopolus vel exsians vel in mari latens, quin etiam pila narmorea in portibus: ἔρμα denique fuit sæbura.

(41) Ætas hic designatur Hippolyti, non gradus, quemadmodum paulo ante dictus fuerat Nonnus. Ita Græci hunc locum acceperunt, quibus nunquam Hippolytus fuit presbyter, sed episcopus Portus Romani: Latinus etiam interpret reddidit B. Hippolytus senex.

(42) Locus corruptus facile restituendus, ἐκ τῆς τέχνης εἰς τὸν βόθρον πόρτου, τοῦ ἀναγορευομένου Πόρτου: eamque lectionem Latine reddidimus infra in recenti versione quam ad calcem voluminis inter

Ἐν δὲ τῷ προσάγεσθαι τὰς φλόγας ταῖς τοῦ ἁγίου A die quinto Kalendas Januarias (44), regnante Do-
 Σαβιτιανῷ πλευραῖς ἤρξατο βοῶν ὁ (παρανομιώτα- mino nostro Jesu Christo, cui est gloria et im-
 τος) Ῥώμυλος καὶ λέγειν πρὸς αὐτόν· "Ἄθλιε, προ- perium in sæcula sæculorum. Amen.
 νῆσαι σουτοῦ, καὶ ἀπόδος τοὺς θησαυροὺς, οὓς παρὰ σοὶ ἐγνωμεν εἶναι ἐν ἀπεκρύφους. Ὁ δὲ μακάριος
 Σαβιτιανὸς ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἠύχαριστε τῷ Κυρίῳ λέγων· Κύριε ὁ Θεός μου, λαβὲ τὸ πνεῦμά
 μου ἀπ' ἐμοῦ. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἀφῆκεν ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα· οὕτινος τὸ σῶμα ἐκέλευσεν εἰς φρέαρ ρι-
 φῆαι. Τῷ αὐτῷ οὖν καιρῷ ἐλθὼν τις Κόρδιος τοῖνομα πρεσβύτερος, νυκτὸς ἀνέλειτο τὸ σῶμα ἐκ τοῦ
 φρέατος, καὶ συνήρμωσεν αὐτὸ μετὰ τῆς ἁγίας Χρυσῆς ὑπὸ μιαν ἡμέραν πρὸ πέντε Καλανδῶν Φεβρουα-
 ρίῳν, χάριτι, καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ
 σὶν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων (45).

VETERUM TESTIMONIA

DE

S. HIPPOLYTO EPISCOPO ET MARTYRE.

I.

S. Anatolius Laodicensis episcopus in præfat. ad Canonem Paschalem, apud Ægidium Bucherium De doctr. temp., pag. 439.

Nam et in veteribus exemplaribus, id est Hebræis B
 et Græcis voluminibus, non tantum lunæ cursum, nostri, Hebræorum et Græcorum librorum peritissi-
 sed etiam solis non solum gressus, sed et singula- simi (Isidorum, et Hieronymum, et Clementem di-
 ac minutissima horarum momenta, quæ in suo tem- co), licet dissimilia mensium principia pro diversitate
 pore, cum ratio poposcerit, proferemus, invenimus linguæ senserint; tamen ad unam eandemque
 computata. E quibus Hippolytus xvi annorum cir- Paschæ certissimam rationem, die et luna et tem-
 culum quibusdam ignotis lunæ cursibus composuit. pore convenientibus, summa veneratione Dominicæ
 Alii xiv, alii xxx, nonnulli lxxxxiv annorum cir- Resurrectionis, consenserunt. Sed et Origenes om-
 culum computantes, nunquam ad veram Paschæ nium eruditissimus, et calculi componendi perspic-
 computandi rationem pervenerunt. Verum majores

II.

Eusebius, Hist. eccl. lib. vi, cap. 20, interprete H. Valesio.

Ἡμαῶν δὲ κατὰ τοῦτο πλείους λόγοι καὶ ἐκκλη-
 σιαστικοὶ ἄνδρες· ὧν καὶ ἐπιστολάς, ἃς πρὸς ἀλ-
 λήλους διεχάρησαν, ἐστὶ νῦν σωζομένας εὐρεῖν εὐπο-
 ρῶν. Αἱ καὶ εἰς ἡμᾶς ἐφυλάχθησαν ἐν τῇ κατὰ τὴν C
 Αἴλιαν βιβλιοθήκῃ, πρὸς τοῦ τηρικᾶδε τὴν αὐτόθι διέ-
 στωτος Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλεξάνδρου ἐπισκοπασθεῖσθαι. . . .
 Τούτων Βήρυλλος σὺν ἐπιστολαῖς καὶ συγγράμμασι,
 ἐπιγράμμοις φιλοκαλῆς καταλέλοιπεν. Ἐπίσκοπος δ'

Eadem tempestate multi ecclesiastici viri doctrina
 excellentes florebant: quorum epistolas quas ad so-
 vicissim scripserunt, hactenus asservatas facile est
 reperire. Exstant enim nostra quoque ætate in bi-
 bliotheca Æliæ urbis, ab Alexandro Ecclesiæ illius
 episcopo constructa... Inter hos fuit Beryllus Bos-
 trenorum in Arabia episcopus, qui præter episto-
 las et lucubrationes, varia quoque elegantis in-

INTERPRETATIO RUFINI.

Florebant autem per idem tempus (regnante Geta, Macrino, etc.) plurimi disertissimi in Ecclesiis viri,
 quarum epistolas quas ad se invicem dabant, reperimus in Hierosolymorum bibliotheca, ad nos usque
 servata, quam construxerat vir eruditissimus de quo superius memoravimus, Alexander loci ipsius
 episcopus.... Erat inter cæteros et Beryllus scriptor præcipuus, qui et ipse diversa opuscula dereli-
 quit. Episcopus fuit hic apud Bostram, Arabiæ urbem maximam. Erat nihilominus et Hippolytus, qui
 et ipse aliquanta scripta dereliquit, episcopus.

(44) In cod. mss. S. Maximini ap. Trevir. legitur
 sub die v Kal. Script., eamque lectionem in sequenti
 versione retinimus, quamvis in dissertatione pro-
 babilem causam afferamus legendi a. d. v Kal.
 Febr., ut in contextu Græco. brevatio Septembris
 fraudi librariis fuit, unde alii mensem *Januarium*,
 alii *Februarium* substituerunt: omnes tamen diem

servarunt v Kal.

(45) Doxologia sequioris ævi a Græcis librariis
 huc invecata: *Gratia et miserationibus, et humanitate
 Domini nostri Jesu Christi, quocum Patri, cum S.
 Spiritu gloria, potentia, honor et adoratio nunc et
 semper in sæcula sæculorum.* Priorem formulam
 exhibet Latinus interpres.

genii monumenta dereliquit. Similiter et Hippolytus, A οὗτος ἦν τῶν κατὰ Βόστραν Ἀράβων. Ὁσαύτως ἔα
alterius cujusdam Ecclesiae episcopus.

καὶ Ἰππόλυτος, ἐτέρας που (1) καὶ αὐτὸς προεστὼς
Ἐκκλησίας.

Idem ibid., lib. vi, cap. 22.

Eodem tempore et Hippolytus inter plurima alia ingenii sui monumenta, librum^o de Pascha composuit : in quo temporum seriem describens, et canonem quemdam paschalem per sexdecim annorum circulum exhibens, anno primo imperatoris Alexandri computationem temporum circumscribit. Ex reliquis autem illius scriptis hæc sunt, quæ ad notitiam nostram pervenerunt : In opus sex dierum ; in ea quæ post sex dies consecuta sunt ; adversus Marcionem ; in Canticum canticorum ; in capita quædam Ezechielis ; de Pascha ; adversus omnes hæreses. Sed et alia plurima apud alios asservata licet reperire †.

Τότε δὴτα καὶ Ἰππόλυτος συντάττων μετὰ πλείστων ἄλλων ὑπομνημάτων, καὶ τὸ περὶ τοῦ Πάσχα πεπολιῆται σύγγραμμα· ἐν ᾧ τῶν χρόνων ἀναγραφὴν ἐκθέμενος, καὶ τινα κανόνα ἐκκαίδεκαετηρίδος περὶ τοῦ Πάσχα (2) προθεὶς ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος παντοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοὺς χρόνους περιγράφει. Τῶν δὲ λοιπῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων τὰ εἰς ἡμᾶς ἔλθοντα ἐστὶ τάδε· Εἰς τὴν ἑξαήμερον· εἰς τὰ μετὰ τὴν ἑξαήμερον· πρὸς Μαρκίωνα· εἰς τὸ Ἄσμα· εἰς μέρη τοῦ Ἰερεκίηλ· περὶ τοῦ Πάσχα· πρὸς ἀπάσας τὰς αἰρέσεις· πλεῖστα τε ἄλλα καὶ παρὰ πολλοῖς ἀνέυροις σωζόμενα.

Idem in Chronico ad annum MCCCXIII.

Geminianus presbyter Antiochenus, et Hippolytus, et Beryllus episcopus Arabiæ Bostrenus, clari scriptores habentur.

III.

S. Hieronymus lib. De viris illustr. cap. 61, cum vetere interprete Græco.

Hippolytus cujusdam Ecclesiae episcopus (nomen B quippe urbis scire non potui), rationem Paschæ temporumque canones scripsit usque ad primum annum Alexandri imperatoris, et sexdecim annorum circulum, quem Græci ἐκκαίδεκαετηρίδα vocant, reperit ; et Eusebio qui super eodem Pascha, canonem, decem et novem annorum circulum, id est, ἐννεακαίδεκαετηρίδα composuit, occasionem dedit. Scripsit nonnullos in Scripturas commentarios, e quibus hos reperi : in hexaemeron, et in Exodum, in Canticum canticorum, in Genesin, et in Zachariam : de Psalmis, et in Esaïam, de Daniele, de Apocalypsi, de Proverbiis, de Ecclesiaste, de Saul et Pythonissa, de Antichristo, de Resurrectione, contra Marcionem, de Pascha : adversus omnes hæreses, et προσομιλίαν de laude Domini Salvatoris, in qua præsentem Origene se loqui in ecclesia significat. In hujus æmulationem Ambrosius, quem de Marcionis hæresi ad veram fidem correctum diximus, cohortatus est Origenem in Scripturas commentarios scribere, præbens ei septem et eo am-

Ἰππόλυτος, οὐκ οἶδα ποίας Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος, ἢ τίνος πόλεως, τὴν προσηγορίαν μαθεῖν οὐκ ἐδυνήθη, συνέγραψε λόγον τοῦ Πάσχα, καὶ τοὺς χρονικοὺς κανόνας ἕως πρώτου ἐνιαυτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως, δεκαεὶς λέγω δὴ ἐνιαυτῶν κύκλον, ὃν οἱ λεγόμενοι Γραῖκοι ἐκκαίδεκαετηρίδα καλοῦσιν, Εὐσεβίῳ τῷ περὶ αὐτοῦ τοῦ Πάσχα ἐννεακαίδεκαετηρίδα συντάξαντι πρόφασιν παρεσηκώς. Ἐγραψεν εἰς τὰς θείας Γραφὰς ὑπομνήματα, ἀφ' ὧν τάδε εὗρον· εἰς τὴν ἑξαήμερον, εἰς τὴν ἑξοδον, εἰς τὰ Ἄσματα τῶν ἁσμάτων, εἰς τὴν Γένεσιν, εἰς Ζαχαρίαν, περὶ Γαλμῶν, εἰς Ἡσαίαν, περὶ Δανιήλ, περὶ Ἀποκαλύψεως, περὶ Παροιμιῶν, περὶ Ἐκκλησιαστοῦ, περὶ Σαὺλ καὶ Πύθωνος, περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, περὶ Ἀναστάσεως, κατὰ Μαρκίωνα, περὶ τοῦ Πάσχα, κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων, προσομιλίαν (3) περὶ τῶν ἐπαίνων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν οἷς παρόντος Ὀριγένους ἑαυτὸν ὠμιληκέναι κατὰ μέτρην αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δηλοῖ (4). Ἀμβρόσιος, ὄντινα ἀπὸ τῆς πλάνης Μαρκίωνος εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν ἐπιστρέψαι προεῖρηται, προετρέψατο Ὀριγένει τὰς

† INTERPRETATIO RUFINI.

In illis diebus Hippolytus de quo ante memoravimus, inter cætera scripta sua libellum de Pascha scriptum edidit : in quo cum descriptionem quamdam faceret de sexdecim annorum circulo, qui in Paschæ ratione observari solet, nescio quam supputationem secutus, universa tempora intra primum Alexandri imperatoris annum concludit. Sed et alii ejus libelli pervenerunt ad nos, id est in hexaemeron, et ea quæ post hexaemeron scripta sunt, et contra Marcionem, et in Canticum canticorum, et in partem quamdam Ezechielis prophetæ, et contra omnes hæreses. Sed et alia apud alios opuscula ejus inveniri certum est.

(1) Rufinus ἐτέρας retulit ad φιλοκαλας, non ad ἐκκλησίας, ut rectius fecit Hieronymus, cujus locum ex *Catalogo scriptorum eccl.* habes infra. Pro ἐκκλησίας alii legunt παροικίας, ut Joan. Langus ad Nicephori v, 15, qui verbis Eusebii addit Hippolytum Πόρθου Ῥώμης fuisse episcopum ; quod Eusebius et Hieronymus igno- runt, et qui Hieronymi insistent vestigiis juniores Latini etiam infimæ ætatis, ut Vincentius Bellovacensis lib. xii *Speculi historialis* c. 30.

(2) In cod. Medic. legitur προσθεὶς, male, ut opinor. VALES.

(3) Ita legendum (cum Græco interprete) pro πρὸς ὀμιλίῳν, vel ut alii περὶ ὀμιλιῶν. FABRICIUS.

(4) Sophronius, sive quisquis fuit interpres Græcus recentior, vitiosam secutus est interpunctionem, quæ etiam in pluribus Hieronymi editionibus exstat, præsentem Origene se loqui in Ecclesia significat in hujus æmulationem. FABRIC.

θείας ὑπομηματίσαι Γραφάς, παρεσχηκῶς αὐτῷ A plus notarius, eorumque expensas, et librariorum ἑπτὰ καὶ πλείους νοταρίους, καὶ τὰς τούτων δαπά- parem numerum, quodque his majus est, incredi- νας, καὶ καλλιγράφους τὸν Ἰσον ἀριθμὸν, καὶ ὅπερ bili studio quotidie ab eo opus exigens. Unde in ἐπι μείζον, ἀνυποίστω σπουδῇ ἐκάστοτε ἔργον παρ' quadam epistola ἐργοδιώκτην Origenes eum vocat. αὐτοῦ ἀπαιτῶν. Διὸ ἐν μιᾷ ἐπιστολῇ ἐργοδιώκτην αὐτὸν Ὀριγένης καλεῖ.

IV.

Andreas Cæsariensis in Apocalyps. xiii, 1, pag. 70.

Τινὲς μὲν τὸ θηρίον τοῦτο δευτερεύουσάν τινα δύ- ναιμιν τοῦ Σατανᾶ, τῶν λοιπῶν δαιμόνων ἄρχουσαν, ἐξελέφασιν· τὸ δὲ μετ' αὐτὸ ἐκ τῆς γῆς ἀνιὼν, τὸν Ἄντιχριστον. Τοῖς δὲ ἁγίοις, Μεθοδίῳ καὶ Ἰππο- λύτῳ καὶ ἑτέροις, εἰς [αὐτὸν] τὸν Ἄντιχριστον τὸ παρὸν θηρίον ἐξελεῖται· ἐκ τῆς πολυταράχου τοῦ βίου τούτου θαλάσσης καὶ πολυκύμονος ἐξερχόμε- νον. Τὰ δὲ δέκα κέρατα σὺν τοῖς διαδήμασι, καὶ αἱ ἐπὶ κεφαλαί, τὴν τε τοῦ διαβόλου πρὸς αὐτὸν B [τὸν Ἄντιχριστον] ἔνωσιν ἀνίττεται (ταῦτα γὰρ [καὶ] αὐτῷ προσόντα ἀνωτέρω ἡρμηνεύεται), τὴν τε εἰς δέκα τῆς γῆτιν βασιλείας ἐπ' ἐσχάτων διαίρεσιν, καὶ τὴν τῷ κόσμῳ τούτῳ σύστοιχον ἑβδοματικὴν βα- σιλείαν, ἑπτὰ μὲν ἡμέραις ἐκμετρομένην, ἑπτὰ δὲ ἡμερῶν διαιρουμένην, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσεται. spatio dimensum, et in septem rursus successiones distributum; prout in sequentibus latius id expli- cabitur.

Idem in Apocalyps. xiii, 18, pag. 75.

Καὶ τὴν μὲν ἀκριβείαν τῆς ψήφου, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, ὁ χρόνος ἀποκα- λύψει καὶ ἡ πείρα τοῖς νήφουσιν. Εἰ γὰρ ἔδει, καθὼς φασὶ τινες τῶν διδασκάλων, σαφῶς γνωσθῆναι τὸ τούτου ἔνομα, ὁ τεθεαμένος ἂν αὐτὸ ἀπεκάλυψεν. C Ἄλλὰ οὐκ εὐδόκησεν ἡ θεία χάρις ἐν θείᾳ βίβλῳ τὸ τοῦ λυμῶνος ἔνομα γραφῆναι. Ὡς ἐν γυμνασίᾳ τε λόγῳ, πολλὰ ἔστιν εὐρεῖν, κατὰ τὸν μακάριον Ἰπ- πόλυτον καὶ ἑτέρους, ὀνόματα τὸν ἀριθμὸν τούτου περιέχοντα, προσηγορικά τε καὶ κύρια. Κύρια μὲν, ὡς Λαμπέτης, Τειτάν, ἐκ τοῦ τείνω, καθ' Ἰππόλυ- τον· Λατεῖνος, ὁμοίως [διὰ διφθόγγου·] Βενεδικτός· ὅπερ ἑρμηνεύεται εὐλογημένος ἢ εὐλογητός· κατὰ μῆσιν τυχὸν τοῦ ἀληθῶς εὐλογημένου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Προσηγορικά δὲ, Κακὸς ὁδηγός, Παλαι- δάκτανος, Ἄληθῶς βλαβερός, Ἄμυνδ' ἀδικος· οἷς ἐκ τῶν ἐναντιουμένων τῇ πλάνῃ ἐπικληθήσεται, τὴν οἰ- κείαν ὄξιν ἐν αἰσχύνῃ τιθέμενος.

Accuratam calculi notitiam, ut reliqua itidem quæ de Antichristo scripta exstant, tempus et experi- entia viris prudentibus et sobriis manifestabit. Nam si in exquisita nominis hujus cognitione ma- gnum aliquod operæ pretium situm esset, ille uti- que qui visionem impressit, ut veteres recte admo- nent, evangelistæ illud patefecisset. Verum divinæ gratiæ aliud, quam corruptoris perditique hominis nomen, divino huic libro inserere visum fuit. Ve- rumtamen per modum exercitationis multa secun- dum B. Hippolytum et alios conungi possunt no- mina, quæ numerum illum complectantur, cum propria, tum etiam appellativa, idque in omni pro- pemptum lingua. Proprium, exempli causa, Græce sit Λαμπέτης, Latine *Benedictus*, Persice *Sarmnæus*. Similis in cæteris linguis efformatio fiat. Appella- tivo vero, ut κακὸς ὁδηγός, *dus improbus*; ἀληθῶς βλαβερός, *vere noxius*; πάλαι βάσκανος, *jam olim præcipue appellabitur Antichristus*, qui errores il- lius aversantur; siquidem is gloriam suam in flagitiis probro dignis constituet vel maxime.

Idem in Apocalyps. xvii, 10, pag. 101.

Τοὺς δὲ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ βασιλείων πεσόντας πέντε D βασιλεῖς, ὁ μακάριος Ἰππόλυτος αἰώνας τούτους ἐξέλασεν· ὡς τοὺς μὲν πέντε, παρωχημένα, τὸν δὲ ἕκτον, ἐσάναί· ἐν ᾧ ταῦτα εὔρακεν ὁ Ἀπόστο- λος· τὸν δὲ ἔβδομον, τὸν μετὰ τὰς ἑπτά, μήπω μὲν ἐπιλυθῆναι, ἐρχόμενον δὲ, ὀλίγον δεῖ μείναι. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως [ἐκεῖνος]· εἰ δὲ, ὡς φησὶν ὁ [μακά- ριος] Εἰρηναῖος, ὡς περὶ ἑπτὰ ἡμέρας δεδημιουργη- ται, οὕτω καὶ ἑπτὰ οὐρανοὶ, καὶ ἑπτὰ ἄγγελοι τῶν λοιπῶν προύχοντες, καὶ ἡμῶν λεγόντων εὐπαράδεκ- τὸν τοῖς ἀκούουσι φαίνεται τὸ καὶ ἑπτὰ βασιλείας

Beatus Hippolytus per hosce *reges* quinque qui e septem ceciderunt, sæcula accepit: e quibus quin- que jam præterierunt; sextum, in quo Apostolus hæc vidit, adhuc decurrit; septimum autem, ut ille opinatur, post elapsa sex annorum millia tandem se prodet; ubi autem sese proderit, parum dura- bit. Et hæc quidem ad eum modum ille. Forsan, ut B. Irenæi sententia, septem conditi sunt dies, et septem cæli, et septem angeli cæteris præstantio- res; ita jam inde ab exordio usque ad sæculi finem septem regna cæteris celebriora citra absurditatem

statuere licebit; e quibus quinque jam tum conciderant: sextum, cum Apocalypsis cernebatur, adhuc consistebat, et quidem in antiqua Roma: septimum porro per id tempus necdum advenerat: novæ Romæ imperium.

Α εἶναι τὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι [τοῦ] νῦν περιβοήτους· ὧν τὰς μὲν πέντε ἤδη πεπτωκέναι· τῆ δὲ ἕκτην, ἐφ' ἧς ὠράθη ἡ Ἀποκάλυψις, ἐστάναι ταύτην ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ· τὴν δὲ ἐβδόμην μήπω ἐληλυθέναι, τὴν ἐν τῇ νέᾳ [Ῥώμῃ].

V.

Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Euthymii abbatis; in Analectis Græcis edit. a monachis BB., pag. 82.

Obitus autem ejus (Euthymii) accidit vigesima mensis Januarii, undecima indictione, a creatione mundi, a quo solis cursus temporis mensura esse incœpit, anno quinquies millesimo nongentesimo sexagesimo quinto; a Dei Verbi ex Virgine humanæ naturæ assumptione et secundum carnem generatione, anno quadringentesimo sexagesimo quinto, secundum descripta tempora a sanctis Patribus Hippolyto antiquo et apostolis noto, Epiphanio Cypriota, et Herone philosopho et confessore.

Ἡ δὲ τελείωσις αὐτοῦ γέγονε κατὰ τὴν εἰκόδα τοῦ Ἰανουαρίου· μηνὸς τῆς ἐνδεκάτης Ἰνδίκτου, ἀπὸ μὲν κτίσεως κόσμου ἀφ' οὗπερ χρόνος ἤρξατο τῆ τοῦ ἡλλου φορᾶ μετρεῖσθαι, ἔτους πέμπτου ἐξηκοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ πεντακισχιλιοστοῦ· ἀπὸ δὲ τῆς Θεοῦ Λόγου ἐκ Παρθένου ἐνανθρωπήσεως καὶ κατὰ σάρκα γεννήσεως, ἔτους πέμπτου ἐξηκοστοῦ τετρακοσιοστοῦ κατὰ τοὺς συγγραφέντας χρόνους ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων Ἰππολύτου τοῦ παλαιοῦ καὶ γνωρίμου τῶν ἀποστόλων, καὶ Ἐπιφανίου τοῦ Κυπριώτου, καὶ Ἡρωνος τοῦ φιλοσόφου καὶ ὁμολογητοῦ.

VI.

Leontius Byzantinus πράξει sive lectione III, De sectis, pag. 430.

Temporibus illis quæ a Christi nativitate usque ad imperium Constantini numerantur, hi doctores et Patres exstiterunt: Ignatius ille theophorus, Irenæus, Justinus philosophus et martyr, Clemens et Hippolytus episcopi Romani, Dionysius Areopagita, Methodius Patarensis episcopus, Gregorius miraculorum effector, Petrus Alexandrinus episcopus et martyr.

Ἐγένοντο δὲ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου διδάσκαλοι καὶ Πατέρες οἷδε· Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος, Β Εἰρηναῖος, Ἰουστίνος φιλόσοφος καὶ μάρτυς, Κλήμης καὶ Ἰππόλυτος ἐπίσκοποι Ῥώμης, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Μεθόδιος ἐπίσκοπος Πατάρων, Γρηγόριος ὁ θαυματουργὸς, Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς.

VII.

S. Isidorus Hispalensis lib. VI Originum, cap. 16, pag. 77.

Paschalem Cyclum Hippolytus episcopus temporibus Alexandri imperatoris primus conscripsit. Post quem probatissimi auctores Eusebius Cæsariensis, Theophilus Alexandrinus, Prosper quoque natione Aquitanus atque Victorinus amplificatis ejusdem festivitatis rationibus multiplices circulos

ediderunt: cujus quidem rationem beatissimus Cyrillus Alexandrinæ urbis episcopus in xcv annos per quinque decem novies calculans, quoto Kalendas vel luna debeat paschalis solemnitas celebrari, summa brevitate notavit.

VIII.

S. Germanus archiepiscopus CP., in Μυστικῇ

Id et Hippolytus e Roma et S. Cyrillus affirmant in libris suis de Antichristo, anno sexies millesimo quingentesimo futurum (Christi) adventum.

Θεωρίᾳ, Auctar. Ducæani tom. II, pag. 148.

Τοῦτο καὶ Ἰππόλυτος Ῥώμης καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγουσιν ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ λόγους αὐτῶν, ἐν τῷ ἑξακισχιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ ἔτει τὴν μέλλουσαν παρουσίαν ἔσεσθαι.

IX.

S. Joannes Damascenus in Sacr. Parallel., t. II, pag. 781 edit. Lequien.

S. Hippolyti episcopi Romæ, de Christo et Antichristo.

Sed his ad Dei gloriam in antecessum dictis, etc., usque ad, Libero circuire.

Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμης, περὶ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

(5) Ἀλλὰ τούτων ἐν προοιμίῳ εἰς δόξαν Θεοῦ εἰρημένων, κ. τ. λ., πομπεύειν τῷ Διονύσιῳ.

X.

S. Nicephorus CP. in Chronogr. pag. 401, edit. Paris., 319 Venet., interprete Anastasio Bibl. in Hist. eccl.

Sub hujus (Severi) imperio Leonides pater Originis martyrizatus est, et Hippolytus Romanus scriptor florebat, atque Gregorius miraculorum effector, et Clemens Alexandrinus.

Ἐπὶ τούτου (Συζητοῦ) βασιλείας Λεονίδου ὁ πατὴρ Ὀριγένους ἐμαρτύρησεν, καὶ Ἰππόλυτος ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ἤμαρξε, καὶ Γρηγόριος ὁ θαυματουργὸς καὶ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς.

(5) Excerpta sunt ex genuino Hippolyti opere de Antichristo, capp. 5 et 49, ubi sub finem illa occur-

runt, πομπεύειν τῷ Διονύσιῳ, ex lib. II Machab. vi, 7, descripta.

XI.

S. Ado Viennensis in Chronico, ad ann. 220.

Hippolytus episcopus multorum conditor opusculorum, temporum Canonem conscripsit, et huc usque (ad Alezandri Seteri tempora) perduxit.

XII.

Photius Biblioth., cod. cxxi.

Ἀνεγνώσθη βιβλιόδιον Ἰππολύτου. Μαθητῆς δὲ Αἰρηναίου ὁ Ἰππόλυτος. Ἦν δὲ τὸ σύνταγμα κατὰ αἰρέσεων β', ἀρχὴν ποιούμενον Δοσιθεανούς, καὶ μέχρι Νοητοῦ καὶ Νοητιανῶν διαλαβανόμενον. Ταύτας δὲ φησὶν ἐλέγχους ὑποβληθῆναι, ὁμιλοῦντος Αἰρηναίου, ὧν καὶ σύνοψιν ὁ Ἰππόλυτος ποιούμενος τὸδε τὸ βιβλίον φησὶν συντεταχέναι. Τὴν δὲ φράσιν σαφῆς ἐστὶ καὶ ὑπόσεμος, καὶ ἀπέριττος, εἰ καὶ πρὸς τὸν Ἀπικὸν (6) οὐκ ἐπιστρέφεται λόγον. Λέγει δὲ ἄλλα δὴ τινα τῆς ἀκριβείας λειπόμενα, καὶ ὅτι ἡ πρὸς Ἑβραίων Ἐπιστολὴ οὐκ ἐστὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Λέγεται δὲ καὶ οὗτος προσομιλεῖν τῷ λαῷ κατὰ μέμνησιν Ὀριγένους, (7) οὗ καὶ συνήθης μάλιστα καὶ ἐρατῆς τῶν λόγων ὑπῆρχεν, ὡς καὶ προτρέψασθαι αὐτὸν τὴν θείαν ὑπομνηματίσαι Γραφὴν, ἐγκαταστήσας αὐτῷ καὶ ὑπογραφέας ἑπτὰ ταχυγράφους, καὶ ἑτέρους τοσοῦτους γράφοντας εἰς κάλλος, ὧν ἦν καὶ τῆς ἰατρικῆς αὐτὸς χορηγός· καὶ ταῦτα ὑπηρετούμενος αὐτῷ, ἀπαιτεῖν αὐτὸν ἀπαραιτήτως τὸ ἔργον, ἐξ οὗ καὶ ἐργοδιώκεται ἐν μιᾷ τῶν ἐπιστολῶν παρὰ Ὀριγένους κληθῆναι. Πλείστα δὲ καὶ οὗτος (8) λέγεται συγγεγραμέναι.

Lectus est Hippolyti libellus, qui Irenæi discipulus fuit. Est hoc volumen adversus hæreses duas et triginta, faciens initium a Dositheanis, et in Noetano ac Noetianis desinens. Harum ait confutationem se suscepisse ex sermonibus Irenæi, quorum conspiciendum hoc se libro complexum refert. Dicitio perspicua et nonnihil gravis, nec abundans, licet Atticismi rationes non adeo curat. Habet etiam tum alia minus accurata, tum quod Paulum Epistolæ ad Hebræos auctorem esse negat. Dicitur et homilias ad populum habuisse Origenis imitatione, cujus et familiaris maxime et studiorum amator exstitit; ita ut et ad sacras litteras commentariis illustrandas eum provocaverit, et septem ipsi tachygraphos totidemque calligraphos constituerit, et sumptuum etiam qui ad hos requirerentur fuerit elargitor. Hæcque cum ipsi præberet, sine dilatione opus urisit; unde et impulsorem eum suum aliqua in epistola sua Origenes appellat. Sed et ipse plurima scripsisse traditur.

Idem ibid. cod. ccii.

Ἀνεγνώσθη Ἰππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος ἱερμηνεία εἰς τὸν Δανιήλ. Κατὰ λέξιν μὲν οὐ ποιεῖται τὴν ἀνάπτυξιν, κλήν τὸν νοῦν γε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐ παρατρέχει. Πολλὰ μὲντοι ἀρχαιοτρόπως, καὶ οὐκ εἰς τὸ ὑστερον διηκριβωμένα καταλέγει· ἀλλ' ἐκείνων οὐκ ἂν εἴη δίκαιος λόγον ὑπέχειν. Τοὺς γὰρ ἀρχὴν θεωρίας κταβαλλόμενος, οὗ [χρη] δίκας ἀπαιτεῖν τῶν παρεμμένων, ἀλλ' ἀγαπᾶν μάλιστα αὐτῆς τε τῆς ἐπιβολῆς, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν καταλήψεως τῶν διασκοπομένων προχωροῖ. Τὸ δὲ τὴν τοῦ Ἀντιχριστοῦ παρουσίαν, καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου τοῦδε συντελεῖται ἴσταται, μηδὲ τοῖς μαθηταῖς δεομένοις τοῦ Σωτήρος ἀποκαλύψαντος· εἶτα αὐτὸν ταύτην πενταχοσίαις ἔεσιν ἀπὸ Χριστοῦ ὑπαχθέντα περιγράφασθαι, ὡσαυτὲ τῶν ἀπὸ πρώτης τοῦ κόσμου καταβολῆς ἐξακαθλίων ἐτῶν συντελουμένων, καὶ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ ἐρεσάσαι· τοῦτο καὶ θερμότερας ἢν εἴη τοῦ προσήκοντος γνώμης, καὶ ἡ ἀπόφασις ἀνθρωπίνης ἀγνοίας, ἀλλ' οὐκ ἐπινοίας τῆς ἄνωθεν διελέγχει. Ἡ φράσις αὐτοῦ, τὸ σαφές ὅτι μάλιστα οικειομένη, τρέποι ἂν ἑρμηνεία, εἰ καὶ τοὺς Ἀττικούς (9) οὐκ ἴσα βεσμούς δυσωπεῖται.

Συνανεγνώσθη αὐτοῦ καὶ ἕτερος λόγος περὶ Χρι-

(6) Ex hoc loco apparet, apud Photium mox infra cod. ccii, in fine, non esse legendum οὐτὶ μάλαι, sed: τοὺς Ἀττικούς ἐστὶ μάλαι θεσμούς δυσωπεῖται· nisi quis et hic legat ἀποστρέφεται pro ἐπιστρέφεται, quod neutiquam probō, nullo codice ms. suffragante. FABRIC.

(7) Quæ sequuntur, licet similia ex male intel-

Lecta est Hippolyti episcopi ac martyris interpretatio Danielis, quem etsi ad verbum non explicat, sententiam tamen, ut ita dicam, non prætercurrit. Multa porro veteri more, non ut postea fuere accuratius excussa, persequitur. Quamquam eorum posci rationem, æquum non est. Neque enim fas ab iis qui fundamenta rei alicujus considerandæ posuerint, rationem repetere eorum quæ præteriere: sed favere potius conatui ipsi, quantumcumque in rerum contemplandarum comprehensione processerint. Antichristi vero adventum, cui etiam aspectabilis hujus mundi consummatio jungitur, cum ne discipulis quidem rogantibus manifestaverit Salvator, ab Hippolyto deinde ad quingentos a Christo annos adduci ac circumscribi, quasi a prima mundi constitutione sex millibus annorum tum exactis ejus dissolutio instaret, hoc calidioris quidem quam decebat, animi est; atque asseveratio hæc humanam ignorantiam potius quam cœlestem inspirationem arguit. Genus ejus dicendi clarum in primis ac perspicuum, interpretationique congruens, licet nec Atticas leges valde repudiat.

Lectus ejusdem simul et alius liber de Christo et

lectis Eusebii vi, 25, verbis habet etiam Syncellus, p. 358, Ambrosio Alexandrino Origenis ἐργοδιώκτη competunt, non Hippolyto, ut a multis viris doctis jam animadversum. Confer Hieronymi locum supra num. 3, et infra num. 14. FABRIC.

(8) Hippolytus nimirum.

(9) Schott. ὅτι.

Antichristo, in quo eadem dicendi forma servata, et A sensuum simplicitas ac vetustas.

στοῦ καὶ Ἀντιχρίστου, ἐν ᾧ ἦτε αὐτῆ τῶν λόγων
ιδέα διαπρέπει, καὶ τὸ τῶν νοημάτων ἀπλούστερόν τε
καὶ ἀρχαιότερον.

XIII.

Suidas in Lexico.

Hippolytus. Hic scripsit ἕν prophetias Danielis
commentarium, et in proverbias Salomonis.

Ἰππόλυτος. Οὗτος ἐργάσθη εἰς τὰς ὁράσεις τοῦ
Δανιὴλ ὑπόμνημα, καὶ εἰς τὰς Παροιμίας Σολομῶν-
τος.

XIV.

Georgius Syncellus in Chronogr., ad ann. 215, pag. 358.

Hippolytus sacer philosophus, Portus Romani epi-
scopus, Christiana philosophia præstans, pluribus
juvandæ hominum saluti conscriptis libris celebra-
batur. Editis quippe in sex dierum opus, et in ea
quæ priores sex dies illos consecuta sunt, et in
præcipuorum prophetarum, Ezechielis maxime et
Danielis, vaticinia, nec non in Cantica, et veteres pas-
sim novasque Scripturas, commentariis, speciatim
in Joannis theologi in Patmo Revelationem, in Mar-
cionem et reliquas hæreses, et annorum sexdecim
Paschalem regulam ad annum primum Alexandri
Mammææ fixo termino exposuit : et, ut verbo con-
cludam, vivis divinatorum eloquiorum fluentis Ec-
clesiani irrigans, tandem martyrii corona redimitus
est. Ex ejus scriptis occasione sumpta infelix Ori-
genes libros sacræ Scripturæ quamplures (horta-
tore et sumptus necessarios notariosque septem,
aliis post alios operæ succedentibus, et viros accu-
ratoris characteris peritos, una cum puellis eadem
pingendi arte præstantibus, ex throno dicantibus lar-
giter subministrante Ambrosio, et quæ ad scriben-
dum cicerent animam plena manu præbente) suis
lucubrationibus illustravit.

Ἰππόλυτος ἱερὸς φιλόσοφος, ἐπίσκοπος Πόρτου τοῦ
κατὰ τὴν Ῥώμην, σφόδρα διαπρεπῶς ἦνθει ἐν τῇ κα-
τὰ Χριστὸν φιλοσοφίᾳ, πλεῖστα ψυχοφελῆ συντά-
των ὑποπνήματα. Εἷς τε γὰρ τὴν ἑξαήμερον, καὶ εἰς
τὰ μετὰ τὴν ἑξαήμερον, εἰς πολλὰ τε τῶν προφη-
τῶν, μάλιστα Ἰεζεκιὴλ καὶ Δανιὴλ τῶν μεγάλων, ἐπι-
μὴν εἰς τὰ Ἄσματα, καὶ εἰς ἄλλας παντοίας πα-
λαιὰς καὶ νέας Γραφάς, ἐν οἷς καὶ εἰς τὴν ἐν Πάτμῳ
τοῦ θεολόγου Ἀποκάλυψιν, πρὸς Μαρκίωνα καὶ τὰς
λοιπὰς αἱρέσεις, καὶ τὸν ἑξαιδέκατον (10) ἐτηρικὸν
τοῦ Πάσχα κανόνα ἐξέθετο περιγράφας εἰς τὸ πρῶτον
ἔτος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμμῆας τούτου, καὶ συντό-
μως φάναι θεοφράδης ποταμὸς τῇ Ἐκκλησίᾳ ζῶν-
των ναμάτων γέγονεν, τὸν μαρτυρικὸν περιθέμενος
στέφανον πρὸς τῷ τέλει. Ἐκ τούτου λαθὼν ἀφορμὰς
Ὀριγένης ὁ τάλας ὑπερμνημάτισεν πολλῶν τῶν
Γραφῶν, Ἀμβροσίου παρορμῶντος αὐτὸν εἰς τοῦτο,
καὶ χορηγοῦντος ἀναγκαίας τε χρείας ἀφθόνως καὶ
ταχυγράφους ἑπτὰ παριστῶντος ἀμείβοντας ἀλλή-
λους ὑπαγορεύοντι καὶ καλλιγράφους τελείους, ἅμα
κόρραις ἠσκημέναις γράφειν, ἀφαιτὸν τε προθυμίαν
αὐτῷ παρέχοντος εἰς τὸ συντάττειν.

Idem ibid.

Hæc non proprio Marte collegimus, sed ex beati
apostoli et Portus Romani archiepiscopi, sanctique
martyris Hippolyti, et Aniani religiosissimi mona-
chi, qui cyclum xi Paschalem annorum 532 scho-
liis illustratum studiosissime digessit, et Maximi
sanctissimi monachi et præclari philosophi, con-
fessoris et magni Ecclesie doctoris, monumentis.

Ταῦτα οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν συντετάχαμεν, ἀλλ' ἐκ τῶν
παραδόσεων τοῦ μακαρίου ἀποστόλου καὶ ἀρχι-
ἐπισκόπου [Πόρτου] Ῥώμης Ἰππολύτου καὶ ἱερομάρ-
τυρος, Ἀνιανοῦ τε τοῦ ὁσுவτάτου μοναχοῦ, τοῦ συν-
τάξαντος κύκλον ια' πασχοῦ αἰὶν φβ' ἐτῶν ἅμα
σχολοῖς ἀκριβεῖσι, καὶ Μαξίμου τοῦ ἀγιωτάτου μον-
αχοῦ καὶ φιλοσόφου μεγάλου, ὁμολογητοῦ, καὶ μεγά-
λου διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας.

XV.

Joannes Zonaras in Annalib. tom. I, pag. 626 edit. Paris., 468 Venet.

Sub Urbano Romano episcopo, etiam Hippolytus, D vir sanctissimus et doctissimus, Romani Portus episcopus floruit, qui in multa sacræ Scripturæ commentarios conscripsit.

Τότε Οὐρβανοῦ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως προεστῶτος, καὶ Ἰππόλυτος ἦνθει, ἀνὴρ ἱερώ-
τατος καὶ σοφώτατος, ἐπίσκοπος τοῦ κατὰ Ῥώμην
Πόρτου γενόμενος, ὃς καὶ πολλὰ συγγράμματα συνε-
γράφατο, διάφορα τῆς θείας Γραφῆς ἐξηγησάμενος.

XVI.

Nicephorus Callistus Hist. eccl. lib. iv, cap. 31.

Temporibus Severi Hippolytus etiam, Portus Ro-
mani episcopus, floruit : qui cum alia plurima

Τοῖς δὲ κατὰ Σεύηρον χρόνοις, καὶ Ἰππόλυτος ὁ
Πόρτου τῆς Ῥώμης ἐπίσκοπος γεγονώς, ἀνμάτῳ

(10) Ἐκκαίδεκατηρικόν.

ἦν. Καὶ δὴ πολλῶν ὑπομνημάτων συνετῶς αὐτῷ γε-
γραμμένων, καὶ τὸ περὶ τοῦ Πάσχα ἐκτίθεται σύγ-
γραμμα· ἐν ᾧ τῶν χρόνων ἀναγραφὴν ἐκθέμενος,
καὶ τινὰ κανόνα ἐκκαιδεκαετηρίδος περὶ τοῦ Πάσχα
προθεῖς, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Ἀλεξάνδρου περιγρά-
φει τοὺς χρόνους. Τὰ γε μὴν αὐτοῦ συγγράμματα
ταῦτά εἰσι· Βιβλίον εἰς τὴν ἑξαήμερον· ἕτερον εἰς
τὰ μετὰ τὴν ἑξαήμερον· ἀντιβῆτικὸς πρὸς Μαρκίω-
να· εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἁσμάτων· εἰς μέρη τοῦ Ἰεζε-
κιήλ· περὶ τοῦ Πάσχα· σύνταγμα πρὸς πάσας τὰς
αἰρέσεις βιωφελέστατον· περὶ τῆς παρουσίας τοῦ
Ἀντιχρίστου· περὶ ἀναστάσεως· καὶ ἄλλα πλείστα·
εἰς Ζαχαρίαν· περὶ Ψαλμῶν· εἰς τὸν Ἡσαΐαν· εἰς
τὸν Δανιήλ· περὶ Ἀποκαλύψεως· περὶ Παροιμιῶν·
περὶ Σαοὺλ καὶ Πύθωνος· περὶ ἐπαίνων τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐν οἷς παρόντος Ὀρι-
γένους ὠμίλησε. Τινὰ δὲ τῶν συγγραμμάτων ἐπιλή-
ψιμα ἔχων, τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίῳ μετὰ ταῦ-
τα τελειωθείς, τὸν τῆς ἀγνοίας ἀπετριψατο μῶμον.
Ἐξ ὧν φασί, καὶ Ὀριγένην ἀρχὴν ἐσχηκάναι ταῖς Β
θείαις ἐπιβάλλειν Γραφαῖς. Τοσαῦτα δὲ καὶ τὰ Ἰπ-
πολύτου.

XVII.

Auctor anonymus in Serm. de pseudoprophetis. In Append. ad tom. VIII Opp. S. Joannis Chrysostomi, pag. 79, B., noviss. edit. Paris.

Ποῦ Εὐόδιος, ἡ εὐώδια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν
ἀγίων ἀποστόλων διάδοχος καὶ μιμητής; Ποῦ Ἰγνά-
τιος, τὸ τοῦ Θεοῦ οἰκητήριον; Ποῦ ὁ Διονύσιος, τὸ
πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ; Ποῦ Ἰππόλυτος ὁ γλυκύτατος
καὶ εὐνούστατος;

Ubi est Evodius, bonus odor Ecclesiae et sancto-
rum apostolorum successor, et imitator? Ubi Igna-
tius, Dei domicilium? Ubi Dionysius, volucris caeli?
Ubi Hippolytus dulcissimus et benignissimus?

XVIII.

Auctor Catenae Patrum Graecorum in Jeremiae xvii, 11, tom. II edit. Ghislerianæ, pag. 449.

(11) Τοῦ ἀγίου Ἰππολύτου. Οὐ μάτην ὁ προφήτης
ἀπεψήγατο τὸ βῆτόν, κ. τ. λ.

*Sancti Hippolyti. Non frustra hæc locutus est
Propheta, etc.*

(11) Locus desumptus ex libro de Antichristo, cap. 55.

S. HIPPOLYTI

EPISCOPI PORTUENSIS ET MARTYRIS

QUÆ SUPERSUNT

OPERA ET FRAGMENTA

Primum a Joanne Alberto Fabricio et Andrea Gallandio collecta, nunc demum recensa, aucta et illustrata.

PARS I. -- EXEGETICA.

FRAGMENTA

EX COMMENTARIIS IN VARIOS SACRÆ SCRIPTURÆ LIBROS.

(Fabric., *Opp. Hippolyti*, t. I; Galland., *Biblioth.*, I, 477, 485; *Catena u. interpr. in Octateuch.*, t. I; *Acta Martyrum Ostiensium*, passim; *Daniel secundum Septuaginta*, p. 95; Bandini, *Catalog. Bibl. Laurent*; Mai, *Scriptorum veterum collectio nova*, t. VII; *Bibliotheca nova Patrum*, t. VII, parte II).

IN HEXAEMERON ⁽¹⁾.

Apud S. Joannem Damascenum in Sacris Parallelis, *Opp.* t. II, p. 787 (Ex Galland.)

S. Hippolyti episcopi Romæ.

Hæc porro nos oportuit edisserere, ut multorum A suspicionem adimamus. Nonnulli siquidem dicere volunt, paradisum in cælo exsistere, nec esse ex rebus conditis. Quando itaque oculis nostris cernuntur fluvii qui ex ipso profluunt, quos omnes qui voluerint, etiamnum licet intueri; unusquisque igitur inferat, non in cælis, sed vere inter res creatas plantatum illum fuisse. Atqui locus etiam est Orientis, ac prædium electionis.

Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου Ῥώμης.

Ταῦτα δὲ κατ' ἀνάγκην ἔχομεν διεγῆσθαι, ὅπως τὴν ὑπόνοιαν τὴν τῶν λοιπῶν ἀνέλωμεν. Τινὲς γὰρ βούλονται λέγειν, εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι τὸν παράδεισον, καὶ μὴ εἶναι ἐκ τῆς κτίσεως. Ὅποτε τῶν ὄρωνται οἱ ποταμοὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἐκπορευόμενοι ἐξ αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ σήμερον ἐστὶ πάντας ἰστορεῖν τοὺς θέλοντας, ἄρα λογίζεσθω πᾶς, ὅτι οὐκ εἰς οὐρανὸν, ἀλλ' ὄντως ἐν τῇ κτίσει τετυτευται. Ἔστι δὲ καὶ τόπος τῆς Ἀνατολῆς, καὶ χωρίον ἐκλογῆς.

(1) *Εἰς τὴν ἑξαήμερον* scripsisse sanctus Hippolytus traditur ab Eusebio *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 22, atque inde ab Hieronymo, Syncello, Honorio, Freulfo aliisque junioribus. Sed non omittendus locus ejusdem Hieronymi ex epistola 41, al. 65, ad

Pammachium et Oceanum: *Nuper, inquit, sanctus Ambrosius sic Hexaemeron Origenis compilavit, ut magis Hippolyti sententias Basiliique sequeretur.* FABRIC.

IN GENESIN.

Fragmenta excerpta ex Commentario in Genesim ex LXXXVIII Patribus collecto, qui exstat ms. in Bibliotheca Vindobonensi. (Apuđ Galland.) — Exstant etiam in Catena in Matthæum anno 1772 Lipsiæ edita cui titulus : ΣΕΙΡΑ... ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΚΤΑΤΕΥΧΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ... επιμελεία Νικηφόρου Ιερομόν... ἐν Λευσίῳ... ἔτει αψϛβ. Τόμος πρῶτος.

Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρῶτὴ ἡμέρα μία. A Gen. 1, 5 : *Et fuit vespera et fuit mane dies unus.*

ΗΡΡΟΥΛΤΥΣ : Οὐκ εἶπεν *νυχθήμερον*, ἀλλ' *ἡμέρα μία*, εἰς τὴν τοῦ φωτὸς προσηγορίαν. Οὐκ εἶπεν *ἡμέρα πρώτη*· εἰ γὰρ *πρώτη ἡμέρα* εἶπεν, ἀνάγκην εἶχεν εἰπεῖν καὶ β' γινομένην. Ἄλλ' ἔδει μὴ *πρώτην* λέγειν, ἀλλὰ *μίαν*, ἵνα διὰ τοῦ *μίαν* εἰπεῖν ταύτην οὐκ ἐξῆκε κλυομένην καὶ ἑβδομάδα διατελοῦσαν, *μίαν* δὲ ὑπέρουσαν.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος.

ΗΡΡΟΥΛΤΥΣ : Τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ Θεὸς, ἕνα ἐποίησεν, ἐκ μὴ ὄντων. Ταῖς δὲ ἄλλαις οὐκ ἐκ μὴ ὄντων, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐποίησε τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, μεταβαλεν, ὡς ἠθέλησεν.

Καὶ ἔστω διαχωρίζων ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀπὸ μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐγένετο οὕτως. B

ΗΡΡΟΥΛΤΥΣ : Τῆς τοῦ ὕδατος περισσείας ἐπιφερομένης εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, διὰ καὶ ἀόρατος ἦν ἡ γῆ καὶ ἀκατασκεύαστος· ἡνίκα ἠθέλησεν ὁ πάντων Δεσπότης ὁρατὸν τὸ ἀόρατον ποιῆσαι, τότε τὸ τρίτον μέρος τῶν ὕδατων πηγνυσιν ἐν μέσῳ· τὸ τρίτον δὲ εἰς τὸ ἄνω ἐχώρισεν ἀναλαμβάνων τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει ἅμα τῷ στερεώματι· τὸ δὲ τρίτον εἰς τὸ κάτω κατέλιπε πρὸς χρῆσιν καὶ ἀπόλαυσιν τοῖς ἀνθρώποις. (Ἐνθα καίτιαι ἀστερισκοί. Καίτιαι μὲν ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ, οὐ φέρεται δὲ πρὸς τοῖς Ὁ.)

Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δεξιόν. C

ΗΡΡΟΥΛΤΥΣ : Μᾶλλον δὲ ἄβρας τινοὺς ἐνενοῦσιν τῇν τοῦ Κυρίου ἐπιφοίτησιν. Εὐθύς τοίνυν ἡμαρτηκόσιν ὁ Θεὸς ἐπεφάνη, ἀσθησὶν τε τοῦ ἀμαρτήματος ἐμπασιῶν καὶ πρὸς μεταμέλειαν ἐκκαλούμενος.

Ῥουβὴν πρωτότοκός μου, σὺ ἰσχύς μου, καὶ ἀρχὴ τέκνων μου, σκληρὸς φέρεσθαι, καὶ σκληρὸς αἰδέσθαι. Ἐξύβρισας ὡς ὕδωρ, μὴ ἐκξέσῃς.

Ῥουβὴμ (2) πρωτότοκός μου, σὺ ἰσχύς μου, καὶ κεφάλαιον λύπης μου. Περισσὸς ἄρσει καὶ περισσὸς κράτει· ἐθάμβησας ὡς ὕδωρ, μὴ περυσσῆς.

Ῥουβὴμ πρωτότοκός μου καὶ ἀρχὴ ὁδύνης μου (3). Περισσὰ λαβεῖν, καὶ ἐκ περισσοῦ ὑπερβῆσας ὡς ὕδωρ, οὐκ ἔσῃ περισσότερος.

(2) *Ῥουβὴμ. Hexapla Origeniana lectiones Aquilæ et Symmachi plenas exhibent Ῥουβὴν, sicut et LXX, quæ lectio cum Hebræo consonat. Plerique tamen*

Gen. 1, 6 : *Et dixit Deus : Fiat firmamentum in medio aquæ.*
Primo quidem die ex non existentibus fecit Deus quæcunque fecit. At per cæteros dies non ex non existentibus, sed ex his quæ primo die fecerat. ut voluit, immutavit.

Gen. 1, 6, 7 : *Et sit discernens inter aquam et aquam. Et factum est sic. Et fecit Deus firmamentum : et divisit Deus inter aquam quæ erat sub firmamento, et inter aquam quæ supra firmamentum. Et factum est ita.*

Cum aquæ copia super facie terræ ferretur, invisibilis erat terra et incomposita. Omnium itaque Dominus, quod invisibile erat visibile volens reddere, tertiam aquarum partem in medio statuit : tertiam in sublime suscipiens potentia sua separavit in firmamento : tertiam infra reliquit, ut homines illa uterentur ac fruerentur. (Hoc loco positus est asteriscus. Leguntur hæc in Hebraico, sed apud LXX interpretes non exstant.)

Gen. 1, 6, 7 : *Et sit discernens inter aquam et aquam. Et factum est sic. Et fecit Deus firmamentum : et divisit Deus inter aquam quæ erat sub firmamento, et inter aquam quæ supra firmamentum. Et factum est ita.*

Cum aquæ copia super facie terræ ferretur, invisibilis erat terra et incomposita. Omnium itaque Dominus, quod invisibile erat visibile volens reddere, tertiam aquarum partem in medio statuit : tertiam in sublime suscipiens potentia sua separavit in firmamento : tertiam infra reliquit, ut homines illa uterentur ac fruerentur. (Hoc loco positus est asteriscus. Leguntur hæc in Hebraico, sed apud LXX interpretes non exstant.)

Gen. 11, 8 : *Et audierunt vocem Domini Dei deambulantis in paradiso ad vespem.*

Potius per auram quamdam intellexerunt Domini præsentiam. Statim itaque simul ac peccaverunt, Deus illis apparuit, sensumque indidit peccati, et ad pœnitentiam eos invitavit.

Gen. XLIX, 3 : *Ruben primogenitus meus, tu fortitudo mea et principium filiorum meorum, durus ad ferendum et durus pervicax. Fecisti contumeliam sicut aqua, ne effervescas.*

AQUILA : *Ruben primogenitus meus, tu fortitudo mea, et caput doloris mei. Præstans dignitate, præstans fortitudine ; obstupuisti ut aqua, ne excellas.* D

SYMMACHUS : *Ruben primogenitus meus et principium doloris mei. Abundanter accipiendo et ex abundantanti effervesces ut aqua, non eris excellentior.*

codices, teste cl. Montfauconio, legunt Ῥουβὴμ, ut hic.

(3) *Ἄδύνης μου. Deest μου in Hexapla Origeniana*

Erga primogenitum suum ex Ægypto populum, A multa virtutis demonstratio facta a Deo fuit. Nam plurimis modis punita ab eo est regio Ægyptiorum. Primus ille populus ex circumcisione *fortitudo mea et principium filiorum meorum*; sicut Deus promiserat Abrahamo et semini ejus. At durus populus ille ad ferendum, siquidem ad obsequium Deo præstandum obduruit. *Durus et perricax*: quandoquidem non tantum durus ad obsequium Deo præstandum, sed etiam perricax ut manus Domino inferret. *Fecisti contumeliam*, quoniam per Dominum nostrum Jesum Christum contumelia Patrem populus affecit. Ait autem Spiritus, *ne effervesca*s, consolationis causa, ne penitus effervescendo effundatur; sed spem ipsi adhuc dat salutis. Quod enim efferbuit effusumque est, perit.

Gen. XLIX, 4: *Ascendisti enim super cubile patris tui.*

Primum quidem rem exponit: quod nimirum diebus ultimis populus insidias struet lecto Patris, hoc est sponse Ecclesiæ, eandem volens corrumpere. Quod et hodie etiamnum facit, dum insidias ipsi molitur per blasphemias.

Gen. XLIX, 5: *Simeon et Levi fratres.*

Quoniam ex Simeone scribæ, et ex Levi sacerdotes. Scribæ enim et sacerdotes perpetrarunt injustitiam, atque voluntate sua in unam sententiam conspirantes, Dominum occiderunt.

Gen. XLIX, 5: *Simeon et Levi fratres consummaverunt iniquitatem propositi sui: in consilium eorum non veniat anima mea, et in congregatione eorum non contendant viscera mea; quia in furore suo interfecerunt homines, et in cupiditate sua subnervaverunt taurum.*

Hoc ait de conspiratione, qua essent coituri adversus Dominum. Quod enim de hac coitione loquitur, manifestum est nobis, cum dicat beatus David: *Principes congregati sunt contra Dominum*¹, et quæ sequuntur. Hunc eventum prædixit Spiritus, cum ait: *Ne contendant viscera mea*: cupiens eos, si fieri possit, eripere, ne per illos malum illud futurum perficeretur. *Interfecerunt homines, et subnervaverunt taurum*. Per taurum validum, Christum innuit. Hunc subnervaverunt, quando ad lignum affixi nervos perforarunt. *In ira sua subnervaverunt taurum*. Vide dicti sententiam: *Interfecerunt homines, et subnervaverunt taurum*. Morte affecerunt sanctos, qui usque ad resurrectionis tempus mortui manent. Sed Christus, sicut vitulus subnervatus, quodammodo humi procubuit, cum mortem carnis volens subierit: at morti non succubuit. Verum licet mortuus fuerit tanquam homo, attamen secundum divinitatis naturam mansit vivus. Taurus itaque Christus, robustum ut maxime animal purumque et sacrificio aptum. Dominus vero virtutum, Filius, qui peccatum non admisit, se ipsum

HIPPOLYTUS: Ἐπὶ γὰρ τῷ πρωτοτόκῳ ἐξ Αἰγύπτου λαῷ πολλὴ ἰσχύος ἐπίδειξις γέγονε παρὰ Θεοῦ. Ἐκκολάζετο γὰρ κατὰ πλείστους τρόπους τῶν Αἰγυπτίων ἡ χώρα. Ὁ πρῶτος λαὸς ὁ ἐκ περιτομῆς ἰσχύος μου καὶ ἀρχὴ τέκνων μου· καθὼς ὑπέσχετο ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ τὴν ἐπαγγελίαν καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ. Σκληρὸς δὲ φέρεσθαι, ἐπειδὴ παρεσκληρύνθη ὁ λαὸς πρὸς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Θεοῦ. Καὶ σκληρὸς αὐθάδης, ὅτι οὐ μόνον σκληρὸς πρὸς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐθάδης ἐγένετο πρὸς τὸ χεῖρα ἐπιβαλεῖν τῷ Κυρίῳ. Ἐξέθρισας, ἐπειδὴ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξέθρισεν ὁ λαὸς τὸν Πατέρα. Μὴ ἐκφέσσης δὲ λέγει· τὸ Πνεῦμα παρακλητικῶς, ἵνα μὴ τέλειον ἐκφέσας ὑπερχυθῆ, ἐλπίδα δούς αὐτῷ σωτηρίας. Τὸ γὰρ ἐκφέσαν καὶ ἐκχυθὲν ἀπώλετο.

B

Ἀνέθης γὰρ ἐπὶ τῆς κοίτης τοῦ πατρὸς σου.

HIPPOLYTUS: Πρῶτον μὲν τὸ συμβάν λέγει· ὅτι ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν μέλλει ὁ λαὸς ἐπιβουλεύειν τῇ κοίτῃ τοῦ Πατρὸς, τοῦτέστιν τῇ νύμφῃ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς τὸ βούλεσθαι αὐτὴν διασφαιρῆσαι. Ὅπερ καὶ πράττει μέχρι καὶ τήμερον ἐπιβουλεύων αὐτῇ διὰ τῶν βλασφημιῶν.

Συμεῶν καὶ Λευὶ ἀδελφοί.

HIPPOLYTUS: Ἐπειδὴ περ ἐκ τοῦ Συμεῶν γραμματεῖς, ἐκ τοῦ Λευὶ ἱερεῖς. Γραμματεῖς γὰρ καὶ ἱερεῖς συνετέλεσαν ἀδικίαν ἐξαιρέσεως αὐτῶν, μίαν γνώμην ἔχοντες ἀνεῖλον τὸν Κύριον.

Συμεῶν καὶ Λευὶ ἀδελφοί συνετέλεσαν ἀδικίαν ἐξαιρέσεως αὐτῶν. Εἰς βουλὴν αὐτῶν μὴ ἔλθοι ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἐπὶ τῇ συστάσει αὐτῶν μὴ ἔρισαι τὰ ἡπατὰ μου· ὅτι ἐν τῷ θυμῷ αὐτῶν ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῶν ἐνευροκόπησαν ταῦρον.

C

HIPPOLYTUS: Τοῦτο λέγει ἐπὶ τῇ συναλεύσει, ἣ ἐμελλον συνέρχεσθαι ἐπὶ τὸν Κύριον. Ὅτι δὲ ταύτην τὴν συνέλευσιν λέγει, δηλὸν ἐστίν ἡμῖν· ψάλλει γὰρ ὁ μακάριος Δαυὶδ· Ἀρχοντες συνήχησαν κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐπὶ ταύτην δὲ τὴν συνέλευσιν προηγόρευσε τὸ Πνεῦμα λέγον· Μὴ ἐρίσαι τὰ ἡπατὰ μου· ῥύσασθαι βουλόμενος αὐτοὺς ὡς, εἰ δυνατόν, μὴ γενέσθαι δι' αὐτῶν τὸ μέλλον κακόν. Ἀπέκτειναν μὲν τοὺς ἀνθρώπους, ἐνευροκόπησαν δὲ τὸν ταῦρον. Ὅτι ταῦρον ἰσχυρὸν Χριστὸν λέγει. Ἐνευροκόπησαν δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ξύλῳ πεπηγὸς αὐτοῦ διέτρισαν τὰ νεῦρα. Ὅτι καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτῶν ἐνευροκόπησαν ταῦρον. Καὶ ὄρα τοῦ λόγου τὴν ἐπιτήρησιν· Ἀπέκτειναν μὲν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνευροκόπησαν δὲ τὸν ταῦρον. Θανάτῳ μὲν γὰρ περιβεβλήκασι τοὺς ἁγίους, καὶ μεμενήκασι νεκροὶ τὸν τῆς ἀναστάσεως καιρὸν περιμένοντες. Ἄλλ' οἷα τις μόσχος νευροκοπούμενος ὠκλασε μὲν οἰονείπως εἰς γῆν, ὁ Χριστὸς ἐκὼν ὑπομείνας τὸν τῆς σαρκὸς θάνατον· πλην οὐ γέγονε τῷ θανάτῳ κάτοχος. Ἄλλ' εἰ καὶ γέγονεν ἐν νεκροῖς ὡς ἄνθρωπος, ἀπομεμνήχε ζῶν τῆς τῆς Θεότητος φύσει. Ταῦρος γὰρ ὁ Χριστός.

D

¹ Psal. II, 2.

εὐσθενὲς γὰρ ὅτι μάλιστα ζῶον καὶ καθαρὸν τε καὶ ἱερτικόν. Κύριος δὲ τῶν δυνάμεων ὁ Υἱὸς, ὃς οὐ πεποίηκεν ἁμαρτίαν, ἑαυτὸν δὲ μᾶλλον ἔθυε ὑπὲρ ἡμῶν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ. Ἀκουέτωσαν τοίνυν οἱ τὸν οὐτως σεπτὸν νευροκοπήσαντας ταῦρον· Ἐπικατάρτος ὁ θυμὸς αὐτῶν ὅτι αὐθάδης, καὶ ἡ μῆνις αὐτῶν ὅτι ἐσκληρύνθη. Ἄλλ' ὄγε τῶν Ἰουδαίων δῆμος τετόλμηκεν εἰπεῖν νευροκοπῶν τὸν ταῦρον· Αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐξέχεον τοῦτο (4), ἕτερον γὰρ οἶμαι παρὰ τοῦτ' ἔστιν οὐδὲν, τὸ ἀσυνέτως εἰπεῖν· Τὸ αἷμα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἀνακαλεῖται· Μωϋσῆς τὴν κατὰ τοῦ Λευὶ κατάραν, μᾶλλον καὶ εἰς εὐλογίαν αὐτὴν ἀνατρέπει διὰ τὸν ὕστερον ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ ζῆλον τῆς φυλῆς καὶ τοῦ Φινεῖ. Τὴν μέντοι κατὰ τοῦ Συμεὼν οὐκ ἀνεκαλέσατο, διὸ δὴ καὶ εἰς ἔργον ἐξέβη. Ὁ γὰρ Συμεὼν οὐκ ἐλιγχε μὲν ὡς αἱ λοιπαὶ φυλαὶ κληρονομίαν, ἐν γὰρ μέσῳ τοῦ Ἰουδα κατοικήθη. Ἐσώζετο δὲ, εἰ καὶ ὀλίγη τὸν ἀριθμὸν ἦν.

Δεσμύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἔλικι τὸν πῶλον τῆς δρυὸς αὐτοῦ· πλυθεὶ ἐν ὄνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ.

HIPOLYTUS: Πῶλον λέγει τὴν ἐξ ἔθνῶν· ἄλλον, τὴν ἐκ περιτομῆς κλησιν· δρυὸν δὲ μίαν· τουτέστιν ἐκ μιᾶς πίστεως οἱ δύο πῶλοι· ὅπερ ἔστιν αἱ δύο κλήσεις. Καὶ τὸν μὲν πῶλον προσεδέσθαι ἐν τῇ ἀμπελῷ, τὸν δὲ ἕτερον ἐν τῇ ἔλικι. Ἦτοι τὴν μὲν ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησίαν προσεδέσθαι τῷ Κυρίῳ· τὸν δ' ἐκ περιτομῆς τῇ τοῦ νόμου παλαιότητι. Πλυθεὶ ἐν ὄνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ. Τουτέστι διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦ Λόγου τῆς ἀληθείας καθαρῶς τὴν σάρκα, ὅπερ ἐμφαίνει τὴν στολὴν. Καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς θλιβείσης καὶ ἀνείσης αἷμα, ὅπερ ἔστιν ἡ σὰρξ τοῦ Κυρίου, πᾶσαν τὴν ἐξ ἔθνῶν κλήσιν καθαρίζει.

Χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα. Ζαβουλὼν παράλιος κατοικήσει, καὶ αὐτὸς κυρ' ὄρμον πλοίων, καὶ παρατενεῖ ἕως Σιδῶνος. Ἰσάχαρ τὸ καλὸν ἐπεθύμησεν, ἀναπαυόμενος ἀνὰ μέσον τῶν κλήρων. Καὶ ἰδὼν τὴν ἀνάπαυσιν ὅτι καλὴ, καὶ τὴν γῆν ὅτι πῶρος, ὑπέθηκε τὸν ὄμω αὐτοῦ εἰς τὸ ποιεῖν, καὶ ἐγενήθη ἀνὴρ γεωργός.

HIPOLYTUS: Τουτέστι, φαῖδροι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας· ἐπιβλέπουσι γὰρ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. Καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα. Τὸ φωτεινὸν αὐτοῦ τῶν βημάτων δηλοῖ· διὰ τοῦτο λευκοὺς ὀνομάζει, γάλακτι δὲ παρειαίξει, ὡσπερ καὶ σὰρκα καὶ ψυχὴν διατρέφοντα. Ζαβουλὼν δὲ ἐρμηγέυεται εὐωδία καὶ εὐλογία.

Deinde post Cyrilli nonnulla.

HIPOLYTUS: Πάλιν ἀπορρήτως τῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τὰ μυστήρια ἠγοῦμαι διαγορεύειν, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα, τὸ λεμπρὸν καὶ καθαρὸν τῆς μυστηριώδους τροφῆς δηλών. Καὶ τὸ, λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα,

¹ Gen. xlix, 7. ² Matth. xxvii, 25. ³ Deut. xxxiii, 8.

(4) Ἐξέχεον τοῦτο. Post τοῦτο, cum ex versione, tum maxime ex contextu videtur excidisse τὸ αἷμα.

A autem potius obtulit pro nobis in odorem fragrantiae Deo et Patri. Audiant igitur qui vere venerabilem subnervaverunt taurum : *Maledictus furor eorum, quia pervicax; et ira eorum, quia indurata est* ¹. Sed Judæorum populus ausus est jactare se taurum subnervasse : *Manus nostræ hunc sanguinem effuderunt*. Nihil enim aliud est, ut opinor, quod insipienter dixerunt : *Sanguis ejus super nos* ², et quæ sequuntur. Revocat Moyses ³ maledictum adversus Levi; vel potius convertit in benedictionem propter zelum quem tribus illa pro Deo postea testata est, et propter Phineam. Sed maledictum adversus Simeonem non revocavit : quare etiam eventus illud comprobavit. Neque enim Simeon ut cæteræ tribus hæreditatis sortem consecuta est, B sed in medio Juda habitavit. Servata tamen est, licet exiguo numero.

Genes. xlix, 11 : *Alligans ad vitem pullum suum, et ad helicem pullum asinæ suæ; lavabit in vino stolam suam, et in sanguine uræ amictum suum.*

{ Pullum vocat vocationem ex gentibus; alterum, ex circumcissione vocationem; asinam vero unam, id est unam fidem, ita ut ex una fide sint duo pulli, hoc est duæ vocationes. Et unum quidem pullum alligatum esse viti, alterum helici. Hoc est, Ecclesiam e gentibus alligatam esse Domino; illorum vero e circumcissione antiquæ legi. *Lavabit in vino stolam suam*. Hoc est, per Spiritum sanctum et per Verbum veritatis mundabit carnem, quæ per stolam significatur. *Et in sanguine uræ calcatae et sanguinem emittentis, quæ est Domini caro, omnem e gentibus vocationem purgat.*

Genes. xlix, 12-15 : *Gratifici oculi ejus a vino, et candidi dentes ejus præ lacte. Zabulon juxta mare habitabit, et secus accessum navium, et pertendet usque ad Sidonem. Issachar bonum desideravit, requiescens inter medios clericos. Et videns requiem quia bona est, et terram quia pinguis, supposuit humerum suum ad laborandum, et factus est vir agricola.*

Hoc est, pulchri sunt oculi ejus a sermone veritatis : respiciunt enim ad omnes qui credunt in ipsum. *Et candidi dentes ejus præ lacte*. Lucidum candorem verborum ejus significat; ideo candidos appellat et cum lacte confert, quo caro et anima nutritur. *Zabulon*, si interpreteris, est fragrantia et benedictio.

Iterum mystice puto Novi Testamenti Salvatoris nostri sacramenta innui. Nam verba *candidi dentes ejus præ lacte*, præclarum purumque in sacramento cibum significant. Eadem porro verba. *candidi dentes ejus præ lacte*, in eam sententiam accipimus,

quatenus ipsius dicta lumen asserunt iis qui credunt in eum.

Juxta mare habitaturum Zabulon dum ait, vicinam mari regionem ipsi prædicit, et quod gentibus sit permiscendus Israel, amboque populi in unum gregem adducendi. Perspicuum enim illud in Evangelio : *Terra Zabulon, et terra Nephthalim*⁵, et quæ sequuntur. Plenius vero intelliges utraque terram et mare abunde suppeditatum iri. *Et ipse secus accessum navium*; hoc est tanquam in tuto portu, referens ad Christum spei firmitatem. Id autem significat vocationem e gentibus, quod in omnem terram mariaque omnia exitura sit gratia Christi. Ait enim et *secus accessum navium, et pertendet usque ad Sidonem*. Quod quidem de Ecclesia e gentibus hæc prædicta sint, declarat nobis Evangelium : *Terra Zabulon et terra Nephthalim, viam maris trans Jordanem, Galilæa gentium. Populus sedens in tenebris vidit lucem magnam*. Habitaturum itaque ipsum, Zabulon nempe, vicinam mari regionem cum ait, perspicue id confirmavit; perinde ac si dixisset, gentibus deinceps permistum fore Israel, duobus nempe populis in unum gregem congregatis, sub manu unius natura boni principis pastorem, hoc est Christi. Illi benedicens Moyses dixit : *Lætabitur Zabulon*⁶; et sub manu unius in sortitione terræ, utraque præsto illi fore bona ex terra marique, Moyses prænuntiat. *Secus accessum navium*; hoc est ut in portu, tuto nimirum, ad Christum referens spei firmamenta. Ex multa enim evadens fluctuatione, per illius gratiam appellet deinceps tanquam in portu navis. Etiam *pertingere* ait ad ipsam usque *Sidonem*: significans, ut videtur, quod tanta fiet duorum illorum populorum unio per cursum Spiritus, ut ex sanguine Israelis procreati etiam ad ipsas civitates gentium exscendant, quæ magna culpa et criminatione gravata fuerant apud Deum. ματος Ἰσραὴλ καὶ αὐτὰς ἐκπλῆσαι τὰς πόλεις τὰς ἐν

λαμβάνομεν, ὅτι τὰ βήματα αὐτοῦ φωτεινὰ γίνονται τοῖς πιστεύουσι δι' αὐτοῦ.

Παράλιος θαλασσῶν κατοικήσει γε μὴν τὸν Ζαβουλὼν, τὴν ἐν τῇ θαλάσῃ γείτονα χώραν προλέγει, καὶ ὡσανεὶ ἀναμιγῆναι τοῖς ἔθνεσι τοῦ Ἰσραὴλ, ἅτε δὴ καὶ εἰς μίαν ποίμνην ἡγμένων τῶν δύο λαῶν. Δῆλον δὲ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ· *Γῆ Ζαβουλὼν καὶ τῆ Νεφθαλεμ*, καὶ τὰ ἐξῆς. Σωματικώτερον δὲ νοήσεις τὴν ἐκατέρωθεν γῆς καὶ θαλάσσης χορηγίαν. Καὶ αὐτὸς παρ' ὄρμον πλοίων· τούτέστιν ὡς ἐν λιμένι ἀσφαλεῖ, ἀνάπτων εἰς Χριστὸν τὰ τῆς ἐλπίδος πεισμάτα. Δηλοῖ δὲ τοῦτο τὴν ἐξ ἔθνῶν κλήσιν, ὅτι εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἐξελεύσεται ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ. Λέγει γάρ, καὶ παρ' ὄρμον πλοίων καὶ παρατερεῖ ἕως Σιδῶνος. Ὅτι δὲ εἰς τὴν ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησίαν τοῦτο προκηρύσσει, δηλοῦται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἡμῶν· *Γῆ Ζαβουλὼν καὶ τῆ Νεφθαλεμ, ὁδὸν θαλάσσης πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαίῳ τῶν ἐθνῶν. Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοτίῃ εἶδε φῶς μέγα*. Κατοικήσειν γε μὴν αὐτὸν, ἦτοι Ζαβουλὼν, τὴν τῇ θαλάσῃ γείτονα χώραν, διεβεβαίωτο σαφῶς, οἰονεῖπως ἐκείνα λέγων, ὅτι τοῖς ἔθνεσι ἀναμιξῆ ἔσται λοιπὸν ὁ Ἰσραὴλ· ἅτε δὴ καὶ εἰς μίαν ποίμνην συνηγμένων τῶν δύο λαῶν, καὶ ὑπὸ χεῖρα τὴν ἐνὸς τοῦ κατὰ φύσιν ἀγαθοῦ γεγονότος ἀρχιπομπέμενος, τούτέστι Χριστοῦ. Τοῦτον εὐλογῶν ὁ Μωϋσῆς εἶπεν· *Εὐφρανθήσεται Ζαβουλὼν*, καὶ ὑπὸ χεῖρα τὴν ἐνὸς ἐν τῇ λήξει τῆς γῆς τὴν ἐκατέρωθεν ἔχειν χορηγίαν, τῶνδε ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης καλῶν ὁ Μωϋσῆς προφητεῖει. *Παρ' ὄρμον πλοίων*, τούτέστιν, ὡς ἐν λιμένι τυχὸν ἀσφαλεῖ, καὶ εἰς Χριστὸν ἀνάπτων τῆς ἐλπίδος τὰ πείσματα. Ἐκ πολλῆς γὰρ ἀποφοιτήσας ῥάλις ὀρμισθήσεται λοιπὸν τῇ παρ' αὐτῷ χάριτι, καθάπερ ἀμέλει καὶ ἐν λιμέσιν ὀλκάδες. Καὶ μέχρι δὲ αὐτῆς παρατεῖνεσθαι τῆς Σιδῶνος εἶπεν· ὑποδηλών, ὡς ἔοικεν, ὅτι τοσαύτη προσένωσις τῇ Πνευματικῇ δρομῇ τῶν δύο γενήσεται λαῶν, ὡς τοὺς ἐξ αἰπολλῆ παρὰ τῷ Θεῷ γεγενημένας αἰτίας καὶ διαβολῆ.

Post Cyrilli nonnulla :

Et terram quia pinguis. Hoc est caro Domini nostri. *Pinguis*, hoc est abundans, melle ac lacte luens. Destinata ipsi in hæreditatem ac possessionem loca terræ, hoc est doctrinæ Domini; boua etiam hæc requies, ut ipse ait : *Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis*⁷, et quæ sequuntur. Siquidem præcepta custodientes, nec renuntiantes legis constitutionibus, et in illis et in Domini nostri doctrina requiescunt : quod est *inter medios clericos*. Sicut dicit Dominus : *Non veni solvere legem ac prophetas, sed implere*⁸. Nam et Dominus noster præcepta legis servando, non dissolvit legem et prophetas, sed implet, ut ait in Evangeliiis.

Supposuit humerum suum ad laborandum, et factus est vir agricola. Hoc fecerunt apostoli; acce-

HIPPOLYTUS : *Καὶ τὴν γῆν ὅτι πῖων*. Ὅπερ ἐστὶν ἡ σὰρξ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἡ πῖων, τούτέστιν ἡ λιπαρὰ· αὕτη γὰρ ἡ βέουσα μέλι καὶ γάλα. Τῶν ἀφορισθέντων αὐτῷ ἐν μέρει κληρονομίας, καὶ κτήσεως τύπων γῆς, τούτέστιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου· ἀνάπτουσις γὰρ αὕτη καλῆ, καθὼς καὶ αὐτὸς λέγει· *Δεῦτε πρὸς με πάντες ὁ κοπιῶντες, καὶ πεφορτισμένοι*, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐπειδὴ οἱ τὰς ἐντολὰς φυλάσσοιτες, οὐκ ἀποταξάμενοι τοῖς νομικοῖς διατάγμασι, ἐπιναπαύονται καὶ ἐπ' αὐτοῖς καὶ τῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν διδασκαλίᾳ· ὅπερ ἐστὶν ἀνὰ μέσον τῶν κληρῶν· καθὼς ὁ Κύριος λέγει· *Οὐκ ἤλθοι καταλύσαι τὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας, ἀλλὰ πληρῶσαι*

Ἔθεθε τὸν ὤμον αὐτοῦ εἰς τὸ ποιεῖν, καὶ γενήθη ἀνήρ γεωργός. Ὅπερ ἐποίησαν οἱ ἀπόστο-

⁵ Matth. iv, 15, 16. ⁶ Deut. xxxii, 18. ⁷ Matth. xi, 28. ⁸ Matth. v, 17.

λοι λαβόντες τὴν δύναμιν παρὰ Θεοῦ, καὶ ὑποθέντες ἑαυτοὺς εἰς τὸ πονεῖν, ἐγενήθησαν γεωργοὶ τοῦ Κυρίου ἐργασάμενοι τὴν γῆν, τουτέστι τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Δὴν κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ ὡσεὶ καὶ μίᾳ φυλῇ ἐν Ἰσραὴλ. Καὶ γενηθήτω Δὴν ὄφις ἐφ' ἑδῶν, ἐγκαθήμενος ἐπὶ τρίβου, δάκνων πτέρων Ἰακὼυ καὶ πεσεῖται ὁ ἰππεὺς εἰς τὰ πόδια, τὴν σωτηρίαν περιμένων Κυρίου. Γὰρ, πειρατήριον πειρατεύσει αὐτόν· αὐτὸς δὲ πειρατεύσει αὐτόν κατὰ πόδας. Ἀσὴρ, πῶν αὐτοῦ ὁ ἄρτος, καὶ αὐτὸς δώσει τρυφήν ἄρχουσι.

Post nonnulla ex Cyrillo, Apollinari et Diodoro :

HIPOLYTUS : Δηλοῦται ἡμῖν εἶναι ἰππεὺς ὁ Κύριος· πτέρνα δὲ, ὅτι πρὸς ἔσχατον τῶν καιρῶν. Τῆ δὲ ὅτι πεσεῖται, τὸν θάνατον αὐτοῦ δηλοῖ, καθὼς γέγραπται ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ· Ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πρόσω καὶ ἀνάστειν πολλῶν. Λαμβάνομεν τὸν πειρατὴν τὸν ἐπίβουλον· οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἐπίβουλος ἐγένετο τοῦ Κυρίου, ἢ ὁ λαός. Πειρατεύσει, τουτέστιν ἐπιβουλεύσει αὐτῷ. Κατὰ πόδας· δηλοῦται ἡμῖν ἢ ἀντιλήψις ἢ παρὰ τοῦ Κυρίου τοῖς ἐπιβουλεύσασιν αὐτῷ. Τὸ δὲ κατὰ πόδας, ὅτι ἐν τάχει ποιήσει τὴν ἐδικήσιν ὁ Κύριος. Καλῶς ὀπλισθήσεται τὸν πόδα, καὶ τὸ εὐρημένον πειρατήριον πειρατεύσει αὐτόν.—Α. Εὐζωνος εὐζωνήσει αὐτόν, ἀντὶ τοῦ ἑνοπλος ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς ἑνοπλίζει αὐτόν. Καὶ ὀπλιστὴς τὸν πόδα ἔσται· μᾶλλον τοῦτο θέλει εἰπεῖν, ἑνοπλος Γὰρ κατόπιν τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀκολούθησει. Κὰν γὰρ ὁ κληρὸς αὐτοῦ πέραν ἦν Ἰορδάνου, ἀλλ' οὖν ἐτάγησαν συνακολουθήσαι τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῶν ἑνοπλοι, ἕως οὗ λάβωσι κάκεινοι τοὺς ἑαυτῶν κληρῶς. Ἡ τάχα τοῦτο εἶπεν, ὅτι ληστρικῶ τρόπῳ ἐμελλον ζῆν οἱ περὶ τὸν Γὰρ· καὶ σύστημα ληστῶν, ὃ ἔστι πειρατήριον, λαβεῖν σὺν αὐτῷ τοῦτον, καὶ ὅτι μέλλει κατόπιν αὐτῷ στεῦων.

Ἐπειδὴ τῆς ἐν νόμῳ σκιαῆς οἰονετικῶς συνεσταλμένης, καὶ τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθοῦς λατρείας εἰσχεπομένης, λαμπροτέρων ἔδει τῷ κόσμῳ, εἰσκέληνται πρὸς τοῦτο λοιπὸν οἱ θεοπέσοι μαθηταί, καὶ εἰς τὸν τῶν κατὰ νόμον καθηγητῶν εἰσέφρησαν κληρῶν. Οὕτως γὰρ τοι πρὸς μὲν τὴν τῶν Ἰουδαίων μητέρα, φημι δὴ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐλέγετο παρὰ Θεοῦ διὰ τῆς τοῦ ψάλλοντος φωνῆς· Ἀντὶ τῶν πατρῶν σου ἐγεννηθήσαν οἱ υἱοὶ σου· τουτέστιν, οἱ σοὶ χρηματίζοντες υἱοὶ, τὴν τῶν πατρῶν τάξιν διελάχον. Πρὸς δὲ γε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· Καταστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ μετ' ὀλίγα, πλὴν ὅτι τὸ ἄρχειν αὐτοῖς οὐκ ἀταλαίπωρον ἔσται παντελῶς. Ἐμελλον δὲ μᾶλλον καὶ ἀναριθμητῶν περιᾶσθαι κακῶν· παραποδοθήσονται δὲ, καὶ οὐκ εἰς ἄπαν εὐρήσουσι τῆς ἀποστολῆς τὸν δρόμον κινδύνων ἀππλλαγμένον, εἰ ὡς ἐν τύπῳ παραδείγματος ὑπέφηνεν εἰπὼν, ὅτι γενηθήτω ἀντὶ τοῦ ἔσται ἐν τῷ Δὴν ὁ τῶν διωκόντων ὄμιλος ὡς ὄφις ἐν ἑδῶ καθήμενος ἐπὶ τρίβου, δάκνων πτέρων Ἰακὼυ. Τουτέστι δεινὰ καὶ ἄφυκτα δηγμάτα διδοῦς·

ptaque a Deo facultate se ipsos labori subdiderunt, et facti sunt agricolæ Domini, terramque, hoc est humanum genus, excoluerunt prædicatione Domini nostri.

Genes. XLIX, 16-20 : *Dan judicabit populum suum tanquam et una tribus Israel. Et fiat Dan serpens in via, sedens in semita, mordens calcaneum equi; et cadet equus retrorsum, salutem exspectans Domini. Gad, sedes piratarum prædabitur eum : et ipse prædabitur eam secus pedes. Aser, pinguis ejus panis; et ipse dabit delicias principibus.*

Innuitur nobis per equitem Dominus, per calcaneum extrema temporum. Quod cadet, mortem ejus significat; sicut scriptum in Evangelio : *Ecce positus est hic in casum et resurrectionem multorum*. Piratam pro insidiatore accipimus; nec quisquam alius insidiator Domini fuit, quam populus Judæorum. *Prædabitur*, hoc est insidiabitur illi. *Secus pedes*, significatur nobis auxilium a Domino adversus insidiantes ei. Et *secus pedes* ait, quod subito vindictam sumet Dominus. Bene armabitur pes ejus, atque repertam sedem piratarum ipse deprædabitur.—AQUILA : *Accinctus accinget illum*; hoc est, armatus et bellator armabit illum. *Et armabitur pede* : sive hoc potius innuit, armatus Gad post fratres suos subsequetur. Nam quamvis sors ejus erat ultra Jordanem, tamen fratres suos armati sequi jubebantur, donec et ipsi sortes suas consecuti fuissent. Aut fortasse vult innuere, quod latronum more victuri essent Gaditæ, et sodalitiū latronum ascituri, eosque sectaturi, ac similiter latrocinium facturi.

εἶναι· καὶ αὐτὸς ὁμοίως πειρατεύων, ὃ ἔστι λη-

Quandoquidem umbra legis quodammodo sublatā, introductoque cultu spiritali veroque, majore luce mundus indigebat : propterea in hoc vocati sunt deinceps divini discipuli, atque in doctorum legis sortem asciti. Ita enim ad matrem Judæorum, Hierosolymam innuo. dictum est a Deo per vocem psallentis : *Pro patribus tuis natī sunt tibi filii*¹⁰; hoc est, qui filii tui vocantur, locum et ordinem patrum sortiti sunt. Atque ad Dominum nostrum Jesum Christum : *Constitues eos principes super omnem terram*. Verum mox principatus hic illis non omnino calamitatis expers erat futurus; innumera enim potius experiri mala debebant, et impediri; nec omnino cursum apostolatus invenire immunem a periculis, quod velut exempli figura significavit, cum dixit : *Fiat*, hoc est fiet in Dan persecutorum multitudo tanquam *serpens in via sedens in semita, mordens calcaneum equi*. Hoc est, graves et periculosos morsus figet, ut solent esse serpentium ac viperarum morsus periculosi. Calcaneum autem infligentur : nam *ipse conteret caput tuum, et tu in-*

⁹ Luc. II, 54. ¹⁰ Psal. XLIV, 17.

sidiaberis calcaneo ejus ¹¹. Ita vero insidiati sunt quidam sanctis apostolis, ut mortem etiam carnis intulerint. Itaque et tale aliquid sustinuisse eos licet dicere, quale pati solet pes equi vacillantis et retro veluti succussi : eques enim dejicietur; atque in terram datus hic, spirans adhuc permanet. Superstitites mansere etiam divini discipuli, et salutis suae tempus expectant quo vocabuntur in regnum immune ab omni perturbatione, quando Christus eis acclamabit : *Venite, benedicti Patris mei* ¹², et quae sequuntur.

κεκλήσονται εἰς βασιλείαν ἀκλόνητον, ἐπιφωνοῦντος αὐτοῖς τοῦ Χριστοῦ τό· Δεῦτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, καὶ τὰ ἐξῆς.

Quod si quis nolit intelligere aliquos serpentium instar ipsi Dan insidiantes, sed ipsum aliis insidias struere : dicemus per Dan illum denotari Scribas et Phariseos hypocritas, qui cum jus dicere populo eique praesae deberent, serpentium instar Christo insidiati sunt, impieque studuerunt impactis morsibus efficere, ut is per altam planamque omnino semitam ingrediens caderet. Quanquam vero cecidit eques, spontanea obita morte carnis, tamen iterum revixit, adiutorem et reductorem in vitam habens Patrem. Cum enim potentia Dei et Patris sit Filius, templum suum vitae restituit. Itaque qui ut homo periculum subierat, a Patre salvatus esse affirmatur, quaequam natura sua existens Deus, et universam ipse visibilem et invisibilem creaturam in bono statu conservans. Ita intelligens etiam divinus Paulus de illo ait : *Etsi crucifixus est ex infirmitate, sed vivit ex virtute Dei* ¹³.

Aser sorte accepit Ptolemaidem et Sidonem, ideo ait : *Pinguis ejus panis, et ipse dabit delicias principibus*. Hoc figuram vocationis nostrae interpretamur. Quod enim pingue, lautum est. Quinam vero panis lautior nostro? Noster enim panis Dominus est, ut ipse ait : *Ego sum panis vitae* ¹⁴. Ecquis vero alius dabit cibum principibus, quam Dominus noster Jesus Christus? Non tantum iis qui credunt e gentibus, sed etiam ex circumcissione, qui principatum tenent in fide, hoc est patribus, et patriarchis, et prophetis, omnibusque credentibus in nomen ejus ac passionem.

Genes. XLIX, 21-26 : *Nephtalim virgultum resolutum, dans in germine pulchritudinem. Filius auctus Joseph, filius auctus meus zelatus, filius meus adolescentior; ad me revertere. In quem consilia conferentes maledicebant, et intendebant in eum domini sagittationum. Et contriti sunt cum potentia arcus eorum, et dissoluti sunt nervi brachiorum manuum eorum per manum potentis Jacob. Inde qui confortavit Israel a Deo patris tui. Et adjuvit te Deus meus, et benedixit te benedictione caeli desuper, et benedictione terrae habentis omnia, propter bene-*

τάχα τι τὰ τῶν ἔχων δῆγματα δυσδιάφευκτά πως ἐστίν. Κατὰ γε αὐτὴν ἐγένοντο τὴν πτέρναν αὐτοῦ γὰρ σου τηρήσει τὴν κεφαλὴν, καὶ σὺ αὐτοῦ τηρήσεις πτέρναν. Ἐπεβούλευσαν δὲ οὕτω τινὲς τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπαγαγεῖν τὸν τῆς σαρκὸς θάνατον. Καὶ δὴ τοιοῦτον ὑποστῆναι φαινομεν αὐτοῦς ὅποιον πάθοι ἢ τυχῶν πούς ἐκλάσαντος ἵππου καὶ ἀνόπιν ὡσπερ ὑφεξηκός· ὑπεραρθήσεται γὰρ ἐπιθάτης καὶ εἰς γῆν οἰμαί που περιπεσῶν περιμένει τὸν ζῶντα. Περιμεμενήκασι δὲ καὶ οἱ θεσπέσιοι μαθηταὶ τὸν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καιρὸν, καθ' ὃν εἰσθητοῦ τοῦ Χριστοῦ τό· Δεῦτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ

Καὶ πάλιν, εἰ δὲ μὴ βούλητό τις οὐχὶ τῷ Δάν ἐσθαι τινὰς ὡς βρῖς ἐγκαθημένους, ἀλλ' αὐτὸν ἐτέροις ἐπιβουλεύειν τὸν Δάν ἐκεῖνον, ἐροῦμεν ὅτι τὸ κρίνειν καὶ καθηγεῖσθαι λαῶν ἔχοντες οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταὶ ἔχων δίκην ἐπεφύοντο τῷ Χριστῷ, καὶ οἰονείπως τοῦ ἐκ τοῦ πίπτειν διὰ ὑψηλῆς ὀδεύοντα καὶ λείας ἄπτονα τρίβον δῆγμασιν παρακόπτοντες ἀνοσιῶς ἐσποῦδαζον. Ἄλλ' εἰ καὶ πέπτωκεν ὁ ἵππευς, ἐθελοντὴς ἀνατλάς τὸν τῆς σαρκὸς θάνατον· ἀλλ' οὖν καὶ ἀναδιώσεται σολλήπτορα καὶ ἐπαγωγὸν ποιούμενος τὸν Πατέρα. Δύναμις γὰρ ὅτι τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ὁ Υἱὸς, τὸν ἴδιον αὐτοῦ ζῶν γόνει ναόν. Ταύτη σεσῶσθαι λέγεται παρὰ τοῦ Πατρὸς κενιδυνοενικῶς ὡς ἄνθρωπος, καίτοι κατὰ φύσιν ὑπάρχων θεός, καὶ ὄλην αὐτὸς εἰς τὸ εὖ εἶναι συνέχων ὀρατὴν τε καὶ ἀόρατον κτίσιν. Οὕτω που συνέει καὶ ὁ θεσπέσιος Παῦλος περὶ αὐτοῦ φησι· *Εἰ καὶ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῆ καὶ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ*.

Ἄσθρ ἐκληρονόμησε τὰ περὶ Πτολεμαῖδα καὶ Σιδῶνα, καὶ διὰ τοῦτο φησι· *Πῶρ αὐτοῦ ὁ ἄρτος, καὶ αὐτὸς δώσει τρυφήν ἀρχουσι*. Τοῦτο λαμβάνομεν εἰς τύπον τῆς κλήσεως τῆς ἡμετέρας. Τὸ γὰρ πῶρ, λιπαρὸν ἐστίν. Λιπαρὸς δὲ τίνος ἄρτος ἢ ἡμῶν; Ὁ γὰρ Κύριός ἐστιν ἡμῶν ὁ ἄρτος, καθὼς λέγει καὶ αὐτός· *Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς*. Τίς δὲ ἄλλος δώσει τροφήν ἀρχουσιν, ἢ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός; Οὐ μόνον τοῖς ἐξ ἐθνῶν πιστεύουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκ περιτομῆς, ἐξάρχουσι τῆς πίστεως, τοῦ ἐστὶ πατρᾶσι καὶ πατριάρχαις, καὶ προφήταις, καὶ πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ πάθος.

Nephtalim στελεχος ἀνειμένον ἐπιδιδούς ἐν τῷ γεννητάμιν κάλλος. Υἱὸς ἠΰξημένος Ἰωσήφ, υἱὸς ἠΰξημένος μου ζηλωτὸς, υἱὸς μου νεώτατος πρὸς με ἀνάστρεψον. Εἰς ὃν διαβουλεύομενοι ἐλοιδοροῦν, καὶ ἐνεῖχον αὐτῷ κύριοι τοξενμάτων. Καὶ συνετρίβη μετὰ κράτους τὰ τόξα αὐτῶν, καὶ ἐξελύθη τὰ νεῦρα βραχιόνων χειρῶν αὐτῶν διὰ χεῖρα δυνάτου Ἰακώβ. Ἐκείθεν ὁ κατισχύσας Ἰσραὴλ παρὰ Θεοῦ τοῦ πατρὸς σου. Καὶ ἐβοήθησέ σοι ὁ Θεὸς ὁ ἐμός, καὶ εὐλόγησέ σε εὐλογίαν οὐρανοῦ ἀνωθεν, καὶ εὐλογίαν γῆς ἐχοῦσης

¹¹ Gen. III, 15. ¹² Matth. xxv, 34. ¹³ II Cor. xiii, 4. ¹⁴ Joan. vi, 35.

πάντα είνεκεν εὐλογίας μαστῶν καὶ μητέρας, εὐ-
λογίας πατρός σου καὶ μητρός σου ὑπερίσχυσεν
ἐπ' εὐλογίας ὄρεων μορίμων, καὶ ἐπ' εὐλογίας
θιῶν αἰωρίων· αἱ ἔσονται ἐπὶ κεφαλῇ Ἰωσήφ,
καὶ ἐπὶ κερυφῆς, ὧν ἠγήσαστο ἀδελφῶν.

HIPOLYTUS : Τίς ἄλλος ἠέξημέρος υἱὸς καὶ ζη-
λωτὸς ἕως τῆς σήμερον, εἰ μὴ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη-
σοῦς Χριστός; Ζηλωτὸς μὲν οὖν ἄρα καὶ τοῖς μιστοῖν
θελούμενοις, πλὴν οὐκ εἰς ἅπαν ἀλώσιμος. Εἰ γὰρ
καὶ ἀνέτη σταυρῶν, ἀλλ' ὡς Θεὸς ἀνεβίω, πατήσας
τὸν θάνατον, μόνον δὲ οὐχὶ καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς
ἐκπρωνοῦτος καὶ λέγοντος· *Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,*
καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅτι γὰρ ὑποπεπτώχασι καὶ οἱ πλείστην
ἔσπην τὴν κατ' αὐτὸν μανίαν ὠδίνοντες, ἐδίδαξεν εἰ-
πῶν· *Εἰς ὃν διαβουλεύομενοι καὶ ἐλοιδώρου καὶ*
ἐτείχεον αὐτῷ κύριοι τοξευμάτων. Συνεδρία γὰρ
συνεγεύροντες ἐβουλεύοντο πικρὰ τῶν τοξευμάτων
οἱ κύριοι, τούτέστιν οἱ τῶν λαῶν ἠγούμενοι. Πλὴν
συντερίθη τὰ τόξα αὐτῶν, καὶ ἐξελύθη νεῦρα
βραχιόνων αὐτῶν διὰ χεῖρα δυνάστου Ἰακώβ,
τούτέστι τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὃς ἔστι τῶν δυνά-
μων Κύριος, ὃς καὶ εὐλογεῖσθαι παρεσκεύασε τὸν
Γῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ αὐτὸς εἰς
τίπον τῶν ἡμετέρων παραλαμβάνεται, καθὼς δηλοῖ
τὸ Εὐαγγέλιον· *Γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλεμ,*
ὁδὸν θαλάσσης πέραν τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τὰ ἐξῆς.
Καὶ τοῖς καθημέροις ἐν σκότει φῶς ἀνέτειλεν αὐ-
τοῖς. Ποῖον δὲ ἄλλο φῶς ἦν, ἢ κλήσις τῶν ἐθνῶν,
ἧς ἐστὶ τὸ στέλεχος, τούτέστι τὸ ξύλον τοῦ Κυρίου,
ὃ ἐγκεντριθεῖσα καρποφορεῖ; Τὸ δὲ, *ἐπιδιδούς ἐν*
τῷ γερνήματι κάλλος, τὸ ὑπερβάλλον τῆς κλήσεως
θηλαί ἡμῶν. Εἰ δὲ καὶ ἐφ' ἡμῶν νοοῖτο τυχόν τὸ, *ἐπι-*
διδούς ἐν τῷ γερνήματι κάλλος, οὐκ ἀσυμφανῆς ὁ
λόγος. Προκόπτοντες γὰρ αἱ κατ' ἀρετὴν καὶ τῶν
ἀμερόνων ἀφικνούμενοι, ἦτοι τοῖς *ἐμπροσθεν ἐπεκ-*
τεινόμενοι κατὰ τὴν τοῦ μακαρίου Παύλου φωνήν,
εἰς κάλλος αἱ τὸ περιφανέστερον ἀναθρώσκουσαι
κάλλος δὲ φημι τὸ πνευματικόν, ἵνα καὶ ἡμῖν λέγοιτο
λακὸν Ἐπεθύμησεν ὁ βουσιλεύς τοῦ κάλλους
σου.

Post nonnulla Apollinarii :

HIPOLYTUS : Ἐπ' αὐτὸν δὲ πάλιν τὸν Ἐμμα-
νουὴλ ὁ τῆς προφητείας διέρπει λόγος. Ἐπειδὴ,
οἶμαι, που τὸ ἐξ αὐτῆς δηλούμενον ἕτερον οὐδὲν ἐστίν,
ἢ ὅπερ ἔφη ἀρτίως, *ἐπιδιδούς ἐν τῷ γερνήματι*
κάλλος· τὸ γὰρ ἠέξησθαι λέγει αὐτὸν τὴν εἰς τὸ ἀπ'
ἀρχῆς ἐπίδοσιν καὶ ἀναδρομὴν τῆς ἐνοῦσης εὐκλείας
αὐτῷ φυσικῶς σημαίνει. Τοῦτο πάντως καταγεται
ὀρθῶς ἔχειν ὑπειλημμένον. Ἐπειδὴ γὰρ (5) ὁ μονο-
γενῆς τοῦ Θεοῦ Λόγος, Θεὸς ὑπάρχων ἐκ Θεοῦ (6),

A dictionem uberum et vulvae, benedictionem patris tui
et matris tuæ; prevaluit super benedictiones mon-
tium stabilitum, et in benedictionibus collium æter-
norum : erunt super caput Joseph, et super caput
fratrum, quorum dux fuit.

Equis alius filius auctus et zelatus in hunc us-
que diem, quam Dominus noster Jesus Christus? Zelatus
quidem sive invidia petitus ab iis qui odio
eum prosequi gaudent, at non omnino expugnatus.
Quanquam enim crucem sustinuit, tamen ut Deus
rediit in vitam, mortemque conculcavit, et
Patre ipsi acclamante ac dicente : *Sede a dextris*
meis ¹⁵, et quæ sequuntur. Quod enim succubue-
runt ipsi, etiam illi qui plurimam adversus eum-
dem insaniam parturiebant, docet cum ait : *In*
B quem consilia conferentes maledicebant in eum do-
mini sagittationum. Synedria enim convocantes,
acerba inierunt consilia domini sagittationum, hoc
est populorum principes. Verum contriti sunt arcus
eorum, et dissoluti sunt nervi brachiorum illorum
per manum potentis Jacob : hoc est Dei et Patris,
qui est Dominus potentatum, qui etiam benedici
fecit Filium in cælo et in terra. Et Nephthaim in
typum rerum nostrarum assumitur, ut docet Evan-
gelium : *Terra Zabulon et terra Nephthaim, viam*
maris ultra Jordanem ¹⁶, et quæ sequuntur. Et illis
qui sedebant in tenebris, exortum est lumen ¹⁷. Quod-
nam vero lumen aliud quam vocatio gentium, quæ
est virgultum, hoc est lignum Domini, cui inserta
fructus profert? At verbis : *Dans in germine pul-*
C chritudinem, abundantiam vocationis nobis signifi-
cat. Si vero et de nobis intelligantur verba : *dans*
in germine pulchritudinem, non incongruens erit
oratio. Proficientes enim semper in virtute, et ad
meliora penetrantes, sive secundum beati Pauli
vocem, *ad priora nos extendentes* ¹⁸, ad pulchritudi-
nem semper splendidiorem enititur; pulchritudi-
nem, inquam, spiritalem, ut et nobis dicatur dein-
ceps : *Concupivit reâ decorem tuum* ¹⁹.

¹⁵ Psal. cix, 1. ¹⁶ Matth. iv, 45. ¹⁷ Ibid. 16. ¹⁸ Philipp. iii, 13. ¹⁹ Psal. xlv, 12.

(5) Ἐπειδὴ γὰρ, κ. τ. λ. Hæc et sequentia usque
ad ea, ὑπάρχων αὐτῷ, Romæ ab Isaaco Vossio de-
scripta, edidit primum Græbrius in adnotatis ad Bulli
de Jena. *fid. Nic.*, pag. 103, et quidem pleniora at-
que emendatiora; ad quæ proinde exegimus editum
Fabricianum.

(6) Θεὸς ὑπάρχων ἐκ Θεοῦ. Observamus post

Græbrius, sanctum martyrem ipsiusmet concilii Ni-
cæni phrasin usurpare : quemadmodum infra con-
tra Noetum, cap. 10, dixit φῶς ἐκ φωτός, *lumen da*
lumine. Minus recte vertit verba ista Fabricius :
Cum Deus esset e Deo; uti et sequentia, *spontequæ*
se in id quod non erat induit, atque ingloriam car-
nem sibi induxit.

Scripturas exinanivit ²⁰, demittens ultro se ipsum in id quod non erat, et vilem hanc carnem induit, atque in *servi forma* apparuit, Deo et Patri *factus obediens usque ad mortem; eapropter deinceps et superexaltatus* legitur; et tanquam id prope non habens propter humanam naturam, ac gratuiti instar doni, accepit *nomen super omne nomen*, secundum beati Pauli verba. Sed ex rei veritate, res tamen ipsa non erat eorum donum quæ ab initio naturaliter in eo haud essent (longe aliter se res habet); sed potius reditus existimandus est et recursus ad id, quod ab initio essentialiter et inseparabiliter ei inerat. Quamobrem et cum per œconomiam humilitate carnis esset indutus, ait: *Pater, glorifica me gloria quam habui* ²¹, et quæ sequuntur. Semper enim erat in gloria divina, qui ante omne ævum et tempus atque ante mundi constitutionem proprio Patri coexistit.

Intelligitur etiam convenienter per *adolescenciam* sive *junioem*. Apparuit enim in ultimis ævi temporibus, et post sanctorum prophetarum gloriosum et dignum amore chorum, et simpliciter ac semel ut dicam, post omnes quotquot ante tempus incarnationis, in ordine filiorum ob virtutem computati sunt. *Zelatus* autem quod dicitur Emmanuel, est quodammodo ambiguum. Imo vero zelatus sive æmulandus est sanctis, qui vestigia ejus sectari studentes ad divinam ejus pulchritudinem se conformant, et ipsam sibi proponunt præscriptum eorum quæ agere debeant, summamque inde gloriam referunt. Zelatus vero etiam in alium intelligi modum potest, hoc est invidia petitus ab iis qui cum non diligunt; ducibus, inquam, Judæorum, sive Scribis atque Pharisæis; qui acerbum in se parturientes zelum, et invidiæ materiam facientes sibi ex ejus quæ eripi illi non potest gloria, multis modis eum captabant. Christus quidem in vitam revocaverat mortuos jam fœtentes et corruptos, et alia divina signa ediderat; unde fas erat illos stupentes ad ista, credere neque amplius dubitare. At illi hoc neptiquam faciebant; verum invidia vexabantur et acerbum animo mœrorem concipiebant.

Post Cyrilli nonnulla:

Equis alius iste, quam sicut demonstratum nobis est ab Apostolo, *secundus homo Dominus de celo* ²². Atque in Evangelio, postremum ait fecisse voluntatem Patris ²³. Verbis autem, *Ad me revertere*,

²⁰ Philipp. II, 7-9. ²¹ Joan. XVII, 5. ²² I Cor. XV, 47. ²³ Matth. XXI, 31.

(7) Καὶ ἐν τῇ τοῦ δούλου μορφῇ... ταύτη τοι λοιπὸν. Hæc habet excerptum Grabianum; quæ tamen in edito Fabricii desiderantur; licet ea requirat contextus Paulinus, ad quem S. Hippolytus hic procul dubio respexit.

(8) Κατὰ τὸ ἀληθές. Male apud Fabricium, καὶ τὸ ἀληθές.

(9) Ὁ ἔσχατος. Observat Fabricius post Millium, codices nonnullos, ut Cantabr., legere, ut hic Hippolytus. Sanctus Hieronymus *Comment. in Matth.*, lib. III, ad cap. XXI, 31: «Sciendum est, inquit, in veris exemplaribus non haberi *novissimum*, sed *primum*, ut proprio judicio condemnem-

A κατένωκεν ἑαυτὸν κατὰ τὰς Γραφάς, καθὼς ἐβελοντῆς ἑαυτὸν εἰς ὄπερ οὐκ ἦν, καὶ τὴν δόξον ταύτην σάρκα ἠμπέσχετο, καὶ ἐν τῇ τοῦ δούλου μορφῇ πέφηνε (7), γεγονός ὑπήκοος τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ μέχρι θανάτου, ταύτη τοι λοιπὸν καὶ ὑπερυψοῦσθαι λέγεται· καὶ ὡς οὐκ ἔχων διὰ τὸ ἀνθρώπινον μονονουχί, καὶ ἐν χάριτος μοίρᾳ, λαμβάνει τὸ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὄνομα, κατὰ τὴν τοῦ μακαρίου Παύλου φωνήν. Ἄλλ' ἦν τὸ χρῆμα κατὰ τὸ ἀληθές (8) οὐ δόσις ὡς ἐν ἀρχῇ τῶν οὐκ ἐνόητων αὐτῷ φυσικῶς, πολλοῦ γε καὶ δεῖ νοοῖτο δ' ἂν μᾶλλον ἀναφοίτησι καὶ ἀναδρομῇ πρὸς τὸ ἐν ἀρχῇ καὶ οὐσωδῶς καὶ ἀναποβλήτως ὑπάρχον αὐτῷ. Τοιγάρτοι καὶ ἔφασκεν ὁ τῆς ἀνηρωπότητος τὸ μικροπρεπὲς ὑποδοῦ; οἰκονομικῶς· Πάτερ, δόξασόν με τῇ δόξῃ ἣ ἔχον, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἄει γὰρ ἦν ἐν δόξῃ θεοκρπεῖ, τῷ ἰδίῳ συνυπάρχων γεννήτορι πρὸ παντὸς αἰῶνος καὶ χρόνου καὶ τῆς τοῦ κόσμου καταβολῆς.

Νοοῖτο δ' ἂν εἰκότως καὶ νεώτατος. Πέφηνε γὰρ ἐν τελευταίοις τοῦ αἰῶνος καιροῖς, καὶ μετὰ τῶν τῶν ἁγίων προφητῶν εὐκλεῖα τε καὶ ἀξιάγαστον χορδὴν, καὶ ἅπασι ἀπλῶς μετὰ πάντας τοὺς πρὸ τῆς ἐπιδημίας ὡς ἐν νιῶν τάξει λελογισμένους δι' ἀρετήν. Ζηλωτὸς δὲ ὅτι γέγονεν ὁ Ἐμμανουὴλ πῶς ἐστὶν ἀμφιβάλλειν. Ἄλλὰ ζηλωτὸς μὲν ἁγίοις οἱ τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ κατακολουθεῖν σπουδάζοντες, καὶ πρὸς τὸ θεῖον αὐτοῦ μορφούμενοι κάλλος, αὐτόν τε ποιοῦμενοι τὴν πρακτικῶν ὑπογραμμῶν, τὴν ἀπασῶν ἀρίστην ἀποφέρονται δόξαν. Ζηλωτὸς γε μὴν καὶ καθ' ἕτερον ἂν νοοῖτο τὸν τρόπον τοῖς οὐκ ἀγαπᾶν εἰρημένους· ἔτι μὲν δὴ τοῖς τῶν Ἰουδαίων καθηγηταῖς, ἦτοι τοῖς Γραμματεῦσι καὶ Φαρισαίοις· οἱ πικρὸν ἐν ἑαυτοῖς ὠδίνοντες ζῆλον καὶ βασκανίας ὑπόθεσιν τὴν ἀπαράβλητον αὐτοῦ ποιοῦμενοι δόξαν κατὰ πολλοὺς ἥλισκον τρόπους. Διανίστη μὲν γὰρ τοὺς νεκροὺς ὁ Χριστὸς ὀδοδότης ἤδη καὶ διεφθαρμένους, καὶ τὰς ἄλλας θεοσημείας ἐπετέλει· τοὺς δὲ κατατεθηπέναι θέον καὶ πρὸς τὸ χρῆμα πιστεῦειν ἴεσθαι, λοιπὸν οὐδὲν ἐνδοιάζοντας. Οἱ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἔβρων, ἐδάκνοντο δὲ τῷ φθόνῳ, καὶ πικρὰς εἰς νοῦν ἐδέχοντο λύπας.

D HIPPOLYTUS: Τίς ἄλλος οὗτος, ἢ καθὼς δεικνύεται ἡμῖν διὰ τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ὁ δεῦτερος ἀνθρώπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ. Καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, τὴν ποιήσαντα τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς εἶπεν ὁ ἔσχατος (9).

IN: Si autem *novissimum* voluerimus legere, manifestata est interpretatio: ut dicamus intelligere quidem veritatem Judæos, sed tergiversari, et nolle dicere quod sentiunt. Wetstenius in sua Nov. Test. Græci editione, tom. I, pag. 467, hunc ipsum Hippolyti locum in medium profert, licet minus emendate, subditque doctoris maximi verbis recitat: «Nimirum recordatus aliquis, ultimos fore primos, quod dicitur Matth. xx, 16, putavit publicanos rectius ultimos vocari: quam emendationem quidam eo usque extenderunt, ut etiam responiones nigrarent.» Quam quidem v. c. conjecturam eruditiori judicio permittimus. Cæterum haud præ-

Τῷ δὲ, Πρὸς μὲ ἀνάστρεψον, δηλοῦται ἡμῖν ἢ μετὰ τὸ πάθος ἀνάληψις εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸν Πατέρα. Τῷ δὲ, Εἰς ὃν διαβουλεύομενοι ἐλοιδώρου, τίνες εἰ μὴ ὁ λαὸς κατὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν; Καὶ ἐνεῖχον αὐτῷ τίνες ἐνεῖχον αὐτῷ, οἳ καὶ μέχρι σήμερον ἐνεχοῦσιν; Οὗτοι, κύριοι τοξευμάτων, οἱ καταπολεμῆν τὸν Κύριον δοκοῦντες. Εἰ γὰρ καὶ ἐνίσχυσαν τοῦ ἀναιρεθῆναι αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ συνετριβήσαν μετὰ κράτους τὰ τόξα αὐτῶν. Φανερῶς δὲ ἡμῖν δηλοῦται, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασιν συνετέριπται τὰ τόξα αὐτῶν μετὰ κράτους· τουτέστιν οἱ τῶν λαῶν ἡγούμενοι, οἱ ἐπ' αὐτὸν παραθίγοντες τοὺς οἴονεῖ τραυματίζοντας ἀκίδων ἐν τάξει· μόνον δὲ οὐχὶ καὶ ἐμπηγνυμένους, διὰ τὸ δρᾶν ἢ μὴ θέμις, καὶ ἀποτολμᾶν οἱ καὶ θηρίων ἀγρίων ἐπέθρωςκον διήκην.

Ἐπερίσχυσας ὑπὲρ εὐλογίας ὀρέων μοτιμῶν. Ὁρη αἰώνια καὶ μονιμώτατα καὶ θίνας αἰωνίους, τοὺς ἁγίους φησὶ διὰ τὸ ἔρθαι τῆς γῆς· φωνεῖν μὲν οὐδὲν τῶν κατεβρίμμένων, ζητεῖν δὲ τὰ ἄνω, καὶ εἰς τὰ τῶν ἀρετῶν εὐ μάλα διάττειν ὑψώματα· κατόπιν οὖν ἄρα τῆς Χριστοῦ δόξης καὶ οἱ τῶν Πατέρων ἐπιστημότατοι καὶ εἰς λήξιν ἤκοντες ἀρετῆς. Οἱ μὲν γὰρ ἦσαν οἰκέται· ὁ δὲ Κύριος Ἰῶς τὰ δι' ὧν ἐκεῖνοι γεγονόσιν λαμπρῶν, κεχωρήγηκεν αὐτοῖς. Τοιγάρτοι καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάντες ἡμεῖς ἐλάβομεν.

Καὶ ἐβοήθησέ σοι ὁ Θεὸς ὁ ἐμός. Σαφῶς ἡμῖν δεικνύεται ὅτι ἡ βοήθεια καὶ ἀντίληψις τοῦ Πατρὸς οὐ παρ' ἄλλου τινὸς ἢ παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Τῷ δὲ, Θεὸς μου, δηλοῦται ὅτι τὸ Πνεῦμα λέγει διὰ τοῦ Ἰακώβ.

EUSEB.: Τὰ νεῦρα βραχιῶνων. Οὐκ ἠδύνατο χειρῶν εἰπεῖν ἢ ὤμων· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἐν μέσῳ τοῦ τόξου πλατέα βραχίονες λέγεται, εὐκαίρως βραχίονας λέγει.

HIPPOLYTUS: Εὐλογίας μαστῶν καὶ μήτρας. Τοῦτω ἡμῖν δηλοῦται ὅτι ἡ μὲν εὐλογία ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐστὶ τὸ Πνεῦμα κατελθὼν διὰ τοῦ Λόγου ἐπὶ τὴν σάρκα. Μαστῶν δὲ καὶ μήτρας, τῆς Παρθένου εὐλογίας λέγει. Τὸ δὲ, Πατὴρ καὶ μητὴρ (10) σου, τοῦτο λέγει καὶ εὐλογίαν Πατρὸς ἣν ἐλάβομεν ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

¹⁰ Joan. 1, 16. ¹¹ Gen. XLVIII, 5, 4.

termittendum videtur, vocem ἑξατος pro πρῶτος nonnunquam fuisse usurpatam. Videsis quæ tom. V nostræ Bibliothecæ, ad fragmentum II Pothæcarianum adnotavimus.

(10) Πατὴρ καὶ μητὴρ. Græbius, l. c., e schedis Vossianis Romæ descriptis, in hunc Genesios locum Hippolyti commentariorum fragmentum profert quod huc afferre operæ pretium fuerit. Sic autem Græbius: Ad ista verba, εὐλογίας Πατρὸς καὶ μητὴρ, ita commentatur Hippolytus: Σαφῶς τε καὶ ἐναργῶς ἢ τε ἐκ Θεοῦ καὶ Πατρὸς γέννησις τοῦ Μονογενοῦς, καὶ διὰ τῆς ἁγίας Παρθένου σημαίνεται, καθὼ νοεῖται καὶ πέφηνεν ἀνθρώπος. Ἰῶς γὰρ ὑπάρχων φυσικῶς τε καὶ ἀληθῶς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὅτι ἡμᾶς ἀνέτηλ' τὴν διὰ γυναικὸς τε καὶ μή-

A declaratur nobis Christi post passionem assumptio in cælum ad Patrem. Illis vero, in quem consilia conferentes maledicebant, quinam innuuntur nisi populus Judaicus adversus Dominum nostrum? Et intendebant: quinam intenderunt adversus illum atque in hunc usque diem intendunt? Hi, domini sagittationum qui putant se adversus Dominum bel-lasse. Licet vero valuerunt eum de vita tollere, at-tamen contriti sunt cum potentia arcus eorum. Man-ifeste his nobis declaratur, quod post resurrectionem cum potentia contriti sunt arcus eorum; hoc est, principes populi, qui velut in acie adversus Do-minum acuerunt sua tela ad infligenda vulnera, et tantum non inflixerunt; quandoquidem fecere quæ minime fas, atque ausi sunt etiam ferarum bestia-rum more in eum irruere.

Prævaluisti super benedictiones mantium stabili-lum. Per montes sempiternos et stabiles maxime et colles æternos, innuit sanctos, quoniam terrenis subtracti sunt, et nihil rerum caducarum crepant, sed quæruntur quæ supra sunt, et ad virtutum sublima-cumina vehementer desiderant eniti: post gloriam Christi nimirum etiam Patrum insignes, maxime et qui ad summum virtutis pervenerunt. Illi porro servi. Dominus autem, Filius, illis sup-peditavit ea quibus ipsi præclari facti sunt. Quam-obrem et ipsi profitentur, quod ex plenitudine ejus nos omnes accepimus ¹¹.

Et adjuvit te Deus meus. Perspicue nobis ostenditur, quod auxilium et adjumentum Filii non ab alio quam a Patre et Deo nostro qui in cælis est. Verbis Deus meus, declaratur quod Spiritus ait per Jacobum ¹¹.

Nervi brachiorum. Non potuit manuum dicere vel humerorum: sed quandoquidem media lata in arcu brachia dicuntur, opportune dixit brachia.

Benedictionem uberum et uteri. His verbis nobis significatur, quod benedictio de cælo est Spiritus descendens per Verbum in carnem. Uberum vero et uteri, Virginis notat benedictiones. Patris tui et matris tuæ, hoc designat benedictionem Patris quam accepimus in Ecclesiam per Dominum nostrum Jesum Christum.

D τρας γέννησιν, καὶ μαστοὺς τεθήλακεν. Οὐ γέ τοι, κατὰ τινὰς δοκῆσαι γέγονεν ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς τοῦτο κατὰ ἀλήθειαν, πεφηνῶς ὅπερ ἐσμέν, αὐτοῖ τοῖς τῆς φύσεως ἐπόμενοι νόμοις, καὶ τροφῆς ἡνέσχη-σεν, καί τοι ζωὴν αὐτὸς τῷ κόσμῳ διδούς. « Clare at-que manifeste ea pariter quæ est ex Deo et Patre generatio Unigeniti, ac quæ per sanctam Virginem facta est, indicatur, juxta quam creditur et visus est homo. Filius enim Dei et Patris naturaliter ac vere existens, propter nos eam sustinuit quæ fuit per mulierem et uterum generationem, et ubera suxit. Neque enim, ut quibusdam videtur, putative fuit homo; sed idem vere apparuit quod nos sumus qui naturæ leges sequimur, et nutrimento usus est, quamvis ipse mundo vitam daret. »

Genes. XLIX, 27 : Benjamin lupus rapax ; mane A comedet adhuc, et ad vesperam dat escam.

Omnino quadrat in Paulum apostotum qui e tribu Benjamin fuit. Cum enim juvenis esset, lupus fuit rapax ; postquam vero credidit, præbuit cibum. Declaratur nobis et hoc per gratiam Domini nostri Jesu Christi, quod tribus Benjamin in principatibus, hoc enim est mane, persequitur. Saul enim qui e tribu Benjamin fuit, Davidem figuram Christi gerentem est persecutus.

Βενιαμὴν λύκος ἄρπαξ, τὸ πρωτὸν ἐδεται ἐτι, καὶ εἰς τὸ ἑσπέρας δίδωσιν τροφήν.

HIPPOLYTUS : Συναρμῶζει πάντοτε τὴν ἐκ φυλῆς Βενιαμὴν Παύλον. Ὅτε γὰρ ἦν νέος, λύκος ἦν ἄρπαξ· δέδωκε δὲ τροφήν πιστεύσας. Δηλοῦται ἡμῖν καὶ τοῦτο διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ Βενιαμὴν φυλὴ ἐν ταῖς ἀρχαῖς, ὅπερ ἐστὶ τὸ πρωτὸν, διώκει. Ὁ γὰρ Σαούλ ὃς ἦν ἐκ τῆς Βενιαμὴν φυλῆς, τὸν εἰς τύπον τοῦ Κυρίου καίμενον Δαυὶδ ἐδίωκεν.

II.

Ex Leontii et Joannis Rerum sacrarum libro II, ap. Μαι, Script. vet., t. VII, p. 84.

Ex sancti Hippolyti Romæ Commentario in Genesim.

Gen. II, 7 : Formavit igitur Dominus Deus hominem de limo terræ. Cur ita ? Nonne juxta quorundam opinionem tres homines legimus factos, unum spiritalem, alium animale, alium terrestrem ? Non res ita se habet ; sed de uno tantum homine loquitur tota narratio. Hoc quidem : Faciamus, de homine futuro est ; illud autem : Formavit . . . Dominus Deus hominem de limo terræ, de uno ac eodem homine fit narratio. Modo dicit : Fiat ; modo autem facit, et quomodo facit, narratur.

Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου Ῥώμης (11) ἐκ τῆς εἰς τὴν Γένησιν πραγματείας.

Καὶ ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦρ ἀπὸ τῆς γῆς. Τί δὲ ἐστὶ τοῦτο ; ἄρα μὴ κατὰ τὴν τιμῶν ὑπόνοιαν, τρεῖς ἀνθρώπους λέγομεν γεγονέναι, ἓνα πνευματικόν, καὶ ἓνα ψυχικόν, καὶ ἓνα χοῦρὸν ; οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ περὶ ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ πᾶσα διήγησις· τὸ γὰρ Ποιήσωμεν, περὶ μέλλοντός ἐστι τὸ δὲ Ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὥστε περὶ ἐνὸς ἀνθρώπου τοῦ αὐτοῦ ἡ διήγησις γίνεται· τότε γὰρ λέγει· Γετήσεται, νῦν δὲ ποιεῖ, καὶ τὸ πῶς ποιεῖ διηγείται.

III.

Apud S. Hieronymum, epist. 36 ad Damasum, num. 18. (Ex Galland.)

(12) Isaac portat imaginem Dei Patris. Rebecca C Spiritus sancti. Esau populi prioris, et diaboli. Jacob Ecclesiarum, sive Christi. Senuisse Isaac, consumptionem orbis ostendit : oculis caligasse, fidem perisse de mundo, et religionis lumen ante eum neglectum esse significat. Quod filius major vocatur, acceptio legis est Judæorum. Quod escas ejus atque capturam diligit pater, homines sunt ab errore salvati, quos per doctrinam justus quisque venatur. Sermo Dei, benedictionis est repromissio, et spes regni futuri ; in quo cum Christo sancti sunt regnaturi, et verum Sabbatum celebraturi. Rebecca plena Spiritu sancto, sciens quid audisset antequam pareret, quia major serviet minori ²⁶ ; magis autem forma Spiritus sancti, in Jacob ante meditatur : loquitur (13) ad filium miuorem : Vade ad gregem, et accipe mihi duos hædos ²⁷ ; præfigurans carneum Salvatoris adventum, in quo eos vel maxime liberaret, qui peccatis tenebantur obnoxii ; siquidem in omnibus Scripturis hædi pro peccato-

ribus accipiuntur. Quod autem duos jubetur afferre, duorum populorum significabat assumptio ; quod teneros et bonos, dociles et innocentes animas (14). Stola vel vestimentum Esau, fides et Scripturæ sunt Hebræorum, quibus gentilium indutus est populus. Pelles quæ ejus brachiis circumdatæ sunt, peccata utriusque sunt plebis, quæ Christus in extensione manuum cruci secum pariter affixit. Quod Isaac quærit ab Jacob, cur tam cito venerit ²⁸ (15), admiratur celerem credentium fidem. Quod cibi delectabiles offeruntur, hostia placens Deo, salus est peccatorum. Post esum sequitur benedictio, et ejus odore perfuitur ; virtutem resurrectionis et regni, aperta voce pronuntians : quomodo etiam, adorent eum fratres sui et serviant ei, credentes ex Israël. Quia igitur iniquitas est inimica justitiæ, Esau in discordiam concitatur, et necem fraudulentus excogitat dicens in corde suo : Appropinquant (16) dies passionis patris mei, et occidam Jacob fratrem meum ²⁹. Diabolus fratricidas Judæos

²⁶ Gen. xxv, 23. ²⁷ Gen. xxvii, 9. ²⁸ Ibid. 20.

(11) Græcus auctor intelligit Ῥώμης ἐπισκόπου, Romani episcopi ; quem Græcorum frequentem errorem alibi me narrare memini.

(12) Iis quæ refert sanctus doctor, ex Hippolyti Commentario in Genesim descripta, ista præmittit : Quoniam autem polliciti sumus et de eo (Isaaco et Rebecca, Gen. xxvii) quid significaret in figura, adjungere ; Hippolyti martyris verba ponamus, a quo et Victorinus noster non plurimum discrepat : non quod omnia plenius exsecutus sit, sed quod possit occasionem præbere lectori ad intelligentiam lutiorem.

²⁹ Ibid. 41.

(13) Quidam mss., medit. et loquitur. VALLARS.

(14) Subaudi significantur : nec enim placet quod habent veteres editi, dociles et innocentes animas significat. Proxime vero vel vestimentum, ex iisdem editis, Vaticano aliisque nonnullis mss. reposuimus. Id.

(15) Duo mss., admiratur, ut loquatur, etc. Antea erat, admirabatur. Id.

(16) Victorius appropinquant immutavit contra mss. fidem. Deinde duo vetera exemplaria, dies mortis : quam tamen infra lectionem haud servavit. Id.

in Cain ante præmeditans, in Esau manifestissime A
constetur, tempus quoque interfectionis ostenden-
dens: *Appropinquent, inquit, dies passionis patris
ut interficiam fratrem meum.* Quapropter Rebecca,
id est patientia, nuntiavit viro fratris insidias;
qui vocato Jacob, præcepit ei ut in Mesopotamiam

pergeret, et inde acciperet uxorem de genere Laban.
Syri fratris, matris suæ. Quomodo itaque [fratris-
delos fugiens, Mesopotamiam tendit Jacob; ita et
Christus, Judæorum incredulitate compulsi, pro-
ficiscitur in Galilæam, inde sibi ex gentibus spon-
sam sumpturus Ecclesiam (47).

IN NUMEROS.

Apud *Leontium Byzant.*, lib. 1 Contra Nestorium et Eutychem. (Ex *Galland.* — *Idem fragmentum legitur
ap. Maium Script. Vet. t. VII, p. 154.*)

Τοῦ ἁγίου Ἱππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, B S. Hippolyti episcopi et martyris, ex benedictioni-
ἐκ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Βαλαάμ. bus Balaam.

Ἦνα δὲ δειχθῆ τὸ συναμφοτέρον ἔχων ἐν ἑαυτῷ,
τὴν τε τοῦ Θεοῦ οὐσίαν καὶ τὴν ἐξ ἀνθρώπων, ὡς
καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγει: *Μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώ-
πων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς· ὁ δὲ μεσίτης
ἀνθρώπου (18) οὐ γίνεται, ἀλλὰ δύο·* Ἴδει οὖν τὸν
Χριστὸν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μεσίτην γενόμενον, παρ'
ἐμφοτέρων ἀρραβῶνά τινα ἀληφέναι, ἵνα φανῆ δύο
προσώπων μεσίτης.

Ut autem demonstraretur utramque in se habere
substantiam, Dei nimirum et hominum, sicut Apo-
stolus ait: *Mediator Dei et hominum, homo Chris-
tus Jesus* ²⁰, *mediator autem unius hominis non
est* ²¹, sed duorum; oportebat ergo, ut Christus Dei
et hominum mediator factus, ab utrisque arrham
quamdam acciperet, ut appareret duarum natura-
rum mediator.

IN REGES.

*Fragmentum Tractatus S. Hippolyti eis τὴν Ἐγγαστρίμυθον, εἰ in Engastrimythum, sive εἰ De Saule et
Pythonissa, εἰ Περὶ Σαοῦλ καὶ Πύθωνος, I Reg. xxviii. — Ex ms. cod. Vatic. cccxxx ap. Allat. εἰ De En-
gastrim., εἰ edidit Simon DE MAGISTRIS in εἰ Actis Martyrum Ostiensium, εἰ p. 160, Romæ 1795,
in-fol. (19).*

Ζητεῖται εἰ ἀνῆλθεν ὁ Σαμουὴλ διὰ τῆς Ἐγγαστρι- C
μύθου, ἢ οὐ. Καὶ εἰ μὲν δῶμεν ὅτι ἀνῆλθεν, τὰ ψευ-
δῆ συνιστῶμεν. Πῶς γὰρ ἠδύνατο δαιμῶν ψυχῆν, οὐ
λέγω δικαίου μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ τυχόντος, τὴν
ἀπελθοῦσαν, ἣν οὐκ ἴδρι πῆ διάγοι, καλέσαι; Ἀλλὰ,
φησὶν, πῶς οὖν ἡ γυνὴ ἐπτοήθη, καὶ παρὰ τὸ ἔθος
εἶδεν ἀνιόντας ἀνθρώπους; Εἰ μὴ γὰρ παρὰ τὸ ἔθος εἶ-
δεν, οὐκ ἂν εἶπαν: *Θεοὺς ἀναβαίνοντας ἐκ τῆς γῆς
ἐγὼ ὄρω.* Ἔνα ἐκάλεσε καὶ, πῶς ἀνῆλθον πολλοί;
Τί οὖν, ὄλων τῶν φανέντων φαμὲν ἀνελεῖν τὰς ψυ-
χὰς, καὶ ταύτας παρὰ τῆς γυναικὸς μὴ κληθεῖσας,
ἢ ἐκεῖνων φαντασία τὰ (ἰ. φαντάσματα) ὄρώμενα;
Ὀλοῦν καὶ τοῦτο. Πῶς, φησὶν, ἐπιγνοῦς Σαοῦλ προσ-
εκύνησεν; ἀλλὰ Σαοῦλ οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἀκούσας παρὰ

Quæritur num ascenderit Samuel per Pythonis-
sam evocatus, an non. Et si quidem concesserimus
quod ascenderit, falsa statuemus. Quomodo enim
poterat dæmon animam non dico tantum justi,
sed et cuiuslibet revocare, quam ubi degeret igno-
rabat, post discessum a corpore? Sed quomodo, in-
quiunt, mulier decepta est, ac præter consuetudi-
nem, vidit ascendentes homines? Nisi enim præter
consuetudinem vidisset, non utique dixisset: *Deos
ascendentes e terra ego video.* Unum vocavit, et quo-
modo ascenderunt multi? Quid ergo, universorumne
qui apparuerunt dicemus ascendisse animas, easque
a muliere non evocatas; an illarum apparentia si-
mulacra? Sed neque istud. Quomodo, pergunt, cum

²⁰ I Tim. II, 5. ²¹ Gal. III, 20.

(17) Hujusmodi fragmentum Hippolyti claudit
sanctus doctor his verbis: *Hæc supradictus vir.*

(18) Ἀνθρώπου. Vox importuna tum Apostoli
textui, tum ecclesiastici scriptoris sententiæ, ut vi-
deatur; neque enim agit de duorum hominum, sed
de Dei et hominum mediatore.

(19) Putavit Jos. Scaliger hunc tractatum in sede
marmorea S. Hippolyti descriptum ad aliam Py-
thonissam in apostolorum Actis memoratam perti-
nere. Satis quidem indocte vir alioqui excultissi-

mus; nam et veteres cum Pythonissæ ἀπλῶς memi-
nerunt, aliam non intelligebant ab ea Saulis. Deinde
ambigendi locus non est ubi Hieronymus ait Hip-
polytum scripsisse *De Saule et Pythonissa*. Aptissi-
mus autem videtur titulus in marmore inscriptus
eis τὴν Ἐγγαστρίμυθον, ita conceptus vel brevitatis
causa, cui quadratarii student, vel ad significan-
dum operis argumentum, quod latius excurrebat.
S. DE MAG.

agnovisset Saul, adoravit? Atqui Saul non vidit, sed audiens a muliere quod volebat, figuram unius eorum qui ascenderant, agnoscens tanquam Samueli, istam consuluit positis genibus. Nihil autem dæmoni facilius, quam Samuelis imaginem exhibere, sibi notam. Quomodo igitur, instant, prædixit quæ erant eventura mala, et Saul ipsi, et Jonathæ simul? Finem quidem belli prædixit, quodque Saul vinceretur; id conjectans ab ira Dei erga ipsum. Quemadmodum si medicus, isque nec summum artis apicem assecutus, ægrotum intuens desperatum, hujus prædicit mortem, in tempore tamen designando aberrans. Ita et dæmon ab Saul operibus, ipsoque facinore interrogandi Pythonissam, videns iram Dei, prænuntiat cladem simul et mortem, circa diem vero mortis aberrans.

τῆς γυναικός, ὅπερ ἐβούλετο, σχῆμα τῶν ἀνόντων ἐνός καὶ ἐπιγνοῦς ὡς Σαμουὴλ, τοιοῦτῳ ἐχρᾶτο, προσεκύνησεν (19'). Οὐδὲν δὲ τῷ δαίμονι μορφῶσαι, ὅπερ ἦδει, σχῆμα τοῦ Σαμουὴλ. Πῶς οὖν προεῖπε, φησὶν, τὰ μέλλοντα συμβαίνειν τῷ Σαουλ, καὶ τῷ Ἰωνάθαν ἐν ταύτῳ κακὰ; Τὸ μὲν τέλος προεῖπε τοῦ πολέμου, ὡς Σαουλ ἠττηθήσεται, στογασαμένη ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ὁσαυεὶ λατρὸς ὁ μὴ ἀκριβῆ τῆς ἐπιστήμης ἔχων τὴν γνῶσιν, ἀπεγνωσμένον ἀρρωστον θεασάμενος, εἴπη τούτου τὸν θάνατον, περὶ τὴν ὥραν σφαλλόμενος. Οὕτω καὶ ὁ δαίμων ἀπὸ τῶν ἔργων τοῦ Σαουλ, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγχειρήματος τῆς Ἐγγαστριμύθου, εἰδὸς τοῦ Θεοῦ τὴν ὀργὴν, προέειπε τὴν ἤτταν θμοῦ καὶ τὸν θάνατον, περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου σφαλεῖς.

IN PSALMOS.

(Ex Gallandio.)

Hippolyti episcopi Romæ argumentum enarrationi in B 'Iππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμης ἐπιθέσεις διαθήσεως εἰς τοὺς Ψαλμοὺς.

Liber Psalmorum novam doctrinam continet post legem Moysis. Alter enim hic post Moysis scripturam doctrinalis liber est. Post Moysis igitur et Josuæ obitum, et post judices, David exstitit, qui dignus habitus ut Salvatoris etiam ipse pater appellaretur, novam rationem hymnorum concinendorum primus tradidit, per quam sustulit quæ a Moyse sancita lege erant de sacrificiis, et novum hymnum atque modum júbilo colendi Deum introduxit, aliaque plurima legem Moysis supergredientia, in tota sua tractatione docuit (20). ὀπερβεβηκῶτα, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς πραγματείας διδάσκει.

Ἡ βιβλὸς τῶν Ψαλμῶν καινὴν διδασκαλίαν περιέχει κατὰ τὴν Μωυσέως νομοθεσίαν. Καὶ ὅτι δευτέρα μετὰ τὴν Μωυσέως γραφὴν διδασκαλικὴ βιβλὸς τελεῖται. Μετὰ γὰρ τὴν Μωυσέως καὶ Ἰησοῦ τελευταίην, καὶ μετὰ τοὺς κριτὰς Δαβὶδ γενόμενος, ὡσαυεὶ τοῦ Σωτῆρος αὐτὸς χρηματίζοι πατὴρ καταξιωθείς, καινὸν τρόπον τὸν τῆς ψαλμωδίας πρῶτος Ἑβραίοις παρέδωκε, δι' ἧς ἀναίρει μὲν τὰ παρὰ τῆς Μωυσῆ περι θυσῶν νενομοθετημένα, καινὸν δὲ τὸν ὕμνον καὶ ἀλαλαγμοῦ τρόπον τῆς τοῦ Θεοῦ λατρίας εἰσάγει, καὶ ἄλλα δὲ πλείστα τὸν Μωυσέως νόμον

In Psalmum II;

Theodoritus' dialogo secundo, qui inscribitur Ἀσύγχυτος, p. 167.

Sancti Hippolyti episcopi ex enarratione secundi C Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου ἐπισκόπου ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ β' ψαλμοῦ.

Hic veniens in mundum Deus et homo patefactus est, et humanam quidem ipsius naturam facile est agnoscere; quando esurit et defatigatur, et sitit, et metuens fugit et orans mæstitia conflictatur, et in cervicali dormit, et calicem passionis auferri petit, et in lucta sudat, et ab angele confirmatur, et a Juda proditur, et contumelia afficitur a Caipha, et ab Herode despicitur, et a Pilato flagellatur, et a militibus deridetur, et a Judæis ligno affligitur,

Οὗτος ὁ προελθὼν εἰς τὸν κόσμον, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἐφανερώθη, καὶ τὸν μὲν ἄνθρωπον αὐτοῦ εὐκόλως ἔστι νοεῖν, ὅτε πεινᾷ καὶ κοιπᾷ, καὶ κάμνον διψᾷ, καὶ δειλιῶν φεύγει, καὶ προσευχόμενος λυπείται, καὶ ἐπὶ προσκεφαλαίου καθεύδει· καὶ ποτήριον πάθους παραιτεῖται, καὶ ἀγωνιῶν ἰδροῖ, καὶ ὑπ' ἀγέλου δυναμοῦται, καὶ ὑπὸ Ἰούδα παραδίδοται, καὶ ἀτιμάζεται ὑπὸ Καϊάφα, καὶ ἀπὸ Ἡρώδου ἐξουθενεῖται, μαρτυρεῖται τε ὑπὸ Πιλάτου, καὶ ὑπὸ στρα-

(19') Lege... : ἐβούλετο, καὶ σχῆμα τῶν ἀνι. ἐνός ἐπιγ. ὡς Σαμουὴλ, τοιοῦτῳ ἐχρ., προσκυνήσας.

(20) Hunc locum, sed minus integrum minusque emendatum, produxit Stephanus le Moyne notis ad *Varia sacra* p. 977, laudans Hippolyti librum ineditum in Psalmos qui exstet Florentiæ in bibliotheca Laurentiana. Non tamen Hippolyti liber inte-

ger in jam dicta bibliotheca superest, sed fragmenta ejus quædam occurrunt in Catena inedita in Psalmos quam thesaurus ille librarius manu exarata asservat, e qua eundem locum, sed itidem minus emendate produxit Alexander Morus notis ad *Novum Fædus*, ad Hebr. x, 5.

τιωτῶν παίζεται, καὶ ὑπὸ Ἰουδαίων ξύλων προσή- A et ad Patrem clamans spiritum ei commendat, et
γνυται, καὶ πρὸς Πατέρα ἑαυτοῦ παρατίθεται τὸ πνεῦμα, et inclinato capite exspirat, et lancea latus ejus con-
καὶ κλίων κεφαλὴν ἐκπνεῖ, καὶ πλευρῶν λόγῃ foditur, et sindone involutus in monumento collo-
νύσσεται, καὶ σίνδωνι ἐλισσόμενος ἐν μνημείῳ τίθη- catur, et tertio die a Patre resuscitatur. Divina vero
ται, καὶ τριήμερος ὑπὸ Πατρὸς ἀνίσταται· τὸ δὲ ipsius natura non obscure cernitur, quando ab an-
θεῖκόν αὐτοῦ πάλιν φανερώς ἐστὶν ἰδεῖν, ὅτε ὑπ' ἀγ- gelsis adoratur, et a pastoribus spectatur, et exspe-
γέλων προσκυνεῖται, καὶ θεωρεῖται ὑπὸ ποιμένων, ctatur a Simeone, et Annæ testimonio ornatur, et
καὶ προσδοκᾶται ὑπὸ Συμεῶν, καὶ ὑπὸ Ἀννης μαρ- quæritur a magis, et indicatur a stella, et ex aqua
τυρεῖται, καὶ ζητεῖται ὑπὸ μάγων, καὶ σημαίνεται δι' in nuptiis vinum facit; et mare vi ventorum agita-
ἀστέρως, καὶ ὕδωρ ἐν γάμοις οἴνου (sic) ἀπεργάζεται, tum objurgat, et in mari ambulat, et cæco a nati-
καὶ θαλάσσης ὑπὸ βίας ἀνέμων κινουμένη ἐπιτίμῃ, vitate visum restituit, et Lazarum quatruiduanum
καὶ ἐπὶ θαλάσσης περιπατεῖ, καὶ τυφλὸν ἐκ γεννητῆς resuscitat, et varias virtutes perficit, et peccata
ὄραν ποιεῖ, καὶ νεκρὸν Λάζαρον τετραήμερον ἀνιστά, remittit, et potestatem remittendi dat discipulis.
καὶ ποικίλας δυνάμεις τελεῖ, καὶ ἀμφοτέρω ἀφήσει, καὶ ἐξουσίαν δίδωσι μαθηταῖς.

In Psalmum XXII.

Idem Theodoritus dialogo primo.

Τοῦ ἁγίου Ἱππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος ἐκ B _ Sanctus Hippolytus episcopus et martyr in enar-
τοῦ λόγου τοῦ εἰς· « Κύριος ποιμαίνει με. » ratione psalmi, « Dominus pastor meus. »

Καὶ κεινωτὸς δὲ ἐκ ξύλων ἀσχηπτῶν αὐτὸς ἦν ὁ Σω- Arca concinnata ex lignis non obnoxiiis putrefa-
τήρ· τὸ γὰρ ἀσχηπτὸν αὐτοῦ καὶ ἀδιάφθορον σκήνος cationi erat ipse Salvator. Etenim hac significabatur
ταύτη κατηγγέλλετο τὸ μηδεμίαν ἀμαρτήματος ση- tabernaculum ipsius non sentiens cariem, aut
πεθὸνα φύσαν· Ὁ γὰρ ἀμαρτήσας καὶ ἐξομολογούμενός corruptionem, hoc est, nullam peccati putredinem
γινῆ· Προσώξεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου, gignens. Nam peccator hanc edit confessionem :
ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου. Ὁ δὲ Κύριος Putruerunt et corrupta sunt vulnera mea propter
ἀναμάρτητος ἦν, ἐκ τῶν ἀσχηπτῶν ξύλων τὸ κατὰ insipientiam meam²². Dominus vero peccati expers,
ἀνθρώπων, τοῦτέστιν ἐκ τῆς Παρθένου καὶ τοῦ ἁγίου et ex lignis immunis a putrefactione secundum
Πνεύματος ἔσωθεν, καὶ ἐξωθεν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, hominem, hoc est, ex Virgine et Spiritu sancto in-
ὡς καθαρῶτάτω χρυσίῳ περιεκαλυμμένος. tus, et foris verbo Dei, quasi quodam purissimæ
auro opertus fuit.

In psalmum XXIII.

Idem ibid.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ λόγου τοῦ εἰς τὸν κγ' ψαλμόν. C Idem in enarratione psalmi xxiii.
Ἔρχεται ἐπὶ τὰς οὐρανίας πύλας, ἄγγελοι αὐτῷ Venit ad cœlestes portas angelis ipsam comitan-
συνδοεῦσιν, καὶ κεκλεισμένα εἰσὶν αἱ πύλαι τῶν tibus, et clausæ erant portæ cœlorum. Non enim
οὐρανῶν. Ὀυδέπω γὰρ ἀναβέβηκεν εἰς οὐρανοὺς. eism in cœlum ascenderat, sed tunc primum ap-
Πρῶτος νῦν φαίνεται ταῖς δυνάμειν ταῖς οὐρανίαις paruit potestatibus cœlestibus caro ascendens.
ἐσθὲ ἀναβαίνουσα. Λέγεται οἷν ταῖς δυνάμειν ὑπὸ Dicitur ergo potestatibus ab angelis, qui erant præ-
τῶν ἀγγέλων τῶν προτρεχόντων τὸν Σωτῆρα, καὶ cursores Salvatoris et Domini : Tollite portas, prin-
Κύριον· Ἄρατε πύλας, οἱ ἀρχόντες, ὑμῶν, καὶ cipes, vestras, et elevamini, portæ æternales, et in-
ἐκάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βα- troibit Rex gloriæ²³.

In psalmum CIX.

Idem Theodoritus dialogo secundo.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὴν ψῆδην μεγάλην. D Idem in concione de magno cantico.
Ὁ τὸν ἀπολλώδιστα ἐκ γῆς πρωτόπλαστον ἄνθρωπον, Qui perditum hominem ex terra formatum et
καὶ ἐν δεσμοῖς θανάτου κρατούμενον, ἐξ ἄδου κατω- vinculis mortis implicatum ex infimo inferno eri-
τάτου ἐλκύσας· ὁ ἄνωθεν κατελθὼν, καὶ τὸν κάτω puit, et desuper veniens in sublime extulit humi
εἰς τὰ ἄνω ἀνενέγκας· ὁ τῶν νεκρῶν εὐαγγελιστής, jacentem, factus mortuorum evangelista, et ani-
καὶ τῶν ψυχῶν λυτρωτής, καὶ ἀνάστασις τῶν τεθαμ- marum redemptor, et resurrectio sepulcorum ; hic
μένων γινόμενος οὗτος· ἦν ὁ τοῦ νεκρικῆμένου ἀνθρώ- victo homini opem tulit, factus ei similis primoge-
που γεγεννημένος βοηθός κατ' αὐτὸν ἕμοιος αὐτῷ nitus Λόγος, primum parentem Adam in virgine

²² Psal. xxxviii, 5. ²³ Psal. cxiv, 7.

visitans, spiritualis terrenum in matrice quærens, A semper vivens per inobedientiam mortuum, cælestis terrestrem ad superiora vocans, nobilis servum per propriam obedientiam libertate donare volens, qui in terram resolutum hominem et pabulum serpentis factum, in adamantem convertens idque in ligno pendentem, Dominum adversus victorem declaravit atque ita per lignum victor invenitur.

Κύριον κατὰ τοῦ νενικηκότος ἀποδείξας, καὶ διὰ τοῦτο διὰ ξύλου, νικηφόρος εὕρισκται·

Idem in eadem concione :

Qui Filium Dei in carne nunc non agnoscunt, agnoscent ipsum judicem in gloria constitutum, quem antea in corpore humili petulantier tractarant.

Idem in eadem concione :

Etenim apostoli cum venissent ad monumentum die tertio, non invenerunt corpus Jesu, quemadmodum filii Israel sepulcrum Moysi ascendentes in montem quæsierunt, et non invenerunt.

πρωτότοκος Λόγος, τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ ἐν τῇ παρθένῳ ἐπισκεπτόμενος, ὁ πνευματικὸς τὸν χοιλίῳ ἐν τῇ μήτρᾳ ἐπιζητῶν, ὁ αἰὲ ζωὴν τὸν διὰ παρακατῆς ἀποθανόντα· ὁ οὐράνιος τὸν ἐπίγειον εἰς τὰ ἄνω καλῶν· ὁ εὐγενὴς τὸν δοῦλον διὰ τῆς ἰδίας ὑπακοῆς ἐλευθερον ἀποδείξει θελέων· ὁ τὸν εἰς γῆν λυόμενον ἀνθρώπων καὶ βρώμα βρωῶν γεγεννημένον, εἰς ἀδάμαντα τρέψας, καὶ τοῦτο ἐπὶ ξύλου κρεμασθέντα,

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου·

Οἱ γὰρ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἑνσαρκον νῦν μὴ ἐπιγινώσκοντες, ἐπιγινώσκονται αὐτὸν κριτὴν ἐν δόξῃ παραγινόμενον τὸν νῦν ἐν ἀδόξῃ σώματι ὑβριζόμενον.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου·

Καὶ γὰρ οἱ ἀπόστολοι ἐλθόντες εἰς τὸ μνημεῖον τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, οὐχ εὕρισκον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· ὃν τρόπον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ταφὴν τοῦ Μωϋσέως ἀναβάντες ἐν τῷ ὄρει ἐζήτησαν, καὶ οὐχ εὕρισκον.

In psalmum LXXVII.

(BANDINI, *Catalog. codd. Græc. biblioth. Mediceo-Laurentianæ*, tom. I, p. 91.)

45 : *Misit in eos cynomyiam, et comedit eos; et ranam, et disperdidit eos.*

46. *Et dedit ærugini fructus eorum et labores eorum locustæ.*

47. *Et occidit in grandine vineas eorum et moros eorum in pruina.*

Quemadmodum vero per immoderatam victus rationem exitialis quidam et biliosus in visceribus concrevit humor, quem arte sua medicus ad vomitum eliciendo, non is profecto in causa fuerit, ut ille morbosus in corpore producat; quem quidem intemperantia cibi effecit, in apertum autem eduxit ars medica : sic etiam quamvis dicatur molestam vindicationem, qua plectuntur qui voluntate sunt perversi, a Deo esse; rationi utique consentaneum foret, ex nobis ipsis initia repeterere et causas, hujusmodi mala recipiendi. Qui enim sine culpa vixerit, non illi tenebræ sunt, non vermis, non gehenna, non ignis, non aliud quidquam terribilium rerum et pœnarum : quemadmodum neque Hebræis detrimento fuerunt Ægyptiæ plagæ, non minuti illi sciniphes invisio morsu dolorem inferentes, non cynomyia mordicus aculeo acerbo adhærescens, non superne ingruentes grandinis lapidibus procellæ, non arva locustis absumpta, non obsitum tenebris aer, cæteraque hujusmodi. In promptu autem Deo est excolere veram vitem, Ægyptiam vero perdere, cum illis etiam parcat, qui comesturi sunt uvam fellis, et bibituri tenenum aspidum insanabile ³⁴. Subruitur plane sicut Ægyptia, non autem illa quam Zacchæus conscendit, ut Dominum meum intueri possit : fructusque Ægypti corrumpuntur, opera nimirum carnis; non autem fructus Spiritus, charitas, gaudium, pax ³⁵.

³⁴ Deuter. xxxii, 33. — ³⁵ Gal. v, 22.

μέ'. Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς κυνόμυϊαν, καὶ κατέφαγεν αὐτούς, καὶ βάτραχον, καὶ διέφθειρεν αὐτούς.

μς'. Καὶ ἔδωκε τῇ ἐρυσίβῃ τοὺς καρποὺς αὐτῶν, καὶ τοὺς πόρους αὐτῶν τῇ ἀκρίδι.

μζ'. Ἀπέκτεινε ἐν χαλάζῃ τὴν ἀμπελον αὐτῶν, καὶ τὰς συκαμίνους αὐτῶν ἐν τῇ πάχῃ.

Ὡσπερ δὲ διὰ τῆς ἀτακτοτέρας διαίτης φθοροπαθεῖς τις χυμὸς καὶ χολώδης ἐν τοῖς σπλάγγνοις συνίσταται, ὃν ὁ ἰατρὸς διὰ τῆς τέχνης εἰς ἕμετον ἐφελκόμενος, οὐκ ἂν ἐν αἰτίᾳ γένοιτο τοῦ αὐτοῦ ἐμποιῆσαι τῷ σώματι τὸν νοσήει χυμὸν, ἀλλ' ἐποίησε μὲν τῆς τροφῆς ἀταξίαν, εἰς δὲ τὸ ἐμφανὲς ἤγαγεν ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Οὕτως ἂν παρὰ Θεοῦ γίνεσθαι λέγεται τοῖς μογηροῖς τὴν προαίρεσιν ἢ ἀλγεινὴ ἀνταπόδοσις, εὐλογον ἂν εἴη ἐξ ἡμῶν αὐτῶν νοσῆν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς αἰτίας τὰ τοιαῦτα λαμβάνειν πάθη. Τῷ γὰρ ἀναμαρτήτως βεβιωκότῳ οὐ σκότος ἐστίν, οὐ σκώληξ, οὐ γέεννα, οὐ πῦρ, οὐκ ἄλλο τι τῶν φοβερῶν ὀνομάτων τε καὶ πραγμάτων, ὡς οὐδὲ τοῖς Ἑβραίοις αἱ Αἰγύπτιαί πληγαί, οἱ λεπτοὶ σκίνιπες ἐκεῖνοι, οἱ τοῖς ἀφανέσιν ἀλύγοντες δῆγμασιν, ἡ ὀδυνηρῶς διὰ τοῦ δῆγματος ἐμφορομένη τῷ σώματι κυνόμυια, οἱ ἄνωθεν πρηστήρες τοῖς τῆς χαλάζης λίθοις συγκαταπίπτοντες, ἡ ὑπὸ τῶν ἀκρίδων καταφθειρομένη γεωπονία, ὁ μελανόμενος ἄηρ, τὰ ἄλλα. Πρόκειται δὲ τῷ Θεῷ γεωργεῖν μὲν τὴν ἀληθινὴν ἀμπελον, ἀποκτείνει δὲ τὴν Αἰγυπτίαν φειδομένην τῶν μελλόντων ἐσθλείν σταφυλῆν χολῆν καὶ πίνειν θυμὸν ἀσπίδων ἀνιαιον. Ἄναιρεῖται δὲ καὶ συκάμινοι Αἰγυπτία, οὐ μὴν ἐκείνη ἐφ' ἣν ἀναβαίνει Ζαχαρίας, ἵνα δυνηθῇ ἰδεῖν μου τὸν Κύριον. Καὶ διαφθείρονται καρποὶ Αἰγύπτιοι, ἔργα σαρκὸς, οὐ μὴν ὁ τοῦ Πνεύματος καρπὸς, ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη.

μη'. Καὶ παρέδωκεν εἰς χάλαζαν τὰ κτήνη αὐ- A
τῶν, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῷ πυρὶ.

Ὁ δὲ Σύμμαχος τοῦ ἐκδότου Λοιμῶ τὰ κτήνη
αὐτῶν, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν ὠλοῦσι. Ἄθροον
γὰρ δεξάμενα τελευτήν, θοῖνη τῶν σαρκόδορων ὀρνί-
θων ἐγένοντο. Κατὰ δὲ τοὺς Ἑβδομηκοντα τοῦ τοῦτο
λέγει, ὅτι ἰδίᾳ μὲν ἡ χάλαζα τὰ κτήνη ἀνήρει, ἰδίᾳ
δὲ τὸ πῦρ, τὴν ἄλλην ὑπαρξίν, ἀλλ' ὅτι χάλαζα μετὰ
πυρὸς παραδόξως καταφερομένη, πρὸ πάντων μὲν
τὴν ἀμπελον ἀπενέκρου καὶ τὰς συκαμίνας, ὡς μὴ
θωαμένας ὄλωσ ἀντισχεῖν τῇ πρώτῃ προσβολῇ. Εἶτα
τὰ κτήνη ὅσα ἐν τοῖς πεδίοις ἐνέμοντο, ἔπειτα δὲ πᾶ-
σαν βοτάνην καὶ πᾶν φυτόν, τὸ ἐν τῇ χαλάζῃ πῦρ
ἐπέδοκετο, καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα τεράστιον, πυρὸς ἐν
ὕδατι τρέχοντος καὶ διαπλεκομένου. Διέτρεχε γὰρ,
φησὶ, τὸ πῦρ ἐν τῇ χαλάζῃ· ἦν δὲ ἡ χάλαζα καὶ τὸ B
πῦρ φλογίζον ἐν τῇ χαλάζῃ. Ὑπαρξίν δὲ εἰς οὖν
κλύστον καλεῖ ὁ Δαβὶδ τὰ κτήνη καὶ τὸν καρπὸν τῶν
φύτων. Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι, εἰ καὶ πᾶσαν βοτάνην
καὶ πᾶν ξύλον ἡ χάλαζα διαφθεῖραι ἰστόρηται, ἀλλ'
ὡν ὑπελείπετό τινα ἃ μετὰ τὴν πυρὶ πλοκον χάλαζαν,
ἐπιθούσα κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, περὶ ἧς εἴρηται, ὅτι
κατέδαται πᾶσαν βοτάνην, καὶ πάντα τὸν καρπὸν τῶν
ξύλων, ὃν ὑπελείπετο ἡ χάλαζα. Κατὰ δὲ θεωρίαν,
ἔπι τινὰ κτήνη Χριστοῦ, καὶ ἔστι τινὰ Αἰγυπτίων.
Δύναται μὲν τοι τὰ ποτὲ ἀλλοτρία γενέσθαι αὐτοῦ
κτήματα, ὡς τὰ Λαβάν τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἀνάπαλιν.
Τῶν γούν προβάτων ὅσα Ἰακώβ ἀπεδοκίμασεν, ἐχα-
ριστο τῷ Ἡσαῦ. Ὅρα γούν μήποτε ἐκ τῆς ποιμνης
ἐριστάμενος Ἰησοῦ, ὅταν πέμπηται δῶρα τῷ Ἡσαῦ C
ἐκλήγῃ, καὶ ὡς ἀδόκιμος καὶ ἀνάξιος τοῦ πνευματι-
κοῦ Ἰακώβ, ἐκπεμφθῆς πρὸς τὸν Ἡσαῦ. Κτήνη
Χριστοῦ οἱ ἀπλούστεροι, οὓς σώζει ὁ Θεὸς κατὰ τὸ
ἄνθρωπος καὶ κτήνη σώσεις, Κύριε. Κτήνη Αἰ-
γυπτίων, οἱ ἀλογίζα τῇ ἀθέῳ διδασκαλίᾳ συγκατατιθέ-
μενοι, ἃ καὶ χαλαζοῦνται. Καὶ Αἰγύπτιοι μὲν ὅσα
ἔχουσι τῷ πυρὶ παραδίδοται, Ἀβραάμ δὲ τὰ ὑπάρ-
χοντα τῷ Ἰσαὰκ ἔδωκεν.

μὲν. Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὄργην θυμοῦ
αὐτοῦ, θυμὸν καὶ ὄργην καὶ θλίψιν, ἀποστολήν
δὲ ἀγγέλων πονηρῶν.

Θυμὸν καὶ ὄργην καὶ θλίψιν, τὰς πικρὰς τιμωρίας
ἐκάλεισεν· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπαθῆς· καὶ θυμὸν μὲν νοήσεις
τὰς ἤττον κολαζούσας, ὄργην δὲ τὰς μᾶλλον, θλίψιν
ἃ, τὰς εἰς ἀγγέλους δὲ πονηροὺς, τοὺς τῆς ὄργῆς
ὑπεργούς, οὔτε φύσει τοῦτο ὄντας, οὔτε προαιρέσει,
ἀλλὰ διὰ τὸ εἰς τοιαῦτα διακονῆσαι, καὶ πόνους καὶ
θλίψεις ἐνεργῆσαι, πονηροὺς ὀνομασθέντας, ὡς πρὸς τὴν
τῶν πασχόντων διάθεσιν, καθὼ καὶ ἡμέρα πονηρὰ ἡ τῆς
κρίσεως λέγεται, ὡς ἀναγκῶν καὶ πόνων τοῖς ἁμαρτω-
λοῖς γέμουσα. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἡσαῦ· Ἐγὼ

48. Et tradidit grandini jumenta eorum, et pos-
sessionem eorum igni.

Porro Symmachus reddit : Qui tradidit pecora
eorum fami, et possessiones eorum avibus. Cum enim
cumulatam vastitatem experta essent, escam avibus
carnivoris præbuerunt. Secundum vero Septuaginta
non hoc ait, separatim scilicet pecora grandine
fuisse interempta, iguem vero singillatim absum-
psisse cæteram substantiam ; sed grandinem cum
igne copiose ingruentem, in primis quidem vites
exterminasse ac ficus, tanquam impares omnino
quæ vim ferrent eruptionis primæ ; deinde pecora
quæcunque agros depascebant, mox omnem herba-
m omnemque arborem ab igne cum grandine
permisto fuisse consumptam. Eratque portenti si-
mile, ignis cum aqua discurrens, complicatusque.
Discurrebat enim, ait, ignis in grandine. Fuit nempe
grando et ignis in grandine ardens. Substantiam
vero, sive divitias, David appellat pecora, et arborum
fructus. Animadvertere autem oportet, quod
etiamsi omnem herbam omnemque arborem grando
consumpsisse dicatur ; quædam nihilominus reman-
serunt, quæ post grandinem igne involutam super-
veniens locusta comedit ; de qua dictum est, come-
disse omnem herbam, omnemque arborum fructum,
quemcunque grando reliquisset. Secundum vero
theoriam, sunt quædam Christi pecora, et quædam
Ægyptiorum : quin etiam possunt, quæ alterius ali-
quando fuerant, ipsius Christi evadere ; quemadmo-
dum Labani pecora Jacobi facta sunt, et vicissim, C
propterea quod Jacob quæcunque improbavit, Esau
elargitus est. Cave igitur, ne in ovili Jesu inven-
tus, cum ad Esau dona mittuntur, seligaris, ac
tanquam reprobis indignisque spiritualis Jacobi
transmittaris ad Esau. Pecora nimirum Christi sunt
simpliciores, quos Deus salvat, juxta illud : *Homi-
nes et jumenta salvabis, Domine* ²⁴. Pecora Ægy-
ptiorum illi sunt, qui ratione destituti adhærent im-
puri igni traduntur : Abraham vero bona Isaaco data sunt.

49. Misit in eos iram indignationis suæ, indignationem, et iram, et tribulationem : immissiones per
angelos malos.

Indignationem et iram, et tribulationem acerba
flagella nominavit : Deus enim perturbatione vacat.
Indignationem profecto, minora flagella intelliges ;
iram deinde, majora ; tribulationem vero, maxima.
Angelos autem malos, eos qui sunt iræ administri,
qui neque natura mali sunt, neque voluntate ; sed
quoniam hisce pœnis exsequendis inseruiunt, ac
ærumnas doloresque infligunt, mali dicuntur ; quasi
ex eorum affectu qui talia patiuntur (21). Quem-
admodum et dies mala nuncupatur judicii dies, eo

* Psalm. xxxv, 7.

(21) Theodoretus, Hippolytum secutus, *angelos malos* non dæmones, at pœnæ temporaneæ admini-
stratos intellexit : in psalms. lxxvii, 54, et in Jerem.

xliv, 14. Sed et alii eandem in sententiam iverunt.
V. Pol. Synops. II, col. 1115.

quod calamitatum laborumque adversus peccatores A Κύριος ποιῶν εἰρήνην καὶ κλιῶν κακὰ, ἵνα ἐπὶ πληνα sit. Simile est illud Isaïæ : *Ego Dominus faciens pacem et creans mala*³⁷; perinde ac si dicat, et pacem fovens, et bella permittens.

IN PROVERBIA.

(Mss; *Bibliotheca nova Patrum*, VII, II, 71, Romæ 1831, in 4°, ex catena Vaticana ms.)

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ.

HIPPOLYTI. Proverbia igitur sermones exhortatorii sunt, qui universæ vitæ moderandæ conferunt: nam iis qui iter ad Deum instituunt, duces quidam sunt ac veluti indices, qui laborantes a viæ longitudine recreant. Porro hæc proverbia Salomonis sunt, pacifici nimirum, sive Christi Servatoris. Quia vero Domini sermones, propterea quod Domini sunt, idcirco eos sine offendiculo cognoscimus; ne quis forte nos nominis paritate falleret, addit quis hæc scripserit, et cujus gentis rex fuerit. Sic enim dicentis auctoritas commendatiorem sermonem attentioresque auditores faciet. Verba enim Salomonis illius sunt, cui dixit Dominus: *Dabo tibi cor prudens atque sapiens; nemo tui par in orbe fuit, neque postero tempore existet*; et reliqua de eo scripta. Jam is sapiens a sapiente genitus fuit: quare attextitur Davidis nomen, unde Salomon procreatus fuit: idem a puero sacris litteris eruditus; neque sorte vel vi aliqua regnum obtinuit, sed iudicio Spiritus et decreto Dei.

Ad sciendam sapientiam et disciplinam. Qui Dei sapientiam novit, is ab eodem quoque eruditur, ita ut intelligat sermonum mysteria. Jam qui veram coelestemque sapientiam tenent, ii mysteriorum sententiam facile percipient. Idcirco ait: *Ad capiendas sermonum strophas.* Nam quæ præposteris veluti verbis a sancto Spiritu dicta fuerunt, ea illis, qui fideli erga Deum corde sunt præditi, expedite innotescunt.

Hæc de Judæorum populo, et de Christi cæde, intelligit. Putabant enim illum in terra tantummodo habere conversationem.

Non accipient tantum, sed etiam hæreditabunt. Impii vero etiamsi extolluntur, id ad majorem ipsorum ignominiam redundat. Veluti si quis hominem deformem atque distortum in alto collocet, non honorat sed magis dehonestat, manifestam constituens pluribus turpitudinem ejus. Sic item Deus extollit impios, ut publicum faciat dedecus illorum. Exaltatus fuit etiam Pharaos, sed ut mundum accusatorem haberet.

Animadvertendum est, donum bonum dici ab eo

ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ. ³⁸ Παροιμίαι τολυν εἰσι λόγοι προτρεπτικοὶ παρὰ πᾶσαν ὁδὸν τοῦ βίου χρησιμεύοντες· τοὶς γὰρ ἐπὶ τὸν Θεὸν ὁδὸν ποιουμένοις, ὁδηγὸς τις γίνεται· παραπλησίως τῷ ὑποδείγματι, τοὺς κάμωντας διὰ τὸ τῆς ὁδοῦ μῆκος ἀνακτωμένη· εἰσὶν οὖν αὐταὶ αἱ παροιμίαι Σολομῶντος, ὃ ἐστὶν εἰρηκικοῦ, ἦτοι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἐπειδὴ δὲ τοὺς τοῦ Κυρίου λόγους, ἅτε δὴ Κυρίου τυγχάνοντας, ἀπταίστως ἐπιστάμεθα, ἵνα μὴ τις ἐκ τῆς ὁμωνυμίας ἡμᾶς ἀφάρπασῃ, φησὶ τις ὁ γράψας ταῦτα, καὶ τίνων ἦν βασιλεύς· ἵνα ἡ τοῦ λέγοντος ἀξιοπιστία εὐπαράδεκτον τὸν λόγον καταστήσῃ καὶ προσεχεῖς τοὺς ἀκούοντας. Σολομῶντος γὰρ εἰσὶν ἐκεῖνου, πρὸς δὲ εἶπεν ὁ Κύριος· Δώσω σοὶ καρδίαν φρονιμὴν καὶ σοφίην· ὡς σὺ οὐ γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μετὰ σὲ οὐκ ἀναστήσεται ἄλλοις σοὶ ³⁹· καὶ τὰ λοιπὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα· ἦν δὲ σοφὸς ἐκ σοφοῦ· διὸ πρόσκειται τὸ Δαβὶδ, ἐξ οὗ Σολομῶν γέγονε, ἐκ βρέφους ἐπὶ ἱερὰ γράμματα παιδευσόμενος, καὶ οὐ κλήρω τὴν ἀρχὴν λαβόμενος οὐδὲ βίβη, ἀλλὰ κρίσει τοῦ Πνεύματος καὶ ψήφῳ Θεοῦ.

⁴⁰ Γινώσκαι σοφίαν καὶ παιδείαν. Ὁ γνοὺς τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ καὶ παιδείαν, ἐκμανθάνων δι' αὐτῆς τὰ τοῦ λόγου μυστήρια· καὶ οἱ γινόντες τὴν ἀληθῆ καὶ ἐπουράνιον σοφίαν, εὐκόλως νοήσουσι τοὺς ὑπ' αὐτῶν λαλουμένους λόγους· διὸ φησὶ· Δέξασθαι στροφὰς λόγων· τὰ γὰρ ἀντιστροφῶς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος λελαλημένα, ταῦτα τοῖς πιστῶν καρδίαν ἔχουσι πρὸς Θεὸν εὐγνωστα γίνονται.

⁴¹ Ταῦτα εἰς τὸν τῶν Ἰουδαίων δῆμον καὶ τὴν κατὰ Χριστοῦ μαιφονίαν ἐξεῖληφεν· ᾤοντο γὰρ αὐτὸν ἐπὶ γῆς μόνον ἔχειν τὸ πολίτευμα.

⁴² Οὗχ ἁπλῶς λήφονται, ἀλλὰ κληρονομήσουσι· οἱ δὲ ἀσεβεῖς, εἰ καὶ ὑφούνται, ἀλλ' ὥστε μείζονα γενέσθαι τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν· ὡς γὰρ τις τὸν δυσειδῆ καὶ διεστραμμένον, εἰ ὑψώσκειν, οὐκ ἐδόξασε, ἀλλ' ἤτιμωσε πλέον, κατὰδὸλον αὐτοῦ τὸ αἶσχος πλείοσι καταστήσας· οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ὑψοῖ τοὺς ἀσεβεῖς, ἵνα ἐμφανῆ καταστήσῃ τὴν ἐκείνων ἀσχημοσύνην· ὑψώθη καὶ Φαραὼ, ἀλλ' ὥστε τὴν οἰκουμένην κατήγορον ἔχειν.

⁴³ Σημειωτέον ὅτι δῶρον ἀγαθὸν ὀνομάζει τὸν

³⁷ Isa. xlv, 7. ³⁸ cap. i, 1. ³⁹ III Reg. iii, 12. ⁴⁰ v. 2. ⁴¹ cod. Vat. 1802, sive A. f. 7, b. — cap. i, 11. ⁴² cap. iii, 35. — A. f. 20, b. ⁴³ cap. iv, 2. — A. f. 20, b.

νόμον, διὰ τὸν λαμβάνοντα δῶρα ἐν κόλπῳ ἀδίκως· ἅ ὅπως δὲ ἐγκαταλιμπάνει νόμον, ὁ παραβαίνων αὐτόν· νόμον δὲ ἦτο· ὃν λέγει, ἢ ὃν καὶ αὐτὸς ἐφύλαξεν.

⁴⁴ Καὶ πῶς ἐστὶ, περιχαράκωσον; Λογισμοὺς αὐτῆς κῆρυξ περιθεῖς ἱερῶς· πολλῆς γάρ σοι δεῖ τῆς ἀσφαλείας, ἐπεὶ καὶ πολλὰ τὰ ἐπιβουλεύοντα τῇ τοιαύτῃ κτήσει· εἰ δὲ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ τὸ περιχαράκωσον αὐτήν, αἱ δὲ ἀρεταὶ ἐφ' ἡμῖν, χάρακας ἄρα εἶεν, αἱ ὑφ' οὓσαι τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ· οἶον, ἀσκησις, μελέτη, καὶ ὁ ἄλλος τῶν ἀρετῶν ὀρθομάδος· ὃς ὁ τηρῶν, τὴν σοφίαν τιμᾷ· μισθὸς δὲ, τὸ πρὸς αὐτὴν μετεωρισθῆναι καὶ περιληφθῆναι ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ ὑπερχοσμῷ παστῶ.

⁴⁵ Ἄσεβεις μὲν οἱ ἑτερόδοξοι, παράνομοι δὲ οἱ παραβάται τοῦ νόμου· ὧν τὰς ὁδοὺς, ἦτο· τὰς πράξεις, μὴ ἐπαλθεῖν φησί.

⁴⁶ Ὅρθά ὄρα, ὁ λογισμοὺς ἔχων ἀπαθεῖς· καὶ δόγματα ἀληθῆ, ὁ μὴ περὶ τὰς ἑξῶ φαντασίας ἐπτοημένος· ὅταν λέγῃ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ σου ὀρθὰ βλέπωσιν, τὴν ὄρασιν δηλοῖ τῆς ψυχῆς· καὶ ὅταν παραινῇ, φάγε μέλι, υἱέ, ἵνα γλυκανθῇ ὁ φάρυγξ σου, μέλι τροπικῶς τὴν θείαν λέγει διδασκαλίαν, ἥτις τὴν πνευματικὴν καταρτίζει τῆς ψυχῆς γνῶσιν· ἀλλὰ καὶ ἀπτεται ψυχῆς ἡ σοφία· ἐράσθητι γάρ, φησὶν, αὐτῆς, ἵνα σε περιλάβῃ· ψυχὴ δὲ διὰ περιπλοκῆς σοφίαν ἰνωθεῖσα, ἀγιασμοῦ πληροῦται καὶ καθαρότητος· ἔτι γε μὴν τῶν Χριστοῦ μύρων ἡ τῆς ψυχῆς ἀντιλαμβάνεται ὁσφρησις.

⁴⁷ Ἡ ἀρετὴ μεσότης· διδὲ καὶ τὴν ἀνδρείαν μεταξὺ τῆς θρασύτητος καὶ τῆς δειλίας εἶναι φησὶ· νῦν δὲ ὁνομάζει δεξιὰ· οὐ τὰ φύσει δεξιὰ ἐστὶν αἱ ἀρεταί, ἀλλὰ τὰ φαινόμενα σοὶ δεξιὰ διὰ τὰς ἡδονάς· ἡδοναὶ δὲ εἰσιν, οὐ μόνον Ἄφροδίσια, ἀλλὰ καὶ πλοῦτος καὶ τροφή· ἀριστερὰ δὲ, φθόνος, ἀρπαγαί, καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια· βορέας γάρ, φησὶ, σκληρὸς ἀνεμος, ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται· βορέαν γάρ συμβολικῶς τὸν πονηρὸν καλεῖ ἦτο· τὸν διάβολον, ἀφ' οὗ ἐξεκαύθη πάντα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ὀνόματι δὲ οὗτος ἐπιδέξιος, ὅτι ἄγγελος καλεῖται δεξιῶ ὀνόματι.— Σὺ, φησὶν, ἐκκλινὸν ἀπὸ κακοῦ, καὶ τῷ Θεῷ μελήσει τοῦ τέλους· προπορεύεται γάρ σου· καταλύων τοὺς πολεμίους, ὡς ἐν εἰρήνῃ σε βαδίσει.

⁴⁸ Δείκνυσι γάρ καὶ διὰ τοῦ ζῆφου, τὸ τῆς ἡδονῆς καθαρόν· καὶ διὰ τοῦ πῶλου, τὸ τῆς γυναικὸς παρίστησι γαῦρον καὶ ποθεινόν· καὶ ἐπειδὴ πολλὰ οἶδε τὰ παροξύνοντα, ἀσφαλίζει, ἀρπαγῇ τὸν τῆς φιλίας αὐτοῖς δεσμὸν ἐπιτίθει, τὸ ἀδιάρρηκτον αὐτοῖς μηχανώμενος· ἄλλως δὲ ἡ σοφία, ἡτοιοῦν ἑλάφους, τοὺς τῶν ἑτεροδόξων ἐρωμίδεις λόγους πέφυκεν ἐλαύνειν καὶ ἀναρεῖν· αὐτῇ οὖν, φησὶ, συνέσω σοὶ πῶλος οὓσα τῷ νεάζειν ἄπασαν ἀρετὴν· καὶ ἐπεὶ μὴ ὅμοιον γυνὴ καὶ σοφία, αὕτη τοῦναντίον ἡγείσθω σοι· οὕτω γάρ ἀπακησεις λογισμοὺς ἀγαθοῦς.

⁴⁹ Ἴνα μὴ λέγῃς· Τί γάρ βλάβος τοῖς ὀφθαλμοῖς, μὴ πάντως οὐσης ἀνάγκης τὸν ἐνορῶντα τραπήναι; δείκνυσι σοι, ὡς ἡ μὲν ἐπιθυμία, πῦρ ἐστὶν· ἡ δὲ

pro lege, propter illum qui dona in sinum injuste accipit. Ille legem deserit, qui eam transgreditur. Legem porro vel quam discrete nominat, vel quam idem observavit.

Quid est, circumda? Sanctas ei circumjice cogitationes. Multo enim tibi opus est munimine, quoniam multa sunt tali possessioni insidiantia. Quod si in nostra potestate est eam circumvallare, munimina quidem nobis erunt virtutes quæ Dei scientiam extollunt, veluti ascetica, et meditatio, et reliquæ virtutum chorus; quas qui tenet, sapientiam honorat: merces vero est, ad ipsam extolli, et cum ea deliciari in cœlesti thalamo.

Impii sunt heterodoxi: peccatores autem legis transgressores: quorum vias et actus sectari vetat.

Recta videt qui cogitationes habet perturbatione liberas: et vera dogmata, is qui exterioribus phantasiis non percellitur. Cum dicit: Oculi tui videant æquitatem, de visione animæ loquitur. Et cum hortatur: Comede mel, fili, ut sit dulcedo gutturi tuo, mel tropice dicit divinam doctrinam, quæ spiritalem conficit animæ scientiam. Sed et animam tangit sapientia. Ama enim eam, ut amplexetur te. Jam anima per complexum virtuti copulata, sanctitate repletur et puritate. Insuper Christi unguentorum anima affectat odoratum.

Virtus medium tenet. Quare etiam fortitudinem dicit esse mediam inter audaciam et timorem. Nunc vero dicit dextera, non quæ sunt naturaliter dextera, cujusmodi sunt virtutes, sed quæ dextera propter voluptates tibi videntur. Voluptates autem sunt non solum Venereæ, verum etiam divitiæ ac deliciae. Sinistra verò, cædes, rapinæ, et his similia. Nam boreas rigidus ventus, dexter appellatur. Quippe boream symbolice, malignum diabolum vocitat, a quo mala omnia incenduntur in orbe. Eidem nomen est dexter, quia angelus vocatur dextro, id est fausto nomine. — Tu, inquit, declina a malo, et Deo cura erit finis tui. Antelbit enim te, hostes profligans, ut pacifice gradiaris.

Nempe per cervam denotat voluptatis in conjugio innocentiam; et per pullum, alacritatem mulieris exprimit et amabilitatem. Et quia multa cernit ad vitium incitantia, caute consulit, et indissolubile conjugibus vinculum injicit, constantiam illis concilians. Alioqui sapientia, cervi instar, heterodoxorum serpentinæ doctrinas repellere valet et extinguere. Hæc igitur, inquit, tecum sit quasi pullus, ut omnem virtutem innovet. Et quia non est mulieri similis sapientia, hæc potius sit tibi dux. Sic enim bonas procreabis cogitationes.

Ne forte dicas: Cur noceant oculi, cum plane non sit necesse eum perverti qui cernit? ostendit tibi concupiscentiam esse ignem; carnem, vesti-

⁴⁴ v. 8. — A. f. 21, a. ⁴⁵ v. 14. — A. f. 22, b. ⁴⁶ v. 25. — A. f. 23, b. ⁴⁷ v. 27. — A. f. 24, a. ⁴⁸ cap. v, 19. — A. f. 27, b. ⁴⁹ cap. vi, 27. — A. f. 31, a.

mentum; hanc quidem facile capi; illam vero esse tyrannicam. Quod vero nou modo est inclusum, verum etiam colligatum, haud ante egredietur quam sibi exitum fecerit. Jam qui spectat mulierem, etiamsi diffugiat, non tamen purus concupiscentia discedet. Cur autem opus est negotia habere, si absque ipsis possumus esse pudici? Observa quid dicat Jobus: *Fœdus pepigi cum oculis meis, ne de muliere alieni cogitarem.* Hic nimirum illusionis vim agnoscebat. Paulus etiam hanc ob causam castigabat corpus et in servitutem redigebat. Spirituali autem sensu, ille alligat in sinu ignem, qui impuram cogitationem immorari in corde sinit: incedit autem super carbones is qui peccatum operando propriam animam perdit.

Cemphus est lari species: qui tam effrenis ad voluptatem est, ut oculos sanguine implere in coeundo videatur; et incautus sæpe in laqueos aut hominum manus incidit. Huic ergo virum meretrici deditum compafat ob libidinem. Vel ob ejus avis stultitiam, etenim et hæc tanquam stolidam quemque sectatur. Aiunt etiam cemphum tantopere spuma delectari, ut si quis navigans spumam manu teneat, ille manui insideat. Parit etiam cum dolore.

Novisti ejus damnum; cave itaque ne concupiscentiam admittas; mors enim ejus immortalis est. Cæteroque vulnerat quidem sermonibus, occidit vero peccatis eos qui sibi indulgent. Nam multa nequitiae genera stultos ad inferna deducunt. Conclavia mortis, vel profunditas, vel divitiarum. Quis ergo effugiet?

Novam Hierusalem, sanctam carnem dicit. Columnas septem, septenarium sancti Spiritus in ea quiescentis. Veluti testatur Isaias dicens: *Immolarit victimas suas.*

Animadvertite, oportere sapientem multis esse utilem; adeo ut qui utilis sibi soli est, non sit sapiens. Valde enim improbatur sapientia, si vim suam ad unum sui possidentem redigat. Sicut venenum non est noxium alteri corpori, sed recipienti tantummodo; ita qui fit improbus, se ipsum lædit, non alium. Nemo quippe virtute præditus, ab improbo læditur.

Fructus justitiarum et arbor vitæ, Christus est; qui quatenus homo tantummodo, omnem justitiam implevit; et tanquam suapte vita, scientiæ et virtutis fructus quasi arbor protulit, unde comedentes vitam æternam acquirunt, et vitalem paradisi arborem gustabunt, cum Adamo et omnibus justis. At animarum peccatorum abripiuntur immaturæ a facie Dei qui eas derelicturus est in tormenti igne.

Non hominum sed Dei potius gratiam inveniat,

Hic interrogat sapientiam, qui voluntatem Dei

A σὰρξ, ἰμάτιον· τὸ μὲν εὐλόγων· ἡ δὲ τυραννική· ὅταν δὲ οὐχ ἀπλῶς ἐγκλιμνονῆ, ἀλλὰ καὶ ἀποδεκόμενον, οὐ πρότερον ἐξελεύσεται, ἕως αὐτῷ ποιήσει διέξοδον· ὁ γὰρ ἰδὼν γυναῖκα, εἰ καὶ διέφυγεν, ἀλλ' οὐκ ἐπιθυμίας καθαρῶς ἀνεχώρησε· τί δὲ δεῖ πραγμάτων, παρὼν ἀπραγμῶνος σωφρονεῖν; Ὅρα τί φησὶν ὁ Ἰωβ· *Διαθήκην διεθήμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, τοῦ μὴ κατανοῆσαι γυναῖκα ἀλλοτρίαν*· οὕτως οἶδε τὴν τῆς ἐπιθυμίας ἰσχύν· καὶ ὁ Παῦλος δὲ τούτου ἕνεκεν ὑπεπέριε τὸ σῶμα καὶ ἐδουλαγῶγει· κατὰ δὲ θεωρίαν, ἀποδεσμεύει πῦρ ἐν κλίπῃ ὁ συγχωρῶν ἀκάθαρτον λογισμὸν ἐγγρονίζειν τῇ καρδίᾳ· περιπατεῖ δὲ ἐπάνω ἀνθρώπων, ὁ δὲ διὰ τῆς κατ' ἐνέργειαν ἁμαρτίας τὴν ἰδίαν ἀπολλύων ψυχὴν.

B ⁹⁰ Κέμφος ἐστὶν εἶδος λάρου, ὃς οὕτως ἀκρατῶς ἔχει πρὸς ἡδονὴν, ὡς αἱματος πληροῦσθαι δοκεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· καὶ λανθάνει ἀναίσθητων βροχοῖς πολλάκις ἢ χερσὶ περιπίπτων ἀνθρώπων· τοῦτω οὖν τὸν προστιθέμενον τῇ πόρῃ, δι' ἀκολασίαν ἀπέπεισεν· ἢ διὰ τοῦ ζῆλου εὐθιῆς· καὶ γὰρ καὶ οὗτος ὡς ἀφρων ἐπηκολούθησε· φασὶ δὲ αὐτὸν τοσοῦτον χαιρῆν ἀφρῶ, ὥστε εἰ τις πλῆων ἀφρῶν ἐπὶ χερσὶς ἔξει, ἐπικαθῆται τῇ χειρὶ· τίται δὲ καὶ ἐν ὀδύῃ.

⁹¹ Εἶδες αὐτῆς τὴν βλάβην· μὴ ἀναμεινῆς δέξασθαι τὴν ἐπιθυμίαν· ἀθάνατος γὰρ αὐτῆς ἡ τελευτή· ἄλλως δὲ τιτρώσκει μὲν λόγοις, ἦτοι λογισμοῖς, φνεύει δὲ ταῖς ἁμαρτίαις τοὺς πειθομένους· πολλά γὰρ εἶδη κακίας τοὺς ἀνοήτους εἰς ἕδου κατάγοντα· ταμεῖα δὲ θανάτου, ἢ τὸ βάθος ἢ ὁ πλοῦτος αὐτοῦ· πῶς οὖν ἐστὶ διαφυγεῖν;

⁹² Τὴν νέαν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀγίαν σάρκα· στύλους ἑπτὰ, τὴν ἑβδομάδα τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐπ' αὐτῇ ἀναπανομένου, ἐσήμανε· καθὼς Ἡσαίας μαρτυρεῖ, λέγων· *Ἐσφαῖς τὰ ἑαυτῆς θύματα.*

⁹³ Σημειώσαι ὅτι τὸν σοφὸν πολλοῖς εἶναι χρήσιμον ἀναγκαῖον· ὡς ὁ γε αὐτῷ χρήσιμος μόνον, οὐκ εἴη σοφός· πολλὴ γὰρ τῆς σοφίας κατηγορία, εἰ μέχρι τοῦ κεκτημένου τὴν δύναμιν ἔξει· ὥσπερ δὲ ἴδῃ οὐκ ἂν εἴη βλαβερός ἐτέρῳ σώματι, ἀλλὰ τῷ δεχομένῳ μόνῳ· οὕτως καὶ ὁ ἀποθὰς κακός, αὐτὸν βλάπτει, οὐκ ἄλλον· οὐδεὶς γὰρ ἐνάρητος παρὰ κακοῦ βλάπτεται.

D ⁹⁴ Καρπὸς δικαιοσύνης καὶ δένδρον ζωῆς, ὁ Χριστός ἐστὶν· ὁ μόνος ἀνθρωπίνως πάσαν δικαιοσύνην πληρώσας· καὶ ὡς αὐτοζῶν τοὺς τῆς γνώσεως καὶ ἀρετῆς καρποὺς ὡς δένδρον ἐβλάστησεν, ἐξ οὗ οἱ ἐσθιοντες ἀειζῶσαν λήψονται, καὶ τοῦ παραδείσου τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς ἀπολαύσονται, σὺν Ἀδὰμ καὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις· αἱ δὲ τῶν παρανόμων ψυχαὶ ἀφαιροῦνται μὲν ἄωροι ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ, παρὰ τὸ παρορῆν αὐτοὺς αὐτοὺς ἐν τῇ φλογὶ τῆς βασάνου.

⁹⁵ Οὐ παρὰ ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρὰ τῷ Θεῷ δύναμιν εὐρη.

⁹⁶ Οὗτος ἐρωτᾷ σοφίαν, ὁ γινῶναι ζητῶν τί τὸ

⁹⁰ Job xxxi, 1. ⁹¹ cap. vii, 22. — A. f. 37, b.

⁹² cap. ix, 12. ⁹³ cap. xi, 30. — A. f. 55, b. ⁹⁴ v. 26. — A. f. 38, a.

⁹⁵ cap. ix, 1. — A. f. 45, a.

⁹⁶ cap. xvii, 26. — A. f. 77, a.

θέλημα τοῦ Θεοῦ· ἐνεδὸν δὲ ἐαυτὸν ποιήσας, περὶ οὗ μαθεῖν ἤλθεν, οὗτος δόξει φρόνιμος εἶναι· εἰ οὗτος ἐρωτᾷ περὶ σοφίας, ὁ βουλόμενος τί περὶ σοφίας μαθεῖν· οὗτος δὲ σιωπᾷ ἀπὸ σοφίας, ὁ μὴ μόνον οὐδὲν θύλων γνῶναι περὶ σοφίας, ἀλλ' ἀποπαύειν καὶ τοὺς πλησίον· διὸ καὶ φρονιμώτερος λέγεται εἶναι ὁ πρότερος τοῦ δευτέρου.

⁸⁷ Τῇ βδέλλῃ. Τρεῖς θυγατέρες ἦσαν τῇ ἀμαρτίᾳ ἀγαπώμεναι ἀγαπήσει, ἡ πορνεία, ὁ φόνος ⁸⁸, καὶ εἰδωλολατρεία· αἱ τρεῖς οὐκ ἐνεπίλησαν αὐτήν· οὐ γὰρ ἐμπιπλάται· διὰ τούτων τῶν πράξεων νεκροῦσα ἡ ἀμαρτία τὸν ἄνθρωπον, μηδέποτε ἠλλοιωμένη, ἀλλὰ πάντοτε ἐπαύξουσα· ἡ γὰρ τετάρτη, φησὶν, οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν ἱκανὸν, ἡ κατὰ πάντα πονηρὰ ἐπιθυμία· τετάρτην λέγων, τὴν μετὰ πάντων ἐπιθυμίαν ἐσήμανεν· ὡσπερ γὰρ ἐν μὲν ἐστὶ τὸ σῶμα, μέλη δὲ πολλὰ ἔχει, οὕτω καὶ ἡ ἀμαρτία μία οὐσα, πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιθυμίας ἐν ἑαυτῇ ἔχει, δι' ὧν ἐπίβουλος τῶν ἀνθρώπων γίνεται· ὅθεν τοῦτο διδάξαι βουλόμενος, διὰ παραδειγματῶν δὴ φησὶν, ἕδης καὶ ἔρωσ γυναικὸς, καὶ τάρταρος, καὶ γῆ οὐκ ἐμπιπλάμενη ὕδατος· καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ, οὐ μὴ εἴπωσιν, ἀρκεῖ· οὐδένα γὰρ τρόπον ὁ ἕδης οὐ διαλείπει δεχόμενος φυγὰς ἀνόμων ἀνθρώπων· οὐδὲ ὁ ἔρωσ τῆς ἀμαρτίας, ὡς γυναικὸς, παύεται ἐκπορνεύων, προδότης τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ὅστις γενόμενος· ὡς τάρταρος δὲ, αἶε ἐν λυγρώδει καὶ ζοφώδει τόπῳ ὑπάρχων, οὐ καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀκτίνος φωτός, οὕτως δὲ πᾶς ὁ ἐν παντὶ πάθει σαρκὸς τῇ ἀμαρτίᾳ δουλεύων, ὡς γῆ οὐκ ἐμπιπλάμενη ὕδατων, μηδέποτε εἰς ἐξομολόγησιν καὶ λουτρὸν παλιγγενεσίας ἔλθειν δυνάμενος, ὡς ὕδωρ καὶ πῦρ μὴ λέγοντα, ἀρκεῖ.

⁸⁹ Ὅν γὰρ τρόπον ὄφεις ἐπὶ πέτρας ἰχθυοποιῆσαι οὐ δύναται, οὕτως οὐδὲ ὁ διάβολος ἐπὶ σῶμα Χριστοῦ ἀμαρτίαν ἠδυνήθη εὐρεῖν· λέγει γὰρ ὁ Κύριος· Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἐν ἐμοὶ εὐρήσει οὐδέν⁹⁰. — Καθὼς γὰρ ναῦς διαπλέουσα ἐν τῷ πελάγει, ἴχνη καὶ ὀδοὺς οὐ καταλείπει, οὕτως οὐδὲ ἡ Ἐκκλησία ἐν κόσμῳ πολιτευομένη ὡς ἐν πελάγει, καταλείπει τὴν ἰδίαν ἐλπίδα ἐπὶ τῆς γῆς, ἔχουσα τὴν ζωὴν ἀποκειμένην ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἥς ἐπὶ βραχὺ παρελθούσης, οὐκ ἐστὶν ἰχνηλατῆσαι τὴν ὁδόν.—Τῆς Ἐκκλησίας μὴ καταλιμπανούσης ἐν κόσμῳ τὴν ἐλπίδα, τῆς τὰ πάντα φερούσης Χριστοῦ σαρκώσεως, τρίβον νεκρώσεως ἐν ἔδῳ οὐκ ὑπελίπετο.— Τίνος, ἀλλ' ἡ τοῦ ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ παρθένου γεγεννημένου; ὅς τὸν τέλειον ἄνθρωπον ἀνανεώσας ἐν κόσμῳ ἐπιτελεῖ τὰς δυνάμεις, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου, ὡς καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς μαρτυρεῖ· ἦν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀρχόμενος ὡς ἐτῶν τριάκοντα· τούτου οὖν τὸ νέον καὶ ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας, ὅς διοδεύων κατὰ πόλεις καὶ χώρας, ἴατο τὰς νόσους καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων.

⁹⁰ Ὁφθαλμὸν καταγελῶντα πατρός καὶ ἀτιμάζοντα γῆρας μητρός. Βλασφημοῦντα τὸν Θεόν, καὶ μητέρα ἐξουθενοῦντα Χριστοῦ τὴν τοῦ Θεοῦ σοφίαν,

A explorat. Rudem se ejus rei præbens, quam discere venit, videbitur prudens. Si quis interrogat de sapientia, scire volens partem ejus; alter vero silet, non solum a sapientia nihil discere volens, sed et cæteros ab ejus studio detertere; procul dubio prior prudentior posteriore æstimabitur.

Hirudini. Tres erant peccatæ admodum filiarum, scortatio, homicidium, idololatria. Neque tamen hæ tres saturant illud, quoniam est insatiabile. Per hos quippe semper actus perimens hominem peccatum, nunquam mutatur, sed augetur perpetuo. Quarta enim, inquit, nunquam ait: Satis est; quartam esse significans universalem concupiscentiam. Sicut enim unum est corpus, multa vero membra habet; sic et peccatum multas ac varias concupiscentias in se habet, quibus insidias homini struit. Quod volens demonstrare, utitur exemplis inferni, et amoris mulierum, tartari, et terræ nunquam imbre repletæ. Et aqua, et ignis nunquam dicent: Sufficit. Nullatenus etiam infernus desinit a recipiendis affligendisque improborum hominum animabus. Neque peccati amor, id est erga mulierem, cessat a scortando, factus animæ propriæ proditor. Sicut vero tartarus in tristi ac tenebroso loco reconditus, radios non recipit; ita etiam omnis qui in qualibet carnis passione servit peccato. Sicut terra nunquam aquis repleta, ita hic ad confessionem et lavacrum regenerationis venire non valens, aquæ instar et ignis, nunquam dicit. Sufficit.

Quemadmodum serpens in petra vestigium facere nequit, sic neque diabolus in Christi corpore invenire peccatum potuit. Dicit enim Dominus: *Ecce venit princeps hujus mundi, et in me nihil inveniet.* — Sicut enim navis mare tranans, vestigium viasque post se non relinquit; sic neque Ecclesia in mundo tanquam in pelago versans, spem suam in mundo relinquit, quia vitam suam in cælis reposuit: atque interim brevi tempore transiens, vestigia transitus in via non imprimit. — Cum Ecclesia spem suam non dimittat, quam habet erga omnis boni fontem, Christi incarnationem, semitam mortis in inferno non facit. — Cujusnam, nisi nati de Spiritu sancto et virgine? qui perfectum hominem in mundo renovans prodigia edidit, capto initio a Joannis baptisate, sicut evangelista testatur. Erat autem Jesus incipiens quasi annorum triginta. In hac igitur juvenili et florente ætate, circumiens civitates et regiones, hominum morbos et infirmitates sanabat.

Oculus qui subsannat patrem, et qui despicit senectutem matris. Nempe oculum blasphemantiam Deum, et Christi matrem sapientiam Dei, effodiant

⁸⁷ Vulg. cap. xxx, v. 15. — A. f. 109, a, et cod. Vat. 452, f. 90, sive B. ⁸⁸ cod., φόβος. ⁸⁹ Vulg. xxx, 19. — A. f. 111, a. ⁹⁰ Joan. xiv, 30. ⁹¹ B. f. 90.

eum corvi de vallibus; impuri scilicet malique spiritus visuales lætitiæ oculum, eumque comedant pulli aquilarum: nempe qui sunt ejusmodi, conculentur pedibus sanctorum.

Tria ego intelligere nequeo, et quartum penitus ignoro: vestigium aquilæ volantis; nempe Christi ascensum. Viam serpentis in petra; nempe diabolus non invenit peccati vestigium in corpore Christi. Et semitam navis mare decurrentis; nempe Ecclesiæ in hujus mundi pelago fluctuantis, et ob spem suam in Christum a cruce quasi gubernaculo rectæ. Denique vias viri in adolescentia, illius nimirum qui ex Spiritu sancto et Virgine natus est. Ecce enim, inquit Scriptura, vir cui nomen Oriens.

Talis est via mulieris adulteræ, quæ ubi rem paravit, abstergens se, nihil ait se mali egisse. Videlicet ita se gessit Ecclesia, quæ postquam cum idolis fornicata fuerat, his abrenuntians atque diabolo, et peccato eluto, veniaque impetrata, nulli jam inquit pravitati se obnoxiam affirmat.

Per tria movetur terra: nempe per Patrem, Filium et Spiritum sanctum. Et quartum non potest sustinere, id est postremum Christi adventum. — Si servus regnaverit. Israel in Ægypto servus, in regione promissa regnator. — Stultus dapibus plenus. Hic scilicet facile regionem adeptus, et comedens, atque repletus, recalcitravit. — Et ancilla si expulerit heram suam. Domini interfectorix C synagoga, Christi carnem cruci suffixit.

Tria sunt minima in terra, et hæc sunt sapientiora sapientibus: fornicæ, gens infirma, quæ parant sibi in messe cibum. Gentes similiter per fidem in Christum parant sibi vitam æternam operibus bonis. Choerogryllii, populus æque invalidus, curant sibi in petra cubilia. Gentes super spirituali lapide Christo ædificatæ sunt, qui factus est in caput anguli. Stellio qui manibus innititur, et facile capitur, hic moratur in regum castellis. Latro extensis in cruce manibus Christoque innixus, in paradiso habitat, quæ est arx trium regum Patris, Filii et Spiritus sancti.

ὄχυρώματι τῶν τριῶν βασιλέων, Πατρός καὶ Υἱοῦ

Regem locusta non habet, et tamen tanquam ad unius jussum in aciem procedit. Sine rege erant gentes, quia peccato erant subjectæ: nunc autem Deo credentes cœlestem militiam exercent. — Tria sunt quæ bene gradiuntur, et quartum quod incedit feliciter. Angeli nimirum in cœlis, sancti in terra, animæ iustorum sub terra. Quartum, nempe Dei Verbum incarnatum, pertransiit feliciter per Virginis vulvam; reformatoque Adamo, pertransiit cœlorum januam, primitiæ resurrectionis itemque ascensionis factus.

Leonis catulus bestiarum fortissimus. Christus

Ἀ ἐκκόφαισαν αὐτὸν κόρακες ἐκ τῶν φαράγγων, τὰ ἀκάθαρτα καὶ πονηρὰ πνεῦματα, τὸ διορατικὸν τῆς εὐφροσύνης ὄμμα· καὶ καταφάγοιεν αὐτὸν νεσοὶ ἀστῶν· καὶ καταπεπατημένα ἔσονται τοῖς ποσὶ τῶν ἁγίων.

⁶¹ *Tria ἐστὶν ἀδύνατά μοι νοῆσαι, καὶ τὸ τέταρτον οὐκ ἐπιγινώσκω· Ἰγγὴ ἀστοῦ κετομένου, τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάληψιν. Καὶ ὁδοὺς ὄψεως ἐπὶ πέτρας· ὁ διάβολος οὐχ εὗρεν ἴχνος ἁμαρτίας ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τρίβους νηὸς ποταπορούσης, τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐν παλάγῃ τῷ βίῳ τούτῳ, τῇ εἰς Χριστὸν ἐλπίδι διὰ τοῦ σταυροῦ κυβερνωμένης. Καὶ ὁδοὺς ἀνδρός ἐν νεότητι, τοῦ ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ τῆς Παρθένου γεγεννημένου· ἰδοὺ γὰρ, φησὶν, ἀνήρ, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτοῦ.*

^B *Τοιαύτη ὁδὸς μοιχαλίδος, ἢ ὅταν πράξῃ ἀπονεύσασθαι, οὐδὲν φήσκει πεπραχθῆναι ἔργοι· τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἀναστροφή τῆς Ἐκκλησίας πιστευούσης Χριστοῦ, ἢ μετὰ τὸ πορνεῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀποταξασθῆναι τούτοις καὶ τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀπολουσασθῆναι τὰς ἁμαρτίας, καὶ λαθοῦσα ἀφῆσιν, οὐδὲν φησὶ πεπραχῆναι ἔργοι.*

Διὰ τριῶν σείεται ἡ γῆ· διὰ Πατρός, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος· καὶ τὸ τέταρτον οὐ δύναται φέρειν, τὴν ἐσχάτην ἐπιφάνειαν τοῦ Χριστοῦ. — Ἐάν οικέτης βασιλεύσῃ. Ὁ Ἰσραὴλ ἐν Αἰγύπτῳ δούλος γενόμενος, καὶ ἐν τῇ γῆ τῆς ἐπαγγελίας βασιλεύσας. — Καὶ ἄφρων πλησθεὶς σιτίων. Τὴν γῆν ἐξ ἐτοίμου λαθῶν, καὶ φαγῶν καὶ ἐμπλησθεὶς ἀπελάττεισιν. — Καὶ παιδίσκη ἐάν ἐκβάλλῃ τὴν ἑαυτῆς κυρίαν. Ἡ κυριοκτόνος συναγωγὴ σταυρώσασα τὴν σάρκα τοῦ Χριστοῦ.

Τέσσαρα εἰσὶν ἐλάχιστα ἐπὶ τῆς γῆς, ταῦτα δὲ τῶν σοφῶν σοφώτερα· οἱ μύρμηκες οἷς οὐκ ἔστιν ἰσχύς, ἐτοιμάζονται θέρουσ τὴν τροφήν. Καὶ τὰ ἔθνη διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἐτοιμάζουσιν ἑαυτοῖς τὴν αἰώνιον ζωὴν δι' ἔργων ἀγαθῶν. Καὶ οἱ χοιρογρύλλιοι, ἔθνος οὐκ ἰσχυρὸν, ἐποίησαν ἐν πέτρας τοὺς ἐαυτῶν οἴκους. Τὰ ἔθνη ἐπὶ τῇ πνευματικῇ πέτρᾳ Χριστοῦ ὠκοδομῶνται, ἥτις ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Ἀσκαλαδῶτης χερσὶν ἐρειδόμενος καὶ εὐάλωτος ὢν· οὗτος οἰκεῖ ἐν ὄχυρώμασι βασιλέων. Ὁ ληστής ἐν τῇ ἐκτάσει τῶν χειρῶν τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ ἐπερειδόμενος, οἰκεῖ ἐν τῷ παραδείσῳ, τῷ καὶ ἁγίου Πνεύματος.

^D ⁶² *Ἀδασλευτόν ἡ ἀκρίς, καὶ ἐκστρατεύει ἀφ' ἐνὸς κελύσματος εὐτάκτως. Ἀδασλευτα ἦσαν τὰ ἔθνη, ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας γὰρ ἐδασιλεύοντο· νῦν δὲ πιστεύσαντες τῷ Θεῷ, στρατεύονται τὴν ἐπουράνιον στρατείαν. — Τρία ἐστὶν ἡ εὐδὸς πορευέται, καὶ τὸ τέταρτον ἡ καλῶς διαβαίνει. Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς, ἅγιοι ἐπὶ τῆς γῆς, ψυχὰ δικαίων ὑπὸ γῆν· καὶ τὸ τέταρτον, ὁ Θεὸς Λόγος σαρκωθεὶς, διέβη καλῶς μήτραν Παρθένου· ἀνάπλασιν τοῦ Ἀδάμ ποιούμενος, διέβη πύλας οὐρανῶν, ἀπαρχὴ ἀναστάσεως καὶ ἀναλήψεως πᾶσι γενόμενος.*

Σκύμνος λέοντος ἰσχυρότερος κτηνῶν. Χριστὸς ἐν

τῷ Ἰωδᾷ ὑπὸ Ἰακώβ προφητευόμενος. — Ἀλέκτωρ A περιπατῶν ἐν θηλείαις εὐψύχως. Παῦλος ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις προδύμως κηρύσσων τὸν λόγον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. — Τράγος ἡγούμενος αἰπόλιου. Ὁ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κόσμου ἀγίσθεις.—Καὶ βασιλεὺς δημογορῶν ἐν ἔθνει· Χριστὸς βασιλεύσας ἐπὶ τὰ ἔθνη, δημογορεῖ διὰ προφητῶν καὶ ἀποστόλων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

“ Τὸν πεποιωμένον ἐν τῇ κακίᾳ· ὁ δὲ Ἀπόστολος, *Τοὺς ἁμαρτάνοντας*, φησὶν, *ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε*· τὸν ἐκτραπέντα πρὸς ὄλιγον. — “ Τίνες οἱ χοιρογρύλλιοι, ἀλλ’ ἢ ἡμεῖς; οἱ εὐόκαμεν ποτὲ χοίροις, ἐν πάσῃ ρυπαρίᾳ τοῦ κόσμου ἀναστρεφόμενοι, νυνὶ δὲ πιστεύσαντες Χριστῷ, ἐποικοδομοῦμεν τοὺς ἐλευσίων οἴκους ἐπὶ τὴν ἁγίαν σάρκα Χριστοῦ, ὡς ἐπὶ πέτραν.

“ Ὁ σεισμὸς δηλοῖ τὴν ἐπὶ γῆς πραγμάτων μεταβολὴν· ἡ ἁμαρτία τοίνυν δούλη οὕσα φύσει, ἐβασίλευσεν ἐν τῷ θνητῷ τῶν ἀνθρώπων σώματι, ἄσπεξ μὲν ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ· δεύτερον ἐπὶ τῶν Σοδομιτῶν, μὴ ἐνεγκάτων τὴν εὐφορίαν τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ξένους βιασαμένων· τρίτον ἐπὶ τῆς μισητῆς Αἰγύπτου τῆς λαχούσης ἀνδρα τὸν Ἰωσήφ, σιτομετροῦντα πᾶσιν, ἵνα μὴ διαφθάρῃσι λιμῷ· ἀλλ’ οὐκ ἤνεγκε τὴν εὐτυχίαν, εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐξυβρίσασα.— Οἰκέτις δὲ ἐκβαλοῦσα τὴν ἐλευθερίαν δέσποιναν· ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, ἡ δούλη οὕσα καὶ ξένη τῶν ἐπαγγελιῶν, τὴν εὐγενίδα καὶ κυρίαν Συναγωγὴν ἐκβαλοῦσα, γέγονε κυρία καὶ νόμφη Χριστοῦ.— Διὰ Πατρὸς, καὶ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος οἰεῖται πᾶσα ἡ γῆ· τὸ τέταρτον οὐ δύναται φέρειν· ἤλθε γὰρ τὸ μὲν πρῶτον διὰ νομοειδικάμων· δεύτερον δὲ διὰ προφητῶν· τρίτον διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐαυτὸν φανερῶς ἐπέδεικνύς· τέταρτον κριτῆς ζώντων καὶ νεκρῶν ἐρχόμενος· οὗ τὴν δόξαν σύμπασα κτίσις οὐ μὴ βαστάξῃ.

A in Juda a Jacob prædictus. — Galfus inter feminas incedens alacriter. Paulus in Ecclesiis intrepide prædicans doctrinam Christi Dei.—Hircus caprarumdux. Idem Christus propter mundi peccata immolatus. — Et rex concionans in populo. Christus super gentes regnans, prædicat per prophetas atque apostolos doctrinam veritatis.

Stabilitum in nequitia. Apostolus autem, *Peccantes*, inquit⁶⁵, *coram omnibus argue*. Vel facile per-versum. — Quinam sunt chcerogryllii, nisi nos, qui olim similes suis eramus, et in omni hujus mundi spurcicia volutabamur? sed nunc postquam Christo credidimus, ædificamus domos nostras super sanctam Christi carnem⁶⁶, tanquam super B petram.

Terræ motus significat rerum in mundo conversionem. Peccatum itaque, quod suapte natura servile est, regnavit in corpore hominum mortali, semel quidem diluvii tempore, iterum apud Sodomitas qui terræ fertilitate non contenti, hospitibus quoque vim faciebant; tertio denique in exosa Ægypto, quæ nacta virum Josephum, cunctis triticum distribuentem ne fame perirent, non tulit sapienter felicitatem suam, filios Israelis injuria afficiens.—Ancilla vero expellens dominam: Ecclesia ex gentibus est, quæ ancilla cum esset et extranea promissionibus, nobilem et dominam Synagogam ejiciens, facta est domina et sponsa Christi.—A Patre et Filio et sancto Spiritu terra universa concutitur. Quartum ferre non potest. Venit primo per legislatores; secundo per prophetas; tertio per Evangelium ipse semetipsum ostendens. Quarto judex vivorum et mortuorum veniet, cujus gloriam universa creatura ferre non poterit.

Aliud fragmentum.

(Ex Galland.)

Τοῦ ἁγίου Ἰσακίου πᾶσι Ῥώμης εἰς τὸ·
« Σοφία ἠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον. »

Χριστὸς, φησὶν, ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς σοφία καὶ δύναμις, ἠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, τὴν ἐκ Παρθένου σάρκωσεν, καθὼς προεῖρηκεν· Ὁ Λόγος σὺρξ ἐγένετο, καὶ ἑσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. Ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἀ σοφὸς προφήτης· Ἢ πρὸ τοῦ αἰῶνος, φησὶ, καὶ παρακτικῆ ζωῆς, ἡ ἀπειρος σοφία τοῦ Θεοῦ ἠκοδόμησε τὸν οἶκον ἑαυτῇ ἐξ ἀπειράνδρου μητρὸς, ναὸν γοῦν σωματικῶς περιθέμενος. Καὶ ὑπήρξε στυλοὺς ἐκτά· τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος εὐδωκίαν, ὡς φησὶν Ἠσαίας· Καὶ ἀναπαύσεται ἐπ’ αὐτὸν

S. Hippolyti (22) *pape Romani in illud Prov. ix, 1:*
« *Sapientia ædificavit sibi domum.* »

Christus, inquit, Dei et Patris sapientia et virtus, ædificavit sibi domum, carnem ex Virgine, ut prædixerat (25): *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis*⁶⁸. Hoc idem sapientissimus testatur propheta (24): *Quæ ante sæcula fuit, inquit, et præbet omnibus vitam, infinita Dei sapientia ædificavit sibi domum ex matre virum haud experta, templum corporaliter induens. Et exulit (25) columnas septem*: sacrosancti Spiritus dona fragrantissima, sicut ait Isaias: *Et requiescent super eum septem*

⁶⁵ Gr. cap. xviii, 22. ⁶⁶ I Tim. v, 20. ⁶⁷ v. 26. a. ⁶⁸ Joan. i, 14.

⁶⁶ s. communio in baptismo. ⁶⁷ v. 31. A. f. 112.

(22) Hunc locum debes præclaro et cultissimæ doctrinæ viro Christophoro Matthæo Pfaffo, qui cum hæc excuderentur, Græce ex codice Taurinensi 82 excerpta varia veterum scriptorum complectente descripta misit Parisiis ad doctissimam collegam meam Jo. Christophorum Wolfium. FABRIC.

(25) Prædixerat Joannes nimirum evangelista, in cujus locum quemdam hæc ab Hippolyto scripta esse mihi persuadeo, licet in Proverbiorum loca etiam commentatum jam supra notavi. Id.

(24) Salomon, cujus deinceps verba interpretatur. Id.

(25) Al. ὑπέρεισε, excidit. Id.

spiritus Dei 99. Alii septem columnas dicunt esse septem divinos ordines quibus per sanctam atque inspiratam divinitus ejus doctrinam creatura sustentatur, hoc est prophetas, apostolos, martyres, hierarchas sive sacerdotes, ascetas, sanctos, justosque. Illud vero, *immolavit victimas suas*, prophetas denotat et martyres qui in nulla non civitate et regione ab infidelibus ovium instar mactantur quotidie pro veritate et clamant : *Propter te morte afficimur tota die, aestimati sumus sicut oves occisionis* 10. Et *miscuit in poculo suo vinum*, in virgine divinitatem suam uniens cum carne tanquam vinum merum ac purissimum, Salvator ex ea natus est, sine confusione Deus et homo. *Ei paravit mensam suam*, promissam sanctæ Trinitatis cognitionem, necnon venerandum sanctumque ejus corpus ac sanguinem quæ in arcana et divina mensa quotidie perficiuntur et sacrificantur in memoriam nunquam non recolendæ memoria et primæ illius diviniæ et arcanae diviniæ cœnæ. Illud porro, *misit servos suos Sapientia*, Christus nimirum, convocans alta præconii voce : Si quis est, inquit, *insipiens, venit ad me*, sanctos utique misit apostolos universum permeantes mundum, qui gentes ad ipsius agnitionem vere vocarent sublimes ac divina sua prædicatione. Insipientes vero appellat eos qui sancti Spiritus virtutem non solum sunt assecuti : *Venite, comedite panem meum, et bibite vinum quod miscui vobis* : divinam ipsius carnem, ac venerabilem ejus sanguinem, inquit, dedit nobis edendum bibendumque in remissionem peccatorum.

τῆν θείαν αὐτοῦ σάρκα καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ αἷμα δέδωκεν ἡμῖν, φησὶν, ἐσθίειν καὶ πίνειν εἰς ἀφεσὶν ἁμαρτιῶν.

A *ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ*. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν εἶναι στύλους ἑπτὰ, τὰ ἑπτὰ θεῖα τάγματα τὰ θεὰ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ καὶ θεοπνεύστου διδασκαλίας τὴν κρίσιν βαστάζοντα, ἤγουν τοὺς προφήτας, τοὺς ἀποστόλους, τοὺς μάρτυρας, τοὺς ἱεράρχας, τοὺς ἀσκητὰς, τοὺς ὁσίους καὶ τοὺς δικαίους. Τὸ δὲ, *ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα*, τοὺς προφήτας φησὶ καὶ μάρτυρας, τοὺς κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν καθ' ἐκάστην ὑπὸ τῶν ἀπίστων ὡσπερ ἄρνας ἀναιρουμένους ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ βοῶντας· Ἐρεκά σου θανατούμεθα *δλην τὴν ἡμέραν*. Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Καὶ *ἐκέρασε* εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, εἰς τὴν παρθένον τὴν ἑαυτοῦ θεότητα ἐνώσας τῇ σαρκὶ ὡς οἶνον ἄκρατον, ὁ Σωτὴρ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῆς ἀσυγγύτως Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Καὶ *ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν*, τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἁγίας Τριάδος κατεπαγγελιομένην· καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄχραντον αὐτοῦ σῶμα καὶ αἷμα, ἅπερ ἐν τῇ μουσικῇ καὶ θείᾳ τραπέζῃ καθ' ἐκάστην ἐπιτελοῦνται θυόμενα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀειμνήστου καὶ πρώτης ἐκείνης τραπέζης τοῦ μουσικοῦ θεοῦ δειπνοῦ. Τὸ δὲ, *ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους ἢ σοφία*, ὁ Χριστὸς ἀγλόνότι, *συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος*. Ὅς ἐστὶν ἄφρων, *ἐκκλινάτω πρὸς μὲ*, φάσκουσα, τοὺς ἱεροὺς ἀποστόλους πρόδηλον, τοὺς εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον διαδραμόντας καὶ προσκαλέσαντας τὰ ἔθνη εἰς τὴν ἐκείνου ἐπίγνωσιν ἀληθῶς τῷ ὑψιτέρῳ καὶ θείῳ τούτων κηρύγματι. Τὸ δὲ καὶ *τοῖς ἐνδοξοῦσι φρεσῶν εἶπε*, τοῖς μήπω κεκτημένοι τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος δύναμιν ἀγλόνότι· Ἐλθετε, *φάγετε τὸν ἔμῳν ἄρτον, καὶ πνεῖτε οἶνον ἐν κέρακα ὑμῖν*,

IN CANTICUM CANTICORUM.

L

Sim. de Magistris, *Acta mart. Ostiens.*, p. 274, ex cod. membr. Vatic. CIII fragmentum sequens Syriace et Latine affert, his præmissis : « In Salomonis *Canticum* scripsit Hippolytus, ac Deum Verbum tanto ante in Ecclesia ex gentibus collecta, præsertim vero in parente sua Virgine sanctissima suas delicias quæsisvisse ostendit ; adeoque Syri, de Virgine apud se nata gloriantes, Hippolyti commentarium a priscis temporibus transtulerunt e Græco in patrium sermonem, unde quædam adhuc supersunt, veluti in illud : *Sarge, Aquilo, et veni, Auster, perfusa hortum meum, et fluant aromata ejus*. « His aromatibus cum oblectatus esset Joseph, « filius Regis a Deo designatur. His Virgo Maria cum uncta esset, in ventre suo concepit Verbum : tum « nova arcana novamque veritatem, ac novum regnum, tum quoque magna et inexplicabilia mysteria demonstrat. »

II.

Apud Galland., ex Anastasio Sinaita, quæst. 41, pag. 320.

Hippolyti in *Canticum canticorum*.

Et ubinam est copiosissima illa scientia? ubi illa mysteria? et ubi libri? exstant enim sola Proverbia

D Ἰππολύτου, ἐκ τοῦ εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἁσμάτων (26). Καὶ ποῦ πᾶσα ἡ πλοῦσια αὕτη γνώσις; ποῦ δὲ τὰ μυστήρια ταῦτα; καὶ ποῦ αἱ βίβλοι; ἀναφέρονται

99 cap. xi, 2. 10 Psal. xlii, 2; Rom. viii, 36.

(26) Eusebius, εἰς τὸ Ἄσμα. S. Hieronymus, in *Canticum canticorum*. Syncellus, εἰς τὰ Ἄσματα. Nicephorus, εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἁσμάτων. FABRIC.

γὰρ μόναι αἱ Παροιμίαι, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ὁ Ἐκκλη- A
σιαστής, καὶ τὸ Ἄσμα τῶν ἁσμάτων. Τί οὖν; φεύ-
δεται ἡ Γραφή; μὴ γένοιτο. Ἀλλὰ πολλὴ μὲν τις ὕλη
γέγονε τῶν γραμμάτων, ὡς δηλοῖ τὸ λέγειν Ἄσμα
τῶν ἁσμάτων· σημαίνει γὰρ ὅτι, ἅπερ εἶχον αἱ
πεντακισχίλια ὄδαλ ἐν τῷ ἐνὶ διηγήσατο· ἐν δὲ ταῖς
ἡμέραις Ἐζεκιου τὰ μὲν τῶν βιβλίων ἐξελέχθησαν, τὰ
δὲ περιώφθησαν. Ὅθεν φησὶν ἡ Γραφή· Ἀὐταὶ αἱ
Παροιμίαι Σολομώντος αἱ ἀδιάκριτοι, ἃς ἐγρά-
ψατο οἱ φίλοι Ἐζεκιου τοῦ βασιλέως· πόθεν δὲ
ἐξελέξαντο, ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ἐγκειμένων
ἐν αἷς λέγει ταῖς τρισχιλίαις παραβολαῖς καὶ πεντα-
κισχίλαις ὄδαῖς; Ἐξ αὐτῶν οὖν τούτων οἱ φίλοι
Ἐζεκιου σοφοὶ ὑπάρχοντες ἐξελέξαντο τὰ πρὸς οἰκο-
δομὴν τῆς Ἐκκλησίας. Τὰς τε βίβλους (27) τοῦ Σο-
λομώντος τὰς περὶ τῶν Παραβολῶν καὶ Ἡδῶν, ἐν αἷς B
περὶ φυτῶν καὶ παντοίων ζῶων φυσιολογίας, χειρ-
σαίων, πετεινῶν τε καὶ νηκτῶν, καὶ λαμάνων πάθους,
πάντως γραφείσας αὐτῷ ἀφανεῖς ἔποίησεν Ἐζεκιὰς
διὰ τὸ (28) τὰς θεραπειὰς τῶν νοσημάτων ἐνθεν κο-
μίζεσθαι τὸν λαὸν, καὶ περιορᾶν αὐτῶν παρὰ Θεῷ τὰς λάσεις.

et Sapientia, et Ecclesiastes, et Canticum cantico-
rum. Quid ergo? falsumne dicit Scriptura? absit.
Sed fuit quidem magna eorum quæ scripsit, mate-
ria et diversitas; idque ostendit dicendo *Canticum
canticorum*: significat enim se id quod contineba-
tur ter mille odis seu canticis ⁷¹, hoc uno compre-
hendisse. In diebus autem Ezechiae alii quidem libri
fuerunt electi, alii vero neglecti. Unde dicit Scri-
ptura: *Hæc sunt Proverbia Salomonis discreta* (30'),
quæ scripserunt amici Ezechiae regis ⁷². Unde autem
selegerunt nisi ex libris qui inerant in ter mille pro-
verbiis et quinque mille odis seu canticis? Ex ip-
sibus igitur sapientes amici Ezechiae elegerunt ea quæ
pertinebant ad ædificationem Ecclesiae. Libros vero
Salomonis Parabolarum et Canticorum, in quibus
scripserat de plantarum et omnis generis anima-
lium natura, terrestrium, volatilium, natatilium,
et de morbis sanandis, Ezechias abolevit, quod po-
pulus exinde peteret medelas morborum, eorumque
sanationem a Deo petere negligeret.

IN ISAIAAM PROPHETAM.

Apud Gallandium ex codice bibliothecæ Coislinianæ, num. 193, fol. 36.

I.

Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμης, περὶ Ἐζεκιου.

Ἐπι μαλακισθέντος (29) τοῦ Ἐζεκιου τοῦ βασιλέως
τῆς Τουδαίας, καὶ κλαύσαντος, ἦλθεν ἄγγελος καὶ
εἶπεν αὐτῷ· Εἶδον τὰ δάκρυά σου, καὶ ἤκουσα τῆς
φωνῆς σου. Ἴδου προσέθιμι εἰς τὸν χρόνον
σου ἕτη ἑ', τοῦτο δὲ σοι τὸ σημεῖον παρὰ Κυρίου·
Ἰδοὺ στρέψω τὴν σκιάν τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ οἴκου
τοῦ πατρὸς σου, οὗς κατέβη ὁ ἥλιος, τοὺς δέκα
ἀναβαθμοὺς (30), οὗς κατέβη ἡ σκιά, ὥστε γενέ-
σθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὥρων λβ'. Τοῦ γὰρ ἡλίου
δραμόντος ἐπὶ τὴν δεκάτην ὥραν, πάλιν ἀνεπόδισε.
Καὶ πάλιν ἦν ἱκετα Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐπολέμει τοὺς
Ἀμωραίους, τοῦ ἡλίου ἤδη εἰς δυσμὰς κλίνοντος, καὶ
τοῦ πολέμου ἀθρόως ἐπιχειμένου, εὐλασθηθεὶς Ἰησοῦς,
μήποτε νυκτὸς ἐπιγενομένης διαφύγωσιν οἱ ἀλλόφυ-
λοι, ἐδόθησε λέγων· Στήτω ὁ ἥλιος κατὰ Γαβαὼν, D
καὶ ἡ σελήνη κατὰ γάραγγα Ἐλών· ἕως ἂν ἐκπο-
λεμήσω τὸν λαὸν τοῦτον. Καὶ ἔστη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σε-
λήνη ἐν τῇ στάσει αὐτῶν, ὥστε γενέσθαι τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ὥρων κδ'. Καὶ ἀνέστρεψεν ἐπὶ Ἐζεκιου σὺν
τῷ ἡλίῳ, καὶ σελήνῃ εἰς τοῦπίσω· ἵνα μὴ ἡ σύγκρου-
σις τῶν δύο στοιχείων γένηται ἀτάκτως ἀλλήλων ἐπι-

C Hippolyti episcopi Romæ, de Ezechia.

Adhuc ægrotante Ezechia rege Judææ et fiente,
accessit angelus et dixit ad eum: *Vidi lacrymas
tuas et audivi vocem tuam. Ecce addo ætati tuæ
annos quindecim. Hoc vero tibi signum esto a Do-
mino. Ecce converto umbram graduum domus patris
tui quos descendit sol, decem gradus quos descendit
umbra* ⁷³, ut dies ista fiat horarum triginta duarum.
Sol enim cum jam ad decimam horam decucurrisset,
iterum reversus est. Idem ut cum Jesus Nave
belligeraret adversus Amorrhæos, sole jam ad oc-
casum vergente, et bello confertim incumbente, ven-
ritus Josue ne per noctem ingruentem alienigenæ
effugerent, exclamavit: *Stet sol in Gabaon, et luna
in valle Elon* ⁷⁴, donec populum hunc debellavero.
Et stetit sol ac luna in statione sua, ut esset dies
illa horarum viginti quatuor. Atque sub Ezechia
etiam cum sole recessit luna, ne duo elementa cæli
inordinate invicem congregientes colliderentur. Et
perculus tunc Marodachon Chaldæus rex Babylonis,
quod astrologicam artem colebat astrorumque cur-
sum accurate metiebatur, causa cognita epistolam

⁷¹ III Reg. iv, 32. ⁷² Prov. xxv, 1, sec. LXX. ⁷³ Isa. xxxviii, 5, 7, 8. ⁷⁴ Jos. x, 12.

(27) Τὰς τε βίβλ. Quæ sequuntur, e codice ms. bibliothecæ Cæsar. edidit Lambecius lib. viii, pag. 390. FABRIC.

(28) Διὰ τὸ, κ. τ. λ. Eadem referunt Suidas in Ἐζεκιὰς, Syncellus et alii, ut dixi in *Codice pseud-epigrapho Vet. Test.* pag. 1043 seq. lb.

(29) Μαλακισθέντος. In *Bibliotheca Coisliniana* edita a cl. Montfauconio, citatur fragmentum

istud pag. 245, ubi tamen mendose excusum μαλακισθέντος· atque idem error in Hippolytum Fabrianum irrepsit tom. I, pag. 271.

(30) Τὸς δέκα ἀναβαθμοὺς, κ. τ. λ. Hæc recitat Michael Glycas in *Annal.* part. ii, pag. 194.

(30') Contra Græcam versionem, quæ habet ἀδιάκριτοι.

et dona misit ad Ezechiam; quem in modum Christo fecere etiam ex oriente magi.

Α φερομένων. Καὶ καταπλαγείς τότε Μαροδαχῶν ὁ Χαλδαῖος ὁ βασιλεὺς Βαβυλῶνος, διὰ τὴν ἀστρολογικὴν τέχνην ἀσκεῖν, καὶ τὸν τούτων δρόμον ἀκριβῶς καταμετρεῖν, μαθὼν τὴν αἴτιαν, ἔπεμψεν ἐπιστολὴν καὶ ἔωρα τῷ Ἐζεκιᾷ, ὃν τρόπον ἐποίησαν καὶ οἱ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς Χριστόν.

II.

Theodoretus in Ἀτρέπτω sive dialog. 1.

Sancti Hippolyti ex sermone in exordium Isaiaë: Ægypto quidem mundum comparavit, manufactis vero cultum idolorum, terræ motui denique interitum et deletionem ipsius. Dominum porro Verbum nubeculæ levi et purissimo tabernaculo, in quo thronum collocans Dominus noster Jesus Christus, ingressus est in vitam, ut errorem concuteret.

Τοῦ ἀγίου Ἰππολύτου ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἦσαίου· Αἰγύπτω μὲν τὸν κόσμον ἀπέκασε, χειροποιήτους δὲ τὴν εἰδωλοατρίαν, σεισμῶ δὲ τὴν μετανάστασιν καὶ καταλύσιν αὐτῆς. Κύριον δὲ τὸν Λόγον, νεφέλῃ δὲ (sic) κούφῃν τὸ καθαράτατον σπηῆνος, εἰς ὃ ἐνθρονισθεὶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν βίον, σείσαι τὴν πλάνην.

III.

Ut Alexandri Augusti propensam in Christianos voluntatem Hippolytus excoleret, in Isaiam scripsit, qua parte narrat, solem retrogradum Dei nutu vitam Ezechiaë regi portendisse diuturniorem. Nonnulla ex eo Hippolyti scripto Theodoretus recitat; alia protulit Fabricius; quædam e schedis nostris, nondum edita subijcimus. (Sim. de MAGISTRIS, Acta mart. Ostiens., f. 197, ex mss. codd. Vat. DCCLV, fol. 144 et ex mss. bibliothecæ S. Marci Venet., cod. XVI, fol. 260, et XXV, fol. 274.)

Invenimus in commentariis, quæ sunt a senioribus edita, fuisse diem illum horarum triginta duarum. Cum enim sol suum cursum perageret, pervenissetque ad horam decimam, atque umbra per decem gradus in domo templi descendisset, conversus est iterum sol per decem gradus retro, juxta verbum Domini, factæque sunt horæ viginti. Ac rursus consueto more cum sol proprium cursum absolvisset, in occasum excessit. Fuerunt itaque horæ triginta duæ (31).

Β Εὐρίσκομεν ἐν τοῖς ὑπομνηματισμοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἀναγεγραμμένοις, γεγενῆσθαι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὥρῶν λβ'. Τοῦ γὰρ ἡλίου διαδραμόντος, καὶ ἐπὶ τὴν δεκάτην ὥραν φθάσαντος, καὶ τῆς σκιᾶς τοὺς δέκα ἀναβαθμοὺς τοῦ εἰκῆ τοῦ ναοῦ κατελθούσης, ἀνέστρεψε πάλιν ὁ ἥλιος τοὺς δέκα ἀναβαθμοὺς εἰς τὰ ὀπίσω, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, καὶ ἐγένοντο ὥραι κ'. Καὶ πάλιν τὸν ἴδιον δρόμον κατὰ τὴν ἴδιαν τάξιν κυκλώσας ὁ ἥλιος ἐπορεύθη εἰς δυσμὰς. Ἐγένοντο οὖν ὥραι λβ'.

IN JEREMIAM ET EZECHIELEM.

In Jeremiam scripsisse Hippolytum a nemine veterum, quod sciam, traditur. Nam quæ ejus referantur in Catena Patrum Græcorum ad Jer. xvii, 41, petita sunt e libro De Antichristo, c. 55. Rufinus in interpr. Hist. eccl. Eusebii, vi, 22, tradit Hippolytum scripsisse e in partem quamdam Ezechielis prophetæ, e in ea scilicet capita quæ Hierosolymitani civitatis descriptionem continent, ex eoque commentario hæc servata sunt (DE MAC. ubi supra, ap. Anastas. Sinait., quæst. 41, al. 44, ex mss. Bodleian.)

Quantæ magnitudinis fuerit Salomonis templum? C Longitudo erat quadraginta cubitorum, altitudo viginti. Conversum autem erat non ad orientem, ne precantes adorent solem orientem, at solis Dominum. Nemo autem miretur si cum dixerit Scriptura fuisse longitudinem quadraginta cubitorum, ego dixerim sexaginta; nam paulo post aliorum viginti meminit, describens Sancta sanctorum, quæ Dabir quoque nominat. Longitudo ergo templi erat quidem quadraginta cubitorum, Sancta autem sanctorum erant aliorum viginti. Josephus dicit duarum contiguationum fuisse templum, et totam altitudinem fuisse centum viginti cubitorum. Ita etiam significavit liber Paralipomenon, dicens: *Et cepit*

Πόσος ἐστὶ τὸ μέγεθος ὁ Σολομώντιος ναός; τὸ μὲν μῆκος ἐξήκοντα πηχῶν, τὸ δὲ εὖρος κ'. Ἐτέτραπτο δὲ οὐ πρὸς ἕω, ἵνα οἱ προσευχόμενοι μὴ τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα προσκυνώσιν, ἀλλὰ τὸν τοῦ ἡλίου Δεσπότην. Θαυμάζετω δὲ μηδεὶς, εἰ τῆς Γραφῆς μ' πηχῶν εἰρηκυίας τὸ μῆκος, ἐξήκοντα εἶπον ἐγώ. Μετ' ὀλίγα γὰρ καὶ τῶν ἄλλων κ' ἐπιμύνηται τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ Δαθὴρ ὀνομάζει. Οὐκοῦν τὰ μὲν ἅγια μ' πηχῶν ἦν· τὰ δὲ Ἅγια τῶν ἁγίων ἄλλων κ'. Ὁ δὲ Ἰωσηππος διόροφον τὸν ναὸν γεγενῆσθαι λέγει, καὶ πᾶν τὸ ὕψος ρκ' πηχῶν εἶναι. Οὕτω γὰρ καὶ ἡ τῶν Παρραλειπομένων βίβλος δεδήλωκε, λέγουσα· *Καὶ ἤρξατο Σολομὼν τοῦ οἰκοδομησαὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Μῆκος πηχῶν ἢ διαμέτρῆσις ἢ πρώτη ε', καὶ εὖ-*

(31) Hæc illa nimirum sunt, quæ posteriores Græci ex Hippolyto indicarunt: Γίνεται οὖν ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη κατὰ τὸν Ἰππόλυτον τριάκοντα καὶ δύο ὥρῶν. Τοὺς γὰρ δέκα ἀναβαθμοὺς διαδραμὼν ὁ ἥλιος τοὺς αὐτοὺς πάλιν ἀνέδραμεν. Εἶτα τῇ ἰδίᾳ διατάξει χρησάμενος ἐπὶ δυσμὰς ἦλθε, τοὺς δώδεκα πάλιν ἀναδραμῶν. Καὶ οὕτω μὲν ὁ Ἰππόλυτος. *Ac diem quidem*

illum tradit Hippolytus triginta duas horas habuisse. Sol enim gradus decem permensus, deinceps per eodem recurrebat. Quo facto ad suum cursum ordinarium reversus, duodecim reliquis gradibus peragratis, ad occasum pervenit. Atque hæc Hippolyti est sententia. GLYCAS, Annal. p. 194.

ρος πηχῶν κ', καὶ ὕψος ρα', καὶ κατεγρόσωσεν αὐτὸν ἑσώθεν χρυσῷ καθαρῷ. Salomon edificare domum Dei. Longitudo cubitorum sexaginta erat prima dimensio, et latitudo cubitorum viginti, et altitudo centum viginti; et deauravit ipsum intrinsecus auro puro (32) 75.

IN DANIELEM.

(Sim. DE MAGISTRIS, *Daniel secundum Septuaginta* ex codice Chisiano, Romæ 1772, in-folio, pag. 95; Mai, *Script. vet. collectio nova*, 1, iii, ed. 1851, pag. 29-56, passim.)

MONITUM.

(HÆNKE, *De Hippolyto episcopo*, Gottingæ, 1858, p. 50.)

I.

Commentarii in Daniele fragmentum non exiguum titulo Hippolyto ascriptum (33), in quo explicatur cap. vii — xii, et ii, 31 seqq., publicavit Simon de Magistris ex codice Chisiano (34). Aliud præclarum fragmentum ejusdem commentarii edidit Angelus Maius (35), qui sibi proposuit ex illo commentario ea tantum edere, quæ inedita latebant. Cum nosset fragmentum, quod de Magistris publicaverat (36), apparet codicem Romanum complura complexum esse, quam quæ ex illo codice ipse edidisset; concludere tamen non licet, quæcunque in Chisiano codice leguntur, inveniri in Catena laudata. Itaque difficile videtur dijudicare quomodo alter codex sese habeat ad alterum, atque probare num uterque, an uter verus sit habendus. Comparato utroque codice intelligimus, eos non ita sese habere, ut alter altero perfici possit. Id quod facile intelligitur. Cap. vii, 4, enim explicatur latius apud Angelum Maium quam apud Simonem; adjungitur enim apud Maium quod historia docetur, promissa illa vere impleta esse. Quæ vero explicatio conjungi nequit cum iis, quæ proferuntur in codice Chisiano; nam eadem sententia, Nabuchodonosorum gloria privatum e regno pulsum esse, occurrit in utroque codice, ita ut, si quæ uterque habet, conjunxeris in unum, eadem duplici modo legantur, id quod omnino fieri non potest. Idem valet de versu 5, ad quem apud Angelum Maium breviter eadem interpretatio adjuncta est, quam latius illustratam in codice Chisiano invenimus; apud Angelum Maium autem additur, cur comparati sint Persæ cum urso. Quæ in codice Chisiano ad versum 6 notata leguntur, contracta sunt apud Angelum Maium, sed adjungitur, cur interpres putet, cum panthera esse comparatum Græcum regnum ejusque regem Alexandrum. Eodem modo diversa sunt, quæ in utroque codice leguntur (37) ad versum 7. Idem valet omnino de quatuor prioribus capitibus apud Simonem lectis. Si igitur cogimur, ut dicamus non omnia certe quæ in utroque codice inveniuntur, posse partes esse ejusdem libri, inde tamen concludere non licet fragmentum alterum esse genuinum, alterum non genuinum, atque eo minus, quia sententiæ in eo prolata consentiant, atque forma tantum, qua illæ vestitæ sunt, diversa est. Aliis autem locis, quæ Angelus Maius profert conveniunt iis quæ in codice Chis. leguntur; ita ut, si quæ edidit Angelus Maius, interjecissemus iis, quæ in hoc codice laudantur, perfectus videretur existere commentarius. Ita quæ apud Ang. Maium adnotata ad cap. ix, 21, inveniuntur, quadrant in ea quæ in codice Chis. exhibentur in initio capituli xi; quæ ad x, 12, in eadem in fine capituli xxvii; quæ ad x, 16, et 18 et 20, locum tenere possunt ante verba καὶ τὸν φησὶ, in fine capituli xxviii; quæ ad xii, 1—3, legi possunt ante cap. xlii. Verbo tenus consentiunt quæ ad x, 6, apud Angelum Maium notantur cum iis, quæ capite xxvi leguntur; eodem modo inveniuntur ad xii, 7, notata in capite xliii; atque eadem, quæ ad x, 13, exponuntur, habes cap. xxviii (38).

Cum igitur similitudo non exigua inter utrumque codicem cognoscatur, verisimile videtur, ab eodem esse auctore compositos illos in *Danielem commentarios*. Attamen mirum videretur, si idem vir confecisset duos in eundem librum commentarios. Quod ænigma ut solvamus, respiciendum nobis est ad Hippolyti librum *De Antichristo*, in quo (cap. 22-26) eadem leguntur, quæ paucis tantum omissis apud Simonem cap. 1-3 exhibentur. Cum autem mirum nobis visum sit, quod idem auctor dicitur eadem in duobus diversis libris scripsisse, in sententiam incidimus hanc, locum illum ex altero in alterum scriptum delatum esse. Sin vero quæ leguntur apud Simonem, cap. 1-3 desumpta sunt ex libro *De Antichristo*, sane fieri non potuit, ut quæ illo loco apud Simonem leguntur, consentiant cum iis quæ ad eundem Danielis locum notata invenimus in codice quem edidit Angelus Maius. Cum autem, quia ea quæ apud Simonem leguntur, magna ex parte perficienda sunt iis quæ in codice Vaticano exhibentur, concedendum sit, commentarium apud Simonem lectum ex toto in *Danielem commentario* excerptum esse: ve-

75 II Paral. iii, 1, 3, 4.

(33) Titulus sonat: Ἰππ. ἐπισκ. Ρωμ. τῆς τοῦ Δανιὴλ ὁράσεως καὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ ἐπιλύσεως ἐν ταύτῳ ἀμφοτέρων.

(34) Cf. ejus *Danielem secundum LXX* ex *Tetralipsis Origenis*, Rom. 1772, p. 95 seqq. De codice ipso disserit in præfat. ad eundem librum p. xx et xxxviii sqq. Cf. T. D. Michaelis *Orientalische und exegetische Bibliothek*, Thl. 3, S. 153 sqq.; Thl. 4, S. 1 sqq.

(35) L. 1, tom. I, pars. ii, p. 161 sqq. Invenit hoc in Catena Patrum in Daniele, de qua latius disserit in præfat. p. xxxviii sqq.

(36) Cf. l. i. p. 162, not. 1.

(37) Exempli causa afferimus, quæ adnotata sunt ad versum 5. Cf. Ang. Mai, p. 20: Ἴνα ἐν τούτῳ (θηρίῳ δευτέρῳ) δειξῆι τὴν τῶν Περσῶν βασιλείαν. Τρία δὲ πλευρὰ καλεῖ τὰ τρία ἔθνη· λέγει οὖν,—ἤρχεν αὐτὸ τὸ θηρίον,—οἱ ἦσαν Μῆδοι, Ἀσσύριοι καὶ Βαβυλώνιοι. Apud Simonem cap. 1, p. 96: Δεύτερον θηρίον ὄρα ὁμοιον ἀρκτῷ, ὅπερ ἦσαν Πέρσαι· μετὰ γὰρ Βαβυλωνίους Πέρσαι διεκράτησαν. Τὸ δὲ λέγειν τρία πλευρὰ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, τρία ἔθνη ἔδειξε, Πέρσας, Μήδους, Βαβυλωνίους· ὅπερ ἐδέεικται μετὰ τὸν χρυσὸν ὁ ἀργυρὸς ἐν τῇ εἰκότι.

(38) Pro Μεγαλῆ tantum legitur in codice Chis. ὁ λέγων.

risimile videtur, eum, qui illum commentarium a Simone editum excerpterit, sumpsisse cap. 1-3 ex Hippolyti libro *De Antichristo* (cap. 22-26), quia hoc loco brevius leguntur, de quibus latius disseruit Hippolytus in *commentario ipso ad Danielem*.

Quæ codice Chis. servata sunt, collata videntur non multum post Hippolytum, nam Apollinarius (39) refert, nostrum unacum Nabuchodonosori somnio explicasse visionem ipsius Danielis (40). Cum illud fragmentum tam vetusto tempore confectum videatur, dubium est, num Photius legerit illa excerpta, an commentarium ipsum. Sed puto, eum, si illa legisset, relaturum fuisse, Hippolytum interpretatum esse somnium tantum Nabuchodonosori conjunctum cum Danielis visione. — Cum igitur ejusdem libri partes habeamus, quæ Angelus Maius edidit, et quæ in codice Chis. inde a cap. 4 usque ad finem leguntur, non autem quæ in eodem habentur in quatuor prioribus cap., hoc loco, quo nobis probandum est, quæ hodie adsint partes Hippolyti *commentarii in Danielem*, non respicimus ea quæ pars libri *De Antichristo* habenda sunt.

Cum fragmentum a Simone editum ex Hippolyti libro *De Antichristo* et toto *commentario in Danielem* jam collatum sit circa medium sæcul. iv (41), necesse est, ut inter Hippolyti verum librum *De Antichristo* et *commentarium totum in Danielem* similitudo sit non exigua. Si igitur invenimus similitudinem inter librum quemdam Hippolyto ascriptum, in quo de Antichristo disseritur, et commentarium quemdam in Danielem, qui eundem auctorem habere dicitur, hunc utrumque ab Hippolyto confectum putamus, nisi certæ dubitandi adsint causæ. Similia vero leguntur in fragmentis laudatis atque in libro *De Antichristo* a M. Gudio edito (cf. § 42). Ita quæ de tempore, quo mundus consummetur, docentur de Antichristo cap. 42 et 43, latius probantur in *commentario ad Danielem*, apud Simonem cap. 4-7; quæ de Henoch et Elia, Christi præcursoribus, atque de hebdomadibus annorum et de Babylonica captivitate leguntur cap. 43 et 64, exhibentur quoque in Dan. 22 et 40; de Antichristo cap. 25 contenditur, vere facta esse, quæ Daniel vaticinatus sit, id quod historia probatur in Dan. cap. viii et ix. De Antiocho, Alexandri Magni nepote, cuius mentio fit de Antichristo cap. 49, latius disseritur in Dan. cap. x; eadem, quæ de Ammonitis et Moabitibus referuntur de Antichr. cap. 51, in Dan. cap. xl invenis. Locum in libro *De Antichr.*, cap. 26, qui desideratur in ea codicis Chis. parte (cap. 1-3), quam desumptam ex illo libro probavimus, legimus verbo tenus apud Angelum Maium ad cap. 7, 15 (l. l. p. 205). Præterea interpret utitur eodem Messiano, quem dicunt, interpretandi modo, quem in aliis Hippolyti scriptis adhibitum invenimus (42). Quod in commentario, de quo nunc disserimus, constituitur numerus annorum qui præteriti fuerunt a mundo creato usque ad Christum, atque tempus ostenditur, per quod Babylone retinebantur Judæi, bene quadrat in nostrum, qui artem arithmetica m fovebat. Denique, id quod maximi momenti est, Hieronymus et Photius (43) ipsi, se legisse fragmenta commentarii in Danielem laudata, testantur. Alter enim eorum (44) nostro ascribit sententiam aliquam, quæ constructa videtur ex iis quæ in codice Chis. leguntur cap. 13, 15, 39. Alter refert (45) Hippolytum mundi finem possuisse in anno post. Cð. n. quingentesimo, quia sexies modo mille annos mundus maneat, quinque autem mille quingentique præteriti sint a mundo creato usque ad Christum. Id quod latius exponitur in cod. Chis. cap. 4.

Quæ cum ita sint, luce clarius est utrumque fragmentum confectum esse ab Hippolyto. Cum Photius referat (l. l.) nostrum non verba singula, sed sententiarum nexum atque tenorem explicasse, opinor codicem, quem Angelus Maius legit, integrum atque perfectum nostri *commentarium in Danielem continere*. Itaque maximi momenti esset, si ille vir celeberrimus publicasset totum codicem.

II.

De historia Susannæ fragmento (46).

Allegorico modo historiam de Susanna refert Hippolytus ad Ecclesiam, quæ a gentibus vexatur. Susanna est typus Ecclesiæ, ejusque conjux Joacimus Christi; Babylonem refert ad mundum; hortum, in quo lavabatur Susanna, significat ei vocationem sanctorum, qui tanquam fructiferæ arboris in Ecclesia plantati sint. Duo seniores significant ei duos populos, alter Hebræos, alter paganos, qui diabolo incitati Ecclesiam conjuncti persequuntur. Ut accuratius perspiciamus rationem, qua in libello disseritur, pauca alia ex illo proferamus. Vers. 15 diem aptum, quo lavatum in hortum ivit Susanna, refert ad festum Paschale, quo omnibus lavacrum paretur. Susannam lavatam esse dicit, quia fuerit munda Dei sponsa. Puellæ quæ eam comitantur, sunt fides in Christum atque caritas in Deum. Vers. 21 contendit, cum Susanna fuisset in lavacro adolescentem quemdam, sed non, qui cum illa commisceretur, sed qui innocentiae testis foret. Vers. 22, refert, quæ de false accusata Susanna narrantur, ad Ecclesiæ statum, cum Christiani Hippolyti ætate, nisi venerati essent paganorum idola, ad tribunal adducti mortis damnarentur. Vers. 23 transfert in eos qui propter Christum patiuntur. Vers. 35, vexata Susanna flebat, ut lacrymis exciret Ἀδύον, qui et lacrymis Lazarum mortuum in vitam revocasset.

Quæ scripta esse ante Constantinum imperatorem, inde elucet, quod vers. 22 verba, ἀνεστράφη Σωσάννα, referuntur ad Christianos martyres, qui, nisi obsequentes pagani idola venerarentur, ad tribunal adducerentur. Vers. 5 probatur, illa esse conscripta eo tempore, quo Judæi et pagani se conjunxissent ad destruendas res Christianas, id quod factum est nostri tempore (47). Ratio interpretandi pulchre quadrat in Hippolyti ingenium. Inveniuntur sententiæ, quæ similes videntur aliis a nostro in genuinis libris prolatis; e. c. vers. 12 dicit, eodem, quo seniores ad Susannam, modo in Ecclesiam venire genti-

(39) Cf. Angelum Maium, l. l., p. 173.

(40) Si cognosset nostri in Dan. commentarium verum, non video cur non illum ipsum, sed maluerit ea citare, quæ ex alio ejusdem libro deducta sint.

(41) Cf. testimonium Apollinarii apud Angelum Maium, l. l., p. 173.

(42) Cf. quæ Hipp. adnotavit ad cap. 3, 92 et 93, et ad cap. 7.

(43) Quæ Anastasius Sinaita (quæst. 48, cf. Fabr. vol. I, pag. 272) ex Hipp. in *Danielem commentario* laudat, referenda sunt ad ea quæ in cod. Chis. cap. 1, leguntur. Ex loco ipso patet, ipsum desumptum

esse ex interpretatione quæ spectat ad Nabuchodonosori somnium et Danielis visum simul explicatum. Cf. apud Simonem cap. 1, not. 1.

(44) Hieron. in Dan. 9, 27.

(45) Photius, cod. cci.

(46) Quem librum primus edidit Combefisius (no-viss. *Biblioth. Patrum* tom. I), excusus est iterum a Fabr. vol. I, p. 273. Eundem inveniri in codice Romano, quem in antecedenti § laudavimus, testatur Angelus Maius l. l. tom. I, pars II, p. 161, nota 1.

(47) Cf. Ceillier l. l. p. 326.

les atque Judæos, ut falsos testes adversus Christianos se præbeant. Similiter admonet auctor libri *De Antichristo* (cap. 4) Theophilus, ut caveat ne hic liber in conspectum veniat profanorum hominum. Vers. 53 invenimus eandem de Verbo sententiam, quæ latius exponitur de Antichristo (cap. 2 et 4, cf. librum Hipp. *adversus Judæos*). Eodem allegorico modo interpretatus est noster benedictionem Jacobi et Isaaci. Cum deinde Hippolyto a Syncello (48) ascribatur liber *De Susanna et Daniele*, non habemus cur hunc librum, qui locum habet in eodem cod. Rom., ex quo Angelus Maius edidit *commentarium in Daniele*, nostro abjudicemus. Combefisius (49) putat Hieronymum et Photium de hoc tantum libro dixisse. Eos vero non solum hunc librum, sed etiam totum in Danielis librum commentarium, qui complectebatur hunc etiam librum atque ea quæ in canticum trium puerorum scripsit, legisse, jam probavimus.

III.

De cantico trium puerorum.

Hippolytum hunc canticum legisse in medio capituli III Danielis libri canonici, inde apparet quod citantur versus illius capituli (50) eodem numero quo referuntur a Græcis interpretibus. Cum igitur commentarium in Danielis librum canonicum hunc in canticum trium puerorum completi in aprico sit, ea, quæ inveniuntur in Catena Patrum in psalmos et cantica sacrae Scripturae (edit. Corderian. tom. III, p. 951 ad 3, 37 (51)), legenda sunt in adnotationibus ad cap. 3 libri canonici. Cum igitur commentarius in canticum trium puerorum innoxius sit commentario in Danielis canonicum librum, quin optimo jure ei ascribatur, non est quod dubitemus.

IV.

De Hippolyti proœmio in commentarium ad Daniele.

Fragmentum apud Fabricium (v. I, p. 278) proœmii esse commentarii in Daniele videtur. Primum, cur conscripserit hunc libellum, deinde, quando vixerit Daniel et versatus sit captivus Babylone, exponit; denique paucis illustrat Judæorum historiam a Joacha rege usque ad tempus, quo in exsilium Babylonem ducti sunt. Quibus absolutis hoc modo transire videtur ad explicandam historiam de Susanna: Τοῦ λαοῦ παντὸς μετοικισθέντος (εἰς Βαβυλῶνα) . . . εὐρίσχομεν τὸν μακάριον Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι προφητεύοντα, καὶ ἐκδικὸν τῆς Σωσάννης γενόμενον. Non videre possemus, quid sibi vellet additamentum, Daniele Babylone exstitisse vindicem Susannæ, nisi hiæce verbis eum transire voluisse ad commentarium in historiam de Susanna conjicere liceret. Atque traditum nobis est, historiam de Susanna locum tenuisse in codice, quo utebatur Hippolytus, ante librum canonicum Danielis (52). Talis cum fuerit codex nostri scriptoris, verisimile videtur proœmium illud ab Hippolyto vere esse compositum (53). Quæ sententia confirmatur a Syncello (54). Dicit enim ab Hippolyto relatum esse in scripto *de Susanna et Daniele*, Joacimum sive alio nomine Jechoniam, cum tres annos regnasset, cum populo Babylonem ductum esse, inter quos Daniele eisque tres amicos; uxorem vero regis fuisse Susannam. Cum in Hippolyti libro *de Daniele et Susanna* nihil inveniatur de Daniele abducto, neque de tempore per quod regnaverit Joacimus, id quod in proœmio legitur, genuinum illud ascribimus Hippolyto. Præterea autem non invenias, quæ a nostri ingenio abhorreant, sed insunt sane aliqua, quæ pulchre in eum quadrant, e. c. quod tam accuratè indicatur tempus per quod singuli regnaverint reges. Porro hoc proœmium post Constantium imperatorem non scriptum esse, inde elucet, quod et Daniel nominatur propheta atque Christi martyr, et tribus ejus amicis attribuitur epitheton μαρτυρες πιστοί.

PROCEMIUM.

Τοῦ ἀγιωτάτου Ἰηπολύτου ἐπισκόπου Ρώμης. Α

Τὴν ἀκριβείαν τῶν χρόνων τῆς γεγενημένης αἰμαλώσεως τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ ἐν Βαβυλῶνι ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, καὶ τὰς τοῦ μακαρίου Δανιὴλ τῶν δραμάτων προφητείας, τὴν τοῦτου ἐν Βαβυλῶνι ἐκ παιδῶν ἀναστροφὴν· πρόσκειμι καὶ αὐτὸς μαρτυρήσων ἐσίω καὶ δικαίω ἀνδρὶ προφήτῃ καὶ μάρτυρι Χριστοῦ γεγενημένω· ὃς οὐ μόνον τὰ τοῦ βασιλέως Ναβουχοδονόσορ ὀράματα τοῖς τότε καιροῖς ἀπεκάλυψεν, ἀλλὰ καὶ ὁμοίους αὐτῷ παιδας ἐκδιδάξας, μάρτυρας πιστοὺς ἐν κόσμῳ προήγαγεν· οὗτος τοίνυν γίνεται κατὰ τοὺς χρόνους τῆς προφητείας τοῦ μακαρίου Ἰερεμίου, τῆς δὲ βασιλείας Ἰωακείμ τοῦ Ἐλιακείμ· ὃς ἕμας τοῖς λοιποῖς αἰμαλώτοις ληφθεὶς, ἔγεται μετ' αὐτῶν εἰς Βαβυλῶνα. Πάντες γὰρ οὗτοι υἱοὶ γίνονται

¹⁰ IV Reg. xxiii, 30.

(48) Cf. G. Syncellum in *Chronogr.*, p. 218, apud Fabr. vol. I, p. 272.

(49) L. I, p. 62.

(50) Cf. Angelum Maium l. I. tom. I, pars. I, p. 161.

(51) Cf. Fabric. . vol. I, p. 280. Quæ ex Hipp. in *Daniel.* commentario laudat Eustratius CP. adv. Psychopannychitas esp. 19, exhibentur apud Fabr. vol. II, p. 52.

(52) Cf. Fabr. vol. I, p. 273: Αὕτη μὲν οὖν ἡ ιστο-

Sanctissimi Hippolyti Romæ episcopi.

Cui constitutum sit, ut diligenter ostendam tempora captivitatis Babylonicæ filiorum Israel, ac beati Danielis visionum oracula (ejus scilicet a puero Babylone vitam ac conversationem), venio et ipse ut viro sancto et justo prophetae Christianique martyri testimonium perhibeam. Is namque non solum regis Nabuchodonosoris visa per hæc tempora declaravit, verum etiam ei similes pueros edocens, fideles in mundo testes produxit. Natus itaque Daniel est, quo tempore beatus Jeremias propheta clauit, et quo Joacim filius Eliacim rex fuit. Is unacum reliquis captivis ac manubiis captus, pari sorte Babylonem ducitur. Sunt enim hi quinque beati Josiæ filii, Joachas, ¹⁰ Eliacim et Joannan; Sede-

ρία γεγένηται ὑστερον, προεγράφη δὲ τῆς βίβλου πρώτης . . . εὐρίσχομεν γὰρ καὶ ἐν τοῖς προφήταις ὀράσεις τινὰς πρώτας γεγραμμένας, καὶ ἐπ' ἐσχάτων πεπληρωμένας.

(53) Quod quidem non magni est momenti, cum præstantissimi codices in initio libri Danielis canonici historiam de Susanna exhibeant. Cf. Simonem l. I. in præfat. p. xvii.

(54) In *Chronogr.*, p. 218.

cias (qui et Jechonias) et Sedum. Et quidem Joachas post mortem patris a populo in regem ungitur, cum esset annorum trium supra viginti. Adversus hunc ascendit Pharaon Nechao mense tertio regni ejus; vincitumque captum ducit in Ægyptum, ac multam terræ imposuit, centum talenta argenti, et decem auri. Constituitque pro eo regem super terram fratrem ejus Eliacim, cui nomen vertit Joacim, annis undecim. Adversus hunc ascendit Nabuchodonosor rex Babylonis, vincitumque captum Babylonem ducit, partemque vasorum domus, quæ erant Jerusalemis. Hic, cum in carcerem conjectus esset coque teneretur, ut qui Pharaonis amicus exstitisset, et ab eo rex constitutus fuisset, anno septimo supra tricesimum educitur ab ⁷⁹ Evilat Marodach rege Babylonis; detunditurque illius caput, et erat ei a consiliis, et comedebat in mensa ejus, ad eum usque diem, quo mortuus est. Cum hic igitur abductus fuisset, regnat filius ejus Joacim annis tribus. Ascenditque in eum Nabuchodonosor, ipsumque ac reliquæ plebis decem millia virorum Babylonem traducit; atque ejus patruum regem pro eo constituit, quem mutato nomine Sedeciam vocavit: patrisque cum eo juramentis ictoque fœdere, Babylonem redit. Hic, cum regnasset annos undecim, ab eo deficiens, in Pharaonis regis Ægypti partes transivit. Anno itaque decimo, venit in eum ex Chaldæa Nabuchodonosor, urbemque vallo cinxit atque obsedit, omnique ex parte arctavit. Quamobrem magna eorum pars fame interierunt; alii gladio cæsi; nonnulli inter spolia ac manubias capti; urbs igne succensa; templum murique destructi. Omnes thesauros inventos in domo Domini abstulit exercitus Chaldæorum, cunctaque vasa aurea et argentea; omneque æs contrivit Nabuzardan princeps coquorum, et tulit ea in Babylonem. Ipsum vero Sedeciam per noctis silentia fugientem cum septingentis viris, persecutus exercitus Chaldæorum, inque Jericho cum assecutus, adduxit ad regem Babylonis in Reblatha: qui, judicio de illo in ira furoris instituto, ob violatum Domini jusjurandum et fœdus quod cum illo pepigerat, ejus filios eorum ipso jugulavit, ac Sedeciæ oculos cæcavit, ipsumque ferreo vinxit pondere, ac Babylonem duxit, ubi erat molens in molendino donec diem obiit. Defunctique arreptum cadaver retro muros projecerunt. In eo completum Jeremiæ oraculum dicentis: *Vivo ego, dicit Dominus, quia si fuerit Jechonias filius Joacim rex Juda annulus in manu dextera mea, inde evellam te. Et dabo te in manu quærentium animam tuam, in manu a quorum facie tu formidas, in manu Chaldæorum. Et projiciam te, et matrem quæ peperit te, in terram alienam, et moriemini ibi. In terram autem quam volis expetunt animabus suis, non reducam te. Inhonoratus est Jechonias, ut vas inutile, cujus nullus est usus; idcirco projectus est atque*

⁷⁷ IV Reg. xxiv, 10. ⁷⁹ IV Reg. xxv, 27.

(55) ΑΙ., τριμήνιον, menses tres.

Α τοῦ μακαρίου Ἰωσίου, Ἰωάχας, Ἐλιακίμ και Ἰωάνναν, Σεδεκίας, ὁ και Ἰεχονίας, και Σαδοῦμ. Καὶ ὁ μὲν Ἰωάχας, μετὰ τὴν τελευταίην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ χρίεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς βασιλέα, ὡν ἐτῶν κγ'. Ἐπὶ τούτων ἀναβαίνει Φαραὼ Νεχάω, ἐν τῷ μηνὶ τῷ τρίτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ· και λαβὼν αὐτὸν δέσμιον, ἄγει εἰς Αἴγυπτον· και ἐπιτίθησι φόρον τῇ γῆ, ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου, και δέκα τάλαντα χρυσοῦ. Καὶ καθιστᾷ ἀντ' αὐτοῦ Ἐλιακίμ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βασιλέα ἐπὶ τῆς γῆς, ὃν μετωνόμασεν Ἰωακίμ, ἐπὶ ἔτη ἑνδεκά. Ἐπὶ τούτων ἀνέβη Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος, και λαβὼν αὐτὸν δέσμιον, ἄγει εἰς Βαβυλῶνα, και μέρος τι τῶν σκευῶν οἴκου τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ. Οὗτος κατάκλιετος γενόμενος, ὡς φίλος τοῦ Φαραὼ και ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς κατασταθείς, ἐν τῷ λζ' ἔτει ἐξάγεται ὑπὸ Εὐλιὰτ Μαρωδᾶχ βασιλέως Βαβυλῶνος, και ἔκειρεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, και ἦν αὐτοῦ σύμβουλος, και ἦσθιεν ἐν τῇ τραπέζῃ αὐτοῦ ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀπέθανε. Τούτου οὖν μεταχθέντος, βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωακίμ, ἔτη τρία (55). Καὶ ἐπὶ τούτων ἀνέβη Ναβουχοδονόσορ, και μετακίζει αὐτὸν τε και τοῦ λαοῦ δέκα χιλιάδας ἀνδρῶν εἰς Βαβυλῶνα· και καθιστᾷ ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃν και μετωνόμασε Σεδεκίαν μετ' οὗ ὄρκια και συνθήκας ποιησάμενος, ἄπεισιν εἰς Βαβυλῶνα. Οὗτος βασιλεύσας ἔτη ια' ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ, και ἔδωκεν αὐτὸν πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἴγυπτου ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἦλθεν ἐπ' αὐτὸν Ναβουχοδονόσορ ἐκ γῆς Καλδαίων, και περιεχαράκωσε τὴν πόλιν και περιεκάθισεν αὐτὴν κύκλωθεν, και συνείχεν αὐτὴν πάντοθεν. Ὅθεν οἱ πλείονες αὐτῶν ἐν λιμῷ διεφθάρσαν· οἱ δὲ ἐν ῥομφαίᾳ ἀπώλοντο· τινὲς δὲ αὐτῶν αἰχμάλωτοι ἐλήφθησαν, ἡ δὲ πόλις ἐνεπυρίσθη ἐν πυρὶ και ὁ ναὸς και τὸ τεῖχος καθηρέθη. Καὶ πάντας τοὺς θησαυροὺς τοὺς εὐρέθεντας ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἔλαβεν ἡ δύναμις τῶν Καλδαίων, και πάντα τὰ σκεύη, τὰ τε χρυσᾶ και ἀργυρᾶ· και πάντα χαλκῶν ἐξέκοψεν Ναβουζαρδάν ὁ ἀρχιμάγειρος, και ἤνεγκε αὐτὰ εἰς Βαβυλῶνα. Αὐτὸν δὲ τὸν Σεδεκίαν διὰ νυκτὸς φεύγοντα μετὰ ἀνδρῶν ἑπτακοσίων, κατεδίωξεν ἡ δύναμις τῶν Καλδαίων, και κατέλαβον αὐτὸν ἐν Ἱεριχῷ, και ἤγαγον αὐτὸν πρὸς βασιλέα Βαβυλῶνος εἰς Ῥεβλαθά. Καὶ ἐκρίθη μετ' αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ἐν θυμῷ, ἐν τῷ παραβουθενῆναι αὐτὸν τὸν ὄρκιον Κυρίου, και τὴν διαθήκην ἣν διέθετο πρὸς αὐτὸν, και τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἔσφαξεν ἐμπροσθεν αὐτοῦ, και τοὺς ὀφθαλμοὺς Σεδεκίου ἐξετύφλωσεν. Καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐν πέδαις σπηραῖς, και ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα· και ἦν ἀλήθων ἐν τῷ μύλωνι, ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀπέθανεν. Καὶ ἐν τῷ ἀποθανεῖν αὐτὸν, λαβόντες τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἔρριψαν ὀπίσω τοῦ τεύχους Νινευί. Ἐπὶ τούτου πηροῦται ἡ προφητεία Ἱερεμίου, λέγοντος· Ζῶ ἐγὼ, λέγει Κύριος· Ἐὰν γενόμενος γένηται Ἰεχονίας υἱὸς Ἰωακίμ βασιλεὺς Ἰουδα ἀποσφράγισμα ἐπὶ τῆς χειρὸς μου τῆς δεξιᾶς, ἔκειθεν ἐκσάσω σε, και δώσω σε εἰς χεῖρας τῶν ἑρπύωνται τῆρ

φυγῆν σου. Ὡν σὺ εὐλαβῆ ἀπὸ προσώπου αὐ-
τῶν, εἰς χεῖρας τῶν Καλδαίων. Καὶ ἀπορρήψω σε
καὶ τὴν μητέρα σου τὴν τεκούσάν σε εἰς γῆν οὐ
οὐκ ἐπέθης ἐκεῖ· κἀκεῖ ἀποθανεῖσθε. Εἰς δὲ τὴν
γῆν ἥν σὺτοι εὐχονται ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, οὐ μὴ
ἐκιστρήσω σε. Ἡτιμῶθη Ἰσχυρίους ὡς σκεῦος
ἀρηστον, οὐδ οὐκ ἐστι χρεῖα, διότι ἐξεβλήθη καὶ
ἐξεβλήθη εἰς γῆν ἣν οὐκ ἤδει. Γῆ, ἀκουε λόγον
Κυρίου. Γράψον τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκκληρονομήσει
ἀνθρώπων, οὗ οὐ μὴ ἀυξήθη ἐκ τοῦ σπέρματος
αὐτοῦ καθήμενος ἐπὶ θρόνου Δαβὶδ ἀρχῶν ἐτι ἐν
τῷ Ἰούδα. Γεγένηται οὖν ἡ αἰχμαλωσία αὐτοῖς· εἰς
Βαβυλῶνα μετὰ τὴν ἔξοδον τὴν ἐξ Αἰγύπτου. Τοῦ οὖν λαοῦ
παντὸς μετοικισθέντος καὶ τῆς πόλεως ἐρημω-
θείσης, τοῦ τε ἀγιάσματος καθηρημένου εἰς τὸ πληρωθῆναι
τὸν λόγον Κυρίου, ὃν ἐλάλησεν διὰ στόματος
τοῦ Ἰερემίου τοῦ προφήτου λέγοντος· Ὅτι ἔρημος
ἔσται τὸ ἄγλασμα ἐβδομήκοντα ἔτη· εὐρίσκωμεν
ὄν μακρίον Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι προφητεύσαντα, καὶ ἐκδικον
τῆς Σωσάννης γενόμενον.

*ejectus in terram, quam non noverat. Audi, terra,
sermone Domini. Scribe virum istum abdicatum,
quia ex semine ejus non adolescet princeps qui sedet
in sede David 70. Contingit ergo captivos
transferri Babylonem, postquam exierant ex Æ-
gypto. Cum igitur populus omnis translatus fuisset,
civitas quoque desolata ac destructa sanctificatio est,
ut impleretur sermo Domini, quem locutus erat
per os Jeremiæ prophete, dicentis : Quia desolata
erit sanctificatio annis septuaginta 70; invenimus
beatum Danielem Babylone vaticinatum esse ac
Susannæ vindicem existuisse.*

ἸΠΠΟΛΥΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ ΤΗΣ ΤΟΥ Β HIPPOLYTI EPISCOPI ROMÆ (57) DANIE-
ΛΑΝΙΗΝ ΟΡΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟ-
ΝΟΣΟΡ ΕΠΙΑΥΣΕΙΣ ΕΝ ΤΑΥΤῳ ΑΜΦΟΤΕ-
ΡΩΝ (56).

Ι. Ἀέσαν εἰπὼν ἐκ τῆς θαλάσσης, τὴν τῶν Βα-
βυλωνίων βασιλείαν γεγεννημένην ἐσήμανε, καὶ ταύ-
την εἶναι τῆς εἰκότος τὴν χρυσὴν κεφαλὴν. Τὸ δὲ
λέγειν περὰ αὐτῆς αὐτοῦ, ὅτι ὑψώθη ὁ βασιλεὺς
Ναβουχοδονόσορ, καὶ κατὰ τοῦ θεοῦ ἐπήρθη αὐτοῦ ἡ
δόξα. Ἐἴτα φησὶν, ἐξετέλλη τὰ περὰ αὐτῆς, ὅτι κα-
θάρθη αὐτοῦ ἡ δόξα· ἐξεδιώχθη γὰρ ἐκ τῆς βασι-
λείας αὐτοῦ. Τὸ δὲ εἰπαὶν· Καρδία ἀνθρώπου ἐδό-
θη αὐτῇ, καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, ὅτι
μετένοισεν ἐπιγυῶς ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος, καὶ
ἔωκε τὴν δόξαν τῷ θεῷ. Μετὰ γοῦν τὴν λέαναν,
δεύτερον θηρίον ὄρα ὁμοιον ἄρκτω, ὅπερ ἦσαν Πέρ-
σαι· μετὰ γὰρ Βαβυλωνίους, Πέρσαι διεκράτησαν. Τὸ
ἔπειτα λέγειν τρία πλευρὰ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, τρία
εἶδη ἕδειξεν Πέρσας, Μήδους, Βαβυλωνίους· ὅπερ δέ-
δεικται μετὰ τὸν χρυσοῦν ὁ ἄρτυρος ἐν τῇ εἰκόνι.
Ἐπειτα τὸ τρίτον θηρίον, κάρδαλις, οἵτινες ἦσαν

*I. Cum dixit leenam ex mari, Babyloniorum regnum
constitutum significavit, et hoc esse simulacri caput
aureum. Dicens autem alæ ejus aquilæ, (significavit)
regem Nabuchodonosor exaltatum, ipsiusque glori-
am contra Deum elatam fuisse. Deinde dixit evul-
sæ sunt alæ ipsius, quia eversa fuit gloria ejus; e
regno enim suo expulsus est. Dicens vero : Cor ho-
minis datum est ei, et super pedes hominis stetit, (in-
dicat) eum resipuisse, quando se hominem esse
agnovit, ac dedit gloriam Deo. Porro post leenam,
secundam bestiam vidit similem urso, qui erant
Persæ; namque post Babylonios, Persæ regnum ob-
tinuerunt. Dicendo autem, tria latera in ore ejus,
tres gentes ostendit, Persas, Medos, Babylonios;
quemadmodum argentum in simulacro post aurum
demonstratum est. Sequitur tertia bestia, pardus,
qui erant Græci; namque post Persas Alexander*

⁷⁰ Jer. xiii, 24, seqq. ⁸⁰ Jer. xiv, 11.

(56) Ἐν ταύτῳ ἀμφοτέρω, *ambarum simul*.
Eadem qua Hippolytus methodo, utramque visionem
exposuit S. Jacobus Nisibenus serm. 5, ex quo non-
nulla delibamus. Nam quando vidit Daniel visionem
quatuor bestiarum, vidit primam de filiis Cham semen
Nembrod, nempe Babylonios; et secundam de Medis, et
de Persis, qui sunt filii Japhet; et tertiam de Græcis
fratribus Medorum; et quartam de filiis Sem, qui filii
sunt Esau. Et fuit consortium filiorum Japhet cum
filiis Sem. Ablatus est autem principatus a minori ex
filiis Noe Japhet, et datus est majori filio Sem, et
usque adhuc permanet, et permanebit in sæcula sæ-
culorum. Et cum completum fuerit tempus principa-
tus filiorum Sem, accipiet regnum princeps, qui est
ex filiis Judæ (Christus) cum secundo advenerit.
Porro in visione Nabuchodonosor regis, quando vidit
statuam, quæ erecta stabat ante eum, caput statuæ
erat ex auro puro, manus, pectus et brachia de ar-
gento, et venter, et femora ex ære, tibiae autem fer-
rox, et pedum quædam pars erat ferrea, quædam au-
tem fœtilis. Eximius quoque S. Jacobus alumnus haud
aliter easdem visiones est interpretatus, quod ipsius
testimonio constat. Præsens nempe Danielis visio cum

*præterito Nabuchodonosoris statuam cernentis somnio
omnino consensit, et unam eamdemque prophetiam com-
ponit. Quare regnum Babylonium, quod ibi com-
paratur auro omnium metallorum præstantissimo, hic
similitudine leonis omnium bestiarum fortissimi, et
aquilæ inter aves pernicitatis eximia describitur. S.
Ephr. in Dan. c. vii, 4.*

(57) Cur Hippolytus Romæ episcopus dicatur, ut
non semel a Græcis, satis in Præfatione disserui-
mus. Ad ipsius Commentaria in Danielem pertinet
fragmentum a Combelsio editum, et cum ipsis næ-
vis a Fabricio his, ac postremo in Veneta Patrum
Bibliotheca recusum. Fragmenti epigrammæ et ini-
tium exhibemus (Vide supra, col. 638): Τοῦ ἀγω-
τάτου Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ρώμης· Ἐτὴν ἀχρῆθειαν
τῶν χρόνων τῆς γεγεννημένης αἰχμαλωσίας τοῖς υἱοῖς
Ἰσραὴλ ἐν Βαβυλῶνι ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ὁ κ.
τ. λ. Sanctissimi Hippolyti Romæ episcopi. Cum con-
stitutum sit, ut diligenter ostendam tempora capti-
vitatibus Babylonicæ filiorum Israel, etc. Commenta-
riorum itaque Hippolyti in Danielem, tale initium
fuisse apparet.

Macedo, sublato Dario, rerum potitus est; quod in simulacro *æs* indicavit. Quod autem dicit, *alæ quatuor volucris, et quatuor capita bestiae*, luculenter ostendit quo pacto Alexandri dominatio in quatuor partes distracta fuerit; *quatuor enim capita* dicens, quatuor reges, qui ex ea surrexerunt, significavit; supremum enim diem obiens Alexander, regnum suum in quatuor partes divisit. Postea, inquit, *quarta bestia terribilis atque stupenda, dentes ipsius ferrei, et unguis ipsius ærei*. Quinam vero hi sunt, nisi Romani? Quorum regnum in presentia existens ferro (in simulacro) comparatur; *crura enim ejus*, inquit, *ferrea*.

II. Post hæc igitur quid superest, dilecti? nisi vestigia pedum simulacri, in quibus *pars erit ferrea, pars autem testea, simul commistæ*. Mystice designavit per digitos pedum, decem reges ex ipso (regno) excitandos: quod ait Daniel: *Considerabam bestiam, et ecce cornua decem post eam*, in quibus prodibit aliud (parvum) *adnatum*; per quod nonnisi Antichristus exurgens designatur; ipse autem Judææ regnum restituet. Jam *tria cornua* dicens ab ipso *evelli*, tres reges designat Ægypti, Libyæ et Æthiopiæ, quos in acie belli interficiet. Qui omnibus subactis, immitis et crudelis tyrannus existens, tribulationem et persecutionem in sanctos faciet, adversus eos elatus. Post quem reliquum est, ut veniat de cælo *lapis, qui percussit simulacrum*, et comminuit illud, et transtulit omnia regna, et dedit regnum sanctis Altissimi. Hic factus est *mons magnus, et implevit universam terram*.

III. Cum hæc itaque futura sint, et digiti simulacri in democracias transierint, et decem cornua bestiae in decem regna divisa fuerint; quæ proposita sunt, attentius inspiciamus, eaque lustremus quodammodo oculis ipsis. *Caput aureum simulacri, est læana*, qua Babylonii representabantur; *humeri, et brachia argentea, arsus, quo Persæ* designabantur et Medi. *Venter et femora ænea, pardus, quo Græci* qui ab Alexandro imperarunt, significabantur; *crura ferrea, bestia stupenda, ac terribilis, Romani* erant, qui modo imperium tenent; *vestigia pedum testa et ferrum, sunt decem cornua, quæ futura sunt; cornu alterum parvum, quod inter ipsa adnascitur, est Antichristus; lapis percussiens simulacrum et comminans, qui implevit terram, Christus* est e cælis veniens, et mundo iudicium inducens (58).

IV. Verum ne in hac parte propositum argumen-

(58) Huc usque paria leguntur in lib. *De consumptione mundi*, sect. 14, et in altero *De Antichristo*, sect. 23 ac seq., quorum primus veluti suppositivus rejicitur, alter probatur. Uterque tamen interpolatus facile deprehenditur hujus *Commentarii* collatione.

(59) Quæ apud Anastasium Sinaitam, quæst. 48, leguntur ex Hippolyti *Commentariis in Daniele*, huc referenda sunt: Τῶν γὰρ σιδηρῶν, x. τ. λ. Vid. infra.

(60) Sæpe in Hippolyti scriptis occurrit ἀγαπητέ,

οἱ Ἕλληνας· μετὰ γὰρ Πέρσας, Ἀλέξανδρος ἐπατήσαν ὁ Μακεδὼν, καθελὼν Δαρεῖον· ὁ δὲ δίδεικται ἐν τῇ εἰκόνι ὁ χαλκός. Τὸ δὲ λέγειν περὰ τέσσαρα κετενωῦ, καὶ τέσσαρας κεφαλὰς τῷ θηρίῳ σαφέσταται ἔδειξε, πῶς διεμερίσθη εἰς τέσσαρα μέρη ἡ βασιλεία Ἀλεξάνδρου· τέσσαρας γὰρ κεφαλὰς εἰπὼν, τοὺς τέσσαρας βασιλεῖς τοὺς ἐξ αὐτῆς ἀναστάντας ἐμήνυσε· τελευτῶν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος, διεῖλε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ εἰς τέσσαρα μέρη. Ἐπειτα φησὶ, θηρίον τέταρτον φοβερόν καὶ ἐκθαμβόν· οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ, καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ· τίνας οὖν οὗτοι, ἀλλ' ἢ Ῥωμαῖοι; ὅπερ ἔστιν ὁ σίδηρος, ἢ νῦν ἐστὶσα βασιλεία· αἱ κνήμαι γὰρ αὐτῆς, φησὶ, σιδηραῖ (59).

II. Μετὰ γ' οὖν τοῦτο τί περιλείπεται ἀγαπητοῖ (60); ἀλλ' ἢ τὰ ἰχνη τῶν ποδῶν τῆς εἰκόνας, ἐνοῖς μέρους μὲν τι ἔσται σιδηροῦν, μέρος δὲ τι ὀστράκινον, ἀναμμιγμένον εἰς ἀλλήλα. Μυστικῶς ἐβίβλωσε διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, τοὺς δέκα βασιλεῖς τοὺς ἐξ αὐτῆς ἐγειρομένους· ὅπερ λέγει Δανιὴλ· Προσεύδουν τῷ θηρίῳ, καὶ ἰδοὺ δέκα κέρατα ἐπίσω αὐτοῦ, ἐν οἷς ἀναθήσεται ἕτερον παραφροῦδιον· ὅπερ δίδεικται οὐχ' ἕτερος ἀλλ' ἢ ὁ Ἀντίχριστος ἐγειρόμενος· καὶ αὐτὸς τὴν Ἰουδα βασιλείαν ἀναστήσει. Τρία δὲ κέρατα λέγων ὑπ' αὐτοῦ ἐκκλιῶσθαι, τοὺς τρεῖς βασιλεῖς δείκνυσιν, Αἰγύπτου, Λιβύων τε, καὶ Αἰθιοπίων, οὓς ἀνέλει ἐν παρατάξει πολέμου· δεκράτησας πάντων δεινός, ὠμοτύραννος ὢν θλῆψιν καὶ διωγμὸν ἐπὶ τοὺς ἁγίους ποιήσει, ἐπαυρόμενος κατ' αὐτῶν· μεθ' ὃν λοιπὸν (61) ἤξει ἀπ' οὐρανῶν ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα, καὶ συντρίψας αὐτήν, καὶ μεταστήσας πάσας τὰς βασιλείας, καὶ δούς τὴν βασιλείαν ἁγίοις Ὑψίστου· οὗτος ὁ γεννηθεὶς ὄρος μέγα, καὶ πληρώσας πᾶσαν τὴν γῆν.

III. Τούτων οὖν ἐσομένων, καὶ τῶν δακτύλων τῆς εἰκόνας εἰς δημοκρατίας χωρησάντων, καὶ τῶν δέκα κερᾶτων τοῦ θηρίου (62) εἰς δέκα βασιλείας μερισθέντων· Ἰδωμεν σαφέστερον τὰ προκειμένα, καὶ κατανοήσωμεν αὐτὰ ὀφθαλμοφανῶς. *Κεφαλὴ τῆς εἰκόνας χρυσοῦ, ἔστιν ἡ λέαινα*, Βαβυλωνιοὶ ἦσαν· ὡμοὶ καὶ βραχίονες ἀργυροῖ, ἡ ἀρκτος, Πέρσαι καὶ Μηδοὶ· κοιλία καὶ μηροὶ χαλκοῖ, ἡ ἀρδαλις, οἱ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρατήσαντες Ἕλληνας· κνήμαι σιδηραῖ, θηρίον ἐκθαμβόν καὶ φοβερόν, Ῥωμαῖοι εἰ νῦν κρατοῦντες· ἰχνη ποδῶν ὄστρακον, καὶ σίδηρος, τὰ δέκα κέρατα τὰ μέλλοντα εἶσεσθαι· κέρα ἕτερον μικρὸν ἀναφροῦμένον ἐν αὐτοῖς, ὁ Ἀντίχριστος· λίθος ὁ πατάσων τὴν εἰκόνα καὶ συντρίβων, ὁ πληρώσας τὴν γῆν, Χριστὸς ἀπ' οὐρανῶν ἐρχόμενος, καὶ τῷ κόσμῳ κρίσιν ἐπάγων.

IV. Ἴνα δὲ μηδ' ἐν τούτῳ ἀναπόδεικτον καταλείψωμεν ἀγαπητοί, aliquando etiam in suppositivis εὐλόγητοι. Apparet autem nostrum commentarium ex homiliis constare, habitis in conventu fidelium.

(61) In lib. *De Antichristo*, 26, μετ' ἄλλων. Ibid. sect. 5, ἐπειδὴ ταυρὸς λοιπὸν ἀπαταῖ: Tanaquillus Faber: *Cuisis*, inquit, *apparet pro λοιπὸν legi oportere οὐδέν*; quin etiam apparet nihil esse immutandum.

(62) Gadius, τοῦ θυσιαστηρίου. Combefisius, *hæud pœnitendo*, inquit, *conatu emendavi* τοῦ τετάρτου θηρίου: quod prope verum est.

μὴν τὸ προκαίμενον διὰ τὸ λύχνον αἶναι τῷ ἀνθρώπῳ, A τὰ τῶν χρόνων εἰπεῖν ἀναγκαζόμεθα, ἃ μὴ ἔξεστιν εἰπεῖν τῷ ἀνθρώπῳ παρὰ βίαν· λεγόμενοι γὰρ χρόνοι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, καὶ ἀπὸ Ἀδάμ καταριθμούμενοι, εὐδὴλα ἡμῖν παριστώσι τὰ ζητούμενα· ἡ γὰρ πρώτη παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἡ ἔναρσις, ἐν Βηθλεὲμ ἐπὶ Αὐγούστου γεγένηται, πεντακισχιλιοστῶ καὶ πεντακισσοστῶ ἔτει· ἔπαθε δὲ ἔτει (63) τριακοστῶ τρίτῳ· δεῖ οὖν ἐξ ἀνάγκης τὰ ἑξακισχίλια ἔτη πληρωθῆναι (64), ἵνα ἔλθῃ τὸ Σάββατον, ἡ κατάτασις, ἡ ἡμέρα ἡ ἀγία, ἐν ἣ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ· τὸ Σάββατον τύπος ἐστὶ καὶ εἰκὼν τῆς μελλούσης βασιλείας τῶν ἁγίων, ἡλικα συμβασιλεύουσιν τῷ Χριστῷ, παραγινόμενον αὐτοῦ ἀπ' οὐρανῶν, ὡς Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ διηγείται· Ἡμέρα γὰρ Κυρίου, ὡς γλῶσσα ἔτη· ἐπεὶ οὖν ἐν ἑξ ἡμέραις ὁ Θεὸς ἐποίησε τὰ πάντα, δεῖ τὰ ἑξακισχίλια ἔτη πληρωθῆναι· οὐδέπω γὰρ πεπλήρωται ὡς Ἰωάννης λέγει· Οἱ πέντε ἔκαστος· εἰς ἐστὶ, τουτέστιν ὁ ἕκτος· ὁ ἄλλος οὐκ ἔτι ἴδω.

V. Τὸν ἄλλον δὲ λέγων, τὸν ἔβδομον διηγείται, ἐν ᾧ ἔστιν ἡ κατάπαυσις· ἀλλὰ πάντως ἔρει τις· Πῶς μὴ ἀποδείξει, εἰ πεντακισχιλιοστῶ καὶ πεντακισσοστῶ ἔτει ἐγενήθη ὁ Σωτὴρ; Εὐκόλως διδάσθητι, ὧ ἀνθρώπε· τὰ γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ πάλαι ὑπὸ Μωυσέως περὶ τὴν σκηνὴν γεγεννημένα, τύποι καὶ εἰκόνες τῶν πνευματικῶν ἐτελοῦντο μυστηρίων· Ἰνα ἔλθοῦσιν ἐπ' ἐργάτων τῆς ἀληθείας ἐν Χριστῷ, ταῦτα πεπληρωμένα νοῆσαι δυνήθης· φησὶ γὰρ πρὸς αὐτόν· Καὶ ποιήσεις τὴν κιβωτὸν ἐκ ξύλων ἀσθήτων, καὶ καταχρυσώσεις αὐτὴν χρυσίῳ καθαρῷ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν· καὶ ποιήσεις τὸ μῆκος αὐτῆς δύο πήχεις καὶ ἡμίσεος· καὶ τὸ εὖρος αὐτῆς πῆχεις, καὶ ἡμίσεος· καὶ πῆχεις καὶ ἡμίσεος τὸ ὕψος· ἔταρ συναγόμενον τὸ μέτρον ποιεῖ πῆχεις πέντε, καὶ ἕμισον· ἵνα δειχθῇ τὰ πεντακισχίλια καὶ πεντακίσια ἔτη.

⁶¹ Genes. II, 2. ⁶² Psal LXXXIX, 4. ⁶³ Apoc. XVII, 10. ⁶⁴ Exod. XV, 10.

(63) Maluit ab Irenæo præceptore, nam a communi sententia Hippolytus discedere. Nam scripserat Irenæus passum esse Christum quadragenario majorem, lib. II, c. 22.

(64) Τὰ ἑξακισχίλια ἔτη πληρωθῆναι. Hæc illa sunt, quæ Photius in Hippolytō damnavit. Τοῦτο καὶ θερμοτέρας ἀν εἰη τοῦ προσήκοντος γνώμης, καὶ ἡ ἀπόφασις ἀνθρωπίνης ἀγνοίας, ἀλλ' οὐκ ἐπιτιμίας ἐστὶ ἀνοηθῆναι διελέγχει. Hoc sane calidioris, quam de cetero, est animi, atque asseveratio hæc, humanam potius ignorantiam quam celestem aliquam inspirationem arguit (cod. qqm). Verumtamen hæc ipsa Irenæus docuerat: Ἡ συντέλεια αὐτῶν τῶν ἑξ ἔτος ἐστίν. Consummatio ipsorum sextus millesimus annus est (lib. V, c. 28 et 29). Quinimo ante Irenæum Barnabas, συντελεῖ ὁ Θεὸς Κύριος ἐν ἑξακισχίλις ἔτεσι τὰ πάντα, omnia consummabit Dominus Deus in sex millibus annorum (Ep. sect. 15). Accepta nimirum a veteri Synagoga ad nos transmiserunt, ipsique Hebræi eadem servarunt. Tradidit R. Elias: Sex mille annis exsistit mundus: bis mille, inanitas; bis mille, læs; bis mille, dies Messias; Ad propter peccata nostra, quæ multiplicata sunt, exceptio est quoad futura. Dixit Elias ad R. Judam, fratrem R. Salæ Pii: Non erit mundus minus durans quam LXXXVII jubileis, et in jubileo ultimo veniet filius Davidis.

A tum absque demonstratione relinquamus, dicere cogimur tempora, propterea quod lucerna sint homini, quæ non licet raptim recensere. Dictis enim temporibus ab orbe condito, et ab Adam enumeratis, manifesta nobis exhibentur ea, in quibus versatur quæstio. Primus enim adventus Domini nostri in carne, in Bethleem sub Augusto factus est, quinquies millesimo quingentesimo anno; passus vero est anno tricesimo tertio. Oportet igitur omnino, ut sex millium annorum numerus adimpleatur, ut veniat Sabbatum, scilicet requies, dies sancta, in qua *requievit Deus ab omnibus operibus suis*⁶¹. Sabbatum typus est et imago futuri regni sanctorum, quando *regnabunt cum Christo*, adveniente ipso e cælis, ut Joannes in sua Apocalypsi enarrat. *Dies enim Domini tanquam mille anni*⁶². Quoniam igitur sex diebus Deus fecit omnia, oportet sexies mille annos adimpleri; nondum enim adimpleti sunt, sicut Joannes dicit: *Quinque exciderunt, unus manet, scilicet sextus, alius nondum venit*⁶³.

V. Alium autem dicens, septimum commemorat, in quo est requies. Sed omnino dicit aliquis: Quo pacto mihi ostendes, quod quinquies millesimo et quingentesimo anno natus sit Salvator? Facile ad discere, o homo; quæ enim in eremo olim sub Moysæ circa tabernaculum facta sunt, fuerunt figuræ et imagines spiritualium mysteriorum, ut, veniente in novissimis temporibus veritate in Christo, hæc adimpleta cognoscere possis: dicit enim ad ipsum: *Et facies arcam ex lignis imputribilibus, et deaurabis eam auro mundo intus et foris; et facies longitudinem ipsius duos et semis cubitos; et latitudinem ipsius cubitum et dimidium, et altitudinem cubitum et semis*⁶⁴: quæ mensuræ in unum collectæ faciunt cubitos quinque et dimidium, ut quinquies mille et quingenti ostendantur anni.

Cui ille: *Ejusne exordium an fine? Respondit ei: Nescio. Cum finierit, an priusquam finierit? Respondit, nescio.* Gemar. B. Sanhedr., c. 11. Latinis Patribus, qui in eadem sententia cum Irenæo, Hippolyto, Eustathio Antiocheno, aliisque Græcorum fuerunt, nollem Augustinum quoque accenseri ab aliquibus; namque eam opinionem historicæ referri, sæpius autem refellit. Germanus CP. ait Hippolytum lib. *De Antichristo* tradere ἐν τῷ ἑξακισχίλιον πεντακισσοστῶ ἔτει τὴν μελλούσαν παρουσίαν ἔσεσθαι· fore anno sexies millesimo quingentesimo eum adventum, qui futurus est. In *Myst. theor.* Hippolyto jungit Cyrillum et Chrysostomum; veteres enim sextum et septimum assumebant millenarium, ut rerum finis initio responderet, de quo legimus: *Complevitque Deus die septimo opus suum* (Gen. II, 2). Hebræus quidem ita legit; at Samaritanus: *Perfectum autem Deus in die sexto opus suum quod fecerat.* Samaritanum sequuntur, nisi et præcedant, LXX Seniores, itemque Syriaca versio, unde ortum habuit de mundi fine varietas locutionum. Andreas Cæsariensis eandem Hippolyti sententiam refert in cap. XVII, 10 *Apocal.* Hippolyti τὸ ἀπλούστερον καὶ ἀργαϊότερον, in contrarium vertit Cotelerius: *Hippolytus, inquit, in Photio præcipientis calliditatis merito arguitur, imo simplicitatis.*

VI. Quo tempore adveniēns Salvator ex Virgine A (*arca* auro mundo deaurata, intus quidem Verbo, foris vero Spiritu sancto) suum corpus mundo protulit; adeo ut veritas demonstrata sit, et manifestata *arca*. A generatione igitur Christi computandi sunt reliqui quingenti anni, ut sex millium annorum numerus adimpleatur, et ita erit finis. Quod vero quinto et dimidio tempore adfuerit Salvator in mundo, ferens incorruptam arcam, suum scilicet corpus, dicit Joannes: *Erat autem hora sexta*⁶⁵, ut dimidium diei ostenderet, *dies autem Domini mille anni*, horum igitur dimidium sunt quingenti. Neque enim conveniens erat ut ipse citius adveniret, adhuc enim pondus legis durabat, sexta non adimpleta (innovatur enim baptisma), sed quinta et dimidia, ut in reliquo dimidio tempore Evangelium in omnem orbem terrarum prædicaretur, et adimpleta sexta die præsens vita cessaret.

VII. Quoniam vero Persæ trecentis triginta annis regnum tenuerunt, et post eos ad trecentos annos Græci ipsi celebriores fuerunt, necesse est, ut quarta bestia, tanquam fortior et major omnium quæ ante ipsam fuere, quingentis regnatura sit annis. Temporibus vero adimpletis, et decem cornibus postremis ex ipsa (bestia) exortis, apparebit in ipsis Antichristus. Hoc autem bellum, et persecutionem adversus sanctos faciente, tunc oportet manifestationem Domini de cælis exspectare.

VIII. Postquam propheta veritatem eorum, quæ ventura essent, nos accurate docuerat, a proposito desistens, ad Persarum Græcorumque imperium rediit, aliam nobis enarrans visionem, quæ facta, et suis adimpleta est temporibus, ut cum in hoc fideles nos constitueret, etiam in eis, quæ futura erant, fideliores Deo exhibere posset. Quæ igitur in prima visione enarraverat, hæc rursus a capite rexit ad fidelium ædificationem; *arietem* enim cornu petentem contra mare, aquilonem et austrum, Darium Persarum regem intellexit, qui omnes gentes in suam redegit potestatem; *hæc enim*, inquit, *bestiæ non stabunt coram eo. Hircum* vero caprarum a Libyæ vento venientem, Alexandrum Macedonem Græcorum regem dicit; quod vero (Hircum) *appropinquaverit ad ipsum arietem, efferatusque percusserit*

⁶⁵ Joan. ix, 14.

(65) Singularis Hippolyti erga Deiparam pietas apparet, quæ hæreditario quodam jure ipsi cessit. Ex apostolo enim Joanne in Polycarpum, ex Polycarpo in Irenæum, ex Irenæo in Hippolytum cæterosque est propagata. Paria autem ex Hippolyti scriptis in psalmum xxii servavit Theodoretus dialog. 1, p. 36, tom. IV. Vide supra. Eadem fere e sancto Irenæo habet sanctus Joannes Damascenus contra Jacobitas.

(66) *Τριακόσια τριάκοντα*. Legendum *διακόσια τριάκοντα*, quæ supputatio est etiam Julii Africani, S. Hippolyto coævi. Alter quoque annorum numerus, qui ad Græcos pertinet, idem est in Hippolyto et Africano, si Hieronymi versionem sequamur. Ait

VI. Ἐν ᾧ χρόνῳ παρὼν ὁ Σωτὴρ ἐκ τῆς Παρθένου τῆς *κιβωτοῦ*· τὸ ἴδιον αἶμα τῷ κόσμῳ προσήνεγκεν (65)· χρυσίῳ καθαρῷ κεχρυσωμένης ἐνόηθεν μὲν τῷ Λόγῳ, ἔξωθεν δὲ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ· ὥστε ἀποδεδείκται ἡ ἀλήθεια, καὶ πεφανέρωται ἡ *κιβωτός*. Ἀπὸ γενέσεως οὖν Χριστοῦ δεῖ ψηφίζειν πεντακόσια ἔτη τὰ ἐπιλοιπα εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἑξακισχιλίων ἐτῶν, καὶ οὕτως ἔσται τὸ τέλος· ὅτι ἐπέμπτῳ καὶ ἡμῖσι καιρῷ παρὴν ὁ Σωτὴρ ἐν τῷ κόσμῳ, φέρων τὴν ἄσπικτον κιβωτὸν, τὸ ἴδιον αἶμα, λέγει ὁ Ἰωάννης· Ἦρ δὲ ὥρα ἕκτη· ἵνα ἡμῖσι τῆς ἡμέρας ἐπιδείξῃ· ἡμέρα δὲ Κυρίου *χίλια* ἔτη· τούτων οὖν τὸ ἡμῖσι, γίνεται πεντακόσια. Οὐ γὰρ ἐδέχτο αὐτὸν τάχῃσι παρῆναι, ἔτι γὰρ βάρος νόμου ἦν, οὐδὲ ἕκτης πεπληρωμένης (καινοῦται γὰρ τὸ λουτρὸν), ἀλλὰ πέμπτῃσι καὶ ἡμισίας, ἵνα ἐν τῷ ἐπιλοιπῷ ἡμῖσι χρόνῳ, εἰς πάντα τὸν κόσμον τὸ εὐαγγέλιον κηρυχθῆ, καὶ πληρωθείσης τῆς ἕκτης ἡμέρας παύσῃ τὸν νῦν βίον.

VII. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ Πέρσαι ἐκράτησαν βασιλεύοντες ἔτη τριακόσια τριάκοντα (66), καὶ μετὰ τούτους οἱ Ἕλληνας αὐτοὶ ἐνδοξότεροι ὑπάρχοντες ἐπὶ ἔτη τριακόσια, ἐξ ἀνάγκης τὸ τέταρτον θηρίον ὡς λοχρὸν καὶ μείζον πάντων τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ γενομένων, βασιλεύσει ἔτη πεντακόσια· τῶν καιρῶν συμπληρωμένων, καὶ τῶν δέκα κεράτων ἐπ' ἐσχάτων ἐξ αὐτοῦ ἐγειρομένων, ἀναφανήσεται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀντίχριστος· τούτου πολεμοῦντος καὶ διώκοντος τοὺς ἁγίους, τότε δεῖ προσδοκῆν ἀπ' οὐρανῶν τὴν ἐπιφανίαν τοῦ Κυρίου.

VIII. Πausάμενος ὁ προφήτης τοῦ προκειμένου ἐκδιδάξας ἡμᾶς μετὰ πάσης ἀκριβείας τῶν ἐσομένων τὴν ἀσφάλειαν, μετέβη πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων βασιλείαν, ἑτέραν ὄρασιν ἡμῖν διηγοίμενος, ἥτις ἐγένετο καὶ ἐπληρώθη ἐν τοῖς ἰδίῳι καιροῖς· ὅπως ἐν τούτῳ πιστοῦς ἡμᾶς καταστήσας, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα γίνεσθαι πιστοτέρους τῷ Θεῷ παραστήσῃσι δυνήθῃ· ὅσα μὲν οὖν ἐν τῇ πρώτῃ ὄρασι διηγῆσατο, ταῦτα πάλιν ἐκ δευτέρου ἄνωθεν ἐπεξηγεῖται, πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστευόντων· τὸν γὰρ *κρίον* τὸν κερατίζοντα κατὰ θάλασσαν, καὶ βορῆν, καὶ νότον, Δαρσίον λέγει τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, ἐς περιεγένετο πάντων τῶν ἐθνῶν· ταῦτα γὰρ, φησὶ, τὰ θηρία οὐ στήσονται ἐνώπιον αὐτοῦ· τὸν δὲ *πράγον* τῶν αἰῶν τὸν ἐρχόμενον ἀπὸ Διῶδος, Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα λέγει, τὸν τῶν Ἑλλήνων βασι

enim apud ipsum Africanus: *Permanisit regnum Persarum usque ad initium Macedonum annis ducentis triginta, et ipsi Macedones regnaverunt annis trecentis* (Comm. in Dan. ix, 24). Eusebius vero septuaginta annos addit ex eodem Africano: *Ἐσπίσκομεν γὰρ τὴν Περσῶν βασιλείαν ἔτεσι διακοσίας τριάκοντα περιγραφομένην, τὴν τε Μακεδόνων εἰς ἔτη τριακόσια ἑβδομήκοντα παρατείνουσαν* (*Demonstrat. evang.*, viii, 2). Chronographus anonymus, qui eodem ævo ac Hippolytus et Africanus vixit sub Alexandro Severo, aliter Persarum et Græcorum annos recenset, ut ex hoc ipso diversus ab utroque deprehendatur. Ap. Canis. *Lect. antiq.*, tom. II, edit. Basnag. p. 162.

λέα· τὸν ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν τὸν κριὸν καὶ ἀγρω-
θῆναι αὐτὸν, καὶ τύψαι αὐτὸν ἐπὶ τὸ πρόσωπον,
καὶ συντρίψαι, καὶ βίψαι αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ
καπαταῆσαι, τοῦτο σημαίνει ὅπερ καὶ γεγένηται.

IX. Συνάψας γὰρ πόλεμον πρὸς τὸν Δαρεῖον ὁ
'Αλέξανδρος ἔσχεσε κατ' αὐτοῦ, καὶ προηγεῖτο πάσης
τῆς δυναστείας αὐτοῦ, ἀνελὼν καὶ καταπατήσας τὸ
στρατόπεδον αὐτοῦ· εἶτα μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν τρά-
γον τῶν αἰγῶν, συνετρίβη τὸ κέρασ αὐτοῦ, τὸ μέγα,
καὶ ἀνέβη τέσσαρα κέρατα ὑποκάτω αὐτοῦ, εἰς τοὺς
τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ· κρατήσας γὰρ ὁ
'Αλέξανδρος πάσης τῆς γῆς Περσίδος, καὶ ὑποτάξας
αὐτοῦς, ὑπερον τελευτᾷ διελὼν τὴν βασιλείαν αὐτοῦ
εἰς τέσσαρας ἀρχάς, ὡς ἐπάνω δέδεικται· ἐξ οὗ
ὑψώθη κέρασ ἐν καὶ ἐμεγαλύνθη ἕως τῆς δυνά-
μεις τοῦ οὐρανοῦ· καὶ δι' αὐτὸν, φησὶ, θυσία

ἐπαράθη, καὶ ἐβρίση χαμαὶ ἡ δικαιοσύνη.

X. Γεγένηται γὰρ ὁ Ἄντιοχος ὁ ἐπικληθεὶς ἐπι-
φανῆς (67) ὢν ἐκ τοῦ γένους Ἄλεξάνδρου· βασιλεύ-
σας δὲ τῆς Συρίας, καὶ δὴ λαβὼν ὑφ' αὐτὸν πᾶσαν
τὴν Αἴγυπτον, ὑπερον ἀνέβη ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ
εισῆλθεν εἰς τὸ ἄγιασμα, καὶ ἔλαβε πάντας τοὺς θη-
σαυροὺς τοὺς ἐν οἴκῳ Κυρίου, καὶ τὴν λυχνίαν τὴν
χρυσῆν, καὶ τὴν τράπεζαν, καὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ
ἐποίησε φονοκτονίαν μεγάλην ἐν τῇ γῇ· ὡς λέγει·
Καὶ τὸ ἄγιον συμπατηθήσεται ἕως ἑσπέρας καὶ
ἕως πρωῆς ἡμέραι χίλιας τριακόσαι. Συνέβη γὰρ
κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, τρία ἡμισυ ἔτη ἔρημον με-
νει τὸ ἄγιασμα, ὡς πληρωθῆναι χίλιας τριακοσίας
ἡμέρας, μέχρις οὗ ἀναστάς Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος,
μετὰ τὴν τελευτὴν Ματθίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀντέ-
στη αὐτῷ, καὶ ἐξέκοψε τὰς παρεμβολὰς Ἄντιοχου,
καὶ ἐλευθέρωσε τὴν πόλιν, καὶ ἀνεκτήσατο τὰ Ἅγια,
καὶ ἀνεκαίνισεν αὐτὰ, ποιήσας πάντα κατὰ τὸν νό-
μον.

XI. Ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, καθὼς
ὑφ' ἡμῶν νενόηται, οὕτως ταῦτα διηγήσατο τῷ προ-
φήτῃ, καθὼς κατ' ἐγένετο, καὶ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς
σαφῶς πάντα ἀναγέγραπται, ἴδωμεν καὶ ἐν ταῖς ἐτέ-
ραις ἑβδομάσι τί λέγει· οὗτος γὰρ ἀναγνοὺς τὴν βί-
βλον Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, ἐν ᾗ γέγραπται, ἑβδο-
μήκοντα ἔτη ἔρημον ἔσσεσθαι τὸ ἄγιασμα, ἐν νη-
στείαις, καὶ δεήσειν ἐξομολογούμενος ἰκέτευσ, τά-
χων ἐπιστρέψαι τὸν λαὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας εἰς
Ἱερουσαλήν τὴν πόλιν· οὕτως οὖν διηγοῦμενος λέγει·
Ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει Δαρεῖου τοῦ υἱοῦ Ἀσσοουήρου
ἀπὸ σπέρματος τῶν Μήδων, ὃς ἐβασίλευσεν ἐπὶ
τὴν βασιλείαν τῶν Χαλδαίων· ἐγὼ Δανιήλ συνῆ-
κα ἐν ταῖς βίβλοις τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, ὡς ἐγε-
νήθη λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν τὸν προφήτην
εἰς συμπλήρωσιν ἐρημώσεως Ἱερουσαλήμ ἑβδο-
μήκοντα ἔτη· καὶ ἐξῆς.

XII. Μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτοῦ καὶ δέησιν,
φησὶν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Ἄνηρ ἐπιθυμῶν σὺ
εἰ· ταῦτα γὰρ ἰδεῖν ἐπιθυμεῖς, ἅπερ δι' ἐμοῦ μέλλεις
ἕκαστοι εἶσθαι· καιρῷ δὲ ἰδίῳ ταῦτα πληρωθήσεται·
καὶ ἐπήνεγκε λέγων· Ὁ ἑβδομάδες συνετεμήθησαν

A *ipsum in faciem, et contriverit, et projecit in ter-
ram, et conculcaverit, hoc significat, quod et gestum
est.*

IX. Cum enim bellum adversus Darium Alexan-
der suscepisset, superior evasit, copiisque ipsius
deletis profligatisque, totius regni imperium obti-
nuit; deinde postquam hircus caprarum exaltatus
est, cornu ipsius magnum fractum est, et orta sunt
quatuor cornua subter illud per quatuor ventos
caeli. Potitus quippe Alexander omni Persarum re-
gione, ipsisque in suam ditionem redactis, postremo
obiit, regno suo in quatuor principatus diviso, vel-
uti superius fuit demonstratum. Unde *exaltatum
est cornu unum, et magnificatum est usque ad po-
tentiam caeli; ac per ipsum, inquit, sacrificium tur-
batum est, et humi iustitia dejecta est.*

X. Fuit enim Antiochus cognomento Epiplanes
ex Alexandri successione, qui cum in Syria regna-
ret, et Ægyptum universam in suam redegisset
potestatem, tandem in Jerusalem ascendit, in quo
sanctuarium ingressus, omnes thesauros, qui erant
in domo Domini, et candelabrum aureum, et men-
sam, et altare, abstulit, ingentemque in terra cæ-
dem fecit, sicut dicit: *Et sanctuarium conculcabi-
tur, usque ad vesperam, et usque ad mane diebus
mille trecentis.* Accidit enim per id tempus, ut tri-
bus cum dimidio annis desertum maneret sanctua-
rium, ut adimplerentur mille trecenti dies, donec
surgens Judas Machabæus post obitum Matthiæ
patris sui, restitit ipsi, castrisque Antiochi deletis,
urbeque in libertatem vindicata, recuperavit San-
cta, et renovavit illa, omnia juxta legem faciens.

XI. Quoniam vero etiam angelus Gabriel quem-
admodum a nobis intellecta sunt, hæc ita nar-
ravit prophetæ, uti et gesta, et in libris Macha-
bæorum aperte omnia descripta fuere: videamus
et in aliis hebdomadibus quid dicat. Hic enim cum
Jeremiæ prophetæ librum legisset, in quo scriptum
erat, septuaginta annis desertum futurum sanctua-
rium, in jejuniis et obsecrationibus confitens de-
precabatur, ut celerius populus e captivitate in
Jerusalem urbem reverteretur: sic igitur enarrans
ait: *In primo anno Darii filii Assueri de semine
Medorum, qui regnavit super regnum Chaldæorum,
ego Daniel intellexi in libris numerum annorum, de
quo factus est sermo Domini ad Jeremiam prophe-
tam, ut complerentur desolationis Jerusalem septua-
ginta anni; et quæ sequuntur.*

XII. Post confessionem, et obsecrationem ipsius,
inquit angelus ad ipsum: *Vir desideriorum tu es:*
hæc enim scire cupis, quæ per me tibi nota fient,
tempore vero suo eadem perficientur, et intulit
dicens: *Septuaginta hebdomades abbreviatæ sunt*

(67) De Antichristo, 49, ὢν ἐκγονος Ἄλεξάνδρου. Ἐκγονος Hippolyto idem est atque ἐπίγονος.

super populum tuum, et super urbem sanctam, ut consummentur prævaticationes et sigillentur peccata, et deleantur iniquitates, et obsignetur visio, et propheta, et ungetur Sanctus sanctorum : et cognosces, et intelliges ab exitu sermonum, ut respondeatur, et ædificetur Jerusalem, usque ad Christum ducem hebdomades septem, et hebdomades sexaginta duæ.

XIII. Cum itaque (Gabriel angelus) LXX hebdomades nominasset, easque in duas partes distribuisset, ut magis intelligeretur quod ab ipso ad prophetam dicebatur, ita prosecutus est : *Usque ad Christum ducem hebdomades septem*; quæ quadraginta novem annos faciunt. Vigesimo primo anno videt hæc Babylone Daniel; quadraginta novem igitur annis ad vigesimum primum additis, complentur septuaginta anni, quos beatus prædixit Jeremias : *Septuaginta annis desolatum erit sanctuarium post captivitatem a Nabuchodonosor factam, et post hæc revertetur populus, et offeretur sacrificium, et oblatio, Christo duce ipsorum* ⁸⁶.

XIV. De quo vero Christo loquitur, nisi de Jesu filio Josedec, qui eo tempore una cum populo reversus est, et septuagesimo anno sanctuario ædificato, obtulerunt sacrificium secundum legem? Omnes enim reges et sacerdotes appellabantur Christi, propterea quod ipsi oleo sancto, quod paravit olim Moyses, ungebantur. Hi igitur Domini nomen ferebant, in seipsis figuram præmonstrantes et imaginem præferentes, quoad usque e caelis perfectus Rex, et Sacerdos appareret, qui solus voluntatem Patris fecit, sicut et in Regum libris scriptum est : *Et suscitabo mihi ipsi sacerdotem fidelem, qui faciet omnia secundum cor meum* ⁸⁷.

XV. Ut igitur ostenderet tempus quo ille adfuturus erat, quem beatus Daniel videre cupiebat, dicit : *Et post septem hebdomades, aliæ sexaginta duæ hebdomades*, quæ quadringentorum triginta quatuor annorum tempus continent. Postquam enim reversus est populus ex Babylonia, duce ipsorum Jesu filio Josedec, et Esdra scriba, et Zorobabel filio Salathiel ex tribu David, quadringenti triginta quatuor anni fuerunt usque ad adventum Christi, ut Sacerdos sacerdotum in mundo appareret, et qui tollit peccata mundi aperte ostenderetur, sicut Joannes de illo ait : *Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi* ⁸⁸. Similiter Gabriel dicit : *Ut deleantur iniquitates, et propitientur peccata*. Quis vero deleuit iniquitates nostras? Docet te Paulus apostolus dicens : *Ipse est pax nostra, qui fecit utraque unam*; et deinde, *Delens, quod adversus nos erat chirographum peccatorum, quod erat contrarium nobis* ⁸⁹.

XVI. Quod igitur deleantur iniquitates et expiantur peccata, hoc ostendit. Quinam vero sunt, quibus expiantur iniquitates suæ, nisi credentes in nomine ejus, et per bona opera faciem ejus placan-

Α ἐπὶ τὸν λαόν σου, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας, καὶ τοῦ ἀπαλεῖψαι ἀδικίας, καὶ τοῦ σφραγίσαι ὄρασι, καὶ προφήτην, καὶ τοῦ χρίσαι Ἁγίον ἄγιον καὶ γνώση, καὶ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδου Λόγων, τοῦ ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ οἰκοδομηθῆναι Ἱερουσαλήμ, ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ἑπτὰ, καὶ ἑβδομάδες ἐξήκοντα δύο.

XIII. Ἐβδομήκοντα οὖν ἑβδομάδας ὀνομάσας, καὶ διελὼν αὐτάς εἰς δύο, ἵνα μᾶλλον νοηθῆ τὸ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν προφήτην λαλούμενον, φησὶν οὕτως Ἔως Χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ἑπτὰ· ἃ ἐστὶν ἔτη τεσσαρακονταεννέα· εἰκοστῷ καὶ πρώτῳ ἔτει θεωρεῖ ταῦτα ἐν Βαβυλῶνι Δανιήλ· τῶν οὖν τεσσαράκοντα ἐννέα πρὸς τῷ εἰκοστῷ πρώτῳ ἔτει ψηφίζομένου, πληροῦται ἑβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ εἰρηκεν Β ὁ μακάριος Ἱερεμίας· Ἐβδομήκοντα ἔτη ἔρημος ἔσται τὸ ἅγιον, ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς γενομένης αὐτοῖς ἐπὶ Ναβουχοδονόσορ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιστρέψει ὁ λαὸς, καὶ προσερχθήσεται θυσία, καὶ προσφορὰ, Χριστοῦ ἡγουμένου αὐτῶν.

XIV. Χριστοῦ δὲ τίνος λέγει, ἀλλ' ἢ Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσεδέκ, ὃς ὑπέστρεψεν ἅμα τῷ λαῷ τότε, καὶ ἑβδομηκοστῷ ἔτει, οἰκοδομηθέντος τοῦ ἁγιάσματος, προσήνεγκαν θυσίαν κατὰ τὸν νόμον; πάντες γὰρ οἱ βασιλεῖς, καὶ οἱ ἱερεῖς Χριστοὶ προσηγορεύοντο, διὰ τὸ χρίσθαι αὐτοὺς τῷ ἑλαίῳ τῷ ἁγίῳ, ὃ ἐσκεύασε πάλαι Μωσῆς. Οὗτοι οὖν τὸ Κύριον ὄνομα ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν, τὸν τύπον προμηνύοντες καὶ τὴν εἰκόνα προφέροντες, ἕως οὗ ἀπ' οὐρανῶν ὁ τέλος C Βασιλεὺς, καὶ Ἱερεὺς παρῆν, ὃς μόνος τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἐποίησεν· ὡς καὶ ἐν ταῖς Βασιλείαις γέγραπται· Καὶ ἀναστήσω ἐμὰ τῶν ἱερῶν πιστῶν, ὃς ποιήσει πάντα κατὰ τὴν καρδίαν μου.

XV. Ἴνα οὖν ἐπιδείξῃ τὸν χρόνον πότε μέλλει παραγενέσθαι ὃν ἐπεθύμει ὁ μακάριος Δανιήλ ἰδεῖν, λέγει· Καὶ μετὰ ἑπτὰ ἑβδομάδας, ἄλλαι ἐξ ἑβδομάδες· ἂν περιέχουσι χρόνον ἑτῶν τετρακόσια τριάκοντα τέσσαρα· μετὰ γὰρ τὸ ἐπιστρέψαι τὸν λαὸν Βαβυλῶνος ἡγουμένου αὐτῶν Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσεδέκ, καὶ Ἑσδρα τοῦ γραμματέως, καὶ Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιήλ, ὡς ὄντος ἐκ φυλῆς Δαβὶδ, τετρακόσια τριάκοντα τέσσαρα ἔτη γεγνηται ἕως παρουσίας Χριστοῦ, ἵνα ὁ Ἱερεὺς τῶν ἱερέων ἐν κόσμῳ φανῆ, καὶ ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου φανερῶς D ἐπιδείξῃ, ὡς Ἰωάννης περὶ αὐτοῦ λέγει· Ἴδε ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τῆς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου· ὁμοίως Γαβριήλ λέγει· Τοῦ ἀπαλεῖψαι ἀδικίας, καὶ τοῦ ἐξιλιάσασθαι ἁμαρτίας· τίς δὲ ἀπήλειψε τὰς ἀδικίας ἡμῶν; διδάσκει σε Παῦλος ὁ ἀπόστολος λέγων· Αὐτός ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρα ἐν, καὶ ἐξῆς, ἀπαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ὃ ἦν ὑπεραντίστοιχόν ἡμῖν.

XVI. Τὸ ἀπαλεῖψαι οὖν τὰς ἀδικίας, καὶ τὸ ἐξιλιάσασθαι τὰς ἁμαρτίας, τοῦτο δηλοῖ· τίνες δὲ εἰσὶν οἱ τὰς ἀδικίας αὐτῶν ἐξιλιασόμενοι, εἰ μὴ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ πιστεύοντες, καὶ δι' ἀγαθοεργίας τὸ πρὸς-

⁸⁶ Jerem. xxv, 11. ⁸⁷ I Reg. ii, 35. ⁸⁸ Joan. i, 29. ⁸⁹ Ephes. ii, 14; Colos. ii, 14.

ὑπὸν αὐτοῦ ἐξίλασκόμενοι; Ὅτι δὲ μετὰ τὸ ἐπι-
στρέψαι τὸν λαὸν ἐκ Βαβυλωνῶνος τετρακόσια τριά-
κοντα τέσσαρα ἔτη γεγένηται ἕως γενέσεως Χριστοῦ,
εὐκόλως ἐστὶ νοῆσαι τὰ προκειμένα· ἐπεὶ γὰρ ἡ
πρῶτη διαθήκη τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ μετὰ τετρακόσια
εἰκοσάκοντα τέσσαρα ἔτη ἐδόθη· ἀναγκαίως ἔδει καὶ
τὴν δευτέραν ὁμοίως τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὀρίζεσθαι, ἵνα
ὑπὸ τοῦ λαοῦ προσδόκιμος γενηθῆ, καὶ ὑπὸ τῶν πι-
στεινῶν εὐκόλως ἐπιγνωσθῆ.

XVII. Καὶ διὰ τοῦτο Γαβριὴλ λέγει· *Καὶ τοῦ χρι-*
σίου ἁγίου ἀγίων· ἅγιος δὲ ἁγίων οὐδεὶς, εἰ μὴ μόν-
ος ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ὁς παρῶν, καὶ ἐπιδεικνύς ἐφη-
πρὸς αὐτούς· Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ εἶρεκεν
ἐχρὶς ἐμὲ, καὶ τὰ ἐξῆς· Ὅσοι οὖν ἐπίστευον τῷ
ἱερῶν ἱερεῖ, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἱερέως ἐκαθαρί-
ζοντο, καὶ τούτων αἱ ἁμαρτίαι ἀπηλείφοντο· ὅσοι
δὲ ἠπίστουσαν αὐτῷ, ὡς ἄνθρωπον αὐτὸν ἐξουθενού-
ντες, τούτων αἱ ἁμαρτίαι ὡς ἀναφαίρετοι ἐσφραγι-
ζοντο, ὅθεν προορῶν ὁ Ἄγγελος ὅτι οὐ πάντες μέλ-
λουσι πιστεῦειν αὐτῷ, εἶπε, τὸ συντελέσει αἱμα-
τίας, καὶ τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας· ὅσοι γὰρ ἕως
τῆς ἡμετέρας αὐτῷ, τούτων οὐδὲ συνετέλεσθη-
σαν αἱ ἁμαρτίαι, ἀλλ' ἐσφραγίσθησαν εἰς κρίσιν τη-
ρούμεναι· ὅσοι δὲ μέλλουσι πιστεῦειν αὐτῷ ὡς δυ-
ναμὴν ἀφιέναι ἁμαρτίας, τούτων ἀπηλείφοντο διὰ
τοῦτο λέγει· Καὶ τοῦ σφραγίσαι ὄρασιν, καὶ προ-
φήτην.

XVIII. Ἐπειδὴ γὰρ πλήρωμα νόμου, καὶ προφη-
τῶν αὐτὸς παρῆν· ὁ νόμος γὰρ, καὶ οἱ προφῆται
ἕως Ἰωάννου· ἔδει τὰ ὑπ' ἐκείνων λαλούμενα σφρα-
γίσθαι, ἵνα ἐν τῇ τοῦ Κυρίου παρουσίᾳ πάντα
λυθῆντα φωτισθῆ, καὶ τὰ πάλαι δεδεμένα νῦν ὑπ'
αὐτοῦ λυθῆ, ὡς αὐτὸς ὁ Κύριος εἶρηκε πρὸς τοὺς
ἀρχοντας τοῦ λαοῦ, ἀνανακτοῦντας ἐπὶ τῇ ἐν σαβ-
βάτῳ θεραπείᾳ· Ὑποκριταί, ἕκαστος ἡμῶν τὸν
βοῦν ἢ τὸν ἄσιν οὐ λύει ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ
ἀπαγαγὼν ποτίζει; ταύτην δὲ θυγατέρα Ἀβραάμ
οἶσαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Σατανᾶς ἕτη δέκα καὶ
ὀκτώ, οὐκ ἔδει λυθῆναι τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου;
ὅπως οὖν ἔδωκεν ὁ Σατανᾶς ἐν βρόχοις, τούτους
εἰδὼν ὁ Κύριος ἔλυσεν ἐκ τῶν τοῦ θανάτου δεσμῶν,
αὐτὸν μὲν τὸν καθ' ἡμῶν ἰσχυρὸν δῆσας, τὴν δὲ
ἀνθρωπότητα ἐλευθερώσας, ὡς καὶ Ἡσαίας λέγει·
Τότε ἐρεῖ τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν
τῷ σκότει, Φωτίσθητε.

XIX. Ὅτι δὲ τὰ παλαιὰ διὰ νόμου καὶ προφη-
τῶν λελαλημένα πάντα ἦν ἐσφραγισμένα, καὶ ἄγνω-
στα τοῖς ἀνθρώποις ὑπάρχοντα Ἡσαίας λέγει· *Καὶ*
δώσουσι τὸ βιβλίον τὸ ἐσφραγισμένον ἀνθρώπῳ
ἐκταμένῳ γράμματα, καὶ ἠροῦσιν αὐτῷ, Ἀνά-
γνωθὶ ταῦτα, καὶ ἐρεῖ, Οὐ δύναμαι ἀναγνῶναι,
ἐσφραγίσται γάρ· Ἀναγκαίως ἔδει τὰ παλαιὰ διὰ
τῶν προφητῶν εἰρημένα, τοῖς μὲν ἀπίστοις Φαρι-
σαῖσι οἱ ἐδόκουν τὰ τοῦ νόμου γράμματα γινώσκειν

A tes? Quod vero postquam reversus est populus ex
Babylone, quadringenti triginta quatuor effluxerint
anni usque ad Christi nativitatem, facile est intel-
ligere; cum enim primum testamentum filiis Israel
post quadringentos triginta quatuor annos datum
sit, necessario oportebat, ut etiam secundum eod-
em temporis spatio definiretur, ut a populo ex-
spectaretur, et a credentibus facile cognosce-
retur.

XVII. Quamobrem Gabriel ait : *Et ungatur San-*
ctus sanctorum. Sanctus vero sanctorum nullus,
nisi solus Filius Dei, qui cum adesset et manife-
staret se, dixit ad eos : *Spiritus Domini super me,*
propter quod unxit me ⁹⁰, et cætera. Quicumque
B igitur cælesti credebant sacerdoti, ab ipso munda-
bantur sacerdote, et horum peccata delebantur.
Quicumque vero ei minime credebant, tanquam ho-
minem ipsum despicientes, horum peccata, veluti
quæ deleri minime possent, sigillabantur; quapro-
pter cum angelus prævideret quod non omnes ei
creditori essent, dixit : *Ut consummentur peccata,*
et obsignentur. Quotquot enim usque ad finem ei
inobedientes fuerunt, horum utique peccata minime
consummata, sed sigillata sunt, ac iudicio reser-
vata; quotquot vero credituri sunt ei, tanquam
peccata dimittendi virtutem habenti, horum deleta
sunt. Propterea dicit : *Et ut signetur visio, et pro-*
pheta.

C XVIII. Nam cum ipse, qui est plenitudo legis et
prophetarum, præsens esset (lex enim et prophetæ
usque ad Joannem), oportebat obsignari quæ ab
illis dicta fuerant, ut in adventu Domini omnia so-
luta clarescerent, et quæ olim ligata erant, nunc
ab ipso solverentur, quemadmodum ipse Dominus
dixit ad principes populi, qui de curatione facta in
die Sabbati indignabantur : *Hypocritæ, unusquisque*
vestrum bovem vel asinum nonne solvit a præsepe,
et adducit aquatum? hanc vero filiam Abraham,
quam decem et octo annis ligaverat Satan, non
fas erat ut solveretur die Sabbati ⁹¹? Quoscunque
igitur illigaverat Satan, hos adveniens Dominus e
mortis vinculis solvit, cum ipsum quidem adversus
nos fortem ligasset, humanitatem vero in liberta-
tem vindicasset, sicuti etiam Isaias dicit : *Tunc*
D *dicit iis qui in vinculis : Egredimini; et iis qui in*
tenebris : Illuminamini ⁹².

XIX. Quod autem vetera per legem et prophetas
prædicta omnia fuerint obsignata, et hominibus
incognita, Isaias dicit : *Et dabunt librum obsigna-*
tum homini scienti litteras, et dicent ei : Lege hæc, et
respondebit : Non possum legere, nam obsignatus
est ⁹³. Necesse erat vetera per prophetas pronun-
tiata, incredulis quidem Pharisæis, qui putabant se
legis scripturam intelligere, obsignata esse, cre-
dentibus vero aperta. Quæ igitur olim erant obsi-

⁹⁰ Isa. Lxi, 1; Luc. iv, 18. ⁹¹ Luc. xiii, 15. ⁹² Isa. xlix, 9. ⁹³ Isa. xxix, 11.

gnata, nunc per gratiam Domini omnia sanctis A
aperta sunt.

XX. Ipse enim erat perfectum sigillum et clavis
Ecclesia: Qui aperit, et nemo claudit, et claudit, et
nemo aperit ⁹⁵; sicut Joannes dicit, et idem rursus
ait: Et vidi in dextra sedentis super thronum librum,
scriptum intus et foris, signatum signaculis septem;
et vidi angelum clamantem voce magna: Quis est
dignus aperire librum, et solvere signacula ejus? et
cætera. Et vidi in medio throni, et quatuor anima-
lium Agnum stantem (tanquam) occisum, habentem
cornua septem, et oculos septem, qui sunt septem
spiritus Dei, missi in omnem terram, et venit, et ac-
cepit librum ex dextra sedentis super thronum, et
quando accepit librum, quatuor animalia, et viginti B
quatuor seniores ceciderunt coram Agno, habentes
citharas, et phialas aureas, plenas odoramentorum,
quæ sunt orationes sanctorum, et canunt canticum
novum, dicentes: Dignus es accipere librum, et ape-
rire signacula ejus, quoniam occisus es, et emisisti nos
Deo in sanguine tuo ⁹⁶. Accepit igitur librum, et
solvit, ut quæ olim de ipso secreto dicta fuerant,
nunc libere super tecta prædicentur ⁹⁷.

του· ὅτι ἐσφάργης, καὶ ἠγόρευσας ἡμᾶς τῷ Θεῷ
ἔλυσεν, ἵνα τὰ πάλαι περὶ αὐτοῦ ἀποκρύφως
τῶν κηρυχθῆ.

XXI. Ac propterea angelus Danieli quidem dicit:
Signa sermones, quoniam in fine temporis visio;
Christo vero non dicebatur, signa, sed solve quæ C
olim ligata erant, ut per gratiam ipsius cognosca-
mus nos voluntatem Patris, et credamus in eum,
quem misit ille propter salutem hominum, Jesum
Dominum nostrum. Dicit igitur: Revertetur, et ædi-
ficabitur platea, et murus, (quod) omnino factum
est. Cum enim populus reversus esset, urbem, et
templum, et muros in circuitu ædificavit. Deinde
ait: Post hebdomadas sexaginta duas consumma-
buntur tempora; et statuet pactum multis hebdoma-
mada una, et in dimidio hebdomadis auferetur sacri-
ficium, et libamen, et (erit) in templo abominatio
desolationum.

XXII. Cum enim sexaginta duæ adimpletæ fue-
rint hebdomades, et Christus adfuerit, et Evange-
lium in omni loco fuerit prædicatum, consummatis
temporibus, una hebdomada relinquetur extrema,
in qua aderit Elias, et Enoch, et in dimidio ipsius
apparbit abominatio desolationis, (nempe) Anti-
christus, desolationem mundo annuntians. Cum
vero ille advenerit, auferetur sacrificium, et liba-
men, quod modo ubique locorum a gentibus offer-
tur Deo. His ita dictis aliam nobis visionem enar-
rat propheta; de nulla enim alia re sollicitus fuit,
quam ut de omnibus futuris diligenter instrue-
retur, quæ ipso doctore nobis manifesta fie-
rent.

ἐσφραγίσθαι, τοῖς δὲ πιστεύουσιν ἠνεῶσθαι τὰ μὲν
οὖν πάλαι ἐσφραγισμένα νῦν διὰ τῆς χάριτος τοῦ
Κυρίου πάντα τοῖς ἁγίοις ἠνέωγεν.

XX. Αὐτὸς γὰρ ἦν ἡ τελεία σφραγίς, καὶ κλεῖς ἡ
Ἐκκλησία· Ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείει, καὶ
κλείων, καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει, ὡς Ἰωάννης λέγει, καὶ
πάλιν ὁ αὐτὸς φησὶ· Καὶ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ
καθημένου ἐπὶ τὸν θρόνον βιβλίον γεγραμμένον
ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἐσφραγισμένον σφραγίσω
ἑπτὰ, καὶ εἶδον ἄγγελον κηρύσσοντα φωνῇ με-
γάλῃ, Τίς ἄξιός ἀνοίξει τὸ βιβλίον, καὶ λύσῃ
τὰς σφραγίδας αὐτοῦ; καὶ τὰ ἑξῆς· καὶ εἶδον ἐν
μέσῳ τοῦ θρόνου, καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, ἀρ-
ρίον ἐστῆκός ἐσφραγισμένον ἔχον κέρατα ἑπτὰ, καὶ
ὀφθαλμούς ἑπτὰ, ἃ εἰσιν ἑπτὰ πνεύματα τοῦ
Θεοῦ, τὰ ἀπεσταλμένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ
ἦλθε, καὶ ἔλαβε τὸ βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ
καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ὄτε ἔλαβε τὸ
βιβλίον τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες
πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ ἀρρίου, ἔχον-
τες κithάρας, καὶ ψαλμῶν χρυσῶν γεμούσας θυ-
μαμάτων, αἱ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.
καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· Ἄξιός ἐστι λα-
θεῖν τὸ βιβλίον, καὶ ἀνοίξει τὰς σφραγίδας αὐ-
τῶν τῷ ἄματι σου. Ἐλαβεν οὖν τὸ βιβλίον, καὶ
λαλοῦμενα, νῦν μετὰ παύσεως ἐπὶ τῶν δωμά-
των.

XXI. Καὶ διὰ τοῦτο τῷ μὲν Δανιὴλ λέγει ὁ ἄγ-
γελος· Σφράγισον τοὺς λόγους, ὅτι εἰς καιροῦ
πέρας ἡ ὄρασις· τῷ δὲ Χριστῷ οὐκ ἐλέγετο σφρά-
γισον, ἀλλὰ λύσον τὰ πάλαι δεδεμένα· ἵνα διὰ
τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐπιγνώμεν ἡμεῖς τὸ θέλημα τοῦ
Πατρὸς, καὶ πιστεῦσωμεν εἰς ὃν ἐκεῖνος ἀπέστειλεν,
Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐπὶ τῇ τῶν ἀνθρώπων
σωτηρίᾳ· λέγει οὖν· Ἐπιστρέψεται, καὶ οἰκοδομη-
θήσεται πλατεία, καὶ τείχος· ὅπως γεγήνηται·
ἐπιστρέψας γὰρ ὁ λαὸς ψυχοδόμησε τὴν πόλιν, καὶ
τὸν ναὸν, καὶ τὸ τείχος κύκλιον· ἔπειτα λέγει· Μετὰ
τὰς ἑβδομάδας τὰς ἐξηκονταδύο, ἐκκενωθήσονται
οἱ καιροὶ, καὶ διαθήσει διαθήκην πολλοῖς ἑβδο-
μάς μία, καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος ἀρθή-
σεται θυσία, καὶ σπονδή, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέ-
λυγμα τῶν ἐρημώσεων.

XXII. Τῶν γὰρ ἐξήκοντα δύο ἑβδομάδων πληρω-
θεισῶν, καὶ Χριστοῦ παραγενομένου, καὶ τοῦ εὐαγ-
γελίου ἐν παντὶ τόπῳ κηρυχθέντος, ἐκκενωθέντων
τῶν καιρῶν, μία ἑβδομάς περιλειφθήσεται ἡ ἐσχάτη,
ἐν ἣ παρέσται Ἡλίας, καὶ Ἐνώχ, καὶ ἐν τῷ ἡμίσει
αὐτῆς ἀναφανήσεται τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως,
ἕως· ὁ Ἄντίχριστος ἐρημώσιν τῷ κόσμῳ καταγγέ-
λων· οὗ παραγενομένου ἀρθήσεται θυσία, καὶ
σπονδή, ἡ νῦν κατὰ πάντα τόπον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν
προσφερομένη τῷ Θεῷ. Τούτων οὕτως εἰρημένων, ἔτε-
ραν πάλιν ὅπτασιον διηγείται ἡμῖν ὁ προφήτης· οὐ-
δὲν γὰρ ἕτερον ἐμερίμνησεν, εἰ μὴ ἵνα πάντα ἀκρι-
βῶς ἐκδιδαχθῆ τὰ μέλλοντα, καὶ ἡμᾶς ἐκδιδάσκων
φανῆ.

⁹⁵ Apoc. iii, 7. ⁹⁶ Apoc. v, 1. ⁹⁷ Math. x, 27.

* Vocula ἕως expungenda.

XXIII λέγει γ' οὖν· Ἐν ἔτει τρίτῳ Κύρου τοῦ βασιλέως Περσῶν λόγος ἀπεκαλύφθη τῷ Δαυιδῷ τὸ ὄνομα Βαλτάσαρ, καὶ ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ δύναμις μεγάλη, καὶ σύνεσις ἐδόθη αὐτῷ ἐν τῇ ὄρασι· ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις ἐγὼ Δαυὶδ ἤμην πενθῶν τρεῖς ἑβδομάδας ἡμερῶν, ἄρτον ἐπιθυμιῶν οὐκ ἔφαγον, καὶ κρέας, καὶ οἶνος οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ ἄλειμμα οὐκ ἠλειψάμην ἕως πληρώσεως τριῶν ἑβδομάδων· ἐν ἡμέρᾳ τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου ἐταπεινοφρόνησα, φησὶν, εἰκοσι καὶ μίαν ἡμέραν· εὐχόμενος τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ ἀποκάλυψιν μυστηρίου· καὶ δὴ ἀκούσας Πατὴρ ἀπίστευτε λέγον Ἰδιον ἐνδεικνύμενος τὸ μέλλον ἀποθῆναι δι' αὐτοῦ· καὶ δὴ ἐγένετο παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν· ἔδει γὰρ ἐκεῖ τὸν Παῖδα

XXIII. Ait igitur : In unno tertio Cyri regis Persarum verbum revelatum est Danieli cognomento Baltasar, et verbum verum, et fortitudo magna, et intelligentia data est ipsi in visione. In diebus illis ego Daniel lugebam tres hebdomadas dierum, panem desideriorum non comedi, et caro et vinum non introierunt in os meum, neque unguento unctus sum, donec complerentur tres hebdomades. In die quarta mensis primi humiliatus sum, inquit, viginti et uno die, obsecrans Deum viventem, et petens ab eo revelationem mysterii. Et profecto cum exaudisset Pater, misit Verbum suum, ostendens quid pro ipsum eventurum esset, idque factum est prope flumen magnum; oportebat enim ibi Puerum ostendi, ubi etiam peccata dimissurus erat.

XXIV. Καὶ ἦρα, φησὶ, τοὺς ὀφθαλμοὺς μου· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἐνδεδυμένος βυδδίν· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ὄρασι φησὶν, Ἰδοὺ ἀγγελὸς Γαβριὴλ ἀπεσταλμένος· ἐνταῦθα δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸν Κύριον ὄρῃ, οὕτω μὲν τελείως ἀνθρώπων, ἐν σχήματι δὲ ἀνθρώπου φαινόμενον, καθὼς λέγει, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἐνδεδυμένος βυδδίν· τὸ γὰρ ποικίλον τῆς κλήσεως τῶν χαρισμάτων ἐνδεδυμένος ποικίλον χιτῶνα μυστηρίων· ἐπεδείκνυνεν· ὅτι ἐκ διαφόρων χρωμάτων ἦν κατηρτισμένος ὁ λερατικὸς χιτῶν, τῶν πακίλων ἐθνῶν παρουσίαν Χριστοῦ προσδεχομένων, ἵνα πολλοῖς χρώμασι καταρτισθῆναι δυναθῶμεν. Καὶ

XXIV. Et levavi, inquit, oculos meos; et ecce vir vestitus baddin. In prima quidem visione inquit: Ecce angelus Gabriel missus; hic vero non ita, sed Dominum videt, non quidem perfecte hominem, sed in habitu hominis apparentem, sicut ait: Et ecce vir vestitus baddin; nam varietatem charismatum vocationis mystice significabat, indutus tunica variegata. Erat enim sacerdotalis vestis ex diversis coloribus concinnata, cum diversæ gentes adventum Christi exspectarent, ut ex multis coloribus componi possemus. Et renes ejus accincti auro ophaz.

XXV. Τὸ δὲ ὠφάξ χρυσεῖον καθαρὸν σημαίνει, τὴν ἐκ τῆς Ἑβραϊδοῦ εἰς τὴν Ἑλληνίδα μετατιθέμενον καθαρὰν γ' οὖν περιεζωσμένος περὶ τὴν ἑσπῆν ζώνην· πάντας γὰρ ἡμᾶς ἤμελλεν ὁ Λόγος, περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῇ ἰδίᾳ ἀγάπῃ ὡς ζώνην ἀγίως βαστάζειν· τὸ σῶμα τὸ τέλειον αὐτοῦ ἦν, ἡμεῖς δὲ μέλη ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἠνωμένοι, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λόγου βασταζόμενοι. Καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὡς θαρσεῖς· θαρσεῖς δὲ ἐρμηνεύεται Αἰθίοπις (68)· τὸ γὰρ δυσεπίγνωστον αὐτοῦ ἦδη ὁ προφήτης προκατήγγειλεν, ὡς μελλήσει Ἐσαρκος ἐν κόσμῳ φανεῖ, δυσεπίγνωστος ἔσεσθαι, πολλοῖς. Καὶ τὸ πρόσσωπον αὐτοῦ ὡς ἀστρατὴ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς λαμπάδες πυρός· ἔδει γὰρ τὸ πυρῶδες, καὶ κριτικὸν τοῦ Λόγου προσσημαίνεσθαι· ἵνα τοῖς ἀσεβέσι δικαίως τὸ πῦρ ἐπενέγκας, τούτους καταφλέξῃ.

ἡ ὄσφρς αὐτοῦ περιεζωσμένη ἐν χρυσεῷ ὠφάξ.¹

XXVI. Προσέθηκε δὲ λέγων. Καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ, καὶ οἱ πόδες ὅμοιοι χαλκῷ στιλβῶντι· ἵνα τὴν πρώτην τῶν ἀνθρώπων κλησιν, καὶ τὴν δευτέραν τὴν ἐξ ἐθνῶν ὁμοίαν σημανῆ· Ἔσονται γὰρ τὰ ἔσχατα ὡς τὰ πρῶτα· θήσω γὰρ τοὺς ἀρχοντας σου ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἡγουμένους σου ὡς τὸ πρότερον. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς φωνὴ ὄχλου πολλοῦ. Πάντες γὰρ σήμερον οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες, τὰ λόγια φεγγόμεθα, ὡς διὰ σώματος αὐτοῦ λαλοῦντες τὰ ὑπ' αὐτοῦ προστεταγμένα.

XXV. Ophaz vero ex Hebræo in Græcum verbum, aurum purum significat. Puro igitur cingulo circa renes accinctus erat; nam omnes nos Verbum circa corpus suum stringens tanquam cingulum, propria charitate portaturum erat. Corpus ejus perfectum erat, nos vero membra in corpore ejus uniti, et ab ipso Verbo portati. Et corpus quasi Tharsis: Tharsis vero interpretando sunt Æthiopes; ejus namque cognoscendi difficultatem jam propheta prænuñtiaverat, (nimirum) quod humanitate assumpta in mundo apparens, multis agnitu difficilis esset futurus. Et facies ipsius veluti fulgur, et oculi ipsius ut lampades ignis. Oportebat enim, ut præsignificaretur potestas Verbi judicialis et exurens, qua (nimirum) impiis ignem juste immittens comburet eos.

XXVI. Adjecit vero, inquiens: Et brachia ipsius, et pedes similes æri candenti; ut primam hominum vocationem, et alteram ex gentibus similem significaret: Erunt enim novissima sicut priora: ponam enim principes tuos sicut ab initio, et duces tuos sicut prius⁹⁷.—Et vox ipsius ut vox turbæ multæ⁹⁸. Omnes enim nos hodiernis diebus, qui in ipsum credimus, oracula loquimur, tanquam per os ipsius loquentes, quæ ab ipso mandata sunt.

⁹⁷ Isa. 1, 27. ⁹⁸ Cf. Apoc. xix, 6. * Μυστηριωδῶς, vel, μυστικῶς.

(68) Verisimilius multo Hippolytus nomen Tharsis interpretatur, quam hi qui in Tarso Ciliciæ, et

alibi quærent. Origenes idem ait in Lexico, quod Martianæus edidit ex cod. Reg. 2282.

XXVII. Et post pauca, dicit ad ipsum: *Nunquid scis quare tenerim ad te? et nunc revertar, ut præliar adversus principem Persarum: verumtamen annuntiabo, quod expressum est in Scriptura veritatis; et nemo est adjutor in his, nisi Michael princeps vester, et hunc reliqui ibi. Ex quo enim die dedisti faciem tuam, ut te affigeres in conspectu Domini Dei tui, exaudita est deprecatio tua, et missus sum ego, ut præliar adversus principem Persarum (quodam enim consilium fuerat, ne dimitteretur populus); ut igitur petitio tua celeriter fieret, restitit ipsi ego, et reliqui ibi Michael.*

XXVIII. Et quis erat, qui loquebatur, nisi angelus, cujus curæ populus demandatus, erat, sicut ait in lege Moysi: *Non procedam vobiscum, quia populus duræ cervicis est; sed angelus meus præcedet vobiscum*⁹⁸. Hic restitit in diversorio Moysi, quando ferebat puerum incircumcisum in Ægyptum: neque enim fas erat ut Moyses, qui erat legatus et mediator legis, quique patrum fœdus annuntiabat, adduceret puerum præputiatum, ne a populo haberetur pro pseudopropheta et seductore. *Et nunc, inquit, veritatem annuntiabo tibi. Poterat. Veritas aliud quiddam præter veritatem annuntiare?*

XXIX. Dicit igitur ad eum: *Ecce tres reges surgent in Perside, et quartus ditabitur opibus magnis super omnes, et cum invaluerit divitiis suis, invadet omnia regna Græcorum. Surget vero rex fortis, et dominabitur potestate multa, et faciet quod placuerit ei, et cum steterit regnum ejus, conteretur, et dividetur in quatuor ventos cœli. Hæc quidem jam superius enarravimus, cum de quatuor bestiis verba fecimus; sed quoniam Scriptura nunc rursus (eadem) distincte exponit, necesse est ut nos quoque de iis iterum sermonem habeamus, ne Scripturam otiosam et sine explanatione relinquamus.*

πάλιν ἐξηγείται, ἐξ ἀνάγκης δεῖ καὶ ἡμᾶς ἐκ δευτέρου ἀναπόδεικτον καταλίπωμεν.

XXX. *Adhuc tres reges, inquit, surgent in Perside, et quartus ditabitur opibus nimis; (quod) factum est; namque post Cylum, surrexit Darius, deinde Artaxerxes. Tres hi fuerunt reges; completa est Scriptura. Et quartus ditabitur opibus nimis: quis hic, nisi Darius, qui regnavit, et gloriam assecutus est, quique divitiis abundavit, et in universa Græcorum regna insurrexit? Huic occurrit Alexander Macedo, ejusque regnum destruxit. Postquam autem hic Persas subjugavit, ipsius regnum in quatuor ventos cœli divisum est; e vivis enim excedens Alexander regnum suum in quatuor distribuit principatus. Et surget rex, et intrabit munitiones regis Ægypti.*

XXXI. Antiochus enim rex Syriæ fuit; hic centesimo et septimo anno regni Græcorum imperium

⁹⁸ Exod. xxxiii, 34; xxxiii, 5.

(68') Quæ sequuntur melius initio paragraphi sequentis collocarentur.

XXVII. Καὶ μετὰ βραχέα φησὶ πρὸς αὐτὸν· Εἰ οἶδας τί ἦλθον πρὸς σέ; καὶ νῦν ἐπιστρέψω τοῦ πολεμῆσαι μετὰ ἀρχόντος Περσῶν· ἀλλ' ἢ ἀναγγελῶ τὸ γεγραμμένον ἐν Γραφῇ ἀληθείας, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ἀντεχόμενος περὶ τούτων, ἀλλ' ἢ Μιχαὴλ ἀρχὼν ὑμῶν, καὶ τούτων κατέλιπον ἐκεῖ· ἀφ' ἧς γὰρ ἡμέρας ἔδωκας τὸ πρόσωπόν σου καθῶναι ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἀπεστάλην ἐγὼ τοῦ πολεμῆσαι μετὰ ἀρχόντος Περσῶν· βουλὴ γάρ τις ἐγεγόνει, μὴ ἀποστέλλειν τὸν λαόν· ἴνα οὖν ἐν τάχει τὸ αἰτημὰ σου γένηται, ἀντίστην τούτῳ ἐγὼ, καὶ κατέλιπον ἐκεῖ Μιχαὴλ.

XXVIII. Καὶ τίς ἦν ὁ λέγων, ἀλλ' ἡ ὁ ἄγγελος ὁ τῷ λαῷ παραδεδομένος; ὡς λέγει ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως· Οὐ μὴ πορευθῶ μεθ' ὑμῶν διὰ τὸ τὸν λαόν σκληροτραχέλιον εἶναι· ἀλλ' ἡ ὁ ἄγγελός μου πορευέσεται μεθ' ὑμῶν. Οὗτος ἀντίστη ἐν τῷ καταλύματι Μωϋσέως, ἠνίκα ἔφερεν ἀκροβυστίαν, τὸ παιδίον, εἰς τὴν Αἴγυπτον· εὖ γὰρ ἦν ἐφικτὸν, τὸν πρεσβύτην, καὶ μεστῆν νόμου γενόμενον Μωϋσέα, καὶ διαθήκην πατέρων καταγγέλλοντα, ἐπάγεσθαι παιδίον ἀκρόβυστον· ἵνα μὴ ὡς ψευδοπροφήτης, καὶ πλάνος νομισθῆ εἶναι ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Καὶ νῦν, φησὶν, ἀλήθειαν ἀναγγελῶ σοι. Ἐδύνατο ἡ Ἀλήθεια ἑτερόν τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν ἀναγγεῖλαι;

XXIX. Φησὶν οὖν πρὸς αὐτόν· Ἴδοὺ τρεῖς βασιλεῖς ἀναστήσονται ἐν τῇ Περσίδι, καὶ ὁ τέταρτος πλουτήσεται πλοῦτον μέγαν ὑπὲρ πάντας, καὶ μετὰ τὸ κρατῆσαι αὐτὸν τὸ πλοῦτον αὐτοῦ, ἐξαναστήσεται πάσαις ταῖς βασιλείαις τῶν Ἑλλήνων· καὶ ἀναστήσεται βασιλεὺς δυνατός, καὶ κυριεύσει κυρίας πολλῆς, καὶ ποιήσει κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ὡς ἂν στῆ ἡ βασιλεία αὐτοῦ, συντριβήσεται, καὶ διαυρῆθήσεται εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ. Ταῦτα μὲν ἤδη ἀνωτέρω διηγησάμεθα, ἠνίκα περὶ τῶν τεσσάρων θηρίων λόγον ἐποιούμεθα· ἀλλ' ἐπειδὴ λεπτῶς ἡ Γραφὴ νῦν τὸν λόγον ποιῆσθαι, ἵνα μὴ ἀργῆν τὴν Γραφήν, καὶ

XXX. Ἐτι τρεῖς βασιλεῖς, φησὶν, ἀναστήσονται ἐν τῇ Περσίδι, καὶ ὁ τέταρτος πλουτήσεται πλοῦτον μέγαν· γεγένηται μετὰ γὰρ Κῦρον ἀνέστη Δαρειός· ἔπειτα Ἀρταξέρξης· τρεῖς οὗτοι γεγένηται βασιλεῖς· πεπληρωται ἡ Γραφή. Καὶ ὁ τέταρτος πλουτήσεται πλοῦτον μέγαν· τίς οὗτος ἀλλ' ἡ Δαρειός ὁ βασιλεύσας, καὶ ἔνδοξος γενηθεὶς, ὃς ἐπλούτησε, καὶ ἐπανεστή πάσαις ταῖς βασιλείαις τῶν Ἑλλήνων· τούτῳ ἐπανεστή Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ὃς καθῆλε τὸ αὐτοῦ βασίλειον, καὶ μετὰ τὸ ὑποτάξαι αὐτὸν τοὺς Πέρσας, διηρέθη ἡ τοῦτου βασιλεία εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ· τελευτῶν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος διεῖλε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ εἰς τέσσαρας ἀρχάς. (68') Καὶ ἀναστήσεται βασιλεὺς, καὶ εἰσελεύσεται εἰς τὰ ὑποστηρίγματα βασιλείως Αἰγύπτου.

XXXI. Ἀντιόχος γὰρ γενήσεται τῆς Συρίας βασιλεὺς· οὗτος ἔδασλευσεν ἐν ἑκατοστῷ καὶ ἑξήκω

ἔτει βασιλείας Ἑλλήνων· καὶ δὴ τοῖς τότε καιροῖς ἄσπετον πόλεμον συνάπτει πρὸς Πτολεμαίων βασιλέα Αἰγύπτου, καὶ ὑπερισχύσας αὐτοῦ κρατεῖ· οὗτος ὑποστρέφων ἐξ Αἰγύπτου, ἀνέβη ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ ἔτει ἑκατοστῶ καὶ τρίτῳ· καὶ λαβὼν πάντας τοὺς θησαυροὺς οἴκου Κυρίου, ἐπορεύθη εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ μετὰ δύο ἔτη ἡμερῶν ἀποστέλλει ὁ βασιλεὺς ἴδιον φορολόγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἰουδαίας, ἀναγκάζειν τοὺς Ἰουδαίους, μεταβαίνειν ἀπὸ τῶν πατρῶων νόμων, τοῖς δὲ τοῦ βασιλέως δόγμασιν ὑποτάσσασθαι· ὃς παραγενόμενος, ἠνάγκασεν αὐτοὺς λέγων· Ἐξέλθετε, καὶ ποιήσατε τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλέως, καὶ ζήσεσθε.

XXXII. Οἱ δὲ εἶπαν· Οὐκ ἐξελευσόμεθα οὐδὲ ποιήσομεν τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλέως· ἀποθαρσύνομεθα ἐν τῇ ἀπλότητι ἡμῶν· καὶ ἀπέκτεινεν ἐξ αὐτῶν χίλλας ψυχὰς ἀνθρώπων. Πληροῦται οὖν τὰ πρὸς τὸν μακάριον Δανιὴλ λελαλημένα· Ὅτι θλιβήσονται, καὶ ἀσθενήσουσιν οἱ δοῦλοι μου, ἐν λιμῷ, καὶ ἐν μαχαίρᾳ, καὶ ἐν αἰχμαλωσίᾳ. Λέγει δὲ Δανιὴλ· Καὶ βοηθήσονται βοήθειαν μικράν· ἀνέστη γὰρ τότε Ματθίας, καὶ Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος, καὶ ἐβοήθησαν αὐτοῖς, καὶ ἐβρῦσαντο ἐκ χειρὸς Ἑλλήνων.

XXXIII. Ἐπληρώθη τὸ εἰρημένον ἐν τῇ Γραφῇ· λέγει δὲ οὕτως· Καὶ εἰσελεύσεται θυγάτηρ τοῦ Νότου, πρὸς βασιλέα τοῦ Βορρᾶ, τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ συνθήκας· καὶ οὐ στήσονται βραχίονες τοῦ ἄρτου αὐτῆν· καὶ συντριβήσεται, καὶ περσεῖται καὶ αὐτὴ, καὶ ὁ ἄγων αὐτῆν. Γεγένηται γὰρ τις ἀπὸ Πτολεμαῖος (69) βασιλεύουσα Αἰγύπτου· τότε δὲ ἔκπερσεται ἅμα τοῖς δυσὶν υἱοῖς αὐτῆς Πτολεμαῖω, καὶ Φιλομήτρῳ, συνθήκας ποιησομένη πρὸς Ἀντίοχον βασιλέα τῆς Συρίας· καὶ δὴ ἐλθοῦσα κατὰ Σκυθόπολιν, ἐκεῖ ἀναιρεῖται· ὁ γὰρ ἄγων αὐτῆν, προέδωκεν αὐτῆν· τότε δὲ τότε οἱ δύο ἀδελφοὶ πόλεμον πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι, καὶ ἀναιρεῖται ὁ Φιλομήτωρ, κρατεῖ δὲ ὁ Πτολεμαῖος.

XXXIV. Συμβολὴ τοίνυν πάλιν γίνεται Πτολεμαίω πρὸς Ἀντίοχον· τούτῳ ἐπέρχεται ὁ Ἀντίοχος· λέγει γὰρ οὕτως ἡ Γραφή· Καὶ ἐπαναστήσεται βασιλεὺς τοῦ Νότου πρὸς βασιλέα τοῦ Βορρᾶ, καὶ ἐπαναστήσεται σπέρμα ἐξ αὐτῆς· ποῖον δὲ σπέρμα, ἀλλ' ἢ Πτολεμαῖος ὃς συνῆψε πόλεμον πρὸς Ἀντίοχον; ἢ ἐπεξελθὼν ὁ Ἀντίοχος, καὶ μὴ κατισχύσας αὐτοῦ, φυγὰς γενόμενος ἀνέστρεψε πάλιν εἰς Ἀντιόχειαν, συναγαγὼν ὄχλον πλείονα· λαμβάνει τοῖς ἴδιον πᾶσαν τὴν παροπλίαν αὐτοῦ Πτολεμαῖος, καὶ ἄγει εἰς Αἰγύπτου· πληροῦται ἡ Γραφή ὡς λέγει Δανιὴλ· Καὶ τοὺς θεοὺς αὐτῶν, καὶ τὰ χωνεύματα, καὶ πᾶν χρυσίον ἐπιθυμητὸν εἰσώσει εἰς Αἰγύπτου.

XXXV. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξέρχεται Ἀντίοχος ἐκ δευτέρου πόλεμον ἐγεῖραν κατ' αὐτοῦ, ὃς ἤττησε τὸν Πτολεμαῖον· καὶ δὴ τούτων γενομένων, ἐπεγείρεται πάλιν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ὁ Ἀντίοχος, καὶ ἐξαποστέλλει τινὰ Νικάνορα μετὰ δυνάμειος πολλῆς, ὅπως

⁶⁹ 1 Mac. II, 33.

(69) Cleopatram innuere videtur Physconis uxorem, nepotemque; nam Lathurus aliquando Philo-

A suscepit; ac profecto eisdem temporibus praelium cum Ptolemæo Ægypti rege committit, ac prævalens illius imperium obtinet. Hic ex Ægypto revertens anno tertio et centesimo Jerusalem ascendit, et universis domus Domini thesauris expilatis, iter Antiochiam versus instituit, et post duos annos dierum, in urbes Judææ mittit rex suum tributorum exactorem ad cogendos Judæos, ut a patriis legibus desciscerent, regisque decretis sese subjicerent; qui cum advenisset, eos cogebat, iniquis: *Exite, et facite præceptum regis, et vivetis.*

XXXII. Illi autem dixerunt: *Neque exibimus, neque faciemus præceptum regis; moriemur in simplicitate nostra: et interfecit ex eis mille animas hominum*⁶⁹. Adimpleta sunt igitur, quæ ad beatum Daniele dicta sunt: *Quia tribulationem patientur, et infirmabuntur servi mei in fame, et in gladio, et in captivitate.* Pergit vero Daniel: *Et sublevarunt auxilio parvulo; surrexit enim tunc temporis Matthias, et Judas Machabæus, qui opem illis tulerunt, et ex Græcorum manu eos eripuerunt.*

XXXIII. Evenit ergo, quod dictum est in Scriptura. Prosequitur autem ita: *Et ingredietur filia [regis] Austri ad regem Aquilonis, ut foedus cum ipso faciat; et non stabunt brachia ducentis ipsam, et conteretur, et cadet ipsa, et qui ducit eam.* Ipsa enim fuit quædam Ptolemæa Ægypti regina, quæ tunc temporis egreditur cum duobus filiis suis Ptolemæo et Philometore, foedus cum Antiocho Syriæ rege initura. Et quidem cum prope Scythopolim pervenisset, illic interficitur; qui enim ducebat eam, prodidit eam. Tunc vero tunc duo fratres praelium inter se committunt, et Philometore e vis vis sublato, Ptolemæus imperium obtinet.

XXXIV. Bellum igitur rursus Ptolemæus adversus Antiochum instruit, cui occurrit Antiochus: ait enim Scriptura: *Et surget rex Austri adversus regem Aquilonis, et surget semen ex ipsa; quale semen nisi Ptolemæus, qui cum Antiocho praelium commisit? Cui occurrens Antiochus, cum in eum non prævaluisset, fuga arrepta, rursus Antiochiam rediit, exercitum majorem comparaturus.* Universam igitur armaturam ipsius sumit Ptolemæus, inque Ægyptum asportat: completur Scriptura, sicut ait Daniel: *Et deos eorum, et sculpsilia, et omne anrum pretiosum ducet in Ægyptum.*

XXXV. Et post hæc iterum egreditur Antiochus bellum adversus eum instaurans, qui de Ptolemæo victor evasit. Hisce profecto gestis rursus in filios Israel impetum facit Antiochus, et quemdam Nicanorem cum magnis copiis ablegat, ut Judæos de-

metor dictus est, ἐπὶ χλευασμῷ, ut Pausanias in Atticis. Cætera tamen ab historia recedunt.

bellet, quo tempore Judas post obitum Matthiæ populi principatum obtinebat, et cætera uti scripta sunt in libro Machabæorum. His peractis, ait rursus Scriptura : *Et surget alius rex, et hic prævalēbit super terram; et surget rex Austri, et filiam ejus accipiet uxorem.*

XXXVI. Insurgēt enim quidam Alexander Philippi filius, qui suo tempore stans contra Antiochum, prælio inito ipsum interficit, et regno potitur. Tunc mittit ad Ptolemæum Ægypti regem, dicens : Da mihi filiam tuam Cleopatram uxorem; eamque Alexandro nuptui dat; adimpletur Scriptura, cum dicit : *Et accipiet filiam ejus in uxorem; sed ait : Et corrumpet eam, et non erit ejus uxor.* Vere et hoc adimpletum est; cum enim ipsi Ptolemæus filiam suam dedisset, revertens, et regnum Alexandri gloriosum et admiratione dignum conspiciens, hujus desiderio captus, subdole cum Alexandro verba faciebat, quemadmodum ait Scriptura : *Et ad mensam mendacium loquentur duo reges.* Ac sane reversus Ptolemæus in Ægyptum, cum ingentem exercitum comparasset, urbem invasit, quo tempore Alexander profectus fuerat in Ciliciam.

XXXVII. Quamobrem cum regionem Ptolemæus invaderet, præsidia per urbes disposuit, Judæaque occupata, ad filiam ire perrexit, ac litteras ad Demetrium in insulis misit, dicens : Egredere, et accede huc, et dabo tibi filiam Cleopatram uxorem; Alexander enim me interficere quæsit. Venit igitur Demetrius, et cum Ptolemæus eum excepisset, filiam uxorem, quæ erat Alexandri, ipsi dat. Perfliciter quod dictum est : *Et corrumpet eam, et non ipsius erit.* Occiso Alexandro, Ptolemæus duo regum insignia capiti suo imponit, Syriæ scilicet et Ægypti, quibus redimitus die tertia e vivis excedit. Adimpletur quod expositum est in Scriptura : *Et non dabunt ei honorem regni; mortuus est enim, neque ab omnibus ut rex honorem accepit.*

XXXVIII. Cum igitur enarrasset propheta quæ jam acciderunt ac temporibus sunt perfecta, aliud nobis mysterium rursus prædicat, novissima tempora demonstrans; ita enim loquitur : *Et surget alius rex impudens, et elevabitur adversus omnem Deum, et magnificabitur, et loquetur magnifica, et dirigetur, donec compleatur iracundia, etc. Et hi salvabuntur de manu ejus Edom, et Moab, et principum filiorum Ammon. Et extendet manum suam in*

(70) Alexandrum I intelligit Syriæ regem, de quo liber I Machab., cap. x. Is licet Antiochi Epiphaniis filius ab senatu Rom. etiam habitus, incertam tamen originem vel ipse agnovit, cum Theopator dici voluit. Livio est homo ignotus, et incertæ stirpis; adeoque Hippolytus martyr quemdam Alexandrum scripsit, ut ex codicis margine Philippi filius irrepisse videatur. Alios quoque titulos adhibuit, veluti Evergetis, ac Balæ, qui ad matrem falso relatus est. Nedom quippe in Oriente, sed et apud Græcos pro regio is titulus est habitus, veluti apud Æschy-

lum, Balhyn, ἀρχαῖος Βαλῆν. O rex, antique rex (Pers., v. 659). Ibi quoque Scholiastes : Βαλῆν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δὲ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Balen, rex dicitur : Euphorion autem e Thuriorum repetit dialecto. Quemadmodum vero Baal et Belus ex eodem est 𐤁𐤏 sive 𐤁𐤏, ita is Alexander Balas, aut Belus etiam dicitur. Justinus pariter Balam quemdam, ut S. Hippolytus, ipsum appellat. Nummi cum ejus et Cleopatrx uxoris effigie etiamnum exstant.

(71) Ἀντιόχῳ, leg. Δημητρίῳ. Ἐκπολεμησῆ τούτους Ἰουδαίους, ἤνικα Τούδας μετὰ τὴν τελευταίην Ματθίου ἤρχε τοῦ λαοῦ, καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς γέγραπται ἐν τῷ Μακκαβαϊκῷ τούτων γενομένων, λέγει πάλιν ἡ Γραφή· Καὶ ἐπαναστήσεται ἕτερος βασιλεὺς, καὶ οὗτος κατωχύσει ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπαναστήσεται βασιλεὺς τοῦ Νότου, καὶ γε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ λήψεται εἰς γυναῖκα. Γίνεται γὰρ τινὰ Ἀλέξανδρον ἀναστῆναι υἱὸν Φιλίππου (70), οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐπαναστήσεται Ἀντιόχῳ (71), καὶ πολεμήσας αὐτὸν ἀναίρει, κρατεῖ δὲ τῆς βασιλείας· τότε ἀποστέλλει πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλεῖα Αἰγύπτου, λέγων· Δός μοι τὴν θυγατέρα σου Κλεοπάτραν εἰς γυναῖκα· καὶ δίδωσι τῷ Ἀλεξάνδρῳ εἰς γυναῖκα· πληροῦται ἡ Γραφή ὡς λέγει· Καὶ λήψεται τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γυναῖκα· λέγει δὲ· Καὶ διαφθερεῖ αὐτήν, καὶ οὐκ αὐτοῦ ἔσται γυνή. Ἀληθῶς καὶ τοῦτο πεπλήρωται ἤνικα γὰρ αὐτῷ ἔδωκε Πτολεμαῖος τὴν Ἰβίαν θυγατέρα, ἐπιτρέφων εἶδε τὴν βασιλείαν Ἀλεξάνδρου θαυμαστὴν, καὶ ἔνδοξον· ἧς κατεπίθυμος γενόμενος ὑπόυλος ἐλάλει τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὡς λέγει ἡ Γραφή· Καὶ ἐπὶ τραπέζης ψευδῆ λαλήσουσιν ἀμφοτέροι βασιλεῖς· καὶ δὴ πορευθεὶς Πτολεμαῖος εἰς Αἴγυπτον, καὶ στρατολογήσας δύναμιν πολλήν, ἐπῆλθε τῇ πόλει ἤνικα Ἀλέξανδρος ἐπορεύθη εἰς Κιλικίαν.

XXXVII. Ἐπιβαίνων τοίνυν ὁ Πτολεμαῖος τῇ χώρῃ, φρουρὰν ἔταξε κατὰ πόλεις, κρατήσας τε τῆς Ἰουδαίας, ἦλθε πρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἐξαπέστειλε γράμματα πρὸς Δημητρίον ἐν ταῖς νήσοις, λέγων· Ἐξέλθε καὶ ἔλθε ἐνθάδε, καὶ δώσω σοι τὴν θυγατέρα μου Κλεοπάτραν εἰς γυναῖκα, ὅτι Ἀλέξανδρος ἐξήτησεν ἀποκτεῖναι με· ἔρχεται τοίνυν ὁ Δημήτριος, καὶ λαβὼν ὁ Πτολεμαῖος δίδωσιν αὐτῷ τὴν γενομένην Ἀλεξάνδρου· πληροῦται τὸ εἰρημένον· Καὶ διαφθερεῖ αὐτήν, καὶ οὐκ αὐτοῦ ἔσται. Ἀναίρειται ὁ Ἀλέξανδρος· περιτίθεται τὰ δύο διαδήματα ὁ Πτολεμαῖος, Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἅτινα περιθέμενος τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τελευτᾷ· πληροῦται τὸ εἰρημένον ἐν τῇ Γραφῇ· Καὶ οὐ δώσουσιν αὐτῷ δόξαν βασιλείας· ἀπέθανε γὰρ, καὶ οὐκ ἔλαβε δόξαν ὑπὸ πάντων ὡς βασιλεὺς.

XXXVIII. Διηγησάμενος οὖν ὁ προφήτης τὰ ἥδη συμβάντα καὶ χρόνους τελεσθέντα, ἕτερον πάλιν ἡμῖν μυστήριον καταγγέλλει, ἐσχάτων καιρῶν ποιούμενος ἔνδειξιν, λέγει γὰρ οὕτως· Καὶ ἀναστήσεται ἕτερος βασιλεὺς ἀναιδῆς· καὶ ὑψωθήσεται ἐπὶ πάντα θεῶν, καὶ μεγαλυνηθήσεται, καὶ λαλήσει ὑπερόψα, καὶ κατευθυνεῖ, μέχρις οὗ συντελεσθῇ ὄρη, καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ οὗτοι διασωθήσονται ἐκ χειρὸς αὐτοῦ Ἐδὼμ, καὶ Μωὰβ, καὶ ἀρχὴ νιῶν

lum, Balhyn, ἀρχαῖος Βαλῆν. O rex, antique rex (Pers., v. 659). Ibi quoque Scholiastes : Βαλῆν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δὲ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Balen, rex dicitur : Euphorion autem e Thuriorum repetit dialecto. Quemadmodum vero Baal et Belus ex eodem est 𐤁𐤏 sive 𐤁𐤏, ita is Alexander Balas, aut Belus etiam dicitur. Justinus pariter Balam quemdam, ut S. Hippolytus, ipsum appellat. Nummi cum ejus et Cleopatrx uxoris effigie etiamnum exstant.

(71) Ἀντιόχῳ, leg. Δημητρίῳ.

Ἄμμων. Καὶ ἕκαστῆ τῆρ χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆρ γῆν· καὶ ἡ γῆ Αἰγύπτου οὐκ ἔσται εἰς σωτηρίαν· καὶ κυριεύσει ἐν τοῖς ἀποκρύφοις τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργυροῦ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐπιθυμητοῖς Αἰγύπτου, καὶ Λιβύωρ, καὶ Αἰθιοπῶρ ἐν τοῖς ὄχυρώμασι αὐτῶν.

XXXIX. Ταῦτα μὲν οὖν οὕτως ὁ προφήτης διηγείται περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃς ἔσται ἀναιδῆς, πολεμοτρόφος καὶ τύραννος, ὃς ὑπὲρ πάντας βασιλεῖς, καὶ πάντα θεὸν ἐπαρθεῖς, οἰκοδομήσει τὴν Ἱερουσαλήμ πάλιν, καὶ τὸν ναὸν ἀναστήσει· τούτῳ προσκυνήσουσιν ὡς θεῶν οἱ ἀπειθεῖς, καὶ τούτῳ γόνυ κλινοῦσιν, ὑπονοῦντες αὐτὸν εἶναι τὸν Χριστόν· οὗτος ἀνελεῖ τοὺς δύο μάρτυρας, καὶ προδρόμους Χριστοῦ κηρύσσοντας τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ ἅπ' οὐρανῶν βασιλείαν· ὡς λέγει· Καὶ δώσω τοῖς δυοῖ μάρτυσι μου, καὶ προσητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκος· καθὼς καὶ τῷ Δανιὴλ εἶρηκε· Καὶ διαθήσει διαθήκην πολλοῖς, ἑβδομάς μία, καὶ ἔσται ἐν τῷ ἡμῖσι τῆς ἑβδομάδος, ἀρθήσεται μου ἡ θυρία, καὶ ἡ σπορῶν, ἵνα δειχθῆ ἡ μία ἑβδομάς εἰς δύο μεριζομένη· τῶν μὲν δύο μαρτύρων τρία ἡμισυ ἔτη κηρυσσόντων, τοῦ δὲ Ἀντιχρίστου, τὸ ἐπιλοιπον τῆς ἑβδομάδος τοὺς ἁγίους πολεμούντος, καὶ τὸν κόσμον ἐρημούντος, ἵνα πληρωθῆ τὸ εἰρημένον· Καὶ δώσουσι βδέλυγμα ἐρημώσεως ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐνετήκοντα.

XL. Δύο οὖν βδελύγματα εἶρηκε Δανιὴλ, ἓν μὲν ἀφανισμοῦ, ἓν δὲ ἐρημώσεως· τί τὸ ἀφανισμοῦ, ἀλλ' ἢ ὁ ἔσθην ἐκεῖ κατὰ τὸν καιρὸν Ἀντιόχος; καὶ τί τὸ τῆς ἐρημώσεως, ἀλλ' ἢ καθόλου ὡς παρέσται ὁ Ἀντιχρίστος; Καὶ οὗτοι σωθήσονται ἐκ χειρὸς αὐτοῦ, Ἐδὼμ, καὶ Μωὰβ, καὶ ἀρχὴ τῶν Ἄμμων. Οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ συνερχόμενοι αὐτῷ διὰ τὴν συγγένειαν, καὶ βασιλεῖα αὐτὸν πρῶτοι ἀναγορεύοντες· οἱ μὲν Ἐδὼμ εἰσὶν υἱοὶ Ἡσαῦ οἱ κατοικοῦντες τὸ ὄρος Σηεῖρ· Μωὰβ δὲ καὶ Ἄμμων, οἱ ἐκ τῶν δύο θυγατέρων αὐτοῦ γεγεννημένοι, ὡς καὶ Ἡσαίας λέγει· Καὶ πετασθήσονται ἐν πλοῖσι ἀλλοφύλων θάλασσαν ἄμα προνομεύσουσι, καὶ οἱ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου, καὶ οἱ ἀπὸ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, δώσουσι δόξαν· οἱ δὲ υἱοὶ Ἄμμων πρῶτοι ὑπακούσουται. Οὗτος ἅπ' αὐτῶν βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς, καὶ ὑπὸ πάντων δοξασθεὶς, καὶ βδέλυγμα ἐρημώσεως τῷ κόσμῳ γενηθεὶς κρατήσεται ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐνετήκοντα. Μακάριος ὁ ὑπομεινας, καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε· τοῦ γὰρ βδελύγματος παραγενομένου, καὶ πολεμούντος τοὺς ἁγίους, ὃς ἂν ὑπερβῆ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ, καὶ ἐγγισθῆ ἡμέρας τεσσαράκοντα πέντε, ἑτέρας ἐγγιζούσης πεντηκοστῆς, ἐφθασεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· ἔρχεται μὲν ὁ Ἀντιχρίστος, καὶ εἰς μέρος τῆς πεντηκοστῆς, τὴν δὲ βασιλείαν οἱ ἅγιοι ἄμα Χριστῷ κληρονομεῖν μέλλουσι.

XLI. Τούτων οὕτως εἰρημένων, λέγει ὁ Δανιὴλ· Καὶ ἰδοὺ δύο ἄνδρες εἰστήκασαν, εἰς ἐντεῦθεν τοῦ χειλλοῦ τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἰς ἐντεῦθεν, καὶ ἀπεκρίθησαν τῷ ἀνδρὶ τῷ ἑστηκόσῃ ἐπὶ τὸ χεῖλος

terram; et terra Ægypti non erit in salvationem. Et dominabitur in absconditis auri et argenti, et in omnibus pretiosis Ægypti, et Libyæ, et Æthiopiæ in propugnaculis eorum.

XXXIX. Hæc igitur propheta ita enarrat de Antichristo, qui erit impudens, belli avidus, et tyrannus, qui super omnes reges omnemque Deum elatus, urbem Jerusalem reparabit, et templum excitabit; hunc adorabunt veluti Deum refractarii, huic genuflectent, existimantes ipsum esse Christum; hic duos testes et Christi præcursores, gloriosum ipsum e cælis regnum prædicantes, de medio tollet; sicut ait: *Et dabo duobus testibus meis, et prophetabunt diebus mille ducentis sexaginta, amicti saccis*¹; quemadmodum et Danieli dixit: *Et confirmabit pactum multis hebdomada una, et erit in dimidio hebdomadis, auferetur sacrificium meum et libamen*, ut ostendatur una hebdomada in duas divisa. Nam duo quidem testes tribus cum dimidio annis prædicabunt, in reliquo vero hebdomadæ Antichristus sanctos bello persequetur, mundumque desolabit, ut adimpleatur, quod dictum est: *Et dabunt abominationem desolationis diebus mille ducentis nonaginta*.

XL. Duas igitur abominationes prædixit Daniel, unam quidem destructionis, alteram vero desolationis. Quænam est illa destructionis, nisi quam ibi ad tempus statuit Antiochus? quæ vero desolationis, nisi quæ erit ubique locorum, quando aderit Antichristus? *Et hi salvabuntur e manu ipsius, Edom, et Moab, et principum filiorum Ammon*; hi enim sunt, qui sese ipsi propter consanguinitatis necessitudinem consociant, primique ipsum regem appellantes. Idumæi quidem sunt filii Esau in monte Seir habitantes; Moabitæ vero et Ammonitæ, qui ex duabus ipsis filiis sunt propagati, sicut etiam Isaias dicit: *Et extendent se in navibus alienigenarum, simul mare deprædabuntur, et qui ab ortu solis, qui ab occidente et aquilone dabunt gloriam, filii vero Ammon primi obedient*². Hic ab ipsis rex salutatus, et ab omnibus glorificatus, et mundo abominatio desolationis effectus, diebus mille ducentis nonaginta dominabitur. *Beatus qui sustinerit usque ad dies mille trecentos triginta quinque*; nam abominatione adveniente, et sanctos vexante, quicumque illius dies superaverit, et accesserit prope ad dies quadraginta quinque, aliis quinquaginta accedentibus, adveniet regnum cælorum. Venit quidem Antichristus etiam in partem quinquagesimæ; regnum vero sancti cum Christo hæreditaturi sunt.

XLI. His ita enarratis, ait Daniel: *Et ecce duo viri steterunt, unus hinc super ripam fluminis, et alius inde, et responderunt viro qui stabat super aquas fluminis, et dixerunt illi: Usquequo finis sermonum*

¹ Apoc. xi, 3. ² Isa. xi, 14.

mirabilem, quos locutus es? Et audivi virum, qui indutus erat baddin, qui stabat super aquas fluminis, et elevavit dexteram suam, et sinistram in caelum, et juravit per viventem in aeternum: quia in tempus, et tempora, et dimidium temporis, cum completa fuerit dispersio, cognoscentur universa haec.

αἰῶνας, ὅτι εἰς καιρὸν, καιροῦς, καὶ ἡμῶν καιροῦ, ταῦτα πάντα.

XLII. Quinam autem erant duo viri, qui stabant apud ripam fluminis, nisi lex et prophetæ? et quis erat, qui stabat super aquam, nisi hic ipse, de quo ipsi olim prophetarunt; qui novissimis temporibus in Jordane manifeste testimonium accepturus erat a Patre, et a Joanne populo fidenter erat ostendendus, qui *kasty scribæ circa renes serebat, et baddin tunica variis coloribus distincta erat indutus.* Hi igitur interrogant eum, scientes quod ipsi datum esset omne imperium et potestas, ut accurate discant ab eo, quando iudicium de mundo esset facturus, et quo tempore, quæ ab ipso elocuta erant, adimplenda forent. Ille vero volens eos omnino certos reddere, elevavit dexteram suam, et sinistram in caelum, et juravit per viventem in aeternum. Quis, per quem juravit? Filius videlicet per Patrem, dicens: Vivit Pater in aeternum, nisi in tempus, et tempora, et dimidium temporis, cum completa fuerit dispersio, cognoscentur haec omnia.

XLIII. Quod vero ipse ambas manus extenderit, per hoc passionem demonstravit; quod autem dixerit, in tempus, et tempora, et dimidium temporis, cum completa fuerit dispersio, tres cum dimidio annos Antichristi significavit. Tempus enim annum, et tempora duos annos, dimidium vero temporis dimidium anni intelligit. Hi sunt *mille ducenti nonaginta dies*, quos prædixit Daniel, cum adimpleta fuerit passio, et facta fuerit dispersio, præsentem Antichristo; in diebus illis cognoscentur universa haec. Et a tempore, quo ablatum fuerit iuge sacrificium, etiam dies mille ducenti nonaginta computandi sunt; abundabit iniquitas, sicut etiam Dominus dicit: *Quoniam abundavit iniquitas, refrigescet charitas multorum* *.

XLIV. Quod enim prævaricatione facta excitentur dissidia, nullum dubium est, sed dissidiis exortis refrigescit charitas. Et illud: *Beatus qui perseveraverit, et pervenerit ad dies mille trecentos triginta quinque*, notandum est, sicut dixit Dominus: *Qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.* Quamobrem universalem prævaricationem minime expectemus, ne iniquitas abundet, et occupet nos abominatio desolationis, scilicet adversarius. Et dixit ipsi, *usque ad vespas*, quod est usque ad consummationem; et *mane*: quid est mane? dies resurrectionis. Initium enim est alterius sæculi, quemadmodum initium diei est mane. Dies autem mille quadringenti sunt lumen mundi; cum enim

τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ: Ἔως πότε τὸ πέρασ τῶν λόγων τῶν θυνμαστῶν ὡν ἐλάλησας; καὶ ἤκουσα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐνδεδυμένου τὸ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἤψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς ἐν τῷ συντελεσθῆναι διασκορπισμὸν, γινώσκονται

XLII. Τίνας οὖν ἦσαν οἱ δύο ἄνδρες οἱ ἐστῶτες παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, ἀλλ' ἡ ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται; καὶ τίς ἦν ὁ ἐστὼς ἐπάνω τοῦ ὕδατος, εἰ μὴ αὐτὸς οὗτος περὶ οὗ αὐτοῦ πάλαι προεκήρυξαν; ὃς ἔμελλεν ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ τῷ Ἰορδάνῃ φανερώς ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μαρτυρεῖσθαι, καὶ ὑπὸ Ἰωάννου τῷ λαῷ παρῆρσι δεικνύσθαι· ὁ τὸ κάστρῳ τοῦ γραμματικῶς περὶ τὴν ὄσφιν φέρων, καὶ τὸ βαδδίν τὸν ποικίλον χιτῶνα ἐνδεδυμένος. Οὗτοι οὖν πυνθάνονται αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι αὐτῷ ἐδόθη πᾶσα ἀρχὴ καὶ ἐξουσία· ἵνα μάθωσι παρ' αὐτοῦ ἀκριβῶς πότε μέλλει ἐπάγειν τῷ κόσμῳ τὴν κρίσιν, καὶ πότε τὰ ὑπ' αὐτοῦ λελαλημένα πληρωθῆσεται· ὁ δὲ κατὰ πάντα τρόπον πείθειν τούτους βουλόμενος ἐπῆρε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀριστερὰν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσε κατὰ τοῦ ζῶντος εἰς τὸν αἰῶνα· τίς κατὰ τίνας ὤμοσεν; Ἰδὲ δηλονότι κατὰ τοῦ Πατρὸς, λέγων· Ὅτι ζῆ ὁ Πατὴρ εἰς τὸν αἰῶνα, εἰ μὴ εἰς καιρὸν, καὶ καιροῦς, καὶ ἡμῶν καιροῦ, ἐν τῷ συντελεσθῆναι διασκορπισμὸν γινώσκονται ταῦτα πάντα.

XLIII. Τὸ οὖν ἐκτείνειν αὐτὸν τὰς δύο χεῖρας, δι' αὐτοῦ τὸ πάθος ἔδειξε· τὸ δὲ εἰπεῖν εἰς καιρὸν, καὶ καιροῦς, καὶ ἡμῶν καιροῦ ἐν τῷ συντελεσθῆναι διασκορπισμὸν, τὰ τρία ἡμῶν ἔτη τοῦ Ἀντιχρίστου ἐστήμανε· καιρὸν γὰρ λέγει ἐνιαυτὸν, καὶ καιροῦς δὲ δύο ἔτη, ἡμῶν δὲ καιροῦ ἡμῶν ἐνιαυτοῦ· αὐτὰ εἰσὶν αἱ χίλια διακόσμιαι ἐνεθήκορτα ἡμέραι, ὃς προεῖπε Δανιὴλ ἐν τῷ συντελεσθῆναι τὸ πάθος, καὶ γενέσθαι διασκορπισμὸν παρόντος τοῦ Ἀντιχρίστου· ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γινώσκονται ταῦτα πάντα· καὶ ἀπὸ καιροῦ παραλλάξεως τοῦ ἐνδελεχισμού, καὶ τὸ ἡμέραις χίλιας διακόσμιαι ἐνεθήκορτα ψηφίζόμενον ἐστὶ· πληθυνθήσεται ἡ ἀνομία, καθὼς καὶ ὁ Δεσπότης λέγει· *Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.*

XLIV. Ὅτι γὰρ τῆς παραλλάξεως γενομένης τὰ σχίσματα γέγονεν, οὐκ ἀμφίβολον· τῶν σχισμάτων δὲ γενομένων πέφυκται ἡ ἀγάπη· καὶ τὸ Μακάριος ὁ ὑπομείνας, καὶ φθάσας ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε, ἐστὶ χρηστὸν, ὡς εἶπεν ὁ Δεσπότης· Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται. Καθ' ὅλου τοῖνον τὴν παράλαξιν μὴ παραδεξώμεθα, ἵνα μὴ ἡ ἀνομία πληθυνθῆ, καὶ καταλάβῃ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τούτεστι ὁ ἀντικείμενος· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἔως ἐσπέρας, τούτεστι μέχρι τῆς συντελείας· καὶ πρωῶ· ὅπερ ἐστὶ πρωῶ; ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως· ἀρχὴ γὰρ ἐστὶν ἐτέρου αἰῶνος, ὡς ἀρχὴ ἡμέρας, ἡ πρωῶν· τὸ δὲ ἡμέραις χίλιας τετρακόσμιαι, ἐστὶ φῶς κόσμου· τοῦ γὰρ φωτὸς φανέντος ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ

* Matth. xxiv, 12.

εἰπόντος· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, καθαρι-
σθήσεται τὸ ἄγιον, ὡς εἰρηκεν, ὁ ἀντικείμενος·
οὐδαμῶς γὰρ καθαρίζεται τὸ ἄγιον, μὴ ἐκείνου κα-
εργηθέντος.

· Phrasis corrupta videtur.

A apparuerit lux in mundo, (dicente illo : *Ego sum lux mundi*) mundabitur sanctuarium, sicuti dixit, ab ad-
versario ; nequaquam enim mundatur sanctuarium,
nisi illo everse.

SCHOLIA IN DANIELEM.

(Μαί, *Scriptorum veterum Collectio nova*, t. I, p. III, p. 29-56, *passim*.)

ΚΕΦ. Α΄.

α. Ἐν ἔτει τρίτῳ βασιλείας Ἰωακείμ. Ἰππο-
λύτου (71). Ταῦτα μὲν οὖν ἡ Γραφή διηγείται, ἵνα
τὴν γεγενημένην δευτέραν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ
σημάνῃ, ἥνικα μετεκρίσθη δ τε Ἰωακείμ καὶ οἱ σὺν
αὐτῷ τρεῖς παῖδες ἅμα τῷ Δανιήλ εἰλημμένοι.

β. Καὶ ἔδωκε Κύριος, κ. τ. λ. Ἴνα μὴ τις ἐκ
προοιμίων ἐντυγχάνων τῇ βίβλῳ, ἰσχυρῶς τῶν λαδόν-
των ἐπιτρέψῃ τὴν λήψιν καὶ ἀτονίαν τοῦ προισταμέ-
νου, τὸ ἔδωκε τίθησι· καλῶς δὲ καὶ ἀπὸ μέρους·
σωφρονιστήριον γὰρ ἦν ἡ ἀπαγωγὴ, οὐκ ἀπόπτωσις
ταυτὸς τοῦ ἔθνους, ἵνα μὴ μετὰθεσις τῆς αἰτίας
γένηται.

γ. Καὶ ἔθετο Δανιήλ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.
Ἰππολύτου. Ὡ μακαρίων τὴν διαθήκην τῶν πατέ-
ρων φυλαξάντων, καὶ τὸν διὰ Μωϋσέως δοθέντα νό-
μον μὴ παραβάντων, ἀλλὰ τὸν δι' αὐτοῦ κυρυττόμε-
νον θεὸν φοβηθέντες (sic) οὗτοι αἰχμάλωτοι ἐν γῆ ἄλλο-
τρίᾳ ὑπάρχοντες, οὐ βρώμασι ποικίλοις ἠπατήθησαν,
οὐδὲ οἴνου ἡδοναῖς ἐδουλώθησαν, οὐδὲ δόξῃ βασιλικῇ
ἰδελεάσθησαν ἀρπαγέντες· ἐτήρησαν δὲ τὸ ἑαυτῶν
ἀγνὸν καὶ καθαρὸν στόμα, ὅπως καθαρὸς λόγος ἐκ
στομάτων καθαρῶν προέβη, καὶ ἀνυμνῇ δι' αὐτῶν
τὸν ἐπουράνιον Πατέρα.

δ. Πείρασον δὲ τοὺς παῖδας σου. Ἰππολύτου.
Διδάσκουσιν ὅτι μὴ βρώματα ἐπίγεια εἴη τὰ παρ-
έχοντα ἀνθρώποις κάλλος καὶ ἰσχύον, ἀλλὰ χάρις
θεοῦ διὰ λόγου δωρουμένη. Καὶ μετ' ὀλίγα· Εἶδες
πίστιν παιδῶν ἀπαράδατον καὶ φόβον θεοῦ ἀμετάθε-
των· δέκα ἡμερῶν χρόνου διάστημα ἤτησαντο, ἵνα ἐν
τούτῳ ἐπιδείξωσι μὴ δύνασθαι ἐτέρως ἀνθρωπον
παρὰ θεοῦ κτήσασθαι χάριν, εἰ μὴ τῷ διὰ τοῦ Κυ-
ρίου κηρυσσόμενῳ λόγῳ πιστεύσωσιν.

εθ. Καὶ οὐχ εὐρέθησαν ἐκ πάντων αὐτῶν ὁμοιοι
Δανιήλ. Ἰππολύτου. Τούτους μὲν ἐν πάσῃ σοφίᾳ
ὁ λόγος προῆγε, μάρτυρας πιστοῦς ἐν Βαβυλῶνι
δεικνυμένους· ἵνα δι' αὐτῶν τῶν Βαβυλωνίων τὰ σε-
δάσματα καταισχυθῇ, καὶ Ναβουχοδονόσορ ὑπὸ

(71) S. Hippolyti in Daniele scholia non omnia
a me eduntur, quæ in Vaticano codice occurrunt,
sed ea delecta tantummodo quæ nondum vulgata
fuerunt. Quippe ante me partem edidit insignem
Combesius, nempe ad Susannæ historiam. Particula
item quædam recitata fuerat ab Anastasio Si-
naita quæst. XLVIII; alia rursus a Syncello ed.
Par., p. 218. Quin adeo frustum quoddam profertur
etiam a Corderio Caten. in Ps. tom III, pag. 951;
quæ omnia fragmenta colligit in sua Hippolyti edi-
tione Fabricius. Præter quam quod nonnulla etiam,

B

CAP. I.

V. 1. — *Anno tertio regni Joacim*. Hippolyti.
Hæc enim Scriptura narrat, ut secundam captivi-
tatem populi indicaret, cum in terram alienam trans-
iret Joacim et cum eo tres pueri, simulque Da-
niel, ab hostibus capti.

V. 2. — *Et tradidit Dominus*, etc. Ut nemo ex
exordio quod legit in libro, vi oppugnationum, et
fracto animo propugnationum expugnationem tribuat,
hæc verba *et tradidit* subjunxit Scriptura : bene
autem et *ex parte* : correctionis enim causa decreta
fuit transmigratio, non autem ruina totius gentis,
ut non causæ mutatio fieret.

V. 8. — *Proposuit autem Daniel in corde suo*.
Hippolyti. O beati qui testamentum patrum custo-
dierunt, legem a Moysæ datam non transgressi,
sed ab eo annuntiatum Deum timentes : hi captivi
in terra aliena non cibis variis seducti fuerunt, ne-
que vini voluptatibus servierunt, neque etiam gloria
regia allecti, in laqueo inciderunt : servaverunt au-
tem os suum castum et purum, ut purus sermo ex
ore puro exeat, et celebret per hoc cœlestem Pa-
trem.

V. 12. — *Tenta nos, obsecro, servos tuos*. Hippo-
lyti. Docent quod non cibi terrestres dant homini-
bus pulchritudinem ac robur, sed gratia Dei, per
Verbum nobis concessa. *Et paulo post* : Vidisti fi-
dem puerorum invictam, et timorem Dei immutabi-
lem. Temporis moram decem dierum petierunt, ut
in hoc monstrarent non posse aliter hominem a
Deo obtinere gratiam, nisi verbo per Dominum an-
nuntiato credat.

V. 19. — *Non sunt inventi tales de universis, ut
Daniel*. Hippolyti. Hosce quidem in omni sapientia
Verbum deduxit, testes fideles in Babylone exposi-
tos, ut per eos Babyloniorum idola induantur confu-
sione; ut Nabuchodonosor a tribus pueris vincatur, et

quæ in Hippolyti opere *De Antichristo et fine mundi*
scribuntur, cum ejus commentariis in Daniele
congruunt. Alia olim fragmenta divulgaverat
Broughtonus. Locum præterea quemdam ex Hippo-
lyto in Dan. recitat Eustratius apud Allat. in opere
De purgat. p. 492. Denique ætate nostra vir cl. de
Magistris partem novam scholiorum Hippolyti e
Chisiano famigerato codice cum LXXvii virorum Da-
nielis interpretatione excitavit. Novissimus ego
tantum doctoris et martyris scriptorum particulas
vindicare in lucem gaudeo. ΜΑΙ.

per illorum fidem ignis in fornace arceatur, et corruptorum seniorum victa libido arguatur.

CAP. II.

V. 3. — *V. di somnium*. Hippolyti. Somnium quidem a rege visum, non erat terrestre, ut per mundi sapientes interpretaretur; sed erat coeleste, juxta Dei voluntatem et providentiam congruo tempore impletum. — Itaque hoc celatum est terrestria cogitantibus hominibus, ut quærentibus coelestia, coelestia mysteria revelarentur. In Ægypto enim Pharaonis et Josephi tempore similia facta sunt.

V. 5. — *Sermo recessit a me*. Hippolyti. Visio celata fuit regi, ut a Deo electus Daniel propheta eam explicaret; quæ enim aliis celata, ab alio revelantur, necessario prophetam eum manifestant qui revelat.

V. 10. — *Respondentes ergo Chaldæi coram rege, dixerunt: Non est homo super terram*, etc. Hippolyti. Quia enim impossibile dixerunt ab homine hoc narrari, quod rex sciscitabatur, monstravit illis Deus, quod res apud homines impossibilis, possibilis est apud Deum.

V. 14. — *Ab Arioch archimagiro* (Vulgata, *principe militiæ*). Hippolyti. Ut enim coquus omnia animalia occidit et coquit, sic iste archimagirus eodem modo: et principes mundi occidunt homines, sicut Irrationabilia animalia coquinantes eos.

V. 23. — *Quia sapientiam et fortitudinem dedisti mihi*. Hippolyti. Oportet ergo nos meminisse Dei misericordiæ, quomodo bonis et timentibus eum protinus sese revelat et monstrat, implens orationes et petitiones eorum, sicut propheta dicit: *Quis sapiens, et intelliget ista? intelligens, et sciet hæc?* (Ose. xiv, 10.)

V. 27. — *Sapientes, magi, aruspices nequeunt*, etc... Hippolyti. Docet regem non apud homines terrestres coelestia mysteria investigari, quæ congruis temporibus a Deo perficiuntur.

V. 29. — *Tu, rex, cogitare cœpisti*. Hippolyti. Rex ille, dominus terræ Ægypti, Judææ regionis domitor, et populi ejus captivator, cogitabat, dum esset in lecto suo quid venturum erat post hæc: qui autem omnia abscondita cognoscit, et cogitationes cordium scrutatur, manifestavit ei per imaginem quæ futura sunt: abscondit autem ei visionem, ne a sapientibus Babylonis Dei consilia explicari possent, sed ut a beato Daniele, velut propheta Dei, quæ omnibus abscondita erant, manifestentur.

V. 31. — *Eccc... statua una grandis*. Hippolyti. Quomodo non recordemur quæ antiquitus Babylone Danieli prophetavit, et nunc in orbe perfecta? Imago enim in isto tempore monstrata regi Nabuchodonosor, typus erat totius mundi. In temporibus illis regnabant super omnes Babylonii, qui caput aureum

Α τριῶν παίδων ἤττηθῆ, καὶ διὰ τούτων πίστεως τὸ ἐν καμίνῳ πῦρ φυγαδευθῆ, καὶ τῶν ἀνόμων πρεσβυτέρων ματαίως ἢ ἐπιθυμία ἐλεγχθῆ.

KEΦ Β΄.

γ. *Ἐνυπνιάσθηρ*. Ἰππολύτου. Τὸ μὲν οὖν ἐνυπνιον τὸ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐωραμένον, οὐκ ἦν ἐπιγειον, ἵνα ὑπὸ τῶν τοῦ κόσμου σοφῶν ἐρμηνευθῆ· ἀλλ' ἦν ἐπουράνιον, κατὰ Θεοῦ βουλήν καὶ πρόνοιαν ἰδίους καιροῖς πληρούμενον· καὶ διὰ τοῦτο ἀπεκρύβη μὲν ἀπὸ τῶν τὰ ἐπίγεια φρονούντων ἀνθρώπων, ἵνα τοῖς τὰ ἐπουράνια ζητοῦσι, τὰ ἐπουράνια μυστήρια ἀποκαλυφθῆ· καὶ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τοῦ Φαραῶ καὶ τοῦ Ἰωσήφ τὰ ὁμοία γεγένηται.

ε'. Ὁ λόγος ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστη. Ἰππολύτου. Διὰ τοῦτο ἀπεκρύβη τὸ δράμα ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἵνα ὁ ὑπὸ Θεοῦ ἐκλεγείς Δανιὴλ προφήτης ὢν ἀποδειχθῆ· ὅσα γὰρ ἀπὸ μὲν ἐτέρων ἀποκρύπται, ὑπὸ ἐτέρου δὲ φανεροῦται, ἐξ ἀνάγκης προφήτης ἀποδείκνυται ὁ λέγων.

ε'. Καὶ λέγουσιν, Οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος. Ἰππολύτου. Ἐπεὶ οὖν ἀδύνατον ἔφασαν ὑπὸ ἀνθρώπῳ τοῦτο λεγθῆναι τὸ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ζητούμενον, ἐπέδειξεν αὐτοῖς ὁ Θεός, ὅτι τὰ παρὰ ἀνθρώπου ἀδύνατα, ταῦτα διὰ τὰ εἶναι παρὰ Θεῶ.

ιδ'. Ἀριῶχ τῷ ἀρχιμαγίρῳ. Ἰππολύτου. Ὅσπερ γὰρ ὁ μάγειρος πάντα τὰ ζῶα ἀναιρεῖ καὶ μαγειρεῖ, οὕτω κακίους τῶν αὐτῶ τρόπων· καὶ οἱ ἄρσεντες τοῦ κόσμου ἀναιροῦσι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἄσφα ζῶα μαγειροῦντες αὐτούς.

στ'. Ὅτι σοφίαν καὶ δύναμιν ἔδωκός μοι. Ἰππολύτου. Δεῖ οὖν νοεῖν ἡμᾶς τὴν τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγγίαν, πῶς τοῖς ἀξίοις καὶ φοβουμένοις αὐτὸν ταχέως ἀποκαλύπτει καὶ φανεροῖ, ἀποπληρῶν τὰς τε δεήσεις καὶ τὰ αἰτήματα αὐτῶν, ὡς ὁ προφήτης λέγει· *Τίς σοφός, καὶ συνήσει ταῦτα; καὶ ἄνθρωπος συνείδος, καὶ γνώσεται ταῦτα;*

ζ'. Οὐκ ἔστι σοφῶν μάγων. Ἰππολύτου. Διδάσκει τὸν βασιλέα μὴ παρὰ ἀνθρώπων ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια μυστήρια ἐπιζητεῖν, ἅπερ ἐμελλεῖ ἰδίους καιροῖς ὑπὸ Θεοῦ ἐπιτελεῖσθαι.

θ'. Σὺ βασιλεῦ· οἱ λογισμοί σου. Ἰππολύτου. Τοῦ γὰρ βασιλέως κρατήσαντος μὲν τῆς γῆς Αἰγύπτου, τῆν δὲ Ἰουδαίαν χώραν παραλαβόντος, καὶ τὸν λαὸν μετοικήσαντος, διελογίζετο ἐπὶ τῆς κοίτης ὢν, τί ἔρα ἔσται μετὰ ταῦτα· ὁ δὲ τὰ κρυπτὰ πάντων ἐπιστάμενος καὶ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν καρδιῶν ἐρευνῶν, ἀπεκάλυψεν αὐτῷ διὰ τῆς εἰκόνος τὰ ἐσόμενα· ἐπέκρυψε δὲ παρ' αὐτοῦ τὸ δράμα, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν σοφῶν Βαβυλωνίων τὰ τοῦ Θεοῦ βουλεύματα ἐρμηνευθῆναι δυνηθῆ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μακαρίου Δανιὴλ, ἕτε προφήτης τοῦ Θεοῦ, τὰ πᾶσιν ἀποκρυμμένα φανερωθῆ.

λα'. Ἰδοὺ εἰκὼν μὴ μεγάλη. Ἰππολύτου. Πῶς οὖν οὐ μὴ νοήσωμεν τὰ πάλα Βαβυλῶν ὑπὸ Δανιὴλ προφητευμένα, καὶ νῦν ἔτι ἐν κόσμῳ πληρούμενα; ἢ γὰρ εἰκὼν ἢ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δειχθεῖσα τῶν Ναβουχοδονόσορ, τύπον περιεῖχε τοῦ παντὸς κόσμου· ἐν οἷς καιροῖς ἐβασίλευον τότε πάντων οἱ Βαβυλωνιοί,

ὡς κεφαλὴ χρυσοῦ τῆς εἰκόνης ὑπάρχοντες· ἐπεὶ μετ' αὐτοὺς ἐκράτησαν Πέρσαι· ἐπὶ ἔτη σμε', ὡς δεικνύ-
ναι τούτους τὸν ἀργυρὸν· ἐκράτησαν δὲ καὶ Ἕλληγες
ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐπὶ ἔτη
τριακόσια· ὡς εἶναι τούτους τὸν χαλκόν· μετὰ τού-
τους Ῥωμαῖοι, κνήμαι σιδήρα τῆς εἰκόνης ὑπάρχον-
τες, ἰσχυροὶ ὄντες, ὡς σιδήρος· ἔπειτα δάκτυλοι πο-
δῶν ἑστρακὸν καὶ σιδήρος, ἵνα δευχθῶσιν αἱ δημο-
κρατεῖαι αἱ μέλλουσαι γίνεσθαι διαιρούμεναι εἰς τοὺς
ἑξάκτους τῆς εἰκόνης, ἐν οἷς ἔσται σιδήρος ἀναμε-
μιγμένος τῷ ἑστράκῳ.

λα'. Ἐθεώρεις, κ. τ. λ. Ἀπολλιναρίου. Ἐβλεπεν, καὶ
ὡσεὶ ἀνδριάς εἰς· ἦν γὰρ τούτῳ ὡς πρὸς τὸν ὄντα
οὐχ ὑποκειμένον τι, ἀλλ' ὁμοιωσις φαινόμενη· εἰ δὲ (sic)
καὶ πολλῶν ἔχει ἔνωσιν ἐν αὐτῷ ὥστε οὐκ ὄντως
εἰς, πολὺς δὲ ἀνδριάς ἐκείνος· τῶν γὰρ πασῶν βασι-
λειῶν εἶχεν ἀνακεφαλαίωσιν· καὶ εὐεῖδεια αὐτοῦ πε-
ρὶσθὴ διὰ τὴν δόξαν τῶν βασιλείων· καὶ ἡ μορφὴ αὐ-
τοῦ φοβερὰ διὰ τὴν ἐξουσίαν. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου
καὶ Ἰππόλυτος ὁ ἀγιώτατος ἐπίσκοπος Ῥώμης ἀπει-
κάζουσι τὴν προκειμένην τοῦ Ναβουχοδονόσορ δρα-
σιν τῆ τοῦ προφήτου Δανιὴλ ὀπτασίᾳ· ἐπειδὴ δια-
φόρος τὴν προκειμένην θεωρίαν ἐξέλαβον οἱ ταύτην
ἐρμηνεύσαντες, ἀναγκαῖον ἐλογισάμην Εὐσεβίου τοῦ
Καισαρείας τοῦ ἐπίκλην Παμφίλου παραθέσθαι φω-
νὰς εἰρημένους ἐν πεντεκαιδεκάτῳ τόμῳ τῆς εὐαγγελ-
ικῆς Ἀποδείξεως (72). οὗτος γὰρ πᾶσαν ἐκθέμενος
τὴν δρασιν οὕτως φησὶ· — Ἦγοῦμαι ταῦτα μηδὲν δια-
φέρειν τῆς τοῦ προφήτου θεωρίας· ὡς γὰρ ὁ προφή-
της θάλασσαν ἑώρα μεγάλην, οὕτως ὁ βασιλεὺς
εἰκόνα πολλήν· καὶ πάλιν ὡς ὁ προφήτης ἑώρα θ
θηρία, ἅπερ ἐρμηνεύων μετέβαλεν εἰς δ' βασιλείας,
οὕτως ὁ βασιλεὺς τὰς διὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου
καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, τέσσαρας βασιλείας ἠνί-
τετο· καὶ αὖθις ὡς ὁ προφήτης τῶν τοῦ ὑστάτου
θηρίου κεράτων δέκα διαίρειν ἑώρα, καὶ τρία κέ-
ρατα ὄφ' ἐνὸς συντριβόμενα, καὶ ὁ βασιλεὺς ὡσαύτως
ἐπὶ τῶν τελευταίων τῆς εἰκόνης μέρος τι σιδηροῦν
καὶ μέρος ἑστράκινον θεώρει· καὶ ἐπὶ τούτοις ὡς ὁ
προφήτης μετὰ τὴν τῶν τεσσάρων βασιλειῶν ὄρασιν
ἑώρα Ἰὺν ἀνθρώπου τὴν κατὰ πάντων ἀρχὴν καὶ
ἐξουσίαν καὶ βασιλείαν παρειληφότα, οὕτως καὶ ὁ
βασιλεὺς λίθον συντριβόμενα τὴν εἰκόνα πᾶσαν καὶ
γινόμενον εἰς ὄρος μέγα καὶ πληροῦν θάλασσαν ἐδό-
κει ὄρεον καὶ εἰκότως· ἔπρεπε γὰρ τῷ μὲν ἡπατη-
μένῳ περὶ τὴν τοῦ βίου φαντασίαν βασιλεῖ, καὶ τὴν
τῶν αἰσθητῶν οἷα χρωμάτων ὡραιότητα ἐπιγραφῆς
ἀνακειμένης θαυμάζοντι, εἰκόνη μεγάλη τῶν πάντων
ἀνθρώπων ἀπεικάζειν βίον τὸν δὲ προφήτην (sic) τὸν
πολὺν καὶ μέγαν ὄλον τοῦ βίου μεγάλην θαλάσσην
παραβάλλειν· καὶ τῷ μὲν βασιλεῖ τὰς παρὰ ἀνθρώ-
ποις πολυτελεῖς γενομένας ὕλας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου,
χαλκοῦ τε καὶ σιδήρου θαυμάζοντι, τὰς κατὰ χρό-
νους ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων ἐπικρατεῖς βασιλείας

statuæ erant : deinde post illos dominati sunt Per-
sæ annis ducentis quadraginta quinque ; indicat eos
argentum : potestatem vero habuerunt Græci ab
Alexandro Macedone annis trecentis ; ipsi æs erant.
Post hos Romani, crura ferrea statuæ, robusti viri
ut ferrum : deinde digiti pedum, testa et ferrum :
ut monstrarentur democratix futuræ, divisæ in de-
cem digitos statuæ, in quibus erit ferrum mistum
testæ.

V. 31. Videbas, etc. Apollinarii. (Non vero Hip-
polyii. Hic de illo mentio tantum fit.) Aspiciebat,
et ecce quasi statua una : erat enim coram illo,
non ut cuivis spectatori aliquid expositum, sed erat
apparens imago : et multorum habet unitatem in
seipsa, ita ut non realiter una, sed multiplex statua
ista. Omnium enim regnorum summam habebat :
pulchritudo ejus decora nimis propter gloriam re-
gum ; et aspectus ejus terribilis, propter potentiam.
Eusebius Pamphili, et Hippolytus sanctissimus epi-
scopus Romæ comparaverunt Nabuchodonosor som-
nium prophetæ Danielis visioni. Quoniam diverso
hanc visionem interpretaverunt in Commentariis
suis, necessarium judicavi Eusebii Cæsareæ, cogno-
mine Pamphili transcribere verba quæ sunt in de-
cimo quinto libro *Evangelicæ demonstrationis*. Hic
enim totam explicans visionem sic loquitur :

« Existimo hæc (scil. visionem Nabuchodonosor)
non differre a visione prophetæ (Daniel). Ut enim
propheta mare vidit magnum, sic rex statuam mul-
tiplicem : et iterum sicut propheta vidit quatuor
bestias, quas Interpretans transformavit in quatuor
regna ; sic rex per aurum, et argentum, et æs, et fer-
rum, quatuor regna allegorice significat. Et rur-
sum ut propheta ultimæ bestix decem cornuum di-
visionem vidit, et tria cornua ab uno contrita ;
ita rex eodem modo in membris inferioribus sta-
tuæ partem ferream, et partem testaceam vidit. Et
postea ut propheta post quatuor regnorum visio-
nem, vidit Fillium hominis super omnia imperium et
potestatem et regnum possidentem ; sic et regi lapi-
dem comminuentem statuam totam factumque mon-
tem magnum, implentem mare videre visum est.
Et jure quidem : decebat enim regem male sentien-
tem de vitæ spectaculo, et sensibilium, exempli gra-
tia, colorum pulchritudinis in pictura, sub oculis
spectatoris exposita, admiratorem, statuæ magnæ
omnium hominum assimilare vitam ; prophetam
vero decebat multos magnosque tumultus vitæ mari
magno æquiparare. Rex quidem, magui pretii apud
hominem metalla aurum, argentum, æs, ferrum
admirans, regna variorum temporum in vita ho-
minum potentissima his debebat assimilare metal-
tem Eusebii assecclam esse scimus. Denique ne
Chrysostomus quidem Eusebii hunc locum nesci-
visse videtur. Cæterum ex Eusebii scholiis in hac
catena occurrentibus, ea fere omittenda curavi,
quæ in editis jam exstant. Μαί.

(72) Est in deperditis hic Eusebii liber. E viginti
enim, decem tantummodo priores exstant. Quo fit
pretiosius hoc decimi quinti fragmentum ; ad quod
sine dubio respexit Theodoretus in sua non dissi-
mili Danielici hujus loci interpretatione. Neque fere
abludivit Hieronymus, quem alioqui non infrequen-

lis; propheta vero in formis bestiarum hæc ipsa regna haud aliter ac narrationis exordium depingere tenebatur. Et rursus regi, ut videtur, de seipso magna cogitanti, et jactabundo de majorum suorum imperio, rerum humanarum mutatio apparet, et terrestrium regnorum finis, ut suam superbiam deponat et nihil humani durable credat, sed tantum, quod est omnium finis, regnum Dei. — Erit enim post imperium Assyriorum quod primum est, auroque significatum, Persarum imperium, quod secundum est, et argento monstratum, cui in tertio loco Macedonum imperium, ære indicatum succedet. — Post hoc quarta mutatione, imperium accipiet Romani, omnium, qui ante eos fuerunt potentiores; quamobrem ferro intelliguntur. Dictum est enim de isto imperio: *Et regnum quartum erit velut ferrum: quomodo ferrum comminuit et domat omnia, sic comminuet et conteret omnia hæc* (Dan. 11, 40). Et post hæc omnia imperia, regnum Dei per lapidem qui totam statuam confringit, repræsentatur. Et propheta illarum rerum, eodem modo, in fine omnium, Dei regnum non prius videt quam istas quatuor dynastias descriperit, juxta ordinem, per quatuor bestias; quatuor autem horum imperiorum tantum et non aliorum, puto visiones et regi et prophetæ manifestatas fuisse, quia his quatuor imperiis natio Judæorum, a prophetæ temporibus, erat servitura.

V. 33. — *Pedum quædam*, etc. Hippolyti. — In visione prophetæ decem cornua significant quod futurum est.

V. 54. — *Videbas ita donec abscissus est lapis*. Hippolyti. Videbas quasi lapidem abscissum sine manibus, et percutientem statuam super pedes ejus; inseparabiliter enim discretum est a divino regno regnum humanum, quamobrem dicitur *quasi abscissum*: ictus vero in inferioribus fit partibus, et in illis omne regnum conterit quod est super terram.

V. 45. — *Et verum est somnium*. Hippolyti. Ut ergo nemo dubitet an ejus dicta vera sint, an non, confirmat ea propheta dicens: *Et verum est somnium et fidelis interpretatio ejus* (Dan. 11, 45): non erravi in interpretatione visionis.

V. 46. *Tunc rex Nabuchodonosor cecidit in faciem suam*. Hippolyti. — Hæc audiens Nabuchodonosor, cum somnii meminisset, agnovit quæ dicta fuerant a Daniele, veritatem esse. — Quantum potest gratia Dei, charissimi, ut hunc, qui paulo ante periturus erat, cum cæteris sapientibus Babylonis hunc, inquam, rex non ut hominem, sed ut Deum adoret! *Manaa* (hoc est in Chald. *hostias*) *et incensum præcepit ut sacrificarent ei* (11, 46). Et olim Moysi simile annuntiaverat Dominus dicens: *Ecce constitui te deum Pharaonis* (Exod. VII, 1), ut per signa ab eo facta in terra Ægypti, Moyses non homo putaretur, sed ut deus ab Ægyptiis adoraretur.

κος νομισθῆ, ἀλλ' ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων

ταύταις ἀφομοιοῦν ταῖς ὕλαις· τῷ δὲ προφήτῃ ἐν μορφαῖς θηρίων τὰς αὐτὰς βασιλείας καταλλήλως τῷ τῆς ἀρχῆς τρόπῳ διαγράφεσθαι· καὶ πάλιν τῷ μὲν βασιλεῖ, μέγα ὡς εἰκὸς ἐφ' ἑαυτῷ φρονοῦντι καὶ ἀλαζονευομένῳ ἐπὶ τῇ τῶν προγόνων βασιλείᾳ, ἢ τῶν πραγμάτων μεταβολῇ δεικνύεται, καὶ τῶν ἐπὶ γῆς βασιλειῶν τὸ τέλος, εἰς καθαίρεσιν τοῦ ἐν αὐτῷ τύφου, καὶ εἰς τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι βέβαιον τὸ ἐν ἀνθρώποις, ἢ μόνον τὸ ἐπὶ πάντων τέλος τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας· ἔσεσθαι γὰρ μετὰ τὴν πρώτην Ἀσσυρίων ἀρχὴν, ἣν ὁ χρυσοῦς ἠνίκατο, δευτέραν τὴν τῶν Περσῶν, τὴν διὰ τοῦ ἀργύρου δεδιλωμένην· ἔπειτα τρίτην τὴν Μακεδόνων, ἣν ὁ χαλκὸς ἐσήμανε· μετ' ἣν τετάρτην διαδέξασθαι τῶν Ῥωμαίων, κραταιωτέραν οὖσαν τῶν πρὸ αὐτῆς· διὸ καὶ σιδήρῳ παρεβάλλετο εἶρητο γοῦν καὶ περὶ αὐτῆς, καὶ βασιλεῖα τετάρτη ἐστὶ ἰσχυρὰ ὡς σίδηρος· ὃν τρόπον ὁ σίδηρος λεπτύνει καὶ δαμάζει πάντα, οὕτως πάντα λεπτύνει καὶ δαμάσει· καὶ μετὰ τὰς εἰρημένας ἀπάσας τὴν τοῦ Θεοῦ βασιλείαν διὰ τοῦ συντρίβοντος τὴν πᾶσαν εἰκόνα λίθου παρισταμένην· καὶ ὁ προφήτης τούτων ἀκολουθῶν τὴν ἐπὶ τέλει τοῦ τῶν ὄλων Θεοῦ βασιλείαν οὐ πρότερον θεωρεῖ, ἢ τὰς εἰρημένας τεσσαράς δυναστείας διαγράψαι τὸν λόγον διὰ τῶν τεσσάρων θηρίων· τούτων δὲ τῶν τεσσάρων βασιλειῶν μόνων καὶ οὐδὲ ἐτέρων ἡγοῦμαι τὰς ὁράσεις καὶ τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ προφήτῃ δεδειχθαι, διὰ τὸ ταύταις καταδουλωθῆναι τὸ Ἰουδαίων ἔθνος ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου χρόνων.

λγ'. *Οἱ πόδες*. Ἰππολύτου. Τὰ ἐν τῇ ὁράσει τοῦ προφήτου ἑ κέρατα τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι.

λδ'. *Ἐθεώρεις ἕως οὗ ἐτμήθη λίθος*. Ἰππολύτου. Ἐθεώρεις ὡσανεὶ τμηθέντα λίθον οὐ διὰ χειρῶν, καὶ πληξάντα τὸν ἀνδριάντα ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἀμερίστως γὰρ ἐμερίσθη ἀπὸ τῆς θείας βασιλείας ἡ ἀνθρωπίνη· πρὸς τοῦτο οὖν τὸ ὡσανεὶ τμηθέντα ἢ δὲ πληγῇ κατὰ τῶν τελευταίων μὲν γίνεται, ἐν αὐτοῖς δὲ τὴν ὅλην βασιλείαν συνέτριβε τὴν ἐπὶ γῆς.

με'. *Καὶ ἀληθινὸν τὸ ἐνύπνιον*. Ἰππολύτου. Ἴνα οὖν μή τις δυσπιστήσῃ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις εἰ ἄρα ἔσται ἢ οὐ, ἐπεσφάρισεν ὁ προφήτης λέγων· *Καὶ ἀληθινὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ πιστὴ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ*· οὐ διήμαρτον ἐν τῇ τοῦ ὁφθέντος ἐρμηνείᾳ.

μς'. *Τότε ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον*. Ἰππολύτου. Τούτων ἀκούσας Ναβουχοδονόσορ, ὑπομνησθεὶς τοῦ ἐνυπνίου, ἐπέγνω ὅτι καὶ τὰ λελαλημένα ὑπὸ τοῦ Δαυιὴλ ἐστὶν ἀληθῆ. — Πόσον ἰσχυεὶ χάρις Θεοῦ, ἀγαπητοί, ἵνα τὸν πρὸ μικροῦ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι μετὰ τῶν ἐπιλοφῶν σοφῶν Βαβυλωνίως, τοῦτον ὁ βασιλεὺς μηκέτι ὡς ἀνθρώπον, ἀλλ' ὡς Θεὸν προσκυνήσῃ. — *Manaa* (Chaldaice, ἡ. ε. θυσιασμα) *καὶ εὐωδίας εἶπε σπείσαι αὐτῷ*· καὶ γὰρ πάλαι τῷ Μωϋσῇ τὸ ὅμοιον ἐπηγγέλατο ὁ Κύριος λέγων· *Ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς θεὸν τῷ Φαραῶ*· ἵνα διὰ τῶν σημείων τῶν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενων ἐν γῇ Αἰγύπτου μηκέτι Μωϋσῆς ἀνθρώπου προσκυνηθῆ.

μη'. Καὶ ἐμεγάλυνεν ὁ βασιλεὺς τὸν Δαυιήλ. Ἰππολύτου. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐσμίκρυνε, καὶ ἐλάχιστον παρὰ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ἀπεφάνηται, ἤρξθησεν αὐτὸν ὁ Θεὸς, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἄρχοντα πάσης τῆς χώρας Βαβυλώνας· ὃν τρόπον ἐποίησε καὶ ὁ Φαραὼ τὸν Ἰωσήφ, τότε καταστήσας αὐτὸν ἄρχοντα πάσης τῆς Αἰγύπτου.

μη'. Καὶ Δαυιήλ ἠτήσατο. Ἰππολύτου. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτοὶ ἐν τῇ προσευχῇ συνηγοροῦσαντο τῷ Δαυιήλ πρὸς τὸν Θεὸν ἵνα τὸ ὄραμα αὐτῷ ἀποκαλυφθῆ, καὶ αὐτὸς Δαυιήλ ἀξίαν τιμὴν λαβὼν παρὰ τοῦ βασιλέως ἐμνήσθη τοῦτων, ἀναθέμενος τῷ βασιλεῖ τὸ ἔργον τὸ ὑπ' αὐτῶν γεγενημένον, ἵνα καὶ αὐτοὶ τιμῆς τιμὰς ἀξιώθωσιν ὡς συμμύσταται καὶ θεοσεβεῖς ἄνδρες· αἰτητάμενοι γὰρ τὰ ἐπουράνια παρὰ Κυρίου, ἔτυχον καὶ τῶν ἐπιγείων παρὰ τοῦ βασιλέως.

ΚΕΦ. Γ'.

α'. Ἐτους ὀκτωκαιδεκάτου. Ἰππολύτου. Χρόνου μὲν οὖν ἱκανοῦ διαβαρῆντος καὶ ἐπιγενομένου ὀκτωκαιδεκάτου ἔτους, ὑπομνηθεὶς ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐνυπνίου αὐτοῦ, ἐποίησεν εἰκόνα χρυσοῦν, τὸ μὲν ἕξος πῆχεων ἕ', τὸ δὲ εὖρος πῆχεων ἕξ· ἐπειδὴ γὰρ ὁ μακάριος Δαυιήλ ἐν τῷ συνιεῖν αὐτὸν τὸ ἐνυπνιον ἀπεκρίθη τῷ βασιλεῖ λέγων, Σὺ εἶ ἡ κεφαλὴ ἢ χρυσοῦ τῆς εἰκόνης, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ φυσιωθεὶς ὁ βασιλεὺς καὶ τῇ καρδίᾳ ἐπαρθεὶς, ἀντίτυπον ταύτης εἰκόνα ἐποίησεν, ἵνα ὡς Θεὸς ὑπὸ πάντων προσωνῆται.

ζ. Πιπτοντες οἱ λαοί. Ἰππολύτου. Τινὲς μὲν αὖτὴν τὴν βασιλέα φοβούμενοι· οἱ δὲ πάντες ἰδωλόλατραι γενόμενοι, ὑπήκουον τῷ ῥήματι τῷ ὑπὸ βασιλέως προστεταγμένῳ.

ιζ'. Καὶ ἀπεκρίθησαν Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδενάγῳ. Ἰππολύτου. Οἱ δὲ τρεῖς παῖδες ὑπόδειγμα πᾶσιν ἀνθρώποις πιστοῖς γινόμενοι, ὁτινες οὐκ ἤλκον σατραπῶν ἐφοβήθησαν, οὐδὲ τὰ τοῦ βασιλέως ῥήματα ἀκούσαντες ἐδειλίασαν, οὐδὲ τὸ πῦρ τῆς καμίνου καιομένης εἰδότες ἐπτήξαν, ἀλλὰ πάντων ἀνθρώπων καὶ ὄλου τοῦ κόσμου κατεφρόνησαν, τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν ἐσχηκότες· τοῦτους Δαυιήλ μακροθεν ἐστῶς καὶ σιωπῶν θαρβεῖν ἐδίδασκε μειδιῶν πρὸς αὐτούς· χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ τούτων μαρτυρίᾳ, ἐνορῶν τρεῖς παῖδας μέλλοντας κατὰ διαβόλου στεφανοῦσθαι.

ιθ'. Καὶ εἶπεν ἑκαῦσαι τὴν κάμινον ἑπταπλασίως. Ἰππολύτου. Κάμινον γε εἶδει παμμεγέθει λέγει ἑκαῦσαι ἑπταπλασίως, πάντως ὡς ἦδη ὑπ' αὐτῶν ἠετώμενος· ἐν μὲν οὖν τοῖς ἐπιγείοις ὑπερίσχυεν ὁ βασιλεὺς· ἐν δὲ τῇ πίστει τῇ πρὸς Θεὸν ὑπερίσχυσαν οἱ τρεῖς παῖδες. — Εἰπέ μοι, Ναβουχοδονόσορ, τίνας λόγους δεδεμένους κελεύεις βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ; μήπως φύγωσιν, εἰ λελυμένοι τοῖς ποσίν τὸ πῦρ κατασβέσουσιν; ἀλλ' οὐ σὺ εἰς ὁ ταῦτα ἐργαζόμενος, ἀλλ' ἕτερος ἐν σοὶ ταῦτα ἐνεργῶν.

μζ'. Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ. Ἰππολύτου. Ἐλασθὲν γὰρ, φησὶ, τὸ πῦρ ἔσωθεν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, ἐξω ἐξέβλυσεν· ὁρᾶτε πῶς αὐτὸ τὸ πῦρ φρόνιμον ὑπάρχει, ἐπιγινώσκον καὶ κολάζον τοὺς αἰτίους· τῶν μὲν

V. 48. — *Tunc rex Danielem in sublimi extulit.* Hippolyti. Quoniam sese humiliasset, et minimus apud omnes homines apparuisset, magnificavit cum Deus, et constituit eum rex principem super omnes provincias Babylonis (Dan. 11, 48). Quemadmodum Pharaeo constituerat Joseph principem omnis Aegypti.

ι, 49. — *Daniel autem postulavit.* Hippolyti. Quoniam quidem ipsi (h. e. Sidrach, Misach, Abdenago) in orationibus postulaverant cum Daniel apud Deum, ut visionem illi manifestaretur, et ipse Daniel justum honorem acciperet a rege, eorum meminuit, narrans regi opus ab eis factum, ut et ipsi honore digni haberentur, velut symmystæ et Deum colentes viri. Qui cum postulassent a Domino caelestia, invenerunt a rege terrestria.

CAP. III.

V. 1. — *Anno decimo octavo.* (Hæc verba in Vulgata desunt.) Hippolyti. — Tempore quidem sufficiente elapso, et anno decimo octavo currente, memor rex somnii sui, fecit statuam auream altitudine cubitorum sexaginta, latitudine cubitorum sex (Dan. 11, 1). Quoniam beatus Daniel cum explicaret somnium, responderat regi dicens: *Tu es captus... aureum* (Dan. 11, 38) statuæ; hunc sermonem cum audisset, superbia tumens rex, et in corde elatus, huic similem statuam fecit, ut quasi deus ab omnibus adoraretur.

V. 7. — *Cadentes omnes populi.* Hippolyti. Quidam præ timore regis, plerique autem idololatriæ affectu, obedierunt regio decreto.

V. 16. — *Respondentes Sidrach, Misach, et Abdenago.* Hippolyti. Tres pueri exemplum omnibus hominibus fidelibus sunt, qui non turbam satraparum timuerunt, neque regis edicta audientes tremuerunt, neque ignem fornacis ardentis videntes formidine capti sunt, sed omnes homines et universum mundum contempserunt, timorem Dei solummodo præ oculis habentes: hos juvenes Daniel a longe stans et silentium servans, bonum animum habere monuit, subridens illis. Lætatus est autem et ipse super illorum martyrio, videns tres pueros, D adversus diabolum coronam accepturos.

V. 19. — *Et præcepit ut succenderetur fornax septuplum.* Hippolyti. Fornacem quidem visu immanem jussit accendi septuplum, ut jam omnino ab illis devictus; in terrestribus quidem potentior erat, in fide vero divina majorem vim habebant tres pueri. Dic mihi, Nabuchodonosor, quo consilio ligatos jubes projici in ignem? Ne fugiant, si soluti pedibus ignem exstinxerint? Sed non tu hæc facis, sed alius in te, hæc tecum faciens.

V. 47. — *Et effundebatur flamma.* Hippolyti. Expulsum enim narrat ignem ex interiore parte ab angelo, in circuitu eructasse: videte quomodo ignis ipse intelligens est; cognoscit et punit nocentes:

servos quidem Dei non tangit, infideles vero et in-
prios ex Chaldæis combussit. Qui erant intus, in for-
nace, ab angelo dulci rore refrigerati sunt. Qui au-
tem videbantur extra caminum securi stare, hi
flamma devorati sunt : viros qui projecerant pueros
concremavit ignis, illos, credo, apprehendens dum
caminum circumdarent, quo convenerant pueros
vincтури.

V. 92. — *Et species quarti similis Filio Dei.* Hip-
polyti. Dic mihi, Nabuchodonosor, unquamne vi-
disti Filium Dei, ut Filium Dei hunc confitearis?
Quis autem cor tuum compunxit, ut tale verbum
exprimeres? Quibus oculis potuisti hoc lumen
aspicere? cur tibi soli, et nulli cæterorum satrapa-
rum manifestatum est? Sed quoniam scriptum est:
Cor regis in manu Dei : ipsa est Dei manus, per quam
Verbum cor hujus compunxit; ut agnoscens eum
in fornace glorificaret eum; nec ratione caret in-
terpretatio nostra; nam quoniam futurum erat ut
filii Israel Filium Dei videntes in mundo, non cre-
derent, revelavit Scriptura quod operam dabunt
gentes ut hunc incarnatum cognoscant, quem olim
incorporeum videns, agnovit in fornace Nabuchodo-
nosor, et Filium Dei esse hunc confessus est.

V. 93. — *Et ait : Sidrach, Misach, Abdenago.*
Hippolyti. Et trium puerorum nomina vocavit,
quarti vero nomen non invenit unde diceret; non-
dum enim erat ex Virgine natus Jesus.

V. 97. — *Tunc rex promovit.* Hippolyti. Ut enim
Deum ipsum glorificaverunt dum sese morti trade-
rent, sic vicissim ipsimet non tantum a Deo, sed
etiam a rege glorificati sunt, et alienæ barbaræque
gentes Deum colere didicerunt.

CAP. VII.

V. 1. — *Et somnium scribens.* Hippolyti. Quæ-
cunque ergo omnia per Spiritum in somniis re-
velata sunt beato prophetæ, hæc et aliis munificè
explicabat, ut non tantum ipse sibi vel propheti-
zare futura videretur, sed et aliis volentibus scru-
tari divinas Scripturas propheta exhiberetur.

V. 2. — *Et ecce quatuor venti.* Hippolyti. Creationem
sub quatuor cœli climatibus comprehensam indicat.

V. 3. — *Et quatuor bestię grandes.* Hippolyti.
Quoniam ergo variæ bestię monstratæ sunt beato
Danieli, et hæc inter se diversæ, oportet nos intelli-
gere non circa bestias quasdam reipsa versari ver-
itatem sermonis, sed sub typo et imagine diver-
sarium bestiarum diversa manifestari regna quæ
humano generi dominata sunt. Mare enim magnum
universum orbem vocat.

V. 4. — *Donec evulsæ sunt alæ ejus.* Hippolyti.
Hoc enim realiter Nabuchodonosor evenit, juxta quod
in præcedenti libro nuntiatum est; et hoc statim sic
in semetipso contigisse testatur, scilicet regno pul-
sum fuisse et gloriam suam sibi sublatam fuisse,
nec non et potentiæ fastigium, quod antea tenebat.
Et paulo post : Hæc verba, *super pedes quasi homo*

A γάρ δούλων τοῦ Θεοῦ οὐχ' ἤψατο, τοὺς δὲ ἀπίστους
καὶ ἀθέους τῶν Καλδαίων κατεφλόγησεν· καὶ οἱ μὲν
ἔσω ὄντες ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου ἔδρουσι-
ζοντο· οἱ δὲ δοκούντες ἔξω τῆς καμίνου ἀμέριμνα
ἰσθάναι, ὑπὸ τοῦ πυρὸς οὗτοι διεφθάρησαν· τοὺς ἑν-
δρας τοὺς ἐνδιαβάλλοντας τοὺς παῖδας ἐνεπύρησεν ἡ
φλόξ, κύκλωθεν οἱ μὲν εὐρούσα πρὸς τὸν δεσμὸν αὐ-
τῶν τῶν παίδων χωρήσαντας.

Β ἰβ'. Καὶ ἡ ὄρασις τοῦ τετάρτου ὁμοία γινώσκου
Ἰππολύτου. Εἰπέ μοι, Ναβουχοδονόσορ, πότε εἶδες
γινώσκου Θεοῦ, ἴνα γινώσκου Θεοῦ τοῦτον ὁμολογήσῃς; τίς δὲ
ὁ τὴν καρδίαν σου κατανύξας, ἴνα τοιοῦτον ῥῆμα
ἀποφθέγῃ; ποιοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ ἐδυνήθησιν τοῦτο τὸ
φῶς ἐνοπτρίσασθαι; διὰ τί δὲ σὺ μόνῳ καὶ οὐδενὶ
τῶν ἄλλων σατραπῶν ἐπεδείχθη; ἀλλ' ἐπειδὴ γεγραμ-
μένον ἐστὶ, *Καρδία βασιλέως ἐν χειρὶ Θεοῦ*, αὕτη
ἡ τοῦ Θεοῦ χεὶρ, περὶ ἧς ὁ Λόγος τὴν καρδίαν τοῦτου
κατήνυξεν, ἴνα ἐπιγνοῦς τοῦτον ἐν τῇ καμίνῳ δο-
ξάσῃ· καὶ τοῦτο δὲ οὐκ ἀργὸν τὸ ὑφ' ἡμῶν νενη-
μένον· ἐπειδὴ γὰρ ἔμελλον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸν γινώσκου
τοῦ Θεοῦ ἰδόντες ἐν κόσμῳ, μὴ πιστεύειν, προση-
μασίαν ἢ Γραφὴν ὅτι μελλήσουσι τὰ ἔθνη τοῦτον ἑναρ-
κον ἐπιγινώσκουσιν, ὃν πάλαι ἄσαρκον ἰδὼν ἐπέγνω ἐν
καμίνῳ ὁ Ναβουχοδονόσορ, καὶ γινώσκου Θεοῦ εἶναι τοῦ-
τον ὁμολογήσεν.

γ'. Καὶ εἶπεν, Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδοναγά.
Ἰππολύτου. Καὶ τῶν μὲν τριῶν τὰ ὀνόματα ἐκάλεσεν·
τοῦ δὲ τετάρτου οὐκ εὗρεν ἐξείπεῖν· οὐδέπω γὰρ ἦν
ἐκ τῆς Παρθένου γεγεννημένος ὁ Ἰησοῦς.

δ'. Τότε ὁ βασιλεὺς κατηύθυνεν. Ἰππολύτου.
Ὅσπερ γὰρ αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐδόξασαν, ἑαυτοὺς τῷ θανα-
τάτῳ παραδόντες, οὕτω πάλιν καὶ αὐτοὶ οὐ μόνον
ὑπὸ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐδοξάσθησαν·
καὶ τὰ ἀλλόφυλα καὶ βάρβαρα ἔθνη τὸν Θεὸν σέβειν
ἐδίδαξαν.

ΚΕΦ. Ζ'.

α'. Καὶ τὸ ἐνύπνιον ἔγραψεν. Ἰππολύτου. Ὅσα μὲν
οὖν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος δι' ὀραμάτων ἀπεκαλύφθη
τῷ μακαρίῳ προφήτῃ, ταῦτα καὶ ἑτέροις ἀφθόνως
διηγήσατο, ἴνα μὴ μόνον αὐτοὺς ἑαυτῷ προφητεύον
τὰ μέλλοντα φανῇ, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις τοῖς βουλομένοις
ἐρευνᾶν τὰς θείας Γραφάς, προφήτης ἀποδείχθῃ.

β'. Καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἄνεμοι. Ἰππολύτου.
Τὴν τετραπέρατον κτίσιν σημαίνει.

γ'. Καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα. Ἰππολύτου. Ἐπεὶ
οὖν διάφορα θηρία ἐπεδείχθη τῷ μακαρίῳ Δανιὴλ,
καὶ ταῦτα ἀλλήλων διαφέροντα, δεῖ νοῆσαι ἡμᾶς, ὅτι
οὐ περὶ θηρίων τινῶν ἡ ἀλήθεια διαλέγεται, ἀλλ' ἐν
τύπῳ καὶ ἐν εἰκόνι δεικνύσιν τὰς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω
ἐπαναστάσας βασιλείας ὡσπερ θηρία διαφέροντα τὴν
ἀνθρωπότητα· τὴν γὰρ θάλασσαν τὴν μεγάλην τὸν
σύμπαντα κόσμον λέγει.

δ'. Ἐως οὐ ἐξετίλη τὰ πτερὰ αὐτῆς. Ἰππολύτου.
Τοῦτο γὰρ ὄντως ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ συνέβη,
καθὼς ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ σεσήμανται· καὶ
αὐτὸ εὐθὺς τοῦτο οὕτως ἐπ' αὐτῷ γεγενῆσθαι μαρ-
τυρεῖ, ὡς ἐξεδιώχθη ἐκ τῆς βασιλείας, καὶ ἀφηρέθη
ἀπ' αὐτοῦ ἡ δόξα αὐτοῦ, καὶ ἡ μεγαλωσύνη ἦν ἐκεί-
νη τὸ πρῶτον. Καὶ μετ' ὀλίγου· Τὸ οὖν εἰπεῖν, ἐπὶ

ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, καὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῷ, τοῦτο δηλοῖ ὅτι ταπεινοφρονήσας Ναβουχοδονόσορ καὶ ἐπιγνοῦς ἑαυτὸν ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶν ὑπὸ τῆν τοῦ Θεοῦ ἐξουσίαν κείμενος, δεηθεὶς τοῦ Κυρίου, ἔτυχε τῆς παρ' αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας, καὶ πάλιν εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν ἀποκατασταθεὶς.

ε'. *Θηρίον δεύτερον ὁμοίον ἄρκω.* Ἰππολύτου. Ἴνα ἐν τούτῳ δεῖξῃ τὴν τῶν Περσῶν βασιλείαν.

Καὶ τρία πλευρά. Ἰππολύτου. Τρία δὲ πλευρὰ καλεῖ τὰ τρία ἔθνη· λέγει οὖν· Ἦρχεν αὐτὸ τὸ θηρίον, αἱ ἦσαν Μῆδοι, Ἀσσύριοι, καὶ Βαβυλώνιοι.

Καὶ οὕτω ἔλεγον αὐτῇ· Ἀνάσθηθι, φάγε. Ἰππολύτου. Οἱ γὰρ Πέρσαι ἐπαναστάντες ἐν τοῖς τότε καιροῖς τὴν πᾶσαν χώραν ἠρήμωσαν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ὑποδοῦλους ἑαυτοῖς ποιήσαντες διέφθειραν· ὥσπερ γὰρ τὸ θηρίον ἡ ἄρκος ρυπαρὸν ἐστὶ ζῶον καὶ σαρκοβόρον, σπαράσσον βουξίν καὶ ἑδούσιν, οὕτως ἐγενήθη καὶ ἡ τῶν Περσῶν βασιλεία, οἷτινες διεκράτησαν ἐπὶ ἔτη σλ'.

ς'. Καὶ ἰδοὺ θηρίον ἕτερον ὡσεὶ πάρδαλις. Ἰππολύτου. Πάρδαλιν οὖν ὀνομάσας τὴν τῶν Ἑλλήνων βασιλείαν σημαίνει, ὣν ἤρξεν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν· ἀφωμοίωσε δὲ αὐτοὺς παρδάλει διὰ τὸ γεγενῆσθαι αὐτοὺς ὀξεῖς καὶ πολυμηχάνους ἐν τοῖς λογισμαῖς καὶ πικροὺς ἐν τῇ καρδίᾳ· ὅν τρόπον καὶ τὸ ζῶον ποικίλον ἐστὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅξυ δὲ εἰς τὸ κακοποιῆσαι καὶ αἶμα ἀνθρώπου ἐκπιεῖν.

Τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ. Ἰππολύτου. Μετὰ γὰρ τὸ ὑψωθῆναι τὴν βασιλείαν Ἀλεξάνδρου καὶ αἰσθῆναι καὶ εἰς πάντα τὸν κόσμον ὀνομασθῆναι, διεμερίσθη ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἰς τέσσαρας ἀρχάς· τελευτῶν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος διεῖλεν αὐτοῖς τοῖς συνεργοῖς τοῖς ἐκ τοῦ γένους τὴν βασιλείαν τέσσαρσιν ἀνθρώποις Σελεύκῳ, Δημητρίῳ, Πτολεμαίῳ, καὶ Φιλίππῳ· καὶ ἐπέθεντο πάντες οὗτοι διαδήματα, καθὼς ἀνεῖλ τοῦτο προμηνύει, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Μακκαβαίων ἀναγράφεται.

ς'. Καὶ ἰδοὺ θηρίον τέταρτον. Ἰππολύτου. Ὅτι μὲν οὖν μετὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων βασιλείαν, ἕτερα οὐκ ἐτήγεται ἄλλη βασιλεία, εἰ μὴ ἡ κρατούσα νῦν ἐστὶν, καὶ τοῦτο πᾶσι πρόδηλον ἐστὶν· ἦτις ὀδόντας μὲν ἔχει σιδηροῦς, διὰ τὸ πάντας δαμάζειν καὶ λεπύνειν τῇ ἰδίᾳ ἰσχύει, ὥσπερ γε ὁ σίδηρος· τὰ δὲ ἐπιλοιπα τοῖς ποσὶ συνεπάτει, διὰ τὸ μὴ καταλείπεσθαι ἑτέραν βασιλείαν εἶ μετὰ ταύτην, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ταύτης κέρατα δέκα ἀναφύεσθαι.

Καὶ κέρατα δέκα αὐτῷ. Ὅσπερ γὰρ ἐπὶ τῆς παρῶν προείπεν ὁ προφήτης ὅτι τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ· καὶ ἐγένετο, καὶ ἐμερίσθη ἡ βασιλεία Ἀλεξάνδρου εἰς τέσσαρας ἀρχάς· οὕτω καὶ νῦν προσδοκῆν δεῖ, ἕως ἀναβῆσεται δέκα κέρατα ἐξ αὐτῆς ταύτης. ὅταν ὁ χρόνος τοῦ θηρίου πληρωθῇ, καὶ τὸ μικρὸν κέρασ, ὅπερ ἐστὶν ὁ Ἀντίχριστος, ἐν αὐτοῖς αἰφνίδιος ἀναφανῆ, καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐκ τῆς γῆς ἀρθῆ, καὶ ὁ πᾶς κόσμος εἰς συντέλειαν παρῆ· ὥστε οὐ προλαμβάνειν ἡμᾶς δεῖ τὴν τοῦ Θεοῦ βουλήν, ἀλλὰ μακροθυμεῖν καὶ δεῖσθαι, ἵνα μὴ εἰς τοιοῦτους χρόνους ἐμπέσωμεν· οὔτε μὴν ἀπιστεῖν ὡς μὴ μέλλοντα γίνεσθαι· εἰ γὰρ τὰ πρῶτα ὅσα προείπον οἱ προφῆται,

A stetit et cor hominis datum est ei, significant numiliter sensisse Nabuchodonosor, agnovisse se hominem esse, ac Dei potentiae subiectum; cum enim supplicasset Dominum, invenit misericordiam, et iterum in regnum suum et gloriam restitutus est.

V. 5. — *Bestia alia similis urso.* Hippolyti. Ut in hoc significaret Persarum imperium.

Ibid. — *Et tres ordines.* Hippolyti. Tres ordines vocat tres gentes; dicit ergo: Imperavit hæc bestia. Erant quidem Medi, Assyrii, et Babylonii.

Ibid. — *Et sic dicebant ei: Surge, comede.* Hippolyti. Persæ enim surgentes in illis diebus, omnem terram vastaverunt et multos hominum in servitute redigentes interfecerunt; quemadmodum enim ursus bellua est sordidum animal, et carnivorum, dilacerans unguis ac dentibus, sic fuit Persarum regnum, qui rebus potiti sunt annis triginta ducentisque.

V. 6. — *Et ecce alia (bestia) quasi pardus.* Hippolyti. Pardum dicens, regnum indicat Græcorum quibus imperavit Alexander Macedo; assimilat autem eos pardo, quia veloces et dolosissimi sunt mente, et cor habentes amaritudine plenum, haud secus ac illud animal, multicolor est aspectu, velox vero in male agendo, et cruorem humanum bibendo.

Ibid. — *Quatuor capita erant bestiae.* Hippolyti. Postquam in altum crevisset imperium Alexandri augmentumque cepisset, ac per universam orbem nomen obtinisset, divisum est in quatuor regna; moriens enim Alexander divisit commilitonibus suis, natione Græcis, regnum suum, quatuor viris scilicet Seleuco, Demetrio, Ptolemæo et Philippo, et sibi vindicarunt omnes isti diademata, ut Daniel illud prædixerat et in primo Macchabæorum libro scriptum est.

V. 7. — *Et ecce bestia quarta.* Hippolyti. Quoniam quidem post Græcorum imperium aliud non surrexit imperium, nisi potens hoc quod nunc stat, et hoc quidem omnibus conspicuum est; hoc dentes quidem habet ferreos, quia omnia domat, et comminuit proprio robore, ut ferrum; reliqua vero pedibus conculcat, quia non erit aliud imperium post illud, sed ex illo cornua decem crescent.

Ibid. — *Et habebat cornua decem.* Hippolyti. Quemadmodum enim de pardo propheta dixit, hanc bestiam quatuor capita habere, quod reipsa contingit, nam divisum est imperium Alexandri in quatuor regna; sic et nunc exspectare oportet usquodum surgant decem cornua ex ista bestia, cum tempus ejus completum erit, et parvum cornu, quod est Antichristus, inter illa cornua repente appareat, et justitia de terra auferatur, totiusque orbis consummatio appropinquet; ita ut non anticipare oporteat Dei providentiam, sed patientiam habere, et timere ne istis temporibus incidamus, non vero incredulos esse quasi hæc non futura sint.

Si enim quæcunque anteriora a prophetis prædicta non evenerunt, neque hæc exspectemus; sed si contra illa omnia contingere secundum tempus illis assignatum, ut prædictum est, hæc prorsus implebuntur.

V. 8. — *Considerabam cornua.* Hippolyti. Hoc est attente considerans bestiam, et admirans cum alia omnia, tum cornuum numerum: differebat enim a cæterarum bestiarum natura hujus visio.

V. 13. — *Et usque ad Antiquum dierum pervenit.* Hippolyti. Antiquum quidem dierum non alium dicit nisi Dominum Deumque arbitrumque omnium, Christique ipsius, qui senescere facit dies, et non temporum diebus senescens.

V. 14. — *Potestas ejus, potestas æterna.* Hippolyti. Proprio Filio Pater omnia subjiciens, et ea quæ sunt in cælis, et quæ super terram, per omnia manifestavit eum primogenitum ex Deo, ut cum Patre Filius Dei esse manifestaretur ante angelos, ut angelorum Dominus appareret; primogenitum ex virgine, ut protoplastum Adam in seipso reformans ostenderetur; primogenitum ex mortuis, ut principium nostræ resurrectionis ipse fieret.

Quæ non auferetur. Hippolyti. Potestatem omnem a Patre Filio datam ostendit, qui cælestium, terrestrium et infernorum rex et judex omnium manifestatus est: cælestium quidem, quia Verbum ex corde Patris ante omnia natum est; terrestrium autem, quia homo inter homines factus est, per se ipsum reformans Adam; infernorum tandem, quia inter mortuos computatus est, annuntians felicitatem sanctorum animis, ipse morte mortis victor.

V. 17. — *Quæ consurgunt.* Hippolyti. Cum enim tres bestię cursum impleverint, et translata fuerint, si ultima quæ nunc adhuc viget, ipsa sublata fuerit, cessabunt tandem terrestria, incipient denique cælestia, ut sanctorum indissolubile æternumque regnum ostendatur, et rex cælestis palam omnibus manifestetur, non jam per figuras, quasi in visione aspectus, neque in columna nubis super cacumine montis occultus, sed inter potestates exercitus angelicos incarnatus Deus et homo, Filius Dei et Filius hominis, a cælis judex mundi adveniens.

V. 19. — *Post hoc volui diligenter discere de bestia quarta.* Hippolyti. De quarto imperio, et supra diximus, loquitur, illud scilicet indicans quo majus aliud non surrexit: ex quo oritura sunt decem cornua, et dividuntur in decem diademata. Inter illa cornua aliud parvum cornu surget, quod est cornu Antichristi, et eradicabit tria cornua a facie ejus, hoc est tria regna destruet Ægypti, Libyæ, Æthiopiæ, volens sibi arregare omnem dominationem. Cum devicerit reliqua cornua septem, incipiet demum, alieno et malo spiritu tumens, suscitare bellum adversus

A οὐκ ἐγένετο, μήτε ταῦτα προσδοκᾶν· εἰ δὲ ἐκεῖνα ἐγένοντο κατὰ καιροὺς ἰδίους, καθὼς προεῖρηται, πάντως καὶ ταῦτα τελεσθήσεται.

η'. Προσέρουρ τοῖς κέρασιν. Ἰππολύτου. Τουτέστιν ἀτενὲς ἐώρων πρὸς τὸ θηρίον, καὶ ἐθαύμαζον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπάντων καὶ τῶν κεράτων τὸν ἀριθμόν· ἐξηλλαγμένη γὰρ παρὰ τὴν τῶν λοιπῶν θηρίων φύσιν ἦν ἡ τοῦτου θεωρία.

γ'. Ἐως τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἐξῆθα. Ἰππολύτου. Παλαιὸν μὲν οὖν ἡμερῶν οὐχ ἕτερον λέγει, ἀλλ' ἡ τὸν ἀπάντων Κύριον καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην, τὸν καὶ αὐτοῦ Χριστοῦ, τὸν παλαιούτα τὰς ἡμέρας, καὶ τὸν ὑπὸ χρόνων ἡμερῶν μὴ παλαιούμενον.

Β Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος. Ἰππολύτου. Τῷ οὖν ἰδίῳ Γίῳ ὁ Πατήρ πάντα ὑποτάξας τὰ τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ πάντων ἀπεδείξεν αὐτὸν πρωτότοκον ἐκ Θεοῦ, ἵνα μετὰ τοῦ Πατρὸς Υἱὸς Θεοῦ ὢν ἀποδειχθῆ πρὸ ἀγγέλων, ἵνα καὶ ἀγγέλων κύριος φανῆ· πρωτότοκον ἐκ παρθένου, ἵνα τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ ἐν αὐτῷ ἀναπλάσσωσιν δειχθῆ· πρωτότοκον ἐκ νεκρῶν, ἵνα ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας ἀναστάσεως αὐτὸς γενηθῆ.

Ἰbid. Ἥτις οὐ παρελεύσεται. Ἰππολύτου. Τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν τὴν παρὰ τοῦ Πατρὸς δεδομένην τῷ Γίῳ ὑπέδειξεν, ὃς ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταθωνίων βασιλεὺς καὶ κριτὴς πάντων ἀποδέδεικται· ἐπουρανίων μὲν, ὅτι Λόγος ἐκ καρδίας Πατρὸς πρὸ πάντων γεγενημένος ἦν· ἐπιγείων δὲ, ὅτι ἄνθρωπος ἐγεννήθη, ἀναπλάσσωσιν δι' αὐτοῦ τὸν Ἀδάμ· καταθωνίων δὲ, ὅτι καὶ ἐν νεκροῖς κατελογίσθη, εὐαγγελιζόμενος ταῖς τῶν ἁγίων ψυχαῖς, διὰ θανάτου θάνατον νικῶν.

ιζ'. Αἱ ἀρθήσονται. Ἰππολύτου. Τῶν γὰρ τριῶν θηρίων ἦδη μεταστάντων, καὶ τοῦ ἐνὸς ἀκμῆν ἔτι ἐνεστώτος, ἔαν καὶ τοῦτο μεταρθῆ, παύεται λοιπὸν τὰ ἐπίγεια, ἄρχεται λοιπὸν τὰ ἐπουράνια, ἵνα τὸ τῶν ἁγίων ἀκατάλυτον καὶ αἰώνιον βασιλεῖον δειχθῆ· καὶ ὁ βασιλεὺς οὐράνιος προφανῶς πᾶσιν ἐπιδειχθῆ, μηκέτι διὰ εἰδούς, ὡς ἐν ὄρασι βλεπόμενος, μήτε ἐν στυλῷ νεφέλης ἐπὶ κορυφῆς ὄρους ἀποκαλυπτόμενος, ἀλλὰ μετὰ δυνάμεων καὶ στρατῶν ἀγγελικῶν ἑνσαρκος Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, Υἱὸς Θεοῦ καὶ υἱὸς ἀνθρώπου, ἀπ' οὐρανῶν κριτὴς τῷ κόσμῳ παραγινόμενος.

ιβ'. Καὶ ἐξήτουν περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου. Ἰππολύτου. Καθὼς φθάσαντες τὴν τετάρτην εἰπομεν βασιλείαν, ταύτην δηλῶν παρ' ἣν ἕτερα ἄλλη μείζων καὶ τοιαύτη βασιλεία ἐπὶ τῆς γῆς οὐκ ἐγγίγεται, ἐξ ἧς μέλλει ἀναφύεσθαι δέκα κέρατα, καὶ μερισθήσεται εἰς δέκα διαδήματα· καὶ ἐν αὐτοῖς ἕτερον μικρὸν κέρασ ἀναθήσεται, ὅπερ ἐστὶ τὸ τοῦ ἀντιχριστοῦ· καὶ ἐκρίζώσει τρία τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· τοῦτέστι τοὺς τρεῖς βασιλεῖς ἀνελεῖ, Αἰγύπτου, Λιβύων τε, καὶ Αἰθιοπῶν, βουλόμενος ἑαυτῷ περιποιεῖσθαι τὴν πᾶσαν βασιλείαν· ὅσπερ κρατήσας τῶν λοιπῶν κεράτων ἐπέτα, ἄρχεται λοιπὸν, ὑπὸ τοῦ αὐτῷ ἄλλο-

τρίου και πονηροῦ πνεύματος φυσιωθεῖς, πόλεμον ἐγείρειν κατὰ τῶν ἀγίων, και πάντας πανταχοῦ διώκων, βουλόμενος ὑπὸ πάντων δοξάζεσθαι και προσκυνεῖσθαι ὡς Θεός.

κβ'. Ἐως ἤλθεν. Ἰππολύτου. Παραγινόμενου λοιπὸν ἀπὸ οὐρανοῦ Κριτοῦ τῶν κριτῶν και τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων, δε μεταστῆσει πᾶσαν τὴν τοῦ ἀντικειμένου ἀρχὴν και δύναμιν, και καταφλέξει πάντας ἀγωνίῳ πυρὶ κολάζων τοῖς δὲ δούλοις αὐτοῦ και τοῖς προφήταις και μάρτυροι και πᾶσι τοῖς φοβουμένοις αὐτὸν δώσει τὸ αἰώνιον βασιλεῖον. — Τουτέστι ἀτελεύτητον ἔξουσι τῶν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν.

κε'. Ἐως καιροῦ, και καιρῶν, και ἡμισυ καιροῦ. Ἰππολύτου. Ὅπερ σημαίνει τρία ἔτη και ἡμισυ.

ΚΕΦ. Θ.

κα'. Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Γ'αβριήλ... πετόμενος. Ἰππολύτου. Ὅραξ πῶς ὁ προφήτης τὴν δξύτητα τῶν ἀγγέλων πετεινῶ πτερωτῶ ὁμοιοῖ διὰ τὸ κουφὸν και ἔλαφρον, ἅτινα πνεύματα πετόμενα ταχέως πρὸς τὰ κελεύόμενα ὑπακούουσι.

ΚΕΦ. Ι.

ς'. Καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων. Ἰππολύτου. Πάντες γὰρ σήμερον οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες τὰ λόγια Χριστοῦ φθεγγόμεθα, ὡς διὰ στόματος αὐτοῦ λαλοῦντες τὰ ὑπ' αὐτοῦ προστεταγμένα.

ζ'. Καὶ ἰδὸν ἐγώ. Ἰππολύτου. Τοῖς γὰρ ἀγίοις φοβουμένοις αὐτὸν, αὐτοῖς μόνις ἑαυτὸν ἀποκαλύπτει· εἰ γὰρ τις δοκεῖ και ἐν Ἐκκλησίᾳ νῦν πολιτεύεσθαι, φρόν δὲ Θεοῦ μὴ ἔξει, οὐδὲν τοῦτον ὠφελῆ ἡ πρὸς τοὺς ἀγίους σύνδοσι.

κβ'. Ἐκούσθησαν οἱ λόγοι σου. Ἰππολύτου. Ὅρα πῶσον ἰσχύει εὐλάβεια ἀνδρὸς δικαίου, ἵνα τὰ μήπω μέλλοντα φανεροῦσθαι ἐν κόσμῳ, τούτῳ μόνῳ ὡς ἀξίῳ ἀποκαλυφθῆναι.

ιγ'. Καὶ ἰδοὺ Μιχαήλ. Ἰππολύτου. Τί δὲ ἐστὶ Μιχαήλ, ἀλλ' ἡ ὁ ἀγγελος ὁ τῷ λαῷ παραδεδομένος; ὡς λέγει τῷ Μωϋσεῖ· Οὐ μὴ πορευθῶ μεθ' ὑμῶν ἐν τῇ ὁδῷ, διὰ τὸ τὸν λαὸν σκληροτράχηλον εἶναι· ἀλλ' ὁ ἄγγελός μου πορεύσεται μεθ' ὑμῶν.

ις'. Ἐτράχη τὰ ἐντός μου. Ἰππολύτου. Ἔδει γὰρ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου τὰ ἄνω κάτω γίνεσθαι· ἵνα και τὰ κάτω εἰς τὰ ἄνω ἔλθειν δυναθῆ. — Χρόνου, φησὶ, δέομαι εἰς τὸ ἀναλαβεῖν ἑμαυτὸν, και δυναθῆναι ἀρκέσαι τε πρὸς τοὺς λόγους, και ἀποκρίνασθαι πρὸς τὰ λεγόμενα. — Ἄλλ' ἐν τούτοις, φησὶ, ὦν, πρ' ἐλπίδας ἐβρωνύμην· ὁ μὴ γὰρ ὀφθεῖς ἤπτετο· αὐτίκα δὲ μάλα ἡ μὲν ἀσθένεια ἀπηλαύνετο, εἰς δὲ τὴν προτέραν καθιστάμην ἰσχύ. — Ὅποτε γὰρ παρέλθῃ πᾶσα ἡ τοῦ βίου ἡμῶν ἰσχύς και δόξα, τότε δυναμύμεθα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὀρέγοντος χεῖρα, και ἐγείροντος ἐκ νεκρῶν ζῶντας, και ὡς ἀπὸ ἄδου εἰς ἀνάστασιν ζωῆς.

ιη'. Καὶ ἐρίσχυσέ με. Ἰππολύτου. Ὅποτε γὰρ εὐελπίδας ἐποίησεν ἡμᾶς ὁ Λόγος πρὸς τὰ μέλλοντα, εὐκλόως και τῆς τούτου φωνῆς ἀκούειν δυνάμεθα.

κ'. Τοῦ πολεμῆσαι μετὰ ἀρχοντος Περσῶν. Ἰππολύτου. Ἄφ' ἧς γὰρ ἡμέρας ἔδωκας τὸ πρόσωπόν σου κακωθῆναι ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ἡκού-

A sanctos, et omnes ubique persequetur, volens ab omnibus glorificari et adorari velut Deus.

V. 22. — *Donec venit Antiquus dierum.* Hippolyti. Venit tandem e caelo Judex iudicium, et Rex regum, qui destruet omnem Inimici imperium et potestatem, et comburet omnes aeterno igne puniens; servus autem ejus, et prophetis, et martyribus, et omnibus timentibus eum dabit aeternum regnum; hoc est aeternam habebunt bonorum possessionem.

V. 25. — *Usque ad tempus et tempora et dimidium temporis.* Hippolyti. Quod significat tres annos cum dimidio.

CAP. IX.

V. 21. — *Ecce vir Gabriel... cito volans... etc.* Hippolyti. Vides quomodo propheta velocitatem angelorum avi pennigeræ assimilat, propter levitatem et rapiditatem, cum quibus hi spiritus celeriter jussis obediunt.

CAP. X.

V. 6. *Et vox sermonum.* Hippolyti. Omnes enim hodie qui in eum credimus, oracula Christi praedicamus, quasi per os ejus loquentes ejus praecipia.

V. 7. — *Vidi autem ego.* Hippolyti. Sanctis enim timentibus eum solis sese revelat; nam si quis videtur et in Ecclesia jam vivere, timorem autem Dei non habet, nihil ei expedit sanctorum societas.

V. 12. — *Exaudita sunt verba tua.* Hippolyti. Vide quantum potest oratio viri justii, ut quae nondum manifestanda sunt in mundo, huic soli ut sancto revelentur.

V. 13. — *Et ecce Michael.* Hippolyti. Quis est Michael, nisi angelus populo datus ut custos? Ut dixit (Deus) Moysi: Non ambulavi inter vos in via, quia populus hic dura cervice est, sed angelus meus ambulabit inter vos.

V. 16. — *Dissolutae sunt compages meae.* Hippolyti. Oportet adventu Domini quae sursum sunt deorsum fieri, ut quae deorsum sursum ire possint. — *Tempore, inquit, mihi opus est, ut colligam meipsum, possimque sustinere sermones, et respondere his quae dicta sunt.* — Sed in his, inquit, cum essem, praeter spem roboratus sum: invisibilis enim (Deus) me tangebatur, et protinus quidem debilitas mea ablata est, et in priore restitutus sum robore. Quoties enim transiit omne vite nostrae robur, tunc potentes sumus per Christum manum tendentem, et evigilantem ex mortuis viventes, et quasi ab inferis in resurrectionem vitae.

V. 18. *Et confortavit me.* Hippolyti. Quoties enim spe nos implevit Verbum pro rebus futuris, facile vocem ejus auscultare possumus.

V. 20. — *Ut praelier adversum principem Persarum.* Hippolyti. Ex illa die qua humiliasti vultum tuum a facie Domini Dei tui, audita est oratio tua.

et missus sum ego ut *propheta adversum principem Persarum*; quoddam enim consilium fuerat ne dimitteretur populus: ut ergo citius fieret petitio tua, restitui ego adversus illum.

CAP. XII.

V. 1. — *Et veniet tempus quale non fuit* (in text. Græc., *tempus afflictionis*). Tunc erit afflictio magna, qualis non fuit talis a constitutione mundi, aliis alio per cunctam civitatem et regionem, ad perdendos fideles emissis; et sanctis ex occidente in orientem transeuntibus; habitantibus vero in oriente transmigrantibus in meridiem; aliis autem in montibus et speluncis latitantibus; ubique illos abominatione persequente; per maria, per terras eos per decreta crudelia interimente, et omnimodo ex hoc mundo eos conquassante; non valentibus ipsis propria vendere, neque emere apud alienos, nisi quis nomen bestiae habeat et circumferat, vel hujus signum in fronte gerat; omnes enim tunc ex omni loco propulsabuntur, et ex penatibus abducentur, et in carceribus trahentur, et omni cruciati punientur, et ex toto mundo ejicientur.

V. 2. — *Evigilabunt alii in vitam æternam*. Hippolyti. Qui veræ vitæ credunt, et in libro vitæ scripti sunt. *Ibid.*: *Et alii in opprobrium*. Hippolyti. Qui cum Antichristo consentiunt, et cum illo in pœnis æternis conjecti.

V. 3. — *Qui autem docti fuerint, fulgebunt*. Hippolyti. Etenim Dominus in Evangelio idem dixit: *Tunc justii fulgebunt sicut sol* (Matth. xiii, 43).

V. 7. — *In tempus, et tempora, et dimidium temporis*. Hippolyti. Tres annos et dimidium Antichristi prædixit; *tempus* indicat unum annum; *tempora* duos annos; *dimidium temporis* dimidium anni: hi sunt *dies mille ducenti nonaginta* quos prædixit Daniel (xii, 11).

V. 9. *Clausi sunt signatique sermones*. Quoniam quæ præparavit Deus sanctis intelligere homo non potest; neque enim oculus illa vidit, neque auris audivit, neque in cor hominis ascenderunt quæ, etiam tunc desiderabunt sancti contemplari; sic dixit (Deus) ei (Daniel), *quia clausi sunt, signatique sermones isti usque ad præfinitum tempus*, donec eligantur et igne probentur multi; quidam autem electi, sed qui veritatis verbo crediderunt, ut dealbentur per illud, et mundati a sordibus peccati, induant cœlestem, purum et fulgentem sanctum Spiritum, ut, ad veniente sponso, statim intrent cum eo.

V. 11. — *Posita fuerit abominatio in desolationem*. Hippolyti. Duas ergo abominationes dicit Daniel: una quidem fuit exterminationis, quam suscitavit Antiochus, et ad abominationem desolationis refertur; alia vero universa, cum veniet Antichristus; nam, ut dicit Daniel, et ille propter ruinam multorum constituetur.

αθη ή δέησις σου, και άπεστάλην εγώ του πολεμήσαι μετά άρχοντος Περσών· βουλή γάρ τις εγένετο μη άποστέλλειν τον λαόν· ίνα ούν έν τάχει τδ άττημά σου γένηται, άντέστην τούτῳ εγώ.

ΚΕΦ. ΙΒ΄.

α΄. *Έσται καιρός θλίψεως*. Ίππολύτου. Τότε γάρ Έσται θλίψις μεγάλη, οία ού γέγονε τοιαύτη από κα- ταβολής κόσμου, άλλων άλλαχῆ κατά πδσαν πών και χώραν εις τδ άναρεισθαι τούς πιστούς πεμπο- μένων· και τών άγιών από δύσεως εις άνατολήν πο- ρευομένων, και τών δέ από άνατολών εις μεσημβρίαν διωκομένων, άλλων δέ έν τοίς όρεσι και σπηλαιόις κρυπτομένων· πανταχού δέ αυτούς του βδελύγματος πολεμούντος, και διά θαλάσσης και διά ξηράς τούτους διά του προσάγματος άναιρούντος, και κατά πάντα τρόπον εκ του κόσμου εκθλίβοντος· μη δυναμένων αύ- τών μηκέτι τών ίδίων πωλήσαι, μητε άγοράσαι παρά τών άλλοτριών, χωρίς ένν μητις τδ όνομα του θριου εχη και περιφέρη, η τδ τούτου χάραγμα επί μετώπου βαστάση· πάντες γάρ τότε εκ παντός τόπου εκδιω- χθήσονται, και εκ τών οικειών κατασασθήσονται, και έν τῷ δημοσίῳ συρθήσονται, και πάση κολάσει κολασθήσονται, και εκ παντός κόσμου εκθληθήσονται.

β΄. *Έξεγερθήσονται ούτοι εις ζωην αιώνιον*. Ίπ- πολύτου. Οι τῆ όντως ζωῆ πε πιστευόκτες, και έν βίβλῳ ζωῆς έγγεγραμμένοι.

Και ούτοι εις όρειδισμόν. Ίππολύτου. Οι τῷ άντιχρίστῳ συνερώμενοι, και σὺν αύτῷ εις την αιώ- νιον κόλασιν βαλλόμενοι.

γ΄. *Και οι συνιέντες εκλάμψουσιν*. Ίππολύτου. Καί γάρ ό Κύριος έν τῷ Εύαγγελίῳ τδ όμοιον ειρηκε. *Τότε οι δικαιοι εκλάμψουσιν ως ήλιος*.

δ΄. *Εις καιρόν και καιρούς και εις ήμισυ και- ρού*. Ίππολύτου. Τά τρία ετη και ήμισυ του άντι- χρίστου εσημανε· καιρόν γάρ λέγει ενιαυτόν και- ρούς δέ, δύο ετη ήμισυ καιρού, ήμισυ ενιαυτού· αυ- τα εισιν αι ασή ήμέραι, ως προειπε Δανιήλ.

ε΄. *Έμπεφραγμένοι και εσφραγισμένοι οι λόγοι*. Ίππολύτου. Έπειδή γάρ ά ήτοίμασεν ό θεός τδς άγιοις εκδιγησασθαι ανθρωπος ού δύναται· ουτε γάρ όφθαλμός αυτά ειδεν, ουτε ούς ηκουσεν, ουτε επί καρ- διαν ανθρωπου άνεβη, εις ά και επιθυμήσους τότε άγιοι εκχύψαι· ουτως εφη προς αυτόν, *οτι εμπεφρα- γμένοι εισιν οι λόγοι ούτοι, εως καιρού πέρας*· εως αν εκλεγῶσι, και εκπιρωθῶσι πολλοί· τινες δέ οι εκλεγόμενοι, άλλ· οι τῷ τῆς άληθειας λόγω πιστεύον- τες, ίνα λευκανθῶσι δι' αυτου, και αποβάλλοντες τών τῆς άμαρτίας ρύπων, ένδύσωνται τδ έπουράνιον, κα- θαρόν, και διαυξής άγιον Πνεύμα, ίνα παρόντος του νυμφίου, εὐθέως συνειέλθωσιν αυτῷ.

ια΄. *Δοθήσεται τδ βδελύγμα τῆς ερημώσεως*. Ίππολύτου. Δύο ούν βδελύγματα ειρηκε Δανιήλ· έν μὲν άφανισμοῦ, δ εστησε κατά καιρόν άντιόχος κατά τδ τῆς ερημώσεως· άλλο καθόλου, ως παρέσται ο άν- τιχριστος· ως δέ λέγει Δανιήλ και αυτός επ' άπωλειψ πολλών συστήσεται.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΣΑΝΝΑΝ.

HIPPOLYTI ROMÆ EPISCOPI

IN SUSANNAM.

(GALLAND., *Biblioth.*, II, 442.)

Αὐτὴ μὲν οὖν ἡ ἱστορία γεγένηται ὕστερον, προε-
γράφη δὲ τῆς βίβλου πρώτης. Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς
γραμματεῦσιν ὕστερόπρωτα πολλὰ ἐν ταῖς γραφαῖς
τιθεῖναι. Εὐρίσκομεν γὰρ καὶ ἐν τοῖς προφήταις ὁρά-
σεις τινὰς πρώτας γεγραμμένας, καὶ ἐπ' ἐσχάτων
πεπληρωμένας· καὶ αὖ πάλιν ἐπ' ἐσχάτων εἰρημένας,
καὶ πρώτας γεγενημένας. Τοῦτο δὲ οἰκονομίᾳ τοῦ
Πνεύματος ἐγένετο, ἵνα μὴ ὁ διάβολος συνίῃ τὰ ὑπὸ
τῶν προφητῶν ἐν παραβολαῖς λελαλημένα, καὶ παγι-
θεύσας ἐκ δευτέρου πάλιν ἀποκτείνῃ τὸν ἀνθρώπον.

Καὶ *ὄνομα αὐτῷ Ἰωακείμ*. Οὗτος ὁ Ἰωακείμ πά-
ρικός γενόμενος ἐν Βαβυλῶνι, λαμβάνει τὴν Σωσάν-
ναν εἰς γυναῖκα. Αὕτη δὲ ἦν θυγάτηρ Χελκίου τοῦ ἱε-
ρέως, τοῦ εὐρόντος τὸ βιβλίον τοῦ νόμου ἐν τῷ οἴκῳ
Κυρίου, ἡνίκα Ἰωσίας ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσεν αὐτὸν
καθαρίσαι τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων. Ἀδελφὸς γίνεται Ἰε-
ρεμίας ὁ προφήτης, ὃς ἅμα τοῖς ἐπιλοιποῖς, μετὰ τὴν
γενομένην τοῦ λαοῦ ἐν Βαβυλῶνι μετοικίαν, ἀνήχθη
εἰς Αἴγυπτον, καὶ παρέφησεν ἐν Τάφναις· κακεῖ προ-
φητεῦσιν λιθοβοληθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀνηρέθη.

Καὶ *ἡ σφόδρα καὶ φοβουμένη τὸν Κύριον*. Ἐκ
γὰρ τοῦ καρποῦ τοῦ ἐξ αὐτῶν προβλήματος, εὐκόλως
καὶ τὸ δένδρον γινώσκεται. Ἄνδρες γὰρ εὐλαθεῖς καὶ
ζηλωταὶ τοῦ νόμου γεγεννημένοι, ἄξια Θεοῦ τέκνα ἐν
κόσμῳ προηγάγοντο· τὸν μὲν προφήτην καὶ μάρτυρα
Χριστοῦ γεγεννημένον, τὴν δὲ σώφρονα καὶ πιστὴν
εὐρημένην ἐν Βαβυλῶνι· ἧς τὸ σεμνὸν καὶ σῶφρον,
τὸν μακάριον Δανιὴλ προφήτην ἀπέδειξεν.

Καὶ *ἦν Ἰωακείμ πλούσιος σφόδρα*. Δεῖ οὖν ἐπι-
ζητεῖν τὸ αἴτιον· πῶς γὰρ αἰχμάλωτοι ὑπάρχοντες
καὶ ὑπόδουλοι Βαβυλωνίους γεγεννημένοι, ἡδύνατο
συνέρχεσθαι ἐπιτοιαυτὸ ὡς αὐτελεύσιοι; Ἐν τούτῳ
δεῖ νοεῖν, ὅτι μετοικίσας αὐτοὺς Ναβουχοδονόσορ, φι-
λανθρώπως αὐτοῖς ἐχρήσατο, καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοὺς
συνερχομένους, πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον πράσσειν.

Καὶ *μεσοῦσης τῆς ἡμέρας εἰσεπορεύετο Σω-
σάννα*. Ἡ Σωσάννα προετυπούτο εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν· Ἰωακείμ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, εἰς τὸν Χριστόν· ὁ
δὲ παράδεισος, ἡ κλησίς τῶν ἁγίων, ὡς δένδρων καρ-
ποφόρων ἐν Ἐκκλησίᾳ πεφυτευμένων. Βαβυλῶν δὲ
ἐστὶν ὁ κόσμος· οἱ δὲ δύο πρεσβύτεροι, εἰς τύπον δε-

Quod hic narratur ¹, posterius gestum est, etsi
ante primum librum scriptum est. Sic enim scripto-
rum moribus comparatum est, ut non pauca inverso
ordine, litterarum monumentis consignatâ tradant.
Nam etiam in prophetis quasdam visiones offendi-
mus prius conscriptas; ac rursus in postremis re-
latas, quæ primo contigerunt. Id vero peculiari Spi-
ritus numine ac consilio fiebat, ne diabolus intelli-
geret quæ prophetis in parabolis dicta erant, ac
denuo ad perdendum rursus hominem laquos ten-
deret.

V. 1: *Et nomen ejus Joacim*. Hic Joacim advena
Babylone factus, Susannam uxorem ducit. Porro
Susanna filia erat Helciæ sacerdotis, ejus qui librum
legis in domo Domini invenit, quando rex Josias
mundari Sancta sanctorum præcepit ². Ejus frater
est Jeremias propheta, qui una cum residuis, post
transmigrationem populi Babylonem, ductus est in
Ægyptum, et habitavit in Taphnis ³; ubi prophe-
tans lapidibus obrutus sublatus est.

Pulchra valde et timens Dominum. Ex fructu enim
illorum germinis, facile quoque arbor cognoscitur.
Viri enim religiosi legisque æmulatores facti, di-
gnos Deo liberos in mundo produserunt: alterum,
Christi prophetam atque martyrem; alteram, ca-
stam integræque fidei Babylone repertam; cujus pu-
dicitia atque castitas ratio fuit, ut innotesceret Da-
niel propheta.

V. 4: *Et erat Joacim dives valde*. Quærenda
causa est: quomodo enim qui captivi essent et Ba-
byloniis mancipati, in unum convenire poterant,
quasi sui juris essent atque liberi? Qua in re consi-
derandum est, Nabuchodonosorem qui eos transtu-
lerat, mitius illis usum esse, ac permisisse ut liberis
conventibus, cuncta ex legis rationibus agerent.

V. 7: *Et meridie ingrediebatur Susanna*. Susanna
Ecclesiam præfigurabat; Joacim vero vir ejus,
Christum. Hortus seu pomarium, vocatio sanctorum,
qui tanquam fructiferæ arbores in Ecclesiâ plantati
sunt. Babylon, mundus est. Duo seniores, duos po-
pulos figurare noscuntur. qui Ecclesiæ insidias

¹ Dan. xiii. ² IV Reg. xxii, 8. ³ Jer. xliiii, 8.

struunt; alterum qui ex circumcissione, alterum qui ex gentibus. Nam quod ait (v. 5) *fuisse constitutos populi præsides atque iudices*; ideo est, quod hoc ævo potestatem exercent præsidentque injuste iudicando justos.

V. 8: *Et videbant eam duo seniores*. Hæc enimvero Judæorum principes nunc e libro volunt amputare, dicentes ea non gesta esse Babylone: quos nempe pudeat tanti illius per id tempus seniorum facinoris.

V. 9: *Et everterunt sensum suum*. Qui enim Ecclesiam insidias struxerunt ejusque corruptiores fuerunt, quonam modo justa iudicare possint; aut mundo corde in cælum suspicere, qui principi hujus sæculi sint mancipati?

V. 10: *Erantque ambo erga eam stimulis agitati*. Vere enim accipi potest quod ita dictum est; semper enim duo populi, Satanæ cujus afflatu aguntur, stimulis incitati, persecutionum procellas ærumnasque adversus Ecclesiam suscitare student; quærentes qua demum ratione eam corrumpant, cum se cum ipsi non consentiant.

V. 12: *Et observabant sollicitè*. Id vero animadvertam operæ pretium est: hactenus scilicet observare ac curiosius inquirere quæ in Ecclesia fiant, tum gentiles, tum ex circumcissione Judæos; qui videlicet falsos testes adversum nos velint subornare, quemadmodum ait Apostolus: *Propter autem subintroductos falsos fructes, qui subintroierunt explorare libertatem nostram, quam habemus in Christo*.

Peccati genus est, quærere ut feminis attendas animum.

V. 13: *Et egressi recesserunt a se mutuo*. Quod ergo a se mutuo recesserunt hora praudii, hoc significat in terrenis quidem cibus non consentire Judæos cum gentibus; in sensu vero cunctisque rebus ad sæculi usum spectantibus, convenire ac communicare.

V. 14: *Et sciscitantes ad invicem causam, confessi sunt suam concupiscentiam*. Ipsi sibi vaticinantur, sciscitantibus cogitationibus reddituros esse Deo rationem pro omnibus quæ peccaverint, quemadmodum Salomon ait: *Sciscitatio (seu examen) perdet impios*. Capiuntur enim hi sciscitatione.

V. 15: *Dum observarent diem aptum*. Quem porro nisi diem Paschæ, per quem lavacrum in pomario æstantibus paratur, et Susanna lavans, munda Deo sponsa sistitur?

Cum duabus solis puellis. Quando enim Ecclesia ex more cupit lavacrum suscipere, duas necessario ancillas comites habet. Etenim Ecclesia per fidem in Christum et per charitatem in Deum confessa recipit lavacrum.

V. 18: *Dixitque puellis: Afferte mihi oleum*. Proinde fides et charitas, oleum et smegmata lavantibus parant. Quænam vero smegmata, nisi Verbi

A κνουνται τῶν δύο λαῶν τῶν ἐπιβουλευόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ· εἷς μὲν, ὃ ἐξ περιτομῆς, καὶ εἷς, ὃ ἐξ ἐθνῶν. Τὸ γὰρ λέγειν, ἀπεδείχθησαν ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ κριταί· ὅτι ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ ἐξουσιάζουσι καὶ ἄρχουσι, κρίνοντες ἀδίκως δικαίους.

Καὶ ἐθεώρουν αὐτὴν οἱ δύο πρεσβύτεροι. Ταῦτα μὲν οὖν οἱ τῶν Ἰουδαίων ἄρχοντες βούλονται νῦν περικόπτειν τῆς βίβλου, φάσκοντες μὴ γενέσθαι ταῦτα ἐν Βαβυλῶνι· αἰσχυνόμενοι τὸ ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν γεγεννημένον.

Καὶ διέστρεψαν τὸν ἑαυτῶν νοῦν. Οἱ γὰρ ἐπίβουλοι καὶ εὐθεροὶ τῆς Ἐκκλησίας γενόμενοι, πῶς δύνανται δίκαια κρίνειν, ἢ καθαρᾶ καρδίᾳ ἀναδλέπειν εἰς τὸν οὐρανὸν, τῷ ἄρχοντι τοῦ αἰῶνος τούτου δεδολωμένοι;

Καὶ ἦσαν ἀμφοτέροι καταρευνημένοι περὶ αὐτῆς. Καὶ γὰρ ἔστιν ἀληθῶς καταλαβέσθαι τὸ εἰρημένον, ὅτι πάντοτε οἱ δύο λαοὶ κατανουσόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐνεργούντος Σατανᾶ, βούλονται διωγμοὺς καὶ θλίψεις ἐγείρειν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ζητούντες ὅπως διαφθερῶσιν αὐτήν, ἑαυτοῖς μὴ συμφωνούντες.

Καὶ παρετηροῦντο φιλοτίμως. Σημειωτέον δὲ τοῦτο· ὅτι ἕως νῦν παρατηροῦνται καὶ περιεργάζονται τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πραττόμενα, οἱ τε ἐξ ἐθνῶν καὶ οἱ ἐκ περιτομῆς Ἰουδαῖοι, βουλόμενοι ψευδεῖς μάρτυρας καταφέρειν καθ' ἡμῶν, ὡς ὁ Ἀπόστολος λέγει· *Διὰ δὲ τοὺς παρενοχλήσαντας ψευδοαδελφούς, οἵτινες εἰσῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*.

Εἶδος ἀμαρτίας, τὸ ζητεῖν προσέχειν γυναῖξιν.

Καὶ ἐξελάθοντες διεχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων. Τὸ οὖν, διεχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀριστου, τοῦτο σημαίνει· ὅτι ἐν μὲν τοῖς βρώμασι τοῖς ἐπιγείοις οἱ Ἰουδαῖοι τῶν ἐθνῶν οὐ συμφωνοῦσιν· ἐν δὲ ταῖς θεωρίαις καὶ παντὶ κοσμικῷ πράγματι, τοῖς συναρχόμενοι κοινωνοῦσιν.

Καὶ ἀνετάζοντες ἀλλήλους τὴν αἰτίαν, ὡμολόγησαν τὴν ἐπιθυμίαν. Αὐτοὶ ἑαυτοῖς προφητεύονται, ὡς μελλήσουσιν ὑπὸ λογισμῶν ἐταζόμενοι λόγον δοῦναι τῷ Θεῷ ὑπὲρ πάσης ἀμαρτίας ἧς ἐπραξαν, ὡς Σολομῶν λέγει· *Ἔτασμός δὲ ἀσεβεῖς ὀλεῖ*. Ἀλίσκονται γὰρ οὗτοι ὑπὸ ἐτάσεως.

Ἐν τῷ παρατηρεῖν αὐτοῦς ἡμέραν εὐθετον. Ποίαν εὐθετον, ἀλλ' ἢ τὴν τοῦ Πάσχα, ἐν ἣ τὸ λουτρὸν ἐν παραδείσῳ τοῖς καιομένοις ἐτοιμάζεται, καὶ Σωσάννα ἀπολουομένη, καθαρὰ νύμφη Θεῷ παρίσταται;

Μετὰ δύο μόρον κορασίων. Ἠνίχα γὰρ ἂν τὸ κατὰ σύνθεσις ἐπιθυμῆ ἱεροῦ λαβεῖν ἢ Ἐκκλησία, ἐξ ἀνάγκης ταύτη δύο παιδίσκας δεῖ παρακολουθεῖν διὰ γὰρ τῆς πίστεως εἰς Χριστὸν, καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τῆς πρὸς τὸν Θεὸν λαμβάνει τὸ λουτρὸν ὁμολογοῦσα ἢ Ἐκκλησία.

Καὶ εἶπε τοῖς κορασίαις· Ἐρέγκατε δὴ μοι ἔλαιον. Ὡς πίστις καὶ ἀγάπη τὸ ἔλαιον καὶ τὰ σμήγματα τοῖς λουομένοις ἐτοιμάζουσι. Τίνα δὲ ἦν τὰ

• Gal. 11, 4. • Rom. 11, 15. • Prov. 1, 32.

σημήματα, ἀλλ' ἢ τοῦ ἁγίου Λόγου ἐντολαί; τί δὲ τὸ ἄσπιλον, ἀλλ' ἢ τοῦ ἁγίου Πνεύματος δύναμις; αἷς μετὰ τὸ λουτρὸν ὡς μύρου χρίονται οἱ πιστεύοντες. Ταῦτα πάντα διετυποῦτο διὰ τῆς μακαρίας Σωσάννης δι' ἡμᾶς· ἵνα νῦν ἡμεῖς, οἱ τῷ Θεῷ πιστεύοντες, μὴ ὡς ἕνα τὰ νῦν γινόμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νοήσωμεν, ἀλλ' ἢ πάντα ταῦτα διὰ τῶν πατριαρχῶν προτετυπωμένα πιστεύσωμεν, καθὰ καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγει· Ταῦτα δὲ τυπικῶς συνέβαιον ἐκείνοις· ἐγγράφη δὲ πρὸς νοουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὗς τὰ τέλη τῶν αἰώνων καθήτησαν.

Καὶ ἐξῆλθον κατὰ τὰς πλαγίας θύρας. Προμηνύονται, ὅτι ὁ βουλόμενος τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ ὕδατος μεταλαβεῖν, ἀποτάξασθαι μὲν ὀφείλει τῇ πλατεῖᾳ θύρᾳ· διὰ δὲ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης εἰσελθεῖν.

Καὶ οὐκ εἶδον τοὺς πρεσβυτέρους. Ὅσπερ γὰρ ἦν ἐν τῷ παραδείσῳ συνεκρύβη ὁ διάβολος ἐν τῷ ἔρει, οὕτω καὶ νῦν ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἐγκρυβεῖς, τὴν ἐκείνου ἐνεκρίσασεν ἐπιθυμίαν, ἵνα πάλιν ἐκ δευτέρου διαφθείρη τὴν Εὐαν.

Ἴδοι αἱ θύραι τοῦ παραδείσου κέκλειται. Ὁ παρνόμων ἀργέντων καὶ διαβολικῆς ἐνεργείας μεμυσμένων· ταῦτα ὑμῖν παρέδωκε Μωϋσῆς; οὕτω δὲ τὸν νόμον ἀναγινώσκοντες ἑτέρους διδάσκετε; Ὁ λέγων μὴ φονεύειν, αὐτὸς φονεύεις; Ὁ λέγων μὴ ἐπιθυμῆναι, αὐτὸς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον διαφθείρειν θέεις;

Καὶ ἐπέτιθον μοι σου ἐσμέν. Τί ἀναπειθετε, ἄνομοι, σφύρα καὶ ἀκέραιον ψυχὴν λόγοις ψευδέσιν, ἵνα τὴν οὐρανὴν ἐπιθυμίαν στήσητε;

Εἰ δὲ μὴ, καταμαρτυρήσομέν σου. Ταῦτα, ὁμῶν τὰ ἀπ' ἀρχῆς δεινὰ τοιμήματα, διὰ τὸν ἀπ' ἀρχῆς ἐν ὑμῖν ἐμφωλεύσαντα πλάνον. Ἦν γὰρ ὄντως μετὰ ταύτης νεανίσκος ἀπ' οὐρανῶν ὑμέτερος (1), οὐ συγκινώμενος αὐτῇ, ἀλλὰ συμμαρτυρῶν τῇ ἀληθείᾳ.

Καὶ ἀνεστέρναξεν Σωσάννα. Τούτων οὖν τῶν βημάτων ἀκούσασα ἡ μακαρία Σωσάννα, κατενύγη τὴν καρδίαν, καὶ ἔφραξε τὸ στόμα, μὴ βουλομένη ὑπὸ ἀνόμων πρεσβυτέρων μιανθῆναι. Ἔστι δὲ καὶ καταλαβέσθαι ἀληθῶς τὸ συμβᾶν ἐπὶ τῇ Σωσάννῃ. Τοῦτο γὰρ νῦν καὶ ἐπὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ πληροῦμενον εὐροῖς. Ἦνίκα γὰρ οἱ δύο λαοὶ συμφωνήσουσι διαφθεῖραι τινὰς τῶν ἁγίων, παρατηροῦνται ἡμέραν εὐθετον, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, προσευχομένων ἐκεῖ πάντων καὶ τὸν Θεὸν ὑμνούντων, ἐπιλαβόμενοι ἕκαστοι τινὰς καὶ κρατοῦσι, λέγοντες· Δεῦτε, συγκατάθεσθε ἡμῖν, καὶ τοὺς θεοὺς θρησκεύετε· εἰ δὲ μὴ, καταμαρτυρήσομεν ὑμῶν. Τοὺς δὲ μὴ βουλομένους, προσάγουσιν αὐτοὺς πρὸς τὰ βήματα καὶ κατηγοροῦσιν, ὡς ἐναντία τοῦ δόγματος Καίσαρος πράττοντας, καὶ κατακρίνουσι θανάτῳ.

Στενά μοι πάντοθεν. Ἴδετε βήματα σωφρονούσης γυναῖκος, καὶ Θεῷ μεμελημένης. Στενά μοι, φησὶ, πάντοθεν· ἡ γὰρ Ἐκκλησία οὐ μόνον ὑπὸ Ἰουδαίων ἄλβεται καὶ στενοχωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔθνων, καὶ

A mandata? quodnam autem oleum, nisi virtus Spiritus sancti? quibus post lavacrum tanquam unguento fideles perunguntur. Cuncta hæc per beatam Susannam nostri causa figurabantur: ne modo scilicet, qui Deo credimus, ea quæ impræsentiarum in Ecclesia fiunt, tanquam nova ac peregrina existimemus; sed cuncta hæc olim per patriarchas figurata credamus, quemadmodum etiam Apostolus ait: Hæc contingebant illis in figuris; scripta autem sunt ad nostram exhortationem, in quos fines sæculi deveniunt.

V. 18: Et exierunt per posticum. Nempe præsi-gnantes, qui velit in pomario aqua intingi, debere nuntium remittere portæ latæ^o, et per arctam et coangustatam ingredi.

B Et non viderunt seniores. Quemadmodum enim tunc in pomario (paradiso) delituit diabolus in serpente^o; sic nunc quoque in senioribus latitans, sua illos concupiscentia accendit, ut rursus denuo corrumperet Evam.

V. 19: Ecce ostia pomarii clausa sunt. O scleratos iudices plenosque diabolico afflatu! Num hæc vobis tradidit Moyses? Sicne legentes legem alios docetis? Qui prædicas non faciendum homicidium, homicidium facis? Qui dicis non concupiscendum, ipse uxorem proximi corrumpere cupis?

C Et in concupiscentia tui sumus. Utquid, scelesti, castam animam atque simplicem verbis mendacibus a mentis sententia avocatis, ut libidinem vestram statuatis?

V. 21: Quod si nolueris, dicemus contra te testimonium. Hæc vestra ab initio projectæ mentis ausa improba, seductoris gratia qui in vobis ab initio latitaret. Erat namque vere cum ea vester e cælis juvenis, non qui cum illa commisceretur, sed qui testis foret veritati.

V. 22: Et ingemuit Susanna. His itaque verbis auditis, beata Susanna doloris aculeum animo sensit, osque obturavit, quæ nollet scelestissimorum seniorum injuria constuprari. Licet vero etiam vere intelligere, quod in Susanna contigit. Hoc enim nunc quoque in Ecclesia impleri invenias. Cum enim duo populi consenserint, ut quosdam de Ecclesia perdant, diem aptum observant; ingressisque in domum Dei, cunctis ibi orantibus Deumque laudantibus, apprehensos quosdam trahunt, tenentque dicentes: Venite, idemque ipsi ac nos sentite, ac diis cultum adhibete. Quod si nolueritis, testimonium adversum vos dicemus. Eos autem qui noluerint, ad tribunalia adducunt, et accusant velut qui agant contra decretum Cæsaris, ac morte eos damnant.

Angustia sunt mihi undique. Videte verba castæ mulieris, ac cujus Deo cura est. Angustia, inquit, sunt mihi undique. Ecclesia enim nedum a Judæis affligitur ac angustias patitur, verum etiam a gentibus.

¹ I Cor. x, 11. ^o Matth. vii, 13, 14. ^o Gen. iii, 1.

(1) Νεανίσκος ὑμέτερος. Id est Daniel, spiritu prophetice præsens. COMAR.

bus; necnon ab iis qui Christiani dicuntur, nec tamen sunt. Ejus enim pudicitiam ac felicitatem velut contuentes, corrumpere eam nituntur.

Sive enim hoc egero, mors mihi est. Deo enim inobedientem esse, ac hominibus obedire, æternam mortem ac supplicium parit.

Si autem non egero, non effugiam manus vestras. Hoc quoque vere dixit. Qui enim adducuntur propter nomen Dei, siquidem fecerint quod jubentur ab hominibus, Deo moriuntur, ac in mundo vivunt; si autem non egerint quod illi imperant, non effugiant iudicium manus, a quibus ipsis morte damnantur.

V. 23 : *Melius est mihi sine opere.* Hoc namque præstantius, ab iniquis hominibus mori, ut cum Deo vivant; quam illis consentiendo et ab eis solutos, incidere in manus Dei.

V. 24 : *Et clamavit voce magna.* Ad quem, rogo, clamavit Susanna, nisi ad Deum? quemadmodum ait Isaias : *Tunc clamabis, et Deus exaudiet te; adhuc loquente te dicet : Ecce adsum* ¹⁰.

Clamaverunt et duo seniores contra eam. Iniqui enim et improbi non cessant clamare adversum nos, et dicere : *Tolle e terra, qui tales sint; non enim decet eos vivere.*

Evangelico sensu Susanna contempsit eos qui occidunt corpus ¹¹, ut salvaret animam suam a morte. Nam peccatum mors animæ est; præsertim autem mœchia. Quia enim anima Christo copulata, discessione a fide in perennem traditur mortem, pœnam scilicet æternam; ad ejus rei fidem, violato quoque corporalium nuptiarum fœdere perversisque thalamis, lex pœnam mortis indixit.

V. 25 : *Et cucurrit unus, et aperuit ostia.* Nempelata et spatiosam ostendens viam, quam incedendo, qui illis morem gerunt, pereunt.

V. 30 : *Porro Susanna erat delicata valde.* Non quod meretricios fucos corpori adpersos haberet, uti habebat Jezabel, aut oculos variis pigmentis cerussaque ac minio oblitos; sed fidei et castitatis ac sanctimonix decore pollebat.

V. 34 : *Et posuerunt manus super caput ejus.* Ut vel ejus contactu, libidinem suam exsatiarent.

V. 35 : *At illa flebat.* Lacrymis enim et fletu e caelis Verbum excibat, quod lacrymis suscitaturum orat mortuum Lazarum ¹².

V. 41 : *Et credidit eis multitudo.* Operæ pretium igitur est, ut in omni firmi negotio, mendacibus animum non attendamus; nec facile iudicium personis ut obsequamur adduci non sinamus, qui nos Deo rationem reddituros esse non nesciamus : sed secundo veritatem, accuratam fidei rationem inquirendo, Deo accepti erimus.

V. 44 : *Et exaudivit Deus vocem ejus.* Quicumque enim invocant eum ex corde puro, hos exaudit

¹⁰ Isa. LI, 9. ¹¹ Matth. x, 28. ¹² Joan. xi, 35.

Α ὑπὸ τῶν λεγομένων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ Χριστιανῶν οἰοῦντι τὸ σῶφρον καὶ εὐπαθεῖς ταύτης ἐνορῶντες, φθεῖρην ταύτην βιάζονται.

Ἐάν τε γὰρ τοῦτο πράξω, θάνατός μοι ἐστίν. Τὸ γὰρ παρακοῦσαι Θεοῦ, καὶ ὑπακοῦσαι ἀνθρώποις, θάνατον καὶ κόλασιν αἰώνιον ἐργάζεται.

Ἐάν δὲ μὴ πράξω, οὐκ ἐκφευξοῦμαι τὰς χεῖρας ὑμῶν. Καὶ τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκεν. Οἱ γὰρ προσαγομένοι ἐνεκεν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἐάν μὲν πράξωσι τὸ ὑπ' ἀνθρώπων κελευόμενον, ἀποθνήσκουσι τῷ Θεῷ· ζήσουσι δὲ ἐν κόσμῳ· ἐάν δὲ μὴ πράξωσι τὸ ὑπὸ ἀνθρώπων κελευόμενον, οὐκ ἐκφεύγουσι τὰς χεῖρας τῶν δικαστῶν, ὅπ' αὐτῶν ἐκείνων κατακρινόμενοι.

Ἀρστέον μοι ἐστὶ μὴ πράξασαι. Τοῦτο γὰρ διαφορώτερον, ἀποθανεῖν ὑπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων, ἵνα παρὰ Θεῷ ζήσωσιν· ἢ συνθεμένους αὐτοῖς, καὶ ἀπολυθέντας ὑπ' αὐτῶν, ἐμπεσεῖν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀρεθόσης φωνῇ μεγάλη. Πρὸς τίνα οὖν ἀρεθόσηεν ἡ Σωσάννα, ἀλλ' ἢ πρὸς Θεόν; ὡς Ἡσαίας λέγει· *Τότε βοήσεις, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεται σου· ἐτι λαλοῦντός σου, ἐρεῖ· Ἴδού πάρεμι.*

Ἀρεθόσων καὶ οἱ δύο πρεσβύτεροι κατέναντι αὐτῆς. Οἱ γὰρ ἄνομοι οὐ παύονται βρῶντες κατ' ἡμῶν, καὶ λέγοντες· *Αἴρε ἐκ τῆς γῆς τοὺς τοιοῦτους, οὗ γὰρ καθήκον αὐτοῦς ζῆν.*

Εὐαγγελικῶς ἡ Σωσάννα κατεφρόνησε τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, ἵνα σώσῃ τὴν ψυχὴν ἐαυτῆς ἐκ θανάτου. Θάνατος δὲ ψυχῆς, ἡ ἁμαρτία, ἐξαιρέτως ἐκ τῆ μοιχεία. Ἐπειδὴ γὰρ ἡ συναφθεῖσα τῷ Χριστῷ ψυχῇ, ἀποστῆσα τῆς πίστεως εἰς τὸν διηκεῖ παραπέμπεται θάνατον, τὴν αἰώνιον κόλασιν· πρὸς πίστιν τούτου, καὶ ἐπὶ τῶν σωματικῶν γάμων παραλυμένων καὶ διορυσσομένων, θάνατον ὠριτεν ὁ νόμος ἐπιτίμιον.

Καὶ δραμῶν ὁ εἶς, ἤρριξε τὰς θύρας. Τὴν πλατεῖαν καὶ εὐρύχωρον ὁδὸν ἐπιδεικνύων, δι' ἧς οἱ τοῖτοις πειθόμενοι ἀπόλλυνται.

Ἡ δὲ Σωσάννα ἦν τρυφερά σφόδρα. Οὐ κάλλος περὶ σῶμα πορνικόν, ὃν τρόπον περιέκειτο τῇ Ἰεζάβελ, οὐδὲ ὄψις ποικίλοις χρώμασι πεφωκωμένη· ἀλλ' εἶχε κάλλος πίστεως καὶ σωφροσύνης καὶ ἀγασμοῦ.

Ἔθηκαν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Ἴνα κἀν ἐν τῷ ἄψασθαι αὐτῆς, τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας τὸν κόρον τελέσωσι.

Ἡ δὲ ἦν κλαίουσα. Διὰ γὰρ τῶν δακρῶν ἐφελκετο τὸν ἀπ' οὐρανῶν Λόγον, τὸν μέλλοντα διὰ δακρῶν ἐγείρειν τὸν Λάζαρον τεθνηκότα.

Καὶ ἐπίστευσεν αὐτοῖς ἡ συναγωγὴ. Δεῖ οὖν ἡμᾶς ἐν παντὶ πράγματι ἐδραλοῦς γενομένους, μὴ τοῖς ψευδέσιν προσέχειν, μηδὲ προσώποις ἀρχόντων εὐκόλως συναρπαζομένους πείθεσθαι, γινώσκοντας, ὅτι λόγον ἔχομεν δοῦναι τῷ Θεῷ· ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ στοιχοῦντες, καὶ τὸ ἀκριβὲς τῆς πίστεως ἐπιζητοῦντες, εὐάρεστοι ἐσόμεθα τῷ Θεῷ.

Καὶ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς αὐτῆς. Ὅσοι γὰρ ἐπικαλοῦνται αὐτὸν ἐκ καθαρᾶς καρδίας, τού-

ων ὁ θεὸς ὑπακούει· ὅσοι δὲ ἐν δόλῳ καὶ ὑποκρί-
σει, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' αὐτῶν.

Παλαιωμένε ἡμερῶν, κακῶν. Ἐπειδὴ δὲ φθά-
σαντες ἐν τῷ προοίμιῳ, διηγησάμεθα, ὅτι οἱ δύο πρεσ-
βύτεροι εἰς τύπον ἀναφέρονται τῶν δύο λαῶν, τοῦ τε
ἐκ περιτομῆς καὶ τοῦ ἐξ ἔθνῶν, οἱ καὶ αἱ ἐπιβουλοὶ
γίνονται τῆς Ἐκκλησίας· ἴδωμεν τὰ ῥήματα αὐτοῦ
τοῦ Δανιήλ, καὶ μάθωμεν, ὅτι ἐν μηδενὶ ἡμᾶς δια-
φύεται ἡ Γραφή. Τῷ γὰρ πρώτῳ πρεσβυτέρῳ δια-
λεγόμενος, ὡς νομοθέτῃ ἐπιτιμᾷ· τῷ δὲ ἐτέρῳ, ὡς
ἔθνικῶ διαλέγεται, *σπέρμα Χαναάν* ἀποκαλῶν· καί-
τοι ὄντα ἐν περιτομῇ.

Ἦδη γὰρ ἄγγελος Θεοῦ. Ἀγλοὶ δὲ, ὅτι ἤνικα
προσηύξατο ἡ Σωσάννα πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἰση-
κούσθη, τότε ἐξαπεστάλη ὁ ἄγγελος βοηθήσων αὐτῇ,
ὃν ἴδρον ἐπὶ τοῦ Τωβία καὶ τῆς Σάρρας συνέθη.
Προσεφαιμένων γὰρ αὐτῶν, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ αὐτῇ
ὥρᾳ εἰσηκούσθη ἡ δέησις ἀμφοτέρων, καὶ ἀπεστάλη
ὁ ἄγγελος Ῥαφαήλ ἰάσασθαι τοὺς δύο.

Καὶ ἀνέστησαν ἐπὶ τοὺς δύο πρεσβυτέρους. Ἴνα
παρησθῇ τὸ εἰρημένον· Ὁ ἐρύσσωρ βόθρον τῷ
κλισίον αὐτοῦ, εἰς αὐτὸν ἐμπεσεῖται.

Προσέχειν οὖν ὀφειλομεν πᾶσιν, ἀγαπητοί, φοβού-
μην μὴ τις ἐν τινι παραπτώματι κρατηθεῖς, αὐτὸς
τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἔνοχος γένηται, γινώσκοντες ὅτι
ἐπίσης ὁ θεὸς περὶ πάντων γίνεται· αὐτὸς ὢν ὁ Λό-
γος ὀφθαλμὸς (2)· λαμβάνει δὲ τοῦτον τῶν ἐν κόσμῳ
πρατομένων οὐδέν. Δι' ἃ αἱ ἐργήροροι καρδίας (Ἰσ.
καρδίη ἢ καρδία) καὶ σωφρόνως βιούντες, τὴν Σω-
σάνναν μιμησώμεθα.

Τοῦ ἀγίου αὐτοῦ Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμης.

Τὴν ἀκριβεῖαν τῶν χρόνων, κ. τ. λ.

A Deus; quicunque vero in dolo et hypocrisi, ab eis
Deus faciem suam avertit.

V. 52 : *Inveterate dierum malorum.* Quia jam
initio ipsoque exordio exposuimus, duos seniores as-
sumi in typum duorum populorum, ejus scilicet qui
ex circumcissione et illius qui ex gentibus, qui sem-
per Ecclesiae insidias struunt; videamus ipsas Dani-
elias voces, ac intelligamus nulla re nos Scriptu-
ram fallere. Nam primum seniore alloquens, ut
legisperitum eum increpat: alteri vero ut gentili
loquitur, v. 56, *semen Chanaan* ipsum vocans, ta-
meti in circumcissione et Judaeus erat.

V. 55 : *Jam enim angelus Dei.* Porro ostendit,
quo tempore Susanna ad Deum oravit, fuitque
exaudita, missum ei fuisse angelum qui eam adju-
varet, haud secus ac se res in Tobia et Sarra ha-
buit¹³; ambobus enim eadem die eademque hora
orantibus, exaudita est amborum oratio, missusque
est angelus Raphael qui eos sanaret.

V. 61 : *Ei consurrexerunt adversus duos seniores,*
Ut impleretur quod dictum est: *Qui fodit foveam
proximo suo, incidet in eam*¹⁴.

In omnibus itaque attendere debemus, charissi-
mi, timentes ne quis in aliquo delicto deprehensus
suae ipsius animae obnoxius fiat, scientes quia vin-
dex est Deus de omnibus; cum Verbum ipsum sit
oculus, quem nihil latet eorum quae in mundo
sunt. Idcirco semper pervigiles animo ac caste vi-
ventes, Susannam imitemur.

Sanctissimi Hippolyti Romae episcopi (5)

Cui constitutum sit ut, etc.

FRAGMENTA ALIA.

(EX GALLAND.)

I.

Apud Anastasium Sinaitam, quæst. XLVIII, pag. 327.

Ἰππολύτου εἰς τὸν Δανιήλ (4).

Τῶν γὰρ σιδηρῶν κνημῶν τῶν νῦν ἐπικρατούσων C
ἐπὶ τὰ ἰχνη τῶν ποδῶν, καὶ τοὺς δακτύλους χωρησάν-
των, κατὰ τὴν τοῦ φοβεροῦ θηρίου δεξιῶν, καθὼς ἐν
τοῖς ἐμπροσθεν καιροῖς σεσημάνται, ἤξει ἀπ' οὐρανῶν
ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα, καὶ συντριψῶν αὐτήν,
καὶ μεταστήσει πάσας τὰς βασιλείας, καὶ δώσει τὴν
βασιλείαν ἄλλοις Ὑψίστου. Οὗτος ὁ γεννηθεὶς ἄρος μέγα,
καὶ πληρώσας τὴν γῆν, περὶ οὗ εἰρηται· Ἐθεώρου
ἐν ἔραματι τῆς ρυκτὸς, καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφε-
λῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου·
καὶ ἔως τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἐφθασεν· καὶ

¹³ Tob. III, 24. ¹⁴ Prov. XXVI, 27.

(2) Αὐτὸς ὢν ὁ Λόγος ὀφθαλμὸς. Cotelerius
tom. II Monument., pag. 525, legit, αὐτὸς ὢν ὁλος
ὀφθαλμὸς. FABRIC.

(3) Fragmentum hoc, quod Hippolyti commenta-
riorum in Daniele initium sive prooemium esse vi-
detur, fragmentis in Daniele supra editis præmi-
nimus. EDIT. PATR.

Hippolyti in Daniele.

Cum enim tibie ferreae quae nunc dominatum
obtinent, ad vestigia pedum et digitos processerint,
congruenter terribilis bestiae ostensioni, sicut est
significatum prioribus temporibus, e caelis veniet
lapis, qui, percussa statua et contrita, transferet
omnia regna, et dabit regnum sanctis Altissimi.
Hic est qui factus est mons magnus, et implevit
terram, de quo dictum est: *Contemplabar in visione
noctis, et ecce cum nubibus caeli veniens tanquam
Filius hominis, et usque ad Antiquum dierum perve-
nit; et ei datus est principatus et honor et regnum:*

(4) Εἰς τὸν Δανιήλ. Meminere Hippolyti ἐρη-
νεῖας in Daniele, Hieronymus cap. LXI *De vir.
illustr.*; Photius codd. CCCII et CCCIII; Œcumenius
prooemio in Apocalypsin, edito in bibl. Coisluniana
pag. 278; Suidas in Ἰππολύτος, aliique. FABRIC. —
Vide infra inter *Homiliarum fragmenta* § 1x.

et omnes populi, tribus et linguæ servient ipsi: potestas ejus, potestas æterna quæ non transibit, et regnum ejus non interibit¹⁸.

Α αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχή, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ βασιλεία - καὶ πάντες λαοί, φυλαί, καὶ γλώσσαι δουλεύουσιν αὐτῷ· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται.

II.

In Canticum trium puerorum. Ex Catena Patrum in Psalmos et Cantica sacrae Scripturae tom. III edit. Corderiane, pag. 951, ad γ. 87.

Benedicite, Anania, Azaria, Misael, Domino: benedicite apostoli, prophetae et martyres Domini Domino: laudate et superexaltate eum in saecula.

Ἐδλογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία, Μισαήλ, τὸν Κύριον· εὐλογεῖτε, ἀπόστολοι, προφήται καὶ ἱμάρτυρες Κυρίου τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Hippolyti episcopi Romani.

Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμης,

Admiranda sunt, o dilecti, quæ a tribus pueris in camino dicta sunt: quomodo nihil ex rebus creatis præterierunt, ut nempe nihil quasi liberum vel sui juris esse putaretur: sed quum omnia comprehendissent ac nominassent, caelestia, terrestria et subterranea, omnia Deo subjecta esse ostenderunt, ut qui omnia per Verbum creaverit: ne quis ullam creaturam vel incretam vel sine principio esse gloriaretur.

Θαυμάσαι δὲ ἔστιν, ἀγαπητοί, τὰ ὑπὸ τῶν τριῶν παίδων ἐν τῇ καμίνῳ λεγόμενα· πῶς οὐδὲν παρέλειπον τῶν ἐκτισμένων, ἵνα μὴ ὡς ἐλεύθερον αὐτεξούσιον νομισθῆ· ἀλλὰ πάντα συμπεριλαβόντες καὶ ὀνομάσαντες τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ καταχθόνια, πάντα δούλα ἐδειξαν εἶναι τοῦ Θεοῦ τοῦ πάντα διὰ τοῦ Λόγου κτίσαντος, ἵνα μὴ τις καυχῆσθαι ὡς ἀγένητόν τι καὶ ἀαρχὸν εἴη κτισμάτων.

IN MATTHÆUM.

(DE MAGISTRIS, Acta Martyrum Ostiens., p. 405.)

In Matthæi cap. vi, 41. — Sententiam suam exponit περί τοῦ ἐπιουστίου vel de pane substantiali.

Ideo quærere jussi sumus quod ad conservationem corporalis substantiæ sufficiat: non pulmentum, sed alimentum, quod deficit corpori restaurans, mortemque ex fame prohibens; non mensas opiparas et in voluptates effusas, neque quæcunque corpus insultare animo efficiunt, sed panem, et hunc non in multorum anuorum numerum, sed hodie nobis sufficientem.

Διὰ τοῦτο ζητεῖν προσετάχθημεν τὸ πρὸς τήρησιν ἐξαρκούν τῆς σωματικῆς οὐσίας· οὐ τρυφήν ἀλλὰ τροφήν, τὸ ἐλλείπον ἀναπληροῦσαν τοῦ σώματος, καὶ τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ κωλύουσαν θάνατον· οὐ τραπέζας φλεγμαιοῦσας, καὶ εἰς ἡθονὰς ἐκμαινοῦσας, οὐδ' ὅσα σκιρτᾶν τὸ σῶμα κατὰ τῆς ψυχῆς παρασκευάζει, ἀλλ' ἔρτον, καὶ τοῦτον οὐκ εἰς πολλὸν ἐπὼν ἀριθμὸν, ἀλλὰ τὸν σήμερον ἡμῖν ἀρκούντα.

IN LUCAM.

(MAT, Scriptorum vel. Collectio nova, tom. IX, Romæ, 1837, p. 645.)

CAP. II.

D

Vers. 7.—Hippolyti.—Si vis autem, Verbum Dei erat primogenitum, e cælo ad beatam Mariam descensum, et homo primogenitus in utero formatus, ut primogenitus Dei primogenito homini unitus manifestaretur.

Vers. 22.—Hippolyti.—Cum illum (Jesum) tulerunt in templum ut sisterent eum Domino, purificas solverunt oblationes; si enim purifica munera juxta

ΚΕΦ. Β.

Ἰππολύτου. Εἰ δὲ βούλει, Λόγος Θεοῦ ἦν πρωτότοκος, ἀπ' οὐρανῶν ἐπὶ τὴν μακαρίαν Mariam κατερχόμενος, καὶ ἄνθρωπος πρωτότοκος ἐν κοιλίᾳ πλασόμενος, ἵνα ὁ πρωτότοκος Θεοῦ πρωτότοκῳ ἀνθρώπῳ συναπτόμενος δειχθῆ.

Ἰππολύτου. Ὅτε αὐτὸν ἀνήγαγον εἰς τὸ ἱερὸν, παραστήσαι τῷ Κυρίῳ, τὰς καθαρσίους ἐπιτελοῦντες ἀναφοράς· εἰ γὰρ τὰ καθάρσια δῶρα κατὰ τὸν νόμον

¹⁸ Dan. vii, 13, 14.

ὅπερ αὐτοῦ προσεφέρετο, ταύτη καὶ ὑπὸ νόμον γέ-
 γωνεν· οὔτε δὲ ὁ Λόγος ὑπέκειτο τῷ νόμῳ, καθάπερ
 εἰ σycophάνται δοξάζουσιν, αὐτὸς ὢν ὁ Νόμος· οὔτε ὁ
 Θεὸς ἐδεῖτο θυμάτων καθαρσιῶν, ἀθρόα ῥοπή καθα-
 ριζῶν ἅπαντα καὶ ἀγιάζων· ἀλλ' εἰ καὶ ἐκ τῆς παρ-
 θένου τῷ ἀνθρώπινον ὄργανον ἀναλαβὼν ἐφόρησε,
 καὶ ὑπὸ νόμον ἐγένετο, κατὰ τὰς τῶν πρωτοτόκων
 ἀξίας καθαρισθεὶς, οὐκ αὐτὸς δεόμενος τῆς τούτων
 χορηγίας ὑπέμενε τὰς θεραπείας, ἀλλ' ἵνα τῆς τοῦ
 νόμου δουλείας ἐξαγοράσῃ τοὺς πεπραμένους τῇ δίκῃ
 τῆς ἀρεῆς.

ΚΕΦ. ΚΓ'.

Ἰππολύτου. Διὰ τοῦτο πωλωροὶ ἄδου ἰδόντες αὐτὸν,
 ἐπύθεον· καὶ πύλαι χαλκαῖ, καὶ μοῦλοι σιδηροὶ συν-
 ετριβήσαν· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μονογενὴς εἰσῆλθεν ὡς ψυχὴ
 μετὰ ψυχῶν, Θεὸς Λόγος ἐμφύχος· τὸ γὰρ σῶμα B
 ἔκειτο ἐν μνημείῳ, οὐχὶ κενωθὲν τῆς θεότητος, ἀλλ'
 ὅσπερ ἐν τῷ ἄδῳ ὢν, τῇ οὐσίᾳ ἦν πρὸς τὸν Πατέρα,
 ὡς ἦν ἐν τῷ σώματι καὶ ἐν τῷ ἄδῳ· ἀχώρητος
 γὰρ ἐστὶ καὶ ὁ Υἱὸς, ὡς ὁ Πατήρ, καὶ πάντα περι-
 ἔχει· ἀλλὰ θέλων ἐχωρήθῃ ἐν σώματι ἐμφύχῳ, ἵνα
 μετὰ τῆς ἰδίας ψυχῆς πορευθῇ εἰς τὸν ἄδην, καὶ μὴ
 γυμνῇ τῇ θεότητι.

A legem pro eo offerebantur, hoc modo sub lege
 factus est: neque enim Verbum subjectum erat
 legi, sicut sycophantæ existimant, cum ipse sit
 Lex: neque Deus indigebat hostiis purificis, qui
 puncto temporis purificat omnia et sanctificat: sed
 etsi ex virgine humanum organum suscipiens induit,
 et sub lege factus sit, secundum primogenitorum
 consuetudinem purificatus; non ipsetamen indigebat
 istarum cæremoniarum apparatu; sed eas pertulit, ut
 a servitute legis redimeret illos qui venditi fuerant
 jure maledictionis.

CAPUT XXIII.

Hippolyti.—Propterea ostiarii inferorum videntes
 eum intremuerunt: et postes æræ, et ferrei vectes
 confracti sunt. Ecce enim Unigenitus intravit quasi
 anima inter animas, Deus Verbum in anima habi-
 tans; nam corpus jacebat in monumento, non
 vacuum divinitatis, sed sicut in inferno adest, et
 substantialiter apud Patrem, sic erat in corpore et
 in inferno, nam illocabilis est Filius sicut Pater
 omniaque comprehendit; [sed libens habitavit in
 corpore animam habente, sicut cum propria anima
 descenderet in inferna et non nuda divinitate.

IN JOANNIS EVANGELIUM ET APOCALYPSIN.

*Hieronymus laudat Nostri libellum De Apocalypsi; in marmoreo laterculo nominatur, ὅπερ τοῦ κατὰ
 Ἰωάννην Εὐαγγελίου καὶ Ἀποκαλύψεως. Ebedjesu inter nostri scripta refert apologiam pro Apocalypsi et
 Evangelio Joannis. Itaque videtur Hippolytus in eodem libro docuisse, Evangelium et Apocalypsin, quæ Joanni
 apostolo ascribuntur, vere ab eo conscripta esse. Num in illo disputaverit contra Alogos an contra eos qui
 Romæ hos libros rejecerunt, constituere non audemus. Cum Hieronymus commentarium in Apocalypsin ab
 Hippolyto conjectum laudare videatur, id quod Syncellus (5) plane affirmat: præterea cum quanti æstimaverit
 Apocalypsin inde appareat quod in libro De Antichristo (cap. 26 et 48) et ipse confitetur, et singulos locos
 sæpe affert atque diligentè exponit, revera eum illius libri interpretationem scripsisse non inepte alicuius
 conjecerit.*

(5) Chronogr. p. 358.

FRAGMENTA DUBIA
 IN PENTATEUCHUM.

*(Pentateuchus Arabicus ms. cum commentariis SS. Patrum [Huntling. ms. 84 litteris Syriacis et Bodl. NE c. 33, lit-
 teris Syriacis fol.].—Arabice et Latine edidit Fabricius Opp. Hippolyti II. 33.—Spurium esse hoc opusculum jam
 nemo non agnoscit, et ideo satis sit Latnam versionem exhibere. Vide, si lubet, notitiam de Vita et scriptis
 S. Hippolyti, supra, col. 345.)*

PRÆFATIO.

In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti, Dei C
 unius. Hoc est exemplar legis excellentiss.

Verum operæ pretium est, priusquam incipiamus
 describere exemplar libri legis, ut doceamus te, o
 frater, de excellentia ejus et dignitate dispositionis
 ejus. Prima ejus excellentia est, quod tradidit il-
 lam Deus per manum Domini beatissimi, principis
 prophetarum, et primi apostolorum, sive eorum,
 qui missi sunt ad filios Israelis, nempe Moysis, filii
 Amran, filii Cahath, e filiis Levi.

Ipse autem omnigena scientia ornatus fuit, et
 præditus optima indole; illustris dignitate, morum

probitate conspicuus, ratiocinandi facultate egre-
 gius, collocutus fuit cum Deo. Elegitque illum tan-
 quam instrumentum pretiosum. Per principem et
 prophetam suum descendere fecit, (tradidit) illam
 (legem) Deus optimus maximus, glorificetur nomen
 ejus, in lingua Syriaca Targum, quam transtulerunt
 Septuaginta in linguam Hebræam, nempe in linguam
 populi ejus, et idioma plebis.

Suscepit itaque illam Moses a Domino sæculorum,
 et primus fuit cui concredita est, quique illius ca-
 nonibus et regulis morem gessit. Deinde illam do-
 cuit filios Israelis, qui et illam amplexi sunt. Et

explicuit eis profunda ejus mysteria et obscuritates; exposuitque ea, quæ erant minus facilia, prout Deus ipsi permisit; et celavit eos illa legis arcana, prout prohibuit illum Deus. Neque exstitit inter illos, qui peritior esset in judiciis et decretis ejus et abdita doctrinæ ejus sensa planius impertiretur, donec transferret illum Deus ad se, postquam eum perfectum reddiderat in deserto per totos quadraginta annos.

Atque hæc sunt nomina doctorum (ab Hebr. חֲבֵרָה socius) qui continua successione tradiderunt legem post Mosem prophetam usque ad adventum Messia.

Scito itaque, o frater, benefaciat tibi Deus, quod Deus tradidit legem præstantissimam in manus Mosis prophetae, filii Amran.

Tradiditque illum Moses Josuæ, filio Nun.

Tradiditque illum Josua filius Nun τῷ Anathal.

Tradiditque illum Anathal τῷ Jehud.

Tradiditque illum Jehud τῷ Samgar.

Tradiditque illum Samgar τῷ Baruk.

Tradiditque illum Baruk τῷ Gideon.

Tradiditque illum Gideon τῷ Abimelech.

Tradiditque illum Abimelech τῷ Taleg.

Tradiditque illum Taleg τῷ Babin Gilaaditæ.

Tradiditque illum Babin τῷ Jiphtach.

Tradiditque illum Jiphtach τῷ Ephran.

Tradiditque illum Ephran τῷ Elul ex tribu Zebalon.

Tradiditque illum Elul τῷ Abdan.

Tradiditque illum Abdan τῷ Shimshon forti.

Tradiditque illum Shimshon τῷ Helkanah, filio Jerachmu, filio Jehud. Ille autem fuit pater Samuelis prophetae. De quo Helkana mentio est initio libri Regum primi.

Tradiditque illum Helkana τῷ Eli sacerdoti.

Tradiditque illum Eli Samueli prophetae.

Tradiditque illum Samuel Nathani prophetae.

Tradiditque illum Nathan τῷ Gad prophetae.

Tradiditque illum Gad propheta Shemaiae doctori (socio).

Tradiditque illum Shemaia τῷ Iddo doctori.

Tradiditque illum Iddo Achia.

Tradiditque illum Achia τῷ Abihu.

Tradiditque illum Abihu Eliae prophetae.

Tradiditque illum Elia discipulo suo Elisæo.

Tradiditque illum Elisæus Malachiae prophetae.

Tradiditque illum Malachia τῷ Abdiahu.

Tradiditque illum Abdiahu τῷ Jehuda.

Tradiditque illum Jehuda Zachariae doctori.

In diebus illis venit Bachthansar, rex Babel, et vastavit domum sanctuarii, et in captivitatem duxit filios Israelis in Babel. Et post captivitatem Babel, Tradidit illum Zecharia doctor Esaiae prophetae, filio Amos.

Tradiditque illum Esaia Jeremiae prophetae.

Tradiditque illum Jeremia propheta Chizkieli.

Tradiditque illum Chizkiel propheta Hoseæ prophetae, filio Bazi.

Tradiditque illum Hosea Joieli prophetae.

Tradiditque illum Joiel τῷ Amos prophetae.

Tradiditque illum Amos Obadiae.

Tradiditque illum Obadia τῷ Jonan prophetae, filio Mathi, filii τοῦ Armelah, qui fuit frater Eliae prophetae.

Tradiditque illum Jonan Michæ Morashitanitz, qui

Tradidit illum τῷ Nachum Alkousitzæ.

Tradiditque illum Nachum τῷ Chabakuk prophetae.

Tradiditque illum Chabakuk Sophoniae prophetae.

Tradiditque illum Sophonia Chaggæo prophetae.

Tradiditque illum Chaggæus Zechariae prophetae

B filio Bershia.

Tradiditque illum Zecharia Malachiae captivus.

Tradiditque illum Malachia Ezrae doctori.

(6) Tradiditque illum Ezra τῷ Shamai antistiti? et Jadaa τῷ Samean, Samean tradidit illum Antigono.

Tradiditque illum Antigonus Josepho filio Jobezaris (et) Josepho filio Gjuchanan.

Tradiditque illum Joseph Jehosuae filio Barachia.

Tradiditque illum Jehosua Nathani Arbelitzæ.

Tradiditque illum Nathan Shimeoni, seniori filio Shetach.

Ipse est, qui portavit Messiam in ulnis suis.

Simeon tradidit illum Jehudæ.

Jehuda tradidit illum Zechariae sacerdoti.

C Tradiditque illum Zecharia sacerdos, pater Joannis Baptistæ, Josepho doctori ex tribu sua.

Tradiditque illum Joseph Hanani et Caiaphæ. Ab istis autem ablatum est sacerdotium, et regnum, et propheta.

Isti fuerunt doctores usque ad adventum Messia; ambo erant sacerdotes filiorum Israelis.

Fuit itaque summa antistitum venerabilium honorabilium fides de hac lege præstantissima quinquaginta sex sacerdotum, exceptis Hanan et Caiapha.

Iique sunt qui illum tradiderunt in ultimis diebus reipublicæ filiorum Israelis, neque amplius exstiterunt sacerdotes post istos.

Hæc est historia eorum, quæ contigerunt circa legem præstantissimam.

Dixit Armus, auctor libri Temporum: Anno decimo nono regni Ptolemæi regis, jussit ut congregarentur seniores filiorum Israelis, ut sibi in manus præsentarent librum legis, et ut singuli eorum præsto essent ad explanandos sensus ejus.

Astiterunt itaque seniores, secum habentes legem præstantissimam. Tunc jussit ut unusquisque eorum interpretaretur sibi librum legis.

At ille repugnabat (dissentiebat ab expositione) expositioni, quam transtulerant seniores. Et jussit seniores detruendi in carceres et vincula.

(16) Confer Tsemach David, et Maimon. Præfat. ad Seder Zeraim in Pokockii *Porta Mosis*, p. 56.

Et arreptum librum legis conjecit in altam fossam, et immisit super illam ignem et cineres fervidos, per septem dies. Tum postea præcepit, ut congererent lutum civitatis in illam fossam, in qua erat liber legis. Et impleta fuit fossa usque ad summum.

Mansit lex sub stercore in illa fossa per septuaginta annos, et non periit, neque corruptum fuit ex ea vel unum folium.

Anno vigesimo primo regni Apianuti regis eduxerunt librum legis e fossa, et ne unum quidem folium ex ea erat corruptum.

Et, post ascensionem Christi in cælum, venit rex Titus, filius Aspasiani, regis Romæ, in Jerusalem, obseditque et cepit illam. Et destruxit ædificium domus secundæ, quam ædificaverant filii Israel. Destruxit Titus rex domum sanctuarii; interfecit omnes qui erant in ea ex Judæis, et ædificavit Tsionem (sic) in sanguine eorum. Et post illam deportationem (captivitatem) dispersi sunt Judæi in servitutem. Neque amplius congregati sunt in civitatem Jerusalem, neque usquam revertendi spes est.

Postquam igitur vastata fuit Jerusalem, tradidit (tradiderunt) illam (legem) Sheanaia et Antalia (Abtalion) reges Baalbach (7) civitatis, quam ædificaverat olim Soliman (Salomo), filius Davidis regis, quæque denuo restaurata fuit in diebus Menasse regis, qui medium secuit Esaiam prophetam cum serâ.

Rex Adrianus ex filiis Edom obsedit Baalbach, cepitque illam et occidit omnes qui erant in illa ex Judæis, quotquot erant de prosapia Davidis, in servitutem redegit.

Et dispersi sunt Judæi per universam terram, quemadmodum prædixerat Deus excelsus: *Et dispergam vos inter gentes, et dissipabo vos inter populos.*

Atque hæc sunt, quæ ad nos pervenerunt de historia istius libri præstantissimi.

Explicit præfatio.

In nomine Dei æterni, sempiterni, maximi, misericordis, miseratoris.

Incipimus cum auxilio Dei describere librum legis, et expositionem ejus prout exposuerunt Patres patri (sancti), docti, optimi.

¹⁶ Gen. 1, 4. ¹⁷ Gen. vi, 17.

(7) Heliopolis Syriæ.

(8) In ms. codice Laudiano (num. A. 182) eadem existat præfatio Arabicis litteris, cum ea, quam descripsi. Sed nulli sunt commentarii ad versionem. Hunc codicem laudat Pokockius in sua Præfatione ad variantes lectiones Arabici Pentateuchi Saadiani, tomo sexto Bibl. Polyglott. Londin., atque etiam mentionem facit istius successionis pontificum usque ad Annam et Caipham. Ibi quoque laudat nostram Catenam sub nomine duorum Commentariorum in Pentateuchum litteris Syriacis dialecto Arabica, etc., quorum versionis specimen exhibet in num. 5.

(9) Patrum nomina, ex quibus concinnatus est hic Commentarius sive Catena in Pentateuchum,

Hæc itaque expositio libri primi. Qui quidem est liber creationis, entium creatorum.

SECTIO PRIMA.

De creatione cæli et terræ. Initio creavit Deus¹⁶, etc. (8).

Expositio in illud, quod dixit Deus.

Et quidem beatus propheta, magnus ille Moses, scripsit librum hunc, appellavitque et titulo insignivit librum *Entis*, id est, Entium creatorum, etc. (9).

SECTIO II-III.

Et dixit Dominus: *Et ego missurus sum aquas diluvii super terram ad perdendum omne corpus. in quo¹⁷, etc.*

Dixit Hippolytus expositor Targumista: Nomina uxorum filiorum Noah hæc sunt: nomen uxoris Sem Nahalath Mahnuk, et nomen uxoris Cham Zedkat Nabu, et nomen uxoris Japheth Arathka. Hæc autem sunt nomina earum in Syriaco Targum (quæ sequuntur sic erant expressa ut puto Syriacæ in versione aliqua Syriacæ): Uxor Sem, nomen Nahalath Mahnuk. Uxor Cham nomen Zedkat Nabu. Uxor Japheth nomen Arathka.

Indicavit itaque Deus Noacho, certioreque illum fecit de adventu diluvii et de interitu vastatorum (impiorum).

Jussitque Deus altissimus, ut descenderet de monte sancto, ipse et filii ejus et uxores filiorum ejus, et ut fabricaret navem (arcam) trium contignaticum (sive tabulatorum).

Contignatio inferior erat pro bestiis (feris) rapacibus, agrestibus, noxiis. Inter illas erant asseres sive trabes lignæ, quæ eas ab invicem separarent, quominus mutuo coirent (10). Contignatio media erat pro avibus variisque earum generibus.

Contignatio denique superior erat pro Noacho ipso, filiisque ejus, pro conjugate ipsius, et uxoribus natorum ejus.

Fecit etiam Noah ostium navi a latere orientali.

Fabricavit etiam conditoria aquæ et promptuaria ciborum.

Postquam igitur imposuit finem fabricandæ navi, ingressus est Noah cum filiis suis Sem, Cham et Japheth in cavernam thesaurorum.

Et quidem primo aditu feliciter invenerunt cor-

sunt hæc præcipua, quæ hic apponam, prout occurrunt in decursu operis. Primus est Mar Ephrem Syrus, deinde Basilius episcop. Cæsareæ, Mar Jacobus Rohaviensis, Jo. Chrysostomus, Origenes, Mar Jacobus episcop. Serugiensis, Epiphanius episcopus insulæ Cypri, Dionysius, Ibn Selih, Cyrillus, uterque episcop. Hierosolym. et Alex., Ibn Batrik, Hippolytus, qui ubique appellatur Expositor sive Interpreter Targum, Philoxenus episcop., Evagrius, Athanasius patriarcha Alexandrinus, etc. Hippolytus noster circiter 40 loca commentatus est in hoc opere. Primus locus, ubi occurrit nomen Hippolyti, est in Gen. cap. vi, 17, ut sequitur.

(10) Confer Pirke R. Eliezer cap. 23.

pora Patrum, Adami, Sethi, Enoshi, Kainanis, Mahalalielis, Jaredi, Mathusalachi, Lamechi. Octo illa corpora erant in conditorio thesaurorum, videlicet Adami, Sethi, Enoshi, Kainanis, Mahalalielis, Jaredi, Mathusalachi, Lamechi.

Tulit autem Noah corpus Adami. Tuleruntque filii ejus munera. Portabat Sem aurum, Cham myrrham, Japheth thus. Deinde egressi e caverna thesaurorum, transtulerunt munera et corpus Adami in montem sanctum.

Cumque sedissent juxta corpus Adami ex adverso paradisi, cœperunt lamentari et flere jacturam paradisi.

Tum descendentes de monte sancto sublatisque oculis versus paradisum redintegrarunt fletum et ejulatam, æternum vale dixerunt his verbis : Vale (pax tibi), o paradisi Dei. Vale, o domicilium religionis et puritatis. Vale, o sedes voluptatis et deliciarum.

Tum amplexi sunt lapides montis sancti et arbores, flevitque et dixerunt : Vale, o domicilium bonorum. Vale, o mansio corporum sanctorum.

Deinde triduo completo, descendit Noah, cum filiis suis et uxoribus natorum suorum de monte sancto ad radices montis sancti ad locum navis. Erat enim (arca) sub prominentia (fabri) montis sancti.

Et ingressus est Noah in navem; deposuitque corpus Adami et munera in medio navis super feretro ligneo, quod recipiendo corpori præparaverat.

Admonuitque Deus Noachum dicens : Fac tibi crepitacula e ligno buxi (vel cupressi). אֲרָזִים autem est lignum dictum Sagh, i. e. platanus Indica.

Fabrica etiam malleolum ejus (tintinnabulum) ex eodem (ligno). Longitudo autem crepitaculi erit trium cubitorum integrorum et latitudo ejus unius cubiti cum dimidio.

Et præcepit ei Deus, ut pulsaret crepitacula per singulos dies tribus vicibus. Videlicet prima vice summo diluculo; secunda vice, in medio diei; et tertia vice ad occasum solis.

Accidit autem, statim atque pulsasset Noah crepitacula, ut protinus accurrerent filii Cainis et filii Vahimi ad ipsum; quos admonuit et perterruit narrando de adventu proximo diluvii, et de interitu jamjam festinante et imminente.

Ea vero fuit misericordia Dei erga illos, ut converterentur et respicerent; sed non morem gesserunt filii Cainis Noacho, in eo quod illis prædicabat. Et congregavit Noah ex omnibus volucribus omnis generis paria mares et femellas; atque ita etiam ex omnibus bestiis, tam cicuratis quam silvestribus, paria et paria.

SECTIO IV.

Ad Genes. cap. vii, v. 6.

Dixit Hippolytus expositor Syrus Targum : Invenimus in exemplari antiquo Hebræo, Deum præce-

pisæ Noacho, ut ordine disponeret bestias feroces in contignatione sive tabulato inferiore, et divideret mares a femellis, asseribus ligneis interpositis,

Atque ita fecit omnibus bestiis (feris) jumentis; et etiam volucribus in tabulato medio.

Jussit autem (Deus) ita separari mares a feminis decentiæ et honestatis causa, ne scilicet commiscerentur adinvicem.

Dixit porro Deus Mosi : Provide cibaria tibi ipsi et natis tuis. Et sint ex tritico molito, pisto, subacto aqua, exsiccato. Et jussit illico Noach conjugi suæ et uxoribus filiorum suorum, ut strenue incumbere subigendo massam et reconderent in furno. Subegerunt ergo massam, et pinsuerunt ferme quantum ipsis sufficeret, adeo ut non remaneret nisi perparum.

Et admonuit Deus Noachum dicens ei : Quisquis annuntiaverit tibi de adventu diluvii primus, perdes illum ipso momento. Interea vero uxor Chamis astabat immissura panem ingentis molis in furnum. Et subito profluxit aqua e furno juxta verbum Domini, et penetravit, dissolvit scaturigo aquæ panem. Exclamavit itaque uxor Cham ad Noachum dicens ei : O domine, venit verbum Dei, venit illud quod promisit (prædixit) Deus. Exsequere igitur id quod præcepit Dominus.

Cumque audivisset Noah verba uxoris Cham, dixit ei : Jam ergo venit diluvium? Dixit ei uxor Cham : Tu dixisti hoc.

Admonuit autem Dominus derepente dicens Noacho, Ne perdas uxorem Chamis; nam ab ore tuo cœpit perditio (primus dixisti : Venit diluvium). Ad vocem Noachi venit diluvium, et subito scaturigo dissolvit illum panem.

Et apertæ sunt cataractæ cœli, et aquæ pluriæ ingruerunt super terram. Nempe illa vox, quæ olim dixerat : Congregentur aquæ in locum unum et appereat terra¹⁸, eadem vox permisit, ut sponte sua erumperet scaturigo aquarum et fluxus marium et eduxit aquas.

Recogita quid dixerit Deus de mundo : Humilietur omnia excelsa ejus, et humiliata sunt; et eleventur humilia ejus de profundis ipsius.

Et facta fuit terra vacua privata entibus suis quemadmodum erat initio.

Et quidem pluvia descendebat desursum, et terra erumpebat deorsum. Et periit compositio mundi, abruptus fuit ordo ille primitivus. Factusque est mundus, qualis erat ab initio desolatus ab aquis, quæ illum inundaverunt. Neque relictum fuit et ejus entibus quidquam in integritate sua.

Pessumdata fuit structura prior, et deformis fuit terra fluctu aquarum ingruentium super illam, et magnitudine inundationum ejus, et multitudine imbrium, et eruptione abyssorum ejus, aquis perpetuo erumpentibus. Denique relicta fuit qualis era antea.

¹⁸ Gen. 1, 9.

SECTIO V.

Ad Genes. cap. viii, v. 1.

Dixit Hippolytus, expositor Targum, et Dominus meus, Jacobus Rohaviensis : Vigesimo septimo die mensis Jiar, qui est mensis secundus Hebræus, elevata fuit arca ab introitu (a radicibus) montis sancti, jamque illam portabant aquæ, et super illis in gyrum circumacta fuit versus quatuor mundi cardines. Arca igitur a monte sancto tetendit orientem versus, tum reversa est in occidentem, deinde conversa fuit ad meridiem, denique orientem versus tendens appulit ad montem Kardu, die primo mensis decimi (11). Atque is est mensis Kanun secundus.

Et egressus est Noah ab arca vigesimo septimo die mensis Jiar anno secundo; nam arca morata per quinque menses integros natando fluctuavit super aquas, et spatio dierum quinquaginta et unius appulit ad terram. Neque postea adhuc fluctuavit. Sed tantummodo successive obversa fuit versus quatuor cardines terræ, ac denique iterum substitit orientem versus. Dicimus autem id fuisse signum crucis. Arca autem fuit instar Christi, qui expectabatur. Illa enim arca fuit causa salutis Noachi et filiorum ejus; itemque jumentorum, ferarum, et volatilium. Christus autem, quando passus fuit in cruce, liberavit nos a criminibus et peccatis, et abluit nos in sanguine suo purissimo.

Et quemadmodum reversa fuit arca in orientem, appulitque ad montem Kardu (12); ita etiam Christus perfectus et completo opere, quod sibi proposuerat, reversus est in cælum in sinum Patris sui, et sedit super solio gloriæ suæ ad dextram Patris.

Quoad montem Kardu, is est in oriente in regione filiorum Rabaa, appellantque illum Orientales montem Goltash (*Gordyæum*), vocant autem Arabes et Persæ Ararat (13).

Et est civitas, cui nomen est Kardu, et mons iste ab ea sic appellatur, qui quidem altissimus est et inaccessibilis, ad cujus verticem nemo unquam potuit ascendere propter vim ventorum et aeris procellarum, quæ ibi perpetuo regnant. Quod si quis autem attentaverit conscendere, irruunt in illum dæmones, et de montis jugo in planitiem præcipientem dejiciunt, et moritur. Nemo autem novit, quid sit in superficie montis, nisi quod quædam reliquæ ligni Arcæ adhuc jacent in superficie verticis montis.

SECTIO X.

Ad Deut. cap. xxxiii, v. 1.

Dixit Hippolytus expositor Targum, quod Moses, cum absolvisset hanc prophetiam, benedixit etiam super omnes filios Israel, per singulas tribus seorsim, et precatus est pro illis.

A Deinde admonuit Deus Mosem dicens ei : Ascende in montem Nebo, qui quidem cognitus est nomine montis Hebræorum, qui est in terra Moab contra faciem Jericho.

Et dixit ei : Contemplare terram Chanaan, quam ego daturus sum filiis Israel in hæreditatem. Tu vero nequaquam ingredieris in illam, quapropter intueri illam a longe. Cum ergo contemplaretur illam Moses, vidit illam terram, terram virentem, omni copia et ubertate abundantem, frequentibus consistam arboribus, et obstupuit Moses et flevit.

Et cum descendisset Moses de monte Nebo, vocavit Josuam filium Nun, et dixit ei coram filiis Israel : Confortare et esto robustus. Tu enim introductorus es filios Israel in terram quam promisit Deus patribus eorum, se illis daturum in hæreditatem. Ne ergo timeas a populis, neque reformides a gentibus; nam Deus erit tecum.

Et scripsit Moses illam Sennam (14) (Hebr. שְׁנָא) secundariam legem, sive Deuteronomium), tradiditque illam sacerdotibus filiis Levi, præcepitque illis dicens : Usque ad septem annos occultate hanc Sennam, neque manifestetis illam in integro decursu septem annorum. (*Tuncque*) in festo Tabernaculorum legent sacerdotes filii Levi hanc legem coram filiis Israel, ut observent, omnis populus, tam viri, quam feminæ, sermones Dei. Præcipe, ut custodiant verbum Dei, quod est in illa lege. Quisquis autem violaverit unum ex istis præceptis, esto maledictus.

Postquam itaque complexisset Moses scripturam legis, tradidit illam Josuæ filio Nun, præcepitque ut traderet eam filiis Levi sacerdotibus. Præcepit quoque illis Moses et jussit, ut reponerent librum legis intra arcam fœderis Domini, ut ibi maneret in testimonium in æternum.

Cumque finem præcipiendi fecisset Moses, jussit ei Deus ut ascenderet in montem Nebo, qui est ex adverso Jericho. Ostendit illi Dominus universam terram promissionis a quatuor cardinibus ejus, a deserto usque ad mare, et a mari usque ad mare. Dixitque illi Deus : Tu quidem illam vidisti oculis tuis, at vero nequaquam ingredieris in illam. Mortuus est itaque illic Moses, servus Dei, jussu Dei. Et sepelierunt eum angeli in monte Nebo, qui est ex adverso Beth Phegor.

Et nemo novit sepulcrum ejus usque ad hunc diem. Occultavit enim Deus sepulcrum ejus.

Vixit autem Moses centum et viginti annos; neque caligaverat visus ejus, neque corrugata erat pellis vultus ejus.

Mortuus fuit Moses die quodam hora tertia diei, septimo die mensis secundi, qui est mensis Jiar.

Et lamentati sunt super eo filii Israelis in campis Moab per tres dies.

Phaleg. p. 22.

(14) Hoc nomine Mohammedani suas Traditiones appellant præter Alkoranum.

(11) Ita Targum Onkelos Gen. viii, 4. Targum Jonathan קרן.

(12) Ita Targum Onkelos Gen. viii, 4.

(13) V. Fuller. *Misc. Sacr.*, lib. 1, c. 4, et Bochart.

Impletusque fuit Josua filius Nun spiritu sapientiae; nam Moses imposuerat manum suam super illo. Et obedierunt ei omnes filii Israelis. Admonuitque Deus Josuam filium Nun die quodam, nempe die septimo mensis Nisan.

(15) Tempus quo exaratus est codex Huntingdonianus, num. 84, ex quo hæc potissimum descripsimus, sic notatur: *Fuit autem finis scriptiois hujus legis, et expositionis ejusdem ultimo (die) Tishrin primi, die Parasceves (Veneris) hora nona. Eratque annus millesimus octingentesimus octogesimus nonus. Per manum contemptibilem servi Dei Kas Marpha Nam.*

In fine paginæ Arabicis litteris hæc habentur: *Operam dabamus huic libro benedicto optimo (scribendo), nomine (jussu) Schamas Ibn Kas Ibrahim e civitate celeberrima Kathor. Amen.*

Vixit autem Josua filius Nun, centum et decem annos, et mortuus est die quarto, qui fuit dies primus mensis Elul. Et sepelierunt eum in civitate Thamnaterach in monte Ephraim.

Laus Deo pro perfectione (operis) (15).

Continet folia 240.

Alter codex inter Bodleianos num. NE. c. 3. 3. sic habet: *Fuit finis exemplaris hujus libri benedicti præstantissimi, anno millesimo octingentesimo nonagesimo primo Græco, ex annis (sive æra) Ascandri Græci filii Philippi. Idque per manum hominis contemptibilis, peccatoris..... qui dignus non est, cujus nomen inscribatur libro spirituali, qualis est hic.*

Et in margine idem annus notatur numericis litteris. Scribebat anno 1891 Græcorum in Bæza civitate.

Continet folia 254.

IN PSALMOS.

(SIMON DE MAGISTRIS, *Acta martyrum Ostiensium*, Append., p. 439, ex ms. Casanatensi O. I. 10 cum Vaticano collato.)

HIPPOLYTI EPISCOPI ROMÆ ARGUMENTUM ENARRATIONIS IN PSALMOS.

I. Psalmorum liber novam continet disciplinam post legem a Mose latam, alterque adeo præceptionum liber a Scriptura Mosis habetur. Nam post Mosis ac Josue obitum, post etiam judices David exortus, dignus nimirum habitus, qui Salvatoris patris divino oraculo appellaretur, novum Psalmos concinendi modum primus tradidit Hebræis, eoque convellit quidem quæ a Mose fuerant de sacrificiis lege sancita, novam autem Dei colendi formam per hymnos et acclamationes introducit, aliaque plura Mosis legem exsuperantia in suo opere universo docet. Atque hæc sane fuerit libri sanctitas, atque utilitas; inscriptionis autem ratio hæc fuisse videtur: quandoquidem plerique fratrum qui in Christum crediderunt, huic librum putant esse Davidis, in eoque inscribunt *Psalmi Davidis*, quid nos de hoc ipso acceperimus, enarraudum est. Hebræi titulum huic volumini circumscripterunt *Sephra Thelim*, proindeque in Actibus apostolorum liber *Psalmorum* dicitur (locus autem ita se habet: *Ut scriptum est in libro Psalmorum*), sed nomen auctoris ibidem desideratur, idque ea de causa, quod non unius tantum sermones hoc ipso volumine sunt editi; sed plurimum fuere, ut est a veteribus traditum, ab Esdra collecti; qui post captivitatem in unum rededit multorum psalmos sive etiam sermones, cum psalmi prorsus omnes non sint. Quamobrem nonnullis plane Davidis præmissum est nomen; aliquibus autem Salomonis; aliis vero Asaph. Sunt etiam Idithum quidam, prætereaque alii filiorum Core, quemadmodum et Mosis. Tam itaque multorum in unum corpus redacti sermones, non utique ab erudito unius Davidis esse dice-

rentur.

II. De his vero qui titulo carent, inquirendum eumque eos ascribere oporteat: occur enim iis non

ΗΠΠΟΛΥΤΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΨΑΛΜΟΥΣ.

A. Ἡ βιβλος τῶν Ψαλμῶν καινήν διδασκαλίαν περιέχει μετὰ τὴν Μωϋσέως νομοθεσίαν· καὶ ὅτι δευτέρα μετὰ τὴν Μωϋσέως Γραφὴν διδασκαλικὴ βιβλος τυγχάνει. Μετὰ γοῦν τὴν Μωϋσέως καὶ Ἰησοῦ τελευτήν, καὶ μετὰ τοὺς κριτὰς Δαυὶδ γενόμενοι, ὡσανεὶ τοῦ Σωτῆρος αὐτοῦ χρηματίσαι πατὴρ καταξιωθείς, καινὸν τρόπον τῶν τῆς ψαλμωδίας πρώτος Ἑβραίοις παρέδωκε, δι' ἧς ἀναίρει μὲν τὰ παρὰ Μωϋσῆ περι θυσίων νενομοθετημένα, καινὸν δὲ τὴν δι' ὕμνων, καὶ ἀλαλαγμῶν τρόπον τῆς τοῦ Θεοῦ λατρίας εἰσάγει, καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα τὸν Μωϋσέως νόμον ἐπαναθεσθήσασα, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς πραγματείας διδάσκει. Καὶ αὕτη μὲν τῆς βιβλοῦ οὐσίτησιν καὶ τὸ χρήσιμον· ἡ δὲ αἰτία τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς ἐπειδὴ πλεῖστοι τῶν ἀδελφῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκότων οἴονται τὴν βιβλον ταύτην τοῦ Δαυὶδ ὑπάρχειν, ἐπιγράφουσι τε αὐτὴν, *Ψάλμοι τοῦ Δαυὶδ*, λεκτέον τὰ εἰς ἡμᾶς ἐληλυθότα περὶ αὐτῆς. Ἑβραῖοι περιέγραφαν τὴν βιβλον *Σεφρά Θελεμ*, ἐν δὲ ταῖς Πράξιν τῶν ἀποστόλων, *βιβλος Ψαλμῶν* εἶναι λέγεται (ἔχει δὲ ἡ λέξις οὕτως· *Ὅτι γέγραπται ἐν βιβλῶ τῶν Ψαλμῶν*), ὄνομα δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλοῦ, οὐ κεῖται ἐνταῦθα· ἡ δὲ αἰτία, τὸ μὴ ἐνὸς λόγου ἀναγεγράφαι ἐπὶ τοῦτο, ἀλλὰ πλειόνων συνειλέχθαι, τοῦ Ἑσδρα, ὡς αἱ παραδόσεις φασίν, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν συναγαγόντος ψαλμοὺς πλειόνων εἰς ἓν, ἢ καὶ λόγους, οὐ πάντως ὄντας ψαλμοὺς. Πρῶτάταται γοῦν ἐπὶ μὲν τινῶν τὸ Δαυὶδ ὄνομα, ἐπὶ δὲ ἑτέρων τὸ Σολομώντος, καὶ ἐπὶ ἄλλων τοῦ Ἀσάφ· εἰσὶ δὲ καὶ τοῦ Ἰδιθοῦμ τινὲς, καὶ παρὰ τούτους ἄλλοι τῶν υἱῶν Κορέ, καὶ καὶ Μωϋσέως. Τῶν οὖν τοσούτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναχθέντες οἱ λόγοι, οὐκ ἂν ὑπὸ τοῦ εἰδότος λέγοιντο μόνου τοῦ Δαυὶδ.

B. Ζητητέον δὲ περὶ τῶν ἀνεπιγράφων, τινὲς αὐτοὺς χρῆ ὑπονοεῖν· διατὶ γὰρ κ' ἂν ἡ ἀπλουσιότης

ἐπιγραφῆ οὐ πρόκειται αὐτῶν, ἥτις οὕτως ἔχει, *Τοῦ Δαυὶδ ψαλμὸς*, ἢ *Τοῦ Δαυὶδ*, χωρὶς πάσης προσθήκης; Ὑπενόησαμεν δὲ ὅπου αὕτη μόνη ἐπιγραφὴ ἔστιν, ὅτι οὔτε ψαλμὸς ἔστι τὸ λεγόμενον, οὔτε ὥδη, ἀλλὰ λόγος τις ἐξ ἁγίου Πνεύματος, ὡφελείας ἔνεκεν τῆς τοῦ δυναμένου συνιέναι ἀναγεγραμμένος. Ἦλθεν δὲ εἰς ἐμὲ Ἑβραῖοι τινὸς παράδοσις περὶ τῶν τελευταίων· ἐπεὶ γὰρ πολλοὶ ἦσαν ἀνεπιγράφοι, εἰς δὲ ὁ πρὸ τούτων τῶν ἀνεπιγράφων ἐπιγραφὴν ἔχει, *Τοῦ Δαυὶδ*, ἔλεγεν κάκεινους ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενος, τοῦ Δαυὶδ αὐτοὺς δεῖν νομίζεσθαι. Καὶ εἰ τοῦδ' οὕτως, ἀκόλουθόν ἔστιν, τοὺς ἀνεπιγράφους ἐκείνων εἶναι, ὧν οἱ πρὸ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν καλῶς εἰσὶν νενομισμένοι. Ψαλτήριον δὲ τὴν παρῶσαν τῶν Ψαλμῶν βίβλον ὁ Προφήτης ὠνόμασε, ἐπειθὲ μόνον φασὶ ἐπὶ τοῖς μουσικοῖς ὄργανοις ἄσῳθεν ἐπιφέρεται τὸν ἐνεργοῦντα χαλκῶν τὴν ἀπήχησιν, καὶ οὐκ ἐκ τῶν κάτω, τοῖς ἄλλοις παραπλησίως. Ἦνα οὖν τὴν ἀναλογίαν τῆς τοιαύτης ὀνομασίας οἱ μεμαθηκότες αὐτὸ φυλάττειν σπουδάζωσι, καὶ πρὸς τὰ ἄνω βλέπωσιν, ὅθεν ἀπήχηθη, τοῦτου χάριν Ψαλτήριον προσηγόρευσε. Τοῦ γὰρ παναγίου Πνεύματος ἀπήχησις ἔστιν ὄλον, καὶ φθόγγος.

Γ. Διὰ τὴν δὲ εἰσὶν ἑκατὸν πενήκοντα ἐξετάσωμεν. Ὁ πενήκοντα ἀριθμὸς ὅτι ἔστιν ἱερὸς, ἐν μὲν ἡμέραις ὄλον τῆς πολυθρυλλήτου Πεντηκοστῆς, λύσειν πόων, καὶ εὐφροσύνην σημαίνουσης. Διὸ περ οὐδὲ νηστεύειν ἐν ταύταις κέκριται, οὐδὲ κλίνει γόνατα. Συμβόλα γὰρ ταῦτα μεγάλης πανηγύρεως ἀποκειμένης ἐν τοῖς μέλλουσιν. Ὅν σκιά κατὰ τὸν Ἰσραὴλ ἦν ἐπὶ γῆς ἑνιαυτὸς ὁ καλούμενος παρ' Ἑβραίοις *Υωβήλ*, ὁ πενήκοντος ἀριθμῷ ἑνιαυτὸς τυγχάνει, δούλων ἐλευθερίας, καὶ χρεῶν ἀποκοπῆς ἔχων, καὶ εἰ τι ἄλλο. Τὸ ἱερὸν δὲ Εὐαγγέλιον οἶδεν ἄφρασι πενήκοντα ἀριθμῷ πεντακοσιοτοῦ· οὐ γὰρ μάτην πενήκοντα θηναρίων, καὶ πεντακοσίων ἀφροσι δίδοται. Οὕτως οὖν, καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς Θεὸν, ἐπὶ καθαίρει ἐχθρῶν, καὶ εὐχαριστῆ τῇ κατὰ τὰς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας, ἐχρῆν περιέχειν οὐ μίαν πενήκοντα, ἀλλὰ τρεῖς, εἰς ὄνομα Πατρὸς, καὶ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος.

Δ. Περιέχει δὲ ἡ πενήκοντα ἑπτὰ ἑβδομάδας, δάδα σαββάτων, καὶ ἀρχὴν μετὰ τέλεια δάδατα, ὑπὲρ τὰ δάδατα ἐν ὀγδοῶδι ἀληθῶς καινῆς ἀναπαύσεως. Καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶν Ψαλμῶν ὁ δυνάμενος τηρεῖται μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπων, τὸ ἐπὶ πάντων τοὺς λόγους εὐρεῖν ὡς παραθησόμεθα. Ὅσον ὅτι οὐ μάτην ὁ ὕμνος περὶ τῶν *ληρῶν* ἐπιγράφεται, καρπῶν περιέχων ἐν ὀγδοῶδι τὸν ἀπαρισμῶν· οὐδέπω γὰρ καρπὸς τῆς ἀπολαύσεως τῶν καρπῶν τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου εἶδνατο εἶναι ἐν τοῖς πρὸ τοῦ ὀγδοῦ. Καὶ ὅτι ὁ δεῦτερος ὑπὲρ τῶν *ληρῶν*, ὀγδοηκοστὸς ἔστιν, ἄλλην ὀγδοῶδα περιέχων, τὴν ἐν δεκάσιν· ὁ δὲ ὀγδοηκοστὸς τρίτος, ἐπιπλεκομένων δύο ἁγίων ἀριθμῶν, τοῦ ὀγδοῦ ἐν δεκάσιν, καὶ τοῦ τρίτου ἐν μονάσιν· καὶ

¹Luc. vii, 41.

A præponitur vel simplicissima inscriptio in hunc modum concepta, *Davidis psalmus* sive *Davidis*, absque ullo prorsus additamento? Atque hæc ubique sola occurrit inscriptio, suspicari sumus, neque psalmum subjectum esse, neque canticum, at sermonem quemdam S. Spiritus ductu, illius gratia divulgatum, qui utilitatem intelligendo capere posset. De postremis quidem hisce, ad me Hebræi cujusdam permanavit opinio a majoribus accepta: nam quando sunt plures absque titulo psalmi, unus autem præ cæteris inscriptionem habet *Davidis*, aiebat, illos etiam communi sensu ad ipsum Davidem referri oportere. Quod si verum est, consequens fuerit, eos pariter qui titulo destituuntur, illorum esse, qui præcedentium auctores juxta B inscriptionem jure optimo reputantur. Psalterium autem a Propheta nuncupatum est hoc volumen, propterea quod, aiunt, solum inter musica instrumenta e superiori parte, minime vero ex inferiori, quemadmodum fit in cæteris, resonet pulsato ære. Ut ergo appellationis ejusmodi rationem, qui edocti sunt, servare contenderent, ac supera unde resonat intuerentur, idcirco Psalterium denominavit. Est enim vero totum reddita vox, et littera sanctissimi Spiritus.

III. Cur autem centum quinquaginta sint Psalmi discipiamus. Quinquagesimum numerum sacrum haberi, ex diebus celebratissimæ Pentecostes manifestum est, laborum finem et lætitiæ portendentis: ideoque nec jejunium eo tempore decretum est, nec in genua supplicatio. Signa nimirum hæc sunt magnæ celebritatis in posterum reservatæ, cujus adumbratio in terris apud Israel erat annus Hebræis dictus *Jobel*, qui numero quinquagesimus est annus, servis libertatem, novasque tabulas, ac si quid aliud adducens. Novit autem S. Evangelium condonationem quinquagesimi, cognatique ipsi ac appositi numeri quingenarii: meque enim sine causa quinquaginta denariorum remissio, et quingentorum tribuitur². Sic itaque et hymnos erga Deum pro deletis hostibus, agendisque Deo gratiis propter accepta beneficia, non unam complecti decebat quinquagesimam, sed tres, ob nomen Patris, Filii et Spiritus sancti.

IV. Continet vero quinquagesima septem hebdomadas, sabbatorum sabbata, hisque absolutis, initium ultra sabbata in octonario vere novæ quietis. Idque in Psalmis quammaxime tenet, si quis potest, majus profecto quam pro homine, rationes videlicet in omnibus ut inveniat, quemadmodum proponemus. Quale est illud, verbi causa, non temere octavum psalmum *pro torcularibus* inscriptum esse, cum in octonario maturitatem fructuum comprehendat; nondum enim in his qui octavum præcedunt, perceptionis tempus esse poterat fructuum veræ vitis. Quinetiam secundus *pro torcularibus*, octogesimus est, alium comprehendens octonarium, qui est in decadibus; octogesimus vero

tertius, conjunctis duobus sacris numeris, octonario in decadibus, ac ternario in monadibus exurgit. Sed et pro peccatorum remissione deprecans, et exhomologesim complectens, quinquagesimus est: sicut enim quinquagesimus juxta Evangelium remissionem obtinuit, intelligentiam jubilæi hoc testimonio confirmans; ita qui parem appetit exhomologesim in alio nullo præterquam in quinquagesimo numero se veniam assecutum confidit. Sunt odæ *graduum* præterea nonnullæ, quindecim numero, quot etiam templi gradus fuerunt; quæ forte ostendunt, septimo et octavo numero *gradus* contineri. Hæ vero quæ *graduum* dicuntur, initium sumunt a centesimo vicesimo, qui simpliciter nuncupatur *psalmus*, quemadmodum emendatiora habent exemplaria. Is autem est numerus perfectæ absolutæque humanæ vitæ⁵. Centesimus quidem, cujus exordium est:

Misericordiam et judicia cantabo tibi, Domine,

sancti vitam complectitur, a Deo in suam societatem asciti: centesimus autem quinquagesimus in ea verba desinit: *Omnis spiritus laudet Dominum*. V. At quoniam in unoquoque psalmo id efficere, causasque invenire, sicuti præfati sumus, difficillimum est, naturamque hominum excedens; his veluti lineamentis quibusdam propositis contenti erimus. Unum illud adjiciemus, quod non eodem ordine quo scripta historia est, psalmi qui ab historia pendere videntur, sunt inscripti; ejusque rei causam nullam habemus, nisi numeros qui sunt in Psalmorum serie constituti. Namque historia quinquagesimi primi, prior est illa quinquagesimi; siquidem ea quæ Doeg Idumæum respiciunt, qui apud Saul Davidem calumniatus est, nemo negaverit priora esse peccato cum uxore Uriæ. Haud vero sine ratione quod in historia posterius est, quod prius in eadem est, antecedit; quandoquidem indulgentiæ locus, ut paulo ante diximus, cognatus est numero quinquagesimo. Quisquis ergo venia indignus fuerit, is quinquagesimum numerum excessit, quemadmodum Doeg Idumæus; quinquagesimus primus enim est psalmus, in quo ea quæ ad ipsum pertinent enarrantur. Atqui tertius quoque eandem habet observationem: quo enim tempore David profugit e conspectu Absalon filii sui pronuntiatus est, quod probe norunt, qui Regnorum libros perlegerint; adeoque post quinquagesimum et quinquagesimum primum esset recensendus. Quæ quidem, aliaque hujusmodi si quis ulterius persequendo animadvertat, non minus historiæ atque inscriptionum, quam ordinis Psalmorum rationes accuratius deprehendet.

VI. Illud quoque non dissimilem respectum habere consentaneum est, solum scilicet ex prophetis Davidem oracula fudisse cum instrumento musico, quod a Græcis quidem psalterium appellatur, Hebræis vero *nabla*, unumque inter musica instrumenta rectissimum est, nihil habens inflexum. Neque vero quidquam ad sonum confertur ex inferiori parte, ut in cithara contingit, aliisque nonnullis, at e superiori. Æs nimirum in cithara et lyra inferius resonat adversus plectrum; psalterium autem ejus-

⁵ Gen. vi. 3.

A περί ἀφέσεως ἀμαρτημάτων ἀξιών, καὶ ἐξομολόγησιν περιέχων ὁ πεντηκοστός ἐστίν. Ὡς γὰρ ὁ πεντηκοστός κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἄφεισιν ἔσχεν, μαρτυρῶν τῇ νοήσει τῇ περὶ τοῦ ἰωβηλαίου, οὕτως ἐλπίζει οὐκ ἐν ἄλλῳ, ἢ ἐν τῷ πεντηκοστῷ ἄφεισιν λήψεσθαι ὁ εὐχόμενος τάδε τινὰ τῆς ἐξομολογήσεως. Πάλιν τε αὐτοῦ εἰσὶ τινες τῶν ἀναβαθμῶν ὧδαί, τὸν ἀριθμὸν πεντεκαδέσκα, ὅσοι καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ναοῦ, τάχα δηλοῦσαι τὰς ἀναβάσεις περιέχεσθαι ἐν τῷ ἐβδόμῳ, καὶ ὄγδῳ ἀριθμῷ. Ἡ δὲ ἀρχὴ τῶν ἀναβαθμῶν ἀπὸ ἑκατοστοῦ εἰκοστοῦ, ἀπλοῦστερον λεγομένου ψαλμοῦ, ὡς τὰ ἀκριβῆ ἔχει τῶν ἀντιγράφων. Οὗτος δὲ ἐστὶν ἀριθμὸς τελειότητος ζωῆς ἀνθρώπου. Καὶ ἑκατοστὸς, οὗ ἡ ἀρχὴ· *Ἐλεος καὶ κησισις ἕσομαι σοι, Κύριε,* περιέχει βίον ἀγίου κοινωνουμένου ὑπὸ θεοῦ. Ὁ δὲ

B ἑκατοστὸς πεντηκοστός καταλήγει εἰς τὸ· *Πᾶσα πνοὴ αἰρεσάτω τὸν Κύριον*.

sancti vitam complectitur, a Deo in suam societatem

asciti: centesimus autem quinquagesimus in ea verba desinit: *Omnis spiritus laudet Dominum*.

E'. Ἄλλ' ἐπέλειπε ὡς προείπαμεν, ἐφ' ἑκάστου τοῦτο ποιῆσαι, καὶ εὐρέσιν τὰς αἰτίας, σφόδρα ἐστὶ χαλεπώτατον, καὶ δυσέφικτον τῇ ἀνθρώπων φύσει, τούτοις ἀρκεσθησάμεθα, ὑπογραφῆς χάριν· μόνον προσθέντες, ὅτι οὐ κατὰ τὴν τάξιν τῆς γραφῆς τῆς ἱστορίας, οἱ δοκοῦντες ἠρησθαι τῆς ἱστορίας ψαλμοὶ ἐνεγράφησαν. Καὶ αἰτίαν τούτων ἔχει· οὐκ ἄλλῃ, ἢ τοὺς ἀριθμοὺς ἐν οἷς εἰσι τεταγμένοι οἱ ψαλμοί. Οὖν ἡ ἱστορία τοῦ πεντηκοστοῦ πρώτου, πρότερα ἐστὶ τῆς ἱστορίας τοῦ πεντηκοστοῦ· τὰ γὰρ περὶ Δαὶδ τὸν Ἰδουμαῖον διαβάλλοντα τὸν Δαυὶδ τῷ Σαουλ, πᾶς ὁμολογεῖ πρότερα εἶναι τῆς πρὸς τὴν τοῦ Οὐρίου ἀμαρτίας. Οὐκ ἀλόγως δὲ τὸ τῆς ἱστορίας δευτέρου, πρότερον ἐστὶ τοῦ τῆς ἱστορίας πρώτου, ἐπειδὴ, ὡς προειρήκαμεν, ὁ περὶ ἀφέσεως τόπος συγγενῆς ἐστὶ τῷ πεντηκοστῷ ἀριθμῷ. Ὁ δὲ οὐκ ἄξιός ἀφέσεως ὑπέρεπεσε τὸν πεντηκοστὸν ἀριθμὸν, ὡς Δαὶδ ὁ Ἰδουμαῖος· πεντηκοστός γὰρ πρῶτός ἐστιν ὁ ἀπαγγέλλων τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ μὴν καὶ τρίτος, ἐπειδὴ ὅτε ἔφευγε Δαυὶδ ἀπὸ προσώπου Ἀβεσσαλώμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἴρηται, δῆλον τοῖς ἀνεγνωκόσι τὰς βασιλείας, ὅτι μετὰ τὸν ν' ἐστὶ, καὶ τὸν ν'. Καὶ τὰ τοιαῦτα δ' εἰ ἐπιπλεῖόν τις διατρέψας τῆς ἱστορίας, καὶ τῶν ἐπιγραφῶν ἀκριβέστερον εὐρήσει τὰς αἰτίας, τῆς τε τάξεως τῶν Ψαλμῶν.

C Γ'. Εἰκόσ δ' ἔχειν ἀναλογίαν καὶ τὸ, μόνον προφητῶν τὸν Δαυὶδ σὺν ὄργάνῳ πεπροφητευκέναι, τῷ παρὰ μὲν Ἑλλησι καλουμένῳ ψαλτηρίῳ, παρὰ δὲ Ἑβραίοις *νάβλα*, ὅπερ μόνον ὄργάνων μουσικῶν ὀρθότερον εἶναι, οὐδὲν ἔχον ἐπιχαμπές. Καὶ μὴν οὐδὲ συνεργεῖται εἰς ἦχον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ὡς συμβαίνει ἐπὶ κιθάρας, καὶ ἄλλων τινῶν, ἀλλ' ἄνωθεν. Τῇ κιθάρῃ μὲν γὰρ καὶ τῇ λύρα κάτωθεν ὁ χαλκὸς ὑπῆκει πρὸς τὸ πληκτερον· τὸ ψαλτήριον δὲ τοῦτο τῶν ἀρμονικῶν ρυθμῶν ἄνωθεν ἔχει τὰς ἀφορμάς, ἵνα καὶ ἡμεῖς τὰ ἄνω ζητεῖν μελετῶμεν, καὶ μὴ τῇ ἡδονῇ τοῦ

μλους ἐπὶ τὰ τῆς σαρκὸς πάθη καταφερώμεθα. Κάκεινον δὲ οἶμαι τὸν προφητικὸν λόγον βαθέως ἡμῖν καὶ σοφῶς διὰ τῆς τοῦ ὄργανου κατασκευῆς ἐνδεδειχθαι, ὅτι οἱ ἔμμελεῖς, καὶ εὐάρμοστοι τὰς ψυχὰς, βαδῖαν ἔχουσι τὴν εἰς τὰ ἄνω πορείαν. Ὅργανον δὲ πάλιν ἐκ τῶν ἄνω τὴν ἀφορμὴν τοῦ ἤχεϊν ἐν ῥυθμῷ λαμβάνον, ποῖον ἂν εἴη τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ ὄργανον τὴν εὐθύτητα μόνον τετηρηκός· Ἄμαρτιαν γὰρ οὐκ ἐποιήσεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ὅργανον σύμφωνον, ἐναρμόνιοι, ἔμμελες, οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην ἀσυμφωνίαν ἐληψός, οὐδὲ παρὰ μέλος τι πεποιηκός, πάντη δὲ τὴν ἀρμονίαν, τὴν πρὸς τὸν Πατέρα τετηρηκός· ὡς γὰρ φησὶν αὐτός· Ὁ ὦν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐστὶ, καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος, ὁ ἔώρακε, καὶ ἤκουσε μαρτυρεῖ.

Z. Λοιπὸν ἐστὶ διαλαθεῖν, ὄντων ψαλμῶν, καὶ οὐσῶν ὧδῶν, καὶ ψαλμῶν ὧδης, καὶ ὧδῶν ψαλμοῦ, περὶ τῆς τούτων διαφορᾶς. Ἡγούμεθα τοίνυν ψαλμοὺς μὲν εἶναι τοὺς πρὸς τὸ ὄργανον μόνον, φωνῆς οὐ συνεζευγμένης, κρουομένους, καὶ δι' ὄργανου μουσικῆν μελωδίαν· ὧδὰς δὲ τὰς τῆ φωνῆ ἐκδεχομένη εἰς τὸ στόμα ἐπαγγελίας μουσικῆς ἐναρμόνιον ἐκφωκῆσθαι λεγομένας ὑπάρχειν· ψαλμοὺς δὲ ὧδῶν, ὅτε προτέτακται μὲν ἡ φωνή, ταύτης δὲ ἤρηται ὁ κείνων συγγενὴς ἤχος, ἀποδιδόμενος εὐρύθμως διὰ τῶν ὄργανων· ὧδὰς δὲ ψαλμῶν, ὅταν προτάσσεται μὲν τὸ ὄργανον, χώραν δὲ λαμβάνει δευτέραν ἡ φωνή, ἢ ἐπομένη τῆ τῶν χορδῶν μουσικῆ. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸ ῥητὸν τῶν σημαινομένων· κατὰ δὲ τοὺς τῆς ἀναγωγῆς λόγους, ψαλμὸς μὲν ἂν εἴη, ὅτε τὸ ὄργανον τὸ σῶμα κρούοντες διὰ τῶν καλῶν ἔργων, πρᾶξιν ἀγαθῆν ἐπιτελοῦμεν, κ' ἂν μὴ πᾶν ἐν τῇ θεωρίᾳ προκόπτοντες· ὧδὴ δὲ, ὅτε χωρὶς τοῦ πρακτικοῦ θεωρήσαντες τὰ τῆς ἀληθείας μυστήρια, τούτοις συγκατατιθέμενοι, φρονούμεν τὰ κάλλιστα περὶ θεοῦ, καὶ τῶν λογίων αὐτοῦ, γνώσεως τε φωτιζούσης, καὶ σοφίας ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τρανουμένης· ὧδὴ δὲ ψαλμοῦ, ὅτε προαγωγῆς πράξεως ἀγαθῆς, κατὰ τὸ προειρημένον· Ἐπιθυμῆσας σοφίαν διήτησον ἐντολὰς, καὶ Κύριος χορηγήσει σοί, αὐτὴν συνίεμεν, κριθέντες ἄξιοι ὑπὸ θεοῦ τῆς ἀληθείας, τὰ τέως ἡμῖν ἀποκεκρυμμένα· ψαλμὸς δὲ ὧδης, ὅτε θεωρηκότες τῆς γνώσεως σαφηνίζουσης τινὰ τῶν κεκρυμμένων ἠθικῶν, πρότερον ἐπὶ τὸ πράττειν γένομεθα συνιέντες, καὶ ὁ πρακτέον, καὶ ὅτε πρακτέον, καὶ ὡς πρακτέον. Καὶ τάχα διὰ τοῦτο αἱ πρῶται ἐπιγραφαὶ οὐδαμῶς περιέχουσιν τὰς κατ' αὐτὰς ὧδὰς, ἀλλὰ μόνον ψαλμὸν, ἢ μόνους ψαλμοὺς· οὐ γὰρ ἀπὸ θεωρίας ἀρχεται ὁ ἅγιος, ἀλλ' ἀπλοῦστερον πιστεύσας κατὰ ὀρθοδοξίαν, ταῖς πραττομέναις πράξεσιν ἐαντὸν ἐπιδίδωσι. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τέλει πολλὰ ὧδαί, καὶ ὅπου ἀναδύθμολοι, οὐδαμῶς ἡγαλμὸς, οὐτε κατ' αὐτὸν, οὐτε μετὰ τινος ἐπιπλοκῆς, ἀλλὰ πᾶσαι ὧδαί κατ' αὐτὰς. Ἐν γὰρ ταῖς ἀναδύθμολοι πρὸς οὐδενὶ οἱ

A nos etiam supera quærentes commentemur, neque musica delectatione abripiamur ad carnis affectiones. Quin etiam illud, opinor, prophetica eadem ratione, qua instrumenti constructio, scite sapienterque demonstratum nobis fuisse, quod qui modificato sunt animo, practerato constituto, facilem habeant aditum ad cœlestia. Prætereaque instrumentum e superis causam desumens ad numerum resonandi, tale est, quale utique fuerit corpus Christi, sanctorumque ipsius; instrumentum singulare, a quo uno rectum servatum est: *Peccatum enim non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus*⁶; instrumentum consonum, harmonicum, concinnum, quod humanam nullam suscepit discordiam, neque præter modum quidquam egit, sed omnem quasi concentum cum Patre servavit: ut enim ait ipse: *Qui est de terra, de terra est, et de terra loquitur; qui de cælo venit, quod vidit et audivit testatur*⁶.

VII. Quoniam vero sunt psalmi, suntque odæ, et psalmi odes, atque odæ psalmorem, superest ut de hac differentia dicere aggrediamur. Nos itaque arbitrati sumus, eos quidem psalmos esse qui ad musicum instrumentum tantummodo sine vocis complexione pulsati sint ita, ut per ipsum quodammodo prænuntiati fuerint, per musicam nempe instrumenti harmoniam; odas vero esse, quæ excipiente voce sunt redditæ per sonum oris, pulsationi modulate respondentem; psalmos autem odarum, quando vox quidem præcessit, huic tamen aptatus est concors numerorum sonitus, concine redditus per instrumenta; odas denique psalmorem, cum præeunte instrumento secundum locum vox occupat, quæ chordas in musica subsequitur. Atque hæc equidem veluti ad litteram ea persequentes, quæ indicio tantum significata sunt; secundum autem anagogicas rationes, tum psalmus fuerit, cum organum, corpus nimirum honestis actionibus pulsantes, quod rectum est pericimus, quamvis haud omnino in contemplatione proficiamus; ode vero cum separatim ab actione revolventes animo veritatis mysteria, hisque inhærentes, eximia circa Deum ipsiusque oracula sentimus, prælucente scientia, et sapientia nostros animos manifestius collustrante; ode autem psalmi, cum honesta præeunte actione juxta illud effatum: *Concupiscens sapientiam serva mandata, et Dominus deducet te*⁶, ipsam assequimur sapientiam: digni a Deo habiti veritatis cognitione, quæ hactenus fuerat nobis abscondita; psalmus tandem odes, cum aliqua recogitantes abstrusiora, quæ ad mores pertineant, scientia declarante, primum ad agendum prudentes efflicimur, deinde quid agendum et quando, et quomodo agendum edocemur. Atque hiuc primæ fortasse inscriptiones, nullimode eas continent, quæ in odis inveniuntur, sed unice psalmum, vel psalmos duntaxat. Neque enim a contemplatione sanctus exorditur, sed posteaquam simpliciter credidit juxta orthodoxam fidem, ad ea

⁶ Isa. LIII, 9. ⁶ Joan. III, 31. ⁶ Eccli. I, 23.

quæ agenda sunt sese traducit. Quapropter in fine multæ sunt odæ, atque ubi *gradus*, nullibi *psalmus*, neque singulatim per se, neque cum alia complexione, at omnes odæ seorsum collocatæ. In *ascensu* quam sola contemplatione. Atque hæc universe a interpretatione indicantur.

VIII. Jam vero cum inveniamus apud LXX ac Theodotionem et Symmachum in quibusdam psalmis, bisque non paucis, in medio positum *diapsalma*, suspicari sumus, an forte subindicarint qui illud apposuere, vel numeri vel modi factam esse pro his locis mutationem : sive etiam disciplinæ tradendæ formam in aliam, sive intelligentiam, sive orationis vim esse immutatam. Sed neque apud Aquilam invenitur, neque in Hebraico, at pro *diapsalmate* scriptum est *semper*. Nec illud, o scientiæ amator, te prætereat, quod Hebræi Psalterium in quinque libros diviserunt, ut instar sit alterius Pentateuchi. Namque a primo psalmo ad XL, unum librum computarunt; a XLI ad LXXI, alterum deduxerunt; a LXXII ad LXXXVIII, tertium effecerunt librum; quartum ab LXXXIX ad CV; a CVI ad CL composuerunt quintum; rati scilicet quemque psalmum qui in fine haberet, *Benedictus Deus, fiat, fiat*, hunc libri esse postremum. In his autem *precatio*, est oblata Deo supplicatio pro aliqua utilium rerum; *votum* equidem promissio; *hymnus* est pro bonis, quæ habemus, fausta acclamatio Deo exhibita; *laus* sive laudatio, admirabilium Dei operum commendatio. Neque enim commendatio est aliud, quam laudis am-

plificatio.

IX. Quo autem tempore, quoque pacto hanc Psalmorum rationem divinus David excogitarit; primus quidem ac solus fuisse videtur, idque ab initio, cum psalterium concinnandum digitis præcipiebat. Nam si quis alius psalterii usum et citharæ prior ostendit, is plane diverse, iners quiddam et vulgare commentum vel in ipso instrumenti apparatus, neque ad carmen concineus, neque ad sermonem, agresti quodam lusu delectatus est. Ille autem, post ejusmodi, primus ad numerum, atque ordinem, artemque opus revocavit : prætereaque carmini cantum immiscuit, quodque eximium est, erga Deum, vel Deum ipsum canendo, idem divinissimo correptus afflatu, cum pastor ac puer esset privatum aliquid ac demissum exorsus, posteaquam in virum et regem evasit, illustrius quiddam ac dignius hominum frequentia suscepit. Quod qualecunque fuerit, summissis tunc maxime incrementum fertur, cum arca est ab ipso in urbem recepta : qua coram sæpe choreas ducens, pluries quoque ad gratiarum actionem, faustumque simul receptum celebrandum, adhibuit cantum. Mox universam Levitarum tribum in sortem conjiciens, principes quidem qui choros ducerent, quatuor delegit, Asaph, Æman, Æthan, Idithum, quandoquidem sunt quatuor omnium, quæ sub aspectum cadunt, rerum principia; tum choros ex hominibus constituit ex aliorum numero selectis,

A ἄγιοι ἔσονται, ἢ πρὸς μόνῃ τῷ θεωρεῖν. Καὶ ταῦτα εἰρήσθω ἡμῖν χαθολικὰ, δουλεύουσιν τοῖς σηµιανοµένοις τῆς ἑρµηνείας τῶν Ἑβδομήκοντα.

enim sancti nullo erunt negotio implicati, præter nobis dicta sint, his obsequendo quæ in LXX virali

H'. Ἐπεὶ δὲ εὖρομεν παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα, καὶ Θεοδοτίωνι, καὶ Συμμάχῳ ἐπὶ τινῶν κείμενον ἐν μέσῳ ψαλμῶν οὐκ ὀλίγων τὸ *διάψαλμα*, ἐστοχασάμεθα μήποτε ὑπεσῆμαναν οἱ θέντες αὐτὸ, ῥυθμοῦ τινος, ἢ μέλους μεταβολὴν γεγονέναι κατὰ τοὺς τόπους, ἢ καὶ τρόπου διδασκαλίας εἰς ἕτερον τρόπον, ἢ διανοίας, ἢ δυνάμεως λόγου ἐνάλλαγμα. Οὐτε δὲ παρὰ τῷ Ἀκύλῃ κείται, οὐτε ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ, ἀλλ' ἀντὶ *διαψάλματος*, γέγραπται *ἀεὶ*. Καὶ τοῦτο δέ σε μὴ παρέλθοι, ὡ φιλόλογε, ὅτι καὶ τὸ ψαλτήριον εἰς πέντε διεῖλον βιβλία οἱ Ἑβραῖοι, ὥστε εἶναι καὶ αὐτὸ ἄλλον Πεντάτευχον. Ἀπὸ γὰρ α' ψαλμοῦ μέχρι μ', μίαν ἐλογίσαντο βίβλον· ἀπὸ δὲ μα' ἕως σα' δευτέραν ἠγήσαντο· ἀπὸ δὲ οβ' ἕως πη' τρίτην βίβλον ἐποίησαν· ἀπὸ δὲ πθ' ἕως ρε' τετάρτην· ἀπὸ δὲ ρς' ἕως του ρν' τὴν πέμπτην συνέθησαν· ἕκαστον γὰρ ψαλμὸν ἐν τῷ τέλει ἔχοντα, *Εὐλογητὸς Κύριος, γένοιτο, γένοιτο*, τοῦτο τέλος βιβλίου ἐδικαίωσαν. Ἔστι δὲ *προσευχή*, ἱκετηρία περὶ τινος τῶν συμφερόντων προσαγαμένη τῷ Θεῷ, *εὐχὴ* δὲ ὑπόσχεσις· ὕμνος, ἢ ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσιν ἡμῖν ἀγαθοῖς ἀνατιθεμένη τῷ Θεῷ εὐφημία· *αἶνος* ἦτοι αἰνεσις, τῶν θεῶν θαυμάτων ἑπαινος. Οὐδὲ γὰρ ἄλλο ἑπαινος, ἢ τοῦ αἵνου ἐπίτασις.

Θ'. Πότε καὶ ὅπως εἰς ταύτην ἦλθε τῶν Ψαλμῶν τὴν ἐπίνοιαν ὁ θεὸς Δαυὶδ, δοκεῖ μὲν καὶ πρῶτος, καὶ μόνος, καὶ ἐξ ἀρχῆς, ὅτε καὶ τοῖς δακτύλοις ἔλεγεν ἀρμόζεσθαι τὸ ψαλτήριον. Εἰ γὰρ καὶ ἕτερος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον, καὶ κιθάραν, ἀλλ' ἄλλως ἐκείνος ἔτεχνον τι, καὶ ἰδιωτικὸν συμπήξας, ἢ διατείνας ὄργανον· καὶ οὐτε πρὸς μέλος, οὐτε πρὸς λόγον ἔδων, ἀλλ' ἀγροίκην τινα παιζῶν τέρψιν. Ὁ δὲ πρῶτος μετ' ἐκεῖνον εἰς ῥυθμὸν ἀγαγὼν τὸ πρᾶγμα, καὶ τάξιν, καὶ τέχνην, ἀλλὰ καὶ τῷ μέλει συγκαταμίξας τὸ ἄσμα, καὶ τὸ μεῖζον, πρὸς θεὸν, ἢ θεὸν ἄσας, οὗτος ὁ θεοφορητότατος, ἀρξάμενος μὲν ἐκ ποιμένων, καὶ παίδων ἰδιωτικότερόν τε καὶ ταπεινότερον· γενόμενος δὲ καὶ εἰς ἄνδρα καὶ βασιλέα, ἐνδοξότερον ὁμοῦ καὶ κοινότερον· λαβεῖν δὲ λέγεται μάλιστα τὴν ἐπίδοσιν τοῦτο, μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τῆς κιθάρῃ πρὸς τὴν πῶλιν ἀποκατάστασιν. Ἦς πολλὰ τότε προχορεύσας καὶ πολλαχοῦ ἄσας, εὐχαρηστηρία τε καὶ εἰσοδεκτήρια· ἅμα μετ' ὀλίγον καὶ τὴν φύλῃν ὅλην εἰς κληρὸν τῶν Λευιτῶν λαβὼν, ἀρχὰς μὲν ἀπολέγεται τῶν χορῶν τέσσαρας, Ἀσάφ, Ἀμάν, Αἰθάν, Ἰδοῦμ, ἐπειδὴ καὶ πάντων τῶν ὀρωμένων ἀρχαὶ τέσσαρες· τοὺς δὲ χορούς ἐξ ἀνδρῶν συνίστησιν, ἐξελὼν τῶν ἄλλων· καὶ τούτους δύο καὶ ἑβδομήκοντα, πρὸς τὰς γλώσσας ἀπαριθμήσας οἶμαι, τὰς συγχυθείσας, ἢ μᾶλλον διακριθείσας ἐν τῇ πυργοποιίᾳ. Τί τούτῳ τυπῶν, ἢ μὴ δηλῶν τὸ καὶ πάσας αὐτῷ γλώσσας ὑστερον ἔξο-

μολογείσθαι κοινῶς ἡμελλον, ὅτε καὶ πᾶσαν ὁ Λόγος A atque hos duo supra septuaginta esse voluit; ad linguas respiciens, opinor, confusas, vel divisas potius in turris ædificatione. Quid hoc ipso commonstrans, nisi quod omnes aliquando linguæ secum essent conjunctum in eandem laudis formam consensuræ, cum scilicet Verbum terrarum orbem universum occupasset?

FRAGMENTA ALIA IN PSALMOS.

(De Magistris, Acta Martyrum Ostiens., p. 236 in textu.)

I.

In psalmum xxx, 22. — De triumpho fidei Christianæ.

Ὁ τοσοῦτον θαύματος ἄξιον, ὅταν ἐμφαίνεται ὁ Θεὸς τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς ἠπλωμέναις πόλεσιν, ὅσον θαυμαστοῦμενος τότε, ὅταν ἐν πόλει περιοχῆς γέννηται, ὡς καὶ διὰ τοῦτο εὐλόγητον εἶναι.

Haud tanta dignum esse admiratione cum misericordia Dei in tenuioribus civitatibus apparet, quanta quod « in civitate munita (1) » id fiat, proptereaque Deum esse laudandum.

II.

In Psalmum lrv, 16.

Ἐλεγέν τις τῶν παλαιῶν, ζῶντας εἰς ἔξου κατέρχασθαι μόνους τοὺς κατήχησιν τῶν θεῶν παιδευμένων ἔχοντας· ὁ γὰρ ἀγευστος τῶν τῆς ζωῆς λόγων, νεκρός.

Referebat e senioribus quidam solos illos in infernum viventes descendere, qui divinis essent doctrinis instituti: nam qui vitæ sermones non degustavit, mortuus est.

III.

In psalmum lvii, 12. — Scribam suum alloquitur, virum, ut videtur, non indoctum. Cum enim Hippolytus dictasset:

Ἐπεὶ δὲ ἐστὶ τις καιρὸς, ἐν ᾧ ὁ μὲν δίκαιος χαρίζεται, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ τὸ λεχθὲν περὶ αὐτῶν τέλος ἔχουσιν, εἰκότως ὁμολογεῖν πάντως προσήκει καὶ ἀποφαινεσθαι, ὅτι ἐστὶ Θεὸς ἔφορος καὶ ἐπίσκοπος τῶν ἐν ἀνθρώποις πραττομένων, κρίνων ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ γῆ πολιτευσαμένους. Ἐπιστῆσαι δὲ προσήκει, μήποτε ἢ μετὰ χειρᾶς προφητεία, πᾶσα ἀκόλουθος ὡσα καὶ συνημμένη ταῖς πρὸ αὐτῆς, τὰ τέλη διαγράφη.

Sed quoniam tempus est quoddam, in quo justus quidem gaudebit, peccatores vero pradicatum illis finem habebunt: merito fatendum omnino ac dicendum est, esse Deum contemplatorem, inspectoremque actionum humanarum, qui dijudicet omnes qui in terra versantur. Porro inquirendum an ea quæ præ manibus est prophetia, cum prorsus consentanea et connexa sit præcedentibus, hujusmodi fines peccatoribus describat;

Hæc Hippolyto dictante, grammaticus ipsum rogavit, eccur circa eum prophetiam hæsitaret, perinde ac si de ope divina in ea exilii calamitate diffideret:

Ἐπίστησιν ὁ γραμματικὸς, τίνας ἐνεκεν ἐπεσε; μειώθη μοι τὸ διαγράφη ὑποτακτικῶς, ὡς δισταγμῶν ὑποφαίνων.

Instat grammaticus, cur verbum διαγράφη, descriptat, subjunctivo modo a me usurpatum sit, quasi dubitationem insinuet.

Hippolytus ergo respondit:

Οἶδας δὲ πάντως, ὅτι τὰ τῶν τοιούτων σχηματισμῶν εἰς ὑποτακτικὴν ἀναφέρονται ἔκκλησιν τῶν τὰς περὶ Χριστοῦ προφητείας μελετῶντων, καὶ δικαιοσύνην τῷ στόματι λαλοῦντων, μὴ μὲν παραδεξαμένων αὐτὸν ἔλθοντα, μηδὲ ἔπακουσάντων αὐτοῦ τῆς φωνῆς βοῶντος πρὸς αὐτοὺς καὶ λέγοντος· « Ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν ἀκούετω· αἰτινες ὡμοίωσαν ἑαυτοὺς τῷ βρει, καὶ τὰ ὄρα αὐτῶν πεποιήχασιν ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς, » καὶ τὰ ἐξῆς τούτων εἰρημένα. Ἔστιν οὖν ἀληθῶς ὁ ἐπιμελούμενος τῶν δικαίων Θεός, καὶ δικάζων μὲν αὐτοῖς ἀδικουμένοις ἐπὶ τῆς γῆς· τιμωρούμενος δὲ τοὺς τολμῶντας αὐτοὺς ἀδικεῖν.

Scis autem omnino, illa quæ istiusmodi formationum sunt, ad subjunctivam referri increpationem eorum qui illas quæ de Christo sunt prophetias meditantur quidem, et justitiam ore proloquuntur: sed ipsum advenientem non recipiunt, neque vocem ejus audiunt clamantis atque dicentis: « Qui habet aures audiendi audiat: » qui assimilarunt semetipsos serpenti, et aures suas fecerunt sicut aspidis surdæ: » et quæ exinde dicta sunt. Deus itaque justorum revera curam gerit, atque ipsis qui dem injuriam passis in terra jus dicit; premit vero illos qui injurias ipsis inferre præsumunt.

IV.

In psalmum lviii, 27. — Contra Judæos.

Διὸ καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὀρῶντες τοὺς ἄρους, καὶ κύκλω περιιόντες πόρρωθεν ἴστανται. Οὐκέτι οὖν βασιλεὺς, οὐδὲ ἀρχιερεὺς οὐδὲ προφήτης, ἀλλ' οὐδὲ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι καὶ σαδδουκαῖοι παρ' αὐτοῖς εἰσίν. Οὐ μὲν καὶ ἀποκτανθῆναι φησι· διὸ συνίστηεν αὐτῶν τὸ γένος, καὶ τῶν παιδῶν ἢ διαδοχῆ

Idcirco etiam usque in hanc diem videntes regionis limites et circumeuntes, eminus consistunt. Non amplius itaque vel rex, vel pontifex, vel propheta, sed neque Scribæ et Pharisei ac Sadducei apud ipsos sunt. Verumtamen non petit ut occidantur: quapropter et genus eorum subsistit, et liberorum.

† Matth. xi, 15.

(1) Ipsam urbem imperii sedem intelligit.

successio multiplicatur. Non enim interfecti sunt, neque ex hominibus deleti, sed sunt quidem et existunt: verumtamen tanquam rejecti ac deturbati ab honore, quem olim apud Deum obtinebant. Quin et, « Disperge illos, inquit, in virtute tua: » quod utique etiam contigit. In universam enim terram dispersi sunt, ubique servientes atque infimas ac serviles artes omnes, atque indecentia opificia præ fame obeuntes.

Nam si deleti essent ex hominibus, ita ut nullibi ullo modo in vivis essent, haudquaquam, inquit, nossent populum meum, neque scivissent meam Ecclesiam florere. Itaque disperge illos ubique terrarum, ubi Ecclesia mea etiam constituta est; ut cum viderint Ecclesiam a me fundatam, ad æmulationem divini cultus incitentur. Salvator itaque hæc etiam pro ipsis rogavit.

Α πληθύνει. Οὐ γὰρ ἀπεκτάνθησαν, οὐδ' ἐξ ἀνθρώπων ἀπέσθησαν, ἀλλ' εἰσὶ μὲν καὶ ὑπεσθήκασιν· οὕτως δὲ ὡς καταβεβλημένοι, καὶ κατανηγεμένοι, τῆς πάσαις ἡξίωτο παρά Θεῷ τιμῆς. Ἄλλα καὶ, « Διασκόρπισον αὐτούς, φησὶν, ἐν τῇ δυνάμει σου· » ὃ δὴ καὶ γέγονεν. Εἰς πᾶσαν γὰρ τὴν γῆν διεσπαρμένοι τυγχάνουσι; δουλεύοντες πανταχοῦ, καὶ τὰς ἐλαχίστους καὶ δουλοπρεπεῖς τέχνας, πάσας τε τὰς ἀπρεπεῖς μεθόδους ἕνεκα τοῦ πεινᾶν μετερχόμενοι.

Εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντες, μηδαμῆ μηδαμῶς ἐν ζωσιν ὄντες, οὐκ ἂν εἶδον, φησὶ, τὸν ἔμὸν λαόν, οὐδ' ἂν ἔγνωσαν ἀνοῦσαν τὴν ἐμὴν Ἐκκλησίαν. Διασκόρπισον τοίνυν αὐτούς ἀπανταχῆ τῆς ἔνθα μέλλει καὶ ἡ ἐμὴ Ἐκκλησία συνίστασθαι· ὅπως βλέποντες τὴν ὑπ' ἐμοῦ θεμελιωθεῖσαν Ἐκκλησίαν, εἰς ζῆλον ἔρχοιντο θεοσεβείας. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα ὁ Σωτὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ἤρχειτο.

V.

In psalmum lxi, 7.

Profugi proprie dicuntur, qui ab aliquibus hostibus aut inimicis eversi sunt, ac deinde exsules facti: quod etiam nos a dæmonibus prius toleraveramus. Verum ex quo nos Christus per fidem suam suscepit, non amplius a vera nostra patria superna Jerusalem exsulare, aut a veritate ad errorem transferri sustinemus (4).

Β Μετανάσται κυρίως λέγονται οἱ παρά τινων ἐχθρῶν ἢ πολεμίων πορθηθέντες, εἶτα γενόμενοι μέτοικοι· ἔπειτα καὶ ἡμεῖς παρά τῶν δαιμόνων ὑπεμείναμεν πρότερον. Ἄφ' οὗ δὲ ἡμῶν Χριστὸς διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἀντελάβετο πίστωσης, οὐκέτι μετανάσται ἀπὸ τῆς ὄντως πατρίδος Ἱερουσαλήμ τῆς ἀνω γινόμεθα, οὐδέ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἰς τὴν πλάνην ἀνεχόμεθα.

VI.

In psalmum lxxvii, 19. — De amplificatione Ecclesiæ.

Cæterum incredulos quoque nonnunquam trahit per morbos et afflictationes. Quin etiam multi per visiones ad hoc pervenerunt, ut apud Jesum habitarent.

Ἐλακε δὲ καὶ τοὺς ἀπειθοῦντας ἔσθ' ὅτε διὰ νόσων καὶ περιστάσεων. Πολλοὶ δὲ καὶ δι' ὁραμάτων ἦλθον εἰς τὸ κατασκηνώσαι παρά τῷ Ἰησοῦ.

VII.

In psalmum lxxxviii, 4. — Contra gentiles.

In circuitu autem nostro sunt paganorum sapientes, explodentes ac subsannantes nos, utpote qui sine indagacione ac stulte credamus.

Κύκλιον δὲ ἡμῶν εἰσιν Ἑλλήνων οἱ σοφοί, μυκτηρίζοντες καὶ χλευάζοντες ἡμᾶς, ὡς ἀνεξετάστως καὶ μωρῶς πιστεύοντες.

VIII.

In illud psalmi xcvi, 11: « Commoveatur mare et plenitudo ejus. »

Per hæc autem sermo significat evangelicam prædicationem, et maria et insulas maris, atque homines in iis habitantes, quos « plenitudinem ejus » vocat, pervasuram; quod utique re ipsa impletum est. Siquidem Ecclesiæ Christi insulas omnes replet et in dies multiplicatur, atque incrementum sumit doctrina salutaris.

Σημαίνει δὲ διὰ τούτων ὁ λόγος διελευσεῖσθαι τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα, καὶ τὰ πελάγη, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάσσης νήσους, τοὺς τε ἐν ταύταις κατοικοῦντας ἀνθρώπους, « πλήρωμα αὐτῆς » ὀνομασμένους· ὃ καὶ αὐτὸ τέλος ἔτυχεν. Καὶ γὰρ Ἐκκλησία Χριστοῦ τὰς νήσους ἀπάσας πληροῦσι, πληθύει τε ὁσημέραι, καὶ ἐπιδίδωσιν ἡ σωτήριος διδασκαλία.

IX.

In psalmum cxviii, 30-32.

Amator veritatis, et qui nunquam per os suum sermonem falsum profert, dicere possit: « Viam veritatis elegi. » Quin et is qui judicia Dei semper ante oculos ponit, et in omni actione eorumdem meminit, dicet: « Judicia tua non sum oblitus. » Et quomodo cor nostrum per tentationes ac tribulationes dilatatur? Hæc siquidem in nobis spinas co-

Δ Ὁ φιλαλήθης, καὶ μήποτε προφέρων ψευδῆ λόγον διὰ στόματος, εἰποι ἂν, « Ὅδὸν ἀληθείας ἠρετισάμην. » Ἄλλα καὶ ὁ διαπαντὸς πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενος τὰ τοῦ Θεοῦ κρίματα, καὶ ἐπὶ πάσῃ πράξει μεμνημένος αὐτῶν ἔρεῖ· « Τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. » Καὶ πῶς ἡμῶν ἡ καρδία πλατύνεται διὰ πειρασμῶν καὶ θλίψεων; Ταῦτα γὰρ τὰς ἐν ἡμῖν ἀκάνθας τῶν

(4) In Catena Corderii anonymi titulo abrasum Hippolytum delitescere inter cætera illud etiam suadet quod is anonymus auctorem Epistolæ ad Hebræos

alium facit a Paulo apostolo in psal. lxxii, p. 479. Id vero licuit Hippolyto in Occidente, quemadmodum et Irenæo; in Oriente non licuit.

λογισμῶν ἐκτέμνει, καὶ τὴν καρδίαν εὐρυτέραν εἰς τὴν τῶν νόμων τῶν θείων ὑποδοχὴν ἐργάζεται. « Ἐν θλίψει γάρ, φησὶν, ἐπλάτυνάς μοι. » Τότε τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ διαβαίνομεν, εὐζῶνες διὰ τῆς τῶν πειρασμῶν ὑπομονῆς γινόμενοι.

X.

In illud psalmi cxxvii, 7 : « Super iram inimicorum meorum, » etc., ad scribam suum.

Εἶδες ἐφ' ἐκάτερα τὰ μέρη μεγίστην δύναμιν; ἐμέ τε γάρ ἐν μέσοις θνῶτα τοῖς δεινοῖς διασῶσαι δύνησι, ἐκείνους δὲ μαινομένους καὶ λυτῶντας καὶ πύρ κνέοντας καταστῆλαι.

Vidisti quacunquē ex parte magnam esse Dei potentiam? Nam et me, inquit, in mediis ærumnis constitutum, servare incolumem poteris: illos autem furore rabieque percitos, et ignem spirantes coercere.

XI.

In illud psalmi cxxxviii, 15 : « Non est occultatum ps meum a te quod fecisti in occulto. »

Εἶρηται καὶ τοῖς περὶ φύσεως καὶ γενέσεως τῶν ζῶων πραγματευσαμένοις, ἀόρατον εἶναι καὶ ἀκατάληπτον τὴν εἰς ὄστέον τοῦ αἵματος μεταβολὴν, καὶ τῶν ἄλλων, σαρκῶν καὶ νεύρων λέγω, ὅπως ποτὲ ἔγρουσι γενέσεως θεωρουμένων. Καὶ ἡ Γραφή δὲ τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ παρίστησι τοῦτο λέγουσα: « Ὡς ὅσα ἐν γαστρὶ τῆς κυοφορούσης, οὕτως οὐ γνώση ποιήματα τοῦ Θεοῦ. » Οὐκ ἐκρύβη δὲ ἀπὸ σοῦ οὐδὲ ἡ ὑπόστασίς μου ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς φθάσασα.

Traditur etiam ab iis qui de natura et generatione animalium tractant, invisibilem et incomprehensibilem esse sanguinis in ossa mutationem, etsi partium cæterarum, carniū inquam et nervorum, quomodo sese habeat generatio conspiciatur. Quin et Scriptura Ecclesiastæ id ipsum ostendit dicens: « Sicut ossa in utero prægnantis, sic non cognoscēs opera Dei. » Verum a te non sunt abscondita, neque substantia mea in infimis terræ adhuc existens.

S. HIPPOLYTI

PORTUENSIS EPISCOPI

OPERUM PARS II. — DOGMATICA ET HISTORICA.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ANTIXPICTOY

DEMONSTRATIO DE CHRISTO ET ANTICHRISTO.

Francisco Combefisio interprete

(GALLAND, *Bibliotheca veterum Patrum*, Venetiis 1765, in-fol., t. II, p. 417.)

Βουληθέντος σου κατ' ἀκριβείαν ἐκμαθεῖν τὰ προτεθέντα σοι ὑπ' ἐμοῦ κεφάλαια, ἀγαπητέ μου ἀδελφε Θεόφιλε (1), εὐλόγον ἡγήσαμην ἀφθόνως ἀρυσάμενος

¹ Eccles. xi, 5.

(1) Θεόφιλε. Idem fortasse Theophilus quem alloquitur Methodius, Hippolyti æqualis, apud Eriphanium, tom. I, pagg. 640, 590. 590. Ex hoc

I. Quod ita desiderio flagrabas, frater mi charissime Theophile, ut a me tibi proposita capita diligenter perdisceres; operæ pretium putavi, velut ex

ipso autem exordio patet falli eos, qui hunc librum Hippolyti pro homilia habent. FABRIC.

sacro fonte, ex sacris ipsis affatim Scripturis hau-
riendo, ob oculos quasi praesentia ea ponere, de
quibus vertitur quaestio: ut nedum humanis haec
auribus consignando laeteris, sed et res ipsas vir-
tute lustrando, per omnia Deum laudare possis.
Hoc enim praesenti quam agimus vita, tutum a
nobis tibi esto viae praesidium, quo paratis infe-
rens rationibus ac sermonibus, velut terra munda,
in cordis tui latifundio semines. Sed et his ad-
versantes salutari doctrinae ac contradicentes in
sententiam coges. At vide ne ad incredulas ac ma-
ledicas haec linguas traducas (nec enim hoc leve
periculum est), sed ut viris religiosus ac fidelibus
qui sancte ac juste Dei timore vivere velint, im-
pertias. Non enim frustra beatus Apostolus mo-
nendo Timotheum, ait: « O Timothee, depositum
custodi, devitans profanas vocum vanitates, et op-
positiones falsi nominis scientiae, quam quidam
proficientes, circa fidem erraverunt. » Et rursus:
« Tu autem, fili mi, confortare in gratia, quae est
in Christo Jesu; et quae audisti a me per multas
exhortationes, haec commenda fidelibus hominibus,
qui idonei erunt ut alios doceant. » Cum igitur
beatus Apostolus haec caute ac metu traderet, quae
ab omnibus facile cognosci possunt, videns scilicet
spiritu: « Non esse omnium fidem; » quanto
res nobis majoris periculi fiet, si temere nullaque
ratione profanis hominibus atque indignis tradide-
rimus divina eloquia?

III. Nam quia beati prophetae oculi nobis fue-
runt, ipsi per fidem Verbi mysteria praeviderunt
quae et aliis postmodum aetatibus ministrarunt,
nedum quae praeterita essent loquentes, sed et praesentia
atque futura nuntiantes; ne solum propheta
temporaneus esse monstraretur, sed et cunctis aeta-
tibus futura praediceret, ut propheta esse existima-
retur. Hi namque patres spiritu prophetiae aptati,
digneque ab ipso Verbo honorati, quo nimirum

¹ I Tim. vi, 20, 21. ² II Tim. ii, 1, 2. ³ II Thess. iii, 2.

(2) Ὁρτων. Fortasse ὄτων. Nam quod Combe-
sius emendat aduacter ἀνθρώπων, idque in textu,
mihi non placet, cum nimium abeat a veterum li-
brorum scriptura. GUD. — Notum tamen est in mss.
frequenter per compendium scribi ἁνων pro ἀνθρώ-
πων. FABRIC.

(3) Ἦτω. Melius ἔσται. GUD.

(4) Ὅς κίων καθαρὰ γῆ. Leg. ὡς πίονι καθαρὰ
γῆ. GUD. — Combelsius legit ὡς περὶ οὐν καθαρὰ γῆ.
Sed legendum omnino ὡς πυρὸν. Videlicet parabola
illam respexit, quae in Evangelio est Lucae viii.
TANAQ. FAB.

(5) Τὰς βεβήλους κεινοφωνίας. Sic ubique Graeci.
Vulg. tamen κεινοφωνίας legit: «vocum novitates, »
non «vanitates, » seu «inanitates, » ut reddidit Eras-
mus; sicque, per ai legisse Chrysostomum, ex ejus
expositione sibi colligere videtur Theophylactus. Ὁ
δὲ μακάριος Ἰωάννης τὰς νεωτέρας παραινέσεις κει-
νοφωνίας εἶπε, διὰ τῆς αἰ διφθόγγου τὸ και γράφων,
ὡς εἶοιχε. « Chrysostomus recentis adhortationes
κεινοφωνίας dixit per ai diphthongum scribens in
ultima syllaba, ut videtur. » Cui contrarium funda-
mento alii nituntur, ut Graecam vulgaram tueantur.
Neutrum certe abhorreat a mente Apostoli, cum

ὡς ἐξ ἁγίας πηγῆς, ἐξ αὐτῶν τῶν ἁγίων Γραφῶν,
παραστῆσαι σοι κατ' ὀφθαλμὸν τὰ ζητούμενα, ἵνα μὴ
μόνον ταῖς ἀκοαῖς τῶν ὄτων (2) ἐγκαταθέμενος ταῦτα
εὐφρανοῦης, ἀλλὰ δυνάμει καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα
ἀνιστορήσας, κατὰ πάντα τὸν Θεὸν δοξάσαι δυναθῆς.
Τοῦτο γὰρ σοι ἐφόδιον ἐν τῷ νῦν βίω ἀκίνδυνον
ἦτω (3) παρ' ἡμῶν, ὅπως τοῖς πολλοῖς δύσγνωστα
καὶ δύσληπτα ἐξ ἐτοίμων λόγων προσενέγκας ἐγκα-
τασπεύρης τῷ πλάτει τῆς καρδίας σου, ὡς πίων κα-
θαρὰ γῆ (4). Δυσωπήσεις δὲ διὰ τούτων τοὺς ἀντι-
θεμένους καὶ ἀντιλέγοντας τῷ σωτηρίῳ λόγῳ. Ὅρα
δὲ μὴ εἰς ἀπίστους καὶ βλασφήμους γλώσσας ἐγκα-
τάβῃ ταῦτα· κίνδυνος γὰρ οὐχ ὁ τυγχόν· μεταδός ἐ-
εὐλαβέσει καὶ πιστοῖς ἀνθρώποις τοῖς ἐθέλουσιν ὁσίως
καὶ δικαίως μετὰ φόβου ζῆν. Οὐ γὰρ μακτῆρ ὁ μακά-
ριος Ἀπόστολος παραινῶν Τιμοθέῳ λέγει· « Ὁ Τι-
μόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον ἐκτροπέοις τὰς
βεβήλους κεινοφωνίας (5) καὶ ἀντιθέσεις τῆς
ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ
τὴν πίστιν ἠστούχησαν. » Καὶ πάλιν· « Εὐ οὖν, τέ-
κνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ· καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν παρα-
κλήσεων (6), ταῦτα παράβου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵ-
τινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι. » Εἰ οὖν ὁ
μακάριος μετ' εὐλαθείας παρεῖδου ταῦτα, ἄπερ ἅπα-
σιν εὐγνωστα ἦν, βλέπων τῷ πνεύματι, ὅτι « οὐ πα-
των ἦν ἡ πίστις· πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς κινδυνεύομεν,
εἰ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, τὰ τοῦ Θεοῦ λόγια μεταδώ-
σομεν βεβήλως καὶ ἀναξίως ἀνδράσιν;

C Ἐπειδὴ γὰρ οἱ μακάριοι προφήται ὀφθαλμοὶ ἡμῶν
ἐγένοντο, προορῶντες διὰ πίστεως τὰ τοῦ Λόγου μυ-
στήρια, ἅτινα (7) καὶ ταῖς μεταγενεστέραις γενεαῖς
διηκόνησαν, οὐ μόνον τὰ παρωχηκότα εἰπόντες, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐνεστώτα, καὶ τὰ μέλλοντα ἀπαγγελλαντες,
ἵνα μὴ μόνον πρόσκαιρος εἶναι ὁ προφήτης δευθῆ,
ἀλλὰ καὶ πάσαις γενεαῖς προλέγων τὰ μέλλοντα, ὡς
προφήτης εἶναι νομισθῆ. Οὗτοι γὰρ πνεύματι προφη-
τικῷ οἱ πατέρες κατηρητισμένοι, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ

teste Theodoretō pugnet adversus Simonianos, qui
se Gnosticos vellent, majori praecae caeteris scientia
praeditos, divina revelatione eis accepta extra Scri-
pturas, seu alias traditiones aut apostolorum do-
ctrinam: quae proinde beβήλος κεινοφωνία, « pro-
fana vocum novitas, » erat; alioqui superfluo pene
epitheto, ut Chrysostomus acute insinuat. Ipsa
enim ex se ματαιολογία, quod Theophylactus expri-
mit τὸ κεινοφωία, res mala est et profana. COMBEF.

(6) Διὰ πολλῶν παρακλήσεων. Singularis haec
lectio, cum omnes nulla variatione μαρτύρων ha-
beant, « per multos testes, » quae voces paulo re-
motiores sunt; sive alias Hippolyto incidit memo-
riae lapsus, sive ex codice et littera quae nobis ex-
ciderit, ita refert. Et certe illa vox hic apta, quasi
velit Paulus, longa et multiplici adhortatione abs
se institutum Timotheum, eaque illi depositum
creditum, quod ipse aliis idoneis contradere debeat,
velut jam per aetatem in disciplina probatus magi-
ster, etsi annis pene adolescens erat. COMBEF. —
Interpretationem esse παρακλήσεων pro μαρτύρων,
sentiebat clariss. Millius. FABRIC.

(7) Ἄτινα. Leg. τινά. GUD.

Λόγου ἀξίως τετιμημένοι, ὀργάνων δίκην ἑαυτοῖς ἦνω-
 μένοι (8), ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς ἀεὶ τὸν Λόγον ὡς πλη-
 κτρον, δι' οὗ κινούμενοι ἀπήγγελλον ταῦτα, ἅπερ ἤθε-
 λεν ὁ Θεός, οἱ προφήται. Οὐ γὰρ ἐξ ἰδίαις δυνάμεως
 ἐβθέγγοντο, μὴ πλανῶ (9), οὐδὲ ἅπερ αὐτοὶ ἐθεού-
 λοντο, ταῦτα ἐκφύτρτον· ἀλλὰ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ
 Λόγου ἐσοφίζοντο ὁρθῶς, ἔπειτα δι' ὀραμάτων προε-
 διδάσκοντο τὰ μέλλοντα καλῶς· εἶθ' οὕτω πεπεισμέ-
 νοι ἔλεγον ταῦτα, ἅπερ αὐτοῖς ἦν μόνοις ἀπὸ τοῦ
 Θεοῦ [ἀποκεκαλυμμένα, τοῖς δὲ λοιποῖς] ἀποκεκρυμ-
 μένα (10). Ἐπεὶ κατὰ τίνα λόγον ὁ προφήτης, προ-
 φήτης λεχθήσεται, εἰ μήτοι πνεύματι προσώρα τὰ
 μέλλοντα; εἰ γὰρ περὶ συμβεβηκότος τινὸς ἔλεγεν ὁ
 προφήτης, οὐκ ἂν ἦν προφήτης ταῦτα λέγων,
 ἅπερ ἅπαντες ὑπ' ὀφθαλμῶν ἦσαν ατησάμενοι. Ἄλλ'
 ὁ τὰ μέλλοντα ἐκδιηγούμενος δικαίως προφήτης ἐκρί-
 νετο. Διὸ εὐλόγως προφήται ἀπ' ἀρχῆς « οἱ βλέπον-
 τες » ἔκαλοῦντο. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὑπ' αὐτῶν
 προειρημένα καλῶς μαθητευθέντες, λέγομεν οὐκ ἐξ
 ἰδίας ἡμῶν ἐπινοίας. Οὐδὲ γὰρ καινοτομεῖν ἐπιχει-
 ροῦμεν ἀλλήλοις τὰ προειρημένα πάλαι ῥήματα, ὧν
 τὰ ἔγγραφα ἐκτιθέντες εἰς φῶς, ἀναγνῶμεν τοῖς ὀρ-
 θῶς πιστεῦναι δυναμένοις, ἐπεὶ γίνεται ἀμφοτέροις
 κοινὴ ὠφέλεια· τῷ μὲν λέγοντι τὸ, διὰ μνήμης κρα-
 τήσαντα, ὁρθῶς ἐκθέσθαι τὰ προκειμένα (11)· τῷ δὲ
 ἀκούοντι, ἐπιστῆσαι τὸν νοῦν πρὸς τὰ λεγόμενα.
 Ἐπεὶ οὖν ὁ κάματος κοινὸς ἀμφοτέροις πρόκειται,
 τῷ μὲν λέγοντι τὸ ἀκίνδυνον (12) ἐξισπεῖν, τῷ δὲ
 ἀκούοντι πιστῶς ἀκούσαντα καταδέξασθαι τὰ λεγό-
 μενα, παρακαλῶ συναγωνίσασθαι μοι ἐν τῇ πρὸς
 Θεὸν δεήσει.

Πῶς ἂν πάλαι (13) τοῖς μακρῆρος προφήταις ἀπε-
 κάλυψεν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, αὐτὸς πάλιν ὁ τοῦ Θεοῦ
 παῖς, ὁ πάλαι μὲν Λόγος, τυχεῖν ἐπιζητεῖς; Ἄλλ'
 ἐπειδὴ τὸ ἑαυτοῦ εὐσπλαγγχον καὶ ἀπροσωπώλητον
 ἐνδείκνυται διὰ πάντων τῶν ἁγίων ὁ Λόγος φωτίζων
 καὶ ρυθμιζων αὐτὸν (14), ὡς ἔμπειρος ἰατρός, πρὸς
 τὰ ἡμῖν συμφέροντα, ἐπιστάμενος τὴν ἀνθρώπων
 ἀσθένειαν· καὶ τοὺς μὲν ἀγνοοῦντας ἐκδιδάσκειν πει-
 ρᾶται· τοὺς δὲ πλανωμένους ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἑαυ-

A velut organa in seipsis semper unitum Verbum
 tanquam plectrum habent; cujus nutu atque af-
 flatu, quæ Deus vellet hæc prophetæ annuntia-
 bant. Non enim ex sua facultate loquebantur (ve-
 rum dico), nec quæ ex animo essent, hæc
 prædicabant: sed primum quidem Verbi numine
 rite sapientia imbuti; exinde per visa, quæ essent
 futura probe prædocebantur; ac demum certa jam
 rerum fide, ea dicebant ac prædicabant, quæ illis
 divino numine duntaxat manifesta forent, reliquis
 verbis abscondita. Nam qua ratione propheta, pro-
 pheta vocaretur, nisi quæ sunt futura spiritu præ-
 videret? Nam si propheta de casu aliquo loqueretur,
 ea loquendo non esset propheta, quæ ob ocu-
 los cunctis posita essent. Sed qui futura narret, is
 merito propheta existimatus est. Unde convenien-
 ter prophetæ a principio « videntes » vocabantur.
 Unde et nos eorum probe docti vaticinia, non ex
 nostro sensu loquimur. Non enim alii aliis, quæ
 pridem prædicta sunt verba, novis mutare tenta-
 mus; quorum Scripturas in lucem edentes, his qui
 recte credere valent, legimus, quod hinc utrisque
 commodum veniat: nempe ei qui loquitur, quod
 memoria tenendo recte exponat quæ prædicta sunt;
 auditori vero, quod his quæ dicuntur adhibeat ani-
 mum. Quod igitur communis utrisque labor pro-
 positus est: loquenti nimirum, ut omni tutus per-
 culo eloquatur; auditori vero, ut fide audiens sus-
 cipiat ea quæ dicuntur, obsecro ut orando Deum
 mihi præsto sis.

III. Quonam modo olim beatis prophetis Dei
 Verbum manifestaverit, ipse rursus Dei servus, qui
 olim Verbum erat, scire quæris? Nimirum quia
 Verbum suam misericordiam, et quod minime ac-
 ceptor est personarum, per omnes sanctos ostendit,
 illuminans illos atque componens, velut peritus
 medicus, ad ea quæ ad nostram conducant salutem,
 quippe cum non nesciat humanam infirmitatem. Ac
 quidem ignorantes studet edocere: errantes vero ad

• II Pet. i, 21. • I Reg. ix, 9. • Isa. xlii, 1; Matth. xii, 18.

(8) Ὅργανων δίκην ἑαυτοῖς ἠνωμένοι. Combe-
 ssius: ὀργάνων δίκην ἠνωμένον ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς.
 (9) Μὴ πλανῶ. Lege, ὡς πλάνοι, « ut inpos-
 res: » quod meridie ipso clarius est. TAN. FAB.

(10) Ἀποκεκρυμμένα. Putavit Gudius mutan-
 dum ἀποκεκρυμμένα ἐν ἀποκεκαλυμμένα. Mihi
 potius vestigium veræ lectionis, quæ τὸ ἀποκεκαλυμ-
 μένα prophetis tribuat, τὸ ἀποκεκρυμμένα reliquis.
 Sic igitur restituenda lectio videtur: μόνοις ἀπὸ
 τοῦ Θεοῦ ἀποκεκαλυμμένα, τοῖς δὲ λοιποῖς ἀποκε-
 κρυμμένα. Hoc enim prophetia: illa præscire et
 prædicare divina revelatione, quæe procul sunt a
 reliquorum cogitatione, ipsisque abscondita. COMBEF.

(11) Προκειμένα. Combef., τὰ προειρημένα.

(12) Ἀκίνδυνον. Id., ἀκινδύνως.

(13) Πῶς ἂν πάλαι. Suspiciatur Gudius legendum
 ἂ. Sed non videtur. Quærit quomodo revelaverit
 ante incarnationem Dei Verbum, qui ipse per eam
 Dei παῖς factus sit, id est « servus et puer. » Isai.
 xlii, 1: « Ecce servus meus, suscipiam eum; »
 quem locum ipse Dominus de se exponit Matth.

xii, 18: « Ecce puer meus, quem elegi. » Et quam-
 vis Ἰδὸς, « Filius, » ab æterno existat ac dicatur,
 non tamen παῖς, eo quod illa vox (etsi « filius »
 quandoque reddatur) minus commoda videtur, ut
 ad æternam ipsam generationem, in qua nulla pas-
 sio, sed perfecta æqualitas, trabatur; cum ex com-
 muni usu aliquid imperfectionis, et, ut sic loquar,
 inferioritatis, sive pro « filio » sive pro « servo »
 accipitur, importet. COMBEF. — In aliam senten-
 tiam abit doctissimus Maranus in egregio opere,
 cui titulus: *Divinitas D. N. J. C.* lib. iv, cap. 43,
 pag. 460, ubi verba ista perpendens: Αὐτὸς πάλιν
 ὁ τοῦ Θεοῦ παῖς, ὁ πάλαι: μὲν Λόγος, ea sic reddit:
 « Ipse rursus Dei Filius, qui prius Verbum erat; »
 neque aliter hunc locum interpretatur Grabiús ad
 Bulli *Defens. fid. Nic.* pag. 101. Quid quod eadem
 loquendi ratione paulo post utitur sanctus martyr?
 εἰς γὰρ καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Παῖς: quæ sic vertit ipsemet
 Combelsius: « Nam et unus Dei Filius est. »

(14) Αὐτόν. Combef., αὐτοῦς. FABRIC.

veram suam viam convertit. Atque his quidem qui fide quaerunt, facile invenitur: his autem qui mundis oculis et casto corde ostium pulsare desiderant, confestim aperit. Nullum enim suorum servorum rejicit, quasi divinatorum mysteriorum indignum. Non divitem paupere pluris facit, neque pauperem pro ejus tenuitate spernit. Non barbaro exprobrat, nec eunuchum quasi non virum ablegat. Non odit feminam ob primæ originis inobedientiam, nec virum ob transgressionis reatum deturpat; sed omnes vult omnesque salvare desiderat. Omnes Dei filios præstare vult, sanctosque omnes in unum hominem perfectum vocat. Nam et unus Dei Filius est, cujus etiam nos munere per Spiritum sanctum adepti regenerationem, in unum perfectum ac celestem hominem omnes occurrere optamus⁷.

IV. Dei enim Verbum, cum esset carnis expert, sanctam carnem ex sancta Virgine induit, tanquam sponsus sibi ipsam in crucis patibulo vestem contextens; quo nimirum mortale corpus nostrum suæ adunando virtuti, et corruptibile incorruptibili, infirmum forti miscens, homini qui perierat salutem præstaret. Est igitur textorius malus, quæ in cruce peracta Domini passio est; stamen in eo, sancti Spiritus virtus; trama, sancta caro Spiritu contexta; licium, quæ per Christi charitatem gratia utraque astringit et in unum neclit; radii, Verbum; textores denique artifices, patriarchæ et prophætæ, pulchrum Christi contextentes poterem ac perfectam tunicam; per quas Verbum pervadens, radiorum more, illarum opera contextit, ea quæ Patri libent.

V. Verum quoniam jam tempus urget ad ea quæ nobis argumento proposita sunt, cum sufficiant quæ in exordio ad Dei gloriam peroravimus, æquum est ut aggredientes ipsas divinas Scripturas, ex

⁷ Ephes. iv, 13.

(15) *Τὴν θύραν*. Hæc male omittuntur apud Combefisium. FABRIC.

(16) *Ἄν. Leg. ἦν. Γνω.*

(17) *Καὶ μίξας τῷ ἀφθάρτῳ*. Quo lux huic loco affulgeat, consulere præstat Thomassinum *De Incarnat. Verbi*, lib. III, cap. 5, ubi vir doctus eximios quosque e Græcis et Latinis Patribus excitat, qui utriusque naturæ inconcusus quidem, sed penitissimam commisionem, unitatis personalis vinculum ipsumque nexum esse inculcarunt.

(18) *Διεργαζόμενοι*. Leg. ὁ ἐργαζόμενος. Γνω.

(19) *Λοιπὸν*. Cuius appareat pro λοιπὸν legi oportere οὐδέν. ΤΑΝΑΟ. FAB.

(20) *Ἄπαιτεῖ*. Quin legendum ἐπέχει, nullus dubito. Vel si ἀπαιτεῖ, alia vox jungenda esset. Clara ergo sententia, jam urgere tempus (tractandi scilicet occasionem) expedito exordio, ut ad subjectam materiam procedatur. Itaque hic operis divisio est et argumenti insinuat. Colligit hinc Gadius de solo Antichristo propositum Hippolyto dicere; relatisque paucis hinc lineis, ita assumit: « Quid nunc est apertius, quam non ad argumentum pertinere, quæ de Christo dixerat? » Ita plane: at num quæ dicturum se pollicetur, de revelando Christi adventu de cælo; de sanctorum cum Christo regno?

τοῦ ἀληθινῆν ὁδὸν· καὶ τοῖς μὲν μετὰ πίστεως ζητοῦσιν εὐκόλως εὐρισκόμενος· τοῖς δὲ καθαροῖς ἔμ-
μασι καὶ ἀγνῇ καρδίᾳ κρούειν τὴν θύραν (15) ἐπιθυ-
μοῦσιν, εὐθὺς ἀνοιγόμενος. Οὐδένα γὰρ ἀποβάλλεται
τῶν ἑαυτοῦ δούλων, ὡς μὴ ἔντα ἄξιον τῶν θείων
μυστηρίων· οὐ πλοῦσιον προτιμῶν πένητος· οὐδὲ
πένητα διὰ τὸ μέτριον ἐξουθενῶν· οὐδὲ βάρβαρον
ἀνειδίζων, οὐδὲ τὸν εὐνοῦχον ὡς μὴ ἀνθρώπων, ἀφο-
ρίζων· οὐδὲ θῆλυ διὰ τὴν ἐξαρχῆς γενομένην παρα-
κοχὴν μιᾶν, οὐδὲ τὸν ἄρρενα διὰ τὴν παράβασιν ἀτι-
μάζων· ἀλλὰ πάντας θέλων καὶ πάντας σώζειν ἐπι-
θυμῶν, πάντας υἱοὺς Θεοῦ καταρτίζουσι θέλων καὶ
τοὺς πάντας ἁγίους εἰς ἓνα τέλειον ἄνθρωπον καλῶν
εἰς γὰρ καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ παῖς, δι' οὗ καὶ ἡμεῖς τυχόν-
τες τὴν διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀναγέννησιν, εἰς
ἓνα τέλειον καὶ ἐπουράνιον ἄνθρωπον οἱ πάντες κατα-
αντῆσαι ἐπιθυμοῦμεν.

Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἄταρκος ὢν (16),
ἐνεδύσατο τὴν ἁγίαν σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθέ-
νου, ὡς νυμφίος ἰμάτιον ἐξυφάνας ἑαυτῷ ἐν τῷ
σταυρικῷ πάθει, ὅπως συγκεράσας τὸ θνητὸν ἡμῶν
σῶμα τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, καὶ μίξας τῷ ἀφθάρτῳ
(17) τὸ φθαρτὸν καὶ τὸ ἀσθενὲς τῷ ἰσχυρῷ, σώσῃ
τὸν ἀπολλύμενον ἄνθρωπον. Ἔστι μὲν οὖν ὁ ἰσθὺς,
τοῦ Κυρίου τὸ πάθος τὸ ἐπὶ τῷ σταυρῷ γεγενημέ-
νον· στήμων δὲ ἐν αὐτῷ, ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύματος
δύναμις· κρόκη δὲ, ἡ ἁγία σὰρξ ἐνουφαινομένη Πνεύ-
ματι· μίτος δὲ, ἡ δι' ἀγάπης Χριστοῦ χάρις σφιγ-
γούσα καὶ ἐνούσα τὰ ἀμφοτέρωτα εἰς ἓν· κερκίδες δὲ,
ὁ Λόγος· οἱ διεργαζόμενοι (18), πατριάρχει τε καὶ
προφῆται, οἱ τὸν καλὸν ποδῆρα καὶ τέλειον χιτῶνα
ὑφαίνοντες Χριστῷ, δι' ὧν ὁ Λόγος διέκνούμενος,
κερκίδων δίκην, ἐξυφαίνει δι' αὐτῶν ταῦθ' ἄπερ βού-
λεται ὁ Πατήρ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καιρὸς λοιπὸν (19) ἀπαιτεῖ (20) πρὸς
τὰ ὑποκείμενα, αὐταρκῶν ἦντων τῶν ἐν τῷ προσι-
μίῳ (21) εἰς ὄξαν Θεοῦ εἰρημένων, δικαίων ἐστὶν
ἡμᾶς ἐραψαμένους (22) αὐτῶν τῶν θείων Γραφῶν.

Cumque tota tractatione Antichristum Christo opponat, non ita male sive ipse Hippolytus, sive quis alius, prænotavit, Περὶ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου· quod ita post Photianum codicem etiam h̄ repræsentat, ex quibus expressa Gudii editio: quibus proinde malui hæerere, quam ejus mutationi deferre. Hieronymum (cujus et ipse inagni auctoritatem facio) adversari Photio non facile dixerim, quod Hippolyti plura recensendo, *De Antichristo* solummodo dixerit. Nempe nec de Christo negavit, sed sic summa, unde tractatus esset notior, ascripsit; Photius ex codice integrum titulum recensuit. Deinde eo spectat tota tractatio, ut Antichristi ex Scripturis demonstratione, ab eo fidelibus caveat, et Christo adjungat, amhorumque discernen eum in finem aperiat; quod Christum non excludit, ne ipse pars argumenti videatur, et finis genuinus atque proprius tractationis, non solum extrinsecus. COMBER.

(21) *Ἐν τῷ προσιμίῳ*. Citatur hic locus in *Parallel. Damasc.*, tom. II, pag. 781. Vid. supra veter. testim., num. 9.

(22) *Ἐραψαμένους*. Ita Combefis.; in edito autem Fabriciano excusum ἐραψαμένους.

ἐπιδεῖν δι' αὐτῶν, τίς καὶ ποταπὴ ἡ τοῦ Ἀντιχρί- A
στου παρουσία· πότῳ δὲ καιρῷ καὶ χρόνῳ ὁ ἄνομος
ἀποκαλυφθήσεται· πόθεν δὲ καὶ ἐκ ποίας φυλῆς, καὶ
τί τούτου ὄνομα, τὸ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ ἐν τῇ Γραφῇ
μηνυόμενον· πῶς δὲ πλάνην μὲν τῷ λαῷ ἐγγεννή-
σαι, ἐπισυνάξας αὐτοὺς ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς·
Θλίψεν δὲ καὶ διωγμὸν ἐπὶ τοὺς ἄγιους ἐπεγερεῖ·
καὶ πῶς ἑαυτὸν δοξάσει ὡς Θεόν· τίς δὲ ἡ τούτου
συντέλεια· πῶς δὲ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου ἀποκα-
λυφθήσεται ἀπ' οὐρανῶν· καὶ τίς ἡ τοῦ σύμπαντος
κόσμου ἐκπύρωσις· τίς δὲ ἡ τῶν ἁγίων ἔνδοξος καὶ
ἐπουράνιος βασιλεία τῶν συμβασιλευόντων τῷ Χρι-
στῷ· καὶ τίς ἡ τῶν ἀνθίμων διὰ πυρὸς κόλασις.

Τοῦ μὲν οὖν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ
τὸ βασιλικὸν καὶ ἔνδοξον ὡς λέοντος προκεκηρυγμέ- B
νου· τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ τὸν Ἀντίχριστον ὁμοίως
λέοντα προσηγόρευσαν (23) αἱ Γραφαὶ διὰ τὸ τυ-
ραννικὸν αὐτοῦ καὶ βίαιον. Κατὰ πάντα γὰρ ἐξομοι-
οῦσθαι βούλεται ὁ πλάνος τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Λέων
μὲν ὁ Χριστός, καὶ λέων ὁ Ἀντίχριστος· βασιλεὺς ὁ
Χριστός, καὶ βασιλεὺς ὁ Ἀντίχριστος. Ἐδείχθη ὁ
Σωτὴρ ὡς ἄρνιον, καὶ αὐτὸς ὁμοίως φανήσεται ὡς
ἄρνιον, ἔνδοθεν λύκος ὢν. Ἐν περιτομῇ ὁ Σωτὴρ
ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἐλεύσεται.
Ἀπέστειλεν ὁ Κύριος ἀποστόλους εἰς πάντα τὰ ἔθνη,
καὶ αὐτὸς ὁμοίως πέμψει ψευδοαποστόλους. Συνήγαγε
τὰ διεσκορπισμένα πρόβατα ὁ Σωτὴρ, καὶ αὐτὸς
ὁμοίως ἐπισυνάξει τὸν διεσκορπισμένον λαόν. Ἐδώ-
κεν ὁ Κύριος σφραγίδα τοῖς εἰς αὐτὸν πιστεύουσι,
καὶ αὐτὸς δώσει ὁμοίως. Ἐν σχήματι ἀνθρώπου
ἐφάνη ὁ Σωτὴρ, καὶ αὐτὸς ἐν σχήματι ἀνθρώπου C
ἐλεύσεται. Ἀνέστησεν ὁ Σωτὴρ καὶ ἔδειξε τὴν ἁγίαν
σάρκα ὡς ναὸν, καὶ αὐτὸς ἀναστήσει ἐν Ἱεροσολύ-
μοις τὸν λίθινον ναόν. Καὶ τὰ μὲν πλάνα αὐτοῦ τε-
χνήματα ἐν τοῖς ἔξῃς δηλώσομεν· νυνὶ δὲ πρὸς τὸ
πραγμαζόμενον τραπῶμεν.

Λέγει οὖν ὁ μακάριος Ἰακώβ ἐν ταῖς εὐλογίαις
προαναφωνῶν τὰ περὶ τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος
ἡμῶν, οὕτως· « Ἰούδα, σὲ αἰνεσάτωσαν οἱ ἀδελφοί
σου. Αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νότου τῶν ἔχθρῶν, προσκυ-
νήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. Σχύμονος λέον-
τος Ἰούδα· ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης, ἀναπεσῶν
ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σχύμονος· τίς ἐγερεῖ αὐ-
τόν; Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγούμενος
ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἀν' Ἐλθῆ, ᾧ ἀπόκειται. Καὶ D
αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν. Δεσμεύων πρὸς ἄμ-
πελον τὴν ὄνον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἔλικι τὸν πῦλον τῆς
ἔνου αὐτοῦ. Πλυεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν
αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ. Χαροποῖ οἱ
ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς ἀπὸ οἴνου, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες
αὐτοῦ ἡ γάλα. »

Ταῦτα μὲν οὖν παραφράζειν ἐπιστάμενός σοι,
αὐτὰ δοκεῖ (24) τανῦν παρατίθεσθαι. Ἄλλ' ἐπειδὴ
αὐτὰ τὰ ῥήματα προτρέπει τοῦ λέγειν, οὐδὲ τοῦτο
παραλείψομαι· ἔστι γὰρ ὄντως θεῖα καὶ ἔνδοξα, δυ-

illis videamus quis et qualis Antichristi adventus,
qua ætate ac tempore revelabitur iniquus ille;
undenam et ex qua tribu, quodve illi nomen, quod
per numerum in Scriptura significatur; quomodo
populum in errorem inducet, congregans a sinibus
terræ; quam item sanctis tribulationem inferet et
persecutionem; et quomodo ipse se ut Deum clari-
ficabit; quis ejus interitus; quomodo revelanda de
cælis Domini apparitio, ac quæ universi orbis con-
flagratio; quod Sanctorum gloriosum ac cæleste
regnum cum Christo regnantium; ac quod iniquo-
rum per ignem supplicium.

VI. Nam cum Dominus noster Jesus Christus ac
Deus, regia celsitate atque gloriæ claritate, ut leo
prædicatus sit⁹; eodem modo et Antichristum pa-
riter leonem Scripturæ vocitarunt, pro ejus tyran-
nide violentiaque. Seductor enim per omnia similis
videri vult Dei Filio. Leo quidem Christus, et leo
Antichristus; rex Christus⁹, ac rex Antichristus.
Exhibitus est Salvator ut agnus¹⁰; ipse quoque
pariter ut agnus apparebit, cum interius sit lupus.
Venit Salvator in circumcissione in mundum, veniet
et ille similiter. Misit Dominus apostolos in omnes
gentes; mittet et ipse perinde pseudoapostolos.
Congregavit Salvator oves, quæ dispersæ erant¹¹;
ipse quoque pariter populum congregabit, qui di-
persus est. Dedit Dominus fidelibus suis signacu-
lum; ipse quoque similiter dabit. Apparuit Salva-
tor hominis habitu; ipse quoque in hominis habitu
veniet. Excitavit Salvator, ac sanctam carnem
suam ut templum fecit¹²; ipse itidem templum
lapidibus constructum Hierosolymis excitabit. Ac
quidem ejus seducendi artificia sequentibus decla-
rabimus; nunc vero ad subjectum argumentum
vertamur.

VII. Dicit itaque beatus Jacob in benedictionibus,
prænantians quæ ad Dominum ac Salvatorem no-
strum spectant, ita loquens: « Juda, laudent te
fratres tui. Manus tuæ in dorso inimicorum; ado-
rabunt te filii patris tui. Catulus leonis Juda; ex
germine, filii mi, ascendisti. Recumbens dormisti
ut leo, et ut catulus leonis: quis suscitabit eum?
Non deficiet princeps ex Juda et dux ex femoribus
ejus, donec veniat cui repositum est; et ipse erit
expectatio gentium. Alligans ad vitem asinam
suam, et ad helicem pullum asinæ suæ. Lavabit in
vino stolam suam, et in sanguine uvæ pallium
suum. Hilares oculi ejus a vino, et dentes ejus
lacte candidiores¹³. »

VIII. Hæc cum pluribus ac circuitu eloqui nove-
rim, ipsum modo textum apponere libuit. Quia ta-
men ipsa divina verba suadent loqui, ne id quidem
omitiam. Plane enim divina sunt et illustria, ac

⁹ Apoc. v, 5. ¹⁰ Joan. xviii, 37. ¹¹ Joan. i, 29.

¹² Joan. xi, 52. ¹³ Joan. ii, 19. ¹⁴ Gen. xliix, 8-12.

(23) Προσηγόρευσαν. Combefis., προηγόρευσαν. FABRIC.

(24) Δοκεῖ. Leg. δοκῶ. TAN. FAB.

sane animæ conducere possunt. Catulum leonis vocavit propheta, qui ex Juda et Davide secundum carnem factus est, non quidem ex Davidis factum semine, sed qui de Spiritu sancto concipiatur et ex sancto germine e terra procedat. Quod ita Isaias effert : « Egredietur virga de radice Jesse, et flos ex ipsa ascendet ¹⁴. » Quod Isaiæ flos dictum est, id Jacob appellavit germen. Primum namque genuit, deinde floruit in mundo. Dicendo autem : « Recumbens dormisti ut leo, et ut catulus leonis, » triduanam Christi dormitionem significavit, uti etiam Isaias ait : « Quomodo facta est meretrix fidelis Sion, plena iudicii? in qua dormivit iustitia; nunc autem homicidæ ¹⁵. » Item etiam David : « Ego dormivi et soporatus sum; exsurrexi, quia Dominus auxiliabitur mihi ¹⁶. » ut ea sententia, et dormisse eum, et suscitatum esse ostendat. Jacob autem dicit : « Quis suscitabit eum? » Id ipsum est quod David, uti et Paulus, ait : « Et Deum Patrem, qui suscitavit eum a mortuis ¹⁷. »

IX. Dicendo autem : « Non deficiet princeps ex Juda, et dux ex femoribus ejus, donec veniat, cui repositum est : et ipse erit exspectatio gentium, » ostendit impletum esse vaticinium. Ipse enim est nostra exspectatio. Exspectamus enim eum, et venientem e cælo virtute per fidem cernimus.

X. « Alligans ad vitem asinam suam : » hoc est, populum suum ex circumcissione, ad vocationem suam. Nam ipse vitis erat ¹⁸. « Et ad helicem pullum asinæ suæ ; » populum ex gentibus, quasi novam pullum adducens, quasi qui circumcissionem et præputium vocet in unam fidem.

XI. « Lavabit in vino stolam suam ; » juxta Paternam per Spiritum sanctum, quæ in Jordane descendit, vocem. « Et in sanguine uvæ pallium suum. » Cujus, rogo, sanguine uvæ, nisi carnis

¹⁴ Isa. xi, 1.¹⁵ Isa. i, 21.¹⁶ Psalm. iii, 6.¹⁷ Gal. i, 1.¹⁸ Joan. xv, 1.

(25) *Μὴ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ γενόμενον.* Hæc minus recte dicta fortasse videri queant. Suspicionem vel maxime auget Paulinum illud Rom. i, 3 : Περὶ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαυὶδ κατὰ σάρκα. Verum, ut optime Tillemontius *Mém. eccl. tom. III, pag. 678, not. 6*, ex iis quæ statim sequuntur quisque percipere potest, S. Patrem ex stirpe quidem Davidica ortum Jesum Christum agnoscere ; ita tamen ut neget ipsum ea ortum « ex Davidis semine » ratione vulgari qua cæteri homines, quippe « qui de Spiritu sancto conceptus fuerit, et ex sancto germine e terra processerit. »

(26) *Τούτου ἐκ βλαστοῦ.* Conjeciebat Gudius legendum τοῦτο. Sed rectius, ut videtur, Combefisius τοῦτον, et mox προσερχόμενον.

(27) *Τὸ δὲ λέγειν.* Edit. Combefis., τῷ δὲ λέγειν.

(28) *Τουτέστιν ὁ Δαυὶδ.* Leg. τουτ. ὁ ὁ Δαυὶδ. FABR.

(29) *Καὶ ἠρούμενος... ἐθνῶν.* Uncis inclusa male aberant a mss. Gud.

(30) *Πληρουμένην.* Addit Combefisius parenthesi conclusa (τὴν προφητείαν).

Α νάμενα ὠφελῆσαι ψυχῆν. Σκύμονον λέοντος εἰπὼν ὁ προφήτης τὸν ἐξ Ἰουδα καὶ Δαυὶδ κατὰ σάρκα γενημένον, μὴ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ γενόμενον (25), ἀλλ' ἐξ ἁγίου Πνεύματος συλλαμβανόμενον, καὶ τοῦτο ἐκ βλαστοῦ (26) ἁγίου ἐκ γῆς προσερχόμενου. Ἡσαίας μὲν γὰρ λέγει· « Ἐξελεύσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς ἀναθήσεται. » Τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἡσαίου ἄνθος εἰρημόνον, ὁ Ἰακώβ βλαστὸν εἴρηκε. Πρῶτον γὰρ ἐδλάστισεν, εἶτα ἠβησεν ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ δὲ λέγειν (27)· « Ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος, » τὴν τριήμερον τοῦ Χριστοῦ ἐδήλωσε κοιμήσιν, ὡς καὶ Ἡσαίας λέγει· « Πῶς ἐγένετο πόρνη πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως; ἐν ἧ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη ἐν αὐτῇ, νῦν δὲ φρονεταί. » Καὶ ὁ Δαυὶδ ὁμοίως· « Ἐγὼ ἐκοιμήθη καὶ ὑπνωσα, ἐξηγέρθη, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου· » ἵνα δείξῃ ἐν τῷ βῆτῳ τὴν κοιμήσιν αὐτοῦ καὶ ἀνάστασιν γεγεννημένην. Ἰακώβ δὲ λέγει· « Τίς ἐγερεῖ αὐτόν; » Τουτέστιν ὁ Δαυὶδ (28), καθὼς καὶ Παῦλος, λέγει· « Καὶ Θεοῦ Πατρὸς τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. »

Τῷ δὲ εἰπεῖν· « Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰουδα, καὶ ἠγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἀν Ἐλθῆ, ᾧ ἀπόκειται· καὶ αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν (29)· » πληρουμένην (30) ἐπὶ τὸν Χριστὸν ἐδήλωσεν. Αὐτὸς γὰρ ἡμῶν ἔστι προσδοκία· προσδεχόμεθα γὰρ αὐτόν, ἐρχόμενον (31) ἀπ' οὐρανοῦ δυνάμει διὰ πίστεως ἡμῶν βλέπομεν.

Δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὴν θύον αὐτοῦ, » τουτέστι, τὸν ἐκ περιτομῆς λαὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κλῆσιν· αὐτὸς γὰρ ἦν ἡ ἄμπελος. « Καὶ τῇ εἰκί· τὸν πῶλον τῆς θύου αὐτοῦ· » τὸν λαὸν, τὸν ἐξ ἐθνῶν, ὡς περιτομὴν καὶ ἀκροβυστίαν εἰς μίαν πίστιν καλῶν.

« Πλουεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολήν αὐτοῦ· » [κατὰ] τὴν [διὰ] τοῦ (32) ἁγίου Πνεύματος καταθεοῦσαν ἐπὶ Ἰορδάνην Πατρικὴν φωνήν. « Καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ. » Αἵματι οὖν σταφυλῆς

(31) *Ἐρχόμενον.* Combefis., καὶ ἐρχόμενον.

(32) [Κατὰ] τὴν [διὰ] τοῦ. Duplicem hanc propositionem mihi necessario supplendam putavi. Non enim stolæ et φωνῆ uel allegoriæ genere conveniant : nec Paterna vox dicatur vox Spiritus sancti, quasi Spiritus sanctus Christi Pater dicatur, quod theologia non admittit. Mira itaque brevitate, vinum deitatis figura accipit, quo delibuta et dealbata illa Christi tunica (ejus scilicet humanitas) juxta quod Pater in Jordane, voce per Spiritum delapsa, protestatus est, esse Filium suum dilectum, non adoptivum, sed naturalem, ipsa unctum divinitate, qua homo, non sicut cæteri : et pallium, quasi quid extrinsecum, derivatis ex illo charismatibus : quæ certe alta theologia simplici ævo, verique ecclesiastica. Quod est βληθείσης, proprius ad metaphoram fuerit θλαθείσης, quod de uvis proprie sive cum calcantur dicitur, sive cum in torculari exprimuntur. Cujus etiam una metaphora et tinctione vini, de sua Dominus passione, Isa. LXXIII, 3 : « Torcular calcavi solus, » etc. : nisi quis de inimicorum ultione accipere malit. Ἀπὸ οἴνου etiam ms. Alex. COMBEFIS. — Aliter Gudius hic apud Fabricium.

πολας, ἀλλ' ἢ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ὡς βότρυος ἐπὶ ξύλου βληθείσης; Ἐξ ἧς πλευρᾶς ἐδύσαν δύο πηγαί, αἵματος καὶ ὕδατος, δι' ὧν τὰ ἔθνη ἀπολούμενα καθαίρονται, ἅτινα ὡς περιδόλαιον λελόγισται ἔχων.

« Χαρροποὶ οἱ ὄφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου » Χριστοῦ τίνες, ἀλλ' ἢ οἱ μακάριοι προφῆται; οἱ προΐδοντες τῷ πνεύματι καὶ προκηρῦξαντες τὰ εἰς αὐτὸν συμβεβηκυῖα πάθη, ὅν δυνάμει ἔχαιρον βλέποντες πνευματικοῖς ὀφθαλμοῖς, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λόγου καὶ τῆς αὐτοῦ χάριτος καταρτιζόμενοι.

Τῷ δὲ εἰπεῖν, « Καὶ λευκοὶ οἱ δόντες αὐτοῦ ἢ γάλα, » τὰς ἐξ ἁγίου στόματος Χριστοῦ ἐκπορευομένας ἐντολὰς ἐσήμαινε (33), καθαιρούσας ὡσεὶ γάλα.

Τούτων οὖν λέοντα καὶ σκύμον λεόντος προανεφώνησαν αἱ Γραφαί. Τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀντιχρίστου εἴρηται. Φησὶ γὰρ Μωϋσῆς οὕτως · « Σκύμονος λέοντος Δάν, καὶ ἐκπηθήσεται ἐκ Βασάν. » Ἄλλ' ἵνα μὴ σφαλῇ τις, νομίσας περὶ τοῦ Σωτῆρος εἰρησθαι τὸ ῥητὸν τοῦτο, ἐπιστησάτω τὸν νοῦν. « Δάν, φησὶ, σκύμον (34) λέοντος » τὴν φυλὴν ὀνομάσας τοῦ Δάν, ἐσαφήνισεν, ἐξ ἧς μέλλει ὁ Ἀντιχρίστος γεννᾶσθαι. Ὅσπερ γὰρ ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς ὁ Χριστὸς γεννᾶται, οὕτως ἐκ τῆς Δάν φυλῆς ὁ Ἀντιχρίστος γεννηθήσεται. Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει, φησὶν ὁ Ἰακώβ · « Γεννηθήτω Δάν ὄφις, ἐπὶ τὴν γῆν καθήμενος, δάκνων πτέρναν ἑππου. Ὅφεις οὖν τίς, ἀλλ' ἢ ὁ Ἀντιχρίστος; πλάνος ὁ ἐν τῇ Γενέσει (35) εἰρημένος, ὁ πλανήσας τὴν Εὐάν καὶ πετρνίσας τὸν Ἀδάμ. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ πλείονων μαρτυριῶν ἀποδειξάι δεῖ τὰ λεγόμενα, οὐκ ἀποκνήσομεν (36).

Ἅτι μὲν γὰρ ὄντως ἐκ τῆς Δάν φυλῆς μέλλει γεννησθαι καὶ ἀνίστασθαι τύραννος καὶ βασιλεὺς, κριτῆς δευτέρου, υἱὸς τοῦ διαβόλου, φησὶν ὁ προφήτης · « Δάν κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὡσεὶ καὶ μία φυλὴ ἐν Ἰσραὴλ. » Ἄλλ' ἔρει τις, τοῦτο ἐπὶ τὸν Σαμφῶν εἰρησθαι, ὃς ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δάν γεννηθὲς, ἔκρινε τὸν λαὸν εἰκοσὶν ἔτη. Τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαμφῶν μερικῶς γεγένηται · τὸ δὲ καθόλου γενήσεται ἐπὶ τὸν

A sua, quæ botri instar in lignum missa est? Ex cuius latere duo scaturierunt fontes, sanguinis et aquæ, quibus gentes lotæ emundantur, quas pallii in morem censetur habere.

XII. « Hilares oculi ejus a vino. » Quinam Christi oculi, nisi beati prophetæ? qui nimirum, quæ illi eventuræ erant passiones, spiritu prævidentes ac prædicantes, gaudebant, spiritualibus oculis eum virtute cernentes, ipsius Verbi numine ejusque gratia perfecti.

XIII. Dicendo autem: « Et dentes ejus lacte candidiores, » mandata significavit, ex sancto ore Christi procedentia, lactis instar munda.

XIV. Hunc igitur leonem et catulum leonis prænuntiaverunt Scripturæ. Similiter et de Antichristo B dictum est. Ait enim Moyses ita: « Catulus leonis Dan, et prosiliet a Basan ¹⁹. » Verum ne quis errore decipiatur, existimans hanc sententiam ad Salvatorem spectare, animum advertat. « Dan, inquit, catulus leonis. » Illa voce tribum Dan declaravit, ex qua Antichristus nasciturus est. Quemadmodum enim Christus ex tribu Juda nascitur, ita ex tribu Dan nascetur Antichristus. Quod vero ita se res habeat, ait Jacob: « Fiat Dan serpens, sedens in terra, mordens calcaneum equi ²⁰. » Quisnam igitur serpens, nisi Antichristus seductor ille, qui dictus in Genesi est ²¹, qui seduxit Evam, et Adamum supplantavit? Quia tamen necesse est pluribus testimoniis hæc dicta comprobare, non gravabor.

XV. Quod enim ex tribu Dan nasciturus sit ac surrecturus tyrannus et rex, judex dirus, filius diaboli, ait propheta: « Dan judicabit populum suum, tanquam et uña tribus in Israel ²². » Sed dicet aliquis, dictum id esse de Samsone, qui ortus est tribu Dan, judicavit populum viginti annis. Nempe, partim res in Samsone particulariter contigit, partim universaliter in Antichristo fiet. Nam

¹⁹ Deut. xxxiii, 22. ²⁰ Gen. xlix, 17. ²¹ Gen. iii, 1. ²² Gen. xlix, 16.

(33) Ἐσήμαινε. Combef., ἐσήμανε.

(34) Σκύμωνος. Id., σκύμονος.

(35) Πλάνος ὁ ἐν τῇ Γενέσει. Si eum ipsum serpentem, qui primos parentes seduxit et supplantavit in paradiso, velit Hippolytus esse Antichristum, et in persona; quasi is, qui illa specie apparuit et locutus est, ipse tanta illa quæ de Antichristo feruntur, sit operaturus, qui vere ipse diabolus, aut (prout Hippolytus vocat) diaboli filius sit, non solum imitatione, sed etiam natura; unus scilicet quis nequissimorum dæmonum, etsi non forte ille omnium princeps, et κατ' ἐξοχὴν diabolus: nihil ecclesiasticum est, sed prorsus abhorrens a fide, sive intelligatur fore Antichristi anima, sive alias illi persona. Animus hominum aliud genus spirituum agnoscit fides, a substantiis quas Deus extra corpora condidit: nec sacra doctrina admittit, extra divinas Personas, quarum vis infinita, posse unum alteri a se diverso personam esse, seu illi hypostatice uniri. Quod vero Antichristus ita dæmonis spiritu affetur, ut suis omnibus illum referat, et quasi alter ille serpens antiquus videatur, ipse seductor orbis, velut ille fuit primorum parentum, a Pauli verbis sensuque non abludit;

recteque sensit Hippolytus, si ita voluit, etsi simplicius locutus est; nec improbabilis conjectura, serpentis sic insidiantis typo designatum a Jacobo Antichristum, ostendit. Verba Gen. sunt, ὄφις ἐφ' ὀδοῦ, ἐγκαθήμενος ἐπὶ τρίβου. Nec forte aliter scripserit Hippolytus: ubi non satis probo quod reddit Nobilius, *sedens in semita*; potius, *ex insidiis sedens*, sive *insidians*, ut alii vertunt. Significatur ad litteram, hæc serpentis metaphora et colubri, ac *cerastis*, ut Vulg., aut *reguli*, ut Syriac., Danitas astutia potius, quam robore, hostium potuitos: et docti Hebræorum in Samsone expletum volunt, cum successis columnis ruina domus Philistæos oppressit, deque illis iudicium exercuit, ipse judex in Israel: quod nec Hippolytum latuit, sed ulterius et allegorice ad Antichristum ipsum Danitam traxit. Auctor subdititii operis *De Antichristo et mundi consummatione*, exponi non potest, quin verum natura dæmonem Antichristum putaverit, qui sibi verum Hippolytum in eum sensum traxerit: quod vero Hippolyto non officiat, quin posteriori vero sensu exponi queat. COMBEF.

(36) Ἀποκνήσομεν. Combef., ἀποκνήσομαι.

et Jeremias sic ait : « E Dan audiemus vocem celeritatis equorum ejus, a voce hinnitus equitatus equorum ejus commota est universa terra ²³. » Ait vero et alius propheta : « Congregabit omnem virtutem suam a solis ortu usque ad occasum. Quos vocaverit, et quos non vocaverit, cum illo ibunt. Candescere mare faciet præ multitudinem velorum navium, et nigrescere campum præ multitudine scutorum. Ac, si quis ei in prælio occurrerit, gladio corruet ²⁴. » Quod enim hæc non de ullo alio dicta sint, quæ de tyranno illo tum impudente, tum Dei adversario, in sequentibus ostendemus.

XVI. Sed et Isaias sic ait : « Et erit cum consummaverit Dominus omnia faciens in monte Sion et Jerusalem; inducet super mentem magnam, super principem Assyriorum, et super altitudinem gloriæ oculorum ejus. Dixit enim : In fortitudine faciam, et sapientia intellectus auferam terminos gentium, et fortitudinem eorum deprædabor; et concutiam civitates habitatas, et orbem totum comprehendam manu mea quasi nidum, et quasi ova derelicta tollam : et non est qui effugiat aut contradicat mihi; et qui aperiat os et garriat. Numquid glorificabitur securis sine eo qui cædit in ipsa? aut exaltabitur serra sine eo qui illam trahit? Similiter si quis sustulerit virgam aut lignum, exaltabitur lignum. Et non sic. Sed mittet Adonai Dominus Sabaoth in honorem tuum ignominiam : et in gloriam tuam ignis ardens exardescet. Et erit lumen Israel in igne : et sanctificabit in flamma, et comedet sicut fenum, silvam ²⁵. »

XVII. Item alio quoque loco : « Quomodo cessavit exactor? quæ ratione cessavit sollicitator? Contrivit Deus jugum principum peccatorum, percutiens gentem furore et plaga insanabili, percutiens gentem plaga insanabili qua non pepercit. Requievit confidenter: omnis terra clamat cum lætitiâ. Ligna Libani lætata sunt super te, et cedrus Libani. Ex quo tu obdormisti, non ascendit, qui nos cædat. Infernus subter exacerbatus est, occurrens tibi. Consurrexerunt omnes gigantes iudices terræ, principes ex solis suis. Omnes reges gentium, omnes simul respondebunt, et dicent : Et tu captus es sicut et nos; inter nos reputatus es. Descendit in

A Ἀντίχριστον (37). Λέγει γὰρ καὶ Ἱερεμίας οὕτως· « Φωνὴν ἐκ Δάν ἀκουσώμεθα δξύτητος ἵππων (38) αὐτοῦ, [ἀπὸ φωνῆς χρεμετισμοῦ ἵππασίας ἵππων αὐτοῦ] ἐσεισθῆ παῖσα ἡ γῆ. » Λέγει δὲ καὶ ἕτερος προφήτης· « Συναΐξει πᾶσαν δύναμιν αὐτοῦ ἀφ' ἧλιου ἀνατολῶν ἄχρις ἡλίου δυσμῶν· οὓς κεκλήκοι καὶ οὓς οὐ κεκλήκοι πορευθήσονται μετ' αὐτοῦ. Λευκανεὶ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν ἱστίων τῶν πλοίων, καὶ μελανεὶ τὸ πεδῖον ἀπὸ τῶν θυρεῶν τῶν ὅπλων· καὶ πᾶς ὃς ἂν συναντήσῃ αὐτῷ ἐν πολέμῳ, μαχαίρᾳ πεσεῖται. » Ὅτι μὲν οὖν ταῦτα οὐκ ἐπ' ἄλλον τινὰ εἴρηται, ἀλλ' ἐπὶ τὸν τύραννον καὶ ἀναιδῆ καὶ θεομάχον, δείξομεν διὰ τῶν ἐξῆς.

Λέγει καὶ Ἡσαίας οὕτως· « Καὶ ἔσται ὅταν συντελέσῃ Κύριος πάντα ποιῶν ἐπὶ τῷ ὄρει τῷ Σιών καὶ Ἱερουσαλήμ, ἐπάξει ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν μέγαν, ἐπὶ τὸν ἀρχοντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς δόξης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Εἶπε γάρ· Τῇ ἰσχυρί ποιήσω, καὶ τῇ σοφίᾳ τῆς συνέσεως ἀφελῶ ὄρια ἔθνῶν, καὶ τὴν ἰσχύν αὐτῶν προνομεύσω, καὶ σεισω πόλεις κατοικουμένας, καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ μου, ὡς νοσσιᾶν, καὶ ὡς καταλελειμμένα ὡὰ ἄρῳ· καὶ οὐκ ἔστιν, ὃς διαφεύξεται ἢ ἀντίπη μοι, [καὶ ἀνοίγων τὸ στόμα καὶ στρουθίζων. Μὴ δοξασθήσεται ἀξίην ἄνευ τοῦ κόπτοντος ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθήσεται πῖρον ἄνευ τοῦ ἔλκοντος αὐτόν; Ὡσαύτως, ἐάν τις ἄρη ῥάβδον ἢ ξύλον, ὑψωθήσεται ξύλον·] καὶ οὐχ οὕτως. Ἀλλὰ ἀποστελεῖ Ἄδωναι εἰς τὴν σὴν τιμὴν ἀτιμίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν πῦρ καιόμενον καυθήσεται. Καὶ τὸ φῶς τοῦ Ἰσραὴλ πῦρ, καὶ ἀγιάσει αὐτὸν ἐν φλογί, καὶ φάγεται ὡς χόρτον τὴν ὕλην.

C Καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ λέγει· « Πῶς ἀναπέπνυται ὁ ἀπαιτῶν, καὶ πῶς ἀναπέπνυται ὁ ἐπισπουδαστής; Συνέτριψεν ὁ Θεὸς τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχόντων τῶν ἀμαρτωλῶν· πατάξας ἔθνος ἐν θυμῷ καὶ ἐν πληγῇ ἀνιάτω· παίων ἔθνος πληγῇ ἀνιάτω, ἢ οὐκ ἐφείσατο. Ἀνεπαύσατο πεποιθῶς, πᾶσα ἡ γῆ βοᾷ μετ' εὐφροσύνης. Τὰ ξύλα τοῦ Λιβάνου ἠυφράνθησαν ἐπὶ σοί, καὶ ἡ κέδρος τοῦ Λιβάνου. Ἄφ' οὗ σὺ κεκοίμησαι, οὐκ ἀνέβη ὁ κόπτων ἡμᾶς. Ὁ ἄδης κάτω ἐπικράνησεν συναντήσας σοι· συνηγέρθησαν πάντες οἱ γίγαντες οἱ ἄρξαντες τῆς γῆς, οἱ κολρανοὶ (39) ἐκ τῶν θρόνων αὐτῶν. Πάντες βασιλεῖς ἔθνῶν, ἅμα πάντες ἀποκρεθήσονται καὶ ἐροῦσι· Καὶ σὺ ἐάλωξ ὡσπερ καὶ ἡμεῖς·

²³ Jerem. viii, 16. ²⁴ Forte ex ἀπικρύφῳ, ut infra cap. 54. ²⁵ Isa. x, 12-17.

(37) Ἐπὶ τὸν Ἀντίχριστον. Ἰδ. ἐπὶ τοῦ Ἀντίχριστου.

(38) Ὁξύτητος ἵππων. Nobilior, ut et Vulg., *fremitum equorum*. Et sane recte Vulg., quod ita Hebræa habent : Leo Juda, *ronchus auditus* : nihil vero recte Nobilior, qui litteram τῶν Septuaginta debuit reddere; apud quos nemo Græce doctus τὴν δξύτητα ad ronchum vel fremitum equorum referat, sed ad illorum celeritatem ac velocitatem, qua perinde ac fremitu atque hinnitu, equestris militia terrori est. Sequens auctoritas quam propheticiam habet Hippolytus, nusquam exstare videtur in libris nostris quos de canone agnoscimus,

undecunque ille habuerit : ac putem ex apocryphis, quos quasi propheticos libros citare, non insuetum ejus ætatis hominibus. COMBER.

(39) *Oi kolranoi*. Vox est Homericæ *Ἰλιάδ.* B, et magis poetica. Aliter Græca Vulg., οἱ ἐγειραντες ἐκ τῶν θρόνων αὐτῶν πάντας βασιλεῖς. Velut olim tyranni et violentia celebres, et qui multis solio excusserant, perinde ac rex Assyriorum, ei insultent, quod pari et ipse illis sorte factus sit. Allegoria est, quod hæc ad diabolum trahuntur, et quod ad Antichristum, quem ait Paulus interfectum iri spiritu oris Jesu. COMBER.

ἐν ἡμῖν δὲ κατελογίσθης· κατέβη εἰς γῆν ἡ δόξα σου, ἢ πολλὴ εὐφροσύνη σου· ὑποκάτω σου στρώσουσι σῆλιν· τὸ δὲ κατακάλυμμα (40) σου σκώληξ. Πῶς ἔπασεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ἐωσφόρος, ὁ πρῶτ' ἀνατέλλων; Συνετριβή εἰς τὴν γῆν ὁ ἀποστέλλων εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Σὺ δὲ εἶπας ἐν τῇ διανοίᾳ σου· Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναθήσομαι, ἐπάνω τῶν ἀστρῶν (41) τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου, καθιῶ ἐν ὄρεσιν ὑψηλοῖς τοῖς πρὸς βορρᾶν· ἀναθήσομαι ἐπάνω τῶν νεφελῶν, ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ. Νυκτὶ δὲ εἰς ἄδην καταθήσῃ (42), καὶ εἰς τὰ θεμέλια τῆς γῆς. Οἱ ἰδόντες σε θαυμάσουσιν ἐπὶ σοὶ καὶ ἐροῦσιν· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ὁ παροξύνων τὴν γῆν, ὁ σεῖων βασιλεῖς, ὁ θεὸς τῆν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον, καὶ τὰς πόλεις καθεῖλε, τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ (43) οὐκ ἔλυσε. Πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἐκοιμήθησαν ἐν τιμῇ, ἄνθρωπος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· σὺ δὲ βίβηθῃ ἐν τοῖς ὄρεσιν, ὡς κερὸς ἐβδελυγμένος, μετὰ πολλῶν πεπτωκότων ἐκκεντημένων μαχαίρας, καταβαίνοντων εἰς ἄδην. Ὅν τρόπον ἰμάτιον ἐν αἵματι πεφυρμένον οὐκ ἔστι καθαρόν, οὕτως οὐδὲ σὺ ἔση κομφός (44)· ὅτι τὴν γῆν μου ἀπέλασας, καὶ τὸν λαόν μου ἀπέκτεινας. Τὴν μὴ μένει εἰς τὸν αἰῶνα χρόνιος, σπέρμα πονηρόν. Ἐτοίμασον τὰ τέκνα σου εἰς σφαγὴν ταῖς ἀμαρτίαις τοῦ πατρὸς σου, ἵνα μὴ ἀναστῶσι, καὶ τὴν γῆν μου οὐ κληρονομήσουσιν.

Ἰεζεκιήλ δὲ ὁμοίως λέγει περὶ αὐτοῦ οὕτως· «Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἄνθ' ὧν ὑψώθη ἡ καρδία σου, καὶ εἶπας, Θεός εἰμι ἐγώ, κατοικίαν Θεοῦ ἐνώκησα ἐν καρδίᾳ θαλάσσης· σὺ δὲ ἄνθρωπος καὶ οὐ Θεός, ἔδωκας τὴν καρδίαν σου ὡς καρδίαν Θεοῦ. Μὴ σοφώτερος εἶ τοῦ Δανιήλ; Σοφοὶ οὐκ ἐπαίδευσάν σε τῇ ἐπιστήμῃ αὐτῶν; μή ἐν τῇ ἐπιστήμῃ σου, ἢ ἐν τῇ φρονήσει σου ἐποίησας σεαυτῷ δύναμιν καὶ χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐν τοῖς θησαυροῖς σου; Μὴ ἐν τῇ πολλῇ ἐπιστήμῃ σου, καὶ ἐν τῇ ἐμπειρίᾳ (45) σου ἐπλήθυνας δύναμίν σου; Ὑψώθη ἡ καρδία σου ἐν τῇ δυνάμει σου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐπειδὴ ἔδωκας τὴν καρδίαν σου ὡς καρδίαν Θεοῦ, ἀντὶ τούτου, ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ σὲ ἄλλοτριους λοιμοὺς ἀπὸ ἔθνῶν (46), καὶ ἐκκενώσουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν ἐπὶ σὲ καὶ ἐπὶ τὸ κάλλος τῆς ἐπιστήμης σου, καὶ στρώσουσι τὸ κάλλος σου εἰς ἀπόλειαν, καὶ καταβιάσουσί σε, καὶ ἀποθανῇ θανάτῳ τραυματιῶν ἐν καρδίᾳ θαλάσσης. Μὴ λέγων ἱερεῖς· Θεός εἰμι ἐγώ, ἐνώπιον [τῶν ἀναιρούντων σε; σὺ δὲ εἶ ἄνθρωπος, καὶ οὐ Θεός, ἐν χειρὶ τιτρωσκόντων σε. Θανάτοις ἀπεριτμήτων ἀπολῇ ἐν χερσὶν] ἄλλοτριῶν· ὅτι ἐγὼ ἐλάλησα, λέγει Κύριος.»

Τούτων τῶν οὖν ῥημάτων δεδειγμένων, ἴδωμεν λεπτο-

⁴⁰ Isa. xiv, 4-21. ⁴¹ Ezech. xxviii, 2-10.

(40) Τὸ δὲ κατακάλυμμα. Ergat κατάλειμμα, quod cadaver reliquias, reddi posset. Sed cum sic ab Hebraeo abhorreat et vulgatis Graecis, mutare religio non fuit. Eiusdem generis est, quod apud Cyrillum κατάλυμα legitur, quasi hospitium, domicilium, quod et remotius e metaphora est. COMBEF. — Sed nihil mutandum. FABRIC.

(41) Ἄστρων. Cumbef., ἀστέρων.

A terram gloria tua, multa lætitia tua; subter te sternerent sanie, et operimentum tuum vermibus. Quomodo cecidit de cælo Lucifer, qui mane oriebatur? Contritus est ad terram, qui mittebat ad omnes gentes. Tu autem dixeras in mente tua: In cælum conscendam; supra stellas cæli ponam thronum meum; sedebo in montibus excelsis qui sunt ad aquilonem; ascendam super nubes; ero similis Altissimo. Nunc autem in infernum descendes, et ad fundamenta terræ. Qui viderint te, mirabuntur super te, et dicent: Hic homo qui irritabat terram, qui concutiebat reges, qui desolavit totum orbem, ejusque urbes destruxit, victos carcere non solvit. Omnes reges terræ dormierunt in honore, homo in domo sua; tu vero projectus eris in montibus velut cadaver abominabile, cum multis mortuis confosis gladio, descendentibus in infernum. Quemadmodum vestimentum in sanguine conspersum non est mundum, sic neque tu eris mundus; quoniam terram meam perdidisti, et populum meum interfecisti. Non manebis in æternam longævus, semen nequam. Præpara filios tuos ut jugulentur pro peccatis patris tui, ne consurgat et terram meam hæreditate accipiant⁴⁰. »

XVIII. Ezechiel quoque similiter loquitur in hunc modum: «Hæc dicit Dominus Deus: Pro eo quod exaltatum est cor tuum, et dixisti: Deus ego sum; habitationem Dei habitavi in corde maris; tu autem homo, et non Deus, dedisti cor tuum quasi cor Dei. Nunquid sapientior es tu Daniel? Sapientes non erudierunt te disciplina sua? Nunquid in eruditione tua, aut in prudentia fecisti tibi fortitudinem, et aurum et argentum in thesauris tuis? Nunquid in multa eruditione tua et in negotiatione tua multiplicasti fortitudinem tuam? Elatum est cor tuum in fortitudine tua. Propterea hæc dicit Dominus Deus: Quia dedisti cor tuum quasi cor Dei; ecce ego adduco super te alienos pestilentes, et evaginabunt gladios suos super te et super pulchritudinem doctrinæ tuæ, et sternerent pulchritudinem tuam in perditionem; et descendere facient te, et morieris morte vulneratorum in corde maris. Nunquid iocuens dicturus es: Deus sum ego, in conspectu interficientium te? Tu autem homo es, et non Deus, in manu vulnerantium te. Mortibus incircumcisorum interibis in manibus alienorum; quia ego locutus sum, dicit Dominus⁴¹. »

XIX. Hisce ita ostensis verbis, videamus subti-

(42) Καταθήσῃ. Id., καταθήσῃ.

(43) Ἐπαγωγῇ. Malim ἀπαγωγῇ, quæ alia lectio. COMBEF.

(44) Κομφός. Id., καθάρως. — Sic et LXX.

(45) Ἐμπειρία. Combef. ἐμπορία. — Ita quoque LXX.

(46) Λοιμοὺς ἀπὸ ἔθνῶν. Id., λιμοὺς τῶν ἔθνῶν.

lius quid dicat Daniel in visionibus. Hic enim futura deinceps regna distinguens, ostendit extremis temporibus etiam Antichristi futurum adventum, et mundi universi consummationem. Ait itaque dum solvit Nabuchodonosoris visum: « Tu rex videbas, et ecce simulacrum magnum stans ante faciem tuam; cujus caput ex auro optimo: brachia ejus et humeri, argentea; venter et femora. aerea; et tibiæ ferreæ; pedes, pars quidem ferrea, et pars testea. Videbas igitur, donec abscissus est lapis de monte sine manibus: et percussit simulacrum super pedes ferreos et testeos, et comminuit eos in finem. Tunc penitus comminuta sunt testa, ferrum, æs, argentum, aurum, et facta sunt quasi pulvis de area æstiva; et sustulit ea copiosus ventus, et locus non est inventus eis. Et lapis qui percussit simulacrum, factus est in montem magnum, et implevit universam terram ²⁸. »

XX. Ad hæc igitur necentes ipsas Danielis visiones, unam utrisque expositionem adhibebimus, monstrantes quam sibi consentiant, veræque existant. Nam sic ait: « Ego Daniel aspiciebam: et ecce quatuor venti cæli irruebant in mare magnum; et quatuor bestię graudes ascendebant de mari, diversæ inter se. Prima quasi læna, et alæ ejus sicut aquilæ. Aspiciebam donec evulsæ sunt alæ ejus: et sublata est de terra; et super pedes hominis stetit, et cor hominis datum est ei. Et secunda bestia similis urso, et in parte una stetit; et tres costæ in ore ejus inter dentes ejus; et sic dicebant ei: Surge, comede carnes multas. Aspiciebam, et ecce bestia quasi pardus: et huic alæ quatuor volucris super eam, et quatuor capita bestię. Post hanc aspiciebam, et ecce bestia quarta terribilis ac stupenda, et fortis nimis; dentes ejus ferrei, et ungues ejus ænei, comedens et comminuens, et reliqua pedibus suis conculcabat; et ipsa diversa nimis præ omnibus bestiis, quæ ante eam; et ejus cornua decem. Considerabam cornua ejus, et ecce cornu aliud parvum ascendit in medio eorum; et tria cornua ex superioribus evulsa sunt e facie ejus. Et ecce oculi, quasi oculi hominis in cornu illo, et os loquens grandia ²⁹

« XXI. « Aspiciebam donec throni positi sunt et Antiquus dierum sedit. Et vestimentum ejus candidum quasi nix, et capillus capitis ejus quasi lana munda. Thronus ejus flamma ignis, et rotæ ejus

²⁸ Dan. ii, 34-35. ²⁹ Dan. vii, 2-8.

(47) Ἐπέδειξεν ἐν ἐσχάτοις. Id., ἀπέδειξεν ἐν τοῖς ἐσχάτοις.

(48) Σὺ βασιλεῦ. Citatur hic locus in ms. vetustissimo bibl. Mediceæ, in quo Catena ad iv prophetas majores. Gud.

(49) Ἐν τῷ στόματι αὐτῆς. Addit Combefisius, ἀναμέτον τῶν ὀδόντων αὐτῆς, καὶ οὕτως ἔλεγον αὐτῆ· Ἀνάστηθι. φάγε σάρκα πολλὰς. Quod reddidit interpreti.

(50) Καὶ οἱ δρυχεὶς αὐτοῦ χαλκοῖ. Reliqui desi-

A μερέστερον τί λέγει Δανιὴλ ἐν τοῖς ὁράμασιν. Οὗτος γὰρ διαστέλλων τὰς μετὰ ταῦτα ἐσομένας βασιλείας, ἐπέδειξεν ἐν ἐσχάτοις (47) καιροῖς καὶ τὴν τοῦ Ἀντιχρίστου παρουσίαν, καὶ τὴν τοῦ παντὸς κόσμου συντέλειαν. Λέγει οὖν ἐπιλύων τὸ ὄραμα Ναβουχοδονοσορ· « Σὺ βασιλεῦ (48) ἐθεώρεις, καὶ ἰδοὺ εἰκὼν μεγάλη ἐστὼσα πρὸ προσώπου σου· ἧς ἡ κεφαλὴ χρυσοῦ χριστοῦ· οἱ βραχίονες αὐτῆς, καὶ οἱ ὦμοι ἀργυροῖ· ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ χαλκοῖ· καὶ αἱ κνήμαι σιδηραῖ· οἱ πόδες, μέρος μὲν τοῖ σιδηροῦν, καὶ μέρος ὀστράκινον. Ἐθεώρεις οὖν ἕως οὗ ἐσχίσθη λίθος ἀνευ χειρῶν, καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοὺς πλάσ τοὺς σιδηροῦς καὶ ὀστράκινους, καὶ ἐλέπτυνεν αὐτοὺς εἰς τέλας. Τότε ἐλεπτύνθησαν εἰσάπαξ τὸ ὄστρακον, ὁ σίδηρος, ὁ χαλκός, ὁ ἀργυρος, ὁ χρυσοῦς, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ κοιοτροπὸς ἀπὸ ἄλματος θειρινῆς, καὶ ἐξήρην αὐτὰ τὸ πλῆθος τοῦ πνεύματος, καὶ τόπος οὐχ ἐνρέθη ἐν αὐτοῖς· καὶ ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα, ἐγενήθη εἰς θρόνον μέγα, καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν γῆν. »

Συνάψαντες οὖν πρὸς τοῦτοις καὶ τὰς αὐτοῦ τοῦ Δανιὴλ ὁράσεις, μίαν ἀμφοτέροις τὴν διήγησιν ποιησόμεθα, ἐπιδεικνύντες ὅπως εἴη σύμφωνα καὶ ἀληθῆ. Λέγει γὰρ οὕτως· Ἐγὼ Δανιὴλ ἐθεώρουν, καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἀνεμοὶ τοῦ οὐρανοῦ προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην· καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα ἀνέβαινον ἐκ τῆς θάλασσης, διαφέροντα ἀλλήλων. Τὸ πρῶτον, ὡσεὶ λέαινα, καὶ περὰ αὐτῆ ὡς ἀετοῦ. Ἐθεώρουν ἕως ἐξέτιλη τὰ περὰ αὐτῆς, καὶ ἐξήρθη ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῆ. Καὶ ἰδοὺ θηρίον δευτέρον ὅμοιον ἄρκου, καὶ εἰς μέρος ἐστάθη ἐν, καὶ τρεῖα πλευρὰ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς (49). Ἐθεώρουν, καὶ ἰδοὺ θηρίον ὡσεὶ πάρδαλις, καὶ αὐτῆ περὰ τέσσαρα πετεινοῦ ὑπεράνω αὐτῆς, καὶ τέσσαρες κεφαλὰ τῷ θηρίῳ. Ὅπισω τούτου ἐθεώρουν, καὶ ἰδοὺ θηρίον τέταρτον φοβερόν καὶ ἐκθαμβόν καὶ ἰσχυρόν περισσῶς· οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ [καὶ οἱ δρυχεὶς αὐτοῦ χαλκοῖ (50)], ἐσθιον καὶ λεπτύνουν, καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσίν αὐτοῦ συνεπάτει· καὶ αὐτὸ διαφόρως ἔχον παρὰ πάντα τὰ θηρία τὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ κέρατα δέκα αὐτῷ. Προσενθόν τὰς κέρασιν αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ κέρας ἕτερον μικρὸν ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ τρεῖα κέρατα τῶν ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεβρίζωθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ· καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι τούτῳ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

D « Ἐθεώρουν ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν ἐκάθητο· καὶ τὸ ἐνδύμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιτῶν, καὶ ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν· ὁ θρόνος αὐτοῦ φλᾶξ πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ

derant, etiam Hebr.; inferius tamen, in explicatione visionis (Dan. vii, 19), in Græco habentur, videnturque necessaria, ut sicut dentium vis comminuendi in ferri materia designatur, sic in unguibus et pedibus vis conterendi et conculcandi in materia æris; sive oi Septuaginta habuerunt in Hebræo, sive aliqua traditione ipsi addiderunt. Nec vero credendi addidisse in explicatione, quin prius posuissent in visione; ut reliquis plenior et emendatior Hippolyti littera hæc videatur. COMBER.

πῦρ φλέγον. Ποταμὸς πυρὸς εἶλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καὶ μύριαι μυριάδες περιεστήκεισαν αὐτῷ. Κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεύθησαν. Ἐθεώρουν τότε ἀπὸ φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων, ὡν τὸ κέρας ἐλάλει, ἕως ἀνθρώπου τὸ θηρίον καὶ ἀπίστετο, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρὸς. Καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων ἡ ἀρχὴ μετεστάθη.

« Ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς, καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν· καὶ ἕως τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἐφθασε, καὶ προσνήχθη αὐτῷ. Καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ βασιλεία· καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι δουλεύουσιν αὐτῷ. Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφραθήσεται. »

Ἐπεὶ οὖν δυσνόητά τισι δοκεῖ εἶναι ταῦτα τὰ μυστικῶς εἰρημένα, οὐδὲν τοῦτον ἀποκρύφωμεν πρὸς ἐπίγνωσιν τοῖς ὑγιῆ νοῦν κεκτημένοις. Λέαιναι γὰρ εἶπεν ἀναβαίνουσαν ἐκ τῆς θαλάσσης· τὴν τῶν Βαβυλωνίων βασιλείαν ἐν τῷ κόσμῳ ἐσήμανε, ταύτης ὡσαν τῆς εἰκόνας χρυσῆν κεφαλῆν. Τῆ δὲ (51) λέγειν· « Περὰ αὐτῆ ὡσεὶ ἀετοῦ, » ὅτι ὑψώθη ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ, καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐπήρθη. Ἐτάφησαν· « Ἐξέτιλῃ τὰ περὰ αὐτῆς, » ὅτι καθρέθη αὐτοῦ ἡ δόξα· ἐξεδιώχθη γὰρ ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τὸ δὲ εἰπεῖν· « Καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῆ, καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη· » ὅτι μετενόησεν, ἐπιγνὼς ἑαυτὸν, ὅτι ἀνθρωπὸς ἐστὶ· καὶ ἔδωκε τὴν δόξαν αὐτοῦ Θεῷ.

Μετὰ γοῦν τὴν λέαιναι, δεύτερον θηρίον ὁρᾷ ἕμοιον ἄρκτι, ὅπερ ἦσαν οἱ Πέρσαι. Μετὰ γὰρ Βαβυλωνίων Πέρσαι διεκράτησαν. Τὸ δὲ λέγειν· « Τρία πτερὰ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, » τρία ἔθνη ἔδειξε, Πέρσας, καὶ Μήδους, καὶ Βαβυλωνίους, ὅπερ δέδεικται μετὰ τὸν χρυσὸν ὁ ἄργυρος ἐν τῇ εἰκόνι. Ἔπειτα τὸ τρίτον θηρίον πάρδαλις, οἵτινες ἦσαν οἱ Ἕλληνες. Μετὰ γὰρ Πέρσας Ἀλέξανδρος ἐκράτησεν ὁ Μακεδὼν, καθελὼν Δαρεῖον, ὡς δέδεικται (52) ἐν τῇ εἰκόνι ὁ χαλκός. Τὸ δὲ λέγειν· « Περὰ τέσσαρα πτερυγία, » σαφέστατα ἐδίδαξε, πὼς διεμερίσθη ἡ βασιλεία Ἀλεξάνδρου· « τέσσαρας γὰρ κεφαλὰς » εἰσὶν, τοὺς τέσσαρας βασιλεῖς, τοὺς ἐξ αὐτῆς ἀναστάντας ἐμνημόνευσε. Τελευτῶν γὰρ Ἀλεξάνδρου (53) δέδεικε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ εἰς τέσσαρα μέρη.

⁵¹ Dan. vii, 9-12. ⁵² Ibid. vii, 13-14.

(51) Τὸ δέ. Lege τῷ δέ. Sic et mox infra. Gvd.

(52) Ὡς δέδεικται. Combe., ὡς δέδεικται.

(53) Τελευτῶν γὰρ Ἀλεξάνδρου. Variæ sunt sententiæ de hac Alexandri instituta successione. Audaciousculum est, quod Gudius margini ascripsit: « Secutum hic Hippolytum ἀνιστορησίαν auctoris libri I Machabæorum; » quo supercilio sic brevis etatis homo, nulum divinum, sed et humanam fidem illi detrahit. Quidquid sit de Hippolyto, qui ut homo falli potuit, nec illis rebus æqualis aut suppar fuit; auctoris libri I Machabæorum, nihil est cur nobis fides aut diligentia nuset; cum vel si ipse vivus Alexander non divisit, divisisse merito dicatur, quod saltem imperio dividendum reliquit, dato in eam rem Perdicca annulo signatorio, cum eum vox deficeret, ut auctor est Justinus lib. II. Aliquid

A ignis ardens. Fluvius igneus trahebat ante conspectum ejus. Mille millia ministrabant ei, et decies centena millia assistebant ei. Judicium sedit, et libri aperti sunt. Aspiciebant tunc a voce sermonum grandium, quos cornu illud loquebatur, quoadusque interfecta est bestia et perit; et corpus ejus datum est in combustionem ignis. Et cæterarum bestiarum translatus est principatus ⁵⁰.

XXII. « Aspiciebam in visione noctis: et ecce cum nubibus cæli quasi Filius hominis: et usque ad Antiquum dierum pervenit, et oblatus est ei. Et datum est ei imperium et honor et regnum; et omnes populi, tribus et linguæ servient ei. Potestas ejus, potestas æterna, quæ non pertransibit, et regnum ejus non interibit ⁵¹. »

XXIII. Quia igitur quæ sic arcano sensu dicta sunt, nonnullis videntur captu difficilia; eorum nihil abscondemus, ut intelligant qui sana mente præditi sunt. Læenam enim dicendo ascendentem e mari, Babyloniorum regnum in mundo significavit, quod hujus simulacri erat caput aureum. Quod autem dicit: « Alæ ejus quasi aquilæ; » quia exaltatus est rex Nabuchodonosor et adversus Deum elatus. Tum ait: « Evulsæ sunt alæ ejus; » quia ejus ablata gloria est: fuit enim ejectus e regno suo. Dicendo autem: « Cor hominis datum est ei, et super pedes hominis stetit; » quia ductus pœnitentia est, ipse se ipsum agnoscens, quod homo esset; et dedit gloriam Deo.

XXIV. Post lænam ergo, sæcundum animal videt urso simile, quod sunt Persæ. Post Babylonios enim Persæ rerum potiti sunt. Dicendo autem: « Tres costæ (sive ordines) in ore ejus, » tres gentes significavit, Persas, Medos et Babylonios: idque ostendit argentum adjunctum auro in simulacro. Sequitur tertia bestia, pardus, nempe Græci. Post Persas enim Alexander Macedo rerum potitus est, debellato Dario, qui in simulacro æris specie ostensus est. Dicendo autem: « Quatuor alas volucris, » apertissime docuit quomodo Alexandri imperium divisum fuit. Dicendo enim « quatuor capita, » quatuor qui ex illo surrexerunt, reges memoravit. Alexander enim moriens, imperium solidum in D quatuor partes divisit.

certe ejus nutus intercessisse, ut in tantos, quasi ex condicto, tanta hæc imperii moles divideretur, cui nemo unus præter Alexandrum par fore videretur. indicio est, quod nullo sibi monarchiam universam usurpante, quisque parte contentus, æmulo cedere visus est: etsi hæc πολυκοιρανίη, inter Alexandri successores bellorum seminarium fuit. Curtius l. x, c. 10: « Crediderunt, inquit, quidam testamento Alexandri distributas esse provincias; » idque a variis auctoribus traditum asserit, licet ipse contrarium sentiat. Quod vel si ita dixisset sacer auctor, major nobis fides esset, quam eorum qui a Perdicca factam volunt eam divisionem, modo illo a nobis ex Justino indicato, et ab illo pluribus tradito: in quam sententiam ierunt Diodorus, Curtius, Orosius, etc. Ipsum Alexandrum regnum divisisse as-

XXV. Deinde ait : « Bestia quarta terribilis ac stupenda : dentes ejus ferrei, et ungues ejus ænei. » Quinam isti nisi Romani? quod est ferrum, quod nunc stat manetque imperium : crura enim ejus ferrea. Post hæc enim, quid aliud superat, charissime, præter vestigia pedum simulacri, in quibus pars quædam ferrea, pars vero testea est, commistis inter se speciebus? Per ungues pedum arcano sensu reges ex illo ortum habituros designavit, uti Daniel ait : « Cogitabam bestiam; et ecce decem cornua retro eam : inter quæ surget minusculus stolo alius, et tria quæ ante ipsum erant, cornua evellet. » Quo non aliud quam Antichristus monstratus est, qui et ipse Judæorum regnum suscitaturus est. Tria cornua per eum evulsa, tres reges vocat, Ægypti, Libyæ et Æthiopiæ, quos interficiet in belli acie. Hic nimirum omnium gravi imperio potitus, qui sævus tyrannus sit, tribulationem ac persecutionem in homines movebit, adversus quos efferetur. Ait enim Daniel : « Attentiusque considerabam cornu; et ecce cornu illud faciebat bellum cum sanctis, et prævalebat adversus eos; donec interfecta est bestia et interiit, et corpus ejus datum est in combustionem ignis²². »

XXVI. Brevi post veniet de caelis lapis²³ qui percussit simulacrum et illud contrivit, atque regna transtulit, et sanctis Altissimi regnum dedit. Hic est qui factus est in montem magnum et implevit universam terram, de quo Daniel ait : « Aspiciebam in visione noctis : et ecce cum nubibus caeli quasi Filius hominis veniens; et usque ad Antiquum dierum pervenit, et oblatu est ei. Et datum est ei imperium et honor et regnum; et omnes populi, tribus et lingue servient illi. Potestas ejus, potestas æterna, quæ non pertransibit; et regnum ejus non interibit²⁴. » Omnem potestatem ostendit, quæ a Patre data Filio est²⁵, qui caelestium, terrestrium et infernorum rex²⁶, omniumque judex constitutus est : caelestium quidem, quod Verbum Patris ante sæcula exstiterit; terrestrium vero, quod homo inter homines natus est, ut a se ipse Adamum reformaret; infernorum autem, quod inter mortuos reputatus, sanctorum animabus prædicatus²⁷, morte victor mortis exstitit.

XXVII. Cum hæc itaque futura sint, decemque

²² Dan. vii, 21 et 41. ²³ Dan. ii, 34 et 45. ²⁴ Dan. vii, 15, 14. ²⁵ Matth. xxviii, 18. ²⁶ Philip. ii, 10. ²⁷ I Petr. iii, 19.

serit Josephus Gorionides lib. iii, Cyrillus Hierosolym. catech. 4, de sacra Scriptura, et alii; quibus Gudii dica, non facile adeo præscripserit. Longe sane est, ut rebus interfuerit : vel auctorem nobis sic istorrhæant possit producere; cui qui adversentur, omnes anistorrhæas hoc in negotio damnari merito ipsius πολυμαθεῖα possint. COMBEF.

(54) Τοῦτο, τί παρελείπεται. Combef., ταῦτα, τί παρελείπεται.

(55) Μέρτοι. Id., μὲν τι.

(56) Ἀναμιμνημένον. Forte, ἀναμιμνημένον. Gud.

Ἐπειτά φησι : « Θηρίον τέταρτον φοβερόν καὶ ἔθαμβον· οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροί, καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοί. » Τίνες οὗτοι ἀλλ' ἢ Ῥωμαῖοι; ὅπερ ἐστὶν ὁ σιδηρός, ἡ νῦν ἐστῶσα βασιλεία· αἱ κνήμαι γὰρ αὐτῆς σιδηραί. Μετὰ γὰρ τοῦτο τί παρελείπεται (54), ἀγαπητὲ, ἀλλ' ἢ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῆς εἰκόνος, ἐν οἷς μέρος μέντοι (55) ἐστὶ σιδηροῦν, μέρος δὲ τι ὀστράκινον, ἀναμιμνημένον (56) εἰς ἄλληλα; Μυστικῶς ἐδήλωσε διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐγειρομένους, ἅπερ λέγει Δανιήλ· « Προσενδύον τὸ θηρίον, καὶ ἰδοὺ δέκα κέρατα ὀπίσω αὐτοῦ, ἐν οἷς ἀναθήσεται ἕτερον παραφουάδιον, καὶ τρία τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐκρίζωσει· » ὅπερ δέδεικται (57) οὐχ ἕτερον, ἀλλ' ἢ ὁ Ἀντίχριστος, ὃς καὶ αὐτὸς τὴν Ἰουδαίων βασιλείαν ἀναστήσει. Τρία κέρατα λέγει ὑπ' αὐτοῦ ἐκρίζουσαι, τοὺς τρεῖς βασιλεῖς Αἰγύπτου, Λιβύων τε καὶ Αἰθιοπίων, οὓς ἀναρεῖ ἐν παρατάξει πολέμου· ὃς κρατήσας πάντων δεινῶς, ὅμως (58) τύραννος ὢν, θλίβει καὶ διωγμὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιήσει, ἐπαίρμενος κατ' αὐτῶν. Λέγει γὰρ Δανιήλ· « Προσενδύον τῷ κέρατι, καὶ ἰδοὺ τὸ κέρας ἐκεῖνο ἐποιεῖ πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων, καὶ ἴσχυε πρὸς αὐτοὺς, ἕως ἀνηρέθη τὸ θηρίον καὶ ἀπώλετο, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός. »

Μετ' ὀλίγον ἤξει ἀπ' οὐρανῶν ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα, καὶ συντρίψας αὐτήν, καὶ μεταστήσας πάσας τὰς βασιλείας, καὶ δοὺς τὴν βασιλείαν ἁγίοις Ὑψίστου. Οὗτος ὁ γενηθεὶς εἰς ἔρος μέγα, καὶ πληρώσας πᾶσαν τὴν γῆν, περὶ οὗ Δανιήλ λέγει· « Ἐθειώρουν ἐν ὄραματι τῆς νυκτός, καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος, καὶ ἔφθασε ἕως τοῦ Παλαιῦ τῶν ἡμερῶν, καὶ προσηνήχθη· καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ (59) καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι δουλεύουσιν αὐτῷ· καὶ ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται. » Τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν τὴν δεδομένην παρὰ τοῦ Πατρὸς τῷ Υἱῷ ὑπέδειξεν, ὃς ἐπουρανίων, καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθονίων βασιλεὺς καὶ κριτὴς πάντων ἀποδεδείκται· ἐπουρανίων μὲν, ὅτι Λόγος τοῦ Πατρὸς πρὸ πάντων γεγεννημένος ἦν· ἐπιγείων δὲ, ὅτι ἀνθρώπος ἐν ἀνθρώποις ἐγεννήθη, ἀναπλάσσων δι' ἑαυτοῦ τὸν Ἀδάμ· καταχθονίων δὲ, ὅτι καὶ ἐν νεκροῖς κατελογίσθη, εὐαγγελιζόμενος τὰς τῶν ἁγίων ψυχὰς, διὰ θανάτου τὸν θάνατον νικῶν.

Τούτων οὖν ἐσομένων, καὶ τῶν δέκα δακτύλων (60)

(57) Ὅπερ δέδεικται. Ista omnia, p: a tunc conjectura dicta, eventu non probata, quomodo Deus novit, implenda. COMBEF.

(58) Ὅμως. Forte, ὡμός. Gud.

(59) Προσηνήχθη... ἡ ἀρχή. Combef., προσηνήχθη αὐτῷ· καὶ ἐδόθη ἡ ἀρχή. Sic sane infra c. 44, ubi eadem recurrunt.

(60) Τῶν δέκα δακτύλων. Nabuchodonosori visa statua et simulacrum, seu imago, cum hominem referret, duobus pedibus constabat, atque in illis in digitos decem desinebat, quos sic ex argilla ferroque compositos, quæ non cohæreant, hincque ruinae

τῆς εἰκόνης εἰς δημοκρατίας χωρησάντων, καὶ τῶν δέκα κεράτων τοῦ τετάρτου θηρίου εἰς δέκα βασιλείας μερισθέντων, ἴδωμεν σαφέστερον τὰ προκείμενα, καὶ κατανοήσωμεν αὐτὰ ὀφθαλμοφανῶς.

Κεφαλή τῆς εἰκόνης χρυσοῦ, ἡ λέαινα, Βαβυλώνιοι ἦσαν· ὦμοι καὶ βραχίονες ἀργυροὶ, ἡ ἀρκτος, Πέρσαι καὶ Μῆδοι· κοιλία καὶ μηρὸς χαλκοῦς, ἡ πέρδαλις, αἱ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρατήσαντες Ἕλληνες· κνήμαι σιδηραῖ, θηρίον ἐκθαμβὸν καὶ φοβερόν, ῥωμαῖοι οἱ νῦν κρατοῦντες· ἔγχευ ποδῶν, ὄστρακον καὶ σιδήρος, καὶ τὰ δέκα κέρατα, τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι· κέρας ἕτερον μικρὸν ἀναφυόμενον, ὃ ἐν αὐτοῖς Ἀντίχριστος· λίθος πατάσων τὴν γῆν, καὶ ἐπάγων τῷ κόσμῳ τὴν κρῖσιν, Χριστός.

Ταῦτά σοι, ἀγαπητέ, μετὰ φόβου μεταδίδομεν, εὐκόλως διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν Χριστοῦ ἀγάπην. Εἰ γὰρ οἱ πρὸ ἡμῶν μακάριοι προφήται γεγεννημένοι, εἰδότες αὐτὰ οὐκ ἠθέλησαν μετὰ παρρησίας κηρύξαι, ἀλλὰ μὴ τάραγον ποιήσωσι ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς, ἔλλα μυστικῶς διηγῆσαντο διὰ παραβολῶν καὶ αἰνιγμάτων λέγοντες· «Ὡδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν· ὁ πόσις μᾶλλον ἡμεῖς κινδυνεύσομεν τολμῶντες τὰ ὑπ' ἐκεῖνων ἀποκρύφως εἰρημένα εἰς φανερόν λέγειν; ἴδωμεν τοίνυν τὰ συμβεβημένα ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ τὴν πόρνην τὴν ἀκάθαρτον ταύτην· ὅποια δὲ καὶ ποταπὴ ἢ κατὰ χλόν θεοῦ ἐπελεύσεται αὐτῇ πρὸ τῆς κρίσεως μερικῆ βίαςανος.

Δεῦρο (61) οὖν, ὡ μακάριε Ἡσαῖα, ἐξεγέρθητι, εἰπέ σαφῶς τί προεφήτευσας (62) περὶ τῆς μεγάλης Βαβυλώνης. Εἶπας γὰρ καὶ περὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τετέλεσται. Σὺ γὰρ εἶπας μετὰ παρρησίας· «Ἔστι ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρκαυστοί· τὴν χώραν ὑμῶν ἄλλοτριοὶ κατεσθίουσιν αὐτὴν ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ ἡρήμωται κατεστραμμένη ὑπὸ πολλῶν (63) ἄλλοτριων. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὄπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ (64), ὡς πόλις πολιορκουμένη.» Τί οὖν; Οὐ γεγένηται ἡ δὴ ταῦτα; Οὐ πεπλήρωται τὰ

²⁸ Apoc. xvii, 9. ²⁹ Isa. i, 7, 8.

obnoxium corpus quod sustentant, reddant merito assumpsit Hippolytus in democratiae popularis regiminis typum, quod raro tranquillum est, populis per licentiam aliis in alios plerumque tumultuantibus, malisque in eos, qui sunt meliores, illosque opprimentibus. Quod sequebatur monstro simile, fugeratque Gndii diligentiam, καὶ τῶν δέκα κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου, haud penitendo puto conatu emendavi atque mutavi, τοῦ τετάρτου θηρίου. Huius enim sunt decem cornua, et in illis designata decem regna, ac reliqua a regno Romanorum seu imperio: quasi certo numero pro incerto: in quibus, num cornu illud novum et parvum origine, tanta immanitate provecum, aliaque evellens capita inque illis succrescens, Mahometes, tot jam regnis positus primum in suis Arabibus et Saracenis, postmodum in Turcis et Osmanidarum gente; ac num vere Antichristus, sive illius operans mysterium, in certo uno (haud forte ita remoto) coin-

A digiti simulacri et statuæ seu imaginis, in democratias cesserint; decem vero capita quartæ bestiae in decem regna divisa sint: videamus clarius quæ argumento proposita sunt, eaque quasi ob oculos posita sic coram consideremus.

XXVIII. Aureum caput simulacri, leæna, Babylonii erant; humeri et brachia argentea, ursus, Persæ et Medi; venter femurque æneum, pardus, qui ab Alexandro Græci rerum potiti sunt; crura ferrea, stupenda bellua ac terribilis, Romani, qui nunc rerum potiuntur; vestigia pedum, testa ferumque, ac decem cornua, quæ futura sunt regna et imperia; cornu aliud parvum succrescens, qui inter illa numeratur, Antichristus; lapis percutiens conterensque simulacrum, qui terram adimplevit, et iudicium mundo infert, Christus.

XXIX. Hæc tibi, charissime, non sine timore comunico, propensa tamen voluntate, ob excellentem charitatem Christi. Nam si decessores nostri beati prophetæ qui hæc explorata haberent, noluerunt palam prædicare, ne hominum animos turbarent, sed arcana ratione parabolarum tecta involucris, et perplexis obscurisque sermonibus enarrarunt dicentes: «Præsto sit animus sapientia præditus²⁸»; quanto nobis potius non vacabit periculo, qui ab illis occulte dicta atque oblecta, in apertum dicamus? Videamus igitur quæ in extremis eventura sunt super immunda hac meretrice: qualisque ac quantus cruciatus, Dei indignatione ante diem iudicii prærogata in antecessum poenarum parte, illi superventurus.

XXX. Ades igitur, o beate Isaia; exsurge, dic pælam quæ vaticinatus es de civitate magna Babylonæ. Nam etiam de Hierusalem locutus es, sicque factum est. Tu enim aperte dixisti: «Terra vestra deserta; civitates vestræ igne succensæ. Regionem vestram alieni devorant in conspectu vestro, et desolata est, subversa a populis alienis. Derelinquetur filia Sion quasi tabernaculum in vinea, et sicut pomorum custodia in cucumerario, sicut civitas expugnata²⁹.» Quid igitur? Num hæc jam non exstiterunt? Nonne impleta sunt,

D plendum? Quanta nimirum per eum discessio? quantis provinciis ac regnis extinctum iuge sacrificium ac Christianum nomen, dum nostris ipsi dissidiis ad reliqua sternimus viam, ejusque acinacem quasi sponte in cervices nostras accersimus. Altaris cornua decem, inauditum, sed magis quatuor: et licet essent et illa decem, nihil tamen ad Hippolyti, explicatione Danielis, intentum. COMBEF.

(61) Δεῦρο, κ. τ. λ. Hæc et sequentia illustrantur a magno Bossuetio Meldensi episcopo in præfat. ad Apocalypsin, § 33.

(62) *Τὴ προεφήτευσας.* Combef., ἀ προεφήτευσας.

(63) *Κατεστραμμένη ὑπὸ πολλῶν.* Combef., μετεστραμμένη ὑπὸ λαῶν.

(64) *Ἐν σικυηράτῳ.* Fibroic. ms., ἐν σικυηλάτῳ. Gwd.

quæ a te dicta sunt? Nonne eorum terra Judæa desolata est? Nonne succensum sanctuarium? Nonne eorum eversi muri? Nonne civitates destructæ? Nonne regionem alieni devorant? Nonne ejus ditionis Romani potiuntur? Nam quo odio in te exarserant, serra disciderunt, ac Christum in crucem egerunt. In mundo mortuus es, sed vivis in Christo.

XXXI. Quem vestrum magis diligam, tene, an Jeremiam? Sed et Jeremias lapidatur. Magis vero Jeremias, sed et Daniel testatur. Daniel, præ omnibus in tuas laudes effundor. Quin Joannes quoque nihil falsi loquitur. Quantis vos labiis linguisque glorificabo, quinimo quod in volis Verbum loquitur? Mortui estis cum Christo, sed vivetis cum Christo. Audite et lætamini. Ecce enim quæ locuti estis, per tempus impleta sunt. Vidistis enim ea primum, sicque deinde cunctis ætatibus prædicastis. Cunctis ætatibus ministrastis Dei oracula. Vocati estis prophætæ, ut salutem omnibus possetis præstare. Tunc enim vere propheta est, cum, prænuntiatis quæ futura sunt, ea postea evenisse ostenderit. Boni magistri discipuli fuistis. Hæc vobis merito quasi viventibus acclamo. Habetis enim vobis jam in cælis repositam vitæ ac incorruptionis coronam⁴⁰.

XXXII. Dic, quæso, beate Daniel. Certam mihi facito fidem, obsecro. Vaticinaris de læna Babylone⁴¹: ibi enim captivus versabar. Narrasti quæ erant futura de urso: adhuc enim vitæ superstes eras, eaque facta vidisti. Deinde pardum mihi loqueris; undenam vero ut hæc sciveris? Jam enim defunctus eras. Quis hæc loqui docuit, nisi qui ex utero matris te formavit⁴²? Deus, ais. Dixisti enim⁴³, nec falsum locutus es: surrexit pardus: venit hædus caprarum; percussit arietem; contrivit cornua ejus; conculcavit eum pedibus; illius potitus est. Exaltatus est in ruina ejus; surrexerunt sub illo quatuor cornua. Lætare, beate Daniel; non es deceptus; cuncta hæc evenere.

XXXIII. Post hæc mihi rursus enarrasti quartam bestiam, tremendam illam atque stupendam: «Dentes ejus ferrei, ut ungues ejus ænei, comedens et comminuens, ac residua pedibus suis conculcabat.» Jam nunc ferrum dominatur; jam edomat

⁴⁰ II Tim. iv, 8.

⁴¹ Dan. vii, 4.

⁴² Jerem. i, 5.

⁴³ Dan. vii, 6; viii, 2-8.

(65) *Οι ἄνθρωποι ἐπίσαν.* Isaiam serra lignea dissectum jussu Manassis regis, quamplurimi veterum tradunt, ut notavi in *Codice pseudepigrapho Vet. Test.*, pag. 1088. De Jeremia lapidato ab Ægyptiis, cujus mentio paulo post, ibid. pag. 1111. FABRIC.

(66) *Ἄλλ' οὐδ' ἐν Χριστῷ ζῆς.* Leg., ἀλλὰ νῦν σὺν Χριστῷ ζῆς, ut infra cap. seq. ἀπεθάνετε σὺν Χριστῷ· ζήσεσθε δὲ σὺν Χριστῷ. Quod toties apud Paulum. TAN. FAB.

(67) *Ἀγαπήσω ἢ σέ;* Combef., ἀγαπήσω ἢ σέ, ἢ Ἰερουσαλὴν; et mox omittit et. FABRIC.

(68) *Ἰερουσαλὴν.* Leg. Ἰερουσαλὴν. GVO.

(69) *Χαίρετε.* Ita Combefisius. Gudius edidit χάρητε, legerini χαρεῖτε. FABRIC.

ὑπὸ σοῦ εἰρημένα; Οὐκ ἠρήμωται αὐτῶν ἡ Ἰουδαία γῆ; Οὐκ ἐμπέπηρηται τὸ ἅγιασμα; Οὐ κατέστραπται αὐτῶν τὰ τεῖχη; Οὐκ ἀνηρέθησαν αἱ πόλεις; Οὐ τὴν χώραν ἀλλότριον κατεσθίουσιν; Οὐ τὴν γῆν Ῥωμαῖοι κρατοῦσι; Καὶ γὰρ μισήσαντές σε οἱ ἄνθρωποι ἐπίσαν (65), καὶ Χριστὸν ἐσταύρωσαν. Ἀπέθανες ἐν κόσμῳ, ἀλλ' οὖν ἐν Χριστῷ ζῆς (66).

Τίνα οὖν ὑμῶν πλεῖον ἀγαπήσω ἢ σέ (67); ἀλλὰ καὶ Ἰερουσαλὴν ληθάσεται. Εἰ Ἰερουσαλὴν (68) δὲ μάλλον, ἀλλὰ καὶ Δαυιδὴν μαρτυρεῖ. Δαυιδὴν, ὑπὲρ πάντας ἐπαίνω σε, ἀλλὰ καὶ Ἰωάννης οὐ ψεύδεται. Πόσοις ὑμᾶς στόμασι καὶ γλώσσαις δοξάσω, μάλλον δὲ τὸν ἐν ὑμῖν λαλήσαντα Λόγον; Ἀπεθάνετε σὺν Χριστῷ· ζήσεσθε δὲ σὺν Χριστῷ· ἀκούσατε καὶ χαίρετε (69)· ἰδοὺ τὰ ἀφ' ὑμῶν λελαλημένα, κατὰ καιρὸν πεπληρωται. Εἰδέτε γὰρ αὐτὰ πρῶτον, εἰδ' οὕτως ἐκηρύξατε πάσαις γενεαῖς. Τὰ τοῦ Θεοῦ λόγια διηκονήσατε πάσαις γενεαῖς. Προφητεῖται ἐκλήθητε, ἵνα πάντας σῶσαι δυνηθῆτε. Τότε γὰρ ὄντως ὁ προφήτης, ὅταν τὰ μέλλοντα γενέσθαι προκηρύξας, ὕστερον συμβάντα αὐτὰ ἀποδείξῃ. Καλοῦ διδασκάλου ἐγένεσθε μαθηταί. Ταῦτα ὑμῖν ἀξίως ὡς ζῶσιν ἐπιφωνῶ. Ἔχετε γὰρ ἤδη τὸν τῆς ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας ἀποκείμενον ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς στέφανον.

Λέγε μοι ὦ μακάριε Δαυιδὴν. Πληροφόρησόν μοι, παρακαλῶ. Πρόφητεύεις περὶ τῆς λεαινης ἐν Βαβυλώνι· αἰχμαλωτος γὰρ ἦς ἐκεῖ. Διήγησαι τὰ μέλλοντα περὶ τῆς ἄρκτου· ἔτι γὰρ ἐν κόσμῳ ἦς καὶ εἶδες αὐτὰ γεγεννημένα. Ἐπειτα λέγεις μοι πάρβαλιν· καὶ πόθεν σοι ταῦτα εἶδέναι; ἤδη γὰρ κεκολλησιν. Τίς σε ταῦτα ἐδίδαξε λαλεῖν, ἀλλ' ἢ ὁ πάσας (70) σε ἐκ κοιλίας (71) μητρός; Θεός, λέγεις. Εἶπας γὰρ καὶ οὐκ ἐψεύσω· ἀνέστη ἡ πάρβαλις· ἦλθεν ὁ τράγος τῶν αἰγῶν· ἔτυψε τὸν κριὸν· συνέτριψεν αὐτοῦ τὰ κέρατα· κατεπάτησεν αὐτὸν τοῖς ποσίν. Ὑψώθη ἐν τῷ πεσεῖν αὐτὸν· ἀνέστησαν τὰ σαρὰ κέρατα ὑποκάτωθεν αὐτοῦ. Εὐψραῖνον, μακάριε Δαυιδὴν· οὐκ ἐπλανήθης· γεγένηται ταῦτα πάντα.

Μετὰ τοῦτο πάλιν μοι διήγησαι θηρίον τέταρτον φοβερόν καὶ ἐχθαμβόν· οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροί, καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοί, ἐσθίων καὶ λεπτήνον, καὶ τὰ ἐπιλοιπα τοῖς ποσίν· οὗτο συνέπαται. Ἦδη κρατεῖ νῦν ὁ σιδηρός· ἤδη δαμάζει καὶ λεπτύνει

(70) *Πλάσας.* Leg. ἀγιάσας, vel καλέσας. GVO.

(71) *Ὁ πάσας σε ἐκ κοιλίας.* Dicta hæc in Jeremiam, unde nonnullis visum, ex utero sanctificatum esse, et mundatum a peccato originis: quod illius singulare privilegium foret. Quod vero Hippolytus ad Danielelem trahit, illi que accommodat, non tam μνημονικόν aliquid peccasse putandus est, quam veram et communem opinionem insinuassee: commune scilicet esse prophetis, ut et ministris evangelicis, sic ex utero a Deo formari et sanctificari, seu segregari in ministerium, ut Paulus loquitur, per gratiæ preparationem, non per ipsam ejus infusionem: in divina prædestinatione, non ipsa in tempore justificatione. COMBEF.

πάντα ἤδη ὑποτάσσει πάντας τοὺς μὴ θέλοντας· ἤδη βλέπομεν αὐτὰ ἡμεῖς· ἤδη δοξάζομεν τὸν Θεὸν ὕπὸ σου διδασκόμενοι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ προὔκειτο ἡμῖν περὶ τῆς πόρνῃς εἰπεῖν, πάρελθε, ὦ μακάριε Ἰσαΐα. Ἴδωμεν τί λέγεις περὶ Βαβυλώνας. « Κατάβηθι, κάθισον ἐπὶ γῆς, θυγάτηρ παρθένος Βαβυλώνας· κάθισον, θυγάτηρ Χαλδαίων· οὐκέτι προστεθῆ σοι κληθῆναι ἀπαλή καὶ τρυφερά. Λάβε μύλωνα, ἄλεσον ἄλευρον, ἀποκάλυψαι τὸ κάλυμμά σου, ἀναξύρισον (72) τὰς πολιὰς, ἀνακάλυψαι τὰς κνήμας, διάδηθι ποταμούς· ἀνακαλυφθήσεται ἡ αἰσχημοσύνη σου, φανήσονται οἱ ἐνευθισμοὶ σου· τὸ δίκαιον ἐκ σοῦ λήψομαι (73), οὐκέτι οὐ μὴ παραδῶ σε ἀνθρώποις. Ὁ βυσσάμενός σε Κύριος Σαβαώθ, ἕνομα αὐτῷ Ἅγιος Ἰσραὴλ· κάθισον κατανευγμένη, εἰσελθε εἰς τὸ σκότος, θυγάτηρ Χαλδαίων, οὐκέτι οὐ μὴ κληθήσῃ ἰσχύς βασιλείας.

« Παρωξύνθην ἐπὶ τὸν λαόν μου· ἐμίλινα (74) τὴν κληρονομίαν μου. Ἐγὼ ἔδωκα εἰς τὴν χεῖρά σου· σὺ δὲ οὐκ ἔδωκας αὐτοῖς ἔλεον· σὺ δὲ ἐπὶ τοὺς πρεσβυτέρους ἐδάμνας τὸν ζυγόν, καὶ εἶπας, Εἰς τὸν αἰῶνα ἔσομαι ἄρχουσα. Οὐκ ἐνόησας ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ σου, οὐδὲ ἐμνήσθης τὰ ἔσχατά σου. Νῦν δὲ ἀκουε ταῦτα, ἡ τρυφερά, ἡ καθημένη, ἡ πεποθὺλα, ἡ λέγουσα ἐν τῇ καρδίᾳ· Ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἕτέρα· οὐ κατιῶ χήρα, οὐδὲ γνώσομαι ὀρφανή (75). Νῦν δὲ ἤξει ἐπὶ σὲ τὰ δύο ταῦτα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, χηρεία καὶ ἀτεκνία. Ἥξει ἐξαίφνης ἐπὶ σὲ ἐν τῇ φαρμακείᾳ σου, ἐν τῇ ἰσχύϊ τῶν ἐπαιδῶν σου σφόδρα, τῇ ἐλπίδι τῆς πορνείας σου. Σὺ γὰρ εἶπας, Ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἕτέρα. Καὶ ἔσται ἡ πορνεία σου σοὶ αἰσχύνη, ὅτι εἶπας ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Ἐγὼ εἰμι. Καὶ ἤξει ἐπὶ σὲ ἀπώλεια, καὶ οὐ μὴ γῆς. [Βόθυνος, καὶ ἐμπροσθὶ εἰς αὐτόν. Καὶ ἤξει ἐπὶ σὲ τάλαιπωρία, καὶ οὐ μὴ δυνήσῃ καθαρὰ γενέσθαι. Καὶ ἤξει ἐπὶ σὲ ἐξαίφνης ἀπώλεια, καὶ οὐ μὴ γλώσση.] Στήθι νῦν ἐν ταῖς ἐπαιδαῖς σου, καὶ ἐν τῇ πολλῇ φαρμακείᾳ σου, ἃ ἐμάνθανες ἐκ νεότητός σου, εἰ δυνήσῃ ὠφελῆθῃναι. Κεκοπίλας ἐν ταῖς βουλαῖς σου· στήτωσαν καὶ σωσάτωσάν σε οἱ ἀστρολόγοι τοῦ οὐρανοῦ· οἱ ὀρῶντες τοὺς ἀστέρας ἀναγγελεύουσάν σοι, τί μέλλει ἐπὶ σὲ ἐρχεσθαι. Ἴδου πάντες ὡς φρύγανα πυρὸς, οὕτως καυθήσονται, καὶ οὐ μὴ ἐξέλωνται τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐκ φλογός. Ὅτι ἔχεις ἀνθρακας πυρὸς, κάθισαι ἐπ' αὐτούς. Οὕτως ἔσται σου (76) εἰς βοήθειαν. Ἐκοπίλας ἐν τῇ μεταβολῇ

⁴⁴ Isa. XLVII, 1-15.

(72) Ἀναξύρισον. Quasi « novacula rade; » quod expressius est, majusque servitutis ac luctus indicium. Reliqui tamen ἀνακάλυψαι, « denuda, detege comam tuam; » nec aliter Hebræa; ut sit istud Hippolyti scribæ mendum. Προστεθῆ σοι. Forte et ipsum expressius, quam προστεθῆσθαι aliorum. COMBEF.

(73) Τὸ δίκαιον ἐκ σοῦ λήψομαι. Plana phrasis, quam sic expressere omnes interpretes. Vulg. « Capiam ultionem. » Targ. « Ultionem perfectam capiam ex te. » Syriac. « Supplicium de te sumam, » etc. Sic belle Nobilius : « Quod justum est de te auferam. » Significat propheta, ipsummet

et comminuit omnia; jam invitos omnes sub jugum mittit. Hæc nos jam videmus; jam a te docti Deum glorificamus.

XXXIV. Quoniam vero propositum nobis fuerat ut de meretrice loqueremur, adesto, beate Isaia. Videamus quid dicas de Babylone. « Descende, sede in terra, filia virgo Babylonis; sede, filia Chaldæorum; non amplius adjicietur tibi ut voceris mollis et delicata. Tolle molam : mole farinam, revela operimentum tuum, rade canos, discooperi tibias, transi flumina; revelabitur turpitudine tua; apparebunt opprobria tua; ultionem ex te sumam; nequaquam ultra te hominibus tradam. Qui eruit te Dominus Sabaoth, nomen ei Sanctus Israel. Sede compuncta; ingredere in tenebras, filia Chaldæorum; nequaquam ultra vocaberis fortitudo regni.

XXXV. « Iratus sum super populum meum; contaminavi hæreditatem meam. Ego dedi eos in manu tua; tu vero non dedisti eis misericordiam; tu vero super seniores aggravasti jugum, et dixisti: In æternum ero domina. Non cogitasti hæc in corde tuo, nec novissimorum recordata es. Nunc autem audi hæc, delicata, quæ sedes, quæ confidis, quæ dicis in corde tuo: Ego sum, et non est altera; et non sedebo vidua, neque sciam orbitatem. Nunc autem veniet super te hæc duo in una die, quod vidua sis ac orba liberis. Veniet repente in beneficio tuo, in fortitudine incantationum tuarum valde, spe fornicationis tuæ. Tu enim dixisti: Ego sum, et non est altera. Et erit fornicatio tua tibi confusio, quod dixisti in corde tuo: Ego sum. Et veniet super te perditio, et nescies; et fovea, et incidet in cam. Et veniet super te miseria, et non poteris munda fieri. Et veniet super te repente interitus, et non intelliges. Sta nunc in incantationibus tuis, et in multis beneficiis tuis, quæ discebās a juventute tua, si poteris adjuvari. Laborasti in consiliis tuis: stent et salvam te faciant astrologi cæli: qui contemplantur stellas, annuntient tibi quid futurum sit super te. Ecce omnes tanquam stipula ignis, sic comburentur, et non eruent animam suam de flamma. Quandoquidem habes carbonēs ignis, sede super eos: sic inde juvaberis. Laborasti in mutatione tua a juventute. Homo in semetipso erravit: tibi autem non erit salus⁴⁴. »

Deum ultorem fore, nec aliis tradendo ulturum: quod gravius ad terrorem. Sic Paulus Hebr. x, 21: « Horrendum est incidere in manus Dei viventis. » IDEM.

(74) Ἐμίλινα. Sic palam Hebræa ac reliqui Interpretes; nec nisi errore scriptum ἐμίλινας, quod Græca Vulg. habent. Passim occurrit in Scriptura in persona Dei sic ulscentis, et permittentis sancta contaminari. IDEM.

(75) Ὀρφανή. Combef., ὀρφανίαν. Sic et apud LXX.

(76) Ἐσται σου. Id., ἔσται σοι.

Hæc quidem tibi Isaias vaticinatur : videamus num A et Joannes similia locutus sit.

XXXVI. Hic enim cum in Patmo insula versaretur, videt apocalypsim qua detecta horrenda mysteria, eaque narrans, etiam alios affatim docet. Dic, quæso, beate Joannes apostole et Domini discipule, quidnam audisti et vidisti de Babylone? Expergiscere et loquere : nam et hæc te in exsilium relegavit. « Et venit unus de septem angelis qui habebant septem phialas, et locutus est mihi, dicens : Veni, ostendam tibi damnationem meretricis magnæ, quæ sedet super aquas multas, cum qua fornicati sunt reges terræ, et inebriati sunt qui inhabitant terram, de vino prostitutionis ejus. Et abstulit me in spiritu in desertum : et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam, plenam nominibus blasphemiarum, habentem capita septem et cornua decem. Et mulier erat amicta purpura et coccino, et inaurata auro et lapide pretioso et margaritis, habens poculum aureum in manu sua plenum abominationibus, et immunditias fornicationis terræ. In fronte ejus nomen scriptum : Mysterium ; Babylon magna, mater scortationum et abominatum terræ.

XXXVII. « Et vidi mulierem ebriam de sanguine sanctorum, et de sanguine martyrum Jesu. Et miratus sum videns illam, admiratione magna. Et dixit mihi angelus : Cur miraris? Ego dicam tibi C sacramentum mulieris et bestię quæ illam portat, quæ habet capita septem et cornua decem. Bestia quam vidisti, erat, et non est : futurumque est ut ascendat de abyssonibus, et in interitum eat. Et mirabuntur inhabitantes terram (quorum non scriptum est nomen in libro vitæ a constitutione mundi) videntes bestiam quæ erat, et non est, et quæ ventura est.

XXXVIII. « Hic sensus, qui habet sapientiam. Septem capita, septem montes sunt, super quos mulier sedet; et reges septem sunt. Quinque ceciderunt : unus autem est, alter nondum venit; et cum venerit, oportet illum breve tempus manere. Et bestia, quæ erat et non est, et ipsa octava est, et de septem est, et in interitum vadit. Et decem cornua quæ vidisti, decem reges sunt, qui regnum nondum acceperunt, sed potestatem tanquam reges una hora accipient cum bestia. Hi unam voluntatem habent, et virtutem et potestatem suam bestię tradent. Hi cum Agno pugnabunt, et Agnus vincet illos; quoniam Dominus dominorum est, et rex re-

(77) Ἐπλάγχθη. Id., ἐπλανήθη. Et mox, οὐκ ἔσται.

(78) Καὶ τὰ ἀκάθαρτα. Reliqui, ἀκαθαρτότητας, quæ vox satis dura. Pro τῆς γῆς, reliqui αὐτῆς Syriacus tamen « terram, » quasi aliam litteram hanc habuerit, vel alterius supplementum; ne si mulieris immunditia, ipsa terre immunditia dicta sit. Sic enim comparatum, ut labes ex uno

σου ἐκ νεότητος. Ἄνθρωπος καθ' ἑαυτὸν ἐπλάγχθη (77)· σοὶ δὲ οὐκ ἔστι σωτηρία. » Ταῦτα μὲν προφητεύει σοι Ἡσαίας· Ἴδωμεν δὲ εἰ τὰ ὅμοια αὐτῶν ἐφθέγγαστο ὁ Ἰωάννης.

Οὗτος γὰρ ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ὧν, ὁρᾷ ἀποκαλύψιν μυστηρίων φρικτῶν, ἅτινα διηγουόμενος ἀφθόνως καὶ ἐτέρους διδάσκει. Λέγει μοι, μακάριε Ἰωάννη, ἀπόστολε καὶ μαθητὰ τοῦ Κυρίου, τί εἶδες καὶ ἤκουσας περὶ Βαβυλῶνος; Γρηγόρησον καὶ εἰπέ· καὶ γὰρ αὐτὴ σε ἐξώρισε. « Καὶ ἦλθεν εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησέ μοι λέγων· Δεῦρο, δεῖξω σοι τὸ κρῖμα τῆς πόρνῆς τῆς μεγάλης, τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς. Καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι· καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θηρίον κόκκινον, γέμον ὀνομάτων βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα. Καὶ ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφυροῦν καὶ κόκκινον, κεχρυσωμένη χρυσῷ, καὶ λίθῳ τιμίῳ, καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα ποτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς γέμον βδελυγμάτων, καὶ τὰ ἀκάθαρτα (78) τῆς πορνείας τῆς γῆς· Ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· Μυστήριον· Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.

« Καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐθαύμασα ἰδὼν αὐτήν, θαύμα μέγα. Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· Διατί ἐθαύμασας; Ἐγὼ ἐρῶ σοι τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου, τοῦ βαστάζοντος αὐτήν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα. Τὸ θηρίον ὃ εἶδες, ἦν, καὶ οὐκ ἔστι· καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν. Καὶ θαυμάσουσιν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν βίβλῳ τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλέποντες τὸ θηρίον, ὃ τι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ παρέσται (79).

« Ὡδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Ἐπτὰ κεφαλὰι, ἑπτὰ ὄρη εἰσὶν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν· καὶ βασιλεῖς ἑπτὰ εἰσιν. Οἱ πάντες ἔπεσαν, ὃ δὲ εἰς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὕτω ἦλθε· καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μένειν. Καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν, οὐκ ἔστι [καὶ αὐτὸς ὁμοῦς ἔστι] καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ ἔστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει. Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὕτω ἔλαβον, ἀλλ' ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου. Τὴν μίαν (80) γνώμην ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ διαδώσουσιν. Οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς· ὅτι Κύριος κυρίων ἐστὶ, καὶ βασιλεὺς βασι-

scorto, in plures ac ipsum pæne orbem diducatur. COMBEF.

(79) Καὶ παρέσται. Sic etiam codex Alexandr., et videtur optima lectio. Vulg. Græca, καίπερ ἔστι. Latina desiderant. Sic quoque Syriac. et Arabic. « ventura » habent. IDEM.

(80) Τὴν μίαν. Combef. οὗτοι μίαν. Sic textus Græcus.

λεύοντων ἐστὶ· καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, κλητοὶ, καὶ ἐκλεκτοὶ, καὶ πιστοί.

« Καὶ λέγει μοι· Τὰ ὕδατα ἃ εἶδες, οὗ κάθηται ἡ πόρνη, λαοὶ καὶ ἔθνη καὶ ἔθνη εἰσὶ καὶ γλώσσαι. Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες, καὶ τὸ θηρίον, οὗτοι μισήσουσι τὴν πόρνην, καὶ ἡρημωμένην αὐτὴν ποιήσουσι καὶ γυμνήν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρὶ. Ὁ γὰρ θεὸς ἔδωκεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν ποιῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι γνώμην μίαν, καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ, ἄχρι τελεσθῆσονται οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες, ἐστὶν ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλείων τῆς γῆς.

« Μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐκτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἔκραξεν ἰσχυρῶς (81) φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων, καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου [καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου], καὶ μεμνημένου· ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκε πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνου αὐτῆς ἐπλοῦτησαν. Καὶ ἔκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσαν· Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς, ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς ἵνα μὴ λάθητε· ὅτι ἐκολλήθησαν (82) αἱ ἁμαρτίαι (83) ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.

« Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκε (84), καὶ διπλασατε τὰ διπλά κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ἧ ἐκέρασε, κέρασατε αὐτῇ διπλοῦν. Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν, καὶ ἐστηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος· ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει· Κάθημαι βασίλισσα καὶ χήρα οὐκ εἰμί, καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω. Διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς θάνατος, καὶ πένθος, καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος ὁ θεὸς, ὁ κρίνας αὐτὴν. Καὶ κλαύσονται καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὴν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν ἐστηκότες, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά· ὅτι μὴ ὤρα ἦλθεν ἡ κρίσις σου. Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαύσουσι καὶ πενήθουσιν ἐπ' αὐτὴν· ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράσει οὐκέτι· γόμον χρυσοῦ, καὶ ἀργυρίου, καὶ λίθου τιμίου, καὶ μαργαρίτου, καὶ βύσσου, καὶ πορφύρας, καὶ σηκικοῦ, καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον,

⁸⁰ Apoc. xvii, 1-18.

(81) Ἰσχυρῶς. Id., ἐν ἰσχύϊ. Sic textus Græcicus vulgatus.

(82) Ἐκολλήθησαν. « Adhæserunt. » Eadem Syriacæ et Arabicæ Græca vulg. ἠκολούθησαν, « secuta sunt peccata usque ad cælum. » Vulg. : « Pervene-

rum; et qui cum illo, vocati, electi et fideles sunt.

XXXIX. « Et dixit mihi : Aquæ quas vidisti ubi meretrix sedet, populi sunt et turbæ et gentes et linguæ. Et decem cornua quæ vidisti, et bestia, hi odient meretricem, et desolatam eam facient et nudam, et carnes ejus comedent, et ipsam igni cremabunt. Deus enim dedit in cor eorum ut faciant quod illi placuerit, et faciant unam voluntatem; et dent regnum suum bestię, donec consummentur verba Dei. Et mulier quam vidisti, est civitas magna, quæ habet regium super reges terræ ⁸⁰.

XL. « Post hæc vidi alterum angelum descendentem de cælo, habentem potestatem magnam; et terra illuminata est a claritate ejus. Et clamavit in fortitudine voce magna, dicens : Cecidit, cecidit Babylon magna, et facta est habitatio dæmoniorum: et custodia omnis spiritus immundi, et custodia omnis volucris immundæ et exosæ; quia de vino iræ scortationis ejus biberunt omnes gentes. Et reges terræ cum illa fornicati sunt, et mercatores terræ de virtute deliciarum ejus divites facti sunt. Et audiavi aliam vocem de cælo dicentem : Exite de illa, populus meus, ne participes sitis delictorum ejus, et de plagis ejus ne accipiatis. Quoniam adhæserunt peccata ejus usque ad cælum, et recordatus est Dominus iniquitatum ejus.

XLI. « Reddite illi sicut et ipsa reddidit vobis : et duplicate duplicia secundum opera ejus. In poculo quo miscuit, miscete illi duplum. Quantum glorificavit se et in deliciis fuit, tantum date illi tormentum et luctum; quia in corde suo dicit : Sedeo regina, et vidua non sum; et luctum non videbo. Ideo in una die venient plagæ ejus, mors et luctus et fames, et igni comburetur; quia fortis est Deus, qui judicavit eam. Et lugebunt et plangent super eam reges terræ, qui cum illa fornicati sunt, et in deliciis vixerunt, cum viderint fumum incendii ejus, longe stantes propter metum tormentorum ejus, dicentes : Væ, væ, civitas illa magna, Babylon, civitas illa fortis, quoniam una hora venit judicium tuum. Et negotiatores terræ flebunt et lugebunt super eam, quoniam merces eorum nemo emet amplius : merces auri, et argenti, et lapidis pretiosi, et margaritæ, et byssi, et purpuræ, et serici, et coccini (et omne lignum thyinum, et omnia vasa eboris, et omne vas ex ligno pretiosissimo, et æramento, et ferro, et marmore; et cinnamomum, et

runt. » Quæ non multum sensu absunt. Combesy.

(83) Αἱ ἁμαρτίαι. Id., αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι. Ut in Græcæ.

(84) Ἀπέδωκε. Id., ἀπέδωκεν ὅμιν. Neque alit. Græca.

animum, et odorum, et unguentum, et thus, et vinum, et oleum, et similia, et triticum, et pecora, et oves, et hædos; et equorum, et rhedarum, et mancipiorum, et animas hominum. Et poma desiderii animæ tuæ recesserunt a te, et omnia pingua et clara perierunt a te, et amplius illa jam non invenies. Mercatores horum qui divites facti erant, a longe stabunt, propter metum tormentorum ejus, flentes et lugentes, atque dicentes: Væ, væ, civitas illa magna, quæ amicta erat bysso, et jaspura, et coccino, et deaurata erat auro et lapide pretioso et margaritis, quod una hora destitutæ sunt tantæ divitiæ. Et omnis gubernator, et omnis in navibus versantium turba et nautæ, et qui mare exercent omnes, a longe steterunt et clamaverunt videntes fumum incendii ejus, dicentes: Quæ similis civitati huic magnæ? Et miserunt pulverem super capita sua, et clamaverunt flentes et lugentes, dicentes: Væ, væ, civitas illa magna, in qua divites facti sunt omnes qui habebant naves in mari, de pinguedine ejus; quoniam una hora desolata est.

γὰλῃ, ἐν ἣ ἔπλοῦτησαν πάντες οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ὥρα ἡρημώθη.

XLII. « Lætare super eam, cœlum, et angeli, et apostoli, et prophetæ, quoniam judicavit Deus judicium vestrum de illa. Et sustulit unus angelus fortis lapidem quasi molarem magnum, et misit in mare, dicens: Sic impetu mittetur Babylon civitas illa magna, et ultra jam non invenietur. Et vox citharædorum et musicorum et tibia canentium et tuba, non audietur in te amplius; et omnis artifex omnis artis non invenietur in te amplius, et vox molæ non audietur in te amplius; et lux lucernæ non lucebit in te amplius; et vox sponsi et sponsæ non audietur adhuc in te, quia mercatores tui erant principes terræ; quia in veneficiis tuis erraverunt omnes gentes; et in ea sanguis prophetarum et sanctorum inventus est, et omnium qui interferti sunt in terra ⁸⁶. »

XLIII. Apertissime in his testimoniis sigillatim declaratum est de tormentorum judicio, quæ extremis temporibus, per tyrannorum qui tunc erunt injuriam, illam incessaria sunt: operæ pretium vero est, ut et tempus diligentem examine exponamus, quando scilicet futurum sit ut hæc eveniant, et cornu illud parvum inter eos emergat. Nempe quando crura ferrea quæ etiamnum rerum potiuntur, ad vestigia pedum digitosque evaserint, juxta simu-

⁸⁶ Apoc. xviii, 1-24.

(85) Ἐκ τῆς πίστης. Singularis hæc lectio; apta tamen ea vox, si et alii codices astipularentur, cum omnes habeant, ἐκ τῆς τιμιότητος, quæ vox satis dura, nec ad sensum expedita. Nam quod Vulg. reddit « ex pretiis suis, » quasi remotius est; etsi ita etiam Æthiopic. Non male Arabic. « ex fastu ejus; » est enim ea ratio facilis distractionis mercium, sed supposita opulentia civitatis,

καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου, καὶ χαλκοῦ, καὶ σιδήρου, καὶ μαρμάρου· καὶ κιννάμωμου· καὶ ἄμυμον, καὶ θυμίαμα, καὶ μύρον, καὶ λίβανον, καὶ οἶνον, καὶ ἔλαιον, καὶ σεμίδαλιν, καὶ σίτον, καὶ κτήνη, καὶ πρόβατα, καὶ τράγους· καὶ ἵππων, καὶ βεδῶν, καὶ σωμάτων, καὶ ψυχᾶς ἀνθρώπων. Καὶ ἡ ἐπίορα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπόλωτο ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ εὕρης. Οἱ ἔμποροι τούτων οἱ πλουτίσαντες, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, κλαίοντες, καὶ πενθοῦντες, καὶ λέγοντες· οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον, καὶ πορφυροῦν, καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσίῳ, καὶ λίθῳ τιμίῳ, καὶ μαργαρίταις· ὅτι μὴ ὥρα ἡρημώθη ὁ σόουτος πλοῦτος. Καὶ πᾶς κυβερνήτης, καὶ πᾶς ἐπὶ τῶν πλοίων ὁ ὄμιλος, καὶ ναῦται, καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν καὶ ἔκραξαν βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· Τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ; Καὶ ἔβαλον χεῖν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἔκραξαν κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τῆς πίστεως (85) αὐτῆς· ὅτι μὴ

« Εὐφραίνου ἐπ' αὐτῇ, οὐρανὲ, καὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἀπόστολοι, καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινε ὁ θεὸς τὸ κρίμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς. Καὶ ἦρεν εἰς ἀγγελὸς ἰσχυρὸς λίθον, ὡς μύλον μέγαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγων· Οὕτως ὀρηματι βλήθησεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔτι. Καὶ φωνὴ κιθαρωδῶν, καὶ μουσικῶν, καὶ αὐλητῶν, καὶ σαλπικτῶν, οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης, οὐ μὴ εὐρεθῆ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῆ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἐν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροι σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς· ὅτι ἐν τῇ φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αἷμα τῶν προφητῶν καὶ ἁγίων εὐρέθη, καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς. »

Περὶ μὲν τῆς τῶν βασάνων, τῶν ἐπερχομένων αὐτῇ ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ (86) τῶν τότε ἐσομένων τυράννων μερικῆς κρίσεως, σαφέστατα ἐν τοῖς βῆτοῖς τοῦτοις δεδήλωται· δεῖ δὲ ἡμᾶς καὶ τὸν χρόνον ἐξηκριθωμένους (87) ἐκθέσθαι, ἐν οἷς καιροῖς ταῦτα συμβήσεται, καὶ ὡς τὸ κέρας τὸ μικρὸν ἐν αὐτοῖς ἀναφανήσεται. Τῶν γὰρ κνημῶν τῶν σιδηρῶν τῶν νῦν ἐτι κρατουσῶν, ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν, καὶ τοὺς δακτύλους χωρησάντων κατὰ τὴν τῆς εἰκόνος

quam nostrum illud rite designat; veraque et formalis ratio est constituendi celeberrimi emporii, et quod ita mercatores illo ditescant: nobilitas et fastus, quasi remota et communis. Combef.

(86) Ἰπὸ τῶν. Combef., ἀπὸ τῶν.

(87) Ἐξηκριθωμένους. Ms. Ebroic., ἐξακριθωμένους. Gud.

φανέρωσιν, καὶ τὴν τοῦ θηρίου τοῦ φοβεροῦ δεῖξιν, ἵνα καθὼς σεσήμανται ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, οἷς καιροῖς ἡ σίθηρος καὶ τὸ ἄσπρακον εἰς ταυτὸν ἀναμιγθῆσεται. Δείξει δὲ ἡμῖν Δανιὴλ τὰ προκειμένα. Λέγει γάρ· « Καὶ διαθήσει (88) διαθήκην πολλοῖς ἑβδομάς μίαν· καὶ ἔσται, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καὶ σπονδή. » Μίαν μὲν οὖν ἑβδομάδα ἑτῶν τὴν ἐσχάτην τὴν ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐσομένην ἐπ' ἐσχάτων (89) ἐσήμανεν· τῆς ἑβδομάδος τὸ μὲν ἡμισυ λήψονται οἱ δύο προφηταί, Ἐνώχ καὶ Ἡλίας. Οὗτοι γὰρ κηρύξουσιν ἡμέρας χιλιάς διακισίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους, μετάνοιαν τῷ λαῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἔθνεσι καταγγέλλοντες.

Ὅσπερ γὰρ δύο παρουσίαι τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν διὰ τῶν Γραφῶν ἐδείχθησαν· μία μὲν ἡ πρώτη κατὰ σάρκα γενομένη ἄτιμος διὰ τὸ ἐξουθενηθῆναι (90) αὐτὸν, καθὼς προανεφώνει Ἡσαίας λέγων· « Εἶδομεν αὐτὸν καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον, ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, [ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ,] ἠτιμολογήθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη· » ἡ δὲ δευτέρα παρουσία αὐτοῦ κεκήρυκται ἔνδοξος (91), ὡς παραγενήσεται ἀπ' οὐρανῶν μετὰ δυνάμεως ἀγγέλων (92), καὶ Πατρικῆς δόξης, ὡς φησὶν ὁ προ-

⁸⁸ Dan. ix, 27. ⁸⁹ Apoc. xi, 3. ⁹⁰ Isa. lxxxiii, 2, 3.

(88) Καὶ διαθήσει, « disponet. » Reliqui δυναμῶσει, quod communiter reddunt « confirmabit. » Quasi robustum firmumque reddet, devictis plane grave : unde et Syriac. : « Grave reddet sœdus. » Nullo modo audientium videtur Hippolytus, qui ad secundum hæc adventum Christi et ad Antichristum trahat ; cum reliqui melius ad Christi primum adventum spectare velint, ejusque mortis penam et Hierosolymorum excidium, Romanorum duce Tito : quando exusto templo, sic victima cessavit et libatio, desolato loco, quo solum facere licebat. Captatio hæc certi temporis Antichristi, ut et Christi ad iudicium venturi omnino cavenda, quod nosse hæc mortales Providentia voluerit. Videndus Chrys. hom. 2 adversus Judæos, et Hieronymus in Daniel. ix, aliique ibid. Scaliger l. vi *Emend. temporum*. COMBEF.

(89) Ἐπ' ἐσχάτων. Sic modo, initio hujus cap. Combesius tamen, ἐπ' ἐσχάτου.

(90) Ἐξουθενηθῆναι. Combes., ἐξουδενωθῆναι.

(91) Ἐνδοξος. Ita Combesius : quod postea visum probatumque Tanaq. Fabro. Edit. Gud. apud Fabricium, ἐνδόξως.

(92) Μετὰ δυνάμεως ἀγγέλων. Ubique quasi regia pompa, angelorum satellitio frequens describitur gloriosus hic Christi adventus : nec aliter exponenda in Evangelii vox δυνάμεις, ubi ita usurpatur ad propositum. Matth., xxiv, 30 : « Venientem in nubibus cœli, μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Vulg. « Cum virtute magna et majestate, » sive gloria et claritate ; cui reliqui cum Græcis jungunt adjectivum. At, quod Luc. ix, 26, ita habetur : Ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων » et ita ut Græca habent, reddidit Vulg. « Cum venerit in majestate sua et Patris et sanctorum angelorum, » mihi prorsus suspectum, exque Matthæo et Marco, eundem textum referentibus, emendandum ; ut ubique angeli Christi satellitio comites describantur, non quorum gloria et

lacri seu imaginis et statuæ manifestationem, bestiaque formidabilis speciem, uti in superioribus designatum est ; quando futurum est, ut ferrum et testa in unum misceantur. Ostendet vero nobis Daniel hæc ita proposita. Ait enim : « Et disponet testamentum multis hebdomada una. Et erit : in dimidio hebdomadæ auferetur sacrificium meum et libatio ⁸⁷. » Unam ergo annorum hebdomadam extremam significavit, quæ in fine totius mundi futura sit ; cujus hebdomadæ dimidium sumunt duo prophetae, Enoch et Elias. Ii enim prædicabunt dies mille ducentos sexaginta, amicti saccis ⁸⁸ ; qui nimirum populo cunctisque gentibus poenitentiam indicant.

XLIV. Quemadmodum enim duplex nobis Domini ac Salvatoris adventus Scripturarum testimonio proditus est ; unus quidem ac primus in carne, nulla honorum pompa ac claritate, ut despicibilis foret, ut olim vaticinatus fuerat Isaias, dicens : « Vidimus eum, et non habebat speciem neque decorem : sed species ejus contempta et deliciens supra omnes homines. Homo in plaga positus, et sciens ferre infirmitatem ; quia aversa est facies ejus, despecta, nulliusque rationis habita ⁸⁹ ; » alter vero ejus adventus in majestate futurus prædicatus est, quando de cœlis veniet angelorum sti-

majestas, sit Christi majestas et gloria seu claritas, sicut ipsa sua et Patris, uti horum verborum totus tenor, sensu minus apposito, significare videtur. Sic certe reliqui interpretes. Syr. « Cum venerit in gloria Patris sui, cum angelis ipsis sacrosanctis : » quæ sunt ipsa Marci verba viii, 38, ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Matth. xvii, 27 : « In gloria Patris sui cum angelis suis, » μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. Nec aliter in Luca etiam Arabicus et Persicus reddiderunt : non alia plane ratione, quam quia meliores Græcos codices nacti sunt, etsi modo non suppetunt, quos noverim, qui ita habeant. Obrepere etiam Scripturis canonicis, humana vel fragilitate vel oscitantia, fallente manu scribæ, menda aliqua, notius est, quam ut egeat ulla probatione, apud eos qui Scripturas sacras ut apographa venerantur, vel etiam ut versiones, non ut ipsa quasi Dei digito scripta autographa, ac prophetarum manu exarata, seu etiam illis divino Spiritu et prophetico recognita atque subscripta. Ecclesiæ sit, virorum doctorum opera ac solertia, κατὰ καιροῦς emendare, meliorum codicum ope ac antiquiori traditione, non ex suo capite, quod nullæ jam existent ejus generis novæ revelationes ; nullaque sit illius fides, qui dicat se habere : divini verò Spiritus muneris sit atque numinis quo semper Ecclesiam regit, ut per eam occasionem, nihil quo divina fides lædatur, in universam Ecclesiam et catholicam obrepere sinat : aliis interim minutoribus hominum disputationi ac criticæ relictis. Hocque maxime satis prospectum Scripturarum integritati ac puritati : vixque adducatur ut aliter credat atque sentiat, qui corde docili ac erudito præditus sit ; maleque sectarii quidvis aliud catholicis objectant, quod modestiam plusculum colant, nec facile vetera (ipsa sua simplicitate veneranda, magisque ex Ecclesiæ traditione, cujusvis scioli opinionibus, Vaticaniano in pontificios, ut insulse vocant, odio) convelli sinant. Utinam uno

pante militia, et in Paterna claritate ⁶⁰; quomodo ait propheta : « Videbitis regem in decore et majestate ⁶¹; » et : « Aspiciēbam cum nubibus cœli tanquam Filium hominis venientem, et usque ad Antiquum dierum pervenit : et oblatuſ est ei; et datum est ei imperium et honor et gloria et regnum, omnes tribus et linguæ servient ei; regnum ejus regnum æternum, quod non interibit ⁶². » Sic et duo præcursores monstrati sunt. Primus fuit Joannes, Zachariæ filius, qui in omnibus præcursor ac præco Salvatoris exstitit; cœlesteque lumen quod mundo illuxerat, annuntians, ex matris utero præcursoris partes implevit primus, ab Elisabeth conceptus; ut et his qui ex matris vulva parvuli erant, novam ex Spiritu sancto et Virgine, qua donandi essent, nativitatem ostenderet.

XLV. Hic audita matris salutatione, exsiliit gaudens in utero ⁶³, in Virginis pariter utero conceptum Deum Verbum intuens. Deinde prædicaturus in desertum venit, annuntians populo baptismum pœnitentiæ; nempe gentilibus in mundi deserto viventibus, salutem prænuntians. Tum in Jordane ipsum coram Salvatore ostendit, dicens : « Ecce Agnus Dei, qui tollit peccatum mundi ⁶⁴. » Hic iis etiam qui erant in inferno prior evangelizavit, sublatus Herodis gladio, illic factus præcursor; nempe ibi quoque indicaturus expectandum Salvatoris descensum, qui sanctorum animas de manu mortis esset liberaturus.

XLVI. Quod enimvero Salvator cunctorum hominum resurrectionis principium auctorque futurus erat, par erat ut unus ipse a mortuis suscitaretur, per quem judicium in omnem mundum intrare deberet; ut qui digne functi certamine essent, digne quoque ab eo coronarentur; præclaro scilicet agonis positore, et qui primus stadium confecisset : qui in cœlum receptus, in Dei ac Patris dextera sedet, ac rursus in mundi consummatione, iudex manifestandus est. Necessè est ut ejus præcursores ante manifestentur, quemadmodum per Malachiam et angelum dicit : « Mittam vobis Eliam Thesbiten, antequam veniat dies Domini magnus et manifestus ⁶⁵. Et reducet corda patrum ad filios,

⁶⁰ Luc. ix, 26. ⁶¹ Isa. xxxiii, 17. ⁶² Dan. vii, 13, 14. ⁶³ Luc. i, 41. ⁶⁴ Joan. i, 29. ⁶⁵ Malach. iv, 5, 6.

omnes veritatis studio Christiana pietate ac eulabeta in divinis Scripturis operam poneremus, earumque elucidatione accultu, vitam æternam nobis præmio quæreremus! COMBER.

(93) Ἀγαλλόμενος, Leg. ἀγαλλιώμενος. Gud.

(94) Ἐταγγελίσασθαι. Joannem Baptistam præcursorem Christi etiam apud inferos fuisse, communitè Græci statuunt. Vide Leonem Allatum *De libris ecclesiasticis Græcorum*, pag. 303 seq. FABRIC.

(95) Πεφανερωθησομένου. Manifestandus est. Ita Combelsius, pro πεφανερωμένου apud Gudium. Lectio Combelsiana probatur quoque Tauaquillo Fabio.

(96) Μαλαχίου και ἀγγέλου. Sic restitui, cum fœdo errore esset, και Ἀγγαίου. Quid enim Aggæo

φήτης· « Βασιλεία μετὰ δόξης ἔβλεθε· και· Ἐθεώρων μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς Υἱὸν ἀνθρώπου ἐρχόμενον, και ἕως τοῦ Παλαίου τῶν ἡμερῶν ἐφθασε· και προσηνέχθη αὐτῷ, και αὐτῷ ἐδόθη τ, ἀρχή, και ἡ τιμή, και ἡ δόξα, και ἡ βασιλεία· πᾶσαι α! φυλαί, και γλῶσσαι δουλεύουσιν αὐτῷ· ἡ βασιλεία αὐτοῦ, βασιλεία αἰώνιος, ἥτις οὐ διαφθαρήσεται. » Οὕτω και δύο πρόδρομοι ἐδέχθησαν· ὁ μὲν πρῶτος γενόμενος Ἰωάννης, ὁ τοῦ Ζαχαρίου υἱός, κατὰ πάντα πρόδρομος και κήρυξ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν γενηθεὶς, εὐαγγελιζόμενος τὸ ἐπουράνιον εἶς, τὸ ἐν κόσμῳ φανέν, προέδραμεν ἐκ κοιλίας μητρὸς πρῶτος, συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐλισάβετ, ἵνα και τοὶς ἐκ κοιλίας μητρὸς νηπίοις ὑπάρχουσιν, ἐπιδείξῃ τὴν ἐσπεμένην αὐτοῖς διὰ Πνεύματος ἁγίου και Πατρὸς θεοῦ, καινήν γέννησιν.

Οὗτος ἀκούσας τὴν ἀσπασμὸν τῆς Ἐλισάβετ, ἐσκήρτησεν ἐν κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἀγαλλόμενος (93), ἐνορῶν τὸν ἐν κοιλίᾳ τῆς Παρθένου συνειλημμένον Θεὸν Λόγον. Ἐπειτα κηρύσσωσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ παρεγένετο, βάπτισμα μετανοίας τῷ λαῷ καταγγέλλων προμηνύων σωτηρίαν τοῖς ἐν ἐρημίᾳ κόσμου πολιτευομένοις ἔθνεσι. Μετὰ ταῦτα ἐν τῷ Ἰορδάνῃ αὐτοφει δεικνύει τὸν Σωτῆρα, και λέγει· « Ἴδε, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. » Οὗτος προέφθασε και τοῖς ἐν ἄδῃ εὐαγγελίσασθαι (94), ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Ἡρώδου, πρόδρομος γενόμενος ἐκεῖ· σημαίνει μέλλων κἀκείσε κατελεύσεσθαι τὸν Σωτῆρα λυτρούμενον τὰς τῶν ἁγίων ψυχὰς ἐκ χειρὸς θανάτου.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀρχὴ ἀναστάσεως πάντων ἀνθρώπων ἦν ὁ Σωτῆρ, ἔδει τὸν Κύριον μόνον ἀνίστασθαι ἐκ τῶν νεκρῶν, δι' οὗ ἡ κρίσις παντὶ τῷ κόσμῳ εἰσελεύσεται· ἵνα οἱ ἀξίως ἀγωνισάμενοι, ἀξίως και παρ' αὐτοῦ στεφανωθῶσιν· ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἀγωνοθέτου, πρῶτου τὸ στάδιον διητυκτός, τοῦ ἀναληφθέντος εἰς οὐρανοὺς, και ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ και Πατρὸς καθεσθέντος, και πάλιν ἐπὶ τῇ συντελείᾳ τοῦ κόσμου κριτοῦ πεφανερωθησομένου (95). Ἀναγκαιῶς δεῖ πρῶτους τοὺς προδρόμους αὐτοῦ φανερωθῆναι, καθὼς διὰ Μαλαχίου και ἀγγέλου (96) φησί· « Πέμψω ὑμῖν Ἠλίαν τὸν Θεοσίτην, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου, τὴν μεγάλην και ἐπιφανῆ· ὃς ἀποκαταστήσει καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, και ἀπειθεῖς ἐν φρονή-

D cum hæc Malachiæ auctoritate? Ἄγγελος vero etymum est vocis Malachiæ, ut omnibus notum est, cujus unius citatus locus, ipse illustris, additis etiam, quæ ab angelo dicta sunt Luc. i, 17, και ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων· « et incredulos, inobedientes, contumaces, ad prudentiam justorum : » quo tamen non videtur Hippolytus respexisse, addendo, και ἀγγέλου, alioqui scribendum illi fuerat, και τοῦ ἀγγέλου, ut Græce docti norunt; videaturque hæc ipsa pars vaticinii Malachiæ, quæ modo in ejus libro desideretur, ut sunt etiam postremi ejus capitis versus in Græcis turbati : in quibus ipse titulus, Προφήτης ἄγγελος Μαλαχίας, unde præcul dubio Hippolytus, quod ita scripsit, habuerit. COMBER.

σε δικαίων, μήποτε ἔλθων πατάξω τὴν γῆν ἄρδην. » Ὅσοι οὖν παραγενόμενοι κηρύξουσιν τὴν μέλλουσαν ἔσθαι ἀπὸ οὐρανῶν Χριστοῦ ἐπιφάνειαν· οἱ καὶ ποιήσουσι σημεῖα καὶ τέρατα εἰς τὸ καὶ οὕτως δυσωπῆσαι καὶ ἐπιστρέφαι τοὺς ἀνθρώπους εἰς μετάνοιαν, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῶν ἀνομίαν τε καὶ ἀσέβειαν.

Λέγει γὰρ Ἰωάννης· « Καὶ δώσω τοῖς δυοῖς μάρτυσί μου, καὶ προφητεύουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους. » Τουτέστι, τὸ ἡμῖς τῆς ἑβδομάδος, ἧς εἴρηκε Δανιήλ. « Ὅσοι εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχναὶ αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἐστῶσαι· καὶ εἰ τις αὐτοὺς θελήσει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐξελεύσεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθρούς αὐτῶν· καὶ εἰ τις θελήσει ἐν τούτοις ἀδικῆσαι, οὕτως δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι. Ὅσοι ἔχουσιν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανὸν, ἵνα μὴ ἕως βρέξῃ τῆς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν, καὶ ἔξωσαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα, καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὅσακις ἐν [θελήσῃ]. » Καὶ ὅταν [τελέσῃ] τὸν δρόμον αὐτῶν καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τί φησιν ὁ προφήτης; « Τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον, καὶ νικήσει αὐτούς, καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς, » διὰ τὸ μὴ θέλειν αὐτοὺς δοῦναι τῷ Ἀντιχρίστῳ. Τουτέστι, τὸ ἀναφύον μικρὸν κέρα. Ὅς ἐπαρθεὶς λοιπὸν τῇ καρδίᾳ, ἄρχεται ἐαυτὸν ὑφ' οὗ καὶ δοξάζειν ὡς Θεὸν, διώκων τοὺς ἁγίους, καὶ βλασφημῶν τὸν Χριστὸν, καθὼς λέγει Δανιήλ· « Προσεκύων τῷ κέρατι, καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι, καὶ στόμα λαλοῦν μέγαλα, καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν· καὶ τὸ κέρα ἐκεῖνο ἐποιεῖ πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων, καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς, ἕως ἂν ἀνῆρέθη τὸ θηρίον, καὶ ἀπώλετο, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός. »

Ἄλλ' ἐπεὶ δεῖ λεπτομερέστερον περὶ αὐτοῦ διηγήσασθαι, πῶς τε τὸ ἅγιον Πνεῦμα δι' ἀριθμοῦ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μυστικῶς ἐδήλωσε, σαφέστερον τὰ περὶ αὐτοῦ διηγησόμεθα. Λέγει γὰρ Ἰωάννης οὕτως· « Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο, ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων. Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ἐποίησε ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἐποίησε τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας, ἵνα προσκυνήσῃσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἰεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Καὶ ἐποίησε σημεῖα μέγαλα, ἵνα καὶ πῦρ ποιῇ καταβῆναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν κατενώπιον τῶν ἀνθρώπων. Καὶ κτανῶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα, ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγοντο τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν, ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃ ἔχει τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας καὶ ἐζησε. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου [ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου], καὶ ποιῆσῃ, ἵνα ὅσοι ἂν μὴ προσκυνήσῃσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἀποκτανθῶσι. Καὶ ποιῆσει πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευ-

A et inobedientes ad prudentiam justorum : ne forte veniam, et percussam terram penitus ⁵⁶. » Hi itaque venientes prædicabunt futuram Christi e caelis apparitionem; facientque signa et prodigia, ut vel sic inflectant atque convertant hominum animos ad poenitentiam, ob nimiam improbitatem ac impietatem qua laborant.

XLVII. Ait enim Joannes : « Et dabo duobus testibus meis, et prophetabunt dies mille ducentos sexaginta, amicti saccis ⁵⁷. » Hoc est : dimidium istud hebdomadæ, de qua Daniel locutus ⁵⁸ est. « Isti sunt duæ olivæ et duo candelabra in conspectu Dei terræ stantia. Et si quis voluerit eis nocere, ignis exiet de ore eorum, et devorabit inimicos eorum. Et si quis voluerit eos lædere, sic oportet eum occidi. Hi habent potestatem claudendi cælum, ne pluât diebus prophetiæ ipsorum : et potestatem habent super aquas, vertendi eas in sanguinem, et ut terram percussam omni plaga, quotiescunque voluerint ⁵⁹. » Ubi autem cursum suum perfecerint suumque testimonium, quidnam dicit propheta? « Bestia quæ ascendit de abyssu, faciet adversus eos bellum, et vincet illos, et occidet illos ⁶⁰; » quod nimirum noluerunt dare gloriam Antichristo. Hoc enim est cornu illud parvum succrescens. Is namque jain elatus corde, seipsam exaltare incipiet et ut Deum glorificare, persequens sanctos ac Christum blasphemans, quemadmodum ait Daniel : « Et considerabam cornu; et ecce oculi tanquam hominis in cornu, et os loquens grandia. Et aperuit os suum in blasphemiam adversus Deum. Et cornu illud faciebat bellum adversus sanctos, et prævaluit adversus eos; quoadusque interfecta est bestia, et periiit, et corpus ejus traditum est in combustionem ignis ⁶¹. »

XLVIII. Sed quia necesse est subtilius de eo disputare, et quomodo Spiritus sanctus ex numero etiam ejus nomen significaverit, quæ ad ipsum attinent, clarius edisseremus. Sic enim ait Joannes : « Et vidi aliam bestiam ascendentem de terra, et habebat cornua duo similia agni, et loquebatur sicut draco. Et potestatem prioris bestię omnem faciebat in conspectu ejus : et faciebat terram et habitantes in ea adorare primam bestiam, cujus curata est plaga mortis ejus. Et faciebat signa magna, ut etiam ignem faceret de cælo descendere in terram in conspectu hominum. Et seducit habitantes in terra, propter signa quæ data sunt illi facere in conspectu bestię, dicens habitantibus in terra, ut faciant imaginem bestię quæ habet plagam gladii, et vixit. Et datum est illi ut daret spiritum imagini bestię, ut et loquatur imago bestię, et faciat, ut quicumque non adoraverint imaginem bestię, occidantur. Et faciet omnes, pusillos et magnos, divites et pauperes, liberos et servos, ut det eis characterem ejus in manu eorum dextera, aut in

⁵⁶ Luc. 1, 17. ⁵⁷ Apoc. xi, 3. ⁵⁸ Dan. x, 27. ⁵⁹ Apoc. xi, 4-6. ⁶⁰ Ibid. 7. ⁶¹ Dan. vii, 8, 9.

fronte eorum : ut nè quis possit emere aut vendere, nisi qui habet characterem, nomen scilicet bestiae, sive numerum nominis ejus. Hic sapientia est. Qui habet intellectum, computet numerum bestiae. Numerus enim hominis est, et numerus ejus sexcenti sexaginta sex ⁶⁶. »

XLIX. Bestiam igitur ascendentem de terra, futurum vocat Antichristi regnum. Duo autem cornua, ipsum, ac qui illi comes, pseudopphetam. Quod autem ejus « cornua, agni similia » dicit; hoc significat, fore ut ille similem se Dei Filio præferat, seque regem exhibeat. Quod « sicut draco loquitur, » hoc est, quod seductor est et non verax. Quod autem « potestatem prioris bestiae faciebat, facitque ut terra et qui in ea habitant, adorent primam bestiam, cujus plaga mortis curata est; » hoc significat, ex Augusti legum rationibus, per quem Romanum conditum imperium est, ipsum quoque imperatorum esse legesque sanciturum; qua solertia confirmet omnia, majoremque sibi claritatem asciscat. Hæc enim quarta bestia est, cujus capiti illatum vulnus, et rursus curatum est; quod scilicet prope conciderit imperium hoc, sive etiam in contemptum abierit, et in decem diademata resolutum sit: tunc vero Antichristus sagacis homo ingenii ac versutus, velut ipsum curaturus ac renovaturus sit. Hoc enim est quod dictum est a propheta: « Daturum scilicet eum spiritum flatumque imaginari, ac locuturam esse bestiae imaginem. » Vigebit enim et invalescet rursus, ob sanctitas ab eo leges: facietque ut omnes qui non adoraverint imaginem bestiae, occidantur. Hic fides ac patientia sanctorum clarescet. Ait enim: « Et faciet ut omnes, pusilli et magni, divites et pauperes, liberi et servi, bestiae characterem in manu sua dextera aut in fronte accipiant; ut nemo possit emere aut vendere, nisi qui bestiae signaculum habeat; ejus scilicet nomen, seu numerum nominis illius. » Cum enim dolis consutus sit, et adversus Dei servos su-

⁶⁶ Apocal. xiii, 11-18.

(97) *Tò δρομα τοῦ θηρίου.* Sic etiam codex Alex. sine particula aut dividente aut copulante: ut nomen istud bestiae, intelligatur ipsi ejus χάραγμα, « character, obsignatio, » velut fere obsignatur nummus, quanquam nec illi sæpius ipsa regis imago deest. Χάραγμα θηρίου, quod Barbarita vult esse unctionem in fronte et manu quam Ecclesia frequentat, egregie confutat Hugo Grotius *Append. sua de Antichristo*; ubi suorum, sive in suis capitiosiorum, ineptiam serio exagitat: qui Antichristi imaginem, non ad Romam idololatram, qualis fuit sub Domitiano, Trajano, Aureliano aliisque principibus; sed ad Romam Christianam, sub papatu (summo scilicet Petri successionem sacerdotio, et Christi peculiari jure vicario) tam procaciter trahunt, quam insulse; ut cujus laudem ambiunt, rebus sacris et ecclesiasticis eruditio necesse. vel hic maxime cæcante affectu, et ut rudem plebeculam secum dementem ac seditionis lædam illi accendant, vim omnem depulisse ostendant. COMBEF.

(98) *Καὶ τὸν μετ' αὐτόν.* Leg. καὶ αὐτόν τε καὶ

θέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου (97), ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν. Ὁ ἔχων νοῦν, ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ ἐστὶν χξϛ'.

Τὸ μὲν οὖν θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, τὴν βασιλείαν τὴν τοῦ Ἀντιχρίστου ἐσομένην λέγει· τὰ δὲ δύο κέρατα, καὶ τὸν μετ' αὐτόν (98) ψευδοπροφήτην· τὸ δὲ εἰπεῖν· « τὰ κέρατα αὐτοῦ ὅμοια ἀρνίω· » ὅτι ἐξομοιοῦσθαι μέλλει τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἐκ τὸν βασιλεία ἐπιδεικνύει· τὸ δὲ « λαλεῖν ὡς δράκων, » ὅτι πλάνος ἐστὶ καὶ οὐκ ἀληθής· τὸ δὲ καὶ « τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου (99) ἐποίησεν, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας, ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· » τοῦτο σημαίνει, ὅτι κατὰ τὸν Αὐγούστου νόμον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ βασιλεία Ῥωμαίων συνέστη, οὕτω καὶ αὐτὸς κελεύσει καὶ διατάξει, ἅπαντα ἐπικυρῶν διὰ τούτου, καὶ ὄξαν ἑαυτοῦ πλείονα περιποιούμενος. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ θηρίον τὸ τέταρτον, οὗ ἐπλήγη ἡ κεφαλὴ, καὶ πάλιν ἐθεραπεύθη· διὰ τὸ καταλυθῆναι αὐτὴν (1), ἢ καὶ ἀτιμασθῆναι, καὶ εἰς δέκα διαδῆματα ἀναλυθῆναι· ὅς τότε πανούργος ὢν, ὡσπερ θεραπεύσει αὐτὴν καὶ ἀνανεώσει. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εἰρημένον ὑπὸ τοῦ προφήτου, ὅτι « Δώσει πνεῦμα τῇ εἰκόνι, καὶ λαλήσει ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου. » Ἐνεργήσει γὰρ καὶ ἰσχύσει πάλιν διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζόμενον νόμον· καὶ ποιήσει ἵνα δοῖ ἐάν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἀποκτανθῶσιν. Ὡδε ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων φανήσεται· φησὶ γάρ· « Καὶ ποιήσει πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον· ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. » Ἄδελφος γὰρ ὢν καὶ ἐπαίρομενος κατὰ τῶν δούλων τοῦ

τὸν μετ' αὐτόν, vel potius μετ' αὐτοῦ, quod et Gadius conjiciebat, mihi aptius videtur, ut Antichristo qui quasi rex Romanorum teneat imperium, illi adsit pseudoppheta, qui regno bestiae constabiliendo omnem operam conferat; ut scilicet ille Deus habeatur; velut fere Apollonius Tyanæus Domitiano. Ut omnia quæ contigerunt vel in Antiochi persecutione, vel in Romanis principibus Christo infensis, eadem ipsa exspectentur in Antichristo extremis temporibus, majori etiam cumulo exhibenda, quo ille absolute Antichristus est, mortalium nequissimus. Etiam Diocletiano imperatore Romæ prohibitum emere aut vendere, nisi thure focis imposito, seu alia in signum idololatrici cultus litatione, quæ bestiae χάραγμα esset ac signaculum: Romæ Christo infensæ, ejusque omnem cultum omni opera studentis abolere. IDEM.

(99) *Τοῦ πρώτου θηρίου.* Ita Combefisius, Ictum Apocalypscos xiii, 12 secutus. Omittit θηρίου Gadius.

(1) *Αὐτήν.* Combef., ταύτην.

θεοῦ, βουλόμενος ἐκθλίβειν καὶ ἐκδιώκειν αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ διὰ τὸ μὴ δίδόναι αὐτοὺς αὐτῷ δόξαν, κτελεῖσει πάντας πανταχοῦ πυρεῖα (2) τεθῆναι, ἵνα μηδέ τις δύνηται τῶν ἁγίων μήτε ἀγοράσαι μήτε πωλῆσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐπιθύσῃ· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ χάραγμα, τὸ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς· διδόμενον. Τὸ δὲ ἐπὶ τὸ μέτωπον εἰπεῖν, ἵνα πάντες ὡσιν ἐστεφανωμένοι, πύρινον καὶ οὐ ζωῆς, ἀλλὰ θανάτου στέφανον μεθ' αὐτῶν περιφέροντες (3). Οὕτω γάρ ἐτεχνάσατο κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, ὁ τῆς Συρίας γενόμενος βασιλεὺς, ὢν ἔκγονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα. Καὶ αὐτὸς τοῖς τότε καιροῖς ἐπαρθείς τῇ καρδίᾳ ἔγραψε ψήφισμα, ἢ βωμοὺς πρὸ τῶν θυρῶν τιθέντας· ἅπαντας ἐπιθύσειν, καὶ κισσοὺς (4) ἐστεφανωμένους πομπεύειν τῷ Διωνύῳ· τοὺς δὲ μὴ βουλομένους ὑποτάσσεσθαι, τούτους μετὰ ἀπαγχισμὸν (5) καὶ ἔτασμὸν βασάνων ἀναρεῖσθαι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὰ ἀντάξια παρὰ τοῦ Κυρίου καὶ δικαιοκρίτου καὶ παντεπόπτου Θεοῦ ἔλαθε· γενόμενος γὰρ σκληρόκαρτος μετέλλαξε τὸν βίον. Καὶ ταῦτα μὲν εἰ τις βούλοιο λεπτομερῶς ἐνιστορῆσαι, αεσφμανταὶ ἐν τοῖς Μακκαθαῖοις.

Νυνὶ δὲ πρὸς τὸ προκείμενον ἐροῦμεν. Ταῦτα γὰρ καὶ αὐτὸς τεχνάσεται, κατὰ πάντα θλίβειν τοὺς ἁγίους θέλων· λέγει γὰρ ὁ προφήτης καὶ ἀπόστολος· Ἔδε ὁ νοῦς. Ὁ ἔχων σοφίαν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ ἐστὶν χξς'. Περὶ μὲν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, οὐκ ἐν ἡμῖν τοσοῦτον ἀκριβὲς ἐξεῖπειν, ὡς ἐνενόησε καὶ ἐδιδάχθη περὶ αὐτοῦ ὁ μακάριος Ἰωάννης, ὅσον μόνον ὑπονοῆσαι· ἀναφαίνοντες γὰρ αὐτοῦ δεῖξει ὁ μακάριος τὸ ζητούμενον. Πλὴν ὅσον νοοῦμεν ἀμφιβέλλοντες λέγομεν. Πολλὰ μὲν εὐρίσκομεν ὀνόματα τούτων τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα (6), οἷον, ὡσπερ εἰπεῖν, τὸ *Τειτάρ* ἐστὶν, ἀρχαῖον καὶ ἔνδοξον ὄνομα (7), ἢ τὸ *Ἐνάρθας* (8)· καὶ γὰρ αὐτὸ τῇ αὐτῇ

⁶³ I Mach. i, 58; II Mach. vi, 7. ⁶⁴ Apoc. xiii, 18.

(2) *Πυρεῖα*. « Tripodes, acerras, » et si quid ejusmodi est in quod proclive incensi pulvisculum mittere, solemni immolationis ritu, ad testandam animi devotionem; quod maxime sacrificii genus exigebant gentiles, ab iis quorum suspectam haberent religionem. Antiochus hedera coronatos Baccho circuire cogebat: Christianorum tyranni, thure saltem litare; hincque adeo πύρινον sibi στέφανον asciscere scite ait mox Hippolytus, qui sic immolent ac Antichristo pareant: « ignis coronam. » Erat παρατήρια, quæ vox hic fungi est, sive antiquarii sine ejus qui exscripsit errato. COMBEF.

(3) *Περιφέροντες*. Combef., ἐπιφέροντες.

(4) *Κισσοὺς*. Id. κισσοῦ. At κισσοῖς legit Tanaquillus Faber.

(5) *Μετὰ ἀπαγχισμὸν*. Duplici mendo erat, ἀπαγχονισμὸν, debuisset ἀπαγχονισμὸν scribere. Ego minori mutatione, ἀπαγχισμὸν, quæ vox signantissima est, ad exprimentos dolores immensos ac cruciatos, quibus pene quis enecetur ac stranguletur. Tob. iii, 11: Ἐλυπήθη σφόδρα ὥστε ἀπάγχασθαι. « Tristata est valde, ut quasi strangularetur; » quasi suppresso spiritu doloris vi immoreretur. Cum ergo habeamus verbum ἀπάγχωμα, a quo facile derivari possit τὸ ἀπαγχισμός, nihil necesse ad alia remota recurrere. COMBEF.

(6) *Ἰσόψηφα περιεχόμενα*. Notum est vocari ἰσόψηφα nomina, quorum litteræ numerorum more

perbia elatus, eos exstirpare velit exque mundo fugare ob negatam illi gloriam; jubebit omnes ubique rogos ponere ac thuribula, ne quis sanctorum emere possit aut vendere, quin prius immolaverit. Hoc enim illud signaculum est, quod datur « in manu dextera. » Quod vero « in fronte » dicit, hoc est, ut omnes coronati sint, igneumque, non vitæ, sed mortis, secum inferant sertum. Sic namque etiam adversus Judæos molitus est Antiochus Epiphanes, Syriæ rex, Alexandri Macedonis nepos. Nam et ille per hæc tempora corde elatus, decretum tulit, « aris pro fortibus positis, » cunctos immolaturos, atque « hedera coronatos, Baccho circuituros. Qui nolint parere, hos cruciatibus atque tormentis examinatos, neci tradendos esse »⁶³. Verum is quoque, condigna a Domino, justoque judice ac omnium inspectore Deo, recepit præmia. Exesus enim vermibus, vita exemptus est. Ac si quis hæc sigillatim legere velit singulaque lustrare, in libris Machabæorum perscripta inveniet.

L. Nunc vero ad propositum quod attinet dicemus. Hoc enim ipse quoque molietur, modis omnibus sanctos affligere volens. Ait enim propheta et apostolus: « Hic intellectus est. Qui habet sapientiam, computet numerum bestiarum. Numerus enim hominis est; et numerus ejus sexcenti sexaginta sex »⁶⁴. Sane ad ejus nomen quod attinet, non in nobis tanta sapientiæ vis, ut enarrare possimus, quemadmodum de illo intellexit diliciteque beatus Joannes, ac vel solum conjectura tradere. Illo enim apparente, docebit vir beatus quo de quaerimus. Cæterum quantum hæsitantes animoque dubii capimus, dicimus. Multa quidem nomina inveniemus pari numero atque computo comprehensa, ut, verbi

computata, eandem summam conficiunt. Vocabulum περιεχόμενα Gudio tollendum videbatur; et abesse salvo sensu potest, nec tamen obest idem si adsit, nec sensum corrumpit; quia nomen et ἰσόψηφον esse alteri, et continere in se ἰσόψηφα, scilicet γράμματα, potest. FABRIC.

(7) *Τειτάρ*. . . ἀρχαῖον καὶ ἔνδοξον ὄνομα. Imitatur Hippolytus magistrum suum Irenæum, qui lib. v *contr. hæc.*, cap. 50, § 3, hæc habet: « Titan.... et antiquum, et fide dignum, et regale nomen. » Paulo ante dixerat idem Irenæus: « Séd et TEITAN, prima syllaba per duas Græcas vocales ε et ι scripta, omnium nominum quæ apud nos inveniuntur, magis fide dignum est. Etenim prædictum numerum habet in se, et litterarum est sex, singulis syllabis ex ternis litteris constantibus, et vetus, et semiotum; neque enim eorum regum qui secundum nos sunt, aliquis vocatus est Titan; neque eorum quæ publice adorantur idolorum apud Græcos et barbaros, habet vocabulum hoc: et divinum putatur apud multos hoc nomen; ut etiam sol, Titan vocetur ab his qui nunc tenent: et ostentationem quamdam continet ultionis et vindictam inferentis, quod ille (Antichristus) simulat se male tractatos vindicare. »

(8) *Ἐνάρθας*. Idem Irenæus l. c.: « Quoniam autem non propter inopiam nominum habentium numerum nominis ejus dicimus hæc, sed propter timorem erga Deum et zelum veritatis: ΕΥΑΝΘΑΣ

gratia, est nomen *Titan*, quod nomen antiquum ac illustre est; vel *Evanthas*; nam hoc quoque pari comprehenditur computo, aliaque non pauca quæ licet invenire. Quia tamen jam diximus, prioris bestiae plagam curatam esse, ac loqui imaginem fecisse, quod est robur illi viresque tribuisse: palam omnibus est, qui etiamnum rerum potiantur, Latinos esse. Si igitur ut unius hominis nomen transferatur, *Latinus* efficietur. Quare nec prædicandum, quasi hoc sit illius nomen, nec rursus nesciendum, posse eum aliter nuncupari: sed cum Dei mysterium in corde habeamus, cum timore fide servandâ, quæ a beatis prophetis prædicta sunt; ut cum illa flent, prospiciendo solerter non decipiamur. Supervenientia enim tempora, etiam hunc de quo hæc dicta sunt, manifestabant.

LI. Sed ne his duntaxat sententiis dictisque illos inducamus, qui divinorum eloquiorum cultu delectantur, aliis pluribus demonstrationibus ostendemus. Ait enim Daniel: « Et isti salvabuntur de manu ejus, Edom et Moab, et principium filiorum Ammon ⁶⁵. » Ammon et Moab filii Lot ex filiabus progeniti ⁶⁶, quorum etiamnum genus perseverat. Ait enim Isaias: « Et volabunt in navibus alienigenarum; mare simul prædabuntur, et eos qui a solis ortu. Et in Moab primum manus injicient; illi autem Ammon primi obedient ⁶⁷. »

LII. Hic igitur illis temporibus emergens occurret: triumque cornuum ex decem pugnæ acie positus, illisque radicitus evulsis, *Ægypto* scilicet, *Libya* et *Æthiopia*, acceptis eorum spoliis ac manubiis, reliquis etiam cornibus quæ nec ipsa immunita existant, oblæsisque sinibus (8) se illi subjicientibus, exaltari animo incipiet et adversus Deum efferi, qui totius orbis terrarum potitur. Ejus prima aggressio erit adversus *Tyrum* et *Berytum*, ac circumvicinam regionem. His enim urbibus primum expugnatis, aliis terrorem injiciet, quemadmodum Isaias ait: « Erubescite, Sidon, dixit mare. Fortitudo vero maris dixit: Non parturivi, neque peperivi, nec educavi juvenes, nec exaltavi virgines. Quando autem auditum fuerit *Ægypto*, capiet eos dolor pro *Tyro* ⁶⁸. »

LIII. His ita futuris, dilectissime, ac tribus cornibus ab eo excisis, post hæc se ut Deum exhibere incipiet, quemadmodum prædixit Ezechiel: « Pro eo quod exaltatum est cor tuum, et dixisti: Deus sum ego ⁶⁹. » Similiter quoque Isaias: « Tu autem

⁶⁵ Dan. xi, 41. ⁶⁶ Gen. xix, 37, 38. ⁶⁷ Isa. xi, 14. ⁶⁸ Isa. xxiii, 4, 5. ⁶⁹ Ezech. xxviii, 6.

enim nomen, habet numerum de quo quaeritur: sed nihil de eo affirmamus. » Statimque subdit: « Sed et *ΛΑΤΕΙΝΟΣ* nomen, habet sexcentorum sexaginta sex numerum; et valde verisimile est, quoniam novissimum regnum hoc habet vocabulum. Latini enim sunt qui nunc regnant; sed non in hoc nos gloriabimur. » Hæc autem propterea in medium adduximus, ut magis inde constet, *Irenæi* scripta *Hippolytum* præ oculis habuisse. Hinc etiam compertum sit, tria ista nomina perperam fuisse in versione hisce litteris consignata, *Titan*, *Evanthas* et *Latinus*: neque enim ad mentem *Hippolyti* numerus

ψήφω ἐμπεριέχεται, καὶ ἕτερα πλείονα εὐρεθῆναι δυνάμενα. Ἄλλ' ἐπειδὴ προέφθημεν (9) λέγοντες, ὅτι ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θηρίου τοῦ πρώτου, καὶ ποιήσει (10) λαλεῖν τὴν εἰκόνα, τουτέστιν, Ἰσχυσε (11) φανερὸν δ' ἐστὶ πᾶσιν, ὅτι οἱ κρατοῦντες ἐτι νῦν εἰσι Λατίνοι· εἰς ἐνδὸς οὐν ἀνθρώπου ὄνομα μεταγόμενον, γίνεται Λατεῖνος. Ὅστε οὔτε προκηρύσσειν δεῖ ὡς ὄντος τούτου ὀνόματος, οὔτε πάλιν ἀγνοεῖν, ὅτι μὴ ἄλλως δύναται λέγεσθαι· ἔχοντες δὲ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, μετὰ φόβου φυλάσσειν πιστῶς τὰ ὑπὸ τῶν μακαρίων προφητῶν προειρημένα, ἵνα γινόμενων αὐτῶν, προῖδόντες μὴ σφαλλώμεθα. Τῶν γὰρ καιρῶν ἐπιγινόμενων, καὶ αὐτὸς περὶ οὗ ταῦτα ἐρρηται, φανερωθήσεται.

B Ἄλλ' ἵνα μὴ μόνοις τοῖς ῥητοῖς τούτοις πείσωμεν τοὺς τὰ τοῦ Θεοῦ λόγια φιλοπονοῦντας, δεῖξομεν δι' ἑτέρων ἀποδείξεων πλείονων. Λέγει γὰρ Δανιήλ· « Καὶ οὗτοι σωθήσονται ἐκ χειρὸς αὐτοῦ, Ἐδὼμ καὶ Μωᾶβ, καὶ ἀργὴ υἱῶν Ἀμμών. » Ἀμμών καὶ Μωᾶβ, οἱ ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Λὼτ υἱοὶ γεγεννημένοι, ἐξ ὧν τὸ γένος ἕως τοῦ νῦν διαμένει. Λέγει γὰρ Ἡσαίας· « Καὶ πετασθήσονται ἐν πλοίοις ἀλλοφύλων, θάλασσαν ἅμα προνομούμεντες, καὶ τοὺς ἀπ' ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ ἐπὶ Μωᾶβ πρώτων τὰς χεῖρας ἐπιβαλοῦσιν· οἱ δὲ υἱοὶ Ἀμμών πρώτοι ὑπακούσονται. »

C Οὗτος οὐν τοὺς τότε καιροὺς ἀναδειχθεὶς ὑπαντεῖ (12)· καὶ κρατήσας ἐν παρατάξει πολέμου τῶν τριῶν κεράτων ἐκ τῶν δέκα, καὶ ἐκτριψάσας αὐτὰ, ὅπερ ἐστὶν Αἰγύπτου, καὶ Λιβύων, καὶ Αἰθιοπίων, λαβὼν τὰ σκύλα καὶ τὰ λάφυρα, ὑποταγέντων αὐτῷ καὶ τῶν λοιπῶν κεράτων τῶν περιθλαπτομένων, ἄρξει ὑψοῦσθαι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπαίρεσθαι κατὰ τοῦ Θεοῦ, πάσης τῆς οἰκουμένης κρατῶν· τὸ δὲ ὄρημα αὐτοῦ πρώτον ἐστὶ ἐπὶ Τύρον καὶ Βήρυτον, καὶ τὴν πέριξ χώραν. Ταύτας γὰρ πρώτων τὰς πόλεις ἐκπορθήσας, ταῖς ἑτέρας φόβον ἐγγενήσεται, καθὼς φησιν Ἡσαίας· « Αἰσχύνθητι, Σιδὼν, εἶπεν ἡ θάλασσα· ἡ δὲ ἰσχύς τῆς θαλάσσης εἶπεν· Οὐκ ὤδιον, οὐδ' ἔτεκον, οὐδ' ἐξέθρεψα νεανίσκου, οὐδὲ ὑψωσα παρθένου. Ὅταν δὲ ἀκουστὴν γένηται Αἰγύπτῳ, λήψεται αὐτοὺς ὀδύνη περὶ Τύρου. »

D Τούτων οὕτως ἐσομένων, ἀγαπήτε, καὶ τῶν τριῶν κεράτων ὑπ' αὐτοῦ ἐκκοπέντων, μετὰ ταῦτα ἄρξεται ὡς Θεὸν ἑαυτὸν ἐπιδεικνύναι, ὡς προεῖπεν Ἰεζεκιήλ· « Ἄνθ' ὧν ὑψώθη ἡ καρδία σου, καὶ εἶπας, Θεὸς εἰμι ἐγώ. » Καὶ Ἡσαίας ὁμοίως· « Σὺ δὲ εἶπας ἐν τῇ

apocalypticus 666 inde exurgere potest; ut proinde sic exprimentia fuissent, TEITAN, EYANΘΑΣ, ΛΑΤΕΙΝΟΣ: quo quidem modo illa expressit vetus *Irenæi* interpret.

(8) *Finibus*. In Græco κεράτων· unde videtur interpret legis περάτων. EDIT. PATROL.

(9) *Προέφθημεν*. Ita legendum, pro προέφημεν. FABRIC.

(10) *Ποίησι*. Combef., ἐποίησε.

(11) *Ἰσχυσε*. Forte ἰχύσει. GUD.

(12) *Ἐπαρτεῖ*. Legendum ὑπαντήσεται, unde sequitur, καὶ ἄρξει. TAN. FAB.

καρδία σου· Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι, ἐπάνω τῶν ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου· Ἔσομαι ὁμοίος τῷ Ὑψίστῳ. Νυν δὲ εἰς ἄβυσσον καταβήσῃ, εἰς τὰ θεμέλια τῆς γῆς. » Ὁσαύτως καὶ Ἰεζεκιήλ· « Μὴ λέγων ἔρεῖς τοῖς ἀναιρούσι σε, Θεὸς εἰμι ἐγώ; Σὺ δὲ ἄνθρωπος, καὶ οὐ Θεός. »

Δεδειγμένων οὖν διὰ τῶν ῥητῶν τούτων τῆς φυλῆς, καὶ τῆς ἀναδείξεως αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀναίρεσέως, τοῦ τε ὀνόματος μυστικῶς σεσημασμένου, ἴδωμεν καὶ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ (13). Αὐτὸς γὰρ προσκαλέσεται πάντα τὸν λαὸν πρὸς ἑαυτὸν ἐκ πάσης χώρας τῆς διασποράς, ἰδιοποιούμενος ὡς τέκνα ἰδία, ἐπαγγελλόμενος ἀποκαταστήσειν τὴν χώραν, καὶ ἀναστήσειν αὐτῶν τὴν βασιλείαν καὶ τὸν λαὸν, ἵνα ὑπ' αὐτῶν ὡς Θεὸς προσκυνθῆ, ὡς λέγει ὁ προφήτης· « Συνάξει πᾶσαν τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἄχρι δυσμῶν ὡς κεκλήκοι, καὶ οὓς οὐ κεκλήκοι, πορεύσονται μετ' αὐτοῦ. » Καὶ Ἰερεμίας δὲ εἰς αὐτὸν χρώμενος παραβολῆ, φησὶν οὕτως· « Πέρδιξ ἐφώνησε, συνήγαγεν ἃ ὡκ ἔτεκε, ποτῶν τὸν πλουτοῦν αὐτοῦ οὐ μετὰ κρίσεως· ἐν ἡμέραις ἡμερῶν καταλείψουσιν αὐτὸν, καὶ ἔσται ἐπ' ἐγκατῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ἄφρων. »

Ὁ βλάψει οὖν διὰ τὸ προκειμένον, καὶ τὴν τέχνην τοῦ ζώου διηγήσασθαι, καὶ ὅτι οὐ μάτην ἀπεφῆνατο (14) ὁ προφήτης τὸ ῥητὸν, τῆ τοῦ ζώου παραβολῆ χρώμενος· τοῦ γὰρ πέρδικος κενοδόξου ζώου ὑπάρχοντος, ἐπὶν πλησίον ἰδοῖ ἑτέρου πέρδικος καλιὰν ἔχουσαν νεοσσούς, ἀποπάντος τοῦ πατρὸς αὐτῶν εἰς τὴν νομὴν, μιμούμενος τὴν τοῦ ἀλλοτρίου φωνὴν προσκα-

λεῖται πρὸς ἑαυτὸν τοὺς νεοσσούς· οἱ δὲ νομίσαντες
 10 Isa. xiv, 13-15. 11 Ezech. xxviii, 9. 12 Etiam superius cap. 15, hæc citata ut prophetica. 13 Jer. xvii, 11.

(13) *Τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.* In partitione operis, supra cap. 5, posuit Hippolytus se quinto loco dicturum esse περὶ πλάνης τοῦ Ἀντιχρίστου. Itaque pro πρᾶξιν, emenda sidenter τὴν πλάνην αὐτοῦ. Et hoc ex tota serie probari potest. Cap. 55 vocat τὴν τέχνην τοῦ ζώου, et mox, καταλείψαντες τὸν πλάνον. lo. — Non est tamen necessaria hæc Tanaquilli Fabri emendatio: quia πρᾶξις, ut vox generalis, etiam πλάνην Antichristi potest denotare. FABRIC.

(14) *Ἀπεφῆνατο.* Sic emendavi ex Catena Græca in Jerem. cum esset ἀπεφῆνατο, ac reliqua ita mutila essent, ut vix ullus ex eis congruus sensus elici posset. Erit et hoc argumento, esse hanc veram Hippolyti lucubrationem, non quam spuriam ejus nomine Picus vulgavit, in qua nulla hæc exstant. Ad sensum vero Hippolyti (qui et aliorum plurimum Græcorum Patrum, necnon et Hieronymi) perdicem sic vocare vel excludere alienos pullos, qui deinde verum parentem agnoscant et alienum relinquunt; alienum a natura hujus animalis, docui recentiores animadvertentur, quod nobis proprie usuque vulgato perdix est: aliaque sunt veri perdicis vitia auctoribus sacris profanisque notata; in quibus Origenes ad Jerem. laudatum locum, τὸ μακροθέστατον καὶ τὸ ἀκάθαρτον numerat, quod callidissimum cavendo pullus animal, et quod salacissimum, ut se mares alii alios ineanat, etc. Aliud genus avis multis ostendit Bochartus *De animalibus sacræ Scripturæ*, tomo I, oblongo rostro, qualis fere nostra rusticula, nec nobis satis notum, cujus ea indoles, ut aliena ova foveat et excludat, habeatque ac vocet ut suos, alienos pullos, qui et deserant. Familiarissimum istud in gallinis domesticis; quæ anatum, anserum, aliaque ova foveant et excludant, pullos-

A dixisti in corde tuo: Ascendam in cœlum, super stellas cœli ponam solium meum; ero similis Altissimo. Nunc autem in infernum descendes, ad fundamenta terræ 10. » Simili quoque ratione Ezechiel: « Nunquid dicens loqueris interficientibus te: Deus sum ego? Tu vero homo, et non Deus 11. »

LIV. Cum his locis, Antichristi tum tribus probata sit, tum ejus exhibitio ac interitus; nomen quoque obscure designatum sit ac sub ænigmatate; videamus et quid acturus sit. Ipse enim congregabit ad se omnem populum ex omni regione qua dispersi sunt, velut suos ipsius filios asciscens propriosque adhibens, restitutum se regionem pollicitus, regnumque illorum ac populum suscitaturum, ut ab eis tanquam Deus adoretur, sicut ait propheta: « Congregabit omne regnum suum a solis ortu usque ad occasum. Quos vocaverit, et quos non vocaverit, cum eo venient 12. » Jeremias quoque sic de illo loquitur sub avis metaphora: « Perdix clamavit: congregavit quæ non peperit; faciens divitias suas non cum judicio. In dimidio dierum derelinquent eum; et erit in novissimis diebus suis insipiens 13. »

LV. Nihil ergo officiet, præsentis argumenti gratia, quominus etiam animalis artem astumque enarremus, ac ostendamus, non frustra prophetam hæc locutum esse, ejus animalis usum similitudine. Nam cum perdix superbum animal sit, ubi prope alterius perdicis nidum in quo sint pulli, viderit, quorum parens ad pastum avolarit, æmula alieni voce, ad se pullos vocat: pulli vero suam ipsam

que non suos frustra vocitent, cum illi ex indole quod nacti sunt, mox nati acitent; puta anates aquis inhiant iisque innatant, spreta gallinæ voce, quæ nec sic ut suos, alienos fetus fovere desinit; tantus illis ex innato prolis amore stupor. Nec aliter videratur de illa ave, quam Jeremias exemplo usurpavit; ac parabola scite avaros reprehendit, qui sine judicio opes non eis permansuras congregent, sæpe etiam in vita dimittendas, nedum cum vita morte eis commutanda erit. Grotii expositio, dictum hoc a propheta, quod perdicum ova sæpe subventanea sunt, ut Arist., l. vi, c. 2, tradidit aliique, nihil ad rem aut ex mente prophetæ: nec ejus comparatio hoc petit, sed quod avis sic frustra, nulloque suo commodo, alienos, pro suis, pullos excludat. Ægyptium ἄγρ vocat in Beresith Rabbà, R. Josue, Caninæ filius, nec aliter Chrysostomus in Catena, *Perdicem Ægyptiam*, quod præcipue in Ægypto sit id genus avis. Montanam esse, nec tanti pretii, ut in illa venator debeat operam perdere, indicat, quod se illi David comparat, persequente Saule inter montana. Illud ἐφώνησε, « vocavit, » cum in Hebræis non exstet, additum videtur a Septuaginta; qua voce, et quod συνήγαγε transtulerunt, τὸ ἄγρ « congregavit » (quod melius Hieronymus aliique, « fovit, ») illam sibi sabellam habere Græci interpretes, ad quam nihil sacer textus cogit: qui, vel si vox illa Hebraica esset « congregare, » ut sentit David Kimchi, aliter intelligendus esset, quam ut velit vocare et congregare, quos ex alienis ovis, ut suos exclusisset; velut fere præter gallinas, quibus ipsi aliena ova supponimus, sunt illæ omnes aves, quibus cuculus sua supponit, exesis illarum ovis. COMBER.

parentem eam existimantes, ad illam accurrunt. A Gloriatumque illa ac sibi placet in alienis pullis, quasi in suis. Reverso autem vero parente suaque ipsius voce in clamante, ea pulli agnita, relictoque seductore, ad verum se parentem conferunt. Eodem similiter tropo usus est propheta, translata in Antichristum fabula. Is namque ad se ipse humanum vocabit genus, eos sibi addicere studens: nempe abs se omnes liberatum iri pollicitus, qui sibi ipsi salutem prestare non potest.

LVI. Is igitur congregatis ad se, qui ubique gentium de populo existent increduli, illorum rogatu ac suasionem veniet, ut sanctos, eorum inimicos ac adversarios ulciscatur, quemadmodum ait apostolus et evangelista: « Judex erat in civitate, qui Deum non timebat, nec hominem reverebatur. Vidua autem quædam erat in illa civitate quæ interpellabat eum, dicens: Vindica me de adversario meo. At ille volebat per multum tempus. Post hæc autem dixit intra se: Etsi Deum non timeo, nec hominem vereor, tamen quia molesta est mihi hæc vidua, vindicabo illam ⁷⁵. »

LVII. Judicem iniquitatis, qui nec Deum timeat, neque hominem reveretur, citra ullam dubitationem Antichristum vocat, ut qui filius diaboli sit et vas Satanæ. Regnum enim adeptus, adversus Deum efferris incipiet, qui nec vere Deum timeat, neque Filium Dei omnium vere judicem reveretur. Dicendo autem esse viduam in civitate, ipsam Jerusalem designat, quæ plane vidua est, a perfecto ac cælesti sponso Deo derelicta. Hæc illum adversarium suum et non Servatorem vocat, non intelligens quod dictum est a Jeremia propheta: « Pro eo quod non crediderunt veritati, tunc loquetur populo huic et Jerusalem spiritus erroris ⁷⁶. » Sed et Isaias similiter: « Eo quod noluerit populus iste libere aquam Siloe quæ vadit cum silentio, sed vult habere Rasin et filium Romeliæ regem super vos; propterea ecce Dominus adducet super vos aquam fluminis, fortem et multam, regem Assyriorum ⁷⁶. » Regis symbolo Antichristum significat, quemadmodum etiam alius propheta dicit: « Et erit hæc a me pax, quando Assyrii supervenerint in terram vestram, et quando ascenderit super montes vestros ⁷⁷. »

LVIII. Quin et Moyses similiter, cum præsciret fore ut populus verum mundi Salvatorem repelleret

⁷⁵ Luc. xviii, 2-5. ⁷⁶ Jer. iv, 11. ⁷⁶ Isa. viii, 6, 7. ⁷⁷ Mich. v, 5.

(15) Σιλωάμ. Combef., Σιλωάμ. Sic apud LXX.

(16) Καὶ ἔσται αὕτη ἡ πῦρ ἐμοῦ εἰρήνη. « Et erit hæc a me pax. » Græca Vulg.: Αὐτῇ εἰρήνη, vel ut ms. Alex., αὐτῇ ἡ εἰρ. « erit illi pax. » Sed Hebraica masculino genere et rectum ad Christum referunt, de quo superiores versiculi, quibus nostra magis accedunt. Nempe ipse pax nostra adversus Assur, et quo illius potentiam infringamus, sive est Antichristus, sive quisvis alius tyrannus: quo

τὸν ἴδιον πατέρα αὐτῶν ὑπάρχειν, προστρέχουσιν αὐτῷ. Ὁ δὲ γαυριᾶ ἐν τοῖς ἄλλοτρίοις τέκνοις, ὡς ἐν ἰδίοις· ἐπανελθόντος δὲ τοῦ ἀληθινοῦ πατρὸς, καὶ βοήσαντος τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, ἐπιγόντες οἱ νεοσσοί, καταλείψαντες τὸν πλάνον πορεύονται ἐπὶ τὸν ἀληθινὸν πατέρα. Τῷ αὐτῷ ὁμοίως μετεχρήσατο ὁ προφήτης τρόπῳ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου· ὡς προσκαλέσεται πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀνθρωπότητα, ἄλλοτρια ἰδιοποιεῖσθαι βουλόμενος, λύτρωσιν πᾶσιν ἐπαγγελλόμενος, ἑαυτὸν σῶσαι μὴ δυνάμενος.

Ὅτος οὖν ἐπισυνάξας πρὸς ἑαυτὸν τὸν πάντοτε ἀπειθῆ λαὸν γεγεννημένον, ἔρχεται παρακαλούμενος ὑπ' αὐτῶν διώκειν τοὺς ἁγίους, ἐχθροὺς καὶ ἀντιδίκους αὐτῶν ὑπάρχοντας, καθὼς φησὶν ὁ ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς· Κριτὴς ἦν ἐν πόλει τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος, καὶ ἀνθρώπων μὴ ἐντρέπόμενος. Χήρα δὲ τις ἦν ἐν τῇ πόλει ἡ ἐκείνη, ἣ παρεκάλει αὐτὸν λέγουσα· Ἐκδικήσόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν ἐπὶ χρόνον· ὕστερον μὲντοι εἶπεν ἐν ἑαυτῷ λέγων· Εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι, οὐδὲ ἀνθρώπων ἐντρέπομαι, ἀλλὰ γε διὰ τὸ παρενοχλεῖν με τὴν χήραν ταύτην, ἐκδικήσω αὐτήν. »

Κριτὴν μὲν οὖν ἀδικίας, τὸν μῆτε τὸν Θεὸν φοβούμενον, μῆτε ἀνθρώπων ἐντρέπόμενον, ἀδιστακτικῶς τὸν Ἀντίχριστον λέγει, ὡς οὐδὲν οὐκ ἐστὶν τοῦ διαδόλου, καὶ σκευὸς τοῦ Σατανᾶ· ἀρξεται γὰρ βασιλεύσας κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐπαίρεσθαι, μῆτε ἀληθῶς τὸν Θεὸν φοβούμενος, μῆτε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ κριτὴν πάντων οὐκ ἐντρέπόμενος. Χήραν δὲ λέγων εἶναι ἐν τῇ πόλει, αὐτὴν τὴν Ἰερουσαλήμ σημαίνει, ἣ τις οὕτως ἐστὶ χήρα, κατὰλειψθεῖσα ὑπὸ τοῦ τελείου καὶ ἐπουρανοῦ Θεοῦ νομοφίλου· ἣ τις τοῦτον ἀντίδικον ἑαυτῆς, καὶ οὐ σωτῆρα ἀποκαλοῦσα, μὴ ἐπιγνοῦσα τὸ εἰρημένον ὑπὸ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου· « Ἀνθ' ὧν ἠπεισθήσαν τῇ ἀληθείᾳ, τότε λαλήσει τῷ λαῷ τούτῳ καὶ τῇ Ἰερουσαλήμ πνεῦμα πλανήσεως. » Καὶ Ἡσαίας οὕτως ὁμοίως· « Διὰ τὸ μὴ βουλευθῆναι τὸν λαὸν τὸ ὕψος τοῦ Σιλωάμ (15), τὸ πορευόμενον ἡσυχῇ πιεῖν, ἀλλὰ (βρούλεσθαι ἔχειν τὸν Ῥασὶν καὶ τὸν υἱὸν Ῥομελίῳ βασιλέα ἐφ' ὑμῶν· διὰ τοῦτο ἰδοὺ Κύριος ἀνάγει ἐφ' ὑμᾶς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ πολλὸν, τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων. » Βασιλέα ἐν συμβόλῳ τὸν Ἀντίχριστον λέγει, καθὼς καὶ ἕτερος προφήτης φησὶ· « Καὶ ἔσται αὕτη ἡ παρ' ἐμοῦ εἰρήνη (16), ὅταν ὁ Ἀσσύριος ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ ἐπιθῇ ἐπὶ τὰ ὄρη ὑμῶν. »

Καὶ Μωϋσῆς δὲ ὁμοίως, προγινώσκων ὅτι μελήσει ὁ λαὸς ἀπωθεῖσθαι καὶ ἀποβάλλεσθαι τὸν ἀληθῆ τῷ

scilicet nobis a Deo, de illo victoria præstatum. — Ἐπὶ τὰ ὄρη. Hebraica, « domus, » et quidem excelsas ac « palatia, » quomodo etiam Syr. Vulg. Græca, τὴν χώραν, « regionem vestram, » quod communius est, aliudque videntur vestraginta reddidisse. An ὄρη, quod ita Hippolytus, quasi montium altitudine et mole illa palatia et ædes viderentur, per auxesim Scripturis non inusuetam? COMBEF.

κόσμον Σωτήρα, συναίρεσθαι δὲ τῇ πλάνῃ, ἐπιγίγειον Ἀ βασιλέα αἰρούμενος, τὸν δὲ ἐπουράνιον ἀθετεῖν, φησὶν· « Οὐκ ἴδου ταῦτα συνῆκται παρ' ἐμοῦ, καὶ ἐσφράγισται ἐν τοῖς θησαυροῖς μου; ἐν ἡμέρᾳ ἐκδικήσεως ἀνταποδώσω, καὶ ἐν καιρῷ, ὅταν σφαλῇ ὁ πῦς αὐτῶν. » Ἐσφάλησαν οὖν κατὰ πάντα, ἐν μηδενὶ σύμφωνοι τῇ ἀληθείᾳ εὐρίσκόμενοι· μήτε κατὰ τὸν νόμον, διὰ τὸ παραβάτας αὐτοὺς (17) γενέσθαι· μήτε κατὰ τοὺς προφήτας, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς τοὺς προφήτας ἀνηρηκέναι· μήτε κατὰ τὴν τῶν εὐαγγελίων φωνὴν, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν τὸν Σωτήρα σταυρωθῆναι· μήτε τοῖς ἀποστόλοις πειθόμενοι, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς ἐκδιωχθῆναι· πάντοτε ἐπίβουλοι καὶ προδόται τῆς ἀληθείας γενόμενοι, μισῶσθαι καὶ μὴ φιλοθεοὶ εὐρίσκόμενοι, καὶ οἱ τότε λαβόμενοι καιρὸν· ἐκδικίαν γὰρ παρὰ ἀνθρώπου θνητοῦ τυχεῖν εὐχονται κατὰ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ ἐγειρόμενοι. Ὁς φυσιωθεὶς ὑπ' αὐτῶν (18) ἀρχεται βίβλους κατὰ τῶν ἁγίων ἐκπέμπειν τοὺς πάντας πανταχοῦ ἀναίρεισθαι, τοὺς μὴ θέλοντας αὐτὸν σεβάσκειν καὶ προσκυνεῖν ὡς Θεὸν, καθὼς φησιν Ἡσαίας· « Οὐαὶ γῆς πλοίων πτέρυγες, ἐπέκεινα-ποταμῶν Αἰθιοπίας· ὁ ἀποστελλῶν ἐν θαλάσῃ ὄμηρα, καὶ ἐπιστολάς βιβλίνας (ἐπάνω τοῦ ὕδατος· πορεύονται γὰρ ἄγγελοι κούφοι) πρὸς ἔθνος μετέωρον (19), καὶ ξένον λαὸν καὶ χυλεπὸν εἰς αὐτοὺς. ἔθνος ἀνέλπιστον καὶ καταπεπατημένον.

Ἄλλ' ἡμεῖς οἵτινες ἐλπίζοντες εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, διωκόμεθα καταπατούμενοι ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀπίστων. Πλοίων γὰρ πτέρυγες εἰσιν αἱ Ἐκκλησίαι· θάλασσα δὲ ἐστὶν ὁ κόσμος, ἐν ᾧ ἡ Ἐκκλησία, ὡς καὶ ἐν πελάγει χειμάζεται μὲν, ἀλλ' οὐκ ἀπόλλυται· ἔχει γὰρ μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἔμπειρον κυβερνήτην Χριστόν· φέρει δὲ ἐν μέσῳ καὶ τὸ τρόπαιον, τὸ κατὰ τὸν θανάτου, ὡς τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου μεθ' ἑαυτῆς βαστάζουσα. Ἔστι γὰρ αὐτῆς μὲν πρόρα, ἡ Ἀνατολή· πρύμνα δὲ, ἡ Δύσις· τὸ δὲ κύτος (20), Μεσημβρία· οἶακες δὲ, αἱ δύο Διαθήκαι· σχοινία δὲ περιτεταμένα, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ σφιγγουσα τὴν Ἐκκλησίαν· λίνον (21) δὲ ὃ φέρει μεθ' ἑαυτῆς, τὸ λουτρὸν τῆς παλιγγενεσίας ἀνανεούσης τοὺς πι-

ac abjiceret, errori vero consentiret, terrenum diligens regem, ac caelestem spernens : « Nonne hæc, inquit, condita sunt apud me, et signata in thesauris meis? In die ultionis retribuam, et in tempore, cum labetur pes eorum ¹⁸. » Per omnia itaque lapsi sunt et erraverunt, qui in nullo veritati concordēs exstiterunt : nec in lege, quod eam transgressi sunt; nec in prophetis, quod prophetas quoque occiderunt; nec in Evangeliorum voce, quod et Salvatorem ipsum crucifixerunt; nec apostolis credentes, quod et illos persecuti sunt; ubique veritati insidias nectentes ejusque proditores, Dei magis odio ducti, quam ejus ullo amore devoti; qui et ipsi tunc ubi erunt nacti occasionem, mortalem hominem sui ultorem fore rogabunt, adversus Dei servos animis incitati. Quibus ille fastu tumens, libellos in omnes partes adversus sanctos destinare incipiet, ut qui eum colere et quasi Deum venerari noluerint, omnes ubique interficiantur; quemadmodum ait Isaias : « Væ terræ navium alæ, trans flumina Æthiopiæ. Qui mittit in mare obsides, et epistolas biblinas super aquam. Ibunt enim nuntii leves ad gentem erectam suspensique animi, et peregrinum populum sævumque in eos, gentem insperatam et conculcātam ¹⁹. »

LIX. Verum nos qui in Filium Dei speramus, ab infidelibus a quibus conculcamur, persecutionem patimur. Alæ enim navium, Ecclesiæ sunt; mare vero, mundus, in quo Ecclesia, velut navis pelagi salo, fluctibus jactatur, nec tamen naufragio perit; quippe cum solertem gubernatorem Christum secum habeat. Fert vero etiam in medio erectum adversus mortem tropæum, quæ videlicet crucem Domini secum portet. Est enim ejus prora, Oriens; puppis vero, Occidens; cavitas mediaque capacitas, Meridies; clavi, duo Testamenta; circumextenti funes, Christi charitas quæ Ecclesiam astringit; linum quod secum fert, lavacrum est regenerationis quæ fideles renovat, unde sunt illa præclara. Venti loco adest

¹⁸ Deut. xxxiv, 34, 35. ¹⁹ Isa. xviii, 4, 2.

(17) Παραβάτας αὐτοῦς. Id. παραβάτας αὐτοῦ.

(18) Ὑπ' αὐτῶν. Combef., παρ' αὐτῶν.

(19) Πρὸς ἔθνος μετέωρον. Locus hic visus Hieronymo difficillimus, quem allegorice de hæreticis exponit. Μετέωρον, quod « excelsam » reddit, quasi obvia significatione, et post eum Nobilius, mihi non satisfacit. Putandi Septuag. voluisse vim Hebraicæ vocis reddere, quæ velut « distractum tractumque » sonat, hujus amplitudinis voce, ac qua forte nulla commodior existat. Sit ergo, « Ad gentem erectam, suspensi animi, consilia molientem, » ac si quid ejusmodi est. COMBEF.

(20) Τὸ δὲ κύτος. Sic emendavi, cum repræsentarit Gudius, τὸ δὲ κύκλον· parumque felici conjectura, κόλον emendandum putaverit. Est hæc navis descriptio, ipsa accurata, cui proinde post proram et puppim, τὸ κύτος assignandum erat, tota media capacitas his intercepta et laterum amplitudo, quam sic Græci vocant. Athen., κατὰ μέσον τῆς νεῦς κύτος ἐν κόλῳ, « medius navis venter, seu ventricosus alveus. » Nec aliter Jul. Pollux lib. 1, cap. 4, Περὶ μερῶν νεῦς· Καὶ τὸ μὲν ἔδαφος τῆς

νεῦς, κύτος καὶ γάστρια καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται. Ubi non bene Rodolphus Gualtherus, « Pavimentum, fundum, alvum, ἀμφιμήτριον. » Dominus quidem ἔδαφος, « pavimentum » recte dicitur; navis, minime; sed, quod Hesyeh. et Suid. χώραμα, βάθος, πλάτος, « capacitas, profunditas, latitudo, » totus denique medius navis sinus et venter; ὄγκος Suid. non solum quod imo sternitur, quasi ad carinæ locum, quomodo videtur Gualtherus accepisse. quod vocat, pavementum. Κύτος in capite, tota illa pars quæ capillis tegitur, continetque ac obtegit cerebrum; quam qui pavementum diceret, næ is scitus interpret esset. Id.

(21) Λίνον. Et hic πλοῖον erat : at quomodo navis secum πλοῖον fert, quasi navis navem? nam πλοῖον navis est, haud secus ac ναῦς. Mirorque Gudio non subaluisse. Quod sic lavacro regenerationis comparat Hippolytus, nihil aliud commodius lino occurrit, quo sic capiuntur pisces, et cujus metaphora, prædicatio evangelica Proclo, Chrysost., etc., declaratur. Ejus itaque navis, quæ Ecclesia est, linum capiendis pisciculis; et ut jam

Spiritus ille e cœlis, quo fideles consignantur Deo. Habet pariter illi comites et ferreas anchoras, sancta nimirum Christi mandata, quæ ferri robor ipsum præferant. Quin et nautas a dextris atque sinistris habet, sanctorum angelorum more assistentes, quorum ope continetur atque munitur Ecclesia. In ea, scala quæ in altum ad antennam subvehit, imago est salutaris Christi passionis, fideles trahens ut in cœlos conscendant. Signa super antennam in altum sublata, prophetarum, martyrum et apostolorum in Christi regno quiescentium stipatus ordo.

LX. De persecutionis vero ærumna, quam adversarius Ecclesiæ inducet, etiam Joannes loquitur : « Et vidi signum magnum et mirabile, mulierem amictam sole, et luna sub pedibus ejus, et in capite ejus corona stellarum duodecim. Et in utero habens clamat parturiens, et cruciabatur ut pareret. Et draco stetit ante mulierem quæ erat paritura, ut cum peperisset, filium ejus devoraret. Et peperit filium masculum, qui erat recturus omnes gentes. Et raptus est filius ad Deum et ad thronum ejus. Et mulier fugit in solitudinem, ubi habebat locum paratum a Deo, ut ibi eam pascant diebus mille ducentis sexaginta⁶⁰. Et tunc videns draco, persecutus est mulierem quæ peperit masculum. Et data sunt mulieri alæ duæ aquilæ magnæ, ut volaret in desertum; ubi alitur per tempus et tempora et dimidium temporis, a facie serpentis. Et misit serpens ex ore suo post mulierem aquam tanquam flumen, ut eam faceret rapi a flumine. Et adjuvit terra mulierem, et aperuit os suum, et absorbit flumen, quod miserat serpens ex ore suo. Et iratus est draco in mulierem, et abiit ut faceret bellum cum sanctis de ejus semine, qui custodiunt mandata Dei et habent testimonium Jesu⁶¹. »

ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ ἁγίων τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔχοντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ. »

LXI. Mulierem amictam sole clarissime Ecclesiam significavit, paterno indutam Verbo, quod sole micantis splendet. Dicendo vero, « lunam sub pedibus ejus, » cœlesti claritate lunæ in morem ornatam ostendit. Quod autem ait, « in capite ejus corona stellarum duodecim, » duodecim apostolos designat, per quos fundata est Ecclesia. « Et habens in utero clamat parturiens, et cruciabatur ut pareret; » quia non cessat Ecclesia ex corde Verbum gignere, quod in mundo ab infidelibus persecutionem patitur. « Et peperit, inquit, filium masculum, qui

⁶⁰ Apoc. xii, 1-6. ⁶¹ Ibid. 13, 17.

Christi ac Ecclesiæ membra sint, extra mundi profani salsælinem, lavacrum est regenerationis, quo sic Christo incorporamur. COMBES.

(22) Ψηφαροί. Velim discere quid istud in re nautica, quidve ita antennæ impositum illique imminens, ac quasi supervolitans, quod sanctos in Christi regno quiescentes, symbolo repræsentet? Videntur esse, quæ Polluci lib. i, cap. 9, ἀμβόλα καὶ σύμβολα, quæ in medio antennæ ponit, κατὰ τὸ

στεύοντας, ὅθεν δὴ ταῦτα λαμπρὰ· πάρεστιν ἐς πνεῦμα, τὸ ἀπ' οὐρανῶν, δι' οὗ σφραγίζονται οἱ πιστεύοντες τῷ Θεῷ· παρέπονται δὲ αὐτῇ καὶ ἀγκυραὶ σιδηραὶ, αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ αἱ ἀγία ἐντολαί, δυναταὶ οὔσαι ὡς σιδήρος. Ἔχει δὲ καὶ ναύτας δεξιούς καὶ ἐπιβάτους, ὡς ἁγίους ἀγγέλους παρέδρους δι' ὧν ἀεὶ κρατεῖται καὶ φρουρεῖται ἡ Ἐκκλησία· κλίμαξ ἐν αὐτῇ εἰς ὕψος ἀνάγουσα ἐπὶ τὸ κέρασ, εἰκὼν σημεῖου πάθους Χριστοῦ, ἔλκουσα τοὺς πιστοὺς εἰς ἀνάβασιν οὐρανῶν· ψηφαροὶ δὲ (22) ἐπὶ τὸ κέρασ ἐφ' ὄψηθου αἰνούμενοι (23), τάξις προφητῶν, μαρτύρων τε καὶ ἀποστόλων, εἰς βασιλείαν Χριστοῦ ἀναπαυμένων.

Περὶ μὲν οὖν τῆς θλίψεως τοῦ διωγμοῦ, τῆς ἐσόμενης ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου, καὶ Ἰωάννης φησὶ· « Καὶ εἶδον σημεῖον μέγα καὶ θαυμαστὸν, γυναῖκα περιβεβλημένην τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δεκαδύο· καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα κράζει ὠδίνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν. Καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναίκης, τῆς μελλούσης τίκειν, ἵνα ὅταν τέκη, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγη. Καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρβρα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἠρπάγη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ· καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τὸν τόπον ἐκεῖ ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέψωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα. Καὶ ὅτε εἶδὼν ὁ δράκων ἔδωκε τὴν γυναῖκα, ἣτις ἔτεκε τὸν ἄρβρα· καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ αἵτου τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ ἀπὸ πρωσώπου τοῦ ὄρεως. Καὶ ἔβαλεν ὁ δράκων (ὀπίσω τῆς γυναίκης ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμὸν· ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιῆσθ· καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικὶ, καὶ ἤνοιξεν τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν, ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων τῇ γυναικὶ, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔχοντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ. »

Τὴν μὲν οὖν γυναῖκα τὴν περιβεβλημένην τὸν ἥλιον, σαφέστατα τὴν Ἐκκλησίαν ἐδήλωσεν ἐνδεδομένην τὸν Λόγον τῶν Πατρῶν ὑπὲρ ἥλιον λάμποντα· « σελήνην » δὲ λέγων εἰς ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, « δόξην ἐπουρανίαν ὡς σελήνην κεκοσμημένην· τῷ δὲ λέγειν (24), « ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δεκαδύο, » δηλοῖ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους, δι' ὧν καθίσρυνται ἡ Ἐκκλησία. « Καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα κράζει ὠδίνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν· » οὗτοι οὐ παύσεται ἡ Ἐκκλησία γεννώσα ἐκ καρδίας τὸν Λόγον, τὸν ἐν κόσμῳ ὑπὸ ἀπίστων διωκόμενον. « Καὶ

ιστόν, « qua parte religatur malo; » sintque quasi rostra et insignia, quasi tessellati aliquid operis, quod præcipue vox illa sonat. Τὸ, ψηφίον καὶ ψηφίον, « rostrum avium, » orneosophium, est quasi corona, quæ istiusmodi ornamenta admittit et icunculas ac signa, superiori jam sede locata. lb.

(23) Αἰρούμενοι. Forte αἰρούμενοι. GUD. — Vel ἡρωημένοι ab αἰώρω. TAN. FAB.

(24) Τῷ δὲ λέγειν. Combef., τὸ δὲ λέγειν.

ἔτεκε, φησὶν, υἱὸν ἀρβρενα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν ἅπαντα τὰ ἔθνη· ὃν ἀρβρενα καὶ τέλειον Χριστὸν παῖδα Θεοῦ, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον καταγγελλόμενον, ἀεὶ τίκτουςα ἡ Ἐκκλησία, διδάσκει πάντα τὰ ἔθνη. Τὸ δὲ λέγειν, « ἡρπάγη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ· » ὅτι ἐπουράνιος ἔστι βασιλεὺς, καὶ οὐκ ἐπίγειος ὁ δὲ αὐτῆς ἀεὶ γεννώμενος, καθὼς καὶ Δαβὶδ προανεφώνει λέγων· « Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. » « Καὶ εἶδε, φησὶν, ὁ δράκων, καὶ ἐδίωξε τὴν γυναῖκα, ἥτις ἔτεκε τὸν ἀρβρενα· καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ αἱ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν, καὶ καιρούς, καὶ ἥμισυ καιροῦ ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφως. » Αὗται εἰσὶν αἱ χιλίαι διακοσαὶ ἐξήκοντα, τὸ ἥμισυ τῆς ἑβδομάδος, ἃς κρατήσει τύραννος, διώκων τὴν Ἐκκλησίαν φεύγουσαν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ ἐν ἐρημίᾳ κρυπτομένην ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἔχουσαν μεθ' ἑαυτῆς οὐδὲν ἕτερον, εἰ μὴ τὰς δύο πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, τουτέστιν, Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστιν, ὃς ἐκτείνων τὰς ἀγίας χεῖρας ἐν ἀγίῳ ξύλῳ, ἤπλωσε δύο πτέρυγας, δεξιὰν καὶ εὐάνθυμον, προσκαλοῦμενος πάντας τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, καὶ σκεπάζων ὡς θρῆνς νεοσσούς. Καὶ γὰρ διὰ Μαλαχίου φησὶ· « Καὶ ὑμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου ἀνατελεῖ Ἡλῖος

ἄγει δὲ καὶ ὁ Κύριος· Ὅταν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐστὼς ἐν τόπῳ ἀγίῳ, ὃ ἀναγινώσκων νοεῖτω· τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη, καὶ ὁ ἐπὶ δώματος, μὴ καταβαινέτω ἄραι τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐν ἀγρῷ, μὴ ἐπιστρέψατω εἰς τὰ ὄπισθ' ἄραι τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἔχουσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γὰρ τότε θλίψις μεγάλη, ὅποια οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, καὶ εἰ μὴ ἐκολοδώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκείναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ. » Δανιὴλ δὲ λέγει· « Καὶ δώσωσι βδέλυγμα ἐρημώσεως (26) ἡμέρας χιλίας διακοσὰς ἑννεήκοντα. Μακάριος ὁ ὑπομείνας καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας διακοσὰς ἑννεήκοντα πέντε. »

Ὁ δὲ μακάριος Παῦλος ὁ ἀπόστολος γράφων πρὸς Θεσσαλονικεῖς, φησὶν· « Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτῆς (26), εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοδός, μήτε θροεῖσθαι, μήτε διὰ πνεύματος, μήτε διὰ λόγου, μήτε δι' ἐπιστολῶν ὡς δι' ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου· μήτις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον, καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς

⁹⁹ Psal. cix. 1. ¹⁰⁰ Apoc. xi. 3. ¹⁰¹ Malach. iv. 2. 20-25. ¹⁰² Dan. xi. 31; xii. 11, 12.

(26) βδέλυγμα ἐρημώσεως. Græca Vulg. ἠφανισμένον. Videtur Hippolytus ex memoria hæc scripsisse; ut qui dies mille ducentos nonaginta quinque ponit, ubi Hebræa omnesque interpretes mille trecentos triginta quinque habent, quanquam nusquam proclivior διαφωρία et error, quam in numeris. Etiam Matthæi verba parum luxata, aliter ac Græca Vulg. omnesque alii habent. COMBEF.

erat recturus omnes gentes; » nimirum Ecclesia, dum Christum Dei masculam ac perfectam prolem, qui Deus et homo prædicatur, semper parit, docet omnes gentes. Porro dicendo : « Raptus est filius ejus ad Deum et ad thronum ejus; » caelestem regem, non terrenum esse significat, qui ex illa semper nascitur, ut etiam David pronuntiavit, dicens : « Dixit Dominus Domino meo : Sede a dextris meis; donec ponam inimicos tuos, scabellum pedum tuorum ». » « Et vidit, inquit, draco et persecutus est mulierem, quæ pepererat masculum. Et datæ sunt mulieri duæ alæ aquilæ magnæ, ut volaret in desertum, ubi alitur per tempus et tempora et dimidium temporis, a facie serpentis. » Hi sunt dies mille ducenti sexaginta (dimidium scilicet hebdomadæ) quibus tyrannus rerum potietur, persequens Ecclesiam fugientem de civitate in civitatem, et in solitudine in montibus latitantem, nullo alio tutam præsidio, quam duarum alarum aquilæ magnæ; fidei scilicet Jesu Christi, qui, extensis in sancta cruce sanctis manibus suis, duas extendit alas, dexteram atque sinistram, vocans ad se omnes fideles, ac velut gallina eos protegens. Nam et ait per Malachiam : « Vobis qui timetis nomen meum, orietur Sol justitiæ; et sanitas in pennis ejus ». »

LXII. Ait vero etiam Dominus : « Cum videritis abominationem desolationis stantem in loco sancto (qui legit, intelligat), tunc qui in Judæa sunt, fugiant ad montes; et qui in tecto, non descendant tollere vestem suam; et qui in agro, non revertatur ut tollat aliquid de domo sua. Væ autem prægnantibus et lactantibus in diebus illis. Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi. Et nisi breviati fuissent dies illi, non salva fieret omnis caro ». » Daniel autem ait : « Et dabitur abominationem desolationis dies mille ducentos nonaginta. Beatus qui exspectavit et pervenit ad dies mille ducentos nonaginta quinque ». »

LXIII. Beatus item Paulus apostolus scribens ad Thessalonicenses, ait : « Rogamus autem vos, fratres, per adventum Domini nostri Jesu Christi, et nostri aggregationem in ipso, ut non cito moveamini a sensu, neque turbemini, neque per spiritum, neque per sermonem, neque per epistolas, tanquam nobis auctoribus, quasi instet dies Domini : ne quis vos decipiat ullo modo; quoniam nisi venerit discessio primum, et revelatus fuerit homo peccati, filius perditionis, qui est adversarius, et extollitur

¹⁰³ Math. xxiv. 15-22; Marc. xiii. 14-20; Luc. xxi.

(26) Ἐπ' αὐτῆς. Et hoc singulare. Græca Vulg. ἐπ' αὐτὸν, referendo ad Christum, non ad adventum, τῆς παρουσίας. Sensus tamen altus est et expeditus, ut respiciat raptum electorum ac præstantium justorum ad eum in æra : quæ eorum aggregatio in ipso Domini adventu, cujus commonefacere potuit Paulus eosdem Thessalonicenses, eorumque animos ad eum erigere. lb.

super omnem qui dicitur Deus aut numen, ita ut in templo Dei sedeat, ostentans se esse Deum. Non meministis, quod cum adhuc essem apud vos, hæc dicebam vobis? Et nunc obstaculum scitis, ut ille reveletur in suo tempore. Nam mysterium jam operatur iniquitatis; tantum qui tenet nunc, teneat, donec de medio fiat. Et tunc revelabitur ille iniquus, quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui, et destruet illustratione adventus sui: cujus adventus secundum operationem Satanæ, in omni virtute et signis et prodigiis mendacibus, et in omni deceptione injustitiæ, in iis qui pereunt, eo quod charitatem veritatis non receperunt. Et propter hoc mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacium; ut judicentur omnes qui non crediderunt veritati, sed injustitiæ sponte adhæserunt ⁸⁷. » Ait vero Isaias: « Tollatur impius, ne videat gloriam Domini ⁸⁸. »

LXIV. His itaque, charissime, futuris, unaque in duas divisa septimana, ac tunc apparente abominatione desolationis duumque Domini prophetarum ac præcursorum cursu consummato, ac jam mundi universi appetente consummatione; quid reliquum est, quam ut Dominus et Salvator noster Jesus Christus Deus e caelis appareat, in quem speravimus? qui conflagrationem justumque judicium cunctis inducturus sit, qui in eum non crediderunt. Ait enim Dominus: « His jam fieri incipientibus, respicite et levate capita vestra, quoniam appropinquavit redemptio vestra ⁸⁹. Et capillus de capite vestro non peribit ⁹⁰. Sicut enim fulgur exit ab Oriente, et fulget usque ad occidentem, sic erit adventus Filii hominis. Ubiunque fuerit cadaver, illic congregabuntur et aquilæ ⁹¹. » Fuit autem cadaver (26^a) in paradiso; ibi enim Adamus cecidit. Aitque rursus: « Tunc mittet Filius hominis angelos suos, et congregabit electos suos a quatuor ventis caeli ⁹². » David quoque prænuntians judicium Domini appaitionem: « A summo caelo egressio ejus, inquit, et occursum ejus usque ad summum caeli, et non est qui se abscondat a calore ejus ⁹³. » Calorem vero, conflagrationem vocat. Sic autem Isaias: « Vade, populus meus, intra in cubiculum tuum; claudere ostium tuum; abscondere modicum aliquantulum, donec pertranseat ira Domini. ⁹⁴ » Paulus item: « Revelatur enim ira Dei de caelo super omnem impietatem et injustitiam hominum, qui veritatem Dei in injustitia detinent ⁹⁵. »

⁸⁷ II Thess. II, 1-11. ⁸⁸ Isa. xxvi, 10. ⁸⁹ Luc. xxi, 28. ⁹⁰ Ibid., 18. ⁹¹ Matth. xxiv, 27, 28. ⁹² Matth. xxiv, 31. ⁹³ Ps. xviii, 7. ⁹⁴ Isa. xxvi, 20. ⁹⁵ Rom. I, 17.

(26^a) In Græco bis πτώμα usurpatur, ut apud Matthæum *cadaver*, in explicatione vero Hippolyti *casum* seu *ruinam* significet. Quem in verbis lusum Latine repræsentare penes interpretem non fuit.

EDIT. PATROL.

(27) Ὅτι. Gud., ὡς ἔτι.

(28) Τῶν δύο προφητῶν. In spurio illo tractatu *De Antichristo et mundi consummatione* a Pico vulgato, tertius testis et præcursor gloriosi Domini

ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καὶ ἐπαίρμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε ἑαυτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καθίσει, ἀποδεικνύοντα ἑαυτὸν ὅτι (27) ἔστι Θεός. Οὐ μνημονεύετε, ὅτι, ἔτι ὦν πρὸς ὑμᾶς, ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν; Καὶ νῦν τὸ κατέχον οἴδατε, εἰς τὸ ἀποκαλυφθῆναι αὐτὸν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ. Τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας· μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται. Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἀνομος, ὃν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀνελεῖ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ καταργήσει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς παρουσίας αὐτοῦ· οὗ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους, καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις· ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο. Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τὸ ψεῦδος, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκῆσαντες τῇ ἀδικίᾳ. » Ἡσαίας δὲ λέγει· « Ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου. »

Τούτων οὖν ἐσομένων, ἀγαπητὲ, καὶ τῆς μᾶς ἐδομάδος εἰς δύο μερισθείσης, καὶ τοῦ βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως τότε ἀναφανέντος, καὶ τῶν δύο προφητῶν (28) καὶ προδρόμων τοῦ Κυρίου τελεωσάντων τὸν ἴδιον δρόμον, καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου εἰς συντέλειαν λοιπὸν ἐρχομένου· τί περιλείπεται, ἀλλ' ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπ' οὐρανῶν, εἰς ὃν ἠλπίζαμεν; ὃς ἐπάξει τὴν ἐκπύρωσιν καὶ τὴν δικαιοκρασίαν πᾶσι τοῖς ἀπειθήσασιν αὐτῷ. Λέγει γὰρ ὁ Κύριος· « Ἀρχομένων λοιπὸν τούτων γίνεσθαι, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, ὅτι ἤγγισεν ἡ ἀποκρίσις ὑμῶν. Καὶ θρήξῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπολλύται. Ὅσπερ γὰρ ἡ ἀστρατὴ ἐγείρεται ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ φαίνεται ἄχρι δυσμῶν, οὕτως ἔσται· καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπου ἂν ᾖ τὸ πτώμα, ἐκεῖ συναχθήσονται· καὶ οἱ ἄετοί. » Πτώμα δὲ γεγένηται ἐν παραδείσῳ, ἐκεῖ γὰρ Ἀδὰμ πτώκεν· ὃς καὶ πάλιν λέγει· « Τότε ἀποστελεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐπισημώσει τοὺς ἐκλεκτούς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων τοῦ οὐρανοῦ. » Καὶ Δαβὶδ προφητεύων τὴν κλήσιν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, φησὶν· « Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἀποκρυθήσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ. » Θέρμην δὲ λέγει τὴν ἐκπύρωσιν. Ἡσαίας δὲ οὕτω· « Βάδιζε, λαός μου, εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου, ἀπόκλεισον τὴν θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὄρη Κυρίου. » Παῦλος δὲ ὁμοίως· « Ἀποκαλύπτεται γὰρ

adventus, Joannes asseritur; quod minus probatum est, ut et opinio, quæ adhuc superstitem in carne mortali eum affirmat; quamquam non sic dura digna censura videtur, ac inuritur idem Pico, et quasi ea res ad fidem spectet. Nam Ephremus Theopolitanus episcopus apud Photium, inter eas recenset quæstiones, quibus nihil fides lædatur, quidquid statuas. COMBER.

ὁρῆ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀνομίαν ἀνθρώπων, τῶν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων.

Περὶ μὲν οὖν τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς βασι-
λείας τῶν ἁγίων, λέγει Δανιὴλ· « Καὶ πολλοὶ τῶν
καθευδόντων ἐν γῆς χώματι, ἀναστήσονται οὗτοι εἰς
ζωὴν αἰώνιον [καὶ οὗτοι εἰς ὀνειδισμὸν καὶ αἰσχύνην
αἰώνιον]. » Ἡσαίας λέγει· « Ἀναστήσονται οἱ νεκροί,
καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, ὅτι ἡ δρόσος ἡ
παρὰ σοῦ ἰαμα αὐτοῖς ἐστίν. » Ὁ Κύριος λέγει·
« Πολλοὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀκούσονται τῆς φωνῆς
τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται. » Ὁ δὲ
προφήτης λέγει (29)· « Ἐγείραι, ὁ καθεύδων, καὶ
ἐξεγέρθητι ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφάσει σοι ὁ Χρι-
στὸς (30). » Ἰωάννης δὲ λέγει· « Μακάριος καὶ ἅγιος
ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀνάστασι τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τοῦτον
ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν. » Ὁ γὰρ δεύ-
τερος θάνατος, ἐστὶν ἡ λίμνη τοῦ πυρὸς τοῦ κειο-
μένου. Καὶ πάλιν ὁ Κύριος λέγει· « Τότε οἱ δίκαιοι
ἐκλάμψουσιν, ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ. »
Καὶ τοῖς ἁγίοις ἐρεῖ· « Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πα-
τρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν
βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. » Πρὸς δὲ τοὺς
ἀνόμους τί φησιν; « Ὑπάγετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμέ-
νοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ
καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ, ὁ ἡτοιμασέν ὁ Πατήρ μου.
Ἰωάννης δὲ λέγει· « Ἐξῶ οἱ κύνες, καὶ οἱ φαρμακοὶ,
καὶ πόρνοι, καὶ φονεῖς, καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς
ποιῶν καὶ φιλῶν ψεῦδος· ὅτι τὸ μέρος ὑμῶν ἐστὶν
εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς. Ὅμοιος δὲ καὶ Ἡσαίας
φησὶ· « Καὶ ἐξελεύσονται καὶ θύονται τὰ κῶλα τῶν
παραβεβηκότων ἐν ἡμοῖ. Καὶ ὁ σκόληξ αὐτῶν οὐ
ἔσονται εἰς ὄρασιν πάση σαρκί. »

Παῦλος δὲ ὁ ἀπόστολος περὶ ἀναστάσεως τῶν
δικαίων πρὸς Θεσσαλονικεῖς γράφων φησὶν· « Οὐ
θέλωμεν ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα
μὴ λυπήσθε ὡς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπί-
δα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέ-
στη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ,
ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυ-
ρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν
παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμη-
θέντας· ὅτι αὐτοὺς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ

²⁹ Dan. xii, 2. ³⁰ Isa. xxvi, 19. ³¹ Joan. v, 25.

xiii, 43. ³² Matth. xxv, 34. ³³ Apoc. xii, 15, et xxi, 8. ³⁴ Isa. lxvi, 24.

(29) Ὁ δὲ προφήτης λέγει. Existimat Eriphan. D
aliquae desumpta hæc ex Jeremiæ apocryphis, quod
ipsum Hieronymus suspicatur. Georgius Syncellus,
qui illa apocrypha versare potuit : Πλὴν καὶ ὁ μα-
κάριος Παῦλος σπανίως ἐχρήσατό τισιν ἐξ Ἀποκρύ-
φων χρήσασιν. Ὡς ὅταν φησὶν ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους
πρώτῃ Ἐπιστολῇ· Ὁ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐκ
οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέ-
βη, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐκ τῶν Ἑλλὰ ἀποκρύφων. Καὶ πάλ-
ιν ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας, ἐκ τῆς Μωυσέως Ἀποκαλύ-
ψεως· Ὅτε περιτομή τι ἐστίν, οὕτε ἀκροβυστία,
ἀλλὰ καιρὴ κτίσις. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους, ἐκ
τῶν Ἱερεμίου λεγομένων ἀποκρύφων· Ἐγείραι ὁ
καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπι-
φάσει σοι ὁ Χριστός. « Cæterum etiam beatus
Paulus nonnunquam, raro tamen, quibusdam au-
ctoritatibus usus est, petitus ex libris apocryphis.
Ut cum ait in Epistola prima ad Corinthios : Quæ
oculus non vidit, nec auris audivit, et in cor homi-

LXV. Cæterum de resurrectione et regno celo-
rum ait Daniel : « Multi de his, qui dormiunt in
terræ pulvere, resurgent, alii in vitam æternam,
alii in opprobrium et probum sempiternum ²⁹. »
Isaias quoque dicit : « Resurgent mortui, et evigi-
labunt qui in monumentis sunt, quia ros lucis, qui
a te est, sanitas illis est ³⁰. » At Dominus : « Multi
in illa die audient vocem Filii Dei, et qui audient,
vivent ³¹. » Propheta quoque : « Excitare, qui dor-
mis, et expergiscere a mortuis, et illucebit tibi
Christus ³². » Joannes item : « Beatus et sanctus,
qui habet partem in resurrectione prima; in hunc
secunda mors non habet potestatem ³³. » Nam se-
cunda mors, stagnum est ignis urentis. Rursusque
Dominus ait : « Tunc justi fulgebunt ³⁴, sicut sol lu-
cet in claritate sua. » Et dicet sanctis : « Venite, be-
nedicti Patris mei; possidete paratum vobis regnum
a constitutione mundi ³⁵. » Ad improbos vero quid
dicit? « Ite, maledicti, in ignem æternum, qui pa-
ratus est diabolo et angelis ejus; » quem paravit
Pater meus. Joannes vero dicit : « Foris canes et
venefici, et scortatores et homicidæ, et idolis ser-
vientes, et omnis qui facit et amat mendacium ³⁶, »
quia pars vestra est in gehenna ignis. Similiter au-
tem et Isaias ait : « Et egredientur, et videbunt ca-
davera eorum qui prævaricati sunt in me. Ver-
mis eorum non morietur, et ignis eorum non ex-
stinguetur, et erunt in visionem omni carni ³⁷. »

LXVI. Paulus autem apostolus de resurrectione
justorum ad Thessalonicenses scribens ait : « Nolu-
mus vos ignorare de dormientibus, ut non contri-
stemini, sicut et cæteri, qui spem non habent. Si
enim credimus quod Jesus mortuus est et resur-
rexit, ita et Deus eos qui dormierunt per Jesum,
adducet cum eo. Hoc enim vobis dicimus in verbo
Domini, quia nos qui vivimus, qui residui sumus
in adventum Domini, non præveniemus eos qui dor-
mierunt. Quoniam ipse Dominus in jussu, et in

²⁹ Ephes. v, 14. ³⁰ Apoc. xx, 6 et 14. ³¹ Matth.

ix, 14. ³² Isa. lxvi, 24.

nis non ascenderunt, etc., ex Eliæ apocryphis. Et
rursus in Epistola ad Galatas, ex Moysis Apocaly-
psi : Neque circumcisio aliquid est, neque præpu-
tium, sed nova creatura. In Epistola quoque ad
Ephesios : Surge qui dormis, et exsurge a mortuis,
et illucescet tibi Christus, ex Jeremiæ, quos vo-
cant apocryphis. » Nec his absimilia Origenes, etsi
locus non occurrit; qui ipse multis locis apocryphis
utitur, ac quandoque suum ex illis errorem confir-
mat præexistentiæ animarum, Matth. xiv, Joan.
i, etc. Hippolytus quoque propheticum hoc dictum
Paulo usurpatum existimavit, sive ex apocrypho
jam relato, sive quod ipsa veri Isaiæ ex : « Surge,
illuminare, Jerusalem, etc., » ita composuit, et in ve-
ram lucem Christum usurpavit, ut S. doctor haud
improbabiliter sensit. COMBESII.

(30) Idem locus laudatur Eph. v, 14. G. Plura de
illo dixi in Codice pseudepigrapho V. Test., p. 1105
seq. et p. 1074. FABRIC.

voce et tuba Def descendet de caelo, et mortui in Christo resurgent primum. Deinde nos qui vivimus, qui residui sumus, simul cum eis rapiemur in occursum Domini in aera; et sic semper cum Domino erimus *.

LXVII. Hæc tibi paucis exposui, o Theophile, ex divinis Scripturis hausta, ut servando fide quæ scripta sunt, prospiciensque futura, inoffensum te Deo ac hominibus serves, exspectans beatam spem, et illustrationem Dei, et Salvatoris nostri, in qua suscitatis sanctis nostris, cum eis lætabitur glorificans Patrem. Ipsi gloria in sempiterna sæcula sæculorum. Amen.

καὶ σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον· ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγῆσόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα· καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα. »

Ταῦτά σοι! παρέστησα διὰ βραχείων ἀρυσάμενος, Θεόφιλε, ὅπως φυλάσσωσιν μετὰ πίστεως τὰ γεγραμμένα, καὶ προβλέπων τὰ ἐσόμενα, ἀπόρσκοπον ἑαυτὸν καὶ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις φυλάξῃς, προσδεχόμενος τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἐν ἣ ἀναστήσας τοὺς ἁγίους ἡμῶν σὺν αὐτοῖς εὐφρανθήσεται, δοξάζων Πατέρα· αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΗ ΠΡΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ

SANCTI HIPPOLYTI

EPISCOPI ET MARTYRIS

DEMONSTRATIO ADVERSUS JUDÆOS

FRANCISCO TURRIANO INTERPRETE.

I. Inclina aurem tuam, Judæe, et audi verba mea, et attende. Sæpe gloriaris tu, quod Jesum Nazarenum mortis condemnasti, et quod acetum et fel ei ad bibendum porrexisti; et hoc gloriosum putas. Accede igitur, et consideremus communiter, utrumne injuste gloriaris, o Israel, et illud parum aceti et fellis has horribiles minas tibi intulit; utrumne propter illud in istis infinitis calamitatibus es.

II. Procedat igitur in medium, qui per Spiritum sanctum loquitur, et verax est, David filius Jesse. Hic, cum quædam propheticæ de vero Christo caneret, et Deum nostrum per Spiritum sanctum canendo celebraret, omnia quæ a Judæis in passione ejus facta sunt, clare denuntiavit; ubi Christus qui se humiliavit, et formam servi Adam induit, tanquam ex persona nostra, invocat Deum Patrem qui in cœlis est, et ait psalm. LXXIII: « Serva me, Deus, quoniam intraverunt aquæ usque ad animam

* I Thess. iv, 12. † Tit. ii, 13.

(31) Ἐν τῷ ξη' ψαλμῷ. Annumerare Psalmoæ sive eorum numerum allegare, solemne illa jam pridem ætate fuit scriptoribus: ut ex Origène, Cypria-

no, Lactantio, aliisque etiam antiquioribus constat. FABRIC.

Οὐκοῦν κλίνον τὸ οὖς σου ἐμοί, καὶ εἰσάκουσον τῶν ῥημάτων μου, καὶ πρόσεχε, ὦ Ἰουδαῖε. Σὺ δὲ πολλάκις ἐκκαυχόμενος, ὅτι τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον θανάτῳ κατέκρινας, καὶ ἕξος καὶ χολὴν αὐτὸν ἐπότισας· καὶ σμῦνὴν ἐπὶ τοῦτῳ. Δεῦρο οὖν κοινῶς ἐπισκεψόμεθα μήπως ἀδίκως καυχᾶσαι, ὦ Ἰσραὴλ, μήπως σοι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἕξος καὶ ἡ χολὴ τὴν φοβεράν σοι ταύτην ἐπήγαγεν ἀπειλήν· μήπως δι' αὐτοῦ ἐν τοῖς μυρίοις τούτοις ὑπάρχεις δεινοῖς.

Προαγέσθω τοίνυν εἰς μέσον ὁ διὰ Πνεύματος ἁγίου λαλῶν, ἀψευδὴς ὑπάρχων, Δαυὶδ ὁ τοῦ Ἰεσσαί. Οὗτος ψάλλον τινα προφητικῶς εἰς τὸν ἀληθῆ Χριστὸν, τὴν Θεὸν ἡμῶν ἐμελέθησε διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πάντα τὰ ὑπὸ Ἰουδαίων εἰς αὐτὸν ἐν τῷ πάθει γινόμενα σαφῶς κατηγορηλατοῦ ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς ὁ ταπεινώσας ἑαυτὸν καὶ τὴν μορφήν τοῦ δούλου Ἀδάμ ἐνδυσάμενος, ὡς ἐκ προσώπου ἡμῶν ἐπικαλεῖται τὸν ἐν οὐρανοῖς Θεὸν Πατέρα, καὶ λέγει ἐν τῷ ξη' ψαλμῷ (31): « Σῶσόν με, ὁ Θεός, ὅτι εἰσέληθον ὕδατα

no, Lactantio, aliisque etiam antiquioribus constat. FABRIC.

ἕως ψυχῆς μου ἐνεπάγγην εἰς λίαν βυθοῦ, » τούτέστιν A
εἰς τὴν φθορὰν τοῦ ἕδου, διὰ τῆς ἐν παραδείσῳ παρα-
κοῆς· « καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις, » ἤγγουν ἀντίλη-
ψις· « Ἐξέλειπον οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν
με ἐπὶ τὸν Θεόν μου, πότε ἦξει καὶ σώσει με. »

Εἶτα εἰπὼν τὰ ἐξῆς λέγει λοιπὸν ὡς ἐξ οικείου προσ-
ώπου ὁ Χριστός· « Ἄ οὐχ ἤρπαζον, φησὶν, τότε ἀπε-
τίνουν » τούτέστιν, ἄπερ οὐχ ἤμαρτον, ὑπὲρ τοῦ
ἁμαρτήματος Ἄδὰμ ὑπέμεινα τὸν θάνατον. « Ἐπεὶ,
, Θεὸς, σὺ οἶδας τὴν ἀφροσύνην μου, καὶ αἱ πλημμέ-
λειαί μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβησαν » τούτέστιν, οὐ
γὰρ ἐπλημμέλησα, φησὶν· δι' ὃ « μὴ αἰσχυρθεῖσαν
οἱ ὑπομένοντές μου ἰδεῖν » τὴν τριήμερον ἀνάστασιν,
τούτέστιν οἱ ἀπόστολοι. « Ὅτι ἐνεκά σου, » χάριν
τοῦ ὑπακοῦσαι σου, « ὑπήνεγκα ὀνειδισμὸν, » τούτέ-
στιν τὸν σταυρὸν, ὅτε « ἐκάλυψαν ἐντροπῇ τὸ πρόσω-
πόν μου » οἱ Ἰουδαῖοι· ὅτε « ἀπῆλλοτριωμένους ἐγενή-
θην τοὺς κατὰ σάρκα ἀδελφοὺς μου, καὶ ξένους
τοῖς υἱοῖς τῆς μητρὸς μου, » τούτέστι, Συναγωγῆς.
« Διότι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου, Πάτερ, κατέφαγέ με,
καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδίζόντων σε, » καὶ θυόντων
τοὺς εἰδώλους, « ἐπέπεσαν ἐπ' ἐμέ. » Διὸ « κατ' ἐμοῦ
ἠρόλεσχον οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις· » ἔξω γὰρ τῆς πύ-
λης με ἐσταύρωσαν· « καὶ εἰς ἐμὲ ἐψάλλον οἱ πίνον-
τες οἶνον, » τούτέστι τῇ τοῦ Πάσχα ἑορτῇ. « Ἐγὼ δὲ
τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε, » ἔλεγον· « Πάτερ,
ἄφες αὐτοῖς, » τοὺς ἔθνεσιν, διότι καιρὸς εὐδοκίας
πᾶσι ἐθνῶν. « Μὴ τοῖνον καταπονιζάτω με καταιγὶς »
πειρασμῶν, « μηδὲ καταπίετω με θυθὸς, » τούτέστιν,
ὁ ἕδος. « Οὐ γὰρ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς
ἕδον·—μηδὲ συσχετώ ἐπ' ἐμὲ φρέαρ τὸ στόμα αὐταῦ, » C
τούτέστι τὸ μνημεῖον. « Ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου δῦ-
σαι με, » ἵνα μὴ καυχῶνται οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες·
Καταπίωμεν αὐτόν.

Ταῦτα δὲ πάντα Χριστὸς οἰκονομικῶς ὡς ἄνθρωπος
ἠύχετο, Θεὸς ὢν ἀληθινός. Ἄλλ', ὡς φθάσας εἶπον,
« ἡ μορφή τοῦ δούλου ἦν, » ταῦτα λέγουσα καὶ πά-
σχουσα. Δι' ὃ ἐπήγαγε λέγων· « Ὀνειδισμὸν προσεδό-
κησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ ταλαιπωρίαν, » τούτέστιν,
ἐκουσίως ἔπαθον, οὐκ ἐκ τινος βίας· ὅμως « ὑπέ-
μεινα συλλυπευόμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξεν. » Ἀφέντες
γὰρ πάντες οἱ ἐμοὶ μαθηταὶ ἐφυγον· « καὶ παρακα-
λοῦντα, καὶ οὐκ εὔρον. »

Ἄκουσον νουνεχῶς, ὦ Ἰουδαῖε, τί φησὶν ὁ Χρι- D
στός· « Ἔδωκαν (32) εἰς τὸ βρώμα μου χολήν, καὶ εἰς
τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. » Καὶ ταῦτα μὲν
ἐπαθεν ἐξ ὑμῶν. Ἄκουσον τοῦ ἀγίου Πνεύματος λέγον-
τος καὶ τί ἀνταπέδωκεν ὑμῖν ἀντὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου
ὄξους. Λέγει γὰρ ὁ προφήτης, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ
Θεοῦ· « Γεννηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ

⁹ Psal. LXXIII, 1 seqq. ⁹ Psal. xv, 10. ¹⁰ Psal. LXXIII, 15. ¹¹ Philipp. II, 7. ¹² Psal. LXXIII, 20, 21, 22. ¹³ Ibid. 22.

(32) Τί φησὶν ὁ Χριστός· ἔδωκαν. Origenes lib. II contra Celsum, pag. 82, edit. Cantabr. : Γέγραπται ἐν ἐξηκοστῷ ὀγδόῳ ψαλμῷ ἐν προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ· Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρώμα μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. Ἡ λέγειν Ἰουδαῖοι, τίς ἐστὶν ὁ ἐν τῷ προφήτῃ ταῦτα λέγων, καὶ παραστησάτωσαν ἀπὸ τῆς ἱστορίας τὸν

meam; inflixus sum in limo profundi; » id est in
corruptionem inferni, propter obedientiam in para-
diso abjectam, « et non est substantia, » id est,
auxilium. « Defecerunt oculi mei, dum spero in
Deo meo; quando veniet, et salvum me faciet. »

III. Postea dicit tanquam ex persona sua Chris-
tus : « Quæ non rapui, inquit, tunc solvebam; »
id est, qui non peccavi, pro peccato Adæ sustinui
mortem. « Quoniam tu, Deus, scis insipientiam
meam; et delicta mea a te non sunt abscondita; »
id est, non enim, inquit, deliqui, quamobrem, « non
crubescant, qui exspectant videre » meam post tri-
dium resurrectionem : id est, apostoli. « Quoniam
propter te, » ut tibi obedirem, « sustinui oppro-
brium, » id est, crucem; quando Judæi « operuerunt
confusione faciem meam; » quando « alienus factus
sum fratribus meis » secundum carnem, « et pere-
grinus filiis matris meæ, » id est, Synagogæ. « Quo-
niam zelus domus tuæ (Pater) comedit me, et im-
propria impropertantium tibi, » et sacrificantium
idolis, « ceciderunt super me. » Quamobrem
« contra me loquebantur, qui sedebant in portis; »
extra portam enim crucifixerunt eum (me); « et in
me psallebant qui bibebant vinum, » id est, in fe-
sto Paschæ. « Ego vero oratione mea ad te, Do-
mine, » dicebam : « Pater, remitte ipsis, » genti-
bus; quoniam tempus beneplaciti gentium. « Ne
igitur demergat me tempestas » tentationum, « nec
absorbeat me profundum », id est, infernus :
« Non enim relinques animam meam in inferno »;
« nec urgeat super me puteus os suum, » id est,
sepulcrum. « Propter inimicos meos eripe me », id est,
ne glorientur Judæi dicentes : Absorbemus eum.

IV. Hæc omnia Christus œconomice tanquam
homo precabatur, qui erat verus Deus. Sed, ut antea
dixi, « forma servi erat », quæ hæc loquebatur et
patiebatur. Quamobrem subjunxit : « Improperium
exspectavi anima mea, et miseriam; » id est, non
invitus passus sum, neque per vim; « exspectavi »
tamen, « qui simul contristaretur, et non fuit. » Do-
mino (me) enim derelicto, omnes (mei) discipuli
fugerunt : « et (exspectavi) qui consolaretur, et non
inveni. »

V. Audi et adverte, Judæe, quid dicat Christus :
« Dederunt in cibum meum fel, et in siti mea pota-
verunt me aceto ». Et hæc passus est a vobis.
Audi Spiritum sanctum dicentem quid retribuit vo-
bis pro illo modico aceto : ait enim propheta tan-
quam ex persona Dei : « Fiat mensa eorum in la-
queum, et in retributionem ». Quam retributionem

ἀνελήφθα εἰς τὸ βρώμα αὐτοῦ χολήν, καὶ ποτισθέν-
τα ὄξος. « Scriptum est in sexagesimo octavo psal-
mo ex persona Christi : Et dederunt in cibum meum
fel, et in siti mea potaverunt me aceto. Aut dicant
Judæi quis est qui hæc apud prophetam loquitur, et
ex historia ostendant aliquem pro cibo felle pastum
potatumque aceto. » FABRIC.

dicit? manifestum est, eam miseriam dicere, in qua A nunc (es) sunt Judæi.

VI. Audi deinde, quæ sequuntur : « Obscurentur oculi eorum, ne videant. » Atqui obscurati sunt vobis oculi animæ obscuracione tenebrosa et æterna. Siquidem orto vero lumine, vos tanquam in nocte erratis, in invia vos impingentes ac præcipitantes, qui viam illam reliquistis quæ aiebat : « Ego sum via ¹⁶. » Præterea, audi quod gravius et periculosius est; ait enim : « Dorsa eorum semper incurva ¹⁷ : » id est, ut serviant gentibus; non quadringentis triginta annis, ut in Ægypto; neque septuaginta, ut Babylone : sed *semper*, inquit, in servitute incurva. Quid jam deinceps frustra, et vane liberationem hujus miseræ speras? Quod enim magis mirandum est, cæcitatem oculorum tuorum non injuste imprecatus est; sed quia tu oculos ejus (Christi) velasti, cum eum alapis cædebas : idcirco dorsum tuum semper in servitute incurva. Et quia sanguinem ejus cum irâ effudisti, audi remunerationem : « Effunde, inquit, super eos iram tuam; et furor iræ tuæ comprehendat eos ¹⁸. » Et : « Fiat commoratio eorum deserta; » templum scilicet illud celeberrimum.

VII. Sed quare, o propheta, edissere nobis, cur templum devastatum est? an propter illam olim vituli fabricationem? an propter populi idololatriam? an propter sanguinem prophetarum? an propter adulteria et fornicationes Israel? Minime, inquit: in omnibus enim illis semper veniam et indulgentiam ferebant; sed quia Filium Auctoris beneficiorum interfecerunt, ipse enim est coæternus Patri. Unde ait : Sit, Pater, « templum eorum devastatum ¹⁷. Quoniam quem tu » propter salutem mundi volens « percussisti, ipsi persecuti sunt : » id est, ipsi me violenta et injusta morte persecuti sunt. Hoc enim significat, « et super dolorem vulnerum meorum addiderunt. » Prius habui dolorem tanquam amator hominum propter errorem gentium : sed huic dolori alium suo errore adjunxerunt. Idcirco, Pater, « appone iniquitatem super iniquitatem eorum, et afflictionem super afflictionem; et non intrent in justitiam tuam, » id est, in regnum tuum; sed « deleantur de libro viventium, et cum justis non scribantur ¹⁸, » D id est, cum sanctis patribus et patriarchis suis.

VIII. Quid ad hæc dicis, Judææ? Non hæc dicit Matthæus, neque Paulus, sed David christus tuus, qui contra te decernit, qui propter Christum pertimescendam sententiam retribuit et pronuntiat; et tanquam ille magnus Job, ad vos contra justum et verum loquentes ita effatur : Emisti Christum tanquam servum; venisti ad eum tanquam ad latronem in hortum.

IX. Producam in meum etiam prophetiam Salomonis de Christo, quæ aperte et perspicue, quæ

¹⁶ Joan. xiv, 6. ¹⁷ Psal. lxxviii, 24. ¹⁸ Ibid. 25.

(35) Οὕτως. Forte ὅτι.

εἰς ἀναπόδοσιν. » Ποῖαν ἀναπόδοσιν λέγει; εὐδελον, τὴν νῦν κατέχουσάν σε δυστυχίαν.

Εἶτα ἀκουσον καὶ τὰ ἐξῆς· « Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν. » Ἄλλ' ἐσκοτίσθητε τοῖς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοῖς σκοτισμῶν ἀφεγγῆ καὶ αἰώνιον. Ἀνατελιαντος γὰρ τοῦ φωτὸς τοῦ ἀληθινοῦ, ὑμεῖ; ὡς ἐν νυκτὶ πλανᾶσθε, καὶ ἀνοδίας προσκείμενοι καὶ κρημνιζόμενοι ὡς καταλείψαντες τὴν ὁδὸν τὴν λέγουσαν· « Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδός. » Εἶτα ἀκουσον καιριώτερον· « Καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον. » τούτεστιν, ἵνα δουλεύωσιν τοῖς ἔθνεσιν, οὐ τετρακόσια ἔτη καὶ τριάκοντα, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ· οὐτε ἑβδομήκοντα, ὡς ἐν Βαβυλῶνι, ἀλλὰ διαπαντὸς φησὶν, εἰς δουλείαν σύγκαμψον. Λοιπὸν τί κενὰς ἐλπίδας ἔχεις ἀπαλλαγῆναι προσδοκῶν τῆς κατεχούσης σε ταιλαιπωρίας; Τὸ γὰρ παραδοξότερον· καὶ οὐκ ἀδίκως τὴν τῶν ὀμμάτων σου τύφλωσιν ἐπηύξατο· ἀλλ' ὅτι ἐκάλυψας τὰ τοῦ Χριστοῦ ὀμματα, οὕτως (33) αὐτὸν ἐβλάπεις· καὶ διὰ τοῦτο τὸ νῶτόν σου διαπαντὸς σύγκαμψον εἰς δουλείαν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ αἷμα αὐτοῦ μετὰ ὀργῆς ἐξέχεας, ἀκουσον τὸ ἀντίδωρον· « Ἐκχεσον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργὴν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς. » Καὶ· « Γενηθήτω ἡ ἑπαυλις αὐτῶν ἡρημωνένη. » πρόδηλον ὁ ναὸς ὁ περιβόητος.

Διὰ τί, ὦ προφήτα, εἶπε ἡμῖν, τίνος χάριν ὁ ναὸς ἡρημώθη; ἄρα διὰ τὴν πάλαι μοσχοποιίαν; ἄρα διὰ τὴν τοῦ λαοῦ εἰδωλολατρείαν; ἄρα διὰ τὸ τῶν προφητῶν αἷμα; ἄρα διὰ τῆς μοιχείας καὶ πορνείας Ἰσραὴλ; Οὐδαμῶς, φησὶν· ἐπὶ πᾶσιν γὰρ κείνοις πάντοτε συγγνώμης καὶ φιλάνθρωπίας ἤξειοντο· ἀλλ' ὅτι τὸν υἱὸν τοῦ Εὐεργέτου ἐθανάτωσαν· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ τῷ Πατρὶ συναΐδιος. Ὅθεν λέγει· Γενηθήτω, ὦ Πάτερ, « ὁ ναὸς αὐτῶν ἡρημωνένος· ὅτι ἐν σὺ » πρὸς σωτηρίαν κόσμου θελοντὶ ἐπάταξας, αὐτοὶ κατέδωξαν· » σημαίνει δὲ, αὐτοὶ δὲ βιαίῳ καὶ καταδίκῳ θανάτῳ με κατέδωξαν, « καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν. » Πρότερον μὲν ἄλγος εἶχον ὡς φιλόανθρωπος διὰ τὴν πλάνην τῶν ἐθνῶν· ἀλλ' ἐπὶ τὸ ἄλγος προσέθηκάν μοι ἕτερον, πλανηθέντες καὶ αὐτοί. Διόπερ « πρόσθετος ἀνομίαν ἐπὶ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ θλίψιν ἐπὶ θλίψιν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δικαιοσύνη σου, « τούτεστιν εἰς τὴν βασιλείαν σου· ἀλλ' « ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν, » τούτεστι, μετὰ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ πατριαρχῶν αὐτῶν.

Τί λέγεις πρὸς τοῦτο, ὦ Ἰουδαῖε; Οὐ λέγει Ματθαῖος, οὐδὲ Παῦλος, ἀλλὰ Δαυὶδ ὁ σὸς χριστὸς (34), ὁ τὰς φοβεράς ἀποφάσεις διὰ Χριστὸν ἀντιδιδόμενος καὶ φθεγγόμενος· καὶ ὡς ὁ μέγας Ἰωβ, ἐρῶν πρὸς ὑμᾶς τῷ δικαίῳ καὶ ἀψευδεὶ λέγοντας, οὕτως· Ἥγὼ ρασας τὸν Χριστὸν δουλοπρεπῶς, ἤλθες πρὸς αὐτὸν ἡστρικῶς ἐν τῷ κήπῳ.

Φέρω δὴ ἐς μέσον καὶ τὴν προφητείαν Σολομῶν, τὴν λέγουσαν περὶ Χριστοῦ, τὴν τὰ πρὸς Ἰουδαίους

¹⁷ Cf. Math. xxiii, 38. ¹⁸ Psal. lxxviii, 27, 28, 29.

(34) Σὸς χριστός. Unctus tuus. FARR.

σαφῶς καὶ ἀριδῆλως διαγγέλλουσιν· οὐ μόνον τὰ Ἀ
κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν μέλλον-
τα αἰῶνα αὐτοῖς συμβαίνειν διὰ τὴν αὐθάδειαν καὶ
τόλμαν, ἣν ἐποίησαν ἀρχηγῶ τῆς ζωῆς. Λέγει γὰρ ὁ
προφήτης· « Οὐ διελογίσαντο οἱ ἀσεβεῖς » περὶ Χρι-
στοῦ « εἰπόντες, ὀρθῶς· Ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον,
ὅτι δύσκριτος ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις
καὶ τοῖς λόγοις ἡμῶν, καὶ οὐκ ἐδίδξει ἡμῖν ἀμαρτήματα
νόμου, καὶ ἐπαγγέλλεται γνῶσιν Θεοῦ, καὶ Παῖδα
Θεοῦ ἑαυτὸν ὀνομάζει. » Εἶτα φησιν· « Βαρὺς ἡμῖν ἐστι
καὶ βλεπόμενος· ὅτι ἀνόμιός ἐστι τοῖς ἄλλοις ὁ βίος
αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένα αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδη-
λον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν,
ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἔσχατα δικαίων. »
Καὶ πάλιν ἀκουσον, ὦ Ἰουδαίε. Οὐδεὶς ἐκ τῶν δι-
καίων ἢ προφητῶν ἐκάλεισεν ἑαυτὸν υἱὸν Θεοῦ. Λέγει
οὖν αὐθις ὡς ἐκ προσώπου Ἰουδαίων ὁ Σολομὼν περὶ
τούτου τοῦ δικαίου ὃς ἐστὶν ὁ Χριστὸς· « Ὅτι ἐγένε-
το ἡμῖν εἰς ἔλεγον ἐνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἀλαζονεύεται
Πατέρα Θεοῦ. Ἐβδωμεν οὖν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς
εἰσιν, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ· εἰ γὰρ
ἐστὶν ὁ δίκαιος (35) Υἱὸς Θεοῦ, ἀντιλήφεται αὐτοῦ,
καὶ ῥύσεται αὐτὸν ἐκ χειρὸς ἀνθεστηκότων. Θανάτῳ
ἀσχημῶν καταδικάσωμεν αὐτόν· ἔσται γὰρ ἐπισκοπὴ
αὐτοῦ ἐκ λόγων αὐτοῦ. »

Καὶ πάλιν ὁ Δαυὶδ ἐν Ψαλμοῖς λέγει περὶ τὸν μέ-
λλοντα αἰῶνα· « Τότε λαλήσει πρὸς αὐτούς » ὁ Χριστὸς
« ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταραξεί αὐ-
τούς. » Καὶ πάλιν Σολομὼν περὶ Χριστοῦ καὶ Ἰουδαίων
φησιν, ὅτι ὅτε στήσεται ὁ δίκαιος ἐν παρῆρησι πολλῶν
κατὰ τὸν ὄψον τῶν θλιψάντων, καὶ τῶν ἀθετούντων
τοὺς λόγους αὐτοῦ, « Ἰδόντες παραδόξῳ τῆς σωτη-
ρίας αὐτοῦ, καὶ ἐροῦσιν ἐν ἑαυτοῖς μετανοοῦντες, καὶ
διὰ στενοχωρίαν πνεύματος στεναζόντες· Οὗτός ἐστιν
ὃν ἐσχομένον ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς παραβολὴν οὐκ
ἐπιστάμεν. Οἱ ἀφρονες τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μα-
νίαν, καὶ τὴν τελευτήν αὐτοῦ ἄτιμον. Πῶς κατελο-
γίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ, καὶ ἐν ἁγίοις ὁ κληρὸς αὐτοῦ
ἐστίν; Ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ
τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἀπέλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος
οὐκ ἀνέτειλεν ἡμῖν. Ἄνομιαν ἐνεπλήσθημεν τρίβοις
καὶ ἀπωλείας. Διωθεύσαμεν ἐρήμου ἀβάτους, τὴν δὲ
ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἐγνώσαμεν. Τί ὠφέλησεν ἡμᾶς
ἢ ὑπερηφανία ἡμῶν; παρῆλθεν ἐκεῖνα πάντα ὡς
σκιὰ (36).

³⁵ Sap. II, 1, 12, 13. ³⁶ ibid. 15, 16. ³⁷ Sap. II, 14, 16, 17, 20. ³⁸ Psal. II, 5. ³⁹ Sap. V, 2-9.

(35) Δίκαιος. Vulg., verus.

(36) Apud Simonem de Magistris, qui opusculum
hoc, paucis mutatis, Latine iterum edidit (*l. l.*,
Αμφ., p. 452), pergitur his verbis : *Attendite sen-*

Judæos spectant, edisserit; non solum quæ hoc
tempore evenisse eis cernimus, sed quæ in futuro
evenient propter contumaciam, et id quod ausi sunt
in Christum principem vitæ. Ait enim propheta :
« Non recte cogitaverunt impii » de Christo « dice-
ntes : Circumveniamus justum, quoniam inutilis
est nobis, et contrarius est operibus et sermonibus
nostris, et improperat nobis peccata legis; et pro-
mittit se impientiam Dei habere, et Filium Dei se no-
minat ³⁸. » Postea dicit : « Gravis est nobis etiam
ad videndum, quoniam dissimilis est aliis vita illius;
et immutatæ sunt viæ ejus. Tanquam nugaces æsti-
mati sumus ab illo, et abstinet se a viis nostris tan-
quam ab immunditiis, et præfert novissima justo-
rum ³⁹. » Et rursus audi, Judæe. Nemo ex justis
vel prophetis vocavit se filium Dei. Ait igitur iterum
Salomon in persona Judæorum de hoc justo, qui est
Christus : « Factus est nobis in traductionem cogi-
tationum nostrarum : et gloriatur Patrem se habere
Deum. Videamus ergo, si sermones illius veri sint,
et tentemus, quæ erunt novissima illius : si enim
est justus Dei Filius, suscipiet illum, et liberabit illum
de manibus contrariorum. Morte turpissima con-
demnemus eum : erit enim respectus ejus ex ser-
monibus illius ⁴⁰. »

X. Et rursus David in Psalmis ait de futuro sæ-
culo : « Tunc loquetur ad eos » Christus « in ira
sua ; et in furore suo conturbabit eos ⁴¹. » Et ite-
rum Salomon de Christo et Judæis dicit, quod
quando stabit justus in magna constantia ante faci-
em eorum qui eum afflixerunt, et sermones ejus
repudiarunt, « videntes turbabuntur timore horri-
bili, et mirabuntur in subitatione insperatæ salutis;
et dicent intra se poenitentiam agentes, et præ an-
gustia spiritus gementes : Hic est, quem habuimus
aliquando in derisum, et in similitudinem imprope-
rii. Nos insensati vitam illius existimabamus insa-
niam, et finem illius sine honore. Quomodo com-
putatus est in filiis Dei, et in sanctis sors illius est?
Ergo erravimus a via veritatis; et justitiæ lumen
non luxit nobis, et sol non ortus est nobis. Lassati
sumus in via iniquitatis et perditionis. Ambulavi-
mus vias difficiles; viam autem Domini ignoravi-
mus. Quid nobis profuit superbia nostra? transie-
runt omnia illa tanquam umbra ⁴². » *Desunt quædam.*

sum, etc.; hæc leguntur inter Opera Cypriani,
incerto auctori ascripta. Vide *Patrologiæ Latinæ*
tom. IV, col. 919. EDIT. PATR.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΛΟΓΟΥ

ΤΟΥ ΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ (36*), ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΑΙΤΙΑΣ

S. HIPPOLYTI

EX LIBRO

ADVERSUS GRÆCOS

QUI INSCRIBITUR

ADVERSUS PLATONEM, DE CAUSA UNIVERSI

Stephano Le Moyne interprete, cujus versio alicubi recensita.

(GALLAND. *Fel. Patr.*, II, 451.)

I. Et ille est dæmonum locus. Nunc necesse est dicere de *hade*, in quo continentur animæ justorum atque iniquorum. Hades locus est in ipsa creatione inconditus et inornatus; receptaculum subterraneum in quo lux mundi non splendet. Luce vero in isto loco non fulgente, necesse est tenebras ibi esse perpetuas. Locus ille tanquam carcer et custodia destinatus est animabus, in quo constituti sunt angeli custodes, dividentes varias et temporarias pœnas, secundum cujusque mores, actiones et facinora. In isto receptaculo locus quidam separatur, lacus nimirum ignis inextinguibilis, in quem nullum adhuc conjectum et detrusum fuisse suspicamur: præparatus vero est ad determinatam a Deo diem, cum

(36*) *Katà Πλάτωνα*. In monumento marmoreo in quo hujus scripti diserta mentio occurrit, non legitur *κατὰ Πλάτωνα*, ut edidit David Hæschelius ad Photium pag. 9, eumque secutus Stephanus le Moyne, sed *πρὸς Πλάτωνα*. Est tamen bene Græcum etiam *κατὰ Πλάτωνα*, pro «adversus Platonem;» quemadmodum *κατὰ* cum accusandi casu optimis quoque scriptoribus notat, quod «ex adverso» vel «e regione» situm est, ut pluribus e Thucydide exemplis Henricus Stephanus demonstravit. Apud Zonaram vi, 4, *Annal.*, *κατὰ Πλάτωνος* legitur. FABRIC. — Scripti hujus Hippolytei duo insignia fragmenta exstant in *Paralleliis* Damascenicis Rufefucaldinis, pagg. 755, 789, quibuscum editum Fabricianum in primis contulimus: ubi et ipsemet cl. editor Lequienius *κατὰ Πλάτωνος* restituit.

Καὶ οὗτος μὲν ὁ περὶ δαιμόνων τόπος (37). Περὶ δὲ ἕδου, ἐν ᾧ συνέχονται ψυχὰι δικαίων τε καὶ ἀδίκων, ἀναγκαῖον εἰπεῖν. Ὁ ἕδης, τόπος ἐστὶν ἐν τῇ κτίσει (38) ἀκατασκευάστος, χωρίον ὑπόγειον, ἐν ᾧ φῶς κόσμου οὐκ ἐπιλάμπει· φωτὸς τοίνυν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μὴ καταλάμποντος, ἀνάγκη σκότος διηνεκῶς τυγχάνειν. Τοῦτο τὸ χωρίον ὡς φρούριον ἀπενεμήθη ψυχαῖς, ἐφ' ᾧ κατεστάθησαν ἀγγέλων φρουροὶ, πρὸς τὰς ἐκάστων πράξεις διανεμόντες τὰς τῶν τρόπων (39) προσκαίρους κολάσεις· ἐν τούτῳ δὲ τῷ χωρίῳ τόπος ἀφώρισται τις, λίμνη πυρὸς ἀσθέστου, ἐν ᾧ μὲν οὐδέπω τινὰ καταρρέριφθαι (40) ὑπειλήφαμεν· ἐσκευάσται δὲ εἰς τὴν προωρισμένην ἡμέραν ὑπὸ Θεοῦ (41), ἐν ᾗ δικαίως κρίσεως ἀπό-

(37) *Kat... τόπος*. *Nat... λόγος* cod. ms. Coislilianus apud Havercampum in *Append. ad Josephum* tom. II, pag. 145. Habent quoque λόγος pro τόπος *Parallela* Dam. pag. 789, et rectius, ut videtur: «Hactenus de dæmonibus dictum sit.»

(38) *Ἐν τῇ κτίσει*. Reddit le Moyne, «in ipsa creatione.» Fabric., «in rerum natura.» Lequien., «in rebus creatis.»

(39) *Ἐν τῶν τρόπων*. *Parallel.*, τῶν τόπων. Et mox, λίμνης πυρὸς. Minus recte.

(40) *Καταρρέριφθαι*. *Parallel.*, καταρρέριφθαι. Conjecit Hæschelius legendum *κατερρέριφθαι*.

(41) *ὑπὸ Θεοῦ*. *Parallel.*, παρὰ Θεοῦ. Μοx δὲ ξίως, «pro ipsorum merito» vertit Lequien. *Ibid.* statim προσενεχθῆ.

φασίς μία πᾶσιν ἀξίως προσενεχθεῖη. Καὶ οἱ μὲν ἄδικοι καὶ θεῶν ἀπειθήσαντες, τὰ τε μάταια ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων κατεσκευασμένα εἰδῶλα ὡς θεὸν τιμήσαντες, ταύτης τῆς ἀϊδίου κολάσεως, ὡς αἰτίου μαζμάτων γενόμενοι, προσκριθῶσι (42)· οἱ δὲ δίκαιοι τῆς ἀφθάρτου καὶ ἀνεκλείπτου βασιλείας τύχῳσιν, οἱ ἐν τῷ ἔθῃ (43) μὲν συνέχονται, ἀλλ' οὐ τῷ αὐτῷ τόπῳ, ᾧ καὶ οἱ ἄδικοι (44). Μία γὰρ εἰς τοῦτο τὸ χωρίον κάθοδος, οὗ τῇ πύλῃ ἐφεστῶτα ἀρχάγγελον ἅμα στρατιᾷ πεπιστευκάμεν· ἦν πύλῃν διελθόντες (45) οἱ καταγόμενοι ὑπὸ τῶν ἐπὶ τὰς ψυχὰς τεταγμένων ἀγγέλων (46), οὐ μᾶτ' ὁδῷ πορεύονται· ἀλλ' οἱ μὲν δίκαιοι, εἰς δεξιὰ φωταγωγούμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἐφεστῶτων κατὰ τόπον ἀγγέλων ὑμνούμενοι, ἀγονταὶ εἰς χωρίον φωτεινόν· ἐν ᾧ οἱ ἀπ' ἀρχῆς δίκαιοι πολιτεύονται, οὐχ ὑπ' ἀνάγκης κρατούμενοι, ἀλλὰ τῆς τῶν ὁρωμένων αγαθῶν θέας (47) ἀεὶ ἀπολαύοντες, καὶ τῇ τῶν ἐκάστοτε καινῶν προσδοκίᾳ (48) ἠδόμενοι, κάκεῖνα τούτων βελτίω ἠγούμενοι. Οἷς ὁ τόπος οὐ καματηφόρος γίνεται· οὐ καύσων, οὐ κρύος, οὐ τρίβωλος ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ἡ τῶν πατέρων δικαίων τε ὁρωμένη (49) εἴς τις πάντοτε μειδιᾷ, ἀναμενόντων τὴν μετὰ τοῦτο τὸ χωρίον ἀνάπαυσιν καὶ αἰώνιαν ἀναβίωσιν ἐν οὐρανῷ. Τούτῳ δὲ ὄνομα κικλήσκωμεν *κόλιπον Ἀβραάμ*. Οἱ δὲ ἄδικοι εἰς ἀριστερὰ ἔλκονται ὑπὸ ἀγγέλων κολαστῶν, οὐκέτι ἐκουσίως πορευόμενοι, ἀλλὰ μετὰ βίας ὡς δέσμοι ἐλκόμενοι· οἷς ὁ ἐφεστῶτες ἄγγελοι διαπέμπονται ὀνειδίζοντες (50), καὶ φοβερῶς ἔπαπειλοῦντες, εἰς τὰ κατώτερα ὠθοῦντες· οὓς ἀγομένους (51) ἔλκουσιν οἱ ἐφεστῶτες ἕως πλησίον τῆς γεέννης· οἱ ἔγγιον ὄντες τοῦ μὲν βρασμοῦ ἀδιαλείπτως ὑπακούουσι (52), καὶ τοῦ τῆς θερμῆς ἀτμοῦ οὐκ ἀμοιροῦσιν. Αὐτῆς δὲ τῆς ἐγγίονος εἴσεως, τὴν φοβεράν καὶ ὑπερβαλλόντως θείαν (53) τοῦ πυρὸς ὀρώντες, καταπετήγασιν, τῇ προσδοκίᾳ τῆς μελλούσης κρίσεως, ἥδη δυνάμει κολαζόμενοι. Ἀλλὰ καὶ οὐ τὸν (54) τῶν πατέρων χωρὸν καὶ τοὺς δικαίους ὀρώσιν, καὶ

A una sententia justī iudicii de omnibus iuste feretur. Et iniusti quidem et Deo increduli, colentes ut Deum idola vana hominum manibus opera præparata, isti æterno supplicio, ut variis sordibus inquinati, ad iudicabuntur; justī vero, regni incorruptibilis et indesituri potentiur. Qui nunc quidem in *hæde* continentur, sed non in eodem loco in quo iniusti concluduntur. Unus est quippe descensus ad istud receptaculum, ad cuius portam archangelum cum exercitu collocatum credimus. Quam portam prætereuntes ii qui deducuntur ab angelis animarum præsidibus, non una et eadem via pergunt. Sed justī ad dextram pergentes per mediam lucem, et multos circumstantes angelos qui illos hymnis prosequuntur, tandem ad locum lucidissimum perveniunt. B In quo justī ab initio conversantur, non necessitate coacti, sed contemplatione bonorum quæ vident semper fruuntur, et novorum cuilibet destinatorum spe et expectatione recreantur, illa multo meliora et potiora præsentibus apud se reputantes. Quibus locus ille nullos labores et molestias parit. Non ibi ardor, non frigus, non tribulus, sed patrum iustorumque vultus subridet, expectantium post illud receptaculum, quietem et æternam vitam in cælo. Locum vero istum vocamus *sinum Abrahami*. Iniusti vero ad sinistram trahuntur ab angelis tortoribus, non sponte incedentes, sed vi et violentia ut vinciti rapiuntur; quos angeli instantes et urgentes comitantur, illos convitiis læcessentes, torvis oculis minitantes et ad inferiora detrudentes. Sic porro deductas animas præsidēs angeli trahunt usque ad confinia gehennæ. Et qui tam prope sunt, audiunt semper agitationem et æstum, et non sunt expertes vaporis et fumi, ab isto calore manantis et assurgentis. Proxima autem ista visione, videntes terribile et immodicum spectaculum ignis, horrent quasi gelu constricti propter expectationem futuri iudicii, quasi modo jam supplicio affecti. Sed et ibi non

(42) Προσκριθῶσι. *Parallel.*, προκρ.

(43) Ἐν τῷ ἔθῃ. Ἄθης ex veterum mente generale receptaculum animarum post illarum e corpore discessum, ubi bonis bene in loco φωτεινῷ, malis male in σκοτιωτέρῳ. Vide Colomesii *Κεμήλια litteraria*, cap. 28, et Sviccerum in Ἄθης. Hinc est quod *sinum Abrahami* et paradisum quidam collocant ἐν τῷ ἔθῃ. Olympiodorus in caput III Ecclesiastæ, pag. 624: Ἡ μὲν ἱστορία τὸν παράδεισον ἐπὶ γῆς εἶναι διδάσκει. Τινὲς δὲ ἐφησαν ὅτι καὶ ὁ παράδεισος ἐν τῷ ἔθῃ τυγχάνει· ἐτέρους δὲ ἔδοξε τὸν παράδεισον ἐν οὐρανῷ εἶναι. Quin et in oratione Dominica precati sunt Macedones Christiani, teste Hugone Brughtono: Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν ἔθῃ. FABRIC.

(44) Ὁ καὶ οἱ ἄδικοι. *Parallel.*, ὡς οἱ δίκαιοι.

(45) Διελθόντες. « Transeuntes » reddit Fabricius.

(46) Τεταγμένων ἀγγέλων. *Constitut.* apostol. lib. VIII, cap. 41: Ἀγγέλους εὐμενεῖς παράστησον αὐτῷ, καὶ κατάταξον αὐτὸν ἐν τῷ κόλπῳ τῶν πατριάρχων καὶ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ πέντων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων. « Angelos ei exhibe placidos, eumque colloca in sinu patriarcharum, prophetarum, apostolorum, omniumque qui tibi a sæculo plauerunt. » Vide ibi Cotelerium, et interpretes ad Lucæ XVI, 22, nec non

Macarium, περὶ ἐξόδου ψυχῆς δικαίων καὶ ἀμαρτωλῶν. FABRIC.

(47) Θέας. *Parallel.*, θεωρίας.

(48) Ἐκάστοτε καινῶν προσδοκίᾳ. *Parallel.*, ἐκάστοτε καινῶν ὁρωμένων προσδοκίᾳ. « Et novorum quæ creberrime contemplantur, expectatione delectati. » Mox *ibid.*, βελτίονα.

D (49) Πατέρων δικαίων τε ὁρωμένη. *Parallel.*, πατέρων δικαίων ὁρωμένη. « Justorum patrum conspecta facies undique ridet. »

(50) Ἀγγελοὶ διαπέμπονται ὀνειδίζοντες. *Parallel.*, Ἀγγελοὶ ἐπιγελῶντες διαπέμπονται, ἔπονειδίζοντες. « Quos præsidēs angeli irridendo dimitunt, eosque exprobrantes, etc. » Mox eadem *Parallel.*, εἰς τὰ κατώτερα μέρη.

(51) Οὓς ἀγομένους. Sic codex Rupefucald. in *Parallelis* Damasc. Editi, ἄς ἀγομένας.

(52) Ἐγγιον... ὑπακούουσι. *Parallel.*, ἐγγίονες... ὑπακούουσι.

(53) Ὑπερβαλλόντως θείαν. *Parallel.*, ὑπερβαλλόντως ξανθὴν θείαν. « Immodice flavum seu rufum spectaculum. »

(54) Καὶ οὐ τὸν. *Parallel.*, καὶ οὗτοι τὸν τῶν δικαίων χώρον, κ. τ. λ. « Sed nec illi justorum regionem. » Mox, ὡς ἄρτι δίκ.

vident patrum chorum (54*) nec justos, et hoc ipso A
torquentur. Nam in medio chaos magnum et profun-
dum extenditur et firmatur⁵⁴, adeo ut nullus sit
ex justis misericordia ductus qui illuc transire et ex-
cipi possit; nec ullus injustus qui audeat præterire.

II. Et hæc de *hade* dicenda erant, in quo conti-
nentur omnium animæ, usque ad tempus quod Deus
determinavit, tunc omnium resurrectionem factu-
rus, non animas ex corpore in corpus aliud detru-
dendo, sed eadem ipsa corpora iterum excitando.
Quæ dissoluta videntes, si fidem denegatis, o Græci,
discite non esse increduli. Animam enim credentes
factam, et immortalē a Deo conditam, secundum
sententiam Platonis, in tempore; non debetis non
credere, quod Deus potens est corpus ex iisdem
elementis compositum et factum, ad vitam illud re-
vocans, immortale reddere. Illud enim possibile,
hoc vero impossibile, non dicitur de Deo. Nos ergo
credimus et corpus resurrecturum. Si enim cor-
rumpitur, non omnino perditur; terra enim reci-
piens illius reliquias, illas servat; et efflorescunt
factæ instar seminis et terræ pinguedinī implicate
et immersæ. Et seminatum quidem granum, nudum
seminatur; ad imperium vero Dei creatoris florens,
indutum et gloriosum exurgit, non antequam mo-
riens dissolvatur et terræ commisceatur. Adeo ut
non vane credamus resurrectionem corporum. Nam
etiāsi ad tempus solvatur corpus, propter primam
ab initio transgressionem perpetratam; tanquam in
confessorio terræ mandatur, rursus aliquando re-
formandum: non tale quale nunc, resurrecturum,
sed purum et non amplius corruptioni obnoxium.
Et cuilibet corpori sua propria anima reddetur; et
illo induta, non mœrore marcescet, sed cum illo
gaudebit, pura purum inhabitans. Cui nunc in
mundo juste comes facta, et non habens in ulla re
illum insidiatorem, hoc rursus accipiet cum omni
gaudio. Injusti vero non immutata assument corpora,
nec liberata affectibus et morbis, neque illa glori-
ficata accipient; sed in iis quibus finierunt vitam
certe judicabuntur.

III. Omnes enim, sive justī, sive injustī, ducen-
tur coram Deo Verbo. Illi enim Pater omne judi-
cium dedit⁵⁵. Et ille voluntatem Patris implens,
judex adveniet; ille, inquam, quem nos Christum
vocamus. Neque enim Minos aut Rhadamanthus
quos vos lingitis, Græci, judices erunt; sed ille
quem Deus et Pater glorificavit, de quo alibi parti-
culatim disseruimus, in gratiam eorum qui quæ-

⁵⁴ Luc. xvi, 26. ⁵⁵ Joan. v, 22.

(54*) In Græco χωρον, regionem. Interpret. legit
ἀλλὰ καὶ οὐ τὸν... χρόνον. Edit. Πατρῶν.

(55) Μετενσωματώων. Rejicit auctor dogma de
metempsychosi, a Platone aliisque propugnatum.
FABRIC.

(56) Ὁρώωντες, εἰ ἀπιστεῖτε. Sic locum restitui-
mus ex *Paralleliis*. Alii, ὀρώωντες ἀπιστεῖτε.

(57) Κατὰ τὸν Πλάτωνος λόγον. Plato in *Ti-
μαίο*. FABRIC.

(58) Σύνοτερον... ποιεῖν. Deest σύνθετον in Pa-

ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κολαζόμενοι. Χάος γὰρ βαθὺ καὶ
μέγα ἀνὰ μέσον ἐστὶρικται, ὥστε μὴ δίκαιον συμ-
παθήσαντα προσδέξασθαι, μήτε ἀδικὸν τολμήσαντα
διελθεῖν.

Ὅυτος ὁ περὶ ἄδου λόγος, ἐν ᾧ αἱ ψυχὰι πάντων
κατέχονται, ἀχρι καιροῦ ὃν ὁ Θεὸς ὤρισεν, ἀνά-
στασιν τότε πάντων ποιησόμενος, οὐ ψυχὰς μετεν-
σωματώων (55), ἀλλ' αὐτὰ τὰ σώματα ἀνιστώων. Ἄ
λελυμένα ὀρώωντες εἰ ἀπιστεῖτε (56), μάθετε μὴ
ἀπιστεῖν. Τὴν γὰρ ψυχὴν γενετήν καὶ ἀθάνατον ὑπὸ
Θεοῦ γεγονέναι πιστεύσαντες, κατὰ τὴν Πλάτωνος
λόγον (57), χρόνῳ· μὴ ἀπιστήσητε, ὡς καὶ τὸ σῶμα
ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων σύνθετον γενόμενον δυνατὸς
ὁ Θεὸς ἀναβιώσας ἀθάνατον ποιεῖν (58). Οὐ τὸ μὲν
δυνατὸς, τὸ δὲ ἀδύνατος, ῥηθήσεται περὶ Θεοῦ. Ἡμεῖς
οὖν καὶ σῶμα ἀνίστασθαι πεπιστεύκαμεν. Εἰ γὰρ
φθειρεται, ἀλλ' οὐκ ἀπόλλυται· τούτου γὰρ τὰ
λείψανα ὑποδεχομένη ἡ γῆ, τηρεῖ· καὶ δίκην σπόρου
γενόμενα, καὶ τῷ γῆς λεπτοτέρῳ συμπλεκόμενα,
ἀνθεῖ. Καὶ τὸ μὲν σπαρὲν κόκκος γυμνὸς στείρεται,
κελεύσματι (59) δὲ τοῦ δημιουργήσαντος Θεοῦ θάλλων
ἡμφισμένος καὶ ἐνδοξὸς ἐγείρεται, οὐ πρότερον, εἰ
μὴ ἀποθανὼν λυθῆ καὶ συμμιγῆ. Ὅστε τὴν ἀνά-
στασιν τοῦ σώματος οὐ μάτην πεπιστεύκαμεν. Ἄλλ'
εἰ καὶ λύεται πρὸς καιρὸν, διὰ τὴν ἀπ' ἀρχῆς γενο-
μένην παρακοήν, ὡς εἰς χωνευτήριον, εἰς γῆν καθί-
σταται, πάλιν ἀναπλασθήσμενος· οὐ τοιοῦτον ἀνι-
στάμενος, ἀλλὰ καθαρὸν καὶ μηκέτι φθειρόμενος.
Καὶ ἐκάστῳ σώματι ἡ ἰδία ψυχὴ ἀποδοθήσεται, καὶ
τοῦτο ἐπενδυσασμένη οὐκ ἀνιανθήσεται, ἀλλὰ συγχα-
ρήσεται καθαρὰ καθαρῷ παραμείναισα· ᾧ ἐν τῷ
κόσμῳ νῦν δικαίως συνοδεύσασα, καὶ μὴ ἐπιβουλον
ἐν πᾶσιν ἐχουσα, μετὰ πάσης ἀγαλλιάσεως ἀπολή-
φεται. Οἱ δὲ ἀδικοὶ οὐκ ἀλλοιωθέντα τὰ σώματα,
οὐδὲ πάθους ἢ νόσου μεταστάντα, οὐδὲ ἐνδοξασθέντα
ἀπολήφονται, ἀλλ' ἐν οἷς νοσήμασιν ἐτελεύτων· καὶ
ὅποιοι ἐν ἀπιστίᾳ γεγέννηται, τοιοῦτοι πιστῶς κρι-
θήσονται.

morbis: et quales [in incredulitate vixerunt, tales

Πάντες γὰρ, δίκαιοι τε καὶ ἀδικοὶ, ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ Λόγου ἀθήσονται. Τούτῳ γὰρ ὁ Πατὴρ τὴν
κρίσιν πᾶσαν δέδωκε, καὶ αὐτὸς βουλὴν Πατρὸς ἐπι-
τελῶν, κριτὴς παραγίνεται, ὃν Χριστὸν προσαγο-
ρεύομεν. Οὐδὲ γὰρ Μίνως καὶ Ῥαδάμανθος κριταὶ
οἱ καθ' ἑμᾶς, Ἑλληνας (60)· ἀλλ' ὃν ὁ Θεὸς καὶ Πα-
τὴρ ἐδόξεσε, περὶ οὗ ἐν ἑτέροις λεπτομερέστερον
διηγήθημεν (61) πρὸς τοὺς ἐπιζητοῦντας τὴν ἀλή-

rallel. Atque hic desinit fragmentum primum.
Exstat autem secundum pag. 758, incipitque ab his
verbis, πάντες γάρ, cap. 3.

(59) Κελεύσματι. Ms., κελεύσιμόν τι. HORSCHNEL.

(60) Οἱ καθ' ἑμᾶς, Ἑλληνας. Plato in *Gorgia*
sub fin. et in *Asiocho*. FABRIC.

(61) Ἐν ἑτέροις λεπτομερέστερον διηγήθημα-
μεν. Fortasse in iis quæ [superant contra Noetum,
ubi fusissime et enucleate de Deo Verbo.

θειαν. Οὗτος τὴν Πατρός εἰς πάντας δικαιοκρίσιαν (62) ποιούμενος, ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα παρεσκεύασε τὸ δίκαιον. Οὐ τῇ κρίσει παραστάντες πάντες, ἄνθρωποι τε καὶ ἄγγελοι, καὶ δαίμονες μίαν ἀποφθέγγονται φωνήν, οὕτως λέγοντες· « Δικαία σου ἡ κρίσις. » Ἦς φωνῆς τὸ ἀνταπόδομα ἐπ' ἀμφοτέροις ἐπάγει τὸ δίκαιον· τοῖς μὲν εὖ πράξασι, δικαίως τὴν ἀίδιον ἀπόλαυσιν παρασχόντος, τοῖς δὲ τῶν φαύλων ἐρασταῖς τὴν αἰώνιον κάλασιν ἀπονειμάντος. Καὶ τούτοις μὲν τὸ πῦρ ἄσβεστον διαμένει καὶ ἀτελεύτητόν, σκώληξ δὲ τις ἐμπυρος, μὴ τελευτῶν, μηδὲ σῶμα διαφθεῖρων, ἀπαύστῳ δ' ὀδύνη ἐκ σώματος ἐκδράσων παραμένει. Τούτους οὐχ ὕπνος ἀναπαύσει, οὐ νύξ παρηγορήσει, οὐ θάνατος τῆς κολάσεως ἀπολύσει, οὐ παράκλησις συγγενῶν μεσιτευσάντων ὀνήσει. Οὐ γὰρ ἔτι δίκαιοι ὑπ' αὐτῶν ὀρῶνται, οὐδὲ μνήμης γίνονται ἄξιοι. Μόνον δὲ οἱ δίκαιοι δικαίων μεμνήσονται ἔργων, δι' ὧν ἐπὶ τὴν οὐράνιον βασιλείαν κατήτησαν· ἐν ἧ οὐχ ὕπνος, οὐ λύπη, οὐ φθορά, οὐ φροντίς (63), οὐδὲ νύξ, οὐδὲ ἡμέρα χρόνῳ μετρομένη, οὐχ ἥλιος ἀνάγκη κύκλον οὐρανοῦ δρόμῳ ἐλαυνόμενος, ὠρῶν μέτρα ἢ κέντρα πρὸς εὐγνωστον ἀνθρώπων βίον διαμετρούμενα ὠροθετοῦντος· οὐ σελήνη φθίνουσα ἢ αὐξουσα, ἢ τροπὰς καιρῶν ἐπάγουσα· οὐχ ὑγραίνουσα γῆν· οὐδὲ ἥλιος ἐπικαίων, οὐχ Ἄρκτος στρεφομένη, οὐχ Ὀρίων γεννώμενος, οὐχ ἄστρων πλάνη ἐνάριθμος, οὐ δὺσβατος γῆ, οὐδὲ δυσεὔρετος παραδείσου αὐλή, οὐδὲ δεῖνόν θαλάσσης φρύαγμα κωλύον ἐπιθάντα πατεῖν· εὐβατος δὲ καὶ αὕτη τοῖς δικαίοις γενήσεται, οὐτε τοῦ ὕγροῦ στερουμένη· οὐχ οὐρανὸς ἀόικητος ἀνθρώποις, οὐδὲ τούτου τῆς ἀναβάσεως ἡ ὁδὸς ἀνεύρετος· οὐ γῆ ἀνέργατος, οὐδὲ ἀνθρώποις ἐπίπονος, αὐτομάτῃ δὲ φύουσα καρποὺς πρὸς εὐχοσίαν· οὐ θηρίων γενέσεις πάλιν, οὐδὲ τῶν λοιπῶν ζώων ἐκδραστομένη οὐσία. Οὐδὲ γὰρ ἀνθρώποις πάλιν γεννᾷ (64)· ἀλλ' ὁ τῶν δικαίων ἀριθμὸς διαμένει ἀνέκλειπτος ἅμα δικαίοις ἀγγέλοις καὶ πνεύμασι. Τούτοις οἱ πεισθέντες τοῖς λόγοις ἄνθρωποι, ἔσεσθε καὶ τῶν δικαίων κοινωνοί, καὶ τῶν μελλόντων ἐντεύξεσθε ἀγαθῶν, ἃ εἴτε ὀφθαλμὸς εἶδεν, οὐτε οὖς ἤκουσεν, οὐτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἀνέβη, ὅσα ὁ Θεὸς ἠτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. » Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

⁶² Psal. cxviii, 137. ⁶³ Apoc. xii, 5. ⁶⁴ I Cor. ii, 9.

(62) Δικαιοκρίσιαν. Parallel., δικαίαν κρίσιν.
(63) Οὐ φροντίς. Hic desinit secundum Parallelorum fragmentum.

A runt veritatem. Ille ipse justum iudicium Patris in omnes exercens, quod æquum et justum erit, unicuique secundum opera præparavit. Cujus iudicio astantes omnes, homines, angeli, dæmones, unam hanc vocem emittent, sic dicentes : « Justum iudicium tuum »⁶². » Cujus vocis æquitas apparet in retributione in utrosque : cum bene facientibus juste fruitio æterna præbeatur, malorum vero cupidis æternum supplicium distribuatur. Et hos manet ignis inextinguibilis, et qui nunquam finietur, et vermis igneus non moriens, non corpus corruptum, sed irrequieto dolore ex corpore effervescent et ebulliens. Illis non somnus cessationem et quietem conciliabit ; non nox leniet et mulcebit dolores ; non mors supplicia solvet ; non juvabit exhortatio affinium intercessorum. Nam justi non amplius ab illis videbuntur, nec ulla sunt memoria digni. Sed enim justi operum justorum erunt memores, per quæ pervenerunt ad regnum coeleste : in quo nec somnus, nec dolor, nec corruptio, nec sollicitudo, nec nox⁶³, nec dies tempore mensurata, nec sol necessitate quadam per circulum cœli cursum suum agitans et impellens, in hora natali notantis et disponentis terminorum mensuras, et cardines commensuratos ad facile cognoscendam hominum vitam ; non lunæ decursus et incrementum, quæ temporum mutationes inducit, et terram madidam reddit, non sol ardens, non Ursa versatilis, non Orionis ortus, non astrorum errores innumeri, non in via terra, non inventu difficilis paradisi aula, non molestus maris fremitus impediens quominus a vectore pedibus calcetur ; justis enim erit et ipsum pervium, etiamsi humido non privetur. Cœlum non erit inaccessum hominibus ; et via qua ascendi et scandi possit, non talis erit quæ non possit inveniri. Non terra rudis et inculta, et hominibus laborem et molestiam creans, sed sponte fructus progerminans ad cultum et ornatum. Non itratæ ferarum generationes, neque aliorum animalium effervescent et ebulliens substantia. Neque enim homines tunc rursus generant, sed manet indesinenter numerus justorum, cum justis angelis et spiritibus. His verbis obtemperate, et illa⁶⁴ credentes, o homines, eritis justorum consortes, et futurorum bonorum potieminis quæ « neque vidit oculus, neque audivit, neque ascenderunt in cor hominis, quæ Deus præparavit iis qui diligunt illum »⁶⁴. » Illi sit gloria et potentia in sæcula sæculorum. Amen.

(64) Ἀνθρώποις πάλιν γεννᾷ. Edit. Havercamp., ἀνθρώπους.... γεννᾷ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ ΝΟΕΤΟΥ ΤΙΝΟΣ

SANCTI HIPPOLYTI

ARCHIEPISCOPI ET MARTYRIS

CONTRA HÆRESIN NOETI CUJUSDAM

Francisco Turriano interprete.

(GALLAND, *ibid.* p. 454.)

I. Alii quidam aliam doctrinam subintroducunt, A facti discipuli cujusdam Noeti, qui genere quidem Smyrnæus fuit non multo ante. Hic inflatus in elationem proventus est, alieni spiritus existimatione elatus. Dixit Christum esse ipsum Patrem, ipsumque Patrem natum esse et passum et mortuum. Videte quanta elatio cordis et inflatio spiritus alieni in eum subiit. Jam igitur ex aliis actibus deprehensum est, quod non loquebatur spiritu mundo; qui enim in Spiritum sanctum blasphemus est, ex divina sorte ejectus est. Aiebat hic se esse Moysen, et fratrem suum esse Aaron. Hæc cum beati presbyteri audirent, accersitum coram ecclesia examinaverunt. Ille vero negabat principio sic se sentire. Postea vero in quibusdam delitescens, et collectis aliis qui in eodem errore erant, volebat aperte dogma suum defendere. Quem rursus accersitum presbyteri redarguerunt. Ille vero resistebat, inquam: Quid igitur mali facio si Christum honoro? Huic presbyteri responderunt: Et nos unum Deum vere scimus; scimus Christum, scimus

Ἄλλοι τινες ἑτέραν διδασκαλίαν παρεισάγουσιν, B γενόμενοι τινὸς Νοήτου μαθηταί, ὃς τὸ μὲν γένος ἦν Σμυρναῖος (65), οὐ [πρὸ] πολλοῦ χρόνου γενόμενος (66). Οὗτος φυσιωθεὶς εἰς ἐπηρμένον ἤχθη, οἰήσει πνεύματος ἁλλοτρίου ἐπαχθεὶς. Ἐφη τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι τὸν Πατέρα, καὶ αὐτὸν τὸν Πατέρα γεννηθῆσαι καὶ πεπονθῆναι καὶ ἀποτεθνηκῆναι (67). Ὅρατε, ὅσον ἔπαρμα καρδίας καὶ φυσίωμα πνεύματος ἁλλοτρίου ὑπεισήληθεν εἰς αὐτόν· ἤδη μὲν οὖν ἐκ τῶν ἑτέρων πράξεων εἰς τοῦτο φέρεται ὁ ἐλεγχος αὐτῶν, ὅτι μὴ καθαρῶ πνεύματι ἐφθέγγετο· ὁ γὰρ εἰς Πνεῦμα ἅγιον βλασφημῶν, ἐκκλητος γένηται κλήρου ἀγίου. Οὗτος ἔλεγεν ἑαυτὸν εἶναι Μωϋσῆν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀαρῶν (68). Ταῦτα ἀκούσαντες εὐμακάριοι πρεσβύτεροι προσκαλεσάμενοι ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας ἐξήταζον. Ὁ δὲ ἠρνεῖτο, λέγων τὰς ἀρχάς, μὴ φρονεῖν. Ὑστερον δὲ ἐμφωλεύσας ἐν τισιν, καὶ συσκευάσας (69) ἑαυτῷ συμπλανωμένους, καθαρὸν ὕστερον ἰστῆν τὸ δόγμα ἐβούλετο. Ὅν πάλιν προσκαλεσάμενοι οἱ μακάριοι πρεσβύτεροι ἤλεγξαν. Ὁ δὲ ἀντίστατο, λέγων· Τί οὖν κακὸν (70) ποιῶ δοξάζων

(65) *Σμυρναῖος*. Smyrnæum Noetum fuisse ait etiam Theodoretus lib. III *Hæret. fab.*, c. 3, et Damascenus sect. LVII, qui solet Epiphanium sequi; et tamen apud Epiphanium, hæresi 57, legas Noetum fuisse Ἀσιανὸν τῆς Ἐφέσου πόλεως. FABRIC.

(66) *Οὐ...* γενόμενος. Epiphanius ait Noetum prodidisse hæresim suam ante annos circiter 130; οὐ πρὸ ἐτῶν πλειόνων, ἀλλ' ὡς πρὸ χρόνου τῶν τούτων ἑκατὸν τριάκοντα, πλεῖω ἢ ἐλάσσω. Scripsit Epiphanius anno Christi 375. His si centum ac triginta demas, manet annus 245. Mox idem testatur Noetum; ἐναγχος, « paulo post, » una cum fratre mortuum esse. Id.

(67) Ἐφη... ἀποτεθνηκῆναι. Turrianus, apud Fabricium, hunc locum ita interpretatur: « Dixit hic Christum esse eundem Patrem, ipsumque Pa-

trem genitum esse et passum. » Versionem prætulimus cl. Wesselingii, *Probabil.*, cap. 26, p. 227.

(68) Ἐλεξεν... Ἀαρῶν. Ita et Epiphanius, et Damascenus. Sed Philastrius hæresi 53: « Noetiani insensati, ἀνόητοι, cujusdam nomine Noeti... hic etiam dicebat se Moysen esse, et fratrem suum Eliam prophetam. » FABRIC.

(69) *Συσκευάσας*. Tantum decem fuisse, Epiphanius adnotavit. Id.

(70) *Τί οὖν κακὸν*. Apud Epiphanium qui ad verbum propemodum eadem de presbyteris ex Hippolyto, licet haud nominato, refert pag. 480: Τί γὰρ κακὸν πεποίηκα; ἕνα Θεὸν, δοξάζω, ἕνα ἐπίσταμαι, καὶ οὐκ ἄλλον πλὴν αὐτοῦ, γεννηθέντα, ἀποθνήσκοντα. Id.

τὸν Χριστόν; Πρὸς δὲ ἀναποκρίνονται οἱ πρεσβύτεροι· Καὶ ἡμεῖς ἓνα Θεὸν (71) οἴδαμεν ἀληθῶς· οἴδαμεν Χριστόν· οἴδαμεν τὸν Υἱὸν παθόντα, καθὼς ἔπαθεν, ἀποθανόντα καθὼς ἀπέθανεν, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἔνθα ἐδεξίᾳ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ ταῦτα λέγομεν ἃ ἐμάθομεν. Τότε τοῦτον ἐλέγξαντες ἐξέωσαν ὡς διδασκαλεῖον συστήσαι.

Οἱ καὶ δεῖξαι βούλονται σύστασιν τῷ δόγματι, λέγοντες· Εἶπεν ἐν νόμῳ· « Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν· οὐκ ἔσονται ὑμῖν θεοὶ ἕτεροι πλην ἐμοῦ. » Καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ· « Ἐγὼ, φησὶν, πρῶτος, καὶ ἔσχατος, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστιν οὐδεὶς. » Οὕτω φάσκουσιν συνιστᾶν ἓνα Θεόν. Οἱ ἀποκρίνονται λέγοντες· Εἰ οὖν Χριστὸν ὁμολογῶ Θεόν, αὐτὸς ἄρα ἔστιν ὁ Πατήρ, εἰ γὰρ ἔστιν ὁ Θεός· ἔπαθεν δὲ Χριστὸς, αὐτὸς ὦν Θεός, ἄρα οὖν ἔπαθεν Πατήρ· Πατήρ γὰρ αὐτὸς ἦν. Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἔχει· οὐδὲ γὰρ οὕτως αἱ Γραφαὶ διηγοῦνται. Χρῶνται δὲ καὶ ἐτέραις μαρτυρίαις, λέγοντες· Οὕτω γέγραπται· « Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν. Ἐξεῦρεν πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἡγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ· μετὰ ταῦτα ἐπὶ γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφει. » Ὅρξας οὖν, φησὶν, οὗτος ἔστιν ὁ Θεός, ὁ μόνος ὦν, καὶ ὑπερὸν ὠφθελίς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφεὶς. [Ἐν] ἐτέρῳ δὲ, φησὶν, λέγει· « Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπόρια Αἰθιοπίων καὶ οἱ Σαβαίη, ἀνδρες ὕψηλοι ἐπὶ σὲ διαθήσονται [καὶ σοὶ ἔσονται δοῦλοι] καὶ πορεύσονται ὀπίσω σου δεδεμένοι ἐν χειροπέδαις, καὶ ἐν σοὶ προσκυνήσουσιν· ὅτι ἐν σοὶ ὁ Θεός ἐστιν, καὶ ἐν σοὶ προσεύξονται· καὶ οὐκ ἔστιν Θεός πλην σοῦ. Σὺ γὰρ εἶ Θεός, καὶ οὐκ ἦδεμεν· ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ Σωτήρ. » Ὅρξας, φησὶν, πῶς ἓνα Θεὸν κηρύσσουν αἱ Γραφαί; Τούτου ἐμφανοῦς δεικνυμένου, τῶν οὕτως μαρτυρουμένων, ἀνάγκη, φησὶν, ἔγω ἐνὸς ὁμολογουμένου, τοῦτον ὑπὸ πάθος φέρειν. Χριστὸς γὰρ ἦν Θεός, καὶ ἔπασχεν δι' ἡμᾶς, αὐτὸς ὦν ὁ Πατήρ, ἵνα καὶ σῶσαι ἡμᾶς δυνηθῇ. Ἄλλο δὲ, φησὶν, οὐ δυνάμεθα λέγειν· καὶ γὰρ ὁ Ἀπόστολος ἓνα Θεὸν ὁμολογεῖ, λέγων· « Ὅν οἱ πατέρες, ἐξ ὧν Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὦν ἐπὶ πάντων Θεός εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. »

Καὶ ταῦτα βούλονται οὕτω διηγεῖσθαι καὶ αὐτοῖς **D** μονόκωλα (73) χρώμενοι, ὃν τρόπον εἶπεν Θεόδοτος

A Filium passum, sicut passus est; mortuum, sicut mortuus est; et suscitatum tertia die, et sedentem ad dexteram Patris, venturumque ad iudicandum vivos et mortuos. Atque hæc dicimus, quæ didicimus. Tunc istum convictum eiecerunt ex ecclesia; qui eo inflationis venit, ut docere institueret.

τῆς ἐκκλησίας (72)· ὃς εἰς τοσοῦτο φυσίωμα ἠνέχθη,

H. Volunt autem dogma suum constituere et confirmare, quia est in lege: « Ego sum Deus patrum tuorum »; non erunt vobis alii dii præter me ²⁰. » Et rursus in alio loco: « Ego sum primus, et ego novissimus; et post me non est alius ²¹. » Sic aiunt se probare unum esse Deum. Et respondent: **B** Si Christum confitemur Deum, igitur ipse est Pater, si est Deus; passus vero est Christus Deus, passus igitur est Pater. Pater enim erat ipse. At non sic est: non enim sic Scripturæ exponunt. Utuntur præterea aliis testimoniis. Sic enim aiunt scriptum esse: « Hic Deus noster; non reputabitur alius ad eum. Adinvenit omnem viam scientiæ, et dedit eam Jacob puero suo, et Israel dilecto suo; post hæc in terris visus est, et cum hominibus conversatus est ²². » Vides igitur, inquit, quod hic est Deus, qui solus est, et postea in terris visus, et cum hominibus conversatus? Et in alio loco ait: « Laboravit Ægyptus, et mercatura Æthiopum et Sabaim; viri eelsi in te transibunt, et tui servi erunt; et ibunt post te vincti vinculis manuum, et in te adorabunt, quia in te est Deus; et in te precabuntur, quia non est Deus præter te. Tu enim es Deus, et nescivimus; Deus Israel Salyator ²³. » Vides, inquit, quomodo Scripturæ unum Deum prædicant? Cum hoc aperte declaratum sit, cum hæc sic contestata sint; necesse est, uno per confessionem constituto, hunc passioni subijcere. Christus enim erat Deus, et propter nos passus est cum esset Pater, ut posset salvos nos facere. Aliud enim, inquit, dicere non possumus: siquidem Apostolus unum Deum confitetur, cum ait: « Quorum patres, ex quibus Christus secundum carnem, qui est Deus benedictus in sæcula ²⁴. »

III. Sic volunt ista recitare, et uti mutilatis, sicut fecit Theodotus, cum vellet probare Christum esse

²⁰ Exod. iii, 6. ²¹ Exod. xx, 3. ²² Isa. xlii, 6. ²³ Baruch. iii, 36-38. ²⁴ Isa. xlv, 44. ²⁵ Rom. ix, 5.

(71) Ἐνα Θεόν, x. τ. λ, Quæ sequuntur, sunt ipsa verba Symboli, quale exstat apud Irenæum lib. i, c. 2 seq., lib. iii, c. 4; Tertullianum contra Praxeam, c. 2, et De Præscripti., c. 13, et De virginibus velandis, c. 1, etc. FABRIC.

(72) Ἐξέωσαν τῆς Ἐκκλησίας. Noetum damnatum a Tranquillo episcopo Chalcedoniorum Syriæ, scribit auctor Prædestinati, cap. 30. Quod autem in Synodico libello cap. 30, legis in Synodo Romana damnatum Noetum a Papa Victore, temporum ratio non patitur. Sed sunt quædam et alia in illo Synodico parum accurate tradita, licet scriptum ipsum alioqui est nequiquam contemnendum. Id.

(73) Μονόκωλα. Monόκωλα apparet adverbialiter poni pro μονοκώλως et μονοτύπως, quibus verbis Epiphanius, pag. 481, Hippolyti vestigiis insistens utitur. Βούλονται δὲ διηγεῖσθαι μονοκώλως τοῦτον τὸν τρόπον ὡς Θεόδοτος. Sensus est, Noetianos ad unum tantummodo in explicandis S. Scripturæ de Christo dictis veluti membrum respicere, divinam scilicet naturam: uti vicissim Theodotus ad alterum recurrens extremum in sola hærebat humanitate, et Christum nudum esse hominem affirmabat. De Theodoto præter alios meminit etiam Timotheus presbyter a Cotelerio editus Monument. tom. III, pag. 389: Τοῦτον τὸν Θεόδοτον φασὶν τῆς τοῦ Σαμουατέως αἰρέσεως ἀρχηγὸν καὶ πατέρα γενέσθαι,

hominem nudum. Sed nec illi, nec isti quidquam intellexerunt; ut ipsæ Scripturæ inscitiam eorum redarguunt, quæ testimonium veritati tribuunt. Videte, fratres, quomodo præceps et audax dogma introduxerunt, cum impudenter aiunt: Ipse Christus est Pater, ipse Filius; ipse passus est, ipse se excitavit a mortuis. At non sic est: recte enim dicunt Scripturæ; sed alia Noetus intelligit. At non quia Noetus non intelligit, idcirco Scripturæ repudiandæ sunt. Quis enim non dicit unum Deum esse? Non tamen continuo œconomiam (id est, incarnationem) negabit. Primum igitur oportet confutare quidem hæc capita secundum sensum illorum; declarare vero ea secundum veritatem. Primum enim reversa est exponere Patrem esse unum Deum, « ex quo omnis paternitas »; per quem omnia, et ex quo omnia, et nos in ipso ²⁴. »

IV. Videamus, ut dixi, ejus confutationem, deinde veritatem exponemus. Ait enim: « Laboravit Ægyptus, et mercatura Æthiopia et Sabaim ²⁵; » et quæ sequuntur usque ad eum locum, ubi dicit: « Tu es Deus Israel Salvator. » Hæc recitat, non intelligens quod prius dictum est. Cum enim volunt malitiose ac dolo malo agere, circumcidunt Scripturas. Recitet autem integre, et reperiet causam propter quam hæc dicuntur. Paulo enim supra, principium capitis est; unde oportet incipere ad docendum cui et de quo dicit. Superius enim principium capitis sic habet: « Interrogate me de filiis meis et de filiabus meis, et de operibus manuum mearum mandate mihi. Ego feci terram et hominem super eam. Ego manu mea firmavi cœlum. Ego mandavi astris. Ego excitavi eum, et omnes viæ ejus rectæ. Hic ædificabit civitatem meam, et captivitatem meam, et captivitatem reducet, non cum pretio, neque cum bonis, dixit Dominus Sabaoth. Sic dixit Dominus Sabaoth: Laboravit Ægyptus, et mercatura Æthiopia et Sabaim; viri celsi in te transibunt, et tibi erunt servi; et post te sequentur ligati vinculis manuum, et in te adorabunt, et in te precabuntur; quoniam in te est Deus, et non est Deus præter te. Tu enim es Deus, et nescivimus; Deus Israel Salvator ²⁶. In te igitur, inquit, est Deus. » In quo autem est Deus, nisi in Christo Jesu, Verbo Patris, et mysterio œconomiae, id est, incarnationis? De quo rursus docens, carnem ejus significat cum ait: « Ego excitavi eum cum justitia, et omnes viæ ejus rectæ. » Quid igitur? de quo testatur hoc loco Pater? de Filio dicit Pater: « Ego excitavi eum cum justitia. » Quod autem Pater suscitavit Filium in justitia, testatur Paulus apostolus, cum ait: « Si autem Spiritus qui suscitavit Christum Jesum a mortuis, habitat in vobis; qui suscitavit Christum Jesum a mortuis,

²⁴ Ephes. III, 15. ²⁵ I Cor. VIII, 6. ²⁶ Isa. XLV, 16. ²⁷ Ibid. 41-45.

πρώτον εἰπόντα τὸν Χριστὸν ψιλὸν ἄνθρωπον. Denique observandum, quod τῷ μονοθῷως, infra c. 4 opponitur δλοκλήρως.

(74) Ολοκρομίαι. Vid. in hunc locum infra ad-

ἄνθρωπον συνιστᾶν ψιλὸν βουλόμενος. Ἄλλ' οὕτως ἐκείνοι τε νενοήκασιν ἀληθῆς, οὐθ' οὗτοι, καθὼς αὐταὶ αἱ Γραφαὶ ἐλέγχουσιν αὐτῶν τὴν ἀμαθίαν, μαρτυροῦσαι τῇ ἀληθείᾳ. Ὁρᾶτε, ἀδελφοί, πῶς προπετῆς καὶ τολμηρὸν δόγμα παρεισηνεγκαν, ἀναισχύντως λέγοντες. Αὐτός ἐστι Χριστὸς ὁ Πατήρ, αὐτὸς Ἰῆδς, αὐτὸς ἐγεννήθη, αὐτὸς ἐπαθεν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἤγειρεν. Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἔχει· αἱ μὲν Γραφαὶ ὀρθῶς λέγουσιν, ἄλλα ἂν καὶ Νόητος νοεῖ. Οὐκ ἤδη δὲ εἰ Νόητος μὴ νοεῖ, παρὰ τοῦτο ἐκδιόητοι αἱ Γραφαί. Τίς γὰρ οὐκ ἐρεῖ ἓνα Θεὸν εἶναι; Ἄλλ' οὐ τὴν οἰκονομίαν (74) ἀναιρήσει. Ὅντως μὲν οὖν τὰ κεφάλαια διὰ ταῦτα πρότερον δεῖ ἀνατραπῆναι κατὰ τὸν ἐκείνων νοῦν, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν δειχθῆναι. Πρότερον γὰρ ὄντως ἐστὶν διηγήσασθαι, ὅτι εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ, ἐξ οὗ

B πᾶσα πατριὰ, δι' οὗ τὰ πάντα, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῷ. »

Ἴδωμεν, ὡς εἶπον, τὴν αὐτοῦ ἀνατροπὴν, εἰθ' οὕτως τὴν ἀλήθειαν διηγησώμεθα. Φησὶ γάρ· « Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπόρια Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ Σαβαεὶμ, » καὶ τὰ λοιπὰ· ἵνα εἴπῃ· « Σὺ γὰρ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ Σωτήρ· » οὗ νοῦν τὸ προειρημένον. Ὅπότεν γὰρ θελήσασιν πανουργεῦσθαι, περικόπτουσι τὰς Γραφάς. Ὀλοκλήρως δὲ εἰπάτω, καὶ εὐρήσει τὴν αἰτίαν πρὸς τίνα λέγεται. Ἄνωτέρω γὰρ μικρὸν ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου τυγχάνει· ὅθεν δεῖ ἀρξάμενον δεῖξαι, πρὸς τίνα λέγει καὶ περὶ τίνος. Ἄνωθεν γὰρ ἡ ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου τοῦτ' ἔχει· « Ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ τῶν θυγατέρων μου, καὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Ἐγὼ ἐποίησα γῆν καὶ ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς. Ἐγὼ τῇ χειρὶ μου ἐστερέωσα τὸν οὐρανόν. Ἐγὼ πᾶσιν τοῖς ἀστροῖς ἐνετείλαμην. Ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθείαι. Οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐπιστρέψει· οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπεν Κύριος Σαβαώθ. Οὕτως εἶπεν Κύριος Σαβαώθ· Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπόρια Αἰθιοπῶν καὶ οἱ Σαβαεὶμ, ἄνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σὲ διαθήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται δοῦλοι, καὶ ὁπίσω σου ἀκολουθήσουσιν δεδομένοι χειροπέδαις, καὶ ἐν σοὶ προσκυνήσουσι, καὶ ἐν σοὶ προσεύξονται, ὅτι ἐν σοὶ ὁ Θεὸς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἐστὶ Θεὸς πλην σοῦ. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς, καὶ οὐκ ἤδεμεν· ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ Σωτήρ. Ἐν σοὶ οὖν, φησὶν, ὁ Θεὸς ἐστὶν. » Ἐν τίνι δὲ ὁ Θεὸς, ἀλλ' ἢ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Πατρὶ τῷ Λόγῳ, καὶ τῷ μυστηρίῳ τῆς οἰκονομίας; Περὶ οὗ πάλιν δεικνύων τὸ κατὰ σάρκα αὐτοῦ σημαίνει· « Ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθείαι. » Τί οὖν; περὶ τίνος μαρτυρεῖ Πατήρ; περὶ τοῦ Υἱοῦ Πατὴρ λέγει· « Ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης. » Ὅτι δὲ Πατήρ ἤγειρεν αὐτοῦ τὸν Υἱὸν ἐν δικαιοσύνῃ, μαρτυρεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγων· « Εἰ δὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἐγγείραντος Χριστὸν Ἰησοῦν (75) ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν

notata ad cap. 14.

(75) Ἰησοῦν. Jesu nomen hoc loco addunt Epistolæ ad Rom. codices quidam, veteresque scriptores, ut a Jo. Millio adnotatum. FABRIC.

ὁμῖν ὁ ἐγγέλρας τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν, ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὁμῶν διὰ τοῦ ἐνοικούντος αὐτοῦ Πνεύματος ἐν ὑμῖν. Ἰδοὺ συνέστηκε τὸ διὰ τοῦ προφήτου εἰρημένον· « Ἐγὼ ἤγειρα μετὰ δικαιοσύνης. » Τὸ δὲ εἶπειν, ὅτι « ἐν σοὶ ὁ Θεὸς ἐστίν, » ἐδείκνυε μυστήριον οἰκονομίας, ὅτι σεσαρκωμένου τοῦ Λόγου, καὶ ἐνανθρωπήσαντος, ὁ Πατὴρ ἦν ἐν τῷ Υἱῷ, καὶ ὁ Υἱὸς ἐν τῷ Πατρὶ, ἐμπολιτευομένου τοῦ Υἱοῦ ἐν ἀνθρώποις. Τοῦτο οὖν ἐσημαίνετο, ἀδελφοί, ὅτι θνητῶς μυστήριον οἰκονομίας ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἦν οὗτος ὁ Λόγος καὶ Παρθένου, ἕνα Υἱὸν Θεοῦ ἀπεργασάμενος (76). Τοῦτο δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω, ἀλλ' αὐτὸς μαρτυρεῖ ὁ καταβάς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· οὕτω γὰρ λέγει· « Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. » Τί οὖν ζητεῖ παρὰ τὸ εἰρημένον; Μῆτι ἔρει, ὅτι ἐν οὐρανῷ σὰρξ ἦν; Ἔστι μὲν οὖν σὰρξ ἡ ὑπὸ τοῦ Λόγου τοῦ Πατρῴου προσενεχθεῖσα δῶρον, ἡ ἐκ Πνεύματος καὶ Παρθένου, τέλειος Υἱὸς Θεοῦ ἀποδεδειγμένος. Πρόδηλον οὖν, ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν προσέφερε τῷ Πατρὶ. Πρὸ δὲ τούτου ἐν οὐρανῷ σὰρξ οὐκ ἦν. Τίς οὖν ἦν ἐν οὐρανῷ ἀλλ' ἢ Λόγος ἁσαρκος, ἀποσταλεις ἵνα δεῖξῃ αὐτὸν ἐπὶ γῆς ὄντα, εἶναι καὶ ἐν οὐρανῷ; Λόγος γὰρ ἦν (77), πνεῦμα ἦν, δύναμις ἦν. Εἰς τὸ κοινὸν ὄνομα καὶ παρὰ ἀνθρώποις χωρητὸν, ἀνελάμβανεν εἰς ἑαυτὸν τοῦτο, καλούμενος ἀπ' ἀρχῆς Υἱὸς ἀνθρώπου διὰ τὸ μέλλον, καίτοι μῆπω ὢν ἄνθρωπος, καθὼς ὁ Δανιὴλ μαρτυρεῖ, λέγων· « Εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενον ὡς Υἱὸν ἀνθρώπου. » Δικαίως οὖν ἐν τῷ οὐρανῷ ὄντα ἔλεγεν τούτῳ ὀνόματι, τοῦτο ἀπ' ἀρχῆς ὄντα, καλεῖσθαι ἀπ' ἀρχῆς Λόγον Θεοῦ.

Ἀλλὰ τί μοι, φησὶν, λέγει ἐν ἐτέρῳ· « Οὗτος ὁ Θεός· οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν; » Καλῶς εἶπεν. Πρὸς γὰρ τὸν Πατέρα τίς λογισθήσεται; Ὁ δὲ λέγει· « Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν· οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν. Ἐξεῦρεν πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἡγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. » Καλῶς λέγει. Τίς γὰρ ἐστὶν Ἰακώβ ὁ παῖς αὐτοῦ, Ἰσραὴλ ὁ ἡγαπημένος ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἢ οὗτος περὶ οὗ βοᾷ λέγων· « Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ἀγαπητός, εἰς ὃν ἠδύκχησα· τούτου ἀκούετε; » Πᾶσαν οὖν τὴν ἐπιστήμην παρὰ τοῦ Πατρὸς λαβὼν ὁ τέλειος Ἰσραὴλ, ὁ ἀληθινὸς Ἰακώβ, « μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφη. » Ἰσραὴλ (78) δὲ τίς ἐστὶν ἀλλ' ἢ

⁷⁶ Rom. viii, 41. ⁷⁷ Joan. iii, 13. ⁷⁸ Dan. vii, 13. ⁷⁹ Baruch. iii, 36. ⁸⁰ ibid. 36, 37. ⁸¹ Matth. xvii, 5; iii, 17. ⁸² Baruch. iii, 38.

(76) Ὁ Λόγος... ἀπεργασάμενος. « Verbum Dei operatum est Deo unum Filium. » Id est Verbum Dei fecit, ut qui erat unus Filius Dei, idem ipse esset unus Filius hominis, quia in hypostasi sua assumpsit carnem. Sic enim Verbum caro factum est. FRANCISCUS TURRIANUS.

(77) Λόγος γὰρ ἦν. Male apud Fabricium, Λόγος σὰρξ ἦν.

(78) Ἰσραὴλ, κ. τ. λ. Nomen Ἰσραὴλ Philoni De præmiis et pænis, pag. 710, atque alibi, exponitur ὁρῶν Θεόν, Ἰσραὴλ ἦν. Sic et Constitutiones apostol., vii, 37, viii, 15. Eusebius xi, 6, pag. 519, Præparat.,

vivificabit etiam mortalia corpora vestra per inhabitantem Spiritum ejus in vobis ⁷⁹. » Ecce comprobavit quod dictum est per prophetam : « Ego suscitavi cum justitia. » Quod autem dixit : « In te est Deus, » ostendit mysterium œconomiae, id est incarnationis, quod incarnato Verbo et facto homine, Pater erat in Filio, et Filius in Patre, conversante Filio cum hominibus. Hoc igitur, fratres, significabatur, quod vere mysterium incarnationis ex Spiritu sancto et ex Virgine erat hoc Verbum, quod operatum est Deo Filium unum. Hoc autem non ego dico, sed ipse testatur qui de cœlis descendit. Sic enim ait : « Nemo ascendit in cœlum, nisi qui de cœlo descendit, Filius hominis qui est in cœlo ⁸⁰. » Quid igitur quærit iste præter hoc quod dictum est? Nunquid dicturus est quod caro erat in cœlo? Est igitur caro, quæ a Verbo Patris oblata, ut munus est; caro, inquam, ex Spiritu sancto et Virgine ostensa, perfectus Filius Dei. Manifestum igitur est, quod se ipse obtulit Patri. Antea vero non erat in cœlo caro. Quis ergo erat in cœlo, nisi Verbum sine carne, quod missum est ut ostenderet se qui in terra erat, esse etiam in cœlo? Verbum enim erat, Spiritus erat, Virtus erat. Unus commune nomen et in usu apud homines sibi sumpsit, vocatus a principio Filius hominis, propter futurum, quamvis nondum esset homo; sicut Daniel testatur inquitens : « Vidi, et ecce in nubibus cœli venientem tanquam Filium hominis ⁸¹. » Recte igitur dixit, eum qui in cœlo erat Verbum Dei, hoc nomine a principio vocari.

V. Sed quid mihi, inquit, dicit Scriptura in alio loco : « Hic est Deus; non reputabitur alius ad eum ⁸²? » Recte dixit. Quis enim reputabitur ad Patrem? « Hic, inquit, Deus noster; non reputabitur alius ad eum. Invenit omnem viam scientiæ, et dedit illam Jacob puero suo, et Israel dilecto suo ⁸³. » Bene dicit. Quis enim est Jacob puer ejus, et Israel dilectus ejus, nisi hic de quo clamat, inquitens : « Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui; ipsum audite ⁸⁴? » Qui omnem scientiam a Patre accepit, perfectus Israel et verus Jacob, « post hæc in terra visus est, et cum hominibus conversatus est ⁸⁵. » Quis autem est Israel, nisi homo videns Deum? Videns autem Deum,

multique alii. Quo etiam referes eos quibus Israel est ὁρατικός ἀνὴρ καὶ θεωρητικός, ut Eusebio, pag. 310, Præparat., vel νοῦς ὁρῶν Θεόν, ut S. Oratato in fine libri ii; Didymo apud Hieron. et Hieronymo ipsi pluribus locis; S. Maximo t. I, p. 284; Olympiodoro in c. i Ecclesiastæ, Leontio De sectis, p. 392; Theophani Cerameo homil. 4, p. 22, etc. Aliam etymologiam probat Justinus martyr Dialogo cum Tryphone, pag. 554, ἀνθρώπος νικῶν δύναμιν. Τὸ γὰρ Ἰσραὴλ ἀνθρώπος νικῶν ἐστίν, τὸ δὲ ἦλ δύναμις. Sane Ἰσραὴλ virum denotat, et Ἰσραὴλ est dominari ac vincere. Ἰσραὴλ et potentiam conat et angelum (unde Jo-

nemo nisi solus pater et perfectus homo, et qui solus enarrat consilium Patris. Ait enim Joannes : « Deum nemo vidit unquam : unigenitus Filius qui est in sinu Patris, ipse enarravit ⁴⁶. » Et rursus : « Qui de cœlo descendit, quod audivit et vidit, testatur ⁴⁷. » Hic igitur est, cui omnem scientiam dedit Pater; qui in terra visus est, et cum hominibus conversatus est.

VI. Quod autem dicit Apostolus : « Quorum patres, ex quibus Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula ⁴⁸, » pulchre enarrat et dilucide mysterium veritatis. Hic qui est super omnia, Deus est (sic enim audet dicere : « Omnia mihi tradita sunt a Patre ⁴⁹). » Qui est super omnia Deus benedictus, genitus est; et factus homo, Deus est in sæcula. Sic enim Joannes ait : « Qui est, et qui erat, et qui venturus est, Deus omnipotens ⁵⁰. » Recte vocavit omnipotentem Christum. Hoc enim dixit, quod quidem Christus testabitur. Tribuens enim testimonium : « Omnia, inquit, mihi tradita sunt a Patre ⁵¹; » et omnium dominatum tenet; omnipotens a Patre constitutus est Christus. Imo et Paulus docens omnia ei data esse, sic dixit : « Primitiæ Christus; deinde, qui sunt Christi in adventum ejus; postea finis, cum tradiderit regnum Deo et Patri; cum evacuaverit omnem principatum, et omnem potestatem et virtutem. Oportet enim ipsum regnare, donec ponat omnes inimicos sub pedibus ejus. Novissime autem inimica destruetur mors. Omnia enim subjecit sub pedibus ejus. Cum autem dicat : Omnia subiecta sunt ei; sine dubio præter eum qui subjecit ei omnia. Cum autem subiecta fuerint illi omnia, tunc et ipse Filius subjectus erit ei qui subjecit sibi omnia, ut sit Deus omnia in omnibus ⁵². » Si igitur omnia subiecta sunt ei præter eum qui ei subjecit omnia, omnium tenet dominatum; ipsius vero dominatum tenet Pater : ut in omnibus unus Deus reperiat, cui omnia subiecta sunt simul cum Christo, cui omnia Pater subjecit præter se ipsum. Hoc enim Christus dixit, sicut in Evangelio et Patrem suum et Deum confessus est. Ait enim sic : « Vado ad Patrem meum et Patrem vestrum; et Deum meum et Deum vestrum ⁵³. » Si ergo Noetus

Α ἄνθρωπος ὁρῶν τὸν Θεόν, ὁρῶν δὲ τὸν Θεὸν οὐδ' εἶς εἰ μὴ ὁ μόνος ὁ παῖς (79) καὶ τέλειος ἄνθρωπος καὶ μόνος διηγησάμενος τὴν βουλὴν τοῦ Πατρὸς. Λέγει γὰρ καὶ Ἰωάννης· « Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακεν πώποτε· μονογενὴς Υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, αὐτὸς διηγήσατο. » Καὶ πάλιν· « Ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς, ὃ ἤκουσεν καὶ ἑώρακεν, μαρτυρεῖ. » Οὗτος οὖν ἐστὶν ἢ πᾶσαν ἐπιστήμην Πατὴρ ἔδωκεν, ὃς ἐπὶ γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη.

« Ο δὲ λέγει ὁ Ἀπόστολος· « Ὅν οἱ πατέρες, ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς ὁ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, » καλῶς διηγείται καὶ λαμπρὸν (80) τὸ τῆς ἀληθείας μυστήριον. Οὗτος ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς ἐστίν, λέγει γὰρ οὕτω μετὰ παρρησίας· « Πάντα μοι παραδέδοται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς. » Ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς γεγένηται, καὶ ἄνθρωπος γενόμενος Θεὸς ἐστίν εἰς τοὺς αἰῶνας. Οὕτως γὰρ καὶ Ἰωάννης εἶπεν (81)· « Ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν. καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ. » Καλῶς εἶπεν παντοκράτωρα Χριστόν. Τοῦτο γὰρ εἶπεν ὅπερ καὶ αὐτῷ μαρτυρήσει ὁ Χριστός. Μαρτυρῶν γὰρ Χριστὸς ἔφη· « Πάντα μοι παραδέδοται παρὰ τοῦ Πατρὸς· » καὶ πάντων κρατεῖ, παντοκράτωρ παρὰ Πατρὸς κατεστάθη Χριστός. Ἦδη δὲ καὶ Παῦλος δεικνύς, ὅτι πάντα αὐτῷ παραδέδοται, οὕτως ἔφη· « Ἀπαρχὴ Χριστὸς, ἕπειτα οἱ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ· εἶτα τὸ τέλος ὅταν παραδιδῶ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ Πατρί· ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ θῆ ἅπας τοὺς ἐχθρούς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ἐσχάτος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος. Πάντα γὰρ ὑποτέτακται αὐτῷ. Ὅταν δὲ εἴπῃ· Πάντα ὑποτέτακται αὐτῷ, δηλονότι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα. Τότε καὶ αὐτὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ᾖ ὁ Θεὸς πάντα ἐν πᾶσιν. » Εἰ οὖν τὰ πάντα ὑποτέτακται αὐτῷ ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος, πάντων κρατεῖ, αὐτοῦ δὲ ὁ Πατὴρ· ἵνα ἐν πᾶσιν εἰς Θεὸς φανῆ, ἢ τὰ πάντα ὑποτάσσεται ἅμα Χριστῷ, ἢ τὰ πάντα Πατὴρ ὑπέταξεν παρὲς ἑαυτοῦ. Τοῦτο γὰρ Χριστὸς ἔφη, ὡς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ Πατέρα ἴδιον καὶ Θεὸν ὡμολόγησεν. Λέγει γὰρ οὕτως· « Ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. » Εἰ οὖν Νόητος τολμᾷ λέγειν αὐτὸν εἶναι τὸν Πατέρα, πρὸς ποῖον Πατέρα ἔρει πορεύεσθαι Χριστὸν κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν φωνήν; Εἰ δὲ ἀξιοῖ κα-

⁴⁶ Joan. i, 18. ⁴⁷ Joan. iii, 11, 13. ⁴⁸ Rom. ix, 15. ⁴⁹ Matt. xi, 27. ⁵⁰ Apoc. i, 8. ⁵¹ Matth. xi, 27. ⁵² I Cor. xv, 23-28. ⁵³ Joan. xx, 17.

sephus lib. *Antiq.*, pag. 33, exponit τὸν ἀντιστάντα ἀγγέλω θεῷ, et Deum : unde Moyse ipso auctore Genes. xxxii, 23, interpretantur alii « adversus Deum fortis, » ἀρχὸν πρὸς Θεόν· ita Symmachus. At Eucherius, « Princeps cum Deo. » Aquila : ἀρχὸν μετὰ Θεοῦ. Ita et Gallus confessor p. 18. Theodotion et LXX, ἐνισχύσας μετὰ Θεοῦ. Symmachi interpretationem probat Hieronymus in *Quest. Hebr.* Idem in Isa. xlii : « Proprie juxta Hebræos et litterarum fidem Israel εὐθύτατος Θεοῦ, rectus Dei » ἄνθρωπος dicitur. Vir autem videns Deum, non in clementis, sed in sono vocis est. » Confer Drusium in *Animadvers.*, c. 27; Frontonem Ducæum ad Pau-

lini epist. 1, Cotelierium t. I *PP. apostol.*, p. 376; Jo. Dallæum *De pseudepigraphis apostolicis*, pag. 189; Combefisium ad S. Maximum t. I pag. 683. **FRANC.** (79) Ὁ παῖς. « Filius, » ut infra cap. 7 et 11. **Id.**

(80) *Λαμπρὸν*. Interpres legit λαμπρῶς. **Id.**

(81) *Ἰωάννης εἶπεν*. Quod Joannes in Apocalypsi, cap. i, ait : « Qui est, et qui erat, et qui venturus est; » Paulus ait ad Rom. cap. ix, 5 : « Deus in sæcula. » Propter divinitatem enim Deus ante sæcula, et propter carnem Deus in sæcula : et propter divinitatem et carnem, qui est, et qui erat, et qui venturus est, Deus omnipotens. **FRANCISCUS TURRIANUS.**

ταλειφάντας ἡμᾶς τὸ Εὐαγγέλιον, τῆ αὐτοῦ ἀφροσύνη πιστεύειν, μάτην κάμνει· «πειθαρχεῖν γὰρ δεῖ θεῶ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.»

Ἐν δὲ λέγει· Αὐτὸς εἶπεν· «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἑσμεν.» ἐπιστανέτω τὸν νοῦν καὶ μανθανέτω, ὅτι οὐκ εἶπεν, ὅτι «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν εἰμι,» ἀλλὰ «ἐν ἑσμεν.» Τὸ γὰρ «ἐσμεν» οὐκ ἐφ' ἐνὸς λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ δύο πρόσωπα ἐδειξεν, δύναμιν δὲ μίαν. Αὐτὸς δὲ αὐτὸ ἀπέλυσεν εἰπὼν περὶ μαθητῶν πρὸς τὸν Πατέρα· «Τὴν δόξαν ἣν ἔδωκάς μοι, ἔδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὡσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς ἐν. Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ὡσιν τετελειωμένοι εἰς ἐν. ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σὺ με ἀπέστειλας.» Τί πρὸς ταῦτα ἔχει· λέγειν οἱ Νοητιανοί; Μὴ πάντες ἐν σῶμά ἐστιν κατὰ τὴν οὐσίαν, ἣ τῆ δυνάμει καὶ τῆ διαθέσει τῆς ὁμοφρονίας ἐν γινόμεθα; Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ὁ παῖς (82) ὁ πεμφθεὶς καὶ ὑπ' αὐτῶν μὴ γινωσκόμενος ὄντων ἐν κόσμῳ, ὡμολόγησεν εἶναι ἐν τῷ Πατρὶ δυνάμει [καὶ] διαθέσει (83). Εἰς γὰρ νοῦς Πατρὸς ὁ παῖς (84). Οἱ νοῦν Πατρὸς ἔχοντες οὕτω πιστεύομεν· οἱ δὲ τὸν νοῦν μὴ ἔχοντες τὸν Υἱὸν ἤρνηται. Εἰ δὲ καὶ Φίλιππον ἐπερωτᾶν περὶ Πατρὸς (sic), βούλοιντο λέγειν· «Δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα, καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν.» πρὸς δὲ ἀπεκρίθη ὁ Κύριος, λέγων· «Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, Φίλιππε, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με· ὁ ἔωρακώς ἐμὲ, ἔωρακε τὸν Πατέρα. Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστιν;» καὶ θέλοσαι λέγειν, διὰ τοῦτου κρατύνεσθαι τὸ δόγμα αὐτῶν, ὁμολογοῦντος αὐτοῦ ἑαυτὸν Πατέρα· γνώτωσαν ὅτι μέγιστον ἑαυτοῖς ἐναντίωμα ἐπιφέρουσι, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ῥήτου ἐλεγχόμενοι. Τοῦ γὰρ Χριστοῦ ἑαυτὸν ἐν πᾶσιν Υἱὸν εἰπόντος καὶ δεῖξαντος, οὐκ ἐπέγνωσαν οὐδὲ καταλαβέσθαι ἢ ἀτενίσαι τὴν δύναμιν ἐδυνήθησαν. Καὶ τοῦτο μὴ χωρήσας Φίλιππος, καθ' ὃ ἦν ἰδεῖν, τὸν Πατέρα ἡξίου βλέπειν. Πρὸς δὲ ὁ Κύριος ἔφη· «Φίλιππε, τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με; ὁ ἔωρακώς ἐμὲ, ἔωρακε τὸν Πατέρα.» Τοῦτέστιν, εἰ ἐμὲ ἔωρακας, δὲ ἐμοῦ τὸν Πατέρα γινώσκαι δύνῃ. Διὰ γὰρ τῆς

A dicet ire Christum secundum vocem Evangelii? Sin vero vult ut relicto Evangelio, amentiae ejus credamus, frustra laborat: «Oportet enim obedire magis Deo quam hominibus».

VII. Si autem dicat: Ipse dixit: «Ego et Pater unum sumus»⁸²; advertat animum, et intelligat quod non dixit: «Ego et Pater unum sum;» sed «unum sumus.» Illud enim, «sumus,» non dicitur de uno; sed sic dixit, quia duas personas demonstravit, unam autem potentiam, sive virtutem. Ipse hoc explicavit, cum dixit de discipulis ad Patrem: «Gloriam quam dedisti mihi, dedi eis; ut sint unum, sicut nos unum sumus. Ego in ipsis, et tu in me; ut sint perfecti in unum; ut cognoscat mundus quod tu me misisti»⁸³. Quid ad hæc dicere possunt Noetiani? Nunquid omnes unum corpus sunt secundum substantiam? An vero potestate et affectione consensionis et concordiae unum efficiuntur? Ad eundem modum puer missus, et iis qui in mundo erant non cognitus⁸⁷, confessus est se esse in Patre potestate et affectione consensionis; una enim mens Patris est puer. Qui autem mentem Patris habemus, sic credimus; qui vero non habent, Filium negaverunt. Si autem velint dicere quod Philippus de Patre interrogans: «Ostende, inquit, nobis Patrem, et sufficit nobis;» cui respondit Dominus inquis: «Tanto tempore vobiscum sum, Philippe, et non cognovisti me? Qui vidit me, vidit et Patrem. Non credis quia ego in Patre, et Pater in me est»⁸⁴? et audent dicere quod his verbis eorum dogma confirmatur, ipso confitente se esse Patrem; sciant maximam repugnantiam in se ipsos inducere, Scriptura eos redarguente et convincente. Cum enim Christus in omnibus se Filium dixisset et demonstrasset, non tamen cognoverant eum, neque virtutem ejus intelligere aut intueri potuerant. Et hoc Philippus cum capere non posset, quoad videre licebat, volebat videre Patrem. Cui Dominus dixit: «Philippe, tanto tempore vobiscum sum, et non cognovisti me? qui vidit me,

⁸² Act. v, 29; iv, 19. ⁸³ Joan. x, 50. ⁸⁴ Joan. xvii, 22, 23. ⁸⁷ Joan. i, 10. ⁸⁸ Joan. xiv, 8, 9.

(82) Ὁ παῖς. «Filius.» Sic et paulo post, ut supra cap. 5, et infra cap. 11. Per «puerum,» Filium intellige. FABRIC.

(83) Δυνάμει, διαθέσει. Confessus est se esse in Patre, potestate et affectione, multis in locis Evangelii. Joan. cap. x, 38: «Si mihi non vultis credere, operibus credite: ut cognoscatis et credatis quia Pater in me est, et ego in Patre.» Opera autem erant non solum miracula quæ secundum divinitatem operabatur, sed virtutes quas secundum humanitatem, sicut de eo scriptum est, Hebr. cap. i, ex Psal. xlv: «Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem; propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ præ participibus tuis.» Item Joan. cap. xii: «Qui videt me, videt eum qui misit me.» Et paulo post: «Sed qui misit me Pater, ipse mihi mandatum dedit, quid dicam, et quid loquar; et scio quia mandatum ejus est vita æterna.» Erat igitur in Patre potestate secundum operationem mandatorum ejus, id est, charitatis et omnis virtutis. Et cap. xiv: «Pater autem in me manens, ipse facit

opera. Non creditis quia ego in Patre et Pater in me est? alioqui propter opera ipsa credite.» Quia semper hic homo operabatur justitiam, misericordiam, charitatem et cæteras virtutes immutabiliter secundum Dei voluntatem; hæc etiam ratione, id est, potestate et consensione mentis et voluntatis, et non solum secundum substantiam, ipse et Pater unum erant, sicut volebat discipulos suos esse unum in Christo et in Patre, potestate et consensione voluntatis suæ cum voluntate Patris et Filii. FR. TURRIANUS.

(84) Εἰς γὰρ νοῦς Πατρὸς ὁ παῖς. Id est, mens humana Christi non discrepat a mente divina Patris; et hæc ratione mens humana Christi etsi non erat essentialiter mens divina, erat tamen potestate et affectione, sive dispositione consensionis, quia afficiebatur secundum voluntatem Dei voluntas et mens humana Christi; ita ut δυνάμει una essent, quæ erant secundum substantiam duæ mentes. Id.

vidit Patrem. » Id est, si me vidisti, per me potes Patrem cognoscere. Per imaginem enim quæ similis est, potest facile Pater cognosci. Sin vero imaginem quæ est Filius, non cognovisti : quomodo vis Patrem videre? Quod autem hæc ita sint, quæ in ipso capite adjecta et subiecta sunt, explicant ; quæ significant, Filium « propositum » missum esse a Patre ⁶⁰ et ad Patrem ire ⁶¹. »

VIII. Multa alia, imo vero omnia huic veritati astipulantur. Necessè ergo est, ut quamvis nolit, confiteatur Patrem Deum omnipotentem, et Christum Jesum Filium Dei, Deum factum hominem, cui omnia Pater subiecit præter se, et Spiritum sanctum; et hos esse vere tres. Quod si vult scire quomodo unus Deus demonstratur, sciat unam esse virtutem sive potentiam hujus. Et quantum quidem ad virtutem pertinet, unus est Deus; quantum vero ad œconomiam sive dispositionem, trina est ostensio; ut paulo post docebimus, cum reddemus rationem de veritate. Hæc igitur, fratres, dicta nobis sunt, de quibus inter omnes convenit. Unus enim est Deus, cui credere oportet; sed ingenitus, impatiibilis, immortalis, qui omnia facit quæ vult, sicut vult et quando vult. Quid igitur ad hæc audebit dicere Noetus, non intelligens veritatem? Quandoquidem igitur hactenus Noetus confutatus est, veniamus ad demonstrationem veritatis, ut confirmemus veritatem; contra quam tot et tantæ hæreses ortæ sunt, quæ nihil dicere potuerunt.

IX. Unus Deus est, quem non aliunde, fratres, agnoscimus, quam ex sanctis Scripturis. Quemadmodum enim si quis vellet sapientiam hujus sæculi exercere, non aliter hoc consequi poterit, nisi dogmata philosophorum legat; sic quicumque volumus pietatem in Deum exercere, non aliunde discemus quam ex Scripturis divinis. Quæcumque ergo

⁶⁰ Rom. III, 25. ⁶¹ Joan. V, 30; VI, 29; VIII, 16, 18, etc. ⁶² Joan. XIII, 1; XIV, 12.

(85) Κατὰ τὴν οἰκονομίαν. Interpres Turrianus hunc locum ita reddidit: « Quantum vero ad incarnationem pertinet, tertia est ostensio. » Sequi malimus versionem cl. Marani *De divinit. J. C.*, lib. IV, cap. 13, § 2, pag. 456.

(86) Τοσαῦται αἰρέσεις. Non Noeti tantum, sed et aliæ xxxi, quas hactenus Hippolytus oppugnaverat. Ex his verbis clarissime apparet clausulam hæc esse libri adversus hæreses. Apparet etiam Epiphanium Hippolyti exemplo opus suum adversus hæreses expositione fidei obsignasse. FABRIC.

(87) Οὐκ ἄλλοθεν ἀσκήσομεν ἢ ἐκ τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ. Visus est sibi Fabricius in hoc loco « in signo de Scripturæ sufficientia testimonium » animadvertere. Sed traditionem a Scriptura non dissociat Hippolytus, dum pietatem « non aliunde » repetit, « quam ex Scripturis divinis. » Non enim aliam defendit contra hæreticos interpretationem Scripturæ, quam quæ Ecclesiæ traditione nitebatur. Quapropter verbis modo citatis paulo post hæc addit: Μὴ κατ' ἰδίαν προαίρεσιν, μηδὲ κατ' ἴδιον νοῦν, μηδὲ βιαζόμενοι τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδομένα. « Non secundum propriam voluntatem, neque secundum proprium sensum, neque vim inferentes iis, quæ a Deo data sunt. » Præterea Noetum merito ejectum a presbyteris narrat cap. 1, quod Ecclesiæ traditio-

εικὸς ὁμοίας τυγχανούσης εὐγνωστος ὁ Πατὴρ γίνεταί. Εἰ δὲ τὴν εἰκόνα, ἥτις ἐστὶν ὁ Υἱὸς, οὐκ ἔγνωσ, πῶς ἰδεῖν θέλει τὸν Πατέρα; Ὅτι ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὰ ἐπιχειρέματα τῷ κεφαλαίῳ καὶ ὑποκείμενα ἀπολύει, « τὸν προκείμενον » Υἱὸν « ἀπεσταλμένον παρὰ Πατρὸς καὶ πρὸς Πατέρα πορευόμενον » σημαίνονται.

Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα, μᾶλλον δὲ πάντα ἐστὶν μαρτυροῦντα τῇ ἀληθείᾳ. Ἀνάγκη οὖν ἔχει καὶ μὴ θέλων ὁμολογεῖν Πατέρα Θεὸν παντοκράτορα, καὶ Χριστὸν Ἰησοῦν Υἱὸν Θεοῦ, Θεὸν ἀνθρωπῶν γενόμενον, ᾧ πάντα Πατὴρ ὑπέταξε παρεκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, καὶ τούτους εἶναι οὕτως τρία. Εἰ δὲ βούλεται μαθεῖν, πῶς εἰς Θεὸς ἀποδεικνύται, γινώσκέτω ὅτι μία δύναμις τούτου. Καὶ ὅσον μὲν κατὰ τὴν δύναμιν, εἰς ἐστὶ Θεός· ὅσον δὲ κατὰ τὴν οἰκονομίαν (85), τριχῆς ἢ ἐπιδεδίξει, ὡς ὑπερον ἀποδειχθήσεται, ἀποδιδόντων ἡμῶν περὶ ἀληθείας λόγον. Ταῦτα μὲν οὖν, ἀδελφοί, δείκνυται ἡμῖν συμφώνως εἰρημένα. Εἰς γὰρ Θεός ἐστιν ᾧ δεῖ πιστεύειν, ἀλλ' ἀγέννητος, ἀπαθής, ἀθάνατος, πάντα ποιῶν ὡς θέλει, καθὼς θέλει, ὅτε θέλει. Τί οὖν πρὸς ταῦτα τολμήσει Νόητος, μὴ νοῦν τὴν ἀλήθειαν; Ἐπειδὴ οὖν ἦδη καὶ ὁ Νόητος ἀνατέτραπται, ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν τῆς ἀληθείας ἀπόδειξιν, ἵνα συστήσωμεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἥς πάσαι τοσαῦται αἰρέσεις (86) γεγένηται, μηδὲν δυνάμεναι εἰπεῖν.

Εἰς Θεός, ὃν οὐκ ἄλλοθεν ἐπιγινώσκουμεν, ἀδελφοί. ἢ [ἐκ] τῶν ἁγίων Γραφῶν. Ὅν γὰρ τρόπον ἐάν τις βουληθῆ τὴν σοφίαν τοῦ αἰῶνος τούτου ἀσχεῖν, οὐκ ἄλλως δυνήσεται τούτου τυχεῖν, ἐάν μὴ δόγμασι φιλοσόφων ἐντύχη· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ὅσοι θεοσέβειαν ἀσχεῖν βουλόμεθα, οὐκ ἄλλοθεν ἀσκήσομεν ἢ ἐκ τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ (87). Ὅσα τοίνυν κηρύσσουν αἱ

nem, quam ei objiciebant, contempserit. Dicebant enim Noeto presbyteri Ecclesiæ: Ταῦτα λέγομεν ἃ ἐμάθομεν. « Hæc dicimus, quæ didicimus. » His adde, non dubium esse quin sanctus martyr in hoc adversus hæreses opere, cujus materiam ex libris Irenæi mutuo sumpserat, traditionem et Ecclesiæ auctoritatem Irenæi exemplo accerrime defenderit. MARAN. I. c. — Hinc item eliditur alterum ejusdem Fabricii hac ipsa de re commentum, quo iterum sibi finxit Hippolytum veluti « Scripturæ sufficientiam » astruentem infra cap. 17, ubi sanctus Pater ad credendum κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀποστόλων, « secundum traditionem apostolorum, » fideles hortatur. Ibi namque ne quis putet traditionem quoque præter Scripturam sanctum martyrem admisisset, sollicite Fabricius hæc adnotat: « En παράδοσιν ἀποστολικήν, sed quam mox ex scriptis apostolicis clarissime testatam facit Hippolytus. » Incausum laborat hic scholiastes. Siquidem sanctus Pater lib. *De Antichristo*, cap. 1, Pauli apostoli exemplum secutus, qui Timotheum ad « depositum custodiendum, atque ad ea fidelibus hominibus commendanda quæ abs se per multas exhortationes audierat, » hortabatur; pari ratione Theophilum suum traditionem edocere comperitur.

οἷα Γραφαί, ἴδωμεν, καὶ ὅσα διδάσκουσιν, ἐπιγνώ-
μεν, καὶ ὡς θέλει Πατὴρ πιστεύεσθαι, πιστεύσωμεν,
καὶ ὡς θέλει Υἱὸν δοξάζεσθαι, δοξάσωμεν, καὶ ὡς
θέλει Πνεῦμα ἅγιον δωρεῖσθαι, λάδωμεν. Μὴ κατ'
ἰδίαν προαίρεσιν, μηδὲ κατ' ἴδιον νοῦν, μηδὲ βιαζό-
μενοι τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδομένα· ἀλλ' ὅν τρόπον αὐ-
τὸς ἐβουλήθη διὰ τῶν ἁγίων Γραφῶν δεῖξαι, οὕτως
ἴδωμεν.

Θεὸς μόνος ὑπάρχων, καὶ μηδὲν ἔχων ἑαυτῷ σύγ-
χρονον, ἐβουλήθη κόσμον κτίσαι. Ὁ κόσμος ἐνοη-
θεις, θελήσας τε καὶ φηγεζάμενος ἐποίησεν, ᾧ παραυ-
τεῖκα παρέστη τὸ γενόμενον ὡς ἠθέλησεν. Αὐταρχὴς οὖν
ἡμῖν ἐστὶν μόνον εἰδέναι ὅτι [οὐδὲν] σύγχρονον Θεοῦ.
Οὐδὲν πλὴν αὐτὸς ἦν· αὐτὸς δὲ μόνος ὢν, πολλὺς ἦν (88).
Οὔτε γὰρ ἄλογος, οὔτε ἄσφορος, οὔτε ἀδύνατος, οὔτε
ἀβούλευτος ἦν. Πάντα δὲ ἦν ἐν αὐτῷ, αὐτὸς δὲ ἦν τὸ
πᾶν. Ὅτε ἠθέλησεν (89), καθὼς ἠθέλησεν, ἔδειξε τὸν
Λόγον αὐτοῦ καιροῖς ὠρισμένοις παρ' αὐτῷ, δι' οὗ
τὰ πάντα ἐποίησεν. Ὅτε μὲν θέλει, ποιεῖ· ὅτε δὲ ἐν-
θυμεῖται, τελεῖ· ὅτε δὲ φθέγγεται, δεικνύει· ὅτε πλάσ-
σει, σοφίζεται. Πάντα γὰρ τὰ γενόμενα, διὰ λόγου
καὶ σοφίας τεχνάζεται, λόγῳ μὲν κτιζῶν, σοφίᾳ δὲ
κοσμών. Ἐποίησεν οὖν ὡς ἠθέλησεν, Θεὸς γὰρ ἦν.
Τῶν δὲ γινομένων ἀρχηγὸν καὶ σύμβουλον καὶ ἐργά-
την ἐγέννα Λόγον (90), ὃν Λόγον ἔχων ἐν ἑαυτῷ,
ἀόρατον τε ὄντα τῷ κτιζομένῳ κόσμῳ, ὄρατον ποιεῖ,
προτέραν φωνὴν φηγεζόμενος, καὶ φῶς ἐκ φωτὸς (91)
γεννῶν, προῆκεν τῇ κτίσει· Κύριον τὸν ἴδιον νοῦν (92),
αὐτῷ μόνῳ πρότερον ὄρατον ὑπάρχοντα, τῷ δὲ γινο-
μένῳ κόσμῳ ἀόρατον ὄντα, ὄρατον ποιεῖ, ὅπως διὰ
τοῦ φανῆναι ἰδῶν ὁ κόσμος, σωθῆναι δυναθῆ.

Καὶ οὕτως παρίστατο αὐτῷ ἕτερος. Ἐτερον δὲ λέ-
γων (93) οὐ δύο Θεοὺς λέγω, ἀλλ' ὡς φῶς ἐκ φωτὸς,
ἢ ὡς ὕδωρ ἐκ πηγῆς, ἢ ὡς ἀκτίνα ἀπὸ ἡλίου. Δύνα-
μις γὰρ μία ἔστι τοῦ παντός· τὸ δὲ πᾶν Πατὴρ, ἐξ
οὗ δύναμις Λόγος. Οὗτος δὲ νοῦς (94), ὃς προβάς ἐν
κόσμῳ ἐδείκνυτο παῖς Θεοῦ. Πάντα τοῖνον δι' αὐτοῦ,
αὐτὸς δὲ μόνος ἐκ Πατρὸς. Τίς τοῖνον ἀποφαίνεται:

⁸⁸ Joan. 1, 3.

(88) Αὐτὸς δὲ μόνος ὢν, πολλὺς ἦν. Hunc locum
egregie illustrat Georgius Bullus *Defens. fid. Nic.*,
sect. iii, cap. 8, § 2, pag. 219.

(89) Ὅτε ἠθέλησεν, κ. τ. λ. Hæc et sequentia
mirum in modum explanat simul et strenue tuetur
contra Jurium doctissimus Bossuetius Meldensis
episcopus, *Avertiss.* vi, § 68, sur les lettres de M.
Jurieu.

(90) Ἐγέννα Λόγον. Ait Hippolytus Deum gene-
rasse Verbum, quod ab æterno in se habuerat.
Quomodo? « Ipsum, inquit, temporibus apud se
definitis ostendit; ipsum creaturæ ut Dominum de-
prompsit: ipsum denique sibi soli prius notum,
mundo visibilem fecit. » Itaque generatio qua de
loquitur Hippolytus, non est Verbi productio; sed
ipsius, ex æterno Patri coexistentis, ostensio, de-
promptio et manifestatio quæ res creatas respexerit.
Bullus et Bossuetius ll. cc. Neque aliter Mar-
anus *De divinit. J. C.*, lih. iv, cap. 13, § 3, pag. 458.

(91) Φῶς ἐκ φωτός. Sic locuti ante Patres Nicæ-
nos, præter Hippolytum nostrum, sunt Justinus

A divina Scripturæ prædicant, sciamus; et quæcum-
que docent, cognoscamus: et sicut Pater vult credi,
sic credamus; et sicut vult Filium glorificari, sic
glorificemus; et sicut vult donari Spiritum sanctum,
sic accipiamus. Non secundum propriam voluntatem,
neque secundum proprium sensum, neque vim infe-
rentes iis quæ a Deo data sunt; sed quomodo ipse
per sanctas Scripturas docere voluit, sic intelligamus.

X. Deus solus cum esset, nihilque sibi coævum
haberet, voluit mundum efficere. Et mundum cogi-
tans ac volens et dicens efficere; continuoque existi-
tit ei factus sicut voluit, et sicut voluit, perfecit.
Satis igitur nobis est scire solum, nihil esse Deo
coævum. Nihil erat præter ipsum; ipse solus, mul-
tus erat. Nec enim erat sine ratione, sine sapien-
tia, sine potentia, sine consilio. Omnia erant in eo:
ipse erat omnia. Quando voluit, et quomodo vo-
luit, ostendit Verbum suum temporibus apud eum
definitis; per quod omnia fecit. Qui cum vult, facit;
quando cogitat, perficit; quando loquitur, osten-
dit; quando format, sapientiam edit. Omnia enim
quæ facta sunt, ratione et sapientia fabricavit;
ratione quidem creat, sapientia vero ornat. Fecit
igitur sicut voluit: Deus enim erat. Eorum autem
quæ facta sunt, ducem, consiliarium et operarium
generabat Verbum; quod Verbum cum in se habe-
ret, essetque mundo creato inaspectabile, fecit
aspectabile, emittens priorem vocem; et lumen ex
lumine generans, deprompsit ipsi creaturæ Domi-
num, sensum suum; et qui prius ipsi tantum erat
visibilis, mundo autem invisibilis; hunc visibilem
facit, ut mundus eum eum, qui apparuit, videret,
salvus fieri posset.

XI. Atque ita astitit ei alius. Cum alium dico,
non duos Deos dico; sed tanquam lumen ex lumine,
et aquam ex fonte, aut radium a sole. Una enim vir-
tus quæ ex toto est; totum vero Pater, ex quo vir-
tus Verbum. Hoc vero mens est, quod prodians in
mundum, ostensum est puer Dei. Omnia igitur per
ipsum ⁹³, ipse autem solus ex Patre. Quis ergo pro-

martyr, Tatianus et Athenagoras, ut notatum doctis-
simo Crabio ad Irenæum lib. ii, c. 23. His adde Me-
thodium in homilia de Simeone et Anna, pag. 152:
Εὐ εἶ φῶς ἀληθινὸν ἐκ φωτός ἀληθινοῦ, Θεὸς ἀληθι-
νὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ. Athanasius postea dixit λόγον
ἐκ λόγου, tom. I, pag. 881, edit. Lipsiens. FABRIC.

(92) Ἰδιον νοῦν. Filius, νοῦς, σοφία Patris, et
infra c. 13, Voluntas. Id.

(93) Ἐτερον δὲ λέγων. Justino martyri quando
Filius ἕτερόν τι a Patre esse dicitur, et Tertulliano
quando « Filium et Patrem esse aliud ab alio »
affirmat, eadem quæ Hippolyto mens, ut Personarum
distinctionem ostendant, non ut ὁμοούσιον influ-
centur. Id.

(94) Οὗτος δὲ νοῦς. Turrianus hunc locum sic
reddiderat: « Hoc vero mens sive sensus, qui pro-
diens in mundum, ostensus est puer Dei. Omnia
igitur per eum facta sunt; ipse solus ex Patre ge-
nitus. » Græcis pressius inhærentem Maranum se-
cuti sumus l. c. pag. 459, quem adeas velim.

fert multitudinem deorum, quæ per curricula tem- A porum appulsa fuit? Omnes enim eo redacti sunt inviti, ut dicant omnia ad unum recurrere, etiam secundum Valentinum, et Marclonem, et Cerinthum, et omnem illorum nugacitatem; et huc nolentes reciderunt, ut unam omnium causam confliteantur. Igitur veritati nolentes consentiunt, esse scilicet unum Deum, qui fecit omnia sicut voluit. Hic autem dedit legem et prophetas; et dando coegit hos per Spiritum sanctum loqui, ut accipientes virtutis Paternæ inspirationem, consilium et voluntatem Patris nuntiarent.

XII. In his igitur Verbum versabatur, loquens de se ipso. Jam enim ipse suus præco erat; ostendebat- que futurum esse, ut Verbum in hominibus appare- B ret. Idcirco sic clamabat: « Factus sum manifestus iis qui non quærebant me; inventus sum ab iis qui non interrogabant me ⁶⁴. » Quis vero est qui factus est manifestus, nisi Verbum Patris? quod cum Pater misit, potestatem suam ostendit hominibus. Sic igitur factum est manifestum Verbum, sicut ait beatus Joannes. Repetit enim summam quæ a prophetis dicta sunt, demonstrans hoc esse Verbum per quod omnia facta sunt. Sic enim ait: « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil ⁶⁵. » Et infra ait: « Mundus per ipsum factus est, et mundus eum non cognovit. In propria venit, et sui eum non receperunt ⁶⁶. » Si C mundus, inquit, per ipsum factus est, sicut ait Propheta: « Verbo Domini cœli firmati sunt ⁶⁷; » igitur hoc est Verbum, quod factum est manifestum. Ergo Verbum incarnatum cernimus; Patrem per eum intelligimus; Filio credimus; Spiritum sanctum adoramus. Videamus igitur quæ scripta sunt, quod prædicabatur quidem Verbum futurum manifestum.

XIII. Jeremias etiam dicit: « Quis stetit in hypo- stasi Domini, et vidit Verbum ejus ⁶⁷? » Verbum au- tem Dei solum est visibile; verbum vero hominis audibile. Quando dicit videre Verbum, necesse est mihi ut credam, hoc visibile missum esse. Missus autem non est alius quam Verbum. Quod autem missum fuit, testatur Petrus, cum dixit Cornelio centurioni: « Misit Deus Verbum suum filiis Israel per prædicationem Jesu Christi. Hic est Deus, omnium Dominus ⁶⁸. » Si ergo Verbum mittitur per Jesum Christum, voluntas Patris est Jesus Christus.

⁶⁴ Isa. lxxv, 1. ⁶⁵ Joan. i, 1-3. ⁶⁶ ibid. 10, 11. ⁶⁷ Psal. xxxii, 6. ⁶⁸ Jer. xxiii, 18. ⁶⁹ Act. x, 36.

(95) *Ἡράκλειος τούτους φθέγγασθαι.* « Coegit hos per Spiritum sanctum loqui. » Cogebat sanctos prophetas, quatenus volentes sequi voluntatem Dei, non poterant non loqui illa quæ loquebantur. Sic Petrus in Actis apostol. c. iii: « Non possumus, inquit, quæ vidimus et audivimus non loqui. » Sic prophætæ audiebant Spiritum Verbi Dei intus loquentem, et non poterant, sicut Petrus hic dixit, non loqui quæ audiebant. FA. TURRIANUS.

(96) *Οὐδὲ ἐν.* Post οὐδὲ ἐν in verbis Joannis σειγῆν, præter Hippolytum, faciunt Irenæus, Clemens Alex., Origenes, Theophilus Antiochenus et

πληθὺν θεῶν παραβαλλομένην κατὰ καιροῦς; Καὶ γὰρ πάντες ἀπεκλείσθησαν εἰς τοῦτο ἄκοντες εἰπεῖν, ὅτι τὸ πᾶν εἰς ἓνα ἀνατρέχει. Εἰ οὖν τὰ πάντα εἰς ἓνα ἀνατρέχει, καὶ κατὰ Οὐάλεντινον καὶ κατὰ Μαρκίωνα, Κήρινθον τε καὶ πᾶσαν τὴν ἐκείνων φιλαριαν, καὶ ἄκοντες εἰς τοῦτο περιέπεσαν, ἓνα τὸν ἓνα ὁμολογήσωσιν αἰτιῶν τῶν πάντων· οὕτως οὖν συντρέχουσιν καὶ αὐτοὶ μὴ θέλοντες τῇ ἀληθείᾳ ἓνα Θεὸν λέγειν ποιήσαντα ὡς ἠέλησεν. Οὗτος δὲ ἔδωκεν νόμον καὶ προφήτας, καὶ δοῦς διὰ Πνεύματος ἁγίου ἠνάγκασεν τοὺς φθέγγασθαι (95), ὅπως τῆς Πατρῴας δυνάμεως τὴν ἀπόπειαν λαβόντες, τὴν βουλὴν καὶ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς καταγγείλωσιν.

Ἐν τούτοις τοίνυν πολιτευόμενος ὁ Λόγος ἐφθέγγετο περὶ ἑαυτοῦ. Ἦδη γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ κήρυξ ἐγένετο, δεικνύων μέλλοντα Λόγον φαίνεσθαι ἐν ἀνθρώποις, δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐβόα· « Ἐμφανὴς ἐγενόμενη τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν, εὐρέθη τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσιν. » Τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἐμφανὴς γενόμενος, ἀλλ' ἢ ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς; ὃν ἀποστέλλων Πατὴρ εἰδείκνυσεν ἀνθρώποις τὴν παρ' ἑαυτοῦ ἐξουσίαν. Οὕτως οὖν ἐμφανὴς ἐγένετο ὁ Λόγος, καθὼς λέγει, ἀνακεφαλαιοῦται: γὰρ ὁ μακάριος Ἰωάννης τὰ διὰ τῶν προφητῶν εἰρημίνα, δεικνύς τοῦτον εἶναι τὸν Λόγον, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Φησὶν γὰρ οὕτως· « Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν (96). » Ὑπο[δάξ] δὲ ἔφη· « Ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. Εἰς τὰ ἔθνη ἦλθεν, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. » Εἰ οὖν, ἔφη, ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ γεγένηται, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης: « Τῷ Λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερέωθησαν· » ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ Λόγος ὁ καὶ ἐμφανὴς δεικνύμενος. Οὐκοῦν ἐνσαρκῶν Λόγον θεωροῦμεν, Πατέρα δι' αὐτοῦ νοοῦμεν, Υἱὸν δὲ πιστεύομεν, Πνεύματι ἁγίῳ προσκυνοῦμεν. Ἰδόμεν οὖν τὰ γεγραμμένα, ὅτι μὲν ἐμφανὴς ὁ Λόγος ἐσόμενος ἐκηρύσσεται.

Καὶ Ἰερεμίᾳς λέγει· « Τίς ἔστη ἐν ὑποστήματι (97) Κυρίου, καὶ ἶδεν τὸν Λόγον αὐτοῦ; » Λόγος δὲ Θεοῦ μόνος ὁρατὸς, ἀνθρώπου δὲ ἀκουστός. Ὅπου ὄραν τὸν Λόγον λέγει, ἀνάγκην ἔχω πιστεῦειν ὁρατὸν τοῦτον ἀπεσταλμένον. Οὐκ ἄλλος ἦν ἀλλ' ἢ ὁ Λόγος. Ὅτι δὲ ἀπεστάλη, μαρτυρεῖ Πέτρος, πρὸς τὸν ἐκατόνταρχον Κορνήλιον λέγων· « Ἐξᾶπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Λόγον αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ διὰ κηρύγματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ὁ πάντων Κύριος. » Εἰ δὲ οὖν Λόγος ἀποστέλλεται διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός (98).

(97) *Τίς ἔστη ἐν ὑποστήματι.* Victor in Catena, ἐν τῇ ὑποστάσει: pro quo Symmachus, ἐν τῇ διμιλίᾳ edidit. Id.

Eusebius pluribus locis: atque e Latinis Tertullianus ac Lactantius, Victorinus, Augustinus, et longe post Honorius Augustodunensis lib. 1 *De imagine mundi*, c. 2. Quoniam vero eadem interpunctio placuit etiam hæreticis Valentino, Heracleonio, Theodoto, et Macedonianis, Eunomianisque; hinc ab Epiphanio t. II, pag. 80, et a Chrysostomo rejicitur. FABRIC.

(98) *Τὸ θέλημα... Χριστός.* Sic Filium βούλησιν

Ταῦτα μὲν οὖν, ἀδελφοί, σημαίνουσιν αἱ Γραφαί. Α
 Ταύτην τὴν οἰκονομίαν παραδίδωσιν ἡμῖν καὶ ὁ μα-
 κάριος Ἰωάννης ἐν Εὐαγγελίῳ μαρτυρῶν, καὶ τοῦτον
 τὸν Λόγον Θεὸν ἐμολογεῖ οὕτως λέγων· « Ἐν ἀρχῇ
 ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς
 ἦν ὁ Λόγος. » Εἰ δὲ οὖν ὁ Λόγος πρὸς τὸν Θεόν, Θεὸς
 οὐκ ἔρω Θεούς, ἀλλ' ἢ ἓνα, Πρόσωπα δὲ δύο, οἰκονο-
 μίαν δὲ τρίτην, τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Πα-
 τὴρ μὲν γὰρ εἷς, Πρόσωπα δὲ δύο, ὅτι καὶ ὁ Υἱὸς, τὸ
 δὲ τρίτον τὸ ἅγιον Πνεῦμα (99). Πατὴρ ἐντέλλεται,
 Λόγος ἀποτελεῖ, Υἱὸς δὲ δεῖκνυται δι' οὗ Πατὴρ πι-
 σεύεται. Οἰκονομία συμφωνίας συνάγεται εἰς ἓνα
 Θεόν· εἰς γὰρ ἔστιν ὁ Θεός· ὁ γὰρ κελεύων Πατὴρ (1),
 ὁ δὲ ὑπακούων Υἱὸς, τὸ δὲ συνετίζον ἅγιον Πνεῦμα.
 Ὁ οὖν Πατὴρ « ἐπὶ πάντων (2), » ὁ δὲ Υἱὸς « διὰ πάν-
 των, » τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα « ἐν πάσιν. » Ἄλλως τε
 ἓνα Θεόν (3) νομίσαι μὴ δυνάμεθα, ἐὰν μὴ ὄντω;
 Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι πιστεύσωμεν.
 Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ ἐδόξασαν Πατέρα, ἀλλ' οὐκ ἠγά-
 γιστησαν, Υἱὸν γὰρ οὐκ ἐπέγνωσαν. Μαθηταὶ ἐπέ-
 γνωσαν Υἱὸν, ἀλλ' οὐκ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, δι' ὃ καὶ
 ἠρνήσαντο (4). Γινώσκων οὖν ὁ πατρῷος Λόγος τὴν
 οἰκονομίαν καὶ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, ὅτι οὐκ ἄλλως
 βούλεται δοξάζεσθαι ὁ Πατὴρ ἢ οὕτως, ἀναστάς παρ-
 ἔδωκεν τοῖς μαθηταῖς λέγων· « Πορευθέντες μαθη-
 τεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ
 ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύ-
 ματος, » δεικνύων ὅτι πᾶς ὅς ἂν ἐν τι τούτων ἐκλίπῃ,
 τελείως Θεὸν οὐκ ἐδόξασεν. Διὰ γὰρ τῆς Τριάδος
 ταύτης Πατὴρ δοξάζεται. Πατὴρ γὰρ ἠθέλησεν, Υἱὸς
 ἐποίησεν, Πνεῦμα ἐφανερώσεν. Πᾶσαι τοίνυν αἱ Γρα-
 φαὶ περὶ τοῦτου κηρύσσουσι.

Ἄλλ' ἔρεῖ μοι τις· Ἔξον μοι φέρεις, Λόγον λέγων
 Υἱόν (5). Ἰωάννης πρὸς γὰρ λέγει Λόγον, ἀλλ' ἄλλως

⁹⁹ Joan. i, 1. ⁷⁰ Ephes. iv, 6. ⁷¹ Matth. xxviii, 19.

sive θέλημα Patris dixere multi veteres; quorum loca
 vide, si placet, apud Petavium lib. vi *De SS. Trinitate*,
 cap. 8, § 21, et lib. vii, cap. 12, § 12. FABRIC.
 (99) Δύο μὲν οὐκ ἔρω Θεούς... ἅγιον Πνεῦμα.
 Liqueat ex hoc testimonio unum omnino Deum, tres
 Personas ab Hippolyto doceri. Paulo ante cap. 8
 dixerat unum Deum esse secundum virtutem, sive
 secundum essentiam divinam, quæ una prorsus est
 in tribus Personis; secundum autem œconomiam
 tres Personas ostendi. Intelligit ergo, ut Tertullianus
adversus Praxeam, cap. 3 œconomiz nomine
 « numerum et dispositionem Trinitatis. » Hoc autem
 loco gratiam Spiritus sancti appellat « tertiam
 œconomiam; » sed eodem sensu ac Tertullianus, qui
 Spiritum sanctum appellat « tertium gradum. » Nam
 gradus, forma, species, dispositio sive œconomia,
 idem sonant apud Tertullianum. Quare si Spiritus
 sanctus dicitur tertius gradus, dici etiam potest
 tertiz dispositio sive œconomia. Minus accurate in
 Latina interpretatione incarnatio « œconomiz »
 nomine designatur, in his verbis quæ leguntur
 cap. 3: Τίς γὰρ οὐκ ἔρεῖ ἓνα Θεὸν εἶναι; ἀλλ' οὐ τὴν
 οἰκονομίαν ἀνατρήσει. « Quis enim non dicet unum
 esse Deum? Non tamen continuo œconomiam, id
 est, incarnationem, negabit. » Non incarnationem,
 sed numerum et dispositionem Trinitatis considerat
 Hippolytus hoc in loco et in pluribus aliis. MARANUS,
 l. c. pag. 457.

(1) Κελεύων Πατὴρ... ὑπακούων Υἱός. Hoc

XIV. Hæc igitur, fratres, significant nobis Scri-
 pturæ. Hanc œconomiam tradit nobis Joannes in Evan-
 gelio, testimonio suo; et hoc Verbum constituetur
 Deum, sic inquires: « In principio erat Verbum, et
 Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum ⁷⁰. »
 Si ergo Verbum erat apud Deum, et Deus erat,
 quid ergo? dicetne aliquis dicere Joannem duos
 Deos? Duos quidem Deos non dicam, sed unum;
 Personas vero duas; œconomiam tertiam, gratiam
 dico sancti Spiritus. Pater quidem unus, Personæ
 vero duæ, quia et Filius; tertia autem Spiritus san-
 ctus. Pater mandat, Verbum perficit, Filius autem
 ostenditur per quem Pater creditur. (œconomia
 consensionis redigitur ad unum Deum: unus enim
 est Deus qui mandat, Pater; qui obedit, Filius;
 qui docet scientiam, Spiritus sanctus. Pater qui
 est « super omnia, » Filius « per omnia, » Spiritus
 sanctus « in omnibus ⁷⁰. » Aliter Deum unum in-
 telligere non possumus, nisi vere Patri et Filio et
 Spiritui sancto credamus. Etenim Judæi Patrem
 glorificaverunt, sed non egerunt gratias; siquidem
 non agnoverunt Filium. Discipuli agnoverunt Fil-
 ium, sed non in Spiritu sancto; idcirco negave-
 runt. Sciens igitur Verbum Patris, œconomiam
 et voluntatem Patris, quod non vult aliter Pater
 glorificari, nisi sic; cum resurrexisset, tradidit hoc
 discipulis: « Euntes, inquit, docete omnes gentes,
 baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus
 sancti ⁷¹. » Docuit hic, quod quicumque unum quid
 horum omiserit, is perfecte Deum non glorificavit.
 Per hanc enim Trinitatem Pater glorificatur. Pater
 enim voluit, Filius fecit, Spiritus sanctus manife-
 stum fecit. Omnes igitur Scriptura: de hoc prædicant.

XV. Sed dicet mihi aliquis: Rem novam mihi
 affers, cum Verbum appellas Filium. Joannes enim

« mandandi et præcipiendi » vocabulo de Patre, et
 « obediendi » de Filio, sine ulla offensione usi sunt
 non modo ante concilium Nicænum S. Irenæus,
 Hippolytus noster, Origenes et alii: sed et post
 illud concilium, adversarii et hostes Arianz hære-
 seos acerrimi, Athanasius, Basilus, Marius Victo-
 rinus, Hilarius, Prosper, etc. Vide Petavium lib. i
De Trinit., cap. 7, § 7, et Bullum in *Defens. fidei*,
Nic., pagg. 158, 164, 167, 170. FABRIC.

(2) Πατὴρ ἐπὶ πάντων. Cum Paulus ait de Deo
 Ephes. iv, 6: « Qui est super omnia, et per omnia,
 et in omnibus, » tres Personas designat, et unita-
 tem Dei in illis: quia unius ejusdemque virtutis ac
 potentiz est, esse super omnia, et per omnia, et in
 omnibus; et secundum ordinem confessionis sanctæ
 Trinitatis, primum tribuit Patri, secundum Filio,
 tertium Spiritui sancto; quia est tertia Persona se-
 cundum ordinem confessionis, ut antiqui theologii
 loquuntur, et nos loqui docuerunt. FR. TURIANUS.

(3) Ἄλλως τε ἓνα Θεὸν... Πνεῦμα ἐφανερώσεν.
 Non poterat accuratius exponi dogma Christiano-
 rum. Non solum enim numerum Personarum nihil
 de Dei singularitate detrudere contendit; sed etiam
 ipsam Dei singularitatem sine hoc Personarum nu-
 mero nec consistere, nec coli posse. MARANUS, l. c.
 pag. 458.

(4) Ἠρῆσατο. Hoc dicit propter Petrum, quem
 legimus in Evangelio Christum negasse. FR. TCU.

(5) Ἔξον μοι φέρεις, Λόγον λέγων Υἱόν. Hinc

Verbum quidem dicit. sed aliter per allegoriam interpretatur. Imo, non aliter per allegoriam interpretatur: sic enim ostendens hoc Verbum Dei quod ab initio erat, et nunc missum est, dixit postea in Apocalypsi: « Et vidi cœlum apertum, et ecce equus albus; et qui sedebat in eo, fidelis et verax, et in justitia judicat et pugnât. Oculi ejus sicut flamma ignis; et in capite ejus diademata multa; habens nomen scriptum, quod nemo novit nisi ipse. Et vestitus erat veste aspersa sanguine; et vocatum est nomen ejus, Verbum Dei ⁷⁰. » Videte igitur, fratres, quomodo vestis sanguine aspersa, in symbolo significavit carnem, qua venit ad subeundam passionem impatibile Dei Verbum, sicut mihi prophetæ testantur. Sic enim ait beatus Michæas: « Domus Jacob irritavit Spiritum Domini. Hæc sunt eorum studia. Nonne boni sermones ejus; et recte cum ipsis ambulat? Et ipsi suscitaverunt inimicitiam contra pacem ejus, gloriam ejus detraxerunt ⁷¹. » Id est, fecerunt eum pati in carne. Similiter beatus Paulus ait: « Quod enim impossibile erat legis in quo infirmabatur per carnem; Deus Filium suum mittens in similitudine carnis peccati, damnavit peccatum in carne: ut justificatio legis ostenderetur in nobis, qui non secundum carnem ambulamus, sed secundum Spiritum ⁷². » Qualem igitur Filium suum Deus per carnem misit, nisi Verbum, quod a principio scilicet Filium vocavit, quia futurum erat ut ortum caperet? Et cum Filius vocatur, commune nomen amoris erga homines sumit. Nec enim Verbum per se et sine carne perfectus Filius erat, cum tamen esset perfectum Verbum,

⁷⁰ Apoc. xix, 11-13. ⁷¹ Mich. ii, 7, 8. ⁷² Rom. viii, 3, 4.

locum puto a Turriano minus bene sic redditum: « Novum verbum mihi affers, cum Filium vocas; » atque Hippolytum potius in hanc sententiam scripsisse: « Novum mihi affers, cum Filium Verbum vocas, » sive Verbi appellas nomine. FABRIC... Ne que aliter Wesselingus *Probabil.* cap. 26, pag. 252 cujus proinde versionem expressimus.

(6) Ἄλλ' ἄλλως ἀλληγορεῖ. « Sed aliter interpretatur. » Statimque ista in versione subduntur: « Imo, non aliter per allegoriam interpretatur; » adeoque legerit interpres: μενοῦνγε οὐκ ἄλλως ἀλληγορεῖ; quæ quidem sive exscriptori sive typothetæ ob repetitum ἀλληγορεῖ exciderint: ea siquidem contextus postulare videtur. Ad hunc autem locum hæc adnotat Turrianus: « Verbum Dei non allegorice, sed proprie Filium Dei significat. Hoc ipsum beatus Cyrillus lib. vii *Theauri*, cap. 1, contra Eunomium docuit; et per Scripturas probavit esse Verbum proprium nomen Filii: id est, hanc vocem, *Verbum*, proprie et decenter, et non per abusionem aut allegoriam, Filium Dei significare. »

(7) Ἐν συμβόλῳ. Hoc est, in figura, qua utitur etiam propheta Isaias Lxii, 1. FABRIC.

(8) Τῆρ δόξαν. Sic habebant LXX in exemplari Hippolyti, δόξαν, non δορά, ut nunc in nostris. Convenit hæc lectio cum Isa. Liii, 2: « Non est species ei, neque decor. » FR. TURR.

(9) Ἀμαρτίας. Omittit verba, καὶ περὶ ἀμαρτίας, quæ et in uno Covelli codice absunt: sed ab aliis codicibus, quænamadmodum et versionibus antiquis Epistolæ ad Romanos, agnoscuntur. FABRIC.

Ἄλληγορεῖ (6). Οὕτως γὰρ δεικνύων τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ τοῦτον ὄντα ἀπ' ἀρχῆς καὶ νῦν ἀπισταμένον, ὑποδᾶς ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ἐφη· « Καὶ ἴδον τὸν οὐρανὸν ἠνεωγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτοῦ πλοῦτος. Οἱ δὲ ὄφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς πυρός· καὶ διαδήματα πολλὰ ἐπὶ τῆν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἔχων ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός. Καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον ἐβρῶντισμένον αἵματι· καὶ κέκληται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. » Ὅρατε οὖν, ἀδελφοί, πῶς ἐν συμβόλῳ (7) τὸ ἱμάτιον τὸ ἐβρῶντισμένον αἵματι, τὴν σάρκα διηγήσατο, δι' ἧς καὶ ὑπὸ πάθος ἦλθεν, ὁ ἀπαθής τοῦ Θεοῦ Λόγος, καθὼς μαρτυροῦσίν μοι οἱ προφηταί. Λέγει γάρ οὕτως ὁ μακάριος Μιχαίας· « Οἶκος Ἰακώβ παρώργισε Πνεῦμα Κυρίου. Ταῦτα τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῖς ἐστίν. Οὐχ οἱ λόγοι αὐτοῦ καλοὶ μετ' αὐτῶν, καὶ ὄρθοι παρεύονται; Καὶ αὐτοὶ ἀντέστησαν εἰς ἐχθρὰν κατὰ πρόσωπον τῆς εἰρήνης αὐτοῦ, τὴν δόξαν (8) ἐξέδειραν αὐτοῦ. » Τουτέστιν, τὸ σαρκὶ παθεῖν αὐτόν. Ὡσαύτως καὶ ὁ μακάριος Παῦλος λέγει· « Τὸ γὰρ ἀδύνατον τῷ νόμῳ, ἐν ᾧ ἡσθένει, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ Υἱὸν πέμφας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἀμαρτίας (9) κατέκρινεν τὴν ἀμαρτίαν τῇ σαρκί, ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου φανερωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ Πνεῦμα. » Ποῖον οὖν Υἱὸν ἑαυτοῦ ὁ Θεὸς διὰ τῆς σαρκὸς κατέπεμψεν, ἀλλ' ἢ τὸν Λόγον, ὃν Υἱὸν προσηγόρευε διὰ τὸ μέλλειν αὐτὸν γενέσθαι; Καὶ τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς εἰς ἀνθρώπους φιλοστοργίας (10) ἀναλαμβάνει ὁ Υἱὸς καλούμενος. Οὕτε γὰρ ἄσκαρος καὶ καθ' ἑαυτὸν ὁ Λόγος, τέλειος ἦν Υἱὸς (11), καίτοι τέλειος Λόγος ὢν, Μονογενής. Οὕτ' ἡ σὰρξ

(10) Τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς... φιλοστοργίας. « Commune nomen amoris. » Filius Dei, filius hominis nominatus est et fuit, ut nos filii Dei nominemur et simus: quod fuit summæ erga nos charitatis. « Videte, » inquit Joannes in Epist. 1, cap. 1, 1, « qualem charitatem dedit nobis Pater, ut filii Dei nominemur et simus! » Nisi enim sic Pater dilexisset mundum, ut Filium suum factum filium hominis pro nobis in mortem tradidisset, adoptionem filiorum Dei quam accepimus, non accepissemus. FR. TURRIAN.

(11) Οὕτε γὰρ.... τέλειος ἦν Υἱός. « Nec enim perfectus Filius erat. » Nihil deerat Filio Dei ad perfectionem generationis æternæ ex Patre, antequam fieret filius hominis: sed ad perfectum mysterium œconomix deerat Christo Filio Dei, ut fieret filius hominis, et sic esset perfectus Christus. Cum carne itaque factus est perfectus Christus, et perfectus sive completus Filius; Filius scilicet Dei, et filius hominis: quia hypostasis Christi, ut antiqui theologî et ecclesiastici Patres tradunt, est quid completum ex duabus naturis, divina scilicet et humana unita Verbo. Et beatus Cyrillus lib. ii *contra Nestorium*: « Corpus, inquit, ex muliere natum, unum Verbo secundum hypostasim, Christum unum et Filium et Dominum perfecti, sive completi eundem Deum et hominem; » quod perinde est ut diceret, Filium Dei et eundem filium hominis. Conveniunt cum his quæ Leontichus Byzantius lib. i *contra Nestorianos* et Euthyianos scripsit, duplicem esse perfectionem in Christo: unam quæ simpliciter dicitur, alteram quæ in habitudine cernitur, secundum magnum Gregorium. « Perfectum enim, inquit, est Verbum et plenum, et perfectum habens perfectio-

καθ' ἑαυτὴν εἶχα τοῦ Λόγου ὑποστᾶναι ἡδύνατο, διὰ τὸ ἐν Λόγῳ τὴν σύστασιν ἔχειν. Οὕτως οὖν εἰς Υἱὸς τέλειος Θεοῦ ἐφανερώθη (12).

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ σαρκώσεως τοῦ Λόγου μαρτύρια· ἔστιν δὲ καὶ ἕτερα πλείστα. Ἴδωμεν δὲ καὶ τὸ προκειμένον· ὅτι δυνως, ἀδελφοί, ἡ δυνάμις ἡ Πατρῴα, ὃ ἐστὶν Λόγος, ἀπ' οὐρανοῦ κατήλθεν, καὶ οὐκ αὐτὸς ὁ Πατήρ. Λέγει γὰρ οὕτως· « Ἐγὼ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐξῆλθον, καὶ ἦκα. » Τί δὲ ἐστὶν τὸ, ἐξῆλθον (12) ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ἢ ὁ Λόγος; Τί δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ γεννηθῆναι, ἀλλ' ἢ Πνεῦμα (13), τουτέστιν ὁ Λόγος; Ἄλλ' ἔρεϊ; μοι· Πῶς γεγέννηται; Τὴν μὲν κατὰ σὲ διήγησιν, ὡς ἐγέννησαι, οὐ δύνῃ ἐξαιρεῖν, καίτοι τῆς ἐκάστης ἡμέρας ἑρῶν τὴν κατὰ ἀνθρώπων αἰτίαν, καὶ τὴν περὶ τοῦτον οἰκονομίαν ἀκριβῶς ἐξαιρεῖν οὐ δύνασαι. Οὐ γὰρ πάρεστί σοι γινώσκειν τὴν τοῦ δημιουργήσαντος ἔμπειρον καὶ ἀνεκδιήγητον τέχνην, ἀλλ' ἢ μόνον ὁρῶντα νοεῖν καὶ πιστεύειν ὅτι ἔργον Θεοῦ ἀνθρώπος. Περὶ δὲ Λόγου γένεσιν ζητεῖς, δυναρ βουλευθεὶς ὁ Θεὸς Πατὴρ ἐγέννησεν ὡς ἠθέλησεν. Οὐ γὰρ αὐτάρκες σοὶ ἐστὶν μαθεῖν ὅτι κόσμον ὁ Θεὸς ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ πῶθεν ἐποίησεν, τολμᾶς ἐπιζητεῖν; Ἡ οὐκ αὐτάρκες σοὶ ἐστὶν μαθεῖν, ὅτι Υἱὸς Θεοῦ σοι ἐφανερώθη εἰς σωτηρίαν, ἐὰν πιστεύσης, ἀλλὰ καὶ πῶς ἐγεννήθη κατὰ Πνεῦμα, πολυπραγμονεῖς; Καὶ τὴν μὲν κατὰ σάρκα γέννησιν αὐτοῦ οὐ πλείονες ἐπιστεύθησαν διηγήσασθαι πλην δύο (14)· καὶ σὺ τολμᾶς ἐπιζητεῖν τὴν κατὰ Πνεῦμα διήγησιν, ἣν παρ' ἑαυτῷ φυλάττει Πατήρ, ἀποκαλύπτειν μέλλων τότε τοῖς ἀγίοις καὶ ἀξίοις ἰδεῖν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ; Αὐτάρκες σοι ἦτω τὸ εἰρημένον ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ὅτι· « τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος, πνεῦμά ἐστιν· » καθὼς διὰ τοῦ Προφήτου τὴν τοῦ Λόγου γέννησιν σημαίνειν ὅτι γεγέννηται, τὸ δὲ πῶς φυλάσσει καίρω ὀρισμένῳ παρ' αὐτοῦ μέλλων ἀποκαλύπτειν. Λέγει δὲ οὕτως· « Ἐκ γαστρὸς πρὸ ἐωσφόρου ἐξεγέννησά σε. »

Αὐτάρκες αὐταὶ αἱ μαρτυρίαι πιστοῖς ἀληθεῖαν ἀποκρίνει· οἱ δὲ ἄπιστοι οὐδὲν πιστεύουσιν. Καὶ γὰρ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ προσώπου τῶν ἀποστόλων διεμαρτύρατο, λέγων· « Καὶ τὴς ἐπίστευσεν τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; » Ὅστε μὴ γενόμεθα ἄπιστοι, μήποτε ἐφ' ἡμῖν τελεσθῇ τὸ εἰρημένον. Πιστεύσωμεν οὖν, μακάριοι ἀδελφοί, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀποστόλων (15), ὅτι Θεὸς Λόγος ἀπ' οὐρανοῦ κατήλθεν εἰς τὴν ἀγίαν Παρθένον Μαρίαν, ἵνα σαρκωθείς ἐξ αὐτῆς, λαθὼν δὲ καὶ ψυχὴν τὴν ἀνθρωπίνην, λογικὴν δὲ λέγω, γεγονῶς πάντα ὅσα ἐστὶν ἀνθρώπος, ἐκτὸς ἀμαρτίας,

⁷⁵ Joan. xvi, 28. ⁷⁶ Joan. iii, 6. ⁷⁷ Psal. cix, 5.

nem; perfecta autem est et anima hominis, quantum ad definitionem essentiae suae: sed tamen neque Verbum est perfectus Christus non unita humanitate, quamvis perfectus Deus sit; sicut nec anima perfectus homo est sine corpore, etsi perfectam substantiam habet. » Hactenus Leontius. FR. TURR.

(12) *Οὕτως οὖν εἰς Υἱὸς τέλειος Θεοῦ ἐφανερώθη.* Hic locus quo plurimum se efferunt Unitarii, extruitur atque illustratur superius in Prolegomenis, ubi de hoc Hippolyti opusculo sermo recurrit. (12) Si interpreti fides, legendum: τί δὲ τὸ ἐξε-

A Unigenitus. Neque caro per se sine Verbo subsistere poterat, quia in Verbo habebat τὴν σύστασιν, id est, in Verbo subsistebat. Sic ergo unus Filius Dei perfectus, manifestatus est.

XVI. Atque hæc quidem sunt de incarnatione Verbi testimonia: suntque et alia plurima. Videamus nunc quod propositum nobis est: quod vere, fratres, virtus Patris, quod est Verbum Dei, e caelo descendit, et non ipse Pater. Sic enim ait: « Ego ex Patre exivi, et venio ⁷⁵. » Quid est autem quod ex Patre exivit, nisi Verbum? Quid est quod ex ipso genitum est, nisi Spiritus, id est, Verbum? Sed dicet mihi: Quomodo genitum est? Explicationem quomodo tu genitus es, non potes expromere, quamvis quotidie vides causam humanam, et modum generationis non potes perfecte efferre. Non enim licet tibi cognoscere artem ejus qui creavit, in experientia et usu positam, et non enarrabilem; sed solum videndo intelligere et credere, quod opus Dei est homo. De Verbi autem generationis ratione quaeris, qua Deus Pater generare voluit; generavit sicut voluit. Non satis est tibi scire quod Deus mundum condidit, nisi audeas inquirere quomodo condidit? Non sufficit tibi cognoscere, quod Filius Dei tibi apparuit ad salutem, si tamen id credis; sed insuper quomodo genitus est secundum Spiritum, curiose indagat? Atqui generationem ejus secundum carnem enarrare, non pluribus quam duobus concreditum est; et tu audes generationem secundum Spiritum scrutari, quam apud se Pater servat, revelaturus tunc sanctis, qui ut faciem ejus videant digni erunt? Satis habe quod a Christo dictum est: « Quod natum est ex Spiritu, spiritus est ⁷⁶; » sicut per Prophetam significat Verbi generationem, quod genitus est; quomodo vero, reservat apud se in tempus certum ac praefinitum, cum illud revelaturus est. Sic enim ait: « Ex utero ante luciferum genui te ⁷⁷. »

XVII. Sufficiunt hæc testimonia fidelibus veritatis studiosis: infideles enim nulli credunt. Etenim Spiritus sanctus in persona apostolorum testatus est, dicens: « Domine, quis credidit auditui nostro ⁷⁸? » Quomobrem ne simus infideles, ne quando in nobis, quod dictum est, impleatur. Credamus igitur, dilecti fratres, secundum traditionem apostolorum, quod Deus Verbum e caelis descendit in sanctam Virginem Mariam, ut ex ea incarnatus sumpta anima humana, rationis inquam particeps, factus omnia quaecunque homo est, excepto pec-

⁷⁸ Isa. l.iii, 1.

(13) ... quæ quidem lectio ex sequentibus confirmatur; mox enim legitur: τί δὲ τὸ... γεννηθῆναι. EDIT. PATROL.

(13) Ἄλλ' ἢ Πνεῦμα. Divina Christi natura, uti est, ita passim etiam dicitur « Spiritus » antiquis Ecclesiae doctoribus: διὰ τὸ ἀσχημάτιστον, ut loquitur Proclus Cyprianus. Vide Hugonem Grotium ad Marc. ii, 8. FABRIC.

(14) Ἰλλήρ δύο. Matthæo nimirum, et Lucæ in Evangel. FR. TURRIANUS.

(15) Κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀποστόλων. Vide in hunc locum adnotata supra ad cap. 9.

cato, salvaret Adam qui ceciderat, et immortalitatem hominibus largiretur iis qui crederent in nomine suo. In omnibus igitur demonstratum est nobis verbum veritatis, quod unus est Pater, cujus adest Verbum per quod omnia fecit; quod posterioribus temporibus, sicut superius diximus, misit Pater ad salutem hominum. Hoc per legem et prophetas prædicatum est venturum esse in mundum. Sicut ergo prædicatum est, sic præsens se ipsum manifestum fecit ex Virgine et Spiritu sancto novus homo factus: habens cœleste quod Paternum erat, tanquam Verbum; terrenum vero tanquam ex vetere Adam, per Virginem incarnatus. Sic in mundum egressus, Deus corporatus apparuit, egressus perfectus homo. Non enim per fictionem aut mutationem, sed vere factus est homo.

XVIII. Sic igitur humana sua non recusat qui demonstrabatur esse Deus, cum esurit et laborat, et defatigatus sitit; cum formidans fugit, et orans tristatur, et super pulvinum dormit, qui naturam habet insomnem ut Deus: cum calicem passionis refugit, qui propter hoc in mundum advenerat: cum in anxietate sudat et ab angelo roboratur, qui eos qui in se credunt roborat, et opere docuit mortem contemnere; cum a Juda proditor, qui cognoscerebat Judam quis esset; et a Caipha inhonoratur, qui erat ab eo sacerdotio fungente paulo ante tanquam Deus honoratus; cum ab Herode spernitur, qui totam terram iudicaturus est; et verberatur a Pilato, is qui infirmitates nostras suscepit; et a militibus illuditur is, cui astant millia millium, et decies centena millia angelorum et archangelorum; et a Judæis in ligno figitur, qui tanquam cameram cœlum fixit; et clamans ad Patrem spiritum commendat, qui est a Patre inseparabilis; et inclinato capite exspirat, qui dixit: «Potestatem habeo ponendi animam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam⁷⁹.» Quod autem non dominabatur ei mors qui vita erat, significat cum dixit: «Ego a me ipso pono eam⁸⁰.» Et latus lancea aperitur ei, qui vitam omnibus largitur; et linteo involutus, in monumento ponitur, qui mortuos suscitatur; et tertia die a Patre excitatur, qui est ipse resurrectio et vita. Hæc enim omnia nobis operatus est, qui propter nos factus est sicut nos; «ipse enim infirmitates nostras suscepit, et languores nostros portavit,» et pro nobis dolet, sicut dixit Isaias propheta⁸¹. Ab angelis laudatus, a pastoribus visus, a Simeone expectatus, ab Anna testatus, a magis quesitus, ab stella significatus, in domo Patris versatus, a Joanne digito ostensus; cui Pater su-

⁷⁹ Joan. x, 18. ⁸⁰ Ibid. ⁸¹ Isa. LIII, 4.

(16) Ὅτε πεινῶ καὶ κοπιῶ, κ. τ. λ. Quæ hic sequuntur, ad verbum fere conveniunt cum iis quæ ex S. Hippolyti Memoria hæresium laudat S. Gelasius De duabus naturis in Christo, tom. VIII Bibl. Patrum, edit. Lugd. pag. 704. FABRIC.

(17) Ἰερατευόμενος ὡς Θεός. «Tanquam Deus

σώθη τὸν πεπτωκότα, καὶ ἀφθαρσίαν ἀνθρώποις παράσχη τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ἔνομα αὐτοῦ. Ἐν πᾶσιν οὖν ἀποδείκνυται ἡμῖν τῆς ἀληθείας λόγος, ὅτι εἰς ἔστιν ὁ Πατήρ, οὗ πάρεστι Λόγος, δι' οὗ τὰ πάντα ἐποίησεν· ὃν ὑστέροις καιροῖς, καθὼς εἴπαμεν ἀνωτέρω, ἀπέστειλεν ὁ Πατήρ πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπων. Οὗτος διὰ νόμου καὶ προφητῶν ἐκηρύχθη παρεσόμενος εἰς τὸν κόσμον. Καθ' ὃν οὖν τρόπον ἐκηρύχθη, κατὰ τοῦτον καὶ παρῶν ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ἐκ Παρθένου καὶ ἁγίου Πνεύματος, καινὸς ἄνθρωπος γενόμενος· τὸ μὲν οὐράνιον ἔχων τὸ Πατρῶον ὡς Λόγος, τὸ δὲ ἐπίγειον ὡς ἐκ παλαιῶν Ἀδάμ διὰ Παρθένου σαρκούμενος. Οὗτος προελθὼν εἰς κόσμον Θεὸς ἐν σώματι ἐφανερώθη, ἀνθρώπος τέλειος προελθὼν. Οὐ γὰρ κατὰ φαντασίαν ἦ τροπήν, ἀλλ' ἀληθῶς γενόμενος ἄνθρωπος.

Οὕτως οὖν καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἑαυτοῦ οὐκ ἀπαίνετα ἐνδεικνύμενος Θεὸς ὢν, ὅτε πεινῶ καὶ κοπιῶ (16), καὶ κάμνων διψῶ· καὶ δειλιῶν φεύγει, καὶ προσεχόμενος λυπεῖται, καὶ ἐπὶ τροσκοφάλιον καθέδει, ὁ ἄπνουν ἔχων τὴν φύσιν ὡς Θεός· καὶ ποτηρίου πάθος παραιτεῖται, ὁ διὰ τοῦτο παραγενοῦς ἐν κόσμῳ καὶ ἀγωνιῶν ἰδροῖ, καὶ ὑπ' ἀγγέλου ἐνδυναμοῦται, ὁ ἐνδυναμῶν τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, καὶ θανάτου καταφρονεῖν ἔργῳ διδάσκει· καὶ ὑπὸ Ἰούδα παραβιβῶνται, ὁ γινώσκων τὸν Ἰούδαν τίς ἐστιν· καὶ ἀτιμῶνται ὑπὸ Καϊάφα, ὁ πρότερον ὑπ' αὐτοῦ ἱερατευόμενος ὡς Θεός (17)· καὶ ὑπὸ Ἡρώδου ἐξουθενεῖται, ὁ μέλων κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν· καὶ μαστίζεται ὑπὸ Πιλάτου, ὁ τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἀναδεξάμενος· καὶ ὑπὸ στρατιωτῶν παίζεται, ὃ παρεστήκουσι· χιλιαὶ χιλιάδες καὶ μυρία μυριάδες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων· καὶ ὑπὸ Ἰουδαίων ζύλω προσπήγνυται, ὁ πῆξας ὡς καμάραν τὸν οὐρανόν· καὶ πρὸς Πατέρα βῶν παρτίθεται τὸ πνεῦμα, ὁ ἀχώριστος τοῦ Πατρός· καὶ κλίνων κεφαλὴν, ἐκπνεῖ, ὁ εἴπας· «Ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν.» Ὅτι δὲ οὐκ ἐκυριεύετο ὑπὸ θανάτου, ὡς ζωὴ, εἶπεν· «Ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ τίθημι αὐτήν·» καὶ πλευρὰν λόγχῃ νόσσηται, ὁ τὴν ζωὴν πᾶσιν χαρίζόμενος· καὶ σίνδονι ἐλισσόμενος ἐν μνημείῳ τίθεται, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρων· καὶ τριήμερος ὑπὸ Πατρός ἀνίσταται, αὐτὸς ὢν ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ταῦτα γὰρ πάντα ἡμῖν κατώρθωσεν, ὃς δι' ἡμῶν γέγονεν καθ' ἡμᾶς. «Αὐτὸς γὰρ τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἀνεδέξατο καὶ τὰς νόσους ἐδάστασεν,» καὶ περὶ ἡμῶν ὠδυνᾶτο, καθὼς εἶπεν Ἡσαίας ὁ προφήτης· ὁ ὑπ' ἀγγέλων ὑμνούμενος καὶ ὑπὸ ποιμένων θεωρούμενος, καὶ ὑπὸ Συμεῶνος προσδοκώμενος, καὶ ὑπὸ Ἄννα μαρτυρούμενος. Οὗτος ἦν ὁ ζητούμενος ὑπὸ μάγων, καὶ σημαινόμενος ὑπ' ἀστέρος· ὁ καὶ ἐν

honoratus. » Quia cum esset pontifex anni illius, prophetavit Caiphas Joan. xi, 51, 52, «quod Jesus moriturus erat pro gente, et non tantum pro gente, sed ut filios Dei qui erant dispersi congregaret in unum;» quod quidem facere non poterat, nisi Deus esset. FR. TURRIAN.

οἷον Πατρὸς πολιτευόμενος, καὶ ὑπὸ Ἰωάννου δακτυ-
 λοδεικτοῦμενος· ὁ ὑπὸ Πατρὸς ἄνωθεν μαρτυρούμε-
 νος· « Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἀκούετε
 αὐτοῦ. » Οὗτος στεφανοῦται κατὰ διαβόλου (18). Οὗ-
 τός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Ναζαραῖος ὁ ἐν Κανᾷ ἐν γάμοις
 κληθεὶς, καὶ τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλὼν, καὶ θα-
 λάσσην ὑπὸ βίας ἀνέμων κινουμένην ἐπιτιμῶν, καὶ ἐπὶ
 θαλάσσης περιπατῶν ὡς ἐπὶ ξηρᾶς γῆς, καὶ τυφλὸν
 ἐκ γενετῆς, ὄραῖν ποιῶν, καὶ νεκρὸν Λάζαρον τετραή-
 μερον ἀνίστων, καὶ ποικίλας δυνάμεις ἀποτελῶν, καὶ
 ἀμαρτίας ἀζεις, καὶ ἐξουσίαν διδοὺς μαθηταῖς, καὶ
 αἷμα καὶ ὕδωρ ἐξ ἁγίας πλευρᾶς ρεύσας, λόγῃ νυ-
 γείας. Τοῦτου χάριν ἤλιος σκοτίζεται, ἡμέρα οὐ φω-
 τίζεται, ῥήγνυνται πέτραι, σιγίζεται καταπέτασμα,
 τὰ θεμέλια γῆς σείεται, ἀνοίγονται τάφοι καὶ ἐγεί-
 ρονται νεκροί, καὶ ἄρχοντες καταισχύνονται, τὸν γὰρ
 κοσμητόρα τοῦ παντός ἐπὶ σταυροῦ βλέποντες καμύ-
 σαντα τὸν ὀφθαλμὸν καὶ παραδῶσαντα τὸ πνεῦμα·
 ἰδοῦσα ἡ κτίσις ἐταράσσετο, καὶ τὴν αὐτοῦ ὑπερβάλ-
 λουσαν δόξαν χωρῆσαι οὐ δυναμένη ἐσκοτίζετο. Οὗτος
 ἐμφυσῶν δίδωσι τὸ Πνεῦμα μαθηταῖς, καὶ θυρῶν
 κλεισμένων εἰσέρχεται· καὶ βλεπόντων μαθητῶν
 ὑπὸ νεφέλης ἀναλαμβάνεται εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐκ δε-
 ξιῶν Πατρὸς καθίζεται, καὶ ζώντων καὶ νεκρῶν πα-
 ραγίνεται κριτής. Οὗτος ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς
 γεγωνὸς, ὃ πάντα ὑπέταξεν Πατρί. Αὐτῷ ἡ δόξα
 καὶ τὸ κράτος ἅμα Πατρὶ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν τῇ ἁγίᾳ
 Ἐκκλησίᾳ, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
 αἰῶνων. Ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΟΡΤΟΥ, ΗΓΟΥΝ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ,

Ἐκ τοῦ κατὰ Βήρωνος καὶ Ἠλικος (19) τῶν αἰρετικῶν Περὶ θεολογίας καὶ σαρκώσεως κατὰ στοιχείον λό-
 γου (20), οὗ ἡ ἀρχή, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβᾶωθ, ἀσιγήτω φωνῇ βούντα τὰ Σεραφίμ τὸν
 Θεὸν δοξάζουσιν.

SANCTI HIPPOLYTI

EPISCOPI PORTUS ROMANI, ET MARTYRIS VERITATIS,

Ex sermone qui est per elementum, *De theologia et incarnatione*, contra Beronem et Heliconem hæ-
 reticos, cujus initium est: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Sabaoth, incessanti voce clamantes Se-
 raphim Deum glorificant,*

ANASTASIO PRESBYTERO INTERPRETE.

Ἀπειροδυνάμῳ γὰρ θελήσει τοῦ Θεοῦ καὶ γέγονε C I. Immensæ quippe virtutis voluntate Dei et facta
 πάντα, καὶ σώζεται τὰ γενόμενα, κατὰ τοὺς ἐαυ-
 τὰ sunt omnia, et salvantur quæ facta sunt, secun-

¹⁸ Math. xvii, 5.

(18) *Στεφανοῦται κατὰ διαβόλου*. Matth. xvii, 29. Victores in certaminibus coronabantur: de quo multa Carolus Paschalius lib. vi *De coronis*. FABRIC.

(19) *Κατὰ Βήρωνος καὶ Ἠλικος*. De Berone Hippolytus infra cap. 5. Pro Ἠλικος, codex Regius et Colbertinus Nicephori CP., in ejus *Antirrheticis*

adversus Iconomachos Hippolyti fragmenta Græce servata sunt, præfert Ἠλικίωτος τῶν αἰρετικῶν· pro quo lib. v *Bibl. Græca*, pag. 207, jam notavi me legendum suspicari Ἠλικιωτῶν αἰρετικῶν, ut sensus sit: « Adversus Beronem et hæreticos alios ejus æquales. » FABRIC.

(20) Ἐκ τοῦ . . . κατὰ στοιχείον λόγου. Hæc

dum suas ipsius opportune singula conservata rationes, ei qui est secundum naturam immensæ virtutis Deus et factor universorum; divina voluntate, quæ omnia fecit ac movet, (α) suis unaquæque naturalibus producta legibus, immobili permanente. Quod enim immensum est, nulla ratione vel modo recipit motum, non habens quo et circa quod moveatur. (β) Vertibilitas enim ejus, qui est inexpressus motionis, motus est. Propter quod secundum nos veraciter factum homo absque peccato Dei Verbum, operatumque ac patiens humanitus quæcunque naturæ sunt sine peccato, et naturalis carnis circumscriptionem propter nos sustinens, nullam omnino propter exinanitionem vicissitudinem pertulit: cui idipsum est Patri factum, id ipsum carni. Sed sicut erat sine carne, (γ) omni etiam excepta circumscriptione permansit: et per carnem deifice operans quæ deitatis sunt; utraque ostendens se per quæ dupliciter, divine scilicet et humane, operatum est (δ), secundum eandem, quæ veraciter vera est et naturalis substantia: Deum immensum simul et circumscriptum hominem existentem et intellectum, (ε) utriusque perfecte perfectionem habentem, cum eadem operatione, id est naturali proprietate; ex quibus manentem semper secundum naturam sine convertibilitate earum differentiam scimus. (ζ) Sed non sicut quidam aiunt, secundum comparisonem, ne eundem sibi secundum ipsum, præter quod oportet, majorem ac minorem dicamus. Connaturalium quippe, et non eorum quæ alterius sunt naturæ, comparisones existunt. Deo enim factori omnium factum, infinitoque finitivum, et infinitati finis secundum nullam comparatur rationem, cum semper et per omnia naturaliter ad invicem, sed non comparative differant. (η) Quanquam ineffabilis quædam et indirumpibilis in unam subsistentiam utriusque facta sit unitas, omnem penitus omnis facti scientiam fugiens. Divinitas enim, ut erat ante incarnationem, est et post incarnationem, secundum naturam infinita, incomprehensibilis, impassibilis, inconvertibilis, per se potens; et ut totum dicamus, subsistens substantialis, sola infinitæ virtutis bonum.

Ejusdem, ex eodem sermone. II.

II. Factus ergo veraciter secundum Scripturas, non conversus universorum Deus, homo sine pec-

verba non debent reddi, « ex sermone qui est per elementum, » sed « ex sermone qui alphabetico litterarum ordine digestus est. » CAPPERON. — Jam reliquas V. C. Claudii Capperonnier *Animadversiones* in versionem Anastasianam, huic Hippolyti opusculo subjiendas curavimus, eas interim litteris Græcis α β γ δ hic indicasse contenti.

(21) *Ευτων.* « Ipsorum. » COMBES.

(22) *Μηδ' ἐντὶ . . . διὰ τὴν κένωσιν.* Anastasii versionem mutilam, nec sensu sanam, ita emendat Combessius: « Nullo omnino quod idipsum est Patri, idipsum factum carni propter exinanitionem. » Paulo aliter, et quidem clarius, eruditissimus Baunius Sirmondianorum editor: « Nulla re omnino *Verbum*, quod idem est eum Patre, factum

A τῶν (21) εὐκρινῶς ἕκαστα συντηρούμενα λόγους, αὐτῷ τῷ κατὰ φύσιν ἀπειροδυνάμῳ Θεῷ, καὶ ποιητῇ τῶν ὄλων τῆς θείας αὐτοῦ θελήσεως, ἢ τὰ πάντα πεποιχέ τε καὶ κινεῖ, τοῖς ἑαυτῶν ἕκαστα φυσικῶς διεξαγόμενα νόμοις, ἀκίνητου συνδιαμενούσης. Τὸ γὰρ ἄπειρον κατὰ οὐδένα τρόπον, ἢ λόγον, ἐπιδέχεται κίνησιν, οὐκ ἔχον ὅποι καὶ περὶ ὃ κινήθεται. Τροπὴ γὰρ τοῦ κατὰ φύσιν ἀπειρου, κινεῖσθαι μὴ πεφυκότος, ἢ κίνησις. Διὸ καὶ καθ' ἡμᾶς ἀληθῶς γενόμενος ἄνθρωπος χωρὶς ἀμαρτίας ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, ἐνεργήσας τε καὶ παθὼν ἀνθρωπίνως ὅσα τῆς φύσεώς ἐστιν ἀναμάρτητα, καὶ φυσικῆς σαρκὸς περιγραφῆς ἀνασχόμενος δι' ἡμᾶς, τροπὴν οὐκ ὑπέμεινε, μηδ' ἐν παντελῶς ὃ ταυτὸν ἐστὶ τῷ Πατρὶ, γενόμενος ταυτὸν τῇ σαρκὶ διὰ τὴν κένωσιν (22). B Ἄλλ' ὡσπερ ἦν δίχα σαρκὸς, πάσης ἔξω περιγραφῆς μεμένηκε· καὶ διὰ σαρκὸς θεϊκῶς ἐνεργήσας ἀπερθεότητός ἐστιν ἀμφοτέρω δεικνύς ἑαυτὸν, δι' ὧν ἀμφοτέρως, θεϊκῶς δὲ φημι καὶ ἀνθρωπίνως, ἐνήργησε, κατ' αὐτὴν τὴν ἔντος ἀληθῆ καὶ φυσικὴν ὑπερῆν Θεὸν ἄπειρον ὁμοῦ καὶ περιγραφτὸν ἀνθρώπων ὄντα τε καὶ νοούμενον, τὴν οὐσίαν ἑκατέρου τελείως ἔχοντα, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας, ἔχουν φυσικῆς ιδιότητος· ἔξ ὧν μένουσαν ἀεὶ κατὰ φύσιν δίχα τροπῆς τὴν αὐτῶν ἴσμεν διαφορὰν. Ἄλλ' οὐκ ὡς τινὲς φασὶ κατὰ σύγκρισιν· ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν ἑαυτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ, παρ' ὃ δεῖ, μείζονα καὶ μείονα λέγωμεν. Ὅμοφυῶν γὰρ, οὐκ ἑτεροφυῶν, αἱ συγκρίσεις. Θεῷ δὲ ποιητῇ τῶν ὄλων ποιητὸν, ἀπειρῶ περατὸν, καὶ ἀπειρὸν πέρας, κατ' οὐδένα συγκρίνεται λόγον, ἀεὶ κατὰ πάντα φυσικῶς, ἀλλ' οὐ συγκριτικῶς, ἀλλήλων διαφέροντα. Κἂν ἄρρητός τις καὶ ἄρρηκτος εἰς μίαν ὑπόστασιν (23) ἀμφοτέρων γέγονεν ἔνωσις, πάντων παντὸς γενητοῦ παντελῶς διαφεύγουσα γνῶσιν. Τὸ γὰρ θεῖον, ὡς ἦν πρὸ σαρκώσεως, ἐστὶ καὶ μετὰ σάρκωσιν, κατὰ φύσιν ἄπειρον, ἄσχετον, ἀπαθές, ἀσύγκριτον, ἀναλλοίωτον, ἀτρεπτον, αὐτοσθενές, καὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν, ὑφεστῶς οὐσιῶδες μόνον ἀπειροσθενές ἀγαθόν.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου. β.

Γέγονεν οὖν ἀληθῶς, κατὰ τὰς Γραφὰς, μὴ τρεπείς ὁ τῶν ὄλων Θεός, ἄνθρωπος ἀναμάρτητος ὡς

D est idem cum carne propter unionem; » secutus nimirum lectionem Græci codicis Nicephori, qui pro κένωσιν exhibet ἔνωσιν. Quæ quidem lectio magis probatur Basnagio: hic enim, inquit, de unione agitur. Infra sub initium cap. 2, rursus legitur διὰ τὴν κένωσιν. . . . Verbum autem « idem cum Patre » dicitur propter τὸ ὁμοούσιον. Vide Bullum in *Defens. fid. Nic.*, pag. 161. FABRIC.

(23) *Ἐπόστασιν.* « Substantiam » edidit Fabricius in versione Anastasii: quod mendum hypothetæ existimaverim. Sirmondiana et Combessiana editiones habent « subsistentiam. » Vide mox infra Capperonnierii *Animadvers.* Paulo ante editi, « omnium factorum. »

ο.δεν αὐτὸς μόνος, ὑπάρχων τεχνίτης φυσικὸς τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν κατ' αὐτὴν ἅμα τὴν σωτήριον σάρκωσιν, τῆς λόγιας θεότητος ἐμποιήσας τῇ σαρκὶ τὴν ἐνέργειαν, οὐ περιγραφομένην αὐτῇ διὰ τὴν κένωσιν οὐδ' ὡσπερ τῆς αὐτοῦ θεότητος, οὐτὼ καὶ αὐτῆς φυσικῶς ἐκφυομένην (24)· ἀλλ' ἐν οἷς ἂν σαρκωθεὶς θεϊκῶς ἐνήργησε, δι' αὐτῆς ἐκφαινομένην. Οὐ γὰρ γέγονε φύσει θεότης μεταβληθεῖσα τὴν φύσιν, ἢ εἰς γέγονε τῇ φύσει θεότητος σὰρξ· ἀλλ' ὅπερ ἦν καὶ θεότητι συμφυεῖσα μεμένηκε τὴν φύσιν καὶ τὴν ἐνέργειαν (25)· καθὼς εἶπεν ὁ Σωτὴρ· « Τὸ μὲν πνεῦμα (26) πρόθυμον, ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής· » καθ' ἣν ἐνεργήσας τε καὶ παθῶν ἅπερ ἦν ἀναμαρτήτου σαρκὸς, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν ἐπιστώσατο (27) κένωσιν θεότητος, θαύμασι καὶ σαρκὸς παθήμασι φυσικῶς βεβαιουμένην. Διὰ γὰρ τοῦτο γέγονεν ἄνθρωπος ὁ τῶν ὄλων Θεός, ἵνα σαρκὶ μὲν παθητῇ πάσῃ, ἅπαν ἡμῶν τὸ τῷ θανάτῳ παραθὲν λυτρωσεται γένος· ἀπαθεῖ δὲ θεότητι διὰ σαρκὸς θαυματουργῶν, πρὸς τὴν ἀκράτῃ αὐτοῦ καὶ μακαρίαν ἐπαναγάγῃ ζωὴν, ἧς ἀπέπεσεν τῷ διαβόλῳ πειθόμενος (28)· καὶ τὰ κατ' οὐρανὸς (29) ἅγια τάγματα τῶν νοερῶν οὐσιῶν στομῶσθαι πρὸς ἀτρέψαν τῷ μυστηρίῳ τῆς αὐτοῦ σωματώσεως· ἧς ἔργον ἢ τῶν ὄλων ἐστὶν εἰς αὐτὸν ἀνακεφαλαίωσις. Μεμένηκεν οὖν καὶ σαρκωθεὶς κατὰ τὴν φύσιν Θεὸς ὑπεράπειρος, τὴν ἑαυτῷ συγγενῇ καὶ κατ' ἀλλήλων ἔχων ἐνέργειαν τῆς μὲν θεότητος οὐσιωδῶς ἐκφυομένην διὰ δὲ τῆς αὐτοῦ παναγίας σαρκὸς ἐν τοῖς θαύμασιν οἰκονομικῶς ἐκφαινομένην· ἵνα πιστευθῇ Θεὸς εἶναι, δι' ἀσθενοῦς φύσει σαρκὸς αὐτουργῶν τὴν τοῦ παντὸς ὡτηρίαν.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου. γ'.

Κάμοι γὰρ, ἵνα τρανώσω παραδείγματι τὸ περὶ Σωτῆρος λεχθὲν, ὁ φυσικὸς μου λόγος συγγενὴς ἐστὶ καὶ κατ' ἀλλήλους ὄντι λογικῶς τε καὶ νοερῶς τὴν ψυχὴν ἧς κατὰ φύσιν ἐστὶν αὐτοκίνητος ἐνέργειά τε καὶ πρώτη δύναμις, ἀεικίνητος, ὁ λόγος φυσικῶς αὐτῆς πηγαζόμενος. Ὅν ῥηματίσας τε καὶ γραμματῆς εὐχαρίστας, γλώσση μὲν ὀργανικῶς, ὅτε χρῆ προφέρω, καὶ γράμμασι τεχνικῶς διὰ τῶν ἀνομοίων μὲν ὑπάρχοντα (30) καὶ διὰ τῶν ἀνομοίων μὴ τραπέντα δεικνύς αὐτὸν ἐξακουόμενον. Οὐ γὰρ γλώσσης καὶ γραμμάτων ὁ φυσικὸς μου λόγος ἐστὶ, κὰν δι' αὐτῶν αὐτοῦ ποιῶμαι τὴν προφορὰν· ἀλλ' ἐμοῦ τοῦ κατὰ φύσιν λαλοῦντος, καὶ δι' ἀμφοῖν αὐτὸν ὡς ἐμὸν ἐκφωνοῦντος· τῆς μὲν νοερᾶς μου ψυχῆς φυσικῶς ἀεὶ

²⁴ Math. xxvi. 42.

(24) Ἐκφυομένην. « Enatam. » Male edit., « cognitam (al. cognitam). » COMBEF.

(25) Μεμένηκε τὴν φύσιν καὶ τὴν ἐνέργειαν. Omnino legendum videtur, μεμένηκεν ἤχουν σὰρξ ἀσθενής καὶ παθητὴ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἐνέργειαν. CAPPERRON.

(26) Τὸ μὲν Πνεῦμα, κ. τ. λ. Spiritus, τὸ νοητὸν in Christo, ipsa deitas; sic Athan. etc.; caro, τὸ ὀρώμενον. COMBEFIS.

(27) Ἐπιστώσατο. « Probat, persuasit. » BAUN.

(28) Ἦς... πειθόμενος. Hæc in edit. Sirmond. et Fabric. male omittuntur, quæ agnoscit inter-

A cato, ut novit ipse solus, cum sit artifex naturalis eorum quæ sunt supra sensum, in ipsa simul salutari incarnatione deitatis suæ coaptans carni operationem, non circumscriptam ea propter evaluationem, nec sicut ex deitate sua, ita et ex ipsa naturaliter enatam; sed in quibuscunq; incarnatus deifice operatus est, per ipsam declaratum. Non enim caro facta est per naturam deitas translata natura, facta videlicet secundum naturam deitatis caro: sed quod erat etiam deitati coaptata mansit, id est caro infirma et passibilis natura et operatione; quemadmodum Salvator ait: « Spiritus quidem promptus; caro autem infirma²⁴: » in qua operatus et passus quæ erant carnis absque peccato, exinanitionem pro nobis indicavit divinitatis, miraculis et carnis passionibus naturaliter roboratam. Propter hoc enim factus est homo universorum Deus, ut carne quidem passibili patiens, totum nostrum morti venditum redimeret genus: impassibili vero deitate per carnem mirabiliter operans, ad immortalem illud et beatam reduceret vitam, de qua ceciderat diabolo parens; atque sanctos intellectualium substantiarum cæli ordines ad inconvertibilitatem mysterio suæ stabiliret incorporationis. Cujus opus omnium in eum recapitulatio est. Mansit ergo etiam incarnatus secundum naturam Deus superimmensus, sibi cognatam et convenientem habens operationem: ex deitate quidem substantialiter natam; per sanctissimam vero carnem in miraculis dispensatorie declaratam; ut credatur Deus esse, per infirmam naturam carnem per se operans universitatis salutem.

Ejusdem, ex eodem sermone. III.

III. Etenim et mihi, ut paradi-gmate quod de Salvatore dictum est exprimam, naturalis sermo meus cognatus est et competens, cum sim rationalis et intellectualis anima; cujus secundum naturam est a se mobilis operatio ac prima virtus, semper mobilis, sermo naturaliter ex ea profluens. Quem verbis prolatum, et lineis exaratum, lingua quidem organice cum oportet produco, et litteris artificiose (θ) per indissimilia non existentem, et dissimilibus non fugientem ostendens eum subauditum. Non enim linguæ ac litterarum naturalis sermo meus est, licet per eas ipsius faciamus pronuntiationem; sed meus, quia secundum naturam loquor, et per utrasque illum ut meum pronuntio:

pres. — Forte leg. πειθόμενον, ut ad γένος referatur. EDIT. PATROL.

(29) Καὶ τὰ κατ' οὐρανοῦς. Atqui angeli ante Christi incorporationem alioque ordine confirmati. COMBEF. — Respexisse videtur S. Pater ad illud Ephes. i, 10: « In dispensatione plenitudinis temporum, instaurare omnia in Christo, quæ in cælis, et quæ in terra sunt, in ipso. »

(30) Μὲν ὑπάρχοντα. Anastasius legit μή. Et μοι ποιούμεν. Combefisius tamen edidit ποιούμενου; atque ita interpretatur: « licet per eas (litteras) ipsum (sermonein) proficere. »

ab intellectuali quidem anima mea semper naturaliter derivatum, per corporalem vero linguam meam organice, ut dixi, cum oportet, productum. Sicut ergo in nobis, quantum (ι) aestimare possumus quod modis omnibus est inestimabile, per corporalem linguam nostram inconvertibiliter, quæ secundum naturam est, animæ rationalis producitur virtus: ita et in gloriosa Dei incarnatione, per sanctissimam carnem suam in quibuscunque divine operaretur, sine convertibilitate omnipotentia et cunctorum factiva, totius deitatis operatio monstrabatur, absque omni secundum naturam circumscriptione permanens, (x) licet per carnem fuisset natura circumfinita. Non enim circumscribitur factilia natura quod secundum naturam factum non est, licet (λ) coorietur ei per conceptionem omnem sensum circumscribentem; (μ) nec etiam in eodem ipso sibi natura differtur aliquando et naturalis operatio, donec utrumque intra propriam manet naturalem inconvertibilitatem. (ν) Connaturalium enim tantum per se operans est motus, manifestans substantiam, cujus naturalem constat esse virtutem; diversæ naturæ proprietatis substantia nulla ratione esse vel fieri sine convertibilitate valente.

Ejusdem, ex eodem sermone. IV.

IV. *Mysterium namque divinæ incarnationis apostolis et prophetis atque doctoribus duplam ac diversam in omnibus habere naturalem theoriam dignoscitur, cum sit perfectæ deitatis et plenæ demonstrativum humanitatis. (ξ) Quarum donec unum secundum substantiam non cognitum fuerit Verbum unius operationis, cum utriusque sit, nunquam aliquando cognoscetur motus. Cum enim semper secundum naturam existat Deus, superfinita virtute factus, sicut voluit, homo sine peccato, quod erat est, cum quantis cognoscitur Deus: et quod factus est, est cum quantis esse cognoscitur homo. (ο) Secundum utrumque suum semper permanens sine casu, quibus divine pariter et humane operatus est; perfectionem per omrem utriusque rationem sibi naturaliter incommutabilem salvans.*

Ejusdem, ex eodem sermone. V.

V. *Bero enim quidam nuper, et alii quidam, Valentini phantasia deserta, deteriori irretiti sunt pravitati, dicentes assumptam a Verbo carnem, fuisse eadem quæ divinitas operata est operatam: divinitatem vero compassibilem carni propter exinaniationem; convertibilitatem simul et commisionem, seu confusionem, atque utriusque in invicem mutationem dogmatizantes. Si enim assumpta caro*

(31) *Ὡσπερ οὖν.* Nicephorus patriarcha CP. citat hunc locum in libro contra impugnatores imaginum, qui ms. exstat in bibliotheca Regia et in Colbertiana. SIRMOND.

(32) *Διαδείκνυται.* Legebat Anastasius *διεδείκνυτο.* BAUX.

(33) *Πεπερασμένης.* Addit Nicephorus hanc adnotationem: *Σημειωτέον ὅτι τὸ πεπερασμένης τ' αὐτὸν ἐστὶ τῷ περιγεγραμμένης.* SIRMOND.

πηγάζομενον· διὰ δὲ τῆς σωματικῆς μου γλώσσης ὀργανικῶς, ὡς ἔφη, ὅτε χρῆ προφερόμενον. Ὡσπερ οὖν (31) ἐφ' ἡμῶν, ὅσον εἰκάσαι τὸ παντελῶς ἀνεῖκαστον, διὰ τῆς σωματικῆς ἡμῶν γλώσσης ἀτρέπτως ἢ κατὰ φύσιν τῆς ψυχῆς λογικῆ προφέρεται δύναμις· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ὑπερφουοῦς τοῦ θεοῦ σωματώσεως, διὰ τῆς αὐτοῦ παναγίας σαρκός, ἐν οἷς ἂν θεϊκῶς ἐνήργησε, εἶχα τροπῆς ἢ παντοκρατορικῆς, καὶ τῶν ὅλων ποιητικῆς τῆς ὅλης θεότητος ἐνεργεία διαδείκνυται (32), πάσης ἐκτός κατὰ φύσιν περιγραφῆς διαμένουσα, οὐδὲν διὰ σαρκὸς διέλαμψε φύσει πεπερασμένης (33). Ἄν γὰρ πέφυκε περιγράφεσθαι γενητῆ φύσει τὸ κατὰ φύσιν ἀγένητον· κἀν συνέφω αὐτῷ κατὰ σύλληψιν πάντα περιγράφουσαν νοῦν· οὔτε μὴν εἰς τ' αὐτὸν αὐτῷ φέρεσθαι (34) φύσεώς ποτε καὶ φυσικῆς ἐνεργείας, ἕως ἂν ἐκάτερον τῆς ἰδίας ἐντός μένει φυσικῆς ἀτρέψιας. Ὁμοφυῶν γὰρ μόνων ἢ ταυτουργός ἐστὶ κίνησις σημαίνουσα τὴν οὐσίαν, ἥς φυσικῆ καθέστηκε δύναμις, ἑτεροφουοῦς ἰδιότητος οὐσίας εἶναι κατ' οὐδένα λόγον, ἢ γενέσθαι εἶχα τροπῆς δυναμένην.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου. δ.

Τὸ γὰρ μυστήριον τῆς θείας σαρκώσεως, ἀποστόλοις τε, καὶ προφήταις, καὶ διδασκάλοις, διττὴν καὶ διαφορὰν ἔχον διέγνωσται τὴν ἐν πᾶσι φυσικὴν θεωρίαν ἀνελλιπούς ὑπάρχον θεότητος, καὶ πλήρους ἐνδεικτικὸν ἀνθρωπότητος ὄν. Ἔως ἂν οὐχ (35) εἶς κατὰ τὴν οὐσίαν γνωρίζεται λόγος μίᾳς ἐνεργείας, οὐδέποτε καθ' ὅτι οὐκ ἀμφοτέρων γνωσθήσεται κίνησις. Ὁ γὰρ ἀεὶ κατὰ φύσιν ὑπάρχων θεός· ὑπεραπέριφον δυνάμει γενόμενος ὡς ἠθέλησεν ἀνθρωπος ἀναμάρτητος, ὅπερ ἦν ἐστὶ, μεθ' ὅσων νοεῖται θεός· καὶ ὅπερ γέγονεν, ἐστὶ μεθ' ὅσων νοεῖται καὶ γνωρίζεσθαι πέφυκεν ἀνθρωπος· ἑαυτοῦ καθ' ἐκάτερον ἀεὶ μένων ἀνέκπτωτος, οἷς θεϊκῶς ὁμοῦ καὶ ἀνθρωπίνως ἐνήργησε, τέλειον κατὰ τὸν ἐκάτερου λόγον σώζων ἑαυτοῦ φυσικῶς ἀναλλοίωτον.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου. ε'.

Βῆρων γὰρ τις ἐναγχος, μεθ' ἐτέρων τινῶν, τὴν Βαλεντινίου φαντασίαν ἀφέντες, χεῖρονι κακῶ κατεπάρησαν, λέγοντες, τὴν μὲν προσληφθεῖσαν τῷ λόγῳ σάρκα γενέσθαι ταυτουργὸν τῇ θεότητι, διὰ τὴν πρόσληψιν τὴν θεότητα δὲ γενέσθαι ταυτοπαθῆ τῇ σαρκί, διὰ κένωσιν τροπῆν ὁμοῦ, καὶ φύσιν, καὶ σύγχυσιν, καὶ τὴν εἰς ἀλλήλους ἀμφοτέρων μεταβολὴν δογματίζοντες. Εἰ γὰρ προσληφθεῖσα ἡ σὰρξ

(34) *Φέρεσθαι.* Supple πέφυκε. CAPPERONN.

(35) *Ἔως ἂν οὐχ.* Persuasum habet Capperonnierius, legendum hic esse ἕως ἂν οὐκ. Ipsum adeas infra not. 75. Nemo autem non videt, in Anastasii versione pro «Quarum» quod habent edit. Sirmondi et Fabricii, legendum cum Combefisio «Quantum»; qui et hic adnotat: «Eadem fere concilium Chalced., Leo papa, etc.»

γένονα ταυτουργὰς τῇ θεότητι, δηλονότι καὶ φύσει θεὸς μεθ' ὧν φυσικῶς νοεῖται θεός· καὶ εἰ γέγονε κενωθεῖσα τῇ σαρκὶ ταυτοπαθὴς ἡ θεότης, δηλονότι καὶ φύσει σὰρξ, μεθ' ὧν φυσικῶς γνωρίζεσθαι πέφυκε σὰρξ. Τὰ γὰρ ἀλλήλοις ὁμοεργῆ, καὶ ταυτουργὰ, καὶ ὁμόφυλα πάντως, καὶ ταυτοπαθῆ, διαφορὰν οὐκ ἐπιδέχεται φύσεως· καὶ φύσεων αὐτοῖς συγκεχυμένων, ἔσται διὰς ὁ Χριστὸς, καὶ προσώπων μεμερισμένων τετράς, τὸ φευκτότατον. Καὶ πῶς αὐτοῖς εἰς καὶ ὁ αὐτὸς, θεὸς ὁμοῦ φύσει καὶ ἀνθρωπος, ὁ Χριστός; ποῖαν δὲ κατ' αὐτοὺς ἔξει τὴν ὑπαρξιν, μεταβολῆ θεότητος γενόμενος ἀνθρωπος, καὶ σαρκὸς μεταποιήσει θεός; Ἡ γὰρ εἰς ἀλλήλας τούτων μετάπτωσις, παντελής ἐστὶν ἀμφοτέρων ἀναρσεις. Σκοπεῖσθω δὴ πάλιν ἡμῖν ἐτέρως ὁ λόγος.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου. ς'.

Εὐσεβὲς κεκύρωται δόγμα Χριστιανούς, κατ' αὐτὴν τε φύσιν, καὶ τὴν ἐνέργειαν, καὶ πᾶν ἕτερον αὐτῷ προσφυές, ἴσον ἑαυτῷ καὶ ταυτὸν εἶναι τὸν θεόν· μηδὲν ἑαυτῷ τῶν ἑαυτοῦ παντελῶς ἄνισον ἔχοντα, καὶ ἀκατάλληλον. Εἰ τοίνυν κατὰ Βήρωνα τῆς αὐτῆς αὐτῷ προσληφθεῖσα φυσικῆς ἐνεργείας γέγονε ἡ σὰρξ, δηλονότι καὶ τῆς αὐτῆς αὐτῷ γέγονε φύσεως μεθ' ὧν ἡ φύσις, ἀναρχίας, ἀγενησίας, ἀπειρίας, ἀϊδιότητος, ἀκαταληψίας, καὶ τῶν ὅσα τούτων καθ' ὑπεροχὴν ὁ θεολογικὸς ὑπερφυῶς ἐνορᾷ τῇ θεότητι λόγος· καὶ τροπὴν ἀμφοτέρα πέπονθεν, μηδέτερου τὸν τῆς ἰδίας φύσεως οὐσιώδη λόγον ἔτι σωζόμενον ἔχοντος. Ὁ γὰρ ἑτεροφυῶν εἰδὼς ταυτουργίαν, σύγχυσιν ὁμοῦ φυσικῆν, καὶ διαίρεσιν αὐτῶν εἰσηγγεῖται προσωπικῆν· ἀδιαγνώστου παντελῶς τῇ τῶν ἰδιωμάτων μεταβολῇ τῆς φυσικῆς αὐτῶν γενομένης ὑπάρξεως.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου. ζ'.

Εἰ δὲ τῆς αὐτῆς αὐτῷ μὴ γέγονε φύσεως, οὐδὲ τῆς αὐτῆς αὐτῷ ποτε γενήσεται φυσικῆς ἐνεργείας· ἵνα μὴ (36) δειχθῇ τῇ φύσει τὴν ἐνέργειαν ἄνισον ἔχων, καὶ ἀκατάλληλον· καὶ τῆς αὐτοῦ δι' ἕλων τῶν ἑαυτοῦ φυσικῆς ἔξω γεγονὼς ἰσότητος, καὶ ταυτότητος ὅπερ ἀσεβές.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου. η'.

Εἰς ταύτην δὲ τὴν πλάνην κατήχθησαν, κακῶς πεισθέντες ἰδίαν γενέσθαι τῆς σαρκὸς τὴν δι' αὐτῆς ἐφανθεῖσα· ἐν τοῖς θαύμασι θείαν ἐνέργειαν· ἥ τὸ πᾶν ὁ Χριστὸς οὐσιώσας καθ' ὃ νοεῖται θεός, συνέχει κρατούμενον. Οὐ γὰρ ἔγνωσαν, ἀδύνατον εἶναι θείας ἐνεργείαν φύσεως ἑτεροφανοῦς οὐσίας ἰδιώμα γενέσθαι διχα τροπῆς· οὐδὲ συνῆκαν, ὡς οὐ παντὸς ἰδὲν ἐστὶ σαρκὸς, τὸ δι' αὐτῆς μὲν ἐκραινόμενον, οὐκ αὐτῆς δὲ φυσικῶς ἐκφυόμενον· καίτοι σαφοῦς αὐτοῖς οὐσης, καὶ προφανοῦς τῆς ἀποδείξεως. Ἐγὼ γὰρ γλώσση λαλῶν, καὶ χειρὶ γράφων, μίαν καὶ αὐ-

A facta est cooperatrix divinitati, liquet quod et natura Deus cum quotquot est intelligatur Deus; et si facta est exinanita compassibilis carni divinitas, liquet quod et natura caro cum quotquot est naturaliter esse intelligatur caro. Ea quippe quæ mutuo sunt cooperantia, et eadem operantia, et ejusdem originis, profecto et compassibilia, naturæ non suscipientia differentiam: et naturis sibi confusis, erit dualitas Christus, et personis separatis fiet quaternitas; quod est nimium fugiendum. Et quomodo illis unus et idem ipse erit, Deus natura simul et homo, Christus? (π) Quam etiam secundum ipsos habebit essentiam, mutatione divinitatis factus homo, et carnis translatione Deus? Cæsus enim in alterutras, omnimoda est utrarumque peremptio. B Inspiciatur itaque a nobis aliter sermo.

Ejusdem, ex eodem sermone. VI.

VI. Pium Christianis constitutum est dogma creditibus, (ρ) secundum eandem naturam ac operationem, et omne aliud sibi conveniens, æqualem sibi et eundem ipsum esse Deum, nihil omnino eorum quæ sua sunt inæquale habentem et inconveniens. Si igitur secundum Beronem assumpta sibi caro ejusdem operationis effecta est, haud dubium quin et ejusdem facta est sibi naturæ, cum quotquot est natura, id est inprincipalitate, infactione, infinitate, sempiternitate, incomprehensibilitate, et quæcunque horum secundum magnitudinem theologica amplissime in deitate ratio contemplatur: et vicissitudinem utraque passa sunt, neutro naturæ suæ substantialem rationem ultra salvandam habente. Qui enim eorum quæ alterius sunt naturæ sentit eandem operationem, confusionem simul naturalem, et divisionem eorum personalem introducit: incognita prorsus idiomatum commutatione naturali eorum facta existentia.

Ejusdem, ex eodem sermone. VII.

VII. Si vero ejusdem sibi non fuit naturæ, nec ejusdem sibi aliquando fiet naturalis operationis; ne appareat secundum naturam operationem inæqualem habere et inconvenientem, (σ) et suæ ipsius per omnia eorum quæ sua sunt naturalis extraneus factus æqualitatis et identitatis: quod est penitus D impium.

Ejusdem, ex eodem sermone. VIII.

VIII. In hunc autem errorem illati sunt, male credentes propriam carnis effectam divinam operationem, quæ per ipsam in miraculis manifestata est; (τ) qua totum Christus substantians secundum quod intelligitur Deus, tenet retentum. Non enim cognoverunt, impossibile esse divinæ operationem naturæ, alterius naturæ substantiæ idioma fieri absque convertibilitate: neque intellexerunt, quod non utique proprium sit carnis, quod per eam quidem ostensum est, non ex ea naturaliter ortum, præsertim cum claræ sit eis et manifestæ probationis. Ego

(36) Μη. Ita cum interprete Combefisius. Editi Sirmond. et Fabric. præter rem, μέν.

enim lingua loquens et manu scribens, unam et eandem per utramque intellectualis animæ meæ profero cogitationem; operationem ejus existentem naturalem: nulla ratione ostendens eam lingua vel manu naturaliter ortam; sed nec effectam earum vel dictam cogitationem propter ejus ex utraque manifestationem. Linguam enim vel manum cogitativam sapienter novit nemo: sicut nec sanctissimam Dei carnem, pro eo quod assumpta sit, et per eam divina sit operatio clara effecta, secundum naturam conditricem. Sed pie constitetur credens, quia propter salutem nostram, et ut ad inconversibilitatem ligaret universitatem, universorum conditor ex sanctissima semper Virgine Maria per conceptionem inviolabilem sine conversibilitate substantians sibi animam intellectualem cum sensivo corpore, natura factus est homo malitiæ alienus: totus Deus ipse, totus homo idem ipse; totus Deus pariter natura et homo idem ipse. Deitate quidem, divina per suam ipsius sanctissimam carnem, non existentia natura carnis, operans; humanitate vero, humana, non existentia natura deitatis, deitatis indulgentia patiens. Nil divinum nudum corpore operatur: nil humanum idem ipse privatum divinitate gerens; servans sibi modum secundum utrumque immutabilem, per quem operatus est utraque decenti more, ad approbationem perfectæ ac veræ, nihilque habentis pravitatis inhumanationis suæ. Itaque Bero quidem sic se habens, ut dixi, operationis monade deitatem Christi et humanitatem naturaliter simul confundens, et partiens personaliter, dissolvit vitam: (v) ignorans solius contra naturalium personarum connaturalis identitatis eandem ipsam operationem esse significativam.

τὴν δι' ἀμφοῖν τῆς νοεράς μου ψυχῆς ἐκφαίνω διάνοιαν, ἐνέργειαν αὐτῆς ὑπάρχουσαν φυσικῶν μηδενὶ λόγῳ δεῖξας αὐτὴν γλώσσης, ἢ χειρὸς, φυσικῶς ἐκφυομένην· μήτε μὴν γενομένην αὐτῶν ἢ λεγομένην διάνοιαν, διὰ τὴν δι' ἀμφοῖν αὐτῆς ἐκφανσαν. Γλώσσαν γὰρ, ἢ χεῖρα, διανοητικὴν συνετὸς οἶδεν οὐδεὶς· ὡς περ οὐδὲ τὴν παναγίαν τοῦ Θεοῦ σάρκα, διὰ τὸ προσληφθῆναι, καὶ τὸ δι' αὐτῆς ἐκφανθῆναι τὴν θεῖαν ἐνέργειαν, γενομένην κατ' αὐτὴν φύσει δημιουργόν. Ἄλλ' εὐσεβῶς ὁμολογεῖ πιστεύων, ὅτι διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καὶ τὸ δῆσαι πρὸς ἀτρέψιαν τὸ πᾶν, ὁ τῶν ὧλων δημιουργὸς ἐκ τῆς παναγίας ἀειπαρθένου Μαρίας, κατὰ σύλληψιν ἄχραντον, εἰχα τροπῆς, ἐνουσιώσας ἑαυτῷ ψυχὴν νοεράν μετὰ αἰσθητικῷ σώματι, γέγονεν ἄνθρωπος φύσει κακίας ἀλλότριος· ὅλος Θεὸς ὁ αὐτός, καὶ ὅλος ἄνθρωπος ὁ αὐτός· ὅλος Θεὸς ὁμοῦ φύσει καὶ ἄνθρωπος ὁ αὐτός. Θεότητι (37) μὲν τὰ θεῖα διὰ τῆς αὐτοῦ παναγίας σαρκὸς, οὐκ ὄντα φύσει τῆς σαρκὸς ἐνεργῶν ἀνθρωπότητι δὲ τὰ ἀνθρώπινα, οὐκ ὄντα φύσει θεότητος, ἀνοχῆ πάσχων θεότητος. Μὴδὲν θεῖον γυμνὸν σώματος ἐνεργήσας· μὴδὲ ἀνθρώπινον ὁ αὐτός ἄμειρον δράσας θεότητος· τηρῶν ἑαυτῷ καὶ καθ' ὄν ἐνήργησεν ἀμφοτέρα καινοπρεπῆ τρόπον (38), τὸ κατ' ἄμφο φυσικῶς ἀναλλοίωτον· εἰς πίστωσιν τῆς ἑαυτοῦ τελείας ἐνανθρωπήσεως, τῆς ὄντως ἀληθοῦς, καὶ μὴδὲν ἐχούσης φαυλότητος. Ὁ μὲν οὖν Βήρων, οὕτως ἔχων, ὡς ἔφην, ἐνεργείας μονάδι τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα συγχέας ἑμῷ φυσικῶς, καὶ προσωπικῶς μερίζων, καταλύει τὸν βίον ἀγνοήσας μόνης τῆς τῶν ὁμοφυῶν προσώπων ὁμοφυοῦς ταυτότητος τὴν ταυτουργίαν εἶναι διηλεκτικὴν.

SYLLOGISMI.

De suppositis (39) divinitus sapientibus testimoniis, et aliis, ejusdem S. Anastasii.

I. « Ecce nunc et sacratissimus hic et magnus doctor, veritatisque testis fidelis, concorditer cum aliis omnibus sanctis catholicæ Dei ac apostolicæ institutoribus Ecclesiæ, duas secundum unitjonem inconfusam et impartibilem, quemadmodum naturas, ita etiam duas voluntates et duas operationes congruentes et convenientes naturis, divinam ut dictum est et humanam, increatam et creatam, non inceptam et ceptam, tanquam Dei simul et hominis unius et ejusdem Domini nostri Jesu Christi, magna voce constitetur ac prædicat, et confiteri nobis sine

prævaricatione jubet. Difficillimum autem esse, ac modis omnibus impossibile definit, ut unam voluntatem et operationem, aut naturam unam deitatis et humanitatis ejus conflantur hi, qui me vivere volunt. Propter quod et tale quid in eo dogmatizantes, tanquam impios et alienos immaculatæ nostræ Christianorum fidei abjicit et condemnat, nosque hoc facere protestatur. De duabus enim Salvatoris nostri Christi naturis et operationibus, ut breviter pauca ex sacris illius eloquiis expediam, hæc evidenter aslatur. »

(37) Ὅλος Θεός...θεότητι. Ita cum interprete Combefisius. Reliqui, Sirmond., Fabric. et Basnag., ὁ Λόγος Θεός ὁ αὐτός· θεότητι, κ. τ. λ. Interjecta, ob repetitam vocem αὐτός, excidisse videntur. Hæc item ex Combefisio in interpretatione restituimus,

« deitatis indulgentia patiens; » quæ alias desunt. (38) Καινοπρεπῆ τρόπον. « Nova decentique ratione. » Affine istud τῷ καιρῶν τινὰ ἐνέργειαν ἡμῶν περιτεύσας. Dionys. epist. 4 ad Caium. Combefis. (39) Suppositis. Id est, supra positus. FABRIC.

Ex editione Sirmondiana.

II. Utraque (40) ostendens super quæ dupliciter, divine scilicet et humane, operatum est secundum eandem quæ veraciter vera est et naturalis substantia, Deum immensum simul et circumscriptum hominem existentem et intellectum, substantiam utriusque perfecte perfectam habentem cum operatione sua, id est naturali proprietate. *Et rursus*: Non enim (41) facta est natura deitas transmutata natura caro, facta natura divinitatis caro: sed quod erat etiam deitati coaptata mansit caro, infirma et passibilis natura et operatione, sicut ait Salvator: « Spiritus quidem promptus, caro autem infirma »⁴⁰. *Et iterum*: Per quam (42) operatus et patiens quæ erant carnis sine peccato, pro nobis indicavit exinanitionem deitatis, miraculis et carnis passionibus naturaliter roboratam. *Et iterum*: *Mysterium* (43) divinæ incarnationis apostolis et prophetis atque doctoribus duplam et diversam habere dignoscitur naturalem in omnibus theoriam, indiminutæ deitatis existens, et plenæ demonstrativum humanitatis. *Et iterum*: Quibus (44) divine pariter et humane operatus est, perfectionem, per omnem utriusque rationem, sibi naturaliter incommutabilem salvans. *Et iterum*: Nil divinum (45) nudum corpore operatus, nil humanum idem ipse privatum divinitate gerens: servans sibi modum secundum utrumque immutabilem, per quem operatus est utraque decenti more, ad approbationem perfectæ ac veræ nihilque habentis pravitate inhumanationis suæ.

III. *De his vero, qui unam deitatis et humanitatis ejus operationem, et naturam unam dogmatizant, dicit*: Non enim (46) circumscribitur factitia natura id quod per naturam factum non est, licet cooriatur ei per conceptionem, omnem circumscribentem sensum: nec etiam in eodem ipso sibi natura differtur aliquando et naturalis operatio, donec utrumque intra propriam manet naturalem inconvertibilitatem. *Et item*: Connaturalium (47) quippe tantum est eadem ipsa operans motus, essentiam indicans, cujus naturalem constat esse virtutem, alterius naturæ proprietate substantiæ secundum nullam rationem esse vel fieri sine conversibilitate valente. *Item*: Ea quippe (48), quæ mutuo sunt cooperantia, et eadem operantia, et ejusdem originis; profecto et compassibilia naturæ non suscipientia differentiam: et naturis sibi confusis erit dealitas Christus, et personis separatis fiet quaternitas: quod est nimium fugiendum. *Et iterum*: Si

⁴⁰ *Matth. xvi, 42.*

(40) *Utraque.* Supra cap. 1, seu testimon. 1.

(41) *Non enim.* Testim. 2.

(42) *Per quam.* Ibid.

(43) *Mysterium.* Testim. 4.

(44) *Quibus.* Ibid.

(45) *Nil divinum.* Testim. 8.

(46) *Non enim.* Testim. 5.

(47) *Connaturalium.* Ibid.

(48) *Ea quippe.* Testim. 5.

Ex editione Combesiana (49).

II. Utraque ostendens se, eo quod dupliciter (divine scilicet et humane) operatum est, secundum eandem quæ veraciter vera et naturalis substantia est, Deum immensum simul, et circumscriptum existere ac intelligi hominem; utriusque perfecte perfectam essentiam habentem, cum illius operatione, id est, naturali proprietate. *Et rursus*: Non enim caro facta est natura deitas, translata natura, facta videlicet secundum naturam divinitatis caro; sed quod erat, etiam deitati coapta, mansit, id est, caro infirma et passibilis natura et operatione, sicut ait Salvator: « Spiritus quidem promptus, caro autem infirma. » *Et rursus*: Qua operatus et passus, quæ erant carnis ab omni peccato immunis, divinitatis pro nobis exinanitionem miraculis et carnis passionibus naturaliter confirmatam, probavit. *Et iterum*: *Mysterium* divinæ incarnationis, apostolis et prophetis atque doctoribus, duplam ac diversam in omnibus habere compertum est naturalem considerationem; cum perfectæ deitatis, et plenæ vim habeat ostendendæ humanitatis. *Et iterum*: Quibus divine pariter et humane operatus est, perfecte utroque sui rationem natura servans incommutabilem. *Et iterum*: Nihil divinum nudum corpore operatus, nihil humanum idem ipse gerens quod expers esset deitatis: qua ipsa nova decentique ratione utraque operatus est, utriusque ratione immunem se a mutatione servans, ad perfectæ suæ humanationis, quæ plane vera sit, nihilque aut vitii aut labis admittat, fidem astruendam.

III. *De his vero, qui unam deitatis et humanitatis ejus operationem, et naturam dogmatizant, dicit*: Non enim circumscribi natura genita comparatum est, quod secundum naturam ingenitum est, tametsi ei coaluit, per conceptionem, quæ vim omnem mentis circumscribit; ac nec unquam in eandem naturam naturalemque virtutem seu operationem vertantur, donec utrumque intra propriam naturalem inconvertibilitatem manet. *Et item*: Forum enim duntaxat, quæ ejusdem naturæ sunt, motus ejusdem virtutis ac efficacæ est, substantiam designans, cujus est naturalis virtus; cum substantia diversæ naturæ proprietatis nulla ratione esse possit aut fieri, absque convertibilitate. *Item*: Ea enim, quæ ejusdem inter se virtutis sunt et operationis, ejusdemque prorsus originis ac earumdem passionum, ea naturæ distinctionem non admittunt; confusisque secum naturis, erit Christus dualitas, personisque divisio fiet quaternitas: quod omnium

(49) Hæc testimonia, ex superiore S. Hippolyti sermone contra Beronem ab Anastasio desumpta, recensuit castigavitque Combesius in editione operum S. Maximi, tom. I, pag. 76, eo quoque in edito Sirmondiano Anastasii versio implexa passim ac mendosa noscatur. Utraque sive cum textu, sive cum notis et animadversionibus Capperonierii infra relatis conferenda.

Ex editione Sirmondiana.

igitur (50) secundum Beronem assumpta sibi caro ejusdem operationis effecta est, haud dubium quin et ejusdem facta est sibi naturæ, cum quotquot est natura, id est inprincipalitate, infactione, infinitate, sempiternitate, incomprehensibilitate; et quæcunque horum secundum magnitudinem theologica amplissime in deitate ratio contemplatur: et vicissitudinem utraque passa sunt, neutro naturæ suæ substantialem rationem ultra salvandam habente. *Et rursus*: Qui enim (51) eorum, quæ alterius sunt naturæ, eandem ipsam sentit operationem; confusionem pariter naturalem, et divisionem eorum inducit personalem; incognita prorsus idiomatum translatione naturali eorum facta essentia. *Item*: Si vero (52) ejusdem sibi non fuit naturæ, neque ejusdem sibi fiet naturalis operationis. *Et iterum*: In eumdem (53) autem errorem illati sunt, male credentes propriam factam carnis divinam operationem, quæ in miraculis per ipsam apparuit, qua totum Christus substantians secundum quod intelligitur Deus continet retentum. *Et iterum*: Non enim (54) cognoverunt impossibile esse divinæ operationem naturæ idioma fieri sine convertibilitate. *Et iterum*: Quarum (55) donec unam secundum substantiam cognoscatur Verbum unius operationis, nunquam aliquando eo quod utriusque sit cognoscetur motus. *Et iterum*: Itaque Bero (56) quidem sic se habens, ut dixi, operationis unalitate deitatem Christi et humanitatem simul confundens naturaliter, et partiens personaliter, dissolvit vitam; ignorans solius connaturalium personarum connaturalis identitatis eandem ipsam operationem esse significativam.

¶ IV. His igitur ita et ab hoc quoque sacratissimo et magno doctore ac martyre veritatis (id ipsum autem est, si dicamus a sanctissimo, qui in eo loquitur, Spiritu), manifestius dictis, diligenter intendant qui volunt, et maxime qui communicant his, qui novitates nunc operati sunt: et sciant certissime, quia qui duas Salvatoris nostri Christi voluntates naturales et operationes denegant et abjiciunt, impiam ac alienam Christianici dogmatis tam sacram et orthodoxam confessionem appellant, unamque deitatis et humanitatis ejus voluntatem et operationem dogmatizant, eos qui taliter sibi consone non contententur anathematizantes, liquido et absque ullo tegente velamine sanctos prophetas et apostolos atque doctores; vel etiam, ut verius dicatur, sanctissimum Spiritum qui in illis locutus est, quinimo et loquitur, anathematizant, et ab eo per illos traditam nobis sacram et orthodoxam con-

(50) *Si igitur.* Testim. 6.(51) *Qui enim.* Ibid.(52) *Si vero.* Testim. 7.(53) *In eumdem.* Testim. 8.

A

Ex editione Combefisiana.

maxime cavendum. *Et iterum*: Siquidem igitur, ut auctor Bero est, assumpta illi caro ejusdem ac ipse virtutis seu operationis facta est; plane etiam ejusdem facta est naturæ, cum quibus omnibus natura est, quod principii expers, quod ingenita, quod infinita, quod sempiterna, quod incomprehensa, et si qua ejusmodi secundum excellentiam theologicus sermo eximie in deitate contemplatur: et vicissitudinem utraque passa sunt, neutro substantialem naturæ suæ rationem ultra incolumem servante. *Et rursus*: Qui enim eorum, quæ sunt diversæ naturæ, eandem sentit operationem; confusionem pariter naturalem divisionemque ipsorum inducit naturalem; ignota prorsus ac obscurata per idioma commutationem naturali eorum substantia existentiaque. *Item*: Si vero non ejusdem ac ille facta est naturæ, nec ejusdem unquam fiet operationis. *Et iterum*: In hunc autem errorem impegerunt, credentes male propriam carnis effectam divinam operationem, quæ per ipsam in miraculis manifestata est; qua Christus, rerum hac universitate condita, secundum quod intelligitur Deus, quod ita conditum est, tenet ac conservat. *Et iterum*: Non enim cognoverunt, fieri non posse, ut divinæ naturæ operatio, alterius diversæque substantiæ proprietates fieret, absque convertibilitate. *Et iterum*: Quandiu non unum secundum essentiam unius noscitur Verbum operationis, nulla unquam ratione fiat, ut amborum motus cognoscatur. *Et iterum*: Itaque Bero, qui sic habeat, ut dicebam, una operatione Christi pariter deitatem et humanitatem natura confundens ac personis dividens, vitam dissolvit; qui nempe nesciat, eandem operationem, personarum quæ ejusdem naturæ sint, identitatem duntaxat designare.

fessionem abnegant et abjiciunt, atque impiam et alienam a Christianico dogmate esse asseverant, et æque ut prædictus hæreticus, quin potius ut omnes simul profani hæretici, qui in confusione ac phantasia et divisione decepti sunt, solum supersubstantialis theologiæ ac incarnatæ dispensationis non abnegant et subvertunt mysterium: quaternitatem quidem Personarum sanctam confitentem Trinitatem; at vero unum hujus, id est Dominum nostrum Jesum Christum, inanimatum, et sine intellectu ac sine ratione, secundum quod propter nos factus est homo, introducentes, et convertibilitatem simul et conspersionem ac mutabilitatem, confusionemque ac phantasia et divisionem utriusque naturæ ipsius pronuntiantes, et puri per hoc hominis, vel prodigii cujusdam matrem sanctam semper virginem ac Dei genitricem Mariam scribentes.

¶ V. Deinde vero hanc, quæ videlicet in eo ab illis

(54) *Non enim.* Ibid.(55) *Quarum.* Testim. 4.(56) *Itaque Bero.* Testim. 3.

dogmatizata est, unam voluntatem et unam operationem respuentes, et neque unam, neque duas, id est divinam et humanam voluntatem vel operationem in eo, vel quamdam ex omnibus confiteri volentes, non solum instabiles et tergiversatores, sed et hæreticis qui in confusione ac phantasia et divisione erraverunt, magis impios ipsi seipsos propriis verbis et dogmatibus monstrant. Nam illi quidem vel unam, isti vero nec unam voluntatem vel operationem eum habere volunt, ac per hoc insubstantialium illum et inessentialium; minus enim est dicere, sine voluntate ac impotem (57) secundum utrasque naturas pronuntiant, cum juxta sacras definitiones et rationes corruptio, id est interemptio et inexistencia naturæ, naturalium habitudinum et operationum atque virtutum infirmitas et defectus existat, et quod universaliter voluntate naturali ac substantiali operatione privatur, neque est, neque alicuius est, neque est quævis ejus essentia.

VI. Et non ipsum tantum, sed et Patrem, et Spiritum sanctum, insubstantivum astruunt et inexistenciam. Ejusdem enim utrisque substantiæ, id est deitatis, et voluntatis, ac operationis Salvator existit, secundum quod est et dicitur natura Deus; ita ut subsequenter et dominam nostram vere sanctissimam, super omnes sanctos venerandam scilicet et laudandam, ut proprie ac non fallaciter, veraciter Dei genitricem semperque virginem, non proprie ac veraciter matrem Dei describant, sed ejus qui nullomodo secundum ipsos existit. Et isti quidem talibus ac tantis impietatibus capti, per sua ipsius (58) dogmata proपालantur. Hi vero, qui simul cum duabus voluntatibus et operationibus, quæ sanctis catholicæ institutoribus Ecclesiæ pie in Salvatore nostro Christo dicuntur, aliam unam nescio unde fingentes confiteri volunt, et anathematizant eos qui non consone sibi unam et duas, id est tres voluntates et operationes in eo continentur; nihilominus et isti sanctos prophetas et apostolos ac doctores, quin et super hos, qui in ipsis locutus est, imo et nunc per eos affatur, sanctissimum Spiritum anathematizant, et traditam per eos nobis ab illo sanctam et immaculatam fidem novis adulterantibus adinventionibus abnegant, et aliam in Salvatore Christo naturam præter divinam et humanam, extraneam quamdam et omnium alienam existentium fingunt (59), cujus esse volunt a se fictam in illo unam voluntatem et operationem. Quoniam omnis voluntas naturalis et substantialis operatio, naturæ profecto voluntativæ ac operativæ idiomata sunt. Et omnis operatio naturalis substantiam indicat, ex qua procedit et inest (60): et indica-

ativum uniuscujusque naturæ operatio et est et cognoscitur naturalis: et omnis natura propriæ operationis substantiali ratione cognoscitur, et omnis natura convenientem sibi sequere significantem habet operationem, hanc ab aliis discernentem, definitionesque substantiarum naturales earum operationes vera ratio novit. Et ut compendiose dicatur, nec naturam sine operatione quæ illam substantialiter caracterizet, nec rursus voluntatem vel operationem constat esse sine quadam substantia, id est possibile (61); quemadmodum divina concionantur Eloquentia, et ipsa rerum natura clamat.

VII. Igitur voluntatem et operationem unam præter duas circa Salvatorem Christum fingentes, et necessitate (62) etiam aliam naturam præter divinam, ut dictum est, et humanam extraneam quamdam existentium omnium alienam plasmantes applicant ei, cujus esse (63) jam dictam a se unam voluntatem, quæ inane ligamentum fictæ cogitationis est, et germen quod ab idololatris nil penitus differt. Deus enim simul et homo Salvator existens, duas tantum congruentes sibi naturas et voluntates et operationes, id est divinam et humanam habet, quemadmodum inclyti præceptores nostri ac doctores affirmant: non unam et duas, id est tres, ut adversarii dogmatizant; quo illud evidentissime gerant, quod olim a Deo per Isaiam prophetam in calumniam dicitur, id est: *Caupones tui vinum aqua miscent*⁶⁴. Ut enim apparet, et isti verbum veritatis cauponum more adulterando, naturalem dualitatem voluntatum et operationum Salvatoris nostri Christi una voluntate ac operatione, quæ in ipso ab hæreticis qui in confusione ac divisione seu phantasia decepti sunt, impie dogmatizata est, veluti vinum aqua miscentes, utrasque sectas confiteri compellunt; quod impium veraciter est et alienum immaculatæ fidei nostræ Christianorum; qui ex diametro similiter ut præcessores sui etiam per hunc a veritate decidunt modum. Æquale quippe ex diametro et simile malum est cum hæretica opinione paternam projicere ac reprobare orthodoxiam, et e diverso cum hac pariter et illam confiteri et approbare: *Quæ enim participatio justitiæ et iniquitati? aut quæ societas luci ad tenebras? aut quæ conventio Christi ad Belial? aut quæ pars fidei cum infidei? qui autem consensus templo Dei cum idolis*⁶⁵? divinus ait Apostolus. Inquam vero et ipse: *Quæ participatio, vel communicatio, conventio, aut pars, aut consensus paternæ orthodoxiæ, ad nequam hæreticorum opinionem, ut cum altera altera prædicetur, vel etiam respuatur?*

VIII. Et hoc quoque diligenter intendant, quia

⁵⁷ Isa. 1, 22. ⁵⁸ II Cor. VI, 14-16.

(57) *Impotem. Impotentem.* BAUN.

(58) *Ipsius. Ipsorum.* IB.

(59) *Et omnium... fingunt.* Et ab omnibus quæ sunt in rebus alienam, fingunt. COMBER.

(60) *Et inest.* Cui inest. IB.

(61) *Constat ... possibile.* Constare sine quadam substantia, est possibile. IB.

(62) *Et necessitate.* Ex necessitate. IB.

(63) *Cujus esse.* Cujus velint esse. IB.

si quemadmodum magnus ab immortalitate cognominatus (64), imo vero cunctus sanctorum chorus affirmat, quod pene fides Salvatoris nostri non admittat, cum hoc instabile quiddam secundum suam ipsius rationem existat. Quod si hoc fuerit passa, et quod huic est contrarium procul dubio sustinebit, additamentum scilicet, et quomodo manebit ulterius fides defectibus ac profectibus immutata? *Dicant, inquit, nobis, qui per singulos dies fides creant, imo deos sibi diversos fingunt, quoniam cum fidei verbo mutatur atque multiplicatur a talibus id quod creditur.* Ergo et adversarii fides sibi condentes diversas, absque omni contradictione secundum qualitatem et quantitatem atque immutationem dogmatum suorum, immutant simul et multiplicant id quod creditur, et quinque Christos eatenus plasmasse monstrantur. Hunc quidem unam operationem, illum vero nec unam operationem, et alium unam voluntatem, et alterum nec unam voluntatem: porro quintum unam et duas, atque unam et duas, id est tres operationes et tres voluntates, ut aiunt, habentem. Et dicant si volunt illi ipsi, qui talia exponunt dogmata, et qui communicant eis, in quem talium ac tot Christorum a se fictorum credentes baptizati sunt vel baptizantur: aut cuius eorum corpus et sanguinem sumunt atque distribuunt; utrum ejus qui unam, an qui nec unam operationem; ejus qui unam voluntatem, an ejus qui unam et duas, et unam et duas, id est tres operationes et tres voluntates, et propterea jam ex necessitate tres etiam naturas habet. Sed non erat vox et non erat auditio⁶⁷, quemadmodum ait propheta magnus Elias, scelestos sacerdotes et pseudoprophetas confusionis redarguens.

IX. Nam quidquid horum dixerint, illinc cum impietate etiam redargutionem sermo eorum circumferet; quoniam non in verum et veraciter existentem Christum credunt atque baptizant, nec illius corpus et sanguinem accipiunt et distribuunt. Illum enim, verum scilicet, et qui vere consistit, Christum Deum simul et hominem inelyti magistri nostri ac præceptores scientes, duas et tantum quemadmodum naturas, sic etiam et duas voluntates, et totidem operationes congruentes sibi, divinam scilicet, ut jam dictum est et comprobatum, et humanam, in-

creatam et creatam, sine inceptione et cum inceptione, in ipso consentientur et confiteri nobis præcipiunt. Non autem, ut hi nunc novitates fecerunt, unam et nec unam, nec duas, et rursus unam et duas, id est tres voluntates et operationes habere illum fatentur.

X. Super hæc autem omnia quæ dicta sunt, et illud quoque certissime noverint, quoniam unam nec unam, neque duas, et iterum unam et duas voluntates et operationes, et omnia cum anathematibus et depositionibus ac excommunicatione dogmatizantes, aperte sibi et alterutris repugnare probantur; et ipsi per se ipsos et invicem subvertunt ac destruunt, alterna verba et dogmata, seque ipsos et alterutros, et eos qui sibi communicant, anathematizant, et ab omni sacra dignitate ac ministerio pellunt atque deponunt. Necnon et a perceptione illibatae communionis vivifici corporis et sanguinis magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi sequestrant.

XI. Et hæc liquido nos, et nullo intuentes et scientes obstante velamine, non solum propter multiformem errorem, verum etiam et propter instabilitatem et absurditatem ac reciprocatationem talium virorum et dogmatum, omni custodia nosmetipsos ab illorum impietate et communionem servemus, quotquot in veritate esse ac dici Christiani volumus. Alienum quippe a Christianis est, cum orthodoxia etiam impietatem suscipere; aut confiteri quidem orthodoxam fidem, communicare vero his qui hanc per novas inventiones abnegant et adulterant. Propter quod divina nobis lex simul et apostolica jubet, eos qui aliud præter quod a Christiferis viris accepimus⁶⁸, docere ac introducere conati fuerint, avertere (65) et anathematizare, non tantum si homines fuerint, sed et licet angeli fortassis e caelo descendentes extiterint. Et si hoc fecerimus, et divinam sine prævaricatione adimpleverimus præceptionem, sacramque ac orthodoxam fidem absque adulteratione simul et innovatione possederimus et confessi fuerimus; ad vitam salvi efficiemur æternam in Christo Jesu Domino nostro: cum quo Deo et Patri, una cum sanctissimo et bono ac vivifico Spiritu, gloria, honor, imperium, et adoratio nunc et semper, et in omnia nunquamque finienda sæcula sæculorum. Amen.

Claudii Capperonnier v. c. animadversiones in Anastasii Versionem Latinam Fragmentorum Hippolyti, *Contra Beronem et Helicem*: juxta editionem Fabricianam.

Anast. versio.

α Naturalibus producta legibus.

β Vertibilitas enim ejus qui est inexpers motionis, motus est infiniti (66).

γ Omni etiam excepta circumscriptione permansit.

⁶⁷ Ill Reg. xviii, 26. ⁶⁸ Gal. 1, 8.

Græca.

Τοῖς ἑκαστα φυσικοῖς διεξαγόμενα νόμοις.

Ἐροπή γὰρ τοῦ κατὰ φύσιν ἀπεργου, κινεῖσθαι μὴ πεφυκότος, ἢ κίνησις.

Πάσης ἔξω περιγραφῆς μεμένηκε.

Emendata.

Suis quæque legibus temperata, vel ordinata.

Mutatio non debet tribui ei qui de natura sua sit immotionis expertus. Immensum moveri non potest.

Sine omni circumscriptione permansit.

(64) *Magnus ab immortalitate cognominatus.* Athanasius de synod. Seleuc. et Arimin. Sed mendum in voce *pene*. Num *consules*, vel *tempus* aut *defe-*

ctum? COMREF.

(65) *Avertere.* Aversari. ΒΑΥΝ.

(66) Hæc versio nullum legenti sensum exhibet.

Anast. versio.

δ Secundum eandem quæ veraciter vera est et naturalis substantia (67).

ε Utriusque perfecte perfectionem habentem.

ζ Sed non, sicut quidam aiunt, secundum comparationem: comparationes sunt eorum ejusdem naturæ et non quæ diversæ; cum Deo autem auctore omnium factorum, et infinito finitore finitorum, et cum infinitate nulla ratione comparatur finitum.

η Quanquam in unam substantiam (69) utriusque facta sit unitas (70).

θ Quem per indissimilia non existentem dissimilibus non fugientem ostendens eum subauditum (71).

ι Quantum æstimare possumus quod modis omnibus est inæstimabile.

κ Licet per carnem fulgeret natura circumfinita (72).

λ Licet coarctatur et per conceptionem omnem sensum circumscribentem.

μ Nec etiam in eodem ipso sibi natura differtur aliquando et naturalis operatio.

ν Connaturalium enim tantum per se operans est motus, manifestans substantiam, cujus naturalem constat esse virtutem.

ξ Quarum donec unum secundum substantiam non cognitum fuerit Verbum unius operationis, cum utriusque sit, nunquam aliquando cognoscitur motus.

ο Secundum utrumque suum semper permanens sine casu, quibus divine pariter et humane operatus est: perfectionem per omnem utriusque rationem sibi naturaliter incommutabilem salvans.

π Quam secundum ipsos habebit essentiam mutatione divinitatis factus homo, et carnis translatione Deus? Casus enim in alterutras omnimoda est utrarumque peremptio.

ρ Secundum eandem naturam (74).

σ Et suæ ipsius per omnia eorum quæ sua sunt, naturalis extraneus factus æqualitatis et identitatis.

(67) Hæc versio Eutychianismum Hippolyto affingit; aliunde vero confundit τὸ αὐτήν (ipsam) cum τῷ τῆν αὐτήν (eamdem).

(68) Σύγκρισις. Hoc loco non comparationem significat, sed naturarum divinæ et humanæ concretionem et commistionem, quam in incarnatione Apollinaris et Eutyches commenti sunt, etsi error hic a Tertulliano *contra Praxeam*, c. 27, jam fuerat confutatus.

(69) Substantiam. Mendum puto potius editionis Fabricianæ, quam interpretis Anastasii. Sirmondiana enim et Combefisiana exhibent « subsistentiam, » ut suo loco notatum.

(70) Purum putum Eutychianismum S. Hippolyto affingit interpres.

Græca.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἑνωτικὴν ἀληθῆ καὶ φυσικὴν ὑπαρξιν.

τὴν οὐσίαν ἑκατέρου τελειῶς τελεῖαν ἔχοντα.

Ἄλλὰ οὐχ, ὡς τινὲς φασιν, κατὰ σύγκρισιν. . . . ὁμοφυῶν γάρ, οὐχ ἑτεροφυῶν, αἱ συγκρίσεις. Θεῷ δὲ ποιητῇ τῶν ὅλων ποιητῶν, ἀπειρωπερατῶν καὶ ἀπειρία πέρας κατ' οὐδένα συγκρίνεται λόγον. — Hic aliter Græca, et Anastasii versio. Locum confer supra.

Κὰν εἰς μίαν ὑπόστασιν ἀμφοτέρων γέγονεν ἑνωσις.

Διὰ τῶν ἀνομοίων μὲν ὑπάρχοντα, καὶ διὰ τῶν ἀνομοίων μὴ τραπέντα δεικνύς αὐτὸν ἐξακουόμενον.

Ὅσον εἰκάσαι τὸ παντελῶς ἀνεκαστον.

Κὰν διὰ σαρκὸς διέλαμψε φύσει πεπερασμένης.

Κὰν συνέφω αὐτῷ κατὰ σύλληψιν πάντα περιγράφουσαν νοῦν.

Ὅτε μὴν εἰς τ' αὐτὸν αὐτῷ φέρεσθαι (supple πέφυκε) φύσει ὡς ποτε καὶ φυσικῆς ἐνεργείας.

Ὅμοφυῶν γάρ μόνων ἡ ταυτοφυγός ἐστι κίνησις, σημαίνουσα τὴν οὐσίαν ἧς φυσικῆ καθέστηκε δύναμις.

Ἔως ἂν οὐχ (73) (sed legendum videtur οὐν) εἰς κατὰ τὴν οὐσίαν γνωρίζεται λόγος μιᾶς ἐνεργείας, οὐδέποτε καθ' ἑαυτῶν ἀμφοτέρων γνωσθήσεται κίνησις.

Ἐαυτοῦ καθ' ἑκάτερον αἰεὶ μένων ἀνέκπτωτος, οἷς θεϊκῶς ὁμοῦ καὶ ἀνθρωπίνως ἐνήργησε, τέλειον κατὰ τὸν ἑκατέρου λόγον ὡς ἑαυτοῦ φυσικῶς ἀναλλοίωτον.

Ποῖαν κατ' αὐτοὺς ἔξει τὴν ὑπαρξιν, μεταβολῇ θεότητος γενομένου ἀνθρώπου, καὶ σαρκὸς μεταποιήσει Θεός; ἡ γὰρ εἰς ἀλλήλας τούτων μετὰπτωσις, παντελής ἐστιν ἀμφοτέρων ἀναίρεσις.

Κατ' αὐτὴν φύσιν.

Καὶ τῆς αὐτοῦ δι' ὅλων τῶν ἑαυτοῦ φυσικῆς ἕξω γεγονῶς ἰσότητος καὶ ταυτότητος.

Emendata.

Secundum ipsam realiter veram naturalemque existentiam.

Qui utriusque perfecte perfectum habeat substantiam.

Neque enim, ut dicunt aliqui, secundum concretionem et commistionem; naturalium quippe sunt concretiones seu commistiones: sed Deo creatori omnium creaturarum infinito finitum nulla ratione potest commisceri; nam non per concretionem seu commistionem differunt (68).

Quanquam in unam personam utriusque facta sit unitio.

Ostendens ipsum (sermonem meum) audivi, cum per ea (litterarum elementa) quæ dissimilia sunt, existat; nec tamen per ea (elementa) quæ dissimilia sunt, mutationem admittat.

Quantum assimilare licet id, quod omnino assimilari non potest.

Licet per carnem natura sua finitam fulgeret.

Licet ei coaluerit per conceptionem quæ mentem omnem refrenat.

Nec etiam in eadem cum ipso naturam et naturalem operationem transferri unquam potest.

Eorum enim duntaxat quæ sunt ejusdem naturæ, motus eadem operatur, substantiam significans, cujus naturalis est virtus.

Quandiu igitur unum secundum substantiam agnoscutur Verbum unius operationis, nulla unquam ratione cognoscetur ambarum motio.

Secundum utrumque a se ipso nunquam excidens, divinis pariter atque humanis operationibus suis perfectam incommutabilitatem servans secundum (essentialem) utriusque rationem.

Qualem secundum ipsos existentiam habebit, factus divinitatis mutatione homo, et carnis translatione Deus? nam harum mutua in se invicem mutatio, est ambarum omnimoda interemptio. Secundum ipsam naturam.

Et per omnia quæ sua sunt, a naturali sua æqualitate et identitate excessisse.

(71) Ex hac versione nullus elici sensus poterat, sed emendationi nostræ jam præluserat Franciscus Combefis. in S. Maximo tom. I, p. 75.

(72) Hunc etiam locum jam emendarat Franciscus Combefis.

(73) Quamvis Combefisius legerit ἕως ἂν οὐχ, persuasum tamen habeo legendum hic esse ἕως ἂν οὐν. Nam supra dixerat Hippolytus incarnationis mysterium δεττην καὶ διαφορῶν ἔχων θεωρίαν, et constare divinitate atque humanitate Verbi. Itaque non vult ut Verbum sit unum secundum substantiam; ait ruere mysterium, quandiu agnoscutur Verbum unum secundum substantiam, etc.

(74) Vide notam (67) ad has emendationes.

τ Quæ totum Christus substantians, secundum quod intelligitur Deus, tenet retentum.

υ Ignorans solius contra naturalium personarum connaturalis identitatis eandem ipsam operationem esse significativam (75).

Ἡ τὸ πᾶν ὁ Χριστὸς οὐσιώσας, καθ' ἕ νοεῖται Θεός, συνέχει κρατούμενον.

Ἀγνοήσας μόνης τῆς τῶν ὁμοφυῶν προσώπων ὁμοφυοῦς ταυτότητος τὴν ταυτουρίαν εἶναι δηλωτικήν.

Qua Christus (secundum quod intelligitur Deus) productam hancce rerum universitatem conservat et sub imperio tenet.

Ignorans quod operationis identitatis solam significet connaturallem identitatem personarum quæ sint ejusdem naturæ.

(75) Hunc quoque locum emendare jam occuparat Franciscus Combells.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.

SANCTI HIPPOLYTI

EPISCOPI ET MARTYRIS

SERMO IN SANCTA THEOPHANIA.

I. Omnia certe Dei et Salvatoris nostri opera, bona sunt ac bona valde, quotquot eorum vel oculus videt vel mens cogitat; quotquot vel sermo eloquitur vel manus contractat, quotquot intellectus comprehendit, et humana natura capit. Quæ enim orbe cælesti multiformior pulchritudo? vel quænam terrestri solo florida magis ac variegata exstat species? quid celerius ad cursum curru solari? quænam alia lunæ sidere jucundior biga? ecquid vero dignius admiratione quam inenarrabile opus musicum astrorum? quid tempestivis ventis fecundius ad frugum proventum? quodnam luce diurna specular purius? ecquod animal præstantius homine? adeo omnia Dei et Salvatoris nostri opera, bona sunt valde. Quodnam vero vel aquæ natura necessarium magis munus reperitur? nihil enim non aquis abluitur, aquis alitur, purgatur, rigaturve. Aqua terras fert, aqua rorem generat, lætificat vitem, spicam maturat, uvam acerbitate exuit, olivam emollit, palmulam edulcorat: aqua rosam rubeo pingit colore, violæ protrudit florem, liliium splendidis conspiciendum calicibus alit. Et quid multa verba facio? sine aquæ natura nihil rerum quas videmus consistere valet: usque adeo necessaria illa est, ut cætera elementa infra concamerationem cælorum habitent; aqua etiam supra cælos locum sibi ceperit. Cujus rei testis Propheta: « Laudate, inquit, Dominum cæli cælorum, et aqua supra cælos⁹⁹. »

Πάντα μὲν καλὰ, καὶ καλὰ λίαν τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν δημιουργήματα, ὅσα τε ὀφθαλμὸς ὀρᾷ, καὶ ὅσα ψυχὴ διανοεῖται· ὅσα τε λόγος ἐρμηνεύει, καὶ ὅσα χεὶρ περιστρέφει· ὅσα ἡ διάνοια περιέχει, καὶ ὅσα ἡ ἀνθρωπότης καταλαμβάνει. Τί γὰρ τοῦ οὐρανόου δίσκου πολυμορφώτερον κάλλος; τί δὲ τοῦ ἐπιγείου χωρίου πολυανθέτερον εἶδος; τί δὲ τοῦ ἡλιακοῦ ἄρματος ὀξυτικώτερον εἰς δρόμον, τί δὲ τοῦ σεληνιακοῦ στοιχείου χαριέστερον ζεύγος; τί δὲ τοῦ πολυπηγῆτου τῶν ἀστρῶν μουσίου, ἀξιαγιάτερον ἔργον; τί δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀνέμων πλουσιώτερον εἰς πρόσοδον; τί δὲ τοῦ ἡμερινοῦ φωτὸς ἀκηλιώτερον ἔσοπτρον; τί δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἐντιμότερον ζῶον; Πάντα μὲν οὖν καλὰ λίαν τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν δημιουργήματα. Τί δὲ καὶ τῆς τοῦ ὕδατος φύσεως ἀναγκαϊότερον χάρισμα; πάντα γὰρ τοὶς ὕδασι καὶ λούεται, καὶ τρέφεται, καὶ καθαίρεται καὶ ἀρδεύεται. Ὑδὼρ τὴν γῆν βαστάζει, ὕδωρ τὴν δρόσον τίκτει, τὴν ἀμπέλον ἰλαρύνει· ὕδωρ τὸν στάχυν τελεσφορεῖ, ὕδωρ τὸν βότρυον ἀπομφακίζει, ὕδωρ ἔλαιον ἀπαλύνει, ὕδωρ τὸν φοινίκα γλυκαίνει, ὕδωρ τὸ βόδον ἐρυθραίνει, καὶ τὸ ἴον ἀνθίζει, ὕδωρ τὸ κρίνον λαμπροῖς τοῖς κάλυξιν τρέφει. Καὶ τί μακρολογῶ; Ἄνευ τῆς τῶν ὑδάτων φύσεως οὐδὲν τῶν παρόντων συνίσταται· οὕτως ἡ τῶν ὑδάτων φύσις ἀναγκαία, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα στοιχεῖα ὑπὸ τῶν καμαρωδεστάτων οὐρανῶν τὴν οἰκισιν ἔλαθεν· ἡ δὲ τῶν ὑδάτων φύσις καὶ ἐπάνω τῶν οὐρανῶν τὴν μονὴν ἐδέξατο. Καὶ τοῦτου μάρτυς αὐτὸς ὁ Προφήτης βοῶν· « Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπάνω τῶν οὐρανῶν. »

⁹⁹ Psal. cXLVIII, 4.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ ὕδατος παρ-
 ἴστησιν, ἀλλὰ καὶ τὸ πάντων αἰδεσιμώτερον. ὅτι ὁ
 παντὴν δημιουργὸς Χριστὸς, ὡς ὑπέτος κατήλθεν, καὶ
 ὡς πηγὴ ἐγνώσθη, καὶ ὡς ποταμὸς διεδόθη, καὶ ἐν
 τῷ Ἰορδάνῃ ἐβαπτίσθη. Ἦκουες γὰρ ἀρτίως πῶς ἔλ-
 θὼν ὁ Ἰησοῦς· πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐν τῷ Ἰορδάνῃ
 ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ. Ὡ παραδόξων πραγμάτων πῶς
 ὁ ἀπερίγραφτος ποταμὸς ὁ εὐφραίνων τὴν πόλιν τοῦ
 Θεοῦ, ἐν ὀλίγῳ ὕδατι ἐλούετο; Ἡ ἀκατάληπτος πηγὴ,
 ἡ ζῶν βλαστάνουσα πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ τέλος μὴ
 ἔχουσα, ὑπὸ πενιρῶν καὶ προσκαίρων ὑδάτων ἐκ-
 λύπτετο. Ὁ παντὶ παρῶν, καὶ μηδαμοῦ ἀπολιμπανό-
 μενος, ὁ ἀκατάληπτος ἀγγέλους καὶ ἀόρατος ἀνθρώ-
 πους, ἐπὶ τὸ βάπτισμα ἔρχεται, ὡς ἠύδοκον. Ταῦτα
 ἀκούων, ἀγαπήσῃ, μὴ φυσικῶς ἐκλάμβανε τὰ λεγόμε-
 να, ἀλλ' οἰκονομικῶς δέχου τὰ παρατιθέμενα. Διὸ
 καὶ ὁ Κύριος τῇ φιλανθρωπίᾳ τῆς συγκαταβάσεως
 εὐχέσθην τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν, ὅπερ ἐποίησεν ἐν
 κρυφῇ. « Εἶδον γὰρ αὐτὸν τὰ ὕδατα, καὶ ἐφοβήθη-
 σαν. » Ἐξίστησαν μικροῦ δεῖν, καὶ τῆς ὁμοθεσίας ἀπέ-
 φυγον. Ὅθεν ὁ Προφήτης ἐκ πολλῶν τῶν χρόνων τοῦ-
 το θεωρήσας, ἐπερωτᾷ λέγων· « Τί σοι ἐστὶ, θάλασ-
 σα, ὅτι ἐφυγες, καὶ σὺ, Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς
 τὰ ὀπίσω; » Αὐτὰ δὲ ἀποκριθέντα εἶπον· Ἐν πάντων
 κτιστῶν ἐν μορφῇ δούλου εἶδομεν, καὶ τὸ μυστήριον
 τῆς οἰκονομίας ἀγνοήσαντες, ἀπὸ τῆς δειλίας ἐλαυνό-
 μεθα.

Νῦν δὲ γνόντες τὴν οἰκονομίαν, προσκυνούμεν αὐ-
 τοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν, ὅτι παραγέγονε σῶσαι καὶ οὐ
 κρίναι τὴν οἰκουμένην. Ὅθεν Ἰωάννης ὁ τοῦ Κυρίου
 πρόδρομος ἀγνοήσας τοῦτο τὸ μυστήριον, καὶ μαθὼν,
 ὅτι ἀληθῶς ὁ Κύριός ἐστιν, ἐβόα λέγων τοῖς ἀπερχο-
 μένοις, ὑπ' αὐτοῦ βαπτισθῆναι· « Γεννήματα ἐχιδνῶν, »
 τί μοι σφοδρῶς ἀτελιζετε; « Οὐκ εἰμι ἐγὼ ὁ Χριστός; »
 Ἰππηρέτης εἰμι καὶ οὐκ αὐθέντης· ἰδιώτης εἰμι, οὐ
 βασιλεὺς· πρόβατόν εἰμι, οὐ ποιμὴν· ἀνθρωπὸς εἰμι,
 οὐ Θεός. Στείρωσιν ἔλυστα μητρὸς γεννηθεῖς, οὐ παρ-
 θενίαν ἐστείρωσα (76). Ἐκ τῶν κάτωθεν ἀνεδόθη, ἐκ
 τῶν ἄνωθεν οὐ κατήλθον. Πατριχὴν ἔδησα γλώσσαν,
 οὐ θεῖκην ἤπλωσα χάριν. Ἦνδὲ μητρὸς ἐγνώσθη, ὑπὸ
 ἀστέρους δὲ οὐκ ἐμηνύθη. Ἐγὼ εὐελεῆς καὶ ἐλάχι-
 στος, ἔρχεται δὲ ὀπίσω μου ὃς ἐμπροσθέν μου ἐστίν·
 ὀπίσω διὰ τὸν χρόνον, ἐμπροσθεν δὲ διὰ τὸ ἀπρόσιτον
 καὶ ἀνέκφραστον τῆς θεότητος φῶς. « Ἐρχεται ὁ
 ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμι ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα
 βαστάσαι, αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ
 καὶ πυρὶ. » Ἐγὼ ὑπέξουσις, αὐτὸς δὲ αὐτεξούσιος.
 Ἐγὼ ἁμαρτιῶν ἔνοχος, αὐτὸς δὲ ἁμαρτιῶν ἀφαιρέ-
 τής. Ἐγὼ τὸν νόμον παράπτω, αὐτὸς δὲ τὴν χάριν
 φωταγωγεῖ. Ἐγὼ ὡς δούλος κτηχῶν, αὐτὸς δὲ ὡς
 δεσπότης κρίνων. Ἐγὼ τὸ ἔδαφος κλίνην ἔχω, αὐτὸς
 τὸν οὐρανὸν ἔχει. Ἐγὼ μετανοίας βαπτίζω βάπτισμα,

⁷⁶ Osee vi, 3. ⁷⁷ Joan. iv, 14. ⁷⁸ Joan. vii, 38. ⁷⁹ Psal. cxvii, 5. ⁸⁰ Philipp. ii, 7. ⁸¹ Matth. iii, 7. ⁸² Joan. i, 27. ⁸³ Matth. iii, 11. ⁸⁴ Joan. i, 29.

(76) *Ὁὐ παρθενίαν ἐστείρωσα.* Gregorius Thaumaturgus in *sancta Theophania*, p. 106 edit. Vossii : Σὺ δὲ τεχθεῖς ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας... οὐκ ἔλυσας παρθενίαν αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ ταύτην ἐφρούρησας, καὶ

A II. Neque hoc tantummodo dignitatem aquæ evin-
 cit; sed et quod omnibus aliis rebus est venerabi-
 lius, opifex omnium Christus pluviam in morem des-
 cendit⁷⁶, ut fons est cognitus⁷⁷, tanquam flumen
 sese diffudit⁷⁸, et in Jordane baptizatus est. Jam
 enim modo audiisti quod ad Joannem venit Jesus⁷⁹,
 et baptismum ab eo suscepit. O res dignissimas ad-
 miratione! Infinitum flumen quod latificat civitatem
 Dei⁸⁰, exigua abluitur aqua. Fons incomprehensi-
 bilis qui vitam omnibus hominibus progerminat et
 termino caret, a parvis et temporariis aquis obrui-
 tur. Qui ubique præsens est nec usquam abest, in-
 comprehensibilis angelis et ab hominum conspectu
 remotus, ad baptismum accedit ut ipsi placuit. Hæc
 cum audis, dilecte, ne naturali more dicta accipe,
 sed per dispensationem apposita suscipito. Ideoque
 nec aquas latuit quod Dominus ex amore in homi-
 nes se demittens, in occulto operabatur : « Viderunt
 enim eum aquæ, et timuerunt⁸¹. » Parum a fuit
 quin exurgerent atque limitibus suis positus erum-
 perent. Unde Propheta longo tempore ante hoc vi-
 dens, eas interrogat et ait : « Quid est tibi, mare,
 quod fugisti? et tu, Jordanis, quod conversus es
 retrorsum⁸²? » Illæ vero respondent : Omnium re-
 rum conditorem in forma servi vidimus⁸³; et hoc
 mysterium dispensationis cum ignoraremus, præ
 metu commotæ sumus.

III. Nos vero quibus œconomia illa cognita jam
 est, adoramus ejus misericordiam, quod venit ser-
 vatum terram, non judicatum. Unde etiam Joannes
 præcursor Domini, cum hoc mysterium, quod neci-
 verat antea, edoctus cognovisset, quod vere Do-
 minus esset, exclamavit ad hos qui ad eum bapti-
 zandi venerant : « Progenies viperarum⁸⁴, » quid in
 me tam vehementer intuemini? « Non sum ego
 Christus⁸⁵; » minister, non dominus ego sum; pri-
 vatus, non rex; ovis sum, non pastor; homo, non
 Deus. Sterilitatem matris meæ cum nascere solvi,
 non virginitatem reliqui sterilem. Infra emersi, non
 desuper descendendi. Paris linguam ligavi⁸⁶, non divi-
 nam gratiam explicui. A matre agnitus, non a stella
 præsignificatus sum⁸⁷. Tenuis ego et minimus; ve-
 nit autem post me qui ante me est⁸⁸; post me qui-
 dem ratione temporis, ante me autem propter inac-
 cessum et inenarrabile lumen divinitatis. « Venit
 fortior me, cujus ego non sum dignus portare cal-
 ceamenta; ipse vos baptizabit in Spiritu sancto et
 igne⁸⁹. » Ego potestati obnoxius, ipse per se pote-
 statem habens. Ego peccatorum reus, ipse est qui
 aufert peccata⁹⁰. Ego legem inculco, ille gratiæ lu-
 cem præfert. Ego ut servus instituo, ille judicat ut
 dominus. Mihi solum lectus est, ipse cælum tenet.

⁸⁴ Matth. iii, 13. ⁸⁵ Psal. xlv, 5. ⁸⁶ Psal. lxxvi, 17. ⁸⁷ Joan. i, 20. ⁸⁸ Luc. i, 20. ⁸⁹ Matth. ii, 9.

τῆς μητρὸς αὐτῆς προσηγορίαν ἐδώρησας. « Tu vero
 ex Maria natus virgine..., non solvisti virginitatem
 ejus : sed et hanc custodisti, et ipsam matris appel-
 latione donasti. » FABRIC.

Ego pœnitentiæ baptizo baptismate, ille adoptionis donat gratiam : ipse vos Spiritu sancto et igne baptizabit. Quid mihi attenditis? non ego Christus sum.

IV. Hæc Joannes ad populum cum dixisset, et hic arrectis capitibus exspectaret novum aliquid spectaculum oculis corporis cernere, diabolo etiam ad hoc Joannis testimonium perculso; ecce Dominus præsens adest simplex, solus, nudus, sine comitatu, humano corpore veluti veste indutus, dignitatemque divinitatis occultans, ut lateret draconis fraudes. Nec tantum ut Dominus sine regio satellitio ad Joannem accessit; sed etiam ut simplex homo et obnoxius peccatis, caput suum inclinavit ut a Joanne baptizaretur. Unde ille videns tantam demissionem, rei admiratione stupens cœpit eum prohibere, atque, ut modo audivistis, ad eum dixit : « Mihi opus est baptizari a te, et tu ad me venis? » Quid facis, Domine? doces quæ cum regula non bene congruunt. Alia de te prædicavi, et alia tu obis. Alia audivit diabolus, et alia videt. Baptiza tu me igne divinitatis : quid aquam exspectas? illumina me Spiritu; quid rem creatam præstolaris? me baptismam baptiza, ut prærogativa tua nota fiat. Ego, Domine, baptismam pœnitentiæ baptizo, neque eos qui ad me accedunt possum baptizare, nisi peccata sua confessi prius fuerint. Etiamsi baptizare te velim, quid habes quod constitearis? Tu es qui tollis peccata, et baptismo vis baptizari pœnitentiæ? Etiamsi ego te baptizare sustinuerim, Jordanes non audet propius ad te accedere : « Ego opus habeo a te baptizari, et tu venis ad me? »

V. Quid igitur ei Dominus respondet? « Permite jam, ita enim decet nos implere omnem justitiam. » Permite jam, Joannes, non es me sapientior. Tu ut homo, respicis; ego, ut Deus, novi. Primum me oportet facere, atque ita docere. Nihil indecens obo, decore totus indutus. Miraris, o Joannes, quod non veni cum dignitatis meæ insigniis? Privato enim non competit regia purpura; regem autem decet militaris ornatus : num adversus tyrannum, et non ad amicum veni? At permitte nunc, ita enim convenit nobis omnem justitiam implere. Impletor legis sum; nihil volo prætermisum ad totius impletionem relinquere, ut post me exclamare possit Paulus : « Impletio legis Christus, in justitiam omni credenti ». Sine modo : sic enim decet nos implere omnem justitiam ». Baptiza me, Joannes, ne quis baptismum aspernetur. A te servo baptizor, ne quis regum aut superiorum respectu a contempto sacerdote baptizari. Permite in Jordanem descendam, ut audiant Patris testimonium, et Filii potentiam cognoscant. Permite nunc; ita enim decet omnem

αὐτῆς ἐκ υιοθεσίας δωρεῖται χάρισμα· αὐτὸς ὁμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρὶ. Τί ἔμοι προσανέχετε; οὐκ εἰμι ἐγὼ ὁ Χριστός.

Ταῦτα τοῦ Ἰωάννου πρὸς τὸν ὄχλον λέγοντος καὶ τοῦ λαοῦ καταδοκούοντος ξένον τι θέαμα τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς θεάσασθαι, καὶ τοῦ διαδόλου καταπληττομένου (77) ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ τοῦ Ἰωάννου μαρτυρίᾳ· ἰδοὺ ὁ Κύριος παραγίνεται λιτὸς, μόνος, γυμνός, ἀπροστάτετος, ἔνδυμα ἔχων τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, κρύπτων δὲ τὸ τῆς θεότητος ἀξίωμα, ἵνα λάθῃ τοῦ δράκοντος τὸ πανούργημα. Καὶ οὐ μόνον ὡς Κύριος ἐκτὸς τῆς βασιλικῆς δορυφορίας πρὸς τὸν Ἰωάννην παραγέγονεν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος λιτὸς καὶ ὑπόχρεως ἁμαρτιῶν, ἔκλινεν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου. Ὅθεν ὁ Ἰωάννης θεασάμενος τὴν τοσαύτην ταπεινοφροσύνην, θαμβηθεὶς ἐπὶ τῷ πράγματι, ἤρξατο διακωλύειν αὐτὸν λέγων, καθὼς ἀρτίως ἠκούσατε· « Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἐρχῆ πρὸς μέ; » Τί ποιεῖς, ὦ Δέσποτα; ἀκανόνιστα δογματίζεις. Ἄλλα κατήγγειλα, καὶ ἄλλα μετέρχη· ἄλλα ἠκούσεν ὁ διάβολος, καὶ ἄλλα κατανόει. Βάπτισόν με τῷ πυρὶ τῆς θεότητος· τί περιμένεις τὸ ὕδωρ; Φώτισον τῷ Πνεύματι· τί προσανέχεις τῷ κτίσματι; Βάπτισόν με τὸν βαπτιστὴν, ἵνα γνωσθῆ σου ἡ ὑπεροχὴ. Ἐγὼ, Δέσποτα, μετανοίας βαπτίζω βάπτισμα, καὶ τοὺς προσερχομένους πρὸς μέ ἁμάρτανον βαπτίσει ἐὰν μὴ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἐξομολογήσονται. Κεῖθω ὅτι βαπτίζω σε, τί ἔχεις ἐξομολογήσασθαι; Ἅμαρτιῶν ἀφαιρέτης ὑπάρχεις, καὶ τὸ τῆς μετανοίας θέλεις βαπτισθῆναι βάπτισμα; Εἰ καὶ ἐγὼ σε τολμήσω βαπτίσει, ὁ Ἰορδάνης οὐ τολμᾷ πλησιάσαι. « Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἐρχῆ πρὸς μέ; »

Τί οὖν ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν; « Ἄφες ἄρτι, οὕτως γὰρ πρόπον ἡμῖν ἔστιν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. » Ἄφες ἄρτι, Ἰωάννη, οὐκ εἰ μου σοφώτερος. Σὺ ὡς ἄνθρωπος βλέπεις, ἐγὼ ὡς Θεὸς προγινώσκω. Πρῶτόν με δεῖ ποιῆσαι, καὶ οὕτως διδάξαι. Οὐδὲν ἀπρεπὲς μετέρχομαι, εὐπρέπειαν γὰρ περιβέβημαι. Θαυμάζεις, ὦ Ἰωάννη, ὅτι οὐκ ἦλθον μετὰ τοῦ ἀξιωματός μου; Ἰδιώτῃ μὲν γὰρ οὐ πρέπει βασιλικὴ ἀλουργίς, βασιλεὶ δὲ πρέπει στρατιωτικὸν σχῆμα· πρὸς τύραννον ἦλθον, μὴ γὰρ πρὸς φίλον; Ἄφες ἄρτι, οὕτως γὰρ πρόπον ἡμῖν ἔστιν, πᾶσαν δικαιοσύνην πληρῶσαι. Πληρωτὴς εἰμι νόμου, οὐδὲν βούλομαι ἐλλιπὲς καταλείψαι εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα ἵνα μετ' ἐμὲ βοηθῇ ὁ Παῦλος· « Πλήρωμα νόμου ὁ Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι. » Ἄφες ἄρτι, οὕτως γὰρ πρόπον ἡμῖν ἔστιν, πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Βάπτισόν με, Ἰωάννη, ἵνα μηδεὶς βαπτίσματος καταφρόνησῃ. Ὑπὸ σοῦ τοῦ δούλου βαπτίζομαι, ἵνα μηδεὶς βασιλέων ἢ ὑπερχόντων διαπτύσῃ ὑπὸ πενιχροῦ ἱερέως βαπτισθῆναι. Ἄφες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ κατέλθω, ἵνα ἀκούσωσιν τὴν Πατρῶν μαρτυρίαν, καὶ

* Matth. iii, 14. † Rom. x, 4. ‡ Matth. iii, 15.

(77) Τοῦ διαδόλου καταπληττομένου. Communis veterum sententia est, diabolum ignorasse æco-

nomiæ mysterium, ex Matth. iv, 3, et I Cor. ii, 8. FABRIC.

ἐπιγνώσκονται τὴν τοῦ Υἱοῦ δύναμιν. Ἄφες ἄρτι, οὐ-
τως γὰρ πρέπει ἡμῖν ἔστιν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιο-
σύνην. Τότε λοιπὸν ἀφίησιν αὐτὸν ὁ Ἰωάννης, ἡ καὶ
βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς εὐθέως ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος·
καὶ ἠνεψύχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ ἰδοὺ τὸ Πνεῦμα
τοῦ Θεοῦ κατέρχεται ἐν εἰδει περιστερᾶς, καὶ ἔμεινεν
ἐπ' αὐτόν. Καὶ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· Οὐ-
τός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύόκησα.

Ἴδες, ἀγαπητέ, πόσων καὶ πηλίκων ἀγαθῶν ἐμέλ-
λομεν ζημιούσθαι, εἰ εἶξεν ὁ Κύριος τῆ τοῦ Ἰωάννου
παρακλήσει, καὶ παρητήσατο τὸ βάπτισμα; Κεκλη-
σμένοι γὰρ ἦσαν πρὸ τούτου οἱ οὐρανοί, ἄβατον ἦν τὸ
ἄνω χωρίον. Ἐν τοῖς κάτω κατείημεν, ἐν τοῖς ἄνω δὲ
οὐκ ἀνίειμεν. Μόνον δὲ ὁ Δεσπότης ἐδαπτίσθη; καὶ
τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀνεκαίνισεν, καὶ τὰ σκήπτρα
τῆς υιοθεσίας αὐτῷ πάλιν ἐπίστρευσεν. Εὐθέως γὰρ
ἠνεψύχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί. » Διαλλαγὴ γέγονεν
τῶν ὁρατῶν πρὸς τὰ ἀόρατα· ἔχαροποιήθησαν τὰ οὐ-
ράνια τάγματα, λάβη τὰ ἐπιγεία νοσήματα, ἐγνώσθη
τὰ ἀπόρρητα πράγματα, ἐφιλιώθη τὰ ἐχθραίνοντα.
Ἦκουσε γὰρ τοῦ εὐαγγελιστοῦ λέγοντος· « Ἦνεψύ-
χθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί· » τριῶν παραδόξων χάριν.
Τοῦ γὰρ νυμφίου Χριστοῦ βαπτιζομένου, ἔδει τὸν οὐ-
ράνιον θάλαμον τὰς λαμπροφόρους ἀνολεῖαι πύλας.
Ἄσαυτως δὲ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν εἰδει περι-
στερᾶς κατιόντος, καὶ τῆς Πατρῴας φωνῆς πανταχοῦ
διαδεδραμένης, ἔδει τὰς ἐπουρανίους πύλας ἐπηρ-
μέναις ὑπάρχειν. » Καὶ ἰδοὺ ἠνεψύχθησαν αὐτῷ οἱ οὐ-
ρανοί, καὶ φωνὴ ἐγένετο, λέγουσα· « Οὗτός ἐστιν ὁ
Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύόκησα. »

Ἀγαπητός ἀγάπην γεννᾷ, καὶ φῶς ἄυλον, φῶς
ἀπρόσιτον (78). « Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, »
ὁ κάτω ἐπιφανείς καὶ τῶν Πατρῴων κόλπων μὴ χω-
ρισθείς, ἐπεφάνη, οὐκ ἐφάνη· ἄλλο γὰρ τὸ φανῆναι,
ἐπειδὴ πρὸς τὸ φαινόμενον ὁ βαπτίζων τοῦ βαπτιζο-
μένου προέχει. Τοῦτου ἕνεκεν ὁ Πατὴρ οὐρανὸθεν τὸ
ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον κατέπεμπεν.
Ὡσπερ γὰρ ἐν τῇ κιθωτῇ τοῦ Ἰωὴ διὰ περιστερᾶς
μηνύεται ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, οὕτως καὶ νῦν τὸ
ἐν εἰδει περιστερᾶς κατελθὼν Πνεῦμα, ὡς καρπὸν
ἐλαίας βαστάσαν, ἐπὶ τὸν μαρτυρούμενον κατέστη.
Διὰ τί; ἵνα καὶ τῆς Πατρῴας φωνῆς τὸ βέβαιον γνω-
ρισθῆ, καὶ ἡ προφητικὴ πρόβηθις ἐκ πολλῶν τῶν
χρόνων πιστωθῆ. Ποία αὕτη; « Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν
ὕδατων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησεν, Κύριος ἐπὶ
ὕδατων πολλῶν. » Ποία φωνὴ; « Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός
μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύόκησα. » Οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ
Ἰωσήφ ὀνομαζόμενος υἱός, καὶ ἐμὸς Μονογενὴς κατὰ
τὴν θεϊκὴν οὐσίαν. « Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπη-
τός· » ὁ πεινῶν, καὶ τρέφων μυριάδας· καὶ κοπιῶν,
καὶ ἀναπαύων τοὺς κοπιῶντας· ὁ μὴ ἔχων τοῦ τὴν
κεφαλὴν κλίνει, καὶ πάντα ἐν τῇ χειρὶ βαστάζων· ὁ
πάσχων, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος· ὁ βαπτιζόμενος, καὶ ἐλευ-
θερίαν τῷ κόσμῳ δωρούμενος (79)· ὁ τὴν πλευρὰν νυτ-

A nos implere justitiam. Tunc deinceps Joannes ipsi
permittit : « Et baptizatus Jesus, statim iterum ex
aqua descendit ; et aperti sunt ipsi cœli : et ecce Spi-
ritus Dei descendit specie columbæ, et super ipso
mansit. Et vox de cœlo, dicens : Hic est Filius meus
dilectus, in quo complacui⁹. »

VI. Vides, dilecte, quot et quantorum bonorum
jacturam facturi fuisset, si Joannis monitioni
Dominus cessisset, et baptismum non suscepisset ?
Clausi enim erant antehac cœli, inaccessa supera
regio. In inferiora descendimus : ad superiora au-
tem non iterum ascendimus. Num vero solum Do-
minus baptizatus est? et veterem hominem renova-
vit, et sceptrâ adoptionis ipsi iterum credidit. Statim
enim « aperti ipsi sunt cœli. » Reconciliatio facta
est visibilium cum invisibilibus; cœlestes ordines
gaudio sunt impleti; sanatae in terris ægrotudines;
res absconditæ quæ erant, patefactæ sunt; quæ
hostium erant in numero, reddita fuere amica. Au-
disti enim evangelistam dicentem : « Patefacti sunt
ipsi cœli; » ob tria hæc admirabilia. Sponso enim
Christo baptizato oportebat cœlestis thalami splen-
didas portas aperiri. Similiter et Spiritu sancto in
columbæ specie descendente, et Patris voce omnia
percurrente loca, oportebat « portas attolli cœ-
lestes¹⁰. » Et ecce aperti sunt ei cœli, et vox facta
est dicens : « Hic est Filius meus dilectus, in quo
complacui. »

VII. Amatus amorem generat, et lux immateria-
lis lucem inaccessibilem. « Hic est Filius meus di-
lectus, » qui infra apparuit, nec tamen a Patris
sinu fuit separatus : apparuit et non apparuit. Aljūd
enim quod apparebat : siquidem, prout apparuit,
baptizans baptizato præstantior fuit. Itaque Pater de
cœlo Spiritum sanctum in baptizatum demisit. Sicut
enim in arca Noe per columbam significatus est Dei
in homines amor; sic et nunc Spiritus, columbæ
descendens specie, velut fructum portans oleæ, su-
per eum cui testimonium perhibebatur substituit.
Quare? ut Paterna etiam vox certa et firma esse
constaret, et propheticæ prædictioni multis ante
temporibus factæ haberetur fides. Quænam illa?
« Vox Domini super aquas, Deus gloriæ tonuit, Do-
minus super aquas multas¹¹. » Quænam vox? « Hic
est Filius meus dilectus, in quo complacui. » Hic
est qui Josephi nominatus est filius, et meus est
Unigenitus secundum divinam essentiam. « Hic est
Filius meus dilectus : » esuriens ille qui innumera
alit millia; laborans, idemque recreans laborantes;
non habens ubi caput reclinet suum¹², et omnia
gerens manu; qui patitur, et omnibus medetur
passionibus; qui cæditur colaphis, et mundum do-

⁹ Matth. iii, 16, 17. ¹⁰ Psal. xxiii, 7: ¹¹ Psal. xxviii, 3. ¹² Luc. ix, 5.

(78) Φῶς ἄυλον γεννᾷ φῶς ἀπρόσιτον. Filius, ἡ
lumen de lumine; dictus etiam ab Hippolyto su-
perius cap. 10 contra Noetium. Φῶς ἀπρόσιτον respi-
cit ad I Tim. vi, 16. FABRIC.

(79) Ὁ βαπτίζόμενος, καὶ ἐλευθερίαν τῷ κόσμῳ
δωρούμενος. Alludit hic Hippolytus ad morem ma-
numittendi servos per alampam. Id.

nat libertate ¹³; qui in latere percussus ¹⁴, et latus A Adami corrigit ¹⁵.

VIII. Sed mentem, quæso, mihi accurate intendite : volo enim recurrere ad fontem vitæ, et fontem medelas scaturientem contemplari. Pater immortalitatis immortalem Filium ac Verbum in mundum misit, qui venit ad homines loturus eos aqua et Spiritu : et regeneraturus ad animæ corporisque incorruptibilitatem, inspiravit in nos spiritum vitæ, et incorruptibili armatura nos induit. Si igitur homo factus immortalis est, Deus etiam erit ¹⁶. Si vero per aquam et Spiritum sanctum a regeneratione ex lavacro Deus fit, comperitur etiam post resurrectionem e mortuis cohæres Christi esse ¹⁷. Igitur præconis voce proclamo : Venite, omnes tribus gentium, ad baptismatis immortalitatem. Vitam vobis qui in ignorantie caligine versati adhuc estis, fausto significo nuntio. Venite ex servitute in libertatem, ex tyrannide ad regnum, ex corruptione ad incorruptibilitatem. Et quomodo, inquit, veniemus? Quomodo? Per aquam et Spiritum sanctum. Hæc est aqua cum Spiritu conjuncta, qua paradisos rigatur, terra pinguescit, incrementum plantæ capiunt, generant animalia; atque ut omnia compendio amplectar, per quam regeneratus homo vivificatur, qua Christus baptizatus est, in quam Spiritus sanctus columbæ specie descendit.

IX. Hic est Spiritus qui ab initio « ferebatur super aquas ¹⁸; » per quem mundus movetur, natura creata consistit, et omnia vitam accipiunt; qui in prophetis operatus est ¹⁹, in Christum devolvit ²⁰. Illic est Spiritus specie linguarum ignearum datus apostolis ²¹. Hunc quærebat David cum dixit : « Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis ²². » De hoc Gabriel ad Virginem : « Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi ²³. » Per hunc Spiritum Petrus beatam illam vocem effatus est : « Tu es Christus Filius Dei viventis ²⁴. » Per hunc Spiritum firmata Ecclesiæ petra est ²⁵. Illic est Spiritus Paracletus propter te missus ²⁶, ut demonstraret filium te esse Dei.

X. Accede igitur et regenerare, o homo, ad adoptionem in filium Dei. Et quomodo? inquit. Si non adulterium nec cædem commiseris ²⁷, nec idola colueris; si non vincaris a voluptate, si non committas ut affectus superbiæ tibi dominetur; si sordes impuritatis abstergas, et onus peccati a te abjicias; si exuas armaturam diaboli et induas fidei loricas, sicut Isaias : « Lavamini, inquit, et quærite iudicium, eripite oppressum, iudicate orphano, absol-

¹³ Heb. 1, 3. ¹⁴ Matth. xxvi, 67. ¹⁵ Joan. xix, 34. ¹⁶ Act. xxviii, 25. ¹⁷ Matth. iii, 16. ¹⁸ Act. ii, 3. ¹⁹ Ibid. 18. ²⁰ Joan. xvi, 26. ²¹ Ephes. vi, 14.

(80) *Τὴν πλευρὰν τοῦ Ἀδὰμ διορθούμενος.* Id est, peccatum per Evam introductum, quæ ex latere Adami formata a Deo fuerat. FABRIC.

(81) *Ἔσται καὶ Θεός.* Ad illud respicit II Pet. 1,

τόμενος, καὶ τὴν πλευρὰν τοῦ Ἀδὰμ διορθούμενος (80).

Ἀλλὰ συντείνετε μοι τὸν νοῦν, παρακαλῶ, μετὰ ἀκριβείας· βούλομαι γὰρ ἐπὶ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀναδραμεῖν, καὶ θεάσασθαι τὴν πηγὴν τῶν λαμάτων πηγάζουσαν. Ὁ τῆς ἀθανασίας Πατήρ, τὸν ἀθάνατον Υἱὸν καὶ Λόγον ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον· ὃς ἀφικόμενος εἰς τὸν ἄνθρωπον, λούσασθαι ὕδατι καὶ Πνεύματι· καὶ ἀναγεννήσας πρὸς ἀφθαρσίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος, ἐνεφύσησεν ἡμῖν πνεῦμα ζωῆς, περιεμφάσας ἡμᾶς ἀφθάρτων πανοπλίᾳ. Εἰ οὖν ἀθάνατος γέγονεν ὁ ἄνθρωπος, ἔσται καὶ Θεός (81). Εἰ δὲ Θεὸς δὲ ὕδατος καὶ Πνεύματος ἁγίου μετὰ τὴν τῆς κολυμβήθρας ἀναγέννησιν γίνεται, εὐρίσκειται καὶ συγκληρόνομος Χριστοῦ μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Διὰ κηρύσσω λέγων· Δεῦτε, πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, ἐπὶ τὴν τοῦ βαπτίσματος ἀθανασίαν. Ζωὴν ὑμῖν εὐαγγελίζομαι, τοῖς ἐν τῷ ζῴῳ τῆς ἀγνωσίας ἐνδιατρούουσιν. Δεῦτε εἰς ἐλευθερίαν ἐκ δουλείας, εἰς βασιλείαν ἐκ τυραννίδος, εἰς ἀφθαρσίαν ἐκ τῆς φθορᾶς. Καὶ πῶς, φησὶν, ἐλευσόμεθα; Πῶς; Δι' ὕδατος καὶ ἁγίου Πνεύματος. Τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ ὕδωρ τὸ Πνεῦμα κοινωνοῦν, δι' οὗ παράδεισος ποτίζεται, δι' οὗ ἡ γῆ πιαίνεται, δι' οὗ φυτὸν αὐξεῖ, δι' οὗ ζῶα τεκνογονεῖ· καὶ ἵνα πάντα συνελὼν εἴπω, δι' οὗ ἀναγεννώμενος ζωογονεῖται ἄνθρωπος, ἐν ᾧ καὶ ὁ Χριστὸς ἔβαπτίσαστο, ἐν ᾧ καὶ τὸ Πνεῦμα καθήρχето ἐν εἶδει περιστερᾶς.

Τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ Πνεῦμα, τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἐπιφερόμενον ἐπάνω τῶν ὑδάτων· δι' οὗ κόσμος κινεῖται, δι' οὗ κτίσις ἵσταται καὶ τὰ σύμπαντα ζωογονεῖται· τὸ ἐν προφήταις ἐνεργήσαν, τὸ ἐπὶ Χριστὸν καταπτάν. Τοῦτο ἐστὶν τὸ Πνεῦμα τὸ δοθὲν τοῖς ἀποστόλοις ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν. Τοῦτο τὸ Πνεῦμα ἐζητεῖ Δαβὶδ λέγων· « Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. » Περὶ τούτου καὶ Γαβριὴλ ἔλεγεν τῇ Παρθένῳ· « Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ἵψίστου ἐπισκιάσει σοί. » Διὰ τούτου τοῦ Πνεύματος Πέτρος ἐφθέγγετο τὴν μακαρίαν ἐκαίην φωνήν· « Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ζῶντος. » Διὰ τούτου τοῦ Πνεύματος ἐστερεώθη ἡ πέτρα τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἐστὶν τὸ Πνεῦμα, ὁ Παράκλητος, τὸ διὰ σὲ πεμπόμενον, ἵνα δείξῃ σε τέκνον Θεοῦ.

Δεῦρο τοίνυν, ἀναγεννήθητι, ἄνθρωπε, εἰς υἱοθεσίαν Θεοῦ. Καὶ πῶς; φησὶν· ἐὰν μηκέτι μοιχεύσης (82), μηδὲ φονεύσης, μηδὲ εἰδωλολατρεύσης· ἐὰν μὴ κρατηθῇς ὑφ' ἡδονῆς, ἐὰν μὴ πάθος ὑπερηφανίας κυριεύσῃ σου· ἐὰν ἀποξέσης τὸν ῥύπον τῆς ἀκαθαρσίας, καὶ ἀποβρίψῃς τὸ φορτίον τῆς ἁμαρτίας· ἐὰν ἀποδύτῃ τὴν πανοπλίαν τοῦ διαβόλου, καὶ ἐνδύσῃ τὸν θώρακα τῆς πίστεως, καθὼς φησὶν Ἡσαίας· « Λούσασθε καὶ ζητήσατε κρίσιν, ῥύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρ-

¹⁶ II Pet. 1, 4. ¹⁷ Rom. viii, 17. ¹⁸ Gen. 1, 2. ¹⁹ Psal. l, 12. ²⁰ Luc. 1, 35. ²¹ Matth. xvi, 16.

4 : Ἴνα διὰ τούτου γέννησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως· « Ut per hæc efficiamini divine consortes naturæ. » (82) *Ἐὰν μηκέτι μοιχεύσῃς.* In hunc locum vide Possinum ad S. Nili epistolam 2. FABRIC.

φανῶ, καὶ δικαιοῦσατε χήραν. Καὶ δεῦτε καὶ διαλε-
χθῶμεν, λέγει Κύριος. Καὶ ἐὰν ὡσιν αἱ ἁμαρτίαι
ὀμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ· ἐὰν δὲ ὡσιν
ὡς κόκκινον, ὡσεὶ ἔριον λευκανῶ. Καὶ ἐὰν θέλητε καὶ
τῆς φωνῆς μου ἀκούσητε, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγε-
σθε. ὁ Ἰδὲς, ἀγαπητῆ, πῶς προεῖπεν ὁ προφήτης τὸ
τοῦ βαπτίσματος καθάρσιον; Ὁ γὰρ καταβαίνων μετὰ
πίστεως εἰς τὸ τῆς ἀναγεννήσεως λουτρὸν διατάσσεται
τῷ πονηρῷ, συντάσσεται δὲ τῷ Χριστῷ· ἀπαρνεῖται
τὸν ἐχθρὸν, ὁμολογεῖ δὲ τὸ, Θεὸν εἶναι τὸν Χριστόν·
ἀποδύεται τὴν δουλείαν, ἐνδύεται δὲ τὴν υἰοθεσίαν·
ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος λαμπρὸς ὡς ὁ ἥλιος
(83), ἀπαστρέπτων τὰς τῆς δικαιοσύνης ἀκτίνας· τὸ
δὲ μέγιστον, ἀνεισιν υἱὸς Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμος
Χριστοῦ. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ παναγίῳ
καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς σύμπαντας αἰῶνας; τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

S. HIPPOLYTI

SERMONUM SIVE HOMILIARUM FRAGMENTA.

I.

Ex sermone De resurrectione. — Apud Anastasium Sinaitam in Hodego, pag. 350.

Ἰππολύτου ἐπισκόπου Ῥώμης, ἐκ τοῦ *Περὶ ἀνα- C* Hippolyti episcopi Romani, ex sermone *De resur-*
στάσεως καὶ ἀφθαρσίας λόγου (84). *rectione et incorruptione.*

« Ἔσονται, φησὶν, ἐν τῇ ἀναστάσει οἱ ἄνθρωποι,
ὡς οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ· » ἐν ἀφθαρσίᾳ δηλονότι,
καὶ ἀθανασίᾳ, καὶ ἀρευσίᾳ. Ἀφθαρτος γὰρ οὐσία
οὐ γεννᾶται, οὐκ αἰεῖ, οὐκ ὑπνοῖ, οὐ πεινᾷ, οὐ
διψᾷ, οὐ κοπιᾷ, οὐ πάσχει, οὐ θνήσκει, οὐ τιτράται
ὑπὸ ἥλων καὶ λόγῃς, οὐκ ἰδροῖ, οὐκ αἰμορροεῖ.
Τοιαῦται οὐσίαι εἰσὶν ἡ τε τῶν ἀγγέλων, ἡ τε τῶν
ψυχῶν, τῶν ἐκ σωμάτων ἀπηλλαγμένων. Ἐπειδὴ
καὶ ἀμφοτέραι ἑτερογενεῖς εἰσι, καὶ ἀλλότριαι τῆς
ὄρωμένης, καὶ φθειρομένης ταύτης τοῦ κόσμου
κτίσεως.

« Erunt, inquit, homines in resurrectione, sicut
angeli Dei »; » nimirum corruptionis expertes,
immortales, nihil defluxu aliquo deperdere soliti.
Nam immortalis natura non generat, non genera-
tur, non augetur, non dormit, non esurit, non sitit,
non fatigatur, non patitur, non moritur, neque
a clavis et lancea perforatur, non sudat, non fun-
dit sanguinem. Ejusmodi naturis constant angeli,
et animæ corporeis vinculis exsolutæ. Ambæ enim
istæ naturæ sunt alterius generis, et diversæ a
creaturis hujus mundi, quæ sub aspectum cadunt,
et corruptioni subjiciuntur.

II.

*Ex sermone Theologiæ, id est Deitatis. — Exstat in Actis concilii Lateranensis sub Martino I ann. 649
celebrati, secretar. v, pag. 287, tom. VII edit. Veneto-Labb.*

Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, D Sancti Hippolyti episcopi et martyris, ex sermone
ἐκ τοῦ Περὶ θεολογίας λόγου. *De theologia, id est, Deitate.*

Τὸ θέλειν ἔχει ὁ Θεὸς, οὐ τὸ μὴ θέλειν· τρεπτοῦ
γὰρ τοῦτο καὶ προαιρετοῦ· ἀιδίῳ γὰρ θελήματι
Θεοῦ ἔπεται τὰ γινόμενα, ᾧ καὶ γενόμενα μένει
σωζόμενα.

Velle habet Deus, non autem non velle : hoc
enim vertibilis est, et eligentis : sed sempiternam
voluntatem Dei sequuntur quæ sunt, per quem
et facta manent servata.

⁸³ Isa. i, 16-19. ⁸⁴ Matth. xxii, 30.

(83) *Λαμπρὸς ὡς ὁ ἥλιος.* Illud videtur respi-
cere, quod poetæ dicunt de sole ex Oceani undis
emergente. FABRIC.

(84) *Ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως λόγου.* Memine-
runt interculus marmoreus, S. Hieronymus, So-
phronius, Nicephorus, Honorius, Freulfus. INF.

III.

Ex homilia Dominicæ Paschæ. — *Ibid.* pag. 293.

S. Hippolyti episcopi et martyris, ex homilia
Dominicæ Paschæ.

Totus erat in omnibus et ubique; adimplens vero omnia ad omnes aërios principatus, nudus redespoliatus est : et ad parvum clamat transire calicem, ut ostendat vere, quia et homo erat; remittens autem et propter quod missus est; et clamat : « Pater, non mea voluntas »; et : « Spiritus quidem promptus, caro autem infirma ».

Α Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τῆς Εἰς τὸ Πάσχα ἐξηγήσεως.

Ὅλος ἦν ἐν πᾶσι καὶ πανταχοῦ, γεμίσας δὲ τὸ πᾶν πρὸς πάσας τὰς ἀερίους ἀρχὰς γυμνὸς ἀνταπεδύσατο· καὶ πρὸς ὀλίγον βοᾷ παρελθεῖν τὸ ποτήριον, ἵνα δείξῃ ἀληθῶς ὅτι καὶ ἄνθρωπος (85) ἦν· μεμνημένος δὲ καὶ διὸ ἀπεστάλη, πληροὶ τὴν οἰκονομίαν εἰς ἣν ἀπεστάλη (86), καὶ βοᾷ· « Πάτερ, μὴ τὸ θέλημά μου· » — « τὸ μὲν Πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. »

IV.

Ex sermone in Elcanam et Annam. — *Apud Theodoritum Dial. I, cui titulus Ἄγρεπτος, Opp. tom. IV, pag. 36.*

S. Hippolyti episcopi et martyris, ex sermone
in Elcanam et Annam.

Duc mihi, o Samuel, in Bethleem juvencam; ut ex Davide natum regem, et hunc a Patre regem et sacerdotem unctum ostendas.

Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Εἰς τὸν Ἑλκανᾶν καὶ τὴν Ἄνναν.

Ἄγε δὴ μοι, ὦ Σαμουὴλ, εἰς Βηθλεὲμ ἐλκομένην τὴν δάμαλιν, ἵνα ἐπιδείξῃς τὸν ἐκ Δαβὶδ βασιλεῦσιν τικτόμενον, καὶ τοῦτον ὑπὸ Πατρὸς βασιλεῦσιν καὶ ἱερέσιν χριστόμενον.

Ejusdem ex eodem sermone.

Dic mihi, o beata Maria, quid erat a te in utero conceptum, et quid a te in virginali matrice gestabatur? Verbum enim erat Dei primogenitum, de cœlis in te descendens, et homo primogenitus in utero formatus; ut primogenitum Verbum Dei, homini primogenito unitum ostenderetur.

B

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Εἰπέ μοι, ὦ μακαρία Μαρία, τί ἦν τὸ ὑπὸ σοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ συνεληγμένον, καὶ τί ἦν τὸ ὑπὸ σοῦ ἐν παρθενηκῇ μήτρᾳ βασταζόμενον; Λόγος γὰρ ἦν Θεοῦ πρωτότοκος ἀπ' οὐρανῶν ἐπὶ σὲ κατεργόμενος, καὶ ἄνθρωπος πρωτότοκος ἐν κοιλίᾳ πλασσόμενος· ἵν' ὁ πρωτότοκος Λόγος Θεοῦ, πρωτοτόκῳ ἀνθρώπῳ συναπτόμενος δειχθῇ.

Ejusdem ex eodem sermone.

Secundam, per prophetas, ut per Samuelem invocans et liberans populum a servitute alienigenarum. Tertiam, quando incarnatus aderat, homine ex Virgine assumpto; qui et civitatem conspiciatus, flevit super ipsam.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὴν δὲ δευτέραν τὴν διὰ τῶν προφητῶν ὡς διὰ τοῦ Σαμουὴλ ἀνακαλῶν, καὶ ἐπιστρέφων τὸν λαὸν ἀπὸ τῆς δουλείας τῶν ἀλλοφύλων. Τὴν δὲ τρίτην, ἐν ᾗ ἕνσαρκος παρῆν τὸν ἐκ τῆς Παρθένου ἄνθρωπον ἀναλαβῶν, ὃς καὶ ἰδὼν τὴν πόλιν, ἐκλαυσεν ἐπ' αὐτῆς.

V.

Ex eodem sermone. — *Apud eundem Theodoritum*

Hanc ob causam tria anni tempora Servatorem ipsum præsignificabant, ut quæ de ipso prædicta erant mysteria perageret. In Paschate quidem, ut ostenderet sese tanquam ovem mactandum, et verum Pascha probandum, sicut dicit Apostolus : « Pascha nostrum pro nobis immolatus est Christus » Deus. In Pentecoste vero, ut regnum cœlorum præsignificaret; ut qui primus ad cœlos ascendit, Deoque donum hominem obtulit.

Dial. II, qui Ἀσύγχυτος inscribitur. *Ibid.* pag. 88.

Καὶ διὰ τοῦτο τρεῖς καιροὶ τοῦ ἑνιαυτοῦ προετυπώνοντο εἰς αὐτὸν τὸν Σωτῆρα, ἵνα τὰ προφητευθέντα ἐπὶ αὐτοῦ μυστήρια ἐπιτελέσῃ. Ἐν μὲν τῷ Πάσχα, ἵνα ἑαυτὸν ἐπιδείξῃ τὸν μέλλοντα ὡς πρόβατον θύεσθαι, καὶ ἀληθινὸν Πάσχα δεῖκνυσθαι, ὡς ὁ Ἀπόστολος λέγει· « Τὸ δὲ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐθύθη Χριστὸς » ὁ Θεός. Ἐν δὲ τῇ Πεντηκοστῇ, ἵνα προσημῆνῃ τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν· αὐτὸς πρῶτος εἰς οὐρανούς ἀναβὰς, καὶ τὸν ἄνθρωπον δῶρον τῷ Θεῷ προανεγάχας.

VI.

Ex oratione in illud, « Dominus pascit me. »

Sancti Hippolyti episcopi et martyris, ex oratione
in illud, « Dominus pascit me. »

Porro autem arca ex lignis quæ putrescere non poterant, erat ipse Salvator. Per hanc enim, pu-

— *Apud eundem Theodoritum Dial. I, pag. 36.*

Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τοῦ λόγου τοῦ εἰς τὸ, « Κύριος ποιμαίνει με. »

Καὶ κιβωτὸς δὲ ἐκ ξύλων ἀσῆπτων αὐτὸς ἦν ὁ Σωτῆρ· τὸ γὰρ ἄσηπτον αὐτοῦ καὶ ἀδιάφθορον σκά-

⁸⁰ Luc. xxii, 42. ⁸¹ Matth. xxvi, 41. ⁸² 1 Cor. v, 7.

(85) Ὅτι καὶ ἄνθρωπος. Nota dictum, « et homo; » quoniam scilicet aliam insuper naturam habebat, et Deus erat. GRAB., ad Bulli *Defens.* *fid. Nic.* pag.

105.

(86) Πληροῦ... ἀπεστάλη. Hæc perperam omiissa in edit. Fabric.

νος ταύτη κατηγγέλλετο, τὸ μηδεμίαν ἀμαρτήματος σηπεδόνα φύσαν. Ὁ γὰρ ἀμαρτήσας καὶ ἐξομολογούμενός φησι· « Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μύλωπές μου ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου. » Ὁ δὲ Κύριος ἀναμάρτητος ἦν, ἐκ τῶν ἀσήπτων ξύλων τὸ κατὰ ἄνθρωπον, τούτεστιν ἐκ τῆς Παρθένου καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ οἷα καθαρωτάτη χρυσίῳ περικεκαλυμμένος.

A tredinis et corruptionis expers ejus tabernaculum significabatur, quod nullam peccati putredinem genuit. Nam qui peccati, constitetur et dicit: « Putruerunt et corruptæ sunt cicatrices meæ, a facie insipientiæ meæ »²². Dominus autem peccati expers erat, et ex lignis putrefactioni non obnoxiiis secundum hominem, hoc est ex Virgine et ex Spiritu sancto, intus et foris tanquam purissimo Verbi Dei auro circumtectus.

VII.

Ex sermone in magnum Canticum. — Apud τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ λόγου, τοῦ εἰς τὴν ᾠδὴν τὴν μεγάλην.

eumdem Theodoritum Dial. II, ibid. pag. 88, 89.

Ejusdem, ex sermone In magnum Canticum.

Ὁ τὸν ἀπολωλότα ἐκ γῆς πρωτόπλαστον ἄνθρωπον, καὶ ἐν δεσμοῖς θανάτου κρατούμενον, ἐξ ἔδου κατωτάτου ἐλκύσας· ὁ ἄνωθεν κατελθὼν, καὶ τὸν πᾶτω εἰς τὰ ἄνω ἀνεύγχας· ὁ τῶν νεκρῶν εὐαγγελιστής, καὶ τῶν ψυχῶν λυτρωτής, καὶ ἀνάστασις τῶν τεθαμμένων γινόμενος, οὗτος ἦν ὁ τοῦ νενικημένου ἀνθρώπου γεγενημένος βοηθός, κατ' αὐτὸν ὁμοιος αὐτῷ, πρωτότοκος Λόγος, τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ ἐν τῇ Παρθένῳ ἐπισκεπτόμενος· ὁ πνευματικὸς τὸν χοικὸν ἐν τῇ μήτρᾳ ἐπιζητῶν· ὁ αἰὶ ζῶν τὸν διὰ παρακοῆς ἀποθανόντα· ὁ οὐράνιος τὸν ἐπίγειον εἰς τὰ ἄνω καλῶν· ὁ εὐγενὴς τὸν δοῦλον διὰ τῆς ἰδίας ὑπακοῆς ἐλεύθερον ἀποδείξαι θέλων· ὁ τὸν εἰς γῆν λυόμενον ἄνθρωπον καὶ βρώμα ὄψεως γεγενημένον, εἰς ἀδάμαντα τρέψας, καὶ τοῦτον ἐπὶ ξύλου κρεμασθέντα κύριον κατὰ τοῦ νενικητός ἀποδείξας, καὶ διὰ τοῦτο διὰ ξύλου, νικηφόρος εὐρίσκεται.

B

Qui perditum hominem ex terra formatum et vinculis mortis astrictum, ex infimo inferno eripuit; qui desuper veniens, in sublimine extulit humi jacentem; qui mortuorum evangelista, et animarum redemptor, et resurrectio sepulcorum, hic devicti hominis fuit auxiliator, secundum ipsum simillis illi, primogenitum Verbum primum parentem Adam in Virgine visitans: spiritualis terrenum in matrice quærens; semper vivens, per inobedientiam mortuum; cælestis terrestrem ad superiora vocans; nobilis servum per propriam obedientiam libertate donare volens. Qui in terram resolutum hominem et pabulum serpentis effectum, in adamantem convertit; et hunc in ligno suspensum, dominum adversus victorem declaravit; atque ita per lignum victor invenitur.

C

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ejusdem ex eodem sermone.

Οἱ γὰρ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἑσσαρκον νῦν μὴ ἐπιγινώσκοντες, ἐπιγινώσκονται αὐτὸν κριτὴν ἐν δόξῃ παραγινόμενον, τὸν νῦν ἐν ἀδόξῃ σώματι ὑβριζόμενον.

Qui enim Filium Dei incarnatum nunc non agnoscunt, agnoscent ipsum judicem in gloria venientem, quem nunc in corpore inglorio contumeliis afficiunt.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ejusdem ex eodem sermone.

Καὶ γὰρ οἱ ἀπόστολοι ἐλθόντες εἰς τὸ μνημεῖον τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, οὐχ εὕρισκον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· ὃν τρόπον υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ταφὴν τοῦ Μωϋσέως ἀναδάντες ἐν τῷ ὄρει ἐζήτουν, καὶ οὐχ εὕρισκον.

Etenim apostoli cum venissent ad monumentum die tertio, non invenerunt corpus Jesu: quemadmodum filii Israel ascendentes in montem, sepulchrum Moysis quæsierunt, et non invenerunt.

VIII.

Ex sermone in exordium Isaïæ. Apud eumdem Theodoritum Dial. I, ibid. pag. 36.

Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου, ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἠσαίου.

Sancti Hippolyti ex sermone in exordium Isaïæ.

Αἰγύπτῳ μὲν τὸν κόσμον ἀπέικασε, χειροποιήτοις δὲ τὴν εἰδωλοατρίαν, σεισμῷ δὲ τὴν μετανάστασιν καὶ κατὰ λυσιμ αὐτῆς· Κύριον δὲ τὸν Λόγον, νεφέλην δὲ κούφην, τὸ καθαρῶτατον σκῆνος, εἰς δ' ἐνθρονισθεὶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν βίον, σείσαι τὴν πλάνην.

Ægypto quidem mundum comparavit, manufactis vero idololatriam, terræ motui denique interitum et eversionem ipsius: Dominum porro Verbum nubi levi, purissimo tabernaculo; in quo considens Dominus noster Jesus Christus, in vitam ingressus est ut errorem concuteret.

IX.

Ex oratione secunda in Daniele. — Apud Eustratium presbyterum CP. in tractatu Adversus eos qui dicunt, animas statim atque e corpore soluta sunt, non operari, etc., cap. 19. Ex Allatio De utriusque Ecclesiæ Occidentalis atque Orientalis perpetua in dogmate de purgatorio consensione, pag. 492.

Ἀγχει τοίνυν Ἰππολύτου ὁ μάρτυς καὶ ἐπίσκοπος Ῥώμης ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ εἰς τὸν Δανιὴλ τοιαῦτα·

Ait ergo Hippolytus martyr et episcopus Romæ, oratione secunda in Daniele, sic:

Τότε μὲν οὖν συστάς Ἀζαρίας ἔμα τοῖς λοιποῖς, δι' ὕμνου καὶ εὐχῆς ἐξομολογοῦντο τῷ Θεῷ ἐν μέσῳ

Tunc vero stans Azarias cum cæteris, hymno et precibus Deum laudabant in medio fornacis. Exor-

²² Psal. xxxviii, 5.

dium itaque ducentes a sancto, glorioso et magnifico nomine, ad ipsa Domini opera devenerunt; et primum quidem caelestia compellantes, glorificabant dicentes: « Benedicite, omnia opera Domini, Domino ». Post hæc ad filios hominum descenderunt, atque ordinatim hymnum emittentes, deinceps subterraneos advocarunt spiritus angelorum qui tartara tenent, justorumque animas, ut et cum illis insimul divinas laudes concinerent.

Ex oratione De distributione talentorum. — Sancti Hippolyti episcopi et martyris, ex oratione De distributione talentorum.

Hos autem et eos qui aliter sentiunt, dixerit quispiam in simili errore versari. Nam et illi, vel nudum hominem constentur apparuisse Christum in terra, divinitatis ejus talentum negantes; vel Deum confidentes, hominem rursus negant, docentes eum fallaci specie spectantium oculis illusisse, cum hominem non gestaverit, sed inane potius spectrum fuerit: sicut Marcion et Valentinus et Gnostici, Verbum a carne divellentes, talentum unum, hoc est, incarnationem abjiciunt.

Ex sermone De duobus latronibus. — Apud eundem Theodoritum Dial. III, qui 'Απαθής inscribitur, ibid. pag. 156.

Ejusdem, ex sermone De duobus latronibus.

Utrumque mundo præbuit Domini corpus, sanguinem sacrum et aquam sanctam.

Ejusdem, ex eodem sermone.

Et corpus, quamvis humano more mortuum, magnam in se vitæ vim habet. Quæ enim ex mortuis corporibus non profluunt, ex ipso manarunt, sanguis et aqua: ut sciremus quantum ad vitam valeat potestas quæ in corpore habitavit; ut nec ipsum simile aliis cadaver videatur, et nobis vitæ causas possit effundere.

Ejusdem, ex eodem sermone.

Non confringitur os sancti Agni; ostendente figura, passionem non attingere virtutem. Corporis enim virtus sunt ossa.

Α τῆς καμίνου. Ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου καὶ μεγαλοπρεποῦς ὀνόματος, ἦλθον ἐπ' αὐτὰ τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, πρῶτον τὰ ἐπουράνια ὀνομάζοντες, καὶ ἐδόξαζον λόγοντες· « Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον. » Ἐπειτα μετέηλθον ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ κατὰ τάξιν τὸν ὕμνον ἀναφέροντες, ἔπειτα τὰ καταχθόνια ὀνόμασαν πνεύματα ταρταρούχων ἀγγέλων καὶ ψυχῆς δικαίων, ἵνα καὶ αὐτοὶ σὺν αὐτοῖς τὸν Θεὸν ὑμῶσιν.

X.

Apud Theodoritum Dial. II, ibid. pag. 88.

Τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τοῦ λόγου, τοῦ *Εἰς τὴν τῶν τάλαντων διαγομῆν.*

Τούτους δὲ καὶ τοὺς ἑτεροδόξους, φήσειεν ἂν τις γεινιᾶν, σφαλλομένους παραπλησίως· καὶ γὰρ κακέينو, ἦτοι χιλὸν ἀνθρώπων ὁμολογοῦσι περὶ κείνου τὸν Χριστὸν εἰς τὸν βίον, τῆς θεότητος αὐτοῦ τὸ τάλαντον ἀρνούμενοι· ἦτοι, τὸν Θεὸν ὁμολογοῦντες, ἀναίνονται πάλιν τὸν ἀνθρώπον, πεφαντάσι κείνου διδάσκοντες τὰς ὕψεις αὐτῶν τῶν θεωμένων, ὡς ἀνθρώπον, οὐ φορέσαντα ἀνθρώπον, ἀλλὰ δόκησιν τινα φασματώδη μᾶλλον γεγονέναι· ὡς ὡσπερ Μαρκίων, καὶ Οὐαλεντίνος καὶ οἱ Γνωστικοὶ τῆς σαρκὸς ἀποδιασπῶντες τὸν Λόγον, τὸ ἐν τάλαντον, ἀποβάλλονται τὴν ἐνανθρώπησιν.

XI.

Ex sermone De duobus latronibus. — Apud eundem Theodoritum Dial. III, qui 'Απαθής inscribitur, ibid. pag. 156.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ λόγου *Εἰς τοὺς δύο ληστὰς.*

Ἀμφότερα παρέσχε τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα τῷ κόσμῳ, αἷμα τὸ ἱερὸν, καὶ ὕδωρ τὸ ἅγιον.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Καὶ νεκρὸν τε ὃν τὸ σῶμα κατὰ τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, μεγάλην ἔχει ζωῆς ἐν αὐτῷ δύναμιν. Ἄ γὰρ οὐ προχέεται τῶν νεκρῶν σωμάτων, ταῦτα ἐξ αὐτοῦ προεχέθη, αἷμά τε καὶ ὕδωρ· ἴν' εἰδείημεν ἠλίκοις ἡ κατασκηνώσασα δύναμις ἐν τῷ σώματι πρὸς ζωὴν δύναται, ὡς μὴ τε αὐτὸ τοῖς ἄλλοις ὅμοιον φαίνεσθαι νεκρὸν, ἡμῖν δὲ τὰ ζωῆς αἷτια προχεῖν δύνασθαι.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Οὐ συντρίβεται δὲ ὅσπου τοῦ ἁγίου Προβάτου, δεικνύντος τοῦ τύπου μὴ καθικνούμενον τῆς δυνάμεως τὸ πάθος. Σώματος γὰρ ὄσθα δύναμις.

EX ALIIS S. HIPPOLYTI SCRIPTIS FRAGMENTA.

I.

Apud auctorem Chronici paschalis, ex editione Cungii, pag. 6.

Hippolytus igitur pietatis martyr, Portus juxta Romanam episcopus, in libro quem adversus omnes hæreses confecit, hæc ita verbo tenuis scripsit:

Video equidem, in quo vis contentionis præci-

« Dan. III, 57.

Ἰππόλυτος τοίνυν τῆς εὐσεβείας μάρτυς, ἐπισκοπος γερωνὸς τοῦ καλουμένου Πόρτου πλησίον τῆς Ῥώμης, ἐν τῷ πρὸς ἀπάσας αἱρέσεις συντάγματι ἔγραψεν ἐπὶ λέξεως οὕτως·

Ὅρῶ μὲν οὖν, ὅτι φιλονεικίαις τὸ ἔργον. Λέγει γὰρ

οὕτως (87)· Ἐποίησε τὸ πάσχα ὁ Χριστὸς τότε τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἔπαθε· διὸ καμὲ δεῖ ὃν τρόπον ὁ Κύριος ἐποίησεν, οὕτω ποιεῖν. Πεπλάνηται δὲ μὴ γινώσκων, οὐκ ἔστι τῷ καιρῷ ἔπασχεν ὁ Χριστὸς, οὐκ ἔφαγε τὸ κατὰ νόμον πάσχα. Οὗτος γὰρ ἦν τὸ πάσχα τὸ προκεκηρυγμένον, καὶ τελειούμενον τῇ ὡρισμῆν ἡμέρᾳ.

II.

Ibidem.

Kal pάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ Περὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα συγγράμματος εἰρηκεν οὕτως·

Οὐδὲ ἐν τοῖς πρώτοις, οὐδ' ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὡς οὐκ ἐψεύσατο, πρόδηλον, ὅτι ὁ πάλαι προειπὼν, « Ὅτι οὐκ ἔτι φάγομαι τὸ πάσχα, » εἰκότως τὸ μὲν δεῖπνον εἰδείκνυσε πρὸ τοῦ πάσχα, τὸ δὲ πάσχα οὐκ ἔφαγεν, ἀλλ' ἔπαθεν· οὐδὲ γὰρ καιρὸς ἦν τῆς βρώσεως αὐτοῦ.

III.

Ex S. Hippolyti epistola ad reginam quamdam. — Apud Theodoritum Dial. II, qui inscribitur Ἀσύγγυτος, pag. 82, et Dial. III, cui titulus, Ἀπαθής, pag. 155.

Τοῦ ἁγίου Ἱππολύτου τοῦ ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τῆς πρὸς βασιλῖδα τινά (88) ἐπιστολῆς.

« Ἀπαρχὴν » οὖν τοῦτον λέγει « τῶν κεκοιμημένων, » ἅτε « πρωτότοκον τῶν νεκρῶν. » Ὁς ἀναστὰς καὶ βουλόμενος ἐπιδεικνύει, ὅτι τοῦτο ἦν τὸ ἐγγεγερμένον ὅπερ ἦν καὶ ἀποθνήσκον, διαταζόντων τῶν μαθητῶν, προσκαλεσάμενος τὸν Θωμᾶν ἔφη· « Δεῦρο, ὑπάκουσον καὶ ἴδε, ὅτι πνεῦμα ὄσπου καὶ σάρκα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα. »

Τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς.

« Ἀπαρχὴν » τοῦτον εἰπὼν, ἐπεμαρτύρησε τῷ ὑφ' ἡμῶν εἰρημένῳ, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος σάρκα λαβὼν ὁ Σωτὴρ, ἤγειρε ταύτην, ἀπαρχὴν ποιούμενος τῆς τῶν δικαίων σαρκός, ἵν' οἱ πάντες ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ἐγγεγερμένου, προσδόκιμον τὴν ἀνάστασιν ἔξωμεν οἱ πιστεύσαντες.

⁸ Luc. xii, 16. ³⁰ I Cor. xv, 20. ³⁷ Colos. i, 18.

(87) Λέγει γὰρ οὕτως. Sic nimirum ait Hippolyti adversarius, unus ex præcursoribus Quartadecimanorum. FABRIC.

(88) Πρὸς βασιλῖδα τινά. Qualis hæc fuerit βα-

que consistat. Sic enim ait : Fecit pascha Christus hac die et passus est : ideo necesse est, ut eodem modo faciam et ego, quo fecit Dominus. Verum fallitur, cum non advertat, illo quo passus est tempore, non manducasse Christum legale pascha. Erat enim ipse pascha quod prænuntiatum fuerat, atque die statuta completum fuit.

Et rursum idem (Hippolytus) in libro primo De sancto Pascha, sic loquitur :

Neque in primis neque in postremis mentitum esse perspicuum est, nam qui olim prædixit : « Quia non adhuc manduco pascha », verisimiliter cœnam cœnavit ante pascha : pascha vero non manducavit, sed passus est ; neque enim manducationis illius erat tempus.

« Primitias igitur dormientium » hunc vocat ³⁶, ut « primogenitum ex mortuis ³⁷. » Qui resurgens et volens ostendere, id ipsum suscitatum fuisse quod mortuum fuerat, dubitantibus discipulis, accersens Thomam dixit : « Accede huc, tange et vide ³⁸ ; quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere ³⁹. »

Ejusdem, ex eadem epistola.

« Primitias » hunc vocans ⁴⁰, id quod a nobis dictum est testimonio suo confirmavit, quod ex eadem massa carnem assumens Salvator, hanc suscitavit, faciens eam primitias carnis justorum, ut nos omnes qui credidimus, resuscitati hujus fiducia, futuram expectemus resurrectionem.

³⁶ Joan. xx, 27. ³⁹ Luc. xxiv, 59. ⁴⁰ I Cor. xv, 23.

σιλῆς, regina sive Augusta, vide Steph. le Moyne in not. ad *Varia sacra* pagg. 1103, 1112. Certe non alia videtur epistola Hippolyti ad *Severinam*, quæ in monumento marmoreo celebratur. Ib.

DE CHARISMATIBUS APOSTOLICA TRADITIO

(Memoratur in monumento marmoreo Hippolyti. Exstat autem in *Constit. apost.*, lib. viii, capp. 1 et 2. Vide nostræ Collectionis Græco-Latinæ tom. I, col. 1061. Edit. Παρισι.)

S. HIPPOLYTI

NARRATIO

DE VIRGINE CORINTHIACA ET DE QUODAM MAGISTRIANO.

Apud Palladium in Historia Lausiaca, cap. 148.

(GALLAND. *Biblioth.*, II, 513.

Narratio Hippolyti, qui fuit familiaris apostolorum.

In alio libro cui erat inscriptum nomen Hippolyti, qui fuit familiaris apostolorum, inveni ejusmodi narrationem : « Fuit quædam nobilissima virgo et formosissima, quæ in vita ex virtute agenda exercebatur Corinthi. Hanc illo tempore detulerunt ad judicem, qui erat gentilis, in tempore persecutorum, ut quæ maledictis incesset et tempora et imperatores et simulacra. Proponebant autem ejus pulchritudinem harum rerum cauponatores, inipio judici feminas insano amore depereunti. Is vero equinis auribus, et feminas insane amantibus cogitationibus accepit calumniam. Ea autem producta ad hominem sceleratum, multo magis insana captus est intemperantia. Postquam autem omnibus adversus eam adhibitis machinis hanc Dei hominem seducere non potuit profanus homo, variis tormentis subjecit fortem feminam. Verum cum ne his quidem quod volebat fuerit assecutus, ut qui non posset eam abducere a Christi confessione, in eam insaniens crudelis, ejusmodi poena ipsam affecit. Castam et temperantem feminam ponens in prostibulo, jussit ei qui eas possidebat, dicens : Hanc mihi cape, et tres nummos ex ea ad me defer quotidie. Is autem aurum exigens ex turpi actione, eam tradidit volentibus in officina abominandi flagitii. Cum hæc ergo novissent qui tenebantur insano amore mulierum, assidebant sceleratæ exitii officinæ, mercedem dantes inhonestæ operationis cupientesque cum illa turpiter congregari. Illa autem virgo honestissima et in primis veneranda, et verba ad deceptionem deflectens, suppliciter eis dicebat, rogans : Habeo ulcus in loco occulto, quod mirandum in modum male olet ; et timeo ne vos mei odium capiat propter ulcus aversandum. Concedite ergo mihi paucos dies, et tunc licebit vos vel me habere gratis. His verbis persuasos intemperantes interm amandabat beata. Assiduis autem precibus Deum placans, et compunctis supplicationibus eum inflexit ad misericordiam. Attendens ergo Deus qui novit cogitationes, quo-

A Διήγησις Ἰππολύτου τοῦ γνωρίμου τῶν ἀποστόλων.

Ἐν ἄλλῃ βιβλιαρίῳ ἐπιγεγραμμένῳ Ἰππολύτου τοῦ γνωρίμου τῶν ἀποστόλων, εὑρον διήγημα τοιοῦτον· Εὐγενεστάτη τις (89) καὶ ὠραιοτάτη παρθένος ὑπῆρχεν ἐν τῇ Κορίνθῳ πῶλε ἀσκουμένη εἰς τὸν ἐνάρετον βίον. Ταύτην κατ' ἐκεῖνο καιροῦ διέβαλον τῷ τότε δικάζοντι Ἑλληνοὶ ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῶν διωκτῶν, ὡς βλασφημοῦσαν καὶ τοὺς καιροὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς, καὶ τὰ εἶδωλα. Προσεπίνων δὲ τὸ ταύτης κάλλος, οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀπῆλοιο γυναικομανοῦντι τῷ ἀθέῳ τῶν δικαστῶν. Ὁ δὲ ἡδέως ἐδέξατο τὴν διαβολὴν τοῖς Ἰπποκρίτοις ὤτιοις, καὶ τοῖς θηλυμανέσι λογιμοῖς. Προσαχθεῖσας δὲ ταύτης τῷ μαιφόνῳ, πολὺ πλέον τῇ ἀσωτίῳ ἐκμέμηθεν. Ὡς δὲ πᾶσαν μηχανὴν κατ' αὐτῆς κινήσας ὁ βέβηλος, τὴν τοῦ Θεοῦ ἀνθρωπον πείσαι οὐκ ἠδυνήθη, διαφόροις αἰκίαις ταύτην τὴν γενναίαν ὑπέβαλεν. Ὡς δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀπέτευχεν, μὴ ἰσχύσας αὐτὴν ἀποστήσαι τῆς ὁμολογίας τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀπομανεῖς πρὸς αὐτὴν ὁ ἀνήμερος, τότε τιμωρίᾳ τοιαύτῃ αὐτὴν παρέδωκεν. Στήσας τὴν σώφρονα εἰς πορνείον, ἐνετείλατο τῷ ταύτας νέμοντι, λέγων· Δέξαι ταύτην, καὶ ἡμερήσιά μοι ἐξ αὐτῆς τρία νομίματα ἀποκόμιζε. Ὁ δὲ εἰσπραττόμενος τὴν ἐκ τῆς αἰσχροπραγίας χρυσὸν, ἐκδοτον αὐτὴν ἔστησεν τοῖς βουλομένοις, ἐν τῷ τοῦ μύσους ἐργαστηρίῳ. Ὡς οὖν ἔγνωσαν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα γυναικοῖρακες, παρῆδρευον τῷ παρανέμῳ ἐργαστηρίῳ, διδόντες τὸν τῆς ἀτίμου ἐργασίας μισθὸν, καὶ βουλόμενοι ταύτῃ πρὸς φθορὰν ἠμυλεῖν. Ἡ δὲ σεμνοτάτη αὐτὴ, καὶ τοὺς λόγους πρὸς ἀπάτην ἐκκλίνουσα, ἐκλιπαροῦσα αὐτοὺς παρεκάλει, λέγουσα· Ὅτι ἔλκος ἔχω τι εἰς κεκρυμμένον τόπον, ὅπερ ἐσχάτως ὄζει· καὶ δέδοικα μὴ εἰς μῖσος μου ἔλθητε τῷ ἀποτροπαίῳ τοῦ ἔλκου. Ἐνδοτε οὖν μοι ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἐξουσίαν μου ἔχετε καὶ δωρεάν με ἔχειν. Τούτοις δὲ τοῖς λόγοις ἡ μακαρία πείσασα τοὺς ἀσώτους τέως ἀπέπεμψεν. Ἐμμελεστάταις δὲ δεθήσει τὸν Θεὸν δυσωπήσασα, καὶ κατανενυγμέναις ἰκεταῖς τοῦτον εἰς εὐσπλαγχνίαν κατέκαμψεν. Προσεσχηκῶς ἵσθον ὁ Θεὸς ὁ τὰς ἐννοίας εἰδὼς, πῶς ἐκ καρδίας ἡ σώφρων τῆς ἀγνείας ἐκῆ-

(89) *Εὐγενεστάτη τις*. Meminit hujus virginis et Nicephorus, *Hist. eccl.*, lib. vii, cap. 45, sed pau-

δετο, ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ψυχονόμησεν ὁ φύλαξ A modo casta pudicitiae curam gerebat ex animo, in
τῆς πάντων ἀνθρώπων σωτηρίας τοῖονδε τι. illis diebus pro salute omnium tale quid straxit.

Ibid., cap. 149.

Περὶ Μαγιστριανῶ τινός.

Νεανίσκος τις (90) Μαγιστριανός (91), ὥρατος τῷ εἶδει, εὐσεβὴς τῇ γνώμῃ, ᾧ ἐντέθεικεν ὁ Θεὸς ζῆλον πνευματικὸν περιφλεγῆ, ὡς καὶ θανάτου καταφρονῆσαι· καὶ ἀπελθὼν τῷ σχήματι τῆς ἀκολασίας εισέρχεται βαθεῖαν ἐσπέραν πρὸς τὸν τρέφοντα ταύτας, καὶ δίδωσιν αὐτῷ πέντε νομίματα, καὶ λέγει αὐτῷ· Συγγώρησόν μοι μείναι ταύτην τὴν νύκτα κατὰ ταύτης· τῆς κόρης. Εἰσελθὼν οὖν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν ἀπόκρυφον οἶκον, λέγει αὐτῇ· Ἀνάστα, σώσον σεαυτήν. Καὶ ἐκδύσας αὐτὴν τὰ ἱμάτια, καὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐσθῆτι μεταμφιάσας αὐτὴν, τοῖς τε καμισίοις, καὶ τῇ χλαμύδι καὶ τοῖς ἀνδρείοις πᾶσιν, λέγει αὐτῇ· Τῷ ἄκρω τῆς χλαμύδος περικαλυψάμενη ἐξέλθε. Καὶ οὕτως ποιήσασα, καὶ ὄλην ἑαυτὴν σφραγίσασα τῷ μυστηρίῳ τοῦ σταυροῦ, ἐξεληθούσα ἀφθορος τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ ἀμίαντος παντελῶς διασέσωσται τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ τοῦ νεανίσκου αἰτίᾳ, τοῦ τῷ ἰδίῳ αἵματι ταύτην τῆς ἀτίμου φθορᾶς ἀπαλλάξαντος. Τὴν δ' ἄλλην ἡμέραν (92) ἐγνώσθη τὸ δρᾶμα, καὶ προσήνεχθη ὁ Μαγιστριανὸς τῷ θηρωδεστάτῳ δικαστῇ. Ἀνακρίνας δὲ τὸν γενναῖον ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀνήμερος, καὶ πάντα μαθὼν, θηρίοις τοῦτον παραβληθῆναι ἐκέλευσεν· ἵνα καὶ ἐν τούτῳ ὁ μισόκαλος δαίμων καταισχυθῆ. Νομίσας γὰρ τὸν ἀνδρείον τῇ ἀθεμίτῳ τιμωρίᾳ περιβαλεῖν, διπλοῦν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ τοῦτον ἀπέφηνεν, καὶ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ἀθανάτου ψυχῆς ἀθλήσαντα γενναίως, καὶ ὑπὲρ τῆς αἰοδίμου ἐκείνης καὶ μακαρίας ἀθλητικῶς τοῖς πόνοις ἐγκαρτερήσαντα. Διὸ καὶ διπλῆς τιμῆς παρὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν αἰοδίων καὶ μακαρίων στεφάνων παρὰ τῆς τούτου φιλανθρωπίας ἡξιώθη.

(90) *Νεανίσκος τις.* Hanc item historiam persequitur idem Nicephorus l. c.

(91) *Μαγιστριανός.* Glossæ Lat. Gr. *Agens in rebus*; *Μαγιστριανός.* Vide *Cangium in Glossario*

De quodam Magistrano.

Quidam adolescens, Magistranus, specie formosus, mente pius, cui Deus zelum spiritalem adeo ardentem ut etiam mortem contemneret, cum prætextu intemperantiæ eo accessisset, profundo vespere ingreditur ad eum qui illas alebat, et dat ei quinque solidos, et dicit ei: Concede mihi manere hac nocte cum hac puella. In locum ergo occultum cum ea ingressus, dicit ei: Surge, serva te ipsam. Et cum eam suis vestibus induisset, tunica, camisia, et chlamyde, et omnibus virilibus, dicit ei: Egredere, te summa chlamydis parte contegens. Quæ cum sic fecisset, et se totam signo crucis muniisset, egressa ex illo loco omnino incorrupta et impolluta, servata est Christi gratia et causa adolescentis, qui eam suo sanguine liberavit a turpi vitio. Sequenti autem die res fuit cognita, et productus est Magistranus ad sævissimum judicem. Cum autem strenuum Christi athletam examinasset impius, et omnia didicisset, jussit eum objici bestiis, ut etiam bonis infestus dæmon in eo afficeretur ignominia. Nam cum existimasset virum fortem in nefarium injicere supplicium, eum effecit duplicem Christi martyrem; ut qui et pro sua anima præclare decertaverit, et pro illa beata in laboribus strenue perseveraverit. Quocirca duplici honore et duabus insignibus coronis dignus est habitus a Christi benignitate.

Græc., tom. 1, pag. 844.

(92) *Τὴν δ' ἄλλην ἡμέραν.* *Hist. Lausiaca* edit. Paris. 1614, τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ.

ΤΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΧΡΟΝΩΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

(93) ΙΟΥC ΝΙΑC ΑΛΜΟΥC
 ΕΤΟΥC Α. ΒΑΣΙΛΕΙΑC ΨΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC ΕΓΕΝΕΤΟ Η ΔΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΙΔΟΙC ΑΠΡΕΙΑΙΑΙC CΑΒΒΑΤΩ ΕΜΒΟΛΙΜΟΥ ΜΗΝΟC ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ. ΕCΤΑΙ ΤΟΙC ΕΞΗC ΕΤΕCΙΝ ΚΑΘΩC ΥΠΟΤΕΤΑΚΤΑΙ ΕΝ ΤΩ ΠΙΝΑΚΙ. ΕΓΕΝΕΤΟ ΔΕ ΕΝ ΤΟΙC ΠΑΡΩΧΗΚΟCΙΝ ΚΑΘΩC CΕΧΜΕΙΩΤΑΙ. ΑΠΟΝΗCΤΙΖΕCΘΑΙ ΔΕ ΔΕΙ ΟΥ ΑΝ ΕΝΠΕCΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΓΑCΤΡΙΜΥΘΟΝ	ΕΙΔΟΙC ΕΜ. ΑΠΡΕΙΖ	ΕCΑΡΑ ΚΑ ΤΑ ΔΑΝΙ ΗΑ ΚΑΙ ΕΝΕ ΡΗΜΩ	E	Δ	ΓΒΑ		
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩ ΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΑΛΥΨΕΩC	ΠΡΟ Δ ΝΩ ΑΠΡΕΙΔ Πρ. ΙΒ Πρ. ΙΑΚΑ SS' ΑΠΡΕΙΑ ΕΜ. ΠΡΟ Ε. ΕΙ ΑΠΡΕΙΖ	ΓΕΝΕ CΙC ΧC ΕΖΕΧΙ AC ΙΩCΕΙ AC	Γ Z S	B S ^{ΙΗCΟΥC} E	A E Δ	ZSE ΔΓΒ ΓΒΑ	
ΠΕΡΙ ΧΑΡΙCΜΑΤΩΝ ΑΠΟCΤΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟ CΙC	ΠΡΟ Δ ΚΑ ΑΠΡΕΙΔ		Γ	B	A	ZSE	
ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΠΡΟC ΕΛΛΗΝΑC	ΠΡΟ ΙΕ ΚΑ ΑΠΡΕΙΑ	ΕΖΕΚΙΑC ΚΑΤΑ ΔΑ ΚΑΙ ΙΩCΕΙ AC	Z	S	E	ΔΓΒ	
ΚΑΙ ΠΡΟC ΠΛΑΤΩΝΑ Η ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟC	SS ΝΩΝΙΑC ΕΜ ΑΠΡΕΙΖ		S	E	Δ ^{ΙΗCΟΥC} ΚΑ. ΔΑ	ΓΒΑ	
ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟC ΠΡΟC CΕ ΒΗΡΕΙΝΑΝ	ΠΡΟ Η ΚΑ ΑΠΡΕΙΑ ΕΜ. ΕΙΔΟΙC ΑΠΡΕΙΓ		Γ B	B A	A Z	ZSE SEΔ	
ΑΠΟΔΕΙΞΙC ΧΡΟΝΩΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΚΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΠΙΝΑΚΙ	ΠΡΟ Δ. ΝΩ ΑΠΡΕΙΖ Πρ. ΙΒ Πρ ΙΑ. ΚΑ SS' ΑΠΡΕΙΑ ΕΜ. ΠΡΟ Ε ΕΙ ΑΠΡΕΙΓ		S Γ B	E B A	Δ A Z	ΓΒΑ ^{ΕΞΟ ΔΟΥ} ZSE SEΔ ^{ΕΝ Ε ΡΗΜΩ}	
ΩΔΑΙ ΕΙC ΠΑCΑC ΤΑC ΓΡΑ ΦΑC	ΠΡΟ Δ. ΚΑ ΑΠΡΕΙΖ ΠΡΟ ΙΕ ΚΑ ΑΠΡΕΙΑ		S Γ	E B	Δ A	ΓΒΑ ZSE ^{ΕCΑΡΑ}	
ΠΕΡΙ ΘΥ ΚΑΙ CΑΡΚΟC ΑΝΑCΤΑCΕΩC	SS. ΝΩΝΙΑC ΕΜ. ΑΠΡΕΙΓ	ΕΞΟΥCΙΟC ΚΑΤΑΔΑ ΝΙΗΑ	Γ B	A	Z	SEΔ	
ΠΕΡΙ ΤΑΓΑΘΟΥ ΚΑΙ ΠΘΕΝ ΤΟ ΚΑΚΟΝ	ΠΡΟ Η. ΚΑ ΑΠΡΕΙΖ		S	ΠΑΘΟC XC	Δ	E	ΓΒΑ

(93) ΙΟΥC..... ΝΙΑC. Duas priores lineas, maxima parte detritas, intactas reliquit interpres; ne scilicet, ut equidem arbitror, conjecturis indulgeret. Scaliger eumque secutus Bucherius putabant, ΙΟΥC et ΝΙΑC reliquias esse vocum ΨΑΔΜΟΥC et ΜΕΤΑΝΟΙΑC — In Psalms penitenciales. Sed cum in marmore legatur ΝΙΑC, non ΝΟΙΑC; et opus in Psalms statim recenseatur: proinde istiusmodi conjectatio vulgo rejicitur. Suspiciabatur Moynius legendum εις πρωτοπλάCΤΟΥC, linea transversa του T alhrasa, et περι κοCμογοΝΙΑC: quibus thematis ea nimirum indicentur, quæ sanctus Pater εις την εξαήμερον atque εις τὴ μετὰ την εξαήμερον elucubrasset Eusebio teste comperitur. Eduardus item Bernardus apud Caveum Hist.

SANCTI HIPPOLYTI

CANON PASCHALIS,

ET CATALOGUS OPERUM EJUSDEM S. PATRIS,

Prout comparent in binis cathedræ marmoreæ laterculis, anno Domini 1551 una cum statua Hippolytea, non procul ab æde S. Laurentii ad Urbem effossæ.

IN PSALMOS

DE PYTHONISSA	IDIBVS EM. APRIL.	·G	ESDRAS IVXTA DA- NIELEM ET IN EREMO	E	D	CBA
DE EVANGELIO SECUNDVM JOANNEM ET APOCA- LYPSI	IV. NON. APRIL.	·D	GENESIS CHRISTI	C	B	A GFE
DE CHARISMATIBVS APOSTOLICA TRADITIO	XII. XI. KA. BISS. APRIL.	·A	EZE- CHIAS	G	F ^{IESVS}	E DCB
CHRONICON AD GRÆCOS	V. EID. EM. APRIL.	·G	JOSIAS	F	E	D CBA
IN PLATONEM VEL ETIAM DE OMNI	IV. KA. APRIL.	·D		C	B	A GFE
EXHORTATORIVS AD SE- VERINAM	XV. KA. APRIL.	·A	EZECHIAS IVXTA DANIELEM ET IOSIAS	G	F	E DCB
DEMONSTRATIO TEM- PORVM PASCHÆ	BISS. NONIS EM. APRIL.	·G		F	E	D ^{IESVS} IVXT. DAN.
QUEMADMODVM IN TA- BVLA	VIII. KA. APRIL.	·D		C	B	A GFE
ODÆ IN OMNES SCRIPTV- RAS	IDIB. EM. APRIL.	·C		B	A	G FED
DE DEO ET CARNIS RESVRRECTIONE	IV. NON. APRIL.	·G		F	E	D CBA ^{EXO- DVS}
DE BONO ET VNDE MALVM.	XII. XI. KA. BISS. APRIL.	·D		C	B	A GFE
	V. EID. EM. APRIL.	·C		B	A	G FED ^{IN EREMO}
	IV. KA. APRIL.	·G		F	E	D CBA
	XV. KA. APRIL.	·D		C	B	A GFE
	BISS. NONIS EM. APRIL.	·C	EXODVS IVXTA DANIE- LEM.	B	A	G FED ^{ESDR}
	VIII KA. APRIL.	·G		F	PASSIO CHRISTI.	E D CBA

lit. tom. I, pag. 106, legebat cum Moynio περί χορηγίας : at priore loco rescribentem Ἀπόδειξις κατὰ Ἰουδαίους. Rectius fortasse Thomas Galeus l.c. legendum primum conjiciebat Ἀπόδειξις πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, Demonstratio adversus Judæos : hujus namque operis excerptum adhuc superat ; secundo autem loco : περί Ἠγεμονίας, De regimine ; quod sane scriptum Ebedi-su in suo Catalogo memorasse existimabat vir eruditus Ecchellensis, versioni adhærens. Aliter tamen visum cl. Assemano, qui Bibl. Orient. tom. III, p. 13, locum illum Catalogi Latine vertit De dispensatione ; hoc est, De œconomia Christi in carne, seu De mysterio Incarnationis. At de his satis.

ΕΤΕΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

ΤΩ Α ΑΡΧΗ ΑΙ ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΚΑΤΑ ΕΤΟΣ

Αι δὲ παρακεντήσεις δηλοῦσι τὴν δις πρὸ ἔξ.

Α		Γ		Ε		Ζ	
ΠΡΟ ΙΑ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΣ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΑ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΒ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ Δ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΒ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ Θ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Η ΕΙ. ΑΗΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Δ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΝΩ.	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Ε ΚΑ. ΑΗΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Σ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ ΪΕ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ Δ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΣ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Δ Ν. ΑΗΡ. ΚΥ	πρὸ Δ ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΚΑ.	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΓ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΑ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Θ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΕΙ ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Δ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Δ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Δ ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ε ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ ΙΑ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ ΙΒ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ ΙΖ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΕ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Δ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ζ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ε ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Δ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Θ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Η ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ ΙΣ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΕΙ.	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Η ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Θ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΝΩ.	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ ΙΑ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ζ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΒ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Δ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ε ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ζ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ε ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Δ ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ		πρὸ Γ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ				ΚΑ.	ΑΠΡ. ΚΥ

Β		Δ		Ζ	
ΠΡΟ ΙΖ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΕ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΓ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ ΙΓ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	ΠΡΟ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΠΡΟ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Ζ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ε ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ζ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ζ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Δ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Θ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ζ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ζ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΖ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ ΙΖ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ
ΠΡΟ Γ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Γ ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Ζ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΒ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Ζ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ε ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Γ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ ΙΓ ΚΑ. ΜΑΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΑ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ ΙΣ ΚΑ. ΜΑΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΣ ΚΑ. ΜΑΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΣ ΚΑ. ΜΑΡ. ΚΥ	πρὸ ΙΣ ΚΑ. ΜΑΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Σ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Ζ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ε ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ ΙΖ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ ΙΕ ΚΑ. ΜΑΙ. ΚΥ	πρὸ Α ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Δ ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΝΩ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Ι ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η Γ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η Γ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η Γ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Η Γ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Γ ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	ΕΙ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ (94) ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ (94) ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ (94) ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Γ ΕΙ (94) ΑΠΡ. ΚΥ
ΠΡΟ Σ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Δ ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ	πρὸ Α ΚΑ. ΑΠΡ. ΚΥ

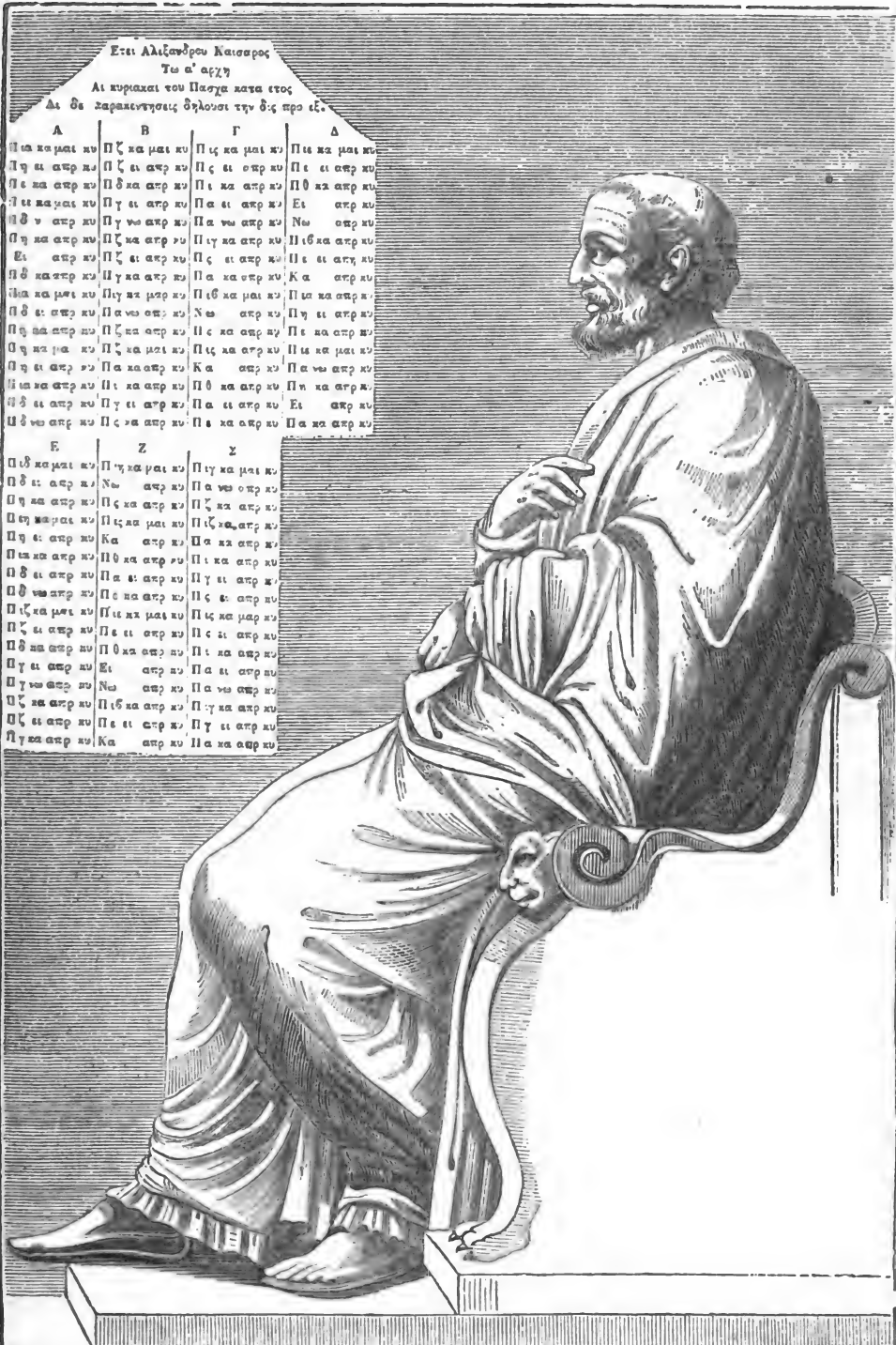
(94) Seu potius Ζ ΕΙ; nam in marmore vexata littera dubiam reddidit lectionem.

Anno Alexandri Cæsaris primo initium, Dominicæ Paschales secundum annos; adpunctiones vero ostendunt Bissexturn.

I	III	V	VII
1 xi Kal. Maii. Dominica.	xvi Kal. Maii. Dominica.	xiv Kal. Maii. Dominica.	xii Kal. Maii. Dominica.
2 xiii Idus Apr. Dominica.	vi Idus Aprilis.	iv Idus Aprilis.	Nonis Aprilis.
3 v Kal. Apr. Dominica.	x Kalendas Aprilis.	viii Kalendas Aprilis.	vi Kalendas Aprilis.
4 xv Kalendas Maii.	Prædie Idus Aprilis.	viii Kalendas Aprilis.	xvi Kalendas Maii.
5 iv Nonas Aprilis.	Prædie Nonas Aprilis.	viii Idus Aprilis.	Kalendis Aprilis.
6 viii Kalendas Aprilis.	xiii Kalendas Aprilis.	xi Kalendas Aprilis.	ix Kalendas Aprilis.
7 Idibus Aprilis.	iv Idus Aprilis.	iv Idus Aprilis.	Prædie Idus Aprilis.
8 iv Kalendas Aprilis.	Prædie Kalendas Aprilis.	iv Nonas Aprilis.	v Kalendas Aprilis.
9 xiv Kalendas Maii.	xii Kalendas Maii.	xvii Kalendas Maii.	xv Kalendas Maii.
10 iv Idus Aprilis.	Nonis Aprilis.	vii Idus Aprilis.	v Idus Aprilis.
11 viii Kalendas Aprilis.	vi Kalendas Aprilis.	iv Kalendas Aprilis.	ix Kalendas Aprilis.
12 xviii Kalendas Maii.	xvi Kalendas Maii.	iii Idus Aprilis.	Idibus Aprilis.
13 viii Idus Aprilis.	Kalendis Aprilis.	iii Nonas Aprilis.	Nonis Aprilis.
14 xi Kalendas Aprilis.	ix Kalendas Aprilis.	vii Kalendas Aprilis.	xii Kalendas Aprilis.
15 iv Idus Aprilis.	Prædie Idus Aprilis.	vii Idus Aprilis.	v Idus Aprilis.
16 iv Nonas Aprilis.	v Kalendas Aprilis.	iii Kalendas Aprilis.	Kalendis Aprilis.

II	IV	VI
1 xvii Kalendas Maii.	xv Kalendas Maii.	xiii Kalendas Maii.
2 viii Idus Aprilis.	v Idus Aprilis.	Prædie Nonas Aprilis.
3 iv Kalendas Aprilis.	ix Kalendas Aprilis.	vii Kalendas Aprilis.
4 iii Idus Aprilis.	Idibus Aprilis.	xvii Kalendas Maii.
5 iii Nonas Aprilis.	Nonis Aprilis.	Prædie Kalendas Aprilis.
6 viii Kalendas Aprilis.	xii Kalendas Aprilis.	x Kalendas Aprilis.
7 viii Idus Aprilis.	v Idus Aprilis.	iii Idus Aprilis.
8 iii Kalendas Aprilis.	Kalendis Aprilis.	vi Idus Aprilis.
9 xiii Kalendas Mart.	xi Kal. Maii.	xvi Kalendas Maii.
10 Prædie Nonas Aprilis.	viii Idus Aprilis.	vi Idus Aprilis.
11 viii Kalend. Aprilis.	v Kalendas Aprilis.	x Kalendas Aprilis.
12 xvii Kalendas Maii.	xv Kalendas Maii.	Prædie Idus Aprilis.
13 Prædie Kalend. Aprilis.	iv Nonas Aprilis.	Prædie Nonas Aprilis.
14 x Kalendas Aprilis.	viii Kalendas Aprilis.	xiii Kalendas Aprilis.
15 iii Idus Aprilis.	Idibus Aprilis.	iii Idus (95) Aprilis.
16 vi Kalendas Aprilis.	iv Kalendas Aprilis.	Prædie Kalendas Aprilis.

(95) Seu potius viii Idus; nam in marmore vexata littera dubiam reddidit lectionem.

Επι Αλεξανδρου Καισαρος
 Το α' αρχη
 Αι κυριακαι του Πασχα κατα ετος
 Αι δε παρακλισεις θηλουσι την δεσ προ ελ.

Α	Β	Γ	Δ
Πα κα ραι κυ	Π ζ κα ραι κυ	Π ις κα ραι κυ	Π ει κα ραι κυ
Π η ει απρ κυ	Π ζ ει απρ κυ	Π ς ει απρ κυ	Π ει ει απρ κυ
Π ε κα απρ κυ	Π θ κα απρ κυ	Π ια απρ κυ	Π θ κα απρ κυ
Π ει κα ραι κυ	Π γ ει απρ κυ	Π ει απρ κυ	Ει απρ κυ
Π θ υ απρ κυ	Π γ υ απρ κυ	Π α υ απρ κυ	Νω απρ κυ
Π η κα απρ κυ	Π ζ κα απρ κυ	Π ι γ κα απρ κυ	Π ι θ κα απρ κυ
Ει απρ κυ	Π ζ ει απρ κυ	Π ς ει απρ κυ	Π ει ει απρ κυ
Π θ κα απρ κυ	Π γ κα απρ κυ	Π α κα απρ κυ	Κα απρ κυ
Π α κα ραι κυ	Π ι γ κα ραι κυ	Π ι θ κα ραι κυ	Π ι α κα απρ κυ
Π θ ει απρ κυ	Π α υ απρ κυ	Νω απρ κυ	Π η ει απρ κυ
Π η αα απρ κυ	Π ζ κα απρ κυ	Π ς κα απρ κυ	Π ε κα απρ κυ
Ο η κα ραι κυ	Π ζ κα ραι κυ	Π ις κα απρ κυ	Π ι ε κα ραι κυ
Π η ει απρ κυ	Π α κα απρ κυ	Κα απρ κυ	Π α υ απρ κυ
Π ια κα απρ κυ	Π ι κα απρ κυ	Π θ κα απρ κυ	Π ι κα απρ κυ
Π θ ει απρ κυ	Π γ ει απρ κυ	Π α ει απρ κυ	Ει απρ κυ
Π θ υ απρ κυ	Π ς κα απρ κυ	Π ε κα απρ κυ	Π α κα απρ κυ

Ε	Ζ	Σ
Π θ κα ραι κυ	Π η κα ραι κυ	Π η κα ραι κυ
Π θ ει απρ κυ	Νω απρ κυ	Π α υ απρ κυ
Π η κα απρ κυ	Π ς κα απρ κυ	Π ζ κα απρ κυ
Π η κα ραι κυ	Π ις κα ραι κυ	Π ις κα απρ κυ
Π η ει απρ κυ	Κα απρ κυ	Π α κα απρ κυ
Π ια κα απρ κυ	Π θ κα απρ κυ	Π ι κα απρ κυ
Π θ ει απρ κυ	Π α ει απρ κυ	Π γ ει απρ κυ
Π θ υ απρ κυ	Π ε κα απρ κυ	Π ς ει απρ κυ
Π ζ κα ραι κυ	Π ις κα ραι κυ	Π ις κα ραι κυ
Π ζ ει απρ κυ	Π ε ει απρ κυ	Π ς ει απρ κυ
Π θ κα απρ κυ	Π θ κα απρ κυ	Π ι κα απρ κυ
Π γ ει απρ κυ	Ει απρ κυ	Π α ει απρ κυ
Π γ υ απρ κυ	Νω απρ κυ	Π α υ απρ κυ
Π ζ κα απρ κυ	Π ι θ κα απρ κυ	Π γ κα απρ κυ
Π ζ ει απρ κυ	Π ε ει απρ κυ	Π γ ει απρ κυ
Π γ κα απρ κυ	Κα απρ κυ	Π α κα απρ κυ

1. Vetusta sedes marmorea S. Hippolyti ep. et mari. cum fragmento ejusdem statue insidentis, effossa ad S. Laurentii extra muros Urbis in agro Verano anno 1531, et in bibliothecam Vaticanam translata. 2. Expansio cycli Paschalis S. Hippolyti annorum 112 per vii hecdecasteridas. Passus est S. Hippolytus ad Ostia Tiberina sub Severo Alexandro imp. xi Kal. Septembris.

Μηνος. α. βασιλευς Αλεξανδρου αυτοκρατορος επι
 μετο. η. δ. του Πασχα ειδος απριλιου σαββατου επι
 βολιμου μηνος γενομενου εσται τοις ετησι εντοις πα-
 ροις υποστηρικται εν τω πινακι εγενετο δε εν τω παρ-
 ρησιον καθως εισηρηται απονησιζεσθαι δε
 διωο αν ανιστηρισηκη.

Ειδος	Ζ	Σ	Ε	Δ	Γ	Β	Α
Εμ. απρι	τα	δα					
Π δ νο	τινι	Γ	κα	και			
Απρι	σιχο	ρημα					
Π ι β	ια	κα					
Σ ς	απρι	Δ	εξ	α	Ιησο	Ε	Α
Εμ.	Π ι. αι	Ζ	υσι	ς	υς		
Απρι	Απρι	α					
Π δ κα	Α	Γ					
Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β	Α
Π ιε	κα	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Σ ς νο	και	Ιησο	Ε	Α	Γ	Β	Α
Εμ. απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Π η. κα	Α	Γ					
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Εμ. Ειδος	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Π δ νο	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Π ι β	ια	κα					
Σ ς	απρι	Α	Γ				
Εμ.	Π ι. αι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Π δ. κη	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Π ια. κα	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Σ ς νο	και	Ε	Α	Ζ	Ε	Α	Γ
Εμ. απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β
Απρι	Απρι	Α	Ζ	Ε	Α	Γ	Β

Ιουλιαν
 αλμοι
 γαστροβοι
 υπαρ του κατω
 ανη
 του γαλου και απο
 καλυψας
 Περι χαρακτηριου
 αποστολικη επισημη
 εις
 Χρονικη
 προς Ελληνι
 και προς πατ ομ
 η και περι του σπουδ
 κρονητικου προσε
 βρειαν
 Αποδιεις χρονικ
 του πασχα
 κατα εν τω πινακι
 εδαιμ εστας τω γρη
 φας
 περι του και εσικη
 ανεστας εις
 Περι ταυτου και
 υδου το κατω

In sede marmorea S. Hippolyti plana superficies dextri lateris exhibet Chronologiam Paschalem per Cyclos annorum 112 Juliano: un proleptice ordinatam e sacris litteris. 1. epocha cycli postremi ducitur ab anno primo Severi Alexandri.— In sedis inflexione legitur catalogus operum S. Hippolyti, cujus inscriptionis partem superiorem damus in egroni in pagina inferiori parte.

ÆGIDII BUCHERII

E SOC. JESU

IN S. HIPPOLYTI CANONEM PASCHALEM ANIMADVERSIONES.

INDEX CAPITUM.

- I. A quo anno Canon Hippolyteus incipiat.
- II. Cur Hippolytus octaeteridem geminet. Potuit simplici octaeteridæ contentus esse.
- III. Parergorum primi laterculi explicatio. Cur subinde bini dies quartædecimæ lunæ designentur.
- IV. Tertia tabula paschali Victorianæ conformior proponitur. Lunæ paschalis Hippolyteæ ætas eruitur. Hippolyti Canon in Victoriani typum redactus.
- V. Hippolytus paschales Latinorum primi generis rationes sequitur. Primo enim caput mensis paschalis a 5 Martii orditur. Secundo lunam paschalem a XVI in XXII diffundit.
- VI. Et Dominicam paschalem Martii 20 admittit.
- VII. Nunquam limitis a synodo Cæsariensi constituti finem excedit. Cycli Hippolytei in Calendario Juliano dispositio.
- VIII. An octaeteris paschalis passim usurpata sit a primis Christianis. Octaeteridem Hippolyti Scaliger absurdam putat : quæ tamen Latinorum rationes servat.
- IX. Octaeteris Dionysii Alexandrini episcopi.
- X. Julii Africani.
- XI. Montanistarum.
- XII. Audianorum.
- XIII. Aliorum apud Bedam.
- XIV. Cur Christianorum antiquissimi octaeteridem potius quam enneadecaeteridem suffecerint.
- XV. Octaeteridis incommoda.

I. A quo anno Canon Hippolyteus incipiat.

!tiusmodi sunt in statua illa marmorea Laurentiana bini paschales laterculi : qui ab anno Alexandri imp. Mammææ filii primo, Canonem inire, diserte testantur. Primum autem Alexandri non in Christi vulgarem 224, ut volunt Annales, sed 222, ut nostra ad Victorium Appendix sciscit, incurrere, tot Canonis hujusce characteres evincunt. Quare nihil mirum, si Julius Africanus, hoc tempore scribens, LXX Danielis hebdomadas octaeteride (quæ geminata heckædecaeteridem componit) explicare aggressus sit : præsertim cum Canonis constantiam ab Hippolyto in præteritum æque ac futurum promitti videret; necdum nimia ejus contractione deprehensa. Quod subdit Hippolytus, *solvendum esse jejunium, cum Dominica incideret*, verum est : sive de Paschali sive de iis quæ jejunii solemnibus diebus intercursant, Dominicis accipiamus. Neque video, quomodo hic ἀπονησιζεσθαι δεῖ, sit idem, quod *transferendum esse jejunium*, ut vult Scaliger, cum terminus in

A Dominica inciderit. Nam non tantum cum quartadecima quæ vere terminus est, sed etiam cum quinta-decima luna (de qua nihil hic laterculus) in Dominicam incurrit, octiduo Pascha differri vult Hippolytus, ut mox ostendam.

II. Cur Hippolytus octaeteridem geminet. Potuit simplici octaeteride contentus esse.

Sed cur sanctus Pater octaeteridem geminat, et in cxii insuper annos extendit? Videbat scilicet, rudi adhuc sæculo, in duabus octaeteridibus, seu una heckædecaeteride, aliquam inesse feriarum seriem; tandemque completis septem heckædecaeteridibus, ferias ad caput redire; heckædecaeteridem itaque contextuit. At poterat idem tanto brevius distinctiusque in totidem octaeteridibus præstare. Septem enim octaeterides binos solares cyclos integros, ut totidem heckædecaeterides quaternos complectuntur; tamque duo, quam quatuor solis cycli, litteras Dominicales in orbem reducant; et annis solis lvi, prius quam cxii, evolvuntur. Hinc tam in

primo laterculo feriæ, quam in secundo Dominicæ tam quartasdecimas quam Dominicas paschales, una paschales priorum LVI annorum, eadem prorsus ac ejusdem anni cellula exhibens, litteris insuper Dominicalibus ad singulos annos appositis.

	Dies Terminorum Paschaliū.	Litteræ Dominical. Anni 56.	Litteræ Dominical. Anni 56.	Litteræ Dominical. Anni 56.	Litteræ Dominical. Anni 56.	Litteræ Dominical. Anni 56.	Litteræ Dominical. Anni 56.	Litteræ Dominical. Anni 56.
Emboli-mæus	I. Idibus April.	1. F 9. (96) Sabbat. XI Kal. Maii.	9. C 17. Fera VI. XIV Kal. Maii.	17. G 25. Fera VI. XVII Kal. Maii.	25. D 33. Fera II. XVIII Kal. Maii.	33. A 41. Fera V. XVI Kal. Maii.	41. E 49. Dominica. XII Kal. Maii.	49. B Fera IV. XV Kal. Maii.
	II. IV Nonas April.	2. E 10. Fera VI. VIII Idus Aprilis.	10. B 18. Sabbato. IV Idus Aprilis.	18. F 26. Fera III. VII Idus Aprilis.	26. C 34. Fera VI. Pr. Non. Aprilis.	34. G 42. Fera II. VI Idus Aprilis.	42. D 50. Fera V. Nontis Aprilis.	50. A Dominica V Idus Aprilis.
Bissextilis.	III. XII et XI Kal. April.	3. DC 11. Dominica. V Kal. Aprilis.	11. AG 19. Fera IV. VIII Kal. Aprilis.	19. ED 27. Sabbato. IV Kal. Aprilis.	27. BA 35. Fera III. VII Kal. Aprilis.	35. FE 43. Fera VI. X Kal. Aprilis.	43. CB 51. Fera II. VI Kal. Aprilis.	51. GF Fera V. IX Kal. Aprilis.
	IV. V Idus April.	4. B 12. Sabbato. XV Kal. Maii.	12. F 20. Fera III. XVIII Kal. Maii.	20. C 28. Fera VI. III Idus Aprilis.	28. G 36. Fera II. XVII Kal. Maii.	36. D 44. Fera V. Pr. Idus Aprilis.	44. A 52. Dominica. XVI Kal. Maii.	52. E Fera IV. Idibus Aprilis.
Emboli-mæus.	V. IV Kal. April.	5. A 13. Fera IV. IV Non. Aprilis.	13. E 21. Sabbato. VIII Idus Aprilis.	21. B 29. Fera III. III Non. Aprilis.	29. F 37. Fera VI. Pr. Kal. Aprilis.	37. C 45. Fera II. Pr. Non. Aprilis.	45. G 53. Fera V. Kalendis Aprilis.	53. D Dominica. Nontis Aprilis.
	VI. XV Kal. April.	6. G 14. Dominica. VIII Kal. Aprilis.	14. D 22. Fera IV. XI Kal. Aprilis.	22. A 30. Sabbato. VII Kal. Aprilis.	30. E 38. Fera III. X Kal. Aprilis.	38. B 46. Fera VI. XIII Kal. Aprilis.	46. F 54. Fera II. IX Kal. Aprilis.	54. C Fera V. XII Kal. Aprilis.
Emboli. Bissextilis.	VII. Nontis April.	7. FE 15. Sabbato. Idibus Aprilis.	15. CB 23. Fera III. IV Idus Aprilis.	23. GF 31. Fera VI. VII Idus Aprilis.	31. DC 39. Fera II. III Idus Aprilis.	39. AG 47. Fera V. VI Idus Aprilis.	47. ED 55. Dominica. Pr. Idus Aprilis.	55. BA Fera IV. V Idus Aprilis.
	VIII. VIII Kal. April.	8. D 16. Fer. IV. IV Kal. Aprilis.	16. A 24. Sabbato. IV Non. Aprilis.	24. E 32. Fera III. III Kal. Aprilis.	32. B 40. Fera VI. VI Kal. Aprilis.	40. F 48. Fera II. Pr. Kal. Aprilis.	48. C 56. Fera V. V Kal. Aprilis.	56. G Dominica. Kalendis Aprilis.

III. *Parergorum primi laterculi explicatio. Cur subinde bini dies quartasdecimæ lunæ designentur.*

Atque hæc unica tabula utramque Hippolyti, licet duplo majorem, complectitur: nec quidquam, quod ad Paschatis cognitionem attinet, omittit. Quæ enim præterea in primi seu dextri laterculi marmorei limbis continentur, alio spectant. Primus limbus, isque latissimus, Hippolyti opera, quæ tunc quidem in lucem prodierant, recenset; quorum quædam etiam memorant Hieronymus et Theodoretus. Quæ aliis limbis inseruntur, ut *Genesis, Exodus, in Deserto, Ezechias, Josias, Daniel, Esdras, Jesus Christus, Passio Christi*, etc., Scaliger putat esse lectiones statas vagasve ex utroque Testamento, quarum erat usus eo tempore in Ecclesia. Nos ea, quoniam ad institutum nostrum non attinent, lectoris judicio relinquimus. Illud ad rem maxime nostram scire mallet, cur in tertio octaeteridos anno geminos, præter solitum, quartasdecimæ paschali dies assignet, XII et XI Kalendas Aprilis. Est quidem iste annus cycli tertius bissextilis: sed est æque septimus, ad quem tamen nihil ejusmodi notat. Rursum illud, et XI videtur superflue geminari; quia tantum una Dominicalis littera, et quidem ea

A quam intercalatio parit, omnibus annis assumitur, quæ ex feriis et Dominicis hic designatis XII duntaxat, non XI Kalendas Aprilis respondet; ut ante nos Scaliger animadvertit. Nobis quidem nihil hactenus occurrit, quo nodum hunc solide solvere valeamus. Optarem ad octaeteridos nimis contractæ castigationem referri posse. Julianam enim dierum 2922 octaeteridem, qualem hanc Hippolyti esse clarum est, die solido horisque fere 12 a veris lunæ rationibus abesse; eoque post duas octaeteridas, seu unam heckædecaeteridem, triduum ab antiquis intercalari solitum fuisse, fatentur omnes. Sed nos hic primum, quomodo ista intercalatio ad XII aut XI Kalendas Aprilis (ut hic notatur) sine magna intricatione fieri potuerit, nondum assequimur: et ut commode facta sit, bidui tantum, non tridui fuerit; quando Canon iste geminos hosce dies non nisi geminis quoque heckædecaeteridos unius annis attexit.

IV. *Tertia tabula paschali Victorianæ conformior proponitur. Lunæ paschalis Hippolytæ ætas eruitur. Hippolyti Canon in Victoriani typum redactus.*

Cæterum quoniam illustrandi maxime confirmandique Victorii nostri causa laborem hunc suscepi-

mus; juvat et alteram tabulam proponere, quæ ad paschalem Victorianam proxime, quantum quidem patiuntur Hippolyti rationes, accedat; ut in quo uterque conveniat discrepetve, ad oculum appareat. Primus a summo deorsum versus annos Christi vulgares cum litteris Dominicalibus continet: ab anno 222, unde Hippolyti periodus incipit, ad 277, per annos, ut dixi, 56. Qui si repetantur (superflue tamen, ut supra) Hippolyti periodum annorum cxi efficiunt: quod secundus versus exhibet. In quo illud etiam moneo, primum periodi Hippolytæ annum, esse quintum cycli lunaris decemvennalis Victorii; quinquagesimum septimum vero ejusdem periodi, esse cycli ejusdem Victoriani 4. Non enim lvi, sed lvii anni solidi cyclos decemvennales ternos complectuntur. Tertius versus quartadecimarum paschalium dies ostendit, septem octaeteridibus, quot hic continentur, septies item repetitos.

A Quartus quartadecimarum ferias, quintus Dominicæ paschalis dies edunt. Sextus et ultimus a nobis additus lunæ Hippolyticæ, in Dominicis paschalibus ætatem determinat, non Alexandrinorum, sed Victorii Latinorumque regulis plane conformem, quod hic potissimum intendimus; ut paschales Latinorum epilogismos primæ in Ecclesia vetustatis, et probabiliter ab apostolis ex Hebræorum fontibus haustos traditosque colligamus. Et licet eam lunæ paschalis ætatem Hippolyti Canon non exhibeat; certo tamen ex præcedentibus ejus quartadecimis definitur. Quoties enim illæ in feriam sextam incurrun, paschalem Dominicam luna xvi indicunt: si in feriam quintam, luna xvii; si in feriam quartam, luna xviii; si in tertiam, luna xix; si in secundam, luna xx; si in Dominicam, vicesima prima; si in Sabbatum, vicesima secunda, ut in hoc diagrammate videmus.

HIPPOLYTI CANON IN VICTORIANI TYPUM REDACTUS.

Anni Christi vulg.	Cycli solis et litteræ Dominicales.	Anni Periodi	Lunæ 14. PASCHALES.	Feræ lunarum 14.	Domicæ PASCHALES.	Ætas lunæ.	
222	7	1					
278	F	57	Idibus Aprilis.	Sabbato.	xi Kalend. Mali.	xxii	22
223	8	2					
279	E	58	iv Nonas Aprilis.	Feria iv.	viii Idus Aprilis.	xviii	
224	9	3	xii et xi Kalend. Aprilis.	Dominica.	v Kal. Aprilis.	xxi	
280	DC	59					
225	10	4					
281	B	60	v Idus Aprilis.	Sabbato.	xv Kalendas Mali.	xxii	22
226	11	5					
282	A	61	iv Kal. Aprilis.	Feria iv.	iv Nonas Aprilis.	xviii	
227	12	6					
283	G	62	xv Kal. Aprilis.	Dominica.	viii Kal. Aprilis.	xxi	
228	13	7					
284	FE	63	Nonis Aprilis.	Sabbato.	Idibus Aprilis.	xxii	22
229	14	8					
285	D	64	viii Kal. Aprilis.	Feria iv.	iv Kal. Aprilis.	xviii	
230	15	9					
286	C	65	Idibus Aprilis.	Feria iii.	xiv Kal. Mali.	xix	
231	16	10					
287	B	66	iv Nonas Aprilis.	Sabbato.	iv Idus Aprilis.	xxii	22
232	17	11	xii et xi Kalend. Aprilis.	Feria iv.	viii Kal. Aprilis.	xviii	
288	AG	67					
233	18	12					
289	F	68	v Idus Aprilis.	Feria iii.	xviii Kal. Mali.	xix	
234	19	13					
290	E	69	iv Kal. Aprilis.	Sabbato.	viii Idus Aprilis.	xxii	22
235	20	14					
291	D	70	iiii Kal. Aprilis.	Feria iv.	xi Kal. Aprilis.	xviii	
236	21	15					
292	CB	71	Nonis Aprilis.	Feria iii.	iv Idus Aprilis.	xix	
237	22	16					
293	A	72	viii Kal. Aprilis.	Sabbato.	iv Nonas Aprilis.	xxii	22
238	23	17					
294	G	73	Idibus Aprilis.	Feria vi.	xvii Kalend. Mali.	xvi	16
239	24	18					
295	F	74	iv Nonas Aprilis.	Feria iii.	vii Idus Aprilis.	xix	
240	25	19	xii et xi Kalend. Aprilis.	Sabbato.	iv Kal. Aprilis.	xxii	22
296	ED	75					
241	26	20					
297	C	76	v Idus Aprilis.	Feria vi.	iii Idus Aprilis.	xvi	16
242	27	21					
298	B	77	iv Kal. Aprilis.	Feria iii.	iii Nonas Aprilis.	xix	
243	28	22					
299	A	78	xv Kal. Aprilis.	Sabbato.	vii Kal. Aprilis.	xxii	22
244	1	23					
300	GF	79	Nonis Aprilis.	Feria vi.	vii Idus Aprilis	xvi	16

HIPPOLYTI CANON IN VICTORIANI TYPUM REDACTUS.

Anni Christi vulg.	Cycli solis et litteræ Do- minicales.	Anni Periodi.	Lunæ 14. PASCHALES.	'Feriæ lunarum 14.'	Dominicæ PASCHALES.	Ætas lunæ.
245	2	24				
301	E	80	viii Kal. Aprilis.	Feria iii.	iii Kal. Aprilis.	xix
246	3	25				
302	D	81	Idibus Aprilis.	Feria ii.	xiii Kal. Maii.	xx
247	4	26				
303	C	82	iv Nonas Aprilis.	Feria vi.	Prid. Non. April.	xvi 16
248	5	27	xii et xiii Kalend. Aprilis.	Feria iii.	vii Kal. Aprilis.	xix
304	BA	83				
249	6	28				
305	G	84	v Idus Aprilis.	Feria ii.	xvii Kal. Maii.	xx
250	7	29				
306	F	85	iv Kal. Aprilis.	Feria vi.	Prid. Kal. April.	xvi 16
251	8	30				
307	E	86	xv Kal. Aprilis.	Feria iii.	x Kalend. Aprilis.	xix
252	9	31				
308	DC	87	Nonis Aprilis.	Feria ii.	iii Idus Aprilis.	xx
253	10	32				
309	B	88	viii Kal. Aprilis.	Feria vi.	vi Kal. Aprilis.	xvi 16
254	11	33				
310	A	89	Idibus Aprilis.	Feria v.	xvi Kalend. Maii.	xvii
255	12	34				
311	G	90	iv Nonas Aprilis.	Feria ii.	vi Idus Aprilis.	xx
256	13	35	xii et xi Kalend. Aprilis.	Feria vi.	x Kal. Aprilis.	xvi 16
312	FE	91				
257	14	36				
313	D	92	v Idus Aprilis.	Feria v.	Prid. Idus April.	xvii
258	15	37				
314	C	93	iv Kal. Aprilis.	Feria ii.	Pr. Nonas April.	xx
259	16	38				
315	B	94	xv Kal. Aprilis.	Feria vi.	xiii Kal. Aprilis.	xvi 16 B
260	17	39				
316	AG	95	Nonis Aprilis.	Feria v.	vi Kalend. April.	xvii
261	18	40				
317	F	96	viii Kal. Aprilis.	Feria ii.	Pr. Kal. Aprilis.	xx
262	19	41				
318	E	97	Idibus Aprilis.	Dominica.	xii Kalend. Maii.	xxi
263	20	42				
319	D	98	iv Nonas Aprilis.	Feria v.	Nonis Aprilis.	xvii
264	21	43	xii et xi Kalend. Aprilis.	Feria ii.	vi Kal. Aprilis.	xx
320	CB	99				
265	22	44				
321	A	100	v Idus Aprilis.	Dominica.	xvi Kalend. Maii.	xxi
266	23	45				
322	G	101	iv Kal. Aprilis.	Feria v.	Kalendis Aprilis.	xvii
267	24	46				
323	F	102	xv Kal. Aprilis.	Feria ii.	ix Kal. Aprilis.	xx
268	25	47				
324	ED	103	Nonis Aprilis.	Dominica.	Prid. Idus. April.	xxi
269	26	48				
325	C	104	viii Kal. Aprilis.	Feria v.	ii Kal. Aprilis.	xvii
270	27	49				
326	B	105	Idibus Aprilis.	Feria iv.	xv Kalend. Maii.	xviii
271	28	50				
327	A	106	iv Nonas Aprilis.	Dominica.	v Idus Aprilis.	xxi
272	1	51	xii et xi Kalend. Aprilis.	Feria v.	ix Kal. Aprilis.	xvii
328	CF	107				
273	2	52				
329	E	108	v Idus Aprilis.	Feria iv.	Idibus Aprilis.	xviii
274	3	53				
330	D	109	iv Kal. Aprilis.	Dominica.	Nonis Aprilis.	xxi
275	4	54				
331	C	110	xv Kal. Aprilis.	Feria v.	xii Kal. Aprilis.	xvii C
276	5	55				
332	BA	111	Nonis Aprilis.	Feria iv.	v Idus Aprilis.	xviii
277	6	56				
333	G	112	viii Kal. Aprilis.	Dominica.	Kalendis Aprilis.	xxi

V. *Hippolytus paschales Latinorum primi generis A* decimam, cum xv Kalendas Aprilis, seu Martii 18, ac proinde primam cum ejusdem Martii quinto componit. Secundum, etiam ex annis periodi ejus primo et 57 clarum est. Cum enim tunc lunam xiv paschalem sciscat Idibus Aprilis, et quidem Sabbato;

Ex hac tabula luce clarius est, Hippolytum paschales Latinorum, non Alexandrinorum rationes sequi. Nam et caput primi seu paschalis mensis a quinta Martii cum illis, non octava cum his advocat; et Dominicas paschales non a xv luna ad xxi, sed a xvi ad xxii planissime diffundit. Primum patet ex annis cujusvis hecædecaeteridos sexto et quartodecimo; quibus paschalem lunam quartam-

tum incurrit, ut annis periodi IV et LX, VII et LXXIII, B qui 84 annorum est, capite 3. Adeo verum est, quod x et LXVI, XIII et LXIX, XVI et LXXII, XIX et LXXV, XXII et LXXVIII. Nec tota ejus 112 annorum periodo unquam videbis ante lunam XVI Pascha Christianum indici. Ejusmodi sunt anni omnes, quorum termini, seu quartadecimæ paschales in feriam VI incidunt; ut XVII et LXXIII, XX et LXXVI, XXIII et LXXIX, XXVI et LXXXII, XXIX et LXXXV, XXXII et LXXXVIII, XXXV et XCI, XXXVIII et XCIV.

VI. Et Dominicam paschalem Martii 20 admittit.

Et hisce quidem binis posterioribus annis id præterea peculiare est, ut Pascha Dominicum XIII Kalendas Apriles, seu Martii 20 die decernant, littera Dominicali B. Quod tamen sine prologi sui Victorius, nunquam penitus celebratum inveniri scribit: nempe post Nicænam synodum, aut fortean ex quo Latini heckædecaeteridem hanc abjecerant, ad ætatem usque Victorii, ut diximus. Nisi malis cum Beda celebrandum, quam celebratum legere. Alioquin Hippolyti hæc octaeteris geminata, sive heckædecaeteris, annorum 112 intervallo, bis isto die constituit. Unde vides Hippolytum ex primo et rigidissimo Latinorum genere exstitisse, qui Judæorum terminos complectebantur; et æquinoctium, vel certe solis in Arietem ingressum, non cum 21 Martii, ut Nicæni Patres; neque cum 22, ut passim Anatolio tribuunt; sed cum 18 comparabant, ex nonnullorum veterum et celebrium astrologorum sententia: cum quibus Judæos consensisse, Josephus eorum historicus insinuat; et nos dicemus in tractatu De paschali veterum, tempore Christi, Judæorum cyclo,

B qui 84 annorum est, capite 3. Adeo verum est, quod nostri in Victorium Commentarii capite 4 finiente diximus, neque Judæis veteribus, neque nostris per duo priora sæcula Christianis astronomicum æquinoctii diem agnitum, non certe tanto scrupulo observatum: cum hi nullo ad eas tricas otio, vix ulla a tot persecutionibus respiratione, nihil supra id quod hactenus a Synagoga usurpatum videbant, inquirendum putarent curarentve, nec mensem novorum, solum a Scriptura memoratum, alio quam Judæi sensu interpretarentur.

VII. Nunquam limitis a synodo Cæsariensi constituti finem excedit. Cycli Hippolytei in Calendario Juliano dispositio.

Nec illud hic omittendum, Hippolytum constitutum ab synodo Cæsariensi limitis paschalis finem non excedere, licet initium biduo antevertat. Ea enim synodus ab XI Kalendas Apriles, seu 22 Martii, ad XI Kalendas Maii, seu 21 Aprilis inclusive, per 31 dies Pascha ἀναστάσιμον, seu Dominicas paschales concludit. Hippolytus ab XIII Kalendas Apriles, seu Martii 20, ad XI Kalendas Maii, per dies omnino 33 extendit, ut ex subjecto diagrammate patet. In quo annos heckædecaeteridos ejus senos denos, quasi totidem numeros Aureos, æque ac XIX Latinos et Alexandrinos, certis mensium Martii et Aprilis diebus ex ejus doctrina affiximus: ita tamen, ut sexdecim anni isti, non nisi ad octo dies mensium istorum apponantur; quia bini in cellulam unam incurrun: quando nihil aliud heckædecaeteris est, quam octaeteris geminata, ut jam toties diximus. En cycli Hippolyti in Calendario Juliano dispositio.

CYCLI HIPPOLYTEI IN KALENDARIO DISPOSITIO.

MARTIUS.			Num. Aur. Alexandr.	Num. Aur. Victorii.	Num. Aur. Hippolyti.	VI XIV			
iii	5	A	XIX	XVIII	VI	1			
Prid.	6	b	VIII		XIV	2			
Non.	7	c		VII		3	III XI		
viii	8	d	XVI		III XI	4	1		
vii	9	e	V	XV		5	2		
vi	10	f		IV		6	3		
v	11	g	XIII			7	4	VIII XVI	
iv	12	A	II	XII	VIII XVI	8	5	1	
iii	13	b		I		9	6	2	
Prid.	14	c	X			10	7	3	
Idib.	15	d		IX		11	8	4	V XIII
xviii	16	e	XVIII	XVII	V XIII	12	9	5	1
xvi	17	f	VII			13	10	6	2

xv (98)	18	g		vi		14	11	7	5										
xiv	19	A	xv			15	12	8	4	ii									
xiii	20	b	iv	xiv	ii	16	13	9	5	i									
xii (99)	21	c		iii		17	14	10	6	2.									
xi	22	d	xii			18	15	11	7	3	vii								
x	23	e	i	xi	vii	19	16	12	8	4	xv								
ix	24	f		xix	xv	20	17	13	9	5									
viii (1)	25	g	ix			21	18	14	10	6									
vii	26	A		viii		22	19	15	11	7	4	iv							
vi	27	b	xvii		iv	23	20	16	12	8	5	xii							
v	28	c	vi	xvi	xii	24	21	17	13	9	6								
iv	29	d		v		25	22	18	14	10	7	3							
iii	30	e	xiv			26	23	19	15	11	8	4	i						
Prid.	31	f	iii	xiii	i	27	24	20	16	12	9	5	ix						

APRILIS.

Kal.			Num. Anf. Alexandr.	Num. Anf. Victorii.	Num. Anf. Hippolyti.	vi	iii	viii	v	ii	vii	iv	i
						xiv	xi	xvi	xiii	x	xv	xii	ix
	1	g		ii		28	25	21	17	13	10	6	2
iv	2	A	xi	x		29	26	22	18	14	11	7	3
iii	3	b		xviii	vi		27	23	19	15	12	8	4
Prid.	4	c	xix		xiv		28	24	20	16	13	9	5
Non.	5	d	viii	vii			29	25	21	17	14	10	6
viii	6	e	xvi					26	22	18	15	11	7
vii	7	f	v	xv				27	23	19	16	12	8
vi	8	g		iv				28	24	20	17	13	9
v	9	A						29	25	21	18	14	10
iv	10	b							26	22	19	15	11
iii	11	c							27	23	20	16	12
Prid.	12	d							28	24	21	17	13
Idib.	13	e							29	25	22	18	14
xviii	14	f								26	23	19	15
xvii	15	g								27	24	20	16
xvi	16	A								28	25	21	17
xv	17	b								29	26	22	18
xiv	18	c									27	23	19
xiii	19	d									28	24	20
xii	20	e									29	25	21
xi	21	f										26	22

(98) Æquinoctium Hippolyti et Judæorum, seu solis in A. iet. m. ingressus.

(99) Æquinoctium Nicænum.
(1) Æquinoctium Cæsaris.

Atque hæc de iis quæ ad Hippolyti Canonem, et A institutum nostrum spectant, dicta sint. Cætera quæ hic notari possent, omitto : tum quia nihil ad institutum, tum quia apud Scaligerum, Petavium et alios videri possunt. Una modo quæstio superest.

VIII. *Quæstio. An octaeteris Paschalis passim usurpata sit a primis Christianis. Octaeteridem Hippolyti Scaliger absurdam putat : quæ tamen Latinorum rationes servat.*

Scaliger suis in hunc Hippolyti Canonem observationibus, vereri se ait, ut illa heckædecaeteris Hippolytea unquam recepta fuerit, cum tot absurda in illa relicta sint. *Nam alioquin, inquit, octaeterides paschales fuisse novimus ex epistola Dionysii episcopi, etc.* Sed nos absurda in hoc Hippolyti Canone B nulla videmus ; non alia certe, quam quæ in paschali Latinorum methodo monstravimus. Quæ nemo absurda vocaverit : et ut essent, nemo propter ea paschalem Latinorum cyclum in usu fuisse cum Scaligero negare auderet. Nec enim, quæ passim usurpata, aut quia usurpata, non absurda sunt. Verum nos, ut dixi, nulla in iis Latinorum aut Hippolyti canonibus absurda, sed potius acuta et verisimilia multa inesse, satis jam, ut opinor, probavimus. Cumque paschales Latinorum rationes diu in Ecclesia viguisse, ex dictis abunde jam constet ; Hippolyteas quoque quæ iisdem principiis innituntur, aliquandiu saltem usurpatas, negare non possumus. Neque probabilitate caret, octaeteridas ejus subinde emendatas esse ; licet emendationis modum, qui varius esse potuit, ignoremus.

IX. *Octaeteris Dionysii Alexandrini episcopi.*

Rursum octaeteridos usum priscis Christianis familiarem fuisse, probat Dionysii episcopi Alexandrini (qui ab anno Christi 246 ad 263 sedem eam tenuit) epistola ad Domitium et Didymum, quam citat Eusebius *Hist. ecclesiasticæ* lib. vii, cap. 15 : *In hac, ait, Canonem octo annorum citat, quod festum Paschatis non alio anni tempore quam post veris æquinoctium celebrari debeat.* Fueritne hæc Dionysii octaeteris, illa Hippolyti dierum 2922, divinare est : non fuisse tamen, videretur ; si Paschatis eos terminos exhibuit, qui post æquinoctium D vernum semper plenilunium exhiberent, et constanter : hoc enim Hippolytea sesquidie brevior tenere non potest, nisi aliunde juvetur. Jam tunc igitur tempore Dionysii constat, quosdam Pascha ante æquinoctium, saltem Cæsaris, celebrasse subinde ; et ex Canone Hippolyti et Latinorum vidimus, et etiam in Judaico videbimus. Contra hos omnes Dionysium scripsisse conjectura pene certa est ; et quidem si æquinoctium 21 martii Juliani deflexerit ; quod inde consequitur, citimam suam paschalem neomeniam non nisi 8 ejusdem Martii die crsus fuerit, e cujus regione nos, annos heckædecaeteridos Hippolyteæ iii et xi composuimus ; si vero æquinoctium 25 Martii cum Cæsare et Patribus Cæsa-

riensibus collocarit, quod magis existimo ; tunc ab Martii 12, ubi Aureos ejus numeros viii et xvi apposuimus, aut quam citissime, undecimo Martii, primum inchoaverit. Potuit tamen hic solarum Dominicanarum, non item terminorum paschalium rationem habere, nempe, ut illæ solæ post æquinoctium indicerentur ; ut de Anatolio, qui discipulus ejus fuisse videtur, observabimus.

X. *Julii Africani.*

Tertio, Julius Africanus, qui *Chronicon* suum perduxit usque ad annum Christi 221, quinto *Temporum* volumine ita scribit, teste Hieronymo in Danielis cap. ix, et Eusebio libro *Demonstrat. evang.* viii : *Græci et Judæi per octo annos trium mensium Ἐμβολισμοῦς faciunt. Si enim octies undecim dies (qui supersunt ex anno solis cum lunari composito) et quartam diei partem volueris supputare ; 90 dies, hoc est tres menses, efficias.* Et paulo ante : *Lunares Hebræorum menses, secundum illorum supputationem, possunt facere per singulos menses dies 29 et semis ; ita ut solis circulus per annos suos singulos (qui habent dies 365 et quartam diei partem) plus habeat undecim dies et quartam diei partem.* Græcos quidem octaeteride usos, et quidem qualem hic describit Africanus, satis scimus ; Judæos non item, nisi forte de octaeteride Juliana ad 76 annos Calippicos in Paschali eorum periodo addi solita Africanus intelligat. Quanquam neque hoc dicat ; sed tantum Judæos octo annis tres embolimæos menses inculcare, quod et in eorum productione 84 annorum periodo verum est, ubi anni octo tres plerumque menses embolimæos nanciscuntur. Cur autem in hac annorum lunarium supputatione cyclum hunc Africanus potius quam tot alios certiores accipiat, nulla mihi quidem ratio solidior occurrit, quam quod eum et faciliorem, et a quibusdam ævi sui Christianis in usum induci videbat : nam eodem tempore suam concinnabat heckædecaeteridem Hippolytus. Et sane paulo difficilius enneadecaeteris nondum Christianis perspecta satis aut familiaris erat ; Judaica vero 84 annorum periodus fidem jam nimia sua contractione perdidit.

XI. *Montanistarum.*

Quarto, Montanistæ, ut refert Sozomenus lib. vii, cap. 18 fin., argumentantes contra eos qui ex rationibus lunæ Pascha celebrabant, et non potius ex solis circulo, longe certiore et constantiore, ita statuebant : *Menses singulos esse 30 dierum, incipere autem diem primam ab æquinoctio verno, quæ Romanorum more dicitur 1x Kalendas Apriles (id est 24 Martii), quandoquidem, inquit, duo ista luminaria tunc creata sunt, quibus tempora et anni declararentur. Idque eo demonstratur, quod luna per octaeteridem cum sole paria faciat, et utrisque eodem tempore neomenia contingat. Siquidem octaeteris in lunari cursu 99 mensibus, diebus vero 2922 comple-*

tur. Intra quos sol octo annorum cursus absolvit, destinatis unicuique anno diebus 300 (2) cum quarta insuper unius diei parte. Etenim a ix Kalendas Aprilis, ut ab exordio creationis solis ac primi mensis supputant memoratam insanctis Litteris 14 diem, et hanc esse dicunt viii Idus Aprilis, in qua Pascha perpetuo celebrant. Quod si cum hac die dies etiam Resurrectionis forte concurrat, tum proxime sequenti Dominica ferias agunt. Scriptum est enim : A xiv die usque ad xxi. Hæc Montanistæ apud Sozomenum, ex quibus duo certa colligo : Primum, octaeteridem primis, ut dixi, Christianis in usu passim fuisse pro Paschate : alioqui Montanistæ contra umbram pugnarent. Secundum, octaeteridem illam fuisse præcise dierum 2922, ac proinde Julianam et Hippolyti; nisi Sozomenus omnia hic non referat, et saltem dies abundantes, ut minutias parvas omittat : quod vix puto, quandoquidem octaeteris lunaris tunc cum solari paria non faciat; quod tamen hic Montanistæ supponunt.

XII. Audianorum.

Quinto, sed hæc omnia clarius habet Epiphanius, et fusius hæresi 70 Audianorum; præsertim § 13 : Cum annus, inquit, secundum solis cursum 365 diebus atque horis tribus (duplicibus scilicet) compleatur; inde fit, ut quoniam luna 354 diebus annum suum absolvit, dies ei undecim atque horæ tres supersint. Itaque primus annus epactas, quas vocant, habet undecim cum horis tribus. Secundus dies 22, horas 6. Tertius præter dies 33, horas 9. Qua ex dierum summa intercalaris mensis unus deducitur, ac triceni dies inseruntur. Reliqui sunt dies tres, horæ 9. Qui cum undecim diebus anni quarti horis tribus conjuncti, dies conficiunt 14, horas 12. Additis deinde aliis undecim diebus horisque tribus, epactæ 28, et horæ 15 consurgunt. Sexto demum anno, undecim annuis diebus atque horis tribus accedentibus, dies conflantur 36, cum horis 18. Ex iis intercalaris alter mensis existit. Ad hunc modum tertio cuique anno attributis singulis, duo menses inseruntur. Nam priori triennio suus mensis accedit, posteriori perinde suus. Restant ex epactis illis dies 6, horæ 18. Quibus septimus annus undecim dies, horas 3 adjicit : fiunt epactæ 17, horæ 21. Tum octavo anno undecim rursus diebus horisque tribus (semper duplicibus) adjunctis, 28 dierum, horarum 24, epactæ colliguntur : horæ dies conficiunt duos, qui 28 illis annumerati, 30 dies solidos complent. Quare octavo anno 30 dies intercalantur, et biennium istud mensem habet unum. Adeoque tota illa periodus octaeterica dies sibi vindicat 90, qui menses solidos efficiunt tres; nimirum primis duobus trienniis singulis mensem unum, biennio itidem sequente mensem unum. In his tribus intercalariis mensibus, qui triplici illa dierum collectione constant, Judæorum Pascha, a Christianorum cæterorumque Paschate diversum

est. Hactenus Epiphanius. Quibus hujus octaeteridos Christianæ natura, quantitasque plane Juliana et Hippolytea dierum 2922 velut oculis subjicitur : et id præterea significatur, annos ejus embolimos diversos ab Hippolyteis fuisse : quandoquidem primus, quartus et septimus anni octaeteridos Hippolytea, sint embolimæ; non tertius, sextus et octavus, ut in hac Epiphaniana. Neque tamen satis colligitur, cum quo Christi anno componendus sit primus hujus octaeteridos annus, nisi certus aliquis character adhibeatur. Cæterum eam in usu maxime fuisse primis Ecclesiæ temporibus, saltem post 200 plus minus Christi annum, duo ex hoc Epiphani loco evincunt. Primo, quod Epiphanius contra Audianos hic agens pro mense paschali, lunæ naturam ea explicare maluit, quam enneadecaeteride Alexandrina, quamvis tum maxime in Ecclesiam Orientalem irrepente, sed quam Audiani, ut recentiorum, rejiciebant. Secundo, nam id Catholicis objiciebant, teste eodem Epiphano § 9 : A Constantini, inquit, tempore, ut imperatoris rationem haberetis, paternam in celebrando Paschate consuetudinem reliquistis; diemque commutastis, ut vos ad imperatoris nutum accommodaretis : et cum natalis Constantini celebraretur, Paschatis rationem immutastis. Præcesserat igitur alios Christianorum cyclos octaeteris; ideo a Patribus Nicænis abjecta, quod a rationibus veris lunæ sesquidie deficere videretur, geminata solido triduo.

XIII. Aliorum apud Bedam.

Sexto, nec tantum primis illis Ecclesiæ temporibus ad usum Paschatis adhibita est octaeteris : in sera etiam sæcula inveteravit. Sic enim Beda De ratione temp., cap. 44 : Verum etiam nunc sunt, qui solis octo annos, totidem annis lunaribus putant dierum æqualitate componi. Refutat eos ille quidem et recte : sed nos etiam docet octaeteridem jam inde ab anno Christi vulgari 222, aut etiam citius usurpatam, ad sua usque tempora, seu annum Christi 720 aut 750, a quibusdam pertinacissime conservatam.

XIV. Cur Christianorum antiquissimi octaeteridem potius quam enneadecaeteridem suffecerint.

Cur autem Christianorum isti antiquissimi, cum paschalem Judæorum cyclum jam erroneum deserere et alio castigare vellent, octaeteridem potius quam enneadecaeteridem suffecerint, facilis conjectura est. Primum enim ab notioribus et facilio-ribus solet natura procedere; cujusmodi est comparatione enneadecaeteridos octaeteris. Deinde octaeteris cum duobus annis bissextilibus paria facit, eoque litterarum Dominicalium aliquam saltem seriem retinet, nulla certe ratione turbat. Enneadecaeteris ultra quatuor bissextiles, tres tantum annos insuper obtinet; eoque litterarum Dominicalium

(2) Videtur legendum 365. BEGER. — Ita enim vero. Vide Valesium in hunc locum.

ordinem, saltem rudioribus, prima fronte confu- A dit. Quare et postrema ab Christianis tentata, nec statim ad perfectionem perducta : sed varie a variis usurpata, non paucis contentionibus causam præbuit, ut ex Cyrillo compertum est.

XV. *Octaeteridis incommoda.*

Verum boni isti Patres in Scyllam inciderunt, cupientes vitare Charybdim. Fugiebant cyclum Judæorum octoginta quatuor annorum, qui tanto spatio, uno duntaxat die, et diei circiter quadrante, cælestibus lunæ motibus contractior erat : et octaeteridem substituebant, quæ totidem 84 annorum

intervallo, plus quam 15 dierum defectu, a lunæ cælesti cursu recedebat; quos si tridui post singulas heckædecaeteridas intercalatione supplebant, jam totidem diebus solis ratiocinia transcendebant. Unde apud Geminum legimus, in vigesima octaeteride, seu post 160 annorum spatium, antiquos mensem unum tricenarium expunxisse, ut ad primam epocham novilunia reducerentur. Quæ causa fuit, ut Christiani, saltem Latini, octaeteridum tanta labe comperta, 84 annorum cyclum, quadam ratione castigatum, resumpserint, et denique certiorrem enneadecaeteridem tot cyclorum formis erroribus substituerint, ut jam toties monuimus.

APPENDIX

AD

SANCTI HIPPOLYTI OPERUM

PARTEM II

DUBIA AC SUPPOSITITIA COMPLECTENS.

(FABRIC. *Opp. Hippolyti*, t. II, init., etc.)

VIRORUM DOCTORUM CENSURÆ

de libello edito sub S. Hippolyti nomine, *De consummatione mundi ac de Antichristo.*

Hugo Grotius, appendice de Antichristo, p. 60.

Norint lectores esse supposititium, nam nomina usurpat quarto denum sæculo recepta.

Robertus Cocus, in censura quorundam veterum scriptorum, p. 127.

Hippolytus vixisse (3) dicitur circa ann. 220, sub cujus nomine habetur oratio *De consummatione mundi et Antichristo*, quæ citatur ab Anglo-Rhemensibus (4), quo probent Antichristum aboliturum missam; et Eliam venturum (5) ante diem iudicii ad prædicandum Judæis et gentibus. Quibus nominibus citatur etiam a Bellarmino (6). Qui et citat (7), ut probet, Christum in anima descendisse ad inferos, et Antichristum (8) non regnaturum nisi tres annos cum medio; et a Judæis (9) tanquam Messiam recipiendum. Eadem oratio citatur ab Anglo-Duacensibus (10), quo probent, antiquos Patres opinatos fuisse Antichristum futurum de tribu Dan; et Eliam una cum Enocho in vivis huc usque esse (11). Atque quo major fides ei habeatur, ascribunt (12) ei titulos *beatissimi et martyris*, ac passim *sanctum* nominant. De eo mire gloriatur Campianus (13), iniquens : *Hippolytus Portuensis episcopus, quam belle, quam clare, Antichristi nervum, Lutherana tempora, præmonstravit.*

Hanc orationem supposititiam esse evincit primo ipsa forma dicendi. Quis enim ex veteribus unquam, si disertus, aut doctus, orationem incipiendam esse duxit, ab *enim* vel *ἐπειδὴ γάρ*, quod hic facit?

Secundo, somnia quæ narrat iste, e mentitum auctorem clamant. Hic Antichristum non alium fore quam ipsummet *diabolum* sub specie simulata humani corporis et naturæ, aperte docet : cum tamen cæteri Patres communi couseusu scribant, ino et S. Paulus ¹¹—quod fatentur Bellarminus (14) et Pererius 15 —,

¹ II Thess. II, 3.

(3) Baron., *Annal.* tom. II, ad ann. 220.
 (4) Adnot. in *Matth.* xxiv, 15.
 (5) Adnot. in *Apoc.* xi, 5.
 (6) Lib. III *De Rom. pont.*, c. 6 et 7.
 (7) *In Apol.* ad lib. Jacobi Magnæ Britan. regis,
 c. 7, et l. IV *De Christo*, c. 14.
 (8) Lib. III *De Rom. pont.*, cap. 8.

(9) Lib. III *De Rom. pont.*, cap. 12.
 (10) Adnot. in *Gen.* XLIX, 17.
 (11) Adnot. in *Gen.* v, 24.
 (12) Jo. Pic. qui primo editit Parisiis.
 (13) Ratione v.
 (14) Lib. III *De Rom. pont.*, c. 12.
 (15) Comment. in *Dan.* I xxxiv, p. 694.

Antichristum verum hominem futurum. Hic suspicatur *templum Hierosolymitanum* in gratiam Judæorum revocatum iri ab Antichristo, in eoque sessurum ipsum quasi Deum : cum tamen Theodoretus, Damascenus et alii, opinantur cum sessurum in *templis Christianorum* : quia hæc sola vere dici possunt templa Dei, quandoquidem Judaicum templum, post mortem Domini nostri omni sanctitate religioneque privatum, profanum, impurum et impium evasit, ut adnotat Pererius (16). Qui et vere subsequentibus verbis observat : *Et Dominum nostrum et Danielem prædixisse desolationem illius templi fore in omne ævum irreparabilem.*

Hinc existimat Joannem evangelistam, quasi minime mortuum, simul cum Enoch et Elia mansurum usque ad tempus Antichristi : cum tamen B. Joannem obiisse mortem asserat Ecclesia, teste Pico (17), qui hanc orationem primo evulgavit : et hanc sententiam summopere cavendam monuit, utpote peculiaris et alienam ab ecclesiastica doctrina.

Andreas Rivetus lib. II Critici sacri, cap. 41.

Sub Hippolyti nomine prodit Parisiis anno 1557 libellus (18) *De consummatione mundi, Antichristo, et secundo Christi adventu*, Græce et Latine, ex interpretatione Joannis Pici, de quo subjiciam censuram reverendissimi Juelli, contra Harding. art. 4, sect. 5.

Exiguus, inquit, libellus, pretii pene nullius, nec fidei quidem majoris. Auctorem fuisse illitteratum atque indoctum, cum ex ipso Græcæ dictionis genere, quod plerumque puerile est, tum ex rei veritate atque pondere apparet. Primam libri sententiam exorditur ab *enim, γάρ*, quod ne puer quidem in schola faceret. Multas habet de natalibus et vita Antichristi inanes conjecturas. Antichristum non hominem, sed dæmonem fore humana figura præditum affirmat, quem contra Paulus vocat *hominem peccati*. Joannem, qui librum Apocalypseos scripsit, cum Elia et Enocho denuo adfutorum fingit, ut Antichristum redarguat, cui *sententiæ*, ait Possévinus, *non est acquiescendum*. Joannis Apocalypsin, inscite, pro Daniele usurpat. Animas hominum a sæculis fuisse affirmat, quod fuit Origenistarum figmentum : aliaque sunt ejus crebra insomnia atque deliria : quibus persensis, non possumus adduci, ut credamus libellum hunc esse veteris illius episcopi ; quamvis non ignoremus illis etiam temporibus nonnullos scripsisse non pauca, quæ cum judicio et præcautione ex Scripturis sunt legenda. Nescio an sit idem liber, de quo Sixtus Senensis, libr. IV, scripsit : *Reperti sunt in superioribus annis Basileæ commentarii quidam in Apocalypsin, Hippolyto inscripti, de quibus ob eruditionis et styli inopiam ambigitur*. Sive idem sit, sive alius, eadem est ambiendi ratio.

Franciscus Combesius præf. notarum in librum S. Hippolyti genuinum de Antichristo.

Quod Hippolyti nomine opus *De Antichristo* hactenus pluteos oneraverat, sequioris Græciæ monnmentum est, ac plane stramineum, nihil ævi illius sinceritatem redolens, aut venam magni cum simplicitate theologi, satisque in Scripturis versati ; cujus parens eo ipso persuasus fuerit, quod scripsisse Hippolytum de Antichristo apud antiquos pervulgatum sit. *Adde quæ idem Combesius in notis supra p. 10, et Marquardus Gudius p. 36.*

Nanus Tillemontius notis in Vitam S. Hippolyti, t. III Memor. histor. eccles., p. 678.

Præter libellum *De Antichristo* quem Gudius in lucem edidit, est in manibus alius ejusdem argumenti insertus tomo XII *Bibliothecæ Patrum*, pag. 587, quem centum fere annis ante vulgaverat Joannes Picus canonicus Parisiensis, in scriptum *De consummatione mundi ac de Antichristo et secundo adventu Domini nostri Jesu Christi*. Cæsar Baronius (19) tanquam genuinum scriptum recipit, nec tamen potest sibi imperare quominus condemnet quod in eo legitur, Joannem evangelistam necdum esse mortuum, quod revera etiam parum dignum esse videtur tanto doctore Ecclesiæ, tamque celebri, qui tertio sæculo vixit atque in genuino libro *De Antichristo*, cap. 31, contrarium etiam disertè testatus est. Itaque et prius quam verus ille fuisset repertus, non pauci eum tanquam falsum ac subditiuum rejecerunt, ac longe junioris scriptoris, qualis est Hippolytus Thebanus, illum esse putaverunt. Alia affert Rivetus quibus confirmatur eadem sententia et quæ ipsi persuadent non majorem esse auctoritatem, scriptoris, quam scriptum ipsum exigui pretii. Elias du Pin Riveto suffragatus iisdem (20) fere rationibus utitur. Sed et a Combesio observatum est in Catena Græca ad Jeremiam verba quædam ex Hippolyto allegari, quæ in Gudio Hippolyto non autem in hoc Pici reperiuntur. Quæ sola ratio sufficit ad refellendos eos, qui eum defendere ac tueri sunt conati, ut Philippus Labbeus in diss. *De scriptoribus ecclesiasticis*, tom. I, p. 471, 472, et ipse Georgius Bullus in *Defensione fidei Nicænæ*, sect. III, c. 8, § 4, p. 369, 370.

Beatissimi HIPPOLYTI episcopi et martyris oratio, de consummatione mundi, ac de Antichristo, et secundo adventu Domini nostri Jesu Christi.

Τῷ μακρωτάτῳ ἹΠΠΟΛΥΤΟΥ ἐπισκόπου καὶ
(21) μάρτυρος, λόγος (22) περὶ τῆς συντελείας
τοῦ κόσμου, καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ εἰς
τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ.

I.

Quoniam beati prophetæ oculi nostri fuerunt, rerum arcanarum declarationem nobis indicantes, tum vita, tum manifestatione, atque Spiritus sancti

I.

Ἐπειδὴ γὰρ (23) οἱ μακάριοι προφῆται ὀφθαλμοὶ
ἡμῶν γεγονάσι, τῶν ἀποκρῦφων τὴν δῆλωσιν ἡμῖν
ἐμφανιζόμενοι (24), διὰ τε βίου, διὰ τε ἐμφανείας (25),

(16) Comment. in Dan. I. xxxix, p. 758.

(17) Epistola dedicatoria cardinali a Lotharingia.

(18) Aubertus Miræus, in notis ad S. Hieron. *De scriptoribus ecclesiasticis* an. 1659 excusis, cum Gudii edito nondum proliisset, perperam distinguit editam jam tunc homiliam Hippolyti *De Christo et Antichristo* ab ejus oratione *De consummatione mundi*.

(19) Baronius ad an. C. 101, § 3 et an. 229, § 10.

(20) Elias du Pin, p. 308, 311.

(21) In codice Barocciano, quem deinceps per lit-

teram B. notabo, et quem Oxoniæ cum Ducæi editione contulit collega meus doctissimus conjunctissimusque Jo. Christophorus Wollius, verba ἐπισκόπου καὶ desiderantur.

(22) Homiliam esse hoc scriptum ad populum habitam, passim auctor innuit, ut statim capite 2.

(23) Vocula γὰρ videtur indicare aliquid præcessisse. Sed illa in B. desideratur.

(24) Ἐμφανίζοντες, B.

(25) Ἐμπνεύσεως, id.

καὶ ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὰ μῆπω γεγονότα (26) διαλεγόμενοι· ὄθεν καὶ πάσαις ταῖς μετέπειτα γενεαῖς, μεγίστην θεωρίαν καὶ πράξιν ἀνεζωγράφησαν. Διδὸν ἡ καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ (27) διὰ σαρκὸς ἐπιδημίαν τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, τὴν ἐκ τῆς παναχράντου καὶ θεοτόκου (28) Μαρίας, γεννήσεώς τε καὶ αὐξήσεως, καὶ τῆς μετὰ ἀνθρώπων ἀναστροφῆς (29) καὶ βιώσεως, καὶ τὴν διὰ βαπτίσματος ἀνάδειξιν αὐτοῦ, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γεννησομένην ἀναγέννησιν, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας· τὴν [τῶν] θουμάτων πληθύν, καὶ τὸ ἐπὶ σταυροῦ μακάριον πάθος, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἐμπαίγματα, ἅπερ παρὰ τῶν Ἰουδαίων ὑπέμεινε· τὴν ταφὴν αὐτοῦ, τὴν εἰς ἄδου κατάβασιν, καὶ τῶν ἀπ' αἰώνων (30) ψυχῶν ἀνάβασιν τε καὶ ἀπολύτρωσιν (31), τὴν τοῦ θανάτου φθορὰν, τὴν τε ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ ζωοποιὸν ἔγερσιν, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ἀνάπλασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως (32) ἄνοδον, καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος ὑποδοχὴν, ἥσπερ (33) οἱ ἀπόστολοι κατηξιώθησαν· καὶ πάλιν τὴν δευτέραν παρουσίαν τὴν μέλλουσαν ἐκθροεῖν τὰ σύμπαντα· ἀναγκαιῶς γὰρ βλεπόντες (34) καλούμενοι προὔπεδειξαν καὶ προσείπον.

II. Διδὸν καὶ τῆς συντελείας ἡμῖν τὴν ἡμέραν ἐνεφάνησαν, τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, τὴν τοῦ ἀποστάτου ἐμφάνειαν καὶ πλάνην τοῖς ἀνθρώποις (35), καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὴν ἔναρξιν καὶ συμπλήρωσιν, καὶ τὴν τοῦ κριτοῦ ἔλευσιν, καὶ τὴν τῶν δικαίων ζωὴν, καὶ τὴν τῶν ἀμαρτωλῶν τιμωρίαν προὔπεφηναν, ἵνα πάντες ἡμεῖς ἐν νῷ φέροντες ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν, ὡς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας γινώσκωμεν (36) ὅτι ἰώτα ἐν, ἢ μιὰ κεραία ἐξ αὐτῶν οὐκ ἀπολυθήσεται (37), καθὼς ὁ σωτήριος λόγος ὑπέφηνεν. Ἀναγκαιῶς οὖν πάντες ἀνοίξατε (38) τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καρδιῶν ὑμῶν καὶ τὰ ὄρα τῆς ψυχῆς ὑμῶν, καὶ ὑποδέξασθε, ὃν μέλλομεν λέγειν λόγον (39). Πάσης γὰρ φρίκης καὶ φόβου μεστὸν διήγημα μέλλω ἐμφανίσαι σήμερον, τὴν συντέλειαν, ἥγουν, τὴν παγκόσμιον (40) τοῦ ἐχθροῦ καὶ διαβόλου πλάνην· καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δευτέραν παρουσίαν.

III. Πόθεν οὖν, φιλόχριστοι, λάθω (41) ἀρχήν; καὶ τί ἐπάρεξομαι, ἢ τί διηγῆσομαι; τίνα μάρτυρα (42) τοῖς λεγομένοις παρέξω; Ἄλλ' ὄθεν τὸν λόγον ἡρξάμεθα (43), τοῦτους εἰς μέσον παραγάγωμεν πιστοῦς

⁴³ Math. v, 18.

(26) Idem ms. codex, εὐρηκότα.

(27) Τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, id.

(28) Hoc est ex illis vocabulis quæ S. Hippolyti martyris ævo usitata non fuisse quidam viri docti existimant. Si tamen nullum aliud esset argumentum præsentem homiliam Hippolyto abjudicandi, non magnæ illud rei esset, cum voce illa jam usi sint Origenes, Methodius, Dionysius Alex., Hippolyto suppres.

(29) Τὴν ἀναστροφὴν, B.

(30) Ἄπ' αἰῶνος, B.

(31) De piis intellige, aut Origenistas cave. Picus.

(32) In B. deest vocabulum ἀναλήψεως, et potest sine sententiæ detrimento abesse.

(33) Duo Pici codices, καὶ τῆς τοῦ Πνεύματος ὑποδοχῆς, ἦσπερ.

A adventu, et verba de iis quæ nondum acciderunt facientes, unde etiam omnium sæculorum posteritati maximam delinearunt contemplandi agendique occasionem: quam etiam ob causam, Dei per carnem adventu in mundum ortum sumpsit atque in-crementum, ejusque cum hominibus consuetudinem ac vitam, ejusque per baptismi declarationem, futuram omnibus hominibus regenerationem, per lavacrum regenerationis; ejus miracula copiosa, beatam illam in cruce passionem, ludibria Judæorum quæ in ea pertulit, sepulturam ejus, descensum ad inferos, ascensum redemptionemque animarum quæ fuerunt a sæculis, mortis extinctionem, vivificationem ejus a mortuis resurrectionem, universi mundi reformationem, in cælum assumptionem et ascensionem, sancti Spiritus susceptionem, qua ornavit apostolos; adventum denique secundum, qui manifestabit omnia: cum *videntes* appellentur, necessario præmonstrarunt ac prædixerunt.

II. Unde diem etiam consummationis nobis significarunt, extremis temporibus apostatam emersurum, qui homines seduceret, initium ac finem regni ejus, judicis quoque adventum, justorum vitam, ac delinquentium supplicia præsignarunt: uti omnes singulis diebus ac horis hæc animo versantes velut Ecclesiæ filii cognoscamus, *ne unum quidem iota nec unum apicem* ⁴³, ex his præteritum iri: quemadmodum sermo Salvatoris indicavit. Omnes igitur necessario aperite oculos cordium vestrorum, ac auribus animæ vestræ quæ dicturi sumus excipite. Explicabo enim vobis hodierno die omnis horro- roris terrorisque plenam narrationem: nempe de consummatione, id est, totius mundi seductione, quam patietur ab hoste et diabolo; quam sequetur secundus adventus Domini nostri Jesu Christi.

III. Unde ergo, Christi amantes, sumam initium? quid exordiar, quidve commemorabo? Quem eorum quæ dico testem exhibebo? Verum unde sermonem sumus auspicati, eos in medium proferamus testes

D (34) Quæ sequuntur ita in B. expressa sunt: πάντα προὔπεδειξαν, διδὸν καὶ τὴν τῆς συντελείας ἡμέραν συνεφάνησαν ἡμῖν τὴν ἐσχάτην τοῖς χρόνοις ἔσεσθαι μέλλουσαν, καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀποστάτου.

(35) In B. desunt verba, τοῖς ἀνθρώποις.

(36) B et alius Pici codex, γινώσκοντες.

(37) Ἀπολειφθήσεται.

(38) Ἀνοίξαντες, B.

(39) In Barocc. additur, ὑποδέξασθαι ὃ μέλλω

λαλεῖν.

(40) Id., τὴν συντέλειαν τὴν παγκόσμιον.

(41) Λάθωμεν, B.

(42) Τίνα δὲ μαρτυρίαν, id.

(43) Id., ἡρξάμεν, et vox παραγάγω pro παραγάγωμεν.

fide dignos, qui dicta comprobent; deinde apostolorum quoque doctrinam, vel prophetiam potius, ut per universum orbem terrarum quasi tuba canant consummationis diem. Cum igitur hi quoque præsignaverint quæ nondum evenerunt, ac fallacias perversaque consilia improborum hominum, qui existent, aperuerint; agendum Isaiam prophetam tanquam primum testem in medium producimus, qui docet nos quæ futura sunt circa tempora consummationis. Quid igitur ait? *Terra vestra deserta, civitates vestrae igne exusta. Regionem vestram in conspectu vestro devorant alieni. Derelinquetur filia Sion sicut umbraculum in vinea, et sicut tugurium in cucumerario; tanquam civitas quæ vastatur*⁴³. Vides, dilecte, lumen prophetæ immissum, quo tempus illud, quot ante sæculis vaticinatus est. Nec enim de Judæis, nec de civitate Sion verbum hoc prædixit, sed de Ecclesia. Nam omnes prophetæ declararunt Sion esse spousam e gentibus adductam.

IV. Quocirca ad secundum testem orationem applicemus. Quisnam est ille? Audi etiam Oseam grandiloquo fundentem: *In diebus illis inducet Dominus e deserto ventum uredinis contra illos; et desiccabit venas eorum, et desertos faciet fontes eorum, et universa vasa desiderabilia delebuntur*⁴⁴. *Quia restiterunt contra Deum, in gladio cadent, et quæ ex eis prægnantes fuerint, disrumpentur*⁴⁵. Ecquis alius ventus uredinis a deserto, quam Antichristus? qui temporibus suis deleturus est et desiccaturus

venas aquarum et fructus arborum, propterea quod homines amplexi sunt opera ejus. Itaque delebit eos, ipsique servient in impuritate ipsius.

δένδρων ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῦ, ὅτι ἐπεθύμησαν ἐν αὐτοῖς, καὶ δουλεύουσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ αὐτοῦ.
V. Attende concordiam prophetæ cum propheta: cognosce alium quoque similia proloquentem. Eadem enim Amos propheta consentiens prædixit: *Hæc dicit Dominus: Quia pugno percutitis pauperem, et dona electa cepistis ab eo, domos pulitas ædificastis, et non habitabit in eis. Vineas desiderabiles plantastis, nec tamen vinum bibetis earum. Quia novi permultas impietates vestras, et gravia sunt peccata vestra. Qui defraudatis justos, accipitis munera, et pauperes in portis opprimitis. Ideo prudens in tempore illo tacebit, quia tempus malum est*⁴⁶. Disce,

⁴³ Isa. i, 7. ⁴⁴ Ose. xiii, 15. ⁴⁵ Ose. xiv, 4. ⁴⁶ Amos. v, 11, 12, 15.

(44) Τῶν λόγων, B.

(45) Ms. B., καὶ γὰρ καί.

(46) Id., ἐνεφάνησαν.

(47) Σικυηράτῳ, B.

(48) Ms. B., πρὸ τοσοῦτων γενεῶν τῶν ἡμερῶν.

(49) Id., περὶ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας.

(50) Προεδήλωσεν, B.

(51) Verba ὅτι ἀντέστησαν, usque ad πεσοῦνται, in B. absunt.

(52) Alius Pici codex, ὅτι γὰρ ἄλλο, vitiose.

(53) Ἀναφανῆναι, B.

(54) Id., Ἀναξηρανεῖ.

Α μάρτυρας, βεβαιούντας τῶν λεγομένων (43) τὴν δὴλωσιν· καὶ μετέπειτα, καὶ τῶν ἀποστόλων τὴν διδασχὴν, μᾶλλον δὲ προφητεῖαν, πῶς πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης σαλπίζουσι τῆς συντελείας τὴν ἡμέραν. Ἐπειδὴ οὖν καὶ (45) οὗτοι τὰ μήπω γενησόμενα προὑπέδειξαν, καὶ τῶν μελλόντων ἀναφανῆναι ποτηρῶν ἀνθρώπων σκαιωρίαν καὶ κακοβουλίαν ἀνεφάνησαν (46), φέρε οὖν, τὸν προφήτην Ἡσαίαν ὡς πρῶτον μάρτυρα μέσον εἰσαγάγωμεν, περὶ τῶν χρόνων τῆς συντελείας ἡμῖν ἐκδιδάσκοντα. Τί οὖν φησὶν; Ἡ γῆ ὑμῶν ἐρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρκαϊστοί· τὴν χώραν ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν ἄλλότριον κατεσθίουσιν· ἐγκαταλειψθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηρὴ ἐν ἀμπελώνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηλάτῳ (47), ὡς πόλις πολιορκομένη. Εἶδες τοῦ προφήτου, ἀγαπητὲ, τὴν ἐκλαμψιν, ἣν πρὸ πόσων γενεῶν τὸν καιρὸν (48) προεθέσπισεν. Οὐ γὰρ περὶ τῶν Ἰουδαίων τοῦτον τὸν λόγον προὑπέφηθεν, οὐδὲ περὶ τῆς Σιών τῆς πόλεως, ἀλλὰ περὶ τῆς Ἐκκλησίας (49). Σιών γὰρ τὴν ἐξ ἔθνων προσαχθεῖσαν νύμφην πάντες οἱ προφῆται ἐδήλωσαν (50).

IV. Διδὸ καὶ πρὸς δεῦτερον μάρτυρα τὸν λόγον ὑφαπλώσωμεν. Πῶσον δὴ τοῦτον; Ἄκουσον καὶ τοῦ Ἰσὴ τοιαῦτα φωνούντος μεγαλοφώνως· Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἐπάξει Κύριος ἀνεμὸν καύσωνος ἐκ τῆς ἐρήμου ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἀναξηρανεῖ τὰς φλέβας αὐτῶν· καὶ ἐξηρανώσει τὰς πηγὰς αὐτῶν· καὶ πάντα τὰ σκεῦῃ τὰ ἐπιθυμητὰ ἀφανισθήσονται, ὅτι ἀντέστησαν (51) πρὸς τὸν Θεόν, ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται, καὶ αἱ ἐν γαστρὶ αὐτῶν ἔχουσαι, διαβράγησονται. Τίς γὰρ ἄλλος (52) ἀνεμὸς καύσωνος ἐκ τῆς ἐρήμου, ἀλλ' ἢ ὁ Ἀντίχριστος ὁ μέλλων ἀφανίσαι (53) καὶ ἀναξηρανεῖν (54) τὰς φλέβας τῶν ὑδάτων, καὶ τοὺς καρποὺς (55) τῶν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι. Διδὸ καὶ ἀφανίζει

V. Ὅρα (56) συμφωνίαν προφήτου πρὸς προφήτην· μάθε καὶ ἕτερον τὰ ὅμοια διαλεγόμενον. Ἀμῶς γὰρ τὰ αὐτὰ συμφώνως προεφήτευσεν· Τὰδε λέξει Κύριος· Διὰ τοῦτο ἀνθ' ὧν κατηγορευθῆσθε (57) πτωχόν, καὶ δῶρα ἐκλεκτὰ ἐδέξασθε παρ' αὐτοῦ· οἴκουσ γὰρ (58) ὀκδομησάτε, καὶ οὐ μὴ κατοικήσητε ἐν αὐτοῖς. Ἀμπελώνας ἐπιθυμητοὺς ἐφυτεύσατε, καὶ οὐ μὴ πῆγῃ τὸν οἶνον αὐτῶν, ὅτι ἔγνω (59) πολλὰς ἀσεβείας· κατακατοῦντες τὸ δίκαιον, λαμβάνοντες ἀντάλλαγμα (60), καὶ πένητας ἐν πύλαις ἐκκλινόντες. Διὰ τοῦτο ὁ συνίων

(55) Id., minus emendate: οἱ καρποὶ τῶν δένδρων ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ, ὅτι ἐπεθύμησαν τὰ ἔργα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι· διὸ καὶ ἐφανίσαι, etc.

(56) Ms. B., ὄρας συμφωνίαν προφήτου· μάθε οὖν καὶ ἕτερον τὰ ὅμοια διαλεγόμενον.

(57) Leg. κατεκοιμήσατε, ex vulgatis codd. τῶν ὄ.

(58) Alter Pici codex omittit γὰρ.

(59) Ms. B., ἔγνω πολλὰς ἀσεβείας ὑμῶν καταπούντων.

(60) Id. ἀνταλλάγματα.

ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σιωπήσεται, ὅτι καιρὸς πονη- A
ρὸς ἐστὶ. Μᾶθε, ἀγαπητέ, τῶν τότε ἀνθρώπων τὴν
πονηρίαν, πῶς καθαρχάζουσιν οἰκίας καὶ ἀγρούς,
καὶ ὅτι τὸ δίκαιον τοῦ δικαίου (61) αἰροντες· ὅταν
γὰρ ταῦτα γένηται, ἵνα ἴδῃς ὅτι τέλος ἐστὶ. Διὸ (62)
ἔγνωσ τὴν σοφίαν τοῦ προφήτου, καὶ τὴν ἀποκάλυψιν
τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Καὶ
πάντες οἱ προφήται, ὡς προείπομεν, ὡς τὰ ἀρχαῖα
ἐνεφάνησαν (63), οὕτως καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑστέροις και-
ροῖς γενήσεσθαι μέλλοντα διαπρυσιῶς (64) ἐθέσπισαν.

VI. Ἄλλ' ἵνα μὴ τὸν λόγον ἀπάντων τῶν προ-
φητῶν τοῖς ῥήμασιν (65) ἀναλώσωμεν, ἐνὸς μνησθέν-
τες, ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανεέλθωμεν. Τί δὲ καὶ Μι-
χαῖας προαγορεύει; *Tādε λέγει Κύριος, ἐπὶ τοὺς
προφήτας τοὺς πλανῶντας τὸν λαόν μου, τοὺς
δάκνοντας ἐν τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, καὶ κηρύσσον- B
τας ἐπ' αὐτὸν εἰρήνην· καὶ εἰ οὐκ ἐδόθη (66)
εἰς τὸ στόμα αὐτῶν, ἠγίασαν (67) ἐπ' αὐτὸν πό-
λεμον. Διὰ τοῦτο ρυῖ ἐμὶν ἔσται ἐξ ὀράσεως, καὶ
σκοτία ἡμῖν ἔσται ἐκ μαντείας. Καὶ δύσεται ὁ
ἥλιος ἐπὶ τοὺς προφήτας, καὶ συσκοτάσει (68) ἐπ'
αὐτοὺς ἡ ἡμέρα. Καὶ κατασχυνθήσονται οἱ ὀρών-
τες τὰ ἐνὸπνια, καὶ καταγλασθήσονται οἱ μάν-
τεις. Ταῦτα προεισησαμέν, ἵνα γνῶτε τὴν ἐπ'
ἐσχάτων γενησομένην (69) ὁδὴν καὶ ταραχὴν, καὶ
πάντων ἀνθρώπων τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀναστρο-
φήν (70) καὶ φθόνον, καὶ μίσος, καὶ ἔριν, τὴν τῶν
ποιμένων ἐπὶ τῶν προβάτων ἀμέλειαν, καὶ τοῦ λαοῦ
πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἀνυπότακτον διάθεσιν (71).*

VII. Διὸ πάντες τῷ ἰδίῳ θελήματι ἐμπεριπατή- C
σουσι. Καὶ τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν ἐπιβαλοῦνται χεῖ-
ρας· γυνὴ τὸν ἴδιον ἀνδρα παραδώσει εἰς θάνατον,
καὶ ἀνήρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ κριτήριον ἄξει ὡς
ὑπεύθυνον· δεσπότης εἰς τοὺς δούλους ἀπάνθρωποι
αὐθεντήσονται (72) καὶ δοῦλοι πρὸς τοὺς δεσπότης
ἀνυπότακτον διάθεσιν περιβαλοῦνται· πρεσβυτέρου
πολιὰν οὐδεὶς αἰδεσθήσεται, καὶ νεωτέρου κάλλος οὐ-
δεὶς οἰκτειρήσεται (73)· οἱ ναοὶ τοῦ Θεοῦ ὡς οἴκοι
ἔσονται, καὶ καταστροφῆ τῶν ἐκκλησιῶν πανταχοῦ
γενήσονται· αἱ Γραφαὶ καταφρονήσονται, καὶ τοῦ
ἐχθροῦ τὰ ἔργα (74) πανταχοῦ ἐξάσουςι. Πορνείαι,
καὶ μοιχεῖαι, καὶ ἐπιπορκίαι (75), τὴν γῆν πληρώσουσι,
φαρμακείαι καὶ ἐπαοιδίαι, καὶ μαντεῖαι ὀπίσω τούτων
σφοδρῶς καὶ προθύμως ἐξακολουθήσουσι. Καὶ καθ-
ᾶλου ὑπὸ τῶν δοκούντων εἶναι Χριστιανοὶ (76), τότε
ἐγερθήσονται (77) ψευδοπροφῆται, ψευδαπόστολοι,

⁶⁷ Mich. iii, 5, 6, 7.

(61) Ἐκ τοῦ δικαίου, B.

(62) Ibid. deest διό.

(63) Προείπον, B.

(64) Id., διαπρυσιῶς, sed editorum eodd. lectio recte se habet.

(65) Rectius in ms. E., λόγον ἀπαντα τοῖς τῶν προφητῶν ῥήμασιν.

(66) Ms. B., καὶ οὐκ ἐδόθη.

(67) Leg. ἠγείραν, vel potius, ut in B., ἠγγίαν. Sed in eodem ms. male, ἐπ' αὐτῶν, et mox ἀγοράσεως pro ὀράσεως.

(68) Συκοτάσει, B.

(69) Alter Pici codex, γεγονεῖαν, sed B., ἐσομέην.

dilecte, improbitatem hominum illius memoriae, ut
justum diripiant, domos et agros, et ipsam justi-
tiam auferant a justo : ut scias tum finem adesse,
quando hæc fient. At perspecta tibi est prophetæ sapientia ac revelatio futura temporibus illis. Quin
prophetæ omnes, quemadmodum prædiximus, ut
vetera patefecerunt, sic posterioribus eventura tem-
poribus clare vaticinati sunt.

VI. Sed ne recensendis omnium prophetarum
verbis orationem consumamur, ubi unius mentio-
nem fecerimus, ad propositum revertamur. Quid
porro Michæas quoque prædicit? *Hæc dicit Domi-
nus super prophetas qui seducunt populum meum,
qui mordent dentibus suis, et prædicant ei pacem; et
si nihil datum fuerit in os eorum, sanctificant super
eum bellum. Propterea nox erit vobis pro visione, et
tenebræ vobis erunt pro divinatione. Et occidet sol
super prophetas, et obtenebrabitur super eos dies. Et
confundentur qui vident somnia, et deridebuntur
vates* ⁶⁷. Hæc prænarravimus, ut intelligatis cru-
ciatum et perturbationem extremis futuram tempo-
ribus, omniumque hominum inter se vivendi con-
suetudinem, invidiam, odium, contentionem; pas-
torum in ovibus negligentiam, populi erga sacer-
dotes animum immorigerum.

VII. Ita omnes suo arbitratu vivent. Filii manus
injiciunt in parentes, uxor virum suum tradet in
mortem; vir uxorem suam, ut ream, trahet in ju-
dicium, domini in servos suos erunt inhumani,
servi in dominos animum gerent inobedientem,
senis canitiem nemo reverebitur, juvenilis formæ
nemo miserebitur, templa divina domorum instar
erunt, locis omnibus eversiones fient ecclesiarum,
Scripturæ contemnentur, hostis illius cantica ubique
decantabunt. Post hæc stupra, adulteria, perjuria,
implebunt terram; incantationes, divinationes magno
impetu studioque sequentur. In summa, ex iis qui
Christiani videntur, tunc exsurgent falsi prophetæ
falsique apostoli, homines impostores, corruptores,
malefici, mentientes alius in alium, adulteri, supra-
tores, rapaces, avari, perjuri, detractores, se invicem
odio habentes. Pastores fient quasi lupi, sacerdotes

(70) Pro verbis τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφὴν, in B est διαστροφὴν καὶ φθοράν.

(71) Eodem in codice, pro verbis ἀνυπότακτον διάθεσιν, legitur ἀταξίαν. Καὶ γονεῖς τὰ τέκνα μιτήσουσι, καὶ τέκνα τοῖς γονεῦσιν ἐπιβάλλονται χεῖρας.

(72) B., πρὸς τοὺς δούλους ἀπάνθρωπιαν κτήσονται. Ita et alter Pici codex.

(73) Οἰκτειρήσει, B.

(74) Falsa ac pernicioσα dogmata. Infra, cap. 45, pro ἐχθροῦ, in B., est Διαβόλου.

(75) Verba τὴν γῆν πληρώσουσι, φαρμακείαι sup-
levi ex B.

(76) Χριστιανῶν, id.

(77) Ἔσονται, B., et alter Pici codex.

mendacium diligent, monachi expetent quæ sunt mundi, divites animum expertem misericordiæ induent, pauperi non succurrent principes, potentes miserationes abjicient, iudices justum auferent ex justo, muneribusque excecati injustitiam probabunt.

VIII. Quid narro quæ fient ab hominibus, cum ipsa etiam elementa ordinem suum sint negatura? Terræ motus erunt per omnes civitates, pestilentia per omnes regiones, tonitrua sine modo, horrenda fulgura, quæ domos agrosque exurent; procellæ ventorum, quæ terram ac mare sine modo perturbabunt; terræ sterilitates, sonitus maris, intolerabilis commotio ob interitum tam animarum quam hominum; signa in sole, signa in luna, siderum de via deflexiones, angustia gentium, aeris intemperies, grandinis emissiones super faciem terræ; hiemes inordinatæ, glacies sui dissimilis, ardores qui sedari nequeant, repentina fulmina, insperata incendia; et, ut semel dicam, gemitus et plangens universæ terræ consolatione carentis. *Ex quo enim abundaverit iniquitas, refrigeret charitas multorum* ⁸². Propterea, Dominus universi horum omnium fluctuationem et confusionem clamat per Evangelium, dicens: *Videte, ne seducamini. Multi enim venient in nomine meo dicentes: Quia ego sum, et tempus appropinquavit. Ne seducamini igitur post eos. Cum autem audieritis bella et dissensiones, nolite terreri. Oportet enim primum hæc fieri: sed non statim finis* ⁸³. Videamus verba Salvatoris, quemadmodum ad nos semper confirmandos præceperit: *Videte, ne seducamini. Multi enim venient in nomine meo dicentes, Ego sum.*

IX. Nam posteaquam ipse assumptus est ad Patrem, surrexerunt quidam dicentes: Ego sum Christus, ut Simon Magus, et reliqui, quorum nomina referre non est hujus temporis. Quare extremo etiam die consummationis exurgere denuo debent pseudochristi viri qui dicant: Ego sum Christus; et seducent complures. Plerique homines cursitabunt ab oriente ad occidentem usque, et ab aquilone usque ad mare, dicentes: Ubi hic Christus? Ubi illic Christus? Sed qui vana sapientia præditi, nec diligenter legant Scripturas, nec recta sentiant, nomen quaerent quod invenire non poterunt. Oportet enim primum

⁸² Matth. xxiv, 12. ⁸³ Luc. xxi, 8, 9.

(78) Verba ἀλλήλους μισούντες, et mox, οἱ ἱερεῖς τὸ ψεῦδος ἀσπάζονται, supplevi ex B.

(79) Hæc de monachis ævo S. Hippolyti non conveniunt.

(80) Ita recte B. pro ἀπὸ ἀνθρώπων. Ibidem sequitur: καὶ τὰ στοιχεῖα τὴν ἰδίαν τάξιν ἀρνήσονται. Verba inde κατὰ πᾶσαν πόλιν λοιμοὶ quæ in editis aberant, ex eodem cod. supplevi.

(81) Ita recte B. pro ἀνεμοὶ quod erat in editis. Mox enim sequuntur verba καταιγίδες ἀνέμων, quæ in illo codice exstant statim post ἀστραπαί.

(82) In B. est ἀδιάφοροι, quod magis placet, no-

γότες ἄνθρωποι, φοροποιοί, κακοποιοί, ψευδόμενοι κατ' ἀλλήλων, μοιχοί, πόρνοι, ἄρπαγες, πλεονέκται, ἐπιλορκοί, κατάλαλοι, ἀλλήλους μισούντες (78). Οἱ ποιμένες ὡς λύκοι γενήσονται· οἱ ἱερεῖς τὸ ψεῦδος ἀσπάζονται· οἱ μοναχοί (79) τὰ τοῦ κόσμου πωθήσονται· οἱ πλοῦσοι ἀσπλαχνίαν ἐνδύσονται· οἱ ἄρχοντες πτωχῶν οὐ βοηθήσουσιν, οἱ δυνάστης οἰκτιρμούς ἀποθάλουσι· οἱ κριταὶ τὸ δίκαιον ἐκ τοῦ δικαίου ἀροῦσι, καὶ τοῖς δώροις ἐκτυφλούμενοι, ἀδικίαν ἐπισπάζονται.

VIII. Καὶ τί λέγω περὶ ἀνθρώπων (80), ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὴν οἰκίαν τάξιν ἀρνήσονται· σεισμοὶ κατὰ πᾶσαν πόλιν, λοιμοὶ ἐπὶ πᾶσαν χώραν, βρονταὶ ἀμετροὶ (81) καὶ φοβεραὶ ἀστραπαὶ, οἴκους καὶ ἀγροὺς κατακαίουσαι· καταιγίδες ἀνέμων, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἀμέτρως ἐκταράσσοσαι, τῆς γῆς ἀκαρπία, θαλάσσης ἤχος, καὶ σάλος ἀφόρητος ἀπὸ ψυχῶν καὶ ἀπωλείας ἀνθρώπων· σημεῖα ἐν ἡλίῳ, σημεῖα ἐν σελήνῃ, ἀστρων παρατροπαί, συνοχαὶ ἐθνῶν, ἀέρων ἀκρασίαι, χαλάζης βολίδες ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνος ἀταξία, παγετοὶ διάφοροι (82), καύσωνες ἀπαραμύθητοι, κεραυνοὶ αἰφνίδιοι, ἐμπρησμοὶ ἀδόκητοι, καὶ ἀπαξαπλῶς πάσης τῆς γῆς ὄρητος, καὶ κοπετὸς, παραμυθίαν μὴ ἐγούσης. Ἐκ γὰρ τοῦ πληθυνθέναι τὴν ἀμαρτίαν (83), ψυγίσεται ἡ ἀράπη τῶν πολλῶν. Διὰ τούτων ἀπάντων τὴν ζήτην, τὴν ἀταξίαν, ὁ Κύριος τοῦ παντὸς, διὰ τοῦ Εὐαγγελίου βοᾷ λέγων· *Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματι μου λέγοντες, ὅτι, Ἐγὼ εἰμι, καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. Μὴ οὖν πλανηθῆτε ἐπίσω αὐτῶν. Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε* (84). *Δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ' οὐκ εὐθὺς* (85) τὸ τέλος. Μάθωμεν τοῦ Σωτῆρος τὸν λόγον, πῶς διὰ παντὸς ἀσφαλῶν ἡμᾶς παρήγγειλε (86). *Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματι μου λέγοντες, ὅτι, Ἐγὼ εἰμι.*

IX. Καὶ γὰρ μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι αὐτὸν πρὸς τὸν Πατέρα, ἀνέστησάν τινες λέγοντες, Ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστὸς, καθὼς Σίμων ὁ Μάγος, καὶ οἱ λοιποὶ, ὧν οὐκ ἔστι καιρὸς ἀρτι τὰ ὀνόματα μνημονεύσαι. Διὸ καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας, δεῖ πάλιν ἀναστῆναι (87) ψευδοχρίστους ἄνδρας λέγοντας, Ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστὸς· καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δραμοῦσιν ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν, καὶ ἀπὸ βορρᾶ ἕως θαλάσσης, λέγοντες· Ποῦ ὡδε ὁ Χριστὸς; Ποῦ ἐκεῖ ὁ Χριστὸς; Ἀλλὰ μάταιον φρόνημα κεκτημένοι, καὶ τὰς Γραφὰς ἐμμελῶς οὐκ ἀναγινώσκοντες, οὐκ ὀρθὰ φρονούντες (88),

etque glacies æterno frigore compactas, quæ non iterum facile solvuntur.

(83) Idem ms., ἔχων. Ἐν γὰρ τῷ πληθυνθέναι ἀνομίαν.

(84) Verba ὅταν δὲ usque ad πτοηθῆτε in B. considerantur.

(85) Id., εὐθὺς, et mox μάθε pro μάθωμεν.

(86) Id., ἀσφαλίζεται ἡμᾶς καὶ παραγγέλλει λέγων.

(87) Δεῖ οὖν ἐν τ. ε. η. τ. σ. πάλιν ἀναστῆναι, B.

(88) Ὀρθοφρονούντες, B.

ζητήσουσιν ὄνομα, ὅπερ εὑρεῖν οὐ δυνήσονται. Δεῖ γάρ πρῶτον ταῦτα γενέσθαι, καὶ οὕτως ὀφθῆναι τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας, ἡγουν τὸν διάβολον.

X. Καὶ οἱ θεηγόροι (89) ἀπόστολοι βεβαιούντες τὴν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίαν (90), ἕκαστος αὐτῶν ὑπέδειξε τῶν ἐναγῶν καὶ φθοροποιῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνάδειξιν τούτων (91), καὶ ἐκήρυξαν ἀναφανδὸν τὰς τούτων (92) ἀθεμίτους πράξεις. Πρῶτος ὁ Πέτρος ἡ πέτρα τῆς πίστεως, ὃν ἐμακάρισε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πρῶτος μαθητῆς, ὁ τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας ἔχων, ἐδίδαξεν ἡμᾶς λέγων· *Τοῦτο πρῶτον γινώσκατε, τέκνα (93), ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμπαίχεται κατὰ τὰς ἰδίαις ἐπιθυμίαις αὐτῶν (94) πορευόμενοι. Καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρσιωάζουσιν αἰρέσεις ἀποκαταστατικὰς. Μετὰ τούτων συνωπᾷ Ἰωάννης ὁ θεολόγος καὶ ἡγαπημένος τοῦ Χριστοῦ βοᾷ· Φανεροὶ ἔσονται τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου, καὶ τῶν ἀντίχριστοι πολλοὶ γενήσονται· ἀλλὰ μὴ πλαηθῆτε ὀπίσω αὐτῶν. Μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφητῆται ἐληλύθασιν (95) εἰς τὸν κόσμον. Ἔτα ὁ Ἰούδας Ἰακώβου τὰ ὅμοια τούτων λέγει· Ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἔσονται ἐμπαίχεται κατὰ τὰς ἰδίαις ἐπιθυμίαις πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν. Οὗτοι εἰσιν οἱ ἀφρόδως ἑαυτούς (96) ποιμαίνοντες. Ἐγὼ τῶν θεολόγων (97) καὶ ἀποστόλων τὴν συμφωνίαν καὶ ὁμόνοιαν τῆς διδαχῆς αὐτῶν.*

XI. Ἄκουε λοιπὸν καὶ Παύλου λέγοντος παρῆρησια (98), πῶς τοῦτους φανερῶς ἀποκαλύπτει· *Βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομὴν. Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης. Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι. Λοιπὸν τίς ἔξει ἀπολογία, ἀκούων ταῦτα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, παρά τε τῶν προφητῶν καὶ ἀποστόλων, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ οὐ φροντίζει τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τὸν καιρὸν τῆς συντελείας, καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν μέλλουσαν ἢ μέλλομεν (99) παρίστασθαι ἐπὶ τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ;*

XII. Ἀλλὰ τῆς συντελείας τοῦ λόγου πέρας δώσαντες (1) τρέφομεν τὴν διήγησιν ἐπὶ τὰ ἀκολουθῶς ἡμῖν μέλλοντα (2) βηθήσεσθαι. Παράγω (3) δὲ εἰς μέσον ἀξιόπιστον μάρτυρα, τὸν προφήτην Δανιήλ, ὃς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Ναβουχοδονόσορ διέλυσε, καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν βασιλείων ἕως τῆς συντελείας, ὑπέδειξεν (4) ἀπαράτροπον ὄδον τοῖς ὀδεῦσαι θέλουσι, τῆς

X. Quin et diviniloqui apostoli, qui confirmant adventum Domini nostri Jesu Christi, sigillatim innuerunt istorum detestandorum ac exitialium hominum demonstrationem, ac palam prædicarunt nefarias illorum actiones. Princeps Petrus, fidei petra, quem beatum judicavit Christus Deus noster, ille doctor Ecclesiæ, ille primus discipulorum, ille qui regni claves habet, docuit nos dicens : *Hoc primum scitote, filii, quod venient in extremis diebus illusores, secundum suas ipsarum concupiscentias ambulantes. Et erunt in vobis falsi doctores, qui introducent sectas perditionis*⁹⁰. Secundum hunc consonat Joannes theologus dilectus Christi, clamatque : *Manifesti sunt filii diaboli*⁹¹, *et nunc Antichristi multi facti sunt*⁹²; verum *ne seducamini post eos*⁹³. *Nolite omni spiritui credere : quia multi pseudoprophetae exierunt in mundum*⁹⁴. Deinde etiam Judas Jacobi frater his similia dicit : *In novissimis temporibus erunt illusores, secundum sua desideria ambulantes in impietatibus. Hi sunt qui sine metu seipso pascunt*⁹⁵. Perspexisti theologorum et apostolorum consensum ac doctrinæ illorum concordiam.

XI. Deinceps Paulum etiam audias, libere loquentem, quam aperte hosce revelet : *Videte malos operarios, videte concisionem. Videte, ne quis vos deprædetur per philosophiam et inanem fallaciam. Videte quomodo caute ambuletis, quoniam dies mali sunt*⁹⁶. Ecquis igitur habebit excusationem, qui hæc audiat in Ecclesia a prophetis, ab apostolis, atque ab ipso Domino : nec sollicitus erit de anima sua, ac tempore consummationis et hora illa, qua sisti debemus ad tribunal Christi?

XII. Sed narrationem hujus de consummatione orationis convertamus ad ea quæ sequuntur nobis dicenda. In medium vero produco testem fide dignum Danielelem prophetam, qui somnium Nabuchodonosor dissolvit, atque ab initio regnorum usque ad consummationem, viam indeclinabilem sequi volentibus, declarationem veritatis demon-

⁹⁰ II Pet. iii, 3; ii, 1. ⁹¹ I Joan. iii, 10. ⁹² I Joan. ii, 18. ⁹³ Luc. xxi, 8. ⁹⁴ I Joan. iv, 1. ⁹⁵ Jud. v, 18, 19. ⁹⁶ Phil. iii, 2; Coloss. ii, 8; Ephes. v, 15, 16.

(89) Ὅθεν καὶ οἱ θεολόγοι, id.

(90) Μαρτυρίαν, B.

(91) Id., τὸν ἐναγῆ καὶ φθοροποιὸν διάβολον.

(92) Id., τούτου.

(93) In B, verba τούτου πρῶτον γινώσκατε, τέκνα, desiderantur. Mox ibidem legitur : ἐμπαίχεται καὶ ἐν ὑμῖν.

(94) In altero Pici codice dæst αὐτῶν.

(95) Εἰσεληλύθασιν, B.

(96) Apud S. Judam est : οἱ ἀποδιορίζοντες ἑαυτούς.

(97) Ποιούντες. Ἐγνώστε, ἀγαπητοὶ, τῶν θεολόγων, B.

(98) Παύλου παρῆρησιαν, id.

(99) Ita ms. B. pro ὥραν ἐκείνην ἢν μέλλομεν.

(1) Verba πέρας δώσαντες supplēvi ex B. In eodem est τὸν λόγον pro τοῦ λόγου.

(2) Ita rectius B. pro ἀκόλουθα ὡς.

(3) Id., παραγωγή.

(4) Ὑποδείξαντα alter Pici ms. Sic et B. in quo etiam ἀπαράτρων.

stravit. Quid enim propheta? clare regi Nabuchodonosor prænuntiavit: Videbas, o rex, et ecce statua ingens stabat in conspectu tuo: cujus caput erat ex auro, brachia ejus et humeri argentei, venter et femora ex ære, tibiae ferreae; pedum autem pars erat ferrea, pars testacea. Contemplabaris ergo donec abscissus est lapis sine manibus, qui percussit imaginis pedes ferreos ac testaceos, et tandem comminuit. Tumque simul comminuta sunt, testa, ferrum, æs, argentum, et aurum: et facta quasi pulvis a facie turbinis æstivi. Lapis autem qui percussit imaginem, crevit in montem magnum, et replevit universam terram⁵⁶.

νικητὸς ἀπὸ ἄλως θερινῆς, καὶ ὁ λίθος ὁ πυτάξας τὴν εἰκόνα, ἐγένετο εἰς ὄρος μέγα, καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν γῆν.

XIII. Conjungentes ergo his visiones Danielis, amborum unam faciemus expositionem, demonstrantes vera fuisse a Daniele visa, et consentanea iis quæ Nabuchodonosor quoque præviderat. In hunc enim modum ait propheta: Ego Daniel videbam, et ecce quatuor venti caeli pugnant in mari magno: et quatuor bestiae grandes ascendebant de mari, inter se diversæ. Prima bestia quasi leonia, et ejus alæ velut aquilæ. Aspiciebam donec evulsæ sunt alæ ejus, et sublata est a terra, et super pedes hominis stetit, et cor hominis datum est ei. Et ecce bestia secunda similis urso in parte stetit, et tres ordines in ore ejus, in medio dentium ejus; et sic dicebant ei: Surge, comede carnes plurimas. Post hoc aspiciebam, et ecce bestia tertia veluti pardus, et huic erant avis alæ quatuor super se; capita quatuor erant bestiarum. Post hoc aspiciebam, et ecce quarta bestia terribilis atque mirabilis, et fortis supra modum; cujus dentes erant ferrei, et ungues ænei; edebat et comminuebat, et reliqua pedibus suis conculcabat. Et hæc valde discrepabat ab omnibus bestiis præcedentibus eam, et habebat cornua decem. Considerabam cornua ejus; et ecce cornu parvum crevit in medio sorum. Et tria de cornibus primis evulsæ sunt a facie ejus. Et ecce oculi hominis erant in cornu isto, et os loquens intelligentia⁵⁷.

πάντα τὰ θηρία τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Καὶ κέρατα δέκα αὐτῶν. Προσενόον τῶν κέρασιν αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ (13) μικρὰ κέρα ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ τρία κέρατα ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεφρίκωθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι τούτῳ, καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

XIV. Cum igitur hæc videantur omnibus intellectu difficilia, quæ mystice dicta sunt a propheta, nullum eorum celabimus eos qui mente sunt sana

⁵⁶ Dan. 11, 31-35. ⁵⁷ Dan. VII, 2-8.

(5) In B. vox ἀριδῆλως desideratur.

(6) Al., μέρος μὲν τι.

(7) Alter Pici codex, ποιησώμεθα ἐπιδεικνύς, nempe propheta. Ita et B.

(8) Τῷ προφήτῃ ὠραθέντα, B.

(9) Ἐξέτεινε, B. Sed ἐξετέλη legitur etiam infra, licet ibi quoque idem ms. ἐξέτεινε habet. Sed præferenda altera lectio ut quæ sensui magis congruit.

(10) Alter Pici codex, τέσσαρας κεφαλὰς τοῦ θηρίου. Ita et B. in quo etiam est, περὶ τέσσαρα

ἀληθείας τὴν δὴλωσιν. Τί γὰρ φησιν ὁ προφήτης; ἀριδῆλως (5) πρὸς τὸν Ναβουχοδονόσορ προφηγγεῖεν· Ἐθεώρεις, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἰδοὺ εἰκὼν μεγάλη ἐστῶσα πρὸ προσώπου σου, ἧς ἡ κεφαλὴ χρυσοῦ, οἱ βραχίονες αὐτῆς καὶ οἱ ὦμοι ἀργυροῖ, ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ χαλκοῖ, αἱ πρῆμαι σιδηραῖ, οἱ πόδες μὲν μέρος τι (6) σιδηροῦν, καὶ μέρος τι ὀστράκινον. Ἐθεώρεις ἕως οὗ ἀπετμήθη λίθος ἀνευ χειρὸς, καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοὺς πόδας τοὺς σιδηροῦς καὶ ὀστράκινους, καὶ ἐλέπτυνεν εἰς τέλος. Τότε ἐλεπτύνθησαν εἰσόπαξ, τὸ ὄστρακον, καὶ ὁ σίδηρος, καὶ ὁ χαλκός, ὁ ἀργυρός καὶ ὁ χρυσός· καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ κο-

XIII. Διὸ συνάψαντες τούτοις, καὶ τὰς τοῦ Δανιὴλ ὁράσεις, μιαν ἐν ἀμφοτέροις τὴν διήγησιν ποιησώμεθα (7) ἐπιδεικνύτες πῶς σύμφωνα καὶ ἀληθῆ ἦσαν τοῦ προφήτου τὰ ὁραθέντα (8), ἅπερ καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ προεώρακε· λέγει γὰρ οὕτως ὁ προφήτης· Ἐγὼ Δανιὴλ ἐθεώρουν, καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες οἱ ἀνεμοὶ τοῦ οὐρανοῦ προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην· καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα ἀνέβησαν ἐκ τῆς θαλάσσης, διαφέροντα ἀλλήλων. Τὸ πρῶτον θηρίον ὡσεὶ λέαινα, καὶ πτερὰ αὐτῆς ὡς ἀετοῦ. Ἐθεώρουν, ἕως οὗ ἐξετέλη (9) τὰ πτερὰ αὐτῆς, καὶ ἐξήρθη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῷ. Καὶ ἰδοὺ θηρίον δεύτερον, ὁμοίον ἀρκτῷ καὶ εἰς μέρος ἐν ἐστάθη, καὶ τρία πλευρὰ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς ἀνὰ μέρος τῶν ὀδόντων αὐτῆς· καὶ οὕτως ἔλεγον αὐτῇ· Ἀράστηθι, φάγε σάρκας πολλὰς· ὅπισω αὐτοῦ ἐθεώρουν, καὶ ἰδοὺ θηρίον τρίτον, ὡσεὶ πάρδαλις, καὶ αὐτῇ πτερὰ τέσσαρα πετεινοῦ ὑπεράνω αὐτῆς· τέσσαρες κεφαλὰς τῷ θηρίῳ (10). Ὅπισω τούτου ἐθεώρουν, καὶ ἰδοὺ τέταρτον θηρίον φοβερόν καὶ ἐκθαμβόν, καὶ ἰσχυρόν περισσῶς· οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ μεγάλοι (11), καὶ οἱ ὀνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ, ἐσθλον καὶ λεπτύνον, καὶ τὰ ἐπιλοιπα τοῖς ποσίν αὐτοῦ συνεπάτεν· καὶ αὐτὸ διαφρον (12) περισσῶς παρὰ πάντα τὰ θηρία τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Προσενόον τῶν κέρασιν αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ (13) μικρὰ κέρα ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ τρία κέρατα ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεφρίκωθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι τούτῳ, καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

XIV. Ἐπεὶ οὖν δυσνόητα πᾶσι δοκεῖ ταῦτα τὰ μυστικῶς εἰρημένα παρὰ τοῦ προφήτου, οὐδὲν τούτων ἀποκρύψωμεν τοῖς ὑγιῆ τὸν νοῦν κεκτημένοις (14).

ὑπεράνωθεν αὐτῆς.

(11) Vox μεγάλοι in utroque Pici codice deest. Quæ autem mox sequuntur verba, καὶ οἱ ὀνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ, nec codices Bihliorum Græcorum habent, nec Hebraici agnoscunt.

(12) Διέφερε, B.

(13) Id., καὶ κέρατα δέκα ἐθεώρουν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ, etc.

(14) Οὐδὲν ἀποκρύψωμεν τούτων πρὸς ἐπίγνωσιν τοῖς γε νοῦν κεκτημένοις. B.

Τὸ πρῶτον θηρίον εἰπὼν ὁ Δανιήλ, ἤγουν τὴν λέαιναν, τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβαίνουσαν, τὴν τῶν Βαβυλωνίων γεγεννημένην βασιλεῖαν ἐν τῷ κόσμῳ σημαίνει, ταύτην οὖσαν τῆς εἰκόνας τὴν χρυσῆν (15) κεφαλῆν. Τὸ δὲ λέγειν, *περὰ αὐτῆς ὡς αἰτοῦ*, ὅτι ὑψώθη ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ, καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐπήρθη. Ἐἶτα φησὶν, *ἐξετίλη* (16) *τὰ πτερὰ αὐτῆς*, ὅτι καθηρέθη αὐτοῦ ἡ δόξα· ἐδιώχθη γὰρ ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τὸ δὲ εἰπεῖν, *καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῷ, καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη*, ὅτι μετενόησεν, ἐπιγνοὺς ἑαυτὸν, ὅτι ἀνθρωπὸς ἐστίν, καὶ ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ. Ἴδου ἀπέδειξα τοῦ πρώτου θηρίου τὴν ὁμοίωσιν.

XV. Μετὰ οὖν τὴν λέαιναν δεύτερον ὄρα θηρίον ὁ προφήτης, ὅμοιον ἄρκτω, ὅπερ ἦσαν Πέρσαι· μετὰ γὰρ Βαβυλωνίους Πέρσαι ἐκράτησαν. Τὸ δὲ λέγειν, *τρια πλευρὰ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς ἐθεώρουν*, τρία ἔθνη ἔδειξε, Πέρσας, Μήδους, καὶ Βαβυλωνίους, ὅπερ δέδεικται μετὰ τὸν χρυσὸν (17), ὁ ἄργυρος ἐν τῇ εἰκόνι. Ἴδου καὶ τὸ δεύτερον θηρίον ἀπεδείξαμεν. Ἐπειτα τὸ τρίτον ἢ *ἀρδαλις*, οἵτινες ἦσαν Ἕλληνας· μετὰ γὰρ Πέρσας Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων ἐκράτησε, καθελὼν τὸν Δάρειον, ὃ δέδεικται ἐν τῇ εἰκόνι ὁ χαλκός. Τὸ δὲ λέγειν, *περὰ τέσσαρα πετεινοῦ, καὶ τέσσαρες κεφαλῆαι τῷ θηρίῳ*, σαφέστατα ἔδειξε, πῶς διεμερίσθη εἰς τέσσαρα μέρη ἡ βασιλεία τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τέσσαρας γὰρ κεφαλὰς εἶχε, τοὺς τέσσαρας βασιλεῖς ἐξ αὐτῆς ἀναστάντας· τελευτῶν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος διεῖλε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ εἰς τέσσαρα μέρη (18). Ἴδου καὶ τὸ τρίτον εἶπομεν.

XVI. Ἐπειτα φησὶ τέταρτον θηρίον φοβερόν καὶ ἔκθαμβον· *οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ, καὶ οἱ ὄνυχες χαλκοῖ*. Τίνες οὗτοι, ἀλλ' ἢ ἡ Ῥωμαίων βασιλεία, ὅπερ ἐστὶν ὁ σίδηρος, ἐν ᾧ συνθλάσει τὰ πρὸ αὐτῆς πάντα βασιλεία, καὶ κατακυριεύσει πάσης τῆς γῆς; Μετὰ οὖν τοῦτο, τί περιλείπεται ἐρμηνεύσαι ἡμῖν (19) ὧν ἑώρακεν ὁ προφήτης ἀλλ' ἢ τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν τῆς εἰκόνας, ἐν οἷς καὶ μέρος μὲν τι σιδηροῦν, μέρος δὲ ὀστράκινον, ἅμα μεμιγμένον εἰς ἐν τῷ ἀμφοτέρω; Μυστικῶς γὰρ ἐδήλωσε διὰ τῶν δέκα δακτύλων τῶν ποδῶν τῆς εἰκόνας, τοὺς δέκα βασιλεῖς τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐχειρομένους, ἅπερ ἐρμήνευσεν ὁ Δανιήλ. Προσερόν (20) γὰρ τὸ θηρίον, ἤγουν τὸ τέταρτον· καὶ Ἴδου δέκα κέρατα ὀπίσω αὐτοῦ ἐν οἷς ἀνέβη ἕτερον κέρασ ὡς παραφυάδιον· καὶ τρία τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐκριζώσεται. Ὅπερ δέδεικται κέρασ τὸ παραφυάδιον, ἄλλον μὴ εἶναι εἰ μὴ ὁ Ἀντίχριστος ὁ μέλλον ἀναστῆσαι τὴν τῶν Ἰουδαίων βασιλείαν. Τρία δὲ κέρατα ἢ μέλλει παρ' αὐτοῦ ἐκριζοῦσθαι, τρεῖς βασιλείας (21) δεικνύει, Αἰγύπτου, Λιβύων τε καὶ Αἰθιοπῶν, οὓς ἀνελεῖ παρατάξει πολέμου, ὡς κρατήσας (22) ἁπάντων, δεινὸς ὧν τύραννος, θλίψιν καὶ διωγμὸν ἐπι

A præditi. Cum dicit Daniel primam bestiam, hoc est leonem, ascendentem e mari, significat regnum Babyloniorum quod fuit in mundo, aureum caput statuae illius. Quod autem dicit, *alas ejus velut aquilae*, significat exaltatum regem Nabuchodonosor contra Deum sese extulisse. Postmodum inquit *alas ejus evulsas*, quoniam eversa fuit ejus gloria; pulsus enim fuit e regno suo. Illa autem verba: *Cor hominis ei datum est, et super pedes hominis stetit*, resipuisse eum, significant, ubi se hominem esse agnovit, dedisseque gloriam Deo. En demonstravi primae bestiae similitudinem.

XV. Post leonem, alteram bestiam videt propheta urso similem, qui erant Persae. Cum autem dicit: *Videbam in ore ejus tres ordines*, tres gentes designat, Persas, Medos, ac Babylonios: quod declarat in imagine argentum potius aurum. En secundam etiam bestiam declaravimus. Sequitur tertia, *pardus*: qui Graeci fuerunt. Alexander enim rex Macedonum post Persas rerum potitus est, fuso Dario: quod significatur per aem in imagine. Jam quod ait, bestiam habere quatuor alas avis, et quatuor capita, clarissime demonstravit quo pacto regnum Alexandri divisum fuerit quatuor in partes. Quatuor enim habuit capita, reges quatuor qui ex eo regno surrexerunt. Nam moriens Alexander regnum suum divisit in quatuor partes. Jam etiam tertiam bestiam expeditivimus.

XVI. Deinceps narrat illam bestiam terribilem ac stupendam, cujus dentes erant ferrei, ac unguis aeni. Quinam sunt hi, nisi Romanorum imperium? quod est ferrum, quo conteret omnes superiores regias, et dominabitur universae terrae. Quid porro reliquum est nobis interpretandum ex his quae vidit propheta, nisi extremitates illae pedum imaginis, in quibus pars erat ferrea, pars testacea, permista umbo in unum? Siquidem decem digitis pedum imaginis, mystice significavit decem reges inde exortos: quod Daniel est interpretatus. *Considerabam enim*, inquit, *bestiam*, quartam videlicet: *et ecce decem cornua post eam. In quibus ascendit alterum cornu tanquam pullulus, ac tria se priora eradicabit*. Quod cornu pullulum non alius esse demonstratur nisi Antichristus, qui suscitabit regnum Judaeorum. Tria cornua quae ab eo radicibus evellentur, tres reges indicant, Aegypti, Libyae, Aethiopum, quos deleturus est acie bellica: quibus omnibus potitus jam tyrannus formidabilis sanctos affliget ac persequetur, insurgens in eos.

τοὺς ἀγίους ποιήσει, ἐπαιρόμενος κατ' αὐτῶν.

(15) Σημαίνει ἤγουν τὴν τῆς εἰκόνας χρυσῆν, B.

(16) Id. ms. ut supra, ἐξετίεινε.

(17) Ita rectius B. pro μετὰ τοῦ χρυσοῦ.

(18) Confer Hippolyti genuinum lib. De Antichristo, cap. 24.

(19) Aller Pici codex, ὁμῖν.

(20) Ms. B., brevius contrahens omnia: μετὰ οὖν τοῦτο κατενόουν τὸ θηρίον καὶ Ἴδου δέκα κέρατα ὀπίσω αὐτοῦ, καὶ ἕτερον κέρασ ὅπερ ἐστὶν ὁ Ἀντίχριστος ὁ μέλλων.

(21) Ἄ μέλλει ἐκριζώσεται, τρεῖς βασιλείας. B.

(22) Id., ὡς κρατήσας.

XVII. Vides ut Daniel Nabuchodonosoro regnorum dominationem exposuerit; cernis ut statuæ formam omnibus suis lineamentis declararit; percepisti qua ratione præmonstrarit nobis quatuor bestiarum ascensum e mari. Superest ut Antichristi peculiaria facinora vobis aperiamus: et quatenus licebit, e prophetis atque Scripturis promulgemus ejus vagationem per universam terram, et adventum nefarium.

XVIII. Cum Dominus Jesus Christus secundum carnem advenerit ex sancta et immaculata Virgine, tribumque Juda assumpserit, ex eaque processerit, declaravit Scriptura regiam stirpem, ex sententia Jacob in benedictionibus clamantis ad Judam filium suum: *Te laudabunt fratres tui; manus tuæ in cervicibus inimicorum tuorum; adorabunt te filii patris tui. Catulus leonis Juda; e virgulto, filii mi, ascendisti. Recubans dormivisti ut leo, et velut catulus leonis, quis excitabit illum? Non deficiet princeps ex Juda, neque dux de femoribus ejus, donec veniant quæ reposita sunt ei, et ipse est expectatio gentium*⁸⁸. Attende verba Jacob ad Judam dicta, in Domino esse impleta. Idem profecto clamat etiam de Antichristo patriarcha. Itaque sicuti prophetiam emisit in Judam, ita et in filium suum Dan. Nam Judas erat filius ejus quartus, Dan vero filius quoque ejus septimus. Ecquid de illo clamavit? *Occurrat ipsi Dan coluber in via, insidens in semita, mordens unguam equi*⁸⁹. Quis erat serpens, nisi seductor ille ab initio dictus in Genesi seduxisse Evam, et Adamum supplantasse⁹⁰?

XIX. Sed quoniam pluribus hæc nobis sunt demonstranda, haud gravabimur. Ille certo nasciturus est e tribu Dan, et veluti rex tyrannus ac diabolus, ut ait propheta: *Dan judicavit populum suum, ut quæris alia tribus in Israel*⁹¹. Sed dicet quispiam, hoc de Samsone dictum esse, qui natus e tribu Dan judicavit populum suum annos viginti. At in parte duntaxat illud a Samsone factum est, hoc vero universe implebitur temporibus Antichristi. Inquit enim Jeremias in hunc modum: *E Dan audiemus vocem acutissimam equorum ejus. A voce hinnitus equitatus equorum ejus concussa est universa*

XVII. Ὁρᾶς πῶς ὁ Δανιηλ τῶν βασιλευῶν τὴν διακράτησιν τῷ Ναβουχοδονόσορ διηρμήνευσε βλέπει πῶς τῆς εἰκόνης τὴν μορφήν πᾶσι τοῖς πέρασιν ἐδήλωσεν· ἔγνωσ τῶν τεσσάρων θηρίων τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνάδασιν, πῶς ἡμῖν προὔπεδειξε. Λοιπὸν ἔστι τὰ μερικῶς παραθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀντιχριστοῦ, ὑμῖν μὴ ἀποκρούψωμεν (23), ἀλλ' ὅσον ἐφικτὸν διὰ τε προφητῶν, διὰ τε Γραφῶν, αὐτοῦ ἀνακηρύξωμεν τὴν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν πλάνην, καὶ παράνομον ἔλευσιν.

XVIII. Τοῦ μὲν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα ἐπιδημήσαντος ἐκ τῆς ἀγίας ἀγράφτου Παρθένου, καὶ τὴν τοῦ Ἰούδα φυλὴν ἀναλαβομένου, καὶ ἐξ αὐτῆς προελθόντος, τὸ βασιλικὸν τῆς συγγενείας ἐδήλωσε, κατὰ τὸν Ἰακώβ, τὸν ἐν ταῖς εὐλογίαις ἀναφωνοῦντα πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν (24)· Ἰούδα, σὲ αἰτέσωσιν οἱ ἀδελφοὶ σου, αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νόκου τῶν ἐχθρῶν σου, προσκυνήσουσί σε οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. Σκύμνος λέοντος Ἰούδα, ἐκ βλαστοῦ, μου (25) υἱέ, ἀνέστης· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτὸν; Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, οὐδὲ ἡγήμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ (26), καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν. Ἴδε (27) τοῦ Ἰακώβ τὰ ῥήματα πρὸς τὸν Ἰούδαν λεγόμενα, ἐπὶ τοῦ Κυρίου πληρωθέντα. Τὸ αὐτὸ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ ὁ πατριάρχης βοᾷ. Διὸ ὡσπερ εἰς τὸν Ἰούδα προεφητευσεν, οὕτως καὶ ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δάν. Ὁ γὰρ Ἰούδας, υἱὸς αὐτοῦ ὑπῆρχε τέταρτος· ὁ δὲ Δάν καὶ αὐτὸς υἱὸς αὐτοῦ ἕβδομος. Τί γὰρ ἐπ' αὐτοῦ ἐβόησε· Γερθηθῆτω Δάν (28) ὄφις ἐφ' ὁδοῦ καθήμενος, δάκνων πτέρναν Ἰακίου. Ὅφεις τίς (29) ἦν ἄλλ' ἢ ὁ ἀπ' ἀρχῆς πλάνος, ὁ ἐν τῇ Γενέσει εἰρημένος, ὁ πλανήσας (30) τὴν Εὐαν, καὶ περνήσας τὸν Ἀδάμ.

XIX. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ πλείονων (31) δεῖ ἀποδείξαι τὰ λεγόμενα, οὐκ ὀκνήσωμεν. Ὅτι μὲν γὰρ οὗτος ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δάν μέλλει γενεᾶσθαι, καὶ ἀντιτάσσεσθαι τύραννος ὡν βασιλεὺς, κριτικὸς δεῖνός, καὶ διάβολος (32), ὡς φησὶν ὁ προφήτης· Δάν κρινεῖ τὸν ἑαυτοῦ λαόν, ὡσεὶ καὶ μίαν φυλὴν (33) ἐν Ἰσραὴλ. Ἄλλ', ἐρεῖ τις, ὅτι τοῦτο ἐπὶ τοῦ Σαμφών εἰρηται, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δάν (34) γεννηθεὶς ἔκρινε τὸν λαόν αὐτοῦ εἰκοσὶν ἔτη. Τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαμφών μερικὸν γεγένηται, τὸ δὲ καθόλου πληρωθήσεται ἐπὶ τὸν Ἀντιχριστόν· λέγει γὰρ καὶ Ἱερεμίας οὕτως· Ἐκ Δάν ἀκουσόμεθα φωνήν (35) δέσπτης Ἰακίου αὐτοῦ, ἀπὸ φωνῆς χρεμετισμοῦ Ἰακασίας Ἰακίου

⁸⁸ Gen. XLIX, 8, 9, 10. ⁸⁹ Ibid. 17. ⁹⁰ Gen. III, 1. ⁹¹ Gen. XLIX, 16.

(23) Ms. B., ὑμῖν ἀποκαλύψω. Et deinde omittit quæ sequuntur omnia usque ad τοῦ μὲν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ita plura exstant in hoc codice vestigia licentiæ, qua usi sunt librarii in abbreviandis, malo exemplo, et in arctius contrahendis quæ describebant veterum monumentis.

(24) Interpunctionem post υἱὸν revocavi ex B. Nam in editis erat στιγμα post nomen Ἰούδα.

(25) Μοῦ deest in B.

(26) Αὐτῷ deest in B. et altero Pici codice.

(27) B., εἶδες.

(28) Ita Gen. XLIX, 17, et B., non τῷ Δάν, ut edidi.

(29) Τίς οὖν B. et alter Pici codex.

(30) Ὁ ἀπατήσας, B.

(31) Διὰ πλείονων μαρτύρων καὶ ἀποδείξεων τὰ λεγόμενα, οὐ κατοκνήσωμεν τοῦ λέγειν ὅτι μὴ γὰρ ὄντως ἐκ τῆς, etc., B.

(32) Id. addit, καὶ διάβολος. Antichristum nasciturum e tribu Dan, multi veteres scribunt post S. Irenæum, lib. v, cap. 50. Adde Bellarminum, *De pontifice Rom.*, lib. III, cap. 12.

(33) Ita ms. B. pro μία φυλή.

(34) Id., ὡς ἐκ φυλῆς ὑπάρχων τοῦ Δάν.

(35) Al. Pici codex et B., σπουδῆν.

αὐτοῦ ἐσείσθη πᾶσα ἡ γῆ. Καὶ πάλιν Μωϋσῆς φησι· *Σκύμνος λέοντος Δάν, καὶ (36) ἐκπηθήσεται ἐκ τοῦ Βασάν.* Ἄλλ' ἵνα μή τις σφαλῆ περὶ τοῦ Σωτῆρος εἰρῆσθαι τὸ ῥητὸν τοῦτο, ἐπιστησάτω τὸν νοῦν (37). *Δάν, φησι, σκύμνος λέοντος* τὴν φυλὴν ὀνομάσας τοῦ Δάν, ἐσαφήνισε τὸ προκειμενον, ἐξ ἧς μέλλει ὁ διάβολος γενῆσθαι. Ὡσπερ γὰρ (38) ἐκ τῆς φυλῆς Ἰουδα γεννᾶται ὁ Χριστὸς, οὕτως ἐκ τῆς Δάν φυλῆς γεννῆσεται ὁ Ἀντίχριστος. Τοῦ μὲν Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ βασιλικὸν καὶ ἔνδοξον, λέοντος προκεκρυγμένου· τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ τὸν διάβολον ὁμοίως λέοντα προαηγόρευσεν ἡ Γραφή (39) διὰ τὸ τυραννικὸν αὐτοῦ καὶ βίαιον.

XX. Κατὰ πάντα γὰρ ἐξομοιωθῆναι βούλεται ὁ πλάτων τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Λέων ὁ Χριστὸς, καὶ λέων ὁ Ἀντίχριστος. Βασιλεὺς ὁ Χριστὸς τῶν οὐρανίων (40) καὶ ἐπιγείων, καὶ βασιλεὺς γενήσεται ἐπὶ γῆς ὁ Ἀντίχριστος. Ἐδείχθη ὁ Σωτὴρ ὡς ἀρνίον, καὶ αὐτὸς φανήσεται ὡς ἀρνίον, λύκος ὢν ἐνδοθεν. Ἐμπεριτεμνόμενος ὁ Σωτὴρ γέγονε, καὶ αὐτὸς ὁμοίως (41) ἐν περιτομῇ γενήσεται. Ἀπέστειλεν ὁ Χριστὸς τοὺς ἀποστόλους εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ αὐτὸς ὁμοίως πέμφει ψευδαποστόλους. Συνήγαγε τὰ ἐσχορπισμένα πρόβατα ὁ Χριστὸς, καὶ αὐτὸς ὁμοίως συνάξει τὸν ἐσχορπισμένον λαὸν τῶν Ἑβραίων (42). Ἐδωκεν ὁ Χριστὸς τοῖς εἰς αὐτὸν πιστεύουσιν τὸν τρίμιον καὶ ζωοποιὸν (43) σταυρὸν, καὶ αὐτὸς ὁμοίως δώσει τὸ ἑαυτοῦ σημεῖον. Ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐφάνη ὁ Κύριος, καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐξελεύσεται (44). Ἐκ τῶν Ἑβραίων ὁ Χριστὸς ἀνέτειλε, καὶ αὐτὸς ἐξ Ἰουδαίων γεννήσεται. Ἀνέδειξεν (45) ὁ Χριστὸς τὴν ἰδίαν σάρκα ὡς ναὸν, καὶ ἀνέστησε τριήμερον, καὶ αὐτὸς ἀναστήσει τὸν ἐν Ἱερουσόμοις λίθινον ναὸν. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ πλάνα αὐτοῦ τεχνάσματα, ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθησόμενοις ἐμφανῆ γενήσονται τοῖς νουνεχῶς ἡμῶν ἀκούουσι.

XXI. Καὶ γὰρ δύο παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος διὰ τῶν Γραφῶν ἐδιδάχθημεν. Καὶ μὲν πρώτη (46) κατὰ σάρκα γεγεννημένη ἡ ἄτιμος, διὰ τὸ ταπεινὸν δειχθῆναι αὐτόν· οὕτως καὶ ἡ δευτέρα αὐτοῦ παρουσία κειμήσκται ἐν δόξῃ, ὡς πάρεστιν ἀπὸ οὐρανῶν μετὰ δυνάμει, καὶ ἀγγέλων, καὶ πατρικῆς δόξης. Ἡ μὲν πρώτη αὐτοῦ παρουσία, Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν εἶχε πρόδρομον· ἡ δὲ δευτέρα αὐτοῦ, ἐν ἧ ἡλελει ἐρχεσθαι ἐν δόξῃ, Ἐνώχ, καὶ Ἠλίαν, καὶ Ἰωάννην τὸν θεολόγον (47) ἀναδείξει. Καὶ ὄρα τοῦ Δεσπ-

⁶⁰ Jerem. vii, 16. ⁶¹ Deut. xxxiii, 22.

(36) Deest καὶ in B.

(37) Id., ἐπιστησάτω τὸν ἑαυτοῦ νοῦν ἀκριβῶς.

(38) Id., ὡσπερ γὰρ ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Σωτὴρ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γεννᾶται, καὶ διὰ τὸ βασιλικὸν καὶ ἔνδοξον λέοντος προκεκρυγμένου· minus bene ita librarius locum in B. perturbavit ac corrupit.

(39) Alter Pici codex et B., προαηγόρευσαν αὐτὸν Γραφῶν, τὸ τυραννικὸν αὐτοῦ καὶ βίαιον δηλοῦντες (δηλοῦσαι).

(40) B., ἐπουρανίων.

(41) Insigne hoc supplementum ex B. accessit: nam verba φανήσεται ὡς ἀρνίον, usque ad καὶ αὐτὸς in editis aberant.

(42) Τῶν Ἰουδαίων, B.

A terra ⁶². Et rursus Moyses inquit: *Catulus leonis Dan, et exsiliet e Basan* ⁶³. Et ne quis dicat dictum hoc ad Salvatorem pertinere, attendat animum. *Dan, inquit, catulus leonis*: perspicuum reddit propositum, nominata tribu Dan, de qua nascetur diabolus. Quemadmodum enim e tribu Juda natus est Christus, ita nascetur e tribu Dan Antichristus. Cumque Dominus ac Salvator noster Jesus Christus Filius Dei propter regiam et illustrem naturam, leos sit ante prædicatus; eodem modo Scriptura diabolus ob tyrannicam ac violentam indolem, leonem similiter fore prædicavit.

XX. Nam, per omnia seductor ille vult imitari Filium Dei. Leo Christus, leo quoque Antichristus. Christus rex cælestium atque terrestrium, rex etiam nascetur super terram Antichristus. Demonstratus est Salvator ut agnus, ipse quoque apparebit ut agnus, intus autem lupus erit. Circumcisus est Salvator, ipse nascetur in circumcissione. Christus misit apostolos ad omnes gentes, hic itidem mittet pseudoapostolos. Christus oves dispersas congregavit, hic populum Hebræorum dispersum ad eundem modum congregabit. Christus dedit credentibus in eum pretiosam ac vivificam crucem, hic itidem signum suum daturus est. Apparuit Dominus in figura humana, sic iste prodibit sub forma hominis. Ex Hebræis ortus est Christus, hic quoque nascetur e Judæis. Christus ostendit carnem suam tanquam templum, ac suscitavit tertia die, sic iste Jerosolymis suscitabit templum lapideum. Atque has illius fallacias ex iis quæ deinceps exponemus, liquido intelligent, qui attente nos audient.

XXI. Nam e Scripturis duplicem adventum Christi ac Salvatoris didicimus. Ac prior quidem secundum carnem, fuit abjectus: eo quod ille humilis apparuerit. Ita posterior ejus adventus prædicatus est gloriosus: quoniam venit e cælis cum potentia, cum angelis et gloria Patris. Prior ipsius adventus præcursorem habuit Joannem Baptistam, posterior autem, quo venturus est in gloria, Enoch, Eliam, et Joannem theologum exhibebit. Humanitatem spectata Domini: ut vel extremis temporibus morta-

D (45) Verba καὶ ζωοποιὸν desunt in B.

(44) Verbum ἐξελεύσεται in B. itidem desideratur.

(45) In B. totus hic locus ita legitur: Ἀνέστη ὁ Σωτὴρ ἐκ τῶν νεκρῶν τριήμερος, καὶ αὐτὸς ἀναστήσει τὸν ἐν Ἱερουσόμοις ναὸν. Καὶ ταῦτα μὲν τῆς πλάνης αὐτοῦ τὰ τεχνάσματα, καὶ τὰ ἐξῆς δηλωθησόμενα ἐμφανῆ γενήσονται νουνεχῶς ἀκούουσι.

(46) Idem ms., κατὰ σάρκα γέννησις ἄτιμος διὰ τὸ ταπεινώσαι ἑαυτόν. Ἡ δὲ δευτέρα αὐτοῦ παρουσία κηρύττεται ἐν δόξῃ ὡς πάρεστιν ἀπὸ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμει, ἀγγέλων, εἰς.

(47) Duorum tantum testium fit mentio Apocalypsis xi, 3, quos de Enoch et Elia veteres communiter interpretantur, ut notatum a viris doctis ad S. Irenæum iv, 30, et v, 5. Auctor *Chronici* præ-

lium curam gerat ac misereatur. Ac ne tunc quidem sine prophetis nos relinquet: sed missurus est eos ad doctrinam nostram certamque scientiam, atque ut animos attendamus in adventum adversarii, ut ibidem Daniel præmonstravit. Inquit enim: *Testamentum confirmabit multis hebdomada una; et in medio hebdomadæ auferetur sacrificium et hostia* ⁶⁴. Una hebdomada septennii demonstrationem indicat posterioribus futuram temporibus. Ac dimidium hebdomadæ sumunt duo prophætæ cum Joanne, ad denuntiandum per universum mundum adventum Antichristi, hoc est, *mille ducentos sexaginta dies, amicti saccis* ⁶⁵; facientque signa et prodigia, ut vel hac ratione flectant et convertant homines ad pœnitentiam, propter immensam eorum iniquitatem et impietatem. *Quod si quis velit eis nocere, ignis egredietur ex ore ipsorum, et devorabit hostes eorum. Hi potestatem habent claudendi cælum, ne pluat diebus adventus Antichristi; et aquas convertendi in sanguinem, ac percutiendi terram omni plaga quotiescunque voluerint* ⁶⁶. Cumque prædicaverint hæc omnia, occumbent gladio interfecti a diabolo. Et implebunt testimonium suum, ut inquit etiam Daniel: qui prævidit bestiam ascendentem ex abyso cum eis bellum gesturam, id est, Enoch, Elia et Joanne, et superatos eos interfecturam, propterea quod noluerint gloriam dare diabolo. Istud est exiguum cornu, quod emergebat. Nam Antichristus elatus corde postea incipiet exaltare scipsum et glorificare tanquam Deum, persecutione sanctos, et blasphemia Christum incensens.

τῷ διαβόλῳ· τοῦτ' ἔστι, τὸ ἀναφανέν (56) μικρὸν κέρασ. καὶ δοξάζειν ὡς θεόν, διώκων τοὺς ἁγίους, καὶ βλασφημῶν τὸν Χριστόν (57).

XXII. Verum quia narrationis series necessario nos deduxit ad dies regni adversarii illius, primo nativitas ejus est exponenda atque incrementum; tum sermo, ut antea diximus, deducendus ad explicandum quo pacto per omnia diabolus et filius iniquitatis sit Salvatori nostro se exæquat. Sic enim nos docet demonstratio. Cum Salvator mundi genus humanum salvare decrevisset, ex immaculata virgine Maria natus est, et in figura carnis

⁶⁴ Dan. ix, 27. ⁶⁵ Apoc. xi, 3. ⁶⁶ Ibid. 5, 6.

schalis, p. 24, de Enocho: Οὗτός ἐστιν ὁ ἄμα τῷ Ἡλίᾳ ἐν ἑσχάταις ἡμέραις ἀντικαθιστάμενος τῷ Ἀντιχριστῷ, καὶ ἐλέγγων τὴν πλάνην αὐτοῦ κατὰ τὴν τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν. Idem habet Cosmas Indopleustes p. 213, 229 et 238. At paulo insolentius est, quod de Joanne evangelista redituro Hippolytus noster addit. Tamen etiam illud traditione antiqua ecclesiastica nili, propter ita acceptum Christi Servatoris dictum, Joan. xxi, 22, testatur Ephræm Antiochenus apud Photium cod. ccxxxix: Ὅτι δὲ περιεστὶν ὁ παρθένος Ἰωάννης, ὡσπερ τὸν Ἐνῶχ καὶ τὸν Ἡλίαν, παράδοσις μαρτυρεῖ, οὕτω καὶ τοῦτον. Καὶ τὸ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις δὲ εἰρημένον εἰς τὸν αὐτὸν ἡμᾶς νοῦν ἔλκει. . . οὐ γὰρ τις ἀθάνατον αὐτὸν εἶναι φησιν, ἀλλὰ διαμένειν μετὰ Ἐνῶχ καὶ Ἡλία μέχρι τῆς δευτέρας τοῦ Δεσπότητος παρουσίας. Videtur etiam huic traditioni suffragari Hippolytus genuinus libello *De Antichristo*, c. 50.

του τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις, πῶς τοῦ τῶν βροτῶν γένους κήδεταί καὶ ἐλεεῖ (48), ὅτι οὐδὲ τότε χωρὶς προφητῶν ἡμᾶς καταλιμπάνει, ἀλλὰ πέμφει αὐτοὺς πρὸς διδασχὴν ἡμῶν, καὶ πληροφορίαν, καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀντικειμένου παρουσίας, καθὼς (49) καὶ ἐν τούτῳ Δανιὴλ προῦπέφηνε. Λέγει γάρ· Διαθήκην θήσομαι (50) μῆς ἑβδομάδος, καὶ ἐν τῷ ἡμῖσι τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καὶ σπονδή. Μίαν γὰρ ἑβδομάδα, τῶν ἑπτὰ ἐτῶν τὴν ἀνάδειξιν σημαίνει, ἥπερ ἐν ὑστέροις καιροῖς γενήσεται· καὶ τὸ ἡμισυ τῆς ἑβδομάδος, λήφονται οἱ δύο προφῆται μετὰ Ἰωάννου, τοῦ κηρῦσαι εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον περὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ τὴν παρουσίαν, τοῦτ' ἔστιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους· οἱ καὶ ποιή-

σουσι σημεῖα καὶ τέρατα, εἰς τὸ κἂν οὕτως δυσωπήσαι καὶ (51) ἐπιστρέψαι τοὺς ἀνθρώπους πρὸς μετανοίαν, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῶν ἀνομίαν καὶ ἀσέθειαν. Καὶ εἰ τις θέλει αὐτοὺς ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύσεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ κατεσθίει (52) τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν. Οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανόν, ἵνα μὴ ὑστὸν βρέξῃ τὰς ἡμέρας τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχριστοῦ, καὶ τὰ ὕδατα στρέψαι εἰς αἷμα, καὶ πατάξαι (53) τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὅσῳκις ἂν (54) θελήσωσι. Καὶ ὅταν κηρύξωσι ταῦτα πάντα, παρὰ τοῦ διαβόλου ἐν βροφαῖς πεσοῦνται. Καὶ πληρώσουσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, καθὼς φησι καὶ τοῦτο Δανιὴλ (55), προεωρακῶς ὅτι τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον, ἦγουν, μετὰ Ἐνῶχ,

Ἡλία, καὶ Ἰωάννου, καὶ νικήσει αὐτοὺς, καὶ ἀποκτενεῖ αὐτοὺς, διὰ τὸ μὴ θέλειν αὐτοὺς δοξάζαν δοῦναι Ὅς ἐπαρθεὶς τῇ καρδίᾳ, λοιπὸν ἀρχεται ἑαυτὸν ὑψοῦν (56) B, πῶς κήδεταί καὶ ἐλεεῖ τῶν βροτῶν τὸ γένος. (49) Καθὼς, φησὶ, Δανιὴλ καθυπέφηνε, id. ms. (50) Id., διαθήσομαι. (51) In ms. B, desunt verba δυσωπήσαι καὶ. (52) Καὶ κατακατεῖ, id. (53) Πατάξουσι, B. (54) Al. Pici codex, ὡς ἔαν. Etiam B. ὡς ἂν. (55) Textus ibi loquitur de duobus solum testibus. In ms. B est: καθὼς καὶ τοῦτο ὁ Δανιὴλ προεῖπεν. (56) Al. Pici codex, ἀναφύεν. (57) Ms. B., εἰς τὸν Χριστόν. (58) Al. Pici codex, ἀναγκαῖον οὖν ἔστιν. (59) Al., παραγάγα. B., παράγαγε. (60) Id., θέλει τῷ Σωτῆρι ἡμῶν ὁ υἱὸς τῆς ἀπειλας.

(48) B, πῶς κήδεταί καὶ ἐλεεῖ τῶν βροτῶν τὸ γένος.

(49) Καθὼς, φησὶ, Δανιὴλ καθυπέφηνε, id. ms.

(50) Id., διαθήσομαι.

(51) In ms. B, desunt verba δυσωπήσαι καὶ.

(52) Καὶ κατακατεῖ, id.

(53) Πατάξουσι, B.

(54) Al. Pici codex, ὡς ἔαν. Etiam B. ὡς ἂν.

(55) Textus ibi loquitur de duobus solum testibus. In ms. B est: καθὼς καὶ τοῦτο ὁ Δανιὴλ προεῖπεν.

(56) Al. Pici codex, ἀναφύεν.

(57) Ms. B., εἰς τὸν Χριστόν.

(58) Al. Pici codex, ἀναγκαῖον οὖν ἔστιν.

(59) Al., παραγάγα. B., παράγαγε.

(60) Id., θέλει τῷ Σωτῆρι ἡμῶν ὁ υἱὸς τῆς ἀπειλας.

παν σῶσαι, ἐκ τῆς ἀχράντου καὶ Παρθένου (61) Μαρίας ἠτέθη, καὶ ἐν σχήματι σαρκὸς τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησεν, ἐν ἰδίᾳ δυνάμει τῆς αὐτοῦ θεότητος (62) τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ διάβολος ἐκ μιὰς γυναικὸς ἐξελεύσεται ἐπὶ τῆς γῆς· τίκεται δὲ ἐν πλάνῃ ἐκ παρθένου (63). Ὁ γὰρ θεὸς ἡμῶν σαρκικῶς ἡμῖν (64) ἐπέδημσε κατὰ τὴν σάρκα τὴν ἡμετέραν, ἣν αὐτὸς ἐποίησε τῷ Ἀδὰμ καὶ πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀδὰμ, χωρὶς ἀμαρτίας· ὁ δὲ διάβολος εἰ καὶ σάρκα ἀναλάβοι, ἀλλὰ ταῦτα ἐν δοκῆσει (65)· πῶς γὰρ ἦν οὐκ ἐποίησε σάρκα, ἀλλὰ καὶ πολεμεῖ καθ' ἑκάστην, ταύτην φορέσειεν (66); ταύτην δὲ οἶμαι, ἡγαπημένοι, φανταστικὴν τῆς σαρκὸς αὐτοῦ οὐσίαν ἀναλήψεται ὄργανον· διὰ τοῦτο καὶ ἐκ παρθένου τίκεται, ὡσπερ πνεῦμα, καὶ σὰρξ τοῖς λοιποῖς (67) ἐμφανισθήσεται τότε· τὸ γὰρ παρθένον τεκεῖν, μόνῃ τὴν παναγίαν ἔγνωμεν, σαρκόφορον ἀπλανῶς (68) γεννήσαντα τὸν Σωτῆρα. Ἐπεὶ Μωϋσῆς λέγει· Πᾶν ὄρσειεν διανοῖγον μήτηρ, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται (69). Οὐ μὴν οὐδαμῶς, ἀλλ' ὡσπερ ὁ ἐχθρὸς οὐ διανοῖξει μήτηρ, οὕτως οὐδὲ σάρκα τρανὴ ἀναλήψεται, καὶ περιτριμθήσεται, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς περιτριμθή. Καὶ καθὼς ὁ Χριστὸς τοὺς ἀποστόλους ἐξέλεξε, οὕτως καὶ ὁμοίους τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὑπάρχοντας.

XXIII. Ἐν πρώτοις δὲ τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος ἀγαπήσει. Μετὰ δὲ τούτων ἀπάντων σημεῖα ἐπιτελέσει, καὶ θαύματα φοβερά, ἀλλ' οὐκ ἀληθῆ, ἀλλ' ἐν πλάνῃ (71), ὅπως πλανήσῃ τοὺς ὁμοίους (72) αὐτῷ ἀσεβεῖς· εἰ δυνατόν γάρ, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀποστήσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ (73) γενήσεται πρᾶξις, ἀγαπητικὸς, ἥσυχος, εὐλαθής, εἰρηνοποῖς, μισῶν ἀδικίαν, βδελυττόμενος δῶρα, εἰδωλολατρείαν μὴ προσιέμενος, τὴς Γραφᾶς, φησὶν (74), ἀγαπῶν, ἱερεῖς αἰδοῦμενος, πολὺς τιμῶν, πορνείαν μὴ καταδεχόμενος, μοιχείαν βδελυττόμενος (75), καταλαλιαῖς μὴ προσέχων, ὄρκους μὴ καταδεχόμενος, φιλόξενος, φιλόπτωχος, ἐλεήμων (76). Εἶτα καὶ τέρατα ποιήσει, λεπρούς καθαρῶν, παραλύτους ἐγείρων, δαίμονας ἀπελαύνων, περὶ τῶν πόρρω ὡς ἐνεστώτα διαγγέλλων (77), νεκροὺς ἀνίστην, χήρας ἐπικουρῶν, ὄρφανῶν προσιτάμενος, ἀγαπῶν πάντας, τοὺς μαχομένους ἀνθρώπους καταλλάττων εἰς ἀγάπην, καὶ λέγων· Μὴ ἐπι-

A hostem conculcavit, suæ divinitatis propria potentia. Ad eundem modum etiam diabolus ex impura muliere prodebit super terram. sed falso nascitur ex virgine. Etenim Deus noster in carne versatus est nobiscum, nostræ non dispari, quam ipse fecit Adamo, posterisque ejus omnibus, absque peccato. Sed diabolus licet carnem assumat, hoc opinione tantum. Qui enim carnem ferret, quam ipse non condidit, sed oppugnat quotidie? Hanc, opinor, dilecti, carnis suæ substantiam phantasticam assummit organi vice. Propterea edetur ex virgine veluti spiritus : qui quidem tunc reliquis apparebit caro. Nam virginem peperisse solam sanctissimam novimus : quæ carnigerum vere genuit Salvatorem. Siquidem Moyses ait : *Omne masculinum adaperiens vulvam, sanctum Domino vocabitur* 67. Hic autem nequaquam. Sed quemadmodum hostis non aperiet vulvam, ita nec carnem veram assumet, aut circumcidetur, ut et circumciscus est Christus. Et sicut Christus elegit apostolos, sic ille integrum populum discipulis sibi asciscet nequitia sui similes.

καὶ ἐκεῖνος δῆμον ὀλόκληρον μαθητῶν προσλήψεται.

XXIII. In primis autem Judaicam gentem amabit : apud eos omnes signa edet et horrenda miracula, non vera, sed falsa, ad seducendos sui similes impios. Etenim, si fieri potest, etiam electos abducat a dilectione Christi 68. Verum in primordiis suis clemens erit, factus ad dilectionem, quietus, religiosus, pacificus, qui odio prosequatur injuriam, detestetur munera, idololatriam non admittat, amet Scripturas, revereat sacerdotes, canitiam honori habeat, scortationem repudiet, adulterium abominetur, obreclationes non audiat, dejectiones non recipiat, hospitalis, studiosus pauperum, misericors. Postea edet prodigia, leprosos mundando, paralyticos excitando, expellendo dæmones : longinqua non aliter quam præsentia denuntiabit, excitabit mortuos, viduis opem feret, pupillos tuebitur, cunctos diliget, conciliabit homines contententes ad amicitiam, his verbis : *Sol non occidat super iracundiam vestram* 69. Non possi-

67 Exod. xiii, 2; xxxiv, 19; Num. viii, 16; Luc. ii,

(61) Ἀειπαρθένου, B.

(62) Verba ἐν ἰδίᾳ δ. τ. α. θεότητος in B. desiderantur.

(63) Id., τίκεται γὰρ ἀκριβῶς ἐκ παρθένου. Antichristum futurum dæmonem humana figura, multi alii veteres tradunt : Augustinus, Sulpicius Severus dialogo 2, Philippus Dioptra lib. iii, c. 11, etc.

(64) Ἡμῖν in B. deest.

(65) Cave prorsus dum ait corpus Antichristi phantasticum : quia Paulus Antichristum vocat hominem peccati. II. Thess. ii. Picus.—In B. est ταύτη μὲν δοκῆσει.

(66) Al. Pici codex, ταύτην φορέσειεν, ταύτην οἶμαι, ἡγαπημένοι. In B. est, σάρκα ἐνδύσεται, ἣ καὶ πολεμεῖ καθ' ἑκάστην, ταύτην φορέσει. Ἀλλὰ ταύτην οἶμαι φανταστικὴν οὐσίαν ἀναλαμβάνεται. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκ μιὰς κόρης τίκεται.

(67) Καὶ σάρκα τοῖς πολλοῖς ἐμφανισθήσεται φο-

23. 68 Matth. xxiv, 24. 69 Ephes. iv, 26.

ρῶν, id.

(68) Τὴν θεοτόκον ἔγνωμεν σαρκικῶς καὶ ἀπλανῶς, B. — Leg. γεννήσασαν pro γεννήσαντα. EDIT. PATROL.

(69) In B. post κληθήσεται statim sequitur : ὡσπερ γὰρ ὁ ἐχθρὸς.

(70) Id., προσλάβῃ.

(71) B., ἐν πλάνῃ δὲ ὅπως, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀποστήσει.

(72) Al. Pici codex, ὁμοίους αὐτοῦ, ἀσεβεῖς δέ.

(73) Confer Feuardentium ad S. Irenæum lib. v, cap. 25.

(74) In B. deest φησὶν.

(75) Verba βδελ. usque ad ὄρκους desunt in M. incuria librarii, ut videtur.

(76) In B. sequitur, σημεῖα καὶ τέρατα ποιῶν.

(77) Al., διαγγελεῖ. B. διαλεγόμενος ἀγαπῶν πάντας.

debit aurum, nec diligit argentum, divitias non amplectetur.

XXIV. Atque hæc omnia faciet consilio simulato ac fraudulentato : quo circumveniat omnes, ut se regem creent. Nam ubi populi ac multitudines tantas ejus virtutes atque facultates perspexerint, uno consensu convenient omnes unum in locum, ad creandum illum regem. Ac potissimum Hebræorum gens præ omnibus ipsi tyranno chara erit, dicentque alius alii : Nunquid in generatione nostra talis ac tam bonus et justus homo inveniri potest? Judæi præcipue, ut jam dixi, sperantes se spectaturos illum regem tali in imperio, quem adeuntes his verbis alloquentur : Omnes tibi obtemperamus, omnes in te fiduciam collocamus, agnoscimus te justum super omnem terram, omnes tua opera salutem nos consecuturos speramus, et ex ore tuo justum et incorruptum judicium accipiemus.

XXV. Atque initio quidem mendax et iniquus ille subdole gloriam hanc repudiabit : at perseverantes homines et obsecrantes, illum declarabunt regem. Postea extollet animum, et qui prius erat mansuetus, evadet ferox ; qui dilectionem amplectebatur, fiet immisericors ; qui animum gerebat summissum, superbus atque inhumanus evadet ; qui oderat injustitiam, justos persequetur. Deinde sublatus in regnum suum, bellum instruet, iraque percitus tres magnos reges percutiet, Ægyptiorum, Afrorum, atque Æthiopicorum. Inde templum construet Jerosolymis, quod confestim excitatum tradet Judæis. Tum efferetur animo in omnes homines : quinetiam in Deum ipsum contumeliosa verba proloquetur, sperans dolosus ille in posterum se perpetuo regnaturum super terram, ignorans miser regnum suum brevi irritum fore ; et quamprimum se recepturum ignem paratum ipsi cum omnibus qui crediderint et servierint illi. Nam cum Daniel dixerit : *Testamentum confirmabit multis hebdomada una* ⁷⁰, septem annos declaravit. Dimidium hebdomadæ prædicabunt prophetae : dimidium hebdomadæ, hoc est tres annos cum dimidio, regnabit Antichristus super terram ; post auferetur regnum illius et gloria. Advertite qui Deum diligitis, qualis afflictio futura sit illis temporibus ; qualis nec fuit a constitutione mundi, nec erit ultra ; at illis duntaxat temporibus. Tunc

⁷⁰ Dan. ix, 27.

(78) B., ποιήσει.

(79) Id., εἰς τὸ αὐτό.

(80) In B. sequitur, νομίζοντες οἱ ἄφρονες Ἰουδαῖοι ὅτι ἡ βασιλεία αὐτῶν μέλλει ἀναστήσασθαι, καὶ σπουδάζουσιν ὅπως αὐτὸν θεάσονται ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀρχῇ, καὶ προσέρχονται αὐτῷ λέγοντες, etc.

(81) Λάβωμεν, in altero Pici codice.

(82) B., παραμένοντες.

(83) Id., ποιῶσι.

(84) Verba τῇ καρδίᾳ desunt in B.

δύετω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν· χρυσὸν οὐ κτήσεται, ἀργύριον οὐκ ἀγαπήσει, πλοῦτον οὐ προσίεται.

XXIV. Καὶ ταῦτα πάντα ποιεῖ (78) ὑπουργὸς ὢν καὶ δόλιος, καὶ πάντας θέλων ἐξαπατήσει πρὸς τὸ ποιῆσαι αὐτὸν βασιλέα· ὅταν γὰρ ἴδωσιν οἱ λαοὶ καὶ οἱ δῆμοι τοσαύτας ἀρετὰς καὶ τοσαύτας αὐτοῦ δυναμείας, πάντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ (79) μίᾳ γνώμῃ συναχθήσονται ἐπὶ τὸ ποιῆσαι αὐτὸν βασιλέα. Μάλιστα ὅτι τὸ τῶν Ἑβραίων γένος ἀγαπηθήσεται ὑπὲρ πάντας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Μὴ ἄρα εὐρίσκεται τοσοῦτος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ δίκαιος ἐν τῇ γενεᾷ ἡμῶν ; Ἐξαιρέτως, ὡς προείπον, τὸ τῶν Ἰουδαίων γένος, νομίζοντες ὅτι βασιλέα αὐτὸν θεάσονται ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀρχῇ, καὶ προσελθόντες αὐτῷ λέγοντες· Πάντες σοὶ πειθόμεθα (80), καὶ σὲ γνωρίζομεν δίκαιον ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· πάντες διὰ σοῦ σωθῆναι ἐλπίζομεν· καὶ διὰ τοῦ στόματός σου ἐλάβομεν (81) κρίσιν δικαίαν καὶ ἀδωροδόκητον.

XXV. Καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὑπόουλως χρώμενος ὁ ψεύστης καὶ ἄνομος, παραιτήσεται τὴν δόξαν αὐτῆν· οἱ δὲ ἄνθρωποι προσμένοντες (82) καὶ παρακαλοῦντες, αὐτὸν ἀναδείξουσι (83) βασιλέα. Καὶ μετὰ ταῦτα ὑφῄεται τῇ καρδίᾳ, καὶ ὁ πραῦς πρότερον, γενήσεται σοβαρὸς· καὶ ὁ ἀγάπην διώκων, γενήσεται ἀνελεφμων· ὁ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ (84), γενήσεται ὑψηλὸς καὶ ἀπάνθρωπος· καὶ ὁ μισῶν ἀδικίαν, τοὺς δικαίους καταδιώξει. Ἐπειτα ἀνυψούμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν, παρατάξει πόλεμον· καὶ τρεῖς βασιλεῖς μεγάλους (85) πατάξει ἐν θυμῷ, Αἴγυπτίων, Λιβύων, καὶ Αἰθιοπίων. Καὶ μετὰ ταῦτα ποιήσει (86) τὸν ἄνδρ' τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἀναστήσει αὐτὸν ἐν τάχει, καὶ ἀποδώσει αὐτὸν τοῖς Ἰουδαίοις. Εἶτα ὑφωθήσεται τῇ καρδίᾳ κατὰ παντὸς ἀνθρώπου· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ βλάβη· λαλήσει, δοκῶν ὁ δόλιος, ὅτι τὸ λοιπὸν (87) βασιλεύς ἐστιν ἐπὶ γῆς ἕως τοῦ αἰῶνος, μὴ γινώσκων ὁ ταλαίπωρος, ὅτι ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐν τάχει καταργεῖται, καὶ ἀπολήφεται τὸ ἡτοιμασμένον πῦρ αὐτῷ ἐν τάχει (88), σὺν πᾶσι τοῖς πειθόμενοις (89) αὐτῷ, καὶ δουλεύουσιν αὐτῷ. Τοῦ γὰρ Δανιὴλ εἰπόντος· Ἐβδομάδα μίαν θήσομαι (90) τὴν διαθήκη μου, τὰ ἑπτὰ ἔτη ἐδῆλωσε· τὸ ἡμισυ τῆς ἐβδομάδος (91), τοῦ κηρῦσαι τοὺς προφῆτας· καὶ τὸ ἡμισυ τῆς ἐβδομάδος, ἔγουν τὰ τρία ἡμισυ ἔτη βασιλεύσει ὁ Ἀντίχριστος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀρθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ καὶ ἡ δόξα (92). Ὑρᾶτε, φιλόθεοι,

(85) Id. non habet μεγάλους.

(86) B., ταπεινώσει.

(87) Id., ὅτι βασιλεύσει αὐτὸς ἐπὶ τὴν γῆν εἰς αἰῶνας.

(88) In B. desunt verba ἐν τάχει.

(89) Ποθομένοις, B. male.

(90) B., θύσομαι, male.

(91) Ibid. desunt verba, τῆς ἐβδομάδος.

(92) Τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἡ δόξα, B.

οἷα θλίψις ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γενήσεται, οἷα ἄνθρωποι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, οὐδ' οὐ μὴ γένηται (93), ἀλλ' ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις μόνον τότε ὁ ἄνομος ἐπαρθῆναι τῇ καρδίᾳ, συνάξει τοὺς ἑαυτοῦ δαίμονας ἐν σχήματι ἀνθρώπων, καὶ τοὺς προσκαλομένους (94) αὐτὸν ἐπὶ τὴν βασιλείαν βδελύξεται, καὶ πολλὰς ψυχὰς μίανει.

XXVI. Ποιήσει γὰρ αὐτοῖς (95) ἄρχοντας ἐκ τῶν δαιμόνων. Καὶ οὐκ ἔτι ὡς εὐλαβῆς, ἀλλὰ πάντα ἐν πᾶσιν αὐστηρὸς, ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, δεινός (96), ἀκατάστατος, φοβερός, ἀηδής, μισητός, βδελυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, πονηρός· καὶ σπουδάζων ἐμβάλειν εἰς βόθρον ἀπωλείας πᾶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, πληθυνεῖ σημεῖα ψευδοῦ (97)· τῶν λαῶν γὰρ ἀπάντων ἀνευφημοῦντων αὐτὸν (98) διὰ τὰς φαντασίας, κραυγᾶσει φωνὴν ἰσχυρὰν, ὡς τε σαλευθῆναι τὸν τόπον, ἐν ᾧ οἱ ὄχλοι αὐτῷ παρείστηκσαν *Γῶτε, λαοί, καὶ φυλαί* (99) *καὶ ἔθνη, τῆρ ἐμῆν μεγάλην ἐξουσίαν, καὶ δύναμιν, καὶ τῆρ ἰσχυρὴν τῆς ἐμῆς βασιλείας· τίς δυνάστης μέγας, ὡς ἐγώ; τίς θεὸς μέγας (1) πλὴν ἐμοῦ; τίς τῆ ἐμῆ ἐξουσία ἀντιστήσεται; Μεταστήσει ὅρη ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν θεωρούντων, περιπατήσει τὴν θάλασσαν ἀθρώχοις ποσὶ, καταξεί πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, ποιήσει τὴν ἡμέραν σκότος, καὶ τὴν νύκτα ἡμέραν τὸν ἥλιον μεταστρέψει ὅπου βούλεται· καὶ ἀπαξοπλῶς, πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης ἐν δυνάμει τῆς φαντασίας αὐτοῦ, ἐνώπιον τῶν θεωρούντων ἀναδείξει ὑπήκοα (2). Εἰ γὰρ αὐτὸς μὴ φαινόμενος ἔσται ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁρατὸν (3) ἡμῖν πόλεμον πρὸς μάχας καὶ σφαγὰς ἐπάγει καὶ (4) ἐρεθίζει, τότε αὐτὸς ὅταν μέλλῃ αὐτοπροσώπως ἐρχεσθαι (5), καὶ θεωρεῖν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι ἐν ἀληθείᾳ, τίνας οὐκ εἰσπράξεται μηχανὰς, καὶ δόλους, καὶ φαντασίας, πρὸς τὸ πάντας ἀνθρώπους πλανῆσαι καὶ ἀποστήσαι ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐκ τῆς θύρας τῆς βασιλείας (6).*

XXVII. Εἶτα μετὰ ταῦτα πάντα, ὁ οὐρανὸς οὐ δώσει τὴν ἔρδσον αὐτοῦ, αἱ νεφέλαι οὐ δώσουσιν ὕδωρ, ἡ γῆ ἀρνήσεται τοὺς καρποὺς αὐτῆς, ἡ θάλασσα δυσωδίας πληρωθήσεται (7), οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται, οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης τεθνῆξονται, οἱ ἄνθρωποι ἐκ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς δίψης τελευτήσουσι· καὶ πατήρ τὸν υἱὸν περιπλακεῖς (8) ἅμα ἀποθανοῦνται, καὶ μήτηρ θυγατέρα ὁμοίως καὶ οὐκ ἔστιν ὁ θάπτων. Ἄλλ' ἡ γῆ πᾶσα ἐκ τῶν σωματῶν τῶν ἐβριμμένων θνησιμαίων, δυσωδίας (9) πληρωθήσεται. Καὶ ἡ θάλασσα μὴ δεχομένη τῶν ποταμῶν τὰ βρύ-

A iniquus ille elato animo dæmones suos congregabit humana specie : et eos qui illum ad regnum invitaverunt, fastidiet, animasque multas inquinabit.

XXVI. Quippe principes eis constituet ex dæmonibus. Nec jam velut religiosus, sed plane austerus, severus, iracundus, plenus excandescentiæ, truculentus, inconstans, terribilis, gravis, odiosus, contemptor, inimitis, exitiosus, nequam, in eo studium et operam collocans, ut universum genus hominum in fossam interitus conjiciat, signa falsa multiplicabit. Cunctis enim populis fausta omnia acclamantibus, propter objectas species, vehementi et grandi voce clamabit, ita ut moveatur locus in quo turbæ astiterint ei : *Perspicite, populi, tribus ac gentes, magnam meam potestatem ac potentiam, viresque imperii mei. Quis princeps tam potens, atque ego? Quis Deus magnus, præter me? Potentiæ meæ quis resistet?* Transferet montes ante oculos spectantium, siccis pedibus ambulabit super mare, deducet ignem e cælo, convertet diem in tenebras, et noctem in diem : solem circumaget quo libuerit. Et ut semel dicam, elementa omnia terræ marisque vi oblata apparitionis a se ceram spectantibus obtemperare sibi demonstrabit. Nam si ipse modo non conspicuus filius perditionis, visibiliter tamen nobis bellum ad pugnas et cædes immittit atque excitat : tunc cum in propria persona veniet ipse, ac vere illum homines intuebuntur, quas non machinas, dolos ac species molietur, ad seducendos cunctos homines et abducendos a via veritatis et regni porta!

XXVII. Deinceps post hæc omnia cælum non dabit rorem suum, nubes non præbebunt aquam, terra denegabit fructus suos, mare gravi replèbitur odore, flumina desiccabuntur, morientur pisces maris, homines fame sitiique peribunt ; pater amplexus filium, mater item filiam, una morientur, nec erit qui sepeliat. Verum universa terra perfundeture foetore corporum morticinorum passim jacentium. Mare quoque non recipiens fluminum incursus, cæni instar fiet, infinitoque et gravi odore replèbitur. Tum pestis invalescet super universam

(93) Verba oia usque ad γένηται, quæ in editis deerant, supplèvi ex B.

(94) Id., προσκαλεσαμένων.

(95) In B. deest αὐτοῖς.

(96) Deest ibid. vocabulum δεινός.

(97) B., σημεῖα ψεύδους.

(98) Αὐτόν addidi e B.

(99) In B. desunt verba καὶ φυλαί.

(1) Ibid. μέγας deest.

(2) Deest vox ὑπήκοα in B.

(3) Al. Picci codex ὁρατῶς. Sed in B. ἀοράτως ἡμῖν πολεμῶν.

(4) Verba ἐπάγει καὶ desunt in B.

(5) Ibid. sequitur : Καὶ ὀραθῆναι ὑπὸ τῶν ἀνθρώ-

πων ἐν ἀληθείᾳ. Τί ἂν οὐκ εἰσπράξεται.

(6) B., τῆς εὐθείας, καὶ ἐκ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

(7) In B. sequitur : Οἱ ἰχθύες αὐτῆς θυάξονται, οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται, αἱ λίμναι ταχῆσονται, τὰ φρέατα ἐκλείψει, τὰ θηρία τοὺς ἀνθρώπους ἐπαναστήσονται, τὰ κτήνη καὶ τὰ πετεινὰ θνήξουσι, οἱ ἄνθρωποι, etc.

(8) Ibid., καὶ μήτηρ θυγατέρα, ἅμα ἀποθανοῦνται.

(9) In B. desunt quæ sequuntur a δυσωδίας usque ad τότε λοιμός, non alia, ut videtur, causa, quam librarii oscitantia.

terram; tum lamentatio carens omni consolatione, tum ejulatus immodicus, tum fletus continui. Tum homines beatos prædicabunt eos, qui antea deceaserunt, dicentes eis: Aperite sepulcra vestra, nosque miseros excipite. Aperite oculos vestros, ut suscipiatis miserabiles cognatos ac familiares vestros. Beati estis vos, qui non spectastis dies istos. Beati vos, qui non vidistis vitam istam tot dolores nobis et cruciatus afferentem; nec pestem istam, vincentem omnia remedia; neque necessitatem istam, quæ occupat animas nostras.

XXVIII. Inde impurus ille mandata mittit per universam provinciam, opera tum dæmonum, tum sensibilibus hominum, qui dicant: Rex magnus natus est super terram, venite omnes adoratum eum, properate omnes ad spectandas vires potentie ejus. En vobis præstabit frumentum, vinum vobis largietur, opes pretiosas ac sublimes dignitates. Ejus namque imperio omnis terra mareque obtemperat. Ad illum omnes accedite. Mox cuncti ciborum penuria accedent, atque adorabunt eum: quibus dabit characterem in dextra manu et fronte, ne quis dextra sua pretiosam illam crucem pingat in fronte: siquidem manus ejus ligata est. Ex quo tempore non poterit ullum signare membrorum suorum, sed adhærebit seductori, eique serviet, neque ducetur poenitudine. Sed perit ille tum quod ad Deum, tum quod ad homines attinet. Ita seductor ille dabit eis pauca cibaria, idque ob impurum sigillum suum. Sigillum illius tam in fronte quam dextra manu est calculus χξς⁷¹. At, ut opinor, neque certo hoc scio, quod in scriptura quæ est in calculo illo, permulta reperiantur nomina, quæ numerum illum habeant. At dicimus fortasse scripturam illius sigilli esse ἀρνούμα, id est nego. Nam antea quoque hostis ille nobis adversarius opera ministrorum suorum, hoc est, idololatrarum, Christi martyres hortantium: Negato, aiebat, Deum tuum crucifixum.

ἢ γοῦν (20) τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ (21) προέτρεπον οἱ ἄνομοι· Ἄρνησαι, φησί, τὸν Θεὸν σου τὸν ἐσταυρωμένον.

⁷¹ Apoc. xviii, 18.

(10) B., μακαρίζουσιν.

(11) Ὑμῶν deest in B.

(12) Ibid. desunt verba καὶ γνωστῶν.

(13) Al. Pici codex, ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς. Sed in B. totus hic locus ita legitur: Ὅτι τὸν ὀδυνηρὸν καιρὸν οὐκ ἐφθάσατε ἰδεῖν, οὐδὲ τὸν λιμὸν, τὸν συνεχόντα ἡμᾶς· εἶτα ἐντάλματα ὁ μιὰρὸς κατὰ πᾶσαν πόλιν ἐξαποστελεῖ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἐπαρχίαν διὰ τε δαιμόνων διὰ τε ἀνθρώπων λεγόντων· δεῦτε πάντες θεάσασθαι τὴν ἰσχύν καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὅτι βασιλεὺς μέγας γέγονεν ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ δεῦτε θεάσασθαι τὴν ἰσχύν καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ καὶ σῖτον ὑμῖν παρέξει, etc.

(14) In B. est: τὸν τίμιον καὶ ζωποῖον σταυρὸν ποιήσει.

(15) Verba ἀλλὰ δέδεται αὐτοῦ ἢ χεῖρ supplevi ex B. et altero Pici codice.

(16) Al. Pici codex, ἀλλὰ τι αὐτός. Sed in B. ἔ

ματα, βορβόρου δίκην γενήσεται, καὶ ὄσμῃς ἀπειροῦ καὶ δυσωδίας πληρωθήσεται. Τότε λοιμὸς ἰσχυρὸς ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, τότε θρῆνος ἀπαραμύθητος, τότε κλαυθμὸς ἀμετρος, τότε στεναγμοὶ ἀπαυστοι. Τότε μακαρίσουσιν (10) οἱ ἄνθρωποι τοὺς προτεθνηκότας, λέγοντες πρὸς αὐτούς· Ἀνοίξατε τοὺς τάφους ὑμῶν (11) καὶ δέξασθε ἡμᾶς τοὺς θύλους· ἀνοίξατε τὰς θύκας ὑμῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐλεεινῶν συγγενῶν ὑμῶν καὶ γνωστῶν (12). Μακάριοι ὑμεῖς, ὅτι οὐκ ἐθάσασθε τὰς ἡμέρας ταύτας. Μακάριοι ὑμεῖς, ὅτι τὸν βίον τοῦτον τὸν ὀδυνηρὸν οὐκ ἐφθάσατε ἰδεῖν, οὐδὲ τὸν λοιμὸν τοῦτον τὸν ἀπαραμύθητον, οὐδὲ τὴν ἀνάγκην ταύτην, τὴν μετέχουσαν τὰς ἡμετέρας ψυχὰς (13).

XXVIII. Εἶτα ἐντάλματα ὁ μιὰρὸς (πέμφει) κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν, διὰ τε δαιμόνων, διὰ τε τῶν αἰσθητῶν ἀνθρώπων, λεγόντων· Ὅτι βασιλεὺς μέγας γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς· δεῦτε πάντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· δεῦτε πάντες θεάσασθαι τὴν ἰσχύν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὑμῖν καὶ σῖτον παρέξει, καὶ οἶνον ὑμῖν χαρίσεται, καὶ πλοῦτον πολυτελεῖ, καὶ ἀξίαν μεγάλην· τῷ γὰρ κελεύσματι αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ καὶ θάλασσα ὑπακούει· δεῦτε πάντες πρὸς αὐτόν. Καὶ πάντες διὰ τὴν στέρῃσιν τῶν βρωμάτων, ἐπ' αὐτὸν ἐλεύσονται, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν· καὶ δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ, καὶ ἐν τῷ μετώπῳ, ἵνα μὴ τις τὸν τίμιον σταυρὸν ποιήσει (14) ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ· ἀλλὰ δέδεται αὐτοῦ ἢ χεῖρ (15). Καὶ ἀπὸ τότε οὐχ ἔξει ἐξουσίαν σφραγίσαι τι τῶν μελῶν αὐτοῦ· ἀλλὰ τῷ πλάνῳ προστεθήσεται, καὶ αὐτῷ δουλεύσει· καὶ μετάνοια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ὁ τοιοῦτος (16) ἀπώλετο, καὶ ἀπὸ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων, καὶ δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διὰ τὴν σφραγίδα αὐτοῦ τὴν μιὰρὰν. Ἡ δὲ σφραγὶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐστὶ ψῆφος, χξςγ. Καὶ, ὡς οἶμαι (17), οὐδὲ ἀκριβῶς ἐπίσταμαι τοῦτο· ἐν τῇ γραφῇ γὰρ πολλὰ ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὐρηγται. Ἄλλὰ λέγομεν ἴσως γράφειν (18) τὴν αὐτὴν σφραγίδα· Ἄρνούμαι (19). Ἐπειδὴ καὶ πρῶν διὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὁ ἀντιδικὸς ἐχθρὸς,

ἢ γοῦν (20) τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ (21) προέτρεπον οἱ ἄνομοι· Ἄρνησαι, φησί, τὸν Θεὸν σου τὸν ἐσταυρωμένον.

D τοιοῦτος abest.

(17) B., καὶ αὐτὸς οἶμαι, οὐδὲ γὰρ ἀκριβῶς ἐπίσταμαι τούτων τὴν γραφὴν, πολλὰ γὰρ ὀνόματα, etc.

(18) Id., γραφῆν.

(19) Vox ἀρνούμαι non respondebit numero 666, nisi postrema syllaba scribatur ε ψιλῷ, atque ita habet etiam Haymo lib. iv, in Apocalypsin, ἀρνούμε.

(20) Al. Pici codex, ἦγον.

(21) B.: Τοὺς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ προετρέποντο οἱ ἄνομοι· Ἄρνησαι, φησί, Θεὸν τὸν ἐσταυρωμένον. Τοιοῦτον οὖν γενήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ μισοκάλου διαβόλου, ἢ σφραγὶς αὐτοῦ λέγουσα· Ἄρνούμαι, φησί, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· ἀρνούμαι τὸ βάπτισμα, ἀρνούμαι τὴν πίστιν μου καὶ σὲ προσκυνῶ. Τοῦτο γὰρ καὶ οἱ προφήται, etc.

XXIX. Τοιοῦτον γενήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ μισοκάλου A ἡ σφραγὶς λέγουσα· Ἄρνούμαι, φησί, τὸν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς· ἄρνούμαι τὸ βάπτισμα, ἄρνούμαι τὴν λατρείαν μου καὶ σοὶ προστίθεμαι, καὶ σὲ πιστεύω. Τοῦτο γὰρ οἱ προφῆται κηρύξουσιν Ἐνώχ καὶ Ἥλίας, ὅτι, Μὴ πεισθῆτε τῷ μέλλοντι ἐλεύσεσθαι καὶ ὀφθῆναι ἐχθροῦ, ὅτι ἀντιδικός (22) ἔστι καὶ φοβερός, καὶ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, καὶ πλανᾷ ὑμᾶς (23), καὶ διὰ τοῦτο ὑμᾶς (24) ἀποκτενεῖ, καὶ ἐν ῥομφαίᾳ πατάξει αὐτούς. Βλέπετε τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, γινώσκατε τὰς μηχανὰς τοῦ δολοῦ, πῶς διὰ παντός σκοτίζαι βούλεται τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων· τοὺς γὰρ δαίμονας αὐτοῦ ἀποδείξει ὡς ἀγγέλους φωτεινοὺς, καὶ στρατιὰς ἀσωμάτων παρεϊσάξει, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς· καὶ ἐμπροσθεν πάντων ἀναδεικνύει αὐτὸν B εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλαμβανόμενον, μετὰ σαλπύγων, καὶ ἤχων, καὶ κρουγῆς ἰσχυρᾶς (25), εὐφημούντων αὐτὸν ἀδιηγῆτοίς ὕμνοις, καὶ ἐκλάμπων ὡσπερ φῶς ὁ τῆς σκοτίας κληρονόμος· καὶ ποτὲ μὲν εἰς οὐρανοὺς ἀνιπτάμενος, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς κατερχόμενος ἐν δόξῃ μεγάλῃ· ποτὲ δὲ καὶ ὡς ἀγγέλους τοὺς δαίμονας ἐπιτάσων, τοῦ ποιεῖν τὰ θελήματα (26) αὐτοῦ μετὰ πολλοῦ φόβου καὶ τρόμου. Τότε ἀποστελεῖ ἐν ἔρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὄραις τῆς γῆς τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας πρὸς τὸ ἐρευνῆσαι τοὺς ἀποκρυβέντας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ προσκαγεῖν αὐτούς εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· καὶ τοὺς μὲν κειθόμενους αὐτῷ σφραγίσει τῇ σφραγίδι αὐτοῦ· τοὺς δὲ μὴ βουλομένους αὐτῷ ὑπακοῦσαι, τιμωρίας ἀνεικαστούς, καὶ βασάνους πικροτάτας, καὶ μῆχα C ἀνάλωσει (27), οἷα οὐδὲ ἐγένοντο, οὐδὲ εἰς ἐθεάσατο.

XXX. Μακάριοι οἱ τότε νικήσαντες τὸν τύραννον, ὅτι παρὰ τοὺς πρώτους μάρτυρας ἐνδοξότεροι καὶ ὑψηλότεροι ἔχουσιν ἀναδειχθῆναι (28)· οἱ γὰρ μάρτυρες πρώτην τοὺς αὐτοῦ ὑπασπιστάς ἐνίκησαν· οὗτοι δὲ αὐτὸν τὸν διάβολον υἱὸν τῆς ἀπωλείας καταπαλαίσαντες καὶ νικηταί (29) γενόμενοι, πολὺν οὖν ἐγκωμίων καὶ στεφάνων οὐ κατακοσμηθήσονται (30) παρὰ τοῦ βασιλέως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;

XXXI. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον ἐπανεῦθωμεν. Ὅταν γὰρ λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι τὴν σφραγίδα, καὶ οὐκ εὕρωσι τροφάς, οὕτε ὕδωρ, προσέρχονται αὐτῷ μετὰ ὀδυνῶν φωνῆς, λέγοντες· Ἄδς ἡμῖν φαγεῖν καὶ πεινῆν, ὅτι πάντες ἐκ τοῦ λιμοῦ, καὶ ἀπὸ πείνης ἀνάγκης (31) ἐκλείπομεν, καὶ ἐπίταξον τὸν οὐρανὸν τοῦ δοῦναι ἡμῖν ὕδωρ, καὶ ἀπέλασον (32) τὰ ἀνθρωποφάγα θηρία. Τότε ὁ δόλιος ἀποκριθήσεται μυχτηρίζων αὐτούς (33) ἐν πολλῇ ἀπανθρωπίᾳ, λέγων (34)· Ὁ οὐρανὸς οὐ βούλεται δοῦναι ὑμῶν ἢ γῆ πάλιν οὐ βλαστάνει τὰ γενήματα αὐτῆς· πόθεν

(22) Ὅτι πλάνος, B.

(23) Id., πλανᾷ τὸν κόσμον.

(24) Id., αὐτούς.

(25) In B. sequitur καὶ χτύπων ἀμετρήτων.

(26) Τὰ προστάγματα, B.

(27) B. : Τιμωρίαις ἀνυπέστοις (leg. ἀνηκ.) καὶ βασάνοις πικροτάτοις (leg. πικροτάταις) ἀνάλωσει. Deinde cætera omnia ommissa usque ad μακάριοι.

XXIX. Tale erit tempore illius, honestatis omnis osoris, sigillum dicens : Nego creatorem cœli et terræ, nego baptismum, nego adorationem a me Deo præstari solitam : tibi adhæresco, in te credo. Hoc enim Enoch et Elias prophetæ denuntiabunt : Ne credatis hosti qui venturus est et apparebit. Nempe adversarius est, corruptor et filius perditionis, et seducit vos, ob eamque causam vos interficiet. Et romphæa feriet illos. Attendite fraudem hostis, insidias cognoscite illius dolosi, quemadmodum hominum mentem obtenebrare perpetuo studeat. Dæmones enim suos velut splendentes angelos reddet, innumerasque copias spirituum incorporeorum adducet ; et coram omnibus in cœlum assumi se demonstrabit, cum tubis, sonis et clamore valido prædicantium illum hymnis indicibilibus. Itaque ille tenebrarum hæres, instar lucis fulgens, interdum volitans in cœlos, quandoque descendens cum gloria magna super terram, nunquam dæmonibus imperans, velut angelis ad iussa sua peragenda cum timore et tremore multo, confestim mittet dæmonum cohortes ad montes, speluncas et cavernas terræ, qui scrutentur eos qui subdixerunt sese ab oculis ejus ; et adducent eos ad adorandum illum. Ac sibi obtemperantes sigillo suo notabit ; recusantes vero imperium ipsius, pœnis incomparabilibus acerbissimisque tormentis et machinis absumet ; qualia nunquam fuerunt, nec auribus homo percepit, nec oculis mortalium C conspecta sunt.

ἀκοὴν ἀνθρώπου ἡκούσθη, οὕτε ὀφθαλμῶς βροτῶν

XXX. O beatos, qui tunc tyrannum illum devicerint. Quippe prioribus martyribus illustriores et sublimiores declarandi sunt ; propterea quod superiores martyres illius duntaxat satellites superarunt, hi vero diabolum ipsum illum perditionis expugnarent, ac victoriam reportarint. Quibus igitur encomiis et coronis non ornabuntur a rege nostro Jesu Christo ?

XXXI. Sed revertamur ad propositum. Tunc homines ubi sigillum acceperint, nec escas, nec aquam invenerint, adibunt eum cum voce acerba dicentes : Da nobis quod edamus et bibamus. Nam omnes præ fame cunctisque necessitatibus deficiemus. Jube cœlum præbere nobis aquam, abige a nobis bestias homines devorantes. Tum dolosus ille respondens, multa cum inhumanitate subsannabit illos, his verbis : Cœlum negat pluviam, terra non iterum producit germina sua : undenam ego vobis alimenta suppeditabo ? Auditis his verbis dolosi il-

(28) Id., ἀναδειχθήσονται.

(29) Νικήσαντες, B.

(30) Id., οὐκ ἀξιοθήσονται.

(31) B., καὶ τῆς ὀδύνης.

(32) Id. addit : ἀφ' ἡμῶν.

(33) Ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, B.

(34) Id. addit : πόθεν ἐγὼ δώσω ὑμῖν φαγεῖν καὶ πεινῆν.

lius, miseri tunc intelligent eum esse improbum illum diabolum. Tum plangent misere, plorabunt vehementer, faciem manibus suis contudent, capillos suos evellent, genas unguibus dilacerabunt, alius alii dicentes: O calamitatem! o acerbam negotiationem! o pactum fraudulentum! o casum ingentem! Quomodo nos impostor seduxit? quomodo adhæsimus ei? quomodo retribus illius capti sumus? quomodo verriculo illius impuri conclusi? quomodo Scripturas audientes non intelligebamus? Siquidem tunc illigati reddus vitæ ac desiderio huius sæculi, perfacile adducuntur ad diabolum et signabuntur.

δεμένοι (37) ἐν πράγμασι βωτικαῖς, καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ, καὶ σφραγισθήσονται (38).

XXXII. At multi qui audient Scripturas divinas, eas in manibus habebunt, mente versabunt, imposturam illius evitabunt. Clare enim perspicient insidias ejus, et imposturæ arrogantiam; effugientque e manibus ejus ad montes⁷⁸, et occultabuntur in cavernis terræ, cum lacrymis et contrito corde quærentes illum amantem hominum, qui eripiet eos e laqueis illius, et conservabit a molestis illius scandalis: dexteraque manu sua, invisibili modo, proteget eos qui digne ac juste ei supplicabunt.

XXXIII. Vides quali jejuniis quibusve precibus tunc utentur sancti. Simul disce quam durum tempus ac dies orientur illis qui in urbe agrisque erunt. Accedent ab occidente ad orientem usque plorantes majorem in modum, graviterque plangent. Illucescente die noctem exspectabunt, ut requiescant ab operibus suis; ubi nox comprehenderit illos, ob crebras terræ concussionem aerisque tempestates, quærent ut vel aspiciant lumen diei, et qua ratione postea in acerbam mortem deveniant. Tum lugebit universa terra vitam cruciatuum plenam. Lugebit mare, lugebit aer, lugebit sol, lugebunt animantes feræ cum volatilibus, lugebunt montes et colles, ac ligna campi propter genus humanum: eo quod omnes defecerint a sancto Deo, et crediderint impostori illi, suscepto caractere impuri illius et hostis Dei loco vivificæ crucis Salvatoris.

XXXIV. Lugebunt etiam Ecclesiæ luctum ma-

⁷⁸ Apoc. vi, 16.

(35) Al. Pici codex, διασυροῦσι, B., διασύρωσι.

(36) Id. subjungit: καὶ προσήλθομεν τῷ πλάνῳ. Deinde statim sequitur: πῶς τῇ μιαιφῶν, etc.

(37) B., δεδομένοι.

(38) Id., σφραγίσονται ὑπ' αὐτοῦ.

(39) Καὶ ἐν νῷ ταύτας φέροντες, B.

(40) Ἀποδράσουσιν, id. Deinde plura omittit.

(41) B., καὶ τὰς ὄπας τῆς γῆς κρυβήσεται.

(42) Id., δυσωπήσουσι.

ἄμην δώσω ἐγὼ βρώματα; Τότε ἀκούσαντες τῶν βημάτων τοῦ δολίου τούτου οἱ ἄθλιοι, νοήσουσιν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πονηρὸς διάβολος, καὶ κόψονται ὀδυνηρῶς, καὶ κλαύσονται μεγάλως, καὶ τὸ πρόσωπον ταῖς χερσὶν αὐτῶν τύψουσι, καὶ τὰς τρίχας αὐτῶν διαβρήξουσι (35), καὶ τοῖς θυξὶ τὰς παρειὰς καταξανοῦσι, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους: Ὡ τῆς συμφορᾶς, ὣ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας· ὦ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὦ τοῦ μεγίστου πτώματος. Πῶς ἐπλανήθημεν (36) τῷ πλάνῳ; πῶς προσηγήθημεν αὐτῷ; πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐζωγρευθήμεν; πῶς τῇ μιαιφῶν αὐτοῦ σαγήνῃ συνεικυσθήμεν; πῶς ἀκούοντες τῶν Γραφῶν οὐ συνώμεν; Καὶ γὰρ τότε οἱ δε-

XXXII. Οἱ δὲ ἀκρωόμενοι τῶν θείων Γραφῶν (39), καὶ ἐπὶ χεῖρας ἔχοντες, καὶ ἐν νῷ ταύτας ἐννοοῦντες, πολλοὶ ἀποδράσουσιν (40) ἐκ τῆς αὐτοῦ πλάνης. Νοήσουσι γὰρ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοῦ τὴν ἐμφάνειαν, καὶ τῆς πλάνης αὐτοῦ τὴν ἀλαζονείαν, καὶ ἐκφεύξουσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ ὄρη, καὶ ταῖς ὄπαις τῆς γῆς κατακρυβήσονται (41), καὶ μετὰ δακρύων, καὶ συντετριμμένης καρδίας ζητήσουσι (42) τὸν φιλόανθρωπον· καὶ αὐτὸς ἐκπάσει αὐτοὺς ἐκ τῶν βρόχων αὐτοῦ, καὶ διασώσει: ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ, τοὺς ἀξίως αὐτῷ καὶ δικαίως προσπίπτοντας.

XXXIII. Ὅραξ οἶαν νηστείαν καὶ προσευχὴν ἐκτελέσουσι τότε οἱ ἄγιοι. Μάθε καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ χώρῳ οἷος χαλεπὸς καιρὸς καὶ ἡμέραι γενήσονται. Τότε ἀπὸ (43) ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς ἀχθήσονται καὶ ἀπὸ δυσμῶν ἕως ἀνατολῶν παραγενήσονται, καὶ κλαύσουσι μεγάλως, καὶ κόψονται ἰσχυρῶς, καὶ τῆς ἡμέρας διαφασκούσης (44), ἐκδέξονται τὴν νύκτα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν· καταλαβοῦσης δὲ τῆς νυκτὸς, ἐκ τῶν ἐπαλλήλων σεισμῶν (45), καὶ ἐκ τῶν καταγίδων τῶν ἀέρων ζητήσουσιν (46), ἵνα κἂν θεωρῶσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ πῶς μέλουσι λοιπὸν χαλεπῷ θανάτῳ προσέρχεσθαι. Τὸν ὀδυνηρὸν βίον πενθεῖ τότε (47) πᾶσα ἡ γῆ, πενθεῖ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἄηρ, πενθεῖ καὶ ὁ ἥλιος (48)· πενθεῖ καὶ τὰ ἄγρια ζῶα, σὺν πετεινοῖς· πενθοῦσιν ἕρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ Θεοῦ ἁγίου, καὶ τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τὸν χαρακτήρα τοῦ μιαιφῶν καὶ θεομάχου, ἀντὶ τοῦ ζωοποιοῦ (49) σταυροῦ Σωτῆρος.

XXXIV. Πενθοῦσι δὲ καὶ αἱ Ἐκκλησίαι πένθος

(43) Verba τότε ἀπὸ usque ἀχθήσονται ex B. et altero Pici codice restituit.

(44) Id., διαδραμούσης.

(45) Id., ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, καὶ ἐκ τῶν ἐπ' ἀλλήλων σεισμῶν.

(46) Id., ἐκ τῶν καταγίδων τῶν ἀνέμων τὴν ἡμέραν ζητήσουσιν.

(47) B., μετέρχεσθαι τὸν βίον. Πενθεῖ τότε, etc.

(48) Addit B., καὶ ἡ σελήνη.

(49) B., ἀντὶ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ.

μέγα, διότι οὔτε προσφορά, οὔτε θυμίαμα (50) ἐκτελείται, οὔτε λατρεία θεάρεστος· ἀλλὰ τὰ ἱερά τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ὀπωροφυλάκιον γενήσονται· καὶ τὸ τίμιον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφανήσεται (51)· λειτουργία σβεσθήσεται, ψαλμοὶ παυθήσονται, ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν οὐκ εἰσακουσθήσεται. Ἀλλὰ σκότος ἔσται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ θρῆνος ἐπὶ θρῆνον, καὶ οὐαί ἐπὶ οὐαί. Ῥίψεται τότε ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χρυσὸς ἐν ταῖς πλατείαις, καὶ οὐδεὶς συνάξει αὐτούς (52)· ἀλλὰ πάντα βδελυκτὰ καθεστήκασι. Πάντες γὰρ τοῦ ἐκφυγεῖν καὶ κρυβῆναι σπουδάσουσι, καὶ οὐδαμοῦ δυνήσονται λαθεῖν ἐκ τῶν παθῶν (53) τοῦ ἀντικειμένου· ἀλλὰ τὸ σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες, εὐδηλοὶ καὶ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται. Ἐξωθεν φόβος, καὶ ἔσωθεν τρόμος, καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ· ἐν πλατείᾳ καὶ ἐν τοῖς οἴκοις θνησιμαῖα· ἐν πλατείαις καὶ ἐν οἴκοις (54) πείνα καὶ δίψα· ἐν πλατείαις θόρυβοι, ἐν οἴκοις κοπέτοί· μεμάρνται τὸ κάλλος τῆς ὄψεως (55) τοῦ προσώπου· γίνονται γὰρ αἱ ἰδέαι αὐτῶν, ὡσεὶ νεκρῶν. Καὶ τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν μαρνανθήσεται (56), καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων πάντων ἀφαιρεθήσεται.

XXXV. Οὐδὲ γὰρ τότε εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς καταλείψει τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος ἀπαρμύθητον, ἀλλὰ καὶ κολοῦσιν τὰς ἡμέρας ἐκείνας· καὶ τὸν χρόνον τῶν τριῶν καὶ ἡμισυ ἑτῶν (57), καὶ ποιήσει αὐτὰ σύντομα, διὰ τὸ κατάλειμμα τῶν ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις κατακρυφθέντων· ἵνα μὴ πάντων τῶν ἁγίων ἐκείνων ἡ φάλαγξ ὑκλείψῃ. Ἀλλὰ μετὰ σπουδῆς αἱ ἡμέραι αὗται (58) διαδραμοῦνται· καὶ ἀρθήσεται ἡ βασιλεία τοῦ πλάου καὶ Ἀντιχρίστου ἐν τάχει. Καὶ λοιπὸν ἐν βίῃ ὀφθαλμοῦ παρέλθῃ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου· καὶ αὐτῶν ἀνθρώπων (59) ἡ ἐξουσία καταργηθήσεται·

XXXVI. Τούτων οὖν ἐσομένων, ἀγαπητοί, ὧν προείπομεν, καὶ τῆς μιᾶς ἑβδομάδος εἰς δύο μερισθείσης, καὶ τοῦ βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως τότε ἀναφανέντος, καὶ τῶν προδρόμων (61) τοῦ Κυρίου τὸν ἴδιον δρόμον τελεσάντων, καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου λοιπὸν (62) εἰς συντέλειαν ἐρχομένου, τί περιλείπεται, ἀλλ' ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπ' οὐρανῶν, εἰς ὃν ἠλπίσασμεν· ὃς ἐξάξει τὴν πύρωσιν (63), καὶ τὴν δικαιοκρασίαν πᾶσαν τοῖς ἀπειθήσασιν αὐτῷ. Λέγει γὰρ ὁ Κύριος· Ὅν τρόπον γὰρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ φαίρε-

gnum : quia nec oblatio, nec suffitus fiet, nec cultus Deo gratus. Sed Ecclesiarum aedes sacrae tugurii instar erunt⁷², pretiosumque corpus et sanguis Christi non exstabit in diebus illis, liturgia extinguetur, psalmodum decantatio cessabit, Scripturarum recitatio non audietur. Sed erunt apud homines tenebrae, lamentatio super lamentationem, vae super vae. Argentum et aurum tunc projicietur in plateas, nec quisquam colliget ea : sed omnia abominationi habebunt. Cuncti enim aufugere conabuntur et abscondi ; nusquam tamen latere poterunt a malis adversarii ; sed notam illius circumferentes facile cognoscentur, ac noti ejus declarabuntur. Extra timor, intus tremor nocte dieque, tum in platea, tum domi morticina ; in plateis et domibus fames ac sitis ; in plateis tumultus, in domibus planctus. Pulchritudo aspectus faciei tabescet, fient enim formae eorum tanquam mortuorum. Venustas mulierum exarescet, cupiditas omnium hominum evanescet.

XXXV. Neque tamen eo tempore misericors et nominum amans Deus relinquet humanum genus omni consolatione destitutum ; sed decurtabit dies illos et tempus trium annorum semis concisum reddet⁷⁴, propter reliquias latitantium in montibus et speluncis ; ne phalanx illa sanctorum illorum omnium deficiat. Sed dies illi celeriter transibunt, seductoris et Antichristi regnum cito tolletur. Deinde in ictu oculi praeteribit species mundi hujus⁷⁵, hominumque potentia evacuabitur, et cuncta quae cadunt sub oculis, delebuntur.

XXXVI. Cum igitur, dilecti, futura sint haec quae ante diximus, divisaque in duas partes una hebdomada⁷⁶, et abominatio desolationis tunc exstiterit, et praecursores Domini cursum suum peregerint, mundo denique universo ad consummationem properante, quid superest, nisi adventus Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi, Filii Dei, de caelis, in quem speravimus ; qui exustionem ac justum omne judicium educet in eos qui non crediderint ei ? Ait enim Dominus : *Quemadmodum fulgur exit ab oriente, et apparet usque ad occidentem : sic erit etiam adventus Filii hominis. Ubi enim fuerit ca-*

⁷² Jerem. xxvi, 18. ⁷⁴ Matth. xxiv, 22. ⁷⁵ I Cor. vii, 31. ⁷⁶ Dan. ix, 27.

(50) In B. mox sequitur : Οὔτε τὸ τίμιον ἐκτελείται σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφάνεται, ἀλλὰ σκότος ἔσται. Ita haec pro more contrahit.

(51) Ἀναφέρεται, est in B.

(52) Al. Picī codex. συνάξει αὐτὰ.

(53) B., ἐκφυγεῖν ἐκ τῶν παθῶν, rectius ut videtur.

(54) In eodem codice absunt verba ἐν πλατείαις καὶ ἐν οἴκοις.

(55) Ibid. deest τῆς ὄψεως.

(56) Iterum desunt in B. verba καὶ ἡ usque ad ἀφαιρεθήσεται.

(57) In B. deest καὶ ἡμισυ, sed exstat Apoc. xi, 9, ad quem locum auctor respicit.

(58) B., αὐτοῦ.

(59) B., τῶν δαιμόνων.

(60) Sequitur in B. statim : Τούτων οὖν ὡς προείπομεν, ἐσομένων.

(61) B., προφητῶν.

(62) In eodem ms. abest λοιπὸν.

(63) B., ἐκπλήρωσιν, sed duo mss. quibus Picus usus est, πλήρωσιν.

daver, illic congregabuntur et aquilæ 77. Orietur enim ab oriente ad occidentem usque signum crucis superantis splendorem solis, denuntians adventum et apparitionem judicis: ut reddat cuique secundum opera sua. Nam de resurrectione universa et de regno sanctorum loquitur Daniel: *Et multi dormientium excitabuntur e pulvere terræ: hi in vitam æternam, illi in contumeliam et ignominiam æternam* 78. Isaias autem dicit: *Resurgent mortui, et excitabuntur qui sunt in monumentis, ac lætabuntur habitantes in terra* 79. Dominus quoque noster ait: *Multi in illa die audient vocem Filii Dei. Et qui audierint, vivent* 80.

οὐρανοῦ οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται 69) ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀκούσονται τῆς φωνῆς

XXXVII. Tunc enim sonabit tuba 81, et excitabit dormientes e profundissimis terræ tam justos quam peccatores: omnisque natura, lingua, gens et tribus resurgent in icu oculi 82, et astabunt super faciem terræ, expectantes justi atque terribilis judicis adventum in timore et tremore inenarrabili. Fluvius enim igneus egrediens cum furore instar maris sævi exuret montes et colles, et mare delebit, ac æthera velut ceram inflammatione dissolvat 83. Stellæ cadent de cælo 84, sol convertetur in tenebras, et luna in sanguinem 85, cælum more libri volutabitur 86. Exuretur universa terra, propter opera quæ in ea corruerunt homines, in scortationibus, adulteriis, mendaciis, immunditiis, idololatriis, cædibus ac pugnis. Nam fiet cælum novum et terra nova 87.

οὐρανοῦ, ἐν πορνείαις, ἐν μοιχείαις, καὶ ἐν ψεύδεσι καὶ ἀκαθαρταῖς, καὶ ἐν εἰδωλολατρίαις, καὶ ἐν φόνοις, καὶ ἐν μάχαις. Γενήσεται γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς, καὶ ἡ γῆ καινὴ (74).

XXXVIII. Tunc sancti angeli discurrunt, congregantes omnes gentes 88, quos expergefasciet horrenda vox illa tubæ: sistunturque ad tribunal Christi, qui fuere quondam reges, principes, pontifices, sacerdotes; ut administrationis suæ et ovilis reddant rationem; qui videlicet per negligentiam suam perdidderunt ovem de grege suo. Adducentur eo tempore milites 89, qui, non contenti stipendiis suis, vexarunt viduas, pupillos, et pauperes. Tunc sistuntur tributii exactores, qui plus quam sit imperatum, pauperi eripiunt. Idem qui probum aurum adulterant, ut damno pauperem afficiant, in agris, in domibus, in ecclesiis. Tunc exsurgent effemina cum pudore, qui quidem thorum proprium immaculatum non servaverunt: sed quavis carnis pulchritudine

77 Matth. xxiv, 27, 28. 78 Dan. xii, 2. 79 Isa. xxvi, 41. 80 Joan. v, 25. 81 I Thess. iv, 16. 82 I Cor. xv, 52. 83 II Petr. iii, 12. 84 Matth. xxiv, 29. 85 Act. viii, 20. 86 Apoc. vi, 14. 87 Apoc. xxi, 1. 88 Matth. xxiv, 31. 89 Luc. iii, 14.

(64) Cf. Jo. Vossii theses theolog., p. 228 seq. (65) Verba τῶν ἀπανταχῇ usque ad ἀγίων desunt in B.

(66) Al. Pici, πολλοὶ τῶν ἐκ γῆς χώματος ἀναστήσονται, ita et B.

(67) Id., καὶ ἕτεροι εἰς αἰσχύνῃν αἰώνιον.

(68) In B. desunt verba καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῇ.

(69) Joann. v, 25, ubi pro πολλοὶ legitur οἱ νεκροί.

(70) In B. est: τότε γὰρ ἡ φοβερὰ σ. η. κ. ε. πάντας τοὺς κεκ.

αὐτῶν ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ὅπου γὰρ ἐὰν ᾖ τὸ πτώμα, ἐκεῖ συναχθήσονται καὶ οἱ ἀετοί. Τὸ γὰρ σημεῖον τοῦ σταυροῦ (64) ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν ἀνατελεῖ ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, καὶ μηνοῦσι τοῦ κριτοῦ τὴν ἔλευσιν καὶ τὴν ἐμφάνειαν, τοῦ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· περὶ γὰρ τῆς ἀναστάσεως τῶν ἀπανταχῇ (65), καὶ τῆς βασιλείας τῶν ἀγίων, λέγει Δανιήλ· Καὶ πολλοὶ (66) τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι ἐξεγερθήσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οὗτοι εἰς θρῆνισμὸν καὶ εἰς αἰσχύνῃν αἰώνιον (67). Ἡσαίας δὲ λέγει· Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται ἐν τῇ γῇ (68). Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν λέγει· Πολλοὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται.

XXXVII. Τότε γὰρ (70) ἡ σάλπιγξ ἠχήσει, καὶ ἐξυπνήσει τοὺς κεκοιμημένους ἐκ τῶν κατωτάτων τῆς γῆς, δικαίους (71) καὶ ἀμαρτωλοὺς· καὶ πᾶσα φύσις, καὶ γλῶσσα, καὶ ἔθνος, καὶ φυλὴ, ἀναστήσονται ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ· καὶ παραστήσονται ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, ἐκδεχόμενοι τὴν τοῦ δικαίου καὶ φοβεροῦ κριτοῦ ἔλευσιν, ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ ἀδιηγῆται· ὁ γὰρ πύρινος ποταμὸς ἐξερχόμενος (72) μετὰ θυμοῦ, ὡσπερ ἀγρία θάλασσα, καὶ κατακαύσει ὄρη καὶ βουνούς, καὶ τὴν θάλασσαν ἀφανίσει, καὶ τὸν αἰθέρα διαλύσει ἐκ τῆς πυρώσεως, ὡσπερ κηρόν. Τὰ ἀστρα τοῦ οὐρανοῦ πεσοῦνται, ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα. Ὁ οὐρανὸς ὡς βιβλίον εἰλίσσειται· ἡ γῆ πᾶσα κατακαυθήσεται διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα, ἅπερ διέφθειραν (73) οἱ ἄνθρωποι ἐν εἰδωλολατρίαις, καὶ ἐν φόνοις, καὶ ἐν μάχαις.

XXXVIII. Τότε οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ἐπιθρέξουσιν (75) ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη, οὓς ἐξυπνήσει ἡ φοβερὰ ἐκείνη φωνὴ τῆς σάλπιγγος· καὶ παραστήσονται τῷ βῆματι τοῦ Χριστοῦ οἱ ποτὲ βασιλεῖς, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ ἱερεῖς· καὶ περὶ τῆς ἰδίας πολιτείας ἀπολογίαν δίδόντες (76), καὶ περὶ τοῦ ποιμνίου, οἵτινες δι' ἀμελείας αὐτῶν ἀπώλεσαν πρόβατον ἐκ τῆς ποίμνης αὐτῶν· τότε ἀχθήσονται οἱ στρατιῶται οἱ μὴ ἀρχούμενοι τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν· ἀλλ' ἐπηρεάζοντες χήρας, καὶ ὀρφανούς, καὶ πτωχοὺς. Τότε παραστήσονται οἱ φορολόγοι, οἱ παρὰ τὸ κείμενον πλεον ἀρτράζοντες τὸν πένητα, καὶ ποιοῦντες τὸν δόκιμον χρυσὸν ὡς κέδρον, ἵνα ζημώσωσι τὸν πτωχὸν (77), ἐν τε ἀγροῖς, ἐν τε οἴκοις, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Τότε ἀναστήσονται ἀνδρόγυνοι μετ' αἰσχύνῃ

(71) Id., καὶ δικαίους, καὶ ἀμαρτωλοὺς, καὶ πᾶσα φυλὴ ἔθνος καὶ γλῶσσα ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ παραστήσονται ἐκδεχόμενοι, etc.; ita hæc non dubitavi contrahere librarius ad finem properans.

(72) B., ἐξέρχεται.

(73) R., ἐπραξάν.

(74) Male B., κενός, κενή.

(75) Pro ἐπιθρέξουσιν in B. est περιτρέχουσι.

(76) Id., δώσουσι.

(77) B., τῷ πτωχῷ ἐν τε ἀγροῖς καὶ χρυσοῖς, τότε ἀναστήσονται, etc.

νης. οἵτινες οὐκ ἐφύλαξαν τὴν κοίτην αὐτῶν ἀμίαντον, ἀλλὰ πᾶν τὸ κάλλος τῆς σαρκὸς ἀπατώμενοι (78), καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπιθυμίαις πορευόμενοι. Τότε ἀναστήσονται οἱ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου μὴ φυλάξαντες, κατηφείς καὶ σκυθρωποί, ὅτι τὴν ἐλαφρὴν ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος ἠθέτησαν τὴν λέγουσαν· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτὸν (79). Τότε κλαύσουσιν οἱ τὸν ζυγὸν αὐτῶν ἀδικῶν κεκτημένοι, καὶ σταθμούς, καὶ μέτρα, καὶ μόδια ἀδίκᾳ (80), ἐκδεχόμενοι τὸν δίκαιον κριτὴν.

XXXIX. Καὶ τί ἐπιφέρομεν (81) πολλοὺς λόγους τῶν παραστησομένων; Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος· οἱ δὲ ἁμαρτωλοί, κατηφείς καὶ σκυθρωποὶ ἀναδειχθήσονται (82). Ἀμφότεροι γὰρ ὅτι δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἀφάρτοι ἀναστήσονται· οἱ γὰρ δίκαιοι, ἵνα αἰωνίως τιμηθῶσι, καὶ κατατρυφήσονται ἐν ἀθάνατοις· οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ, ἵνα ἐν τῇ κρίσει αἰωνίως κολασθῶσιν. Ἐκαστος γὰρ ἐνθυμηθεὶς τε τὸ εἶδέναι ἀπολογίαν (83) τῷ δικαίῳ κριτῇ, εἴτε ἀγαθὰ, εἴτε φαῦλα· αἱ γὰρ πράξεις πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἕκαστον περικυκλώσει, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε πονηρὸν (84). Αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται (85) καὶ πάντα φόβος καὶ τρόμος κατέδετα, τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν, καὶ τὰ καταχθόνια· καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται αὐτῶν, καὶ ὁμολογήσει τὸν ἐρχόμενον κρίναι κριτήριον δίκαιον, Θεὸν Ἰσχυρὸν καὶ ποιητὴν τῶν ἀπάντων. Τότε μετὰ εὐλαίας (86) καὶ θάμβους ἐλεύσονται ἄγγελοι, θρόνοι, ἐξουσίαι, ἀρχαί, κυριότητες, πολιύμματα, ἑξαπτέρυγα χειροῦμι τε καὶ σεραφίμ, ἐν ἰσχύϊ κεκραγόντα (87)· Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, παντοκράτωρ· πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου. Καὶ ἀποκαλυφθήσεται ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευδόντων (88), καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, καὶ κριτὴς ἀπροσωπώλητος, καὶ δικαστὴς, τὸ δίκαιον ἀπονέμων ἕκαστῷ, ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ καὶ ἐπρημένου· καὶ πᾶσα σὰρξ τῶν βροτῶν κατέδη αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μετὰ φόβου καὶ δειλαίας μεγάλης, καὶ δίκαιος καὶ ἁμαρτωλός.

XL. Τότε ἀρθήσεται ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἦγγον ὁ διάβολος, μετὰ τῶν δαιμόνων αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ, ὑπὸ ἀγγέλων αὐστηρῶν καὶ ἀποτόμων· καὶ παραδοθήσονται τῷ πυρὶ τῷ ἀσέστω, καὶ τῷ σκώληκι τῷ ἀκοιμήτῳ, καὶ τῷ σκότει τῷ ἐξωτέρῳ (89). Τῶν γὰρ Ἑβραίων ὁ δῆμος ὄψεται αὐτὸν ἐν σχήματι ἀνθρώπου, καθὼς αὐτοῖς ὤφθη ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου διὰ σαρκὸς, καὶ καθὼς αὐτὸν ἐσταύρωσαν· καὶ δεῖξει αὐτοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς ἕλους. Καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ νενυγμένην διὰ τῆς (90) λόγχης· καὶ τὴν κάραν τὴν ἐξ ἀκανθῶν στεφανωθεί-

⁷⁸ Matth. xix, 19. ⁷⁹ Matth. xiii, 43. ⁸⁰ Matth. xxiv, 29. ⁸¹ Philipp. ii, 41. ⁸² Coloss. i, 16. ⁸³ Isa. vi, 3. ⁸⁴ Apoc. i, 7.

(78) Id., τῷ κάλλει τῆς σαρκὸς ἀπατώμενοι.

(79) Al., σεαυτὸν.

(80) B. addit, ἔχοντες.

(81) Id., καὶ τί ἐπιφέρει μακροὺς λόγους; τότε, etc.

(82) Sequitur in B.: Καὶ οἱ μὲν δίκαιοι ἵνα αἰωνίου χαρᾶς νεμεθῶσι, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν τῇ κρίσει ἐκδικηθῶσιν.

(83) Id., ἐνθυμηθεὶς τί ἀπολογίαν δώσει.

(84) B., εἴτε ἀγαθὰ, εἴτε πονηρὰ.

(85) In B. quæ sequuntur omnia sunt usque ad

A capiti, sua desideria sunt secuti. Tunc qui dilectionem Domini non servarunt, exsurgent mæsti ac tetrici: eo quod Salvatoris mandatum facile contempserunt, quod præcipit: *Dilige proximum tuum sicut te ipsum* ⁷⁸. Tunc qui habuerint libram iniquam, stateras, mensuras, modios injustos, gement exspectantes justum judicem.

XXXIX. Sed quid plura de sistendis addimus? Tunc justii fulgebunt ut sol ⁷⁹: peccatores autem tristes et tetrici apparebunt. Utrique enim et justii et peccatores resurgent incorruptibiles: justii, ut perpetuo sint in honore ac immortalibus fruuntur deliciis; peccatores, ut per judicium pœnas luant sempiternas. Quisque igitur vestrum perpendat apud se, tum bonorum, tum malorum justo judicii rationem reddendam. Nam actiones omnes hominum unumquemque tam probum quam improbum circumdabunt. Quandoquidem virtutes cœlorum movebuntur ⁸⁰, et omnia timor ac tremor absument, cœlum, terram, ac subterranea; et omnis lingua confitebitur eum ⁸¹, et fatebitur eum qui veniet justum judicium judicatorius, Deum fortem et conditorem omnium. Tunc cum pavore ac stupore procedent angeli, throni, potestates, principatus, dominationes ⁸², multis oculis et alis sex prædita cherubim ac seraphim, fortiter clamantia: *Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Sabaoth omnipotens: plenum est cœlum et terra gloria tua* ⁸³. Et revelabitur Rex regum et Dominus dominantium, ac judex qui personam non accipit, sed cuique quod justum est distribuit, in throno terribili et exaltato. Et videbit omnis caro mortalium faciem ejus tum justus, tum peccator, cum timore ac metu ingenti.

XL. Tum adducetur filius perditionis, id est diabolus, cum dæmonibus et ministris suis, ab angelis severis ac rigidis; tradenturque igni inextinguibili, vermi non dormienti, ac tenebris exterioribus. Videbit enim populus Hebræorum illum in figura humana ⁸⁴, quemadmodum illis ex sancta Virgine per carnem apparuit, et sicuti crucifixerunt eum; ac ostendet eis manuum pedumque clavos, latus suum lancea perforatum, caput coronatum spinis, ac pretiosam crucem. Denique omnia videbunt Hebræi, et plangent, ac plorabunt, quemad-

verba: πᾶσα γλῶσσα.

(86) B., μετὰ φόβου.

(87) In B. est, καὶ πᾶσαι αἱ τῶν οὐρῶν δυνάμεις ἐν ἰσχύϊ κεκραγόντα, ἃ ἄγιος, mendose.

(88) Quæ sequuntur, B. contrahit, in quo statim legas καὶ κριτῆς ἀπροσωπώλητος ἐπὶ θρόνου καθήμενος φοβεροῦ.

(89) Al. Pici codex, ἐξώτερον. Sed in B. desunt verba καὶ τῷ σκότει τῷ ἐξωτ.

(90) Verba διὰ τῆς usque ad στεφανωθείσαν desunt in B.

modum propheta clamat : *Videbunt in quem transfixerunt* 97 : nemoque feret opem illis, aut miserabitur eorum : quia non egerunt poenitentiam, nec aversi sunt a via sua prava. Itaque discedent hi in supplicium æternum cum dæmonibus et diabolo.

XLl. Deinde congregabit omnes gentes, ut clara voce clamat Evangelium. Quid enim ait Matthæus evangelista, imo Dominus ipse in Evangelio? *Cum venerit Filius hominis in gloria sua, et omnes sancti angeli cum eo, tunc sedebit super thronum gloriæ suæ; et congregabuntur coram eo omnes gentes, et separabit eos ab invicem, veluti pastor separat oves ab hædis; et constituet oves quidem a dextris suis, hædos autem a sinistris. Tum dicet his qui erunt a dextris ejus : Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi* 98. Venite, prophetæ, propter nomen meum expulsi. Venite, patriarchæ, qui aute adventum meum obtemperastis mihi, regnumque meum desiderastis. Venite, apostoli, mearum afflictionum participes, dum inter homines agerem, propter Evangelium. Venite, martyres, qui confessi me coram tyrannis, tormenta multa atque supplicia pertulistis. Venite, pontifices, qui pure mihi sacrificium die nocteque obtulistis, ac pretiosum corpus et sanguinem meum immolastis quotidie. Venite, *οἱ ἱεράρχαι, οἱ λειτουργήσαντές μοι ἀμώμως* (96) *ἡμέρας καὶ νυκτός, τὸ καὶ τίμιον σῶμα καὶ αἷμά μου καθ' ἑκάστην θύοντες* (97).

XLl. Venite, sancti, qui in montibus, in speluncis et cavernis terræ exercuistis vos, qui per continentiam, preces et virginitatem servistis nomini meo. Venite, adolescentulæ, quæ thalamum meum exoptastis, nec præter me sponsum alium dilexistis, quæ per martyrium et pietatis exercitationem mihi immortalis ac incorruptibilis sponso copulatæ estis. Venite, qui dilexistis pauperes ac peregrinos. Venite, qui charitatem meam servastis, sicuti sum ego charitas. Venite, socii pacis; ego enim sum ipsa pax. Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum; qui nihili fecistis divitias, qui pauperis estis miserti, qui tulistis opem pupilis, qui viduis estis auxiliati, qui sitientibus potum dedistis, qui pavistis esurientes, qui excepistis peregrinos, qui nudos induistis, qui visitastis infirmos, qui detentos in carcere consolati estis, qui

97 Zach. xii, 10; Joan. xix, 37. 98 Matth. xiv, 31, 32, 33, 34.

(91) B., εἰς χρῆσιν αἰώνιον.

(92) Al. Pici codex, διαφοριεῖ.

(93) In B. desunt verba : Καὶ ποθ. τ. ε. βασιλείαν.

(94) B., ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ut Matth. x, 32.

(95) Ὑπομείναντες δι' ἐμέ, B.

(96) Id., ἀμέμπτως.

(97) In eodem codice desunt verba καὶ τὸ τίμιον usque ad θύοντες.

(98) Ibid. desunt verba οἱ δι' ἔγκρ. usque ad τὸ ὄνομα.

σαν, καὶ τὸν τίμιον σταυρόν· καὶ ἅπασι πάντα θεάσονται ὁ τῶν Ἑβραίων δῆμος, καὶ κλύουσονται καθὼς βοᾷ ὁ προφήτης· Ὁψοῦνται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν, καὶ οὐδεὶς ἐστὶν ὁ βοηθῶν αὐτοῖς ἢ ὁ ἐλεῶν αὐτούς· ὅτι οὐ μετενόησαν, ἢ ἀπεστράφησαν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πονηρᾶς. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον (91) μετὰ τῶν δαιμόνων καὶ τοῦ διαβόλου.

XLl. Εἴτα ἐπισυνάξει πάντα τὰ ἔθνη, καθὼς τὸ ἄγιον Εὐαγγέλιον διαπρυσίως βοᾷ. Τί γὰρ λέγει Ματθαῖος ὁ εὐαγγελιστής, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ὁ Κύριος διὰ τοῦ Εὐαγγελίου; Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἄγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσονται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἀφοριεῖ (92) αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων, ὡς περ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων· καὶ στηθεῖ, τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ ἐνωπίμων. Τότε ἐρεῖ τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Δεῦτε οἱ προφηταί, οἱ διὰ τὸ ὄνομά μου ἐκδιωχθέντες. Δεῦτε οἱ πατριάρχαι, οἱ πρὸ τῆς ἐμῆς παρουσίας πειθαρχήσαντές μοι καὶ ποθήσαντες τὴν ἐμὴν βασιλείαν (93). Δεῦτε οἱ ἀπόστολοι, οἱ συγκακοπαθήσαντές μοι· ἐν τῇ ἐνανθρωπήσει, ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Δεῦτε μάρτυρες, οἱ ὁμολογήσαντές μοι ἐνώπιον τυράννων (94), καὶ βασάνους πολλὰς καὶ τιμωρίας ὑπομείναντες (95). Δεῦτε οἱ ἱεράρχαι, οἱ λειτουργήσαντές μοι ἀμώμως (96) ἡμέρας καὶ νυκτός, τὸ καὶ τίμιον σῶμα καὶ αἷμά μου καθ'

XLl. Δεῦτε οἱ ὄσιοι, οἱ ἐν ὄρεσι, καὶ σπηλαιαῖς, καὶ ταῖς ὄραις τῆς γῆς ἀσκήσαντες, οἱ δι' ἔγκρατειας (98), καὶ εὐχῆς, καὶ παρνεσίας θεραπεύσαντές μοι τὸ ὄνομα. Δεῦτε νεάνιδες, αἱ τὸν νυμφῶνά μου ποθήσασαι, καὶ πλὴν ἐμοῦ τοῦ νυμφίου, ἄλλον μὲ ἀγαπήσασαι· αἱ διὰ μαρτυρίου (99) καὶ ἀσκήσεως ἐμοὶ συναφθεῖσαι τῷ ἀθανάτῳ καὶ ἀφθάρτῳ νυμφίῳ. Δεῦτε φιλόπτωχοι, φιλόξενοι. Δεῦτε οἱ τὴν ἀγάπην μου φυλάξαντες, καθὼς ἐγὼ ἀγάπη εἰμί. Δεῦτε οἱ τῆς εἰρήνης (1) μετέχοντες· ἐγὼ γὰρ εἰμι ἡ εἰρήνη. Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου· κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν, οἱ τὸν πλοῦσον μὴ τιμήσαντες (2). Οἱ ἐλεήσατε τὸν πένητα, οἱ τοῖς ὀρφανοῖς βοηθήσαντες, οἱ ταῖς χήραις ἐπικουρήσαντες, οἱ τοὺς διψῶντας ποτίσαντες, οἱ τοὺς πεινῶντας διαθρέψαντες, οἱ τοὺς ξένους ἐπισυναγαγόντες (3), οἱ τοὺς γυμνοὺς ἐνδύσαντες, οἱ τοὺς ἀσθενεῖς ἐπισκέψαντες,

(99) Desunt in B verba διὰ μαρτυρίου usque ad νυμφίῳ.

(1) Desunt in eodem codice, δεῦτε οἱ τῆς usque ad ἡ εἰρήνη.

(2) Μισήσαντες, οἱ ἐλεήσαντες τοὺς πένητας, οἱ τοὺς πεινῶντας διαθρέψαντες. Ita B, verbis, quæ interjacent, omisissis.

(3) B., Ὑποδεχόμενοι, deinde statim sequitur οἱ τοὺς ἀσθενεῖς ἐπισκεπτόμενοι, οἱ τοὺς λόγους μου ποιήσαντες, οἱ συγκακοπαθήσαντές μοι ὡς καλὰ στρατιῶται, δεῦτε.

οἱ τοὺς ἐν φυλακαῖς παραμυθῆσαντες, οἱ τοὺς τυφλοῖς ἀπικουρήσαντες, οἱ τὴν σφραγίδα τῆς πίστεως ἀθραυστον διαφυλάξαντες, οἱ ταῖς ἐκκλησίαις ἐπισυντρέγοντες, οἱ τῶν Γραφῶν μου ἀκούοντες, οἱ τοὺς λόγους μου ποθήσαντες (4), οἱ τὸν νόμον μου τηρήσαντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς, οἱ συγκακοπαθήσαντές μοι καλοὶ (5) στρατιῶται, ἐμοὶ τῷ οὐρανῷ βασιλεῖ ἀρέσαι βουλόμενοι. Δεῦτε, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἰδοὺ ἡ βασιλεία μου ἡτρώπεται (6), Ἰδοὺ ὁ παράδεισος ἠνεψήθη, Ἰδοὺ ἡ ἀθανασία μου κεκαλλώπεται. Δεῦτε πάντες, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

XLIII. Τότε ἀποκριθῆσονται οἱ δίκαιοι (7) ἐκπλητόμενοι τῷ μεγέθει τοῦ θαύματος, ὅτι ὃν οὐ δύναται βλέπειν τραυῶς ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὡς φίλους αὐτοὺς προσκαλεῖται, καὶ βοηθοῦσι πρὸς αὐτόν· Κύριε, πότε σε ἴδομεν πεινῶντα, καὶ ἐθρέψαμεν; Δέσποτα, πότε σε ἴδομεν διψῶντα, καὶ ἐποτίσαμεν; Φοβερὲ, πότε σε ἴδομεν γυμνόν, καὶ περιελάβομεν (8). Ἀθάνατε, πότε σε ἴδομεν ξένον, καὶ συνηγάγομεν; Φιλάνθρωπε, πότε σε ἴδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σέ; Σὺ εἶ ὁ ἀεὶ ὢν (9). Σὺ εἶ ὁ συνάναρχος τῷ Πατρὶ καὶ συναίδιος τῷ Πνεύματι. Σὺ εἶ ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα ποιήσας. Σὺ εἶ ὁ τῶν ἀγγέλων (10) βασιλεὺς. Σὺ εἶ ὃν τρέμουσιν ἄδυσσοι. Σὺ εἶ ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Σὺ εἶ ὁ ποιήσας ἡμᾶς καὶ πλάσας ἀπὸ γῆς. Σὺ εἶ ὁ τὰ ἀόρατα δημιουργήσας (11). Σοὺ ἀπὸ προσώπου φεύγει πᾶσα ἡ γῆ (12), καὶ πῶς ἡμεῖς ἐξενοδοχήσαμεν τὴν σὴν βασιλείαν καὶ κυριότητα;

XLIV. Τότε ἀποκριθῆσεται πάλιν ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, λέγων πρὸς αὐτούς· Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε· ἐφ' ὅσον οὖς προεῖπον ὑμῖν (13), ἐξενοδοχήσατε, ἐνδύσατε, καὶ ἐθρέψατε, καὶ ἐποτίσατε τὰ μέλη μου τοὺς πτωχοὺς, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Ἀλλὰ δεῦτε εἰς τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἀπολαύσατε εἰς αἰῶνα αἰῶνος παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, καὶ τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιῦ Πνεύματος. Ποῶν ἄρα (14) στόμα ἐκβιγῆσεται τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ οἶδεν, οὔτε οὖς οὐκ ἤκουσεν, οὔτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

XLV. Ἔγνωτε χαρὰν ἀδιάδοχον, ἔγνωτε βασιλείαν ἀσάλευτον (15), ἔγνωτε τρυφήν ἀγαθῶν τέλος μὴ ἔχουσαν. Μάθετε καὶ τὴν τῶν ἐξ εὐωνύμων ὀδυνῶν φωνήν, ἣν πρὸς αὐτοὺς ἀποφθέγγεται ὁ δίκαιος κριτῆς, καὶ Θεὸς (16) ὁ πρῶτος ἐν θυμῷ ἀμέτρου καὶ ὀργῆς.

¹⁰ Matth. xxv, 37, 38, 39. ¹ IV Esdr. iii, 8.
⁶ Matth. xxv, 40. ⁹ Isa. lxxiv, 4; I Cor. ii, 9.

(4) A1., πειθήσαντες. B., τοὺς λόγους μου ποιήσαντες.

(5) B., ὡς καλοὶ.

(6) In B. sequitur, οἱ στέφανοί μου πρόκεινται, δεῦτε.

(7) Id., μετὰ φόβου καὶ τρόμου λέγοντες· Κύριε, πότε, etc.

(8) Leg. περιεδύλομεν, ut etiam est in B.

(9) In B. statim sequitur σὺ εἶ ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

(10) B. addit, καὶ ἀρχαγγέλων.

A cæcis auxilio fuistis, qui sigillum fidei conservastis illæsum, qui concurristis ad ecclesias, qui Scripturas meas audistis, qui sermones meos expetistis, qui legem meam noctu diuque servastis, qui tanquam strenui milites dura mecum tolerastis, mihi regi cælesti placere studentes. Venite, hæreditatis jure possidete præparatum vobis regnum a constitutione mundi. En regnum meum paratum est, en patet paradus, en immortalitas mea decorata est: venite omnes, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi.

XLIII. Tunc respondebunt justi, attoniti magnitudine miraculi, quod is quem ordines angelorum intueri clare ac vere non possunt, consolatur eos velut amicos, clamabuntque ad illum: Domine, quando te vidimus esurientem, et pavimus? Domine, quando te vidimus sitientem, et præbuimus potum? Tremende, quando te vidimus nudum, et operuimus? Immortalis, quando te vidimus peregrinum, et collegimus? Amator hominum, quando te vidimus infirmum, aut in carcere, et venimus ad te? Tu es, qui semper est. Tu una cum Patre cares principio, et coæternus es Spiritui sancto. Tu es, qui ex nihilo omnia creasti. Tu es rex angelorum. Tu es, quem tremunt abyssi. Tu es, qui lumine indueris, uti vestimento. Tu es, qui nos creasti ac finxisti et terra. Tu es, qui invisibilia condidisti. A facie tua fugit universa terra: et quo pacto nos regiam tuam dignitatem ac dominationem excepimus hospitio?

XLIV. Tunc respondebit iterum Rex regum, dicens eis: Quatenus fecistis uni ex fratribus meis minimis, mihi fecistis; quatenus hos, quos ante dixi vobis, excepistis, induistis, aluistis, potu recreastis membra mea, pauperes dico, mihi fecistis. Verum accedite ad regnum vobis paratum a constitutione mundi, fruamini in sæculum sæculi, a Deo Patre meo cælesti, ac persancto et vivifico Spiritu. Ecquod os enarrabit bona illa, quæ oculis non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascenderunt, quæ præparavit Deus diligentibus eum?

XLV. Nostis gaudium perpetuum, nostis regnum inconcussum, nostis delicias nullum finem bonorum habentes. Discite quoque acerbam vocem, quam in eos qui stabunt a sinistris eloquetur justus iudex et Deus clemens cum ira et indignatione

¹ Psal. civ, 2. ² Coloss. i, 16. ³ Apoc. xi, 11.

(11) In B. desunt hæc verba, σὺ εἶ ὁ τὰ ἀόρατα δημιουργήσας.

(12) Quæ sequuntur usque ad κυριότητα, desunt in B.

(13) In B. desunt verba, οὖς προεῖπον ὑμῖν.

(14) Id., Παρὰ τοῦ Πατρὸς μου καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ποῶν ἄρα.

(15) B., ἀτελεύτητον.

(16) Id., ἀποφθέγγεται ὁ Κύριος ἡμῶν ὁ δίκαιος κριτῆς καὶ Θεός.

vehementi: *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, paratum diabolo et angelis ejus* ⁷. Ipsi vobis hæc comparastis, iisdem vos fruamini. Discedite a me, maledicti, in tenebras exteriores, et in ignem qui non exstinguitur, paratum diabolo et angelis ejus. Ego formavi, et adhæsisisti alteri. Ego sum, qui de vulva eduxi vos ⁸, et me rejecistis. Ego sum, qui jussu meo de terra vos formavi, et alii vos ad-junxistis. Ego sum, qui vos enutrivī, et alteri servistis. Ego terram ac mare in alimentum vestrum et vitæ terminum constitui; at vos præceptis meis non parvistis. Ego lucem vobis creavi, ut die frueremini; itidem noctem, ut requiesceretis; at vos improbis factis me irritastis ac respuistis ⁹, foresque affectionibus aperuistis. *Discedite a me, operarii iniquitatis. Nescio vos, non agnosco vos; alterius domini operarii facti estis, hoc est diaboli. Possidete cum ipso tenebras, atque ignem qui non exstinguitur, et vermem qui non dormit, ac stridorem dentium.*

διαβόλου· μετ' αὐτοῦ τὸ σκότος κληρονομήσατε, καὶ τὸ τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων.

XLVI. Nam *esurivi, et non dedistis mihi quod manducarem. Sitivi, et non dedistis mihi potum. Hospes fui, et non collegistis me; nudus, et non operuistis me. Ægrotavi, et non visitastis me. In carcere fui, nec venistis ad me. Aures vestras condidi, ut audiretis Scripturas: at vos parastis eas ad cantica dæmonum, citharas et ridicula. Oculos vestros creavi, ut perspiceretis lumen præceptorum meorum, eaque exsequeremini; at vos accersistis supra et impudicitias, et ad reliquam immunditiam ipsos aperuistis. Os vestrum composui ad glorificandum et laudandum Deum, et psalmos cantionesque spiritales pronuntiandas ¹⁰, lectionisque continuam meditationem; at vos aptastis illud ad convitia, dejectiones et blasphemias, dum sedentes obtreclatis proximis vestris. Manus vestras feci, ut ad preces et obsecrationes extenderetis eas; at vos ad rapinas, cædes et mutuas occisiones expandistis. Pedes vestros ordinavi ut ambularetis in præparatione Evangelii pacis ¹¹, tum in ecclesiis, tum in domibus sanctorum meorum; at vos docuistis currere ad adulteria, supra, spectacula, saltationes, in sublime jactationes.*

⁷ Matth. xxv, 41. ⁸ Jon x, 18. ⁹ Psal. lxxviii, 40. ¹⁰ Ephes. v, 19. ¹¹ Ephes. vi, 15.

(17) In B. sequitur: Μη γὰρ δι' ὑμᾶς τὸ πῦρ ἠτοιμάσα ἢ τὴν χρίσιν, ἀλλὰ τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ὑμεῖς δὲ ἑαυτοῖς προξενήσατε τὴν κλάσιν. Ἐγὼ δὲ ἐπλασα, etc.

(18) In B. statim sequitur: Ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ, ἐργάται τῆς ἀνομίας.

(19) AL, ἐπόνησα.

(20) In B., ἄλλου κυρίου γεγονάτε.

(21) In B. omisissuni γυμνὸς καὶ οὐ περιεβάλετε με.

(22) Supra cap. 7.

(23) Desunt in B. verba: Καὶ ἐκτελεῖν αὐτάς, at sequitur: Ὑμεῖς δὲ πρὸς κάλλη καὶ ἀσελείας καὶ

A Ἀπέλυθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ (17). Ὑμεῖς δὲ ἑαυτοῖς ταῦτα προξενήσατε· δέξασθε ἑαυτοῖς καὶ τὴν ἀπόλαυσιν. Ἀπέλυθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἀσβεστον τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐγὼ ἐπλασα, καὶ ἄλλῳ προστηνέχθητε. Ἐγὼ εἰμι ὁ ἐκ μήτρας ἐξεγαγὼν ὑμᾶς, κάμπε ἠθετήσατε (18). Ἐγὼ εἰμι ὁ ἐκ γῆς διαπλάσας προστάξει μου, καὶ ἄλλῳ προστηνέχθητε. Ἐγὼ εἰμι ὁ διαθρέψας ὑμᾶς, καὶ ἄλλῳ ἐδουλεύσατε. Ἐγὼ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν πρὸς διατροφήν ὑμῶν καὶ συμπέρασμα βίου προσέταξα, ὑμεῖς δὲ τὰς ἐντολάς μου παρηκούσατε. Ἐγὼ τὸ φῶς ὑμῖν ἐποίησα (19) πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἡμέρας, καὶ τὴν νύκτα πρὸς ἀνάπαυσιν, ὑμεῖς δὲ τοῖς ἐργοῖς τοῖς πονηροῖς ἐμὲ παρεκικράνατε καὶ ἠθετήσατε, καὶ τοῖς τέθεισι θύραν ἠνοήσατε. Ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ, ἐργάται τῆς ἀδικίας. Οὐκ οἶδα ὑμᾶς, οὐ γνωρίζω ὑμᾶς· ἄλλου κυρίου ἐργάται ἐγένεσθε (20), τοῦτ' ἐστι τοῦ ἀσβεστον πῦρ, καὶ τὸν σκόλημα τὸν ἀκοίμητον, καὶ

B

XLVI. Ἐπειρασα γὰρ, καὶ οὐκ ἔδωκατέ μοι φαγεῖν. Ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με. Ξένος ἤμην, καὶ οὐ συντηγάτετέ με· γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με (21). Ἥσθηνησα, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ οὐκ ἤλυθε πρὸς μέ. Τὰς ἀκοὰς ὑμῶν ἐποίησα πρὸς τὸ ἀκούειν ὑμᾶς τῶν Γραφῶν, ὑμεῖς δὲ ταύτας ἠτέρπισατε εἰς ἄσματα δαιμονικά (22), καὶ κιθάρας, καὶ γελῖα. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐποίησα πρὸς τὸ καθορᾶν τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν μου, καὶ ἐκτελεῖν αὐτάς (23), ὑμεῖς δὲ προσκαλεῖτε πορνείας, καὶ ἀσελείας, καὶ τῇ λοιπῇ ἀκαθαρσίᾳ αὐτοὺς διηνοήσατε. Τὸ στόμα ὑμῶν (24) πρὸς δοξολογίαν, καὶ αἶνον, καὶ ψαλμοὺς, καὶ ψᾶδες πνευματικὰς ἠτέρπισα λαλεῖν καὶ μελετᾶν διὰ παντὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ὑμεῖς δὲ πρὸς λοιδορίας, καὶ ὀρκους καὶ βλασφημίας αὐτὸ ἠτοιμάσατε (25), καθήμενοι καταλαλοῦντες τοὺς πλησίους ὑμῶν. Τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς προσεσχὰς καὶ δεήσεις ἐποίησα, τοῦ ἐκπετάσαι (26)· ὑμεῖς δὲ πρὸς ἀρπάγματα, καὶ φόνους, καὶ ἀλληλοφονίας ἐξετείνατε. Τοὺς πόδας ὑμῶν ἐτοιμάσα τὸ εὐαγγελίον τῆς εἰρήνης, καὶ ἐν ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς οἴκοις τῶν ἁγίων μου (27) διεταξάμην D ὀδεύειν· ὑμεῖς δὲ εἰς μοιχείας καὶ εἰς πορνείας, καὶ θέατρα, καὶ ὀρχήσεις καὶ μετεωρισμοὺς, ἐδιδάξατε τρέχειν (28).

ἀκαθαρσίας αὐτοὺς διηνοήσατε.

(24) Ἐποίησα πρὸς δοξολογίας καὶ αἶνον καὶ μελέτην τῶν Γραφῶν.

(25) Quæ sequuntur, καθήμενοι usque ad ὑμῶν, desunt in B.

(26) Ibid. desunt verba τοῦ ἐκπετάσαι. Et mox sequitur, ὑμεῖς δὲ εἰς κλέμματα καὶ φόνους ἐξετείνατε.

(27) Desunt in B. verba καὶ τοῖς οἴκοις τῶν ἁγίων μου.

(28) Ib. desiderantur verba: Καὶ μετ. ἐδ. τρέχειν.

XLVII. Ἐλύθη λοιπὸν ἡ πανήγυρις, ἐπαύθη τοῦ Α βίου τὸ θέατρον, παρήλθεν ἡ πλάνη αὐτοῦ καὶ ἡ φαντασία· ἔμοι προσενέχθητε, ᾧ κάμπτεται πᾶν γόνυ ἐπουρανίων, καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθονίων. Πάντες γὰρ οἱ ἀμελήσαντες (29), οὐδὲ οἰκτειρήσαντες ἐν εὐποιαῖς ἐνταῦθα, οὐδὲν χρεωστοῦνται, ἀλλ' ἢ τὸ πῦρ τὸ ἔσπεστον. Φιλάνθρωπος γὰρ εἰμι, ἀλλὰ καὶ δικαιοκρίτης πᾶσι. Τὰς γὰρ κατ' ἀξίαν ἀποδώσω τὰς ἀμοιβάς (30)· πᾶσι τὰς κατὰ τὸν ἐκάστου κάματον παρέξω τὸν μισθόν· πᾶσι πρὸς τὸν ἴδιον ἀγῶνα δώσω καὶ τὰς ἀμοιβάς. Ἐλεῆσαι βούλομαι, ἀλλ' ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις ὑμῶν οὐ καθορῶ. Οἰκτειρῆσαι θέλω, ἀλλ' ὄλω ἀνευ οἰκτιρμῶν τὸν βίον μετήλθετε. Σπλαγγισθῆναι σπεύδω, ἀλλ' αἱ λαμπάδες ὑμῶν σκοτειναὶ εἰσιν ἐκ τῆς ἀσπλαγχνίας (31). Ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ. Ἡ γὰρ κρίσις ἀνιλέως ἐστὶ τῷ μὴ ποιήσαντι **B** ἔλεος.

XLVIII. Τότε ἀποκριθήσονται καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν φοβερὸν κριτὴν, καὶ ἀπροσωπόληπτον· Κύριε, πότε σε ἴδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκορησάμεν σοι; Κύριε, οὐ γνωρίζεις ἡμᾶς; Σὺ ἡμᾶς ἐπλάσας, σὺ ἐδημιούργησας, σὺ ἐκ τεσσάρων στοιχείων ἡμᾶς συνήρμασας, σὺ πνεῦμα καὶ ψυχὴν ἔθηκας· σοὶ ἐπιστεύσαμεν, σοῦ τὴν σφραγίδα μετέχομεν (32), σοῦ τὸ βάπτισμα ἐλάβομεν· σὲ ὠμολογήσαμεν θεόν, σὲ ἐγνωμεν κτίστην· ἐν σοὶ σημεῖα πεποιήκαμεν, διὰ σοῦ δαίμονας ἀπηλάσαμεν· διὰ σὲ τὴν σάρκα ἐτήξαμεν, διὰ σὲ παρθενίαν ἐφυλάξαμεν, διὰ σὲ ἀγγελίαν ἐπισπασάμεθα, διὰ σὲ πάροικοι τῆς γῆς γενήθημεν (33)· καὶ λέγεις· Οὐκ οἶδα ὑμᾶς· ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ! Τότε ἀποκριθήσεται καὶ αὐτοῖς λέγων· Ὁμολογήσατέ με Δεσπότην, ἀλλὰ τοῖς λόγοις μου οὐκ (34) ἐπειθαρχήσατε. Τὴν σφραγίδα τοῦ σταυροῦ μου ἐσημειώθητε, ἀλλὰ ταύτην ἀσπλαγχνίᾳ ἠφανίσατε. Τὸ βάπτισμά μου ἐλάβετε, ἀλλὰ τὰς ἐντολάς μου οὐκ ἐφυλάξατε. Τὸ σῶμα (35) τῆ παρθενίας κατεδαμάσατε, ἀλλὰ τὴν ἐλεημοσύνην οὐκ ἐφυλάξατε, ἀλλὰ τὴν μισαδελφίαν ἐκ τῶν ὑμετέρων ψυχῶν οὐκ ἐσοθήσατε (36). Οὐ γὰρ πᾶς ὅστις λέγει μοι, Κύριε, Κύριε, σωθήσεται, ἀλλ' **δ** οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον· οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

XLIX. Ἦκούσατε, ἀγαπητοὶ, τοῦ Κυρίου τὴν **D** ἀπόκρισιν· ἔγνωτε τοῦ κριτοῦ τὴν ἀπόφασιν· ἐμάθετε ὅσον κριτήριον φοβερὸν ἡμᾶς ἀναμένει, καὶ ἡμέρα, καὶ ὥρα· ταύτης φροντίσωμεν καθ' ἐκάστην, ταύτης μελετήσωμεν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἵνα μὴ εἰς τὴν δίκην ἐκείνην τὴν φοβεράν καὶ ἀπροσω-

XLVII. Jam solutus est conventus publicus, spectaculum desiit mundi hujus, præterit deceptio ac species illius; mihi adhærescite ¹², cui flectitur omne genu cœlestium, terrestrium et infernorum. Omnes enim qui neglexerint, nec misericordiam exercuerint hic bene merendo, nihil eis debetur, nisi ignis qui non exstinguitur. Humanus enim sum, at justus quoque judex. Nam omnes pro dignitate remunerabor, omnibus pro cujusque labore mercedem præstabo, omnibus pro suo certamine præmia rependam. Misceri volo, sed oleum in vasis vestris non video. Misericordiam exhibere desidero, sed transegistis vitam omnem sine ulla commiseratione. Affectu misericordiæ erga vos commoveri propero: sed lampades vestræ caliginosæ sunt præ cordis duritia. *Discedite a me* ¹³. *Judicium enim fiet ei sine misericordia, qui non fecit misericordiam* ¹⁴.

XLVIII. Tunc ipsi etiam respondebunt horrendo ac personas non accipienti judici: *Domine, quando te vidimus esurientem aut sitientem, aut peregrinum, aut nudum, aut ægrotum, aut in carcere, et non ministravimus tibi* ¹⁵? Domine, non agnoscis nos? Tu nos formasti, tu condidisti, tu nos e quatuor elementis composuisti, tu spiritum et animam inseruisti; tibi credidimus, sigilli tui participes facti sumus, baptisma tuum accepimus; te confitemur Deum, te novimus creatorem; in te signa fecimus, per te dæmonas expulimus; propter te carnem maceravimus, propter te virginitatem servavimus, propter te castitatem nobis ascivimus, propter te facti sumus advenæ terræ: et ais, *Nescio vos; discedite a me* ¹⁶! Tum respondebit etiam illis, his verbis: *Confessi estis me Dominum, sed verbis meis non paruistis. Signo crucis meæ notati estis, sed hoc animi duritia delevistis. Baptisma meum recepistis; at præcepta mea non servastis, at odium fraternum ex animis vestris non excussistis. Non enim omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, salvabitur; sed qui faciet voluntatem meam* ¹⁷. — *Et discedent hi in supplicium æternum; justi vero in vitam æternam* ¹⁸. **δ** *ποιῶν τὸ θέλημά μου.*— *Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι*

XLIX. Audistis, dilecti, responsonem Domini, cognovistis sententiam judicis, didicistis quam horrendum judicium et dies et hora nos maneat; de eo solliciti cogitemus quotidie; hoc diu noctuque meditemur, in domibus, in plateis, in ecclesiis; ne in horrendo illo judicio, in quo nulla est personarum acceptio, abjecti ac tristes astemus condem-

¹² Philipp. II, 10. ¹³ Matth. VII, 23. ¹⁴ Jacob. II, 13. ¹⁵ Matth. XXV, 44. ¹⁶ Matth. VII, 23. ¹⁷ Ibid., 21. ¹⁸ Matth. XXV, 46.

(29) In B. sequitur: Ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, καὶ μὴ μετανοήσαντες ἢ ἐλεήσαντες ἐνταῦθα οὐδὲν χρεωστοῦντες ἀλλ' ἢ, etc.

(30) Τὰς δωρεάς, B.

(31) Desunt in B. verba ἐκ τῆς ἀσπλαγχνίας.

(32) B., κατέχομεν. Ibidem statim sequitur, διὰ σοῦ δαίμονας ἀπηλάσαμεν.

(33) Desunt in B. verba, διὰ σε πάροικοι τῆς γῆς

ἐγενήθημεν.

(34) B. Ὑπηρεύσατε, ἀλλὰ ταύτην ἀσπλαγχνίᾳ ἠφανίσατε.

(35) Verba, τὸ σῶμα usque ad ἐφυλάξατε, restitui ex altero Picci codice. In B. sequitur, ἐν τῷ ὄνοματί μου δαιμόνια ἐδιώξατε.

(36) B., οὐκ ἐδιώξατε.

nati; sed cum actione, vita, conversatione, confessione pura; ut nobis quoque dicat ille misericors hominumque amans Deus: *Fides tua te salvum fecit; vade in pace*¹⁹; item illud: *Euge, serve bone et fidelis, super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam; intra in gaudium Domini tui*²⁰. Quod consequi nobis omnibus contingat gratia benevolentia que Domini nostri Jesu Christi: cum quo Patrem ejus initio carentem, cum sacrosancto, bono et vivifico ejus Spiritu, decet gloria, honor et adoratio nunc et semper et in sæcula sæculorum. Amen.

Πατρι καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Esto fidelis ad mortem, et dabo tibi coronam vitæ.
(Apoc. II.)

Ἀ πόληττον παρασταθῶμεν κατακεκριμένοι, ταπεινοὶ καὶ σκυθρωποί· ἀλλὰ μετὰ καθαρᾶς πράξεως, καὶ βίου, καὶ πολιτείας, καὶ ἐξομολογήσεως, ἵνα εἴπῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁ εὐσεπλαγγχος καὶ φιλάνθρωπος θεός· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην· καὶ τὸ, *Εὕγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ. Ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.* Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, (37) σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ

Γίνου πιστός ἀχρι θανάτου, καὶ δώσω σοὶ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. (Ἀποκαλύψεως β').

ΗΠΠΟΛΥΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΒ' ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Ποῦ ἕκαστος αὐτῶν ἐκήρυξεν, καὶ ποῦ ἐτελειώθη.

HIPPOLYTI DE DUODECIM APOSTOLIS

Ubinam quisque eorum prædicaverit ac ubi consummatus sit.

Petrus quidem, cum prædicasset Evangelium in B Ponto, Galatia, Cappadocia, Bithynia, Italia, atque Asia; postea a Nerone Romæ crucifigitur capite deorsum verso, cum ipse sic pati rogasset.

Andreas, cum Scythis ac Thracibus prædicasset, cruci affixus est Patris in Achaia, rectus in olea arbore, ibique sepelitur.

Joannes vero in Asia a Domitiano imperatore in Patmos insulam relegatus, ubi etiam Evangelium conscripsit, ac apocalypsim vidit, sub Trajano obdormivit Ephesi. Ejus reliquiæ cum fuissent quæsitæ, non sunt inventæ.

Jacobus ejus frater, prædicans in Judæa, ab Herode tetrarcha gladio occiditur, ibique sepelitur.

Philippus prædicans in Phrygia, Hierapoli crucifixus est capite deorsum verso, sub Domitiano principe, eodemque loco sepelitur.

Bartholomæus cum Indis prædicasset, eisque conscriptum a Matthæo Evangelium exposuisset, crucifixus est et ipse capite deorsum verso, Albani magnæ Armeniæ urbe.

Matthæus cum Evangelium Hebræice scripsisset, Jerosolymis edidit; obdormivitque Hieræ Parthorum civitate.

¹⁹ Luc. vii, 50. ²⁰ Matth. xxv, 23.

(37) Quæ sequuntur in B. omisæ.

(38) Γρ. Βηθανία.

Πέτρος μὲν ἐν Πόντῳ, καὶ Γαλατίᾳ, καὶ Καππαδοκίᾳ, καὶ Βιθυνίᾳ (38), καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ Ἀσίᾳ, κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον, ὕστερον ὑπὸ Νέρωνος ἐν Ῥώμῃ σταυροῦται κατὰ κεφαλῆς οὕτως αὐτοῦ ἀξιώσαντος παθεῖν.

Ἀνδρέας, Σκυθίαις, Θράκῃς κηρύξας, ἐσταυρώθη ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαίας ἐπὶ ἐλαιᾶς ὄρθιος, καὶ θάπτεται ἐκεῖ.

Ἰωάννης δὲ ἐν Ἀσίᾳ ὑπὸ Δομετιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐξορισθεὶς ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ, ἐν ἣ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον συνεγράφη, καὶ τὴν ἀποκάλυψιν εἰδέσατο, ἐπὶ Τραϊανῷ ἐκοιμήθη ἐν Ἐφέσῳ· οὐ τὸ λείψανον ζητηθὲν οὐχ εὗρέθη.

Ἰάκωβος ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ κηρύσσων, ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετραρχοῦ ἀναίρεται μαχαίρᾳ, καὶ θάπτεται ἐκεῖ.

Φίλιππος ἐν Φρυγίᾳ κηρύξας, ἐν Ἱερὰπολει ἐσταυρώθη κατὰ κεφαλῆς ἐπὶ Δομετιανοῦ, καὶ θάπτεται ἐκεῖ.

Βαρθολομαῖος δὲ Ἰνδοῖς, οἷς καὶ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ἐκδεδωκώς, ἐσταυρώθη κατὰ κεφαλῆς, καὶ θάπτεται ἐν Ἀλλανῷ (39) τῆς μεγάλῃς Ἀρμενίας.

Ματθαῖος δὲ, τὸ Εὐαγγέλιον Ἑβραϊστὶ γράψας, δέδωκεν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Ἱερὰι τῆς Παρθίας.

(39) Ἀλλανῶ.

Θωμάς δὲ Πάρθοις, Μήδοις, Πέρσαις, Ὑρκανοῖς, Βακτροῖς, Μάργοις (40) κηρύξας, ἐλακῆδη (41) ἐλογχιάσθη τοῖς τέταρσι μέρεσιν αὐτοῦ ἐν πόλει Καλαμῆνῃ (42), τῆς Ἰνδικῆς, καὶ θάπτεται ἐκεῖ.

Ἰάκωβος δὲ Ἀλφαίου, κηρύσσων ἐν Ἱερουσαλήμ, ὑπὸ Ἰουδαίων καταλευθεῖς, ἀναιρεῖται, καὶ θάπτεται ἐκεῖ παρὰ τῷ ναβί.

Ἰούδας, ὁ καὶ Λεβδαῖος, Αἰδεσινοῖς καὶ πάσῃ Μεσοποταμίᾳ κηρύξας, ἐκοιμήθη ἐν Βηρύτι, καὶ θάπτεται ἐκεῖ.

Σίμων ὁ Κανανίτης ὁ τοῦ Κλωπᾶ, ὁ καὶ Ἰούδας, μετὰ Ἰάκωβον τὸν Δίκαιον ἐπίσκοπος γενόμενος Ἱεροσολύμων, ἐκοιμήθη, καὶ θάπτεται ἐκεῖ, ζήσας ἑτη ρκ'.

Ματθίας δὲ εἷς ὢν τῶν σ', συγκαταριθμεῖται τοῖς ἑστέροις ἀποστόλοις, καὶ κηρύσσων ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐκοιμήθη καὶ θάπτεται ἐκεῖ.

Παῦλος δὲ μετ' ἐνιαυτὸν ἓνα τῆς τοῦ Χριστοῦ (43) ἀναλήψεως εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀποστολὴν, καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, προῆλθεν ἕως τοῦ Ἰλλυρικοῦ καὶ Ἰταλίας καὶ Σπανίας κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον ἑτη λς'. Ἐπὶ δὲ Νέρωνος, ἐν Ῥώμῃ τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς, θάπτεται ἐκεῖ.

Thomas, cum Parthis, Medis, Persis, Hyrcanis, Bactris, Margis prædicasset, abietina lancea quatuor sui corporis partibus confossus est Calaminæ, quæ est urbs Indiæ, illicque sepelitur.

Jacobus Alphæi prædicans Hierosolymis, lapidatus a Judæis occiditur, illicque prope templum sepelitur.

Judas, qui et Lebbæus, ubi populo Edessæ ac toti Mesopotamiæ prædicasset, obiit Beryti, ac illic sepelitur.

Simon Chananæus, filius Cleophæ, qui et Judas, post Jacobum Justum creatus Hierosolymorum episcopus, obiit, sepeliturque eodem loco, cum annorum centum viginti vixisset.

Matthias cum esset unus de septuaginta, accensetur undecim apostolis; cumque prædicasset Hierosolymis, obiit, ac illic sepultus est.

Paulus denique, post annum ab assumptione Christi, adjit apostolatam; incipiensque ab Jerusalem, pervenit usque ad Illyricum, et Italiam, ac Hispaniam, prædicans Evangelium per annos quinque ac triginta; sub Nerone autem, Romæ, amputatæ capite, illic sepelitur.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Σ' ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

EJUSDEM HIPPOLYTI DE LXX APOSTOLIS.

E codice Barocciano 206 (44).

Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόςθεος, ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. C

Κλεωπᾶς ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων.

Ματθίας ὁ ἀναπληρώσας τὸν τόπον τῶν ἑστέρων ἀποστόλων.

Θαδδαῖος ὁ τὴν ἐπιστολὴν Αὐγάρῳ κομίσας.

Ἀνανίας ὁ βαπτίσας Παῦλον, ἐπίσκοπος Δαμάσκου.

Στέφανος ὁ πρωτομάρτυρ.

Φιλιππος ὁ τὸν εὐνούχον βαπτίσας.

Πρόχορος ἐπίσκοπος Νικομηδείας, ὁ καὶ πρῶτος ἐξεληθὼν, πιστεύσας μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ.

Νικάνωρ ἀπέθανεν, ὅτε Στέφανος ἐμαρτύρησεν.

Τίμων ἐπίσκοπος Βόστρης.

1. Jacobus Domini frater, Hierosolymorum episcopus.

2. Cleophas, episcopus Hierosolymorum.

3. Matthias qui locum undecim apostolis additus supplevit.

4. Thaddæus qui epistolam attulit ad Augarum.

5. Ananias qui Paulum baptizavit, Damasci episcopus.

6. Stephanus protomartyr.

7. Philippus, a quo eunuchus baptizatus est.

8. Prochorus, episcopus Nicomedie, qui primus diem obiit, fidem cum filiabus suis amplexus.

9. Nicanor obiit cum Stephanus sustineret martyrium.

10. Timon, Bostræ episcopus.

(40) 1σ. Μάρδοις. Combefis., at Hieron., Magis.

(41) γρ. ἐλάτη.

(42) Steph. le Moynes legit Καραμῆνης.

(43) Cod. Baroc., τοῦ Κυρίου.

(44) Exstat etiam cum superiore scripto *De duodecim apostolis* memorat p. 413.

decim apostolis sub Hippolyti nomine in codicibus duobus bibl. Coislinianæ sive Seguerianæ, ut testatur clariss. Montfauconus in recensione mss. Græcorum illius bibl. Tertium codicem Hippolyti *De XII apostolis* memorat p. 413.

11. Parmenas, episcopus Solorum.
12. Nicolaus, episcopus Samariæ.
13. Barnabas, episcopus Mediolani.
14. Marcus evangelista, Alexandriae episcopus.
15. Lucas evangelista.

Hi duo fuere ex septuaginta discipulis quos dis-
sipari contigit super dicto Christi : *Nisi quis com-
dat carnem meam et bibit sanguinem meum, non est
me dignus.* Sed ille per Petrum, hic Paulo suadente
permoti, sunt ad Christum reversi, et dignus uter-
que habitus est qui Evangelium scriberet, pro quo et
martyrium subiere, unus quidem exustus, alter ad
oleam crucifixus.

16. Silas, Corinthi episcopus.
17. Silvanus, episcopus Thessalonices.
18. Crescens, Chalcedonis in Galliis episcopus.
19. Epænetus, episcopus Carthaginiæ.
20. Andronicus, episcopus Pannoniæ.
21. Amplias, episcopus Odyssei.
22. Urbanus, Macedoniae episcopus.
23. Stachys, episcopus Byzantii.
24. Barnabas, Heracleæ episcopus.
25. Phygellus, Ephesi episcopus. Hic cum Simone
(Mago) fecit.

26. Hermogenes, et ipse ejusdem cum Phygello
sectæ.

27. Demas, etiam hic sacerdos idolorum.
28. Apelles, episcopus Smyrnæ.
29. Aristobulus, episcopus Britanniae.
30. Narcissus, episcopus Athenarum.
31. Herodion, episcopus Tarsi.
32. Agabus, propheta.
33. Rufus, episcopus Thebarum.
34. Asyncritus, episcopus Hyrcaniæ.
35. Phlegon, Marathonis episcopus.
36. Hermes, episcopus Dalmatiæ.
37. Patrobulus, episcopus Puteolorum.
38. Hermas, Philipporum episcopus.
39. Linus, episcopus Romæ.
40. Caius, Ephesi episcopus.
41. Philologus, episcopus Sinopes.
- 42 et 43. Olympius et Rhodion Romæ martyrium
subierunt.

44. Lucius, episcopus Laodiceæ in Syria.
45. Jason, Tarsi episcopus.
46. Sosipater, episcopus Iconii.
47. Tertius, episcopus Iconii.
48. Erastus, episcopus Paneadis.
49. Quartus, episcopus Beryti.
50. Apollo, episcopus Cæsareæ.
51. Cephas.
52. Sosthenes, episcopus Colophonis.
53. Tychicus, episcopus Colophonis.
54. Epaphroditus, episcopus Andriacæ.
55. Cæsar, Dyrrhachii episcopus.

(45) Jo. vi, 53, unde sequitur v. 66 : Ἐκ τούτου
πολλοὶ ἀπῆλθον τῶν μαθητῶν.

(46) Male apud Dorotheum Ἀμπελῆς.

- A** Παρμενάς ἐπίσκοπος Σόλων.
Νικόλαος ἐπίσκοπος Σαμαρείας.
Βαρνάβας ἐπίσκοπος Μεδιολάνου.
Μάρκος ὁ εὐαγγελιστής, ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας.
Λουκάς ὁ εὐαγγελιστής.
Οὗτοι οἱ β' τῶν σ' τυγχάνοντων διασκορπισθέντων
ἐπὶ τῷ ῥήματι ὁ εἶπεν ὁ Χριστός· Ἐὰν μὴ τις φάγη
μου τὴν σάρκα, καὶ πίνη μου τὸ αἷμα, οὐκ ἔστιν
μου ἀξίος (45). Ἄλλ' ὁ μὲν δια Πέτρου, ὁ δὲ διὰ
Παύλου πάλιν συνανακάμψαντες πρὸς Κύριον, εὐαγγε-
λίσσασθαι καταξιοῦνται, ὕπερ οὐ καὶ ἐμαρτύρησαν,
ὁ μὲν πυρποληθεὶς, ὁ δὲ σταυρωθεὶς ἐπὶ ἐλαίας.

- Σιλᾶς ἐπίσκοπος Κορίνθου.
Σιλουανὸς ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης.
Κρίσκη ἐπίσκοπος Καρχηδόνης ἐν Γαλλίαις.
Ἐπαίνετος ἐπίσκοπος Καρθαγένης.
Ἀνδρόνικος ἐπίσκοπος Παννονίας.
Ἀμπίλιος ἐπίσκοπος Ὀδύσσου.
Οὐρβανὸς ἐπίσκοπος Μακεδονίας.
Στάχυς ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου.
Βαρνάβας ἐπίσκοπος Ἡρακλείας.
Φύγγελλος ἐπίσκοπος Ἐφέσου, καὶ τὰ Σίμωνος
ἐφρόνησεν.

Ἐρμογένης· οὗτος ὁμόφρων αὐτοῦ γέγονεν.

- Δημᾶς, καὶ οὗτος ἱερεὺς εἰδώλων γέγονεν.
Ἀπελλῆς (46) ἐπίσκοπος Σμύρνης.
Ἀριστόβουλος ἐπίσκοπος Βρετανίας.
Νάρκισσος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν.

- C** Ἡρωδίων ἐπίσκοπος Ταρσοῦ.
Ἄγαθος προφήτης.
Ῥοῦφος ἐπίσκοπος Θηβῶν.
Ἀσύγκριτος ἐπίσκοπος Ὑρκανίας.
Φλέγων ἐπίσκοπος Μαραθῶνος.
Ἐρμῆς ἐπίσκοπος Δαλματίας.
Πατρόβουλος (47) ἐπίσκοπος Ποιτέδων.
Ἐρμᾶς ἐπίσκοπος Φιλίππων.
Λίνος ἐπίσκοπος Ῥώμης.
Γάιος ἐπίσκοπος Ἐφέσου.
Φιλολόγος ἐπίσκοπος Σινώπης.
Ὀλυμπᾶς καὶ Ῥοδίων, ἐν Ῥώμῃ ἐμαρτύρησαν.

Λούκιος ἐπίσκοπος Λαοδικείας Συρίας.

- Ἰάσων ἐπίσκοπος Ταρσοῦ.
D Σωσίπατρος ἐπίσκοπος Ἰκονίου.
Τέρτιος ἐπίσκοπος Ἰκονίου.
Ἐραστός ἐπίσκοπος Πανελλάδος (48).
Κουάρτος ἐπίσκοπος Βηρύτου.
Ἀπολλῶς ἐπίσκοπος Καισαρείας.
Κηφᾶς. (Hoc loco lacuna in ms. Barocc.)
Σωσθένης ἐπίσκοπος Κολοφωνίας.
Τύχικος ἐπίσκοπος (49) Κολοφωνίας.
Ἐπαφροδίτος ἐπίσκοπος Ἀνδριακῆς.
Καῖσαρ ἐπίσκοπος Δυρραχίου.

(47) Rom. xvi, 14, Πατρόβας.

(48) Dorotheus, Πανελάδος.

(49) Dorotheus, Χαλκηδόνης τῆς Βιθυνίας.

- Μάρκος ἀνεψιὸς Βαρνάβα, ἐπίσκοπος Ἀπολλωνίας. A 56. Marcus, consobrinus Barnabæ, Apolloniæ episcopus.
- Ἰουῆτος ἐπίσκοπος Ἐλευθεροπόλεως. 57. Justus, Eleutheropolis episcopus.
- Ἄρτεμας ἐπίσκοπος Λύστρας. 58. Artemas, episcopus Lystræ.
- Κλήμης ἐπίσκοπος Σαρδινίας. 59. Clemens, episcopus Sardinia.
- Ἰουσιφόρος ἐπίσκοπος Κορώνης. 60. Onesiphorus, Coronæ episcopus.
- Τύχικος, ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος. 61. Tychicus, episcopus Chalcedonis.
- Κάρπος ἐπίσκοπος Βηρύτου τῆς Θράκης. 62. Carpus, Beryti episcopus in Thracia.
- Εὐδοὸς ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. 63. Evodus, Antiochiæ episcopus.
- Ἄρισταρχος ἐπίσκοπος Ἀπαμείας. 64. Aristarchus, episcopus Apameæ.
- Μάρκος, ὁ καὶ Ἰωάννης ὁμοίως, ἐπίσκοπος Βιβλοπόλεως. 65. Marcus, qui et Joannes, episcopus Biblio-
poleos.
- Ζηνάς ἐπίσκοπος Διοσπόλεως. 66. Zenas, episcopus Diospoleos.
- Φιλήμων ἐπίσκοπος Γάζης. 67. Philemon, Gazæ episcopus.
- Ἄρισταρχος, Πούδης. 68 et 69. Aristarchus et Pudens.
- Ὁ Τρόφιμος, ὅστις σὺν τῷ Παύλῳ ἐμαρτύρη- B 70. Trophimus, qui cum Paulo martyrium pas-
σεν. sus est.

CAPITA CANONUM ABULIDIS SIVE HIPPOLYTI

Quibus Æthiopes Christiani utuntur (50).

1. De sancta fide Jesu Christi ²¹.
 2. De episcopis ²².
 3. De orationibus quæ dicuntur super episcopis ordinandis, et de ordine missæ ²³.
 4. De ordinatione presbyterorum.
 5. De ordinatione diaconorum.
 6. De iis qui persecutionem propter fidem patiuntur ²⁴.
 7. De electione anagnostæ et subdiaconi ²⁵.
 8. De dono sanandi ²⁶.
 9. De presbytero, qui in loco muneri suo non convenienti manet ²⁷.
 10. De iis qui se ad religionem Christianam convertunt.
 11. De eo qui idola fabricat ²⁸.
 12. Studia varia enumerantur, quorum cultores ad religionem Christianam ante penitentiam factam admittendi non sunt ²⁹.
 13. De loco quem summi reges aut principes tenebant in templo ³⁰.
 14. Quod Christianis non conveniat arma ferre ³¹.
 15. De opificiis quæ Christianis illicita sunt ³².
-
- C 16. De Christiano qui servam matrimonio sibi jungit ³³.
 17. De femina libera ³⁴.
 18. De obstetrice; et quod feminæ debeant esse separatæ ab hominibus in oratione ³⁵.
 19. De catechumeno qui martyrium ante baptismum patitur ³⁶.
 20. De jejuniis feriæ quartæ et sextæ; et de quadragesima ³⁷.
 21. Presbyteros una cum populo quotidie in ecclesia convenire debere ³⁸.
 22. De hebdomade Paschatis Judæorum; et de eo qui Pascha non novit ³⁹.
 23. Unumquemque teneri doctrinam addiscere ⁴⁰.
 24. De cura episcopi in ægrotos ⁴¹.
 - D 25. De eo cui injuncta est cura ægrotorum; et de tempore quo orationes peragenda ⁴².
 26. De tempore quo exhortationes audiendæ ⁴³.
 27. De eo qui singulis diebus templum frequentat ⁴⁴.
 28. Fideles nihil comedere oportere ante sanctam communionem ⁴⁵. FABRIC.

²¹ L. vi Const. apostol., c. 11, etc. ²² L. vii, c. 41. ²³ L. viii, c. 4, 5, 16. ²⁴ C. 17, 18, 19, 20, 23, 45. ²⁵ C. 21, 22. ²⁶ C. 1, 2. ²⁷ C. 46, 52. ²⁸ Ibid. ²⁹ Ibid. ³⁰ Deest. ³¹ C. 32. ³² Ibid. ³³ Ibid. ³⁴ Ibid. ³⁵ L. ii, c. 57. ³⁶ L. v, c. 6. ³⁷ L. v, c. 13, 15. ³⁸ L. ii, c. 36. ³⁹ L. v, c. 15, etc. ⁴⁰ L. vii, c. 39, 40, 41. ⁴¹ L. iv, c. 2. ⁴² L. iii, c. 19; l. viii, c. 34. ⁴³ L. viii, c. 32. ⁴⁴ L. ii, c. 59. ⁴⁵ Deest.

(50) Hæc capita primus gallice vulgavit Jo. Michael Wanslebicus in libro *De Ecclesia Alexandrina*, Paris. 1677, 12. Latine Jobus Ludolfus in *Commentario ad historiam Æthiopicam* Francof. 1691, fol., pag. 353, et novissime Guil. Whistonus in volumine III operis

quod *Primitivum Christianismum renatum* inscripsit et Anglice edidit Lond. 1711, 8, p. 543. Idem etiam loca *Constitutionum apostolicarum* adnotavit de iisdem argumentis tractantia.

29. Bene observandum esse ne quidquam de ca- A
lice in terram cadat ⁴⁶.
30. De catechumenis ⁴⁷.
31. Diaconum Eucharistiam cum permissione
episcopi aut presbyteri populo administrare posse ⁴⁸.
32. Viduas atque virgines assidue orare oportere ⁴⁹.
33. Mortuorum fidelium commemorationem singulis diebus faciendam, excepta die Dominica ⁵⁰.
34. De modestia sæcularium in ecclesia ⁵¹.
35. Diaconos benedictionem et gratias dicere posse in agapis, cum episcopus præsens non est ⁵².
36. De primitiis terræ et de votis ⁵³.
37. Cum episcopus S. Synaxin celebrat, presbyteri illi assistentes alba vestiti esse debent ⁵⁴.
38. Neminem dormire debere nocte Resurrectionis Domini nostri Jesu Christi ⁵⁵.

CANONES ECCLESIÆ ALEXANDRIÆ

PERPERAM HIPPOLYTO TRIBUTI.

(DE MAGISTRIS, *Acta Martyrum ad Ostia Tiberina*, Romæ 1795, fol., Append., p. 478.)

In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. B Amen.

Isti sunt Canones Ecclesiæ, mandata quæ scripsit Hippolytus, per quem loquitur (Ecclesia), et numerus eorum XXXVIII Canones. Salus a Domino.

Canon primus. De Fide catholica. Ante omnia loquamur de fide sancta, recta in Dominum nostrum Jesum Christum, Filium Dei vivi, et posuimus eum (canonem) in fide (symbolo), et nos consentimus omni certitudine rationabili, quod Trinitas æqualis perfecte sit in honore, æqualis in gloria, nec habeat initium nec finem. Verbum Filius Dei et ipse est creator omnis creaturæ, visibilium et invisibilium. Hoc constituimus consentientes adversus eos, qui audacter locuti sunt, quod non oporteat de Verbo Dei (loqui) sicuti locutus est Dominus noster Jesus Christus. Congregati sumus potissimum ad profendum sancte de Deo, et illos separavimus, quia non concordant cum Ecclesia in theologia, neque nobiscum filiis Scripturarum. Propterea segregavimus eos ab Ecclesia, et negotium eorum reliquimus Deo, qui creaturas cum justitia judicabit. Illis autem qui hos ignorant, notum facimus hoc sine invidia, ne malam incurrant mortem, tanquam hæretici, sed promereantur vitam æternam, et doceant filios suos, et posteros suos hanc unicam fidem.

Canon secundus. De episcopis. Episcopus eligatur ab omni populo, sitque irreprehensibilis, sicuti scriptum est de eo in Apostolo: in hebdomada in qua ordinatur, et dicat universus populus: Voluimus eum; sitque silentium in toto atrio, et orent omnes super eum et dicant: O Deus, confirma hunc quem præparasti nobis, etc.

Canon tertius. Oratio super eum qui episcopus fit, et ordinatio missæ. Deus Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, etc.

⁴⁶ Deest. ⁴⁷ L. VII, c. 39, etc. ⁴⁸ L. VIII, c. 28. ⁴⁹ L. III, c. 6, 7, 13. ⁵⁰ L. IV, c. 14; I. VIII, c. 41-44. ⁵¹ L. II, c. 57. ⁵² Deest. ⁵³ L. II, c. 25. ⁵⁴ L. VII, c. 29; I. VIII, c. 30, 31. ⁵⁵ L. VIII, c. 12; I. V, c. 19.

Canon quartus. De ordinatione presbyteri.
Canon quintus. De constitutione diaconi.
Canon sextus. De iis qui passi sunt pro fide.
Canon septimus. De eo qui anagnostes et hypodiaton electus est.

Canon octavus. De curationum dono.
Canon nonus. Ne habitet (presbyter) in locis ubi non oportet, et de honore viduarum.

Canon decimus. De his qui Nazareni (Christiani) fieri volunt.

Canon undecimus. De illo qui facit idola et simulacra, sive artifex.

Canon duodecimus. De prohibitione horum operum, quorum auctores non recipiantur nisi peracta pœnitentia.

Canon decimus tertius. De principe aut milite, ne suscipiantur indiscriminatim.

Canon decimus quartus. Ne fiat miles Nazarenus, nisi jussus.

Canon decimus quintus. Enumeratio operum quæ sunt illicita.

Canon decimus sextus. De eo qui habet uxorem legitimam et aliam insuper ducit.

Canon decimus septimus. De muliere ingenua, ejusque officiis. De obstetricibus, ac separatione virorum a mulieribus. De virginibus ut cooperiant facies suas et capita sua.

Canon decimus octavus. De puerperis, ac obstetricibus iterum.

Canon decimus nonus. De catechumenis, et ordinatione Baptismi et Missæ.

Canon vicesimus. De jejuniis (feriæ VI), et quadragesimali.

Canon vicesimus primus. De collecta sacerdotum et populi in ecclesia quotidie.

Canon vicesimus secundus. De hebdomada Paschatis Judæorum, quo gaudium tolletur, et de eo

quod in ipso manducatur; et de eo qui peregre constitutus nescit textum (Kalendarium).

Canon vicesimus tertius. De doctrina, quod sit perpetua (major mari) et debeant verba ejus opere compleri.

Canon vicesimus quartus. De episcopi visitatione ægrotorum; et si oraverit infirmus in ecclesia et habeat domum, accedat ad eum.

Canon vicesimus quintus. De procuratore infirmorum constituto, et episcopo, et temporibus orationis.

Canon vicesimus sextus. De auditione verbi in ecclesia et oratione in ea.

Canon vicesimus septimus. De eo qui quotidie non accedit ad ecclesiam; legat libros; et de oratione mediæ noctis, et gallicinio, et ablutione manuum tempore cujuslibet orationis.

Canon vicesimus octavus. Quod nemo credentium quidquam gustet, nisi postquam perceperit sacra mysteria, præsertim diebus jejunii.

Canon vicesimus nonus. De custodia oblationum quæ super altare sunt impositæ; ne quidquam decedat in sanctum calicem, et ne quidquam decedat a sacerdotibus, neque ex pueris ubi communionem perceperint: ne dominetur eis spiritus nequam, et ne loquatur quispiam in protectione (sanctuario) nisi orationem dicendo; et ubi desinunt oblationes populi legantur Psalmi (*ubique loco Calvaria et pro consignatione crucis et projectione pulveris altaris in piscinam*: ita cl. interpret, potius verterem) cum omni attentione usque ad signum crotali: ac de signo crucis et projectione pulveris, etc.

Canon tricesimus. De catechumenis, ac similibus.

Canon tricesimus primus. De episcopo et presbytero imperantibus diacōnō ut communionem porrigat.

A. Canon tricesimus secundus. De virginibus et viduis ut orent et jejunent in ecclesia. Clero ascripti orent pro suo arbitrio. Episcopus non obligetur jejunio nisi cum clero. *Et propter convivium aut cœnam præparet pro pauperibus (ac de mensa pauperibus paranda).*

Canon tricesimus tertius. De *Atalmsas* (oblatione) quam ponent pro his qui mortui sunt, ne id fiat Dominica die.

Canon tricesimus quartus. Ne quis multum loquatur, neque clamorem edat, et de sanctorum ingressu in mansiones fidelium.

B. Canon tricesimus quintus. De diacono præsentem in convivio, in quo adsit presbyter; vicem ejus gerat in oratione et fractione panis ad benedictionem, et non ad corpus; deque dimissione viduarum.

Canon tricesimus sextus. De primitiis fructuum terræ, et primo voto corum, et torcularibus, oleo, melle, lacte, lana et similibus, quæ episcopo benedicenda offerantur.

Canon tricesimus septimus. Quoties episcopus percipit de mysteriis sanctis, congregentur diaconi et presbyteri induti vestibus albis speciosis præ omni populo, et similiter anagnostes.

Canon tricesimus octavus. De nocte in qua surrexit D. N. Jesus Christus. Ne ullus ea nocte dormiat et aqua se abluat; et expositio hujusce, et expositio de illo qui post Baptismum peccat, deque licitis et illicitis.

Expliciunt Canones S. patriarchæ Hippolyti primi patriarchæ urbis magnæ Romæ, quos composuit, et numerus eorum est XXXVIII Canonum. Deus nos adjuvet ad eos exsequendos. Et Deo gloria semper, et super nos misericordia ejus in sæculum. Amen.

ANONYMI CUJUSDAM

Qui sub Alexandro imperatore vixisse, anno Christi 236, perhibetur

CHRONICON

SANCTO HIPPOLYTO PORTUENSI SUPPOSITUM.

(Vide *Patrologiæ Latinæ* tom. III, col. 657.)

Fragmenta sub nomine Hippolyti Junioris, Thebani, sæculi X auctore, ab Alberto Fabricio congesta, ordini chronologico adhærentes, hic omittimus.

Librum cui titulus: *Philosophumena*, Origeni primum, S. Hippolyto postea suppositum, edemus in appendice ad sæculum IV.

S. GREGORIUS

NEOCÆSARIENSIS EPISCOPUS

COGNOMENTO *THAUMATURGUS*.

NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA

(GALLAND., *Vet. Patr. Biblioth.*, III, Proleg., p. XXV.)

I. *Gregorius, antea Theodorus, Græcis Romanisque A* *disciplinis excultus, episcopus Neocæsariensis* *consecratur. Quo tempore supremum diem obierit.* *monii quæ illius Operibus præmisimus, tum ex ipsius Vita per S. Gregorium Nyss. scripta. Quo autem anno supremum diem obierit sanctus præsul, non liquet. Illud tantum ex Eusebio perspectum habemus (8), ipsum inter eos Patres maxime emi-*

Sanctus Gregorius, antea Theodorus dictus, prænomine Magnus, primus Neocæsareæ in Ponto episcopus fuit, « ob signa atque miracula quæ cum multa Ecclesiarum gloria perpetravit, » ut ait Hieronymus (1), *Thaumaturgus* appellatus. Hunc ejusque fratrem Athenodorum, Eusebio teste (2), Græcis Romanisque disciplinis excultos, Origenes Cæsareæ in Palæstina primis fidei rudimentis imbuens, ad rerum divinarum meditationem traduxit. Elapso quinquennio in patriam reversus Gregorius circa annum Christi 239, haud multo post, invitatus licet, a Phædimio Amasææ præsule consecratur episcopus; non quidem, ut nonnulli dixere, nuda in absentem procul divini Numinis invocatione, sed solempni manuum impositione, πάντων μετὰ ταῦτα τῶν νομίμων ἐπ' αὐτῷ τελεσθέντων, « omnibus postea in eo peractis quæ Ecclesiæ ritibus præscribuntur, » ait diserte in ejus Vita Nysseus (5), ut rite advertit cl. Lequienius (4). Ecclesiam itaque sibi commissam sedulo studio ac summa sollicitudine pastorali diutissime gubernavit, ut testatur sanctus Basilius (5), Eusebio propterea dictus (6) « episcoporum nostra ætate celeberrimus, » ὁ καθ' ἑμᾶς ἐπισκόπων διαβόητος. Qui tandem ad extrema deveniens, cum fuisset sciscitatus, quot adhuc in urbe idolorum cultores superessent; ubi cognovit non plures esse quam septemdecim, Deo gratias agens: « Totidem quidem, inquit, Christi fidem profitebantur, quo tempore hanc Ecclesiam regendam suscepi (7). » Reliqua ejus gesta præterimus, infra repetenda cum ex veterum testi-

nuisse, qui ob Pauli Samosatani hæresim anno 264 Antiochiæ primum convenerunt. Quod si fides habeatur auctori Libelli synodici temporibus Photii litteris consignati, Gregorius Neocæsariensis inter homines adhuc agebat anno 270, quippe qui alteri concilio Antiocheno interfuisse dicatur, quo tandem Samosatenus depositus damnatusque fuisse perhibetur. Sic enim Synodici auctor (9): Σύνοδος θελα καὶ λερά τοπική, ἐν Ἀντιοχείᾳ συναθροισθεῖσα ἧς Ἐξαρχος ἦν Ἐλενος, ὁ Ταρσοῦ ἐπίσκοπος... ὁ Θαυματουργὸς Γρηγόριος, Καισαρείας Πόντου, κ. τ. λ. « Synodus divina et sacra provincialis, Antiochiæ collecta: cujus præses erat Helenus Tarsi episcopus;... miraculorum effector Gregorius Cæsareæ Ponti, etc. » Hujus tamen scriptoris sententiæ, licet ea viris eruditis probetur (10), haud equidem libens accesserim. Nam in epistolæ synodici inscriptione, quam Patres hujus concilii scripserunt ad Dionysium Romanæ urbis episcopum et ad Maximum Alexandrinum (11), cum complures episcopi post Helenum Tarsensem nominentur, suspiciam comparet noster Gregorius: nominandus enim vero si demum adfuisset; qui nimirum inter Patres anterioris concilii Antiocheni maxime enituisse narratur. Quod autem censemus de Libelli synodici auctore, idem intelligendum existimamus de Theodoro Balsamone, qui Paulum Samosatenum a Gregorio Thaumaturgo aliisque fuisse depositum tradit (12), laudatum scilicet anonymum fortasse

(1) *De vir. illustr.*, cap. 65.

(2) *Hist. eccl.*, lib. vi, cap. 30.

(3) *Vit. S. Greg. Thaum.*, cap. 8.

(4) *Or. Christ.*, tom. I, pag. 501.

(5) *Epist.* 64.

(6) *Hist. eccl.*, lib. vi, cap. 30.

(7) *Nyssen. Vit. S. Greg. Thaum.*, cap. 23

(8) *Hist. eccl.*, lib. vii, cap. 28.

(9) *Synod. vet.*, cap. 27, apud Fabric. *Bibl. Gr.* tom. XI, pag. 193.

(10) Fasson., *dissert. De cult. J. C. a Mag. adhib.*, pag. 26, not. 8.

(11) Euseb., *Hist. eccl.*, lib. vii, cap. 30.

(12) Balsam., *Schol. in can. 21 conc. Nic.*

assectatus. Verum his missis, ad sancti Patris nostri scripta breviter recensenda se convertat oratio.

II. S. Gregorii Expositio fidei divinitus dictata. Veterum testimonis authentica esse perhibetur.

Inter pietatis ac doctrinæ monumenta, Neocæsariensi Ecclesiæ tanquam pretiosum patrimonium a Gregorio relicta, jure præ omnibus celebratur illa *Expositio fidei*, quam vir admirandus divinitus dictatam protinus litteris mandasse perhibetur. Gregorius Nyssenus, qui rem in ejus Vita fideliter narrat, quique primus omnium idem fidei Symbolum descripsit (13), ad ipsum Thaumaturgi αὐτόγραφον provocat his verbis (14): Εἰ τις τῶδε φῶλος περὶ τούτου πεισθῆναι, ἀκούετω τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἣ ταῦτα ἐκήρυττε, παρ' οἷς αὐτὰ τὰ χαράγματα τῆς μακαρίας ἐκείνης χειρὸς εἰσέτι καὶ νῦν διασώζεται. Id est: « Quod si quis de hac re fidem sibi fieri cupit, audiat Ecclesiam in qua ista prædicabat; apud quam ea ipsa verba beata illa manu exarata, nunc etiam adhuc asservantur. » Additque Neocæsariensem Ecclesiam ad suam usque ætatem in ea fidei confessione institutam, ab omni hæretica pravitate intactam permansisse. Id ipsum testatur Basilius Magnus Nysseni germanus frater, Neocæsarienses allocutus; cujus verba veterum testimonii de Thaumaturgo inferius relatis addenda, ejusmodi sunt (15): Πίστεως δὲ τῆς ἡμετέρας, τίς ἂν καὶ γένοιτο ἐναργεστέρα ἀπόδειξις, ἢ ὅτι τραφέντες ἡμεῖς ὑπὸ τίτῃ μακαρίᾳ γυναικί, παρ' ὧν ὠρμημένη; Μακρίναν λέγω τὴν περιβόητον, παρ' ἧς ἐδιδάχθημεν τὰ τοῦ μακαριωτάτου Γρηγορίου ῥήματα, ὅσα πρὸς αὐτὴν ἀκολουθία μνήμης διασωθέντα αὐτῇ τε ἐφύλασσε, καὶ ἡμᾶς ἔτι νηπίους ὄντας ἐπαύετο καὶ ἐμόρφου τοῖς τῆς εὐσεβείας δόγμασιν. Hoc est: « Nostræ autem fidei quæ possit evidentior esse probatio, quam quod educati sumus sub avia beata muliere, ex vobis orta? Macrinam dico celeberrimam illam, a qua edocti sumus beatissimi Gregorii verba; quæcumque usque ad ipsam memoriæ continuatione perlata, cum ipsa conservabat, tum nos adhuc infantes pietatis dogmatibus sungebat et informabat. » Et alibi (16): Ἐν τοίνυν τῶν Γρηγορίου, καὶ ὁ νῦν ἀντιλεγόμενος τρόπος τῆς δοξολογίας ἐστίν, ἐκ τῆς ἐκείνου παραδόσεως τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένος. « Unum itaque ex Gregorii institutis est, etiam ille ipse glorificationis modus, cui nunc contradicitur, ex illius traditione in Ecclesia custoditus. » Nysseno et Basilio suffragatur Gregorius Nazianzenus, qui semel iterumque (17) nonnullis ex eadem Ex-

positione recitatis, priore loco citato hæc subdit: Ὡς τις τῶν μικρῶ πρόθεν θεοφόρων ἐφιλοσόφησεν: « Ut quispiam divino numine afflatus haud ita pridem philosophatus est. » Qua sane loquendi ratione theologum respexisse ad Thaumaturgi apocalypsim, seu ad *fidei Symbolum* cœlitus ipsi revelatum, cujus verba paulo ante usurparat, monuit olim Elias Cretensis, ut post Billium ad eum locum adnotabamus. Ad hæc Rufinus eandem Gregorianam *Expositionem* ex Nysseno, ut quidem puto, desumptam suæ versioni Eusebianæ *Historiæ* intexit (18). Ipsam præterea tanquam sincerum Thaumaturgi fetum agnoverunt Patres in quinta œcumenica synodo congregati. Omitto Nicetam (19) aliosque scriptores Græcos apud Allatum (20), qui eandem laudarunt.

Quæ cum ita sint, jam nullus de hujus *Expositionis* αὐθεντικῆ dubitandi locus relinquitur. Quod si quis Eusebii silentium ac Hieronymi objiciat, haud equidem affirmare ausim de Cæsariensi episcopo, ipsum propterea *Symboli fidei* Gregoriani nullibi mentionem injecisse, quod illud esset satis accurata de sanctissima Trinitate ὁμοουσίῳ expositione: licet observari olim Photius (21), Eusebium in sua *Historia* prætermittere consuevisse quæcumque impietatem Arianam impugnare aut evertere viderentur. Ad Hieronymum autem quod attinet, nemo nescit sanctum doctorem in suo *De viris illustribus* libro ipsummet Eusebium plerumque assectari. Quisquis præterea sive Eusebium sive Hieronymum silentes inducat, quo *Expositionis* Gregorianæ fidem elevet, eorum meminerit quæ tum de *Syriacis* Clementis Romani *epistolis* (22), tum de Claudii Apollinaris libro *De Paschate* alibi diximus (23). At de reliquis sancti Patris scriptis sermonem prosequamur.

III. Metaphrasis in Ecclesiasten S. Gregorio assertur. De hoc opere quid Billius, quid Bengelius?

Expositionem fidei excipit *Metaphrasis in Ecclesiasten*, quam noster Gregorius *magnificentissime scripsit*, iudice Rufino (24); *brevem illam quidem, sed valde utilem*, ait Hieronymus (25): qui et suo *Commentario in Ecclesiasten* nonnulla ex eadem *Metaphrasi* descripta intexens, hæc habet (26): « Vir sanctus, Gregorius Ponti episcopus, Origenis auditor, in *Metaphrasi Ecclesiastæ*, ita hunc locum intellexit, etc. » « Omnem itaque dubitationis ansam, ut cum Billio loquar (27), nobis eximit Hieronymus et Rufinus, qui hunc fetum vero suo parenti Neocæsariensi Gregorio asserunt. Quod autem Nazianzeno tributum fuerit ejusmodi opus

(13) Nyssen., *Vit. Thaum.*, cap. 8 et 9.

(14) Id. *ibid.*, cap. 10.

(15) Basil., *epist.* 204, num. 6, nov. edit. Opp. tom. III, pag. 306.

(16) Id., *lib. De Spir. sanct.*, cap. 20, num. 74, pag. 63.

(17) *Orat.* 37, pag. 609; et 40, pag. 668.

(18) *Ruñn.*, *Hist. eccl.* lib. VII, cap. 25.

(19) *Theos. orth. fid.*, lib. I, cap. 32.

(20) *Græc. orth.*, tom. II, pagg. 484, 735, 952, 986 et 1056.

(21) *Bibl.*, cod. cxxvii.

(22) *Prolegom. ad Bibl. PP.*, vol. I, pag. 22 seq.

(23) *Ibid.*, pag. 121, § 5.

(24) *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 25.

(25) *De vir. illustr.*, cap. 65.

(26) *In Eccles.* cap. IV.

(27) *In Monit.* ad *orat.* quæ dicitur Nazianz. 55.

in plerisque mss. codicibus Græcis, in illo etiam Regio vetustissimo quem accurate describit cl. Montfauconius (28), atque adeo in editis tantum nou omnibus postremum locum inter ejus orationes obtineat; commune nomen duntaxat in causa fuit. Quantum enim ex stylo conjecturam facere licet, tametsi negari non possit, quin sit hominis apprime eruditi et copiosi; tamen non usquequaque refert elaboratum illud et ἀπεξομένον dicendi genus, quod passim in Nazianzeni scriptis lucet. Connexiones sententiarum aliquanto duriores, transitusque abruptiores. Quod si quædam verba quandoque intertexta fuissent, multo mollior esset tota contextus facies, minusque invite inter se coirent sententiæ. Verum idcirco fortasse non facit, quia minime libero campo decurrit oratio: sed translationis quasi cancellis quibusdam circumscripta est. » Hæc ferme vir ille doctus. Cæterum ad asserendam auctori suo hanc *Metaphrasin*, illud quoque accedit, quod in ea peculiare quædam locutiones occurrunt, quibus in *Panegyrico ad Origenem* utitur Thaumaturgus, ut in subjectis eruditi Bengelii adnotationibus videre est; qui et illud huc pertinens addit (29): « Modestia, inquit, quæ quidem totius Gregorii characterem quemdam singularem facit, ... in causa fuit, opinor, ut ex omnibus Scripturæ sacræ libris *Ecclesiasten* potissimum, vanitatis demonstratorem, *Metaphrasi* ornandum sumeret, et in illo opere tam multa tam opportune scriberet. » Porro editionem nostram exegimus ad Parisiensem ann. 1621, additis nonnullis virorum eruditorum notis, Vossii, Billii, Ducæi et Bengelii.

IV. S. Gregorii Epistola canonica qua ætate exarata. Quid de illa concilium Quinisextum? An undecimus ejus canon sincerus?

Ex epistolis sancti Patris nostri, quæ vulgo *serbantur* quo tempore scribebat doctor maximus (30), una superat, inter canonicas Patrum Epistolas atque in Conciliorum editionibus pluries excusa. Episcopo cuidam Ponti, ut videtur, fuisse illam inscriptam, ex ipso exordio constat; quo Gregorius eum compellens, *λερωτάτων πάππων* nominat: tunc enim dierum *papæ* vulgo audiebant episcopi. Ea vero tempestate sanctus Pater illam scripsisse perhibetur, qua Boradi et Gotthi quorum ipse meminit canone 5 inter alias Asiæ provincias, Pontum quoque invaserant imperante Valeriano, ut tradit Zosimus (31); adeoque anno Christi 258 scripta fuisse videtur epistola (32). Cum itaque Christianorum complures qui ex hac barbarorum incursione in captivitatem inciderant, multa et gravia peccassent; hos canones exaravit sanctus præsul Neocæsariensis, quo eorum saluti bonus pastor prospiceret: de quibus

A In concilio Quinisexto hæc sanctio edita (33): « Ob signamus reliquos omnes canones, qui a sanctis et beatis nostris Patribus expositi sunt; id est Gregorii Neocæsareæ episcopi Thaumaturgi, etc. »

Et primi quidem decem canones omnium eruditorum calculi Gregorii Neocæsariensis esse noscuntur: at undecimum et ultimum tanquam subditum plerique rejiciunt, præeunte viro doctissimo Joanne Morino, qui sententiam suam exponit his verbis (34): « Postremum illum canonem, inquit, Gregorio Thaumaturgo attributum, non esse ipsius, ut vulgo creditur et opinatur Balsamon, sed ex canonibus præcedentibus, et potissimum ex sancto Basilio collectum et Gregorii canonibus annexum, manifestum est primum ex sermonis tenore: non est enim canon, sed commentarius, verba quibus Gregorius usus erat explicans. His enim stationibus et earum nominibus usus erat ut vulgaris et ab omnibus cognitis, ut et sanctus Basilius, concilium Nicænum, Ancyratum, etc., nec in ipsorum mentem venit, utpote rem omnibus cognitam, eas interpretari. Deinde ipse se prodit, cum scribit: *Auditio, inquit*, etc.; cum enim hæc auctor scribebat, habebat in mente sancti Basillii canonem, unde illa interpretatio desumpta est. Est in bibliotheca illustr. Franciæ cancellarii antiquissima canonum Græcorum collectio a Gregorio patriarcha CP. ante octingentos annos elaborata, quæ cæteros Thaumaturgi canones præter istum complectitur argumentum evidens, commentarium illum post tempus adnotatum Thaumaturgi Epistolæ fuisse assutum. » Hactenus V. C.

Contra vero Natalis Alexander ejusdem canonis undecimi sinceritatem acriter propugnat (35), primum ex fide antiquissimorum mss. quæ penes se habuit Balsamon patriarcha Antiochenus, qui eam Gregorii epistolam commentariis suis illustravit; deinde ex ipsius epistolæ canonibus 7, 8 et 9, qui eosdem penitentiae gradus enumerant, quos memorat canon 11 in dubium vocatus. Aliis præterea utitur argumentis in eandem sententiam, occurrens una Morini objectionibus; ad quem proinde lectores remittimus. Cæterum hanc epistolam exhibemus ex *Synodico* Beveregii (36), collatis insuper editionibus Parisiensibus Balsamonis an. 1620, et Zonaræ 1621, ad calcem Operum Thaumaturgi.

V. De S. Gregorii Oratione in Origenem panegyrica. Quanto in pretio habita.

Ultimo loco stitimus *Orationem in Origenem panegyricam*, quam Cæsareæ Palæstinæ circa Christi annum 259 scholæ Origenianæ valedicturus, et convocata grandi frequentia, inquit Hieronymus (37), ipso quoque Origene præse, recitavit noster

(28) *Palæogr. Gr.*, pag. 250.

(29) In not. ad Greg. Thaum. *Panegyrr.*, pag. 238.

(30) *De vir. illustr.*, cap. 65.

(31) *Hist. lib. 1*, pag. 28 seq. edit. Oxon. 1679.

(32) Tillcm., *Mém.* tom. IV, pag. 339.

(33) Conc. Quinis. can. 2.

(34) *De Pœnit.* lib. vi, cap. 1, § 9.

(35) *Dissert.* 18 sæc. III.

(36) *Pandect. can.*, tom. II, pag. 24-35.

(37) *De vir. illustr.*, cap. 65.

Gregorius : eamque, teste Socrate (38), sanctus Pamphilus martyr iis libris adjunxerat, quos pro Origenis defensione perscripsit. Est vero hæc oratio, ut viris doctis observatum, eximia plane ac perelegans, omni scientiarum genere satis abundans atque inter veterum opera eloquentiæ absolutissima jure annumeranda. At de illius præsentia cl. Bengelii judicium præ cæteris placet (39) : « Sunt homines, inquit, cæteroqui excellentes, qui unum aliquando libellum naturali refertum, divino vacuum sale, tantopere admirentur, ut multis Patrum voluminibus anteponan. Hac trutina si agamus, uni vicissim periochæ Patrum, etiam cum aliud agant, sæpe plus tribuamus, quam ingentibus quamvis subtilium ingeniorum operibus. Hoc certe loco Gregorius exquisite complectitur, quidquid de virtutibus et vitiis dici potest. » Quantum porro prosit præterea hæc ipsa oratio ad summa fidei capita confirmanda, Bullus primum (40), deinde Maranus (41) lucenter demonstrarunt.

Ad hujus autem orationis editiones quod attinet, contextum Græcum, addita interpretatione Sirmondi, primus evulgavit Gerardus Vossius Tugrensensis præpositus, Moguntiæ anno 1604, atque istam editionem expressit Parisiensis ann. 1621. Verum hanc altera præcesserat, quæ studio Davidis Hæschelii cum versione Rhodomani prodiit Augustæ Vindelicorum anno 1605, Origenis *contra Celsum* libris subjuncta, cum nonnullis editoris, interpretis atque Isaaci Casauboni notis. Hujusce autem sæculi anno 1722 Stutgardiæ quartam editionem emisit Joannes Albertus Bengelius, cæteris multo emendatiorem, quam et eruditus observationibus textum potissimum spectantibus illustravit. Atque hanc Stutgardensem editionem dolendum sane præterissi virum doctum, qui eandem Gregorii nostri orationem quarto volumini Origenianorum intexuit ediditque Parisiis anno 1759. His itaque subsidiis instructi nostram paravimus, Bengelium plerumque assectati; eamque pro more nostro in capita seu sectiones distribuimus, quo nimirum ejus lectio facilius utiliorque deinceps evadat.

VI. *Hæc tantum supra memorata Gregorii Neocæsariensis sincera litterarum monumenta. Reliqua vel dubia vel pseudepigrapha. Expositio fidei prolixior Apollinarii esse demonstratur. Idem sententium de Anathematismis.*

Hæc porro litterarum monumenta de quibus hactenus edisseruimus, ea sunt duntaxat, quæ tum veterum auctoritate, tum recentiorum eruditorum consensu sanctum Gregorium Neocæsariensem episcopum auctorem agnoscent. Reliqua vero quæ in editis sub ejus nomine circumferuntur, alio aman-

danda videntur. Jamque ab Evagrïo scholastico admonemur (42), multos Apollinæris libros Athanasio et Gregorio *Thaumaturgo* et Julio (Acephalos) falso ascripsisse : Πολλοὺς δὲ Ἀπολλινάρου λόγους, Ἀθανασίῳ, καὶ Γρηγορίῳ τῷ Θαυματουργῷ καὶ Ἰουλίῳ, διὰ τῶν ἐπιγραφῶν ἀνατεθείκασαι. Atque hujusmodi est in primis *Expositio fidei prolixior*, inscripta *Ἡ κατὰ μέρος πίστις*, hoc est, *Fides particulatim digesta* : ideo sic dicta, ut interpretatur Gerardus Vossius (43), vel quod *ex parte* quæ sunt fidei, tradat atque exponat; vel quod *per partes* in ea fides explicetur. Hanc autem *Expositionem* genuinum parentem agnoscere Apollinarium, palam comprobantur sub Leone I imperatore Palæstini monachi et alii Chalcedonensis concilii propugnatores, ir-
 quit ei. Lequienius (44), prolato nimirum operum hujus hæresiarchæ indice, quem Timotheus ejus discipulus olim contexuerat. Quod quidem postea diserte testatus est Leontius Byzantius in libro adversus Apollinaristas, cui titulus Latine redditus, *In eos qui proferunt nobis quædam Apollinarii, falso inscripta nomine sanctorum Patrum*. Sic igitur illo statim ab initio (45) : « Quidam ex hæresi Apollinarii vel Eutychis vel Dioscori, cum vellent hæresim suam confirmare, quasdam orationes (λόγους) Apollinarii, *Gregorio Thaumaturgo* aut *Athanasio* aut *Julio* inscripserunt, ut simpliciores fallerent : quod quidem perfecerunt. . . Et apud multos ex recte credentibus reperire poteris librum, cui titulus, *Ἡ κατὰ μέρος πίστις*, inscriptum *Gregorio*. » Idemque judicium tulit Eulogius Alexandrinus apud Photium (46). Et postmodum similia scripsit etiam Nicephorus CP. initio dissertationis contra Epiphani-
 dem.

« Quinimo (verbis utor viri docti (47) modo laudati) ejusdem plane furfuris sunt illi *duodecim Anathematismi cum eorum interpretatione*, quæ Thaumaturgi nomen perinde præfixum habent. Etsi enim una natura in eis diserte non exprimitur, latentem tamen dolum indicant consuetæ Apollinaristis locutiones, quibus male sanas Diodori Tarsensis de Christi persona et natura voces expugnabant, seque adeo catholicæ fidei professores obtendebant. Sed et in primis ex iisdem capitulis addiscimus, quoniam pacto Scripturæ sacræ loca varia, quibus Christus, ut divinitate, ita et humanitate perfectus significatur, ad suum sensum torquent. Nec fucum faciat, ubi animam Domini ἀνότηρον, *mentis expertem*, esse videtur inficiari. Non enim humana nativæque hominis mente præditam intelligit, sed divino Verbi, ut ait, *spiritu*, quo factum sit, ut ἀνότητος, *mentis experts*, absolute dici non debuert. Quamobrem ejusmodi formulæ fidei et anathematismi ad

(38) *Hist. eccl.* lib. iv, cap. 27.
 (39) In not. ad orat. in Origen. cap. 12.
 (40) *Defens. fid. Nic.*, sect. ii, cap. 12, § 4, pag. 153. seqq.
 (41) *Divin. D. N. J. C.*, lib. iv, cap. 20, p. 521 seqq.
 (42) *Hist. eccl.* lib. iii, cap. 21.

(43) In Argum. hujus *Expos.*
 (44) *Dissert. 2 Damasc.* § 3, pag. 11.
 (45) *Leont. Byz.*, tom. IX *Bibl. PP.* Lugd., pag. 707.
 (46) *Bibl.*, cod. ccxxx.
 (47) *Lequien. dissert. 2 Damasc.*, § 9, pag. xxviii.

illum lapidem lydium revocanda sunt, quem ex A Gregorio Nazianzeno (48) propter Vitalis Apollinaristæ similem confessionem paulo ante protulimus. Hactenus V. C. quem consule quoque ad *Parallela* Damascenica (49), ubi ex anathematismo 12 sub nomine Thaumaturgi longum referetur excerptum.

VII. *Virorum eruditorum sententia de Homiliis IV et de Animæ disputatione sancto Patri attributis.*

Quæ vero exstant in editis Gregorio Neocæsariensi ascriptæ orationes sive homiliæ IV, ejusne vere sint, necne, haud certo pronuntiare quis valeat. Jam tribus auctoribus, Joanni Chrysostomo, nostro Gregorio et Macario Philadelphensi tributam homiliam 3 in Annuntiationem, in mss. codicibus Græcis se invenisse testatur cl. Montfauconius (50). Eamque sub nomine Chrysostomi edidit multo auctiorem Combefisius (51), qui eruditum quidem ac pium doctæ antiquitatis monumentum censet; incertus tamen hærens cuinam illam scriptori assignet, eo tandem devenit, ut neque Neocæsariensis neque Chrysostomi γρησιον dixerit (52). Homiliam vero 2 in Annuntiationem, Procli CP. suspicatur Vincentius Riccardus (53), cujus sententias imitetur et vocem θεοδόκος affectet. Idem dic de reliquis duabus cum viris eruditissimis; qui et in alterutram partem quidquam certi pronuntiare non audent *de animæ per capita disputatione ad Tatianum*, nostro item Gregorio tributa; quippe, quæ ab ejus stylo nimis aliena, et ævi longe posterioris esse videatur (b).

VIII. *De Origenis epistola Gregorio nostro inscripta: nec non de illius Vita per sanctum Gregorium Nyssenum. Sinistrum Dodwelli judicium refellitur.*

His itaque operibus sive dubiis sive pseudepigraphis prætermissis, ea potius sinceris sancti Patris monumentis subjicienda existimavimus, quæ ad ipsum propius pertinere noscuntur. Nimirum exhibemus primum e *Philoculiæ* capite 13, additis notis Joannis Tarini, Origenis epistolam ad Gregorium Thaumaturgum ejus discipulum, qua ipsum hortatur, ut, contempto philosophiæ studio, totum se

dedat sacris litteris excolendis. Scripta est circa annum Christi 240. Hanc vero epistolam Origenianam excipit *Vita* ejusdem sancti Gregorii Neocæsariensis a sancto Gregorio Nysseno conscripta (a). Exemplar Vossianum Moguntinum ann. 1604 sædis erroribus scatens, cum edito Parisiensi ann. 1630 multo emendatiore contulimus. Neque prætermissimus excerptum *Vitæ* hujus Gregorianæ, quod e codice Coislino 106 descriptum doctissimus Montfauconius exhibet (54) velut anecdoton, licet in antea vulgatis compareat, ut suo loco animadvertimus (55). Denique ad faciliorem egregii opusculi usum, illud in varias sectiones divisimus.

Haud equidem ignoro, Dodwellum res gestas Thaumaturgi admirandas a Nysseno enarratas elevare; quippe qui, si ipsum audias (56), « ratiociniis nimirum suis conjecturisque auctas, posteris repræsentarit. » Miror enimvero non accurate perpendisse virum criticum Magni Basilii testimonium, quo « Gregorius Magnus propter donorum excellentiam quæ in ipso operabatur Spiritus in omni virtute, signis ac prodigiis, ab ipsis etiam veritatibus hostilibus, παρ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας, alter Moyses appellatus fuisse » perhibetur (57): neque Doctori maximo aurem præbuisse aientii (58). Gregorium Neocæsariensem « signa atque miracula cum multarum Ecclesiarum gloria perpetrasset. » Quid memorem Rufinum, « tanti viri gesta sub orientali et septentrionis axe cunctorum sermone celebrari » testantem (59)? Quid Eusebium Cæsariensem, Gregorium nostrum « episcoporum sua ætate celeberrimum, » τῶν καθ' ἡμᾶς ἐπισκόπων διαδόχρον, prædicantem (60)? Admiretur itaque potius ista quæ respuit, homo adeo emunctæ naris (verba usurpo magni Bononii (61) Joannem Bodinum carpentis), nec neget historiam tot gravissimis auctoribus, Græcis atque Latinis, satis superque testatam, probatam, consignatamque cultu religionis annis singulis celebri memoria repeti solito (62). Sed virum intemperantioris criticæ sectatorem dimittamus (c).

(48) Epist. 2 ad Cleon.

(49) Lequien. ad *Parall.* Damasc., Opp. tom. II, pag. 571.

(50) Præfat. ad tom. I Opp. Chrys., § 5.

(51) *Auctur. nov.* tom. I, pagg. 602-619.

(52) Id. in recens. auctor. ad tom. I *Bibl. conc.*, pag. 16.

(53) Ad Orat. 6 Procli.

(54) *Bibl. Coisl.*, pag. 180.

(55-56) Dissert. 4 Cyp., § 16, pag. 48.

(57) *Basil.*; lib. *De Spir. sanct.*, cap. 29, § 74.

Opp. tom. III, pag. 62 edit. BB.

(58) *De vir. ill.*, cap. 6§.

(59) *Hist. eccl.* lib. VII, cap. 25.

(60) *Hist. eccl.* lib. VI, cap. 30.

(61) Ad ann. 41, num. 31.

(62) Martyr. Rom. et Menolog. Græc. ad d. 47 Nov.

(a) Origenis et Gregorii Nysseni elucubrationes hic memoratas inter utriusque Opera retinemus. Edit. PATROL.
(b) S. Gregorii sermonem in *omnes martyres* Bononiæ anno 1772 publici juris fecit Aloys. Mingarelli. Hanc editionem ignoravit Gallandius. Id.

(c) Notitiam alteram in S. Gregorium ex Leonis Allatii *Diatriba de Theodoris* vide infra col. 1205. Id.

VETERUM TESTIMONIA

De S. Gregorio episcopo Neocæsariensi, cognomento Thaumaturgo.

I. Eusebius Hist. eccl. lib. vi, cap. 30.

Τῷ δὲ Ὀριγένει ἐπὶ τῆς Καισαρείας τὰ συνήθη ἅπαντες πρᾶττοντι, πολλοὶ προσήσαν, οὐ μόνον τῶν ἐπιχωρίων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀλλοδαπῆς μυρίοι φοιτηταὶ τὰς πατρίδας ἀπολιπόντες· ὧν ἐπιστήμους μάλιστα ἔγνωμεν Θεόδωρον, ὃς ἦν αὐτὸς οὗτος ὁ καθ' ἡμᾶς ἐπισκόπων διαδόχτος Γρηγόριος· τὸν τε αὐτοῦ ἀδελφὸν Ἀθηνόδωρον· οὓς ἅμφι τὰ Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μαθήματα δεινῶς ἐπτοημένους, φιλοσοφίας αὐτοῖς ἐνθεῖς ἔρωτα, τῆς προτέρας σπουδῆς τὴν θείαν ἔσκησιν ἀντικαταλλάξασθαι προτρέψατο. Πέντε δὲ ὅλοις ἔτεσιν αὐτῷ συγγενόμενοι, τοσαύτην ἀπηνέγκαντο περὶ τὰ θεῖα λόγια βελτίωσιν, ὡς ἔτι νέους ἄμφω ἐπισκοπῆς τῶν κατὰ Πόντον Ἐκκλησιῶν ἀξιώθηται.

Idem ibid. vii, cap. 14.

Ἐν τούτῳ δὲ τῆς μὲν Ῥωμαίων Ἐκκλησίας εἰσέ-
 ἔτι τότε καθηγέτο Εὐστος· τῆς δὲ ἐπ' Ἀντιοχείας
 μετὰ Φάβιον Δημητρίανος· Φιρμιλιανὸς δὲ Καισα-
 ρείας τῆς Καππαδοκῶν· καὶ ἐπὶ τούτοις τῶν κατὰ
 Πόντον Ἐκκλησιῶν, Γρηγόριος καὶ ὁ τούτου ἀδελφὸς
 Ἀθηνόδωρος, Ὀριγένους γινώριμοι.

II. S. Basiliius lib. De Spiritu sancto, cap. 29, § 74, Opp. tom. III, pag. 62, edit. Paris. BB. 1730.

Γρηγόριον δὲ τὸν Μέγαν, καὶ τὰς ἐκείνου φωνὰς
 τοῦ θήσομεν; Ἄρ' οὐχὶ μετὰ τῶν ἀποστόλων καὶ
 προφητῶν, ἄνδρα τῷ αὐτῷ Πνεύματι ἐκείνοις περι-
 πατήσαντα, καὶ τοῖς τῶν ἁγίων ἔχουσι διὰ παντὸς τοῦ
 βίου στοιχήσαντα, καὶ τῆς εὐαγγελικῆς πολιτείας τὸ
 ἀκριβὲς διὰ πάσης αὐτοῦ τῆς ζωῆς κατορθώσαντα;
 Ἐγὼ μὲν τοῦτο φημί· Ἡ ἀδικήσομεν τὴν ἀλήθειαν,
 μὴ τοῖς ὠκείωμένοις Θεῷ τὴν ψυχὴν ἐκείνην συνα-
 ριθιμούντες· οἶόν τινα λαμπτήρα περιφανῆ μέγαν, ἐν
 τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ διαλάμπσαντα· ὃς φοβερὸν μὲν
 εἶχεν ἐκ τῆς τοῦ Πνεύματος συνεργίας κατὰ δαιμό-
 νων τὸ κράτος. Τοσαύτην δὲ ἔλαβε τοῦ λόγου τὴν χά-
 ριν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὥστε ἑπτα-
 καίδεκα μόνους Χριστιανούς παραλαμβάνων, ὅλον τὸν
 λαὸν τὸν τε ἀστικὸν καὶ τὸν χωρικὸν διὰ τῆς ἐπι-
 γνωσεως προσήγαγε τῷ Θεῷ. Ἐκείνος καὶ ποταμῶν
 βεῖθρα μετέστησεν, ἐπιτάξας αὐτοῖς ἐν τῷ ὄνοματι
 τῷ μεγάλῳ τοῦ Χριστοῦ· καὶ λίμνην ἐξήρανεν ὑπό-
 θεσιν πολέμου φέρουσαν ἀδελφοῖς πλεονέκταις. Αἱ δὲ
 τῶν μελλόντων προαγορεύσεις τοιαῦται, ὡς μηδὲν τῶν
 ἄλλων ἀποδεῖν προφητῶν. Καὶ ὅπως μακρὸν ἂν εἴη
 τοῦ ἀνδρὸς διηγέσθαι τὰ θαύματα, ὃς τῇ ὑπερβολῇ
 τῶν ἐν αὐτῷ χαρισμάτων τῶν ἐνεργουμένων ὑπὸ τοῦ
 Πνεύματος ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασι,
 δεύτερος Μωϋσῆς παρ' αὐτῶν τῶν ἔθρων τῆς ἀλη-
 θείας ἀνηγόρευτο. Οὕτως αὐτῷ ἐν παντὶ λόγῳ καὶ
 ἔργῳ τῶν ἐπιτελουμένων διὰ τῆς χάριτος οἶόν τι φῶς

Interim dum Origenes apud Cæsaream consueto
 docendi munere fungeretur, non solum regionis il-
 lius incolæ, sed etiam plurimi ex remotissimis pro-
 vinciiis discipuli relicta patria ad eum concurre-
 bant. Quorum præcipuos fuisse cognovimus Theo-
 dorum, qui et Gregorius dictus est, episcoporum
 nostra ætate celeberrimus; et fratrem ejus Athe-
 nodorum. Quos Origenes Græcis Romanisque disci-
 plinis nimium deditos cum vidisset, in eorum ani-
 mos instillans philosophiæ amorem, abjectis prio-
 ribus studiis, ad rerum divinarum meditationem
 traduxit. Igitur cum quinquennio integro in ejus
 auditorio versati fuissent, tantopere in divinis elo-
 quiis profecerunt, ut jambo adhuc admodum juvenes,
 Ecclesiarum in Ponto episcopi fuerint constituti.

Eadem tempestate Romanæ quidem Ecclesiæ ad-
 huc præerat Xystus; Antiochenam vero post mor-
 tem Fabii Demetrianus regebat; apud Cæsaream
 Cappadociæ Firmilianus; in Ponto autem Gregorius
 fraterque ejus Athenodorus, ambo Origenis disci-
 puli, Ecclesias gubernabant.

Cæterum Gregorium Magnum, et illius voces quo
 loco ponam? Annon cum apostolis et prophetis, vi-
 rum qui eodem Spiritu quo illi versatus sit, quique
 sanctorum vestigiis per omnem vitam inhæserit,
 quique evangelicæ conversationis vigorem quandiu
 vixit præstiterit? Equidem illud dixerim: profecto
 injuria affecerimus veritatem, si non animam illam
 annumeremus iis qui Deo juncti sunt, qui velut in-
 signis magna que lucerna in Ecclesia Dei resplendit,
 qui e Spiritus ope tremendam habuit adver-
 sus dæmones potestatem. Nam tantam acceperat
 gratiam ad obedientiam fidei inter gentes, ut as-
 sumptis non plus septemdecim Christianis, univer-
 sum populum, et urbanum et rusticum, per
 agnitionem adjunxerit Deo. Ille et fluminum cursus
 in diversum vertit, præcipiens illis in magno nomi-
 ne Christi; et paludem exsiccavit, belli causam
 præhentem fratribus avaris. Cæterum prædictiones
 de futuris, ejusmodi sunt, ut nihilo sit inferior cæ-
 teris prophetis. Sed omnino perlongum fuerit viri
 percensere miracula, qui propter donorum excel-
 lentiam quæ in ipso operabatur Spiritus, in omni
 virtute, signis ac prodigiis, ab ipsis etiam veritatis
 hostibus alter Moyses appellatus fuit. Adeo in illo
 in omnibus tum dictis tum factis, eorum quæ per
 gratiam peragebantur, veluti lumen refulsit, super-
 cælestis virtutis indicium, quæ ex occulto assecta-

batur illum. Hujus et in hodiernum quoque diem magna est apud ejus regionis homines admiratio : recensque ac semper vicens memoria sic infixæ est Ecclesiis, ut nullo tempore obsolescat. Itaque non factum aliquod, non dictum, non formam ullam mysticam, ultra quam illis reliquit, Ecclesiæ adjuerunt. Quapropter etiam multa ex his quæ apud illos aguntur in ritibus videntur imperfecta, propter institutionis antiquitatem. Neque enim sustinebant qui in Ecclesiarum administrationem successerant, additamenta quæ post illum adinventæ sunt, recipere. Unus igitur fuit glorificationis modus quem instituit Gregorius, et is cui nunc contradicitur, ex illius traditione in Ecclesia observatus.

Idem epist. 28, num. 1

Neque vero attingat unquam (Ecclesiam Neocæsariensem hæreticorum ventorum æstus), o universorum Domine; qui famulo tuo Gregorio, a quo basis Ecclesiæ ab initio compacta, tranquillitatis longissimæ munus dedisti... Qui a magno Ecclesiæ vestræ præside Gregorio usque ad hunc beatum (Musonium), alterum in alterius locum sufficiens, semperque adaptans, velut ex quadam pretiosorum lapidum commissura, mirum ornamentum Ecclesiæ vestræ largitus est.

Idem epist. 204 num. 2, ibid. pag. 303.

Alterum huc accedit, quod si quid magni affert ad conjunctionem, etiam iisdem uti magistris, iisdem nobis sint ac vobis magistri mysteriorum Dei et patres spirituales, qui initio Ecclesiam vestram fundarunt : Gregorium dico summum illum virum, et quotquot post eum sedi apud vos episcopali succedentes, alius post alium veluti stellæ quædam exorientes, iisdem vestigiis institerunt; adeo ut nemini obscura reliquerint cœlestis instituti monumenta.

Idem epist. 207, num. 4,

Sed hæc, inquit, non erant tempore magni Gregorii... Hæc autem non fuisse sub admirando Gregorio, quosnam habetis testes? qui quidem nihil ex illius institutis hactenus conservastis... Tantummodo sana sint quæ sunt præcipua, et novitates circa fidem compescite... Gregorii verba ne falso interpretemini.

Idem epist. 210 num. 3,

Fidei eversio apud vos excogitatur, inimica apostolicis et evangelicis doctrinis, inimica traditioni Gregorii vere magni... Nam Sabellii malum, olim quidem exortum, sed traditione magni illius viri extinctum, conantur nunc isti renovare... Immisere etiam per epistolam tentamenta quædam unanimi nostro Anthimo Tyanorum episcopo, quasi Gregorius in *Fidei expositione* dixerit, Patrem et Filium mentis quidem cogitatione duo esse, sed hypostasi unum. Hoc autem non docendi causa, sed

(63) *Καθῆχαν*, x. τ. λ. Horum verborum versionem usque ad finem exhibet Facundus Hermianeu-

ἐπελάμψε, μνημονα τῆς ἐπουρανίου δυνάμεως, τῆς ἐκ τοῦ ἀφανοῦς παρεπομένης αὐτῷ. Τοῦτου μέγα ἐστὶ καὶ νῦν τοῖς ἐγγχωρίοις τὸ θαῦμα, καὶ νεαρὰ καὶ ἀεὶ πρόσφατος ἡ μνήμη ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνιδρύεται, οὐδὲν χρόνον ἀμαυρουμένη. Οὐκοῦν οὐ πρᾶξιν τινα, οὐ λόγον, οὐ τύπον τινα μυστικὸν παρ' ἑν ἐκείνοις κατέλιπε, τῇ Ἐκκλησίᾳ προσέθηκον. Ταύτη τοι καὶ πολλὰ τῶν παρ' αὐτοῖς τελουμένων ἑλλειπῶς ἔχειν δοκεῖ, διὰ τὸ τῆς καταστάσεως ἀρχαιότερον. Οὐδὲν γὰρ ἠνέσχοντο οἱ κατὰ διαδοχὴν τὰς Ἐκκλησίας οἰκονομήσαντες, τῶν μετ' ἐκείνων ἐφευρεθέντων παραδέξασθαι εἰς προσθήκην. Ἐν τοίνυν τῶν Γρηγορίου, καὶ ὁ νῦν ἀντιλεγόμενος τρῶστος τῆς δοξολογίας ἐστίν, ἐκ τῆς ἐκείνου παραδόσεως τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένος.

et 2, ibid. pag. 107 seq.

Μῆτε δὲ ἀψαίδο ποτε, ὦ Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἐς τῷ σῶ θεράποντι Γρηγορίῳ, τῷ ἐξ ἀρχῆς πηξαμένῳ τὴν κρηπίδα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐπὶ μῆκιστον ἀραξίας τὴν χάριν ἔδωκας.... Ὅς ἀπὸ τοῦ μεγάλου προστάτου τῆς Ἐκκλησίας ὑμῶν Γρηγορίου μέγχι τοῦ μακαρίου τούτου, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ προστιθεὶς καὶ συναρμῶζων ἀεὶ, οἷον ἐκ τινὸς ἀρμού λίθων πῶντελων, θαυμαστὸν οἶον κάλλος τῆς Ἐκκλησίας ὑμῶν ἐχαρίσατο.

Idem epist. 204 num. 2, ibid. pag. 303.

Δεύτερον δὲ, ὅτι εἴ τι μέγα συμβάλλεται πρὸς συνέφειαν καὶ τὸ τῶν αὐτῶν μετασχεῖν διδασκάλων, οἱ αὐτοὶ ὑμῖν τε εἰσὶ καὶ ἡμῖν διδάσκαλοι τε τῶν μστηρίων τοῦ Θεοῦ, καὶ πατέρες πνευματικοί, οἱ ἐξ ἀρχῆς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὑμετέραν θεμελιώσαντες; Γρηγόριον λέγω τὸν πάνυ, καὶ ὅσοι ἐξεξῆς ἐκείνῳ τίς παρ' ὑμῖν ἐπισκοπῆς τὸν θρόνον διαδεξάμενοι, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ ὡσπερ τινὲς ἀστῆρες ἐπανατέλλοντες, κατὰ τῶν αὐτῶν ἰχνῶν ἐπέβησαν, ὥστε διάγνωστα καταλιπεῖν τῆς κατ' οὐρανὸν πολιτείας τὰ σημεῖα τῶν βουλομένων.

Idem epist. 207, num. 4, ibid. pag. 314 et seqq.

Ἄλλ' οὐκ ἦν, φησὶ, ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου... Ὅτι δὲ οὐκ ἦν ταῦτα ἐπὶ τοῦ θαυμαστοῦ Γρηγορίου τίνας ἔχετε μάρτυρας; οἱ γὰρ οὐδὲν τῶν ἐκείνου μέγχι νῦν διεσώσασθε... Μόνον ἐρῶσθε τὰ προηγούμενα, καὶ τὰς περὶ τὴν πίστιν καινοτομίας κατασιγήσατε... Τὰς τοῦ Γρηγορίου φωνὰς μὴ παρὰ εἰρηγείσθε.

Idem epist. 210 num. 3, 5, ibid. pag. 314, 316.

Πίστεως διαστροφή παρ' ὑμῖν μελετᾶται, ἐχθρὰ μὲν τοῖς ἀποστολικῶς καὶ εὐαγγελικῶς δόγμασιν, ἐχθρὰ δὲ τῇ παραδόσει τοῦ μεγάλου ὡς ἀληθοῦς Γρηγορίου... Τὸ γὰρ τοῦ Σαβελλίου κακὸν, πάλαι μὲν κινήθην, κατασβεσθὲν δὲ τῇ παραδόσει τοῦ μεγάλου, ἐπιχειροῦσι νῦν ἀνανεῦσθαι οὗτοι... Καθῆχαν (63) δὲ τινα εἶραν δι' ἐπιστολῆς, καὶ πρὸς τὸν ὑμῶν ἡμῶν Ἀνθιμον τὸν Τυάνων ἐπισκοπον· ὡς ἄρα Γρηγορίου εἰπόντος ἐν Ἐκθέσει πίστεως, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἐπινοῖα μὲν εἶναι δύο, ὑποστάσει δὲ ἓν (64).

sis lib. x, c. 6, Opp. Sirmond. tom. II, pag. 740 et seq.

τούτου δὲ ὅτι οὐ δογματικῶς εἰρηται, ἀλλ' ἀγωνιστικῶς ἐν τῇ πρὸς Ἀλιανὸν διαλέξει, οὐκ ἡδυνήθησαν· συνιδεῖν, οἱ ἐπὶ λεπτότητι τῶν φρενῶν ἑαυτοῦ μακαρίζοντες. Ἐν ἧ πολλὰ τῶν ἀπογραφαμένων ἐστὶ σφάλματα, ὡς ἐπ' αὐτῶν τῶν λέξεων δεξιόμεν ἡμεῖς, ἐπὶ ὁ θεὸς θέλη. Ἐπαίτα μὲν τοὶ τὸν Ἕλληνα πείθω, οὐκ ἤγειτο χρῆναι ἀκριβολογεῖσθαι περὶ τὰ ῥήματα· ἀλλ' ἐστὶν ὅπη καὶ συνιδόντα τῷ ἔθει τοῦ ἐναγρομένου, ὡς ἂν μὴ ἀντιτείνωι πρὸς τὰ καίρια. Διὸ δὴ καὶ πολλὰς ἂν εὐροις ἐκεῖ φωνὰς, τὰς νῦν τοῖς αἰρετικοῖς μεγίστην ἰσχὺν παρεχομένης· ὡς τὸ *κτισμὰ*, καὶ τὸ *κτίσμα*, καὶ εἰ τι τοιοῦτον. Πολλὰ δὲ καὶ περὶ τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον συναφείας εἰρημένα, εἰς τὸν περὶ τῆς θεότητος ἀναφέρουσι λόγον, οἱ ἀπαιδέυτως τῶν γεγραμμένων ἀκούοντες· ὁποῖόν ἐστι καὶ τοῦτο, τὸ παρὰ τούτων περιφερόμενον.

III. S. Hieronymus, lib. De viris illustr. cap. 65, cum vetere interprete.

Θεόδωρος, ὃς ὕστερον ἐκλήθη Γρηγόριος, Νεοκαισαρείας ἐπίσκοπος, νέος κομιδῆ, διὰ τὴν παιδευσιν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων, ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς Βηρυτὸν, κάκειθεν εἰς Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης διέβη, ὅμα Ἀθηνόδωρῳ ἀδελφῷ ὄντινων τὴν ἐξαίρετον εὐφυῖαν ἑωρακῶς Ὀριγένης, τούτους εἰς φιλοσοφίαν προετρέψατο, καὶ κατὰ μέρος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰσάγων, ζηλωτὰς ἰδίους καθέστηκεν. Ἐπὶ πέντε τοίνυν παρ' αὐτοῦ παιδεύοντες ἔτη, πρὸς τὴν μητέρα ἀποπέμπονται, ἀφ' ὧν ὁ Θεόδωρος ἀποδημῶν, πανηγυρικὸν εὐχαριστίας τῷ Ὀριγένηι ἔγραψε· καὶ συγκαλεσάμενος πάντας τοῦτον ἐπιχωρίους, αὐτοῦ τε τοῦ Ὀριγένης παρόντος, τοῦτον ἀνέγνω τὸν λόγον, ὅστις ἔχει τῷ παρόντος ὑπάρχει. Ἐγραψε δὲ καὶ Ἐκφρασιν εἰς Ἐκκλησιαστικῆν, ἐλαχιστὸν μὲν, πάνυ δὲ θαυμαστὸν λόγον, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπιστολάς, ποιήσας σημεῖα τε καὶ θαύματα, ἤνεκα ἐπίσκοπος ἐτύχχανεν.

Idem Comment. in Ecclesiasten, cap. 4, Opp. tom. I, pag. 424, edit. Veron.

Vir sanctus, Gregorius Ponti episcopus, Origenis auditor in *Metaphrasi Ecclesiastæ* ita hunc locum intellexit : « Ego vero præfero adolescentulum pauperem et sapientem regi seni et stulto ; cui nunquam venit in mentem quod possibile sit, quemquam de his quos vinxerat, ad regnum exire de carcere, et se ipsum de iniqua deinceps potestate sua cor-

Idem epist. 70 num. 4, tom. I, pag. 427.

Exstant et libri... Theodori, qui postea Gregorius appellatus est, viri apostolicorum signorum atque virtutum.

IV. Rufinus, Hist. eccl. lib. vii, cap. 25.

Verum quoniam beati Gregorii historiæ textus attulit mentionem, dignissimum puto tanti viri gesta (quæ sub orientali et septentrionis axe cunctorum sermone celebrantur) omnia nescio quo casu,

(64) Ὑποστῆσαι δὲ ἐν. Credere non possum Gregorium dixisse Patrem et Filium, si simul considerentur, cogitatione duo esse, hypostasi unum. Hæc enim gemella essent hæresi Sabellianæ, quam supra Basilius Gregorii traditione extinctam docet. Sed his in verbis vel erratum aliquod librarium, ut placet Basilio, suspicandum est, vel de Patre et Filio separatim sumptis accipi debent. Quo

A decertandi in *Dialogo cum Æliano* dictum esse, intelligere non potuerunt qui sibi ipsi ob ingenii subtilitatem beati videntur. Quia in disputatione multa sunt librorum errata, ut ex ipsis verbis ostendemus, si Deus volet. Deinde vero gentilem erudiens non existimabat accuratius disputandum esse de verbis : sed non nihil etiam indoli illius qui introducebatur, concedendum, ut ne iis quæ præcipua sunt, repugnaret. Quapropter et multas illic invenias voces, quæ nunc robur maximum hæreticis præbent, quales sunt *creatura* et *factura*, et si quid ejusmodi. Multa autem et de conjunctione cum homine dicta ad divinitatis rationem referunt, qui inscite scripta illa intelligunt ; quale est et hoc ipsum, quod ab ipsis decantatur.

B Theodorus, qui postea Gregorius appellatus est, Neocæsareæ Ponti episcopus, admodum adolescens, ob studia Græcarum et Latinarum litterarum, de Cappadocia Berytum, et inde Cæsaream Palæstinæ transiit, juncto sibi fratre Athenodoro : quorum cum egregiam indolem vidisset Origenes, eos ad philosophiam cohortatus est, in qua paulatim Christi fidem subintroducens, sui quoque sectatores reddidit. Quinquennio itaque eruditi ab eo, remittuntur ad matrem ; e quibus Theodorus proficiscens, *Πανηγυρικὸν εὐχαριστίας* scripsit Origeni ; et convocata grandi frequentia, ipso quoque Origene præsentem recitavit, qui usque hodie exstat. Scripsit et *Μετὰφρασιν* in *Ecclesiasten*, brevem quidem, sed valde utilem. Et aliæ hujus vulgo feruntur epistolæ ; sed præcipue signa atque miracula, quæ jam episcopus cum multarum Ecclesiarum gloria C perpetravit.

ruere. Evenit enim interdum ut hi qui sub adolescentulo sapiente fuerint, absque mœrore sint : ita tamen ut sub rege sene ante versati sint. Qui enim postea nati sunt, quia mala præterita nesciunt, nec adolescentulum laudare possunt qui postea consurrexit, abducti opinione perversa et impetu spiritus adversantis. »

D huic narrationi ad memoriam posteritatis inserere. Stagnum quoddam erat in Ponti regionibus situm, piscibus copiosum, ex quorum captura prædævites reditus dominis præstabantur. Ista possessio duobus sensu magister Gregorii Origenes dixit de Christo : Τὸ μὲν ὑποκείμενον ἐν ἐστὶ, ταῖς δὲ ἐπινοίας τὰ πολλὰ ὀνόματα ἐπὶ διαφορῶν ἐστὶ. « Suppositum quidem unum est, sed cogitatione plura nomina variis rebus imponuntur, » homil. 8 in Jerem., pag. 96. Maran. in not. ad hunc locum. Adisis et Sirmondum ad Facundum p. 740.

fratribus sorte hæreditatis obvenerat : sed pecuniæ cupiditas (quæ omnium pene mortalium corda superat) etiam fraternam necessitudinem violavit. Coibatur a fratribus tempore capturæ, non tam ad capiendos pisces, quam ad decipiendos homines; cædes et bella movebantur; humanus sanguis pro piscibus fundebatur; sed Dei providentia adfuit aliquando auxilium, adventusque Gregorii. Vidit prælia et mortes virorum, furentesque germanos; quid causæ subesset, pro qua in exitium sui suorumque fratres accenderentur, inquit: nullam nisi capturam piscium comperit. Tunc ille, cum pro honore adventus sui utræque partes paululum siluissent: Nolite, inquit, o filioli, rationales animas pro mutis animantibus violare, fraternam pacem quæstus cupiditate dissolvere, Dei leges et naturæ pariter jura temerare; et una mecum ad ora stagni exitialis accedite. Ego jam vos per virtutem Domini, omni certamine cruentæ contentionis absolvam. Et cum hæc dixisset, in conspectu omnium virgam quam tenebat in manu ad primas littoris

undas desigit, et ipse positis genibus palmas ad cælum tendit, atque his verbis excelso supplicat Deo: Tu Domine Deus patrum nostrorum, qui cum tibi primus homo Adam peccasset, ac mandatam tuam præterisset, pœnam culpæ illius moderatus, ad terram maledictionis sententiam detorsisti, dicens: Maledicta terra in operibus tuis. Et nunc ergo miseratus horum juvenum fraternum sanguinem qui periclitatur, præcipe ut maledictæ sint aquæ istæ in operibus eorum, pro quibus furore succensi, fraternæ pietatis obliti sunt; ita ut nunquam in hoc loco vel piscis appareat, vel aqua resideat, sed sit campus aratri patiens, ac frugum ferax, et custos in æternum fraternæ concordiæ perseveret. Simul ut ille finem orandi fecit, statim se unda subducens, et cursu velociore refugiens, a conspectu superno jussa discedere, abyssis suis redditur, et arenam campum germanis jam concordibus dereliquit. Sed et in hodiernum, frugum ferax esse dicitur solum, quod ante fuerat navium ferax.

Idem ibid.

Sed et ingenii sui nobis in parvo maxima monumenta dereliquit: in *Ecclesiasten* namque *Metaphrasin* idem Gregorius magnificentissime scripsit; et catholicæ fidei expositionem breviter editam reliquit, quam pro ædificatione Ecclesiarum sociare

V. *Socrates*, *Hist. eccl. lib. iv, cap. 27.*

Ponticus Gregorius, qui ex urbe Ponti Neocæsarea oriundus... Origenis discipulus fuit. Hujus Gregorii celebris fama est Athenis ac Beryti, et per universam Ponticam dioccesim, ac per universum prope dixerim terrarum orbem... Hujus mentionem facit etiam Pamphilus martyr, in libris quos pro Origenis defensione scripsit: quibus etiam adjuncta est Gregorii *Oratio*, quam ille ab Origene discedens, in ejus laudem composuit.

VI. *Sozomenus*, *Hist. eccl. lib. vii, cap. 27.*

Aliud præterea quod de illo (Epiphania) refertur, commemorare libet. Id quidem ab admirando Gregorio qui Neocæsariensem olim rexit Ecclesiam, gestum esse accepi; et libenter credo.

VII. *Liberatus Diaconus*, *Breviar. cap. 10.*

Basilium quidam diaconus, sumens tomum Procli quem Armeniis scripserat, Alexandriam venit; et Armeniorum libellos suis libris annectens, obtulit Cyrillo ejusdem urbis antistiti. Quibus (ut ferunt rumores) permotus Cyrillus, quatuor libros scri-

VIII.

Facundus episcopus Hermianensis, *lib. x, cap. 6, inter Opp. Sirmondii, tom. II, pag. 740.*

Sanctus Basilium magnum Gregorium, qui miraculorum operatoris cognomen accepit, ut θαυματουργός vocaretur et vocetur a Græcis, non ab Arianorum tantum qui creaturam et facturam Filium dicunt, verum etiam a contrario Sabelliano-

his commodum duxi: « Unus Deus Pater Verbi viventis, sapientiæ subsistentis, et potentiae ac characteris sempiterni: perfectus perfecti genitor, Pater Filii unigeniti. Unus Dominus, solus ex solo, Deus ex Deo, » etc.

Ὁ Ποντικός Γρηγόριος, ὅστις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Νεοκαισαρείας ὁρμώμενος... μαθητῆς Ἀριγένους ἐγένετο. Περὶ τοῦτου τοῦ Γρηγορίου, πολὺς ὁ λόγος ἐν τε Ἀθήναις καὶ Βηρυτῶν, καὶ ὅλη τῇ Ποντικῇ διοικήσει, ὡς δὲ εἰπεῖν, καὶ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ... Μνήμηται δὲ αὐτοῦ καὶ Πάμφιλος ὁ μάρτυρ ἐν τοῖς περὶ Ἀριγένους πονηθεῖσιν αὐτῶν βιβλίοις, ἐν οἷς καὶ συστατικὸς λόγος Γρηγορίου εἰς Ἀριγένην παρακεῖται.

lib. vii, cap. 27.

Ἄλλ' ὅσον ἕτερον περὶ αὐτοῦ λέγεται, καὶ ἀφηγήσασθαι βούλομαι. Πυνθάνομαι θεθαυματοργῆσθαι Γρηγορίῳ τῷ θαυμασίῳ, ὃς πάλαι τὴν Νεοκαισαρείαν ἐπετρόπευσε, καὶ μάλα πείθομαι.

psit (65): tres adversus Diodorum et Theodorum, et alium *De incarnatione* librum. In quibus continentur antiquorum Patrum incorrupta testimonia, id est... Gregorii mirabilis, θαυματουργοῦ cognominati.

rum errore defendit, qui unam Patris et Filii subsistentiam dicunt; quamvis hæc et prædictus Gregorius dixisse videatur. Inde idem S. Basilium, loquens de quibusdam qui auctoritate ipsius Gregorii excusare suam perfidiam nitebantur: *Immiserunt*, ait, etc.

(65) De his quatuor Cyrilli libris quos intercidisse constat, videtis Fabricium *Bibl. Gr. tom. VIII, pag. 591, num. 187.*

IX. *Evagrius Scholasticus*, *Hist. eccl. lib. iii, cap. 31.*

Καὶ γὰρ καὶ λόγους Πατέρων πολλάκις νενοθεύκασι· πολλοὺς δὲ Ἀπολλιναρίου λόγους, Ἀθανασίω, καὶ Γρηγορίω τῷ Θαυματουργῷ, καὶ Ἰουλίω, διὰ τῶν ἐπιγραφῶν ἀναθεθείκασι.

A Nam et libros sanctorum Patrum sæpenumero corruerunt (Acephali); multos quoque Apollinaris libros Athanasio et Gregorio Thaumaturgo et Julio falso ascripserunt.

X. *Concilium Quinisextum, can. 2.*

Ἐπισφραγίζομεν τοὺς λοιποὺς πάντας ἱεροὺς κανόνας τοὺς ὑπὸ τῶν ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων ἡμῶν ἐκτεθέντας, τουτέστι... Γρηγορίου ἐπισκόπου γενομένου Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ.

Obsignamus reliquos omnes canones, qui a sanctis et beatis nostris Patribus expositi sunt : id est... Gregorio Neocæsareæ episcopo Thaumaturgo.

XI. *Menologium Græcorum, ad diem 17 Novemb., part. 1, pag. 494 edit. Urbin. 1727.*

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ.

Commemoratio S. P. N. Gregorii Thaumaturgi episcopi Neocæsareæ.

Ὅστις ἦν ἐπ' Ἀύρηλιανῷ τοῦ βασιλέως, υἱὸς ὑπάρχων Ἑλλήνων· αὐτὸς δὲ γεγινὼς Χριστιανὸς, καὶ τῆς πίστεως μυστήριον διδαχθεὶς διὰ ὀπτασίας παρὰ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ θεολόγου Ἰωάννου· ἔλαβε καὶ τὸ τῶν θαυματουργῶν χάρισμα, καὶ ἐκλήθη *Θαυματουργός*, ποίων θύματα πολλὰ, ἐξ ὧν εἰσι καὶ ταῦτα. Εἰς γὰρ Ἀλεξάνδρειαν ἀπελθὼν, καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ πόρνης, ἐπιπέμπει αὐτῇ δαίμονα· καὶ πάλιν ἴθαι. Ἔτα μὴ παρὼν ἐν Ἀμασειᾷ, ὅμως διὰ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, χειροτονεῖται ἐπίσκοπος ὑπὸ Φαίδιμου τοῦ Ἀμασειᾶς. Λίθον δὲ μέγαν ποιήσας περιπατήσαι, ἐδάπτισε τὸν προσμονάριον τῶν εἰδώλων. Ἀδελφῶν δὲ δύο διὰ λίμνην μαχομένων, ἐξήρανε αὐτῆν. Καὶ τὴν ῥάβδον πῆξας, ἔστησε ποταμόν· ἦτις καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα. Καὶ ἄλλα μυρία ποιήσας, ἐν τῷ μέλλειν ἐκδημεῖν εὐχαρίσκει τῷ Θεῷ, ὅτι ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει τοσοῦτους ἀπίστους κατέλιπεν, ὅσους εὗρε Χριστιανούς. Καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν.

B Hic Aureliano imperatore floruit, parentibus natus infidelibus, ipse autem Christianus, fideique mysterium a sanctissima Deipara et Joanne theologo per visionem edoctus, accepit et donum miraculorum : unde *Thaumaturgi* cognomentum adeptus est ob multa miracula quæ patravit, ex quibus hæc memorantur. Profectus aliquando Alexandriam, in scortum quod de se obloqueretur, dæmonem immisit, sed paulo post etiam fugavit. A Phædimō Amasææ episcopo ordinatur episcopus, cum Amasææ non adesset : tanta erat virtutum illius opinio. Saxum ingens alio transtulit; eoque signo idolorum æditium ad fidem conversum baptizavit. Paludem, causam rixarum inter duos fratres, exsiccavit. Fluvium deflexo in terram baculo, qui et in magnam excrevit arborem, coercuit. Cumque innumera alia portanta edidisset, migraturus ad Dominum, gratias illi agebat, quod tot relinqueret in sua urbe infideles, quot Christianos invenerat. Atque hunc in modum decessit.

XII. *Suidas, in Lexico.*

Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος ὁ Θαυματουργός, Νεοκαισαρείας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ἐπίσκοπος, νέος κομίδης, διὰ τὴν παιδείαν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων, ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς Βηρυτὸν, κατέβη εἰς Καισάρειαν τὴν τῆς Παλαιστίνης διέβη, ἅμα Ἀθηνόδωρῳ ἀδελφῷ. Οὗς καὶ κατὰ μέρος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰσάγων Ὀριγένης, ζηλωτὰς ἰδίους κατέστησεν. Ἐπὶ πέντε τοίνυν παρ' αὐτοῦ παιδευθέντες ἐναυτοὺς, πρὸς τὴν πατρίδα ἀποπέμπονται. Ἀφ' οὗ ὁ Γρηγόριος ἀποδημῶν, πανηγυρικὸν εὐχαριστίας τῷ Ὀριγένηι ἔγραψε λόγον, καὶ συγκαλεσάμενος πάντας τοὺς ἐπιχωρίους, αὐτοῦ τε τοῦ Ὀριγένης παρόντος, τοῦτον ἀνέγνω τὸν λόγον· ὃς τις καὶ ἄχρι τοῦ παρόντος ὑπάρχει. Ἐγραψε δὲ *Μεταφράσιν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν*· ἐλάχιστον μὲν, πάνυ δὲ θαυμαστὸν λόγον. Καὶ ἄλλας τε πολλὰς, καὶ ποικίλας ἐπιστολάς συνεγράψατο. Ποιήσας τε σημεῖα καὶ θαύματα ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἡνίκα ἐπίσκοπος ἐτύγχανεν, ἐτελεύτησεν ἐπὶ Ἰουλιανῷ (66).

D Gregorius, qui et Theodorus dictus est, cognomento Θαυματουργός, hoc est, rerum admirabilium effector, Neocæsareæ quæ in Ponto est, episcopus, admodum adolescens, Græcarum Romanarumque litterarum studio incensus, e Cappadocia Berytum profectus est, atque inde Cæsaream quæ in Palæstina est, cum fratre Athenodoro se contulit. Hos in Christi religione sigillatim Origenes instituens, sui studiosos amantesque reddidit. Quinquennium igitur in ejus disciplina versati, in patriam redeunt. Ubi Gregorius gratiarum actionem ad Origenem scripsit, eamque populo convocato, et ipso Origene præsentem legit : quæ quidem oratio exstat usque ad præsentem diem. Scripsit et *Metaphrasin in Ecclesiasten*, brevissimam illam quidem, sed sane quam admirabilem. Multas præterea et varias epistolas composuit. Denique factus episcopus, signis et miraculis humanas vires superantibus clarus, Juliano imperante decessit.

XIII. *Theodorus Balsamon, Schol. in canonem 21 concilii Nicæni. — Apud Beveregium, Pandect. canon., tom. 1, pag. 85.*

Τοῦτον καθέλιεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός καὶ ἄλλοι τινές.

Hunc (Paulum Samosatenum) deposuerunt sanctus Gregorius Thaumaturgus, et alii quidam.

S. GREGORII OPERUM PARS I.

SCRIPTA OMNIBUS COMPROBATA.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΟΝΤΟΥ, ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ,

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ἘΝ ΔΙ' ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ, ΜΕΣΙΤΕΥΟΥΣΗΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΓΕΝΗΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ, ΕΞΕΧΕΝ.

SANCTI PATRIS NOSTRI

GREGORII

EPISCOPI NEOCÆSAREÆ PONTI, THAUMATURGI

EXPOSITIO FIDEI

Quam per revelationem a beato Joanne evangelista, mediante Dei Genitrice Maria Virgine, accepit.

INTERPRETE RUFINO.

(GALLAND., *Veterum Patrum Biblioth.*, Venetiis, 1766, in-fol., p. 385.)

Unus Deus (67) Pater Verbi viventis, sapientiae subsistentis, et virtutis suae et figurae : perfectus perfecti genitor, Pater Filii unigeniti. Unus Domini

Gerardi Vossii interpretatio.

Unus Deus, Pater Verbi viventis, sapientiae subsistentis, et potentiae ac characteris sempiterni : perfectus perfecti genitor, Pater Filii unigeniti. Unus Dominus, solus ex solo, Deus ex Deo : character et imago

(66) *Ἐπι Ἰουλιανοῦ.* Legendum ἐπι Αὐρηλιανοῦ ex antiquioribus monumentis.

Εἷς Θεός, Πατήρ Λόγου ζώντος, σοφίας ὑφεστώσης, καὶ δυνάμειος, καὶ χαρακτήρος αἰδίου. Τέλεια τελείου γεννήτωρ, Πατήρ Υἱοῦ μονογενοῦς. Εἷς Κύριος

(67) *Unus Deus*, etc. Lambecius *Comment. bibl. Cæsar.* lib. II, cap. 5. pagg. 264 seqq., Psalterium

ρος, μόνος ἐκ μόνου, Θεὸς ἐκ Θεοῦ· χαρακτήρ καὶ εἰκὼν τῆς Θεότητος, λόγος ἐνεργός (67)· Σοφία τῆς τῶν ὄλων συστάσεως περιεκτικῆ· καὶ δύναμις τῆς ἄλλης κτίσεως ποιητικῆ. Υἱὸς ἀληθινός, ἀληθινοῦ Πατρὸς, ἀόρατος ἀοράτου (68)· καὶ ἀφάρτος ἀφάρτου· καὶ ἀθάνατος ἀθανάτου, καὶ ἀίδιος αἰδίου. Καὶ ἐν Πνεύμα ἁγίον, ἐκ Θεοῦ τὴν ὑπαρξίν ἔχον· καὶ διὰ τοῦ πεφηνός, δηλαδὴ (69) τοῖς ἀνθρώποις· εἰκὼν τοῦ Υἱοῦ (70)· τελείου τελεία· ζωῆ, ζώντων ἀτρία· πηρὴ ἄγρια· ἀγιότης, ἀγιασμοῦ χορηγός. Ἐν ᾧ φανερούται Θεὸς ὁ Πατήρ, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ ἐν πᾶσι· καὶ Θεὸς ὁ Υἱός, ὁ διὰ πάντων. Τριάς τελεία, δόξη καὶ αἰδιότητα καὶ βασιλεία, μὴ μεριζομένη (71),

Gerardi Vossii interpretatio.

deitatis, Verbum efficax. Sapientia, constitutionis rerum universarum comprehensiva : et virtus atque potentia universæ creaturæ effectiva. Filius verus, veri Patris; invisibilis, ejus qui est invisibilis; et incorruptibilis, corruptioni non obnoxii; ac immortalis, mortis prorsus nescii; et sempiternus, sempi-

Latinum recenset, jussu et cura Caroli M. aureis litteris descriptum, qui et illud summo pontifici Adriano I obulisse perhibetur. Inter complura vetera monumenta quæ in eodem Psalterio exstant, occurrit quoque *Fides B. Gregorii Martyr. et episcopi Neocæsariæ*. Exemplar hujusmodi desumptum videtur ex Rufino, qui eamdem *Fidei expositionem* Gregorianam suæ Eusebianæ *Historiæ ecclesiasticæ* versionis intexit. Utrumque porro exemplar conferre operæ pretium duximus. Rufiniana interpretatio habetur lib. vii, cap. 25, altera vero apud Lambecium l. c. pag. 270.

(67) *Ἐνεργός*. Ita Gregorius Nyssenus in *Vita Gregor. Thaum.*, cap. 9 et ms. codex Coislin. apud Maranum *De divin. D. N. J. C.*, lib. iv, cap. 20, § 1, pag. 523. Utraque tamen Vossiana editio, Mogunt. et Paris., necnon exemplar Canisianum, *ἐνεργής*.

(68) *Ἀόρατου*. Voss. et Canis., τοῦ ἀοράτου.

(69) *Δηλαδὴ τοῖς ἀνθρώποις*. Hæc agnoscit Gregorius Nyssenus. Neque aliter codex Coislin. apud Maranum l. c., et exemplar quod ex ms. Augustano misit Pontanus ad Canisium. Ea tamen non legit Rufinus interpres, neque habet Rufinianæ versionis vetus exemplar Lambecianum. Unde nonnullis ea glossam sapere visa sunt. Qua de re audire præstat doctissimus Lequienum *dissert. 1 Damasc.* § 3, pag. 11 : « Familiaris, inquit, Patrum tertii et quarti sæculorum assertio fuit, *ex Patre per Filium Spiritum sanctum exsplendescere*. Id passim clamant Magnus Basilius et Gregorius Nyssenus, secundum veram illam et sinceram fidei formulam, quam Thaumaturgo divinitus traditam acceperant. *Unus Spiritus sanctus, ex Deo existentiam habens* (verba istius formulæ sunt), καὶ δι' Υἱοῦ πεφηνός, et qui per Filium effulsit. In codicibus Græcis in quos uacuenus incidit, additur, δηλαδὴ τοῖς ἀνθρώποις, scilicet hominibus. Quas voculas Gregorianæ istius confessionis simplicitas pati non videtur, atque temeritatem sapiunt Græculi schismatici, qui hæc interpretatione voluerit significare, ea duntaxat ratione Spiritum sanctum per Filium exsplendescere, qua per Filium hominibus conceditur. At vero Patribus Græcis tritissimum est, quamlibet Personæ divinæ processionem ἐμφάνσεως et ἐκλάμψεως, effulsionis vocabulo enuntiare. Quocirca Gregorius theologus alicubi ait, divinas Personas ab invicem discriminari ratione τῆς ἐμφάνσεως ἢ τῆς πρὸς ἄλλα σχέσεως, effulsionis sive nutuæ inter ipsas relationis. Porro falsatam Thaumaturgi expositionem coarguit Rufinus, qui eam inseruit suæ interpretationi Latinæ *Historiæ ecclesiasticæ* Eusebii, atque his vocibus, scilicet hominibus. Eas etiam non legebat Adrianus I, qui in epistola ad Caiolum

anus (71), solus ex solo (72), figura et imago deitatis, Verbum perpetrans (73); Sapientia comprehensens omnia, et virtus qua tota creatura fieri potuit : Filius verus veri, et invisibilis ex invisibili, et incorruptibilis ex incorruptibili, et immortalis ex immortali, et sempiternus ex sempiterno. Unus Spiritus sanctus, ex Deo substantiam habens, et qui per Filium apparuit (74) : imago Filii perfecti, perfecta viventium causa, sanctitas sanctificationis præstatrix; per quem Deus (81) super omnia et in omnibus cognoscitur; et Filius per omnes (82). Trinitas perfecta, majestate et sempiternitate et regno minime dividitur, neque abalienatur. Igitur

Magnum ejusdem *Expositionis fidei* auctoritate pugnat, in septima synodo recte dictum a Tharasio CP. fuisse, *Spiritum ex Patre per Filium procedere*. » Hactenus V. C.

(70) *Πνεῦμα ἁγίον.... εἰκὼν τοῦ Υἱοῦ*. Gregorius Thaumaturgum imitatur Joannes Damascenus lib. 1 *De fide orthodox.* cap. 13, tom. 1, pag. 151, cum hæc verba : *Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, τὸ Πνεῦμα*. « Imago Patris est Filius, et Filii, Spiritus. » Quem in locum hæc adnotat ad rem nostram laudatus Lequienus : « Idem, inquit, ait auctor orat. 3 *De imaginibus*, eique præverant Athanasius epist. 4 ad Serap.; Basilius lib. v *contra Eunom.*; Cyrillus dial. 7 et in *Thesuro*, assert. 33. Quod si ratio propria imaginis naturalis est, ut derivata sit ab archetypo; quidni Spiritus processerit ex Filio? Quocirca Thaumaturgus in professione fidei, postquam dixit Spiritum sanctum per Filium *effulgere, δι' Υἱοῦ πεφηνός*, ipsum deinde *imaginem Filii* appellat, *perfectam perfecti*. Græci quidam post participium πεφηνός has voces inseruerunt, δηλαδὴ τοῖς ἀνθρώποις, videlicet hominibus: quod glossema spurium esse superius ostendimus. »

(71) *Τριάς.... μὴ μεριζομένη*. Gregorius Nazianzenus orat. 37, pag. 609 : « Ἐγὼ μὲν οὕτω περὶ τούτων, καὶ ἔχοιμι· καὶ ὅς τις ἐμοὶ φίλος, σέβειν Θεὸν τὸν Πατέρα, Θεὸν τὸν Υἱόν, Θεὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τρεῖς ἰδιότητας, θεότητα μίαν, δόξη καὶ τιμῇ καὶ οὐσίᾳ καὶ βασιλείᾳ μὴ μεριζομένην· ὡς τις τῶν μικρῶ πρόσθεν θεοφόρων ἐφιλοσόφησεν. Id est : « De his quidem ita sentio, atque utinam sentiam; colamusque Deum Patrem, Deum Filium, Deum Spiritum sanctum, tres proprietates, unam divinitatem, nec gloria nec honore nec essentia nec regno divisam : ut quispiam divino numine afflatus haud ita pridem philosophatus est. » Quibus sane verbis Nazianzenus Gregorium Thaumaturgum indicasse comperitur, qui in sua apocalypsi hæc habet, ut post Eliam Cretensem advertit Billius.

(72) *Dominus*. Cod. Lamb., *Deus*, forte ex contracta scriptura *Dnus*, minus recte perspecta.

(73) *Ex solo*. Cod. Lamb., *ex solo Deo*. Atque ita quidem ex pluribus Vatic. mss. libris melioris notæ versionem Rufinianam restituit vir eruditus, qui eam anno 1740 Romæ vulgavit.

(74) *Perpetrans*. Lambec. cod., *penetrans*. Male, ut videtur.

(75) *Apparuit*. Videsis Græca.

(76) *Deus*. Exemplar Lambec., *Deus solus*.

(77) *Per omnes*. Ita quoque liber Lambec. At recentior regius cod. apud Romanum editorem, exhibet per quem omnia : quæ quidem lectio magis placet.

neque factum quid aut serviens in Trinitate, neque superinductum, tanquam antehac (78) quidem non subsistens, postea vero superingressum. Neque ita (79) deficit unquam Filius Patri; neque Filio Spiritus sanctus : sed invertibilis (80) et immutabilis eadem Trinitas semper (81).

Α μηδὲ ἀπαλλοτριουμένη. Οὐτε οὐν κτιστον τι, ἢ δοῦλον ἐν τῇ Τριάδι· οὐτε ἐπεισακτον (82), ὡς πρότερον μὲν οὐκ ὑπάρχον, ὕστερον δὲ ἐπεισελθόν. Οὐτε οὖν (83) ἐνέλιπέ ποτε Υἱὸς Πατρὶ, οὐτε Υἱὸς τὸ Πνεῦμα (84)· ἀλλ' ἀτρεπτος καὶ ἀναλλοίωτος, ἡ αὐτὴ Τριάς (85) αἰεί.

Gerardi Vossii interpretatio.

terni. Unusque Spiritus sanctus, ex Deo existentiam habens; et qui per Filium apparuit, scilicet hominibus : imago Filii, perfecti perfecta : vita, viventium causa; fons sanctus; sanctitas, sanctificationis suppetitor. In quo manifestatur Deus Pater, qui super omnia est et in omnibus : et Deus Filius, qui per omnia est. Trinitas perfecta, quæ gloria et æternitate, ac regno atque imperio non dividitur neque alienatur. Non igitur creatum quid aut servum in Trinitate : neque superinductum aliquid et adventitium, quasi prius non existens, posterius vero adveniens. Non ergo deficit unquam Filius Patri, neque Filio Spiritus; sed immutabilis et invariabilis, eadem semper manet Trinitas.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΝ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ.
—
SANCTI PATRIS NOSTRI
GREGORII THAUMATURGI
METAPHRASIS
IN ECCLESIASTEN SALOMONIS

JACOBO BILLIO INTERPRETE.

(GALLAND., *Bibliotheca veterum Patrum*, t. III, p. 387.)

CAPUT I.

1. His verbis Salomon, Davidis regis et prophetæ filius, rex mortalium omnium clarissimus et pro-

(78) *Antehac.* Cod. Lambec., *ante hoc.* Mendose. Mox vero, *et quasi postea superingressum.*

(79) *Neque ita.* Sic item cod. Lambec. Recens tamen editio Romana, *Neque itaque.*

(80) *Invertibilis.* Lambec. exemplar, *inconvertibilis.* Atque hanc lectionem præ se ferunt duo Vat. codici. teste nupero Romano editore.

(81) *Semper. Semper manet,* Psalterium Lambec.

(82) *Οὐτε οὐν..... ἐπεισακτον.* Idem Nazianzenus oral. 40, pag. 668, S. Patrem nostrum iterum hic respiciens, sic ait : Οὐδὲν τῆς Τριάδος· δοῦλον, οὐδὲ κτιστόν, οὐδὲ ἐπεισακτον, ἤκουσα τῶν σοφῶν τινος λέγοντος. « Nihil in Trinitate servum est, nec creatum, nec adventitium; ut ex cuiusdam docti viri sermone accepi. » Hinc liquido constat, ut veterem interpretem Rufinum omitamus, ab his verbis οὐτε οὐν κτιστόν τι usque ad finem, omnia perscripsisse Neocæsariensem Gregorium, non Gregorium Nysse-

B

ΚΕΦΑΛ. Α'.

Τὰδε λέγει Σαλομών, ὁ τοῦ Δαβὶδ βασιλέως καὶ προφήτου παῖς ἀπάσῃ τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, παρὰ

num, ut perperam visum Nysseni editoribus aliisque nonnullis; in primis vero Jacobo Basnagio, qui *Theo. Canis.* tom. I, pag. 25, haud ferenda sane confidentia statuit. Canisium Gregorio Thaumaturgo verba Gregorii Nysseni *incaute* tribuisse. Quod iterum pag. 27 in nota margin. confirmat.

(83) *Οὐτε οὐν.* Codex Coisl. apud Marianum l. c., οὐτε γάρ.

(84) *Τὸ Πνεῦμα.* In eodem cod. Coisl. post Πνεῦμα hæc leguntur, teste laudato Marano : οὐτε αὐξεται μονὰς εἰς δυάδα, οὐδὲ δυὰς εἰς τριάδα. « Neque crescit monas in dyadem, neque dyas in triadem. » Quæ quidem additio, tum interpreti Rufino tum Gregorio Nysseno prorsus invisæ, Lequien conjecturam confirmat, hancce Gregorianam *fidei expositionem* haudquaquam ab interpolatione aliquando fuisse immunem.

(85) *Τριάς.* Idem codex Coisl., ἀγία Τριάς.

πάντας ἀνθρώπους βασιλεὺς ἐντιμότητος, καὶ προφήτης σοφώτατος. Ὡς κενὰ καὶ ἀνόνητα τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα τε καὶ σπουδάσματα, ὅσα ἀνθρώπινα. Οὐδὲ γὰρ ἔχει τις εἰπεῖν ὀφελὸς τι τούτοις προσρητημένον, ἅπερ ἀνθρώποι περὶ γῆν ἔρποντες (86-87), καὶ σώμασι καθ' ἑαυτοὺς ἐκτελέσαι σπεύδουσι, τῶν μὲν προσκαίρων ἡτημένοι, ἀνωτέρω δὲ τῶν ἄστρον τῷ γενναίῳ τῆς ψυχῆς ὄμματι, οὐδ' ὀτιοῦν κατιδεῖν βουλόμενοι. Καὶ κατατρέβεται ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, καὶ ὠρῶν καὶ ἐνιαυτῶν περιόδους, ἡλίου τε δρόμους περιωρισμένους, τῶν μὲν παραγινομένων, τῶν δὲ ὑπαπαρόντων. Ἔοικε δὲ τὸ πρᾶγμα, χειμάρρων παρόδῳ, ἀμετρήτῳ θαλάσσης ἐμπιπτόντων βυθῷ σὺν ταραχῇ πολλῇ. Καὶ τὰ μὲν δι' ἀνθρώπους ὑπὸ Θεοῦ γεγνότα, μένει τὰ αὐτὰ, ὅσον. τὸ ἀπὸ γῆς γενῆσθαι, τὸ εἰς γῆν ἀπίεσαι, τὸ αὐτὴν ἐστάναι τὴν γῆν, τὸ τὸν ἥλιον ἅπασαν αὐτὴν ἐκπεριόντα, πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν περιτρέχον ὄρον, καὶ τὰ πνεύματα ὡσαύτως (88), τοὺς τε ποταμούς τοσοῦτους εἰς θάλασσαν ἐκδιδόντας, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐμπιπτόντας, μὴ ἀναγκάζειν αὐτὴν ὑπερβαίνειν τὰ αὐτῆς μέτρα, μηδὲ αὐτοὺς παρανομεῖν. Καὶ τὰ μὲν ὡς εἰς τουτοῦ συντελοῦντα ἡμῖν τὸν βίον, οὕτως ἄρα. Τὰ δ' ὑπ' ἀνθρώπων ἐπιτεχνώμενα ῥήματά τε καὶ πράγματα, μέτρον οὐκ ἔχει. Καὶ λόγων πολὺς μὲν δμιλος, ὁνησις δὲ οὐδεμία ἀπὸ τῆς πεπλανημένης φλυαρίας· ἀλλ' ἀπληστον ἔστι τὸ τῶν ἀνθρώπων φῶλον, πρὸς τε τὸ λέγειν, πρὸς τε τὸ ἐτέροῦ λέγοντος ἀκούειν· εἰ δὲ καὶ τὸ ἄμασι εἰκαλοῖς ἕκαστα τῶν παραπιπτόντων ὄρῳ γλιχέσθαι. Τί ἂν γένοιτο (89) ὕστερον, ὅπερ οὐκ ἤδη τετέλεσται, ἢ πραχθεῖ πρὸς ἀνθρώπων; Τί καινὸν τὸ μηδέπω εἰς πείραν ἔλθον, ὅτου καὶ μνησθῆναι ἄξιον; Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι οὐδὲν, ὅ τι δ' ἂν εἴπη (90) πρόσφατον, ἢ καινὸν ἀναλογιζόμενος εὐρήσει, μηδὲ τοῖς πάλαι ἀγνωστον. Ὡσπερ δὲ τὰ πρότερα λήθη κέρυπται, οὕτω καὶ τὰ ἐνεστώτα, εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνῳ ἀμαυρωθήσεται. Καὶ οὐκ αὐτοσχεδιάζω ταῦτα νῦν ἐκκλησιάζων· ἀλλὰ μοι βασιλείαν Ἑβραίων ἐν Ἱεροσολύμοις πεπιστευμένῳ, ἰκανῶς ἅπαντα πεφρόνισται. Ζητήσας δὲ μεμελημένος, καὶ σοφῶς κατανοήσας τὴν περὶ γῆν φύσιν ἅπασαν, ποιικιλιάτην ἔγνων, ὡς ἀνθρώπων δέδοται πονεῖν ἐπὶ γῆς, ἄλλοτε ἄλλοις καμάτου προφάσει ἐγκαλινδουμένῳ εἰς τὸ μηδὲν. Πνεύματος δὲ ἀλλοκότου καὶ μισαροῦ τὰ κάτω ἅπαντα πλήθει, ὥστε μὴ εἶναι αὐτὰ ἀνακτῆσασθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἀναθυμηθῆναι τὸ παράπαν ὅση τὰ κατὰ ἀνθρώπους πράγματα κατελήφην ἀποτία. Λογισάμενος γὰρ ποτε ἐγὼ κατ' ἑμαυτὸν, καὶ οἰηθεὶς ὡς ἀπάντων εἶην τότε τῶν πρὸ ἑμαυτοῦ γεγονότων ἐνταυθοὶ σοφώτερος·

(86-87) *Περὶ γῆν ἔρποντες.* Cod. Thuan. κατὰ γῆν ἔρποντες. DUC. EUS.

(88) *Καὶ τὰ πνεύματα ὡσαντως.* Hæc omisit tanquam superflua Billius, quod paulo post ventorum mentio fiat. Musculus vertit, et venti consimiliter; OEcolompadius, item flare ventos. Quod si conjecturæ locus esset, suspicarer corrigendum καὶ τὰ βεῦματα ὡσαύτως, et rivi similiter fluviique; solent enim hæc duæ voces persæpe conjungi. Glossarium, βεῦμα, fluentia; sic enim emendo pro flumentum.

A pheta sapientissimus, universam Dei Ecclesiam affatur. 2. Quam vana et inutilia sunt omnia ea hominum negotia et studia, quæ in humanis rebus suscipiuntur. 3. Nemo enim est, qui utilitatem ullam iis annexam dicere possit; quæ, homines humi reptantes, et corporibus et animis perficere contendunt, rebus caducis et temporariis addicti, supra sidera autem, generoso animæ oculo, ne tantillum quidem aspicere volentes. 4. Ac mortaliū vita conteritur, die diei succedente, annique partibus et conversionibus; 5. solisque cursibus certis ac definitis; 6. nunc accedentibus, nunc sensim recedentibus. 7. Nec dissimilis est hæc res torrentum transitui, cum magno strepitu atque tumultu in immensum maris profundum illabentium. Et quidem ea quæ hominum causa a Deo creata sunt, eadem manent; velut quod a terra gignantur, quod in terram abeant, quod terra ipsa firma et stabilis sit, quod sol ea tota decursa ad eundem rursus terminum punctumque circumvolvatur; fluviique itidem, tanto numero in mare influentes, et venti incurrentes, nec ipsum fines suos excedere cogant, nec ipsi rursus legem sibi constitutam infringant. Atque hæc sane, quæ nobis ad hanc vitam, usum et adjumentum afferunt, ita decreta sunt et constituta. 8. At quæ ab hominibus excogitantur, tam res quam verba, modum nullum habent. Ac verborum magna quidem est copia; at fructus nullus ab errante loquacitate et nugacitate. Verum ita natura comparata est hominum ratio, ut inexplebilis sit eorum et loquendi et audiendi sitis, ac præterea vanis oculis ea omnia quæ accidunt, intuendi cupiditas. 9. Quid autem in posterum fieri queat, quod non jam confectum fuerit, aut geratur ab hominibus? Quid novum, quod nondum experimento compertum fuerit, dummodo insigne sit et memorabile? 10. Ut quidem mea opinio fert, quisquis secum reputabit atque considerabit, nihil novum aut recens inveniet, priscisque incognitum. 11. Quemadmodum autem præterita, oblivione tecta sunt; sic præsentia quoque progressu temporis ad posterum in obscuritatem ibunt. 12. Nec vero temere hæc nunc dico, Ecclesiasten agens: verum mihi Hebræorum regnum Hierosolymis fidei meæ commissum habenti, diligenter et accurate omnia cogitata et perpensa sunt. 13. Porro totam rerum terrenarum naturam perscrutatus, atque ingeniose et sapienter in ea cogitatione versatus, eam maxime variam comperi. Homini etenim in terra laboribus vexari datum est,

Eccli. xxxix, 13, ὡς ῥόδον φυόμενον ἐπὶ βεῦματος ὑγροῦ βλαστήσαστε. Sicut rosa plantata super fluentium humidum germinate. Clemens Alex. lib. II Pædag. cap. 8, legit ἐπὶ βεῦμάτων ὑδάτων, in fluentis aquarum. Vulgata, super rivos aquarum. Basilius homil. ἐν λιμῷ. Οὐκ ἔστι βεῦμα ποταμοῦ στήσαι. Fluminis cursum sistere non licet. Ib.

(89) *Τί ἂν γένοιτο.* Codd. reg. et Thuan., καὶ τί ἂν γένοιτο. Ib.

(90) *Ὅτι δ' ἂν εἴπη.* Cod. Med., εἴπη τις. Ib.

aliae, alia ærumnæ occasione, frustra involuto. 14. Spiritu autem prodigioso et execrando omnia hæc inferiora plena sunt; 15. adeo ut ea colligere nemo queat; imo ne omnino quidem cogitare, quanta res humanas absurditas invaserit. 16. Nam cum mecum ipse aliquando reputassem, atque existimassem, me omnibus qui ante me fuissent, duxi, tum parabolas intelligere, tum rerum naturas conferre visus sum; quod, ut sapientiam scientia

CAPUT II.

1. Hæc igitur ad hunc modum se habere arbitratus, alterum vitæ genus capessere proposui, deliciisque memet tradere, variasque voluptates experiri. Verum nunc omnia hæc vana esse intellexi: 2. Atque hinc risum solutum, temereque vagantem compescui; hinc voluptatem ad temperantiam coercui, acerbeque ei succensui. 3. Ad hæc, cum eam vim esse animæ cogitassem, ut temulentam corporis naturam atque instar vini diffluentem, sistere possit rursusque continentia cupiditatem subjici ac servitute premi; perspicendum mihi esse constituit, quidnam tandem hominibus propositum sit serium, vereque bonum et honestum, quod in hac vita conficiant. Nam reliqua omnia, quæ præclara et admiratione digna censentur, percurri; 4. Velut excelsissimarum ædium erectiones, et vitium consitiones; 5. Atque insuper hortorum structuras, frugiferarumque omnis generis arborum possessiones, studiosasque excultiones; 6. Ubi etiam ingentes lacus ad aquarum exceptiones confecti sunt, ad uberem et copiosam arborum rigationem distributi. 7. Jam vero famulorum quoque agmine septus fui, tum servis tum ancillis; easque partim externe comparavi, partim apud me natos possedi. Quinetiam plures quadrupedum animalium greges, tum boum tum pecudum, in meam, quam in cujusquam eorum qui olim exstiterunt, potestatem venerunt. 8. Sed et auri et argenti thesauri mihi affuebant, utpote qui reges omnes eo adduxissem, ut mihi et munera afferrent, et tributa persolverent. Præterea chori complures ad meam oblectationem agitabantur, virorum simul et feminarum, concinnissimum cantum et modulatissimum efficientium. Convivia porro et pincernas (nam ea in hanc voluptatis partem retuleram) ex utroque hominum sexu delectos, et eximios, ne numero quidem complecti possim; 9. Adeo his, omnes qui ante me Hierosolymis regnarunt, antecellui. Hinc autem contingebat, ut mihi et sapientia imminueretur, et vitiosa cupiditas cresceret. 10. Nam cum omnibus oculorum illecebris, et impotentibus petulantibusque cordis desideriis undique incursantibus, totas habenas permisisses, ac volu-

A ἔγνων παραβολάς τε συνείναι καὶ πραγμάτων φύσεις. Ἡφθῆν δὲ τὴν ἄλλως ἐπὶ τούτῳ φέρεσθαι, καὶ σοφίαν μὲν γινώσκων ἐπέσθαι, γνώσει δὲ πόνους ἐπακολουθεῖν.

bac in re sapientiore esse; 17. in animum in- 18. Cæterum incassum mihi ad eam rem animum sequitur, ita scientiæ comites sint labores:

ΚΕΦΑΛ. Β΄.

Τοῦτο δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχειν νομίσας, ἔγνων ἐπὶ ἑτέραν ἰδέαν τραπέσθαι βίου, καὶ ἐκδοῦναι μὲν ἑμαυτὸν τρυφῇ, πείραν δὲ λαβεῖν ἡδονῶν ποιικίλων. Νῦν τοίνυν συνήκα ὡς τὰ τοιαῦτα μάταια σύμπαντα· καὶ γέλωτα μὲν εἰκῆ φερόμενον ἐπέσχον, ἡδονὴν δὲ πρὸς τὸ σωφρονεῖν ἐκόλασα, πικρῶς ἐπιτιμῆσας αὐτῇ. Λογισάμενος δὲ, ὅτι ψυχὴ δύναται στήσαι μεθούσαν καὶ βέουσαν ὥσπερ οἶνον σώματος φύσιν, ἐγκράτεια δὲ δουλοῦται ἐπιθυμίαν· προεθυμῆθην κατιδεῖν, τί ποτε εἴη προκείμενον ἀνθρώποις σπουδαῖον, καὶ τῷ ὄντι καλὸν ὃ καταπράξονται παρὰ τοῦτον τὸν βίον. Διετέληθα γὰρ τὰ λοιπὰ σύμπαντα ὅσ' ἀξιάγαστα νομίζεται, οἷον τε τὸ ὑπερυψήλων ἀνορθώσεις καὶ φυτείας ἀμπέλων, ἔτι δὲ παραδεισῶν κατασκευάς, καὶ παντοίων δένδρων καρποφόρων κτήσεις καὶ ἐπιμελείας· ὅπου δὲ καὶ δεξαμεναὶ μεγάλαι πρὸς ὑποδοχὰς ὑδάτων κατεσκευάσθησαν, εἰς θαψιλῇ ἀρδεῖαν τῶν φυτῶν ἀπονενεμημένοι. Περιεθαλόμην δὲ καὶ οἰκετῶν πλῆθος, θεράποντας καὶ θεραπαίνας· ἄλλους μὲν ἐξῴθεν κτησάμενος, ἄλλους δὲ καὶ παρ' ἑμαυτῷ γενομένους (91) καρπωσάμενος. Ζῶων δὲ τετραπόδων ἀγέλαι, πολλὰ μὲν βουκολίων, πολλὰ δὲ ποιμνίων ὑπὸ τῆν ἐμὴν ἡλθον ἐξουσίαν παρ' ὄντινόν τῶν πάλα. Θησαυροὶ τε χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσεῆρθον, δορυφόρους (92) τέ μοι καὶ δασμοφόρους, τοὺς ἀπάντων βασιλεῖς πεποιημένους. Χοροὶ τε συνεκροτοῦντο παμπληθεῖς, ἀβρένων δὲ τε (93) ὁμοῦ καὶ θηλειῶν εἰς τῆν ἐμὴν τέρψιν, παναρμόνιον ἐκπονούτων ᾠδῆν. Συμπόσιά γε μὴν καὶ οἰνοχόους εἰς τοῦτο ἀπέταξα τῆς τρυφῆς μέρος ἐξ ἑκατέρου γένους ἀνθρώπων ἐξελεγμένους, οὐδ' ἂν καταλέγειν ἔχοιμι, τοσοῦτον ὑπερέβαλον τούτοις τοὺς πρὸ ἐμοῦ βασιλεύσαντας Ἱερουσαλήμ. Εἶτα συνέβαινε, τὰ μὲν τῆς σοφίας μοι ἐλαττοῦσθαι, πληθύνειν δὲ τὰ τῆς οὐκ ἀγαθῆς ἐπιθυμίας. Παντὶ γὰρ ὀφθαλμῶν τε δελεάσματι, καὶ καρδίας ἀκράτους ὀρμαῖς ἐφίεις πανταχόθεν προσπιπτούσαις, ἡδονῶν ἐλπίσιν ἑμαυτὸν ἐκδεδωκώς· καὶ πάσαις τρυφαῖς δειλαίαις (94), τὴν ἑμαυτοῦ ἐγκατέδησα προαίρεσιν. Οὕτω γὰρ μοι αἱ ἐνθυμησεις, εἰς δυσπραγίαν ἡνέχθησαν, ὡς ταῦτα μὲν εἶναι καλὰ, ταῦτα δὲ μοι προσήκειν διαπραττέσθαι νομίζειν. Εἶτα ποτὲ ἀνανήψας ἐγὼ καὶ ἀναβλέψας, κατεῖδον ἄπερ ἐν

(91) Γερομέρους. Cod. Medic., γενέσθαι. DUCÆUS.

(92) Δορυφόρους. Scripserat in margine libri sui Basileæ excusi Billius: Quid si δωροφόρους? sed transversa linea conjecturam suam jugularat, quam tamen in sua interpretatione secutus est. Si δορυφόρους legas, satellites vel apparitores intelliges. At

suffragatur alteri lectioni Scriptura III Reg. ix, 24: Et omnes reges terræ quærebant faciem Salomonis, et ferebant dona. Ib.

(93) Ἀβρένων δὲ τε. Medic. cod. deletο δὲ legit ἀβρένων τε ὁμοῦ. Ib.

(94) Δειλαίαις. Savillii codex Anglicus δειλαίαις. Paulo post ms. Medic., μοχθηρά τε ὁμοῦ. Ib.

χερσίν εἶχον, μοχθηρὰ ὁμοῦ καὶ παγγάλεπα, πνεύματος οὐκ ἀγαθοῦ ποιήματα. Οὐδὲν γὰρ ὄτι οὖν ὑπ' ἀνθρώπων ἡρημένον, ἀποδεκτὸν εἶναι μοι νῦν καταφαίνεται· καὶ περισπούδαστον ὄρθῳ λογισμῷ. Συλλογισάμενος οὖν τὰ τε σοφίας ἀγαθὰ, καὶ τὰ ἀφροσύνης κακὰ, εἰκότως ἂν ἱκανῶς θαυμάζοιμι ἄνδρα τοιοῦτον, ὃς τις φερόμενος ἀλόγως· ἔπειτα ἐαυτοῦ λαβόμενος, εἰς τὸ δέον ἐπιστρέφει (95). Φρονήσεως γὰρ καὶ ἀφροσύνης· πολλὸ τὸ μέσον, διαφορὰ δὲ ἀμφοῖν τσαύτη, ὅση περ ἡμέρας πρὸς νύκτα. Ἔοικε τοίνυν, ὁ μὲν ἀρετὴν ἡρημένος, τρανῶς τε ἕκαστα καὶ ἄνω βλέποντι· τῆς" τε ἐαυτοῦ πορείας, λαμπροτάτου φέγγους καιρῷ πεποιημένῳ· ὁ δ' αὖ κακίᾳ ἐμπεπλεγμένος, καὶ πλάνῃ παντοῖα ὡς ἐν σκοτομήνῃ πλανωμένῳ, τυφλὸς τε ὢν τὴν πρόσψιν, καὶ ὑπὸ τοῦ σκότους τῶν πραγμάτων ἀφηρημένος (96). Τέλος δὲ ἐπινοήσας ἑκατέρου τῶν βίων τούτων ἐγὼ τὸ διάφορον, εὖρον οὐδὲν, καὶ ὡς κοινωνὸν ἀφρόνων ἐμαυτὸν καταστήσας, τὰ τῆς ἀφροσύνης ἐπιχειροῦμαι. Τί γὰρ ἦ τῶν σοφισμάτων ἐκείνων ἀγαθὸν, ἢ ποία βνησις τῶν πολλῶν λόγων, ὅπου γε τὰ φλυαρίας βεῦματα, ὡς περ ἐκ πηγῆς ὀρμάται τῆς ἀφροσύνης; Σοφῶ δὲ καὶ ἄφρονοι κοινὸν οὐδὲν, οὐ κατὰ ἀνθρώπων μνήμην, οὐ κατὰ Θεοῦ ἀμοιδήν. Τῶν δ' ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων, ἐτι ἀρεσθαι δοκούντων, ἤδη τὸ τέλος ἐπιλαμβάνει ἀπάντων. Σοφὸς δὲ οὐδέποτε ἀσυνέτην τοῦ αὐτοῦ κοινωνεῖ τέλος. Ἐμίσησα τοίνυν καὶ τὸν σύμπαντὰ μου βίον, τὸν ἐν τοῖς ματαλοῖς ἀναλωθέντα, ἂν διήγαγον τοῖς περὶ γῆν πόνοις προστετηκώς. Ὡς γὰρ συνελόντι φάναι, πάντα μοι λυπηρῶς ἐκμεμόχθηται ὀρμῆς ἀλογίστου γενόμενα ποιήματα· καὶ διαδέξεται τις αὐτὰ ἕτερος, εἴτε σοφὸς, εἴτε ἡλίθιος, τὰς ψυχρὰς τῶν ἐμῶν καμάτων ἐπικαρπίας. Ἀπολαβομένῳ δὲ μοι ταῦτα καὶ ἀπορρήψαντι, κατεφάνη τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ προκειμένα ἀνθρώπῳ, σοφίας τε γυνῆσις, καὶ κτήσις ἀνδρείας. Εἰ δὲ τις τούτων μὲν οὐκ ἐφρόντισεν, ἑτέρων δὲ ἐπτόχηται, ὁ τοιοῦτος εἴλετο μὲν πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, μετῆλθε δὲ κακίαν ἀντὶ χρηστότητος, καὶ μόχθον ἀντὶ ἡσυχίας, ταραχοῖς· ποικίλοις περιελκόμενος, νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν συνεχόμενος αἰεὶ, σώματός τε ἐπίγειοις καμάτοις, καὶ ψυχῆς φροντίσιν ἀδιαλείπτους, σφαδαζούσης αὐτῷ τῆς καρδίας, ἄλλοκότων ἕνεκα πραγμάτων. Οὐ γὰρ τὸ τέλειον ἀγαθὸν περὶ βρωσίν τε καὶ πόσιν ἰζάνει· εἰ καὶ μάλιστα ἐκ Θεοῦ ἀνθρώποις γίνονται αἱ τροφαί· οὐδὲν γὰρ τῶν πρὸς σωτηρίαν ἡμῖν δεδομένων ἕξω τῆς αὐτοῦ ὑπάρχει προνοίας. Ἄλλ' ὁ μὲν ἀγαθὸς ἄνθρωπος, σοφίας ἐκ Θεοῦ τυχὼν, εὐφροσύνης ἔτυχεν οὐρανίου· ὁ δ' αὖ πονηρὸς, θεηλάτοις ἐλαυνόμενος κακοῖς, πλεονεξίαν νοσῶν, πολλὰ τε ἀθροίσαι σπουδάζει, καὶ τὸν ὑπὸ Θεοῦ τετιμημένον ἐναντίον τοῦ πάντων Δεσπότηου ονειδίσει σπεύδει, δῶρα προτείνων ἄχρηστα, δολερά τε ὁμοῦ καὶ μάταια τῆς ἐαυτοῦ ἀθλίας ψυχῆς σπουδάσματα πεποιημένους.

¹ Prov. xvii, 24; Eccle. viii, 1.

(95) Ἄνδρα τοιοῦτον... ἐπιστρέφει. Mss. reg. et Thuan., ἄνδρα τοῦτον. Mox vero cod. Medic., ἐπιστρέφει. Ducæus.

(96) Τυφλὸς τε ὢν... ἀφηρημένος. Minime du-

A platum spei me ipsum dedidissem; miseris omnibus deliciis animi voluntatem astrinxi. Meæ namque cogitationes eo infelicitatis prolapsæ sunt, ut hæc honesta et egregia, dignaque quæ facerem arbitrarer. 11. Tandem vero expergefactus, atque oculis restitutus, ea quæ in manibus habebam, flagitiosa simul acerbitalisque plena esse perspexi, spiritusque non boni opificiâ. Neque enim ullum hominum studium vitæque institutum comprobandum mihi nunc videtur, nec recto iudicio expetendum. 12. Proinde mente collectis et sapientiæ bonis et stultitiæ malis, magna hunc virum admiratione prosecutus fuerim, qui cum præceps ferretur temereque vagaretur, postea mente recepta, ad virtutem officiumque rediit. 13. Prudentia enim et dementia magno interstitio disjunctæ sunt, nec minus inter utramque est discriminis quam inter diem et noctem. 14. Quocirca qui virtutem amplexus est, laud mihi ab eo differre videtur, qui rem unamquamque perspicue cernit, sursumque prospectat, clarissimæque lucis tempore iter facit¹. Contra qui se vitio implicuit omnisque generis erroribus, haud ab similibus est homini in profunda caligine oberranti, quippe qui cæcitate affectus sit, atque a negotiorum tenebris exoculatus. 15. Denique utriusque harum vitarum differentiam animo assecutus, nihil postea reperi, quin illud potius fore, ut si me ad stultorum societatem ac sodalium contulisset, stultitiæ præmia perciperem. Quid enim ex argutiis illis commodi referri, aut quid fructus ex prolixis sermonibus colligi potest; cum quidem loquacitatis importunæ flumina ab insipientia velut a fonte oriantur? 16. Sipienti porro et stolido nihii commune est, nec quantum ad hominum memoriam, nec quantum ad Dei remunerationem. Res autem humanas cum adhuc oriri videntur, jam finis arripit. Sapiens porro ejusdem cum stolido finis nunquam est particeps. 17. Quare vitam omnem meam execrari cœpi, quam in rebus vanis traderam atque consumperam, terrenis laboribus intabescens. 18. Etenim ut uno verbo complectar, omnia mihi magna cum molestia elaborata sunt, præcipiti animi impetu ita me pertrahente; 19. Atque ea alius excepturus est, sapiens an excors et stolidus, nescio; frigidus, inquam, laborum meorum fructus. His autem excussis atque projectis, mihi vera bona hominibus proposita apparuerunt; hoc est, sapientiæ cognitio, et fortitudinis adeptio. Quod si quis harum cura neglecta, alius cujuspiam rei cupiditate incitatur; hic et mala bonis anteponit, et vitium pro benignitate et virtute consecratur; 20. Et ærumnam pro quiete, variis tumultibus distractus, noctu atque interdum divexatus, tum urgentibus corporis laboribus, tum perpetuis animæ cu-

biini est quin legendum sit, τυφλὸς τε ὢν, καὶ τὴν πρόσψιν ὑπὸ τοῦ σκότους... ἀφηρημένος. In præteritis enim accusativo semper jungitur ἀφαρῶμαι. BILLIUS.

ris, pectore illi ob absurda negotia ingemiscente et palpitante. 21. Neque enim summum et perfectum bonum in esculentis et poculentis consistit; etsi alioqui maximo Dei beneficio alimenta mortalibus contingunt. Nihil enim eorum quæ nobis ad salutem data sunt, citra ipsius providentiam existit. 22. Verum probus quidem vir, sapientiamque Dei dono consecutus, celestis voluptate fruitur; 23. Improbis autem malis divinitus immissis stimulatus avaritiæque morbo correptus, multa congerere studet; 24. Atque eum quem Deus honore affecit, in omnium Domini conspectu probris incessere festinat, dona inutilia porrigens, insidiosa simul et vana animæ suæ miseræ studia faciens.

CAPUT III.

1. Enimvero hoc tempus, rebus inter se maxime contrariis plenum est; 2. Partus et mortis, ortus stirpium et aversionis atque interitus, 3. Curationum et cædium, exstructionis ædium et destructionis, 4. Gemitus et risus, plauctus et saltationum. 5. Nunc terræ fructus aliquis colligit, nunc rursus eiecit; nunc mulierem deperit, atque insano amore complectitur; nunc impense eam odit et aversatur; 6. Nunc aliquid quærit, nunc amittit; nunc diligenter asservat, nunc projicit; 7. Nunc interficit, nunc obtruncatur; nunc loquitur, nunc silentio acquiescit; 8. Nunc amat, nunc odio insectatur. Res enim humanæ, nunc bello afflictantur, nunc tranquillæ et pacatæ sunt; tantaque est earum inconstantia, ut quæ modo secundæ esse videntur, celeri momento in certissima mala delabantur. 9. Ac proinde vanis laboribus exerceri desinamus. 10. Hæc enim omnia, ut mihi quidem videtur, ad homines virulentis aculeis concitandos posita sunt. 11. Atque perversus quidem explorator occasionisque captator huic sæculo inhiat, Dei figmentum delere ac perdere omni contentione annitens, ut qui a principio ad extremum usque cum eo confingere instituerit. 12. Persuasum itaque habeo, animi hilaritatem, 13. et beneficentiam, maxima homini bona esse; 14. atque adeo brevem hanc solam voluptatem divinitus obvenire, si rebus gerendis justitia præeat. 15. At vero æternarum rerum statui corruptionisque expertium, quas Deus firmissime quisquam potest. 16. Verum formidolosæ simul et admirabiles illæ sunt; atque eæ quidem quæ jam fuerunt, stabiles manent; quæ autem futuræ sunt, jam secundum præscientiam exstiterunt. Cæterum is qui injuste læsus est, Deo auxiliatore utitur. 17. Porro in inferis partibus supplicii barathrum vidi, impios excipiens; piis contra, sedem alteram patefactam. 18. Illud quoque cogitavi, apud Deum æqualia omnia esse, existimari et judicari; idem esse justos et injustos; idem animalia ratione utentia et bruta. 19. Tempus enim omnibus æque admensum esse, et mortem impendere; idemque apud Deum esse, hominum et jumentorum genus, sola tantum articulata vocis prolatione inter se differre; reliqua

ΚΕΦΑΛ. Γ.
Χρόνος δὲ οὗτος πάντων γέμει τῶν ἐναντιωτήτων (97), τοκετῶν, εἴτα θανάτων, βλαστήσεως φυτῶν, εἴτα ἀνατροπῆς· ἰάσεων καὶ ἀναιρέσεων, οἰκῶν τε εὐορθώσεως καὶ καταλύσεως, κλαυθμῶν καὶ γελῶτων, κοπετῶν καὶ ὀρχημάτων. Νῦν μὲν συναίγει τις τὰ ἀπὸ γῆς, νῦν δὲ ἐξέβαλε· καὶ ποτὲ μὲν ἐπιμέμηγε γυναίκα, ποτὲ δὲ αὐτὴν ἀποστραχέ. Καὶ νῦν μὲν ἐζήτησέ τις θάουον, νῦν δὲ ἀπώλεσε· καὶ νῦν μὲν ἐφύλαξε, νῦν δὲ προήκατο· ἄλλοτε ἀπέκτεινε, ἄλλοτε ἐφρονεῦθη· ἐλάλησεν, εἴτα ἡσύχασεν· ἠγάπησεν, εἴτα ἐμίσησε. Τὰ γὰρ ἐν ἀνθρώποις πράγματα ποτὲ μὲν πολεμεῖται, ἄλλοτε δὲ εἰρηνεύεται, ὀξυρρόπως τῶν πραγμάτων ἐξ ἀγαθῶν εἶναι δοκούστων εἰς ὁμοιογούμενα κακὰ μεταπιπτόντων. Πανσώμεθα τοίνυν ἐξ ἀνονήτων μόθων. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα, ὡς γέ μοι δοκεῖ, κέντροις λοβόλοις ἀνθρώπους ἐξοιστρεῖν ἐπέθη. Καιροσκόπος δὴ τις πονηρὸς τὸν αἰῶνα τοῦτον περικέχηεν, ἀφανίσαι ὑπερδιατεινόμενος τὸ τοῦ Θεοῦ πλάσμα, ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν μέχρι τέλους πολεμῆν ἤρημένος. Πέπεισμαι τοίνυν τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἀνθρώπων εὐθυμίαν καὶ εὐποιαν ὑπάρχειν, καὶ μὲν τοι καὶ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ἀπόλαυσιν ἐκ Θεοῦ παραγενέσθαι μόνον, εἰ δικαιοσύνη τῶν πράξεων (98) ἦγοίτο. Τὸν δὲ αἰωνίων καὶ ἀφθάρτων πραγμάτων, ὅσα ὁ Θεὸς παγίως ὤρισεν, οὔτε τι ἀφελεῖν, οὔτε τι προσθεῖναι δυνατόν. Ὅ τι νιν οὖν, ἀλλ' ἔστιν, ἐκεῖνα φοβερά τε ὁμοῦ καὶ θαυμαστά· καὶ τὰ μὲν γενόμενα, ἔστι· τὰ δὲ ἐσόμενα, ἤδη κατὰ τὸ προεγνωσθαι γεγένηται. Θεῷ δὲ κέχηρται ὁ ἀδικοῦμενος βοηθῶ. Εἶδον ἐν ταῖς κάτω μέρεσι, κολάσεως μὲν βάρβαρον τοὺς δυσσεβεῖς δεχόμενον, εὐσεβῆσι δὲ χῶρον ἔτερον ἀνεμένον. Ἐλογισάμην δὲ πάντα ὅμοια ὑπάρχειν παρὰ Θεῷ νομιζέσθαι καὶ κρίνεσθαι, ταυτὸν εἶναι δικαίους καὶ ἀδίκους, λογικὰ καὶ ἄλογα. Χρόνον τε γὰρ ἅπαν ὁμοίως ἐπιμεμετρησθαι, καὶ θάνατον ἐπηρτῆσθαι, ταυτὸν τε εἶναι παρὰ Θεῷ κτηνῶν τε καὶ ἀνθρώπων φύλα, διαφέρειν δὲ ἀλλήλων, μόνῳ τῷ ἐνάριθμῳ τῆς φωνῆς· συμβαίνειν δὲ αὐτοῖς ἅπαντα παραπλήσια· καὶ τὸν θάνατον χωρεῖν, οὐδὲν μᾶλλον ἐπὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζώων, ἤπερ καὶ ἐπ' ἀνθρώπους (99). Πνεῦμα γὰρ πᾶσιν ὁμοιον εἶναι, καὶ πλεον ὑπάρχειν ἐν ἀνθρώποις μῆδεν, ἀλλὰ πάντα ἐνὶ λόγῳ εἶναι μάταια, ἀπὸ τῆς αὐτῆς γῆς λαβόντα τὴν σύστασιν, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν γῆν ἐξόντα τὴν ἀνάλυσιν. Ἄδηλον γὰρ εἶναι

(97) *Ἐναντιωτήτων*. Anglicus cod., ἐναντιωτήτων. Duc.

(98) *Τῶν πράξεων*. Ms. Medic., τῶν πραγμάτων ἦγοίτο. Duc.; et sic legendum, vel, ἐναντιωτήτων.

(99) *Ὁὐδὲν μᾶλλον... ἐπ' ἀνθρώπους*. *Nec mortem magis in cætera animalia, quam in homines grassari*. Hoc dicit, inquit Hieronymus, non quod

animam putet perire cum corpore; vel unum bestiarum et hominibus præparari locum: sed quod ante adventum Christi omnia ad inferos pariter ducerentur. Quod ne putemus dici etiam de anima, intulit: *Omnia facta sunt de terra, et revertentur in terram. De terra autem nihil nisi corpus factum est.* BULL.

περὶ τε τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, εἰ ἀναπτῆσονται (1) ἄνω, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἄς τὰ ἄλογα κέκτηνται, εἰ κάτω διαβρῦθῆσονται. Καὶ ὁ μοι ἐδόκει μὴδὲν ἕτερον ὑπάρχειν ἀγαθόν, εἰ μὴ τρυφή καὶ τῶν παρόντων χρήσις. Οὐ γὰρ εἶναι πάλιν ὤφθη. ἐπὶ τὴν ἀπολαυσιν τούτων ἔλθειν δυνατόν, ἅπαξ ἀνθρώπων θανάτου γευσάμεν.

tum de humanis animabus, an sursum convoluturæ acceperunt, an deorsum diffluræ sint; 22. Ac mihi nullum aliud bonum esse videbatur, quam delicæ et presentium commodorum usus. Neque enim fieri posse putavi, ut quisquam rursus ad percipiendas voluptates accedat, posteaquam mortem semel degustarit.

ΚΕΦΑΛ. Δ'.

Ἄπὸ δὲ τούτων ἀπασῶν ἐμαυτὸν ἐπιστρέψας τῶν ἄνοιῶν κατεσκεψάμην καὶ ἀπεστράφην πάντα εἶδη συκοφαντιῶν τὰ ἐν ἀνθρώποις πλαζόμενα, ἐξ ὧν τινὲς μὲν ἀδικούμενοι δακρύουσι καὶ θρηνοῦσι, βία καταβεβλημένοι τῶν ἐπαμυνόντων (2), ἢ ὅλως παραμυθησομένων αὐτοὺς πάσης πανταχόθεν κατεχούσης ἀπορίας· οἱ δὲ χειροδίκαί εἰς ὕψος αἵρονται, ἐξ οὗ καὶ πεσοῦνται. Τῶν δὲ ἀδίκων καὶ θρασέων, οἱ μὲν ἀποθανόντες, ἄμεινον παρὰ τοὺς μέχρι νῦν ζῶντας ἐπραξαν. Αἰρετικώτερος δὲ τούτων ἀμφοτέρων, ὁ ἴμοιος αὐτοῖς ἐσόμενος, μὴδέπω δὲ (3) γεγινώς, ὅτι οὕτω τῆς κατὰ ἀνθρώπους ἡψατο πονηρίας. Φανερόν δέ μοι ἐγένετο καὶ ὅπως ἀνδρὶ φθόνος παρὰ τῶν πέλας ἔπεται, οἷστρος ὑπάρχων πονηροῦ πνεύματος· καὶ ὅτι ὁ ὑποδεξάμενός τε αὐτὸν, καὶ οἷον ἐπροστερνισάμενος, οὐδὲν ἕτερον ἔχει, ἢ τὸ διεσθίειν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ διαπρίειν τε καὶ διαπανθῆν μετὰ τοῦ σώματος ἑαυτοῦ λύπην ἀπαραμύθητον, τὴν τῶν ἄλλων εὐπραγίαν τιθέμενος (4). Ἐλοιτο δ' ἂν τις εὐφρονῶν θατέραν ἐμπλήσῃ τῶν χειρῶν, σὺν βροτώῃ καὶ πρᾶτῃ, ἥπερ ἀμφοτέρας σὺν μόχθῳ, καὶ δολεροῦ πνεύματος πανουργία. Ἔστι δέ τι καὶ ἕτερον, ὅπερ οἶδα συμβαίνειν παρὰ τὸ προσῆκον, ἀνδρὸς ἐνεκα προαιρέσεως οὐκ ἀγαθῆς. Ὅς μεμονωμένος πάντοθεν, καὶ οὔτε ἀδελφὸν ἔχων, οὔτε υἱὸν, κτήμασι δὲ πολλοῖς εὐθηνούμενος, ἀπληστία συζῶν, χρηστότητι ἑαυτὸν οὐθ' ὅλως ὀτιοῦν ἐπιδοῦναι θέλει. Ἡδέως οὖν ἂν αὐτὸν ἐροίμην, ὅτου χάριν ὁ τοιοῦτος μοχθεῖ, τὸ μὲν ἀγαθὸν τι δράσαι προτροπάδην φεύγων, ποικιλίας δὲ τοῦ χρηματίσασθαι ποθεν ἐπιθυμίας διασπώμενος. Πολλῶν δὲ τούτου βελτίους οἱ κοινωλίαν ἅμα βίου ἐστὲλαντο, ἐξ ἧς καρποῖντο ἅντὰ βέλτεστα (4'); Δύο γὰρ ἀνδρῶν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν ὀρθῶς προσκειμένων, εἰ καὶ θατέρω τινὶ προσπέσῃ τι· ἀλλὰ μὴν οὐ μικρὰν ἐπικουρίαν ἔχει, τὸν αὐτῷ συνόντα. Μεγίστη δὲ καὶ συμφορὰ ἀνθρώπων δυσπραγοῦντι, καὶ ἡ ἐρημία τοῦ ἀνακτησομένου. Οἱ δ' αὖ ὁμοδιαιτοί, καὶ τὴν εὐπραγίαν αὐτοῖς ἐδιπλασασαν, καὶ πραγμάτων ἀβουλήτων χειμῶνα παρεμύθησαντο· ὥστε καὶ μεθιμέραν τῇ ἐπ' ἀλλήλους λαμπρύνεσθαι παρρησία, καὶ νύκτωρ

(1) Ἀναπτῆσονται. Codices regii et Thuan., ἀναστήσονται. Duc.

(2) Βία καταβεβλημένοι τῶν ἐπαμυνόντων. Post participium καταβεβλημένοι collocanda est virgula, ut genitivus sequens ἐπαμυνόντων regatur a genitivo ἀπορίας, non autem a dativo βία. Neque enim vi dejicimur ab iis qui nobis succurrunt: ἐπαμυνόντων autem ἀντὶ τοῦ ἐπαμύρειν ὀρειλόντων acci-

A autem omnia ipsis eodem modo contingere; 20. Nec mortem magis in cætera animalia quam in homines grassari. 21. Omnibus enim æqualem spiritum esse, nec quidquam omnino amplius homines habere; sed cuncta, ut uno verbo dicam, vana esse ab eadem terra coagmentationem habentia, atque in eandem terram dilapsura. Incertum enim esse, sint; tum de reliquis quas animalia ratione carentia acceperunt, an deorsum diffluræ sint; 22. Ac mihi nullum aliud bonum esse videbatur, quam delicæ et presentium commodorum usus. Neque enim fieri posse putavi, ut quisquam rursus ad percipiendas voluptates accedat, posteaquam mortem semel degustarit.

CAPUT IV.

1. Ab iis omnibus cogitationibus animum revocans consideravi, atque aversatus sum omnia sycophantiarum genera inter homines errantia, quibus nonnulli inique circumventi ac per vim dejecti, lacrymas fundunt atque ingemiscunt; undique ab amicis prorsus inopes, qui eorum causam tueantur, aut certe afflictos consolentur. At vero violenti homines jusque in manibus habentes, in sublime vehuntur, ob eamque causam corruent. 2. Enimvero ex consceleratis et audacibus, ii qui ex hac vita migrarunt, meliore conditione sunt, quam qui etiamnum vivunt. 3. Utrisque autem præferendus, qui similis eorum futurus est, nec creatus adhuc est; quoniam hominum improbitatem nondum attingit. 4. Perspicuum mihi quoque factum est, quanta proximorum invidia probum virum sequatur, œstrum existens impuri spiritus. 5. Quodque is qui hanc suscepit, ac velut pectore complexus fuerit, nihil aliud habet, quam quod animam suam exest et dissecat, simulque cum corpore absumit; mœrorem acerbissimum, nec solatio ullo mitigabilem, aliorum prosperitatem existimans. 6. Aiqui præoptarit vir sapiens et cordatus, alteram manum cum facilitate et levitate implere; quam utramque cum ærumna et fraudulentum spiritus calliditate et versutia. 7. Est et quiddam aliud, quod præter fas et æquum homini ob improbam voluntatem contingere scio. 8. Qui undique solus relictus, nec fratrem nec filium habens, facultatibus et copiis affluens, inexplebili cupiditate ardet, nec beneficentiæ atque humanitati se ipsum ullo modo tradere cupit. Ex eo igitur lubens quæsierim, quam ob causam laboribus se conficiat, boni quidem aliquid facere summopere fugiens, multiplicibus autem quæstus alicunde faciendi cupiditatibus distractus. 9. Quanto tandem hoc meliores, qui vitæ societatem inierunt, ex qua optimos fructus decerpere queant? 10. Duobus enim viris rebus iisdem recte incumbentibus, etiamsi alteri quidpiam adversi accidat, tamen haud leve subsidium in sodali et contubernali suo positum habet.

pere, ut Wolfgangus facit, nimis violentum mihi videtur. BILL.

(3) Μηδέπω δέ. Billius ex cod. Medic., καὶ μὴ δέπω γεγινώς. Duc.

(4) Τιθέμενος. Cod. Medic., τιθέμενος Id.

(4') Ex nota interrogativa conjicere licet, legendum πόσω, loco, πολλῶν, nisi interrogationem excludere magis placeat. EDIT.

Gravissima autem est calamitas homini adversa fortuna utenti, carere amico qui jacentem luctuque afflictum excitet ac recreet. At qui contubernii necessitudine juncti sunt, et prosperi successus voluptatem sibi invicem conduplicant, et rerum præter voluntatem fluentium tempestatem leniunt : 11. Adeo ut et diu mutua libertate splendescant, et noctu honestate ac gravitate fulgeant. 12. Contra qui vitam ab omni hominum societate semotam ducit, horrendam quamdam vitam traducit, non intelligens cum temere ac periculose sibi consulere, qui multos homines mutuo præsidio circumseptos adortus fuerit; ac præterea funem triplici nexu contextum haudquaquam facile perfringi solere. 13. Ego vero juvenem pauperem, modo prudentia ornatum, antepono seni regi stolido, cui in mentem non venit fieri posse, 14. ut quispiam ex carcere atque ergastulo ad regni gubernacula constituatur; ipse autem postea iniquo principatu juste exturbetur. 15. Nunquam enim evenit, ut qui juveni quidem, cæterum cordato, subsunt, mœstitiâ vacent, saltem majores natu. Nam qui postea in lucem prodierunt, quoniam aliterius periculum non fecerunt, ne hunc quidem laudare possunt. 16. Abducti videlicet inconsulto consilio, adversarii que spiritus impetu præcipites acti. 17. Quisquis autem Ecclesiastæ munere fungeris, illud ob oculos habeto, ut et re-
ctum vitæ iter teneas, et pro stultis preceris, ut accepta prudentia malorum actiones vitare scient.

CAPUT V.

1. Lingua parce uti, præclarum; atque ad loquendi studium, gravitatem constantiamque cordis adhibere. Non enim nos inconsulto loquendi studio teneri oportet, eaque quæ in mentem veniunt, quamvis absurda, proferre atque emittere; verum illud cogitare, quod licet magno intervallo a cælo distemus, certum est tamen sermones nostros a Deo exandiri; atque utile est lapsum in loquendo cavere. 2. Quemadmodum enim varias animæ curas multiplex insonniorum species subsequitur, ad eundem quoque modum stultis verbis nugacitas conjuncta est. 3. Pollicitatio porro voto facta, finem per opus accipiat. Est hoc stultorum proprium, ut rejectitii sint. At tu promissi veritatem præsta,

(5) Καὶ νύκτωρ σεμνότητι σεμνύεσθαι. Ex ms. Medic. Billius emendat καὶ νύκτωρ σεμνότητι φαίδρύνεσθαι. Et noctu honestate et gravitate fulgeant. Nec longe discedunt alii interpretes. Eidem lectioni favet et codex Vaquerii. At Basiliensi editioni νύκτωρ φαίδρότητι σεμν. suffragantur codd. reg. et Thuan. Duc.

(6) Βουλεύεται. Admonuit Billius in cod. Medic. legi βουλεύεται, quam tamen lectionem obelo notavit, nec in interpretatione sua est amplexus: at illam tuetur codex Vaquerii. Ib.

(7) Ἐγὼ δέ, x. τ. λ. Hunc locum sic a S. Gregorio Thaumaturgo explicatum citat S. Hieronymus in suo Commentario in Ecclesiasten. Voss.—Locum Hieronymianum retulimus inter Veterum testimonia de nostro Gregorio.

(8) Ὅσοι προγενέστεροι. Subodoror aliquid deesse in Græco: neque enim his verbis perfecta est sententia. Hieronymus hunc locum vertens in commentario quem scripsit in Ecclesiasten, ad hunc modum transtulit: Ita tamen ut sub sene rege versati sint. Quare aut in meliorem codicem incidit, aut ad exprimendam sententiam quædam de suo addere non dubitavit. BILL.

(9) Παντοδαπῇ φαντασίᾳ. Emendandum ex Bil-

φαιδρότητι σεμνύεσθαι (5). Ὁ δὲ βίον ἀκοινώνητον ἔλκων, φρικώδη τινὰ ἑαυτῷ διεξάγει ζωὴν, οὐκ ἥσθη- μένος, ὡς εἰ καὶ ἐπιβοιῶ τινες ἀνθρώποις συμπεπρα- γμένους, θρασείως καὶ οὐκ ἀσφαλῶς βουλευέται (6), καὶ ὅτι οὐδὲ σχοίνος τριπλῆ ῥαδίως ἀπορρήγηνσθαι πέφυκεν. Ἐγὼ δὲ (7) προκρίνω νέον πέννητα σώφρο- να, γέροντος βασιλέως ἄφρονος, ᾧ ἐνθύμιον οὐ γαγέ- νηται, ὡς δυνατόν ἐστι, τῶν μὲν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου τινὰ εἰς τὸ βασιλεῦσαι καταστῆναι, αὐτὸν δὲ τῆς ἀδ- λικοῦ δυναστείας, δικαίως ὑστερον ἔκπεσεῖν. Συμβαίνει γὰρ τοὺς ὑπὸ τῷ νέῳ μὲν, ἔμφρονοι δὲ τεσσομένους, ἀλύπους εἶναι τοὺς ὅσοι προγενέστεροι (8). Οἱ γὰρ μετέπειτα γενόμενοι, διὰ τὸ ἐτέρου ἀπειράτως ἔχειν, οὐδὲ τοῦτον ἐπαίνειν δύνανται, ἀγόμενοι τε γνώμη ἀλογίστη, καὶ ὀρμῇ πνεύματος ἐναντίου. Ἐκκλησιά- ζων δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχε τὸν τ' ἑαυτοῦ βίον ὀρθῶς διαπορεύεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ἀφρόνων εὐχεσθαι, ὅπως ἐπίσταιντο σύνεσιν λαβόντες, ἐκκλίνειν τὴν πράξιν τῶν πονηρῶν.

Γλώσσης δὲ φειδῆσθαι καλὸν, καὶ εὐσταθοῦση χρη- σθαι καρδίᾳ ἐν τῇ περὶ λόγους σπουδῇ. Οὐ γὰρ χρῆ ἀλογίστως αὐτῶν ἔχοντα, κἂν ἄθρα, ἢ τὰ ἐπὶ νοῦν ἔλθοντα, ταῦτα προφασθαι διὰ τῆς φωνῆς· ἀλλ' ἐνθυ- μουμένους, ὅτι εἰ καὶ πολὺ ἀφροσύνην οὐρανοῦ, γινώσκων χρῆ, ὅτι ἐπ' ἐπιχώρ φεγγερόμεθα Θεοῦ, καὶ ἐστι λυσιτελεῖς λαλεῖν ἀπεριπτώτως. Ὡς περὶ δὲ φρο- νήσεως ψυχῆς ποικιλίας παρέπετα ὀνειράτων παντοδαπῆ φαντασίᾳ (9)· οὕτω καὶ ἀφροσύνη φλυαρία συνέζευ- κται. Ἐπαγγελία δὲ δι' εὐχῆς γινομένη, τέλος λαμ- βανέτω δι' ἔργου. Ἀφρόνων δὲ ἴδιον, τὸ ἀποδότητος εἶναι· σὺ δὲ ἀληθῆς ἔσο, γινώσκων ὡς πολλῶ ἀμει- νον μὴ εὐξασθαι σε, μηδὲ ὑποσχέσθαι τι δρᾶσαι, ἢ εὐξάμενον, εἶτα παραλίπειν. Δεῖ δὲ παντοίως φεύγειν

ΚΕΦΑΛ Ε'.

lio et Medic. libro, παντοδαπῆ φαντασίᾳ. Joannes monachus (Oecolampadius): Variarum animæ curarum asseclæ sunt multiformes insonniorum phantasie. Musculus: Varias animi curas omnis generis somniorum phantasia comitat. Hoc est quod eleganti versu expressit Gregorius Nazianzenus Περὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν· Φροντιστῶν ἡματιῶν γὰρ ὀμολία φάσματα νυκτός. Visa etenim curas referunt nocturna diurnas. Sed alteram partem hujus commatis Thaumaturgi aptius fortasse vertisset doctissimus Bill.us, ad eundem quoque modum stultitiæ loquacitas est conjuncta: quo pacto etiam alii duo interpretes hunc locum intellexerunt. Joannes: Ita et imprudentiæ perpetua comes est loquacitas. Musculus: Ita et stultitiæ nugacitas adheret. Salomonis textus sic habet in Græcis: Καὶ φωνῆ ἀφρονος ἐν πληθῆι λόγων· Et vox stulti in multitudine sermonum. Incertus auctor sic exponit in Catena Regiæ bibliothecæ: Ὡς περὶ οἱ ἐν ἡμέρᾳ πεπραζόμενοι καὶ δι' ἐνυπνίων ταράττονται· οὕτω καὶ ὁ ἄφρων αὐτοῦ διὰ τῆς πολυλογίας ἐλέγγε- ται. Quemadmodum qui interdum tentantur, etiam per insomnia perturbantur: ita quoque stultus sua o- quacitate redarguitur. Duc.

τὴν τῶ· ὡ καλῶν βημάτων ἐπιβρότην, ὡς ἀκούσομένου Θεοῦ. Τῷ γὰρ ταῦτα ἐνθυμουμένῳ πλέον οὐδὲν ἐστίν, ἢ τὸ αἰσθάνεσθαι τῶν ἑαυτοῦ ἔργων ὑπὸ Θεοῦ διαφθειρομένων. Ὡσπερ γὰρ τὰ πολλὰ ἐνύπνια μάταια, οὕτω καὶ τὰ πολλὰ ῥήματα. Φόβος δὲ Θεοῦ, ἀνθρώπων σωτήριος, σπάνιος δέ. Ὅθεν [οὐ] χρῆ θαυμάζειν ἀφορῶντα πρὸς τε πένητας συκοφαντούμενους, καὶ πρὸς δικαστὰς παραλογιζομένους. Χρῆ δὲ ἐκτρέπεσθαι τὸ τῶν δυνατωτέρων μείζονας εἶναι δοκεῖν. Κἂν γὰρ ἐκγένηται τοῦτο, ἀλλ' εὖν τῶν ἐσομένων σοὶ φοβερῶν, οὐ ῥύσεται σε ἡ καθ' αὐτὴν πονηρία. Ὡσπερ δὲ κτήμα τὸ ἐξ ἀρπαγῆς βλαβερώτατον καὶ ἀνοσιώτατον, οὕτω καὶ ἀνδρὶ ἐπιθυμητῇ χρημάτων οὐκ ἐκγίνεται (10) κόρος, οὐδ' ἡ παρὰ τῶν πέλαις εὖνοια· κἂν ὅτιοῦν μάλιστα πάμπλου ἀργύριον ἐπικτήσονται. Τοῦτο μὲν γὰρ μάταιον. Ἀγαθότης δὲ τοὺς συνόντας αὐτῇ ὑπερευφραίνουσα, ἀνδρείους ἀπεργάζεται τοῦ καθορᾶν ἕκαστα τῶν πραγμάτων παρέχουσα τὴν δύναμιν. Μέγα δὲ καὶ τὸ μὴ προστετηκέναι τοιαύταις φροντίσιν· ὁ μὲν γε πένης, κἂν δούλος ᾖ, καὶ μὴ ὑπερεμπλήσας τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, προσρηγῶς μεταλαμβάνει τῆς διὰ τοῦ ὕπνου ἀνέσεως· πλοῦτου δὲ ἐπιθυμία σύνεσι ἀγρυπνίας καὶ καμάτοις ψυχῆς. Τί δ' ἂν γένοιτο τοῦτου ἀποπώτερον, ἢ τὸ μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας ἀποθησαυρίζοντα τὸν πλοῦτον συντηρεῖν, μυρίων ἑαυτῷ φυλάσσοντα κακῶν ἀφορμῆν; Καὶ τὸν πλοῦτον ἐκείνον ἀνάγκη ἀπολέσθαι ποτὲ καὶ διαφθαρῆναι, εἴτε γένοιτο τῷ κτησαμένῳ τέχνα, εἴτε καὶ μὴ· αὐτὸν τε εἰ καὶ μὴ βούλοιο προσήκει τοιοῦτον εἰς τὴν γῆν πεσεῖν καὶ ἀπελθεῖν, οἷος καὶ ὅποτε εἰς τὸ εἶναι παρῶν ἐτύχχανε. Κεναῖς δὲ χερσὶν ἀπιέναι μέλλων, αὔξει τὴν ἑαυτοῦ κακίαν, ὡσπερ οὐκ ἐνθυμούμενος, ὅτι ἐπίκειται αὐτῷ τέλος τοῦ βίου τῇ γενέσει ὁμοιον, καὶ ὅτι ἀνόνητα μοχθεῖ, εἰς δὲ τίνα μάλλον ἀνέμου ὄρμην, ἢ περ τῇ ἑαυτοῦ σπουδῇ χαριζόμενος, καταναλώσας τὸν ἑαυτοῦ βίον σύμπαντα, ἐν τε ἐπιθυμίαις ἀνοσιωτάταις, καὶ ἐν ὄρμαϊς ἀλόγοις, ἐτι δὲ λύπαις καὶ ἀβρωστίαϊς. Καὶ συνελόντι φάναι, σκότος μὲν εἰσι τῷ τοιοῦτῳ αἱ ἡμέραι· πένθος δὲ ἡ ζωὴ. Ἀγαθὸν γε μὴν ἐκεῖνο καὶ οὐκ ἀπέδλητον· Θεοῦ γὰρ ἐστὶ δῶρον, τὸ δυνήθηναι ἀπολαῦσαι ἀνθρωπον τῶν ἑαυτοῦ καματῶν ἐν εὐφροσύνῃ, θεόδοσα, καὶ οὐκ ἀρπακτικὰ δεξάμενον (11) κτήματα. Οὕτε γὰρ λύπαις οὗτός γε νοσεῖ, οὕτε ὡς ἐπὶ πολὺ ἐνθυμήσει πονηραῖς δουλεύει· συμμετρεῖται δὲ τὸν ἑαυτοῦ βίον εὐποιίαις, τοῖς πᾶσιν εὐθυμούμενος, καὶ ἀγαλλιώμενος τῇ τοῦ Θεοῦ δωρεᾷ.

hujusmodi homini dies tenebræ sunt, ac vita luctus. 17. Quanquam illud minime rejiciendum est : 18. Dei enim beneficio homini contingit, ut laboribus suis cum animi oblectatione perfruatur, divinitus acceptas ac non vi extortas opes possidens. 19. Neque enim ille mœroribus affligitur, nec, ut plurimum, malis et perditis cogitationibus servit : quin potius beneficentiis et largitionibus vitam suam meitur, in omnibus rebus animi tranquillitate fruens, atque ob Dei donum lætitia gestiens.

ΚΕΦΑΛΑ. Γ'.

Παρέξομαι δὲ τῷ λόγῳ, τὴν μάλιστα ἐπιπολάζουσαν ἀνθρώποις κακοπραγίαν. Ὅταν θεὸς μὲν τὰ

² Job xx, 20. ³ Job i, 21 ; I Tim. vi, 7.

(10) Οὐκ ἐκγίνεται. Corrige ex cod. Medic., οὐκ ἐγγίνεται κόρος. Duc.

(11) Καὶ οὐκ ἀρπακτικὰ δεξάμενον. Cod. Medic. rectius, καὶ οὐκ ἀρπακτὰ δεξάμενον. Sic infra cap. ix,

PATROL. GR. X.

4. sciens longe tibi satius esse non vovere, nec facturum aliquid polliceri, quam post conceptum votum id relinquere. 5. Omni autem ratione fugiendum est turpium verborum profluvium, nec enim Deo inaudita erunt. Nam ad eum qui hæc cogitat, nulla alia utilitas redit quam ut sentiat opera sua a Deo labefactari atque corrumpi. 6. Ut enim plerumque insomnia vana, sic etiam pleraque verba. Timor autem Dei, hominibus quidem salutaris; cæterum rarus. 7. Quocirca nihil est cur mireris, si et pauperes calumniis opprimi, et judices legibus imposturam facere videris. 8. Cavendum porro est, ne iis qui potentia præstant, majores esse videamur. Nam etiamsi hoc acciderit, tamen ex horrendis cruciatibus in quos incidemus, nequaquam vos improbitas ipsa liberabit. 9. Quemadmodum autem facultates raptu collectæ ac per vim extortæ, perniciosissimæ et sceleratissimæ sunt; sic etiam homini pecuniarum cupiditate flagranti, nunquam satietas, nec proximorum benevolentia proveniet, quamlibet maximam vim argenti quæsierit. Hoc enim vanum est et inane. At probitas familiares suos majorem in modum oblectat; fortesque efficit, rem unamquamque perspicendi facultatem præbens. 10. Sed et hujusmodi curis minime inhæsisse, animumque defixisse, magnum censendum est. 11. Enimvero pauper, licet senectute prematur ventremque suum nequaquam largius impleverit, tamen suavis somni requie fruitur; opum autem cupiditas, indivulsas comites habet vigilias et animæ labores. 12. Quid porro absurdius esse queat, quam cum magno studio et cura reconditas opes conservare, ac sexcentorum malorum occasiones sibi ipsi custodire? 13. Ac divitias quidem illas labefactari ac perire necesse est, sive ei qui has adeptus est liberi sint, sive nulli. 14. Ipsum autem, vel invitum ac repugnantem, talem in terram cadere atque discedere oportet, qualis erat, cum in hanc lucem prodiiit. 15. Ita vacuis manibus abscessurus, peccatum suum augebit, perinde atque hoc non cogitans, nativitati similem vitæ finem sibi imminere, seque inani labore torqueri; 16. atque in quemdam potius venti impetum, quam suo ipsius studio inserviens, totam vitam suam in impurissimis cupiditatibus temerariisque appetitionibus, ac præterea in mœroribus morbisque consumit. Atque, ut compendio dicam,

CAPUT VI.

1. Jam vero infelicitatem apud homines maximam frequentem atque grassantem oratione persequar.

12, ὀρνέων ἀνάρπαστοι γινόμενοι. Rursus idem cod. necnon niss. reg. Thuan. et card. Lotharing., κτηματα, cum exciso. Id.

2. Cum nimirum Deus cuiquam omnia quæ ipsi cordi erant, abunde suppeditaverit, nec ulla omnino re ex omnibus quæ animum cupiditate tentant, eum spollaverit; non opibus et facultatibus, non gloria et splendore, non reliquis aliis omnibus, quæ mortales ad stuporem usque admirantur: ille autem omnibus rebus circumfluens (quasi hac una calamitate divinitus inflictâ implicitus teneatur, quod earum fructu careat), alii sua asservat, inutilis prolapsus et sibi et proximis. 3. Hoc sane argumentum magnum, signumque perspicuum extremæ cuiusdam improbitatis esse censeo. Quin illum quoque hominem, qui plurimorum liberorum pater sine ulla offensione nominatus, vitæque in longum producta, benignitate tamen ac delictis animum tanto tempore non expleverit, mortis interim periculo haudquaquam factus; hunc equidem nec numerosæ proles, nec diuturnitatis vitæ nomine beatum duxerim: imo vero fetum e materno ventre præmature excidentem, atque abortu egestum, ipsi præferendum puto. 4. Ille enim, ut incassum venit, ita clanculum etiam et cum oblivione discedit, 5. non degustatis hujus vitæ malis, nec sole prospecto. Quod quidem levius est, quam quod perverso illi et profligato homini accidit; qui licet in mille annos vitam suam propagarit, vitæ tamen commoda non agnovit. Utriusque porro finis, mors. 7. Cæterum hic maxime stultus vincitur, quod nulla cupiditate satiatur et expleatur: 8. At prudens et moderatus his affectibus minime retinetur. Fere fit autem, ut vitæ rectitudo et integritas hominem ad paupertatem ducat. 9. Multos vero de mentis gradu dejiciunt procacium oculorum aspectus, animam incitantes, ac per inanem videndi cupiditatem ad inutile studium pertrahentes. 10. Enimvero ea quæ nunc facta sunt, jam cognita sunt: perspicuumque est, hominem iis quæ supra se sunt, reluctari atque obsistere non posse. 11. Cæterum nugæ et ineptiæ inter homines versantur, eorum qui iis utuntur amentiam augentes.

CAPUT VII.

1. Nam cum nihilo majorem utilitatem is percipiat, qui ea quæ ex animi sententia sibi in vita eventura sunt, perspecta haberet (lingamus id enim); tamen hoc quoque hominum curiositas commiscitur, ut ea etiam quæ post mortem alicujus futura sunt, anxie inquirere ac scire videantur. 2. Porro fama bona suavior est animæ, quam oleum corpori; et vitæ exitus, melior nativitate: 3. Atque optabilius et præstabilius lugere quam comessari, ac mœrentibus adesse quam ebrietati studentibus. Sic enim se res habet, quod si quis hunc vitæ finem nactus fuerit, de his quæ circa se sunt, nec timore nec sollicitudine afficiatur. 4. Consimili modo prudens ira risui præferenda est; severa enim vultus habitudine, anima ad rectum honestumque componitur. 5. Ac sapientum quidem animæ tristitia

† Prov. xxii, 1.

(12) Ταμιεύεται. Codd. Medic. et Thuan., ταμιεύεται. Ducæus.—Legisse videtur interpretes etέρω τὰ αὐτοῦ ταμιεύεται. Edit. PATROL.

(12) Ἵσως θανάτου.

(13) Ἀναμετρησαμένω ... ἐπιγνώ. Billius admo-

Α καταθύμια αὐτῶν ἅπαντα ἐπιχορηγήσας, μηδεὶνος οὐτινοσοῦν τῶν εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθόντων αὐτὸν ἀφέληται, μὴ περιουσίας, μὴ πολυδοξίας, μὴ τῶν λοιπῶν περὶ ὅσα ἄνθρωποι ἐπτόηνται· ὁ δὲ τοῖς πᾶσιν εὐθηνούμενος, ὡσπερ τούτῳ μόνῳ θεηλάτῳ κακῶ συνεχόμενος, τῷ μὴ ἀπολαύειν, ἐταίρω τῷ αὐτοῦ ταμιεύεται (12), πεσὼν ἀκαρπος καὶ ἑαυτῷ, καὶ τοῖς πλησίον. Τοῦτο μέγα τεκμήριον καὶ Ἐλεγγον περιφανῆ ὑπερβαλλούσης ἐγὼ τίθεμαι πονηρίας· ἄνδρα τε ἐκείνον, ὃς πλείστον πατήρ ὀνομασθεὶς τέκνων ἀσυνῶς, βιοῦς δὲ χρόνον μακρὸν, οὐκ ἐπλήσθη χρηστότητος τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοσοῦτον, θάνατον (12) πείραν οὐ λαθὼν· τοῦτον ἐγωγε, οὔτε τῆς πολυπαιδίας, οὔτε τῆς πολυημερίας ζηλώσαι· μὲν ἄν καὶ προκρίνω δὲ αὐτοῦ ἄωρον γαστρός μητρώας ἐκπεσὼν

Β ἐμβρυον. Ἐκείνο γὰρ ὡσπερ ἤθε ματαίως, οὕτως ἄπεισι καὶ λαθραίως ἐν ἀμνηστία, οὐκ ἀψάμενον κακῶν, οὐδὲ προσβλέψαν ἡλίω. Τοῦτο κουφότερον, ἤπερ τῷ πονηρῷ, κἂν χιλίοις ἔτεσι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀναμετρησαμένῳ ἀγαθότητα μὴ ἐπιγνώ (13). Τέλος δὲ ἀμφοῖν θάνατος. Ἐλεγγομένον ἀφρονος, μάλιστα τῷ πληττομῶνι μηδεμίαν λαμβάνειν ἐπιθυμίαν. Ὁ δὲ σῶφρων, τοῦτοις οὐκ ἐνίσχεται τοῖς πάθεσιν. Ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλείστον εὐθύτης ζωῆς ἄνθρωπον τῇ πενία ὀδηγεῖ. Ἐξίστησι δὲ πολλοὺς ὀφθαλμῶν λίγων θεάματα, τὴν ψυχὴν ἐρεθίζοντα, ἐπ' ἀνόνητον σπουδῆν ἔλκοντα, διὰ τῆς τοῦ ὀφθῆναι κενῆς ἐπιθυμίας. Τὰ μὲν τοι νῦν γεγεννημένα ἤδη ἐγνωσται· καὶ σαφὲς τυγχάνει, ὡς τοῖς ὑπὲρ αὐτὸν ἄνθρωπος ἀντιτάσσεσθαι οὐκ οἶδς τε. Φλυαρίαί γε μὴν κατὰ ἀνθρώπους στρέφονται, τὴν τῶν χρωμένων ἄνοιαν ἐπαυξάνουσαι.

Α

ΚΕΦΑΛ. Ζ'.

Μηδὰ μῶς γὰρ πλέον τι ὠφελουμένου τοῦ γινώσκοντος τὰ αὐτῷ συμβησόμενα παρὰ τὸν βίον καταθύμια· θῶμεν γὰρ τοῦτο (14)· ὁμως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων περιεργία ἐπιτεχνᾶται, ὡς καὶ τὰ μετὰ θάνατόν τινος ἐκάστου ἐσόμενα, πολυπραγμονεῖν τε καὶ δοκεῖν εἶδέναι. Μνήμη δὲ ἀγαθῆ ψυχῆ προσηγεστέρα, ἤπερ σώματι ἔλαιον καὶ βίου ἔξοδος, ἀμείνων γενέσεως· καὶ ἀρετώτερον πενθεῖν, ἢ κωμάζειν, καὶ τὸ πρῆναι τοῖς λυπουμένοις, ἢ τοῖς μεθυσομένοις. Ἔστι γὰρ οὕτω, λαθόντα τινὰ τοῦ βίου τέλος μὴ εὐλαθηθῆναι περὶ τῶν ἀμφ' αὐτόν. Γέλαιτος δὲ θυμὸς ἐμψυκῶν προτιμότερος· αὐστηρὰ γὰρ διαθέσει προσώπου, κατορθούται ψυχῆ. Αἱ μὲν τοίνυν τῶν σοφῶν ψυχαὶ, σκυθρωπάζουσι καὶ συστελλονται, αἱ δὲ τῶν ἀφρόνων ἐπαιρόμεναι διαχέονται. Πολὺ δὲ ἐστὶν εὐκταίτερον ἐπίπληξιν σοφοῦ ἐνὸς δέξασθαι, ἢ ὅλου

net vel ἀναμετρησάμενος legendum, vel, quod melius quadrat, ἐπιγνώσαι, ut in ms. card. Lothar. Alii tamen codd. vulgatam lectionem tuentur. Duc.

(14) Ὡμεν γὰρ τοῦτο. Deest γὰρ in cod. Savilii.

10.

χοροῦ ἀνθρώπων φαύλων καὶ δυστήνων ἄδόντων γε-
νέσθαι ἀχροατήν. Τῶν γὰρ ἀφρόνων ἀνθρώπων ὁ
γέλως, ἀκαυθῶν πολλῶν λάθρων πυρὶ καιομένων ἤχη
προσέοικεν. Ἐπιθυμία δὲ καὶ τοῦτο, κακὸν γε μὴν μέ-
γιστον ἢ συκοφαντία· αὐτὴ γὰρ σφοδρῶν ἐπιθυμῶν
ψυχαῖς, καὶ ἐπιχειρεῖ διαφθεῖρειν τὴν γενναίαν ἐν-
στασιν τῶν ἀγαθῶν. Λόγων δὲ (15) οὐκ ἀρχόμενον,
ἀλλὰ παυόμενον ἐπαινεῖν προσήκει, καὶ τὸ μέτριον
ἤθος ἀποδέχεσθαι, καὶ μὴ τὸ μετεωριζόμενον καὶ
τετυφωμένον. Πάνυ δὲ χρὴ θυμοῦ φεῖδεσθαι, καὶ μὴ
εἰς ὀργὴν προχείρως καταφέρεσθαι, ἥτινι ἀφρονες
δουλεύουσιν. Ἀμαρτάνουσι δὲ οἱ λέγοντες τοῖς προ-
τέροις ἀμείνονα δεδῶσθαι βίον, καὶ οὐ συνιᾶσιν, ὅτι
πάμπλου διαφέρει σοφία τῆς τῶν χρημάτων περιου-
σίας· καὶ τοσοῦτόν ἐστι φανερωτέρα (16), ὅσον ἀρ-
γυρὸς λαμπρότερος φαίνεται τῆς ἑαυτοῦ σκιάς. Ζωὴ
γὰρ ἀνθρώπου, οὐκ ἔξ ἐπιχθήρου πλοῦτου κτήσεται,
ἀλλ' ἐκ σοφίας περιγίνεται. Τίς δὲ καὶ δυνήσεται,
εἰπέ μοι, τὴν τοσαύτην καὶ οὕτω χρηστὴν τοῦ Θεοῦ
πρόνοιαν ἐξεῖπεῖν; ἢ τίς ἀνακαλέσασθαι τὰ δο-
κούντα παρημελῆσθαι ὑπὸ Θεοῦ δικαίως; Πράττων
δὲ οὐκ ὀρθῶς πρότερον ἔγωγε κατενόησα τὰ σύμπαν-
τα, καὶ δίκαιον ἐμμένοντα τῇ δικαιοσύνῃ, καὶ μέχρι
θανάτου μὴ ἐξιστάμενον, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν ἐπιβου-
λευόμενον, καὶ ἀσεβῆ συναποθνήσκοντα τῇ ἑαυτοῦ
κακίᾳ. Χρὴ δὲ δίκαιον ὄντα μὴ πάνυ τοιοῦτον εἶναι
δοκεῖν, μηδὲ ἄγαν σφοδρὰ καὶ ὑπερμέτρως ὅπως μὴ
τὴν πταίσας, πολλαπλασίονα ἀμαρτήσῃ. Καὶ μὴ ἔσο
τολμηρὸς καὶ προπετής, μὴ σε θάνατος ἀρπάσῃ
ἀκαιρός. Μέγιστον δὲ ἀγαθὸν ἀντιλαμβάνεσθαι Θεοῦ,
καὶ ἐν τούτῳ ὄντα μηδὲν ἀμαρτάνειν. Τῶν γὰρ
ἀμιάντων χειρὶ ἀνάγνῳ ψαῖειν, μουσαρὸν. Ὁ δὲ μετὰ
φόβου Θεοῦ ὑπέλικων ἅπαντα διαφεύγει τάναντία.
Σοφία δὲ βοηθείας, στίφους ἀνδρῶν τῶν δυνατωτά-
των ἐν πόλει μείζονα δύναται, ἢ καὶ συγγινώσκει
δικαίως πολλάκις τῶν δεόντων ἀποτυγχάνουσι.
Ἄπταιστος γὰρ ἐστὶν οὐδὲ εἰς. Ἀσεβῶν δὲ λόγοις,
οὐδ' ὅπως οὐ τὴν χρὴ προσένοια, ὅπως μὴ τῶν κατὰ
σοῦ λόγων ἀντίκοπος γενόμενος, ὡσερ δούλου ποτη-
ροῦ φλυαρίας· ἐπειτα δηχθῆεις τὴν καρδίαν, ὑστερον
ἐν πολλαῖς πράξεσιν εἰς τὸ ἀντικαταρᾶσασθαι καὶ οὐ
ἐκτραπῆς. Ἐγνων δὲ ταῦτα ἐγὼ ἅπαντα, σοφίαν ἐκ
Θεοῦ λαβὼν, ἣν ὑστερον ἀποβαλὼν, οὐκέτι οἶδός τε
ἡμῖν ὁμοίος εἶναι. Ἐφυγε γὰρ ἀπ' ἐμοῦ σοφία εἰς
μῆκος ἄπειρον, καὶ εἰς βάθος ἀμέτρητον, ὡς μὴ
εἶναι αὐτῆς λαβέσθαι μηκέτι. Ὡστε ὑστερον καὶ τοῦ
ἐπιζητεῖν αὐτὴν, τέλειον (17) ἀπεσχόμεν· καὶ οὕτως
ἐνεθυμούμην ἐπὶ τοῦ καταναεῖν τὰς τῶν ἀσεβῶν
ἀφροσύνας καὶ βουλάς ματαίας, καὶ ἄλλόντα βίον.
Οὕτω δὲ διακείμενος, εἰς αὐτὰ διηγήθη (18), καὶ
ἐπιθυμία συσχεθεὶς θανατηφόρου, ἔγνων τὴν γυναικα,
γῆν τινα (19), ἣ εἶ τὴν ἑτερον τοιοῦτον ὑπάρχουσαν.

^a III Reg. viii, 46; II Paral. vi, 56; Prov. xx, 9; I Joan. i, 8.

(15) Λόγων δὲ. Medic. cod., λόγων δὲ. Atque hoc modo scribendum existimasse videntur alii interpretes. Joannes : *Sermo, non in principio, sed cum ad calcem pervenerit, laudandus est.* Musculus : *Sermonem laudare convenit, non in exordio, sed in culce.* Duc.

(16) Φανερωτέρα. Ita sane cod. card. Lothar.

A contrahuntur; stultorum autem animæ, lætitiæ elatæ diffunduntur. 6. Atqui multo magis optandum, sapientis unius objurgationem excipere, quam totius chori improborum et miserorum hominum cantantium auditorem fieri. 7. Stolidorum etenim hominum risus, spinarum multarum vehementi igne ardentium sonitui haud absimilis est. 8. Sed profecto gravissimum malum est calumnia: hæc enim sapientum animabus insidias struit, ac generosam honorum virorum constantiam labefactare molitur. 9. Porro autem hunc laudibus efferre convenit, non qui initium, sed qui dicendi finem facit. Morum enim moderatio laudibus complectenda, non elatio et arrogantia. 10. Insuper animi furorem summo studio frenare et coercere necesse est, nec prompte et temere in iram ruere, cui stulti serviunt. 11. Errant autem, qui meliorem vitam majoribus nostris datam esse affirmant: nec intelligunt, sapientiam opum copia longe præstantiorem esse; 12. tantoque clariorem, quanto argentum umbra sua splendidius apparet. 13. Vita enim hominis, non ex caducarum et fragilium opum collectione et possessione, verum ex sapientia provenit. 14. Quis enim, oro te, tantam tamque benignam Dei providentiam verbis consequi poterit? 15. Aut quis ea quæ summa cum ratione a Deo neglecta esse videntur, revocare? 16. Ego vero, minus recte id quidem faciens, omnia consideravi, et justum in justitia constanter perstantem, nec ab ea per omnem vitæ cursum descendentem, imo etiam propter eam insidiis petitum: et injustum simul cum improbitate sua morientem. 17. Illud autem homini justitia prædito videndum est, ne admodum talis esse videatur, nec supra modum sapiens; ne si qua in re offenderit, multis partibus copiosius peccet. 18. Illud etiam tibi cavendum, ne audax et temerarius sis; ne alioqui te intempestiva et præmatura mors abripiat. 19. Maximum autem bonum, Deum complecti et apprehendere; atque in eo manentem, ab omni peccato abstinere. Res etenim maculæ omnis expertes impura manu contrectare, nefarium et execrabile est. Qui autem cum Dei timore cedit, sequæ submittit, adversa omnia effugit. 20. Sapientia auxilii in civitate plus potest, quam potentissimorum hominum acies; quæ etiam plerumque iis, qui ab officio aberrarunt, juste ignoscit. 21. Nemo enim est, qui non interdum labatur. 22. Est autem tibi providendum, ne ad impiorum sermones ullo modo accedas; ne maledicta in te jacta tuismet auribus hauriens, quemadmodum improbi servi loquacitatem; 23. atque ex ea re animo commorsus, in multis postea actionibus

Sed Billius adnotarat in margine libri sui, legendum φανερώτερα. Id.

(17) Τέλειον. Codd. reg. et Thuan., τέλειον. Id.

(18) Διηγήθη. Ms. Med., διηγέθη. Et paulo post, χεῖρα δὲ χειρὶ συνάψασα.

(19) Τὴν γυναῖκα, γῆν τινα. Locum esse corruptum olim perviderat Cotelerius ad *Constituit*.

ad regerenda convicia ipse quoque abducatur. 24. Hæc omnia ego noram, sapientiam a Deo consecutus : qua deinde amissa, 25. jam mei similis esse nequibam. 26. Sapientia enim a me in infinitam longitudinem fugit, et in immensam profunditatem : ut mihi eam arripere ultra non liceret. Quare ab ea quoque inquirenda omnino abstinui : jamque nec in animo habebam impiorum amentias et vana consilia, vitamque misere palantem considerare. 27. Sic autem animo constitutus, in hæc devolutus sum : ac mortifera cupiditate correptus, mulierem cognovi, hoc est, terram quamdam, aut si quid aliud est hujusmodi. Cor etenim ejus pertranseuntis irretit; ac si vel manum tantum manui connerit, non minus stricte retinet, quam si vinculis circumstrictos traheret. Nec vero ab ea aliter liberari queas, quam Deum proptitium ac benigno oculo intuentem nactus : nam qui per calum servitute premittitur, haudquaquam effugerit. 28. Porro cum per omnes mulieres pudicitiam earum quaesivissem, in nulla reperi. 29. Ac virum quidem pudicitia ornatum, inter mille fortasse perspexeris; mulierum autem minime. 30. Illud vero maxime animadverti, quod homines animis simplices a Deo creati, varias cogitationes rationisque discursus sibi ipsis attrahunt atque infinitas quaestiones; sapientiæque inquisitionem profitentes, circa dictionculas tempus terunt.

CAPUT VIII.

Sapientia autem, cum in homine exploratur, ipsum quoque domini vultum splendore perfundere cernitur : quemadmodum contra, impudentia eum in quo domicilium habet, statim ut visus est, odio dignum esse coarguit. 2. Regis sermonibus diligenter advertere convenit, ac jusjurandum omni ratione fugere, idque præsertim, quod in Dei nomen concipitur. 3. Interim tamen æquum fuerit sermoni malo imminere; verum cavere, ne blasphemiam ullam in Dominum effundamus. Non enim de eo pœnam aliquam infligente queri licebit; nec unius illius Domini et regis placitis obsistere. 4. Melius autem et conducibilis fuerit, sacrosanctis mandatis acquiescentem, ab improbis sermonibus removeri. 5. Cordatus enim vir tempestivum illud iudicium justum fore scit atque prænoscit. Omnes enim vitæ humanæ res supernam pœnam manent : 6. Verum improbus haud admodum scire videtur, quod cum multa super se Dei providentia sit, nihil prorsus in posterum latebit. 7. Non enim scit, quæ postea futura sunt. Neque quisquam est, qui aliquid eorum pro dignitate exponere queat : 8. quoniam nemo tantis viribus futurus est, ut angelum, animam ipsius extorquentem, arcere ac prohibere possit; nec ars omnino ulla et astutia invenietur, quæ mortis tempus repellat, ac velut exceptione submoveat : verum quemadmodum in medio bello captis, fuga omnis undique præclusa perspicitur, atque omnis hominis impietas simul perit. 9. Enimvero

apostol. lib. 1, cap. 8, qui propterea legendum contendebat σαγήνην τινά. Sed magis placet emendatio Bengelii legentis πάγην τινά, in notis ad Gregorii Thaumati. Panegyrr., pag. 174; nam LXX hoc in loco habent θήρευμα, vel θηρεύματα juxta exemplar Alexandrinum.

(20) Ἡ εἰ ... κατέχει ἢ εἰ. Locutio peculiaris nostri Gregorii, qui eam etiam adhibuit infra in suo Panegyrr. ad Origen., cap. 6 post medium; ubi sic legitur : "Ἡ εἰ καὶ παρὰ πάντας ἕως τοῦ νῦν ἀν-

Καρδία μὲν γὰρ αὐτῆς σαγήνει τοὺς παριόντας, χειρὶ δὲ χεῖρα συνάψασα μόνον, κατέχει ἢ εἰ (20) δεσμοῖς περιβάλλουσα εἴλακε. Μόνος δ' ἂν ἀπ' αὐτῆς βυθθεῖς, τὸν Θεὸν ἴλω καὶ ἐπόπτην ἐσχηκῶς ὡς ὁ γε ἁμαρτία δεδουλωμένος οὐκ ἂν ἐκφύγοι. Ζητήσας δ' ἐγὼ διὰ πασῶν γυναικῶν σωφροσύνην αὐτῶν, εἴρον ἐν οὐδεμίᾳ. Καὶ ἄνθρωπὸν μὲν τις ἐν χιλοῖς γνοίη ἂν σώφρονα, γυναῖκα δὲ οὐ. Κατενόησα δὲ ἐκεῖνο μάλιστα, ὅτι ἄνθρωποι ὑπὸ Θεοῦ ἀπλοῖ ταῖς ψυχαῖς γενόμενοι (21), ἑαυτοῖς ἐπισπῶνται λογισμοὺς ποικίλους καὶ ζητήσεις ἀπεράντους, καὶ σοφίαν ζητεῖν προσποιούμενοι, περὶ ῥημάτια κατατρίβονται.

B

ΚΕΦΑΛ. Η΄.

Σοφία δὲ ἐν ἀνθρώπῳ ἐξεταζομένη, καὶ διὰ προσώπου φαίνεται φωτίζουσα τὸν κεκτημένον ὡς περ οἷον ἀνάδεια, μίσους εὐθύς ὀφθέντα ἄξιον ἐκεῖνον ἐλέγχει, ᾧ περ ἐνώκησε. Πάνυ δὲ χρῆ ἐπιμελῶς τοῖς τοῦ βασιλέως προσέχειν λόγους, ὄρκον δὲ ἐκ παντὸς τρόπου φεῦγειν, μάλιστα τὸν εἰς Θεοῦ ἔνομα γινόμενον. Ἐπίστασθαι δὲ ὅμως προσέχει λόγῳ πονηρῷ· ἀλλὰ φυλάσσεσθαι ἅπασαν τὴν εἰς τὸν Δεσπότην βλασφημίαν. Οὐ γὰρ δὴ ἐπάγοντός τι μέμψεσθαι ὑπάρξει, οὐδὲ ἀντιλέγειν τοῖς τοῦ μόνου δυνάστου καὶ βασιλέως δόγμασι. Βέλτιον δὲ, καὶ λυσιτελέστερον ἐμμένοντα ταῖς ἱεραῖς ἐντολαῖς, λόγων τῶν πονηρῶν ἐκτὸς καθεστάναι. Σοφὸς γὰρ ἄνθρωπος ἐπίσταται καὶ προγινώσκει τὴν εἰς καιρὸν κρίσιν, ὅτι δικαία ἔσται. Πάντα γὰρ τὰ ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων πράγματα περιμένει τὴν ἀνωθεν κόλασιν· πλὴν ὁ γε πονηρὸς, οὐ λῶν γινώσκων ἔοικεν, ὅτι πολλῆς ἐπ' αὐτῷ οὐσίας προνοίας, οὐδὲν ὅτιον εἰς τὸ μετέπειτα λησεται. Οὐ γὰρ οἶδε τὰ ἐπιόντα· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν κατ' ἀξίαν τις ἀναγγεῖλαι δυνήσεται· ὅτι οὐχ οὕτως τις ἰσχυρὸς ὑπάρξει, ὡς τὸν ἀφαιρούμενον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἄγγελον κωλύσαι δύνασθαι, οὐδὲ τις ὅλως μέθοδος εὐρεθείη ἂν τοῦ παραγράφασθαι πῶς τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς· ἀλλ' ὡς περ ἐν πολέμῳ μέσῳ ληφθέντα, ἀφροκτα πανταχόθεν ἔστιν ὄρα, ἀσέβεια δὲ πάντα ἀνθρώπου συνεξόλλυται. Καὶ ἐκπέπληγμαι δὲ, ὅπου ἂν ἀπίω ὅσα καὶ ὅσα εἰς βλάβην τῶν πύλας ἀνθρώπων ἐπιτετρεῦσασιν. Ἐπίσταμαι δὲ προαναπαζομένους ἐνθένδε τοὺς ἀσεβεῖς καὶ γινόμενους

ὁρῶντας αὐτῷ μόνῳ ἔδωρξαστο, κ. τ. λ. Adhuc hoc potest argumentis illis, quibus probatur, non alterius Gregorii loco esse hanc Metaphrasin in Ecclesiis. en. Bengelius loco modo laudato.

(21) Ἄνθρωποι ὑπὸ Θεοῦ ἀπλοῖ ταῖς ψυχαῖς γενόμενοι. Huc pertinet quod habet infra idem Gregorius in Panegyrr. ad Origen., cap. 7 sub fin., τὸ μικρὸν τοῦτο καὶ οὐκ ἀναγκαῖον μάρτυμα. Bengel., l. c. pag. 188.

ἐκ ποδῶν, ἀνθ' ὧν ἑαυτοὺς ματαιότητι δεδώκεσαν. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐφ' ἀπάντων μετέρχεται ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια ὁξέως διὰ τὴν πολλὴν ἀνεξικαίαν, οὐδὲ παραυτίκα τιμωρεῖται ἐπὶ ταῖς πλημμελείαις, τούτου χάριν οἴεται δεῖν ὁ πονηρὸς ἀνὴρ ἀμαρτάνειν ἐπὶ πλείον, ὡς ἀθῶος ἀπαλλάξων· οὐ συνιᾷς, ὅτι καὶ μετὰ πάμπολον χρόνον ἀδικήσας οὐ λήσεται· ἀγαθὸν γε μὴν μέγιστον, εὐλαθεῖσθαι Θεόν· οὐπερ ἀσεβῆς ἐκπεσών, οὐ πολὺν χρόνον τῇ ἑαυτοῦ μωρίᾳ καταχρήσεται. Χειριστὴ δὲ καὶ ἐψευσμένη δόξα ἀνθρώπου ἐπινέμεται πολλάκις, περὶ τε δικαίων καὶ ἀδίκων. Ὑπολαμβάνουσι γὰρ περὶ ἐκατέρων τὰναντία· καὶ δίκαιός γε τις ὢν, οὐ τοιοῦτος ἔδοξε· καὶ πάλιν ἀσεβῆς, ἔμφορον ἐνομίσθη. Ταύτην ἔγωγε τὴν πλάνην χάλειπν ἐν τοῖς μάλιστα τίθειμαι. Ἔδοξα δὲ ποτε τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν βρῶσιν εἶναι καὶ πόσιν· κακείνον θεοφιλέστατον, ὃς ἂν τούτων ἀπολαύῃ παρὰ τὸν βίον (22), ὡς οἶόν τε μάλιστα· καὶ παραμυθίαν τῆς ζωῆς, τὴν τοιαύτην εὐθυμίαν μόνην ἡγησάμην· καὶ ταῖνυν προσείχον οὐδενὶ ἐτέρῳ, ἢ τῇ οἴσει ταύτῃ, ὡς μήτε νύκτωρ μήτε μεθημέραν ἀπάντων, ὅσα πρὸς τρυφὴν ἀνθρώποις εὐρηται, ἐμαυτὸν ἀπάγειν. Ἐγνων τε τοσοῦτον, ὅτι ἐν ἐκείνοις τις ἐμφύρων, οὐδαμῶς δυνησεται, οὐδὲ πολλὰ μοχθήσας, εὐρεῖν τὸ θνητὸς ἀγαθόν.

hilaritatem, unicum vitæ solatium arbitratus hanc opinionem incumbenam, ut nec noctu nec interdium quidquam eorum, quæ ad delicias a mortali. us inventa sunt, mihi interdicerem, ab eoque me abducerem. 17. Cæterum hoc cognovi, quod quisquis se his rebus inquinaverit, nullo quamlibet longo labore, verum bonum unquam reperiet.

ΚΕΦΑΛ. Θ.

Ἦμην γὰρ ἅπαντας τότε τῶν αὐτῶν ἀνθρώπους ἡξιώσθαι· καὶ εἰ τέ τις σοφός, δικαιοσύνης μὲν ἐπεμελήθη, ἀδικίαν δὲ ἐξεστράπη, καὶ ἔχθραν ἔφυγε πρὸς ἅπαντας δεξιὸς ὢν, ὅπερ ἔστιν ἀρεστὸν Θεῷ, οὗτος ματαιοπονεῖν ἐφαίνετο. Τέλος δὲ ἐν ἔδοξαι δικαίου τε καὶ ἀσεβοῦς, ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ, καθαρῶ τε καὶ ἀκαθάρτου, καὶ Θεοῦ ἰασχομένου καὶ μὴ. Ὅτε γὰρ ἀδικὸς καὶ ὁ ἀγαθός, ὅτε ἐπίλοχος, καὶ ὁ τέλειον ὄρκον ἐκτρέπόμενος, εἰς ταῦτ' τέλος ἐλαύνειν ἠλείψετο, κατὰγωγίς τε τις ὑπείσει τοῦ εἰς ὁμοία τελευτᾶν ἅπαντας. Γινώσκω δὲ νῦν ὡς ἀφρόνων ταῦτα ἐνθυμήματα, καὶ πλάναι καὶ ἐξαπάται. Καὶ πολλὰ λέγουσιν, ὡς ὁ ἀποθανὼν οἴχεται τέλειον· καὶ προτιμητέον τὸν ζῶντα τοῦ τεθνηκότος, κἂν ἐν σκότῳ κείμενος ἦ, κἂν κυνὸς τρόπον, τὸν βίον διαπορεύεται, παρὰ τὸν λείοντα τὸν τεθνηκότα. Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες τοῦτο γοῦν ἐπίστανται, ὅτι τεθνήσκονται· οἱ δὲ νεκροὶ οὐδ' ὅτι οὖν γινώσκουσιν. Ἄμμοιβαὶ δὲ οὐδενὸς πρόκεινται μετὰ τὸ ἀποπληρῶσαι τὸ χρεῶν. Ἡ τε ἔχθρα καὶ ἡ φιλία ἡ πρὸς τοὺς τεθνηκότας, τέλος ἔχει. Ἐκείνων γὰρ, εἴτε ζῆλος, ἐξέλιπεν· εἴτε βίος, ἡφάνισται. Μέτεστι δὲ οὐδενὸς τῷ ἀπαξ ἐντεῦθεν ἀπελθόντι. Ταῦτα ἡ πλάνη ἐπάδουσα ἔτι, καὶ τοιαῦτα συμβουλεύει· Τί πράττεις, ὦ οὗτος, καὶ οὐ τρυφᾷς, οὐδὲ ἐμφορῇ μὲν ἑδεσμάτων παντοίων, οἴνου δὲ ὑπερεμπύπλασαι; Οὐκ αἰσθάνη, ὡς ἐκ Θεοῦ ταυτὶ δέδοται πρὸς ἀπολαυσιν ἀνεπιχώλυτον; Περιβαλοῦ ἐσθῆτα

A Quoties contemplor quæ et quanta mortales in proximorum perniciem studiose cogitarunt, totus obstupesco. 10. Illud studiose compertum habeo, prius quoque ex hac vita abripi impios ac de medio tolli, eo quod vanitati se ipsos dederunt. 11. Quoniam enim Dei providentia propter summam æquanimitatem et clementiam, haudquaquam omnes confestim persequitur : nec malus statim post admissa flagitia pœnis afficitur ; 12. Ob eam causam sibi fas esse putat vir scelestus diutius peccare, quasi innocuus discessurus : illud videlicet non intelligens, quod etiam post longum a perpetrato scelere tempus, Dei scientiam non effugiet. Illud vero præstantissimum bonum, pio Dei timore præditum esse, 13. a quo cum impius excedit, haud diu stultitia sua abutetur. 14. Pessima autem et falsa opinio per homines plerumque grassatur, tum de justis, tum de sceleratis : de utrisque enim contraria existimant. Nam et qui justitia præditus est, non talia habitus est ; et rursus impius, cordati viri opinionem tulit : quem quidem errorem in primis gravem esse statuo. 15. Quiretiam aliquando summum bonum in cibo et potu situm esse judicavi ; eumque Deo charissimum, qui toto vitæ spatio his, quam maxime fieri potest, frueretur : 16. atque hujusmodi. Ac proinde in nullam aliam rem, quam in hanc opinionem incumbenam, ut nec noctu nec interdium quidquam eorum, quæ ad delicias a mortali. us inventa sunt, mihi interdicerem, ab eoque me abducerem. 17. Cæterum hoc cognovi, quod quisquis se his rebus inquinaverit, nullo quamlibet longo labore, verum bonum unquam reperiet.

CAPUT IX.

C 1. Tum enim homines omnes iisdem rebus dignos habitos esse putabam. Ac si quis sapiens justitiam studiose coluisset atque ab injustitia recessisset, animique dexteritate et facilitate omnium odium fugisset (quod quidem Deo gratum est) ; hic mihi inanem laborem suscipere videbatur. 2. Denique unum eundemque finem esse arbitrabar justis et injustis, boni et mali, puri et impuri, Deo supplicantis minimeque supplicantis. 3. Nam cum injustus et probus, pejerator et jusjurandum omne fugiens, ad eundem finem spe atque opinione mea contenderent ; subibat sinistra quædam cogitatio, omnes in eadem desinerent. Nunc vero perspectum habeo, stultorum esse has cogitationes, ac fraudes et imposturas. 4. Ac multis verbis illud occinunt, eum qui mortem obiit, penitus interire ; ac viventem mortuo præferendum esse, etiamsi tenebris obsitus jaceat, etiamsi canino more vitæ iter traducat, supra leonem mortuum. 5. Etenim eos qui vita fruuntur, hoc saltem scire, quod morituri sint : eos autem qui vita functi sunt, nihil prorsus cognoscere. Præmia porro pœnasque nullas post expletum vitæ cursum proponi. 6. Odium insuper et benevolentiam erga eos qui vitam cum morte commutarunt, finem habere. Eorum enim tum invidiam atque æmulationem defecisse, tum vitam obscuratam atque extinctam esse. Postremo nullius rei

(22) Παρὰ τὸν βίον. Cod. Medic., παρὰ τὸν ἑαυτοῦ βίον. Duc.

eum participem esse, qui semel ex hac vita migravit. Hæc error accinens, hujusmodi quoque consilium porrigit : 7. Heus tu quid facis, ac non deliciis indulges, nec omnis generis eduliis ingurgitaris, vinoque te immodice explēs? Annon intelligis tibi hæc divino munere concedi, ut arbitrio tuo ac sine impedimento fruaris? 8. Quin tu vestem recens sordibus detersam induis, capiteque unguentis delibuto, 9. hænc atque illam mulierem cernis, vanamque vitam vane transigis? Nihil enim præter hæc tibi reliquum est, nec in hac vita, nec post mortem. 10. Facito igitur, quæ temere et ultro occurrunt. Neque enim rationem horum quisquam a te exiget : nec hominum facta, nisi apud homines, ullo modo cognoscuntur. Orcus autem, quicumque tandem ille est, ad quem abire dicimur, sapientiæ et sensus est expers. Atque hæc vani homines loquuntur. 11. Ego vero certum habeo, nec eos qui pedum levitate præstare videntur, magnum illum cursum peracturos; nec eos qui potentes et formidabiles apud homines habiti fuerint, bellum illud formidabile confecturos. Nec vero prudentia in ciborum copia exploratur, nec sagacitas quidquam commune habere cum opibus consuevit. 12. Nec iis gratulandum puto, qui omnes ad eadem perventuros esse arbitrantur. Gravi enim sopore oppressi nihili videntur, qui res hujusmodi cogitant; nec secum reputant fore, ut piscium instar atque avium abrepti, in malis versentur, ac subito pro scelere merito pœnas luant. 13. At enimvero sapientiam tanti facio atque æstimo, ut parvam etiam civitatem a paucis habitatam, atque adeo a magno rege cum exercitu circumsessam, magnam et frequentem existimem, si vel pauperem unum sapientem virum civem habeat. 14. Hic enim, tum ab hostium impetu, tum a circumvallationibus et oppugnationibus civitatem suam incolumem tueri poterit. 15. Et quamvis alii pauperem illum sapientem non agnoscant : 16. ego tamen sapientiæ vires, populari huic potentia longe antepono. Verum hic quidem jacet et contemnitur sapientia, quæ cum paupertate conjuncta est : 17. cæterum postea audietur, altio rem vocem edens, quam principes et tyranni, malorum ipso fortior est : 18. Stultitia autem unius, multis peribilibis sit.

CAPUT X.

1. Nam muscæ in unguentum prolapsæ et suffocatae, indecorum suavis illius liquoris aspectum et unctionem reddunt : sapientiæ autem et stultitiæ simul meminisse, nihil convenit. 2. Sapiens quippe ad res dexteras et honestas sibi ipsi dux est : stultus autem ad lævas propendit, nec unquam ad res præ-

(23) *Κἂν πολλοῖς*. Sic Bodleianus Anglicus liber et cod. Medic. At mss. reg. card. Lothar. et Thuan., *κἂν πολὺ*. Rursus idem codex Medic. pro *καταφρόνητος* scriptum exhibet *εὐκαταφρόνητος ἦ*. Ita postea cap. XII, 5, ὡσπερ μελαίνης καὶ εὐκαταφρόνητου *καππάρως*. Duc.

(24) *Χρῆσιν*. Prava lectio pravam peperit Oecolampadii versionem : *Muscæ tam unctionem quam unguenti faciem reddunt deformem*. Neque Billius aliter interpretatus est, quod non animadvertisset in codice Medic. scriptum *χρῆσιν, usum*; quo pacto emendandum censuit Musculus cum dixit : *Unguenti*

Α νεόπλυτον, καὶ μύρω τὴν κεφαλὴν χρυσάμενος, ὕρα τὴν γυναῖκα ταύτην, κάκεινην δὲ ματαίως τὸν μάταιον παρέλθε βίον; (Sic.) Ἐτερον γὰρ οὐδὲν ὑπολείπεται σοι παρὰ ταῦτα, οὐκ ἐνθάδε, οὐδὲ μετὰ θάνατον. Ἄλλὰ πράττε τὰ προστυχόντα. Οὕτε γὰρ λογισμὸν σέ τις τούτων εἰσπράξεται· οὐδ' ὅλως γινώσκειται ἐκτὸς ἀνθρώπων τὰ ὑπ' ἀνθρώπων γινόμενα. Ἄδης δὲ, ὃ τί ποτε καὶ ἔστιν, εἰς ὃν ἀπιέναι λεγόμεθα, σοφίας καὶ αἰσθήσεως ἀμοιρεῖ. Ταῦτα μὲν οἱ μάταιοι. Ἐγὼ δὲ εὖ οἶδα, ὡς οὔτε οἱ κουφότατοι δοκοῦντες τὸν μέγαν δρόμον ἐκείνον ἀνύσουσιν, οὔτε οἱ δυνατοὶ καὶ φοβεροὶ παρὰ ἀνθρώποις δεδοξασμένοι, τὸν φοβερὸν πόλεμον νικῆσουσιν. Ἄλλ' οὐδὲ ἐν ἐδωδῆς πλήθει φρόνησις δοκιμάζεται, οὐδὲ σύνεσις πλούτῳ κοινωνεῖν εἰσθεῖν. Οὐδὲ συγχάριω τοῖς οἰομένοις ἄπαντας τῶν ὁμοίων τεύξεσθαι. Πάνυ δὲ ὑπνώττειν ἔοικασιν οἱ τὰ τοιαῦτα ἐνθυμούμενοι, καὶ μὴ λογιζόμενοι, ὡς δίκην ἰχθύων καὶ ὀρνέων ἀνάρπαστοι γινόμενοι, ἐν κακοῖς κατατριβήσονται, ἀφνω τῆς ἀξίας λαχόντες ἐπιτιμίας. Ἐγὼ δὲ σοφίαν οὕτω τι μέγα ἠγοῦμαι, ὡς καὶ πόλιν μικράν ὑπ' ὀλίγων μὲν οἰκουμένην, ὑπὸ δὲ μεγάλου πολιορκουμένην βασιλέως χειρὶ, πολλὴν καὶ μεγάλην ἠγοῦμαι, εἰ καὶ ἓνα σοφὸν ἄνδρα πολίτην ἔχοι πένητα. Δύναίτο γὰρ ἂν οὗτος καὶ ἐκ τῶν πολεμίων, καὶ ἐκ τῶν χαρακωμάτων τὴν ἑαυτοῦ διασῶσαι πόλιν. Καὶ ἄλλοι μὲν τὸν σοφὸν ἐκείνον οὐ γινώσκουσι πένητα· ἐγὼ δὲ καὶ τὸν προκρίνω τὴν ἐν σοφίᾳ ἰσχύϊν ταύτης τῆς δημόδους δυνάμεως. Ἄλλ' ἐνθάδε μὲν ἀτιμάζεται σοφία πενία συνοικοῦσα· ἀκουσθήσεται δὲ μετέπειτα ὑπερφωνοῦσα δυνάστας καὶ τυράννους κακῶν ὀρεγομένους. Σοφία γὰρ καὶ σιδήρου δυνατωτέρα· Ἀφροσύνη τε ἐνδὸς πολλοῖς κίνδυνον ἐργάζεται, κἂν πολλοῖς (23) καταφρόνητος ἦ.

ΚΕΦΑΛ. I.

Καὶ γὰρ μυῖαι ἐμπεσοῦσαι μύρω, καὶ ἐναποπνιγεῖσαι, ἀσχήμονα τοῦ ἡδέος ἐκείνου χρίσματος, τὴν τε ὕψιν, καὶ τὴν χρίσιν (24) ἐργάζονται· σοφίας δὲ καὶ ἀφροσύνης οὐδὲν ἐν ταυτῷ μεμνήσθαι προσῆκον. Ὁ μὲν γε σοφὸς ἑαυτὸν ἐπὶ δεξιὰ τῶν πραγμάτων ὀδηγεῖ· ἀφρων δὲ εἰς ἀριστερά (25) ἀπονέουκεν, οὐδ'

illius et speciem et usum deturpant. Catena Græca ms., καὶ γὰρ μυῖαι ἐναποπνιγεῖσαι μύρω, ἀχρηστον αὐτὸ ἐργάζονται· τῶν Ἰουδαίων καὶ αἰρετικῶν οἱ λογισμοὶ ἐμπίπτοντες τῇ τῶν Γραφῶν εὐδοκίᾳ, ἑαυτοὺς τε θανατοῦσι, καὶ σαπρὸν παρασκευάζουσι τοῖς πειθομένοις τὸ μύρον. Nam muscæ suffocatae in unguento, inutile ipsum reddunt : sensus Judæorum et hæreticorum in bonam Scripturæ fragrantiam incidentes, et se ipsos morte afficiunt, qui obsecuti eis fuerint. Ib.

(25) *Εἰς ἀριστερά*. Codd. reg. et Savil., *εἰς ἀριστεράν, ad lævam*. Ib.

ἔστιν ὅτε καλῶν ὁδηγῶν πραγμάτων ἀφροσύνη χρήσεται. Μάταια δὲ αὐτοῦ καὶ τὰ ἐνθυμήματα, ἀφροσύνης ἀναπεπληγμένα. Εἰ δὲ καὶ πνεύμα σοῖ ποτε, ὦ φίλος, πολέμιον προσπέσοι, ἐνοστηθὶ ἐβρώμενος, γινώσκων ὡς καὶ πολλῶν ἀμαρτημάτων πλῆθος Θεὸς ἰάσασθαι δύναται. Τυράννου δὲ ἔργα ταῦτα, καὶ πατρὸς πάσης πονηρίας· τὸν μὲν ἀφρονα εἰς ὑψος αἴρσασθαι, τὸν πλούσιον δὲ φρονήσει ταπεινοῦσθαι· καὶ δούλους μὲν ἀμαρτιῶν ἐπὶ ἵππον φερομένους, ἄνδρας δὲ ἱερῶς βυζιζοντας ἀτίμως ὀρᾶσθαι, τῶν πονηρῶν γαρουμένων. Εἰ δὲ τις ἐτέρῳ ἐπιβουλεύει, λήληθεν αὐτὸν ὡς αὐτῷ πρώτῳ καὶ μόνῳ ἐνεδρον ἐργάζεται. Ὁ δὲ καθαιρῶν ἄλλου ἀσφάλειαν, περιπεσεῖται ὄψεως δῆγματι. Ἄλλὰ μὴ [Ἰσ. μὴν] ὁ λίθους ἐξαιρούμενος, ὁπίσει πόνον οὐ μικρὸν· ἀλλὰ καὶ σχίζων ἔσθλα, ἐν αὐτῷ τῷ οἰκείῳ ὄπλῳ τὸν κίνδυνον ὀσει. Ἐάν δὲ συμβῇ τοῦ στελεοῦ (26) τὸν πέλεκον ἐκπιδῆσαι, θορυθηθήσεται ὁ ταῦτα ἐργαζόμενος, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ συγκαμιζών, καὶ ἐπαύξων αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀδικον καὶ ὠκύμορον δύναμιν. Ὁφθαλμοὶ δὲ δῆγμα λαθραῖον· οὐδὲν παραμυθῆσονται οἱ ἐπάδοντες· μάταιοι γὰρ εἰσιν. Ἄλλ' ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀγαθὰ ἐργάζεται αὐτῷ τε καὶ τοῖς πλησίον· ὁ δὲ ἀφρων εἰς θλῆθρον ἐμπεσεῖται διὰ τῆς αὐτοῦ φλυαρίας. Καὶ ἀπαξ ἀνοίξας τὸ στόμα, ἀρχεται ἀφρόνως, καὶ παύεται ταχέως, διὰ παντὸς ἐνδεικνύμενος τὴν ἑαυτοῦ ἀνοίαν. Ἀνθρώπων δὲ ἀδύνατόν τε γινώσκει, καὶ παρὰ ἀνθρώπου μαθεῖν τὰ ἀπ' ἀρχῆς, ἢ τὰ ἐπίοντα. Τίς γὰρ ἔσται ὁ μηνύσων; Ἀνθρώπος δὲ ὅς οὐκ οἶδεν εἰς τὴν ἀγαθὴν πορευθῆναι πόλιν, ἀκωσὶν ὑπομένει, τοῖς τε ὀφθαλμοῖς, καὶ τῷ παντὶ προσώπῳ. Πόλει δὲ ἐκείνῃ κακὰ προλέγει, ἧς ὁ βασιλεὺς νέος, καὶ οἱ ἀρχόντες γαστριμαργοί. Μακαρίζω δὲ γῆν τὴν ἀγαθὴν, ἧς βασιλεὺς ὁ τοῦ ἐλευθέρου υἱός· ἐνθα εὐκαίρως ἀπολαύσουσιν ἀγαθῶν, οἱ ἐκεῖτε ἀρχεῖν ἠξιωμένοι. Ὁκνηρὸς δὲ καὶ ἀργός, οἶκον ἐλαττοῦσι χλευαστὰ γενόμενος· καὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν λαιμαργίαν, τοῖς πᾶσι καταχρῶμενος, ἀργυρίῳ ἀγώγιμοι, ἔνεκα ὀλίγου τιμήματος πάντα αἰσχρῶς καὶ ταπεινῶς πράσσειν ὑπομένοντες. Βασιλεὺς δὲ, καὶ ἀρχουσιν, ἢ δυνάσταις ὑπακούειν προσήκει, καὶ οὐκ ἀπεχθάνεσθαι, οὐδ' ὄλωσιν λυπηρὸν τι εἰς αὐτούς ῥῆμα ἀπορῥίπτειν. Ἐός γάρ, μὴ τὸ καὶ τὸ καταμόνας εἰρημένον, εἰς φανερόν πως ἔλθῃ. Τῷ γὰρ μόνῳ καὶ πλουσίῳ καὶ μεγάλῳ βασιλεὶ ἄγγελοι ὀφείλονται καὶ ὑπόπτεροι ἅπαντα διακομίζουσι, πνευματικὴν δμοῦ καὶ λογικὴν τελοῦντες ὑπηρεσίαν.

in lucem forte veniat. Etenim soli et diviti et magno regi nuntii celeres et pennati omnia perferunt, spiritali simul et rationali ministerio fungentes.

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.

Κοινωνεῖν γε μὴν ἄρτου καὶ τῶν ἀναγκαίων, ἃ πρὸς τὸν βίον ἀνθρώποις, δίκαιον. Εἰ γὰρ καὶ παραυτίκα τισὶ δόξεις ἀπολλύναί, ὡσπερ ὕδατι τὸν ἄρτον παραδιδούς, ἀλλ' οὖν προϊόντος τοῦ χρόνου, οὐκ ἀνόητός σοι φανεῖται ἢ φιλανθρωπία. Δίδου δὲ ἀφειδῶς, καὶ μέριζε τὰ σαυτοῦ πλεῖστον· οὐ γὰρ ἐπίστασαι τί ποτε ἡ ἐπιούσα ἐποίησεν ἡμέρα. Κατέχουσι δὲ οὐδὲ νεφέλαι τὸν ἑαυτῶν πολλὸν ὑετὸν, ἀλλὰ τὸν ὄμβρον ἐπὶ

A claras duce stultitia utetur. 3. Quin ipsius quoque cogitationes vanæ sunt, stultitia oppletæ. 4. Quod si te, o amice, spiritus hostilis aliquando adortus fuerit, forti animo resiste, sciens Deum vel ingentem peccatorum multitudinem benignitate sua condonare posse. 5. Tyranni autem patrisque omnium malitiæ, hæc opera fuerint: 6. stultum quidem in sublime attolli; prudentiæ autem opibus affluentem, deprimi: 7. et peccatorum quidem servos, equis vectos; sacrosanctos vero homines, pedibus iter inhonorate facientes conspici, improbis exsultantibus. 8. Quod si quis alteri insidias molietur, imprudens sibi ipsi primo et soli insidias struit. Qui autem alterius securitatem evertit, in serpentis morsum prolabetur. 9. Quin is etiam qui lapides extrahit, laborem haud parvum sufferet; et qui ligna conscindit, in suimet armis periculum feret. 10. Quod si forte securis e manubrio exsilierit, conturbabitur qui huic operi incumbit, haudquam fauste comportans, suasque injustas et brevi perituras vires ipsi adaugens. 11. Est vero morsus serpentis furtivus ac clandestinus: et nihil solatii afferent incantatores; vani enim sunt. 12. Enimvero bonus vir, tum sibi, tum proximis bona operatur: 13. Contra, stultus inepta sua loquacitate in perniciem ruct. 14. Cum semel os aperuerit, stulte orditur, et statim dicendi finem facit, stoliditatem suam ubique ostendens. Fieri autem minime potest, ut homo ea quæ a principio fuerunt aut postea futura sunt, cognoscat et ab homine discat. Quis enim erit, qui aperiat? 15. Homo, qui in bonam civitatem proficisci nescit, et oculis et toto vultu afflictatur. 16. Huic autem civitati mala prænuntio, cujus et rex adolescens est, et principes belluones. 17. Contra, bonam illam terram beatam prædico, cujus ingenuus vir regnum tenet: ubi tempestive bonis fruuntur, qui illic præfecturis et dignitatibus ornati sunt. 18. At piger et ignavus domum minuit, derisores et scurræ facti: 19. atque ad ingluviem suam rebus omnibus abutentes, argento ductiles, exigui pretii causa turpiter et abjecte quidvis facere sustinentes. 20. Regi autem et præfectis aut proceribus audientem esse convenit, ac non ipsis in offensam venire, nec molestum ullum verbum in eos projicere. Periculum enim est, ne id etiam quod occulte ac remotis arbitris dictum fuerit, in lucem forte veniat. Etenim soli et diviti et magno regi nuntii celeres et pennati omnia perferunt, spi-

CAPUT XI.

1. Justum est autem egenti panem, et ea quæ ad vitam tuendam necessaria sunt, impertiri. Quamvis enim id statim perdidisse quibusdam videaris, quemadmodum si panem in aquam conjecisses; tamen progressu temporis nequaquam infrugiferam tibi fuisse beneficentiam comperies. 2. Quin liberaliter quoque elargire, pluribusque tuas facultates divide: non enim tibi notum est, quid tandem postera dies

efficiet. 3. Nani neque nubes copiosam suam plu-
viam retinent, sed imbrem in terram fundunt: nec
arbor perpetuo stat, verum etiam si homines ei
perpercerint, a vento certe convellitur. 4. Jam multi,
quæ a cælo eventura sint, præscire gestiunt; nec
deest, qui in nubes intuens ventumque exspectans,
a messe aut ventilatione abstinuerit, re inani con-
fusus et persuasus; 5. nec eorum quæ divinitus
futura sunt, quidquam cognoscens; quemadmodum
nec quid mulier prægnans paritura sit. 6. Cum au-
tem sementem tempestive feceris, fructus collige
atque comporta, cum hujus rei tempus advenerit:
incertum est enim quænam, ex his quæ consita
sunt, meliora futura sint. Utinam omnia bene suc-
cedant. 7. At enimvero cum quispiam animo repu-
tat, quod et sol pulcher, et suavis hæc vita, et bo-
num longa tempora in perpetuis voluptatibus
explere; 8. et res horrenda mors, malumque sem-
piternum, atque in nihilum dicens: faciendum sibi
censet, ut præsentibus vitæ commodis, speciemque
jucunditatis habentibus perfruatur. 9. Atque etiam
juvenes admonet, ut ætatis flore abutantur, animas
suas in omnem voluptatem laxantes, cupiditatibus-
que obsequantur; et quæ ipsis visa fuerint, faciant;
et quæ oblectationem afferunt, spectent; et quæ
aliter se habent, aversentur. Ad quem hoc tantum
dixerim: 10. Parum sanæ mentis es, o homo, qui
Dei judicium hæc omnia vindicatorum non exspe-
ctas. Sed et flagitiosa est comessatio, et libido, et
impura corporum nostrorum contumelia pestilens.
Juventutis enim assecla est stultitia: stultitia autem ad
exitium ducit.

CAPUT XII.

1. Operæ pretium autem est, dum juvenili adhuc
ætate flores, Dei timore affici, priusquam malis te
ipsum tradas, priusquam veniat dies Domini ma-
gnus et horrendus; 2. cum jam nec sol splendo-
rem edet, nec luna, nec reliqua sidera: 3. verum
supernæ virtutes in illa rerum omnium tempestate
atque tumultu mœvebuntur, hoc est, angeli orbis
custodes; 4. ut et viri præpotentes conquiescant,
et mulieres operandi finem faciant, 5. in obscuras
et caliginosas ædium partes fugientes, januis om-
nibus clausis: ac mulier quædam, molæ operam
dare ob metum desinens, perexili voce, instar te-
nuissimæ aviculæ, utetur; atque omnes nefariæ
mulieres in terram corruent, et urbes, et earum
magistratus immanes et sanguinarij supernum sup-
plicium exspectantes, ingruente acerbissimo et
cruento tempore, quasi florente amygdala, conti-
nuisque pœnis incumbentibus, velut numeroso quo-
dam volantium locustarum agmine, ac de medio
ejectis et sublatis flagitiosis hominibus, haud secus
ac nigra quadam despicibili capparide. 6. Ac vir qui-
dem probitate clarus, in domum suam sempiternam
lætus proficiscetur: improbi autem sua omnia plan-

(27) Καθέξει πληγή. Ita constanter codex Medic.
et alii mss. libri. Nec fuit causa, cur Oecolampadius
verteret, *Magnus enim fons*: magis enim con-
venit hæc prædictio magnæ plagæ cum his quæ præ-
cesserunt, πρὶν ἐλθεῖν τὴν τοῦ Θεοῦ μεγάλην ἡμέραν
καὶ φοβεράν, priusquam veniat dies Domini magnus

ἡγῆν ἀφ' αἰθρῶν· καὶ οὐδὲ δένδρον εἰς αἰὲν ἔστηκεν, ἀλλὰ
καὶ ἄνδρες αὐτοῦ φεῖσονται, ἀνέμῳ γούν ἀντραπη-
σεται. Πολλοὶ δὲ βούλονται καὶ τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
ἐσόμενα προγινώσκειν, καὶ τὰ εἰς τε νεφέλας ἀφο-
ρῶν, καὶ περιμένον ἀνεμον, ἀμῆτου ἢ λιχμητοῦ ἀπέ-
σχετο, ἐπὶ μηδὲν πεπεισμένος, μηδὲ γινώσκων τί τῶν
ἐκ Θεοῦ ἐσομένων· ὡσπερ οὐδὲ οἶον ἡ κλοφοροῦσα
τέξεται. Σπειρας δὲ ἐν καιρῷ, συγκόμιζε τοὺς καρ-
ποὺς, ὅπῃ ἂν τούτου καιρὸς ἐνστή· ἀθλῶν γάρ,
ὅποια αὐτῶν ἔσται ἀμείνω τῶν φυνέντων. Γένοιτο δὲ
ἅπαντα εἰς ἀγαθόν. Λογίζόμενος δὲ τις, ὡς καλῶς μὲν
ὁ ἥλιος, ἡδὺς δὲ οὗτος ὁ βίος, ἀγαθὸν δὲ καὶ τὸ πο-
λυχρόνιον γενέσθαι διαπαντὸς εὐφραϊνόμενον, καὶ ὡς
φοβερόν ὁ θάνατος, καὶ ἀπίον κακόν, καὶ εἰς τὸ μηδὲν
ἄγων, οἴεται χρῆναι, πάντων μὲν ἀπολαύειν τῶν παρ-
όντων καὶ δοκούντων ἡδέων. Συμβουλεύει δὲ καὶ
τοῖς νέοις, τῇ ἑαυτῶν ὥρᾳ καταχρῆσθαι ἀνέντας τὰς
ἑαυτῶν ψυχὰς εἰς πᾶσαν ἡδονήν, καὶ χαρίζεσθαι μὲν
ἐπιθυμίαις, πράττειν δὲ τὰ αὐτοῖς δοκούντα, καὶ
βλέπειν τὰ τέρποντα, καὶ ἀποστρέφεσθαι τὰ μὴ οὕτως
ἔχοντα. Πρὸς δὲ τοσοῦτον λέξω· Ὅτι ἀνοηταίνεις,
ὦ οὗτος, μὴ προσδοκῶν τὴν ἐφ' ἅπασιν τούτοις ἐκ
Θεοῦ κρίσιν ἐσομένην. Πονηρὸν δὲ ἀσωτία καὶ ἀπέλ-
γεια, καὶ ρυπαρὰ σωμάτων ἡμετέρων ὕβρις ἐλέθριος.
Νεότητι μὲν γὰρ ἀνοια παρέπεται· ἀνοια δὲ ἄγει εἰς
θλεθρον.

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ.

Χρὴ δὲ ἐτι νέον ὄντα φοβεῖσθαι Θεόν, πρὶν ἢ ἑαυ-
τὸν παραδοῦναι κακοῖς, πρὶν ἐλθεῖν τὴν τοῦ Θεοῦ με-
γάλην ἡμέραν καὶ φοβεράν, ὅπῃ ἡλιος μὲν οὐκέτι
λάμψει, οὐδὲ σελήνη, οὐδὲ οἱ λοιποὶ ἀστέρες, κινηθί-
σονται δὲ αἱ ὑπέρτεραι δυνάμεις, ἐν ἐκείνῳ τῷ τῶν
ὄλων χειμῶνι καὶ ταραχῇ, οἱ κοσμοφύλακες ἄγγελοι·
ὡς παύσασθαι μὲν ἄνδρας δυνάστας, παύσασθαι δὲ
καὶ γυναῖκας ἐργαζόμενας, φευγούσας εἰς τὰ σκο-
τεινὰ τῶν οἰκημάτων, κεκλεισμένων ἀπασῶν τῶν θυ-
ρῶν· καὶ τὰς γυνὴ τοῦ ἀλήθειν ἀποσχομένη διὰ τὸ
θέος, ἰσχυροτάτη φωνῇ χρεῖσεται ὡσπερ λεπτότατον
ὄρνεον· ἅπασαι δὲ ἀναγοὶ γυναῖκες εἰς γῆν πεσοῦν-
ται, καὶ πόλεις καὶ αἱ τούτων ἀρχαὶ αἱ μισαιφόνοι, πε-
ριμένουσαι τὴν ἀνωθεν κόλασιν, ἐνστάτος καιροῦ
πικροτάτου καὶ αἱματώδους, ὡσπερ ἀνωθύντος ἀμυγδά-
λου καὶ συνεχῶν ἐπιχειμένων κολάσεων, ὡσπερ πλη-
θους ἐφιπταμένων ἀκρίδων, καὶ ἐκποδῶν βίπτουμένων
τῶν παρανόμων, ὡσπερ μελαίνης καὶ εὐκαταφρονή-
του καππάρους. Καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ εἰς αἰώνιον
οἶκον τὸν ἑαυτοῦ χαίρων πορεύεται· οἱ δὲ γε φαῦλοι,
πάντα τὰ αὐτῶν ἐμπλήσουσι κοπτόμενοι, καὶ οὔτε
ἀργύριον ἀποτεθησαυρισμένον, οὔτε χρυσίον ἐδοκίμον
ἐπωφελές ἐστι. Μεγάλη γὰρ ἅπαντα καθέξει πληγὴ (27),

et horrendus; et rursus, περιμένουσαι τὴν ἀνωθεν
κόλασιν ἐνστάτος καιροῦ πικροτάτου καὶ αἱματώ-
δους, supernum supplicium exspectantes ingruente
aceritimo et cruento tempore. Itaque hæc eo consilio
dicuntur, quod exponitur in Catena Græcorum:
Μετανόησον πρὶν παρελθεῖν τὸν βίον, ἐν ᾧ τὸ τέξ

καὶ μέχρις ὕδατος ἐστῶσης πρὸς τινι κρήνῃ, καὶ τρο-
χοῦ ὀχήματος, ὃν ἂν τύχη καταλειφθῆναι ἐν τῷ κοι-
λώματι (28) παυσαμένης, χρόνον τε περιδρομῆς, καὶ
τῆς δι' ὕδατος ζωῆς παραδεύσαντος τοῦ λουτροφόρου
αἰῶνος (29). Ἀνθρώπων δὲ ἐπὶ γῆς κειμένων μία σω-
τηρία, εἰ ἐπιγνοῖεν αὐτῶν αἱ ψυχαι, καὶ πρὸς αὐτὸν
ἀναπαύειν ὕψ' οὐ καὶ γεγέννηται. Λέγω τοίνυν αὖθις
ἃ καὶ πρότερον εἶρηκα, πάνυ ματαίως ἀνθρώπους
διακείσθαι, καὶ μήτε ὑπερβολὴν ὄλως ἐνδέχασθαι τῶν
ἐπινοουμένων πραγμάτων τῆν ματαιότητα. Περιττὸς
δὲ μοι ὁ κἀματος ἐκκλησιάζοντι σοφῶς, ὅτι διδάσκειν
ἐπιχειρῶν τὸν λαὸν τοῦτον ἀδιδάκτους καὶ ἀνιάτους
ἔχοντα. Δεῖ δὲ ἀνδρὸς γενναίου, πρὸς τὸ συνιέναι λό-
γους σοφίας δυνηθῆναι. Ἐγὼ δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν,
καὶ μακρὸν βίου διεληθὼν χρόνον, ἔκαμον εἰς τὸ
ἀνευρεῖν τὰ τῷ Θεῷ ἀρεστὰ διὰ τῶν τῆς ἀληθείας
μυστηρίων. Ἐπίσταμαί τε ὡς ἐπεγερεῖ ψυχὰς, καὶ
νύττει οὐχ ἤττον τὰ τῶν σοφῶν παραγγέλματα, ἢ
διατίθεται σώματα (30) βουκέντρῳ, ἢ ἤλιψ ἐμπερονη-
θέντα (31). Δώσουσι δὲ τινες τὰ σοφὰ ἐκεῖνα διδά-
γματα, παρ' ἐνὸς ἀγαθοῦ λαβόντες ποιμένους καὶ δι-
δασκάλου, ὡσπερ ἐξ ἐνὸς στόματος ἄπαντες αὐτοῖς
συμφώνως θαψίλεστερον τὰ πιστευθέντα διηγούμενοι.
Λόγων δὲ πολλῶν οὐδὲν ὄφελος· οὐδὲ σοὶ συμβουλεύω,
ὦ φίλος, ἀνόνητα καταγράφειν τὰ περὶ (31*) τὸ προσῆ-
κον, ἐν οἷς τοῦ κἀμναι εἰκὴ ἐστὶν οὐδὲν πλεόν. Ἀλλὰ μοι
λοιπὸν ἐπιλόγου δεήσει τοιοῦδὲ τινος, ὅτι· Ὁ ἀνθρω-
ποι, ἰδοὺ διαβρήδην ὑμῖν καὶ συντόμως προαγορεύω,
φοβεῖσθαι μὲν Θεὸν τὸν πάντων δεσπότην τε ὁμοῦ καὶ
ἐπόπτην, τηρεῖν δὲ αὐτοῦ καὶ τὰ παραγγέλματα·
πειθεσθαι δὲ, πάντα τινὰ μετέπειτα καὶ κριθῆσθαι,

καὶ κατ' ἀξίαν ἀποκρίψασθαι ἕκαστον τῶν αὐτοῦ ἔργων
τὴν ἀμοιβὴν ἀγαθῶν τε ὁμοῦ καὶ φαύλων.
I opera conscribas, ex quibus præter inanem laborem
nihil commodi percipiatur. 13. Reliquum jam est,
ut hujusmodi quædam epilogo utar: O homines, en vobis aperte breviterque denuntio, ut Deum omnium
Dominum et inspectorem timeatis ejusque præcepta
servetis; 14. vobisque persuadeatis, omnia postea
judicium subitura, atque unumquemque operum suorum tam bonorum quam malorum mercedem pro
meritis accepturum.

φιλαργυρίας σχοινίον, τὸ πάσαις ἀμαρτίαις καταδε-
σμεῦον. *Pænitentiam age, priusquam vita prætereat,*
in qua funiculus est avaritiæ, qui peccatis omnibus
obstringit. Hæc igitur est plaga quæ occupabit, et animæ a corpore dissolutio subsequetur, quam hy-
dræ rotæque contractio designat. Duc. — Καθέξει.
Insigne verbum, quo etiam utitur infra S. Pater in
suo *ad Origenem Panegyrr.*, cap. 16 circa finem,
ταῖς φαντασίαις κατεχομένων. Hic vero illud usur-
pat magna notabilique cum emphasi, ubi miram
hanc Ecclesiastæ descriptionem non ad senectute-
m, sed ad consummationem sæculi refert. Hesy-
chius: Κατέχεσθαι· θεωφορεῖσθαι. Adde Guil. Budæi
commentarios linguæ Græcæ. Bengel., l. c., p. 252.

(28) Ἐν τῷ κοιλώματι. Maluissim ut animadvertisset
doctissimus Billius distinctionem, quæ in ms. Medic.
subditur post vocem κοιλώματι, hoc modo: ἐν τῷ
κοιλώματι, παυσαμένης χρόνον τε περιδρομῆς,
καὶ τῆς δι' ὕδατος ζωῆς παραδεύσαντος. Quam etiam
ὑποστιγμὴν ita subjiciendam alii duo interpretes
agnoverunt. Joannes: *Cum igitur cessabit cursus*
temporum. Musculus: Cessante tum temporum cir-
cuitu. et sæculo elapso. Solent enim Patres Græci
dicere et annos et tempora currere, ut Basilius ho-
mi. I. Ἐν λιμῷ· ῥεῖ ὁ χρόνος καὶ ἐπιφέρονται αἱ ἡμέ-
ραι τὸν ὀκνηρὸν παρατρέχουσαι. *Fluit enim tempus,*

B ctibus implebunt; nec jam argentum reconditum
nec aurum probum utilitatis quidquam habiturum
est. Magna etiam plaga omnia occupabit, ad hydriam
etiam usque ad fontem aliquem stantem, et rotam
vehiculi quam in cisternæ concavitate relictam esse
contigerit: 7. hoc nimirum abluitionem ferente sæ-
culo, et circumvolutionis et ejus vitæ quæ per aquam
comparatur, tempus prætergresso. Hominiibus porro
in terra jacentibus hæc una salutis ratio est, ut
eorum animæ eum agnoscant, atque, ad eum con-
volent a quo creatæ sunt. 8. Itaque, ut ea quæ prius
dixi repetam, admodum vane mortales affecti sunt,
tantaque esse restum, quæ ab illis excogitantur, va-
nitas, ut ad earum vanitatem accedere nihil om-
nino possit. 9. Ac mihi quoque inanis et superva-
caneus labor suscipitur, sapienter et erudite concio-

B nanti: quippe qui populum hunc docere aggrediar,
ita misere perditæque affectum, ut nec doctrinam
nec curationem admittat. Opus est autem viro forti
et generoso, ad hoc ut sapientiæ sermones intelle-
ctu assequi queat. 10. Ego vero jam grandis natu,
longumque vitæ spatium emensus, in iis, quæ Deo
grata et accepta sunt, per veritatis mysteria exqui-
rendis, animum defatigavi. 11. Illud autem explo-
ratum habeo, animos non minus exstimulari sapien-
tium præceptis, quam solent corpora, stimulo aut
clavo confixa et perforata. Nonnulli autem sapien-
tissima illa documenta a hono uno pastore et ma-
gistro accepta, quasi ex uno ore omnes atque inter se
concordes dabunt; creditam sibi doctrinam copio-
sius et ornatus exponentes. 12. Cæterum verborum
multorum nulla est utilitas: nec tibi, vir amice,
auctor fuero, ut ea quæ minus convenit, inuti-

C lius et ornatus exponentes. 12. Cæterum verborum
multorum nulla est utilitas: nec tibi, vir amice,
auctor fuero, ut ea quæ minus convenit, inuti-
lius et ornatus exponentes. 13. Reliquum jam est,
ut hujusmodi quædam epilogo utar: O homines, en vobis aperte breviterque denuntio, ut Deum omnium
Dominum et inspectorem timeatis ejusque præcepta
servetis; 14. vobisque persuadeatis, omnia postea
judicium subitura, atque unumquemque operum suorum tam bonorum quam malorum mercedem pro
meritis accepturum.

et dies cunctabundum prætercurrentes. Cum autem
vertit Billius, *quam in cisternæ concavitate relictam*
esse contigerit, videtur emendari voluisse δεξαμενῆς
pro παυσαμένης. Est enim lacus vel cisterna δε-
ξαμενῆ, unde Gregorius noster supra cap. 2, § 6,
δεξαμεναὶ πρὸς ὑποδοχὰς ὕδατων κατεσκευάσθησαν.
Duc. — Hunc ipsum locum, haud aliter ac Ducæus, di-
stinguit Bengelius, l. c., 232, legitque χρόνον τε pro
χρόνον τε, quod habent editi; ab ipso fortasse Du-
cæo edoctus: quo nimirum, inquit, obscuritas quam
recentior etiam interpres offundit, ultro cesset.

(29) Τοῦ λουτροφόρου αἰῶνος. Sic hoc nostrum
sæculum vocat; quod quandiu in hac vita sumus,
nulla est tam foeda peccati labes, quæ cum Dei ope
et misericordia detergi atque ablui non possit. Vel
etiam fortasse λουτροφόρον vocat hoc sæculum,
propter mystici lavacri abluitionem. Bill.

(30) Σώματα. Cod. Medic., τὰ σώματα. Duc.

(31) Ἢλιψ ἐμπερονηθέντα. LXX, Eccle. xii, 11,
ὡς ἤλοι πεφυτευμένοι, quasi clavi plantati: pro quo
alii libri habent πεπυρωμένοι, igniti. Vulg., quasi
clavi in altum defixi. Quæ omnia Metaphrastes hic
noster clariora sic reddidit: *Suscitant animos su-
pientium præcepta; et pungunt non minus, quam affi-
ciantur corpora, stimulo aut clavo trajecta.* Voss.

(31*) Legit interpres παρὰ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΝΟΝΙΚΗ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Περὶ τῶν ἐν τῇ καταδρομῇ τῶν βαρβάρων εἰδωλόθυτα φαγόντων ἢ ἕτερά τινα πλημμελησάντων.

EPISTOLA CANONICA

SANCTI GREGORII

ARCHIEPISCOPI NEOCÆSARIENSIS

QUI THAUMATURGUS DICTUS EST

De iis qui in barbarorum incursione idolothyta comederant, et alia quædam peccata commiserant.

ACCESSERUNT

SCHOLIA THEODORI BALSAMONIS ET JOANNIS ZONARÆ.

(GALLAND., *Op. cit.*, t. III, p. 400.)

CANON I.

« Non cibi nos gravant, sanctissime Papa, si captivi ea comederint, quæ qui in eos dominium obtinent, eis apposuerunt; maxime quando una de omnibus fama est, barbaros qui in nostras regiones incursiones fecerunt, idolis non sacrificasse. Dicit autem Apostolus: *Escæ ventri, et venter escis; Deus autem et hunc et hus destruet* ⁶. Sed Servator quoque omnes cibos mundans: *Non quod intrat, inquit, coinquinat hominem, sed quod egreditur* ⁷. Et hoc quoque, quod captivæ mulieres corruptæ fuerunt, barbaris earum corporibus insolenter abutentibus. Sed si prius quoque damnata vita fuerat, procul ab oculis abeuntibus fornicatoribus, ut scriptum est, fornicarius scilicet habitus est etiam tempore captivitatis suspectus. Et non oportet facile orationibus cum ejus modi communicare. Sed siquidem aliqua quæ in

⁶ I Cor. vi, 13. ⁷ Matth. xv, 11.

(32) *Ὁὐ τὰ βρώματα.* In codice Amerbachiano ad nunc canonem hæc observantur: Σημείωσαι τὴν κανονικὴν ἐπιστολὴν ταύτην, διὰ τοὺς μιαιφάγοντας ἐν αἰχμαλωσίᾳ, καὶ μὴ φαγόντας εἰδωλόθυτα. Ἴσως γὰρ εἴπης εἶναι διαφορὰν εἰδωλοθύτων καὶ ἄλλων βρωμάτων ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν βρωσσομένων. Ἐπισημείωσαι τὴν ἐπιστολὴν διὰ τὰς ἐκοντὶ συναπτομένας τοῖς Ἀγαρηνοῖς. Καθ' ἑκάστην γὰρ γίνεται τοῦτο εἰς τὰς τῶν Τούρκων προνομίας καὶ εἰς

ΚΑΝΩΝ Α'.

« Ὁὐ τὰ βρώματα (32) ἡμᾶς βαρεῖ, ἱερώτατε Πάππα, εἰ ἔφαγον οἱ αἰχμάλωτοι αὐτὰ ἀπερπατήθισαν αὐτοῖς οἱ κρατοῦντες αὐτῶν, μάλιστα ἐπειδὴ εἰς λόγος παρὰ πάντων, τοὺς καταδραμόντας τὰ ἡμέτερα μέρη βαρβάρους εἰδώλους μὴ τεθυκέναι. Ὁ δὲ Ἀπόστολος φησι· *Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει.* Ἄλλὰ καὶ ὁ Σωτὴρ ὁ πάντα καθαρίζων τὰ βρώματα, οὐ τὸ εἰσπορευόμενον, φησι, *κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον.* Καὶ τὸ τὰς αἰχμαλώτους γυναῖκας διαφθαρήναι ἐξυθριζόντων τῶν βαρβάρων εἰς τὰ σώματα αὐτῶν. Ἄλλ' εἰ μὲν καὶ πρότερον κατέγνωστό τινος ὁ βλος πορευομένου ὀπίσω ὀρθαλμῶν τῶν ἐκπορευόντων κατὰ τὸ γεγραμμένον, δηλονότι ἡ πορνικὴ ἕξις ὑποπτος καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας. Καὶ οὐ προχείρως δεῖ ταῖς τοιαύταις

τὴν χώραν Ἰβηρίας. *Nota hanc canonicam epistolam propter eos qui in captivitate comederunt polluta, et idolothyta non comederunt. Aliquid enim discriminis forsitan dices esse inter idolothyta et alios cibos ab hæreticis comesos. Itidem nota epistolam, propter eas quæ Agarenis sponte conjunguntur. Hoc e in in Turcarum provinciis et Iberiæ regione in dies factum est.* BÈVEREG.

κοινωνεῖν τῶν εὐχῶν. Εἰ μέντοι τις ἐν ἄκρα σω-
φροσύνη ζήσασα, καὶ καθαρὸν καὶ ἐξω πάσης ὑπο-
νοίας ἐπιδεδειγμένη βίον τὴν πρότερον, νῦν περι-
πέπτωκεν ἐκ βίας καὶ ἀνάγκης ὕβρει, ἔχουмен πα-
ράδειγμα τὸ ἐν τῷ Δευτερονομίῳ τὸ ἐπὶ τῇ νεά-
νιδι, ἣν ἐν τῷ πεδίῳ μὲν ἄνθρωπος, καὶ βιασάμε-
νος αὐτήν. ἔκοιμήθη εὐρ' αὐτῆς. Τῇ νεάνιδι οὐ
ποιήσετε, φησὶν, οὐδέν· οὐκ ἔστι τῇ νεάνιδι
ἁμάρτημα θανάτου· ὅτι ὡς, εἰ τις ἀναστῆ ἄν-
θρωπος ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ θανατώσῃ
αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, οὕτω τὸ πῶγμα τοῦτο·
ἔδωκεν ἡ νεάνις, καὶ ὁ βοηθῶν οὐκ ἦν αὐτῇ.
Ταῦτα μέντοι τοιαῦτα. »

ΒΑΣ. Ἐρωτηθεὶς ὁ ἅγιος περὶ τοῦ τί ὀφείλει
γίνεσθαι εἰς τοὺς Χριστιανούς τοὺς αἰχμαλωτισθέν-
τας παρὰ βαρβάρων, καὶ φαγόντας τὰ παρὰ τούτων
αὐτοῖς παρατιθέμενα εἰδωλόθυτα· ἀπελογήσατο ὡς
τὰ βρώματα ταῦτα οὐ βαρεῖ, ἀντὶ τοῦ, οὐ βαρεῖαν
ἐμποιεῖ βλάβην· καὶ μᾶλλον ὅτι εἰς λόγος παρὰ πάν-
των, ἤγουν ὅτι πάντες λέγουσι μὴ θῦσαι τοῖς εἰδώ-
λοις τοὺς τὰ ἡμέτερα καταδραμόντας βαρβάρους.
Παράγει δὲ καὶ ἐκ τοῦ Ἀποστόλου χρήσεις, καὶ ἐκ
τοῦ Εὐαγγελίου· ἐκ μὲν τοῦ Ἀποστόλου τὸ, *Τὰ βρώ-
ματα τῇ κοιλίᾳ καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ
θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει.* Ὁ δὲ ἀπο-
στολικὸν χωρίον περὶ πλησμονῆς λέγει καὶ γαστρι-
μαργίας· καὶ βρώματα μὲν, τὰ περιττὰ ὀνομάζει καὶ
τὴν τρυφήν· κοιλίαν δὲ τὴν γαστριμαργίαν, ἀλλ' οὐχί
τὴν γαστέρα. Διὰ δὲ τούτων ὁ Ἀπόστολος λέγει, ὅτι
ἡ ἀδηφαγία καὶ ἡ τρυφή τῇ γαστριμαργίᾳ ἀνήκει,
ἀλλ' οὐ πρὸς θεὸν φέρει· καὶ τῇ τρυφῇ τὸ τῆς γασ-
τριμαργίας πάθος ὀκλειῦται, καὶ θάτερον θατέρῳ
δουλεύει. Ὁ δὲ θεὸς ἄπρακτα καὶ ἀργὰ ποιήσει ταῦ-
τα, ὥστε μὴ ἐξ αἰτῶν τινος βλάπτεσθαι. Ἐκ δὲ τοῦ
Εὐαγγελίου ἐχρήσατο τοῖς τοῦ Εὐαγγελίου βήμασι
τοῖς λέγουσιν, ὅτι, *Οὐ τὸ εἰσπορευόμενον κοινῶ
τὸν ἄνθρωπον.* Εἶτα καὶ περὶ γυναικῶν αἰχμαλώτων
αἷς οἱ βάρβαροι συνεφάρησαν· καὶ φησιν, ὅτι, εἰ
μὲν ὁ πρῶτος αὐτῶν βίος κατεγνωσμένος ἦν, ὑπόπτους
αὐτὰς ποιεῖ ἡ πορνικὴ ἕξις καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς
αἰχμαλωσίας. Καὶ διὰ τοῦτο προχειρῶς αὐταῖς οὐ
συνεύεσθαι δεῖ, ἀλλὰ μετὰ τὸ δουλεύσαι δηλαδὴ ἐπι-
τιμίοις. Ἐξίς δὲ ἐστὶν ἡ μακρὰ συνήθεια καὶ τῷ χρό-
νῳ παγωθεῖσα, ἥτις καὶ φύσει προσέοικεν· ὥστε αἱ
μὴ τοιαῦται οὐχ ἡμαρτον βιασθεῖσαι. Καὶ παρα-
δείγματι κέχρηται τῇ ἐν τῷ Δευτερονομίῳ θεσμοθε-
σίᾳ τῇ περὶ τῆς ὕβρισθείσης παρθένου κατὰ βίαν ἐν
ἐρημίᾳ. Καὶ τὰ μὲν τοῦ κανόνος ἐν τούτοις. Ἔοικε
δὲ ὁ ἅγιος ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν μὴ ἐπάγεσθαι βαρεῖαν βλά-
θην τοῖς φαγοῦσι τὰ εἰδωλόθυτα παρατιθέμενα· πού-
τοις παρὰ τῶν βαρβάρων, καὶ ἀπὸ τοῦ λέγειν πληρο-
φορεῖσθαι πάντας μὴ γενέσθαι τοὺς βαρβάρους εἰδω-
λοθύτας, καὶ ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι τοῖς ἀποστολικαῖς
βήμασι τοῖς διαλεγόμενοις περὶ τρυφῆς καὶ ἀδηφα-
γίας, ὡσαύτως καὶ τοῖς εὐαγγελικοῖς τὰ αὐτὰ δια-
λαμβάνουσι, μὴ ἀπλῆν ποιῆσαι τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλὰ
δαιουμένην εἰς φαγόντας εἰδωλόθυτα κατὰ τρυφήν

summa continentia vixerit, et puram ab omnique
suspicione alienam priorem vitam ostenderit,
nunc vi et necessitate ad probrum contumeliamve
lapsa sit; habemus exemplum quod est in Deu-
teronomio, de adolescentula, quam homo in agro
invenit, et ea vi compressa cum ipsa dormiit:
Adolescentulæ, inquit, nihil facietis. non est adole-
scentulæ peccatum mortis: quia quemadmodum si
quis homo adversus proximum suum insurrexerit,
et ipsius animam morte affecerit, sic hæc res est;
adolescentula exclamavit, et non erat qui ei opem
ferret^o. Hæc quidem certe ita se habent. »

BALS. Sanctus interrogatus quid oporteat fieri
Christianis, qui a barbaris capti sunt, et quæ ipsis
ab eis apponebantur idolothyta comederunt; respon-
dit: Hi cibi non gravant, id est, non grave damnum
afferunt; et maxime quod unus est sermo apud omnes,
sive quod omnes dicunt, idolis non sacrificasse
barbaros, qui in nostra incursions fecerunt. Adducit
autem et ex Apostolo et ex Evangelio sententias.
Ex Apostolo quidem: *Escæ ventri, et venter escis;*
Deus autem et eum et has destruet. Qui quidem lo-
cus apostolicus loquitur de repletionem et ingluvie:
et escas quidem nominat ea quæ sunt supervacanea,
ac delicias; ventrem autem, voracitatem dixit, non
vero ventriculum. Per hæc autem dicit Apostolus,
quod exsaturatio et luxus ad ingluviem pertinet, sed
neque ad Deum deducit: luxui autem ingluvie vi-
tium familiare redditur, et alterum alteri servit.
Deus autem ea otiosa et inefficacia efficiet, ut nulli
ab eis lædantur. Ex Evangelio autem usus est ver-
bis Evangelii quæ dicunt: *Quod intrat per os, non
eo inquinat hominem.* Deinde de captivis quoque mul-
lieribus, quibus barbari stuprum intulerunt: et dicit,
quod si prima quidem eorum vita esset con-
demnata, suspectas eas facit fornicarius habitus
etiam tempore captivitatis. Et propterea non oportet
facile cum eis orare, sed postquam pœnis vide-
licet impositis se submississent. Est autem habitus
longa consuetudo, quæ tempore quoque confirmata
est, quæ ad naturam etiam similitudinem quam
proxime accedit. Quare quæ tales non sunt, violatæ,
non peccarunt. Exemplo autem usus est lege quæ
in Deuteronomio habetur, de virgine cui in solitu-
dine per vim probrum illatum est. Et quæ quidem
ad canonem spectant in his consistunt. Videtur au-
tem sanctus ex eo quod dixit, non inferri grave
damnum iis qui idolothyta comederunt, eis a barbaris
apposita, et ex eo quod dicit, omnes plene
compertum habere, barbaros idolis non sacrificasse,
et ex eo quod utitur dictis apostolicis quæ de luxu
et ingluviæ disserunt, similiter et evangelicis, quæ
eadem tractant, non fecisse simplicem responsionem,
sed quæ dividitur in eos qui idolothyta per
delicias sua sponte comederunt; in eos qui vi a barbaris
coacti comederunt; in eos qui propter naturæ

^o Deut. xii, 26, 27.

necessitatem eas escas fecerunt, et in eos qui ad hæc vi compulsi sunt a barbaris, qui idolis non sacrificarunt. Unde, ut mihi videtur, nullus eorum ab omni culpæ immunis erit. Qui ea enim propter luxum et delicias comederunt, majoribus penis subjiciuntur; qui propter necessitatem, et corporis nutrimentum, et ut qui non possint aliter nutriri, minus punientur. Reliqui quoque propter esum execrabilem mitius punientur, eo quod sanctus quoque dicit non grave esse idolothyta comedere, quæ ab iis apponuntur qui idolis non sacrificarunt: non est tamen ab omni penitus reprehensione alienum. Interrogaverit autem quispiam: Cum XIV canon beati Petri archiepiscopi Alexandrini et martyris contineat, eos qui vi tyrannica compulsi idolothyta comederunt et itidem sacrificarunt, non puniri, sed potius esse etiam in clero, si sint clerici; quomodo decernit præsens hæc epistola, eos qui idolothyta comederunt, non graviter lædi: ut ex eo appareat, ipsos *mediocriter* lædi? Solutio. Sanctus martyr Petrus, in XIV suo canone, etiam in ipso Immolatorum esu athletas martyres fuisse et testimonium præbuisse perhibet. Dicit enim quod etiam ferramentum in os ipsorum injectum est, et manus eorum ustæ sunt, et, ut semel dicam, ad immolatis vescendum nullo modo consenserunt, nec etiam ad idolis sacrificandum. Præsens autem canonica epistola tractat in principio, captivos quidem apposita sibi idolothyta vi comedisse, sed non etiam eo ipso tempore quo comedebant, tyrannica violentia compulsos fuisse; et ideo vult eos, ut qui omnino tyrannorum voluntati cesserint, moderate puniri. Existimo autem ego, quod quemadmodum idolothyta comedere, a barbaris qui non sacrificarunt, compulsus, non est ab omni reprehensione liberum; ita nec barbaricum stuprum vi perpeccatum esse: nam hoc quoque modice puniuntur. Etsi enim lex civilis dicit in lib. LX, tit. 38, c. 12, themate 6: Etiam ea quæ ab hostibus est adulterata, ac reversa, a viro (non rite viro) accusatur, nisi hoc vi passa est, et hoc modo ei cui vis allata est, ignoscitur, nec id et matrimonium dirimit: sed lex ecclesiastica, eam quæ omnino a barbaro polluta est, nisi per penam pura sit, non sinet. Lege et cum novellam imperatoris domini Leonis Sapientis, quæ hæc in fine prosequitur: Nullo ergo modo decernimus, eum qui captivitatem non expertus mansit, ad alterius conjunctionem venire, et cætera. Hæc autem novella tollit Justiniani CXVII novellam, quæ sita est in libro XXVIII, tit. 7, et dicit, nonnunquam solvi matrimonium: verum hæc novella locum habet, quando captiva a barbaris non est polluta. Si quid autem ejusmodi factum sit, locum habent, quæ sunt in dicto capite LX libri.

ZONAR. Cum in Romanas regiones barbari irruissent, easque fuissent depopulati, qui ab ipsis captivi sunt facti, idolothyta, vel alios quoque cibos vetitos degustarunt. De iis itaque rogatus fuit vir

ἔκοντι, εἰς τοὺς κατὰ βίαν τῶν βαρβάρων φαγόντας ταῦτα, εἰς τοὺς δι' ἀνάγκην τῆς φύσεως βρώμα ποιησαμένους αὐτὰ, καὶ εἰς τοὺς βιασθέντας πρὸς τοῦτο παρὰ βαρβάρων, μὴ τεθυκότων τοῖς εἰδώλοις. Ὅθεν καὶ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲ εἰς ἐκ τούτων ἀνεπιτιμήτος ἔσται. Οἱ γὰρ διὰ τρυφήν φαγόντες ταῦτα μείζουσιν ἐπιτιμίους ὑποδραστήσονται· οἱ δι' ἀνάγκην καὶ ἀποτροφήν τοῦ σώματος, ὡς μὴ ἔχοντες ἄλλως πῶς ἀποτραφῆναι, ἡττόνως κολασθήσονται. Καὶ οἱ λοιποὶ διὰ τὴν μιαινοφαγίαν μετριώτερον ἐπιτιμηθήσονται, ὅτι καὶ ὁ ἅγιος οὐ βαρῦ φησὶν εἶναι τὸ φαγεῖν εἰδωλόθυτα παρὰ τῶν μὴ θυσάντων τοῖς εἰδώλοις παρατιθέμενα, οὐ μὴν καὶ πάντα ἀκατέγκλητον. Ἐρωτήσει δὲ τις ὡς, τοῦ ἰδ' κανόνος τοῦ μακαρίου Πέτρου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας καὶ μάρτυρος διαλαμβάνοντος τοὺς κατὰ βίαν τυραννικὴν φαγόντας εἰδωλόθυτα, καὶ τοιοῦτοτρόπως θύσαντας, μὴ ἐπιτιμᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐν τῷ κλήρῳ εἶναι, κληρικούς ὄντας, πῶς ἡ παρούσα ἐπιστολὴ διορίζεται τοὺς φαγόντας εἰδωλόθυτα μὴ βαρέως βλάπτεσθαι, ὡς ἐκ τούτου ἐκφαίνεται βλάπτεσθαι αὐτοὺς μετρίως; Λύσις. Ὁ ἱερομάρτυς Πέτρος ἐν τῷ ἰδ' κανόνι αὐτοῦ καὶ περὶ αὐτῶν τὸ φαγεῖν τὰ εἰδωλόθυτα μαρτυρῆσαι τοὺς ἀθλητὰς διαλαμβάνει. Φησὶ γὰρ, ὅτι καὶ χάνος ἐνεβλήθη τῷ στόματι αὐτῶν καὶ αἱ χεῖρες τούτων κατεκάησαν, καὶ ἀπλῶς οὐδ' ὄλωσ' συνέθεντο εἰς τὸ εἰδωλόθυτα φαγεῖν ἢ εἰς τὸ θυσαῖν τοῖς εἰδώλοις. Ἡ δὲ παρούσα κανονικὴ ἐπιστολὴ διαλαμβάνει κατὰ τὰς ἀρχάς, κατὰ βίαν μὲν φαγεῖν τοὺς αἰχμαλώτους τὰ παρατιθέμενα αὐτοῖς εἰδωλόθυτα, οὐ μὴν καὶ κατ' αὐτὸ τὸ φαγεῖν τυραννηθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο θέλει ὡς ὄλωσ' ὑποκώφοντας τῷ θελήματι τοῦ τυράννου, μετρίως τιμωρηθῆναι. Νομίζω δὲ ἐγὼ, ὅτι, ὡς περ οὐκ ἔστι πάντα ἀνεπιτιμήτων τὸ φαγεῖν εἰδωλόθυτα κατὰ βίαν βαρβάρων μὴ ἐπιθυσάντων, οὕτως οὐδὲ τὸ ὑποστῆναι φθορὰν βαρβαρικὴν κατὰ βίαν· καὶ τοῦτο γὰρ μετρίως ἐπιτιμηθήσεται. Κἄν γὰρ καὶ ὁ πολιτικὸς νόμος φησὶν ἐν βιβλίῳ ε' τίτλου λη' κεφαλ. ιβ' θέματι ἕκτω· Καὶ ἡ παρὰ τοῖς πολεμίοις μοιγευθεῖσα καὶ ὑποστρέψασα κατηγορεῖται παρὰ τοῦ ἀνδρός, οὐ δικαίῳ ἀνδρὸς, εἰ μὴ βίᾳ τοῦτο πέπονθε, καὶ τοιοῦτοτρόπως συγγινώσκει τὴν βιασθεισαν, καὶ τὸν γάμον οὐ διασπᾷ· ἀλλ' ὁ ἐκκλησιαστικὸς νόμος τὴν ὄλωσ' ὑπὸ βαρβάρου μολυνθεισαν μὴ καθαριεῦσαι δι' ἐπιτιμίου οὐκ ἀνέξεται. Ἀνάγνωθι καὶ τὴν ργ' νεαρὰν τοῦ βασιλέως κυρίου Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, λέγουσαν περὶ τὸ τέλος ταῦτα· Οὐδαμῶς οὖν θεοπίστομεν ἐπι πρὸς συνάφειαν ἑτέρου, τὸν ἀπειρατον μεμνηχότα τῆς αἰχμαλωσίας ἐρχεσθαι, καὶ τὰ ἐξῆς· Ἀναίρει δὲ ἡ τοιαύτη νεαρὰ τὴν Ἰουστινιάνειον ριζ' νεαρὰν τὴν κειμένην ἐν βιβλίῳ κη' τίτλου ζ' καὶ λέγουσαν, Ἔστιν ὄντε λύεσθαι τὸν τοιοῦτον γάμον· πλὴν ἡ τοιαύτη νεαρὰ χώραν ἔχει, ἔσαν ἡ αἰχμαλωτισθεῖσα οὐκ ἐμιάνη παρὰ τῶν βαρβάρων. Τοιοῦτου δὲ τινος γεγονότος, χώραν ἔχουσι τὰ ἐν τῷ ῥηθέντι κεφαλαίῳ τοῦ ε' βιβλίου.

ZONAR. Βαρβάρων ἐπελθόντων χώραις Ῥωμαϊκαῖς, καὶ ληϊσθέντων αὐτάς, οἱ παρ' αὐτῶν αἰχμαλωτισθέντες ἐγεύσαντο εἰδωλόθυτων, ἢ καὶ ἄλλων ἀπιγορευμένων βρωμάτων. Ἠρωτήθη οὖν περὶ τοῦτω

ὁ ἅγιος, καὶ φησιν, ὅτι εἰ ἔφαγον οἱ αἰχμάλωτοι τὰ παρὰ τῶν αἰχμαλωτῶν αὐτοὺς παρατιθέμενα, τοῦτο οὐ βαρεῖ, ἀντὶ τοῦ, οὐ βαρεῖαν ἐμποιεῖ βλάβην· καὶ μᾶλλον ὅτι εἰς λόγος παρὰ πάντων, ἦγουν ὅτι πάντες τὸ αὐτὸ λέγουσιν, ὅτι οἱ τὰ ἡμέτερα καταδραμόντες βάρβαροι εἰδύλοισι οὐκ ἔθυσαν, ὥστε οὐδὲ εἰδωλόθυτα ἔφαγον οἱ αἰχμάλωτοι. Παράγει δὲ καὶ ἐκ τοῦ Ἀποστόλου χρήσεις καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου· ἐκ μὲν τοῦ Ἀποστόλου τὸ, *Τὰ βρώματα τῆ κοιλίας, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασι· καὶ τὰ ἐξῆς.* Ὁ δὲ χωρίον περὶ πλημμονῆς λέγει καὶ γαστριμαργίας. Καὶ βρώματα μὲν τὰ περιττὰ ὀνομάζει καὶ τὴν τρυφήν· κοιλιαν δὲ τὴν γαστριμαργίαν, ἀλλ' οὐχὶ τὴν γαστέρα. Διὰ δὲ τούτων ὁ Ἀπόστολος λέγει, ὅτι ἡ ἀδηφαγία καὶ ἡ τρυφή τῆ γαστριμαργίᾳ ἀνήκει, ἀλλ' οὐ πρὸς Θεὸν φέρει, καὶ τῆ τρυφῆ τὸ τῆς γαστριμαργίας πάθος ἀκρίβηται, καὶ θάτερον θατέρω δουλεύει· ὁ δὲ Θεὸς ἀπρακτα καὶ ἀργὰ ποιῆσει τοῦτα, ὥστε μὴ ἐξ αὐτῶν τινὰς βλάπτεισθαι. Ἔοικε δὲ ὁ ἅγιος οὗτος χρῆσασθαι τοῖς ἀποστολικοῖς ῥήμασιν ἐνταῦθα, δεικνύς, ὅτι τὰ κατὰ τρυφήν καὶ ἀδηφαγίαν γινόμενα διαβέβληνται, καὶ ἐπιτιμιῶν εἰσὶν ἄξια, οὐ τὰ δι' ἀνάγκην καὶ βίαν σωματικὴν· ὥστε καὶ ἔφαγον οἱ αἰχμάλωτοι τινα βρώματα τῶν ἀπηγορευμένων, δουλοὶ ὄντες, δι' ἀπορίαν ἑτέρας τροφῆς, τῆς φύσεως τραφήναι βιαζομένης, οὐ βαρὺ τοῦτο, ὡς καὶ ἀμάρτημα λογισθῆναι. Ἐκ δὲ τοῦ Εὐαγγελίου ἐκρήσατο τοῖς τοῦ Κυρίου ῥήμασι τοῖς λέγουσιν, ὅτι, *Οὐ τὸ εἰσπορευόμενον κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον·* καὶ ταῦτα δὲ πρὸς τὴν εἰρημένην εἰνεοῦσιν ἔνοισιν. Εἰτα καὶ περὶ γυναίκων φησιν αἰχμαλώτων αἷς οἱ βάρβαροι συνεφθάρσαν. Καὶ διδωσι γνώμην, ὅτι, εἰ μὲν ὁ πρῶτον αὐτῶν βίος καταγνωσμένος ἦν, ὑπόπτους αὐτὰς ποιεῖ ἡ πορνικὴ ἔξις, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας· καὶ διὰ τοῦτο προχειρῶς αὐταῖς οὐ συνεύχεσθαι δεῖ, ἀλλὰ μετὰ τὸ δουλεύσαι δηλαδὴ ἐπιτιμίαις. Ἔξις δ' ἐστίν, ἡ χρονίσασα συνήθεια, καὶ τῷ χρόνῳ παγιωθείσα, ἥτις καὶ φύσει προσείκειν, ὥστε αἱ μὴν τοιαῦται οὐχ ἡμαρτον βιασθεῖσαι. Εἰ δὲ ὁ πρότερος αὐτῶν βίος σώφρων καὶ ἀνεπιληπτος, δουλωθεῖσαι δὲ καὶ διὰ τῆς αἰχμαλωσίας, ἐκ βίας ὑπέμειναν τὴν τῶν βαρβάρων ὕβριν, ἀνέγκλητοί εἰσι. Καὶ παραδείγματι κέχρηται τῆ ἐν τῷ Δευτερονομίῳ θεσμοθεσίᾳ τῆ περὶ τῆς βιασθεῖσης παρθένου, ἣν ἐν ἐρημίᾳ ὁ βιασάμενος ἐφθεῖρε, λεγούσῃ· *Οὐκ ἔσται τῆ νεάνιδι ἀμάρτημα θανάτου.*

tur, de virgine vini passa, quam in solitudine quispiam violavit : Non erit, inquit, adolescentulæ peccatum mortis.

KANON B.

ε Δεινὴ ἡ πλεονεξία, καὶ οὐκ ἔστι δι' ἐπιτολῆς D
ε μίᾳ παραθέσθαι τὰ θεῖα γράμματα, ἐν οἷς οὐ τὸ
ε ληστευεῖν μόνον φρικτὸν καὶ φρικτῶδες καταγγέλλε-
ε ται, ἀλλὰ καθόλου τὸ πλεονεχεῖν καὶ ἀλλοτρίων
ε ἐφάπτεσθαι ἐπὶ αἰσχροκερδείᾳ· καὶ πᾶς τοιοῦτος
ε ἐκκήρυκτος Ἐκκλησίας Θεοῦ. Τὸ δὲ ἐν καιρῷ τῆς
ε καταδρομῆς, ἐν τοσαύτῃ οἰμωγῇ καὶ τοσοῦτοις θρή-
ε νοις τολμησαί τινὰς τὸν καιρὸν τὸν πᾶσιν δλεθρον
ε φέροντα νομίσει ἑαυτοῖς καιρὸν εἶναι κέρδους, ἀνε-
ε θρώπων ἐστὶν ἀσεβῶν καὶ θεοσυγῶν, οὐδὲ ὑπερβο-
ε λην ἀτοπίας ἔχόντων. Ὅθεν ἔδοξε τοὺς τοιοῦτους

sanctus, atque si quæ a dominis ipsis apposita fuerant captivi comederunt, id non gravare, hoc est grave damnum minime afferre ; præsertim quod una apud omnes est fama, sive quod omnes idem hoc affirmant, barbaros qui nostras regiones incursionibus vastarunt, nequaquam idolis sacrificasse, ut proinde neque captivi idolothyta comederint. Profert vero cum ex Apostolo, tum ex Evangelio deprompta oracula. Ex Apostolo quidem illud, *Esca ventri, et venter escis; et quæ sequuntur.* Qui sane locus de ingluvie ac helluatione est accipiendus. Ac esca quidem nomine, supervacaneam cibi copiam, luxumque intelligit : per ventrem autem voracitatem, non ipsum ventriculum. Indicat igitur his verbis Apostolus, nimiam cibi copiam et luxum ad helluationem perducere, non ad Deum ferre ; luxumque plerumque vitium helluationis consequitur, alterumque alteri deservit ; Deus autem irrita hæc et cassa reddet, ut nihil ex ipsis damni cuiquam contingat. Videtur porro hic sanctus hoc loco usus apostolicis verbis, ut demonstraret quæ ob luxum ac edacitatem fiunt, damnata esse ac pœnis obnoxia, non item ea quæ vi ac necessitate corporis cogente admittuntur. Proinde etiamsi cibos aliquos vetitos captivi comederint, cum servi essent, ob alterius alimenti inopiam, cibum necessario exigente natura ; non est hoc eousque grave, ut et criminis loco ducatur. Ex Evangelio autem usus est illis Domini verbis : *Non quod intrat per os, coinquinat hominem ;* et ad eandem hæc quoque sententiam referuntur. Hinc de mulieribus quoque captivis quæ a barbaris corruptæ sunt, disserit ; atque ita pronuntiat : si quidem illarum anteacta vita damnata fuerat, eas etiam captivitatis tempore fornicarius habitus suspectas facit, proindeque haud facile ipsis in precatione communicare oportet, nisi debita videlicet pœnitentiæ tempora expleverint. Est porro habitus, diuturna ac tempore confirmata consuetudo, quæ naturæ similis est, ut propterea ejusmodi mulieres nequaquam vi coactas peccasse putandum sit. Quod si priorem vitam caste ac citra offensio-nem egerunt, tum abductæ in servitutem ob captivitatē, ex violentia barbarorum contumeliam passæ sunt, immunes sunt a culpa : exemplumque adhibet, quod in Deuteronomii constitutionibus refer-tur, in solitudine quispiam violavit : Non erit, inquit, adolescentulæ

CANON II.

ε Gravis est avaritia, nec possunt una epistola
ε proponi Scripturæ, in quibus non solum prædari
ε fugiendum horrendumque prædicatur, sed plura
ε etiam concupiscere, et aliena propter turpe lu-
ε crum attingere : et quicumque est ejusmodi, is est
ε a Dei Ecclesia abdicatus. In tempore autem in-
ε cursionis, in tanto luctu tantisque fletibus, ausos
ε esse aliquos tempus quod omnibus exitium affe-
ε rebat, existimare esse sibi lucri tempus, est ho-
ε minum impiorum et Deo invisorum, et quorum
ε improbitati nihil potest adjici. Unde omnes istius-

e modi abdicare visum est, ne forte in totum popu- A
 e lum ira veniat, et in eos primum qui præsunt, et
 e non inquirunt. Vereor enim, ut ait Scriptura, ne
 e impius justum una secum perdat ⁹. Fornicatio
 e enim, inquit, et avaritia, per quæ venit ira Dei
 e in filios inobedientiæ: ne sitis ergo eorum parti-
 e cipes. Fuistis enim aliquando tenebræ: nunc autem
 e lux in Domino. Ut filii lucis ambulate (fructus
 e enim lucis est in omni bonitate, et justitia, et veri-
 e tate), probantes quod sit Deo acceptum: et ne
 e communicate in frugiferis operibus tenebrarum, sed
 e potius etiam redarguite. Quæ enim ab ipsis sunt
 e clanculum, turpe est vel dicere. Omnia autem a
 e luce convicia manifestantur ¹⁰. Hæc quidem Apo-
 e stolus. Si autem qui propter priorem plura ha-
 e bendi cupiditatem, quæ in pace fuit, pœnam B
 e dant, in ipso iræ tempore rursus ad avaritiam
 e convertuntur, lucrifacientes ex sanguine et per-
 e nicie eversorum hominum, captivorum, interfe-
 e ctorum; quid aliud exspectandum est, quam ut
 e avaritia decertantes iram sibi et universo populo
 e accumulent? »

BALS. In tempore incursionis, quidam ex ortho-
 doxis corripuerunt res quæ captivorum deprædationem
 effugerunt. De his ergo interrogatus sanctus
 dicit, quod quisquis est avarus, est ab Ecclesia ab-
 dicatus, id est, ejectus et alienus. Dicuntur enim
 abdicati filii quando propter aliqua crimina ab hæ-
 reditate paterna alienantur. In tempore autem talis
 calamitatis audere aliquem facinus ejusmodi, et
 existimare aliorum calamitatem esse sui lucri oc-
 casionem, est impiorum hominum et Deo invisorum
 et qui omnem improbitatem superant. Unde visum
 est eos abdicare, pro eo quod est, aperte Ecclesia
 expellere, et a fidelium multitudine separare: ne
 propter ipsos Dei ira in omnes veniat, et ante alios
 in eos qui præsunt, qui ejusmodi homines non in-
 quirunt et examinant. Deinde subjungit etiam testi-
 monia Scripturæ, et circa finem infert: Si qui au-
 tem propter suam avaritiam, quæ fuit tempore
 pacis, puniti, in barbarorum iterum incursione
 eadem peccaverint, ii, inquit, non solum Dei iram
 in se attrahunt, sed etiam adversus omnem popu-
 lum. Hæc cum ita se habeant, nota ex hac præsentī
 epistola, quod episcopus permittitur avarorum plu-
 raque habendi cupidorum potentiam pœnis impo-
 sitis coercere: et eos quidem, qui, quæ ex captivi-
 tate relicta sunt fidelibus, rapiunt, magnis eccle-
 siasticis animadversionibus castigare; qui non sunt
 autem ejusmodi rapaces, mediocriter punire.
 Quamobrem ex his de hujusmodi causis laicos
 quoque episcopi rite judicent. Quomodo enim eos
 punient, si non prius veritas apparuerit? Propter
 avaritiam autem a fidelium communione aliquem ab-
 dicari, magnum est, et væ avaris! Lex vero civilis,
 eum qui rapit ex incendio vel ex ruina ædium,

e εκκηρύξαι, μήποτε ἐφ' ὄλον ἔλθῃ τὸν λαὸν ἡ ὀργὴ
 e καὶ ἐπ' αὐτοὺς πρῶτον τοὺς προεστῶτας, τοὺς μὴ
 e ἐπιζητοῦντας. Φοβοῦμαι γάρ, ὡς ἡ Γραφή λέγει,
 e μὴ συναπολέσῃ ἀσεβῆς τὸν δίκαιον. Πορρεία γάρ,
 e φησί, καὶ πλεονεξία, δι' ἃ ἐρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ
 e Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας. Μὴ οὖν γί-
 e νεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν. Ἦτε γάρ ποτε σκοτεινοί,
 e νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ. Ὡς τέκνα φωτὸς περιπα-
 e τεῖτε (ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ φωτὸς ἐν πάσῃ ἀγαθῷ-
 e σὺνῆ καὶ ἀληθείᾳ), δοκιμάζοντες τί εὐάρεστον
 e τῷ Κυρίῳ, καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις
 e τοῖς ἀκάθαρτοις τοῦ σκοτεινοῦ, μᾶλλον δὲ καὶ
 e ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν
 e αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν. Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχο-
 e μενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται. Τοιαῦτα μὲν ὁ
 e Ἄπόστολος. Ἐάν δὲ, διὰ τὴν προτέραν πλεονεξίαν
 e τὴν ἐν τῇ εἰρήνῃ γενομένην δίκην τινύντες, ἐν αὐτῷ
 e τῷ καιρῷ τῆς ὀργῆς πάλιν πρὸς τὴν πλεονεξίαν
 e ἐκτραπῶσι τινες, κερδαίνοντες ἐξ αἵματος καὶ δό-
 e θρου ἀνθρώπων ἀναστάτων γενομένων ἢ αἰχμαλώ-
 e των, πεφονευμένων, τί ἕτερον προσδοκᾶν χρὴ ἢ ὡς
 e ἐπαγωνιζομένους τῇ πλεονεξίᾳ, ἐπισωρεῦσαι ὀργὴν
 e καὶ ἐαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ λαῷ; »

BALS. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῆς,
 ἤρπαζάν τινες τῶν ὀρθοδόξων τὰ τὴν λεηλασίαν δια-
 φυγόντα τῶν αἰχμαλωτισθέντων πράγματα. Περὶ
 τούτων οὖν ἐρωτηθεὶς ὁ ἅγιος, φησὶν, ὅτι πᾶς πλεο-
 νέκτης ἐκκήρυκτος τῆς Ἐκκλησίας ἐστίν, ἀντὶ τοῦ,
 ἀπόβλητος καὶ ἀλλότριος. Ἀποκηρύσσονται γὰρ λέ-
 γονται οἱ υἱοὶ ὅταν διὰ τινὰ αἰτιάματα ἐκ τῆς γονικῆς
 κληρονομίας ἀλλοτριῶνται. Τὸ δὲ ἐν καιρῷ συμφορᾶς
 τοιαύτης τολμησαί τινα τοιοῦτόν τι κακὸν, καὶ λογί-
 σασθαι κέρδους ἀφορμὴν τὴν τῶν ἀδελφῶν συμφορὰν,
 ἔργον ἐστὶν ἀνθρώπων ἀσεβῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μι-
 σουμένων, καὶ πάσης ἀτοπίας ἐπέκεινα. Ὅθεν ἐδοξε
 τοῖς τοιοῦτοις ἐκκηρύξαι ἀντὶ τοῦ, φανερώς ἐκδιώξαι
 τῆς Ἐκκλησίας, καὶ χωρίσαι τοῦ πληρώματος τῶν
 πιστῶν· ἵνα μὴ δι' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ ἐπὶ
 πάντας, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἐπὶ τοὺς προεστῶτας, μὴ
 ἐπιζητοῦντας καὶ ἐξετάζοντας τοὺς τοιοῦτους. Εἶτα
 ἐπάγει καὶ Γραφικὰς μαρτυρίας, καὶ περὶ τὸ τέλος
 ἐπιφέρει· Εἰ δὲ τινες διὰ πλεονεξίαν γενομένην παρ'
 αὐτῶν κατὰ τὸν τῆς εἰρήνης καιρὸν κολασθέντες, πάλιν
 καὶ εἰς τὴν τῶν βαρβάρων ἐφοδὸν τὰ αὐτὰ ἤμαρ-
 τον, οἱ τοιοῦτοι, φησὶν, οὐ μόνον καθ' ἑαυτῶν τὴν
 ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐφέλκουσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ παντὸς
 τοῦ λαοῦ. Τούτων οὕτως ἐχόντων σημειῶσαι, ὅτι
 καὶ ἀπὸ τῆς παρουσίας ἐπιστολῆς ἐφέρεται τοῖς ἐπι-
 σκόποις τὰς τῶν πλεονεκτῶν δυναστείας ἀναστέλλειν
 διὰ ἐπιτιμῶν· καὶ τοὺς μὲν ἀρπάζοντας τὰ ἀπὸ τῆς
 αἰχμαλωσίας περιλειφθέντα πράγματα τῶν ὀρθοδόξων
 διὰ μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν σωφρονίζειν κολάσειων·
 τοὺς δὲ μὴ τοιοῦτους ἄρπαγας μετριοτέρως ἐπιτιμᾶν·
 ὥστε ἀπὸ τοιούτων περὶ τοιούτων ὑποθέσεων καὶ
 λαϊκοὺς ἐνδυνάμωσι ἵνα δικάσωσιν οἱ ἐπίσκοποι. Πῶς
 γὰρ ἐπιτιμήσουσι τοὺς τῆς ἀληθείας μὴ ἀναφανε-
 λείας πρότερον; Τὸ δὲ διὰ πλεονεξίαν ἀποκηρύσσου-

σθαί τινα ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν μέγα ἐστὶ, καὶ οὐαὶ τοῖς πλεονεκτοῦσιν. Ὁ μέντοι πολιτικὸς νόμος τὸν ἀρπάζοντα ἀπὸ ἐμπρησμοῦ ἢ καταπεσοῦσης οἰκίας εἰσω μὲν ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ τετραπλοῦν καταδικάζει· μετὰ δὲ τὸν ἐνιαυτὸν εἰς τὸ ἀπλοῦν. Καὶ ἀνάγνωθι τὸ πρῶτον κεφάλ. τοῦ κ' τίτλου τοῦ ξ' βιβλίου. Παρομοίως δὲ κολάζονται κατὰ τὴν χρηματικὴν ποινὴν καὶ οἱ ἀπὸ οἰκίας καταπολεμηθείσης ἀρπάζοντες. τῆς οἰκίας καὶ βιβλίου ταῦτα ῥητῶς· Ἐὰν ἀπὸ οἰκίας ἢ

ZONAR. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν μαρτύρων λεηλασίας, τινὲς τῶν διαφυγόντων ἐπὶ πλοῦτον ταῖς οἰκίαις τῶν αἰχμαλωτισθέντων, καὶ ἤρπασαν τὰ παρὰ τῶν βαρβάρων καταλειφθέντα. Περὶ τούτων οὖν ἐρωτηθεὶς ὁ μέγας ὄντος Πατῆρ, φησὶν, ὅτι πᾶσα πλεονεξία τῆς εἰς Γραφῆ ἀπηγόρευται, καὶ οὐ δυνατόν ἐν μιᾷ ἐπιστολῇ περιλαβεῖν ὅσα περὶ πλεονεξίας ἡ Γραφὴ διέκειται· συντόμως δὲ φησὶν, ὅτι πᾶς πλεονέκτης ἐκκέρυκτος τῆς Ἐκκλησίας ἐστίν· ἀντὶ τοῦ, ἀπόδητος καὶ ἀλλότριος. Ἀποκηρύσσεσθαι γὰρ λέγονται οἱ υἱοί, ὅταν δι' αἰτίαια τῆς γονικῆς κληρονομίας ἐκδῶνται, καὶ ἀλλοτριῶνται τῆς συγγενείας. Τὸ δὲ, ἐν καιρῷ συμφορᾶς, ὅταν ἐθρῆνουν οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν αἰχμαλωτισθέντες, οἱ δὲ διὰ τοὺς οἰκείους εἰς δουλείαν ἀγομένους, οἱ δὲ διὰ τὴν στέρησιν πραγμάτων· τολμῆσαι τινὰς τὸν τοιοῦτον καιρὸν λογιζασθαι κέρδους καιρὸν, ἀσεβῶν ἐστὶν ἀνθρώπων καὶ θεοσυγῶν, ἦγουν ὑπὸ Θεοῦ μισουμένων καὶ πάσης ἀποτίας ἐπέκεινα. Ὅθεν ἔδοξε τοὺς τοιοῦτους ἐκκηρύξαι, ἀντὶ τοῦ, φανερώς ἐκδιώξαι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ χωρῆσαι τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν, ἵνα μὴ δι' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐλθῆ ἐπὶ πάντας, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἐπὶ τοὺς προεστῶτας, μὴ ἐπιζητούντας καὶ ἐξετάζοντας τοὺς τοιοῦτους. Καὶ Γραφικὰς μαρτυρίας παράγει, εἶτα ἐπάγει· ὅτι, Ἐάν τινες, διὰ πλεονεξίαν προλαβοῦσαν, καὶ πρὸ τῆς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῆς γενομένην, δίκην τινύντες, οὐ μόνον οὐκ ἐσωφρονίσθησαν (τοῦτο δὲ διττὴν ἔννοιαν ὑποβάλλει· ἢ γὰρ δίκην τινύντες λέγει ἀντὶ τοῦ, τιμωρούμενοι παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ ἀδικίας προλαβοῦσας τοὺς βαρβάρους εἰς τιμωρίαν κινήσαντες· ἢ δίκην τινύντες ἀντὶ τοῦ, δι' ἐπιτιμημάτων ἐπισκόπων κολαζόμενοι διὰ προλαβοῦσας πλεονεξίας οὐκ ἐσωφρονίσθησαν)· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, δι' ἣν ἐπὶ πλοῦτον οἱ βάρβαροι, αὐτῆς· εἰς πλεονεξίαν ἐκτραπῶσι κερδαίνοντες ἐξ αἵματος ὀλέθρου ἀνθρώπων ἀναστάτων γενομένων, ἢ αἰχμαλώτων περηνουμένων· τὸ δὲ ἐξ αἵματος κερδαίνοντες ἐρμηνεύων, ἐπήγαγε τὰ ἑξῆς· Ἡ γὰρ, φησὶν, ἀνθρώπων εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπαγομένων, ὅπερ ὀλεθρὸς ἐστίν, ἢ ἀναιρεθέντων ἀνθρώπων πράγματα διαρπάζουσι· τί ἄλλο χρὴ ἐλπίζειν, ἢ διὰ τὴν πλεονεξίαν ἐπισωρεῦσαι ὀργὴν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ λαῷ, ἦγουν ἐλκῦσαι τὴν τοῦ Θεοῦ ἐφ' ἑαυτοὺς καὶ ἐπὶ τὸν λαόν; Καὶ ἐξ ἱστορίας δὲ παλαιᾶς ὑπόδειγμα παρατίθησιν, ὅτι ἐνὸς ἀμαρτήσαντος πολλοὶ ἐκολάσθησαν. conciliare? Atque exemplum ex antiqua historia adducit, in quo ob unius peccatum plures supplicio affecti sunt.

KANON Γ.

« Οὐκ ἰδοὺ Ἄχαρ ὁ Ζαρὰ πλημμελεῖ ἐπλημμέ-
 « Jos. vii.

A intra annum quidem in quadruplum condemna: post annum autem in simplum. Et lege primum cap. tit. 20 lib. lx Similiter autem puniuntur in poena pecuniaria, qui ab expugnata domo rapiunt. Dicit enim secundum thema cap. 3 ejusdem tituli et libri hæc expresse: Si a domo vel vico qui oppugnatur raptum quid fuerit, legi locus est.

Φησὶ γὰρ τὸ δεύτερον θέμα τοῦ γ' κεφάλ. τοῦ αὐτοῦ κώμης καταπολεμουμένης ἀρπαγῆ τι, χώρα τῷ νόμῳ.

ZONAR. Qua tempestate in martyres populatio exercebatur, nonnulli ex iis qui effugerant, captivorum invasere domos, quæque a barbaris relicta fuerant, diripuerunt. De his itaque rogatus hic magnus Pater, omnem avaritiam asserit divinis litteris interdictam, nec fieri posse ut quæcunque sacræ paginæ de avaritia disserunt, una epistola comprehendantur. Breviter autem ait avarum quemlibet esse ab Ecclesia abdicatum, hoc est, ejectum et alienum. Abdicari namque dicuntur filii, cum ob ali-quod crimen a paterna hæreditate ejiciuntur, omni-que cognationis jure privati censentur. Porro calamitatis tempore, cum in luctu homines versarentur, alii quidem captivi ipsinet facti, alii vero ob consanguineos in servitutem abductos, alii denique ob rerum suarum jacturam; ausos fuisse quosdam ejusmodi tempus, lucri sibi occasionem ducere, hominum est impiorum, et Deo invisorum, sive Deo exosorum, quodque omnem superat pravitatem. Placuit itaque ejusmodi homines abdicare, id est, palam extrudere ab Ecclesia, atque a fidelium multitudine segregare, ne propter ipsos ira Dei in omnes descendat, præcipueque in eos qui præsent, nec in ejusmodi homines inquirunt, aut vindicant. Mox Scripturæ testimonia profert, additque: Si qui ob exacti temporis avaritiam, et quam ante incursionem barbarorum exercuerant, poenas persolventes, non modo non respuerunt (hoc vero duplicem sensum admittit, aut enim poenas persolventes intelligit ob supplicium a Deo inflictum, qui ad vindicandum superioris temporis injuriam immiserit barbaros, aut solventes poenas, hoc est, episcopilibus mulctis ob superiorem avaritiam castigati minime respuerunt), quin potius ipsomet tempore divinæ iracundiæ, ob quam irruere barbari, ipsi se ad avaritiam converterunt, lucrum sibi comparantes ex sanguine, et pernicie hominum quorum eversæ fortunæ sunt, vel captivorum qui sunt interfecti; ut autem illud explicaret, lucrum sibi comparantes ex sanguine, subjecit quæ mox sequuntur: Vel enim, inquit, hominum qui in servitutem abducti sunt, quod est pernicies, vel interfectorum hominum bona diripiunt; quid aliud sperandum est, nisi propter avaritiam, sibi ipsis ac universo populo iram accumulare, hoc est, sibi ipsis et populo Dei iracundiam adducit, in quo ob unius peccatum plures supplicio

CANON III.

« Annon ecce Achar Zare filius « in eo quod

« dedicatum erat, peccavit : et in omnem Israel A
 « synagogam ira pervenit? Atque hic unus solus
 « peccavit, sed non solus in suo peccato est mor-
 « tuus. Nobis autem quidquid non nostrum, sed
 « alienum est, hoc tempore lucrum, Deo dedica-
 « tum esse existimandum est. Nam et ille quidem
 « Achar ex præda accepit, et ipsi nunc ex præda
 « accipiunt. Ac ille quidem, ea quæ erant hostium :
 « qui vero nunc sunt, ea quæ sunt fratrum, pernicioso
 « lucro lucrifacientes. »

BALS. Cum dixisset sanctus a fidelibus abdicari eos qui rapiunt quæ ad captivos pertinent, et ex barbarica præda relicta fuerunt; et quod propter eos qui sic sæpe lapsi et minime correpti sunt, in populum quoque ira Dei accumulata sit; ad eorum confirmationem inducit Achar historiam in libro B Jesu Nave descriptam. Narrat enim quod cum Jesus pronuntiasset omnia Deo esse dedicata spolia, quæ ex Jericho capta essent, Achar postquam urbs Jericho capta esset, aurea lingua et aliqua veste surrepta, ea infodit in suo tentorio. Cum autem Deus propterea succensusset, in eo bello Israelitæ victi sunt. Quia autem non manifesta erat iræ Dei causa, missa est sors, et cecidit super Achar. Ille autem interrogatus, furtum confessus est, et quæ surrepta sunt, protulit; et lapidibus obrutus est ipse, et omnes sui, et animalia, et tota ejus supellex. Et dicit : Ecce unus peccavit, et ex eo quod Deo dedica- tum est, sustulit; et propter illius peccatum, multi perierunt in bello, ex synagoga seu cœtu Israelita- rum : et rursus ultio facta est, non in illum solum, sed in omnes suos. Eis autem qui forte dixerant, esse differentiam eorum quæ Deo dedicata fuerant, et eorum quæ ad privatos aliquos pertinent, resis- tit sanctus; et ostendit hanc rapinam esse illa avaritia deteriorem : et quod eo tempore quo prædæ ab hostibus aguntur, res fratrum relictæ, tanquam Deo dedicatæ reputantur : et quod, quamvis æqualitatem habeant, quæ ab Achar direpta fuere, et quæ ab eis rapta sunt, propterea quod et utraque ex prædatione vel captivitate comparata sunt; eorum tamen culpa major est. Achar enim res hostium abstulit : ii autem quos plura habendi li- bido nunc invasit, bona fratrum rapuerunt; eorum calamitatem, lucrum perniciosum rati. Nota præ- sentem canonem propter eos qui res Ecclesiarum et monasteriorum rapiunt, et, ut semel dicam, propter eos qui quæ sunt Deo dedicata, tanquam propria vindicant.

τά τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ τῶν μοναστηρίων, καὶ ἀπὸ τῶν
 Θεῶν.

ZONAR. Scriptum est in libro Jesu Nave, quod cum obsideret Jesus Jericho, quæcunque in illa erant, Deo dedicata pronuntiavit. Expugnata autem urbe, Achar sublato auro ac quodam indumento, illa in suo tabernaculo defodit. Quam ob causam irato Deo, victi sunt in bello post hæc Israelitæ, multi- que cecidere. Porro cum divinæ iracundiæ causa quæreretur, missis sortibus Achar est designatus : ac

λησεν ἀπὸ τοῦ ἀναθέματος, καὶ ἐπὶ πᾶσαν συν-
 « αγωγὴν Ἰσραὴλ ἐγενήθη ἡ ὀργή; Καὶ εἰς μὲ-
 « νος οὗτος ἤμαρτε, μὴ μόνος ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀμαρ-
 « τῆ αὐτοῦ. Ἡμῖν δὲ πᾶν τὸ μὴ ἡμέτερον, ἀλλὰ
 « ἀλλότριον, τῷ καιρῷ τούτῳ κέρδος, ἀνάθεμα νενο-
 « μίσθαι προσήκει. Κάκεινος μὲν γὰρ ὁ Ἄχαρ ἐκ
 « τῆς προνομῆς ἔλαβε· καὶ αὐτοὶ νῦν ἐκ προνομῆς·
 « κάκεινος μὲν τὰ τῶν πολεμίων, οἱ δὲ νῦν τὰ τῶν
 « ἀδελφῶν, κερδαίνοντες ὀλέθριον κέρδος. »

BALS. Εἰπὼν ὁ ἅγιος ἀποκηρύττεσθαι ἐκ τῶν πιστῶν τοὺς ἀρπάσαντας τὰ τοῖς αἰχμαλωτισθεῖσι δικφέροντα, καὶ ἀπὸ τῆς βαρβαρικῆς λεηλασίας περιλειφθέντα, καὶ ὅτι διὰ τοὺς οὕτω πολλάκις πταίσαντας καὶ μὴ διορθωθέντας, καὶ εἰς τὸν λαὸν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπισωρευθῆ, ἐπιφέρει πρὸς κατασκευὴν τούτων τὴν ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ γεγραμμένην ἱστορίαν περὶ τοῦ Ἄχαρ. Ἰστορεῖται γὰρ ὡς τοῦ Ἰησοῦ ἐπαγγελιαμένου ἀνατεθειμένα εἶναι τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς Ἱεριχοῦντος σκυλευθησάμενα, ὁ Ἄχαρ μετὰ τὴν ἄλωσην τῆς πόλεως Ἱεριχοῦντος, γλιώτταν χρυσὴν καὶ ὑφασμά τι ὑφελόμενος, κατέχωσεν αὐτὰ ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ. Ὁργισθέντος δὲ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦτο, ἠττήθησαν ἐν τῷ πολέμῳ οἱ Ἰσραηλῖται. Ὅτι δὲ ἄδελος ἦν ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, γέγονε κληρὸς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸν Ἄχαρ. Κάκεινος, ἀνακρινόμενος, ὡμολόγησε τὸ κλέμμα καὶ τὰ κλαπέντα προσήνεγκε· καὶ ἐλιθοβολήθη αὐτός τε καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν, καὶ τὰ ζῶα, καὶ πᾶσα ἡ ὑποσκευὴ αὐτοῦ. Καὶ φησιν, Ἰδοὺ εἰς ἡμαρτε, καὶ ὑφέλετο ἀπὸ τοῦ ἀναθέματος τῷ Θεῷ, καὶ διὰ τὴν ἀμαρτίαν ἐκείνου ἀπόλωντο ἐν τῷ πολέμῳ πολλοὶ ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν· καὶ αὐτοῖς ἡ ἐκδίκησις γέγονεν οὐκ εἰς ἐκεῖνον μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐκείνου. Πρὸς δὲ τὸν ἱσὺς εἰπόντα διαφορῶν εἶναι τῶν ἀνατεθειμένων τῷ Θεῷ καὶ τῶν διαφερόντων ἰδιώταις, ἀντικαθίσταται ὁ ἅγιος, καὶ κατασκευάζει χείρονα ἐκείνης τῆς πλεονεξίας εἶναι τὴν παρούσαν ἀρπαγὴν ὅτι τε τὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς λεηλασίας τῶν βαρβάρων περιλειφθέντα πράγματα τῶν ἀδελφῶν, ὡς ἀνατεθειμένα τῷ Θεῷ λογίζονται· καὶ ὅτι κἂν ἰσότητα ἔχωσι τὰ παρὰ τῶν Ἄχαρ ἀποσυληθέντα καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀρπαγέντα, διὰ τὸ ἐκ προνομῆς ἦτοι αἰχμαλωσίας καὶ ἀμφοτέρα ἀποκερᾶνθῆναι, ἀλλ' ἡ ἐκ τούτων αἰτία μείζων ἐστίν. Ὁ μὲν γὰρ Ἄχαρ τῶν πολεμίων ὑφέλετο· οἱ δὲ νῦν πλεονεκτήσαντες τὰ τῶν ἀδελφῶν ἤρπαζον, τὴν συμφορὰν τούτων κέρδος ὀλέθριον ἤγτσάμενοι. Σημειῶσαι τὰ παρόντα διὰ τοὺς ἀρπάζοντας τὰ ἀπὸ τῶν ἰδιομένων πάντα τὰ ἀνατεθειμένα τῷ Θεῷ.

ZONAR. Ἐν τῇ βίβλῳ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ γέγραπται, ὅτι πολιορκῶν ὁ Ἰησοῦς οὗτος τὴν Ἱεριχῶν, πάντα τὰ ἐν αὐτῇ ἀνάθεμα ἐπηγγελάτο εἶναι Θεῷ. Ἐαλωκυίας δὲ τῆς πόλεως, ὁ Ἄχαρ, χρυσὸν καὶ τι ὑφασμα ἀφελόμενος, κατέχωσεν αὐτὰ ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ. Ὁργισθέντος δὲ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦτο, ἠττήθησαν μετὰ ταῦτα ἐν πολέμῳ οἱ Ἰσραηλῖται, καὶ ἔπεσον πολλοί. Ζητουμένου δὲ αἰτίου τῆς τοῦ Θεοῦ ὀρ-

γῆς, ὁ κλήρος ἐπὶ τοῦ Ἀχαρ ἔπεσε· κακείνος ἀνακρινόμενος ὠμολόγησε τὸ κλέμμα, καὶ τὰ κλαπέντα προσήνεγκε· καὶ ἐλιθοβολήθη αὐτὸς καὶ ἡ γυνή, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ ἡ σκηνή, καὶ τὰ ζῶα. Ἴδου οὖν, φησί, εἰς ἡμαρτε, καὶ ἀπόλωντο ἐν τῷ πολέμῳ Ἰσραηλῆται πολλοί· οἱ ἐκεῖνοι πάντες. Εἶτα καὶ ἐξάλρει ὁ μέγας οὗτος Πατήρ τὴν τότε πλεονεξίαν· καὶ χείρονα εἶναι κατασκευάζει ἁμαρτίαν παρὰ τὴν τοῦ Ἀχαρ, συγκρίνων ἄμφω. Καὶ γὰρ ὁ Ἀχαρ, φησὶν, ἐκ προνομῆς ἔλαβεν ἃ ὑφείλετο, καὶ οὗτοι ὁμοίως ἐκ προνομῆς· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὰ τῶν πολεμίων ἔλαβεν, οὗτοι δὲ τὰ τῶν ἀδελφῶν· ὅπερ μείζον ποιεῖ τὸ κακόν. Εἶτα ἐπιφέρει, ὡς τινων λεγόντωνδε· Εὐρομεν ταῦτα ἐρρήμιμα τυγῆν, μή τινος ἀντιποιουμένου αὐτῶν, καὶ οὐδὲ ἤδειμεν τίνων ἦσαν, καὶ ἀντιτίθην αὐτοῖς τὰ τοῦ Δευτερονομίου καὶ τὰ τῆς Ἐξόδου· καὶ φησὶν· πρὸς τοὺς (32') λέγοντας τὰ εἰρημένα φησὶν ὁ Πατήρ·

KANQN Δ.

« Μηδεὶς ἐξαπατάτω ἑαυτὸν, μήτε ὡς εὐρών· οὕτε γὰρ εὐρόντα κερδαίνειν ἔξεστι. Φησὶ γὰρ τὸ Δευτερονόμιον· *Μη, ἰδῶν τὸν μόσχον τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ τὸ πρόβατον πλανώμενα ἐν τῇ ὁδῷ, περιδῆς αὐτὰ, ἀποστροφῇ ἀποστρέψεις αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ σου. Ἐὰν δὲ μὴ ἐγγίξῃ ὁ ἀδελφός σου πρὸς σὲ, μηδὲ ἐπιστασαι αὐτὸν, συναξείας αὐτὰ, καὶ ἔσται μετὰ σοῦ, ἕως ἂν ἐκζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἀδελφός σου, καὶ ἀποδώσῃς αὐτὰ. Καὶ οὕτω ποιήσεις τὸν δρόμον αὐτοῦ, καὶ οὕτω ποιήσεις τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ οὕτω ποιήσεις μετὰ πάντων (33) ἀπόλειαν τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὅσα ἂν ἀπόληται παρ' αὐτοῦ, καὶ εὐρήσῃς αὐτὰ. Ταῦτα τὸ Δευτερονόμιον. Ἐν δὲ τῇ Ἐξόδῳ, οὐ μόνον ἐὰν τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τις εὐρήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐχθροῦ, Ἀποστροφῇ, φησὶν, ἀποστρέψεις αὐτὰ εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου αὐτῶν. Εἰ δὲ ἐν εἰρήνῃ βραθυμύοντος καὶ τρυφῶντος καὶ τῶν ἰδίων ἀμελοῦντος ἀδελφοῦ ἢ ἐχθροῦ, κερδᾶναι οὐκ ἔξεστι, πόσῳ μᾶλλον δυστυχοῦντος καὶ πολεμίου φεύγοντος, καὶ κατὰ ἀνάγκην τὰ ἴδια ἐγκαταλίπειν; »*

ΒΑΣΣ. Εἰκὸς ἦν εἰπεῖν τινὰς ὅτι Οὐχ ἠρπάσαμεν πρὸ τῶν αἰχμαλωτισθέντων ἀδελφῶν, ἀλλ' εὐρομεναὐτὰ ἐρρήμιμα, καὶ οὐκ ἤδειμεν τίνων ἦσαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀκαταίτητοι νομιζόμεθα. Πρὸς γοῦν τούτους ἀντιτίθην ὁ ἄγιος τὰ τοῦ Δευτερονομίου καὶ τὰ τῆς Ἐξόδου, καὶ φησὶν, ὡς κἂν ἐρρήμιμα καὶ ἀνεπιμέλητα καὶ ἐν καιρῷ τοιοῦτον εὐρήσῃ τις πράγματα, ἀγνοῖ δὲ καὶ τὴν δεσπότην αὐτῶν, οὐδὲ οὕτως ἐκχωρεῖται κερδᾶναι αὐτὰ. Χρεῖσται γὰρ φυλάξαι αὐτὰ, ἕως ἂν ὁ κύριος αὐτῶν γινῆ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ. Εἶτα προσεπάγει ὅτι, ἐὰν κατὰ τὴν Μωσαϊκὴν νομοθεσίαν οὐκ ἔξεστι τινὶ ἰδιοῦσθαι τὰ ἐτέροις ἀνήκοντα πράγματα, κἂν φίλοι ὦσιν οὗτοι, κἂν ἐχθροὶ, κἂν ἀνεπιμέλητα ὦσι, καὶ ταῦτα ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἀλλὰ ἀναγκάζεται ἀποκαθιστᾶν αὐτὰ πρὸς τοὺς δεσπότης τούτων καὶ τρυφῶντας, καὶ μηδὲ ἐπιστρεφόμενους τῆς τῶν ἰδίων

¹² Deut. xxii, 1, 3. ¹³ Exod. xxiii, 4.

(32') Καὶ φησὶν· πρὸς τοὺς. Forte legendum : καὶ πρὸς τοῦς. EDIT. PATROL.

(33) Μετὰ πάντων. LXX, κατὰ πάντων ἀπόλειαν.

PATROL. GR. X.

A is quaestione habita furtum confessus est, eaque quæ furatus fuerat protulit, ipseque cum uxore et liberis, ejusque tabernaculum, et jumenta lapidibus obruta sunt. Ecce igitur, inquit, unus peccavit, perieruntque in bello Israelitæ multi, ac illi omnés. Amplificat porro hic magnus Pater illius temporis avaritiam, ac utrumque comparans, crimen hoc gravius, quam quod ab Achar admissum est demonstrat. Ex præda siquidem, inquit, Achar ea sustulit quæ furatus est, ac isti pariter ex præda : cæterum ille res hostium rapuit, hi vero fratrum; quod gravius malum efficit. Infert deinde, quippe dicentibus quibusdam se hæc invenisse projecta, cum nemo forte illa sibi assereret, neque quorum essent novisse; ac ipsis quæ in Deuteronomio et Exodo habentur opponit, ac dicit; eis qui ejusmodi loquebantur sic ait Pater :

CANON IV.

« Nemo seipsum seducat, neque tanquam invenit : neque enim fas est ei qui invenit lucrifacere. Dixit enim Deuteronomium : *Viso fratris tui vitulo, et ove errante in via, ea ne despereris, sed ea restitutione restitues fratri tuo. Sin autem frater tuus ad te non approximet, neque ipsum noveris, coges ea et apud te erunt, donec ea frater tuus quaesierit, et reddes ea; et sic facies de ejus asino, et sic facies de ejus veste; et sic facies post omnem perditionem fratris, quæcunque ipsi perierint, et tu ea inveneris*¹². Hæc Deuteronomium. In Exodo autem, non solum si quis res fratris, sed etiam si inimici invenerit, *Restitutione*, inquit, *restitues ipsa domui domini ipsorum*¹³. Si autem ab eo qui in pace et in otio delicate vitam transfigit, nec de suis est sollicitus, sive frater sit, sive inimicus, non licet lucrari; quanto magis ab eo qui rebus adversis premitur, et hostes fugit, et ne cessitate coactus propria relinquit? »

BASS. Est verisimile dixisse aliquos se non rapuisse res fratrum suorum captivorum : sed eas, inquietabant, disjectas invenimus, nec sciebamus cujusnam erant, et propterea nulla in nos cadit reprehensio. Adversus eos ergo opponit sanctus Deuteronomium et Exodum : et dicit, quod etiamsi aliquis disjectas neglectivæ habitas eo tempore res invenerit, ipsarum autem dominum ignoraverit, ne sic quidem eas lucrari permittitur. Debet enim eas servare, donec earum dominus illas cognoverit et quaesierit. Deinde infert, quod si lege Mosaica nulli licet, ea quæ ad alios pertinent, tanquam sua sibi propria ascribere, sive si sint amici, sive inimici, etiamsi tempore pacis neglectivæ habitas sint, sed cogitur ea dominis ipsorum restituere, quamvis luxuriose et delicate vivant, nec proprias res invenire

curent : quanto magis debet is qui res invenit fratribus adversa fortuna utentis, et in captivitate abducti, vel barbaros fugientis, et qui in tanta necessitate sua neglecta reliquit, eas tam infortunato homini restituere? Atque hæc quidem sanctus describit : et docet deinceps quomodo puniri debeant, et qui res eas rapuerunt, et qui non rapuerunt, sed invenerunt, et qui postquam invenerunt eas non restituerunt. Lex autem civilis hæc expresse dicit in themate 5, cap. 43, tit. 12, lib. LX : Qui rem alienam abjectam accipit, ut eam lucretur, etiamsi ignorat cujus sit, est furti actioni obnoxius : nisi forte dominus eam ita reliquerit, ut cujus nullam curam gerat. Tunc enim etiamsi ut ea furans ceperit, quoniam ipsius esse desiit, furti non tenetur. Non enim fit furtum, nisi sit cui furtum fiat. Si autem quod non est pro derelicto habitum, pro derelicto esse habitum existimavit, non est fur ; si autem nec pro derelicto habebatur, nec pro derelicto haberi existimavit, accepit autem ut domino invento redderet, actione furti non tenetur, etiamsi pro inventione pretium acceperit. Similiter et 61 cap., 3 tit., 1 lib. sichabet : Si quis absentis rem vacantem detinuisse, non tenebatur olim vel interdicto de vi, vel interdicto, Quod vi aut clam, nisi utique rei vindicatione, quatenus absens erat dominus. Nos ergo volumus eum ut qui sit possessor, generali de vi interdicto teneri. Est enim ridiculum dicere quod proprium existimabant id quod est alienum : quemadmodum et de furti in duplum actione diximus, quod qui præter domini sententiam ac voluntatem contretrat. furtum committit. Hæc autem dicimus nisi xxx annorum spatium præterierit, ex quo possessionem apprehendit. Nota quæ hic de captivorum rebus scripta sunt. Lege etiam lib. xxxiv, tit. 1, cap. 17, dicens : Receptos ab hostibus agros, qui prius erant domini recipiunt ; non enim loco prædæ sunt, neque publicantur. Qui ex hostibus enim rapiuntur, non fiunt publici. Nota ergo quod etiam et canonibus et legibus, non solum qui captivorum res deprædantur et diripiunt, puniuntur et tenentur ; sed etiam ii qui rem immobilem vacantem invenisse se dicunt, et non statim rem aperiunt, et eam nomine domini possident ; secundum legem quidem ecclesiasticam eis pœnitentia injungitur ; secundum civilem autem, vel ut fures puniuntur, si res erit mobilis, vel interdicto de vi, si erit immobilis. Quando autem, quod inventum neglectum est, quod a legibus proderelictum nuncupatur, non similiter punitur, qui id detinuit. Sed si sit quidem res mobilis, cogitur eam domino restituere, et solum nisi ejus dominium asscutus sit, ut bonæ fidei possessor, intra triennium ; si autem illud immobile, sit pro derelicto detentum est, nisi ejus factus sit dominus, intra decennium. Vacantis autem, et ejus quod pro derelicto habetur, magna est differentia. Quod enim vacat, animo possidemus, etiamsi id naturaliter non possidemus ; quod autem pro derelicto, nec civiliter, nec naturaliter possidemus ; et ideo a bonæ

A εὐρέσεως· πῶς μᾶλλον ὀφείλει ὁ εὐρῶν ἀδελφοῦ δυστυχοῦντος καὶ αἰχμαλωτισθέντος ἢ καὶ φεύγοντος τοὺς βαρβάρους, πράγματα, καὶ κατὰ τοσαύτην ἀνάγκην ἀτημέλητα καταλιπόντος τὰ οἰκεία, ἀποκαθιστᾶν αὐτὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ οὕτω δυσπραγοῦντος ἀνθρώπου ; Καὶ ὁ μὲν ἅγιος ταῦτα ἐθέσπισε· καὶ ἐφεξῆς διδάσκει πῶς ὀφείλουσιν ἐπιτιμᾶσθαι οἱ τε ἀρπάσαντες τὰ τοιαῦτα πράγματα, καὶ οἱ μὴ ἀρπάζοντες, ἀλλὰ εὐρόντες· πρὸς δὲ καὶ οἱ μετὰ τὴν εὐρῆσιν μὴ ἀποκαθιστῶντες αὐτά. Ὁ δὲ πολιτικὸς νόμος φησὶν ἐν θέματι ε', τοῦ μὲν κεφαλαίου, τοῦ β' τίτλου, τοῦ ε' βιβλίου, ταῦτα ῥητῶς· Ὁ τὸ ἀλλότριον πρᾶγμα ἐῤῥιμμένον λαμβάνων ἐπὶ τῷ κερδαίνει, κἂν ἀγνοῖ τινοσ ἐστίν, ὑπόκειται τῇ· περὶ κλοπῆς ἀγωγῇ· εἰ μὴ ἄρα ἀπρονόητος ὁ B δεσπότης εἶασεν αὐτό· τότε γὰρ κἂν ὡς κλέπτων αὐτὸ ἔλαβεν, ἐπειδὴ ἐπαύσατο αὐτοῦ εἶναι, οὐχ ὑπόκειται. Κλοπὴ γὰρ οὐ γίνεται μὴ ὄντος τοῦ κλοπῆν ὑφισταμένου. Εἰ δὲ τὸ μὴ ὄν ἀπρονόητον ἐνόμισεν ἀπρονόητον, οὐκ ἐστὶ κλέπτης· εἰ δὲ μὴ ἦν ἀπρονόητος, μήτε ἐνόμισεν, ἔλαβε δὲ, ἐπὶ τῷ δοῦναι τῷ εὐρισκομένῳ δεσπότη, οὐχ ὑπόκειται τῇ περὶ κλοπῆς ἀγωγῇ, κἂν εὐρετρα λάθῃ. Ἰσαύτως καὶ τὸ ε' κεφ. τοῦ γ' τίτλου τοῦ ν' βιβλίου οὕτω διαλαμβάνει· Ἐάν τις ἀπόντος πρᾶγμα κατέσχε σχολάζον, οὐκ ἐνήγετο τὸ παλαιὸν ἢ τῷ περὶ βίας παραγγέλματι, ἢ τῷ, Ὅπερ βία ἦ λάθῃ, εἰ μὴ ἄρα τῇ τὰ ἴδια ἐκδικούσῃ ἀγωγῇ, ἐν ᾗ δεσπότης ἦν ὁ ἀπίων. Ἡμεῖς οὖν, ὡς νομῆα θυτα, βουλομεθα κρατεῖσθαι τῷ περὶ βίας γενικῷ παραγγέλματι· γελῶν γὰρ ἐστὶ τὸ λέγειν, C ὅτι ἐνόμισεν ἴδιον τὸ ἀλλότριον· ὥσπερ οὖν καὶ ἐπὶ τῆς περὶ κλοπῆς εἰς τὸ διπλάσιον ἀγωγῆς εἶπομεν, ὅτι ὁ παρὰ γνώμην τοῦ δεσπότητος ψηλαφῶν κλοπῆν ἀμαρτάνει. Ταῦτα δὲ φαμεν, ἐάν μὴ τριακονταετία παρῆλθεν ἐξ οὗ τῆς νομῆς ἐπελάβετο. Σημείωσαι τὰ ἐνταῦθα γεγραμμένα περὶ τῶν πραγμάτων τῶν αἰχμαλώτων. Ἀνάγκωθι καὶ βιβλ. δ', τίτ. α', κεφ. ιζ', λέγον· Τοὺς ἀναλτφθέντας παρὰ τῶν πολεμίων ἀγροὺς οἱ πρῶν ἀναλαμβάνουσι δεσπότη· οὐ γὰρ ἐν τάξει παιδῆς εἰσὶν οὐδὲ δημόσιοι γίνονται. Οὐ γὰρ τῶν πολεμίων λαμβανόμενοι, γίνονται δημόσιοι. Σημείωσαι οὖν, ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν κανόνων καὶ ἀπὸ τῶν νόμων οὐ μόνον οἱ τὰ τῶν αἰχμαλωτισθέντων ἀποσυλῶντες ἢ ἀρπάζοντες κολάζονται καὶ ἐνέχονται, D ἀλλὰ καὶ οἱ εὐρεμά τι ἢ ἀκίνητον σχολάζον λέγοντες ἐφευρεῖν, καὶ μὴ αὐτίκα τὸ πρᾶγμα κατὰδῆλον ποιούμενοι, καὶ φυλάττοντες αὐτὸ εἰς ὄνομα τοῦ δεσπότη, κατὰ μὲν τὸν ἐκκλησιαστικὸν νόμον ἐπιτιμηθήσονται, κατὰ δὲ τὸν πολιτικὸν ἢ ὡς κλέπται τιμωρηθήσονται, ἐάν ἐστὶ τὸ πρᾶγμα κινήτων, ἢ τῷ περὶ βίας παραγγέλματι, ἐάν ἐστὶν ἀκίνητον. Ὅταν δὲ ἀπρονόητος ἐστὶ τὸ εὐρεθὲν, τὸ παρὰ τοῖς νόμοις καλοῦμενον προδελικτον, οὐ κολάζεται παρομοίως ὁ αὐτοῦ κατασχών· ἀλλ' εἰ μὲν κινήτων ἐστίν, ἀναγκάζεται αὐτὸ ἀποδοῦναι, καὶ μόνον, εἰ μὴ ἐδέσποσεν αὐτὸ, ὡς καλῆ πίστει νομεὺς, ἐντὸς τριετίας· εἰ δὲ ἀκίνητον αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ κατασχέθην ὡς προδελικτον, εἰ μὴ γέγονε τοῦτου δεσπότης, ἐντὸς δεκαετίας. Σχολάζοντος δὲ κατὰ ἀπρονοήτου μετ' ἄλλῃ διαφορᾷ. Τὸ μὲν γὰρ

σκολάζον ψυχή νεμέμεθα, κἄν φυσικῶς αὐτὸ οὐ κατέχομεν· τὸ δὲ προδραβέλικτον οὐδὲ νομίμως οὐδὲ φυσικῶς κατέχομεν· καὶ διὰ τοῦτο δεσπόζεται παρὰ τοῦ καλῆ πίστει νεμηθέντος αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ χώραν οὐκ ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἀνηκόντων τοῖς αἰχμαλωτισθεῖσι· καὶ διὰ τοῦτο οἱ κατέχοντες αὐτὰ καὶ μὴ ἀποκαθιστῶντες, ὡς ἀνωθεν εἴρηται, ἀδιαστικτῶς καὶ ἐνέχονται καὶ κολάζονται.

ZONAP. Ὅτι μὴ ἐξαπατάτω τις ἑαυτὸν, ὡς εὐρῶν τὸ τοῦ ἀδελφοῦ πρᾶγμα ἐρρίμμενον ἰσως καὶ ἀνεπιμέλητον κείμενον. Κἄν γὰρ οὕτως εὐρη αὐτὸ, οὐκ ἔξεστι κερῆσαι αὐτὸ καὶ οικειώσασθαι τὸ ἀλλότριον· κἄν ἰσως ἀγνοῆ τὸν δεσπότην τοῦ πράγματος· χρεωστῆ γὰρ λαβεῖν αὐτὸ, καὶ φυλάξει ἕως ὁ κύριος αὐτοῦ γνῶ καὶ ζητήσῃ αὐτό. Καὶ τὰ τοῦ Δευτερονομίου καὶ τὰ τῆς Ἐξέδου ἐπάγει λέγων ὅτι, Ἐὰν ἐν καιρῷ εἰρήνης ὁ ἀδελφός σου ἦ ὁ ἐχθρός σου ἐκ βραθυμίας ἀπολέσῃ τὸ ἴδιον, οὐκ ἔξεστι σοι εὐρόντι αὐτὸ κέρδος ἴδιον ποιήσασθαι, ἀλλὰ ἐπανασῶσαι τῷ ἀπολέσαντι αὐτὸ ἀπαίτη κατὰ τὸν νόμον τὸν παλαιόν· πόσῃ μᾶλλον, ἐὰν τοῦ φεύγοντος ἀδελφοῦ σου ἦ τοῦ αἰχμαλωτισθέντος εὐρήσεις πρᾶγματα παρ' αὐτῶν ἔγκαταλειφθέντα, χρή σε φυλάξει αὐτὰ καὶ ἀποδοῦναι τῷ δυσπραγοῦντι;

KANQN E'.

« Ἄλλοι δὲ ἑαυτοὺς ἐξαπατῶσιν, ἀντὶ τῶν ἰδίων τῶν ἀπολομένων ἢ εὐρον ἀλλότρια κατέχοντες· ἵνα ἐπειθῆ αὐτοῖς Βοράδοι καὶ Γότθοι τὰ τοῦ πολέμου ἐργάσαντο, αὐτοὶ ἄλλοις Βοράδοι καὶ Γότθοι γίνωνται. Ἀπεστείλαμεν οὖν τὸν ἀδελφὸν καὶ συγγέροντα Εὐφρόσυνον διὰ ταῦτα πρὸς ὑμᾶς, ἵνα καὶ τὰ τὸν ἐνθάδε τύπον καὶ αὐτὸς δῶῃ ὁμοίως καὶ ὡς δεῖ τὰς κατηγορίας προσίσθαι, καὶ οὐς δεῖ ἐκκηρύξαι τῶν εὐχῶν. »

ΒΑΣ. Ἀπολογησάμενος ὁ ἅγιος τὰ εἰκότα πρὸς τοὺς λέγοντας, ὡς ἐρρίμμενα καὶ ἀτημέλητα εὐρεῖν τὰ τῶν αἰχμαλωτισθέντων πρᾶγματα, καὶ διὰ τοῦτο ἰδιώσασθαι αὐτὰ· ἄρτι ἀπολογεῖται πρὸς τοὺς ἀντιποιομένους τῶν διαφερόντων τοῖς αἰχμαλωτισθεῖσιν ἀντὶ τῶν φθασάντων παρὰ τῶν πολεμίων ἀφαιρεθῆναι πρᾶγματων αὐτῶν. Φησὶ γὰρ ὡς καὶ τοῦτο ἀπάτη ἐστὶ καὶ ματαία πρόφασις. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν ἐστι τούτους γεγονότας παρανόμιον πολεμίου βαρβαρικοῦ μὴ καρτερῆσαι, ἀλλὰ γενέσθαι αὐτοὺς πολεμίους τῶν ἀδελφῶν, καὶ χρηματῆσαι εἰς τούτους ἄλλους βαρβάρους. Διὰ ταῦτα ἀπεστείλαμεν, λέγει, τὸν ἀδελφὸν Εὐφρόσυνον πρὸς ὑμᾶς, ἵνα κατὰ τὸν ἐνταῦθα τύπον, ἦγουν, καθὼς ἡμεῖς ἐνταῦθα ἐποιήσαμεν, δῶῃ τύπον καὶ αὐτόθι ὥστε οὕτω ποιεῖν ὑμᾶς. Εἰτά φησιν ὡς ὁ αὐτὸς Εὐφρόσυνος ἀναδιδάξει τίνας δεῖ προσδέχεσθαι κατηγοροῦντας κατὰ τινων, καὶ τίνας χρὴ ἀποκηρύττειν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωσίας τῶν πιστῶν.

ZONAP. Τινὲς, φησὶν, ἀπολέσαντες οικεῖα πρᾶγματα, καὶ εὐρόντες ἀλλότρια, λέγουσι κατέχειν αὐτὰ, ἀνθ' ὧν ἀπώλεσαν, ἐξαπατῶντες ἑαυτοὺς. Ὅπερ γὰρ, φησὶν, ἐγένοντο ἐκείνοις οἱ πολέμοι βάρβαροι, τοῦτο γίνονται αὐτοὶ τοῖς ἀδελφοῖς. Ἡρπασαν οἱ βάρβαροι τὰ ἐκείνων, κἀκεῖνοι τὰ τῶν ἀδελφῶν. Διὰ ταῦτα ἀπεστείλαμεν, λέγει, ἵνα κατὰ τὸν ἐνταῦθα τύπον,

A fidei possessore ejus dominium acquiritur. Hæc autem locum non habent in iis quæ ad captivos pertinent; et ideo qui ea detinent, et non restitunt, ut superius dictum, citra ullam distinctionem, et tenentur, et puniuntur.

ZONAR. Ne quispiam se ipsum seducat, quasi rem fratris projectam fortasse planeque neglectam invenerit. Nam etsi ita inveniat ipsam, lucrari haud fas est, sibique rem alienam vindicare, etiamsi forte ignoret dominum; sed illam sumere oportet, ac usque illam dominus norit ac requirat, servare. Tum Deuteronomii ac Exodi locos profert, ita disserens: Si pacis tempore frater tuus, aut inimicus tuus ex negligentia rem suam perdat, haud fas est, si eam inveneris, tibi propriam vindicare, sed ei qui perdidit servari antiqua lex jubet; quanto magis si res inveneris fratris tui qui aufugit, aut in servitum abductus est, ab ipso relictas, servare illas ac infortuniis presso reddere oportebit?

CANON V.

« Alii autem seipsum seducunt, pro propriis quæ perierunt, aliena quæ invenerunt, detinentes: ut quoniam Boradi et Gothi eis hostilia fecerunt, ipsi sint aliis Boradi et Gothi. Propterea ergo fratrem et consenem nostrum Euphrosynum ad vos misimus, ut secundum formam quæ hic est, et ipse det similiter, et quorum accusationes admitttere oporteat, et quos a precibus abdicare. »

BALS. Postquam sanctus, quæ erant consentanea respondit iis qui dicebant se ut disjectas et neglectui habitas res captivorum invenisse et propterea ea sibi vindicasse; nunc iis respondet, qui, quæ ad captivos pertinebant, pro iis quæ sibi ab hostibus prius ablata fuerant, vindicabant. Dicit enim et hoc esse fraudem et inanem prætextum. Neque enim æquum est, ut qui ex bello barbarico detrimentum acceperint, non tolerantier ferant, sed sint ipsi hostes fratrum, et alii in ipsos barbari appellentur. Propterea, inquit, misimus ad vos fratrem Euphrosynum, ut juxta formam hic traditam, seu quemadmodum hic fecimus, isthic quoque det formam ut sic vos faciatis. Deinde dicit: Euphrosynus vos docebit quosnam et adversus quos accusantes admitttere, et quosnam ab Ecclesia et fidelium communione abdicare oporteat.

ZONAR. Nonnulli, inquit, amissis rebus suis, ac aliena invententes, pro iis quæ amiserunt ea detinere se asserunt, seipsum decipientes. Quod enim, ait, illis fuere hostes barbari, hoc ipsi fiunt fratribus. Barbari res illorum rapuerunt, ac illi fratrum. Propterea, inquit, [Euphrosynum] ad vos misimus, ut secundum formam hic observatam vos quoque

illic faciatis, et quorum accusationes et contra quos oporteat admittatis, et quos decet abdicetis, hoc est ejiciatis ab Ecclesia, atque a fidelibus segregetis, ne cum ipsis una precentur. Porro quorumnam accusationes admittendæ sint, sextum secundæ œcumenicæ synodi caput docet. Legantur etiam quæ ibi scripsimus.

CANON VI.

« De iis qui captivos ex barbaris fugientes vi detinent. Denuntiatum autem est nobis quidpiam incredibile in vestra regione factum esse, omnino ab infidelibus et impiis, et qui ne nomen quidem Domini novere; quod nonnulli eo inhumanitatis crudelitatisque processere, ut captivos aliquos qui effugerunt, vi retineant. Mittite aliquos in regionem, ne vel fulmina in eos cadant qui hæc agunt. »

BALS. Accepit sanctus quod quidam captivi orthodoxi, postquam manus barbaricas evasere, vi a quibusdam deflentur, nec domum reverti sinuntur. Dicit ergo iis, ad quos scriptum hoc epistolare missum est, quod hoc ei incredibile visum est: est enim infidelium et impiorum opus. Sin autem factum est, non remanebit impunitum. Et ideo debent hæc diligenter inquiri, et mitti in regionem qui hæc perscrutentur. Existimat enim, quod etiam fulmen seu ignis sit casurus, et eos qui hæc agunt exustus.

ZONAR. Nonnulli, inquit, ut didicimus, captivos ex hostibus diffugientes vi retinent: qui sunt omnino infideles et impii, neque vel Deum norunt. Profunde sanctus vir ab iis ad quos scribitur, postulat mitti in regionem homines qui de hac re inquirant; ne, inquit, ignis cadat coelitus, ac eos qui hæc agunt absumat. Hoc autem dixit, facinoris gravitatem indicans.

CANON VII.

« De iis qui inter barbaros annumerati sunt, et absurda quædam in eos qui sunt sui generis fecerunt. Eos itaque qui inter barbaros enumerati sunt, et cum eis in captivitate invaserunt, oblitum esse esse Ponticos et Christianos, efferati autem barbarique redditi, ut et eos qui sui sunt generis, vel ligno vel suffocatione interficiant, vias autem vel domos nescientibus barbaris ostendant; etiam ab auditione arcere oportet, donec de iis congregatis sanctis aliquid communiter visum fuerit, et ante eos sancto Spiritui. »

BALS. Eos quidem qui postquam captivi facti sunt, barbaris consenserunt, et cum eis veluti barbari effecti sunt, et sui generis Christianos interfecerunt, vel vias barbaris ignotas et ad Christianos ducentes ostenderunt, vel eorum ædes hostibus manifestas fecerunt, ne ad divinarum quidem laudum auditionem admittendos esse decernit: sed eos omnino extra ecclesiam statui in loco deflentium, post confessionem scilicet vel condemnationem, donec sancti simul congregati de iis communiter statuerint. Sanctos autem episcopos appel-

καὶ αὐτόθι ὥστε οὕτως ὑμᾶς ποιεῖν, καὶ τίνες δὲ κατηγοροῦντάς τινων προσδέχεσθαι, καὶ οὐς ἐκκηρύξαι, ἤγουν τίνες τῆς Ἐκκλησίας ἐξῶσαι, καὶ τῶν πιστῶν χωρῖσαι, ὥστε μὴ συνεύχεσθαι αὐτοῖς. Τίνας δὲ δεῖ κατηγοροῦντας προσδέχεσθαι, τὸ ἔκτον κεφάλαιον τῆς δευτέρας οἰκουμενικῆς συνόδου διδάσκει. Ἀναγνωστέον καὶ τὰ ἐκεῖ γεγραμμένα.

KANON Γ'.

« Περὶ τῶν βίβη κατεχόντων τοὺς ἐκ τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους. Ἀπηγγέθη δὲ τι ἡμῖν καὶ ἀπιστον ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν γενόμενον, πάντως που ὑπὸ ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν καὶ μὴ εἰδῶτων μηδὲ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ἄρα εἰς τοσοῦτόν τινες ὠμότητος καὶ ἀπανθρωπίας προεχώρησαν, ὥστε τινὰς τοὺς διαφυγόντας αἰχμαλώτους βίβη κατέχειν. Ἀποστείλατε τίνες εἰς τὴν χώραν, μὴ καὶ σκηπτοὶ πέσωσιν ἐπὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας. »

BALS. Ἐμαθεν ὁ ἅγιος ὡς τινες ὀρθόδοξοι αἰχμάλωτοι, τὰς βαρβαρικὰς χεῖρας διαφυγόντες, κατέχονται ὑπὸ τινων κατὰ βίβην, καὶ οὐ παραχωροῦνται οἰκασθε ὑποστρέψαι. Φησὶν οὖν πρὸς οὓς ἀπεστάλη τὸ ἐπιστολιμαῖον τοῦτο γράμμα, ὡς τοῦτο καὶ ἀπιστον ἐλογίσθη αὐτῷ· ἔργον γὰρ ἐστὶν ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. Εἰ δὲ γέγονεν, ἀνεκδίχτητον οὐκ ἔσται. Διὸ καὶ ὀφείλουσι τὰ περὶ τούτου πολυπραγμονηθῆναι, καὶ ἀποστελεῖται εἰς τὴν χώραν καὶ ἐρευνησαί. Νομίζει γὰρ ὡς καὶ σκηπτοὺς, ἤγουν πῦρ, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπεσε, καὶ κατέφλεξε τοὺς ταῦτα πράσσοντας.

ZONAR. Τινὲς, φησὶν, ὡς ἐμάθομεν, αἰχμαλώτους διαφυγόντας τοὺς πολεμίους, βίβη κατέχουσιν· οἷτινες πάντως ἀπιστοὶ εἰσι καὶ ἀσεβεῖς, καὶ οὐδὲ Θεοῦ ἐπίγνωσιν ἔχουσιν. Ἀπαιτεῖ οὖν ὁ ἅγιος τοὺς πρὸς οὓς γράφει, ἀποστελεῖται εἰς τὴν χώραν καὶ ἐρευνηθῆναι περὶ τοῦ πράγματος, ἵνα μὴ πῦρ, φησὶν, ἐξ οὐρανοῦ πέση καὶ καταφλέξη τοὺς ταῦτα πράσσοντας. Τοῦτο δὲ εἶπε, τὴν ἀτοπίαν δεικνύων τῆς πράξεως.

KANON Δ'.

« Περὶ τῶν ἐγκαταλεχθέντων τοῖς βαρβάροις, καὶ ἀτοπὰ τινὰ κατὰ τῶν ὁμοφύλων τολμησάντων. Τοῖς μὲν οὖν ἐγκαταλεχθέντας τοῖς βαρβάροις καὶ μετ' αὐτῶν ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐπελθόντας, ἐπλαθομένους, ὅτι ἦσαν Ποντικοὶ καὶ Χριστιανοί, ἐκβαρβαρωθέντας δὲ ὡς καὶ φονεύειν τοὺς ὁμοφύλους ἢ ξυμῆ ἢ ἀγρόνη, ὑποδεικνύουσι δὲ ἢ ὁδοὺς ἢ οἰκίας ἀγνοοῦσι τοῖς βαρβάροις· καὶ τῆς ἀκροάσεως ἀπέιρξαι δεῖ, μέχρις ἂν κοινή περὶ αὐτῶν τι δόξη συνελθοῦσι τοῖς ἁγίοις, καὶ πρὸ αὐτῶν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. »

BALS. Τοὺς μέντοι μετὰ τὸ αἰχμαλωτισθῆναι τοῖς βαρβάροις ὁμοφρονήσαντας, καὶ μετ' αὐτῶν οἷον βαρβαρωθέντας, καὶ τοὺς ὁμοφύλους Χριστιανούς φονεύσαντας, ἢ ὁδοὺς ἀγνοοῦμένας τοῖς βαρβάροις, καὶ ἀπαγούσας εἰς Χριστιανούς ὑποδείξαντας, ἢ οἰκίας τούτων καταδήλους τοῖς πολεμίοις ποιήσαντας, μηδὲ εἰς ἀκράσιν τῶν θεῶν δοξολογιῶν παραδεχθῆναι διορίζεται· ἀλλὰ ἐξω παντελῶς τῆς ἐκκλησίας ἵστασθαι αὐτοὺς ἐν τόπῳ προσκλαιόντων πάντως μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ἢ τὴν καταδίκην, ἕως ἂν σκοπήσων οἱ ἅγιοι περὶ αὐτῶν κοινή συνελθόντες. Ἅγιοι

ὁ τοὺς ἐπισκόπους καλεῖ. Τὸ δὲ, πρὸ αὐτῶν τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, ἐπήγαγε, δεικνύς, ὅτι ὅσα ἐν κοινῇ διασκέφει οἰκονομοῦνται παρὰ τῶν ἐπισκόπων, τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὑποτίθησιν αὐτά. Καὶ ὁ μὲν ἐκκλησιαστικὸς νόμος οὕτως τοὺς κατὰ τὸν ὁμοῦς ὁ δὲ πολιτικὸς τῷ περὶ καθουσιώσεως ἐγκλήματι καθυποβάλλει τοὺς τοιοῦτους. Θεοὶ γὰρ κεφάλ. α' τοῦ λς' τίτλου τοῦ ξ' βιβλίου· Ὁ περὶ τῶν ἐπιβούλων νόμος ὁμοῦς ἐστὶ τῷ περὶ ἱεροσυλίας. Καὶ ἐνέχεται αὐτῷ ὁ κατὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δήμου πλημμελήσας, καὶ σπουδάσας κατὰ δόλον παρὰ κλειυσιν βασιλέως ἀναيرهθῆναι τοὺς ὁμήρους· ἢ ἵνα ἐνοποιοὶ ἀνθρώποι ἐν πόλει κατὰ τῆς πολιτείας ὦσιν, ἢ ἵνα τόπος ἢ ἱερά κατασχεθῶσιν, ἢ στασιώδης γένηται σύνοδος, ἢ ἵνα φονεῦθῃ ὁ ἀρχων· καὶ ὁ πρὸς τοὺς πολεμίους γράμμα ἢ ἀγγελον πέμψας ἢ σημείον αὐτοῖς δεδωκώς, ἢ ἄλλως βοηθήσας αὐτοῖς, καὶ ὑπονοθεύσας στρατιώτας πρὸς στάσιν ἢ θόρυβον κατὰ τῆς πολιτείας. Καὶ κεφάλ. γ', τοῦ αὐτοῦ τίτλου καὶ βιβλίου· Ὁ τοὺς πολεμίους ἐρεθίσας, ἢ παραδοὺς αὐτοῖς πολίτην, εἰς κεφαλὴν τιμωρεῖται. Καὶ ἐφεξῆς διαλέγεται τὸ κεφάλαιον περὶ ἄλλων τινῶν ὁμοίων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν αἰχμαλωτισθέντων καὶ ὁμοφρονησάντων τοῖς πολεμίοις, καὶ περὶ τῶν μὴ αἰχμαλωτισθέντων, ὅμως μέντοι τοῖς πολεμίοις ὁμογνωμονησάντων, καὶ φρονησάντων κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας. Οἱ δὲ τοῖς κατὰ χέρσον καὶ θάλατταν ληστεύουσι συλληστέουσιν, πλειόνως, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κολασθήσονται· ὅτι καὶ μείζων ἐστὶ τούτων ἡ κακία. Οἱ μὲν γὰρ πολέμοιοι κατὰ πρόσωπον καὶ γυμνῇ κεφαλῇ, τὸ λεγόμενον, τὸν πόλεμον συνιστῶσιν· οἱ δὲ λησταὶ ἀοράτως καὶ ἀφανῶς ἀπροσδοκῆτον μελετώσι φόνον. Ὅσον οὖν τοῦ προκειμένου κατ' ὅψιν κινδύνου ἢ μάχῃ κουφοτέρα ἐστὶ τοῦ ἀπροσδοκῆτου κακοῦ, τῆς τῶν ληστευόντων ἐπιβουλῆς.

ΖΩΝΑΡ. Ὅσοι μὲν οὖν, φησὶν, αἰχμαλωτισθέντες ποτὲ, συγκατετάγησαν τοῖς βαρβάροις, καὶ μετ' αὐτῶν ἐπῆλθον βαρβαρωθέντες τὰ ἔθη· καὶ ὡς περὶ ἐπιλαθόμενοι, ὅτι ἐκ τοῦ Πόντου ἦσαν Χριστιανοί. ὁμοφύλους ἐφόνευσαν, ἢ ὁδοὺς ὑπεδείκνυον τοῖς βαρβάροις ἀγνοουμένας αὐτοῖς, ἢ οἰκίας λανθανούσας αὐτούς· οὗτοι μὴδὲ εἰς ἀκράσιν παραδεχθήτωσαν μετανοοῦντες· τοῦτέστιν ἐξῶ παντελῶς τῆς ἐκκλησίας ἐστηκέτωσαν, ἐν τόπῳ δηλαδὴ προσκλαιόντων, ἕως ἂν σκοπήσωσιν οἱ ἅγιοι περὶ αὐτῶν κοινῇ συνελθόντες. Ἄγιος δὲ ἢ τοὺς ἐπισκόπους καλεῖ, ἢ τοὺς πιστοὺς ἀπλῶς κατὰ τὸν μέγαν ἀπόστολον Παῦλον. Τὸ δὲ, πρὸ αὐτῶν τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, ἐπήγαγε, δεικνύς, ὅτι ὅσα ἐν κοινῇ διασκέφει οἰκονομοῦνται παρὰ ἐπισκόπων, ἢ καὶ ἀπλῶς τῶν πιστῶν, τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὑποτίθησιν αὐτά τοῖς περὶ αὐτῶν διασκεπτομένοις.

ΚΑΝΩΝ Η'.

« Περὶ τῶν οἰκῶν ἀλλοτρῶσις ἐπελθεῖν τολμησάντων ἐν τῇ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῇ. Τοὺς δὲ οἰκῶσις ἀλλοτρῶσις ἐπελθεῖν τολμήσαντας, ἐὰν μὲν κατηγορηθέντες ἐλεγχθῶσι, μὴδὲ τῆς ἀκράσεως ἀξιώσασαι· ἐὰν δὲ αὐτοὺς ἐξελείψωσι καὶ ἀποδώσιν, ἐν τῇ τῶν ὑποστρεφόντων τάξει ὑποπίπτειν. »

lat. Illud autem, ante ipsos sancto Spiritui, subjunxit, ostendens, quod quæcunque in communi consideratione ab episcopis dispensantur et statuuntur, Spiritus sanctus ea suggerit. Et lex quidem ecclesiastica ipsos sic punit. Lex vero civilis eos majestatis crimini subijcit. Dicit enim primum caput, 36 tit., LX lib. : Lex majestatis similis est legi de sacrilegio. Et tenetur ea, qui adversus populum Romanum commisit, et qui dolo malo curavit injussu principis obsides interimi; vel ut armati homines in urbe sint adversus rempublicam, vel ut loca aut templa occupentur, vel seditiosus fiat conventus, vel ut occidatur magistratus, et ad hostes nuntium vel litteras misit, vel signa eis dedit, aliove modo eis tulit auxillum, et qui sollicitavit vel concitavit milites ad seditionem vel turbam contra rempublicam. Et cap. 3 ejusdem tit. et lib. : Qui hostes sollicitavit, et eis rempublicam tradidit, capite puniatur. Et deinceps disserit caput de aliis quibusdam similibus. Et hæc quidem de iis qui in captivitatem abducti sunt, et hostibus consenserunt, et de iis itidem qui non in captivitatem abducti sunt, cum hostibus tamen consenserunt, et adversus Romanum imperium conspirarunt. Qui autem cum iis qui terram mareque depopulantur, una deprædati sunt, magis, ut mihi videtur, punientur, quia major est eorum improbitas. Hostes enim aperta fronte, et nudo, ut aiunt, capite bellum comparant; latrones autem clam et occulte inopinatam cædem moliantur. Quanto ergo prævisi periculi pugna levior est inopinato malo, tanto hostium insultus est tolerabilior latronum insidiis.

τοσοῦτον καὶ ἡ τῶν πολεμίῶν ἐφοδος ἀνεκτοτέρα ἐστὶ

ZONAR. Quicunque quidem, ait, aliquando in servitute abducti se barbaris adjunxerunt, et una cum iis grassati sunt morum barbariem induentes, ac velut oblitii se ex Ponto Christianos esse, eos qui ejusdem sunt generis interfecere, vel barbaris ignotas monstrare vias, domosve ipsas occultas; hi ne ad auditionem quidem admittantur, pœnitentiam agentes; hoc est, extra ecclesiam omnino consistant, in loco videlicet fletium, donec in communi conventu sancti de ipsius deliberent. Sanctos porro aut episcopos vocat, aut simpliciter fideles, magni Pauli apostoli exemplo. Illa autem verba, ante ipsos Spiritui sancto, ideo adjunxit, ut quæcunque in communi consilio ab episcopis, vel etiam a quibuscunque fidelibus decernuntur, Spiritum sanctum ea deliberantibus suggerere demonstraret.

CANON VIII.

« De iis qui alienas domos hostiliter ingredi ausi sunt in barbarorum incursione. Eos autem qui alienas domos invadere ausi fuerint, si accusati quidem convicti fuerint, nec auditione dignos existimare. Sin autem indicarint se ipsos ac rediderint, in eorum qui convertuntur ordinem substerni. »

BALS. Postquam sanctus fusius tractaverit de iis qui rapuerunt, vel quorundam captivorum res invenerunt, quod ad pœnarum rationem attinet; nunc quoque species pœnitentiæ, sive ecclesiasticarum pœnarum incipit dicere. Et statim decernit ut nec stent cum audientibus, sed cum desistentibus, extra ecclesiam, qui rem captivi rapuerunt, et eam non restituerunt, sed accusationem et probationem exspectarunt propter infitiationem. Eos autem qui se ipsos detulerunt, et sua sponte quæ abstulere, ante actionem dederunt, statuit ut propter pœnitentiam comprecantur, seu consistant cum fidelibus; substernantur autem illis, eo quod coguntur egredi cum catechumenis. Ac lex quidem ecclesiastica eos sic punit. Lex vero civilis raptores quod ab ipsis raptum est etiam ante condemnationem offerentes, non admittit, sed condemnat in quadruplum. Dicit enim cap. 6, 17 tit., lx lib.: Raptor pœna non liberatur oblatione rei ante factam. Et thema 7, cap. 2 ejusdem lib. et tit.: Intra annum verum pretium quadruplatur, non autem id quod interest. Quod autem hic dicit sanctus de iis qui ante condemnationem et accusationem rem restitunt, lex jubet id fieri in eos qui aliquid ex aliquo metu acceperunt. Dicit enim 5 themata, 13 cap., 2 tit., x lib.: Actio cujus metus causa, est libera; et licet ei adversus quem agitur, ad sententiam usque rem restituere, et non dare quadruplum. Est autem et alia differentia eorum qui vi res auferunt, et eorum qui aliquid ab aliquo metu accipiunt. Raptores enim una cum quadrupli retributione etiam infamantur; qui autem metum intulerunt, in existimatione tantum labem aliquam contrahunt.

ZONAR. Qui vero alienas domos invaserunt resque inde surripere, illi, inquit, si quidem accusati ac pernegantes convicti fuerint, cum iis pariter quos supra diximus ab auditione quoque prohibeantur, atque in silentium ordinem relegentur; sin autem se ipsos detexerint, aut ante accusationem occultum crimen confessi fuerint, resque ablatas reddiderint, constituentur in eorum ordine qui a peccato convertuntur, hoc est, ordine substratorum, qui cum fidelibus quidem precantur templum intrantes, cæterum more catechumenorum egrediuntur.

CANON IX.

« De iis qui in agro vel in ædibus suis ea, quæ a barbaris relicta sunt, invenerunt. Eos autem qui in campo aliquid invenerunt, vel in suis ædibus a barbaris relictum, si accusati quidem convicti fuerint, sicut similiter inter eos qui substernuntur; sin autem se ipsos detulerint et reddiderint, etiam precibus digni habeantur. »

BALS. Dictum est superius de iis qui dicunt se invenisse res captivorum neglectui habitas, et earum sibi proprietatem vindicasse. Nunc autem decernit sanctus, eos qui res captivorum in domibus invene-

ΒΑΣΣ. Παχυμερῶς διαλαβὼν ὁ ἅγιος περὶ τῶν ἀρπασάντων ἢ εὐρηκῶτων πράγματα τινῶν αἰχμαλωτισθέντων, ὅσον τῶς εἰς τὸν λόγον τῶν ἐπιτιμιῶν· ἄρτι καὶ τὰ εἶδη τῆς μετανοίας ἦτοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτιμιῶν ἀρχεται λέγειν. Καὶ αὐτίκα διορίζεται, ἵνα μὴδὲ μετὰ τῶν ἀκρωμένων ἰστώνται, ἀλλὰ μετὰ τῶν προσκλαίωντων ἐξῶθεν τῆς ἐκκλησίας, οἱ ἀρπάσαντες τοιοῦτον τι πρᾶγμα αἰχμαλώτου, καὶ μὴ ἀντιστρέψαντες αὐτὸ, ἀλλὰ ἀναμείναντες κατηγορίαν καὶ ἔλεγχον διὰ τὴν ἀρνησιν. Τοὺς δὲ εαυτοὺς προσαγγελλάντας καὶ δόντας καλοθελῶς πρὸ ἀναγωγῆς ἢ ἀφείλοντο, διορίζεται διὰ τὴν μεταμέλειαν συνεύχεσθαι, ἡγῶν συνίστασθαι, μετὰ τῶν πιστῶν ὑποπίπτειν δὲ αὐτῶν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι ἐξέρχεσθαι μετὰ τῶν κατηγορουμένων. Καὶ ὁ μὲν ἐκκλησιαστικὸς νόμος οὕτω τούτους κολάζει· ὁ δὲ πολιτικὸς τοὺς ἀρπαγὰς καὶ πρὸ καταδικῆς προσάγοντας τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀρπαγὴν οὐ προσδέχεται, ἀλλ' εἰς τὸ τετραπλάσιον καταδικάζει. Φησὶ γὰρ κεφ. ζ', τοῦ ιζ' τίτλου, τοῦ ε' βιβλίου· Ὁ ἄρπαξ οὐκ ἀπαλλάττεται τῆς ποινῆς πρὸ τῆς δίκης προσάγων τὸ πρᾶγμα. Καὶ θεμα ζ', τοῦ β' κεφαλ. τοῦ αὐτοῦ βιβλίου καὶ τίτλου· Εἶσω ἐνιαυτοῦ τὸ ἀληθὲς τοῦ πράγματος τίμημα τετραπλασιάζεται, οὐ μὴν τὸ διαφέρειν. Ὅπερ δὲ φησὶν ἐνταῦθα ὁ ἅγιος χάριν τῶν πρὸ καταδικῆς καὶ κατηγορίας διδόντων τὸ ἀφαιρεθῆναι, τοῦτο ὁ νόμος παρακαλεῖται γίνεσθαι εἰς τοὺς κατὰ φόβον λαβόντας τι ἐκ τινός· Φησὶ γὰρ τὸ ε' θέμα, τοῦ ιγ' κεφαλ., τοῦ β' τίτλου, τοῦ δεκάτου βιβλίου· Ἡ διὰ φόβον αἰτίας αἰρετῆ ἐστὶ καὶ ἐξεστὶ τῷ ἐναγομένῳ μέχρι ψήφου ἀποκαταστήσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ μὴ δοῦναι τὸ τετραπλοῦν. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερα διαφορὰ τῶν βιαιῶς ἀφαιρουμένων πράγματα καὶ τῶν κατὰ φόβον λαμβανόντων τι ἀπὸ τίνος· οἱ μὲν γὰρ ἀρπαγὰς σὺν τῇ ἀποδόσει τοῦ τετραπλοῦ καὶ ἀτιμούνται· οἱ δὲ φόβον ἐπαγαγόντες, σπιλοῦνται μόνον κατὰ τὴν ὑπόληψιν.

ZONAR. Οἱ τινες δὲ ἐπῆλθον οἴκοις ἀλλοτρίοις καὶ ἤρπασαν ἐκεῖθεν χρήματα, οὗτοι, φησὶν, εἰ μὲν, κατηγορηθέντες καὶ ἀρνούμενοι, ἐλεγχῶσιν, ὁμοίως τοῖς προσηρημένοις καὶ τῆς ἀκροάσεως κωλυέσθωσαν, καὶ μετὰ τῶν προσκλαίωντων τετάχθωσαν· εἰ δὲ εαυτοὺς ἐξείπωσιν, ἢ πρὸ τοῦ κατηγορηθῆναι ὁμολογήσωσιν ἀγνοοῦμενον τὸ ἀμάρτημα, καὶ ἀποδοῖεν ἢ ἀφείλοντο, ἔστωσαν ἐν τοῖς ὑποστρέφουσιν ἀπὸ ἀμαρτίας, τουτέστι τῆς ἀξείωσιν τῶν ὑποπιπτόντων, οἵτινες ὑποσυνεύχονται μὲν τοῖς πιστοῖς εἰσιόντες εἰς τὸν ναὸν, ἐξέρχονται δὲ ὡς οἱ κατηγούμενοι.

CANON Θ.

« Περὶ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἢ ἐν τοῖς ἰδίῳ οἴκοις εὐρόντων τὰ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καταλειφθέντα. Τοὺς δὲ ἐν πεδίῳ εὐρόντας τι ἢ ἐν ταῖς εαυτῶν οἰκίαις καταλειφθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἐὰν μὲν κατηγορηθέντες ἐλεγχῶσιν, ὁμοίως ἐν τοῖς ὑποπίπτουσιν· ἐὰν δὲ εαυτοὺς ἐξείπωσι καὶ ἀποδώσι, καὶ τῆς εὐχῆς ἀξιῶσαι. »

BΑΣΣ. Εἰρηται ὀπισθεν περὶ τῶν λεγόντων εὐρεῖν ἀνεπιμέλητα τὰ τῶν αἰχμαλωτισθέντων πράγματα, καὶ ιδιώσασθαι αὐτά. Καὶ νῦν δὲ διορίζεται ὁ ἅγιος τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν αἰχμαλωτισθέντων εὐρόντας

πράγματα, ὡς μὴ παρὰ τῶν βαρβάρων ἀφαιρεθέντα, ἢ καὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς ριφέντα, διὰ τὸ βάρος τυχόν, ἀποκαθιστῶντας μὲν εὐγνωμόνως τὰ εὐρεθέντα, εἰς τὸν τόπον ἵστασθαι τὸν τέλειον μετὰ τῶν πιστῶν· εἰ δὲ καταδικασθῶσι, τάττεσθαι σὺν τοῖς ὑποπίπτουσι, ἤγουν ἐξέρχεσθαι μετὰ τῶν κατηγουμένων. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰποι τις, ὡς τὸ οὕτω κολάζεσθαι τοὺς ἀναμένοντας καταδίκην χάριν ἀντιστροφῆς τοῦ εὐρέματος, δικαιοτάτον ἐστίν, ὅτι καὶ τῆ περὶ κλοπῆς ἀγωγῆ ἐνέχονται, κατὰ τὸν νόμον τὸν λέγοντα· Κλέπτῃς ἐστὶν ὁ τὴ ἀλλότριον πρᾶγμα ψηλαφῶν παρὰ γνώμην τοῦ δεσπότου ἐν εἰδήσει τοῦ λυπησῆαι αὐτόν. Τὸ δὲ συνίστασθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ μόνον μὴ ἀξιούσθαι δὲ τῶν ἀγιασμάτων τὸν προσαγγειλάντα ἑαυτὸν καὶ εὐγνωμόνως δόντα τὸ εὔρεμα, καινόν ἐστίν· ἀξίος γὰρ μᾶλλον Εὐχαριστίας ἐστίν, ὡς τὸ πρᾶγμα τοῦ αἰχμαλωτισθέντος φυλάξας· καὶ ἀποκαταστήσας αὐτό. Διὸ καὶ λέγουσι τινες συνέπεσθαι τῆ μετὰ τῶν πιστῶν συστάσει, καὶ τὴν τῶν ἀγιασμάτων μέθεξιν σιωπηρῶς.

ZONAR. Οἱ βάρβαροι, λεηλατοῦντες τὴν χώραν, ἤρπαζον πρᾶγματα· καὶ ἡ κρείττοσι μετὰ ταῦτα ἐντυγχάνοντες, ἢ διὰ βάρος μὴ δυνάμενοι φέρειν ὅσα ἤρπασαν, τὰ μὲν ἐν τῷ πεδίῳ ἐβρίπτον, τὰ δὲ καὶ ἐν οἰκίαις τινῶν, ἐν αἷς ἴσως καλλίονα εὕρισχον. Ὅσοι γοῦν, φησὶν, εὕρον τινα ἐν τῷ πεδίῳ ἢ ἐν ταῖς ἑαυτῶν οἰκίαις, οὗτοι, εἰ μὲν κατηγορηθῶσι καὶ ἐλεγχθῶσι, ταττέσθωσαν ἐν τοῖς ὑποπίπτουσιν· ἐὰν δὲ ἑαυτοὺς προσαγγειλωσι, καὶ ἀποδώσιν ἃ εὔρον, καὶ τῆς εὐχῆς ἀξιούσθωσαν· ἤγουν μέχρι τέλους τῆς εὐχῆς συνεστῆκέσθωσαν τοῖς πιστοῖς, μόνῃς τῆς ἀγίας μεταλήψεως κωλυόμενοι· ἤγουν μέχρις ἂν μετόιοιαν ἐπιδειξῶνται, καὶ ταύτης ἀξιοθῶσι.

KANON I.

« Τοὺς δὲ τὴν ἐντολὴν πληροῦντας ἐκτὸς πάσης αἰσχροκερδείας πληροῦν δεῖ, μήτε μῆνυτρα ἢ σῶστρα, ἢ εὐρετρα, ἢ ᾧ ὄνοματι ταῦτα καλοῦσιν, αἰταιοῦντας. »

BAAS. Ἀποδεξάμενος τὴν ἀγαθοθέλειαν τῶν προσαγγειλάντων ἑαυτοὺς καὶ ἀποδόντων εὐγνωμόνως τὸ εὔρεμα, προστίθῃσιν ὁ ἅγιος, ὡς, εἰ θέλουσιν οὗτοι λογισθῆναι πληρωταὶ τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὀφείλουσι χωρὶς αἰσχροῦ κέρδους οἴου δὴ τινος τὴν ἀπόδοσιν τοῦ εὐρέματος ποιεῖν. Ὀρίσθη δὲ μὴ ἀπαιτεῖσθαι παρὰ τοῦ εὐρηκότος· ἐκ τοῦ μέρους τοῦ αἰχμαλώτου μῆνυτρα ἢ σῶστρα ἢ εὐρετρα, ἢ ἄλλο τι, διὰ τὸ μὴ ἐξ ἀμελείας τῶν δεσποτῶν ἢ καὶ τυχαίως γενέσθαι τὴν ἀπώλειαν, ἀλλὰ ἀπὸ περιστάσεως μεγάλης καὶ ἐπιδρομῆς βαρβαρικῆς. Οἱ γὰρ εὐρηκότες πρᾶγματα ἐξ ἀμελείας τῶν δεσποτῶν ἢ τύχης ἀπολεσθέντα, καὶ ἀποκαθιστῶντες ταῦτα, ἀπαιτοῦσιν εὐρετρα, καθὼς τοῦτο ἀναφαίνεται ἀπὸ τῶν ὅπισθεν καταστρωθέντων νόμων.

ZONAR. Τοῖς ὁμολογοῦσι τὸ εὔρεμα τὸ ἀλλότριον (34) συγγνωμονέστερον διατίθεσθαι ὁ ἅγιος

(34) Τὸ ἀλλότριον. Scribe τῶν ἀλλοτρῶν.

runt, utpote non a barbaris ablatas, vel in viis abjectas, fortasse propter pondus, inventas quidem bona fide restituentes, in perfecto gradu stare debere cum fidelibus. Sin autem condemnati fuerint, collocari cum iis qui substernunt, scilicet egredi cum catechumenis. Hæc cum ita se habeant, dixerit quispiam, eos sic puniri, qui pro re inventa restitutionem exspectant, esse justissimum, quoniam furti quoque actione tenentur, secundum legem, quæ dicit: Fur est qui rem alienam contrectat præter domini voluntatem, sciens id illi molestum esse. Cum fidelibus autem consistere, et sacramentis tantum non dignari eum qui se ipsum detulerit, et probe rem inventam dederit, novum est; est enim potius Eucharistia dignus, ut qui rem captivi servaverit, et ipsam restituerit. Et ideo dicunt nonnulli, cum fidelibus consistentiam, sacramentorum quoque participationem tacite consequi.

ZONAR. Barbari, cum depopularentur regionem, res quasdam rapuerunt; moxque vel obvii facti melioribus, vel gravati pondere, cum quæ rapuerant ferre minime possent, partim per campos abjecere, partim in aliquorum ædibus, in quibus meliora forte repererant, deposuere. Quicumque igitur, inquit, aut in campis aut in suis domibus aliqua invenerunt, illi si quidem accusati et convicti fuerint, inter eos qui substernunt locum accipiant. Si vero se ipsos detulerint, ac ea quæ invenerunt reddiderint, precatone quoque digni habeantur: hoc est, ad finem usque precatōnis cum fidelibus consistent, ac a sancta communione tantummodo arceantur; videlicet usquedum penitentiam ostenderint, et hac quoque digni existimentur.

CANON X.

« Eos autem qui servant mandata, absque omni turpi lucro servare oportet; nec indicii vel custodiæ, vel inventionis pretium, vel quocunque nomine hoc appellant, exigentes. »

BALS. Cum admisisset sanctus bonam eorum voluntatem, qui se ipsos detulerunt et inventum benevole reddiderunt, adjicit, quod si ii velint mandati Dei observatores videri, debent absque quovis turpi lucro rem inventam reddere. Definitum autem est, non exigere oportere eum qui invenit, ab eo qui captivus fuit, vel indicii, vel custodiæ, vel inventionis pretium, vel aliquid aliud; eo quod non ex negligentia dominorum, vel etiam fortuito res amissa sit, sed magna calamitate et barbarica incursione. Qui enim res dominorum negligentia vel fortuito perditas invenerunt et eas restituunt, inventionis pretium recte exigunt, quemadmodum hoc ex legis superioribus positum apparet.

ZONAR. Cum iis qui rem alienam a se inventam denuntiant, benignius agendum esse vir sanctus

constituit. Verum ne denuntiantes pretia ob rem inventam, vel aliud quocunque illud nomine vocetur, exigant, subiecit, non esse quidquam exigendum ab eo qui aliena benigne reddit, sed mandatum absque turpi lucro implendum. Turpe namque lucrum est revera quidpiam ab eo exigere qui res suas turbulentis temporibus perdidit, nec illas gratuito reddere.

CANON XI.

« Fletus seu luctus, est extra portam oratorii, ubi peccatorem stantem oportet fideles ingredienti-
 « tes orare, ut pro se precentur. Auditio est intra
 « portam in porticu, ubi oportet eum qui peccavit,
 « stare, usque ad catechumenos, et illinc egredi.
 « Audiens enim, inquit, Scripturas et doctrinam,
 « ejiciatur, et precatione indignus censeatur. Sub-
 « jectio autem seu substratio est, ut intra templi
 « portam stans, cum catechumenis egrediatur. Con-
 « gregatio seu consistentia est, ut cum fidelibus con-
 « sistat, et cum catechumenis non egrediatur; po-
 « stremo est participatio sacramentorum. »

BALS. Præsens quidem sanctus, declaratis quinque locis eorum qui agunt pœnitentiam, nec eorum exercitii tempora declaravit, nec peccata propter quæ pœnitentia definita est. Magnus autem Basilus, in suis canonicis epistolis, hæc omnia exacte tradidit. Verum hic quoque pœnarum medelam episcopali arbitrio reliquit.

A διετάξατο. Ἴνα δὲ μὴ οἱ ὁμολογούντες ἀπαιτῶσιν εὐρετρα, ἢ τι τοιοῦτον ὡς ἂν καλοῦτο, ἐπήγαγεν ὅτι οὐ δεῖ τι ἀπαιτεῖν τὸν ἀποδιδόντα εὐγνωμόνως τὰ ἀλλότρια, ἀλλὰ χωρὶς αἰσχροῦ κέρδους τὴν ἐντολὴν ἐκπληροῦν. Αἰσχρὸν γὰρ ὄντως κέρδος ἐστὶ τὸ ἀπαιτεῖν τι ἀπὸ τοῦ ἀπολέσαντος τὰ οἰκεία ἐν καιρῷ περιστάσεως, καὶ μὴ ἀποδιδόνα αὐτὰ ἀμισθί.

KANON IA'.

« Ἡ πρόσκλαυσις ἔξω τῆς πύλης τοῦ εὐκτηρίου
 « ἐστίν· ἐνθα ἐστῶτα τὸν ἁμαρτάνοντα χρὴ τῶν
 « εισιόντων δεῖσθαι πιστῶν, ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχεσθαι.
 « Ἡ ἀκρόασις ἐνδοθι τῆς πύλης ἐν τῷ νάρθηκι,
 « ἐνθα ἐστάναι χρὴ τὸν ἡμαρτηκότα ἕως τῶν κατη-
 « χουμένων, καὶ ἐντεῦθεν ἐξέρχεσθαι. Ἀκούων γάρ,
 « φησὶ, τῶν Γραφῶν καὶ τῆς διδασκαλίας, ἐκβαλλέ-
 « σθω, καὶ μὴ ἀξιούσθω προσευχῆς. Ἡ δὲ ὑπόπτω-
 « σις, ἵνα, ἔσωθεν τῆς πύλης τοῦ ναοῦ ἰστάμενος,
 « μετὰ τῶν κατηχουμένων ἐξέρχηται. Ἡ σύστασις,
 « ἵνα συνιστᾶται τοῖς πιστοῖς, καὶ μὴ ἐξέρχηται
 « μετὰ τῶν κατηχουμένων· τελευταῖον ἢ μέθξις
 « τῶν ἁγιασμάτων. »

BALS. Ὁ μὲν παρὼν ἅγιος, πέντε τόπους μετανοούντων ὑποτυπώσας, οὐ παρεδήλωσε τοὺς καιροὺς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, οὔτε μὴν τὰ ἁμαρτήματα δι' ἃ ἢ μετάνοια ἠρίσθη. Ὁ δὲ μέγας Βασίλειος ἐν ταῖς κανονικαῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ ταῦτα μετὰ ἀκριβείας παρέδωκε. Πλὴν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν διακρίσιν τὴν διὰ τῶν ἐπιτιμίων θεραπείαν ἀνήρτησεν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΕΙΣ ΩΡΙΓΕΝΗΝ ΠΡΟΣΦΩΝΗΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΛΟΓΟΣ

*Ὁν εἶπεν ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης μετὰ τὴν παρ' αὐτῷ πολυετῆ ἄσκησιν, μέλλων ἀπα-
λάττεσθαι ἐπὶ τὴν πατρίδα.*

SANCTI GREGORII

THAUMATURGI

IN ORIGENEM PROSPHONETICA AC PANEGYRICA
ORATIO

Quam Cæsareæ Palæstinæ post multorum annorum apud illum disciplinam, dixit, cum
in patriam reditum pararet.

INTERPRETE JACOBO SIRMONDO.

(GALLAND., *Op. cit.*, p. 413.)

INDEX CAPITUM ORATIONIS PANEGYRICÆ IN ORIGENEM.

- I. Ab octo annis facultatem oratoriam intermisit Gregorius, studio in primis legum Romanarum et linguæ Latinæ distentus.
- II. Dotes Origenis præsentis propæmodum divinas commemorare aggreditur : in cujus manus præter spem omnem se incidisse profitetur.
- III. Grati animi studio ad dicendum excitatur. Pro ratione suæ facultatis gratias sibi referendas existimat. A Deo omnium bonorum initia : cui par gratia referri non potest.
- IV. Deum digne laudare solus novit Filius. In Christo et per Christum gratiarum actiones Patri offerendæ. Angelo item custodi gratias agit Gregorius, quod ab eo ductus sit ad Origenem.
- V. Hic vitam suam pristinam Gregorius intexit. Parentibus ethnicis natus perhibetur. Decimo quarto ætatis suæ anno patrem amittit. Studio eloquentiæ ac juris deditus. Ad Origenem mirabili Providentiæ nutu perductus.
- VI. Quibus artibus Gregorium ejusque fratrem Athenodorum pæne invito apud se retinere studeat Origenes : cujus amore captus uterque. Philosophia, pietatis fundamentum : cui proinde ut uni incumbat Gregorius, patriam, parentes, legum studia cæterasque disciplinas postponit. Anima, res libera. Non potior pars deteriori, sed deterior potiori conjungi cupit.
- VII. Qua mirabili arte ad philosophiam præparet Origenes Gregorium et Athenodorum. Utriusque ingenium excolit primum logica, spreta verborum cura.
- VIII. Deinceps physicam, geometriam et astronomiam eos edocet.
- IX. Verum ethica potissimum illorum animos imbuunt, non verbis tantum de virtutibus disserens, sed magis operibus suam doctrinam confirmans.
- X. Hinc arguuntur λογόσοφοι, qui dicunt et non faciunt.
- XI. Origenes primus ac solus ad philosophiam addiscendam hortatur Gregorium, se ipsum quodammodo præbens exemplum. De justitia, prudentia, temperantia et fortitudine. Nosce te ipsum.
- XII. Gregorius virtutes se adeptum negat. Pietas, initium et finis, adeoque parens omnium virtutum.
- XIII. Qua methodo in theologicis ac metaphysicis edocendis usus Origenes. Omnes scriptores, athisis exceptis, commendat. Orationis mira vis ad persuadendum. Mens facilis ad assensum.

- XIV. *Unde sint ortæ philosophorum contentiones. In eos qui obvia quæque judicio arripiunt, et in illis hærent. Ethnicorum libros caute suis prælegebat Origenes.*
 XV. *In divinis, Deus unus ejusque prophetæ audiendi. Eodem afflatu aguntur prophetæ et eorum auditors. Origenis excellentia in interpretandis Scripturis.*
 XVI. *Discessum suum deplorat Gregorius triplici comparatione: Adami extra paradysum, filii prodigi paternam domum deserentis, Judæorum in Babyloniam abductorum.*
 XVII. *Consolatur se ipse Gregorius.*
 XVIII. *Peroratio atque excusatio orationis.*
 XIX. *Apostrophe ad Origenem, ubi valedictio cum efflagitatione precum.*

S. GREGORII ORATIO PANEGYRICA IN ORIGENEM.

I. Præclara quædam res est silentium, tum aliis A plerumque permultis, tum mihi nunc vel maxime, qui volens nolensque clausum os habeo, et tacere cogor. Inexercitatus enim sum ac plane rudis sermonum illorum elegantium atque ornatorum, qui selectis probatisque nominibus ac verbis, perpetuo quodam et inoffenso ductu pronuntiantur aut componuntur: fortasse quidem et a natura ipsa ad venustum hoc et vere Græcicum opus elaborandum minus comparatus. Sed et octavus jam annus est, ex quo nec brevem longamve orationem ultimam habui ipse aut scripsi; nec alium audivi quemquam vel privatim scribentem dicentemve, vel publice panegyricos sermones controversiasque declamantem, præter hosce admirabiles viros qui pulchram philosophiam amplexi sunt: quibus scilicet elocutionis elegantiaque verborum cura minor est; postpositis autem vocibus, res ipsas ut se habent, accurate singulas investigare et enuntiare voluit; non quod alterum illud nolint, opinor; quin volunt quam maxime præclaras et accuratas cogitationes suas præclaro et venusto sermone exprimere: sed quod fortasse non possint, nec adeo sit in promptu, hinc sacram ac divinam facultatem propriis explicare sententiis, hinc orationem verbis comptam atque concinnam afferre; et quæ duorum hominum propria cujusque est prærogativa, una et eadem, eaque parva et humana mente complecti: præsertim cum utriusque dispar ac penitus contraria sit ratio. Cogitationi siquidem inventionique rerum, amicam quodammodo et consors operis est silentium; dicendi vero facultatem et pronuntiationum dignitatem haud alibi reperias quam in verbis, verborumque assidua meditatione ac usu. Quinetiam et alia quædam mentem disciplina vehementer occupat, et os linguam plane constringit, si vel exiguum quippiam Græca voce eloqui velim: mirificæ nimi-

A'. Καλόν τι χρῆμα (35-36) ἡ σιωπῆ, τῶν τε ἄλλων πολλοῖς πολλὰκις, κάμωι δὲ μάλιστα νῦν, καὶ ἐστὶν καὶ ἀκοντι ἐπιστομιζομένῃ καὶ σιωπῆν καταναγκαζομένην. Ἀμελετήτως γὰρ ἔχω, καὶ ἀπειρός (37) εἰμι λόγων τῶν καλῶν τούτων καὶ εὐπρεπῶν, τῶν ὑπὸ τοῖς ἐπιλέκτοις καὶ δοκίμοις ὀνόμασι τε καὶ ῥήμασι, κατὰ τὸ ἐξῆς ἀκωλύτω (38) τινὶ εἰρημῷ, λεγομένῳ ἢ συνταττομένῳ. τάχα μὲν καὶ ἦττον πεφυκὸς τὸ χαρτεῖν τοῦτ' καὶ Ἑλληνικὸν ὄντως ἔργον διαπονήσθαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὀκταετῆς μοι χρόνος οὕτως ἦδη, ἐξ οὗ οὔτε αὐτὸς εἰπὼν τι ἢ γράψας λόγον τινὰ μέγαν ἢ μικρὸν ὅπως τυγχάνω, οὔτε ἄλλου ἡκούσά του ἰδέε γράφοντος ἢ λέγοντος, ἢ καὶ δημοσίᾳ πανηγυρικοῦς λόγους καὶ ἀγωνιστικοῦς παρεχομένου, ἢ μὴ τῶν θαυμασίων τούτων ἀνδρῶν τῶν τὴν καλὴν φιλοσοφίαν ἀπασαιμένων· οἷς καὶ αὐτοῖς εὐεπειας μὲν ἦττον μέλει καὶ εὐπρεπειας ὀνομάτων· ἐν δευτέρῳ δὲ θέμενοι τὰς φωνάς, τὰ πράγματα αὐτὰ, ὡς ἔχει ἕκαστα, διερευνησθῆναι τε μετὰ ἀκριβείας καὶ ἐξηγήλειν ἐθέλουσιν· οὐχὶ οὐ βουλόμενοι, οἶμαι, ἀλλὰ καὶ ἀγαν βουλόμενοι τὰ καλὰ καὶ ἀκριβῆ τῶν νοημάτων, καλῶ καὶ εὐειδεῖ (39) ἐκτυποῦν τῷ λόγῳ· ἀλλ' ἴσως οὐ δυνάμενοι οὕτως ἐκ τοῦ προχείρου δύναμιν τοῖς ἰδίοις δημοσιεῦσαι νοήμασι τὴν ἱερὰν καὶ θεοειῆ, καὶ λόγον τὸν ἐν ταῖς λέξεσιν εὐεπῆ, δύο ἀνθρώπων ἰδέε ἐκάστον πλεονεκτήματα, μιᾶ καὶ τῆ αὐτῆ, καὶ ταύτῃ μικρὰ καὶ ἀνθρωπίνῃ περιλαβεῖν ψυχῆ, ὅπως ἐναντιώτατα· εἴγε νοήσαι μὲν καὶ εὐρέσει φίλον πως καὶ συνεργόν ἐστι σιωπῆ· τὸ δὲ εὐλαλον καὶ εὐηχον ἐν λόγῳ οὐκ ἀλλαχθῆ ἂν που ζητῶν εὔροι; ἢ ἐν φωναῖς, καὶ τῆ τούτων συνεχεῖ μελέτῃ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γε τὸν νοῦν ἕτερόν τι μάθημα δεινῶς ἐπιλαμβάνει, καὶ τὸ στόμα συνδεῖ τὴν γλῶτταν, εἴ τι καὶ μικρὸν εἰπεῖν τῇ Ἑλλήνων ἐθαλήσασιν φωνῇ· οἱ θαυμαστοὶ ἡμῶν τῶν σοφῶν νόμοι, οἷς νῦν τὰ πάντων τῶν ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἀνθρώπων καταθύνεται πράγματα, οἱ μὲν οὔτε συγκαίμενοι (40).

(35-36) *Καλόν τι χρῆμα.* Sic Gerardus Vossius. Hæschelius vero, ἀγαθόν τι. DELARUE.

(37) Ἄπειρος. Hæschelius habet, ἀνάσκητος. Et paulo post, δοκίμοις ἐν ὀνόμασι τε. Et infra τὸ χαρτεῖν τοῦτ'. Sed Vossius, ut in nostro textu. Id. — Hæschelianum exemplar secutus est Bengelius.

(38) Ἀκωλύτω. Forte ἀκολούθῳ, quia sequitur εἰρημῷ· ut alibi ἀκολουθῆ καὶ εἰρημῷ junguntur. BENGELO.

(39) *Εὐειδεῖ.* Ger. Vossius, ἀψευδεῖ Paulo. post Hæschelius, δύναμιν καὶ ἐν νοήμασι τὴν ἱερὰν. DELARUE.

(40) *Συγκαίμενοι.* Sirmondus, *conduntur.* Rhdomanus, *confectæ sunt.* Casaubonus *exere.* 9, ad Baron. p. 164, *erutæ sunt adinventæ.* Atqui ταλαπωρίαν Gregorius videtur dicere, quam sustinet qui leges discit, non qui tulit: nam magna pars studii juris in eo occupatur, ut leges in speciem pugnantēs

ὅτε καὶ ἐκμανθανόμενοι ἀταλαιπώρωσ· ὄντες μὲν αὐτοὶ σοφοὶ τε καὶ ἀκριβεῖς (41) καὶ ποικίλοι καὶ θαυμαστοί, καὶ συνελόντι εἰπεῖν, Ἑλληνικώτατοι· ἐκφρασθέντες δὲ καὶ παραδοθέντες τῇ Ῥωμαίων φωνῇ, καταπληκτικῇ μὲν καὶ ἀλαζόνι, καὶ συσχηματισζομένη τῇ ἐξουσίᾳ τῆ βασιλικῇ, φορτικῇ δὲ ὁμῶς ἐμοί· οὐ μὴν ἄλλως πως οὔτε δυνατὸν ἦν, εἰ καὶ βουλευτὸν εἶναι μοι εἴποιμ' ἂν ποτε (42). Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ εἰκόνες τινὲς εἰσι τῶν τῆς ψυχῆς ἡμῶν παθημάτων αἱ λέξεις ἡμῶν· τοῖς μὲν δυνατοῖς εἰπεῖν, ὡσπερ τισὶν ἀγαθοῖς ζωγράφοις, καὶ τέχνη μὲν ὅτι τεχνικωτάτοις, πλουσιοῖς δὲ καὶ τῇ τῶν χρωμάτων ὕλῃ, οὐχ ὁμοίως μόνον, ἀλλὰ καὶ ποικίλας, καὶ περικαλλεῖς τῷ πολυμυγεῖ τῶν ἀνθῶν, γράφειν ἐξείναι (43) τὰς γραφὰς κατὰ μῆδὲν ἐμποδιζομένοις, ὁμολογήσαιμεν.

et ad speciem crebra florum admistione pulcherrimas pingere licere sine ullo impedimento, confitendum est.

B'. Ἡμεῖς δὲ, οἷά τινες ὄντες πένητες, ἀποροῦντες τῶν ποικίλων τούτων φαρμάκων, καὶ ἤτιο οὐδὲ κτησάμενοι πώποτε, ἢ καὶ ἀποθεδληκότες ἴσως, οἷα ἐξ ἀνθρώπων μόνων ἢ ὀστράκων (44), τῶν συνήθων τούτων καὶ κοινῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν, τὰ πρωτότυπα τῶν τῆς ψυχῆς ἡμῶν τῶν παθημάτων ταῖς ἡμῖν εὐπόροις ὑπογράφοντες φωναῖς ἀπομιμούμεθα, ὑποφαίνειν τοὺς χαρακτῆρας τῶν τῆς ψυχῆς τύπων, εἰ καὶ μὴ ἐναργεῖς, μὴδὲ κεκαλλωπισμένους, ἀλλ' ὡς ἐν ἀνθρακογραφίᾳ γοῦν πεσιρῶμενοι, εἰ μὲν τι καὶ εὐεῖδὲς καὶ εὐγλωττον ἀπαντᾷ ποθεν, ἀσπασάμενοι ἠδέως, ἐπεὶ καὶ περιφρονησάντες (45). Ἄλλὰ γὰρ ἐκ τρίτων αὐτοῖς ἄλλως (46) κωλύει τε καὶ ἀποτρέπει, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἐπέχει μᾶλλον καὶ ἡσυχίαν ἀγειν ἀτεχνῶς προστάττει, ἢ ὑπόθεσις αὐτῆ· ἥσπερ ἔνεκα λέγειν προεθυμήθη μὲν, μέλλω δὲ καὶ ὀκνῶ. Περὶ γὰρ ἀνδρὸς διανοοῦμαι τι λέγειν, φαινόμενον μὲν καὶ δοκοῦντος ἀνθρώπου, τὸ δὲ πολὺ τῆς ἕξεως τοῖς καθορᾶν δυναμένοις ἀπεσκευασμένου ἦδη μείζονι παρασκευῇ μεταναστάσεως (47) τῆς πρὸς τὸ θεῖον. Οὐχὶ δὲ γένοσ οὐδὲ ἀνατροφὰς σώματος ἐπαίνεσθων ἐρχομαι, εἶτα μέλλω καὶ ἀναβάλλομαι ὅτ' εὐλαθείας περιττῆς· οὐδὲ γε ἰσχύην ἢ κάλλος· ταῦτα δὴ τὰ τῶν μερακίων ἐγκώμια, ὧν ἤττων φρονεῖς κατ' ἀξίαν τε καὶ μὴ, λεγομένων. Πραγμάτων γὰρ οὐ μονίμων οὐδὲ ἐστώτων, φθειρομένων δὲ ποικίλως καὶ ταχέως, λόγον

A rum sapientum nostrorum leges, quibus omnium nunc qui Romanorum imperio parent, res gubernantur; quæ quidem neque conduntur, neque percipiuntur sine labore ac molestia. Et sapientes quidem illæ, accuratæque sunt et variz et suspi-ciendæ, atque, ut uno verbo dicam, Græcissimæ; cæterum Romano expositæ traditæque sermone, admirabili sane atque magnifico et ad imperii majestatem conformato, sed mihi gravi nihilominus ac difficili: non enim aliter sentire aut posse aut velle me unquam dixerim. Cum autem aliud nihil sint voces nostræ, quam imagines quædam animi nostri conceptuum ac notionum; iis quidem qui dicendi facultate valent, tanquam pictoribus quibusdam et arte peritissimis, et colorum copia instru-

B ctissimis, non similes modo, sed variam etiam, et ad speciem crebra florum admistione pulcherrimas pingere licere sine ullo impedimento, confitendum est.

II. Nos vero, quasi pauperes quidam, variis hujusmodi fucis carentes, et qui vel nunquam eos in potestate nostra habuerimus, vel eos fortasse abjecerimus, tanquam solis carbonibus aut testulis, hoc est usitatis communibusque nominibus ac verbis, prima animi nostri sensa, iis quæ suppetunt vocibus depingentes effluimus; typorum animi characteres, si non claros nec ad speciem ornatos, at certe quemadmodum in carbonum pictura fieri solet, quoquo modo representare conantes: si quid vero uspiam venustum ac disertum se offerat, libenter accipimus; sin minus, etiam negligimus. Verum et tertium quiddam rursus aliud est, quod impedit et avocatur, et multo magis quam cætera nos retinet, silentioque uti jubet, argumentum nempe ipsum; de quo dicere avebam quidem, sed cunctari nunc cogor, et hæreo. De viro enim dicere institui, qui homo quidem esse videtur, et talis apparet; iis vero qui magnitudinem ejus habitus moresque intueri possunt, majoribus quibusdam ornamentis instructus ac prope divinis videatur. Nec vero genus aut corporis educationem laudaturus venio, atque horum causa cunctari ac moras nectere præ metu incipio; nec robur itidem, aut pulchritudinem: hæc enim puerorum sunt encomia, quæ utrum pro dignitate dicantur, an secus, minime laborandum. Merum quippe non stabilium nec permanen-

rite concilientur sive componantur. Et συγχεῖσθαι ποταὶ sive conspirare: Ὅτι σύγχεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ' ἐμέ. I Reg. xxii, 8. Huc facit ἀντικεισθαι oppositum, et συνίστασθαι synonymon. BENDEL.

(41) Ἀκριβεῖς. Ger. Vossius, εὐσεβεῖς.

(42) Εἰ καὶ βουλευτὸν... ποτέ. Hoeschelius, ἦν, ὅτε βουλευτὸν εἶναι... Vis particulæ ποτέ non recidit in εἰπομαι, sed in βουλευτὸν εἶναι. BENDEL.

(43) Ἐξείναι. Ger. Vossius, εἶναι. Mox Hoeschelius, οἷά τινες πάντες. DELAR.

(44) Ἀνθρώπων... ἢ ὀστράκων. Carbo pro colore hodie quoque usurpatur: testa pro charta veteres, pauperiores certe, uti solebant. Diogenes Laertius in Cleanthe: Τούτων φασιν εἰς ὀστράκα καὶ βῶν ὠμοπλάτας γράφειν, ἄπερ ἤκουεν ἀπ' αὐτοῦ Ζήνωνος, ἀπορία κερμάτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία. Pa-

riter scriptor Vitæ Apollonii Alexandrini grammatici: Τούτων δὲ ἦν πένης ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἐν ὀστράκῳ γράφειν τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα, διὰ τὸ μὴ εὐπορεῖν χάρτας πρῆσθαι. BENDEL.

(45) Ἀσπασάμενοι... περιφρονησάντες. Locum mutilum putat nuperus editor Parisiensis. At illum integritati suæ restituumus, adhibita interpunctione Bengeliana et recensita versione.

(46) Ἄλλως. Hoeschelius, ἄλλα δὲ. Locum integrum sic arbitror legendum: Ἄλλὰ γὰρ ἐν τρίτῳ αὐτοῖς ἄλλως κωλύει. DELARUE. — Hoeschelium sequitur Bengelius, atque ita vertit: Sed rursus, tertio loco, aliud est quod prohibet et abstertret.

(47) Μεταναστάσεως. Sic Bengelius. Vossius, μετ' ἀναστάσεως.

tium sed corruptibilibus variisque modis et cito pereuntium rationem, tanquam in re gravi ac digna, pertimescendo aut subterfugiendo, frigidum scilicet ac futile videretur : mihi certe si quid horum ad dicendum propositum esset, inutile et inanium, et qualia nunquam dicere instituerem ; si quid, inquam, mihi propositum esset ejusmodi, nec formidinem ullam haberet oratio, nec vereretur, ne quid uspiam dicens infra dignitatem eloqui viderer. Nunc vero quod in eo est vel prope divinum, vel Deo quam simillimum, inclusum quidem hoc aspectabili ac mortali, sed ad Dei similitudinem studiosissime contendens : hujus ego mentionem facere et res majores attingere parans, Deoque propterea gratias agere, quod hunc mihi virum nancisci concessum sit, supra omnem hominum cogitationem atque expectationem, tum aliorum, tum meam certe, qui nec talia unquam mihi proposui, nec sane speravi ; cum hæc, inquam, parvus et nullo ingenio præditus aggrediar, non immerito cunctor ac timeo, et silere prorsus malo. Et vero silere mihi tutissimum videbatur, ne gratiarum actionis prætextu, præcipiti forsau facilitate de gravibus sacrisque minime gravia, sed humilia atque protrita dicendo, non solum veritatem non assequar, sed aliquid etiam de ea, quod in me est, detraham apud eos, qui rem sic se habere credent, cum infirma oratio contumeliam potius inferens, quam opera facultate adæquans, effingetur. At tua quidem omnia nec minui possunt, nec contumeliam pati, o charum caput ; vel divina potius, quæ in se ipsis, qualia sunt, immota permanent, nihilque ab humili et indigna oratione nostra labefactantur. Nos vero, nescio quo pacto audaciæ temeritatisque notam declinare possimus, qui præ amentia, tenui et ingenio et apparatu res magnas ac captum nostrum excedentes adoriamur. Quod si alibi fortasse, et apud alios, simile quidpiam juvenili jactantia cœpissimus, audaces utique ac præfidentes videremur ; sed tamen impudentiæ tribuenda temeritas non esset, quod non coram te talia auderemus. Nunc autem omnem amentia modum implebimus, aut jam etiam implevimus, qui illotis, quod aiunt, pedibus ad aures introire ausi sumus, in quibus divinum ipsum Verbum, non tectis, ut apud vulgi hominum aures, pedibus tanquam sub crassis quibusdam ænigmaticarum tectarumque vocum pellibus, sed nudis, ut dicat quispiam, manifestum et perspi-

(48) *Μὴ καὶ ψυχρὸν ἢ πέρπερον ἤ.* Mh valet ut non dicam : ubi id quod majus est quodque ipsum affirmare poteramus, omittimus, ut id quod minus est, affirmemus. Περπερία Clementi Alexandrino est καλλωπισμὸς, περιττότης καὶ ἀρχαιότητος ἔχων ἔμφασιν. Petrus Alexandrius in epist. can. 10, de clericis ultra ad martyrium ruentibus : Ὅτε δὲ ἔπαισαν ὡς ἂν περπερευσάμενοι. Ubi Zonaras : Περπερίαν δ' ἐνταῦθα τὴν ἀλαζονείαν καλεῖ. Verbum illud quo et Sirmondus et Rhodomanus usi sunt, *futile*, huic loco minus quam aliis congruit : mallem *insolens*. Sed ipsum *perperum* etiam Latinum est. BENDEL. — Hesychium consule v. Περπερᾶ et περπερεύεται, ibique adnotata cl. Alberti

A ποιεῖσθαι τινὰ σεμνοειδῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς δὴ ταῖς ἀναβολαῖς, μὴ καὶ ψυχρὸν ἢ πέρπερον ἤ (48) οὐκ ἂν μοι τοῦτον εἴπερ τι λέγειν προῦκειτο, ἀχρήστων μὲν ὄντων καὶ ματαίων, καὶ οἷον οὐκ ἂν ποτε ἐκὼν προθέμην λέγειν οὐ μὴν ἀλλ' εἴπερ προῦκειτό (49) τι τοιοῦτον, οὐδ' εἶχεν ἂν εὐλάβειαν ὁ λόγος, οὐδὲ φροντίδα, μὴ τῆ τι λέγων, ἤτιτων τῆς ἀξίας φαινοίμην. Νυνὶ δὲ ὁ τι θεοειδέστατον αὐτοῦ, καὶ ὅπερ ἐν αὐτῷ συγγενὲς ὄν τυγχάνει Θεῷ, ἐγκαθειργμένος μὲν τῷ φαινομένῳ καὶ θνητῷ τῷδε, ὅτι δὲ φιλοπονύτατα ἐξομοιοῦσθαι (50) βιαζόμενον τῷ Θεῷ· τοῦτου μνημονεύων καὶ ἐφάπτεσθαι πως μέλλων πραγμάτων μειζόνων, καὶ τινος διὰ τοῦτου καὶ τῆς εἰς τὸ Θεῖον εὐχαριστίας, ὅτι μοι συγκυρῆσαι τοιοῦτω δεδούρηται ἀνδρὶ παρὰ πᾶσαν γε τὴν ἀνθρώπων προσδοκίαν τῶν τε ἄλλων καὶ τὴν ἐμοῦ αὐτοῦ, οὔτε προθεμένου ποτὲ οὔτε καὶ ἐλπίσαντος· τοιοῦτων ἐφάπτεσθαι μέλλων, μικρὸς ὢν καὶ ἀνους παντελῶς, οὐκ εὐλόγως ἀναδύομαι τε καὶ ὀκνῶ καὶ ἐκὼν εἶναι σιωπῶ. Καὶ ὅττα τὴν ἡσυχίαν ἀγειν ἀσφαλὲς μοι καταφαίνεται, μὴ τῆ προφάσει μὲν εὐχαριστίας, ὑπὸ δὲ προπετείας ἴσως περὶ σεμνῶν καὶ ἱερῶν ἀσεμνά τε καὶ εὐτελῆ καὶ καταπεπατημένα διεξιῶν, οὐ μόνον οὐκ ἐφικνῶμαι τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ καθαιρῶ τι, τὸ γε ἐπ' ἐμοῖ, παρὰ τοῖς οὕτως ἔχειν πιστεύουσιν, ὡς ἀσθενὴς ὢν ὁ λόγος, περιουρίζων μάλλον, ἢ περ ἐξομοιούμενος τοῖς ἔργοις τῇ δυνάμει, ὑποτυπώσεται. Καίτοι τὰ μὲν σὰ ἀκαθαίρετα καὶ ἀνύβριστα, ὧ φιλὴ κεφαλή, καὶ πολὺ μᾶλλον τὰ θεῖα μένοντα ἐφ' ἑαυτῶν, ὡς ἔχει, ἀσάλευτα, οὐδὲν βλαπτόμενα ὑπὸ τῶν μικρῶν καὶ ἀναξίων ἡμετέρων λόγων· ἡμεῖς δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τὴν τῆς θρασυτύτος καὶ προπετείας δόξαν διαφευξόμεθα, ἐπιπηρήσαντες ὑπ' ἀνοίας, μικρῶ καὶ νῦ καὶ παρασκευῆ, μεγάλοις καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ἴσως πράγμασι. Καὶ εἰ μὲν ἀλλαχθῆι που καὶ ἐπ' ἄλλων τοιαῦτα προθυμῆθημεν νεανειοῦσασθαι, θρασεῖς μὲν καὶ οὕτως ἦμεν καὶ τολμηροὶ τινες· οὐ μὴν ἀλλ' ἀνάδεια τῆς προπετείας αἰτία, τῷ μὴ ἐπὶ σοὶ (51) ταῦτα θρασύνεσθαι. Νυνὶ δὲ πᾶν τὸ μέτρον τῆς ἀνοίας ἀκοπλήσομεν, ἢ καὶ ἀπεπλήσαμεν ἤδη, ἐπεμβαίνειν τολμήσαντες ἀνίπτοις τοῖς ποσὶ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀκοαῖς, αἷς αὐτῶς ὁ θεῖος Λόγος οὐδὲν ἐσκευασμένοις, ὡς ταῖς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, τοῖς ποσίν, ὥσπερ ὑπὸ παχέων τινῶν δερμάτων τῶν αἰνιγματωδῶν καὶ ἀσαφῶν (52) λέξεων, ἀλλὰ γυμνοῖς (ὡς ἂν εἴποι τις), σαφῆς καὶ πρόδηλος ἐμβατεύων ἐνεπιδημεῖ· ἡμεῖς δὲ ὥσπερ ῥύπον ἢ πηλὸν τινὰ τοῖς ἀνθρωπίνους ἡμῶν λόγους φέροντες ἐπαντελεῖν (53)

tom. II, pag. 943.

(49) *Προῦκειτο.* Bengelius cum Hoeschelio, προῦκειτο, οὐδ' ἠντινοῦν εἶχεν ἂν.

(50) *Ἐξομοιοῦσθαι.* Amplius aliquid sonare videtur τὸ ἐξομοιοῦσθαι, quam τὸ μιμεῖσθαι, inquit Gatakerus ad Anton. pag. 360. Nempe alterum refertur ad habitum, alterum ad actiones. BENDEL.

(51) *Ἐπὶ σοὶ.* Prorsus legendum ἐπὶ σοῦ : nam modo in antitheto dixit ἐπ' ἄλλων. Ib.

(52) *Ἀσαφῶν.* Ger. Vossius, ἀσαφῶν.

(53) *Φέροντες ἐπαντελεῖν.* Idiostismus auctori nostro frequens. Sic infra φέρων ἐπιδοίην, φέροντες ἀναθήσομεν, φέρων καταστήσατο, φέρων παρδύσατο, φέρων ἐμφυτεύσει, φέρων ἐγκατέθετο. BENDEL.

ἐτολμήσαμεν ἀκοαῖς θεῶν καὶ καθαρῶν ἀκούειν ἅμα μεμελετηκυῖαις φωνῶν. Ἄρ' οὖν ἀπόχρη μέγρι τοῦτου ἀμαρτεῖν· καὶ νῦν γοῦν σωφρονεῖν ἄρξασθαι χρῆ, μηκέτι μὲν περαιτέρω προβαίνοντας τῷ λόγῳ, αὐτοῦ δὲ καταπαύσαντας, ἐβουλόμην μὲν. Οὐ μὴν ἀλλ' ἅπαξ μοι θρασυνομένῳ ἐξέστω τὴν αἰτίαν πρῶτον εἰπεῖν, ὑφ' ἧς ἐπαρθεὶς ἐπὶ τοῦτον ἦκα τὸν ἀγῶνα, εἰ πῃ καὶ συγγνώμη γένοιτό μοι τῆς προπετείας ταύτης.

Γ'. Δεινὸν μοι ἡ ἀχαριστία καταφαίνεται, δεινὸν καὶ πάνδεινον. Παθόντα γάρ τι καλῶς, μὴ καὶ ἀμελεῖσθαι πειραῖσθαι, εἰ καὶ μὴ ἄλλως δυνατὸν, εὐχαρισταῖς γοῦν ταῖς διὰ λόγων, ἢ ἀνοήτου πάντη καὶ ἀναισθήτου τῶν εὐεργεσιῶν, ἢ ἀμνήμονος· ὅτω (54) δὲ καὶ αἰσθησις, καὶ γνώσις ὧν ἔπαθε καλῶν προσεγγέτετο πρῶτον, εἰ μὴ καὶ μνήμη διασώζεται εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, εἰ μὴ καὶ ἀναφέρει τινα χάριν τῷ ἔρξαντι τῶν ἀγαθῶν, ἀργὸς οὖτος καὶ ἀχάριστος καὶ ἀσεβής, ἐξαμαρτάνων οὐ συγγνωστά οὔτε μεγάλῳ οὔτε μικρῷ· εἰ μὲν μέγας τίς ἐστι καὶ μεγάλου, οὐκ ἀνὰ στόμα φέρων σὺν πάσῃ εὐχαριστίᾳ καὶ τιμῇ τὰς μεγάλας αὐτοῦ εὐεργεσίας· εἰ δὲ μικρὸς καὶ εὐκαταφρόνητος, οὐκ ἀνυμνῶν καὶ εὐφημῶν πάσῃ τῇ αὐτοῦ δυνάμει τὸν οὐ μέγαστον μόνον, ἀλλὰ καὶ μικρῶν εὐεργετην. Τοῖς μὲν οὖν μείζουσι καὶ διαβεβηκόσι δυνάμει ψυχῆς, οἷα δὴ ἐκ πλείονος περιουσίας καὶ μεγάλου πλοῦτου, μείζους καὶ φιλοτιμωτέρας ἀναγκαῖον ἀποδιδόναι τοῖς εὐεργεταῖς τὰς κατὰ δύναντα εὐφημίας· τοῖς δὲ μικροῖς καὶ ἐν στενῷ καθεστῶσιν, οὐδ' αὐτοῖς ἀμελεῖν, οὐδὲ βραθυμῆν προσήκον, οὐδ' ἀναπεπτωκέναι, ὡς οὐδὲν ἄξιον φέρειν, οὐδὲ τέλειον δυναμένους· ἀλλ' οἷα πένητας μὲν, εὐγνώμονας δὲ, οὐ τὴν τοῦ τιμωμένου, τὴν δ' αὐτῶν δυνάμιν μετρήσαντας, ἐκ τῆς παρουσίας δυνάμεως ἀναφέρειν τὰς τιμὰς, χαριέσσας ἰσως ἐσομένας καὶ καταθυμῶν τῷ τετιμημένῳ, καὶ οὐκ ἐν δευτέρᾳ χώρᾳ παρ' αὐτῶν τῶν μεγάλων καὶ πολλῶν, εἰ σὺν τινι προθυμίᾳ μείζονι καὶ γνώμῃ προσφέρουσι δλοκλήρῳ. Οὕτως ἐν ἱεραῖς Βίβλοις φέρεται, ὅτι δὴ μικρὰ τις καὶ πτωχὴ γυνὴ ἅμα πλουσίους καὶ δυνατοῖς, οἳ προσέφερον ἐκ τοῦ πλοῦτου μέγала καὶ πολυτελῆ, μόνῃ μικρὰ μὲν καὶ ἐλάχιστα, πάντα δὲ ὅμως τὰ δντα αὐτῇ συμβαλλομένη, τὴν τῆς πλείονος δόσεως μαρτυρίαν ἀπηνέγκατο. Οὐ γὰρ οἶμαι τῷ ποσῷ τῆς δεδομένης ὕλης, ὁσσης ἐξωθεν, ταῖς δὲ προσφερούσαις γνώμαις μάλλον καὶ προαιρέσει τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὃ ἱερὸς λόγος ἐσταθμῆσατο. Οὐ τοίνυν οὐδὲ ἡμᾶς ἀποκνεῖν πάντη προσήκον δεῖε τοῦ μὴ ἐξισωθῆσθαι τὴν εὐχαριστίαν ταῖς εὐεργεσίαις, ἀλλὰ πᾶν τούναντιον τολμᾶν καὶ πειραῖσθαι, εἰ καὶ μὴ τὰς ἰσας, τὰς γοῦν δυνατὰς προσφέρειν ὡς ἐν ἀμοιβῇ τιμὰς· εἰ πως, τῶν τελείων διαμαρτάνων, τῶν ἐπὶ μέρος γοῦν τεύξεται ἡμῖν ὁ λόγος, τὴν παντελεῖ τῆς ἀχαριστίας δόξαν διαδράς. Ἄχρηστον γὰρ ἀληθῶς ἡ παντελεῖς σωπὴ ὑπὸ πιθανῷ τῷ τοῦ μὴ δῦ-

A cum incedens obambulat : et nos autem velut sor-des ac cœnum quoddam, mortalia hæc verba nostra inferre, atque in aures divinis purisque vocibus audiendis assuetas infundere audemus. Satis ergo sit, huc usque peccasse; vel nunc tandem sapere incipiendum est; nec oratione longius producta, hic desinendum. Vellem equidem; verum pudoris fines semel egresso liceat causam prius dicere, qua ductus in certamen hoc veni, si qua mihi forsitan temeritatis hujus venia concedatur.

III. Dura mihi gravisque res, ingratus animus videtur; gravis, inquam, et gravis usquequaque. Eum enim qui beneficio affectus sit, si aliter non potest, agendis saltem verbo gratis rependere non conari, aut mente capti et sensum beneficiorum non habentis est hominis, aut immemoris : cui vero et sensus et cognitio est beneficiorum, nisi memoriam conservet in posterum, nisi gratiam etiam aliquo modo referat bonorum auctori, iners ille est et ingratus ac impius, ejus criminis reus, quod nec magnus, nec parvus ignoscat; quippe qui, si quidem magnus est et magnificus, magna ejus beneficia in ore, cum omni gratiarum actione atque honore non gerat; sin parvus et despicibilis, non omni tamen studio laudet ac celebret, non magnorum tantum, sed parvorum etiam munerum largitorem. Et a magnis quidem animique facultate præstantibus, tanquam ex majore opum copia magnisque divitiis, majores atque illustriores benefactoribus laudes pro viribus reddi necesse est; parvos autem et in angusto constitutos, nec ipsos negligere, aut segniores esse convenit, nec animis cadere, quasi nihil dignum perfectumque afferre possint; sed velut pauperes quidem, at tamen gratos, non ejus quem honorant, sed suam facultatem metientes, ex præsentî commoditate honores deferre; gratos illos fortasse et jucundos ei qui honoratur, nec inferiore apud eum loco, quam si magna quæque ac multa offerrentur, futuros, si majore cum alacritate sinceroque et integro animo deferantur. Sic enim in sacris Litteris legere est⁴⁶, parvam quamdam et pauperem feminam, una cum divitiibus et potentibus qui ex facultatibus suis magna et opima offerrebant, solam quidem parva et minima, sed omnia tamen quæ habebat, contulisse, et majoris muneris testimonium laudemque retulisse. Non enim externæ, opinor, rei quæ data est quantitate, sed ipso offerentis animo ac proposito æstimandam muneris dignitatem magnificentiamque divinæ Litteræ censuerunt. Non igitur omnino refugere nos oportet, inani metu ne gratiæ cum beneficiis non adæquentur : sed contra potius audere atque omnia conari; ut si non pares, quos saltem possumus honores rependamus. Quod si forte non omnino rem assequatur, partem certe aliquam pertingat oratio, atque omnimodam ingrati animi labem devitet. Improbum

⁴⁶ Luc. κκί, 2.

(54) Ὅτω. Ita Hæschelius, Bengelius ac editor Parisiensis. Vossius, ὅτι.

enim revera est pertinax silentium, plausibili quodam velo tectum, quasi nequeat quidquam pro dignitate pronuntiari: ingenui autem probique semper est animi, referendæ gratiæ conatus, quamvis infra merita sit facultas ejus qui gratiam refert. Neque enim si pro dignitate dicere non possim, propterea silebo; sed ubi omnia quæ possum præstitero, jure gloriabor. Esto itaque mea hæc oratio charisteria, hoc est gratiarum actionis; erga Deum sane universorum, dicere non ausim: quanquam ab illo quidem omnia nobis bonorum initia sunt; ab eo item nos agendarum gratiarum, et hymnorum, ac laudum primordia ducere oportet. Sed ne si quidem me totum, non qualis nunc sum, profanus et impurus, et tetro atque immundo malo conspersus et permistus; sed nudum ac purissimum, clarissimumque et sincerissimum, et ab omni labe alienum; nec si totum, inquam, nudum me velut recens natum offeram, dignum a me tamen ullum in pretium et compensationem, omnium principi et auctori munus attulerim: quem nec privatim singuli, nec simul universi, non si in unum idemque pura omnia coalescant, et a se ipsis discedentia, ad eum tota convertantur, uno spiritu unoque et consono sensu conjuncta, digne unquam venerari ac laudare queant. Quod enim de Deo homo quispiam recte cogitare ac perfecte (si dici fas sit) loqui pro dignitate possit; pro hac ipsa facultate qua ornatus est, quam non ab alio ullo, sed ab ipsomet accepit; nihil utique aliunde habere potest majus, quod ad gratiarum actionem retribuatur.

IV. Sed nos laudationes quidem et hymnos in omnium regem et moderatorem, perennem fontem omnium bonorum, ei qui et in hoc ipso infirmitatem nostram sanat, et quod deest explere solus potest, relinquamus; præsi, inquam, animarum nostrarum ac Salvatori, primogenito ejus Verbo, omnium conditori et gubernatori. Ipsi soli pro se ipso et pro omnibus privatim ac universe facile est assiduas atque perpetuas gratias agere: quia cum sit ipsa veritas; et ipsa Patris universorum et sapientia et potestas, ad hæc et in ipso et cum ipso vere atque omnino conjunctus, nullum est periculum, ne vel per oblivionem vel insipientiam, aut præ imbecillitate aliqua, ac si quis ab eo sejunctus et alienus esset, vel assequi laudationis modum nequeat, vel

(55) Παναγεῖ. In bonam tantum partem παναγής ponunt Lexica: sed ex hoc loco (nam de lectione quis dubitet?) patet, in utramque valere, perinde ut αναγής et ἐναγής. BENGEL.

(56) Γυμνὸν δὲ αὐτόν. Αὐτόν Bengelio videtur παρέλκειν. At forte legendum cum editore Parisiensi, γυμνὸν δ' ἑμαυτόν. Aut saltem rescribendum, αὐτόν.

(57) Ὡσεῖ... ἀθρόα. Hæschelius pro Ὡσεῖ in margine habet ὡς εἰ. id est, ut si. Manere Ὡσεῖ potest ut, Ὡσεῖ... ἀθρόα, in parenthesis, illam præcise partem, ἅμα πάντες, declarat, eleganter vergens ad votum. BENGEL.

(58) Ἀλλὰ τὰς μὲν, κ. τ. λ. Hæbemus in hoc testimonio accuratam mysterii expositionem. Nam virtus illa Filii æqualis virtuti Patris, qua Pater se

A νασθαὶ ἀξίον τι λέγειν προκαλύμματι· εὐγνωμων δὲ ἡ πείρα ἡ πρὸς τὰς ἀμοιβὰς αἰεὶ, κἀν ἤττων τῆς ἀξίας δύναμις τοῦ τὴν χάριν ἀναφέροντος ἧ. Οὐ γὰρ, εἰ μὴ κατ' ἀξίαν οἶός τέ εἰμι λέγειν σωπῆσομαι· ἀλλ' εἰ ἀποπλήσω πάνθ' ἃ μοι δυνατόν ἐστι, καὶ σεμνουνοῦμαι. Ἔστω δὲ μοι ὁ λόγος ἕδε χαριστήριος· θεῶ μὲν τῶ τῶν ὄλων, οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι λέγειν· καίτοι γε ἐκεῖθεν ἡμῖν πᾶσαι μὲν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀρχαί, ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἡμᾶς τῶν εὐχαριστιῶν ἡ ὕμνων καὶ αἰνῶν ἀρχεσθαι χρῆ. Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' εἰ ὄλον ἑμαυτόν, μὴ οἶός μὲν νῦν εἰμι βέβηλος καὶ ἀκάθαρτος, ἀναμεμιγμένος καὶ πεφυρμένος παναγεῖ (55) καὶ ἀκαθάρτη κακῶ· γυμνὸν δὲ αὐτόν (56) ὅτι καθαρῶτατον λαμπρότατον τε καὶ εὐκρινέστατον, καὶ ἀμιγῆ παντὸς χεῖρονος· οὐδ' εἰ ὄλον, φημί, γυμνόν, ὥσπερ B τινὰ γενόμενον φέρων ἐπιδοίην, φέροισι ἂν τι παρ' ἑμαυτοῦ δῶρον ἀξίον εἰς τιμὴν καὶ ἀμοιβὴν τῶ πάντων ἡγεμόνι καὶ αἰτίῳ· ὃν οὐτε ἰδίᾳ ἕκαστος πώποτε, οὐτε καὶ ἅμα πάντες, ὡσεὶ ἓν καὶ ταῦτό γενοῖτο πάντα καθαρὰ, αὐτῶν μὲν ἐκστάντα, πρὸς αὐτόν δὲ ἐπιστρέψαντα μάλλον, ἀθρόα (57) ἐνὶ πνεύματι καὶ μετ' ὁρμῇ τῇ συμφώνῳ, ἀξίως ἂν εὐφημησάι δύναιντο. Ὅτι γὰρ τῶν αὐτοῦ δημιουργημάτων καὶ διανοηθῆναι τις ἀριστα καὶ ὀλοκλήρως, καὶ (εἰ οἶόν τε) εἰπεῖν κατ' ἀξίαν περὶ αὐτοῦ δυνθῆναι· αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμεως ἕνεκεν ἧς ἰξίωται οὐ παρ' ἄλλου του, παρ' αὐτοῦ δὲ λαβῶν, οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἄλλο τι μεῖζόν ποθεν εὐπορήσας εἰς εὐχαριστίαν ἀναθεῖτ.

Δ'. Ἀλλὰ τὰς μὲν (58) εἰς τὸν πάντων βασιλέα καὶ κηδεμόνα, τὴν διαρκῆ πηγὴν πάντων ἀγαθῶν, εὐφημίας καὶ ὕμνων τῶ κἀν τούτῳ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἠωμένῳ, καὶ τὸ ἐνδόν ἀναπληροῦν μόνῳ δυνάμει ἐπιτρέψωμεν, τῶ προστάτῃ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν καὶ Σωτήρι, τῶ πρωτογενεῖ αὐτοῦ Λόγῳ, τῶ πάντων δημιουργῶ καὶ κυβερνήτῃ· αὐτῶ μόνῳ ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ πάντων ἰδίᾳ τε καὶ ἑκάστου (59), καὶ ἀθρόον ἅμα δυνατὸν ὃν ἀναπέμπειν διηνεκεῖς καὶ ἀδιαλείπτους τῶ Πατρὶ τὰς εὐχαριστίας· ὅτι αὐτὸς ἡ ἀλήθεια ὢν, καὶ ἡ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν ὄλων καὶ σοφία καὶ δύναμις, πρὸς δὲ καὶ ἐν αὐτῶ ὢν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀτεχνῶς ἠνωμένος, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡ διὰ λήθην ἡ ἀσφῶς ἡ ὑπ' ἀσθενείας τινὸς, ὥσπερ τις ἀπειρονομένος αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐρίζεται τῇ δυνάμει τῆς ὁ-

ipse quodammodo circumambit, nihil aliud esse potest, quam tota Patris substantia Filio tradita. Ex quo facile intelligitur Filium esse veritatem et Patris sapientiam ac virtutem, eumque in Patre esse et cum Patre conjunctum. Laudes quas Patri Filius tribuit, honorem quem ei defert, et ab eo accipit vicissim, utriusque consensum in hac ejusdem virtutis Patrem quodammodo circumambientis æqualitate diserte Gregorius constituit, ut quisque animadvertere potest. Maran., Divin. D. N. J. C. lib. iv, cap. 20, § 1, pag. 522.

(59) Καὶ ἑκάστου. Qui editionem Parisiensem ann. 1621 post Vossianam recensuit, conjiciebat hic legendum καθ' ἕκαστον. At Bengelius, καὶ omisso, edidit ἰδίᾳ τε ἑκάστου. Sic et nuperus Origenianorum editor Parisiensis.

νάμεως, ἢ ἐφίξεται μὲν, ἐκὼν δὲ (ὃ μὴ θέμις εἰπεῖν) ἅσῃ τὸν Πατέρα ἀνευφημήτων· ὃν μόνῳ τούτῳ δυνατὸν ὅν τελευτήτατα πᾶσαν ἀποπληρῶσαι τὴν ἀξίαν τῶν αὐτῷ προσηκόντων αἰῶν· ὃν τινα αὐτὸς ὁ τῶν ὄλων Πατὴρ ἐν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος (60), δι' αὐτοῦ· μονουχὶ αὐτὸς αὐτὸν ἐκπεριῶν (61), τῇ ἴσῃ πάντῃ δυνάμει τῇ αὐτοῦ τρῆπον τινὰ τιμῆ καὶ τιμῶτο· ὅπερ πρῶτος καὶ μόνος ἔχειν ἔλαχεν ἐκ πάντων τῶν ὄντων ὁ Μονογενὴς αὐτοῦ, ὁ ἐν αὐτῷ Θεὸς Λόγος· τῶν ὄλων (62) πάντων οὕτω μόνον εὐχαρίστων καὶ εὐσεβῶν εἶναι δυναμένων, εἰ ἐπ' αὐτῷ φέροντες μόνῳ ἀντὶ πάντων τῶν παρὰ τοῦ Πατρὸς ἡμῖν ἀγαθῶν, τὴν δυνάμιν τῆς ἀξίας εὐχαριστίας ἀναθήσομεν (μῆτις ὁδὸν εὐσεβείας ταύτην εἶναι ὁμολογήσαντες τὴν δι' αὐτοῦ πᾶσαν μνήμην) τῷ τῶν ὄλων αἰτίῳ (63). Διδὸς δὲ τῆς μὲν ἐπὶ πᾶσι διαρκοῦς προνοίας ἐν τε μεγίστοις καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις κηδομένης ἡμῶν, καὶ εἰς τοῦτό γε προαγομένης, ἐκείνος ἄξιος διαρκῆς εἶναι λόγος εἰς εὐχαριστίας καὶ ὕμνους ὁμολογεῖσθαι, τελειότατος ὢν καὶ ζῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ πρώτου Νοῦ Λόγος ἔμψυχος ὢν· ὁ δ' ἡμέτερος οὗτος ἔστω χαριστήριος ἀνθρώπων μὲν πάντων μάλιστα τῷ ἀνδρὶ τῷ ἱερῷ τῷδε· εἰ δὲ τι καὶ περαιτέρω μελληγορεῖν (64) ἐθέλωμι, καὶ τῶν οὐ φαινομένων μὲν, θειοτέρων δὲ καὶ κηδομένων ἀνθρώπων, τούτῳ ὅς με ἐκ παίδων κρῖσαι τινὲς μεγάλη οἰκονομεῖν τε καὶ τιθνεῖσθαι καὶ ἐπιτροπεύειν ἐκληρώσατο, ὁ ἱερὸς ἄγγελος Θεοῦ, ὁ τρέφων με ἐκ νεότητός μου, φησὶν ἐκεῖνος ὁ Θεῷ φίλος ἀνὴρ, τὸν αὐτοῦ λέγων δηλαδὴ· ἀλλ' ὁ μὲν μέγας ὢν, ἀναλόγως μέγιστον τινα (ἦτοι ἄλλον ὅστις ἀν ἐκείνους ἦ, ἢ καὶ αὐτὸν ἴσως τὸν τῆς μεγάλης βουλήs Ἄγγελον, τὸν κοινὸν πάντων Σῶτηρα, ὑπὸ τελειότητος μόνον ἦδη φύλακα αὐτῷ εἶναι κληρωσάμενος, οὐκ οἶδα τοῦτο σαφῶς), πληρὸς ὁ μὲν τὸν ἑαυτοῦ μέγαν τινὰ, ὅς τις ποτ' ἀν ἦ, καὶ γινώσκων καὶ εὐφημῶν. Ἡμεῖς δὲ πρὸς τῷ κοινῷ πάντων ἀνθρώπων κυβερνήτῃ, καὶ τούτῳ, ὅς τις ποτ' ἐστίν, ἰδίᾳ παιδαγωγὸς ἡμῶν ὄντων νηπιῶν. Ὅς τὰ τε ἄλλα πάντῃ πάντα ἀγαθὸς ὢν τροφεὺς καὶ κηδεμὼν ἐμὸς (οὐχὶ ἐμοὶ ἢ τινι τῶν ἐμοὶ προσηκόντων φίλων, τυφλοὶ γὰρ ἡμεῖς καὶ μηδὲν τῶν ἐμπροσθεν ὁρῶντες ὥστε τι καὶ κρῖνειν δύνασθαι τῶν δεόντων, ἀλλ' ἢ αὐτῷ προορμένῳ πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, συμφέρον(65) εἶναι καταφαίνεται), πάλαι τε καὶ νῦν ἔτι

¹⁵ Gen. XLVII, 15. ¹⁶ Isa. IX, 5.

(60) Ὅν τινα... ἐν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. D Haud probatur Bengelio verbum *facere* in huius loci versione: adeoque ipsemet reddit: *quem ipse omnium Parens unum secum habens*, simulque monet ad ipsam ὁμοουσίαν exprimendam hunc locum valere.

(61) Ἐκπεριῶν. Scribendum ἐκπεριῶν statuit ex Casaubono Bengelius. Quo quidem verbo passim utitur auctor. Infra cap. 7, καὶ τέχνῃ ἑαυτοῦ τῇ γωργητικῇ ἐκπεριῶν. Et in *Metaphr. Eccle.*, I, 7, τὸν ἥλιον τὴν γῆν ἐκπεριῶντα.

(62) Ἄλλων. Hoc παρέλκει, quia subauditur ἡμῶν, ut docet verbum ἀναθήσομεν. Aliter indignum esset hoc loco. BENDEL.

(63) Τῷ τῶν ὄλων αἰτίῳ. Sic Vossius et Bengelius. Et recte quidem: ἀναθήσομεν... τῷ τῶν ὄλων αἰτίῳ. Planau reddit orationem parenthesis ex

ut assequatur quidem, volens tamen (quod nefas est dicere) Patrem sua laudatione destituat: cum ei soli sit in promptu perfectissime omnes congruentium illi laudum numeros adimplere; quem ipse omnium Pater unum secum faciens, per ipsum tantum non sese ipse circumambiens, æquali usquequaque cum sua virtute quodammodo honoret, et honoretur: quod quidem primus solusque ex omnibus sortitus est Unigenitus eius qui in ipso est, Deus Verbum. Reliqui autem omnes ita duntaxat grati et pii esse possumus, si in eo solo pro omnibus in nos a Patre profluentibus bonis omnem dignæ gratiarum actionis conatum offeramus: unam pietatis viam hanc esse confitentes, si omnem memoriam per ipsum conditori atque auctori omnium dedicemus. Quamobrem

B perpetua quidem illa, quæ in omnibus elucet, quæ in maximis et minimis nostri curam gerit, et huc usque provecta est, providentia dignus ille, atque ad gratiarum actionem hymnosque sufficiens perennis sermo concedatur; ut qui perfectissimus ac vivens, et ipsius primæ Mentis animatum Verbum existat: noster vero hic sermo sacro huic viro uni inter omnes mortales potissimum, eucharisticus esto: ac si quid altius porro de iis qui non cernuntur, diviniore et hominum curam gerentibus, loqui velim; huic etiam qui me a puero, magno quodam iudicio regendum educandumque sortitus est, sacer angelus Dei: *qui pascit me ab adolescentia mea* ¹⁵, ut ait ille Deo charus vir; suum ipsius videlicet intelligens: verum hic quidem qui magnus erat, congruenter maximum quempiam (sive alium, quisquis ille fuit, sive ipsum fortasse *magni consilii Angelum* ¹⁶, communem omnium Salvatorem, solum jam perfectionis gratia custodem adeptus; hoc equidem in manifesto nescio), attamen suum ille magnum quemdam, quicumque tandem esset, et cognoscebat et predicabat. Nos vero, præter communem omnium gubernatorem, hunc etiam quisquis est privatim pædagogus noster, qui re ipsa pueri et infans sumus; qui cum in cæteris omnibus bonus semper nutritor et curator meus fuerit (nec enim mihi aut cuiquam ex affinis meis, qui cæci sumus, et nihil eorum quæ ante pedes sunt, videmus, ut conveniens aliquid discernere possimus; sed ipsi

Bengelio accepta. At Delarue, τοῦ τῶν ὄλων αἰτίου.

(64) Μελληγορεῖν. Al., μεγαλληγορεῖν. Sed audiendus Bengelius: « Μελληγορεῖν, inquit, haud scio ar apud alios occurrat auctores; et hic tamen aptius est: respice ὕμνων καὶ αἰῶν supra sub finem c. 3. Accedit analogia, χρησιμαγορεῖω, ὕμναγγρας, et, quod ad priorem compositi partem attinet, μελουργία, quod Cyri Germani verbum est, pariter ignotum lexicis. »

(65) Συμφέρον. Συμφέρω, perinde ut πρόσφορος, est verbum μέτρον, unde σύμφορος, utilis; et tamen συμφορά, calamitas. Quare generatim significat *competo, quadro*; unde sensus huius loci liquidus fuit: *non propinquo, sed angelo convenit*, scilicet nomen modo positum, τροφεὺς καὶ κηδεμῶν. BENDEL.

omnia ad animæ nostræ utilitatem prospicienti, quod utile et bonum est, statim apparet), ut olim me, ita nunc quoque alit, et erudit ac manu ducit: tum præter alia omnia, conjungi me cum hoc viro, quod omnium eerte summum est, et cum eo versari fecit; qui nec genere, nec sanguine ullo conjunctus, nec aliter necessarius aut vicinus neque popularis omnino erat (quæ scilicet amoris et conjunctionis vincula inter alios esse solent), sed, ut paucis dicam, ignotos, alienos, peregrinos, ab invicem longe disjunctos, quanta scilicet regionum et montium ac fluminum spatia dividunt, divina vere sapientique providentia unum in locum perducens, salutarem mihi congressum hunc conciliavit: hunc ipsum mihi a primo, ut reor, ortu et educatione divinitus procurans. Quonam autem pacto, longum esset commemorare, non solum si accurate omnia persequi nihilque omittere studeam; sed quamvis multa passim præteriens, pauca summam referre velim.

V. Prima enim educatio ab ortu ipso sub parentum cura fuit, et patrii mores erronei: a quibus liberatum iri me, neque alius, opinor, quisquam sperasset, neque mihi spes ulla erat, puero adhuc et rationis experti, sub patre supersticioso. Secuta deinde est patris amissio, et orbitas: quæ mihi fortasse cognoscendi veri initium fuit. Tunc enim primum ad salutare verumque Verbum transii, nescio quo pacto, coactusne potius, an volens. Quodnam enim iudicium mihi erat, quatuordecim annos nato? Cæterum ex eo tempore, advenire mihi sacrum hoc Verbum cœpit, quasi perfecta jam communi omnium hominum ratione; advenit sane tum primum. Quod equidem non parvum, si minus olim, nunc certe ratiocinans, sacræ et admirandæ erga me providentiæ signum duco: hunc rerum decursum intuens, annis ita distinctum, ut præcedentia hanc ætatem omnia, quotquot fuerunt, erroris opera, infantia et rationis inopia tribuerentur; nec sacrum frustra Verbum animæ nondum rationis compoti daretur; rationis vero jam capaci, quamvis non divinæ puræque rationis, at timoris certe secundum hanc rationem, illius expertus non esset; sed simul cum humana, divina quoque in me inciperet ratio: dum hæc quidem adjuvabat potestate mihi sane inexplicabili, sed ipsius propria; illa vero adjuvabatur. Quod necum dum reputo, lætitia simul ac timore perfundor: lætus scilicet propectu; timens autem, ne tantis beneficiis affectus, a fine nihilominus aberrem. Sed enim nescio quo pacto in hac parte, dum admirabilem nostræ ad hunc virum protectionis dispensationem narrare libet, longiorem moram mihi traxit oratio: quæ prius tamen vel paucis dictis, ad hæc sequentia properabat;

(66) *Ἡ δὲ*. Hæschelius edidit *ἡ* ante *δὲ*, et *ἦ* *δὲ* conjecit. Vossius, *ἦ*. Coniunge, et mutata media in *δὲ*, lege *ἡ* *δὲ*. Sane *ἦ* incipit anno ætatis xiv, quem ipsum annum Gregorius mox nominat. Particula γάρ subsequens et quæ deinceps adduntur usque ad οὐδέπω λογικῆ, aliquam rem postulant, post disjunctivam *ἡ*; quæ res potius, quam ὄφρα

A ἔκτρέφαι τε καὶ παιδεύει καὶ χειραγωγεῖ· καὶ ἡ πρὸς πᾶσι τοῖς ἄλλοις καὶ συνάψαι με τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, τοῦτο δὲ τὸ κεφαλαιωδέστατον πάντων, ὡκονομήσατο, οὔτε γένει καὶ αἱματί μοι ἀνθρωπίνῳ τινὶ προσήκοντα, οὔτε ἄλλως προσοικούντα, ἢ ὄντα τινὰ τῶν πλησιοχώρων, οὔτε καὶ ὁμοεθνή ὄλωσ (ταῦτα δὲ ἂ πρόφασις φιλίας καὶ ἐνώσεως τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων γίνεται), ἀλλὰ συνελόντι εἰπεῖν, ἀγκύστους, ἀλλοτρίους, ἀπεξενομημένους, ἀλλήλων ἀφροσθητάς κάμπολου, ὅσον μέσα ἔθνη καὶ ὄρη καὶ ποταμούς διεῖργει ἡμᾶς, ὑπὸ τῆς θείας ὄντως καὶ σοφῆς προηθείας εἰς ταυτὸν ἀγαγῶν, τὴν σωτήριον ἐμοὶ σύνοδον ταύτην ἐμχανήσατο· ἀνωθεν τοῦτο προμηθεύμενος ὄμαι, ἐκ πρώτης γενέσεως καὶ ἀνατροφῆς. Πῶς δὲ, μακρὸν ἂν εἴη διεξιέναι, οὐχ ἀκριβολογούμενῳ μόνον καὶ μηδὲν παραλίπειν πειρωμένῳ, ἀλλ' εἰ καὶ, τὰ πολλὰ παρῆς, ἀθρώως ὀλίγων τῶν κεφαλαιωδεστέρων μνημονεύειν ἐδεήσασαιμι.

E. Ἀνατροφαὶ γὰρ αἱ πρώται ἐκ γενέσεως, ἦσαν ὑπὸ γονεῦσι· καὶ πατρια ἔθη τὰ πεπλανημένα· ὧν ἡμᾶς ἐλευθερωθήσεσθαι οὔτε ἄλλος ὄμαι προσεδόκησεν, οὔτε καὶ ἐμοὶ ἐλπίς τις ἦν παιδίῳ μὲν ὄντι καὶ ἀλόγῳ, ὑπὸ πατρὶ δὲ δευσιδαίμονι. Εἶτα πατρὸς ἀποβολὴ καὶ ὄφρα νῆ δὲ (66) μοι τάχα καὶ ἀρχὴ τῆς τοῦ ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως ἦν. Τότε γὰρ πρῶτον ἐπὶ τὸν σωτήριον καὶ ἀληθῆ μετετέθη λόγον, οὐκ οἶδ' ὅπως, κατηναγκασμένος μάλλον ἢ ἐκόν. Τίς γὰρ ἐμοὶ κρείς ἦν, ὄντι τεσσαρεσκαίδεκαετεί; Πλὴν ἐξ ἐκείνου πως ἐπιδημεῖν μὲν μοι ὁ ἱερὸς ἔδε C Λόγος ἤρξατο εὐθύς, ὅσα δὲ ἄρτι πληρουμένου τοῦ κοινού πάντων ἀνθρώπων λόγου, ἐπεδήμει δ' ὄμως τότε πρῶτον. Ὁ δὲ καὶ οὐ μικρὸν, εἰ καὶ μὴ πάλαι, νῦν γοῦν ἀναλογιζόμενος ἔγω, σύμβολον τιθεμαι τῆς ἱερᾶς καὶ θαυμαστῆς περὶ ἐμὲ Προνοίας, τὴν συνδρομὴν ταύτην οὕτως τοῖς ἔτεσι διηριθμημένην, ἵνα τὰ μὲν φθάνοντα πάντα τῆνδε τὴν ἡλικίαν. ὅσα πλάνης ἦν ἔργα, νηπιότητι καὶ ἀλογίᾳ παραδεδομένα ἦ· μὴ μάτην δὲ ὁ ἱερὸς παραδοθῆ Λόγος ψυχῆ οὐδέπω λογικῆ· λογικῆ δὲ ἦδη γενομένη (67), εἰ καὶ μὴ λόγου θείου καὶ καθαρῶ, φόβου γοῦν τοῦ κατὰ τὸν λόγον τόνδε, μὴ ἔρημος ἦ· ἀλλ' ὄμοῦ ὅτε ἀνθρώπινος καὶ ὁ θεῖος ἄρξεται ἐν ἐμοὶ λόγος· ὁ μὲν βοηθῶν τῇ ἀλέκτρῳ μὲν ἐμοὶ, οἰκείῳ δὲ αὐτῷ D δυνάμει· ὁ δὲ βοηθούμενος. Ὁ δὲ λογιζόμενος, εὐφροσύνης ὄμοῦ καὶ δέους ἀναπίπτει με, μεγαλυνομένον μὲν τῇ προαγωγῇ, φοβούμενον δὲ, μὴ πη, καὶ τοιούτων ἀξιώσεις τοῦ τέλους ὄμοιως σφαλῶ. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐνεβράδυνέ μοι τῷδε τῷ μέρει ὁ λόγος, τὴν θαυμαστὴν οἰκονομίαν πρὸς τὸν ἀνδρα τόνδε ὀδῶ διηγῆσασθαι θέλων, σπεύδων δὲ ὄμως πρότερον καὶ βραχυλογούμενος ἐπὶ τάδε τὰ ἔξης, οὐχ ὡς εὐφημίαν ὀφειλομένην τῷ οὕτως οἰκονομήσαντι

vía, Gregorio videatur initium agnoscendi veri attulisse: attulit autem *ἦ* *δὲ*. Neque obest τάχα, quod vi etymi τάχιστα, ut μάλα ἐξ μάλιστα, potius affirmat, quam addubitat. BENGEL.

(67) *Λογικῆ γενομένη*. Legit Bengelius *λογικῆ γενομένη*.

ἀποδιδούς, ἢ εὐχαριστίαν καὶ εὐσέβειαν (μὴ φορτικῶς μὲν οὕτως ὀνομάζοντες μὲν, ἄξιον δὲ λέγοντες οὐκ ἔστιν (68))· ἀλλ' ὡς διήγησιν καὶ ὁμολογίαν, ἢ τι τῶν ἐπιεικεστέρων τούτων ὀνομάτων ποιούμενος (69). Ἐδόκει τῇ μόνῃ ἐκ τῶν γονέων κήδεσθαι ἡμῶν παραλειπομένη μητρὶ, τ' ἄλλα ἐκπαιδευομένους, οἷα παῖδας οὐκ ἀγεννῶς δῆθεν καὶ φύντας καὶ τρεφομένους, φοιτᾶν καὶ ῥήτορι, ὡς δὴ ῥήτορας ἐσομένους. Καὶ δῆτα ἐφοιτῶμεν, καὶ ῥήτορας μὲν οὐκ εἰς μακρὰν ἐσεσθαι ἡμᾶς ἔλεγον οἱ τότε κρίνοντες οὕτως· οὐκ ἔγωγε τοῦτο λέγειν οὔτε οἶδα, οὔτ' ἂν θελήσαιμι· λόγος δὲ οὐδεὶς ἦν τούτων, οὐδέ τις καταβολὴ οὐδέπω τῶν τῆδε φέρειν ἡμᾶς δυναμένων αἰτιῶν. Ἀλλὰ γὰρ ἀγρῦπνος ὢν ὁ θεὸς παιδαγωγὸς καὶ ἀληθὴς κηδεμὼν, οὕτε τῶν οἰκείων διανοούμενων, οὔτε καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ προθυμομένου, ἐπῆν, συμβαλὼν (70) τινι τῶν ἐμῶν διδασκάλων (ἄλλως τὴν Ῥωμαίων φωνὴν ἐκπαιθεῖν με πεπιστευμένῳ, οὐκ ὡς ἐπ' ἄκρον ἤξοντα, ὡς δὲ μὴ ἄπειρος εἶην πάντῃ καὶ τῆσδε τῆς φωνῆς· ἔτυχε δὲ νόμων οὐκ ἄπειρος ὢν), τοῦτο (71) ἐπὶ νοῦν βαλὼν, προὔτρεψάτό με δι' αὐτοῦ τῶν Ῥωμαίων ἐκμανθάνειν νόμους. Καὶ λιπαρῶς γε τοῦτο ἐποίησε ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, κἀγὼ μὲν τοὶ ἐπιεικῶς, τάνδρ' ἄλλοι μαλλον χαριζόμενος ἤπερ τῆς τέχνης ἐραστής ὢν. Ὁ δὲ με λαβὼν ἀκροατὴν, φιλοτιμῶς μὲν διδάσκειν ἤρξατο· ἐπεφθέγγατο (72) δὲ τι, ὃ μοι ἀληθέστατα πάντων ἀποδόθηκε, μέγιστον ἐσεσθαι μοι ἐφόδιον (τοῦτο γὰρ τούνομα ἐκείνης ὠνόμασεν), εἴτε τις ῥήτωρ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγωνιουμένων, εἴτε καὶ ἄλλος τις εἶναι θελήσαιμι, τὴν μάθησιν τῶν νόμων. Ὁ μὲν οὕτως ἀπεφθέγγατο, τείνων εἰς τὰ ἀνθρώπινα τὴν λόγον· ἐμοὶ δ' ἀτεχνῶς ὑπὸ τινι θεοπρότερον ἐπινοῶ ἀποφοιδάσαι (73) δοκεῖ τῆς αὐτοῦ ὑπολήψεως. Ἐπεὶ γὰρ ἐξεπαιδευμένη ἐκὼν καὶ ἄκων τοὺς νόμους τούτους, δεσμοὶ μὲν πως ἤδη κατεδέδληντο καὶ αἰτία καὶ ἀφορμὴ τῆς ἐπὶ τάδε ὁδοῦ, ἢ τῶν Βηρυτιῶν πόλις· ἢ δὲ οὐ μακρὰν ἀποχέουσα (74) τῶν ἐνταῦθα πόλις Ῥωμαϊκωτέρα πως, καὶ τῶν νόμων τούτων εἶναι πιστευθεῖσα παιδευτήριον. Τὸν δ' ἱερὸν τούτων ἄνδρα ἐκ τῆς Αἰγύπτου (75), ἐκ τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως, ἐνθα τὴν ἐστίαν ἔχων ἔτυχε πρότερον, καὶ αὐτὸν ἐκίνει καὶ μετανίστη ἐπὶ τάδε τὸ χωρίον, ὥσπερ ἀπαντήσονται ἡμῖν, ἕτερα πράγματα. Οὐκ ἔγωγε καὶ ταῦτα αἰτιολογεῖσθαι οὔτε οἶδα, καὶ ἐκὼν παρήσω· οὐ μὴν ἀλλ' οὕτως τῆς ἐνθάδε μοι ἀφίξεως καὶ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα συμπλοκῆς οὐδὲν οὕτως

A non quasi debitas laudes ei qui sic dispensavit, reddere parans, aut gratiarum actionem, aut pietatem (ne importuni simus sic appellantes, dignumque nihil afferentes); sed tanquam simplicem narrationem confessionemque aut aliquid huiusmodi humiliorum nominum instituens. Visum est ei, quæ sola ex parentibus superstes, curam nostri gerebat, matri, ut aliis imbutus litteris, quibus pueri solent non obscure nati aut educati, ad rhetorem etiam accederemus, tanquam rhetores futuri. Et quidem frequentabamus, rhetoresque nos brevi futuros dicebant, qui tum ita iudicabant. Hoc vero ego dicere nec scirem, nec vellem: ratio quippe horum nulla erat; nec fundamentum adhuc ullum causarum, quæ huc ducere nos possent. Sed pervigil ille divinus pædagogus, verusque curator, nec domesticis cogitantibus, nec me ipso desiderante, aufuit, cuidam suggerens ex meis magistris, qui Romanam linguam docere me iussus erat, non ut ad summum ejus culmen pertingerem, sed ne rudis prorsus ignarusque hujus linguæ forem: erat autem ille legum non imperitus. Quare hoc in animum inducens, auctor mihi fuit ut ipso docente Romanas leges addiscerem. Ac enixe quidem id agebat vir ille; ego vero parvi, ultro potius gratificandi studio, quam quod artis ejus amator essem. Qui cum auditorem me suscepisset, studiose docere me cœpit. Quiddam autem effatus est, quod mihi re ipsa verissimum evasit: maximum scilicet mihi viaticum (hoc enim nomine appellabat) legum fore disciplinam, seu rhetor quispiam ex iis qui in foro et tribunalibus contendunt, seu alius quis esse vellem. Sic igitur ille effatus est, ad humana suam intendens orationem: mihi vero diviniore, quam putabat, afflatu quodam hæc vaticinatus videtur. Postquam enim volens nolens his legibus eruditus fui, mox injectum est quasi vinculum quoddam, et causa atque occasio ad has oras veniendi, civitas Berytiorum: ea vero non procul hinc sita civitas est Romani juris, harum legum communis schola et auditorium. Sacrum vero hunc virum ab Ægypto ab Alexandrinorum urbe, in qua domicilium prius habebat, in hunc locum, veluti nobis occurrurum res aliæ trahebant et transferebant. Neque ego sane horum causam reddere novi, libentiusque præteribo; verumtamen nondum mihi

(68) *Μὴ φορτικῶς... ἄξιον δὲ λέγοντες οὐδὲν.* Ad utrumque μὲν refertur δέ, altera apodosis alteram absorbente: et subaudiendum *εἶεν* vel *ὡμην*, nisi ipsum ὡμην pro μὲν priore loco vel posteriore est reponendum. *Μὴ* non videtur habere vim *prohibendi*, sed *concedendi*, ac proinde reddendum ut *non dicam*; ubi id quod majus est, quodque ipsum affirmare poteramus, omitimus, ut id quod minus est, majori jure affirmemus. Periphrasis esto hæc: Veremur ne simus φορτικοί, si nostram orationem appellemus grandis vocabulo, εὐφημίαν, εὐχαριστίαν, εὐσέβειαν. Sed *fac*, nos ideo non esse φορτικούς, at certe nil his appellationibus dignum habet oratio. Eamdem vim apud Latinos habet *ne*, vel *ut non*. ΒΕΝΟΕΛ.

(69) *Ποιούμενος.* Hæschelius ποιούμενος.

(70) *Ἐπῆν, συμβαλὼν.* Ἐπὶ νοῦν βαλὼν legit Casaubonus, ut paulo post.

(71) *Τοῦτο.* Casaub., τούτω.

(72) *Ἐπεφθέγγατο.* Ἀπεφθέγγατο, ut mox. ΒΕΝΟΕΛ.

(73) *Ἀποφοιδάσαι.* Hæschelius: φοιδάζει· μαρτυρεται φοιδάσαι... μαρτυρεσασθαι... καὶ φοιδάσαι, ὁμοίως. Ubi vide sis eruditorum notas apud Joannem Alberti.

(74) *Ἀποχέουσα.* Hæschelius, ἀπέχουσα. Cæterum ἀποχὴ etiam *distantiam* significat. Ex eo autem an valeat ἀποχέω, videndum est. ΒΕΝΟΕΛ.

(75) *Ἐκ τῆς Αἰγύπτου.* Ἐκ γῆς, quia additur πόλιως. Io.

huc veniendi et cum viro congregandi causa adeo necessaria erat, qua possem per leges nostras ad Romanorum civitatem proficisci. Quo ergo tandem modo id concessum est? Affinem meum, sororis meæ virum, Palæstinæ tum præses, assumens repente, solumque et invitum a conjuge avellens, huc adduxit, auxilio ipsi futurum, administrationisque ejus curas participaturum: jurisperitus enim erat, et fortasse adhuc est. Qui una cum ipso profectus, uxorem a qua separari se agre ferebat, haud multo post evocatum recepturus, et nos cum illa simul attracturus, discessit. Statim ergo, nescio quomodo nobis peregrinari quidem, sed alio potius quam ad hæc loca pergere cogitantibus, miles adfuit cum mandatis, ut sororem quidem ad virum venturam, nos vero cum illa viæ socios deduceret: gratificaturos utique affini, sed multo magis sorori, ne aut minus decenter, aut minus libenter viam iniret: domesticis ipsis et cognatis hortantibus, et non exiguum aliud quoddam operæ pretium fore contendentibus, si ad Berytiorum urbem legum illic studia peracturi veniremus. Omnia ergo nos incitabant, tum erga sororem officium, tum nostra ipsorum disciplina; ad hæc, miles ipse, quando hujus quoque facienda est mentio, facultatem ferens plurium quam opus erat, publicorum vehiculorum, et majoris numeri symbola quam pro sola sorore. Atque hæc quidem in aperto; arcana autem, sed veriora: communicatio cum hoc viro, vera Verbi per ipsum cognitio et doctrina, animarum nostrarum utilitas, ad salutem nos cæcutientes quidem et ignaros, sed tamen salutari consilio ducebat. Quare non miles, sed divinus quidam viæ comes et deductor bonus atque custos, qui per totam hanc vitam, tanquam per longam peregrinationem nos custodit; tum alia præteriens, tum Berytum quam optare maxime putabamur, huc nos recta perductos hic collocavit: omnia faciens movensque, quoad omni nos ope cum hoc multorum nobis bonorum auctore colligaret. Et ille quidem, qui horum causa venerat, curam huic tradens divinus angelus, hic fortasse conquivit, non labore ullo vel molestia fractus (infatigabile est enim divinarum ministrorum genus); sed quia tradidit nos homini, qui omnem quæ adhiberi poterat providentiam curamque esset expleturus.

VI. Ille vero susceptos a prima die quæ vere mihi prima illuxit, omnium, si dici debet, dierum mihi honestissima, quando mihi primum verus exoriri sol cœpit, principio ceu feras quasdam

(76) Οὐδὲν ... ὄσον. Ὅσον est παρέλκων, ut solet. BENDEL. — Sensus est, ni fallor, nullam ei fuisse necessitatem huc veniendi, discendi leges causa (ἐπὶ τοῖς νόμοις ἡμῶν), siquidem Romam posset proficisci. ED. PATR.

(77) Ἐκπορήσαντες. Casaubonus, ἐκποιήσαντες.

(78) Τὴν ἀληθῆ, δι' αὐτοῦ. Ellipsis, quales illæ, τὴν ἀλλως (cui plane videtur a Gregorio esse opposi-

A ἀναγκαῖον ἦν ὄσον (76) ἐπὶ τοῖς νόμοις ἡμῶν, δυνατὸν ὄν καὶ ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἀποδημῆσαι πόλιν. Πῶς οὖν καὶ τοῦτο ἐξεπορίσθη; Κηδεστὴν μου ἀνδρα ἀδελφῆς ἡμῆς, ὁ τότε ἀρχων τῶν Παλαιστίνων, τὸν παραλαβὼν ἐξαίφνης ἄκοντα μόνον κειχωρισμένον τῆς ὀμοκοίτου, ἤγαγεν ἑνταῦθα, συνεπισηθῆσόντα καὶ κοινωνήσοντα τῶν τοῦ ἔθνους ἀρχοντας πόνων· νομικὸς γάρ τις ἦν, καὶ ἔστιν ἴσως ἐτι. Ὅς δὴ ἐλθὼν ἅμα αὐτῷ ἐμελλε μὲν οὐκ εἰς μακρὸν μετὰπεμπτον ἀπολιψέσθαι τὴν γυναῖκα, ἐπαχθῶς αὐτῆς καὶ ἀκων κειχωρισμένος, καὶ ἡμᾶς δὲ ἅμα αὐτῆ συνεπισπώμενος. Ἐξαίφνης γοῦν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀποδημῆσιν μὲν, ἀλλ' ἐπὶ ρωθί ποι μάλλον ἀποδημῆσιν ἤπερ ἑνταῦθα διανοούμενοις ἡμῖν ἐπέστη στρατιωτῆς φέρων ἑντολήν, παραπέμπειν μὲν καὶ διασώζεσθαι τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν καταλαμβάνουσαν τὸν ἀνδρα, ἀγειν δὲ καὶ ἡμᾶς συνοδοιπόρους ἅμ' αὐτῆ· χαριουμένους μὲν καὶ τῷ κηδεστῆ, καὶ μάλιστα τῇ ἀδελφῇ (ὅπως μὴ οὐκ εὐχρίμων τε ἢ ὀκνηροτέρα πρὸς τὴν ὀδοπορίαν ἦ), οἰκτίαις αὐτοῖς καὶ τοῖς συγγενέσι τιμήσασιν· καὶ οὐ μικρὸν τι ἔτερον τῶν προῦργου διαπραχθέντων, εἰ ἐπὶ τὴν Βηρυτίων ἔλθοιμεν πόλιν, ἐκεῖ τὸ τῶν νόμων μάθημα ἐκπονήσαντες (77). Πάντα τοιγαροῦν ἐκίνει ἡμᾶς, τὸ πρὸς τὴν ἀδελφὴν εὐλογον, τὸ ἡμέτερον αὐτῶν μάθημα· πρὸς δὲ καὶ ὁ στρατιωτῆς (ἐπεὶ καὶ τοῦτο μνημονεύσαι δεῖ) φέρων ἐξουσίαν πλείωνων τῶν δημοσίων ὀχημάτων τῆς χρήσεως, καὶ σύμβολα πλείονος ἀριθμοῦ ἡμῶν μάλλον ἢ τῆς ἀδελφῆς μόνης ἕνεκα. Φαινόμενα μὲν ταῦτα· τὰ δὲ μὴ φαινόμενα μὲν, ἀληθέστερα δὲ, ἢ πρὸς τὸν ἀνδρα τοῦτον κοινωνία, τὴν ἀληθῆ δι' αὐτοῦ (78) περὶ τὰ τοῦ λόγου μαθήματα, ἢ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὠφέλεια εἰς σωτηρίαν, ἤγεν ἡμᾶς ἐπὶ τὰδε, τυφλώτοντας μὲν καὶ οὐκ εἰδότας, σωτηριωδῶς δὲ ἡμῖν. Τοιγαροῦν οὐχ ὁ στρατιωτῆς, θεὸς δὲ τις συνοδοιπόρος καὶ πομπῆς ἀγαθὸς καὶ φύλαξ. ὁ διὰ παντὸς τοῦ βίου τούτου, ὡσπερ μακρὰς ὀδοπορίας διασώζων ἡμᾶς, παρεμψάμενος τὰ τε ἄλλα, καὶ τὴν Βηρυτὸν, ἧς μάλιστα ὀρμῆν ἑνταῦθα ἠθήμεν, ἑνταῦθα φέρων κατεστήσατο, πάντα ποιῶν καὶ κινῶν, ἕως πάσῃ μηχανῇ τῶν πολλῶν ἡμῖν ἀγαθῶν αἰτίῳ τούτῳ συνδίσταται. Καὶ ὁ μὲν διὰ τοσούτων ἐλθὼν τὴν οἰκονομίαν παραδιδούς τοῦτω ὁ θεὸς ἀγγελος, ἑνταῦθα που καὶ ἴσως ἀνεπαύσατο, οὐχ ὑπὸ καμάτου τινὸς ἢ μόχθου (ἀκέματον γὰρ τὸ τῶν θεῶν λειτουργῶν γένος), ἀλλ' ὅτι ἐπιμέλειαν ἀποπλήθοντι.

Γ'. Ὁ δ' ὑποδεξάμενος ἐξ ἡμέρας τῆς πρώτης, (τῆς ὄντως ἐμοὶ πρώτης, τῆς τιμιωτάτης πασῶν, εἰ δεῖ λέγειν, ἡμερῶν, ὅτε μοι πρῶτον ὁ ἀληθινὸς ἀνατέλλειν ἥλιος ἤρξατο), πρῶτον μὲν ὡσπερ θηράς

tum τὴν ἀληθῆ), τὴν ἑαυτοῦ, τὴν ἐμὴν μίαν, τὴν πρώτην, τὴν ταχίστην· ubi subauditur μερία, γνώμη, ὁδός, aut tale quiddam: quorum omnium exempla continent Lambertus Bos *Ellipses Græcæ*. Casaubono placebat καὶ ἀληθῆ. Si mutato opus est, malletm τὰ ἀληθῆ, scilicet μαθήματα, περὶ τὰ τοῦ λόγου. Αὐτὸν refertur ad militem, qui inscius τὴν ἀληθῆ, veram (viam), duxit, ut cum Origene conjungeretur. BENDEL.

τινας ἀγρίους ἢ ἰχθύας, ἢ τινας ὄρνεις, ἐμπεσόντας ἄ
 μὲν εἰς τὰς ἀρκυς ἢ εἰς τὰς σαγήνας, ἐξολισθαίνειν
 δὲ καὶ ἀποδιδράσκειν πειρωμένους, ἀναχωρεῖν τε ἀπ'
 αὐτοῦ βουλομένους ἐπὶ τὴν Βηρυτὸν ἢ ἐπὶ τὴν
 πατρίδα, συνδήσασθαι πάντα τὸν τρόπον ἐμχανήσατο·
 πάντα λόγους στρέφω, καὶ πάντα κάλων (τοῦτο δὲ
 τὸ τοῦ λόγου) κινήων, καὶ πάσας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ
 προχειριζόμενος· ἐπαίνων μὲν φιλοσοφίας ἐραστὰς,
 μακροῖς τοῖς ἐπαίνοις καὶ πολλοῖς τοῖς τε προσήκουσι·
 τούτους μόνους ζῆν ὄντως τὸν λογικοῖς προσήκοντα
 βίον, λέγων, τοὺς ὀρθῶς βιῶν ἐπιτηδεύοντας, ἑαυτοῦς
 τε γινώσκοντας, πρῶτον οἰτινὲς εἰσι, κάπειτα τὰ ὄντως
 ἀγαθὰ ἃ μεταδιώκειν ἀνθρωπὸν χρὴ καὶ τὰ ἀληθῶς
 κακῶν ἀποτρέχειν δεῖ· ψέγων δὲ τὴν ἀμαθίαν, καὶ πάν-
 τας τοὺς ἀμαθεῖς· πολλοὶ δὲ οὗτοι ὅσοι θρεμμάτων δίκην
 τυφλώττοντες τὸν νοῦν, οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὅπερ εἰσὶν
 ἐγνωστότερες, ὥσπερ ἄλογοι πεπλανημένοι, ἀγαθὸν ἢ
 κακὸν ὃ τί ποτέ ἐστιν, ὄλως οὐτε εἰδότες αὐτοί, οὔτε
 μαθεῖν θέλοντες, ὡς ἐπὶ ἀγαθὸν ἔττοιαι καὶ ἐπτόγη-
 ται, χρήματα (79) καὶ δόξας καὶ τιμὰς τὰς ἀπὸ τῶν
 πολλῶν καὶ τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν· αὐτὰ τε περὶ
 πολλοῦ καὶ τοῦ παντὸς τιθέμενοι, καὶ τῶν τεχνῶν
 ἔσαι ταῦτα ἐκπορίζεσθαι δύνανται, καὶ τῶν βίων
 ὅσοι ταῦτα παρέξονται, στρατιάς καὶ τὴν δικανικὴν
 καὶ ἐκμάθησιν τὴν τῶν νόμων· ταῦθ' ἔπερ ἡμᾶς
 ἀνέσειε, μάλιστα λέγων καὶ μάλα τεχνικῶς, τοῦ κυ-
 ριωτάτου, φησὶ, τῶν ἐν ἡμῖν λόγου ἀμελήσαντας. Οὐκ
 ἔχω νῦν ἐγὼ λέγειν, ὅσας τοιαύτας ἐξήχει φωνὰς,
 προτρέπων φιλοσοφεῖν· οὐ μᾶς ἡμέρας μόνης, ἀλλὰ
 καὶ πλειόνων ὄσων αὐτῷ προσήειμεν τῶν πρώτων,
 βεβλημένοι μὲν ὥσπερ τινὲ βέλει τῷ παρ' αὐτοῦ λόγῳ
 καὶ ἐκ πρώτης ἡλικίας (80) (ἦν γὰρ πως καὶ ἡδεῖζ
 τινὲ χάριτι καὶ πειθοῖ καὶ τινὲ ἀνάγκῃ μεμιγμένους),
 στρεφόμενοι δὲ πως ἔτι καὶ λογιζόμενοι· καὶ φιλο-
 σοφεῖν μὲν προσκαρτερήσαντες οὐδέπω πάντα πε-
 πεισμένοι, ἀφίστασθαι δὲ πάλιν οὐκ εἶδ' ὅπως, οὐ
 δυνάμενοι· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ὑπὸ τισιν ἀνάγκαις μείζουσι
 τοῖς λόγοις αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν ἐλκόμενοι. Ὅλως γὰρ
 οὐδ' εὐσεβεῖν εἰς τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην (τοῦτο δὲ δὴ
 μόνος τῶν ἐπὶ γῆς πάντων ζῶων ὁ ἀνθρωπος ἔχειν
 ἐτιμήθη τε καὶ ἡξιώθη, καὶ εἰκότως πάς ὅστις οὖν,
 καὶ σοφὸς καὶ ἀμαθὴς, περιέχεται τούτου, ὅστις μὴ
 παντελῶς τὰς ἐνοίας ἀπολώλεκεν ὑπὸ τινος φρενο-
 διαθείας)· οὐ τοίνυν οὐδὲ εὐσεβεῖν ὄλως δυνατὸν εἶ-
 ναι ἔφασκεν, ὀρθῶς λέγων, μὴ φιλοσοφῆσαντι· ἕως
 πολλοὺς τοιοῦτους ἄλλους ἐπ' ἄλλοις ἐπαντῶν λόγους,
 ὥσπερ τινας καταγεγοητευμένους, ἐπὶ τέλει ταῖς αὐ-
 τοῦ τέχναις ἀκινήτους ἀτεχνῶς, φέρων ἡμᾶς παρι-
 δρῦσατο, λόγοις τοῖς αὐτοῦ, οὐκ εἶδ' ὅπως, σὺν τινὲ
 θεῖα δυνάμει. Καὶ γὰρ καὶ φιλίας ἡμῖν κέντρον
 ἐνέσκηψεν οὐκ εὐκαταγώνιστόν τι, δριμύ δὲ καὶ ἀνυ-
 τικώτατον, δεξιότητος καὶ διαθέσεως τῆς ἀγαθῆς, ὅση
 εὐνοητικῆς τις ἡμῖν αὐταῖς φωναῖς αὐτοῦ προσφθεγ-

A agrestes, aut pisces, aut aves, in retia vel sagenam
 illapsos, elabi et effugere conantes, et secedere ab
 ipso, Berytum versus, aut in patriam cogitantes,
 constringere omnino ac retinere studuit : omnia
 verborum genera volvens, omnem funem (quod est in
 proverbio) movens, vires suas omnes eo conver-
 tens : hinc philosophiam ejusque amatores multis
 aptisque laudibus prosequens ; eos solos bene vi-
 vere, vitamque rationis usu præditis congruentem
 agere dicens, qui eam recte iustituere conentur,
 et se ipsos primum nosse, quinam sint ; deinde
 vera bona quæ persequi hominem decet, et vera
 mala a quibus refugere oportet ; illinc ignorantiam
 ignorantesque omnes, quorum maxima est turba,
 vituperans ; quotquot pecudum ritu, mente cæci, ne
 hoc quidem quod sunt intelligunt, et quasi ratione
 carerent, aberrantes ; bonum malumve quid sit,
 nec scientes ipsi prorsus, nec discere satagentes ;
 qui tanquam ad bonum, ad pecuniam et gloriam ac
 vulgi honores corporisque valetudinem prosiliunt,
 stolidique rapiuntur, hæc videlicet, magni aut om-
 nium potius instar habentes, artesque eas quibus
 parari hæc possunt, et ex vitæ generibus illa quæ
 talia suppeditant, militarem, forensem, legum stu-
 dium ac disciplinam ; hæc sunt, aiebat, idque
 aptissime, quæ nos inertes atque ignaros maxime
 reddunt, rationem quæ dominari in nobis debet,
 aspernantes. Dicere non possim, quam multas ejus-
 modi voces ederet, ad philosophandum nos exhor-
 tans ; neque id uno die duntaxat, sed multis, quo-
 ties ad illum principio veniebamus, ejus quidem
 sermone tanquam jaculo quodam a prima ipsa ætate
 confixi (erat enim suavi gratia et suadela simul ac
 necessitate quadam conditus), cæterum fluctuantes
 adhuc et ancipiti animo, philosophari quidem am-
 bientes, nondum tamen omnino permoti atque per-
 suasi, discedere porro nescio quomodo non ven-
 tes, ut qui semper, tanquam majoris cujuspiam
 necessitatis impulsu, ad ipsum ejus sermonibus
 rapiebamur. Omnino enim nec pium erga commu-
 nem omnium Dominum esse absque philosophia
 quemquam censebat (quo munere solus ex omnibus
 terræ animantibus homo decoratus est ; idque me-
 rito sapiens æque atque imperitus quisque amplec-
 titur, qui modo sensum omnem intelligentiæ præ
 quadam amentia non omiserit!). Nec pium igitur
 omnino esse posse affirmabat, qui philosophatus
 non esset ; quoad tandem multos id genus ex aliis
 alios sermones instillans, nos velut fascino quodam,
 artibus suis perdomitos, sermonibus suis, nescio
 quo pacto, divina vi quadam constabilivit, et juxta
 se immobiles tenuit. Enimvero amoris quoque acu-
 leus nobis infixus est, non levis ille et expugnabi-

(79) Χρήματα. Repete ἐπὶ e proximo. BENDEL.

(80) Ἡλικίας. Hæc vox aperie aliena. Videtur
 absolutum loquendi genus, ἐκ πρώτης, ut subau-
 diendum sit e proximo, ἡμέρας. Sic Thucydides :
 ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης ἀποθήμενοι τὸν νόμον. Dio Cassius
 pariter, ἀπὸ πρώτης. Sic ἐκ καινῆς, ἐξ αὐτῆς, sta-

tim : ubi Lambertus Bos ἐλλείπειν statuit. ἀρχῆς,
 καταβολῆς, ὥρας, quæ hic quoque suppleri pos-
 sunt. Ipsum ἐκ πρώτης, absolute dixit Macarius de
 Caritate, in extremo. Cæterum Casaubonus et Rho-
 domanus legebant ὁμιλίας pro ἡλικίας. lb.

lis, sed acer prorsus et efficacissimus, solertiae et benignitatis, benevolentiaeque, quae in ipsis nos alloquentis et conversantis vocibus effulgebat, non circumvenire nos aliter sermonibus conantis; sed prudenti, humana benignaque mente servare nos, et participes tam horum philosophiae bonorum reddere, tum aliorum, tum eorum maxime, quae Deus illi supra multos ac supra omnes fortasse qui nunc sunt homines, uni largitus est: pietatis dico magistrum, sermonem salutarem, ad multos quidem commeantem, omnes autem in quos inciderit, sibi subjugantem. Neque enim est quidquam quod resistere illi possit, qui rex omnium et est et futurus est; sed occultum, et qui nec facile nec difficile a multis vulgo cognoscatur, ita ut de illo interrogati, manifeste eloqui possint. Velut ergo scintilla quaedam mediam animam nostram invadens, accendebatur et inflammabatur, tum erga ipsum, ineffabili pulchritudine omnes alliciens, sacrum Verbum amabilissimum; tum erga virum hunc, ejus amicum et interpretem, amor; quo vehementissime ictus, res omnes ac disciplinas quae congruere nobis videbantur, tum caeteras, tum ipsas egregias leges meas, ut spernerem, mihi persuasi; quin et patriam, et propinquos, tum praesentes qui aderant, tum eos a quibus discesseram; unumque mihi optabile et amandum videbatur, philosophia, ejusque magister vir hic divinus. *Et conglutinata est anima Jonathan animae David* 17. Hoc equidem in sacris Litteris postea legi: prius autem sensi ipse non minus liquido, quam dictum est, clarissimo scilicet oraculo praenuntiatum. Non enim simpliciter conglutinatus est Jonathan David: sed illae ipsae quae principem locum tenent, animae; quae nec sejunctis iis quae apparent et conspiciuntur in homine, separari tamen ipsae vi ulla cogantur, invitae certe nullo modo. Libera siquidem res est anima, et quae coerceri nulla ratione possit, ne si in penetrati quidem abdita custodias. Etenim ibi esse prima ratione ac natura sua consuevit, ubi mens fuerit: quod si in ergastulo tibi esse videatur, secunda quadam ratione illic a te fingitur, nulloque modo propterea ibi esse prohibetur, ubi esse voluerit; quin illic solum prorsus esse potest, et jure creditur, ubi quibusque in rebus propria ejus unius opera cernuntur. Quare clarissime hoc ipsum quod mihi contigit, paucissimis verbis declaravit, animam Jonathan conglutinatam fuisse animae David; haec, inquam, quae invita quidem nullo modo sejungi queant; sponte vero, non facile assentiantur. Non enim in deteriore, opinor, qui moribus varius erat, et ad mutandum proclivior, sacrorum amoris hujus vinculorum solutionis potestas; in quo solo nec colligandi vis initio fuerat: sed in meliore, qui constans erat ac

17 I Reg. xviii, 1.

(81) *Αὐταῖς... ἐκπεριεῖναι.* Saep̄e αὐτός, hoc casu, subaudita s̄on̄ praepositione ponitur. Quod hic quoque magis placet, quam φωναίς cum ἐνεφαίνετο construi. Mox Rhodomanus, ἐκπεριεῖναι. Sed εἶναι, cum

γομένου καὶ ὀμιλοῦντος ἐνεφαίνετο· οὐκ ἐκπεριεῖναι (81) ἡμᾶς ἄλλως λόγοις πειρωμένου, δεξιᾶ δὲ καὶ φιλανθρώπων καὶ χρηστοτάτῃ γνώμῃ σώζειν τε καὶ κοινωνοῦς τῶν τε ἐκ φιλοσοφίας ἀγαθῶν καταστήσασθαι, καὶ τῶν ἄλλων μάλιστα, ὅσα τὸ θεῖον παρὰ τοὺς πολλοὺς ἢ εἰ καὶ (82) παρὰ πάντας ἴσως τοὺς νῦν ἀνθρώπους, αὐτῷ μόνῳ ἐδωρήσατο· τὸν διδάσκαλον εὐσεβείας, τὸν σωτήριον λόγον, πολλοῖς μὲν ἐπιφοιτῶντα, καὶ πάντας κατεργαζόμενον ὅσοις ἂν προστύχῃ (οὐ γὰρ ἔστιν ὅ τι αὐτῷ ἐνοστήσεται, πάντων καὶ ὄντι καὶ ἐσομένῳ βασιλεῖ)· κρυπτόμενον δὲ, καὶ οὐ γινωσκόμενον οὔτε βροδῶν οὔτε καὶ δυσχερῶς τοῖς πολλοῖς, ὡς ἐρωτηθέντας ἔχειν περὶ αὐτοῦ σαφὲς εἰπεῖν. Οὗτος οὖν τις σπινθήρ ἐνοσθήσας μέσῃ τῇ ψυχῇ ἡμῶν, ἀνήπτeté τε καὶ ἐξεκαίετο, ὅ τε πρὸς τὸν ἀπάντων ὑπὸ κάλλους ἀρβήτου ἐπακτικώτατον αὐτὸν Λόγον τὸν ἱερὸν τὸν ἑρασιμώτατον, καὶ ὁ πρὸς τὸν ἄνδρα τόνδε, τὸν αὐτοῦ φίλον καὶ προήγορον ἔρωσ· ὃ μάλιστα τετραμένος, ἀπάντων τῶν δοκούντων ἡμῖν προσήκειν πραγμάτων ἢ μαθημάτων, τῶν τε ἄλλων καὶ αὐτῶν τῶν καλῶν μου νόμων, ἀμελεῖν ἐπειθόμεν· πατριδος τε καὶ οικείων, τῶν τε παρόντων ἐνταῦθα, καὶ οἷς ἀπεδημήσαμεν· ἐν δὲ μοι φίλον ἦν καὶ ἀγαπώμενον, φιλοσοφία τε καὶ ὁ ταύτης καθηγεμῶν οὗτος ὁ θεῖος ἄνθρωπος. *Καὶ συνεδέθη ἡ ψυχὴ Ἰωνάθαν Δαβὶδ.* Τοῦτο ἀνέγνω μὲν ὕστερον ἐν τοῖς ἱεροῖς Γράμμασιν· ἔπαθον δὲ πρότερον οὐχ ἤττον ἐναργῶς, ἢ εἰρηται, καίτοιγε ἐναργέστατα κεχρησμευδημένον. Οὐ γὰρ συνεδέθη ἀπλῶς Ἰωνάθαν Δαβὶδ, αὐτὰ δὲ τὰ κυριώτατα, ψυχὴ, ταῦθ' ἄπερ, οὐδὲ χωρισθέντων τῶν φαινομένων καὶ βλεπομένων ἀνθρώπῳ, χωρισθῆναι καὶ αὐτὰ μηχανῇ τινι καταναγκασθήσεται, ἄκοντα μὲν οὐδαμῶς. Ψυχὴ γὰρ ἐλεύθερον καὶ οὐκ ἐγκατάκλειστον οὐδενὶ τρόπῳ, οὐδ' ἂν ἐν οικίσκῳ καθεύρξας τῆρησ. Καὶ γὰρ εἶναι πέφυκε τὸν γε πρῶτον λόγον, οὔπερ ἂν ὁ νοῦς ἦ· εἰ δὲ καὶ ἐν τῷ οικίσκῳ σοι εἶναι δοκεῖ, κατὰ δευτερόν τινα λόγον ἐνταῦθ' αὐτοῖς σοι φαντάζεται· οὐδαμῶς εἶναι ἐκεῖ διὰ τοῦτο κεκωλυμένη, οὔπερ ἂν εἶναι βουληθῆ· μάλλον δὲ πάντῃ πάντως ἐκεῖ μόνον εἶναι καὶ δυναμένη καὶ πιστευθεῖσα ἂν εἰκότως, οὔπερ ἂν καὶ πρὸς ὃ ἂν τὰ μόνῃς αὐτῆς ἴδια κατ' αὐτὴν ἔργα ἦ. Οὐκοῦν περιφανέστατον τοῦδ' ἔπερ ἔπαθον βραχυτάταις λέξεσιν ἐδήλωσε, τὴν ψυχὴν Ἰωνάθαν συνεδέσθαι τῇ ψυχῇ Δαβὶδ· ταῦθ' ἄπερ ἄκοντα μὲν οὐδαμῶς, ὡς ἔφη, χωρισθῆναι ἐκνικηθήσεται, ἔκοντα δὲ οὐ βροδῶς θελήσει. Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ χεῖρονι, οἴμαι, ὄντι πολυτρόπῳ καὶ εὐκολώτερόν μεταβουλεύεσθαι ἢ τῆς ἀναλύσεως τῶν ἱερῶν τῶν φιλιῶν τούτων δεσμῶν ἐξουσία, ἐφ' ὅπερ οὐδὲ τὸ καταδῆσασθαι ἐγένετο τὴν ἀρχὴν μόνῳ· ἀλλ' ἐπὶ τῷ κρείττονι ὄντι μονίμῳ, καὶ οὐκ εὐσείστῳ, ἐφ' ὅπερ καὶ κατεργάσασθαι τοὺς δεσμοὺς καὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο ἄμμα μάλλον ἦν. Συνεδέθη γοῦν καὶ ὑπὸ τοῦ θείου λόγου οὐχ ἡ ψυχὴ Δαβὶδ τῇ ψυχῇ

compositis, frequens pro *εἶναι*. Sic infra invenias *συνεῖναι, ἀπεῖναι, προσεῖναι*. BENGEL.

(82) *Ἢ εἰ καὶ.* Τὸ εἰ inutile ac delendum: nisi peculiaris aliqua locutio Gregorii. CASaub.

Ἰωνάθαν· Ἐμπαλιν δὲ ἡ τοῦ χειρόνος ψυχὴ τοῦτου Α
 παθοῦσα συνδεομένη λέγεται τῇ ψυχῇ Δαβίδ. Οὐ γὰρ
 ἐδ κρείττον, αὐταρχες δν, ἔλοιτο ἂν τῷ αὐτοῦ συν-
 δεῖσθαι χεῖρονι· ἀλλὰ τὸ χεῖρον ἐπικουρίας δεόμενον
 τῆς παρὰ τοῦ βελτίονος, συνδεθὲν τῷ κρείττονι προση-
 ρητῆσθαι ἐχρῆν· ἵνα τὸ μὲν, μένον ἐφ' ἑαυτοῦ, μη-
 δεμίας ἀπολάβῃ βλάβης ἐκ τῆς πρὸς τὸ χεῖρον κοι-
 ωνίας· τὸ δ' ἄτακτον ἐξ αὐτοῦ, καταδεθὲν καὶ
 συναρμοσθὲν τῷ κρείττονι, μὴδὲν βλάβαν ταῖς ἀνάγκαις
 τῶν δεσμῶν πρὸς τὸ κρείττον ἐκνικηθῆ. Διὸ καὶ
 καταργάζεσθαι μὲν τοὺς δεσμοὺς τοῦ διαφέροντος,
 ἀλλ' οὐ τοῦ ἡττονος ἦν· συνδεῖσθαι δὲ τοῦ χειρόνος,
 ὡς μὴδ' ἐξουσίαν ἔχειν πως ἀπολεῦσθαι τῶν δεσμῶν.
 Τοιαύταις τισὶν ἀνάγκαις Δαβὶδ οὗτος συσφιγξάμενος
 ἡμᾶς ἔχει, νῦν τε καὶ ἐξ ἑκείνου, οὐδ' εἰ βουλοίμεθα,
 τῶν δεσμῶν αὐτοῦ λελύσθαι δυναμένουσ. Οὐ τοίνυν, Β
 καὶ εἰ ἀποδημήσαιμεν, ἀνήσει τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κατὰ
 τὸ θεῖον γράμμα ἔχων οὕτω συνδεδεμένασ.
 vinculis eximere nos valentes. Nec igitur si abeamus, relaxabit animas nostras, quas, juxta divinam Scri-
 pturam, conglutinatas sic tenet.

Ζ'. Πλὴν οὕτως ἡμᾶς ἐξ ἀρχῆς ἔλδν, καὶ πάντα
 τρόπον ἐπεριελθῶν, ἐπειδὴ ἦνυστο αὐτῷ τὸ πλεῖον,
 καὶ μένειν ἐδόκει, τοῦντεῦθεν, ὡσπερ εἰ τις ἀγαθὸς
 γεωργὸς γῆν ἀργῆν τινα, καὶ ἦτοι οὐδὲ εὐγειον οὐ-
 δαμῶς, ἀλλὰ τινα ἀλμυρὰν καὶ κεκαυμένην, ὑπόπε-
 τρὸν τε καὶ ψαφαραν, ἢ οὐ πάντη μὲν ἀφορον, οὐδέ
 γε ἀφυῆ, ἀλλὰ καὶ πολυφυῆ μὲν, χέρσον δὲ ὅμως
 καὶ ἡμελημένην, ἀκάνθαισ καὶ θάμνιουσ ἀγρίουσ
 ἐστρυφνωμένην καὶ δυσεργῆ· ἢ οἶά τις φυτουργὸς
 ἀνὴρ φυτὸν, ἦτοι ἀγριον, καὶ καρπῶν ἡμέρων ἀφορον
 μὲν, οὐ μὴν πάντη ἀχρηστον· εἰ τις τέχνη τῇ φυτουρ-
 γικῇ φέρων βλαστὸν ἡμερον ἐμφυτεύσει, μέσον σχί-
 σασ, εἴτα συμβαλῶν καὶ συνδήσασ, ἀχρις ἂν συμβλῶ-
 σαντα ὡς (83) ἀμφω τρέφεται (οὕτω γὰρ ἂν ἴδοις
 δένδρον τι συμμιγὲς, καὶ νόθον μὲν, εὐκαρπον δὲ
 ἐξ ἀκάρπου, καρποὺς ἐλαίας τῆς καλῆς ἐπὶ ριζῶν ἀνα-
 φέρον ἀγρίων· ἢ ἀγριον μὲν, οὐ μὴν ἀχρηστον ἀν-
 δρὶ τεχνίτη φυτουργῷ· ἢ καὶ ἡμερον μὲν, εὐκαρπον
 δὲ ἄλλως, ἢ ἀπορικὰ τέχνης πάλιν ἀκλάδευτον καὶ
 ἀπότιστον καὶ αὐχμηρὸν, πνιγόμενον ὑπὸ τῶν ἐκεῖ (84)
 πολλῶν καὶ περιττῶν ἐκφυομένων βλαστῶν· τελειοῦ-
 σθαι δὲ τῇ βλάστῃ, καὶ φέρειν τὸν καρπὸν ὑπ' ἀλλή-
 λων ἐμποδιζόμενον) τοιοῦτους τινὰς παραλαβῶν,
 καὶ τέχνη ἑαυτοῦ τῇ γεωργικῇ ἐκπεριῶν καὶ κατα-
 νοῶν οὐ τὰ πᾶσιν ὀρώμενα μόνον καὶ ἐν ἐπιφανείᾳ D
 βλεπόμενα· ἀνορύττων δὲ καὶ τῶν ἐνδοτάτων ἀπο-
 πειρώμενος, ἐρωτῶν καὶ προτείνων καὶ ἀποκριναμέ-
 νων ἀκούων, ἐπειδὴ κατενόησέ τι οὐκ ἀχρηστον καὶ
 ἀνωφελὲς καὶ ἀνήνυστον ἐν ἡμῖν, ἔσκαλλεν, ἀνέστρε-
 φεν, ἐπότιζεν, ἐκίνει πάντα, ἅπασαν προσῆγε τὴν
 παρ' αὐτοῦ τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, καὶ κατεργάζετο
 ἡμᾶς· ἀκάνθασ μὲν καὶ τριβόλους καὶ πᾶν τὸ τῶν
 ἀγρίων γένος βοτανῶν ἢ φυτῶν, ὅσον ὕλομανοῦσα
 ἀνέπεμπε καὶ ἀνεδίδου σεσοδημένη ἡ ψυχὴ ἡμῶν (οἶα

minime mutabilis; per quem et vincula sacerque
 hic nexus confici copularique rectius poterat. Con-
 glutinata est igitur a divino sermone non anima
 David animæ Jonathæ; sed contra, deterioris ani-
 ma sic affecta, conglutinata dicitur animæ David.
 Nec enim pars potior, cum sibi per se ipsa sufficiat,
 deteriori se agglutinari cuperet; sed deteriolem quæ
 ope indiget melioris, a potiore conglutinata de-
 pendere oportuit: ut hæc quidem in se ipsa manens,
 damnum nullum ex deterioris communiõne cape-
 ret: quæ autem ex se incomposita erat, colligata et
 conjuncta cum potiore, nihil ipsa efficiens, vincu-
 lorum cum ea nexu et necessitate vinceretur. Unde
 vincula inferre, præstantioris erat, non inferioris;
 agglutinari autem, deterioris; ita quidem, ut vin-
 culis expedire se quodammodo non posset. Tali
 quodam necessitatis nexu David hic nos astringens,
 ex eo tempore captos tenet, nec si velimus, ejus
 relaxabit animas nostras, quas, juxta divinam Scri-
 pturam, conglutinatas sic tenet.

VII. Cæterum cum ita nos ab initio cepisset
 omnique ex parte circumvallasset, quandoquidem
 quod potius erat, jam perfectum erat, et nobis ma-
 nere collibebat; deinceps, tanquam si bonus quis-
 piam agricola terram vacuum atque otiosam, eam-
 que nec fertilem prorsus, sed salsuginosam et adu-
 stam, saxisque et arena obsitam; aut non plane qui-
 dem sterilem, nec inertem, sed natura præstanti,
 verum incultam atque neglectam, spinis hærentem
 silvestribusque dumetis, ac minime tractabilem;
 aut quemadmodum, si sator aliquis plantam sive ar-
 borem agrestem, ac fructus scilicet suaves non pro-
 ferentem, nec tamen prorsus inutilem vactus, sati-
 væ ramum arte sua inserat, mediam illam diffin-
 dens, ac deinde committens et colligans, quoad
 humore coalescente ambæ simul adolescent (sic enim
 mistam arborem sæpe videas, aut spuriam quidem,
 at fertilem ex infructuosa factam, pulchræ oleæ
 fructus in agrestibus radicibus alentem; aut agre-
 stem quoque non inutilem redditam industrio colo-
 no; aut sativam denique, et fertilem alias, sed quæ
 artis defectu non putata, exsucca ac squalida, præ
 multis in ea superfluis adnatis surculis præfocetur;
 deacuminatione ac germinatione mox perlici, et fru-
 ctus dare, qui a redundanti copia impediabantur);
 tales ille nos assumens, et quasi rustica quadam
 arte sua, lustrans ac penitus introspiciens, non ea
 solum quæ omnium oculis patent atque in superficie
 cernuntur, sed altius effodiens et intima pertentans;
 interrogans et proponens, respondentesque audiens;
 ut cognovit aliquid non infrugiferum nec inutile aut
 irritum in nobis esse, tum subigere, invertere, ir-
 rigare, omnia movere, omnem admovere artem
 suam ac curam, seduloque exercere nos cœpit; spi-

(83) Συμβλῶσαντα ὡς ἄν (sic). Mælin συμφύσαντα
 εἰς ἓν, vel ὡς ἔν. CASAUB. — Optime ὡς ἔν: sic, ut ὡς
 vel pro tanquam, vel pro εἰς in accipi possit. Neque
 συμβλῶσαντα non mutandum videtur: nam βλύζω
 sive βλύω alienum est. Sed συμφύσαντα plus mu-

lat, quam si legas pro συμβλῶσαντα, permutata li-
 quida, συμβρῶσαντα. Id quadrabit, si vim verbi
 βρῶω cum compositis expenderis. BENGL.

(84) Ἐκεῖ. Bengelius, Hæschelium secutus, ἐκεῖ.

nas quidem ac tribulos, et genus omne agrestium herbarum atque stirpium, quotquot luxurians et silvescens, utpote incomposita et præceps, anima nostra turbida profundebat, penitus resecans ac detrahens, reprehendendo, prohibendoque; nunc Socratico more sciteque admodum nos perstringens; nunc etiam oratione sua prosternens, sicubi nos freno reluctantes, tanquam feros quosdam equos, extra viam exsistentes ac temere circumcursantes videbat; quoad persuasionem quadam atque necessitate velut freno, suo nos sermone quietos sibi obsequentes reddidit. Ac molestum id quidem nobis, nec sine dolore principio accidit, cum insuetis mirum rationique parere nondum edoctis sermones suos admoveret et expurgaret. Ut vero idoneos nos reddidit, riteque ad excipiendos veritatis sermones præparavit; tum vero tanquam bene subactæ mollique terræ, injecta semina reddere paratæ, opportunam seminum injectionem affatim inferebat; tempestivam simul reliquam culturam omnem, aptis singula modis, exercens; quidquid obtusum ac spurium in anima erat, sive sic nata, sive superfluis corporis alimentis condensata, exacuens, attenuansque subtilibus rationi congruentium affectionum sermonibus ac modis; qui ex primis simplicissimis evoluti alii ex aliis, varietate conversi, in admirabilem quemdam inexplicabilemque progrediebantur contextum, nos velut e somno excitantes, atque in proposito semper insistere, et nullatenus nec ob longitudinem, nec ob subtilitatem labi docentes. Quidquid porro iudicii expers ac præceps in nobis erat, vel assentiendo iis quæ obvia fiunt, qualiacunque sint, etiamsi falsa se offerant; vel repugnando persæpe, quamvis vera quædam dicantur: hoc rursum castigabat corrigebatque, tum iis quos diximus, tum aliis diversis sermonibus (multiplex enim est ac varium hoc philosophiæ genus); assuefaciens, non temere nec ut casus tulerit, assensum projicere, et postea abnuere; sed diligenter examinando, non aperta solum, sed et abdita. Multa siquidem, ceu illustria per se et honesta, sub speciosis vocibus in aures nostras tanquam vera se insinuarunt, quæ prava et falsa cum essent, suffragium tamen a nobis expresserunt tuleruntque veritatis; quæ postmodum vitiosa et nulla fide digna deprehensa sunt, veritatem incassum assimilantia; nosque facile ac ridicule deceptos prodiderunt, et frustra ea confirmantes, quæ minime oportebat: alia contra, honesta prorsus ac minime fallentia, sed probabilibus verbis non expressa, paradoxa et omnino incredibilia per se visa, et rejecta pro falsis, immeritoque per contumeliam explosa; postea considerantibus atque investigantibus accuratius, omnium verissima omnique exceptione majora cognita sunt, quæ paulo ante rejicienda et improbanda putabantur. Non aperta solum, inquam, et eminentia, quæ fallacia interdum et fucata sunt; sed interiora singula explorando ac penetrando, ne quid marcidum so-

(85) Ἀλλὰ καὶ κεκρυμμένα. Hæc temere omissa in

A δὴ ἀτακτος οὖσα καὶ προπετής), πᾶν ἐκκόπτων καὶ ἐξαίρων τοὺς ἐλέγχους καὶ τῷ κωλύειν· καθαρῶς ἡμῶν, καὶ μάλᾳ Σωκρατικῶς, ἔστιν ὅτι καὶ ὑποσκελιζῶν τῷ λόγῳ, εἴπη πάντῃ ἀφηνιάζοντας ἡμᾶς, ὡς περ τινὰς τῶν ἀγρίων ἵππων, ἐώρα, σκιρτῶντας ἐξω τῆς ὁδοῦ καὶ πολλὰ ἐκπεριτρέχοντας εἰκῆ, ἕως οὗ πειθοῖ τι καὶ ἀνάγκῃ ὡς ὑπὸ χαλινῷ τῷ ἐκ στόματος ἡμῶν λόγῳ, ἡσυχίους αὐτῷ κατεστῆσατο· δυσχερῶς μὲν ἡμῖν καὶ οὐκ ἀλύτως τὸ πρῶτον, οἷα δὴ ἀθήσει καὶ κατακολουθεῖν τῷ λόγῳ ὀδέπω μεμελετηκόσι, προσάγων τοὺς παρ' ἑαυτῷ λόγους· ἀλλὰ γὰρ ἐκκαθαίρων ὄμω. Ἡ δ' ἂν ἐπιτηδείους ἡμᾶς ἐποίησατο, καὶ ἐπαρσευάσατο εἰς παραδοχὴν τῶν τῆς ἀληθείας λόγων· τότε δὴ οἷα εὐκατειργασμένη γῆ, καὶ ἀπαλῆ, ἐτοίμη τε ἀναφύειν B τὰ ἐπαχθέντα τῶν σπερμάτων, ἐπέφερον ἀφειδῶς εὐκαιρον καὶ τὴν τῶν σπερμάτων καταβολὴν ποιούμενος, εὐκαιρον καὶ τὴν λοιπὴν ἐπιμέλειαν ἔπασαν οἰκείως ἕκαστα κατεργαζόμενος, καὶ τοῖς οἰκείοις τοῦ λόγου πᾶν μὲν ὅσον ἀμβλύ καὶ νόθον τῆς ψυχῆς (ἢ πεφυκυίας οὕτως, ἢ καὶ ὑπὸ τροφῶν περιττῶν τοῦ σώματος παχυνομένης), παροξύνων καὶ ἐξισχυαίνων τοῖς λεπτοῖς τῶν λογικῶν παθημάτων λόγοις καὶ τρόποις, οἱ ἐξ ἀπλουστάτων τῶν πρῶτων ἀνειλούμενοι ἐπάλληλοι, καὶ ποικίλως στρεφόμενοι, εἰς ἀμήχανόν τινα καὶ δυσεξέλικτον προῖασι πλοκῆ, ἐξανιστῶντες ἡμᾶς ὡς περ καθεύδοντας, καὶ ἐχέσθαι ἀεὶ τῶν προκειμένων, μηδαμῶς ὑπολισθαίνοντας μήτε ὑπὸ μήκους μήτε ὑπὸ λεπτοτητος ἐκδιδασκόμενοι. Ὅσον δὲ ἀκριτον καὶ προπετὲς, συγκατατιθεμένων τε C τοῖς ἐπιτυχούσιν, ὅποιά ποτ' ἂν ἦ, κἄν ψευδῆ τύχη· καὶ ἀντιλεγόντων πολλάκις, κἄν ἀληθῆ τινα εἰρημένα ἦ· καὶ τοῦτο ἐκπαιδεύων τούτοις τε τοῖς προειρημένους καὶ ἑτέροις ποικίλοις λόγοις (πολυειδὲς γὰρ τοῦτ' ἐστὶ τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας)· συνεθίζων μὴ εἰκῆ, μηδ' ὡς ἐτυχε ῥίπτειν τε τὰς μαρτυρίας καὶ πάλιν ἀνανεύειν, ἀλλ' ἐξετάζοντας ἀκριθῶς μὴ τὰ προφανῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ κεκρυμμένα (85). Πολλὰ γὰρ ἔνδοξα αὐτόθεν καὶ σεμνοειδῆ, ὑπὸ εὐσχημοσι ταῖς φωναῖς εἰσδραμόντα εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν, ὡς ἀληθῆ, ὑποῦλα ἦντα καὶ ψευδῆ, συναρπάσαντα καὶ λαβόντα ψήφισμα ἀληθείας παρ' ἡμῶν, μετ' οὐ πολὺ σαθρὰ καὶ οὐκ ἀξιόπιστα κατεφωράθη ὄντα, μάτην τὴν ἀλήθειαν ὑποκρινόμενα· καὶ ὑμᾶς εὐκόλως ἀπέφηνε καταγελάστως ἐξηπατημένους, κάπιμαρτυρήσαντας εἰκῆ οἷς D ἦκιστα ἐχρῆν· πάλιν τε αὐ ἕτερα σεμνὰ μὲν, καὶ οὐκ ἀλαζονεύμενα μὲν, ἢ οὐκ ἀξιόπιστοις ταῖς φωναῖς κείμενα, παράδοξα καὶ πάντων ἀπιστότατα δοκούντα, αὐτόθεν τε ἀποδοκιμασθέντα ὡς ψευδῆ, καὶ ὕβρισθέντα ἀναξίως, εἰθ' ὕστερον ἐξιχνεύσασιν καὶ κατανοήσασιν ἀκριθῶς, πάντων ἀληθέστατα καὶ ἄμαχα ἀτεχνῶς εἶναι κατενοήθη, τὰ τέως ἀπόβλητα καὶ ἀδόκιμα νομισθέντα. Μὴ δὲ τὰ προφανῆ μόνον καὶ προκύπτοντα, ἔστι δ' ὅτι δολερὰ καὶ σεσοφισμένα· τὰ δὲ ἔνδοξον διερευνημένους μὲν καὶ περιχρῶντας ἕκαστον, μὴ πῆ τι σαθρὸν ἦχῃ, καὶ ἐν αὐτοῖς πιστούμενους ἑαυτοὺς πρῶτον, οὕτως καὶ τοῖς ἐκτὸς συνομολογεῖν καὶ ἀποφαίνεσθαι περὶ ἐκάστων ἐδίδα-

editionibus Hæscheliana et Bengeliana.

σεν. Οὕτως μὲν τὸ περὶ τὰς λέξεις καὶ τοὺς λόγους κριτικὸν ἡμῶν τῆς ψυχῆς μέρος λογικῶς ἐξεπαυθεύετο· οὐ κατὰ τὰς καλῶν βητόρων κρίσεις, εἴ τι Ἑλληνικὸν ἢ βάρβαρόν ἐστι τῆ φωνῆ (τὸ μικρὸν τοῦτο καὶ οὐκ ἀναγκαῖον μάθημα), ἀλλὰ τοῦτο πᾶσιν ἀναγκαιότατον Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροις καὶ σοφοῖς καὶ ἰδιώταις, καὶ ὅλως (ἵνα μὴ μακρὸς εἴη μοι λόγος, ἐκάστας τέχνας καὶ ἐπιτηδεύματα ἐπεξιών) πᾶσιν ἀνθρώποις τοῖς ὄντινον ἢ βλον ἐλομένους· εἴ γε πᾶσι τοῖς περὶ ὁτουδήποτε κοινολογουμένοις μέλει τε καὶ διεσπουδάσῃ μὴ ἠπατήσθαι.

appreme necessariam; siquidem omnibus de quacun- que re sermo instituitur, curæ est ac studio, non decipi.

Η'. Καὶ μὴ τοῦθ' ὅπερ εἶδος διαλεκτικῆ κατορθοῦν μόνῃ εἰληχῆ· τὸ δὲ γε πάλιν ταπεινὸν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἐκτεθαμβημένων μὲν τῆ μεγαλοῦργια καὶ θαυματουργία καὶ ποικίλῃ καὶ πασόφῳ δημιουργίᾳ τῆ τοῦ κόσμου, καὶ τεθαυμακότων μὲν ἀλόγως, ὑπεπτηχότων δὲ ὑπὸ ἐκπλήξεως· εἰδότεων δὲ οὐθ' ὅτιον ἐπιλογίσασθαι, δίκην ἀλόγων ζῶων· ἐξγείρων καὶ ἀνορθῶν μαθήματα ἐτέροις τοῖς φυσικοῖς· σαφηνίζων ἕκαστα τῶν ὄντων καὶ διακρίνων, καὶ μάλᾳ σαφῶς εἰς τὰ πρῶτιστα στοιχεῖα, κατεπιπλέκων τῷ λόγῳ, καὶ ἐπιπορευόμενος τὴν τε τῶν ὄλων καὶ τὴν ἐπὶ μέρους ἐκάστου φύσιν· τροπὴν τε τὴν πολυειδῆ, καὶ μεταβολὴν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ· ἕως φέρων ὑπὸ σαφοῦς τῆς παρ' αὐτοῦ διδασκαλίας καὶ λόγων ὧν τε ἔμαθεν ὧν τε ἐξεύρετο, περὶ τῆς τῶν ὄλων οἰκονομίας τῆς ἱεράς, καὶ φύσεως τῆς ἀμωμήτου, ἀντὶ ἀλόγου λογικῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγκατέθετο θαῦμα.

Τοῦθ' ὁ δὲ μάθημα ὑψηλὸν καὶ ἔνθεον ὄν, ἢ ἐρασμιωτάτῃ πᾶσιν ἐκιδάσκει φυσιολογία. Τί δεῖ λέγειν τὰ τῶν ἱερῶν μαθημάτων, γεωμετρίαν μὲν τὴν πᾶσι φιλίῃ καὶ ἀναμφισβήτητην, καὶ ἀστρονομίαν τὴν μετεωροπόρον; ἢ δὲ ἕκαστα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνετυπῶτο, διδάσκων, ἢ ἀναμνήσκων, ἢ οὐκ οἶδ' ὅ τι χρὴ λέγειν· τὴν μὲν, ὡς ὑποβάθραν πάντων ἀπλῶς ποιησάμενος οὕσαν ἀσειστον, τὴν γεωμετρίαν, καὶ κρηπίδα τινὰ ἀσφαλῆ· ἀνάγων δὲ καὶ μέχρι τῶν ἀνωτάτω διὰ τῆς ἀστρονομίας, ὥσπερ διὰ κλίμακός τινος οὐρανομήκους, ἐκατέρου τοῦ μαθήματος, βατὸν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν πρᾶσκευάσας.

Θ'. Ἄ δὲ ἀπάντων ἐστὶ κορυφαίότατα, καὶ ὧν μάλιστα ἕνεκα πᾶν (86) τὸ φιλόσοφον διαπονεῖται γένος, ὥσπερ ἐκ φυτείας ποικίλης τῶν ἄλλων ἀπάντων μαθημάτων, καὶ φιλοσοφίας μακρᾶς, καρποὺς ἀγαθοὺς ἐκδεχόμενον, τὰς θείας ἀρετὰς τὰς περὶ ἥθους, ἐξ ὧν ἡ ἀτάραχος καὶ εὐσταθὴς τῶν ὁρμῶν τῆς ψυχῆς κατάστασις γίνεται· καὶ ἀλύπτους μὲν καὶ ἀπαθείς ἀπάντων κακῶν, εὐτάκτους δὲ καὶ εὐσταθεῖς καὶ θεοειδεῖς ἤμελλεν ἡμᾶς ὄντως καὶ μακαρίους καταστήσθαι· καὶ ταῦτα δὲ ἐξεπονείτο λόγοις τε ἰδίοις πρᾶνουςι καὶ σοφοῖς, οὐχ ἥμισυ καὶ ἀναγκαιότατοις περὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν πρῶπων ἡμῶν· καὶ οὐ λόγους μόνον, ἀλλ' ἡδὴ καὶ ἔργους τρόπον τινὰ διεκυβερᾶτο

A net, ac de his primum fidem nobis ipsis faciendo, ita demum exterioribus assentiri et de singulis pronuntiare docebat. Hunc igitur in modum pars animæ nostræ, quæ circa voces sermonemque iudicium exercet, secundum rationem erudiebatur; non juxta egregiorum rhetorum iudicia, si quid Græcæ aut barbarum voci insit, exillem illam et non necessariam disciplinam, sed hanc omnibus et Græciis et barbaris, et sapientibus et idiotis, et (ne artes singulas ac studia enumerando sim longior) omnibus hominibus, quodcunque vitæ genus delegerint, rationumque quas partim didicit, partim ipse excogitavit, perspicuitate pro irrationali rationalem animis nostris sacræ totius universi dispensationis, absolutissimæque naturæ admirationem iniecit. Hæc nimirum illa est sublimis ac divina disciplina, quæ omnibus amabilissima docet physiologia. Quid nunc opus est sacras mathematicas commemorare? geometriam omnibus charam atque indubitam, et astronomiam superna pervagantem? quas singulas animis nostris, docens insculpebat; aut in memoriam revocans, aut nescio quid dici potius debeat: illam quidem velut omnium plane fundamentum statuens, et quasi basin tutissimam, inconcussam geometriam; per astronomiam autem ad summa perducens, tanquam per scalam quamdam ad cælos pertingentem, pervium nobis cælum utriusque disciplinæ opera efficiens.

VIII. Neque hanc solam partem, quam dialectica corrigendam sola sortita est, sed humilem sane illam vicissim animi nostri partem, qua ad magnificentiam et mirabilem structuram, varium sapientissimumque mundi opificium obstupescimus, admiramurque sine ratione, ac præ timore consternamur, et qui belluarum more quæ ratione carent, ratiocinari nihil novimus, excitabat erigebatque naturalibus aliis disciplinis; singula, quæ in rerum sunt natura declarans ac distinguens, et perspicua oratione in prima sua elementa resolvens, naturamque tum communem universorum, tum propriam cujusque; conversiones quoque rerum multiformes atque mutationes edisserens, quoad doctrinæ suæ rationumque quas partim didicit, partim ipse excogitavit, perspicuitate pro irrationali rationalem animis nostris sacræ totius universi dispensationis, absolutissimæque naturæ admirationem iniecit. Hæc nimirum illa est sublimis ac divina disciplina, quæ omnibus amabilissima docet physiologia. Quid nunc opus est sacras mathematicas commemorare? geometriam omnibus charam atque indubitam, et astronomiam superna pervagantem? quas singulas animis nostris, docens insculpebat; aut in memoriam revocans, aut nescio quid dici potius debeat: illam quidem velut omnium plane fundamentum statuens, et quasi basin tutissimam, inconcussam geometriam; per astronomiam autem ad summa perducens, tanquam per scalam quamdam ad cælos pertingentem, pervium nobis cælum utriusque disciplinæ opera efficiens.

IX. Quod vero omnium est multo maximum, cuiusque gratia laborat gens tota philosophorum, quasi ex varia reliquarum omnium disciplinarum consitione, diuturnæque philosophiæ studio, bonos fructus colligens, divinas morum virtutes, ex quibus tranquillitas et constans animi motionum status existit; et mæroris quidem expertes, atque ut nullis malis vehementius commoveremur, sed moderati ac sedati, Deique similes vere ac beati, ejus opera redderemur, annitehatur. Atque hæc curabat et agebat ille, tum sermonibus propriis, mansuefacientibus ac doctis, nec minus necessariis, quos de moribus vitæque nostræ modis habebat; tum vero non

(86) Ἐνεκα πᾶν. Bengelius ex Hæschelio, ἕνεκά πως.

verbis solum, sed jam etiam factis quodammodo regibat impetus nostros; ipsa scilicet motionum animi perturbationumque contemplatione atque cognitione, ex qua potissimum componi mens nostra solet, et ad rectum moderatumque statum ex confuso transferri: ut tanquam in speculo se ipsam intuens (initia ipsa sibrasque malorum, et quod a ratione alienum in ea est, unde absurdæ in nobis affectiones ac perturbationes exsurgunt; et rursum, quæ rationis compos pars ejus est optima, qua domiicante, illæsa et perturbationis expers ipsa permanet); deinde hæc in se accurate considerans, omnia quidem illa quæ ex deteriore nascuntur, et nos vel offendunt per intemperantiam, vel contrahunt et coarctant per animi dejectionem; ut voluptates et cupiditates, aut mœrores ac timores, et quæ ab his generibus malorum turba suboritur; hæc, inquam, rejiciat ac profugiet, incipientibus adhuc nascentibusque occurrens, ac ne minimum quidem crescere sinens, sed perimens ac delens e vestigio; quæ vero ex meliore bona nobis exoriuntur, hæc alat ac foveat, incipientia lactans, conservansque quoad perficiantur. Sic enim animæ tandem innasci divinas virtutes; prudentiam, quæ hos ipsos animi motus discernere prima potest ex ipsis, et ex bonorum externorum malorumque, si qua in nobis sunt, scientia; et temperantiam, quæ in eorumdem initiis recte eligendi vium habet; et justitiam, quæ apta et congrua cuique tribuit; et horum omnium conservatricem, fortitudinem. Non verbis igitur assuefaciebat, quæ denuntiarent atque profiterentur, scientiam bonorum et malorum, vel faciendorum et non faciendorum, esse prudentiam; inanis utique atque inutilis hæc disciplina, si verba factis careant; vanaque ea prudentia, quæ non ea faciat quæ facienda sint, nec ab iis quæ non sunt agenda, deterreat, sed solum cognitionem horum suppeditet iis qui eam possident, quales cernimus permultos. Nec temperantiam rursum, eligendorum fugiendorumque scientiam quamdam esse; quam videlicet non admodum doceant ceteri philosophi, ac præcipue neoterici; qui verbis quidem strenui fortesque sunt (quales ego persæpe miratus sum, cum eandem virtutem Dei et hominum, et Deo in primis similem in terra esse sapientem demonstrarent); nec prudentiam, ut faciat quispiam quæ sunt prudentiæ; nec temperantiam, ut ea eligat quæ didicit, tribuere valent; de injustitia itidem ac fortitudine inaniter disputant. Non sic iste nobis de virtutibus verbis solum dissebat, sed ad opera potius incitabat; et incitabat operibus magis factisque quam verbis.

X. Rogo autem philosophos qui nunc sunt, quotquot novi ipse, et quos aliis narrantibus audivi;

(87) 'Υφ' *δαντῆς*. Bengelius rescribit ἐφ' *ἐαυτῆς*.

(88) *Ἀπονέμει*. Sic Vossius et ms. Vaticanus apud Delarue. Bengelius cum Hæschelio, *ἀπονέμοι*.

(89) *Σωτηρίαν*. *Σώτειραν* legendum existimabat Bengelius, ex iis quæ infra occurrunt sub finem cap. 11, *σώτειράν τινα καὶ φύλακα*.

A παρ' ἡμῶν τὰς ὁρμὰς, αὐτῇ τῇ τῶν ὁρμῶν καὶ παθῶν τῶν τῆς ψυχῆς θεωρίᾳ καὶ κατανοήσει, ἐξ ἧς μάλιστα κατεγνωσμένης κατορθοῦσθαι ἐξ ἀναρμοστίας πέφυκεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ ἐπὶ τὸ κεκρίμενον καὶ εὐτακτον ἐκ συγκεχυσμένης μετατίθεσθαι· ἐν ὧσπερ ἐν κατόπτρῳ ἑαυτὴν θεωρήσασα (αὐτὰς τὰς ἀρχὰς καὶ βίβιας τῶν κακῶν, τὸ ἄλογον αὐτῆς πᾶν, ἐξ οὗ τὰ ἄτοκα ἡμῖν ἐπανίσταται πάθη· καὶ πάλιν ὅσον ἀριστον αὐτῆς μέρος, λογικὸν ὑφ' οὗ κρατοῦντος μένει γὰρ ὑφ' ἑαυτῆς (87) ἀδλαθῆς καὶ ἀπαθῆς)· εἶτα ταῦτα ἐν αὐτῇ κατανοήσασα ἀκριβῶς, πάντα μὲν τὰ ἐκ τοῦ χειρόνος ἐκφυόμενα, ἐκχέοντα ἡμᾶς ὑπὸ ἀκολασίας, ἢ συστέλλοντα καὶ συμπονιγόντα ὑπὸ ταπεινότητος, οἷον ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας, ἢ λύπας καὶ φόβους, καὶ ὅσος τοῖς γένεσι τοιοῦδε ἔπεται στοιχὸς κακῶν· ταῦτα μὲν ἐκβάλλοι καὶ ἐκ ποδῶν ποιοίτο, εἰτι ἀρχομένοις καὶ ἄρτι φουμένοις ἐπανισταμένη, καὶ οὐκ ἐῴσα οὐδὲ μικρὸν ἀββεῖν, ἀλλ' ἀπολλύουσα καὶ ἐξαφανίζουσα· ὅσα δὲ ἐκ τοῦ κρείττονος ἀνατῆλαι· ἡμῖν ἀγαθὰ ὄντα, ταῦτα ἐκτρέφοι τε καὶ διασώζοι, καὶ ἀρχόμενα τιθηνοῦσα καὶ συμφυλάττουσα ἀκριτελειότητος. Οὕτω γὰρ ἂν ποτε παραγενέσθαι ψυχῇ τὰς θείας ἀρετὰς· φρόνησίν τε τὴν αὐτὰ ταῦτα τῆς ψυχῆς τὰ κινήματα κρίνειν πρῶτον δυναμένην ἐξ αὐτῶν, καὶ τῆς περὶ τὰ ἔξω ἡμῶν, εἰ τινὰ ἔστιν, ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἐπιστήμης γεννημένης· καὶ σωφροσύνην τὴν ταῦτα ἐν ἀρχαῖς ὀρθῶς αἰρουμένην δύναμιν· καὶ δικαιοσύνην, ἢ τὰ ἀξία ἐκάστοις ἀπονέμει (88)· καὶ τὴν πάντων τούτων σωτηρίαν (89) ἀνδρείαν. Οὐ λόγους τοίνυν ἀπαγγελλομένους συνεβίβειεν ὡς δὴ εἴη ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ἢ ποιητέων καὶ οὐ ποιητέων ἢ φρόνησις· τοῦτο δὴ τὸ κενὸν καὶ ἀνοφέλῆς μάθημα, εἰ ὁ λόγος εἴη τῶν ἔργων δίχα, καὶ φρόνησις οὐχὶ ποιοῦσα τὰ ποιητὰ, καὶ ἀποτρέπουσα τῶν οὐ ποιητῶν (90), γινώσκειν δὲ ταῦτα παρεχομένη τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, οἷους πολλοὺς ὀρώμεν. Ἡ δὲ σωφροσύνη πάλιν οἷα δὴ εἴη τις ἐπιστήμη αἰρετῶν καὶ οὐκ αἰρετῶν, οὐ πᾶν τι διδασκόντων αὐτὴν τῶν ἄλλων φιλοσόφων, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν νεωτέρων, ὄντων μὲν εὐτόνων καὶ ἐβρωμένων τοῖς λόγοις (οἷους ἐγὼ πολλάκις ἐθαύμασα, ὅταν τὴν αὐτὴν ἀρετὴν θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ γῆς τὰ πρῶτα θεῶ ἴσον εἶναι τὸν σοφὸν ἀνθρώπων ἀποδείξωσιν)· οὕτε δὲ τὴν φρόνησιν ὡς καὶ ποιεῖ (91) τις τὰ φρονήσεως· οὕτε τὴν σωφροσύνην ὡς καὶ αἰρεῖτο τις ταῦθ' ἄπερ ἔμαθε, παραδοῦναι δυναμένων· ὁμοίως δὲ κάπλι τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνδρείας. Οὐχ οὕτως οὗτος τὰ περὶ ἀρετῶν ἡμῖν διεξήξει λόγοις, ἐπὶ δὲ τὰ ἔργα μᾶλλον παρεκάλει· καὶ παρεκάλει πλέον τοῖς ἔργοις, ἢ οἷς ἔλεγεν.

I. Ἐξαιτούμαι δὲ παρὰ τε φιλοσόφων τῶν νῦν ὄντων, ὅσους αὐτὸς ἔγνω, καὶ ὅσους ἄλλων διηγου-

(90) *Ποιητὰ... ποιητῶν*. Forte legendum *ποιητέα... ποιητέων*, ut paulo ante.

(91) *Ποιεῖ*. Bengelius legit *ποιεῖ*. Et mox αἰρεῖτο. Hanc posteriorem lectionem sequitur etiam nuperus editor Parisiensis, qui tamen retinet priorem Vossianam.

μένων ἤκουσα· καὶ παρὰ τῶν ἄλλων δὲ ἀνθρώπων, ἀνεμεσήτως ἔχειν πρὸς τὰ νῦν ἡμῖν λεγόμενα. Μὴ δὲ μέ τις ἢ φιλεῖ τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα, ἢ καὶ ἀπεχθανόμενον ἔτι τοῖς λοιποῖς φιλοσόφοις (ὧν εἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἐραστής τε διὰ τοὺς λόγους εἶναι θέλω, καὶ εὐφημεῖν αὐτοὺς βούλομαι, αὐτὸς τε καὶ ἐτέρων τὰ κάλλιστα λεγόντων περὶ αὐτῶν ἀκούειν· ἀλλὰ γὰρ τοιαῦτά ἐστιν, ὡς εἰς ἕσχατον περιυβρίζεσθαι μὲν ὑπὸ πάντων σχεδὸν καὶ τὸννομα τῆς φιλοσοφίας· ἐμὲ δὲ μικροῦ δεῖν ἰδιωτεύειν ἐλέσθαι πάντη, ἢ ἕπερ τι μαθεῖν ὧν οὗτοι ἀπαγγέλλουσιν, οἷς διὰ τὸν λοιπὸν βίον οὐδὲ προσεῖναι ἄξιον εἶναι ἐδόκουν, ἴσως οὐκ ὀρθῶς τοῦτο φρονῶν). Πλὴν μὴ μέ τις φιλοτιμῆζ τινί, ἤτοι τῶν εἰς τὸν ἄνδρα ἐπαίνων, ἢ τῇ πρὸς τοὺς ἕξω φιλοσόφους ἄλλη ταύτῃ φιλοτιμίᾳ (92) ταῦτα λέγειν ὑπονοησάτω· ἀλλὰ καὶ μικρότερα ἡμᾶς τῶν αὐτοῦ ἔργων, μὴ κολακεύειν δοκοῖμεν, λέγειν πεπεσθῆναι, οὐχὶ ῥήματα καὶ ὀνόματα, καὶ ἀφορμὰς ἐντέχνους ἐγκωμίων ἑαυτοῖς ἐκποριζομένους (93), ὃς οὐδ' ὅτε μειράκιον ὦν, τὴν δημῶδη βητορικὴν ἐκ βήτορος ἐδιδασκόμεν, ἐπαινεῖν, καὶ λέγειν περὶ τοῦ ἐγκώμιον, ὃ τι μὴ ἀληθὲς ἦν, ἐκὼν ὑπέμενον. Οὐ τοίνυν οὐδὲ νῦν, ἐπαινεῖν προθέμενος ἀπλῶς, τοῖς ἐτέρω ψόγοις τοῦτον ἐξαίρειν οἶμαι δεῖν· ἢ κακῶς ἂν (94) ἔλεγον τὸν ἄνδρα, τοῖς ἄλλων πταίσμασιν, ἵνα τι περὶ αὐτοῦ μεῖζον δὴ λέγειν ἔχοιμι, παραβαλὼν τὸν μακάριον αὐτοῦ βίον· οὐχ οὕτως ἀφραίνομεν· ἀλλ' αὐτὸ ὃ πέπονθα, δίχα τινὸς παραβολῆς καὶ πανουργίας τῆς ἐν λόγοις, ὁμολογήσω.

ΙΑ'. Οὗτός με πρῶτος καὶ μόνος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν φιλοσοφεῖν προὔτρεψατο, τοῖς ἤθεσι τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ, καὶ τοῦ περὶ ἡθῶν ἀκούσαι καὶ ἀνασχέσθαι λόγου πείσας, οὐκ ἂν πεισθέντα ὅσον ἐπὶ τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις (πάλιν ὁμολογῶ), οὐκ ὀρθῶς μὲν, δυστυχῶς δὲ, μικροῦ δεῖν, ἡμῖν. Οὐ μενοῦν (95) οὐδὲ πλειστον ἐνέτυχον τὸ πρῶτον, ὄλγοις δὲ τισι τοῖς διδάσκειν ἐπαγγελλομένοις, ἀλλὰ γὰρ πᾶσι μέχρι ῥημάτων τὸ φιλοσοφεῖν στήσασιν. Οὗτος δὲ με πρῶτος καὶ τοῖς λόγοις φιλοσοφεῖν προὔτρεψατο, τοῖς ἔργοις φθάσας τὴν διὰ λόγων προτροπὴν, οὐκ ἀπαγγέλλων μόνον ῥήματα μεμελετημένα, ἀλλ' οὐδὲ λέγειν ἀξίων, εἰ μὴ σὺν εἰλικρινεῖ τῇ γνώμῃ καὶ πράξει τὰ εἰρημένα ἀγωνισιμῆν τοῦτο ποιοῖ (96)· ἢ τοιοῦτον ἑαυτὸν παρασχέσθαι πειρώμενος, οἷον τοῖς λόγοις διέξεισι τὸν καλῶς βιωσόμενον, καὶ παράδειγμα μὲν, ἐβουλόμην εἰπεῖν, ἐκθέμενος σοφοῦ. Ἄλλ' ἐπεὶ ἀληθεῖαν ἡμῖν, οὐ κομψείαν ἐπηγγεῖλατο ὁ λόγος ἀνωθεν, παράδειγμα μὲν αὐτὸν σοφοῦ οὐδέπω λέγω· καίτοι γε εἰπεῖν ἐθέλω εἶναι τε ἀληθές (97)· ἀλλὰ ἐῷ νῦν

(92) *Φιλοτιμία*. Bis hoc librarius, ut fit, prope-rans posuit. Legendum φιλονεικεῖα. Sic enim poscit superius ἀπεχθανόμενον, quod, parenthesi clausa, in synonymo resumit debuit. Bene Sirmondus, in *philosophos odio*. BENGEL.

(93) *Ἐκποριζομένους*. Sic nuperus editor Parisiensis. At Vossius, Hoeschelius et Bengelius, ἐκποριζόμενοις.

(94) *Ἦ... ἄν*. Et hoc, et Latinum *aut*, pari vi pro *alioqui* ponitur. Vid. Schwartz., *De partic. L. L.*, cap. 31, n. 4, ubi oportune observat, *aut* sic poni *in rebus ingratīs*. Mox οὐχ οὕτως ἀφραίνομεν, verbum poeticum. Id. — Existimat editor Paris. legen-

homines item ceteros, ut quæ a nobis nunc dicuntur, æquo animo accipiant. Nec vero me quisquam hæc dicere arbitretur aut amore erga virum, aut reliquorum philosophorum odio (quos, si quis alius, et amare propter sermones, et laudare ipse volo, et alios pulcherrima de ipsis dicentes audire: verum hæc illorum talia sunt, ut summa inde contumelia ab omnibus propemodum afficiatur nomen ipsum philosophiæ; et ego malim, pæne dicam, imperitus plane esse, quam aliquid eorum discere quæ ipsi profitentur; ad quos ipse reliqua in vita accedere, indignum ducebam; perperam fortasse id sentiens). Nec vero, inquam, me quisquam vel studio aliquo laudandi viri, vel ullo in extraneos philosophos odio, hæc dicere suspicetur; sed minor etiam illius factis, ne adulari videar, dicere credat; non verba et nomina, artificiosasque laudum occasiones exquirentem; qui ne adolescentulus quidem, cum popularem eloquentiam a rhetore docerer, laudes cujuscumque sponte persequi poteram, quæ veræ non essent. Quare neque nunc simpliciter laudare instituens, aliorum vituperationibus extolli hunc oportere arbitror. Et viro sane injurius essem, si aliorum vitiis, ut majus aliquid de ipso dicere habeam, beatam ejus vitam conferre velim: non adeo sum amens; sed quod mihi accidit, sine ulla contentione nulloque orationis fuco confitebor.

XI. Hic me primus ac solus, ut Græcorum philosophiæ operam darem, hortatus est; suis ipsius moribus ut morum doctrinam et discerem et amplecterer persuadens, haudquaquam adhuc ab aliis philosophis persuasum (rursus confiteor), non recte id quidem, sed malo propemodum nostro. Imo vero non in multos principio incidi; sed in paucos quosdam, qui doctores sese profiterentur; sed omnes verborum tenuis philosophiam constituerent. Hic vero me primus etiam verbis philosophari hortatus est, cum factis verborum cohortationem prævertisset, non verba tantummodo præmeditata pronuntians; quin ne eloqui quidem dignum putans, nisi puro atque sincero et dicta ipsa exsequi studente animo id faceret; talemque se ipsum præbere conaretur, qualem verbis cum qui recte victurus sit, describebat; exemplum sane, dicere volui, proponens sapientis. Sed quia veritatem nobis, non pompam et ornatum promisit oratio in exordio, exemplum quidem illum solum ἀφραίνω μὲν.

(95) *Ἡμῖν· οὐ μενοῦν*. Ἡμῖν construe cum δυστυχῶς. Sic superius cap. v, sub finem, σωτηριωδῶς ἡμῖν· et cap. 7, circa medium, δυσχερῶς ἡμῖν. Veteres editiones, cum nupera Parisiensi, οὐ μενοῦν, ut multi scribere solent: idque cum superiore periodo conjungunt. Sed Casaubonus, οὐ μενοῦν οὐδὲ πλ., cujus sententiam confirmabit Devarius in particula μὲν, pag. 427 edit. Rom. Itaque οὐ (ante μενοῦν) cum subsequente οὐδὲ pleonasmum facit, ut paulo ante οὐ τολῶν οὐδὲ. BENGEL.

(96) *Ποιοῖ*. Legit Bengelius ποιῶν.

(97) *Καίτοι γρ... εἶναι τε ἀληθές*. Te per pleo-

piantis nondum dico; quamvis si dicere velim, a vero non absit; verum hæc nunc omitto. Non exemplum ergo absolutum; sed qui illud ipsum imitari atque exprimere valde cuperet, omniique studio et alacritate, ac si dici fas sit, supra hominum vires contenderet: et vero nos quidem tales effingere studens, non sermonum compostes et gnaros eorum qui de appetitionibus flunt, sed ipsarum appetitionum; quippe ad facta et dicta urgebat, et cujusque virtutis partem non exiguam, quin potius universam, si capere possemus, in ipsa nobis speculatione ingerebat: justa quidem agere, suæ ipsius privatae actionis exemplo (si dicere fas sit) quodammodo cogens: cui ut adhæreremus, nobis persuasit; a multis nos vitæ curis forensique strepitu penitus abducens, et nos ipsos circumspiciendos ac vere ad res nostras agendas attollens. Hoc nimirum esse juste agere, et hanc veram esse justitiam, priscorum etiam philosophorum nonnulli affirmarunt; vitam privatam, ut mihi videtur, ad beatitudinem et sibi ipsis, et aliis commodiorem atque utiliore esse significantes: siquidem hujus est virtutis, pro meritis et suum cuique tribuere. Quid enim aliud animæ proprium sit, aut quid tam congruum dignumque quam se ipsam curare; non extra circumspiciendam, nec aliena tractantem, neque, ut paucis dicam, maximam sibi ipsi injuriam facientem; sed intro ad sese conversam, sua sibi reddentem, ac justa omni ex parte præstantem? Sic igitur ille justa facere vel coactos, si dici fas est, nos docebat. Prudentiam vero nihilo secius; secum esse, et se ipsos nosse velle, et conari; hoc videlicet præclarissimum philosophiæ munus et officium, quod præstantissimo dæmonum vati ut sapientissimum præceptum tribuitur, *Nosce te ipsum*. Hoc revera munus esse prudentiæ, et hanc esse divinam prudentiam, recte antiquis dicitur; cum eadem Dei atque hominum revera sit virtus; cum anima ipsa, tanquam in speculo se ipsam videre satagat, et divinam mentem, si tali societate atque conjunctione digna sit, in se repræsentet, et viam quamdam verbis inexplicabilem, ut ad hoc divinæ naturæ consortium pervenire possit, investiget.

nasmum ponitur: vel potius legendum τ' ἀληθές, uti cap. 14, εἰ δεῖ τ' ἀληθές εἰπεῖν, id est τὸ ἀληθές. Porro in ἐθέλων εἶναι infinitivus παρέλκει, ut in istis τὴν πρώτην εἶναι, *initio*; τὸ δὲ νῦν εἶναι, *nunc vero*; τὸ τί ἦν εἶναι, *quid sit res*, et in hoc plane pari, ἐκὼν εἶναι, *libenter*, cap. 2. Ponitur autem ἐθέλων, pro μέλλων, uti cap. 5. Sic facillima existit sententia: Καίτοιγε μέλλων εἰπεῖν τ' ἀληθές. Id est, ἀληθεῖαν ἐρῶ, II Cor. xii, 6. BENDEL.

(98) Καὶ ἡμᾶς ἐτέρους. Ita cum Hæschelio Bengelius. Al., καὶ ἡμᾶς, καὶ ἐτέρους... Ἡμᾶς ἐτέρους, elegans idiotismus. Demosthenes, τῶν ἰσῶν οὐ μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ἡμῖν *eodem quo nos jure non gaudēbat*: ut nos vernacule, *à nous autres*, inquit Franc. Vigerus, Gallus. BENDEL.

(99) Ἀγῶν. Hunc locum cæteri, sollicitata lectione, ita distinxerunt: Περὶ ὁρμῶν, τῶν δὲ ὁρμῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰ ἔργα καὶ τοὺς λόγους ἄγῶν. Καὶ οὐ μικράν, x. τ. λ. Unde Sirmondus; a motibus ipsis ad

τοῦτο. Οὐ παράδειγμα τοῖνυν ἀκριβές, ἔξομοῖον δὲ καὶ ἄγαν ἐθέλοντα, σπουδῆ πάση καὶ προθυμίᾳ βιαζόμενον, εἰ δεῖ λέγειν, καὶ παρὰ τὴν ἀνθρώπων δύναμιν· καὶ μέντοι καὶ ἡμᾶς ἐτέρους (98) τοιοῦτους πλάττειν, οὐ λόγων ἐγκρατεῖς καὶ ἐπιστήμονας τῶν περὶ ὁρμῶν, τῶν δὲ ὁρμῶν αὐτῶν· ἐπὶ τὰ ἔργα καὶ τοὺς λόγους, ἄγῶν (99), καὶ οὐ μικράν μοῖραν ἐκάστης ἀρετῆς, τάχα δὲ καὶ σύμπασαν, εἴπερ ἐχωρήσαμεν, ἐπιφέρων ἐν αὐτῇ τῇ θεωρίᾳ· δικαιοπραγεῖν μὲν καὶ ἀναγκάζων, εἰ δεῖ λέγειν, διὰ τὴν ἰδιοπραγίαν τῆς ψυχῆς, ἢ προσθέσθαι ἡμᾶς ἐπεισεν· ἀπάγων μὲν τῆς κατὰ τὸν βίον πολυπραγμοσύνης, καὶ τοῦ τῆς ἀγορᾶς ὀχληροῦ, ἑαυτοὺς δὲ περισκοπεῖν ἐπάρας (1) καὶ τὰ αὐτῶν ὄντως πράττειν. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ δικαιοπραγεῖν, καὶ ταύτην τὴν δικαιοσύνην τὴν γε

ἀληθῆ, καὶ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων τινὲς εἰρήκασι (τὴν ἰδιοπραγίαν λέγοντες, ἐμοὶ δοκεῖ) καὶ ἀνυσιμότερον πρὸς μακαριότητα ἑαυτοῖς τε καὶ τοῖς προσιοῦσιν· εἴπερ γε ἐστὶ τῆσδε τῆς ἀρετῆς τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμειν, καὶ τὰ ἴδια ἐκάστοις. Τί γὰρ ἂν ἴδιον εἴη ψυχῆς ἕτερον; Τί δὲ οὕτως ἀξίον ἢ τὸ ἐπιμέλεσθαι ἑαυτῆς, οὐκ ἔξω βλέπουσαν, οὐδ' ἄλλοτριπραγοῦσαν, οὐδὲ, συνελόντι εἰπεῖν, ἀδικοῦσαν ἑαυτῇ τὴν χειρίστην ἀδικίαν, ἀλλ' ἔνδον πρὸς ἑαυτὴν ἀπεστραμμένην, αὐτὴν ἑαυτῇ ἀποδιδοῦσαν καὶ δικαιοπραγοῦσαν; Οὕτως μὲν δίκαια πράττειν, εἰ δεῖ λέγειν, ἀναγκάζων ἐπαίδευσεν (2)· φρονεῖν δὲ πάλιν οὐχ ἦττον, τὸ πρὸς ἑαυτὴν (2') εἶναι, καὶ ἑαυτοὺς γινώσκειν ἐθέλειν τε καὶ πειρᾶσθαι· τοῦτο δὲ τὸ ἄριστον φιλοσοφίας ἔργον, ὃ δὲ καὶ δαιμόνιον τῷ μαντικωτάτῳ ἀνατλῆται ὡς πάνσορον πρόσταγμα, τὸ, *Γνώθι σαυτοῦ*. Τὸ δὲ εἶναι ὄντως ἔργον φρονήσεως, καὶ ταύτην εἶναι τὴν θεῖαν φρόνησιν, καλῶς τοῖς παλαιοῖς λέγεται· τὴν αὐτὴν ὄντως οὖσαν θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἀρετῆν· αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἑαυτὴν ὡσπερ ἐν κατόπτρῳ ὄρᾶν μελετώσῃ, καὶ τὸν θεῖον νοῦν, εἰ ἀξία γένοιτο τῆς κοινωνίας τῆσδε, ἐν αὐτῇ κατοπτριζομένης, ὁδὸν τε ἀπόρρητόν τινα ταύτης ἀποθεώσεως ἐξιχνευομένης. Ἀκολουθῶν δὲ καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀνδρίζεσθαι· σωφρονεῖν μὲν, διασωζομένους τὴν φρόνησιν τῆσδε, τῆς ψυχῆς ἑαυτὴν γινωσκούσης, εἰ ποτε αὐτῇ τοῦτο γένοιτο· ταύτην γὰρ εἶναι πάλιν τὴν σωφροσύνην, σῶαν τινὰ φρόνησιν (3) οὖσαν· ἀνδρίζεσθαι δ' ἐπὶ

opera etiam sermones (ἄγων) traducens. Rhodomanus: *impulsionum ipsarum ad opera et verba (ἀγῶν) ignavi et negligentes*. Res ipsa loquitur, sic potius esse construendum: αὐτῶν τῶν ὁρμῶν ἐγκρατεῖς καὶ ἐπιστήμονας. Quare ἄγῶν (hoc non mutandum) cum subsequenti participio ἐπιφέρων construitur, idem fere significans, quod statim ἀναγκάζων. Res ardua verbis arduis expressa est. In.

(1) Ἐαυτοὺς περισκοπεῖν ἐπάρας. Sic ἐπαρθεῖς cap. 2 sub finem: et φιλοσοφεῖν ἐπήρθησαν cap. 14 sub initium. In.

(2) Ἐπαίδευσεν. Hæschelius et Bengelius, ἐπαίδευσεν. Sed mss. Basileensis et Vaticanus, necnon Vossius, ut in textu. DELARUE.

(2') Vel subintellige τὴν ψυχὴν, vel lege, πρὸς ἑαυτοὺς. EDIT. PATROL.

(3) Σωφροσύνην, σῶαν τινὰ φρόνησιν. Philo *De fortitud.*, tom. II, pag. 377 editi. Londin., al. 738:

πᾶσιν ἐμμένοντας ταῖς εἰρημέναις ἐπιτηδεύσεις, καὶ ἄλλοις ἀποπίπτοντας οὐθ' ἐκουσίως οὐθ' ὑπὸ τινος ἀνάγκης, φυλάσσοντας δὲ καὶ ἐγκρατεῖς τῶν εἰρημένων· καὶ ταύτην εἶναι σώπειράν τινα καὶ φύλακα δογματίζων οὖσαν τὴν ἀρετὴν ταύτην.

aut deflectendo, sed omnia, ut dicta sunt, mordicus observando; hanc quippe conservatricem et custodem virtutem esse docens.

IB. Καὶ δὴ τα δικαιούς μὲν καὶ φρονίμους καὶ σωφρονας, ἢ ἀνδρείους ἡμᾶς ὑπὸ ἡμετέρας βραδυτήτος καὶ νογελίας, καὶ ταῦτα πάνυ σπεύδων, ἐτι μέλλει καταστήσεσθαι (οὔτε ἔχοντας, οὔτε ἐγγύς πω γενομένους, οὐδ' ἥστινοσούν ἀρετῆς ἀνθρώπων, ἢ θεας, πολλοῦ γε δεῖ· αὐταὶ γὰρ μῆγισται καὶ ὑψηλαί· καὶ οὐδετέρα ληπτέα, οὐδὲ τῷ τυχεῖν (4), ὅτω μὴ θεός γε ἐμπνέει δύναμιν. Ἡμεῖς τε οὔτε περὺκαμεν οὕτως ἐπιτηδεύω, οὔτε καὶ ἀξιοὶ εἶναι ἐπιτυχεῖν οὐδέπω ὁμολογοῦμεν· οὐ ποιήσαντες ἀπὸ βραθυμίας καὶ ἀσθενείας πάντα, ἅπερ τοὺς τῶν ἀρίστων ἐφιεμένους, καὶ τὰ τέλεια μνωμένους χρῆ). Δίκαιοι μὲν οὖν ἢ σώφρονες, ἢ τινα τῶν ἄλλων ἔχειν ἀρετῶν ἐτι μέλλομεν· ἐραστάς δὲ ἡμᾶς ὅτι δριμύτατον ἐρῶντας ἐρωτα, ὅπερ ἐπ' αὐτῷ μόνον ἴσως, καὶ πάλαι κατεστήσατο ὁ θαυμαστός οὗτος, καὶ φίλος τῶν ἀρετῶν καὶ προήγορος· ἐμποιήσας ἐρωτα τῇ αὐτοῦ ἀρετῇ καὶ τοῦ κάλλους τῆς δικαιοσύνης, ἧς τὸ χρύσειον ὄντως ἔδειξεν ἡμῖν πρόσωπον, καὶ φρονήσεως τῆς πᾶσιν ἐφεσίμου, καὶ τῆς ἐρασιμωτάτης σοφίας τῆς ἀληθοῦς, καὶ σωφροσύνης τῆς θεοειδοῦς, ἢ ἐστὶ ψυχῆς εὐστάθεια, καὶ εἰρήνη πᾶσι τοῖς κτησαμένοις αὐτῇ, καὶ ἀνδρείας τῆς θαυμασιωτάτης· ὑπομονῆς ἡμῶν (5), καὶ ἐπιπᾶσιν, εὐσεβείας, ἢν μῆτέρα φασὶ τῶν ἀρετῶν ὀρθῶς λέγοντες. Αὐτὴ γὰρ ἐστὶν ἀρχὴ καὶ τελευτὴ πασῶν τῶν ἀρετῶν· ἀπὸ ταύτης τε γὰρ ὀρμωμένοις, βῆσται ἂν ἡμῖν ἐπιγένοιτο καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί· εἰ τοῦθ' ὁ δὴ (6) πάντα ἀνθρώπων, τὸν γε μὴ ἄθεον ἢ φιλήδονον, τὸ φίλον γενέσθαι καὶ προήγορον Θεῷ (7), κτήσασθαι ἑαυτοῖς ἐπιθυμοῦντες καὶ σπεύδοντες, τῶν λοιπῶν ἀρετῶν ἐπιμολοιμεθα· ὅπως μὴ ἀνάξιοι καὶ βυπῶντες, μετὰ δὲ τῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας ὥσπερ τινος ἀγαθοῦ πομποῦ καὶ ἱερέως σοφωτάτου προσίοιμεν τῷ Θεῷ. Τὸ γε πάντων τέλος οὐχ ἕτερόν τι οἴμαι, ἢ, Καθαρῶ τῷ νῷ ἐξομοιωθῆτι (8) προσελθεῖν τῷ Θεῷ, καὶ μένειν ἐν αὐτῷ.

*Ὄνομα ταύτης Ἰδιον τῆς ὑγείας ἐστὶ σωφροσύνη, σωτηρίαν τῷ φρονούντι· τῶν (τῶ) ἐν ἡμῖν ἀπεργαζομένη. Al. alia.

(4) Οὐδὲ τῷ τυχεῖν. An. οὐδὲ τῷ θέμεις τυχεῖν?

(5) Ὑπομονῆς ἡμῶν. Ita Bengelius cum Hoeschelio. Vossius cum aliis ἡμῶν omittit. Quem in locum hæc adnotat editor Stutgardiensis: «Non videtur hoc conjugendum per appositionem cum ἀνδρείας. Sed Gregorius, post quatuor virtutes quas philosophi *cardinales* statuunt, duas addit *Christianas*, tolerantiam et quæ ipse cardo est, pietatem. Ita ἡμῶν refertur ad ascetas, uti cap. 16, sub finem.»

(6) Ὁ δὴ. Hoeschelius emendat ὁ δεῖ. Atque ita legitime videtur interpret.

(7) Προήγορον Θεῷ. Vis hujus appellationis ap-

Pari autem modo et temperanter vivere, et fortiter: temperanter quidem, hanc ipsam animæ se ipsam cognoscentis, si quando id ei contingat, prudentiam conservando; eam enim rursus esse temperantiam, quæ quasi conservatrix quædam est prudentia; for-

titer vero in prædictis omnibus muneribus persistendo, nec ab illis vel sponte vel vi ulla decidendo observando; hanc quippe conservatricem et custo-

XII. Et sane justos quidem et prudentes, aut temperantes fortesque nos præ ignavia ac tarditate nostra, quamvis omnem adhiberet operam, reddere nondum potuit; qui nec habemus, nec prope adhuc attigimus ullam virtutem hominum, aut divinam, longissimeque absumus: nam maximæ sunt illæ et excelsæ, et neutra comparari potest, nullique fas est consequi, nisi certe cui Deus aspiraverit. Et nos neque natura adeo præstanti sumus, nec dignos adhuc esse qui consequamur, constemur; ut qui per socordiam et imbecillitatem necdum omnia fecimus, quæ ab iis qui optima cupiunt et ad perfectam contendunt, fieri oportet. Justi ergo et temperantes, aut alia quapiam virtute præditi nondum sumus; amatores autem nos quam vehementissimo amantes amore, quod unum fortasse præstari ab eo poterat, jam dudum fecit admirandus hic virtutum amicus et præses; amorem nobis sua ipsius virtute ingenerans, tum pulchritudinis justitiæ cuius auream plane nobis faciem ostendit; tum prudentiæ omnibus expetendæ et amabilissimæ veræ sapientiæ; tum temperantiæ præstantissimæ, quæ est animi constantia, et pax omnibus possidentibus eam; tum fortitudinis admirabilissimæ; tum tolerantiam nostræ, et, ante omnia, pietatis, quam parentem virtutum merito appellent. Hæc siquidem est initium finisque omnium virtutum: ab hac si incipiamus, facillime nobis reliquæ etiam virtutes accrescent; si quod hominem unumquemque qui modo impius et voluptarius non sit, parare sibi oportet, ut amicus familiarisque sit cum Deo, nobis ipsis expetentes et assequi studentes, reliquarum simul virtutum curam amplectamur; ut non indigni necsqualidi, sed omni virtute ac sapientia, tanquam bono quodam ductore sapientissimoque sacerdote septi, ad Deum accedamus. Finem sane omnium non alium existimo, quam pura mente ad similitudinem conformatum, accedere ad Deum, et in ipso manere.

paret ex æquipollentia, μὴ ἄθεον, qui veritatem de Deo tuctur. Paulo ante, ἀρετῶν προήγορος. Et cap. 6 post medium, τοῦ λόγου τοῦ ἱεροῦ φίλος καὶ προήγορος. Et cap. 15 sub initium, λογίων προήγορος. BENDEL. — Viros eruditos fugerunt hæc loca Gregoriana, ad *Pollucem* lib. 11, c. 4, seg. 126, *Hesychium* v. *Προηγόρησαν*, et Thomam Mag. noviss. edit. pag. 750, quos tamen ad vim vocis assequendam consulas velim. Cæterum advertere libet cum Kuhnio ad *Pollucem* προήγορον, *prædicatorem*, *præconem*, licet rarius, denotare. Quæ quidem interpretatio Bengelio arrisit: eaque sane huic loco altera Sirmondi, *familiaris*, congruentior esse conperitur.

(8) Ἐξομοιωθῆτι. Sic Bengelius, Hoeschelio adherens. Vossius, quem sequitur nuper editor Pa-

XIII. Jam præter cæteram omnem industriam ac studium, illud quo in theologiæ doctrina et reverentia nobis instituendis est usus, quibus verbis eloqui possim, aut ipsos viri sensus penetrare, quo consilio et apparatu omnes de Deo sermones atque sententias ediscere nos vellet; sedulo cavens, ne uspiam in re omnium maxime necessaria, hoc est in primæ omnium causæ cognitione, periclitaremur? Philosophari ergo nos ita jubebat, ut omnia, quotquot exstant, veterum tum philosophorum, tum poetarum scripta colligentes, nihil omnino rejiceremus, nihilque repudiaremus (necdum enim vim habere judicandi poteramus), præter ea quæ atheorum essent, qui, a communi hominum sensu discedentes, Deum aut Providentiam esse negant (hæc enim ne digna quidem esse quæ legantur, ne qua forte re inquinaretur nobis animus, qui cum pietatem colere debeat, sermones audiat divino cultui repugnantes. Neque enim ii qui templa adeunt, religiosum putant, quidquam omnino profanum contrectare. Horum itaque libros iis qui pietatem profiteantur, nullo in numero esse debere); reliqua vero scripta evolvi legique sic oportere, ut nec genus ullum, nec liber aut serio eruditus præferatur, neque contra rejiciantur, sive Græcus, sive barbarus, sed omnes audiantur. Sapienter id prorsus, et apposite, ne scilicet una quæpiam horum illorumve sententia audiat et in pretio habita, quamvis vera non sit, tanquam vera sola esset, si semel in animum nostrum irrepserit, decipiat, sibi que nos vindicans sic afficiat, ut nec ab ea discedere, nec illam quasi lanam colore quopiam infectam eluere possimus. Vehemens enim et volubilis quædam res est hominum oratio, varia sophismatibus atque fallaciis, ut cum aures subierit, menti cito quæ velit ingerat atque insculpat; et quos semel occuparit, his ut ipsam pro vera colant, omnino persuadeat. Itaque hæret intus, quamvis falsa fallaxque, et instar præstigiatoris alicujus, regnum obtinet, ipsius quem deceperit defensa protectaque præsidio. Prona rursus ad orationis fraudem recipiendam, præcepseque ad assensum humana mens et prompta; priusquam dijudicet omnesque in partes exploret, vel propter hebetudinem imbecillitatemque suam, vel ob orationis ipsius subtilitatem, ad exactum examen deli-

risiensis, ἐξομωθέντα. — Ἐξομωώθητι, lectio non mutanda. Amarunt veteres decreta ac præcepta sua imperandi modo exprimere: *Tempori parce, Te nosce, Abstine et contine*, Ἐπου Θεῷ. Sic in sacris, καταλλάγητε τῷ Θεῷ, II Cor. v, 20, quæ ipsa lectio contra aliquot libros ita confirmatur. Itaque locus integer sic reddendus: *Finem sane omnium non alium esse decrevi, atque illud: Pura mente assimilate Deo, ut ad eum accedat et in eo maneat*. Proinde τῷ Θεῷ construitur et cum ἐξομωώθητι et cum προσελθεῖν. Sunt homines, cæteroque excellentes, qui unum aliquando libellum naturali refertum, divino vacuam sale, tantopere admirentur, ut multis Patrum voluminibus anteponent. Hac trutina si æquamus, uni vicissim periochæ Patrum, etiam cum aliud agant, sæpe plus tribuamus, quam iugentibus quamvis subtilium ingeniorum operibus. Hoc certe

A Γ'. Ἐπὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ φιλοπονίᾳ καὶ σπουδῇ, τὴν περὶ θεολογίας διδασκαλίαν καὶ εὐλάβειαν πῶς ἀν ἐξέλθοιμι τῷ λόγῳ, εἰς αὐτὴν τὴν διάθεσιν εἰσδύς τοῦ ἀνδρός, σὺν οἷα γνώμῃ καὶ παρασκευῇ τοὺς περὶ τοῦ Θεοῦ πάντας ἐκμανθάνειν ἡμᾶς ἤθελε λόγους, φυλαττόμενος μὴ τῇ κινδυνεύσαιμεν περὶ τὸ ἀναγκαιότατον ἀπάντων, τὴν τοῦ πάντων αἰτίου γῶσιν; φιλοσοφεῖν μὲν γὰρ ἤξιον, ἀναλεγομένους τῶν ἀρχαίων πάντα ὅσα καὶ φιλοσόφων καὶ ὑμνωδῶν ἔστι γράμματα πάσῃ δυνάμει μηδὲν ἐκποιουμένους (9), μηδ' ἀποδοκιμάζοντας (οὐδέπω γὰρ οὐδὲ τὴν κρίσιν ἔχειν (10) ἐδυνάμεθα), πλὴν ὅσα τῶν ἀθίων εἴη, ὅσα ἐκκυλισθέντες ὁμοῦ (11) καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐνωϊῶν, οὐκ εἶναι Θεὸν ἢ Πρόνοιαν λέγουσι (ταῦτα γὰρ οὐτ' ἀναγινώσκων ἀξίον, ἵνα μηδ' ἐν τῷ τυχόντι μολύνοιθ' ἡμῖν ἡ ψυχὴ, εὐσεβεῖν μέλλουσα, λόγων δὲ ἀκούουσα, ὑπεναντίων τῇ τοῦ Θεοῦ θεραπείᾳ. Οὐδὲ γὰρ τοὺς τοῖς ναοῖς προσιόντας εὐσεβείας, ἥς οἶονται (12), ἐφάρπτεσθαι τινος ὅλως τῶν βεβήλων. Τὰ τούτων τοίνυν οὐδ' ὅλως οὐδὲ ἀριθμῆσθαι ἄξιον παρ' ἀνδράσιν εὐσεβεῖν ἐπανελομένοις). τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσιν ἐντυγχάνειν καὶ προσομιλεῖν, γένος μὲν οὐδὲ ἔν, οὐδὲ λόγον φιλόσοφον προτιμήσαντας, οὐτε αὖ ἀποδοκιμάσαντας, οὐτε Ἑλληνικὸν οὐτε βάρβαρον, πάντων δὲ ἀκούοντας. Σοφῶς τοῦτο καὶ μάλα ἐντέχνως μὴ πη εἷς τις καὶ καθ' ἑαυτὸν τῶνδὲ τιμῶν, ἢ τῶνδὲ λόγους αὐτὸς μόνος ἀκουσθεὶς καὶ τιμηθεὶς, κἂν μὴ ἀλτθινὸς ὦν τύχη, ὡς μόνος ἀληθὴς ὦν, εἰσδύς εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐξαπατήσῃ, καὶ καθ' ἑαυτὸν διαθείς, ἰδίους ἡμᾶς ποιησῆται, οὐκέτ' ἀποστήναι δυναμέ- C νους, οὐδὲ ἀποπλύνασθαι, ὥσπερ τὰ δευσοποιόν τινα βαφὴν βαφέντα τῶν ἔριων. Δεινὸν τε γὰρ χρῆμα καὶ εὐστροφὸν λόγος ὁ ἀνθρώπων, ποικίλος τε τοῖς σοφίσμασι, καὶ ὀξύς εἰσδραμῶν εἰς τὰς ἀκοὰς, τυπῶσαι τε τὸν νοῦν καὶ προθέσθαι (13) καὶ ἀναπίστας τοὺς ἀπαξ ἀρπασθέντας, ὡς ἀληθὴς ἀγαπᾶσθαι καὶ μένειν ἐνδὸν κἂν ψευδὴς καὶ ἀπατηλὸς ἦ, ὥσπερ τις γόης κρατῶν, ὑπέρμαχον ἔχων αὐτὸν τὸν ἠπατημένον. Εὐεξαπότητον τὸ πάλιν ὑπὸ λόγου καὶ εὐκολον πρὸς συγκατάθεσιν ψυχῆ ἀνθρώπου ἐτοίμη τε, πρὶν διακρίνη καὶ ἐξετάσῃ πάντα τρόπον, ὑπὸ ἀμβλύτητος καὶ ἀσθενείας τῆς ἰδίας, ἢ ὑπὸ λεπτότητος τῆς τοῦ λόγου, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐξετάσεως ἀποκαμῶσαν ἑαυτὴν ἀπραγμονέστερον παραδιδόναι πολλὰς ψευδέσι λόγοις καὶ δόγμασι, πεπλανημένοις μὲν

loco Gregorius exquisite complectitur quidquid de virtutibus et officiis dici potest. BENJEL.

(9) Μηδὲν ἐκποιουμένους. Nihil alienum a nobis ducentes. Vox e jure petita. CASAB.

(10) Ἐδυνάμεθα. Deest hæc vox in editis Hoescheliano et Bengeliano.

(11) Ὁμοῦ. Potest exponi propemodum: sed majore vi simul, juxta. BENJEL.

(12) Ἦς οἴονται. Ita Hoeschelius quem assectatur Bengelius. — Nam ne eos quidem qui templa pietatis, quam putant, adeunt, omnino quidquam profanum attingere. Ἦς pro ἦν, uti seq. cap. 14 circa medium, ὦν οἶεται ἀληθῶν. BENJEL.

(13) Προθέσθαι. Suhaudi γνώμην, aut ejusmodi aliud. Suspecta lectio Casaubono et Rhodomano, quorum hic conjecit προσθίσθαι. Mallem προέσθαι prodere; sed non opus est mutare. L.

αὐτοῖς. πλανῶσι δὲ καὶ τοὺς ἐσχηκότας· καὶ οὐ τοῦτο μόνον· ἀλλὰ καὶ ἐπανορθοῦν ἕτερος ἐδέλοι λόγος, οὐκ ἔτι προσειμένη, οὐδὲ μεταπειθομένη, τοῦ δὲ ἐν αὐτῇ περιεχομένη, ὥσπερ τινὸς τυράννου ἀπαραιτήτου αὐτῆς κεκρατῆτος.

ΙΔ'. Ἡ γὰρ (14) οὐχὶ ταῦτα δογμάτων τε τὰ μαχόμενα καὶ ἐναντιούμενα ἀλλήλοις, φιλοσόφων τε τὰς στάσεις εἰσήγαγεν, ἄλλων τοῖς ἄλλων ἐνισταμένων δόγμασι, καὶ ἄλλων ἄλλα κρατούντων, ἄλλων τε ἄλλοις προστιθεμένων; Καὶ φιλοσοφεῖν μὲν ἀπάντων βουλομένων, καὶ ἐπαγγελλομένων ἐξ οὗ γε προὔτραπησαν τὸ πρῶτον, καὶ φασκόντων ἐθέλειν οὐχ ἤττον ὅτε γηγόνασιν ἐν τοῖς λόγοις, ἢ ὡς αὐτῶν (15) ἤρχοντο· μᾶλλον δὲ καὶ πλείονα τὸν ἔρωτα νῦν ἔχει τῆς φιλοσοφίας, ὅτε αὐτῆς καὶ γεύσασθαι (ὡς ἂν εἴποι τις) ὑπῆρξε καὶ προσδιατρίβεται τοῖς λόγοις, ἢ περ ὅτε πρῶτον ἀπείρως ἔχοντες εἶθ' ὑπὸ ὀρμῆς τινος φιλοσοφεῖν ἐπήρθησαν· λεγόντων μὲν ταῦτα, οὐκέτι δ' ὑπακουσάντων λόγοις οὐδένεσι (16) τῶν ἑτεροδόξων. Οὐτ' οὖν εἰς τις τῶν παλαιῶν προὔτραφέατό τινα τῶν νεωτέρων ἢ τῶν τοῦ Περιπάτου πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφειν, καὶ τὴν αὐτοῦ φιλοσοφίαν φιλοσοφεῖν, οὔτε ἀνάπαλιν, καὶ ὅλως οὐδεὶς οὐδένα. Οὐ γὰρ ἂν βράδιως μεταπεισθεῖη τις προσθέσθαι, τῶν αὐτῶν μετατιθέμενος, ἑτέροις· καὶ ταῦτα τούτοις ἴσως, οἷς εἴπερ ἐπεισθῆ πρὶν φιλοσοφῆσαι προσελθεῖν (17), τὸ πρῶτον ἂν καὶ ἡγάπα, καὶ ἐπεισθῆ βράδιως· οἶα δὲ μὴ προκατειλημμένης τῆς ψυχῆς μηδέπω λόγοις προσανείχετο ἂν, καὶ ἡγάπα ὁμοίως ἐναντιούμενος δι' ἐκεῖνα τούτοις, ἃ νῦν ἔχει. Τοιαῦτα ἡμῶν οἱ καλοὶ καὶ λογιώτατοι καὶ ἔξεταστικώτατοι Ἕλληνες πεφιλοσοφῆκασιν· οἷς προσέτυχεν ἕκαστος ἐξ ἀρχῆς, ἐλαθεὶς ὑπὸ τινος ὀρμῆς, ταῦτα μόνον λέγων εἶναι ἀληθῆ, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα τῶν ἄλλων φιλοσόφων ἀπάτην καὶ λῆρον· λόγῳ μὲν οὐδὲν μᾶλλον αὐτὸς τὰ αὐτοῦ κρατῶν, ἢ τῶν ἄλλων ἕκαστος προίστανται τῶν ἰδίων, τοῦ μὴ χρῆναι μετατιθεσθαι καὶ μεταβουλεύεσθαι ἀνάγκη ἢ παιδοῖ· οὐκ ἄλλων τινὰ (εἰ δεῖ τ' ἀληθῆς εἰπεῖν) ἔχων ἢ τὴν πρὸς τῆς φιλοσοφίας (18) ἐπὶ τὰ δε τὰ δόγματα ἄλογον ὀρμῆν· καὶ κρίσιν ὧν οἰεταί

(14) Ἡ γὰρ. Bengelius legit ἢ pro ἢ præcedentium editionum.

(15) Αὐτῶν. Bengelius cum Hoeschelio edidit αὐτοῦ, illudque refert ad φιλοσοφεῖν. Aut παρέλκει, inquit, ut apud Latinos, quoad ejus fieri potest.

(16) Οὐδένεσι. Rara vox, sed non indigna hoc scriptore: CASATI. — Οὐδένεσι Ger. Voss. pro οὐδέσι, quo Aristides utitur in *Panathenico*, et Lucianus in *Charidemo*. Hoesch. — Prima enim vero Vossiana editio Moguntina ann. 1604 exhibet οὐδένεσι, quod postea in Parisiensi ann. 1621 mutatum est in οὐδὲν ἔστι: quam quidem lectionem retinuit altera Parisiensis ann. 1759.

(17) Οἷς ... φιλοσοφῆσαι προσελθεῖν. Οἷς cum ἐπεισθῆ et cum ἡγάπα construentum est. Frequenszeugma Græcia, ut unus casus a duobus verbis regatur. Mox φιλοσοφῆσαι verbale, contemptum hic loquenti Gregorio natum. Latine philosophatio per nos dicas. Προσελθεῖν. Apostolus quosque I Tim. vi, 5, εἴ τις μὴ προσέρχεται ὑγαίνουσι λόγοις. Quam lectionem, etsi fuit qui προσέχεται suspicaretur (uti

A ciens, temere se ipsam falsis plerumque rationibus atque sententiis tradit, quæ et errant ipsæ, et in quos invaserint, impellant: neque hoc tantum; sed si corrigere ipsam alia quæpiam oratio velit, haud eam jam admittat, neque aliud sibi persuaderi sinat, opinione hac obsessam tenente, et tyranni implacabilis instar in ea dominante.

XIV. Quid enim, an aliud est, quod pugnant inter se adversasque sententias, et philosophorum contentiones invexit; dum alii aliorum placitis repugnant, alii alia mordicus retinent, alii alia potius consecantur? Ac philosophari quidem omnes volunt, et hoc præ se ferunt ex quo semel aggressi sunt, dicentes non minus id velle se, dum in ipsis disputationibus versantur, quam cum eas inierunt; imo vero acriore nunc philosophiæ studio teneri, postquam gustum ejus aliquem ceperunt, in eoque operam posuerunt, quam cum rudes adhuc et inexperti, ad philosophandum impetu quodam delati sunt. Hæc illi dicunt: nec jam quemquam audiunt eorum, qui aliter sentiunt. Neque igitur quisquam ex veteribus ullum ex recentioribus, aut ex Peripateticis ad se sequendum, suamque philosophiam amplectendam allicere conatus est; nec econtrario; nec denique ullus ullum. Nemo enim facile adducitur, ut sententia mutata alienis assentiat; atque adeo iis ipsis, quibus si ei persuasum fuisset studere antequam inciperet philosophari, tum primum certe libenter assensus esset, quippe nondum animo aliis occupato, neque alia jammitteret; imo vero neque in iis acquiesceret, ac propter illa, his ipsis adversaretur quæ jam sentit ac tenet. Talem nobis egregii et disertissimi solertissimique Græci philosophiam exhibuerunt: quæ primum quisque nactus est, impetu quodam ductus, hæc sola vera esse dicens, reliqua omnia aliorum philosophorum, nugas censet atque fallaciam; cum ipse nihilo melius sua confirmet, quam ceteri omnes sua quisque defendunt; ne de gradu exire, sententiæque aut vi aut persuasionem mutare cogatur; nullum alium (si verum fateri libet) habens præter ineptum a philosophia ad hæc dogmata ac placita quæ vera cre-

προσανείχετο legitur mox hic apud ipsum Gregorium, et paulo post προσέχειν), tamen et adjuvat hic idem locus, cum verbis æquipollentibus ἐντυγχάνειν καὶ προσομιλεῖν, sub finem præced. cap. 13, atque hoc ipso in capite, προστίθεσθαι, προτυγχάνειν· et confirmat (collatis aliis synonymis, προσδιατρίβεται paulo ante et συνδιατρίβεται sub finem hujusce capitis, occurrentibus) vox opposita, παραδιατρίβεται in ejusdem textus Paulini γ 5. BENCEL.

(18) Πρὸς τῆς φιλοσοφίας. Suspicatur Vossius legendum πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐπὶ τὰδε τὰ δόγματα. Magis placet Bengelii sententia legentis πρὸς τῆς φιλοσοφίας, ante philosophiæ studium. Modo enim dixerat Gregorius, πρὶν φιλοσοφῆσαι προσελθεῖν. Cæterum hic Bengelianam interpunctionem secuti sumus, quippe quæ aptiorem fundere sensum nobis visa sit. Nimirum: *Nulla ei erat alia sententia (si verum est dicendum) nisi cæcus ille stimulus, quo ante philosophiæ studium in ista actus erat placita; neque aliud iudicium eorum quæ vera putaret (ne mirum sit dictum), nisi fortunæ temeritas.*

dit, impetum atque delectum : et ne incredibile A quod dico videatur, nullam aliam, præter cæcam judicii expertem fortunam ; hæc unusquisque amans, in quæ primum incidit. A quibus quodammodo irrelitus, aliis rebus dare operam nequit, si quid forte habeat quod se singulis rebus cum veritatis demonstratione disserat, et quo falsas adversariorum rationes esse doceat : quippe qui etiam sine probatione se ipsum temere, tanquam inopinatum atque inexpectatum quoddam lucrum sperans, anticipatis rationibus addixit. Porro hæc, cum in cæteris rebus sectatores fallunt, tum vero in re omnium maxima ac necessaria, in Dei cognitione atque pietate. Et manent nihilominus sic illis irretiti, ut eos jam nemo facile eripere possit ; tanquam ex palustri et invadoso patentissimi campi lacu, qui semel ingressos, nec gradum revocare, nec trajicere et evadere sinit, sed ad mortem usque sic constrictos tenet ; aut tanquam ex alta, densaque ac profunda silva ; in quam viator quis, quasi inde rursus exiturus et puro se campo redditurus, ingressus est ; præ longitudine autem ac densitate non potest : omnes enim in partes se ipsum versans, viasque intus continuas offendens, hæc illasque, tanquam exitum per aliquam earum reperit, perambulans ; illæ vero ad intima tantummodo ducunt ; nusquam extra ferunt, ut quæ ipsius silvæ solum viæ sint : quare fessus tandem ac desperans viator, quasi silva essent omnia, et nullum in terris domicilium superesset, ibi manere ac domicilium collocare statuit, spatiumque agri, quantum potest, in silva occupare. Aut tanquam denique ex labyrintho, ad quem cum unicus appareat aditus, nihil subdolum, ex iis quæ sunt extra, intus latere suspicans quispiam, qua patet janua, ingreditur ; deinde ad intima usque progressus, postquam artificiosum solersque opificium, quaquaversus pervium, ac perpetuis ingressibus et egressibus intextum atque elaboratum contemplatus est, egredi cupiens, minime potest, structura illa quam artificiosam judicabat, interceptus. Nullus porro est neque labyrinthus adeo ad explicandum difficilis et varius ; neque silva, quamvis densa et varia ; neque campus aut palus, quæ illapsos atque ingressos sic retineat, ut oratio, si qua eos occupet, aliquorum istiusmodi philoso-

αληθῶν (μὴ παράδοξον εἰπεῖν ἢ) οὐκ ἄλλην ἢ τῆς ἀκριτον τύχην · ταῦθ' ἕκαστος φιλῶν, οἷς προσέτυχε τὸ πρῶτον, ὑφ' ὧν οἰοεὶ δεδεμένος, οὐκέθ' οἷός τε προσέχειν ἑτέροις, εἰ μὲν τι καὶ λέγειν ἔχοι σὺν ἀπαδείξει ἀληθείας τῶν αὐτοῦ περὶ πάντων, καὶ ὡς ψευδῆ εἴη τὰ τῶν ἐναντιῶν, βεβοηθημένοι καὶ τῷ λόγῳ ἐπεὶ καὶ ἀδοθήτος, ἑαυτὸν χριστάμενος καὶ ἐκδεχόμενος (19) εἰκὴ ὡσπερ ἔρμαιον, τοῖς προκαταλαβοῦσιν αὐτὸν λόγοις. Οἱ δ' (20) ἐν τε τοῖς ἄλλοις ἐσσηλαν τοὺς ἔχοντας, καὶ δὴ καὶ τοῦ πάντων μεγίστου καὶ ἀναγκαιοτάτου, τῆς περὶ τὸ θεῖον γνώσεως καὶ εὐσεβείας. Καὶ μένουσιν ὁμῶς ἐν αὐτοῖς δεδεμένῳ τρόπῳ τινὰ, καὶ οὐκέτ' ἂν αὐτοὺς οὐδεὶς ῥύσαιτο βῆδῶς, ὡσπερ ἐκ τενάγους ἐν πεδίῳ πλατυτάτῳ διαβάτω, οὐκέτι ἐῶντος τοὺς ἐμπεσόντας ἀπαξ, ὡς παλινδρομήσαντας, οὔτε καὶ περαιωσαμένους διαπέζεσθαι, ἐν αὐτῷ δὲ αὐτοὺς κατέχοντας μέχρι τέλει τῆς ἡ ὡσπερ ἐξ ὕλης βαθείας καὶ δασείας καὶ ἰψηλῆς, εἰς ἣν εἰσῆλθε μὲν τις ὁδοπόρος, ὡς δὴ καὶ ἐξορμήσων ἴσως, καὶ ἐν καθαρῷ πάλιν αὐτὸν καταστήσων τῷ ἔρκει (21), ὑπὸ δὲ μήκους καὶ δασύτητος οὐχ οἷός τε γίνεσθαι · πάμπολλα στρεφόμενος ἐν αὐτῷ ὁδοῦς τῆς τινας ἔνδον ἐρίσκιον συνεχεῖς, ποικιλοῦσπορεῖ, ὡς δὴ διὰ τινος αὐτῶν ἐξορμήσων τάχα · αἱ δ' ἐπὶ τὰ ἔνδον ἄγουσι μόνον, ἐξοδον (22) δὲ οὐδὲ μῶς, αὐτῆς τε τῆς ὕλης μόνης ὁδοὶ τινες οὔσαι · ἄλλος δὲ ὁ ὁδοπόρος ἀποκαμῶν καὶ ἀπαγορεύσας, ὡς δὴ πάντων ὕλης γενομένων (23), καὶ οὐκέτι οὐδεὶς ἔντος ἐπὶ γῆς οἰκητηρίου, ἐκεῖ μένειν ἐθέλει τῆν ἔστιν καταστησάμενος, καὶ εὐρυχωρίαν αὐτῷ, ὡς οἶόν τε, ἐν τῇ ὕλῃ ἐκποριζόμενος. Καὶ ὡσπερ ἐκ τινος λαβυρίνθου εἰς θν εἰσόδου φαινομένης μῆδ, οὐδὲν ποικίλον ἐκ τῶν ἐξωθεν ὑποτοπήσας τις, εἰσελθὼν διὰ τῆς φαινομένης θύρας μῆδ · εἶτα προχωρήσας ἄχρι τῶν ἐνδοτάτων, ποικίλον τε ἰδὼν τὸ θέαμα, καὶ κατασκευάσματα πάνσοφον πολύπορον τε καὶ εἰσόδους καὶ ἐξόδους συνεχεῖς σεσοφισμένον · ἐθέλων μένειν καὶ ἐξιέναι, μηκέθ' οἷός τε εἶη, ἐναποληθθεὶς ἔνθ ὑπὸ σοφοῦ δοκοῦντος αὐτῷ κατασκευάσματος. Οὐδεὶς δὲ οὔτε λαβύρινθος οὔτω δυσεξέλικτος καὶ ποικίλος, οὔτε ὕλη δασεῖα καὶ ποικίλη (24), οὔτε πεδίον οὕτως ἢ τενάγος δεινὸν κρατῆσαι τοῖς ἐμπελάσαντας ὡς λόγος, εἰ τις εἴη κατ' αὐτῶν (25) τῶνδὲ τινων φιλοσόφων. Ἴνα δὴ οὖν μὴ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς πάθοιμεν, D πρὸς μὲν ἕνα τινὰ οὐκ ἦγε τῶν φιλοσόφων λόγον.

(19) Ἐαυτὸν ... ἐκδεχόμενος. Id quidem sensu caret. At ἐνδεχόμενος, neutrum, ab ἐνδέχομαι, contingo, congruit cum ἔρμαιον, id est, lucrum in speratum, et cum toto contextu, opinandi temeritatem redarguente. Frequens hac notione verbum est cum dativo, in primis Aristoteli l. i. *Analyt. prior*, cap. 3. BENGEI.

(20) Οἱ δέ. Scilicet λόγοι, id est, rationes. Voss.

(21) Καθαρῶ ... ἔρκει. Sirmondus, puro campo. Rhodomanus, ἀέρι legens, puro aere. Ἐρκος, septium ; et per metonymiam, domus, fundus, regio septis munita. Hesychius, ἔρκος· ἀσφάλεια, τεῖχος, περίβολος. BENGEI.

(22) Ἐξοδον. Repete ἐπὶ. Synonyma sunt quæ mox occurrunt, οἰκητήριον, ἐστία, εὐρυχωρία. Id.

(23) Πάντων ὕλης γενομένων. Resolve, ἐπειδὴ πάντα ὕλης γέγονετο : nam eleganter genitivum habet

verbum γίνομαι. Vel potius sit, ἐπειδὴ πάντα ὕλη γέγονετο : quale est illud :

Omnia pontus erat. Id.

(24) Ποικίλος ... ποικίλη. Horum alterum videtur ex altero, festinante librario, natum, et pro alio nescio quo epitheto scriptum. Ante δασεῖα insere, vel certe subaudi, οὔτω. Id.

(25) Κατ' αὐτῶν. Quod in protasi est ἐμπελάσαντας, id in apodosi esto καταπῶν : facillime namque permutatu sunt litteræ ν et υ : et cum τίς subaudi ἀθρωπός. Integrum locum ita reddo : *Neque vero labyrinthus est ullus tam inextricabilis et varius, neque silva tam densa et varia, neque campus aut palus tam infesta ad tenendos qui eo delati sunt, quam oratio, si quis sit qui incurrat, certorum philosophorum.* Id.

οὐδὲ κατ' αὐτοὺς ἀπίεσαι ἤξιον· πρὸς δὲ πάντας ἤγεν, οὐδενὸς ἀπειράτους εἶναι θέλων δόγματος Ἑλληνικοῦ. Καὶ αὐτὸς δὲ συνεισφέρει προηγούμενος καὶ χειραγωγῶν, ὡσπερ ἐν ὁδοπορίᾳ, εἴ που καὶ ὑπαντήσαι τι σκολιὸν καὶ ὑπουλον καὶ σοφισματώδες, οἷα δὴ τεχνίτης ἐκ τῆς ἐκ πολλοῦ τοῖς λόγοις συνδιατριβῆς, οὐκ ἀήθης οὐδενὸς οὐδὲ ἀπειρος ὢν, μετέωρος αὐτὸς τε ἐν ἀσφαλεῖ μένοι, καὶ ἄλλοις ὀρέγων χεῖρα διασώζοιτο ὡσπερ βαπτιζομένους ἀνιμώμενος· πᾶν μὲν ὁ τι χρήσιμον φιλοσόφων ἐκάστων καὶ ἀληθὲς ἦν, ἀναλέγων, καὶ παρατιθέμενος ἡμῖν· ὅσα δὲ ψευδῆ, ἐκκρίνων· τὰ τε ἄλλα, καὶ μάλιστα ὅσα ἴδια πρὸς εὐσέβειαν ἦν ἀνθρώπων.

losophos utile ac verum erat, deligens nobisque apponens; quæ vero falsa, secernens; tum alia, tum maxime, quæ hominum propria sunt ad pietatem.

IE'. Περὶ τούτων μὲν μηδὲν προσέχειν συμβουλεύων, μηδὲ εἰ πάνσοφός τις ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων μαρτυρηθεῖη· μόνῃ δὲ προσέχειν Θεῷ καὶ τοῖς τούτου προφήταις· αὐτὸς ὑποφητεύων (26) καὶ σαφηνίζων, ὃ τί ποτε σκοτεινὸν καὶ αἰνιγματώδες ἦ (οἷα πολλά ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐστὶ Φωναῖς· ἦτοι οὕτω φίλον ὦν τῷ Θεῷ προσομιλεῖν ἀνθρώποις, ὡς μὴ καὶ ἀναξίαν ψυχῆν, οἷαι αἱ πολλαί, γυμνὰ καὶ ἀσκητῆς ὁ θεὸς εἰσὶν λόγος· ἦ καὶ τῆ φύσει μὲν σαφέστατον καὶ ἀπλούστατον πᾶν τὸ θεῖον λόγιον (27) ὦν, ἡμῖν δὲ ἀποστᾶσι Θεοῦ, καὶ ἀπομαθητῆσιν ἀκροᾶσθαι ὑπὸ χρόνου καὶ παλαιότητος, ἀσαφὲς καὶ σκοτεινὸν καταφανόμενον, οὐκ ἔχω λέγειν)· πλὴν σαφηνίζων καὶ εἰς φῶς προάγων, εἴτε αἰνίγματα ὄντα τυγχάνοι, δεινὸς ὢν ἀκροατῆς Θεοῦ καὶ συνετώτατος· εἴτε καὶ (28) οὐδὲν σκολιὸν ἔχοντα τῇ φύσει, οὐδ' ἀσύνητον αὐτῷ, οὕτως ἔχοντι μόνῃ τῶν νῦν ἀνθρώπων, ὦν αὐτὸς τε ἔργων, καὶ ἐτέρων ἤκουσα περὶ τινων λεγόντων, μεμελετηκότι (29) τὰ καθαρὰ τῶν λογίων φωτεινὰ τε, παραδέχεσθαι αὐτοῦ τῇ ψυχῇ καὶ διδάσκεσθαι ἐτέρους· ὅτι αὐτῶν (30) ὁ πάντων ἀρχηγός, ὁ τοῖς τοῦ Θεοῦ φίλοις προφήταις ὑπηγῶν καὶ ὑποβάλλων πᾶσαν προφητείαν καὶ λόγον μουσικῶν καὶ θεῖον, οὕτως αὐτὸν τιμήσας ὡς φίλον, προήγορον κατεστήσατο· ὦν δὲ ἐτέρων ἠνέξατο μόνον, τούτων διὰ τούτου τὴν διδασκαλίαν ποιούμενος· ὅσα τε, ἀξιπιστότατος ὢν, ἢ προσέταξε βασιλικῶς ἢ καὶ ἀπεφῆνατο, τούτων τοὺς λόγους διερευνᾶσθαι τε καὶ ἐξευρίσκειν τούτῳ δωρησάμενος· ἵν' εἰ τις σκληρὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἄπιστος ἦ καὶ φιλομαθὴς ὦν τύχοι, παρὰ τούτου μαθῶν, καὶ συνεῖναι καὶ πιστεῦειν ἐλέσθαι ἀναγκάζοιτο τρόπον τινὰ, καὶ ἔπεσθαι Θεῷ. Λέγει τε ταῦτα οὐκ ἄλλως, οἶμαι, ἢ κοινωνιᾷ τοῦ θεοῦ Πνεύματος· τῆς γὰρ αὐτῆς δυνάμεως δεῖ προφητεύουσι τε καὶ ἀκρωμένους προφητῶν· καὶ οὐκ ἂν ἀκούσαι προφητοῦ, ᾧ μὴ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ προφητεύσαν τὴν σύνοιαν τῶν αὐτοῦ λόγων ἐδώρησατο. Τοιοῦτον ἐγκριταί

A phorum. Nobis ergo ne id ipsum quod imperitæ multitudini eveniret, ad unicum nos philosophicarum opinionum genus non admovebat, nec in eo consistere sinebat; sed per omnia ducebat, nullius nos Græcanici dogmatis rudes aut ignaros esse permittens. Ipse autem simul incedens præibat; manūque ducens, tanquam in via, si quid usquam flexuosum occurreret, aut infidum et ad fraudem compositum; velut peritus artifex, cui ex longo usu atque exercitatione philosophandi nihil insolens sit nec inexpertum, et sublimis ipse in tuto manet, ac manum aliis porrigen; veluti qui demergantur extrahens, servat: ita quidquid apud singulos phi-

apponens; quæ vero falsa, secernens; tum alia, tum maxime, quæ hominum propria sunt ad pietatem.

B XV. Et horum quidem ut nihil attenderemus suadens, ne si ut sapientissimus quidem quispiam ab omnibus celebretur, sed ut uni Deo operam daremus ejusque prophetis; ipse prophetarum interpretem agens, et explanans quidquid usquam obscurum et ænigmaticum erat (qualia sunt in sacris Litteris permulta; sive ita Deo libeat cum hominibus agere, ne indignam animam, cujusmodi multæ sunt, nudus et intectus divinus sermo subeat; sive quod apertissimum quidem natura ac simplicissimum sit omne oraculum divinum; sed nobis qui a Deo recessimus, et audire propter tempus et antiquitatem desuevimus, obscurum ac tenebricosum videatur, dicere non habeo); ut sit, declarans et in lucem proferens, sive ænigmata sint, tanquam idoneus et intelligentissimus Dei auditor; sive obscurum ac flexuosum natura nihil habeant, nec intellectu arduum ipsi, qui unus omnium qui nunc vivunt hominum, quos vel noverim ipse, vel aliis narrantibus audiverim, pura atque perspicua oracula meditando, et mente ipse percipere potest, et reliquos docere; quoniam ille omnium princeps, qui Deo charis prophetis suggerit atque inspirat omnem prophetiam sermonemque mysticum ac divinum, eo illum honore afficiens velut amicum, interpretem constituit: quæ aliis indicavit duntaxat, eorum per hunc instituens disciplinam; et quæcumque ipse, omni fide dignus, aut regio more jussit aut etiam pronuntiavit, eorum rationes investigare et adinvenire huic largitus: ut si quis animo durus et incredulus, aut discendi etiam cupidus existat, ab hoc discens, et intelligere et credere quodammodo cogatur, et Deum sequi. Hæc: vero ille non aliter, opinor, enuntiat, quam ex divini Spiritus communicatione: eadem enim vis prophetis, et prophetarum auditoribus est opus; nec prophetam capere quis possit, cui Spiritus idem qui prophetavit, ser-

(26) Ὑποφητεύων. Ὑποφήτης dicitur, qui oraculum a propheta susceptum ad alios propagat. BENGEL.

(27) Λόγιον. Diminutiva forma: nam *oracula* et *fidelium* (I Sam. xliii, 2), et gentium, v. gr. illud quod Cræsus audiit, *brevitatem* habuere quam maximam. Id.

(28) Εἴτε καὶ. Hoc εἴτε apodosin mox habet in

οὐδ' ἀσύνητον αὐτῷ, scilicet ἔχοντα. Confer II Cor. vii, 23, εἰ τε. Id.

(29) Ἐχοντι... μεμελετηκότι. Græcismus, ἔχει μεμελετηκῶς. Nonnullis interjectis legimus hic ἔχει λαβῶν. Id.

(30) Αὐτῶν. Refertur ad λογίων, et regitur a προήγορον. Id.

monum ejus intelligentiam non dederit. Talisque in sacris etiam Litteris sententia exstat¹⁸, eum solum qui clausit, aperire affirmans, alium vero neminem: clausa autem aperit, dum ænigmata declarat, sermo divinus. Quod quidem donum maximum hie divinitus acceptum sortemque coelitus optimam habet, ut Dei sermonum interpres sit apud homines, Deique verba, uti Deo loquente intelligat; et hominibus, uti homines percipiant, enarret. Quare nihil nobis indictum; neque enim abditum et inaccessum erat: quin omnia perdiscere dogmata licebat, et barbarum et Græcum, et mysticum et civile, et divinum et humanum, cum omni libertate cuncta obeuntibus atque scrutantibus, ut omnibus expleremur, et animi bonis affatim perfrueremur; sive priscum quoddam veritatis documentum, sive alio quis nomine appellare malit, mirabilem in illo plenumque pulcherrimarum rerum apparatus ac copiam habebamus. Atque (ut paucis dicam) hortus quidam revera nobis erat, magni illius paradisi Dei similitudinem referens: in quo, non terram quidem colere hanc inferiorem, nec corporis alimentis pinguescere; sed solas animi opes, quasi speciosas quasdam arbores, vel a nobis ipsis plantatas, vel ab omnium auctore nobis insitas, augere cum lætitia et voluptate concessum est.

XVI. Hic vere paradiscus voluptatis, hæc vera lætitia atque deliciæ, quibus elapso hoc tempore oblectati sumus, et quidem non exiguo; at exiguo prorsus, si nobis hinc migrantibus et abeuntibus finis hic erit. Nescio enim quo meo infortunio aut peccato, iterum discedo, expellor. Quid dicam, nescio; nisi quod sicut alter Adam extra paradiscum loqui cœpi. Quàm recte vivebam, loquentem audiens magistrum, ac silens; quam debui etiam nunc silere, discebam tacens; sed non novum hoc spectaculum, in quo magistrum ipsum facerem auditorem. Quid enim mihi hac opus erat oratione? quid his affari verbis, cum non abire, sed persistere oportuerit? At enim antiquæ fraudis similia videntur hæc delicta, et veterum poenæ istæ me adhuc manent. Annon rursus refragari atque obsistere videor, Dei vocem transgredi auctens, cum ei insistere et in ea manere deberem? Quod autem discedo, fugiens ab hac beata vita, non minus egomet quam a

A λόγιον καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς Γράμμασι, τὸν κλεινοτάαν ἀνοίγνῃναι μόνον λέγων, ἄλλον δὲ μὴ ὄντινον ἀνοίγει δὲ τὰ κεκλεισμένα, σαφηνίζων τὰ αἰνίγματα ὁ θεὸς λόγος. Δῶρον τὸ μέγιστον οὗτος τοῦτο θεῶθεν ἔχει λαβῶν, καὶ μοῖραν παγκάλην οὐρανῶθεν, ἐρηγενοῦς εἶναι τῶν τοῦ Θεοῦ λόγων πρὸς ἀνθρώπους, συνεῖναι τὰ Θεοῦ ὡς Θεοῦ λαλοῦντος, καὶ διηγεῖσθαι ἀνθρώποις, ὡς ἀκούσασιν (31) ἀνθρώποι. Τοιγαροῦν οὐδὲν ἡμῖν ἀρρήτον, οὐδὲ γὰρ (32) κεκρυμμένον καὶ ἀδατον ἦν· ἐξῆν δὲ καὶ μανθάνειν πάντα λόγον, καὶ βάρβαρον καὶ Ἑλληνα, καὶ μουστικώτερον καὶ πολιτικώτερον, καὶ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον, σὺν πάσῃ πᾶρβήσιᾳ ἐκπεριοῦσι (33) πάντα καὶ διεραυνωμένους, καὶ πάντων ἐμφορουμένους, καὶ ἀπολαύουσι τῶν τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν· εἶτε τι παλαιῶν ἀληθείας μάθημα, B ἔτε καὶ ἄλλο τις ὀνομάσει τοιοῦτον ἔχει, ἐν αὐτῶ ἡμεν ἔχοντες τὴν θαυμαστὴν καὶ πλήρη τῶν καλλίστων θεαμάτων παρασκευὴν καὶ ἐξουσίαν. Καὶ (συνελόντι εἰπεῖν) παράδεισος ἡμῖν ὄντως οὗτος ἦν, μιμητὴς τοῦ μεγάλου παραδείσου τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾗ ἡμῖν μὲν ἐργάζεσθαι οὐκ ἦν τὴν κάτω, οὐδὲ σωματοτροφεῖν παχυνόμενους· τὰ δὲ ψυχῆς μόνον ἀδξείν πλεονεκτήματα, ὡς περ τινα φυτόα ὠρατα ἑαυτοὺς φυτεύσαντας, ἢ ἐμφυτευθέντας ἡμῖν ὑπὸ τοῦ πάντων αἰτίου, εὐφραινομένους καὶ τρυφῶντας.

ΓΓ'. Οὗτος παράδεισος ἀληθῶς τρυφῆς, αὕτη ἀληθῆς εὐφροσύνη καὶ τρυφή, ἣν ἐτρυφήσαμεν ἐν τῷ διηυσμένῳ τῷδε χρόνῳ, καὶ οὐκ ὀλίγῳ ἦδη, καὶ ὀλίγῳ πάντῃ, εἰ μέχρι τούτου στήσεται, ἀπελθοῦσιν ἦδη καὶ ἀναχωρήσασιν ἐντεῦθεν. Οὐκ οἶδα γὰρ τι παθῶν, ἢ πάλιν ἀμαρτῶν, ἐκπορεύομαι, ἐξελαίνομαι. Τί χρῆ λέγειν, ἀγνοῶ· ἀλλ' ὅτι δεύτερος ἐκ παραδείσου Ἄδαμ ἐγώ (34), καὶ λαλεῖν ἠρξάμην. Ὡς καλῶς ἔζων, ἀκούων λέγοντος διδασκάλου, καὶ σιωπῶν ὡς ὄφελον καὶ νῦν ἡσυχίαν ἔχειν ἐμάνθανον (35) σιωπῶν ἀλλὰ μὴ, τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα, ἀκραστῆν τὸν διδάσκαλον ποιήσασθαι. Τί γὰρ μοι εἶδει τῶν λόγων τούτων; τί δὲ καὶ προσφθέγγεσθαι τοιαῦτα, μὴ ἀπειναι, προσκαρτερεῖν δὲ, δέον; Ἀλλὰ τῆς παλαιᾶς ἀπάτης ὅποιον εἶναι ταῦτα πλημμελήματα, τῶν τε ἀρχαίων δίκαι αἶδε με μένουσιν ἐστὶ. Ἡ καὶ αὐθὺς ἀπειθεῖν (36) μοι δοκῶ, ὑπερβαίνειν τομῶν τοῦς λόγους τοῦ Θεοῦ, μένειν δέον ἐν αὐτοῖς καὶ πρὸς αὐτοῖς; Ὅ δὲ ἀπειμι, φεύγων μὲν ἀπὸ τῆς μακαρίας ταύτης ζωῆς, οὐκ ἦρτον ὄδ' ἐγώ (37) ἢ ἀπὸ προσώ-

¹⁸ Isa. xxii, 22; Apoc. iii, 7.

(31) Ἀκούσωσιν. Sic Vossius et Bengelius. At nuperus editor Parisiensis, ἀκούουσιν.

(32) Οὐδὲ γὰρ. Hoeschelus legendum putat, οὐδέ γε. Sed Bengelius: Bene γὰρ, ait: nam cognitio parit sermonem.

(33) Ἐκπεριοῦσι. Elegantissimum verbum, judice Casaubono. Al., ἐκπαροῦσι.

(34) Ἐγώ. Cum ἐγώ, subaudi εἰμί, sive, quod præstat, ὄν. Sequitur exclamatio, cui ὡς duplex (non mutandum in δς cum Casaubono) cum anaphora vim addit: uti Dionysius Halic. initio cujusdam orationis, ὡς καλῶς ἡμῶν ἐστρατηγήκατε· ubi tamen ironia est. ΒΕΥΓΕΙ.

(35) Ὡς ὄφελον ἐμάνθανον. Ὁφελον adverbium

est, utinam: et modo indicativum regit, modo optativum; atque interdum ὡς ante se habet. Ita ex Erasmo Schmidio not. ad Gal. v, 12. Bengelius, qui locum hujusmodi sic reddit: Quod utinam vel hodie quiescere didicissem silens, ac non, hoc nono spectaculo, auditorem ex doctore facere. Aderat enim ipsemet Origenes, et Gregorium orantem gratiasque agentem audiebat.

(36) Ἀπειθεῖν. Edidit ἀπελθεῖν cum Hoeschelio Bengelius. Mox idem legit πρὸς αὐτοῖς ὡς· ἀπειμι, φεύγῃ.

(37) Ὁδ' ἐγώ. Hæc desunt apud Vossium. Hesychius: ὁ δ' ἐγώ· αὐτοῦς ἐγώ. Vid. Suid.

του Θεοῦ ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, εἰς δὲ τὴν γῆν Ἀ επιστρέφων ἐξ ἧς ἐλήφθη· γῆν τοιγαροῦν ἔδομαι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἐκεῖ (38) ζωῆς μου, καὶ γῆν ἐργάζομαι, καὶ ταύτην ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατέλλουσάν μοι, τὰς ἐμὰς λύπας καὶ φροντίδας τὰς ἐπονειδίστους, ἀφειμένους τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν φροντίδων καὶ ἃ καταλείπω, πρὸς ταῦτα πάλιν επιστρέφων (39), τὴν γῆν ὅθεν ἐξῆλθόν, καὶ τὴν συγγένειαν τὴν ἐμὴν κάτω, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου· ἀπολιπὼν γῆν ἀγαθὴν, ἐνθα μοι οὐσα ἢ ἀγαθὴ πατρὶς ἠγνοεῖτο πάλαι· καὶ συγγενεῖς, οὓς ἔχων ψυχῆς ἐμῆς οἰκίους, ὕστερον γινώσκειν ἠρξάμην· καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἀληθῶς πατρὸς ἡμῶν, ἐν ᾧ μένων, ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ μένειν ἐθελόντων υἱῶν τῶν ἀληθῶν, σεμνῶς τιμᾶται καὶ γεραίρεται ὁ πατὴρ. Ἐγὼ δὲ ἄσημος καὶ ἀνάξιος ἐξέρχομαι τῶνδε, στραφείς εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ παλινορόμων. Λέγεται τις υἱὸς παρὰ πατρὸς ἀπολαβὼν τὸν ἐπιβάλλοντα αὐτῷ πρὸς ἕτερον (40) αὐτοῦ ἀδελφὸν κληρὸν, ἀποδημήσαι τοῦ πατρὸς εἰς χώραν μακρὰν θελήσας τοῦτο. Ζῶν δὲ ἀσώτως, διασκορπίσαι (41) τὴν πατρίαν οὐσίαν καὶ καταναλώσαι· τέλος δὲ κατὰ ἀγορίαν ἐαυτὸν μισθώσας συφορβεῖν. ὑπὸ λιμοῦ δὲ ἀναγκαζόμενος καὶ κοινωεῖν τῶν τροφῶν τοῖς χοίροις ἐπιθυμεῖν μὲν, μὴ τυγχάνειν δὲ μηδὲ τούτου. Δίειχεν οὖν ἐξέτισε τῆς ἀσώτου (42), ἀντὶ τραπέζης τῆς πατρικῆς, οὕσης βασιλικῆς, ἀμειψόμενος, ἃς οὐ προεῖδeto, τὰς χοίρειους καὶ τὰς ἐν θητείᾳ τροφάς (43). Τοιοῦτόν τι πέσσειν εἰκοιχαμὲν ἀπελθόντες, καὶ οὐδὲ σὺν παντὶ τῷ ἐπιβάλλοντι κλήρω. Οὐδὲ γὰρ λαβόντες ἃ ἐρῆν, ἀπιμεν δὲ ὁμῶς (44), τὰ μὲν καλὰ καὶ φίλα καταλιπόντες μετὰ σοῦ καὶ παρὰ σοῦ, ἀμειψόμενοι δὲ τὰ χεῖρω. Διαδέξεται γὰρ ἡμᾶς σκυθρωπὰ πάντα, θόρυβος καὶ τάραχος ἐξ εἰρήνης, καὶ ἐξ ἡσυχου καὶ εὐτάκτου, βίος ἀτακτος· ἐκ δὲ ἐλευθερίας ταύτης, δουλεία χαλεπὴ, ἀγοραὶ καὶ δίκαι καὶ ὄχλοι· καὶ χλιδῆ, καὶ σχολὴ μὲν ἡμῖν οὐκέτι πρὸς τὰ κρείττω οὐδ' ἤτισσούν. Οὐδὲ λόγια τὰ θεῖα λαλήσομεν· λαλήσομεν δὲ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων (τοῦτο δὴ καὶ ἀπλοῦς (45) ἀρὰ τις εἶναι νενομίσται ἀνδρὶ προφήτῃ)· ἡμεῖς δὲ καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων. Νῦν ὄντως ἐξ ἡμέρας· ἐκ

⁴⁰ Luc. xv, 11 et seqq. ⁴¹ Psal. xvi.

(38) Ἐκεῖ. Hanc vocem omittit Vossius, eamque cum Hoeschelio restituit Bengelius; qui mox pro hac ταύτην legit καὶ μάτρη, cum eodem Hoeschelio: *Terram colo, idque frustra, spinas quippe mihi ac tribulos producentem.*

(39) Ἐπιστρέφων. Hoeschelius, επιστρέφω. Et paulo post, τὴν ἐμὴν τὴν κάτω. Hanc lectionem exhibet Bengelius.

(40) Πρὸς ἕτερον. Notabilis usus præpositionis: cui affinis ille est, cum pro compensationem; inquit Devarius cap. 23, *De partic. Græc., id est paritate pretii et æstimationis aliquarum rerum significat; ut apud Theophrastum, de balsamo, πωλεῖται δὲ τὸ μὲν ἀκρατον δις πρὸς ἀργύριον· rependitur bis tanto argento.* BENGEI.

(41) Διασκορπίσαι. Hoeschelius, διασπαθῆσαι. Sic et Bengelius.

(42) Τῆς ἀσώτου. Subaudi ζωῆς e proximo, ζῶν δὲ ἀσώτως. Hoeschelius, cum nupero editore Parisiensi, τῆς ἀσωτίας. Mallet, si mutato opus est, τὴν ἀσώτου (δίειχεν). Sic enim expressius multo esset

qua sumptus sum; terram proinde comedam omnibus diebus vitæ meæ, et terram colam, eamque spinas mihi ac tribulos producentem, molestias scilicet meas et curas hasce probrosas, honestis bonisque curis destitutus; et ad ea rediens quæ reliqueram, ad terram unde exiveram, et ad cognationem meam inferiorem, et ad domum patris mei; terram deserens bonam, ubi veram mihi esse patriam ignorabam; et cognatos, quos animæ meæ proprios ac familiares, postea nosse cœpi; et veri patris mei domum, in qua manens, ab iis qui manere in ea volunt, veris filiis pie honoratur et colitur pater. At ego pietatis ac gravitatis expertus, indignusque inde recedo, oculos retro gradumque convertens. Filium quemdam ferunt ⁴⁰, accepta a patre sorte legitima quæ ipsi cum altero fratre compete-
bat, sponte sua a patris consortio abscessisse in regionem longinquam, vitæque illic intemperanter acta abliguisse paternas facultates, penitusque dissipasse; tandem vero inopia pressum, pacta mercede pascendis porcis operam locasse; fameque urgente, communes cum porcis escas expetiisse, nec consequi potuisse. Pœnas ergo intemperantis vitæ luit, qui pro paterna mensa, regia illa ac splendida, porcinas, quas non prospexerat, serviles escas commutarat. Tale quiddam nobis eventurum discedentibus videtur, nec tamen cum integra competente sorte. Neque enim iis acceptis, quæ congruebant, discedimus tamen, bona quidem ac chara tecum et apud te relinquentes, pejora autem omnia permutantes. Excipient nos siquidem tristissima omnia; turbæ tumultusque pro pace, et inquieta ac turbulenta vita pro tranquilla et composita; pro libertate hac, servitus gravis, fora, et lites, et contentiones; ac deliciae, otiumque deinceps nobis ad meliora nullum erit. Nec divina eloquia loquimur: sed loquimur opera hominum ⁴¹ (quod sane etiam dirum quidpiam omnino visum est prophetæ): nos vero, malorum etiam hominum. Nox vere pro die, pro clara luce tenebræ, pro festa celebritate luctus; pro patria, hostile nos solum

epiphonema. Sed τῆς ἀσώτου dicitur, uti τὴν ἀληθῆ sub finem cap. 5. BENGEI.

(43) Ἐν θητείᾳ τροφάς. Quibus aluntur θῆτες et operæ mercenariæ. CASAB. — Cl. Al., in *Pæd.*, 4, Μερμέρισται δὲ αὐτοῖς θητεία πολυσχιδῶς. HOESCHEL. — Hesychius: Θητεία, μισθώσεις, μισθοδουλεῖται. Ibid., Θῆς, δούλος, μισθωτός. Vid. Harpocracionem v. Θῆτες, et Thomam Magistrum v. Θῆς, ubi plura viri eruditii. Neque omittas velim Pollucem lib. iii, cap. 8, seqm. 82.

(44) Οὐδὲ γὰρ... ὁμῶς. Nullum dubium, excidisse vocem hoc modo restituendam, λαβ. & ἐρῆν, ἀπιμεν· ἀπιμεν δὲ ὁμῶς. CASAB. — Ellipsis est non insolens. Exempla collegimus ad Cic. epist., p. 354, 886. BENGEI.

(45) Ἀπλοῦς. Pro ἀπλῶς per enallagen partis. Sic cap. 6 ante medium, τῶν πρώτων ἡμερῶν, pro τὰ πρώτα. Sic Apollonius Alexandrinus lib. i *De synt.*, cap. 30, ἡ συνήθης (pro συνήθως, notat Sylburgius) ἐπιτασσομένη. BENGEI.

excipiet, in quo sacrum mihi canticum canere non liceat²¹ (quomodo enim in terra animæ meæ aliena, ubi qui degunt, appropinquare Deo non possunt?), sed flere tantum et suspirare, horum quæ hic suppetunt, recordatione; si tamen hoc etiam mihi quisquam concedat. Hostes quondam ferunt²², magnam et sacram civitatem in qua Deus colebatur, aggressos, ejusque incolas, tum cantores, tum theologos in Babyloniam patriam suam captivos pertraxisse: hos vero, dum ibi detinerentur, ne rogatos quidem a dominantibus, Dei laudes cantare voluisse, nec psallere in terra profana; sed organa musica in salicibus, suspendisse, et ad flumina Babylonis collacrymasse. Unus ego ex eorum numero esse mihi videor, ab hac sacra urbe ac patria mea vi pulsus (ubi noctes diesque divinæ leges denuntiantur, hymnique et cantica et mystici sermones; ubi lux solis dieique luce clarior, nobis divina mysteria tractantibus, et noctu, quæ mens interdiu vidit egitque, per visum repetentibus; ubi denique, ut paucis complectar, divinus perpetuo vigeat afflatus); ab hac, inquam, urbe vi pulsus, captivus in terram alienam raptor; in qua mihi nec tibiis canere, organo, ut illis, ex salicibus suspenso, licebit; sed in fluminibus versabor, luteaque opera tractabo, et hymnos dicere, etiamsi meminero, renuam; sed fortasse præ diuturna aliarum rerum occupatione, etiam obliviscar, memoria ipsa spoliatus. Utinam vero, dum abeo, invitus saltem ut captivi solent: at volens abeo; non ab aliis, quam a meipso expugnatus, cum manere liceret. Fortasse etiam aliens, non sine periculo hinc proficiscar, tanquam a tuta et pacata quadam civitate digressus; sed verisimile est futurum, ut iter faciens²³, in latrones incidam ac comprehendar, et nudatus plagis multis vulnerer, et semivivus in via projectusque relinquar.

²¹ Psal. cxxxv, 3, 4. ²² IV Reg. xxiv, xxv. ²³ Luc. x, 30.

(46) *Θεολόγους*. Existimarem hoc nomine appellatione Gregorium prophetas, Ezechielem puta, Daniele aliosque in captivitatem abductos. In hanc sententiam adductor ex iis quæ observat Suicerus in *Theo. eccl.*, tom. I, pag. 1359, v. *Θεολόγος*. Ubi hæc recitat ex pseudo-Areopagita Dionysio *De cæl. hier.*, cap. 8, pag. 95: Τῶν θεολόγων εἰς, ὁ Ζαχαρίας. *Theologus quidam, nomine Zacharias*. Et pag. 96: Ἐτέρος τῶν θεολόγων, Ἰεζεκιήλ. *Alius theologus, Ezechiel*. Cur autem prophetæ hoc nomine insigniantur, videsis Pachymerem, l. c., pag. 104 et 156.

(47) *Ἡμέρας ὑπερ*. In prosa non patitur anastrophe *ὑπερ*. Legendum plane *ὑπαρ*: manifestum est enim antitheton: *ἡμέρας, ὑπαρ· νυκτός, φαντασίαις*. Ubi *ἡμέρας* et *νυκτός*, subaudito *διά*, est genitivus temporis: *ὑπαρ* autem opponitur *φαντασίαις*. Nam *ὑπαρ* est visum vigilantis. Origenes, lib. I *Contra Celsum*: Τί ἄποπον τὸ τυπούντα τὸ ἡγεμονικὸν ἐν ὁσείρω, δδνασθαι αὐτὸ τυπούν καὶ ὑπαρ; Frequenter etiam hac voce utitur Basilius Seleuciensis, de miraculis S. Theclæ: ad quem vide Petrum Pantium. Locum igitur ita reddo: *Cum interdiu, per visa, divinis aderamus sacramentis; et noctu earum torum, quas viderat de ἀΐσιν aique egerat animus, ima-*

A δὲ λαμπροῦ φωτὸς σκότος, καὶ ἐκ πανηγύρεως πένθος, καὶ ἐκ πατριδος πολεμῖα χώρα διαδέχεται ἡμᾶς, ἐν ἧ ὕδην μὲν ἱερὰν οὐκ ἐξεστὶ μοι ἄδειν (πῶς γὰρ ἐν γῆ ἀλλοτρίᾳ τῆς ψυχῆς μου, ἐνθα μένοντας οὐκ ἐστι προσεῖναι θεῷ;) κλαίειν δὲ μόνον καὶ στενεῖν, ὑπομνησκόμενον τῶν ἐνταῦθα, εἰ καὶ τοῦτό μοι τις συγχωρήσεται. Πολέμιοι ποτε λέγονται ἐπελθόντες πόλει μεγάλῃ καὶ ἱερᾷ ἐν ἧ τὸ θεῖον ἐθεραπεύετο, αἰχμαλώτους κατασῦραι τοὺς ἐνοικοῦντας καὶ ὕμνοδος καὶ θεολόγους (46) εἰς τὴν αὐτῶν χώραν, Βαβυλωνία δὲ τὴν· τοὺς δ' ἐνεχθέντας εἰς αὐτὴν, μηδ' ἀξιουμένους ὑπὸ τῶν κρατούντων, ὑμνεῖν ἐθέλειν τὸ θεῖον, μηδὲ ψάλλειν ἐν γῆ βεβήλῳ· ἀλλὰ τὰ μὲν ὄργανα τὰ μουσικὰ κρεμάσαι ἐπὶ τῶν ἱεῶν ἀρτήσαντας, αὐτοὺς δὲ κλαίειν ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλωνός. Ἐκεῖνον

B τις εἶναι δοκῶ, ἐξελαυνόμενος ἀπὸ πόλεως, καὶ πατριδος ἐμῆς ταύτης καὶ ἱερᾶς (ἐνθα μεθ' ἡμέραν τε καὶ νύκτα, οἱ ἱεροὶ ἀπαγγέλλονται νόμοι, ὕμνοι τε καὶ ὕδαὶ καὶ λόγοι μυστικοί· καὶ φῶς τὸ ἡλιακὸν καὶ τὸ διηνεκὲς, ἡμέρας ὑπερ (47), ἡμῶν προσμολούτων τοῖς θεοῖς μυστηρίοις, καὶ νυκτός ὧν ἐν ἡμέρᾳ εἶδὲ τε καὶ ἐπραξεν ἡ ψυχῆ, ταῖς φαντασίαις κατοχομένων (48)· καὶ ὄλωσ, συνελόντι εἰπεῖν, ἐνθα ἡ ἔνθεος διὰ παντός κατακωχῆ)· ταύτης ἐξελαυνομαι, αἰχμάλωτος φερόμενος εἰς τὴν ἀλλοτρίαν γῆν· ἐνθα μοι οὔτε αὐλεῖν (49) ἐξέσται, κρεμασαμένη τὸ ὄργανόν μου ὡσπερ κάκενοις ἀπὸ τῶν ἱεῶν· ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς ποταμοῖς ἔσομαι, πηλὸν δὲ ἐργάσομαι, καὶ ὕμνους λέγειν οὐκ ἐθέλῃσω, μεμνημένος· ἀλλ'

C ἰσως ὑπὸ μακροεργίας τῆς ἀλλῆς, καὶ ἐπιλήσομαι, τυληθεὶς κατὰ τὰς μνήμας (50). Εἰ δὲ (51) καὶ ἀπίων, ἄκων μόνον ὡσπερ αἰχμάλωτος, ἀλλὰ καὶ ἐκὼν ἄπειμι, οὐχ ὑπὲρ ἄλλου του, ὑπὸ δὲ ἐμαυτοῦ ἐκπεπολημνημένος, ἐξὸν μένειν. Τάχα (52) καὶ ἀπίων ἐνεύθεν, οὐκ ἀσφαλῶς πορεύσομαι, ὡς ἀπὸ ἀσφαλῶς καὶ εἰρηνευομένης τινός πόλεως ἐξεληθὼν· εἰκὸς δὲ ὡς ἄρα ὁδοιπορῶν καὶ λησταῖς συντεύξομαι, καὶ συλληφθήσομαι, καὶ γυμνωθεὶς τραυθήσομαι: τραύμασι πολλοῖς, καὶ κείσομαι (53) που ἡμιθνής (54) ἐρδμιμένος.

ginibus detinebamur. BENGEL.

(48) *Κατεχομένων*. Insigne verbum. Hesychius: Κατέχεσθαι, θεοφορεῖσθαι. Adi G. Eudæi *Commentarios lingue Græcæ*. In.

(49) *Οὔτε αὐλεῖν*. Κιθάρας habuerant Judæi, psal. cxxvii; idcirco ab hostibus ψάλλειν jussi paulo ante perhibentur. At Gregorius, ὅστε αὐλεῖν, *ne tibia quidem*, hoc videtur dicere: *Illi instrumentis lætitiæ artioribus abstinere; ego etiam iis, quæ alias lugentes plus juvant*. Tibiarum certe maximus olim in luctu fuit usus. Vide Matth. ix, 23. In.

(50) *Κατὰ τὰς μνήμας*. Καὶ τὰς μνήμας legit Bengelius.

(51) *Εἰ δὲ*. Placebat εἶθε, *utinam*. Sed tantumdem valet ei, perinde uti si apud Latinos. Atque ipsum, εἶθε per paragogen formatum esse videtur. In.

(52) *Ἐξὸν μένειν*. Τάχα. Parisina punctum habet post *τάχα*, Augustana ante *ἐξὸν*, nos medium tenemus. In.

(53) *Κείσομαι*. Hesychius: Κεῖται· δεῖ ἐπὶ κακῷ τίθεται τοῦτο, ἢ θανάτου, ἢ ἀπραξίας. In.

(54) *Ἡμιθνής*. Ita ms. et Ger. Vossius. Ἡμιθνής I. m. c. x, 10. Usitate utrumque: legitur enim illud Thucyd. lib. ii apud Herodianum, Lucianum duo-

IZ'. 'Αλλὰ τί ταῦτα θρηγῶ; "Ἐστὶν ὁ Σωτὴρ πάντων, καὶ τῶν ἡμιθανῶν καὶ τῶν λεληστευμένων, πάντων κηδεμῶν καὶ ἱατρὸς, Λόγος, ὁ ἀγρυπνὸς φύλαξ (55) πάντων ἀνθρώπων. "Ἐστὶν ἡμῖν καὶ σπέρματα ἅ τε ἔχοντας ἡμᾶς ἀνέδειξας, καὶ ὅσα παρὰ σοῦ εἰλήφαμεν, τὰς καλάς ὑποθήκας, σὺν οἷς ἀπιμεν κλόντες μὲν, ὡς πορευόμενοι, φέροντες δὲ σὺν αὐτοῖς ὁμῶς τὰ σπέρματα ταῦτα. "Ἴσως μὲν οὖν διασώσεται ἡμᾶς ὁ φύλαξ ἐπιστάς· Ἴσως δὲ ὑποστρέφομεν πρὸς σὲ ἄλιν, φέροντες ἐκ τῶν σπερμάτων καὶ τοὺς καρποὺς καὶ τὰς θραγμίδας, τελείας μὲν οὐχί (πῶς γάρ;) οἷας δὲ θύνατον ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐν πολιτείᾳ πράξεων, διεφθαρμένας μὲν τῇ δυνάμει (56), ἢ ἀκάρπῳ ἢ κακοκάρπῳ τινι, μὴ καὶ προσδιφθαρσομένην δὲ παρ' ἡμῶν (57), εἰ ὁ Θεὸς ἐπινεύσει.

II'. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἐνταῦθα παυέσθω ὁ λόγος, θρασυόμομος μὲν ἐφ' οὗ (58) ἤκιστα ἐγρῆν. Εὐγνωμόνως δὲ καὶ εὐχαριστήσας σου, οἶμαι, κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν, ἄξιον μὲν οὐδὲν λεγόντων, οὐ μὴν σωπηςάντων παντελῶς· καὶ ἔτι (59) καὶ ἀποκλαυσάμενος, οἷον οἱ ἀποδημοῦντες τῶν φίλων εἰώθασιν. Μειρακιῶδες μὴ, θωπείας ἐχόμενον οὐδὲν, οὐδὲ ἀρχαιότερον (60), ἢ περιεργότερον, οὐκ οἶδα· πρόσσεσι μὲντοι αὐτῷ, καὶ τὸ μὴ πεπλασμένον, τοῦτο σαφῶς γινώσκω, ἀληθὲς δὲ πάντη, γνώμη ὑγίει, καὶ προαιρέσει εἰλικρινεῖ καὶ ὀλοκλήρη.

III'. Σὺ δὲ ἀναστάς, ὦ φίλη κεφαλή, καὶ εὐξάμενος, ἦδη πέμπε ἡμᾶς, σώσας μὲν παρόντας τοῖς ἱεροῖς σου μαθήμασι, σώζων δὲ ταῖς εὐχαῖς καὶ ἀποδημῆσαντας· καὶ δὴ παραδίδου καὶ παρατίθεσο (61), μάλ-

²¹ Psal. cxv, 6.

his locis, Nazianzenum orat. funebri in Basil. M., ἡμιθανῆς vero apud eundem, carm. *εις τὴν ἐν νηστείας σωπῆν*, v. 116, pro quo etiam ἡμιθνητος, id est, *semitortuus, semianimis*, dicitur Sapient. xviii, 18. HÆSCHEL.

(55) Ὁ ἀγρυπνὸς φύλαξ. Alii, ὁ ἀγρυπνός, alia distinctione, construunt cum λόγος. Idem epitheton aliter positum superius cap. 5, ante medium, ubi sic: ἀγρυπνὸς ὡν ὁ θεὸς παιδαγωγὸς καὶ ἀληθῆς κηδεμῶν. BENDEL.

(56) Μὲν τῇ δυνάμει. Μὲν τοι δυνάμει. Mox ubi μὴ καί, hoc μὴ potest etiam sumi ut ἀπευκτικῶν, *atimam ne*. Ib.

(57) Παρ' ἡμῶν. Ita Vossius et Bengelius. Al., παρ' ἡμῖν, ipso Vossio admonente: quam lectionem secutus est nuperus editor Parisiensis.

(58) Ἐφ' οὗ. Coram quo, scilicet Origene. Dixerat Gregorius cap. 2 post medium: Καὶ εἰ μὲν ἀλαχθῆσθαι καὶ ἐπ' ἄλλων τοιαῦτα προσημυθημεν νεανειύσασθαι, θρασείας μὲν καὶ οὕτως ἤμεν καὶ τολμηροὶ τινεὶς οὐ μὴν ἄλλ' ἀναίθεια τῆς προπετείας αἰτία, τῷ μὴ ἐπὶ σοὶ ταῦτα θρασύνεσθαι. Quod si alibi et coram aliis in talibus juveniliter conandum putassetmus, audaces sic quoque ac præfidentes essemus: sed tamen impudentiæ accusari temeritas non posset, quod ea non coram te auderemus. BENDEL.

(59) Καὶ ἔτι, x. τ. λ. Locum ita distingo: καὶ ἔτι ... εἰώθασιν, μειρακιῶδες· θωπείας ἐχόμενον οὐδὲν, οὐδὲ ἀρχ. Hic μὴ vim habet interrogandi cum dubitatione: et, intacto commate subsequente, coheret cum οὐδέ. Hoc autem commate, θωπείας ἐχόμενον οὐδὲν, Gregorius virtutem orationis suæ hanc quod vera dicat, κατ' ἄρσιν describit, κατὰ θέσιν vero mox illis verbis: πρόσσεσι ... ὀλοκλήρη.

XVII. Sed quorsum hæc lamentor? Est utique Salvator omnium, semivivorum et a prædonibus vexatorum, omnium curator ac medicus. Verbum, vigilans ille omnium hominum custos. Sunt et nobis semina, quæ habere nos docuisti, et quæcumque a te accepimus, præclara monita atque præcepta, quibuscum discedimus; lugentes quidem²⁴, ut qui iter facimus; sed nobiscum tamen hæc semina deferentes. Fortasse ergo conservabit nos præses custos; fortasse iterum ad te revertetur, afferentes ex seminibus hisce fructus et manipulos, perfectos quidem haudquaquam (qui enim?), sed quales nobis ex civilis vitæ actionibus liceat: corruptos quidem facultate vel infrugifera, vel malæ alicujus frugis; sed non amplius apud nos corrumpeunda, si Deus annuerit.

XVIII. Mihi ergo hoc in loco desinat oratio, audacius quidem fortasse, de quo minime decuit, elocuta; sed gratias, ni fallor, pro viribus nostris et ex animo reddere conata: qui dignum sane nihil diximus, nec tamen omnino conticuimus. Quæ præterea etiam deploravit, sicut qui ab amicis digrediantur, facere solent. An puerile nihil vel adulterium, nihilve obsoletum vel superfluum habeat, nescio; confictum certe nihil ei inest; hoc plane scio: veritas enim ubique recto sensu, et sincera ac integra mente atque consilio.

XIX. Tu vero exsurge, o charum caput, et bene precatus jam nos dimitte; qui præsentibus sacris tuis disciplinis servasti, serva etiam precibus abeuntes. Continuo redde ac trade; sed redde potius ei, qui

Huic autem virtuti quæ τὸ μέσον in loquendo servat, opponit duo vitia tanquam extrema; cum vel ἀρχαιότερον dicitur, vel περιεργότερον: quorum utrumvis, medio non servato, in suum sermonem, quippe μειρακιῶδες ἀποκλασάμενον, irrepere potuisse putat. Nam qui veritati incumbit, facile loquitur ἀρχαιότερον· deinde qui refugit ἀρχαιότερον loqui, facile loquitur περιεργότερον· id quod propius accedit ad θωπεῖαν. Ἐχόμενον, neutrum, respicit μειρακιῶδες, poniturque ea forma, qua δέον, ἐξῆς et alia multa capp. 16 et 17. Ib.

(60) Ἀρχαιότερον. Ἀρχαῖος, antiquus. Inde quia antiquissima quæque severitatis quam plurimum, et quam minimum calliditatis habent, ἀρχαῖος (ut apud Tullium *priscus*) dicitur pro *rudi*, id est, pro *illepido* vel *inscito*: ac modo euphemiam involvit, modo ad contumeliam pertinet. Hesychius: Ἀρχαῖος, παλαιὸν, πρότον, ἀπλοῦν, ἀκακὸν, εὐθές. Itaque Gregorius exquisitum hic habet antitheton, ἀρχαιότερον ἢ περιεργότερον. Veretur scilicet, hinc ne nimis verus fuerit de Origene, id est, ne rudi, arido et strigoso sermone minus dixerit, quam debuisset: inde, ne, hoc vitium fugiens, e diverso non satis verus fuerit, minuta quæque quasi Origene digna consectans ambitiosius. Ib.

(61) Παραδίδου καὶ παρατίθεσο. Id est, trade me ut Dei κτῆμα, idque custodiendam ex initio cap. 17, et commenda eundem me, ut tuum κτῆμα, idque recipiendum ex ejusdem cap. 17 fine. Adjici hoc potest differentis vocum. Subdit statim Gregorius: μᾶλλον δὲ παραδίδου. Pro παραδίδου sensum requirere ἀποδίδου, statuebat Rhodomanus. Sed non opus est mutato. Gregorius verbum παραδίδου iterat, ac verbo παρατίθεσο non plane rescripto

ad te nos perduxit, Deo : gratias in primis agens pro iis quæ nobis obtigerunt : orans deinde, ut etiam in posterum, ubique præsens nos' dirigat, menti nostræ sua mandata suggerens, divinumque nobis timorem suum, optimum pædagogum, immittens. Non enim eadem qua apud te libertate, etiam digressi, obediemus illi. Ora, ut et consolationem aliquam ab eo capiamus, quando a te destituimur; ductoremque bonum mittat, comitem angelum. Pete autem, ut et redire nos faciens, iterum ad te ducat : quod unum omnium maxime nos consolabitur.

præfert tamen, quod Dei jus in Gregorium sit antiquius multo atque eminentius, quam Origenis. Ait enim, παραδίδου τῷ ἀγαγόντι ἡμᾶς πρὸς σὲ Θεῷ. BENE. (62) Ἐλευθερίᾳ. Id est, hac libertate quæ tecum est, carebo digressus : quare vereor, ut Deo posthac paream, ni timore saltem munitus fuero. De hac libertate idem Gregorius cap. 16 circa medium :

λον δὲ παραδίδου τῷ ἀγαγόντι ἡμᾶς πρὸς σὲ Θεῷ· εὐχαριστῶν μὲν ἐπὶ τοῖς φθάνουσιν ὑπὲρ ἡμῶν· παρακαλῶν δὲ χειραγωγεῖν καὶ ἐν τοῖς μέλλουσι, διὰ παντὸς ἐφρεστώτα, ὑπηχούοντα τῷ νῷ ἡμῶν τὰ αὐτοῦ προστάγματα, ἐμβάλλοντα ἡμῖν τὸν θεῖον φόβον αὐτοῦ, παιδαγωγὸν ἀριστον ἐσόμενον. Οὐ γὰρ ἐν τῇ μετὰ σοῦ ἐλευθερίᾳ (62) καὶ ἀπελθόντες ὑπακούομεν αὐτῷ (63). Παρακάλεσον καὶ παραμυθίαν τινὰ ἡμῖν γενέσθαι παρ' αὐτοῦ, τῆς ἀπολείψεώς σου, τομπὸν ἀγαθὸν ἐξαποστελλεῖν, συνοδοιπόρον ἀγγελον. Αἰτήσον δὲ καὶ ἵνα ἐπιστρέψας ἡμᾶς, ἀγάγη πρὸς σὲ πάλιν· καὶ τοῦτό γε μάλιστα πάντων μόνον ἡμᾶς παραμυθήσεται.

Τὰ καλὰ καὶ φησι καταλιπόντες μετὰ σοῦ καὶ παρὰ σοι, ... διαδέξεται ἡμᾶς ἐξ ἐλευθερίας ταύτης δουλεία χαλεπή. Id.

(63) Αὐτῷ. Ita Vossius, Hæschelius (Bengelius) et plerique inss., sed præstare videtur Hæschelii lectio marginalis αὐτοῦ quæ reperitur quoque in recentiori ms. Vaticano. DELARUE.

ORIGENIS AD GREGORIUM EPISTOLA.

Vide inter Origenis Opera, tom. XI proxime sequentis initio. EDIT. PATR.

S. GREGORII THAUMATURGI OPERUM

PARS II. — SCRIPTA NONNULLIS DUBIA.

ΜΕΓΑΛΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΠΙΣΤΙΣ

MAGNI GREGORII THAUMATURGI

FIDEI EXPOSITIO

Quæ Fides secundum partem dicta est.

(Latine edidit Gerardus Vossius Opp. S. Gregorii Thaum., Paris. 1622, in fol. : Græca ex codice Vaticano in lucem protulit card. Mai Script. vet. t. VII, p. 170.)

ARGUMENTUM GERARDI VOSSII.

Atta hæc est fidei expositio, longeque diversa a priore, quam ex revelatione magnus hic noster Gregorius accepit. Dicta autem hæc ideo ἐκθέσις τῆς κατὰ μέρος πίστεως videtur, vel quod ex parte quæ sunt fidei tradit, atque exponat; vel quod per partes in ea fides explicetur. Ubi tamen τὴν κατὰ μέρος πίστιν, R. P. Franc. Torrensis theologus societ. Jesu (hujus τῆς ἐκθέσεως interpres et scholiastes) fidem non universam sed in parte, Latine transtulit. Est porro hic fides non universa sed in parte, secundum eum, fides non omnium dogmatum ecclesiasticorum, sed aliquorum, contra hæreticos qui ea negant.

Ἐχθιστοὶ καὶ ἀλλότριοι τῆς ἀποστολικῆς ὁμολογίας οἱ τὸν Υἱὸν ἐξ οὐκ ὄντων καὶ ἀποστελλομένης ἀρχῆς εἶναι ἐπέκτητον λέγοντες τῷ Πατρὶ· καὶ οἱ περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὰ αὐτὰ διανοοῦμενοι· οἱ δῶσαι καὶ χάριτι θεοποιεῖσθαι λέγοντες τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀγιάζεσθαι· οἱ τὸ τοῦ Υἱοῦ κοινοποιοῦντες ὄνομα πρὸς τοὺς δούλους, καὶ πρωτότοκον κτίσεως οὕτω λέγοντες, ὡς ὁμοίως ἐκ τοῦ μὴ εἶναι καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ὡς πρῶτον πεποιημένον, καὶ οὐχ ὁμολογοῦντες μονογενῆ Υἱὸν, μόνον ὄντα τῷ Πατρὶ, δεδωκότα δὲ ἑαυτὸν εἰς συναριθμησιν τῶν ὄντων, καὶ οὕτω πρωτότοκον ἀριθμοῦμενον· οἱ τὴν γέννησιν τοῦ Υἱοῦ τὴν ἐκ Πατρὸς ἀνθρωπίνως περιγράφοντες διαστήματι μετρούμενον, καὶ οὐκ ἀναρχον τὸν αἰῶνα τοῦ Γεννήτορος καὶ τοῦ Γεννήματος ὁμολογοῦντες· οἱ τρεῖς ἀκοινωνήτους καὶ ξένας εἰσάγοντες λατρείας, μιᾶς καὶ μόνης οὐσίας τῆς νομίμου θρησκείας, ἣν ἄνωθεν ἐκ νόμου καὶ προφητῶν παραλαβόντες ἔχομεν καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου βεβαιωθεῖσαν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀποστόλων κεκηρυγμένην· ἀλλότρια δὲ οὐχ ἤττον καὶ οἱ τὴν Τριάδα μὴ κατὰ ἀλήθειαν ἐκ τριῶν προσώπων ὁμολογοῦντες, ἀλλ' ἐν μονάδι τὸ τριπλοῦν ἀεذبῶς κατὰ σύνθεσιν φανταζόμενοι· καὶ σοφίαν ἐν Θεῷ τὸν Υἱὸν ὡς ἐν ἀνθρώπῳ τὴν ἀνθρωπίνην ἡγούμενοι, δι' ἧς ὁ ἀνθρώπος ἐστὶ σοφός, καὶ Λόγον ὁμοίως τῷ κατὰ προφορὰν ἢ διάνοιαν εἰσηγούμενοι, οὐδεμιᾶ ὑποστάσει οὐδὲ μόνῃ.

Ἐκκλησιαστικὴ δὲ ὁμολογία καὶ κόσμῳ σωτήριος πίστις ἢ περὶ τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, δόντος μὲν ἑαυτὸν ἀνθρωπίνῃ σαρκὶ ἣν ἐκ Μαρίας προσελάβετο, μείναντος δὲ ἐν ταυτότητι, καὶ μηδεμίαν θείαν μετακίνησιν μηδὲ ἀλλοίωσιν ὑποστάντος, συναιρεθέντος δὲ πρὸς τὴν σάρκα κατ' ὁμοίωσιν ἀνθρωπίνην, ὥστε τὴν σάρκα πρὸς τὴν θεότητα ἐνωθῆναι, τῆς θεότητος τὸ παθητικὸν τῆς σαρκὸς ἐν τῇ τοῦ μυστηρίου πληρωσεὶ ἀνηρηκυίας· μετὰ δὲ θανάτου κατὰλοισιν περὶ τὴν σάρκα τὴν ἁγίαν ἀπάθεια διηνεκῆς καὶ ἀτρέπτως ἀθανασία· ἀνελημμένου μὲν τοῦ κατ' ἀρχὴν ἀνθρωπίνου κάλλους ἐν τῇ τῆς θεότητος δυνάμει, χορηγουμένου δὲ ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους ἐν τῇ τῆς πίστεως οἰκειώσει.

Εἰ δὲ τινες καὶ ἐνταῦθα παραχαράττουσι τὴν ἱερὰν πίστιν, ἢ τῇ θεότητι τὰ ἀνθρώπινα προσιδιοποιούντες, προκοπὰς τε καὶ πάθη καὶ δόξαν τὴν ἐπιγινόμενῃν, ἢ τῆς θεότητος διίστῶντες τὸ προκόπτον καὶ πάσχον σώμα, ὡς ἰδιαζόντως ὕφαστως, καὶ οὕτοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ σωλῶστος ὁμολογίας ἐκτός. Οὐδεὶς οὖν δύναται γινώσκει τὸν Θεόν, εἰ μὴ τὸν Υἱὸν ἐπιγινῶ· σοφία γὰρ ἐστὶν ὁ Υἱὸς δι' ἧς τὰ πάντα ἐκτισται· τὰ δὲ κτίσματα μὴνύει τὴν σοφίαν, καὶ ὁ Θεὸς ἐν τῇ σοφίᾳ γινώσκεται· οὐ τοιαύτη δὲ ἡ τοῦ Θεοῦ σοφία οἷαν ἀνθρώπος ἔχει, ἀλλὰ τελεία ἐκ τελείου τοῦ Θεοῦ προελθοῦσα καὶ μένουσα διὰ παντός, οὐχ ὡς νόημα ἀνθρώπου τὸ παρερχόμενον, καὶ Λόγος λαλούμενος καὶ μὴ ὢν· διὰ τοῦτο οὐ μόνον ἐστὶ σοφία, ἀλλὰ καὶ Θεός· οὐδὲ μόνον Λόγος, ἀλλὰ καὶ Υἱός. Εἴτε οὖν ἀπὸ κτίσεώς τις νοεῖ τὸν Θεόν, εἴτε ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν διδάσκειται, οὐκ ἄνευ τῆς σοφίας αὐ-

Inimicissimi et alieni a confessione apostolica sunt, qui dicunt esse Filium ex non exstantibus, et ex principio emittente, externum et foris ascitum Patri: et qui eadem de Spiritu sancto sentiunt; quique dicunt datione et gratia factum esse Deum; et Spiritum sanctum sanctificari; qui nomen Filii cum servis commune faciunt; qui sic dicunt eum primogenitum creaturæ, ac si esset similiter factus, cum non esset, et tanquam primum factus: et non confitentur unigenitum Filium, qui solus sit Patri Filius, qui dedit seipsum, ut annumeraretur mortalibus, atque ita esset numeratus primogenitus: qui generationem Filii ex Patre humane circumscribunt spatio demenso; et non confitentur ævum Genitoris et Geniti sine principio; qui tres latras, id est, cultus ab una communione separatos et alienos introducunt; cum sit una et sola legitima religio, quam a principio ex lege et prophetis acceptam, et a Domino confirmatam, et a sanctis apostolis prædicatam habemus. Non minus alieni sunt, qui Trinitatem non secundum veritatem ex tribus Personis confitentur, sed in unitate triplicatam secundum compositionem impie fugunt, et sapientiam in Deo existimant esse sicut in homine sapientiam humanam, qua sapiens est; et Verbum simile esse interpretantur verbo quod ore profertur, vel mente concipitur, nulla hypostasi.

Ecclesiastica vero confessio et mundo salutaris, est fides de incarnatione Verbi, quod quidem præbuit seipsum humanæ carni, quam ex Maria assumpsit manens idem ipsum, nullamque divinam mutationem neque variationem suscipiens, copulatum cum carne ad similitudinem humanam, ut caro sit unita divinitati, suscepta a divinitate Verbi passibilitate carnis ad implendum mysterium. Post deletam vero mortem perpetua impassibilitas in sancta carne, et immortalitas immutabilis mansit, recuperata in virtute divinitatis pulchritudine humana, quæ a principio fuit, et manente in omnes homines, conciliante eam fide.

Si qui vero etiam hic sacram fidem depravant, separatim attribuentes divinitati quæ humana sunt, incrementa, passiones, accessionem gloriæ: aut separantes a divinitate corpus, quod proficiebat et patiebatur, tanquam per se existeret; hi quoque extra confessionem ecclesiasticam et salutarem sunt. Nemo igitur potest cognoscere Deum, nisi Filium agnoscat. Sapientia enim est Filius, qua omnia creata sunt. Creaturæ autem sapientiam declarant, et Deus in sapientia noscitur. Non est autem sapientia Dei, qualem homo habet; sed perfecta, quæ ex perfecto Deo exivit, et semper manet; non ut notio hominis, quæ præterit, et verbum quod loquimur, et non est. Idcirco non solum est sapientia, sed Deus; neque solum est Verbum, sed Filius. Sive quis igitur ex creatura intelligit Deum, sive ex Scripturis docetur, non sine sapien-

tia ejus cognoscere aut audire de eo potest. Et qui recte invocatur Deum, per Filium invocatur; et qui proprie accedit, per Christum accedit. Accedere autem ad Filium non potest sine Spiritu sancto. Spiritus enim est vita, et sancta formatio universorum. Hunc Deus per Filium emittens, creaturam sibi assimilavit.

Unus igitur Pater Deus, unus Filius Verbum, unus Spiritus vita, sanctificatio universorum. Et neque Deus alius, ut Pater; neque Filius alius, ut Verbum Dei, neque Spiritus alius, ut vivificans et sanctificans. Imo etsi sancti vocantur dii, et filii, et spiritus, non tamen implentur Spiritu, neque similes sunt Filio et Deo. Si quis vero sic dicit Filium esse Deum, tanquam ipsum etiam plenum divinitate, et non tanquam genitum ex divinitate; negavit Verbum, negavit sapientiam, amisit cognitionem Dei, cecidit in culturam creaturæ, apprehendit impietatem gentilitium, et ad hanc reversus est; Judæorum incredulitatem imitatus est, qui cum existimarent Verbum Dei esse filium humanum (1), non crediderunt Deum esse, neque Filium Dei confessi sunt. Est autem impium cogitare Verbum Dei tanquam humanum; et opera per eum facta manere, non manente ipso. Siquis vero dicat operari Christum omnia jussu Verbi, Verbum Dei otiosum faciet, et ordinem Domini in servitutem mutabit. Servus enim est, cui jubetur, et quod creatum est, ad creandum minime idoneum est. Non enim ullo modo creaturæ exæquari desinet, ut sicut ab illo creatum est, sic ipsum alia creet.

Rursus, cum quis dixerit esse Spiritum sanctum opus sanctificationis, non amplius poterit intelligere omnia in Spiritu sanctificata; qui enim unum sanctificavit sanctificat etiam omnia. Negat igitur fontem sanctificationis Spiritum sanctum, qui eum privat potestate sanctificandi; et prohibetur, ne eum Patri et Filio annumeret; ac sanctum baptismum rejicit; et amplius sanctam et venerandam Trinitatem non confitebitur. Aut enim in naturali et vera gloria tota Trinitas intelligenda est; aut unitatem, et non amplius Trinitatem dicere cogemur; aut cogemur non annumerare Creatori creata opera, neque Domino universorum creaturas, neque sanctificantem sanctificata, sicut neque Trinitati ullum opus creatum annumeratur; at in nomine sanctæ Trinitatis baptismum sit, et invocatio et cultus. Si enim tres sunt gloriæ, sicut tres cultus apud eos qui impie creaturas colunt. Si natura quæ adoratur divisa est; sit etiam apud eos divisa adoratio. Sed neque cum æterno recentia adorabuntur; recens enim est omne id quod principium cœpit; quia multus et immensus est, qui est ante sæcula. Qui igitur aliquod principium temporum vitæ Filii et Spiritus sancti ponit, simul

αὐτοῦ γινώσκει ἢ ἀκούσκει περὶ αὐτοῦ δύναται· καὶ ὁ ἐπακαλούμενος ὀρθῶς τὸν Θεόν, ἐπικαλεῖται δι' Υἱοῦ· καὶ ὁ προσερχόμενος οἰκείως, διὰ Χριστοῦ ἔρχεται· προσελθεῖν δὲ ἀδύνατον τῷ Υἱῷ χωρὶς τοῦ Πνεύματος· τὸ Πνεῦμα γὰρ καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀγία μόρφωσις τῶν ὄλων· καὶ τοῦτο ἐκπέμπων ὁ Θεὸς δι' Υἱοῦ, τὴν κτίσιν ὁμοιοῖ πρὸς ἑαυτὸν.

Εἰς οὖν ὁ Πατὴρ ὁ Θεός, εἰς ὁ Λόγος, ἐν Πνεύμα ζωῆ, ἡ ἀγιωσύνη ἡ τῶν ὄλων· καὶ οὕτως Θεὸς ἕτερος ὡς Πατὴρ, οὕτως Υἱὸς ἕτερος ὡς Λόγος Θεοῦ, οὕτως Πνεῦμα ἕτερον ὡς ζωοποιὸν καὶ ἁγιαστικόν· ἀλλ' εἰ καὶ θεοὶ καὶ υἱοὶ καὶ πνεύματα καλοῦνται οἱ ἅγιοι, οὕτως Πνεύματος πληροῦνται, οὕτως ὁμοιοῦνται πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν· ἂν δὲ τις οὕτως λέγει τὸν Υἱὸν εἶναι Θεόν ὡς πληρωθέντα θεότητος καὶ αὐτὸν, καὶ οὐχ ὡς γεννηθέντα ἐκ θεότητος, ἠρνήσατο τὸν Λόγον, ἠρνήσατο τὴν σοφίαν, ἀπώλεσε τὴν γνώσιν τὴν περὶ Θεοῦ, κατέπεσε εἰς τὸ σέβειν τὴν κτίσιν, κατέλαβεν Ἑλλήνων ἀσεβείαν, ἐπὶ ταύτην ὑπέστρεψεν, τὴν Ἰουδαίων ἀπιστίαν ἐμιμήσατο, οἱ τὸν ἐκ Θεοῦ Λόγον υἱὸν ἀνθρώπινον ὑπολαμβάνοντες, Θεὸν εἶναι τοῦτον οὐκ ἐπίστευσαν, οὐδὲ Θεοῦ Υἱὸν ὠμολόγησαν· ἀσεβὲς δὲ τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον ὡς ἀνθρώπινον νοεῖν, καὶ τὰ ἔργα τὰ δι' αὐτοῦ μένοντα μὴ μένοντος αὐτοῦ· ἂν δὲ τις εἴπῃ κλειυόμενον διὰ τοῦ Λόγου τὸν Χριστὸν ἐργάζεσθαι τὰ πάντα, καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον ἀργὸν ποιήσει, καὶ τὴν τοῦ Δεσπότου τάξιν εἰς δουλείαν μεταθήσει· δούλον γὰρ ἅπαν τὸ κλειυόμενον, καὶ τὸ κτιστὸν οὐχ ἱκανὸν εἰς τὸ κτίζειν· οὐ γὰρ ἐξισωθήσεται τῷ κτίσματι αὐτὸ κατ' οὐδένα τρόπον, ἔν ὡς ὑπ' ἐκείνου ἔκτισται, οὕτω καὶ αὐτὸ κτίσει τὰ ἄλλα.

Πάλιν δὲ ὅταν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἴπῃ τίς ἠγιασμένον εἶναι ποίημα, οὐκέτι τὰ πάντα δυναθῆσεται νοεῖν ἐν Πνεύματι ἁγιαζόμενα· ὁ γὰρ ἐν ἀγιάσει, ἀγιάζει καὶ τὰ πάντα· ἀρνείται οὖν τὴν τῆς ἀγιωσύνης πηγὴν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁ ἀφαιρῶν αὐτοῦ τὸ ἀγιάζειν, καὶ συναριθμεῖν αὐτὸ Πατρὶ καὶ Υἱῷ κωλυθήσεται· καὶ τὸ ἅγιον δὲ βάπτισμα ἀθετεῖ, καὶ οὐκέτι Τριάδα ὁμολογήσει τὴν ἁγίαν καὶ σεβάσιμον· ἢ γὰρ ἐν φυσικῇ δόξῃ καὶ ἀληθινῇ τὴν ὅλην Τριάδα νοητέον, ἢ μονάδα καὶ οὐκέτι Τριάδα λέγειν ἀναγκασθησόμεθα, ἢ μὴ συναριθμεῖν τῷ κτίστῃ τὰ κτιστὰ ποιήματα, μηδὲ τῷ δεσπότῃ τῶν ὄλων τὰ κτίσματα, μηδὲ τῷ ἀγιάζοντι τὰ ἁγιαζόμενα· ὥσπερ οὐδὲ τῇ Τριάδι συναριθμεῖται τὴν τῶν ποιημάτων, ἀλλ' ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος τὸ βάπτισμα καὶ ἡ ἐπίκλησις καὶ ἡ λατρεία· εἰ γὰρ τρεῖς αἱ δόξαι, τρεῖς αἱ λατρεῖαι γινέσθωσαν παρὰ τοῖς ἀσεβῶς τὰ κτίσματα σέβουσι· εἰ διηρημένα τὰ τῆς προσκυνουμένης φύσεως, διηρημένα καὶ τὰ τῆς προσκυνήσεως ἔστω παρ' αὐτοῖς· ἀλλ' οὐδὲ μετὰ τοῦ αἰωνίου τὰ πρόσφατα προσκυνηθήσεται· πρόσφατον γὰρ ἅπαν τὸ ἀρχὴν εἰληφὸς, ἐπειδὴ πολὺς καὶ ἀμετρος ὁ πρὸ τῶν αἰώνων. Ὅ τοίνυν ἀρχὴν τινα χρόνων τῆς τοῦ Υἱοῦ ζωῆς καὶ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὑποτιθέμενος,

(1) Filium humanum, vocat filium more aliorum genitum.

χωρίζει κατὰ ταυτὸν τῆς ἀπὸ τοῦ Πατρὸς συναριθμητέως τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα· δεῖ γὰρ ὡσπερ μίαν τὴν δόξαν ὁμολογοῦμεν, οὕτως καὶ μίαν τὴν οὐσίαν ἦτοι θεότητα, καὶ μίαν τὴν ἀειδιότητα τῆς Τριάδος ὁμολογεῖν.

Κεφάλαιον δὲ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἡ τοῦ Λόγου σάρκωσις πιστεύομεν οὖν, ἀναλλοιώτουμένουστος τῆς θεότητος τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου γεγενῆσθαι πρὸς ἀνακαίνωσιν τῆς ἀνθρωπότητος· οὔτε γὰρ ἄλλαξις, οὔτε μετακίνησις, οὔτε περικλεισμός ἐν νεύματι γέγονεν περὶ τὴν ἀγίαν τοῦ Θεοῦ δύναμιν, ἀλλ' ἡ αὐτὴ διαμένουσα, καὶ τὸ τῆς σαρκώσεως ἔργον ἐπλήρωσεν εἰς τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, καὶ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος τὴν θεϊκὴν ἐπὶ πάντα παρουσίαν ὁμοίως διεφύλαξεν πάντα πεπληρωκώς, ἰδίως τε σαρκὶ συγκεκραμένος· καὶ τῶν περὶ σάρκα παθῶν γινομένων, τὴν ἀπάθειαν ἢ δύναμιν εἶχεν τὴν ἑαυτῆς· ἀσεθῆς οὖν ὁ τὸ πάθος ἀνάγων εἰς τὴν δύναμιν· ὁ γὰρ τῆς δόξης Κύριος ἐν ἀνθρωπίνῳ σχήματι πέφηνε τῆς ἀνθρώπινην οἰκονομίαν ἀναδεξάμενος ἐπὶ γῆς· καὶ ταῖς μὲν πράξεισι τὸν νόμον πληρώσας ὑπὲρ ἀνθρώπων, τοῖς δὲ πάθεισι τὰ παθήματα διαλύσας, καὶ τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον ἀνελὼν, τῇ δὲ ἀναστάσει τὴν ζωὴν ἀνατείλας· οὗ καὶ τὴν παρουσίαν ἐνδοξον ἀπ' οὐρανοῦ προσδοκῶμεν ἐπὶ τῇ τῶν ὄλων ζωῇ καὶ κρίσει, ἀναστάσεως νεκρῶν ἔσομένης, εἰς τὸ πᾶσιν ἀνταποδοθῆναι κατ' ἀξίαν.

Δεινὸν δὲ μελέτημα τινὲς κατὰ τῆς ἀγίας μελετῶσι· οἱ τρία Πρόσωπα οὐκ εἶναι διίσχυριζόμενοι, ὡσπερ ἀνυπόστατον εἰσάγοντες πρόσωπον· δι' ἧς ἀποφεύγομεν τὸν Σαβέλλιον λέγοντα τὸν αὐτὸν Πατέρα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν· Πατέρα μὲν γὰρ λέγει εἶναι τὸν λαλοῦντα, Υἱὸν δὲ τὸν Λόγον ἐν τῷ Πατρὶ μένοντα καὶ κατὰ καιρὸν τῆς δημιουργίας φαινόμενον· ἔπειτα μετὰ τὴν ἀπάντων πλήρωσιν τῶν πραγμάτων, εἰς Θεὸν ἀνατρέγοντα· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ Πνεύματος λέγει. Πιστεύομεν γὰρ ἡμεῖς ὅτι τρία Πρόσωπα μίαν ἔχοντα τὴν θεότητα δηλοῦνται, Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα· ἡ γὰρ θεότης μία, φυσικῶς ἐν Τριάδι μαρτυρουμένη, τὴν ἐνότητα τῆς φύσεως βεβαιούσ· ὅτι περ καὶ ἰδιον μὲν Πατὴρ κατὰ τὸ, *Εἰς Θεὸς ὁ Πατήρ*· Πατρῶν δὲ τῷ Υἱῷ, κατὰ τὸ, *Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*· καὶ τῷ Πνεύματι δὲ παρὸν φυσικῶς, τὸ Πνεῦμα Θεοῦ ὑπάρχειν, καθ' ὃ λέγει Παῦλος· *Ναὸς Θεοῦ ἐστε, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν*.

Πρόσωπον μὲν γὰρ ἐκάστου, τὸ εἶναι αὐτὸ καὶ ὑπεστάναι δηλοῖ· θεότης δὲ Πατρὸς ἰδιον· καὶ ὅποτε μία τῶν τριῶν ἡ θεότης λέγοιτο, τὴν Πατρὸς ἰδιότητα παρούσαν Υἱῷ τε καὶ Πνεύματι μαρτυρεῖ· ὥστε εἰ μὲν ἐν τρισὶ Προσώποις μία ῥηθήσεται ἡ θεότης, καὶ ἡ Τριάς διαβεβαιούται καὶ τὸ ἐν οὐ διακόπτεται, καὶ ἡ πρὸς τὸν Πατέρα φυσικὴ Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος ἐνότης ὁμολογεῖται· εἰ δὲ καὶ Πρόσωπον ἐν λέγει τις,

¹ I Cor. viii, 6. ² Joan. i, 1. ³ I Cor. iii, 16.

(2) ŌEconomiam hic vocat totum opus et negotium incarnationis et redemptionis per carnem.

A separat Filium et Spiritum sanctum ab annumeratione Patris. Oportet enim sicut unam gloriam constitimur, sic unam substantiam, scilicet divinitatem, et unam sempiternitatem Trinitatis confiteri.

Caput vero salutis nostræ, incarnatio Verbi est. Credimus igitur, manente immutabili divinitate factam esse Verbi incarnationem, ad renovationem humanitatis. Nec enim mutatio, neque transmutio, neque inclusio in motu ac voluntate facta est circa sanctam Dei virtutem; sed eadem permanens, opus incarnationis ad salutem mundi implevit; et Verbum Dei in terra secundum humanitatem conversans, divinam præsentiam similiter retinuit, omnia implens, singulariter carni unitum; et passionibus circa carnem factis, divina virtus suam habebat impassibilitatem. Impius ergo est, qui passionem in virtutem divinam reducit. Dominus enim gloriæ in humano habitu apparuit; suscepta œconomia in terra (2), qui operibus quidem legem pro hominibus implevit, passionibus verò passiones dissolvit, et morte mortem sustulit; resurrectione vero vitam oriri fecit: cujus gloriosum e cælo adventum exspectamus ad vitam universorum, et iudicium, cum futura mortuorum resurrectione, ad retribuendum omnibus pro cujusque meritis.

Sceleratum vero opus aliqui contra sanctam Trinitatem meditantur, qui affirmant non esse tres Personas, ut qui personam non subsistentem introducunt. Quocirca Sabellium fugimus, qui dicit eundem esse Patrem et Filium: Patrem quidem dicit eum qui loquitur, Filium vero Verbum in Patre manens, et tempore creationis patefactum, completis vero rebus in Deum remeans. Idem dicit de Spiritu sancto. Nos enim credimus tres Personas unam habentes divinitatem declarari nominibus Patris, et Filii, et Spiritus sancti: una siquidem divinitas naturaliter in Trinitate testata, unitatem naturæ confirmat. Est enim proprium quidem Patris, juxta illud: *Unus Deus Pater*¹; proprium vero Filii, esse Verbum Patris, juxta illud: *Deus erat Verbum*²; et Spiritus sancti proprium et naturale esse Spiritum Dei, sicut ait Paulus: *Templum Dei estis, et Spiritus Dei habitat in vobis*³.

Persona enim uniuscujusque declarat esse ipsum, et per se existere. Divinitas autem Patris, proprium, et quando una divinitas trium dicitur, testimonium datur, esse proprietatem Patris in Filio et Spiritu sancto (3). Quare si una divinitas in tribus Personis dicitur, Trinitas affirmatur, et unitas non scinditur; et unitas naturalis Filii et Spiritus sancti cum Patre prædicatur. Si quis vero dicat unam Personam,

(3) Proprietatem Patris, vocat divinitatem propriam Patris, ut paulo ante dictum est.

sicut unam divinitatem, non sunt tanquam unum, A duo in uno. Paulus enim unum quidem divinitate Patrem clamat, unum vero in dominatione Filium dicit: *Unus Deus Pater ex quo omnia, et nos in ipsum; et unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia, et nos per ipsum*^b. Igitur si unus quidem Deus, Dominus vero unus, una autem Persona, sicut divinitas, unius dominationis; quomodo creditur illud, *ex quo, et per quem*, sicut prius dictum est? At nos divinitatem dicimus non separantes ab ea dominationem, nec alterum ab altero alienantes, sed sic intelligentes, ut res habet et veritas: Filium quidem vocamus Deum proprietate Patris (4), tanquam imaginem et germen; Patrem vero Dominum, nomine unius Domini appellamus, tanquam hujus principium et genitorem.

Eadem autem et de Spiritu sancto unitatem cum Filio habente, quam Filius habet cum Patre. Quamobrem noscatur hypostasis Patris, appellatione Dei: ne separaretur ab hac appellatione Filius, ut qui ex Deo est. Noscatur etiam Persona Filii, appellatione Domini; ne separaretur ab hac Deus, qui Dominus est ut Pater Domini: sicut Filii quidem proprium est dominari; qui per seipsum creavit, et creatis dominatur; Patri vero prius inest hoc ut Patri dominantis: sic Trinitatem unum Deum dicimus, et non tanquam ex compositione trium unum sumus: omne enim quod pars est, imperfectum est, quod ex compositione subsistit; sed quod est Pater ratione principii et generationis, hoc dicimus esse Filium imaginem et germen Patris. Quare si quis dicat: Quomodo unus Deus est, si quidem Filius est Deus ex Deo? respondebimus, hoc intelligi ratione principii, in quantum unum principium Pater. Et si quis rursus interroget: Quomodo unus Dominus Jesus Christus, si quidem Pater est Dominus? rursus respondebimus, Patrem esse Dominum in quantum Pater est Domini, et non occurrat amplius nobis hæc dubitatio.

Et rursus dicent impii: Quomodo non erunt tres Dii, tres Personæ, si unam habeant divinitatem? Dicemus, quia est principium, et Pater Filii; et hic imago est et germen Patris, et non est frater ejus; et Spiritus S. similiter spiritus Dei est, sicut scriptum est: *Deus est spiritus*^c. Et multo ante a David declaratum est, *cælos esse verbo Dei firmatos, et spiritu oris ejus omnem virtutem eorum*^d. Et in principio Genesis sic scriptum est: *Et Spiritus Dei ferebatur super aquam*^e. Et Paulus scribens Romanis: *Vos autem, inquit, non estis in carne, sed in spiritu; si tamen Spiritus Dei habitet in vobis*^f. Et rursus ait: *Si autem Spiritus ejus qui suscitavit Jesum ex mortuis, habitat in vobis, qui suscitavit Christum ex mortuis, vivificabit et mortalia corpora vestra per inhabitantem Spiritum ejus in vobis*^g. Et iterum: *Quicumque Spiritu Dei aguntur, hi filii Dei sunt, non*

ὡς περ καὶ τὴν θεότητα μίαν, οὐκ ἔστιν ὡς ἐν τὰ δύο ἐν τῷ ἐνί· ὁ γὰρ Παῦλος ἕνα μὲν ἐπὶ τῆς θεότητος τὸν Πατέρα βεβῆ, ἕνα δὲ ἐπὶ τῆς κυριότητος τὸν Υἱὸν λέγει· *Εἷς Θεὸς ὁ Πατὴρ ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν· καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ*· τοιγαροῦν [εἷ] εἷς μὲν Θεός, Κύριος δὲ εἷς, ἐν δὲ Πρόσωπον καθ' ὃ θεότης μιᾶς κυριότητος, καὶ πῶς πιστεύεται τὸ ἐξ οὗ καὶ δι' οὗ ὡς προείρηται; Καὶ οὐ διακόπτοντες ἡμεῖς τῆς θεότητος τὴν κυριότητα λέγομεν, οὐδ' ἀπαλλοτριῶντες ὑατέρου θάτερον, ἀλλ' οὕτως ἐνοῦντες ὡς ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ ἀλήθεια· καὶ Θεὸν μὲν τὸν Υἱὸν τῷ ἰδιώματι τοῦ Πατρὸς καλοῦντες ὡς εἰκόνα καὶ γέννημα, Κύριον δὲ τὸν Πατέρα τῷ τοῦ ἐνὸς Κυρίου προσαγορευόντες ὀνόματι, ὡς τούτου ἀρχὴν καὶ γεννήτορα.

Tὰ αὐτὰ δὲ καὶ περὶ τοῦ Πνεύματος ἐνότητα πρὸς τὸν Υἱὸν ἔχοντος, ἦν ὁ Υἱὸς πρὸς τὸν Πατέρα· ὥστε γνωρίζεσθαι μὲν ἡ ὑπόστασις τοῦ Πατρὸς τῆ τοῦ Θεοῦ προσηγορίᾳ· μὴ διατετημέσθαι δὲ ταύτης ὁ Υἱὸς ὡς ὢν ἐκ Θεοῦ· γνωρίζεσθαι δὲ καὶ τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ τῆ τοῦ Κυρίου προσηγορίᾳ· μὴ χωριζέσθαι δὲ ταύτης ὁ Θεός, Κύριος ὢν ὡς Κυρίου Πατῆρ· καθ' ὃ τῷ μὲν Υἱῷ τὸ κυριεύειν ἴδιον, αὐτῷ δὲ δεδημιουργηκότι δι' ἑαυτοῦ καὶ κυριεύοντι τῶν πεποιημένων· τῷ δὲ Πατρὶ ἀνωτέρω ὑπάρχον, ὡς Πατὴρ τοῦ κυριεύοντος ὄντι· οὕτω δὲ καὶ Θεὸν ἕνα φάμεν τὴν Τριάδα, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐκ συνθέσεως τριῶν ἕνα ὄντες· μέρος γὰρ ἅπαν ἀτελὲς τὸ συνθέσεως ὑφιστάμενον· ἀλλ' ὡς ἔπερ ἔστιν ὁ Πατὴρ ἀρχικῶς τε καὶ γεννητικῶς, τοῦτο ὄντα τὸν Υἱὸν εἰκόνα καὶ γέννημα τοῦ Πατρὸς· ὥστε εἰ τις ἔροιοτο, Πῶς εἷς Θεός, εἴπερ ἐκ Θεοῦ Θεός; ἐροῦμεν δι' τὴ τῆς ἀρχῆς λόγῳ, καθ' ὃν μία ἀρχὴ ὁ Πατὴρ· καὶ εἰ τις αὐτῶν πυνθάνοιτο, Πῶς εἷς Κύριος εἴπερ Κύριος ὁ Πατὴρ; τοῦτο πάλιν ἀποκρινώμεθα, καθ' ὃ τοῦ Κυρίου ἐστὶ Πατὴρ· καὶ οὐκέτι ἡμῖν ἀπαντήσεται τὸ ἄπορον τοῦτο.

Καὶ πάλιν ἐὰν εἰπωσιν οἱ ἀσεβεῖς· Πῶς οὐκ ἂν εἶεν τρεῖς Θεοὶ, τρία Πρόσωπα, εἰ μίαν ἔχοιεν τὴν θεότητα; Ἐροῦμεν, ἐπειδὴ ὁ Θεός ἀρχὴ καὶ Πατὴρ ἐστὶν τοῦ Υἱοῦ, καὶ οὗτος εἰκὼν ἐστὶ καὶ γέννημα τοῦ Πατρὸς καὶ οὐκ ἀδελφός αὐτοῦ, καὶ Πνεῦμα ὡσαύτως πνεῦμα Θεοῦ ἐστὶν, ὡς γέγραπται· *Πνεῦμα ὁ Θεός*· ἔγνωθεν δὲ ἐκ τοῦ προφήτου Δαβὶδ· *Τῷ λόγῳ Κυρίου δεδήλωται τοῖς οὐρανοῖς ἐσπερεῖσθαι, καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν*. Καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς Κοσμοποιίας γέγραπται οὕτως· *Καὶ ἐν Πνεύμα τοῦ Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος*. Καὶ Παῦλος δὲ γράφων Ῥωμαίοις φησὶν· *Ἰμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί, ἀλλ' ἐν πνεύματι*· εἴπερ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. Καὶ πάλιν λέγει· *Εἰ δὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἐγγεγραμμένου Ἰησοῦ ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγγεγραμμένος Ἰησοῦς ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσεται καὶ τὰ θνητὰ ὑμῶν*

^a I Cor. viii, 6. ^b Joan. iv, 24. ^c Psal. xxxii, 6. ^d Genes. 1, 2. ^e Rom. viii, 9. ^f Ibid. 11.

(4) I! est, quia est generatus a Deo Patre, vocamus Filium, qui est imago ejus, Deum, hoc est, Deum ex Deo.

σώματα διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ Πνεύματος ἐν ὑμῖν. Καὶ πάλιν· Ὅσοι Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοι υἱοὶ Θεοῦ εἰσιν· οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας ἐν ᾧ κρᾶζομεν, Ἀββᾶ, ὁ Πατήρ. Καὶ πάλιν· Ἀληθῶς λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυροῦσθε μοι τῆς συνειδήσεως μου ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Καὶ πάλιν· Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσεται ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης, ἐν τῷ πιστεῦναι εἰς τὸ περισσεῦναι ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει Πνεύματος ἁγίου.

Καὶ πάλιν φησὶν τοῖς αὐτοῖς Ῥωμαίοις γράφων· Τολμηροτέρως δὲ ἔγραψα ὑμῖν ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαταμνησκῶν ὑμᾶς διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ εἶναι με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη λειτουργοῦντα τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορά τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι ἁγίῳ· ἔχω οὖν τὴν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς τὸν Θεόν· οὐ γὰρ τολμῶ τί λαλεῖν ὡς οὐ κατεργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐν δυνάμει σημείου καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει Πνεύματος ἁγίου. Καὶ πάλιν· Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος. Καὶ ταῦτα μὲν γέγραπται ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ.

Ἐν δὲ τῇ πρὸς Κορινθίους πάλιν λέγει· Ὅτι ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ. Καὶ πάλιν λέγει· Ὅτι καθὼς γέγραπται, ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ ὄδραν, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσαν, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ὁ Θεὸς ἠτοίμασεν τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν· ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψεν διὰ τοῦ Πνεύματος· τὸ γὰρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ· τίς γὰρ ὄδραν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; Οὕτως καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ἔγνωκεν, εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Καὶ πάλιν λέγει· Ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Ὅραξ ὅτι πανταχοῦ τῆς Γραφῆς Πνεῦμα κηρύττεται, καὶ οὐδαμοῦ κτιστὸν ὀνομάζεται; Τί δ' ἂν εἴπωσιν οἱ ἀσεβεῖς, τοῦ Κυρίου ἀποστέλλοντος τοὺς μαθητὰς βαπτίζων ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος; ἀναντιβῆρῆτως κοινωνίαν καὶ ἐνότητά ἔχοντα· καθ' ἣν οὔτε θεότῃτες τρεῖς, οὔτε κυριότητες, ἀλλ' ἀληθῶς τῶν τριῶν Προσώπων μενόντων βεβαίως, τῶν τριῶν τὴν ἕνωσιν ὁμολογητέον· οὕτω γὰρ [τὸ ἀποστέλλον] καὶ τὸ ἀποστελλόμενον, οἰκειῶς ἂν πιστεύοιτο, καθ' ὃ Πατὴρ τὸν Υἱὸν ἀπέστειλεν, καὶ Υἱὸς τὸ Πνεῦμα ἀποστέλλει· ἐν δὲ Προσώπων οὐκ ἂν πέμφειεν αὐτὸ ἑαυτοῦ· οὐκ ἂν γὰρ τις εἴποι Πατέρα σαρκωθέντα· τὰ γὰρ τῆς πίστεως ὁμολογήματα, ταῖς τῶν αἰρέσεων οὐ συνδραμεῖται κακοδοξίαις. Δεῖ δὲ τοὺς θεοὺς καὶ ἀποστολικοὺς δόγμασιν ἔπισθαι

A enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum Dei, in quo clamamus : Abba Pater¹⁰. Et iterum : Veritatem dico in Christo, non mentior, testimonium præbente mihi conscientia mea in Spiritu sancto¹¹. Et rursus : Deus autem spei impleat vos omni gaudio et pace in credendo, ut abundetis in spe, in virtute Spiritus sancti¹².

Et iterum ait scribens ad eosdem Romanos : Audacius autem scripsi vobis ex parte, ut tanquam in memoriam vos reducens propter gratiam quæ datum est mihi a Deo, ut sim minister Jesu Christi in gentibus, sanctificans Evangelium Dei, ut fiat oblatio gentium accepta, sanctificata in Spiritu sancto. Habeo igitur gloriam in Christo Jesu ad Deum : non enim audeo aliquid loqui eorum, quæ per me non effecit Christus in obedientiam gentium, verbo et factis, in virtute signorum et prodigiorum, in virtute Spiritus sancti¹³. Et iterum : Obscuro autem vos, fratres, per Dominum nostrum Jesum Christum, et per charitatem Spiritus¹⁴. Atque hæc quidem scripta sunt in Epistola ad Romanos.

In Epistola autem ad Corinthios rursus dicit : Quia sermo meus et prædicatio mea non in persuasibilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritus et virtutis, ut fides nostra non sit in sapientia hominum, sed in virtute Dei¹⁵. Et iterum ait quia : Sicut scriptum est : Quæ oculus non vidit, et auris non audivit, et in cor hominis non ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus eum : nobis autem revelavit Deus per Spiritum suum. Spiritus enim omnia scrutatur, etiam profunda Dei. Quis enim hominum novit quæ sunt hominis, nisi spiritus hominis, qui est in ipso? sic quæ sunt Dei, nemo novit nisi Spiritus Dei¹⁶. Et rursus ait : Animalis homo non percipit quæ sunt Spiritus Dei¹⁷.

Vides quod ubique in Scriptura Spiritus prædicatur, et nusquam nominatur creatura? Quid vero impii dicent, siquidem mittente Domino discipulos ad baptizandum in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti¹⁸; non potest contradici quin habeant communionem et unitatem, secundum quam neque tres divinitates, neque tres dominationes, neque tres sanctitates, sed tribus Personis manentibus, firme unio trium confitenda est : sic enim convenienter creditur mittens et missum. Sicut Pater Filium misit, et Filius Spiritum sanctum mittit : una vero persona nunquam seipsam miserit, non enim aliquis dicit Patrem incarnatum; quæ enim in confessione fidei continentur, non concurrunt cum falsis hæreticorum opinionibus. Oportet autem ut no-

¹⁰ Rom. viii, 14, 15. ¹¹ Rom. ix, 1. ¹² Rom. xv, 13. ¹³ Ibid. 15-19. ¹⁴ Ibid. 30. ¹⁵ I Cor. ii, 4, 5. ¹⁶ Ibid. 9, 10, 11. ¹⁷ Ibid. 14. ¹⁸ Matth. xxvii, 19.

stræ notiones divina et apostolica dogmata sequantur : non autem ut nostræ fictiones impossibiles, divinæ fidei dogmatibus vim afferant.

Si autem dixerint : Quomodo tres Personæ, et quomodo una divinitas? dicemus eis tres Personas esse, sicut una quidem est Dei Patris, una vero Domini Filii, et una Spiritus sancti; una vero divinitas, in quantum Patris, qui unus est, imago est Filius, id est, Deus ex Deo, et Spiritus similiter vocatur Spiritus Dei, et hoc naturaliter secundum eandem substantiam, non secundum participationem Dei; et una est substantia Trinitatis, quod quidem non est in iis quæ facta sunt; non enim est una substantia Dei et eorum quæ facta sunt, quoniam nihil horum est substantia Deus. Imo neque Dominus est quidquam horum secundum substantiam; sed unus est Deus Pater (4), unus Dominus Filius, unus Spiritus sanctus, dicimusque unam divinitatem, et unam dominationem, atque unam sanctitatem, Trinitatem, quia principium Domini est Pater, qui ex æternitate eum genuit, et Dominus est prototypus Spiritus sancti. Sic enim et Pater Dominus, et Filius Deus, et de Deo dictum est : *Deus est Spiritus* 10.

Confitemur igitur unum Deum verum, unum principium, et unum Filium verum Deum ex vero Deo naturaliter Paternam divinitatem habentem, id est, ὁμοούσιον Patri, et unum Spiritum sanctum, qui natura et veritate vim habet omnia sanctificandi, id est, ex substantia Dei deificus. Eos vero qui vel Filium vel Spiritum sanctum creaturam dicunt, anathematizamus. Omnia vero alia confitemur facta esse, et serva a Deo creata per Filium, in Spiritu sancto sanctificata (5). Præterea confitemur Filium Dei factum esse filium hominis, qui non nomine sed veritate assumpsit carnem ex Maria Virgine, esseque perfectum Filium Deum, et eundem filium hominis, unam personam, et unam adorationem Verbi et carnis quam assumpsit, et anathematizamus eos qui differentes adorationes faciunt, unam divinam, et unam humanam, et adorantes hominem ex Maria tanquam alterum præter Deum ex Deo. Scimus enim quod in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum 10. Factum vero hominem propter nostram salutem, adoramus non tanquam æqualem factum in æquali corpore, sed tanquam Dominum, qui formam servi sumpsit 11. Confitemur passionem Domini secundum carnem, resurrectionem in virtute divinitatis ejus, ascensionem in cælos, et gloriosum adventum ejus : qui venturus est ad iudicium vivorum et mortuorum, et ad vitam æternam sanctorum.

Et quia nonnulli turbas nobis excitarunt, nitentes evertere fidem nostram in Christum Dominum nostrum, non confitentes Deum esse incarnatum, sed hominem Deo copulatum : idcirco confessionem edimus de fide, quam diximus, rejicientes contra-

Α τὰς ἡμετέρας ἐννοίας, οὐ τὰς ἡμετέρας ἀδυνάτους φαντασίας τὰ τῆς θείας πίστεως βιάζεσθαι δόγματα.

Ἐὰν δὲ εἴπωσι· Πῶς τρία Πρόσωπα, καὶ πῶς μία θεότης; ἐροῦμεν αὐτοῖς, ὅτι τρία μὲν Πρόσωπα, καθ' ὃ ἐν μὲν Θεοῦ Πατρὸς, ἐν δὲ Κυρίου Υἱοῦ, καὶ ἐν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· μία δὲ θεότης καθ' ὃ τοῦ Πατρὸς ἐνὸς ὄντος, Θεοῦ εἰκὼν ἐστὶν ὁ Υἱὸς, τουτέστι Θεὸς ἐκ Θεοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα ὁμοίως καλεῖται τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο φυσικῶς κατ' αὐτὴν τὴν οὐσίαν, οὐ κατὰ μετουσίαν Θεοῦ· καὶ μία τῆς Τριάδος οὐσία, ὅπερ ἐπὶ τῶν ποιημάτων οὐκ ἔστιν· οὐ γὰρ μία οὐσία Θεοῦ καὶ τῶν ποιημάτων, ὅτι οὐδὲν τούτων τῆ οὐσίᾳ Θεός· ἀλλ' οὐδὲ Κύριος οὐδὲν τούτων κατ' οὐσίαν, ἀλλ' εἰς Κύριος ὁ Υἱὸς, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τὸ ἅγιον· λέγομεν δὲ καὶ μίαν θεότητα καὶ μίαν κυριότητα, καὶ μίαν ἀγιότητα τὴν Τριάδα· ὅτι τοῦ Κυρίου ὁ Πατὴρ ἀρχὴ αἰδίως αὐτὸν γεννήσας, καὶ πρωτότυπος τοῦ Πνεύματος ὁ Κύριος· οὕτω γὰρ καὶ ὁ Πατὴρ Κύριος, καὶ ὁ Υἱὸς Θεός, καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ εἴρηται ὅτι Πνεῦμα ὁ Θεός.

Spiritus sancti. Sic enim et Pater Dominus, et Fi-

Ὁμολογοῦμεν οὖν ἕνα Θεὸν ἀληθινὸν, μίαν ἀρχὴν καὶ ἕνα Υἱὸν, ἀληθινὸν Θεὸν ἐξ ἀληθινοῦ Θεοῦ, φυσικῶς τὴν Πατρικὴν θεότητα ἔχοντα, τουτέστιν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ· καὶ ἐν Πνεύματι ἅγιον φύσει καὶ ἀληθείᾳ τῶν πάντων ἀγιαστικόν, καὶ θεοποιὸν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ ὑπάρχον· τοὺς δὲ ἡ τὸν Υἱὸν, ἢ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κτίσμα λέγοντας ἀναθεματίζομεν· τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὁμολογοῦμεν ποιήματα καὶ δούλα κτισθέντα ὑπὸ Θεοῦ δι' Υἱοῦ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀγιασθέντα. Ἐτι ὁμολογοῦμεν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ υἱὸν ἀνθρώπου γεγενῆσθαι οὐκ ὀνόματι ἀλλὰ ἀληθεῖα προσλαβόντα σάρκα ἐκ Μαρίας Παρθένου· καὶ εἶναι τέλειον αὐτὸν Υἱὸν Θεοῦ καὶ αὐτὸν υἱὸν ἀνθρώπου, ἐν πρόσωπον, καὶ μίαν τὴν προσκύνησιν τοῦ Λόγου καὶ τῆς σαρκὸς ἣν ἀνέλαθεν· καὶ ἀναθεματίζομεν τοὺς διαφόρους προσκυνήσεις ποιοῦντας, μίαν θεϊκὴν, καὶ μίαν ἀνθρωπίνην· καὶ προσκυνοῦντες τὸν ἐκ Μαρίας ἀνθρώπων ὡς ἕτερον ὄντα παρὰ τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν· οἰδαμεν γὰρ ὅτι ἐν ἀρχῇ μὲν ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεός ἦν ὁ Λόγος. Γενόμενον δὲ αὐτὸν ἀνθρώπων διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν προσκυνοῦμεν, οὐχ ὡς ἴσον ἐν ἴσῳ γενόμενον τῷ σώματι, ἀλλ' ὡς δεσπότην προσλαβόντα τὴν τοῦ δούλου μορφήν. Ὁμολογοῦμεν τὸ πάθος τοῦ Κυρίου κατὰ σάρκα, τὴν ἀνάστασιν ἐν δυνάμει θεότητος αὐτοῦ, τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάβασιν, τὴν ἐνδοξον αὐτοῦ παρουσίαν ἐρχομένου ἐπὶ χρίσει ζώντων καὶ νεκρῶν, καὶ ζωῆ αἰώνιῳ τῶν ἁγίων.

Καὶ ἐπειδὴ τινὲς παρηγόλησαν ἡμῖν ἀνατρέπειν ἐπιχειροῦντες τὴν πίστιν ἡμῶν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, οὐ Θεὸν σαρκωθέντα ὁμολογοῦντες αὐτὸν, ἀλλὰ ἀνθρώπων Θεῷ συναφθέντα, τοῦτο χάριν ὁμολογίαν ποιούμεθα περὶ τῆς προσι-

10 Joan. iv, 24. 11 Joan. i, 1. 12 Philip. ii, 7.

(4) Forte legerit interpres : ἀλλ' εἰς Θεός ὁ Πατὴρ, εἰς Κύριος, etc., et sic quidem restituendum esse textum credimus. EDIT. PATROL.

(5) Sanctificata in Spiritu sancto dicit quæ sunt idonea ad recipiendam sanctificationem, ut rationalia omnia.

ρημένης πίστεως, ἐκβάλλοντες τὴν ἀπιστον ἀντιλογίαν· Θεὸς γὰρ σαρκωθείς ἀνθρωπίνη σαρκί, καθάραν ἔχει τὴν ἰδίαν ἐνέργειαν, νοῦς ἀήττητος ὢν τῶν ψυχικῶν καὶ σαρκικῶν παθημάτων· καὶ ἄγων τὴν σάρκα καὶ τὰς σαρκικὰς κινήσεις θεϊκῶς τε καὶ ἀναμαρτήτως· καὶ οὐ μόνον ἀκράτητος θανάτῳ, ἀλλὰ καὶ λύων θάνατον· καὶ ἔστι Θεὸς ἀληθινὸς ὁ ἄσαρκος ἐν σαρκί φανερωθεὶς, τέλειος τῇ ἀληθινή καὶ θεῖα τελειότητι, οὐ δύο πρόσωπα, οὐδὲ γὰρ τέσσαρα προσκυνεῖν λέγομεν, Θεὸν καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ ἄνθρωπον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον. Διὸ καὶ ἀναθεματίζομεν τοὺς οὕτως ἀσεβοῦντας, τοὺς ἄνθρωπον ἐν τῇ θεῖα δοξολογίᾳ τιθέντας· ἡμεῖς γὰρ φαμέν ἄνθρωπον γεγενῆσθαι τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν, ἵνα τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ἐπουρανίου λάβωμεν, καὶ θεοποιηθῶμεν πρὸς ὁμοίωσιν τοῦ κατὰ φύσιν ἀληθινοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κατὰ σάρκα δὲ Υἱοῦ ἀνθρώπου, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πιστεύομεν τοίνυν εἰς ἕνα Θεόν, τουτέστιν εἰς μίαν ἀρχὴν, τὸν Θεὸν τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, δικαίου καὶ ἀγαθοῦ· καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν, τουτέστιν εἰκόνα ἀληθινοῦ Θεοῦ, δημιουργὸν πάντων ὄρατῶν τε καὶ ἀοράτων, Υἱὸν Θεοῦ καὶ γέννημα μονογενὲς, καὶ ἀίδιον Λόγον, ζῶντα καὶ ὑφεστῶτα καὶ ἐνεργόν, αἰεὶ συνόντα τῷ Πατρί· καὶ εἰς ἕν ἅγιον Πνεῦμα· καὶ εἰς παρουσίαν ἐνδοξοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ σάρκα λαβόντος τὴν ἐκ Παρθένου, τοῦ ἀνθ' ἡμῶν ὑπομείναντος πάθη καὶ θάνατον, καὶ ἐλθόντος εἰς ἀνάστασιν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀναληφθέντα εἰς οὐρανοῦς· καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ἐνδοξοῦ αὐτοῦ παρουσίαν· καὶ εἰς μίαν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἄφραστον ἀμαρτιῶν, σαρκὸς ἀνάστασιν, ζωὴν αἰώνιον.

Ὁμολογοῦμεν ὁμοούσιον εἶναι τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα· καὶ μίαν τὴν οὐσίαν τῆς Τριάδος, τουτέστιν μίαν θεότητα φυσικῶς, ἀγεννητοῦ μένοντος τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντος δὲ τοῦ Υἱοῦ ἐκ Πατρὸς ἀληθινή γεννήσει οὐ ποιήσει τῇ ἐκ βουλήσεως· τοῦ Πνεύματος ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς δι' Υἱοῦ αἰδίως ἐκπεμφθέντος, ἁγιαστικοῦ τῆς ὅλης κτίσεως. Ὁμολογοῦμεν δὲ καὶ σαρκωθέντα τὸν Λόγον καὶ φανερωθέντα ἐν σαρκικῇ κινήσει τῇ ἐκ Παρθένου, οὐκ ἐν ἀνθρώπῳ ἐνεργήσαντα. Τοὺς δὲ κοινωνοῦντας τοῖς ἐκβάλλουσι τὸ ὁμοούσιον ὡς ἄλλοτριον τῶν Γραφῶν, καὶ τὶ ἐκ τῆς Τριάδος κτιστὸν λέγουσι καὶ χωρίζουσι τῆς μιᾶς φυσικῆς θεότητος, ἄλλοτρίους ἡγοῦμεθα, καὶ οὐδενὶ τῶν τοιούτων κοινωνοῦμεν· εἰς Θεὸς ὁ Πατήρ, ἡ θεότης ἡ μόνη· Θεὸς δὲ καὶ ὁ Υἱὸς, εἰκὼν τῆς μιᾶς καὶ μόνης θεότητος ὢν ἀληθής, κατὰ γέννησιν καὶ φύσιν ἦν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἔχει· Κύριος εἶς ὁ Υἱὸς· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα τὴν τοῦ Υἱοῦ κυριότητα διαπέμπον εἰς τὴν ἁγιαζομένην κτίσιν· Υἱὸς ἐπεδήμησε κόσμου, σάρκα ἐκ Παρθένου λαβὼν, ἦν ἐπλήρωσεν ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸν πάντων ἡμῶν ἁγιασμόν· θανάτῳ δὲ παραδούς τὴν σάρκα, τὸν θάνατον ἔλυσε διὰ τῆς ἀναστάσεως εἰς τὴν πάντων ἡμῶν ἀνάστασιν· ἀνήλθεν δὲ εἰς οὐρανὸν ὑψῶν καὶ δοξάζων ἀνθρώπους ἐν ἑαυτῷ· ἔρχεται δὲ τὸ δευτέρον ἀποκαθιστῶν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν.

A dicentium perfidiam. Deus enim humana carne incarnatus puram habet propriam operationem, cum sit mens passionibus animæ et carnis invicta, et carnem ac carnis motus divine ac sine peccato moderans. Qui non solum a morte teneri non potuit, sed etiam mortem delevit; et est Deus verus, qui carnis expers, in carne apparuit, perfectus vera et divina perfectione. Non duæ personæ, neque duæ naturæ, nec enim quatuor adorari dicimus, Deum, et Filium Dei, et hominem, et Spiritum sanctum. Idcirco eos anathematizamus, qui sic impii sunt, qui hominem in divina laudatione ponunt. Nos enim dicimus Verbum Dei factum esse hominem ad nostram salutem, ut similitudinem cælestis capiamus, et deificemur ad similitudinem veri secundum naturam Filii Dei, secundum vero carnem Filii hominis, Domini nostri Jesu Christi.

Credimus igitur in unum Deum, id est, in unum principium, Deum Legis et Evangelii, justum et bonum; et in unum Dominum Jesum Christum Deum verum, id est, imaginem veram solius veri Dei; creatorem omnium visibilium et invisibilium, Filium Dei, et setum unigenitum, et æternum Verbum vivens, et per se existens atque operans, semper cum Patre manens; et in unum sanctum Spiritum; et in adventum gloriosum Filii Dei, qui carnem accepit ex Virgine, et pro nobis passiones et mortem sustinuit, et tertia die resurrexit, et assumptus est in cælos; et in futurum adventum gloriosum; et in unam sanctam Ecclesiam, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem, vitam æternam.

Confitemur consubstantialem esse Patri Filium, et Spiritum sanctum, et unam substantiam Trinitatis, id est, unam divinitatem naturaliter, manente Patre ingenito, genito autem Filio ex Patre vera generatione, non factione ex voluntate; et Spiritu sancto ex substantia Patris per Filium æterne emisso, habente virtutem sanctificandi totam creaturam. Confitemur etiam incarnatum Verbum, et manifestatum in operatione carnis ex Virgine assumptæ, non in homine operatum. Eos vero qui communicant cum iis, qui rejiciunt ὁμοούσιον, tanquam alienum a Scripturis, et qui dicunt aliquid ex Trinitate creatum esse, et ab una naturali divinitate separant, alienos existimamus, et cum nullo ex istis communionem habemus. Unus Deus Pater, una divinitas. Deus etiam Filius imago vera unius et solius divinitatis secundum generationem et naturam quam habet a Patre; Dominus unus Filius; similiter autem et Spiritus sanctus, qui dominationem Filii in creaturam sanctificatam transmittit. Filius venit in mundum assumpta carne ex Virgine, quam implevit Spiritu sancto ad nostram omnium sanctificationem. Cum autem carnem mortis tradidisset, mortem delevit resurgendo propter resurrectionem nostram; ascendit autem ad cælum, exaltans et glorificans homines in seipso; veniet autem iterum ad instaurandum nobis vitam æternam.

Unus Filius ante incarnationem, et post incarnationem; idem homo et Deus, utrumque tanquam unum; et non alia quidem persona Deus Verbum, alia vero homo Jesus; sed idem qui prius erat Filius, unius est carni ex Maria, constituens seipsum perfectum et sanctum, ac sine peccato hominem, et administrans opus incarnationis ad renovationem salutarem humanitatis et totius mundi. Deus Pater perfecta persona perfectum habet Verbum ex seipso vere genitum. Non tanquam Verbum vocale quod loquimur; neque ut filium secundum adoptionem, sicut angeli et homines vocantur filii Dei; sed ut Filium natura Deum. Perfectum vero etiam habet Spiritum sanctum ex Deo per Filium in adoptatos filios effusum, viventem et vivificantem, sanctum et sanctificantem eos qui eum participant; non tanquam spirationem ab homine emissam non per se subsistentem, sed ex Deo viventem. Unde Trinitas est adorabilis, glorificabilis et honorata, ac venerabilis, Patre quidem intellecto in Filio, sicut Filius ex ipso est; Filio vero glorificato in Patre, sicut est ex Patre, manifestato in Spiritu sancto sanctificatis.

Quod autem venerabilis est sancta Trinitas non separata nec alienata, docet nos Paulus in Epistola ad Corinthios secunda. Sic enim ait: *Gloria Domini nostri Jesu Christi, et caritas Dei, et communicatio sancti Spiritus cum omnibus vobis*²². Et rursus in eadem Epistola: *Qui autem confirmat nos vobiscum in Christo, qui et unxit nos Deus, qui et signavit nos, et dedit pignus Spiritus in cordibus nostris*²³. Adhuc autem clarius in eadem Epistola sic scribit: *Cum legitur Moyses, velamen positum est super cor eorum; cum autem conversi fuerint ad Dominum, auferetur velamen. Dominus autem Spiritus est. Ubi autem Spiritus Domini, ibi libertas. Nos vero omnes revelata facie gloriam Domini speculantes, in eandem imaginem transformamur a gloria in gloriam, tanquam a Domini Spiritu*²⁴. κατοπιζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθύπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος.

Et rursus ait Paulus: *Ut absorbeat quod mortale est, a vita. Qui autem efficit nos in hoc ipsum, Deus, qui dedit vobis pignus Spiritus*²⁵. Et iterum: *Commendant nosmetipsos tanquam ministri Dei, in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis*²⁶, et quæ sequuntur. Deinde subjungit, dicens: *In suavitate, in Spiritu sancto, in caritate non ficta, in Verbo veritatis, in virtute Dei*²⁷. Ecce hic etiam designavit sanctus Paulus Trinitatem, nominans Deum, et Verbum, et Spiritum sanctum. Et iterum ait: *An nescitis quoniam templum Dei estis, et Spiritus Dei habitat in vobis? Si quis autem templum Dei violaverit, disperdet illum Deus. [Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos]*²⁸. Et iterum: *Sed abluti estis, sed sanctificati estis,*

Εἷς Υἱὸς καὶ πρὸ τῆς σαρκώσεως καὶ μετὰ τὴν σάρκωσιν· ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ Θεὸς, ἐκάτερον ὡς ἓν· καὶ οὐχ ἕτερον μὲν πρόσωπον ὁ Θεὸς Λόγος, ἕτερον δὲ ἄνθρωπος Ἰησοῦς, ἀλλ' αὐτὸς ὁ προϋπάρχων Υἱὸς ἐνωθεὶς σαρκὶ ἐκ Μαρίας κατέστη, τέλειον καὶ ἅγιον καὶ ἀναμάρτητον ἄνθρωπον συνιστὰς ἑαυτὸν, καὶ οἰκονομῶν εἰς ἀνανέωσιν ἀνθρωπότητος καὶ κόσμου παντὸς σωτήριον· Θεὸς ὁ Πατὴρ, τέλειον ὢν τὸ πρόσωπον, τέλειον ἔχει τὸν Λόγον ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον ἀληθῶς, οὐχ ὡς λόγον λαλοῦμενον, οὐδὲ καθ' ὑποθέσιν υἱὸν, ὡς ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι υἱοὶ Θεοῦ καλοῦνται, ἀλλὰ Υἱὸν φύσει Θεόν· τέλειον δὲ [ἔχει] καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ Θεοῦ δι' Υἱοῦ χορηγούμενον εἰς τοὺς υἱοθετούμενους, ζῶν καὶ ζωοποιδὸν, ἅγιον ἀγιαστικὸν τῶν μεταλαμβανόντων αὐτοῦ, οὐχ ὡς ὑπ' ἀνθρώπου πνοὴν ἐμπνευσθεῖσαν ἀνυπόστατον, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ζῶσαν· δι' ὅπερ ἡ Τριάς προσκυνητὴ, δοξαστὴ καὶ τιμὰ καὶ σεβάσιμος· Πατὴρ μὲν ἐν Υἱῷ νοουμένου καθότι Υἱὸς ἐξ αὐτοῦ, Υἱοῦ δὲ ἐν Πατρὶ δοξαζομένου καθ' ὅ ἐστιν ἐκ Πατρὸς, φανερούμενον ἐν Πνεύματι ἁγίῳ τοῖς ἀγιαζομένοις.

Ἐπι δὲ σεβάσιμος ἐστὶν ἡ ἅγια Τριάς μὴ χωριζομένη, μὴ δὲ ἀλλοτριουμένη, τοῦτο διδάσκει ἡμᾶς Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῇ δευτέρᾳ λέγων οὕτως· *Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν*. Καὶ πάλιν διὰ τῆς Ἐπιστολῆς δηλοῖ λέγων· *Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χάρις Θεοῦ καὶ σφραγισμός ἡμῶν καὶ δὸς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν*. Ἐπι δὲ σαφέστερον ἐν τῇ αὐτῇ Ἐπιστολῇ γράφει οὕτως· *Ἦρκα ἂν ἀναγνωσθεταὶ Μωσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κεῖται· ἡρκα δ' ἂν ἐπιστρέψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖται τὸ κάλυμμα· ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμα· δπου δὲ τὸ πνεῦμα, ἐκεῖ ἐλευθερία· ἡμῶν δὲ πάντες ἀνακαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου*

Καὶ πάλιν λέγει Παῦλος· *Ἴνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς· ὁ δὲ κατεργασάμενος ἡμῶν εἰς αὐτὸ τοῦτο Θεός, ὁ δὸς ὑμῖν τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος*. Καὶ πάλιν φησὶν· *Συνιστάνοντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν στενοχωρίαις, καὶ τὰ ἐξῆς. Εἴτα ἐπιφέρει λέγων· Ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτως, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ. Ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὤρισεν ὁ ἅγιος τὴν ἁγίαν Τριάδα ὀνομάσας Θεὸν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα ἅγιον. Καὶ πάλιν λέγει· *Οὐκ οἰδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Ἐπι τὴν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθερει, φθερῆ τούτων ὁ Θεός. Καὶ πάλιν· Ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὄνοματι Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι**

²² II Cor. xiii, 13. ²³ II Cor. i, 21, 22. ²⁴ II Cor. iii, 15-18. ²⁵ II Cor. v, 4, 5. ²⁶ II Cor. vii, 23. ²⁷ Ibid. 6, 7. ²⁸ I Cor. iii, 16, 17.

τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Καὶ πάλιν· Ἥ οὐκ οἰδατε ὅτι τὰ σώματα ἡμῶν τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ; Ἀκόω γὰρ καὶ τὸ Πνεῦμα Θεοῦ ἔχετε.

Καὶ πάλιν καὶ περὶ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ διαλαλῶν, ὡς βαπτισθέντων ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ, φησὶν, ὅτι· Πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικῶν ἔπιον πόμα· ἔπιον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθοῦσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός. Καὶ πάλιν λέγει· Διὸ γρωρίζω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς ἐν Πνεύματι Θεοῦ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ· διαίρεσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶν, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα καὶ διαίρεσεις διακονιῶν εἰσὶν, καὶ ὁ αὐτός Κύριος· καὶ διαίρεσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, καὶ ὁ αὐτός ἐστι Θεός ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πάνσιν· ἐκάστῳ δὲ δίδοται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον· ᾧ μὲν γὰρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδοται λόγος γλώσσης κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, ἑτέρῳ δὲ πιστις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διάκρισις πνευμάτων, ἑτέρῳ δὲ γένη γλωσσῶν· πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα διαιροῦν ἴδια ἐκάστῳ καθὼς βούλεται· καὶ καθάπερ τὸ σῶμα ἐν ἐστίν καὶ μέλη πολλὰ ἔχει, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος πολλὰ ὄντα ἐν ἐστὶ σῶμα, οὕτως καὶ ὁ Χριστός· καὶ γὰρ ἐν ἡμῖν Πνεύματι πάντες ἡμεῖς εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν. Καὶ πάλιν λέγει· Εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ἢ οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε ἢ οὐκ ἐλάβετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον ἢ οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἀνεχέσθε.

Ὅρξεν ὅτι ἀχώριστόν ἐστι τὸ Πνεῦμα τῆς Θεότητος, καὶ οὐκ ἂν τις εὐσεβῶς φρονῶν κτίσμα αὐτὸ ὑπολάβοι. Ἐν δὲ τῇ πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῇ πάλιν γράφει οὕτως· Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελησαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη, συναπειμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημεῖοις καὶ τέρασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι καὶ Πνεύματος ἁγίου μερισμοῖς. Καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ Ἐπιστολῇ φησὶν· Διὸ καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἁγίον· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παρακρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὗ ἐπειρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη· διὸ προσώχθησα τῇ γενεῇ ταύτῃ, καὶ εἶπον· Ἄσπλιωνῶνται τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, διότι οὐκ ἐγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου, ὡς ὡμοσα ἐν τῇ ἐρήμῳ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπανσίν μου. Κάνταῦθα ἀκούετωσαν Παύλου μηδαμῶς χωρίζοντος τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῆς Θεότητος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, ἀλλὰ σαφῶς δηλοῦντος τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος διαλαλῆν ἐκ

*A sed justificati estis in nomine Domini nostri Jesu Christi, et in Spiritu Dei nostri*²⁰. Et rursus : *An nescitis quoniam corpora vestra templum sunt Spiritus sancti, qui in vobis est, quem habetis a Deo*²⁰ ? Et illud : *Videor enim et ego Spiritum Dei habere*²¹.

Et iterum loquens de filiis Israel tanquam baptizatis in nube et in mari, ait : *Et omnes eundem potum spiritalem bibunt : bibebant enim de spiritali, consequente eos petra ; petra autem erat Christus*²². Et iterum ait : *Propter hoc notum vobis facio, quod nemo in Spiritu Dei loquens, dicit anathema Jesu : et nemo potest dicere Dominum Jesum, nisi in Spiritu sancto. Divisiones gratiarum sunt, unus autem Spiritus ; et divisiones administrationum sunt, unus autem Dominus ; divisiones operationum sunt, et idem est Deus, qui operatur omnia in omnibus. Unicuique autem datur manifestatio Spiritus ad utilitatem. Alii quidem per Spiritum datur sermo sapientiae ; alii autem sermo scientiae, secundum eundem Spiritum ; alii fides in eodem Spiritu ; alii vero operationes virtutum ; alii prophetia ; alii discretio spirituum ; alii genera linguarum ; alii vero interpretatio sermonum. Omnia autem haec operatur unus et idem Spiritus, dividens singulis prout vult. Et sicut unum corpus est, multa autem habet membra ; omnia vero membra corporis, cum sint multa, unum tamen corpus sunt ; ita et Christus. Omnes enim nos in unum corpus baptizati sumus*²³. Et rursus ait : *Nam si is qui venit (6), alium Christum praedicat, quem non praedicavimus ; aut alium spiritum accipitis, quem non accepistis ; aut aliud Evangelium, quod non recepistis ; recte patere mini.*

Vides quod inseparabilis sit Spiritus a Divinitate ? et nunquam ullus pie sentiens, creaturam esse suspicabitur. In Epistola autem ad Hebraeos sic ait : *Quomodo nos effugiemus, si tantam neglexerimus salutem ? quae cum initium accepisset enarrari per Dominum, ab iis qui audiverunt, in nos confirmata est, contestante Deo signis et portentis, et variis virtutibus, et Spiritus sancti distributionibus secundum suam voluntatem*²⁴. Et rursus in eadem Epistola dicit : *Quapropter, sicut ait Spiritus sanctus : Hodis si vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut in exacerbatione secundum diem tentationis in deserto, ubi tentaverunt me patres vestri ; probaverunt et viderunt opera mea, quadraginta annis. Propter quod infensus fui generationi huic, et dixi : Semper errant corde. Ipsi autem non cognoverunt vias meas, quibus juravi in ira mea, si introibunt in requiem meam*²⁵. Hic etiam audiant Paulum non separantem Spiritum sanctum a divinitate Patris et Filii : quin potius clare significantem, locutionem Spiritus sancti ex persona Dei esse, et tanquam a Deo prolatam²⁶, sicut redditum est in iis quae dicta

²⁰ I Cor. vi, 11. ²¹ ibid. 19. Vulg., *membra loco, corpora*. ²² I Cor. vii, 40. ²³ I Cor. x, 4. ²⁴ I Cor. xii, 3-13. ²⁵ Hebr. II, 3, 4. ²⁶ Hebr. iii, 7-14 ; Psal. xciv, 8-11. ²⁷ ibid.

(6) Allusio videtur fieri ad verba Galat. i.

sunt. Idcirco unus Deus sancta Trinitas creditur et adoratur, juxta hæc divinæ Scripturæ testimonia; tametsi ubique in divinis Scripturis innumeri sermones nobis suppetunt, qui apostolicam et ecclesiasticam fidem comprobant.

ἀναρίθμητοι διδασκαλαὶ ἡμῖν ὑπάρχουσι συμμαρτυροῦσαι τῇ ἀποστολικῇ καὶ ἐκκλησιαστικῇ πίστει.

προσώπου τοῦ Θεοῦ ὑπάρχουσιν, καὶ οὕτως ἀπὸ Θεοῦ εἰρημένῃ, καθὼς ἀποδέδοται ἐν τοῖς προειρημέναις ῥητοῖς· διὰ τοῦτο γὰρ εἰς Θεὸς ἡ ἅγια Τριάς πιστεύεται, κατὰ τὰ ἐκ τῆς θείας Γραφῆς μαρτυρηθέντα, εἰ καὶ τὰ μάλιστα πανταχοῦ ἀπὸ τῶν θείων Γραφῶν

EJUSDEM EXPOSITIONIS FIDEI

FRAGMENTUM CUM GLOSSIS.

(Ex Leontii Hierosolymitani libro contra Monophysitas, ap. Mai, *Script. vet.*, tom. VII, p. 147.)

Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ, ὡς φασιν, ἐν τῇ κατὰ μέρος Πίστει.

Τὸ δοξάζειν δύο φύσεις τὸν ἕνα Χριστὸν, τετράδα τὴν ἁγίαν Τριάδα ποιεῖ, φησί· ἔφη γὰρ οὕτως· « Καὶ ἔστι Θεὸς ἀληθινὸς ὁ ἄσαρκος ἐν σαρκὶ φανερωθεὶς τέλειος τῇ ἀληθινῇ καὶ θεῖα τελειότητι, οὐ δύο φύσεις, οὐδὲ τέσσαρας προσκυνεῖν, Θεὸν λέγομεν, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ ἄνθρωπον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον. » Πρῶτον μὲν ἀγνοεῖται καὶ ἀμφιβάλλεται λίαν ἡ χρῆσις καὶ ἡδε· ὁμως μέντοι μὴ δύο πρόσωπα ἐπὶ Χριστοῦ λέγειν φησί, ἵνα μὴ ὁμολογούντες αὐτὸν Θεὸν καὶ ἐν τελείᾳ θεότητι, δύο δὲ αὐτοῦ πρόσωπα, τετράδα παρ-

ιστώμεν τῶν θείων προσώπων, Θεοῦ τοῦ Πατρὸς ἐν, καὶ Υἱοῦ Θεοῦ ἐν, καὶ ἀνθρώπου ἐν, καὶ Πνεύματος ἁγίου ἐν, ἀριθμοῦντες· ἀλλ' οὐδὲ δύο φύσεις θείας μέντοι εἰδέναι αὐτοῦ φησι, ἀλλ' ἐν μιᾷ φησὶ θεῖα τελειότητι, τέλειον αὐτὸν Θεὸν ὁμολογεῖν, καὶ οὐκ ἐν δύο· ὅτι γὰρ ἀρέπτως ἐσαρκώθη καὶ ἀδιπλασίως τὴν θεότητα ἔχει, βούλεται δεῖξαι· ὁ γοῦν αὐτὸς πρὸ βραχέος φησί· « Καὶ τῶν περὶ σάρκα παθῶν γινόμενων, τὴν ἀπάθειαν ἢ δύναμιν εἶχε τὴν ἑαυτῆς ἀπέτης οὖν ὁ τὸ πάθος ἀνάγων εἰς τὴν δύναμιν· ὁ γὰρ τῆς δόξης Κύριος ἐν ἀνθρωπίνῳ σχήματι πέφικε, τὴν ἀνθρωπίνην οἰκονομίαν ἀναδεξάμενος. »

FRAGMENTUM

Ex S. Gregorii Thaumaturgi sermone *De Trinitate*.

(Mai, *Spicil. Rom.*, t. III, p. 696, ex codice Arabico 101.)

MONITUM.

Unum ex cod. Arab. 101 proferam Thaumaturgi fragmentum, et mox aliorum Patrum alia, interpretibus v. d. Matthæo Sciuano, et Franc. Mehasebo, Maronitis; in quo Thaumaturgi fragmento si qua sunt obscura vel ambigua, ipse apprimè codicis auctor Arabs in causa credendus est. Deinde et illud cogitare proderit, quod nempe sanctus Basilius in epistola 210, ad Neocæsarienses, loquitur de quadam expositione fidei et colloquio Thaumaturgi cum Æliano de Trinitate, ubi multæ locutiones erant partim a librariis vitiatæ, partim vero tales ut inde hæretici semel vultu corroborarent, perperam illas interpretantes, atque ad sui dogmatis prævitatem trahentes; cum tamen sanctus Pater ratione simplici et suo temporis idonea usus fuisset. Profecto hic est perpetuus Monophysitarum mos in laudandis pro se Patrum orthodoxorum auctoritatibus, ut cum hi de unico Christo, unicoque individuo, hypostasive contra Nestorium vel ejus ὑπόφωρος loquuntur, illico id prædicti hæretici de una Christi natura velint intelligi. In cunctis istorum libris nihil hoc errore vel fraudè solemnus est.

Gregorius Thaumaturgus, episcopus Neocæsareæ Ponti (7), proximus apostolis, in suo de Trinitate sermone hæc ait:

Ego in omnibus tria essentialia video, substantiam et Spiritum sanctum; neque tamen hæc sunt nomina quæ ipsis postea supervenerint, sed sunt substantiæ. Denominatio autem hominis non est reapse denominatio, sed substantia communis hominum, et propria est omnium hominum denominatio; no-

(7) Codex Arabicus mendosè, *Cæsareæ Cappadociæ*.

nina vero sunt Adam, Abraham, Isaac, Jacob; hæc, inquam, nomina sunt. Sed divinæ Personæ sunt quidem nomina; nomina tamen sunt Personæ; Personæ demum significant id quod est et subsistit, quæ est essentia Dei. Nomen quoque naturæ significat subsistentiam, veluti si dicamus hominem. Cunctæ (Personæ) una natura sunt, una essentia, una voluntas, appellanturque Trinitas sancta, quæ sunt nomina subsistentia, una natura in tribus Personis, ac genus unum. Filii vero Persona unita est, nempe unum ex duobus, id est divinitate simul et humanitate, quæ duæ unum constituunt. Neque tamen hinc divinitas ullum accipit incrementum, sed Trinitas manet prout erat. Ne Personis quidem, seu nominibus, novum aliquid accidit, sed eæ æternæ sunt, et sine tempore. Nemo tamen ipsas ante cognoscere valuit quam Filii caro factus eas manifestavit dicens: *Pater, manifestavi nomen tuum hominibus; clarifica me tu quoque, ut cognoscant me Filium tuum* 27. In monte autem Pater clamavit dicens: *Hic est Filius meus dilectus* 28. Idenque super Jordanem Spiritum sanctum suum misit. Atque ita nobis demonstratum fuit, Trinitatem in pari honore esse sempiternam. Porro Filii ex Patre generatio incomprehensibilis est atque ineffabilis; et quia spiritalis est, scrutinio sit impervia; res enim spiritalis neque intelligi potest a re corporali neque vestigari: longe enim id abest ab humana natura. Nos quidem homines generationem nostram cognoscimus, sicut aliarum quoque rerum; res tamen spiritalis supra humanam conditionem est, neque ullo modo ab hominum mentibus potest intelligi. Spiritalis substantia perire nequit neque dissolvi; nostra autem, utpote facilis intellectu, perit atque dissolvitur. Qui enim fieri potest, ut homo qui sex lateribus circumcluditur, oriente, occidente, borea, austro, abysso, et cælo, rem intelligat quæ supra cælos est, infra abyssos, ultra boream et austrum protenditur, quæque omni loco adest, et omnem complet vacuitatem? Quod si nos spiritalem substantiam scrutari valeremus, ejus utique excellentia deperiret. Consideremus quæ in corpore nostro fiunt, ac porro videamus utrum nobis cognoscere liceat quomodo ex corde gignantur cogitationes, verba de lingua, et similia. Jam si hæc, quæ in nobis fiunt, minime agnoscimus, qui fieri potest ut increati Creatoris mysterium, quod omnem men-

tem superat, intelligamus? Certe si homini pervium esset mysterium hoc, nequaquam divus affirmasset Joannes: *Deum nemo vidit unquam* 29. Quem igitur nemo unquam vidit, is cuinam similis reputandus est, ut inde generationem ejus cognoscamus? Et nos quidem sine ambiguitate cognoscimus animam nostram in nobis habitare corpori unitam; sed tamen quis animam suam unquam vidit? quis ejus cum corpore conjunctionem dispicere potuit? Id unum nempe cognoscimus, animam intra nos esse corpori copulatam. Sic ergo arguimus et credimus Verbum a Patre esse generatum, quin rei tamen rationem exploratam habeamus vel sciamus. Ipsum est ante omnem creaturam, sempiternum de sempiterno, cæu fontem a fonte, et lumen de lumine. Equidem vocabulum *verbum* ad illa tria pertinet verborum genera quæ in Scripturis nominantur, neque substantialia sunt, nempe (τὸ κατ' ἔννοιαν), προφορικόν, atque ἀρθρικόν. (Τὸ κατ' ἔννοιαν) certe non est substantiale. Προφορικόν autem est illa vox quam a Deo audiunt prophetæ, seu propheticus ipse sermo; ac ne hic quidem est substantialis. Denique ἀρθρικόν, est sermo humanus in aere efformatus, verbis constans, qui pariter haud est substantialis (8). Verumtamen Dei Verbum substantiale est, excelsa validaque natura præditum, et cum ipso æternum est, atque ab eodem inseparabile, neque perituum, sed sempiterna conjunctione mansurum. Verbum hoc cælum creavit et terram, et in ipso facta sunt omnia. Est hoc brachium virtusque Dei, a Patre propter indivisibilem naturam nunquam separandum, et cum ipso Patre carens principio. Hoc nostram de Maria Virgine sumpsit substantiam; et quatenus quidem spiritale est, Patri est indivisibiliter æquale; quatenus vero corporeum, nobis pariter æquale est inseparabiliter. Rursusque quatenus spiritale est, æquiparat sanctum Spiritum inseparabiliter et sine termino. Neque duæ erant, sed unica Trinitatis sanctæ natura ante Filii Verbi incarnationem; atque unica mansit natura Trinitatis etiam post Filii incarnationem. Si quis vero accessisse incrementum Trinitati credit propter assumptam a Verbo humanitatem, is a nobis alienus est, et ab Ecclesiæ catholicæ et apostolicæ ministerio. Hæc est fides integra, sancta, apostolica Dei sancti. Laus Trinitati sanctæ in æternum per sæculorum sæcula! Amen.

27 Joan. xvii. 28 Matth. iii, 17; Luc. ix, 35.

29 Joan. i, 18.

(8) De his legis Græcos Patres apud Petavium, *De Trin.*, lib. vi.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΔΩΔΕΚΑ

Ἐν οἷς καὶ ἀναθεματισμὸς κείται καὶ ἐρμηνεῖα ἐκάστῳ ὑποτέτακται.

S. GREGORII THAUMATURGI DE FIDE CAPITULA DUODECIM

In quibus et anathematismus ponitur et explicatio subjungitur.

(Opera Gretseri, t. XV, p. 434. Ratisbonæ 1741, in-fol., ex codice ms.)

CAP. I.

Si quis dixerit corpus Christi esse increatum, et non confessus fuerit ipsum increatum Dei Verbum ex creata humanitate incarnatum, hominemque factum esse, sicut scriptum est, anathema esto.

Explicatio.

Qua ratione dici potest corpus increatum? Nam quod increatum est, id etiam passionis expertus est, neque vulnerari, neque tangi potest. At Christus resurgens ex mortuis, monstravit discipulis suis vestigia clavorum, vulnus a lancea inflictum, corpusque suum palpandum præbuit, quanquam clausis januis ingressus, ut ostenderet et divinitatis operationem et corporis veritatem. (Tametsi Deus erat, vere tamen agnoscebatur homo; et cum homo vere esset, Deus ex ipsis suis actionibus apparerat.)

CAP. II.

Si quis dixerit carnem Christi esse consubstantiali divinitati, et non confessus fuerit Christum in forma Dei Deum æternum esse, assumptaque servi forma se exinaniisse, anathema esto.

Explicatio.

Quomodo caro in tempore condita ejusdem substantiæ dici potest cum sempiterna divinitate? Consubstantialia enim appellatur, quod sine variatione et vicissitudine idem est natura et æternitate.

CAP. III.

Si quis dixerit Christum, instar prophetæ cu-

(9) Non erant hæc in exemplari pervetusto et emendato.

A

ΚΕΦ. Α'.

Εἴ τις λέγει ἄκτιστον τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν τὸν ἄκτιστον τοῦ Θεοῦ [Θεὸν] Λόγον ἐκ τῆς κτιστῆς ἀνθρωπότητος τὴν σάρκωσιν καὶ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐπιδειξάμενον, καθὼς γέγραπται, ἀνάθεμα ἔστω [ἀναθεματιζέσθω].

Ἐρμηνεῖα.

Πῶς δ' ἂν [γὰρ] λέγοιτο ἄκτιστον τὸ σῶμα; Τὸ γὰρ ἄκτιστον, ἀπαθὲς, ἀτρύτων, ἀψήλαφτον. Χριστὸς δὲ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, τύπον ἤλων, καὶ νύξιν λόγχης καὶ ψηλάφησιν σώματος [σώματι] ἐπεδείκνυτο τοῖς μαθηταῖς, καίτοι τῶν θυρῶν κεκλεισμένων εἰσελθὼν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ καὶ τῆς θεότητος τὴν ἐνέργειαν, καὶ τοῦ σώματος τὴν ἀλήθειαν. (Καίτοι (9) Θεὸς ὢν, ἄνθρωπος ἐγνωρίζετο φυσικῶς, καὶ ἄνθρωπος ὑπάρχων ἀληθῶς, Θεὸς τοῖς ἔργοις ἐφαίνετο.)

ΚΕΦ. Β'.

Εἴ τις λέγει σάρκα τοῦ Χριστοῦ ὁμοούσιον τῆς θεότητος, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχοντα Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἑαυτὸν κενώσαντα καὶ λαβόντα δούλου μορφήν, καθὼς γέγραπται, ἀνάθεμα ἔστω [ἀναθεματιζέσθω].

Ἐρμηνεῖα.

Πῶς δὲ ἡ μετὰ χρόνον σὰρξ ὁμοούσιος ἂν λέγοιτο τῆς ἀχρόνου θεότητος; Ὁμοούσιον γὰρ λέγεται τὸ ταυτὸν τῇ φύσει καὶ τῇ ἀιδιότητι ἀπαρράλλακτως.

ΚΕΦ. Γ'.

Εἴ τις λέγει ἄνθρωπον τέλειον ἀνεληφέναι τὸν Χρ-

στών, ὡς ἓνα τῶν προφητῶν, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν τῇ σαρκώσει τῇ ἐκ παθόντος [Ἰσ. ἐκ Παρθένου] γεννημένον [γενόμενον] ἄνθρωπον τὸν ἐν Βηθλεὲμ τεχθέντα, καὶ ἐν Ναζαρέτ ἀνατραφέντα, καὶ προκοπήν ἠλικίας ἐπιδειξάμενον, καὶ χρόνων ἀρίθμησιν ποιησάμενον [ἐπιδειξάμενον], ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντα, καὶ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μαρτυρηθέντα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, καθὼς γέγραπται, ἀνάθεμα ἔστω [ἀναθεματιζέσθω].

Ἑρμηνεία.

Πῶς δ' ἂν λέγοιτο ἄνθρωπον τέλειον ἀνελιφέναι τὸν Χριστὸν [Κύριον] ὡς ἓνα τῶν προφητῶν, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἀνθρώπου γενομένου τῇ ἐκ Παρθένου σαρκώσει; Διὸ γέγραπται, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοιλῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐκ γῆς πλασθεὶς εἰς γῆν ἀπελήλυθεν, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος γενόμενος εἰς οὐρανὸς ἀνελήλυθε. Καὶ λέγεται ὁ πρῶτος Ἀδάμ καὶ ὁ ἔσχατος Ἀδάμ. Καὶ ὡσπερ ὠμολόγηται, ὅτι ὁ δεύτερος ἐκ τοῦ πρώτου τὸ κατὰ σάρκα, διὸ καὶ ἄνθρωπος, καὶ Υἱὸς ἀνθρώπου Χριστός· οὕτως μεμαρτύρηται ὅτι ὁ δεύτερος τοῦ πρώτου Σωτῆρ, δι' ὃν κατελήλυθεν ἐξ οὐρανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ οὐρανοῦ καταβὰς ὁ Λόγος καὶ ἄνθρωπος γενόμενος εἰς τοὺς οὐρανούς ἀνελήλυθε, διὰ τοῦτο λέγεται καὶ ἐξ οὐρανοῦ ὁ δεύτερος Ἀδάμ.

ΚΕΦ. Δ'.

Εἴ τις λέγει ἐκ σπέρματος ἀνδρὸς γεγενῆσθαι τὸν Χριστὸν ἐκ Παρθένου, ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἐκ Μαρίας τῆς ἁγίας Παρθένου σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, καθὼς γέγραπται, ἀνάθεμα ἔστω [ἀναθεματιζέσθω].

Ἑρμηνεία.

Πῶς γὰρ [δ' ἂν] λέγοι τις, ἐκ σπέρματος ἀνδρὸς γεγενῆσθαι τὸν Χριστὸν ἐκ Παρθένου, τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου καὶ τοῦ ἀγγέλου εὐαγγελισσαμένου τὴν Μαρίαν, τῆς Παρθένου εἰρηκυίας· Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄρθρα οὐ γινώσκω; Διὸ λέγει· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον, κληθήσεται Ὑψίστου Υἱός. Καὶ τῷ Ἰωσήφ λέγει· Μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαρίαν τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἐστιν ἅγιον. Τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαόν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ.

ΚΕΦ. Ε'.

Εἴ τις λέγει· Ἄλλος ὁ πρὸ αἰώνων Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλος ὁ ἐπ' ἑσάτων, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν τὸν πρὸ αἰώνων τὸν αὐτὸν ἐπ' ἑσάτων, καθὼς γέγραπται, ἀνάθεμα ἔστω [ἀναθεματιζέσθω].

Ἑρμηνεία.

Πῶς δ' ἂν λέγοιτο ἄλλος ὁ πρὸ αἰώνων τοῦ Θεοῦ

⁴⁰ Matth. iii, 17. ⁴¹ I Cor. xv, 47. ⁴² Ibid. 45.

(10) Hæc interpretes addidit.

PATR. GR. X.

A juspiam, perfectum hominem assumpsisse, et non confessus fuerit eum, assumpta carne ex Virgine, hominem factum, in Bethlehem natum, in Nazareth educatum, ætate profecisse, temporisque completo cursu in Jordane baptizatum esse, et a Patre testimonium hoc accepisse: *Hic est Filius meus dilectus, ipsum audite* ⁴⁰, anathema sit.

Explicatio.

Qua ratione asseri potest Christum perfectum hominem assumpsisse, quasi prophetam quempiam, cum ipse Dominus homo factus sit, carne ex Virgine sibi assumpta? Propterea scriptum est quod *primus homo sit de terra terrenus* ⁴¹. Postquam vero is, qui ex terra formatus erat, in terram revertit; secundus homo factus, in caelos ascendit. Et dicitur *primus Adam, et novissimus Adam* ⁴². Et quemadmodum in confesso est, ex primo esse secundum, quod ad carnem attinet, ea enim de causa nominatur Christus homo et Filius hominis; sic planum testatumque est, secundum esse Salvatorem primi, propter quem etiam de caelo descendit. Quia vero Verbum de caelo descendens et humanam naturam induens in caelos ascendit, ideo secundus Adam ex caelo esse dicitur.

CAP. IV.

Si quis dixerit ex viri semine natum esse Christum de Virgine, ad eum modum quo cæteri mortalium nascuntur, et non confessus fuerit illum ex sancto Spiritu et ex Maria sanctissima Virgine incarnatum, hominemque factum ex semine David, sicut scriptum est, anathema esto.

Explicatio.

Quomodo quis asserat Christum ex semine viri natum esse de Virgine, cum sacrosanctum Evangelium et ipse angelus testentur Mariam dixisse: *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?* Propterea dicit: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ideoque et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei* ⁴³. [Prius enim dixerat sancta Virgo: *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco* (10)?] Et Josepho dicit: *Noli timere accipere Mariam, conjugem tuam: quod enim in ea natum est, de Spiritu sancto est. Pariet autem filium, et vocabunt nomen ejus Jesum; ipse enim salvum faciet populum suum a peccatis ejus* ⁴⁴.

CAP. V.

Si quis dixerit: Alius est Filius Dei æternus et ante sæcula; et alius, qui novissimis temporibus apparuit; et non confessus fuerit unum et eundem esse illum æternum, qui novissimis temporibus apparuit, sicut scriptum est, anathema esto.

Explicatio.

Quomodo affirmaverit quis, non esse eundem

⁴⁵ Luc. i, 54, 55. ⁴⁶ Matth. i, 20, 21.

Dei Filium, qui ab æterno fuit, et novissimis temporibus apparuit, cum ipse Dominus dicat: *Antequam Abraham fieret, ego sum* ⁴⁵; et, quia a Patre exivi, et venio, et iterum vado ad Patrem meum ⁴⁶?

CAP. VI.

Si quis dixerit: Alius est qui passus est, et alius qui passus non est; et non confessus fuerit idem impassibile et immutabile Dei Verbum propria sua carne passum esse, sicut scriptum est, anathema esto.

Explicatio.

Qua ratione dicat quis, alium esse qui passus est, et alium qui passus non est, ipso Domino affirmante: *Oportet Filium hominis multa pati, et occidi, et die tertia a mortuis resurgere* ⁴⁷; et: *Quando videbitis Filium hominis sedentem in dextra Patris* ⁴⁸; et: *Quando veniet Filius hominis in gloria Patris sui* ⁴⁹?

CAP. VII.

Si quis dixerit Christum servatum esse, et non confessus fuerit ipsum esse Servatorem mundi, et lucem mundi, sicut scriptum est ⁵⁰, anathema esto.

Explicatio.

Quomodo asserat quis Christum esse servatum, ipso Domino dicente: *Ego sum vita* ⁵¹; et: *Ego veni, ut vitam habeant* ⁵²; et: *Qui in me credit, mortem non videbit: sed videbit vitam æternam* ⁵³?

CAP. VIII.

Si quis dixerit Christum perfectum hominem esse divisim et Deum Verbum divisim, et non confessus fuerit unum et eundem Dominum Jesum Christum, sicut scriptum est, anathema sit.

Explicatio.

Quomodo quis dicat Christum divisim esse perfectum hominem, et divisim Verbum divinum, cum ipse Dominus dicat: *Quid me quæritis occidere, hominem, qui veritatem vobis dixi, quam audiavi a Patre meo* ⁵⁴? Non enim hominem pro nobis dedit, sed seipsum pro nobis dedit. Deus Verbum homo factus. Hinc et dicit: *Solvite templum hoc, et in tribus diebus excitabo illud. Ipse autem dicebat de templo corporis sui* ⁵⁵.

CAP. IX.

Si quis dixerit Christum mutationi et alterationi obnoxium esse, et non confessus fuerit ipsum spiritu quidem mutationis expertem, carne autem corruptibilem [in corruptibilem] esse, anathema esto.

Explicatio.

Qua ratione asserat quis in Christum mutationem aut variationem cadere, ipso Domino dicente: *Ego sum, et non mutor* ⁵⁶? Et rursus: *Neque anima ejus relicta est in inferno, neque caro ejus vidit corruptionem* ⁵⁷?

⁴⁵ Joan. viii, 58. ⁴⁶ Joan. xiii, xvi. ⁴⁷ Matth. xvi, 21. ⁴⁸ Matth. xvi, 64; Marc. xiv, 62. ⁴⁹ Matth. xvi, 27. ⁵⁰ Isa. ix; Matth. iv; Joan. i, iii, viii, ix, xi. ⁵¹ Joan. xi, 25; xiv, 6. ⁵² Joan. x, 10. ⁵³ Joan. viii, 51. ⁵⁴ Joan. viii, 40. ⁵⁵ Joan. ii, 19, 21. ⁵⁶ Malach. iii, 6. ⁵⁷ Psalm. xv, 8; Act. ii, 31.

A Υἱός, καὶ ἄλλος ὁ ἐπ' ἐσχάτων, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος· Πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμι· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐξῆλθον, καὶ ἦκω, καὶ πάλιν πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα μου;

ΚΕΦ. Γ'.

Εἰ τις λέγει· Ἄλλος ὁ παθὼν, καὶ ἄλλος ὁ μὴ παθὼν, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν τὸν ἀπαθῆ Θεὸν Λόγον καὶ ἄτρεπτον σαρκὶ ἰδίᾳ παθόντα ἀτρέπτως, καθὼς γέγραπται, ἀνάθεμα ἔστω [ἀναθεματιζέσθω].

Ἑρμηνεία.

Πῶς δὲ ἂν λέγοιτο ἄλλος ὁ παθὼν, καὶ ἄλλος ὁ μὴ παθὼν, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος· Δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν· καὶ ὅταν ἴδῃτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς· καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ;

ΚΕΦ. Ζ'.

Εἰ τις λέγει σωζόμενον τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ φῶς τοῦ κόσμου, καθὼς γέγραπται, ἀναθεματιζέσθω.

Ἑρμηνεία.

Πῶς δ' ἂν λέγοι τις σωζόμενον τὸν Χριστὸν, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος· Ἐγὼ εἰμι ἡ ζωὴ· καὶ ἔληλυθα ἵνα ζωὴν ἔχωσι· καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσει, ἀλλ' ὄψεται τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;

ΚΕΦ. Η'.

C Εἰ τις λέγει τέλειον ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν διαιρετῶς, καὶ Θεὸν τὸν Λόγον διαιρετῶς, καὶ μὴ ὁμολογεῖ ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καθὼς γέγραπται, ἀνάθεμα ἔστω [ἀναθεματιζέσθω].

Ἑρμηνεία.

Πῶς δ' ἂν λέγοι τις ἄνθρωπον τέλειον τὸν Χριστὸν διαιρετῶς, καὶ Θεὸν τὸν Λόγον διαιρετῶς, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος· Τι με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι, ἄνθρωπον, ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Πατρὸς; Οὐ γὰρ ἄνθρωπον δέδωκεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἀλλ' ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Λόγος ἄνθρωπος γενόμενος δι' ἡμᾶς. Διὸ λέγει· Λύσατε τὸν καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Αὐτὸς δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

ΚΕΦ. Θ'.

D Εἰ τις λέγει τρεπτὸν ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν ἄτρεπτον τῷ πνεύματι, φθαρτὸν [ἀφθαρτον] τῇ σαρκί, ἀναθεματιζέσθω.

Ἑρμηνεία.

Πῶς δ' ἂν λέγοι τις τρεπτὸν ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν Χριστὸν, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος· Ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἠλλοιωμαι; Καὶ πάλιν· Οὐδὲ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγκατελείφθη εἰς ᾄδου [ἄλ. ἕδου], οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν;

ΚΕΦ. Γ.

Εἰ τις λέγει, μέρος ἀνθρώπου ἀνελιγμέναι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ ὁμολογῆι αὐτὸν καθ' ὁμοιότητα ἡμῶν κατὰ πάντα, χωρὶς ἁμαρτίας, ἀναθεματιζέσθω.

Ἑρμηνεία.

Πῶς δ' ἂν λέγοι τις, μέρος ἀνθρώπου ἀνελιγμέναι τὸν Χριστὸν, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος· *Τὴν ψυχὴν μου τίθημι, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν*, ὑπὲρ τῶν προβάτων· καί· *Ἡ σὰρξ μου ἀληθὴς ἐστὶ βρωσίς, καὶ τὸ αἷμα ἀληθὴς ἐστὶ πόσις*· καί· *Ὁ τρώγων μου τὴν σὰρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον*·

ΚΕΦ. ΙΑ'.

Εἰ τις λέγει ἀψυχον ἢ ἀνόητον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ μὴ ὁμολογῆι αὐτὸν τέλειον κατὰ [πάντα] ἀνθρώπων ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν, ἀναθεματιζέσθω.

Ἑρμηνεία.

Πῶς δὲ ἂν λέγοι τις ἀψυχον καὶ ἀνόητον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου [Χριστοῦ]; Ταραχὴ γὰρ, καὶ λύπη, καὶ ἀδημονία, οὔτε σαρκὸς ἀψύχου, οὔτε ψυχῆς ἀνόητου, οὔτε θεότητος ἀτρέπτου, οὔδὲ δοκίσεως ἔνδειξις, οὔτε ἀνθρωπίνης ἀσθενείας ἤττημα· ἀλλὰ τῶν καθ' ἡμᾶς παθῶν τὴν ἐπίδειξιν ἐν ἑαυτῷ ἐποιεῖτο ὁ Λόγος, καταδεξάμενος τὸ παθητικόν, καθὼς γέγραπται, *ὅτι αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἀνέλαβε, καὶ τὰς νόσους ἐβάστασε*. Ταραχὴ γὰρ, καὶ λύπη, καὶ ἀδημονία ψυχῆς νοσήματα· κόπος δὲ, καὶ ὕπνος καὶ τρώσις σώματος, σαρκὸς ἀσθενήματα.

ΚΕΦ. ΙΒ'.

Εἰ τις λέγει, δοκῆσει πεφανερῶσθαι τὸν Χριστὸν τῷ κόσμῳ, καὶ μὴ ὁμολογῆι αὐτὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθέναι, ἀναθεματιζέσθω.

Ἑρμηνεία.

Πῶς δὲ ἂν λέγοι τις, δοκῆσει πεφανερῶσθαι Χριστὸν τῷ κόσμῳ τὸν ἐν Βηθλεὲμ τεχθέντα, καὶ περιτομῆ σαρκὸς προσαγόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν βασταχθέντα, καὶ δωδεκαετῆ ἀνατραφέντα, καὶ τοῖς γονεῦσιν ὑποταγέντα, καὶ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντα, καὶ ἐν σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα;

Δὴ κἀν λέγεται [καὶ λέγεται]· *Ἐταράχθη τῷ πνεύματι, ἐλυπήθη τῇ ψυχῇ, ἐτρώθη τῷ σώματι*, τὰς κατὰ τὴν ἡμετέραν σύστασιν τῶν παθῶν προσηγορίας ἴσθησι, καὶ ἵνα δείξῃ, ὅτι ἀνθρώπος ἐγεννήθη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναρσετράφη καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας. Ἐγεννήθη γὰρ ἐν Βηθλεὲμ, θεοπεπῶς, κατὰ σὰρκα, ἀγγέλων ἐπουρανίων ἐπερωκότων τὸν αὐτὸν Δεσπότην, καὶ ἀνυμνούντων τὸν ἐν φάτῃ σπαργανωθέντα Θεόν, καὶ λεγόντων· *Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*. Ἐν Ναζαρέτ ἀνετράφη· θεοφανῶς ἐν μέσῳ διδασκάλων καθεζόμενος, καὶ ἐκπλήττων αὐτοὺς τῇ σοφίᾳ παρὰ καιρὸν ἡλικίας τῆς κατὰ τὸ σῶμα, ὡς ἀπαριθμεῖται ὁ εὐαγγελικὸς λόγος. Ἐν

Α

CAP. X.

Si quis dixerit Christum partem tantummodo hominis assumpsisse, et non confessus fuerit illum in omnibus assimilatum nobis esse, excepto peccato, anathema esto.

Explicatio.

Quomodo dicat quis Christum partem duntaxat hominis assumpsisse, ipso Domino dicente : *Pono animam meam* (pro ovibus meis) *ut iterum sumam eam*⁵⁵; et : *Caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus*⁵⁶; et : *Qui manducat carnem meam et bibit sanguinem meum, habet vitam æternam*⁵⁷ ?

CAP. XI.

Si quis dixerit corpus Christi esse inanime, et sine mente, et non confessus fuerit illum unum et eundem secundum omnia perfectum hominem esse, anathema esto.

Explicatio.

Quomodo asserat quis corpus Christi animæ a r̄ intellectus expers esse? Turbatio enim, et tristitia, et mæror, neque sunt carnis anima carentis, neque animæ intellectu destitutæ, neque immutabilis divinitatis, neque ejus, quod tantum videtur esse, et non est, indicium, neque humanæ imbecillitatis defectus; sed passionum et ægritudinum nostrarum specimen in se ipso Verbum edere voluit; passibili natura in se suscepta, sicut scriptum est : *Languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit*⁵⁸. Turbatio enim, et tristitia, et angor, sunt animi ægritudines; labor autem, et somnus, et vulneratio corporis sunt infirmitates carnis.

CAP. XII.

Si quis dixerit sola opinione et putatitie Christum in mundo apparuisse, et non confessus fuerit in carne venisse, anathema esto.

Explicatio.

Quomodo affirmabit quis, putatitie tantummodo Christum in mundo apparuisse, natum in Bethlehem, circumcicum et a Simeone ulnis gestatum, usque ad duodecimum annum a parentibus educatum, iisdemque morigerum, in Jordane baptizatum, cruci affixum, ex mortuis excitatum ?

Propterea quando dicitur : *Turbatus est spiritu*⁵⁹ : *Tristatus est anima*⁶⁰; *corpore vulneratus est*⁶¹, nostræ constitutionis affectiones nobis ob oculos ponit, ut ostendat quod homo in mundo natus sit, et cum hominibus conversatus⁶² sit, absque peccato. Natus enim est in Bethlehem secundum carnem Deo convenienter, cœlestibus angelis Dominum suum agnoscentibus, hymnorumque cantu et melodia celebrantibus Deum fasciis in præsep̄ involutum, et dicentibus : *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis*⁶³. In Nazareth enutritus est. In medio doctorum Dei instar sedit, eosque sapientia sua obstupefecit, præter ordinem modumque ætatis, si corpus spectes, ut ex Evangelio liquet. In

⁵⁵ Joan. x, 17. ⁵⁶ Joan. vi, 56. ⁵⁷ Ibid., 55.

⁵⁸ Matth. xxvi, 38. ⁵⁹ Isa. liii, 5. ⁶⁰ Baruch. iii, 38.

⁶¹ Isa. liii, 4. ⁶² Joan. xi, 33; xii, 27; xiii, 21.

⁶³ Luc. ii, 14.

Jordane baptizatus est⁶⁷, non ut aliquid sanctificationis perciperet; sed ut sanctificationem aliis impartiret. In solitudine tentatus est⁶⁸, non succumbens tentationi, sed nostras tentationes tentatoris provocatione præ se ferens, ut omnibus vanitatem et inbecillitatem adversarii patefaceret.

Propterea monet: *Confidite, ego vici mundum*⁶⁹. Neque divinum propugnaculum objecit, sed carnem propriam passioni, morti et corruptioni devincendæ opposuit, ut per quam carnem peccatum intraverat in mundum, et per peccatum mors⁷⁰, imperium in omnes exercens; per eandem carnem secundum similitudinem condemnaretur peccatum in carne; peccatique antistes tentator ille superaretur, mors dissolveretur imperio suo dejecta, et evacuaretur corruptio in corporis sepultura⁷¹, primitiæque resurrectionis palam ostenderentur, et initium justitiæ per fidem in mundo effloresceret, regnumque cælorum hominibus annuntiaretur, et Dei cum hominibus communio iniretur.

Ob hanc gratiam glorificemus Patrem, qui dedit Filium suum unigenitum pro mundi vita. Glorificemus Spiritum sanctum, operantem in nobis, nosque vivificantem; qui nobis dona ad communionem cum Deo contrahendam necessaria subministrat; neque Evangelica oracula curiosis disputationibus examinemus, interminatis quæstionibus verborumque pugnis in medium allatis planam et expeditam fidei institutionem exasperantes; sed magis in id incumbamus, ut fidei officium præstemus, pacem amemus, concordiam præferamus, unitatem custodiamus, charitatem colamus, per quam placatur Deus.

Et quemadmodum nostrum non est scire tempora aut momenta, quæ Pater posuit in sua potestate⁷²; credere autem oportet, finem fore hujus temporis, et futuri sæculi inchoationem, et judicii revelationem, et Filii Dei adventum, et operum retributionem, et regni cælorum hæreditatem; sic nostrum non est scire, quomodo Filius Dei factus sit homo. Nam mysterium hoc magnum est, ut Scriptura testatur⁷³: *Generationem ejus quis enarrabit*⁷⁴? *quoniam tolletur a terra vita ejus*⁷⁵. Sed credendum est Filium Dei factum esse hominem secundum Scripturas; et in terra visum, et cum hominibus conversatum esse, ut sacræ Litteræ docent; secundum similitudinem, absque peccato, proque nobis mortuum esse, et resurrexisse ex mortuis, sicut scriptum est⁷⁶; et in cælos assumptum esse, sedereque in dextera Patris⁷⁷, inde venturum judicare vivos et mortuos, ut Scriptura tradit⁷⁸; ne, dum inter nos verbis digladiamur, blasphement quidam doctrinam fidei⁷⁹; eveniatque illud: Propter vos blasphematur nomen meum semper in gentibus⁸⁰.

Ἰορδάνῃ ἐβαπτίσθη, οὐκ ἁγιασμοῦ προσήψει προσ-
αγόμενος, ἀλλ' ἁγιασμοῦ μετοχὴν χαρίζομενος. Ἐν
τῇ ἐρήμῳ ἐπειράσθη, οὐ πειρασμῷ ὑποκείμενος,
ἀλλὰ τοὺς ἡμετέρους πειρασμοὺς τῇ προκλήσει τοῦ
πειράζοντος προβαλλόμενος, ἵνα δείξῃ μάταιον τὸν
πειράζοντα.

Διὸ λέγει· *Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*,
οὐ θεϊκὴν πάλην προβαλλόμενος, ἀλλὰ τὴν ἴδιαν σάρκα
νικητήριον πάθους καὶ θανάτου καὶ φθορᾶς ἐπιδει-
κνύμενος, ἵνα δι' ἧς σαρκὸς ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς
τὸν κόσμον, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος ἐβασί-
λευσε πάντων ἀνθρώπων, διὰ τῆς αὐτῆς σαρκὸς καθ'
ὁμοιότητα κατακρίθῃ ἡ ἁμαρτία ἐν τῇ σαρκί, καὶ
νικηθῇ ὁ τῆς ἁμαρτίας ἐφορος ὁ πειράζων, καὶ κα-
ταλυθῇ ὁ θάνατος τοῦ μὴ βασιλεύειν καὶ καταργηθῇ
φθορὰ ἐν τῇ τοῦ σώματος ταφῇ [ἄλ. ἐν ταφῇ τοῦ
σώματος], καὶ ἀπαρχὴ ἀναστάσεως ἀναδειχθῇ, καὶ
ἀρχὴ δικαιοσύνης ἐν τῷ κόσμῳ πολιτεύσεται διὰ τῆς
πίστεως, καὶ βασιλεία οὐρανῶν ἀνθρώποις εὐαγγε-
λισθῇ, καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους γένηται κοινωνία.

Ἐπὶ ταύτῃ τῇ χάριτι δοξάζωμεν τὸν Πατέρα τὸν
δεδωκότα τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ὑπὲρ τῆς τοῦ
κόσμου ζωῆς. Δοξάσωμεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐνε-
ργοῦν, τὸ ζωοποιοῦν ἡμᾶς, τὸ παρέχον τὰ χαρίσματα
πρὸς Θεοῦ κοινωνίαν, καὶ μὴ περιεργαζόμεθα τὸν
εὐαγγελικὸν λόγον λέξσει περιεξηροῖς, ἀπεράντους ζη-
τήσεις καὶ λογομαχίας περισπεύροντες, καὶ τὸν λεῖπον
καὶ εὐθύτατον λόγον τῆς πίστεως τραχύνοντες [ἄλ.
τραχοῦντες], ἀλλὰ μᾶλλον ἐργαζόμεθα τὸ ἔργον τῆς
πίστεως, τὴν εἰρήνην ἀγαπήσωμεν, τὴν ὁμόνοιαν ἐπι-
δειξόμεθα, τὴν ἐνότητά φυλάξωμεν, τὴν ἀγάπην
γεωργήσωμεν, δι' ἧς εὐαρεστεῖται Θεός.

Ὅσπερ οὐχ ἡμῶν ἐστὶ τὸ γινῶναι χρόνους ἢ και-
ροὺς, οὓς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· πι-
στεύσαι δὲ δεῖ, ὅτι χρόνου ἐστὶ τέλος, καὶ μέλλοντος
αἰῶνος ἐστὶ φανέρωσις, καὶ χρίσεως ἀποκάλυψις,
καὶ τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ παρουσία, καὶ ἔργων ἀνταπόδοσις,
καὶ οὐρανῶν βασιλείας κληρονομία· οὕτως οὐχ ἡμῶν
γινῶναι τὸ πῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γέγονεν ἄνθρωπος·
τὸ γὰρ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶ, καθὼς γέγραπται,
ὅτι, *Τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται*; ὅτι αἵρεται
ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ. Ἀλλὰ πιστεύσαι δεῖ, ὅτι
ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος κατὰ τὰς Γραφάς,
καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συν-
αναστρέφη κατὰ τὰς Γραφάς, καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς
ἁμαρτίας, καὶ ὅτι ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, καθὼς γέγραπται, καὶ ὅτι εἰς οὐρανοὺς
ἀνελήφθη [ἀνελήλυθε], καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πα-
τρὸς, ὅθεν ἔξει κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς, καθὼς
γέγραπται, μὴ ποτε ἡμῶν λογομαχοῦντων πρὸς ἀλλή-
λους βλασφημήσωσι τινες τὸν τῆς πίστεως λόγον, καὶ
ἐπέλθῃ τὸ εἰρημένον· *Δι' ὑμᾶς τὸ ὄνομα μου* [ἄλ.
τοῦ Θεοῦ] *διαπαρτὸς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι*.

⁶⁷ Marc. i, 9. ⁶⁸ Matth. iv, 1. ⁶⁹ Joan. xvi, 33. ⁷⁰ Rom. v. ⁷¹ I Cor. xv. ⁷² Act. i, 7. ⁷³ I Tim. ii, 16. ⁷⁴ Isa. liii, 8. ⁷⁵ Act. viii, 33. ⁷⁶ Baruch. iii, 38; Hebr. iv, 15; II Tim. ii, 8. ⁷⁷ Marc. xvi, 19. ⁷⁸ II Tim. iv, 1. ⁷⁹ I Tim. vi, 1. ⁸⁰ Isa. lii, 5.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΟΝΤΟΥ, ΕΠΩΝΥΜΙΑ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ,

ΠΡΟΣ ΤΑΤΙΑΝΟΝ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΛΟΓΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΔΗΣ

SANCTI PATRIS NOSTRI
GREGORII

EPISCOPI NEOCÆSARÆE PONTI, COGNOMENTO THAUMATURGI,

AD TATIANUM

DE ANIMA PER CAPITA DISPUTATIO.

(S. Greg. Neoc. Opera, ed. Ger. Vossii, Paris., 1632, in fol., p. 42.)

Τὸν περὶ ψυχῆς σοὶ λόγον ἐκέλευσας ἡμῖν, ὦ θαυμάσιε Τατιανέ, μετ' ἐνεργουσῶν ἀποδείξεων διαγράψασιν ἀποστεῖλαι· καὶ ταῦτα ἱξίους ποιεῖν, μὴ ταῖς τῶν Γραφῶν μαρτυρίαις χρῆσασθαι· ὅπερ ἔστι τε καὶ τοῖς εὐσεβῶς φρονεῖν ἐθέλουσιν ἀληθῆς τυγχάνει διδασκαλία παντὸς ἀνθρωπίνου λογισμοῦ ἀποδεικτικωτέρα· ἔφη γὰρ μὴ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πληροφορίαν τοῦτο ἐπιζητεῖν, πεπαιδευμένος ἦδη ταῖς θεαῖς προσανέχειν Γραφαῖς καὶ παραδόσεσι, καὶ μὴ στροφαῖς τῶν ἀνθρωπίνων λόγων δονεῖσθαι τὴν διάνοιαν· ἀλλὰ πρὸς ἀνατροπὴν τῆς τῶν ἑτεροδόξων γνώμης, οἱ πείθεσθαι ταῖς Γραφαῖς οὐκ ἀνέχονται· δεινότητι δὲ τινι περιτρέπειν τοὺς ἀφθεις τῶν τοιούτων λόγων πειρῶνται. Διὸ ἐτοίμως ὑπακοῦσαι τῷδε σὺν ἐπιτάγματι προήχθημεν, μηδὲν ὑποστειλάμενοι ὡς ἀπειροὶ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς τῶν λόγων, ἀλλὰ τῇ σῇ περὶ ἡμᾶς εὐνοίᾳ θαρρήσαντες· καὶ γὰρ οἶδας ἃ μὲν καλῶς ἔχειν δοκιμάσεις, ταῦτα εἰς τὸ κοινὸν προτιθέναί· τὰ δὲ ἑλαττον τοῦ δέοντος δοκοῦντα εἰρησθαι, ταῦτα παρέπεσθαι καὶ ἀποκρύπτεσθαι. ἑκότερα χάριτι τῇ πρὸς ἡμᾶς καὶ φιλίᾳ ποιῶν. Ταῦτα οὖν εἰδὼς, μετὰ πάσης πεποιθήσεως ὠρμηθὼν ἐπὶ τὴν ἐκθεσιν. Ποιῆσομαι δὲ τὸν λόγον τάξει τινὶ καὶ ἀκολουθίᾳ χρῆσάμενος, ἦν περ καὶ οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ κατεχρήσαντο πρὸς τοὺς ἐπιστημῶως ζητεῖν τι ἐθέλοντας.

Πρῶτον μὲν οὖν ἀπάντων ὑποθήσομαι, τινὶ κριτη-

A Jussisti, præstantissime Tatiane, ut cum efficaci-
bus argumentis sive demonstrationibus sermonem
atque disputationem de anima tibi conscriptam mit-
terem, eaque in re nullis Scripturarum uterer tes-
timoniis; quæ quidem docendi ratio, etsi vera sit,
et illis qui pie sentire velint, quavis humana ratio-
cinatione certior et ad probandum aptior; sed enim
id a me sic fieri cupis, non ut tibi ipse satisfac-
cias, quippe qui jam ita sis instructus, ut divinis
et Scripturis et traditionibus atque constitutionibus
adhæreas, neque ullis humanis rationibus de sen-
tentia dimoveri te sinas; sed ad eos convincendos
qui aliter sentiunt, et Scripturis divinis fidem ha-
bere nolunt, quadam autem disserendi facultate
homines disputationibus ejusmodi haud assuetos
circumvenire ac fallere nituntur. Quibus adductus
sum rationibus, ut non, velut aliqua deterritus im-
peritia, hanc tractionem subterfugerim; sed tua
in me confusus benevolentia, tuæ promptius morem
gesserim jussioni ac voluntati: nosti etenim pro tua
in me benignitate atque amicitia, quæ præclara esse
censes, ea in conspectum hominum lucemque pro-
ferre; quæ autem minus recte dicta esse videantur,
ea dissimulare atque contegere. Quare hæc sciens,
audacter me ad scribendum contuli. Ea vero disse-
rendi ratione et ordine utar, qua et illi, qui res hu-
jusmodi profitentur, scienter ac perite investigando,
uti solent.

Ac primum quidem proponam, quo judicio ani-

nia naturaliter comprehendi queat; deinde, quibus rationibus esse ostendatur; tum deinceps, substantiane sit an accidens; deinde consequenter, corpuse sit an incorporea; præterea, simplexne an composita; tum rursus, mortalise an immortalis; postremo autem, rationis particepsne sit an illius expers.

Hæc enim in disputatione de anima, ut maxime propria, et vim atque naturam ejus melius exprimentia, inquiri solent. Ad ea porro, de quibus hic disserendum erit, probanda ac confirmanda, pro demonstrationibus, notionibus illis utemur communibus, per quas rebus quæ manibus tractantur assensus comparari solet. Brevitatis vero utilitatisque causa, iis duntaxat nunc ratiocinationibus utemur, quæ ad demonstranda illa, quorum sit investigatio, potissimum valent; ut manifestis perceptuque facilioribus earum notionibus atque probationibus instructi, promptiores occurramus repugnantibus. Hinc igitur sermonis nostri atque disputationis ducatur principium.

Quo judicio comprehendatur anima.

I. Res quæcunque, aut sensu cognoscuntur, aut intelligentia comprehenduntur. Ex quibus quidem, quæ sub sensum cadunt, ipso sensu satis demonstrantur; nam simul atque ille admotus fuerit, subjectæ rei imaginem ac speciem nobis repræsentat. Quæ vero intelligentia comprehenduntur, non ipsa ex se, sed ex ipsarum actionibus atque effectis percipiuntur. Quapropter cum anima ex seipsa cognosci nequeat, ex ipsius effectis merito cognosci poterit.

An sit anima.

II. Corpus nostrum cum movetur, aut extrinsecus, aut intrinsecus movetur. Non moveri illud extrinsecus, ex eo patet, quod neque impulsione, neque tractione movetur, sicut ea quæ sunt inanimata. Cum autem moveatur intrinsecus, non tamen naturaliter movetur ut ignis. Nam ignis quandiu est, nunquam motum intermittit; at corpus ubi mortuum fuerit, moveri desinit, licet tamen sit corpus. Quare si neque extrinsecus movetur, sicut inanimata; neque naturaliter, velut ignis; manifestum est moveri ab anima, quæ etiam vitam ipsi subministrat. Si igitur corpori nostro vitam ab anima præberi constet, anima etiam ex suis effectis cognoscitur.

An anima sit substantia.

III. Quod porro anima sit substantia, sic ostenditur: Primo quidem, quoniam illi quoque definitio substantiæ jure convenit, quæ quidem est ejusmodi: Substantia est id, quod cum unum et idem sit numero, contraria vicissim suscipit. Quod vero anima a natura propria non recedens, contraria vicissim suscipiat, omnibus, credo, est perspicuum. Justitia enim et injustitia, fortitudo et timiditas, temperantia et intemperantia, in ipsa vicissim cernuntur, cum sint contraria. Quamobrem cum ea substantiæ sit proprietas, ut contrariorum vicissim

αρω πέφυκεν ἡ ψυχὴ καταλαμβάνεσθαι. Ἐπειτα, ὡς ὦν δεικνύται ὑπάρχουσα· εἶθ' ἐξῆς, εἰ οὐσία τυγχάνει οὐσα, ἢ συμβεβηχός· εἶτα τοῦτοις ἀκολουθῶς, εἰ σῶμά ἐστιν, ἢ ἀσώματος· Ἐπειτα, εἰ ἀπλή, ἢ σύνθετος· εἶτ' αὐθις, εἰ θνητὴ, ἢ ἀθάνατος· τελευταῖον δὲ, εἰ λογικὴ, ἢ ἀλογος.

Ταῦτα γὰρ μάλιστα ἐν τῷ περὶ ψυχῆς ζητεῖσθαι εἶθε λόγῳ, ὡς κυριώτατα καὶ δυνάμενα αὐτῆς τὴν ιδιότητα χαρακτηρίζειν. Ἀποδείξει δὲ πρὸς τὴν τῶν ἐξετασθησομένων βεβαίωσιν, ταῖς κοιναῖς χρησόμεθα ἐννοιαῖς, αἷς τὸ ἀξιόπιστον τὰ ἐν χερσὶ πράγματα μαρτυρεῖν πέφυκε. Συντομίας δὲ χάριν καὶ τοῦ χρησίου, μόνους τοῖς πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τοῦ ζητουμένου ἔχουσι τὴν ἀπόδειξιν, τὰ νῦν χρησόμεθα συλλογισμοῖς· ὅπως σαφῆ τε καὶ εὐπαράδεκτα τὰ νοήματα γενόμενα, ἐτοιμότητά τινα ἡμῖν ἐμποίησιν πρὸς τὴν τῶν ἀνθισταμένων ἀπάντησιν. Ἀρξόμεθα οὖν τῷ λόγῳ ἐντεῦθεν.

Τίτι τὸ καταληπτικὸν κριτήριον τῆς ψυχῆς.

Α'. Πάντα τὰ ὄντα, ἢ αἰσθῆσαι γνωρίζεται, ἢ νοῆσαι καταλαμβάνεται. Καὶ τὸ μὲν αἰσθῆσαι ὑποπίπτον, ἰκανὴν ἀπόδειξιν ἔχει τὴν αἰσθησίν· ἅμα γὰρ τῇ προσβολῇ, καὶ τὴν φαντασίαν ἡμῖν ἐμποιεῖ τοῦ ὑποκειμένου. Τὸ δὲ νοῆσαι καταλαμβάνομενον, οὐκ ἐξ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνεργειῶν γνωρίζεται. Ἡ τοίνυν ψυχὴ ἀγνωστος οὐσα ἐξ ἑαυτῆς, ἐκ τῶν ἐποτελεσμάτων εἰκότως γνωσθήσεται.

Εἰ ἔστιν ἡ ψυχὴ.

Β'. Τὸ σῶμα ἡμῶν κινούμενον, ἢ ἐξωθεν, ἢ ἐνδοθεν κινεῖται. Καὶ ὅτι μὲν ἐξωθεν οὐ κινεῖται, ὅλον ἐκ τοῦ μήτε ὠθούμενον, μήτε ἐλκόμενον κινεῖσθαι, ὡς τὰ ἄψυχα. Καὶ ἐνδοθεν δὲ πάλιν κινούμενον, οὐ φυσικῶς κινεῖται, ὡς τὸ πῦρ. Ἐκεῖνο γὰρ οὐ παύεται τοῦ κινεῖσθαι, εἰς ὅσον ἐστὶ πῦρ· ὡσπερ τὸ σῶμα νεκρὸν γεγεννημένον, ἀκίνητεῖ σῶμα ὄν. Οὐκ οὖν εἰ μήτε ἐξωθεν κινεῖται, ὡς καὶ ἄψυχα, μήτε φυσικῶς ὡς τὸ πῦρ, ὅλον ὅτι ὑπὸ ψυχῆς κινεῖται τῆς καὶ τὸ ζῆν αὐτῷ παρεχούσης. Εἰ τοίνυν τῷ σώματι ἡμῶν ἡ ψυχὴ δεικνύται τὸ ζῆν παρέχουσα, ἔσται καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ ψυχὴ ἐκ τῶν ἐνεργειῶν γνωρίζομένη.

Εἰ οὐσία ἐστὶν ἡ ψυχὴ.

Γ'. Ὅτι μὲν οὐσία ἐστὶν ἡ ψυχὴ, δεικνύται οὕτως· Πρῶτον μὲν, ὅτι τῆς οὐσίας ὄρος, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀν εἰκότως λεχθεῖη. Ἔστι δὲ οὗτος· Οὐσία ἐστὶ τὸ ταυτὸν, καὶ ἐν ἀριθμῷ, τῶν ἐναντίων παραμέρος εἶναι δεκτικόν. Ὅτι δὲ ἡ ψυχὴ αὕτη τῆς ἰδίας φύσεως μὴ ἐξισταμένη, τὰ ἐναντία δέχεται παραμέρος, παντὶ που ὄλον· δικαιοσύνη γὰρ καὶ ἀδικία, ἀνδρεία τε καὶ δειλία, σωφροσύνη τε καὶ ἀκολασία, ἐν αὐτῇ θεωροῦνται ἐναντία ὄντα. Εἰ τοίνυν ἰδίωμα οὐσίας, τὸ τῶν ἐναντίων εἶναι παραμέρος δεκτικόν, δεικνύται δὲ ἡ ψυχὴ τούτων ἐπιδεχομένη τὸν ὄρον,

οὐσία ἄρα ἡ ψυχῆ. Ἐπειτα καὶ τοῦ σώματος οὐσίας ἄντος, καὶ τὴν ψυχὴν οὐσίαν εἶναι ἀνάγκη· οὐδὲ γὰρ οἶόν τε, τὸ ζωοποιούμενον οὐσίαν [ἄλλ. ἐνούσιον] εἶναι· τὸ δὲ ζωοποιῶν, εἶναι ἀνούσιον. Εἰ μὴ τις, καὶ τὸ μὴ ὄν, τοῦ ὄντος αἰτιον φήσειεν εἶναι· ἢ πάλιν, τὸ ἐν ᾧ τὴν ὑπαρξιν ἔχον, καὶ οὐ ἄνευ εἶναι μὴ δυνάμενον [ἄλλ. καὶ ὁ ἄνευ τοῦ εἶναι μὴ δυνάμενον], αἰτιον ἐκεῖνου εἶναι τοῦ ἐν ᾧ ἔστι, μανείς τι εἶποι.

Εἰ ἀσώματος ἡ ψυχῆ.

Α'. Ὅτι μὲν ἐν τῷ σώματι ἡμῶν ἡ ψυχῆ ἔστιν, ἀνωτέρω ἐδείχθη· δεῖ τοίνυν εἰδέναι πῶς ἐν τῷ σώματι· καὶ εἰ μὲν παράκειται αὐτῷ ὡς ψηφίς ψηφίδι, σῶμα μὲν ἔσται ἡ ψυχῆ, ὄλον δὲ τὸ σῶμα οὐκ ἔσται ἔμφυχον· μέρει γάρ τινι παρακείσεται [ἄλλ. παρὰ-κειται]. Εἰ δὲ ἐμμέμικται, ἢ ἐγκέκραται, πολυμερῆς ἂν γένοιτο ἡ ψυχῆ, καὶ οὐκ ἀπλή, τοῦ ἴδιου τῆς ψυχῆς λόγου ἐκδεδημένη. Τὸ γὰρ πολυμερῆς, καὶ διαιρετόν, καὶ διαλυτόν· τὸ δὲ διαλυτόν, σύνθετόν· τὸ δὲ σύνθετόν, τριχῆ διαστατόν. Τὸ δὲ σῶμα σώματι προστιθέμενον, ὄγκον ποιεῖ· ἡ δὲ ψυχῆ ἐν τῷ σώματι οὐσα, ὄγκον οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον ζωοποιεῖ. Οὐκ ἄρα ἔσται ἡ ψυχῆ σῶμα, ἀλλ' ἀσώματος.

Ἐτι εἰ σῶμά [ἔστιν] ἡ ψυχῆ, ἢ ἔξωθεν ἢ ἐνδοθεν κινεῖται. Οὐτε δὲ ἔξωθεν κινεῖται· οὐ γὰρ ὠθεῖται, ἢ ἔλκεται, ὡς τὰ ἄψυχα· οὐτε δὲ ἐσωθεν κινεῖται, ὡς τὰ ἔμφυχα· ἀτοπον γὰρ ψυχῆς ψυχὴν λέγειν· οὐκ ἔσται οὖν σῶμα· ἀσώματος ἄρα.

Καὶ πάλιν, εἰ σῶμά ἐστιν ἡ ψυχῆ, καὶ τὰς ποιότη-τας αἰσθητὰς ἔχει, καὶ τρέφεται· ἀλλ' οὐ τρέφεται. Καὶ εἰ τρέφεται, οὐ σωματικῶς τρέφεται ὡς τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀσωμάτως· λόγῳ γὰρ τρέφεται· οὐ τοίνυν ποιότη-τας αἰσθητὰς ἔχει· οὐτε γὰρ ὁράται δικαιοσύνη, οὐτε ἀνδρία, οὐτε τῶν τοιούτων οὐδέν· τῆς δὲ ψυχῆς αἱ ποιότητες αὐταί· οὐκ ἔστιν οὖν σῶμα· ἀσώματος ἄρα.

Ἐτι, πάσης τῆς σωματικῆς οὐσίας εἰς ἔμφυχον καὶ ἄψυχον διαιρουμένης, εἰπάτωσαν οἱ σῶμα [ἄλλ. σωματικὴν] τὴν ψυχὴν λέγοντες, εἰ ἄψυχον αὐτὴν λεχτέον, ἢ ἔμφυχον.

Ἐτι, εἰ πᾶν σῶμα καὶ χέρωσται, καὶ πεπύσεται, καὶ ἐσημάτισται· οὐδὲν δὲ τούτων ἐν τῇ ψυχῇ θεωρεῖται, οὐκ ἄρα σῶμα ἡ ψυχῆ.

Εἰ ἀπλή ἡ ψυχῆ, ἢ σύνθετος.

Ε'. Δείκνυται τοίνυν, ὅτι εἰ ἀπλή ἡ ψυχῆ, ἐξ ὧν μάλιστα ἀσώματος ἀπεδείχθη. Εἰ γὰρ σῶμα οὐκ ἔστι, σῶμα δὲ πᾶν σύνθετόν ἐστι· τὸ δὲ συγκείμενον ἐκ μερῶν σύγκειται, οὐκοῦν καὶ πολυμερῆς ἔσται. Ἀσώματος δὲ οὐσα, ἀπλή ἔστιν· ἐπειδὴν καὶ ἀσύνθετος, καὶ ἀμερῆς.

Εἰ ἀθάνατος ἡμῶν ἡ ψυχῆ.

Ζ'. Ἀκόλουθον ὄμαι δεῖν τῷ ἀπλῷ, τὸ ἀθάνατον.

A susceptrix sit, eademque animæ conveniat, substantia igitur anima erit. Præterea, cum et corpus sit substantia, animam quoque substantiam esse necesse est : neque enim fieri potest, ut quod vitam accipit, substantia sit ; illud autem quod vitam præbet, non sit substantia. Nisi forte quis ita insaniat, ut id quod non est, ejus quod est, causam esse affirmet ; aut rursus id, cujus illud ipsum quod est, ex alio sic pendet, ut absque illo esse nequeat, ejus ipsius, ex quo pendet, causam esse velit.

An incorporea sit anima.

IV. In corpore quidem nostro animam esse superius ostensum est : quomodo autem sit in corpore, cognoscere oportet. Nam si illi ita adjacet ut lapis lapidi, sequitur, quod corpus sit anima, nec totum corpus animatum esse, cum parti cuidam solum adhæreat. Sin autem cum corpore mista, confusaque sit, e propria animæ ratione dejecta, multis partibus constabit, nec simplex erit. Quod enim multarum est partium, divisibile est ac dissolubile ; quod autem potest dividi, compositum est ; compositum vero tripliciter dividi potest. Corpus autem adjunctum corpori, molem auget ; anima vero in corpore existens, illud non tumidum, sed vivum potius reddit. Non igitur corpus, sed incorporea est anima.

Ad hæc, si corpus esset anima, aut extrinsecus, aut intrinsecus moveretur. Non autem extrinsecus movetur : non enim impulsione, neque tractione movetur, ut inanimata ; neque intrinsecus movetur, sicut animata : absurdum enim est, animam animæ dicere : non ergo anima est corpus : incorporea igitur.

Et rursus, si corpus est anima, etiam qualitates habet quæ percipiuntur sensibus, et nutritur ; sed non nutritur. Quod si nutritur, non corporee nutritur, ut corpus, sed incorporee ; nam ratione et verbo nutritur : non igitur sensibiles qualitates habet ; neque enim oculis cernitur justitia, neque fortitudo, neque alia ejus generis, quæ sunt animæ qualitates : quapropter corpus non est anima : incorporea igitur.

Præterea, cum omnis substantia corporea in animatam vel inanimatam dividatur ; dicant qui animam corpus [ul. corpoream] esse affirmant, animatamne dici eam velint an inanimatam.

Denique, si corpus omne colore, quantitate et figuram habet ; nihil autem ejusmodi in anima conspicitur : non igitur anima est corpus.

An simplex sit anima an composita.

V. Ex quibus ergo anima corporis expers ostenditur, ex iis potissimum etiam simplex demonstratur. Nam si corpus non est, et omne corpus compositum est ; compositum autem ex partibus constat, nec plurium quidem partium erit. Cum autem incorporea sit, simplex erit ; quoniam non est composita, neque in partes secabilis.

An immortalis nostra sit anima.

VI. Consequens vero mihi videtur, ut quod est

simplex, etiam sit immortale. Et quo pacto illud, auscultat : Nihil eorum quæ sunt, seipsum corrumpit ; alioquin enim ne initio quidem constitisset. Quæ autem corrumpuntur, ex contrariis corrumpuntur. Nam omne quod corrumpitur, dissolvitur ; quod dissolvitur, compositum est ; at compositum, multarum est partium ; quod ex partibus constat, ex his scilicet constat differentiis ; quod vero differens est, idem non est : quamobrem cum simplex sit anima, neque ex pluribus partibus constet, quia nec composita est, nec dissolvi potest, sequitur eam incorruptibilem et immortalem esse.

Præterea, quidquid alieno cietur motu, nec ex seipso, sed ex eo, a quo movetur, vivendi habet facultatem ; illud tandiu permanet, quandiu ab illa intrinsecus operante vi conservatur ; et ubi ea cessaverit, et ipsum quod ab ea movebatur, desinat necesse est. Quare cum anima a seipsa moveatur, nunquam esse desinit. Hæc enim ita se consequuntur, ut quod a seipso movetur, semper moveatur ; quod semper movetur, nunquam deficit ; quod nunquam deficit, sine caret ; quod finis est experis, non corrumpitur ; quod non corrumpitur, est immortale. Ergo si anima a seipsa movetur, ut superius demonstratum est, erit igitur ex vi jam propositæ ratiocinationis, incorruptibilis et immortalis.

Præterea, quodcumque a proprio malo non corrumpitur, corrumpi non potest ; malum autem bono contrarium est ; ideo et illius corrumpendi vim habet. Non enim aliud est corporis malum, quam passio, morbus et mors ; sicut e contra virtus ejus est, pulchritudo, vita, sanitas et firma constitutio. Si igitur anima a suo malo non corrumpitur ; malum autem animæ, est metus, intemperantia, invidia et similia, quæ tamen omnia vivendi ac movendi facultatem ipsi non auferunt : anima ergo est immortalis.

An rationis particeps nostra sit anima.

VII. Quod porro anima nostra rationis sit particeps, multis argumentis ostendi potest : ac primum quidem ex eo quod artes vitæ nostræ utiles ipsa adinvenit. Neque enim eas temere, aut casu aliquo repertas esse, quis dixerit ; cum nec otiosas, nec vitæ inutiles easdem esse queat demonstrare. Si igitur artes ad vitæ utilitatem conferunt, et quæ sunt utilia, etiam laudabilia sunt ; laudabilia vero ratione comparentur ; animæ vero inventa, ipsæ sint artes : anima igitur nostra rationis est particeps.

Deinde, ex eo quod sensus nostri ad res comprehendendas non sunt sufficientes, etiam animam nostram ratione præditam esse demonstratur. Neque enim sola sensus applicatione valemus ad res cognoscendas pervenire. At quia nec in hisce volumus inhærere, id protinus inde constat, quod sensus, nisi ratione adjuventur, ea, quæ figura sunt æqualia, et colore similia, natura tamen [al. aspectu tamen] differentia, internoscere atque discernere

Και ὅπως, ἀκούσον· Οὐδὲν τῶν ὄντων, αὐτὸ ἑαυτοῦ φθαρτικόν ἐστίν, ἐπεὶ οὐκ ἂν οὗτ' ἐξ ἀρχῆς συνέστη. Τὰ γὰρ φθειρόμενα, ἐκ τῶν ἐναντίων φθίρονται· διὰ πᾶν φθειρόμενον, διαλυτὸν ἐστὶ· τὸ δὲ διαλυτὸν, σύνθετον· τὸ δὲ σύνθετον, πολυμέρες· τὸ δὲ ἐκ μερῶν συγκείμενον, δῆλον ὅτι [ἄλ. δηλώνει] ἐκ διαφόρων σύγκεται· μερῶν· τὸ δὲ διάφορον, οὐ ταυτὸν· οὐκ οὖν ἡ ψυχὴ ἀπλῆ οὐσα, καὶ μὴ ἐκ διαφόρων συγκειμένη μερῶν, ἀσύνητος καὶ ἀδιάλυτος οὐσα, διὰ τοῦτο ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος ἐστίν.

Ἔτι, πᾶν τὸ ἐκ τινος κινούμενον, οὐκ ἐξ ἑαυτοῦ ἔχον τὸ ζωτικόν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κινούντος, τοσούτον διαμένει, ὅσον ὑπὸ τῆς ἐνεργούσης ἐν αὐτῷ διακρατεῖται δυνάμει· ἐπειδὴν δὲ παύσῃται τὸ ἐνεργοῦν, διαλείπει καὶ αὐτὸ, τὸ ἐξ αὐτοῦ τὴν κίνησιν ἔχον. Ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοκίνητος οὐσα, οὐδέποτε τοῦ εἶναι διαλείπει. Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ αὐτοκίνητῳ, τὸ ἀεὶ κινητὸν εἶναι· τὸ δὲ ἀεὶκίνητον, ἀπαυστὸν ἐστὶ· τὸ δὲ ἀπαυστον, ἀτελεύτητον· τὸ δὲ ἀτελεύτητον, ἀφθαρτον· τὸ δὲ ἀφθαρτον, ἀθάνατον. Εἰ τοίνυν ἡ ψυχὴ αὐτοκίνητος ἐστίν, ὡς ἀνωτέρω ἀπεδείχθη· ἐστὶν ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος κατὰ τὸν προλεχθέντα [ἄλ. προτεθέντα] συλλογισμόν.

Ἔτι, πᾶν ὑπὸ τῆς ἰδίας κακίας μὴ φθειρόμενον, ἀφθαρτὸν ἐστὶ· τὸ δὲ κακὸν τῷ καλῷ ἐναντίον, διὰ καὶ φθαρτικόν ἐστίν αὐτοῦ. Οὐδὲν γὰρ ἐστίν ἕτερον σώματος κακία, ἢ πάθος, καὶ νόσος, καὶ θάνατος· ὡς περ ἀρετὴ, κάλλος, ζωὴ, ὑγεία, καὶ εὐεξία. Εἰ τοίνυν ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἰδίας κακίας οὐ φθίρεται, κακία δὲ ψυχῆς δειλία, ἀκολασία, φθόνος, καὶ τὰ παραπλήσια, ταῦτα δὲ πάντα οὐκ ἀφαιρεῖται αὐτῆς τὸ ζῆν τε καὶ τὸ κινεῖσθαι· ἀθάνατος ἄρα ἐστίν.

Εἰ λογικὴ ἡμῶν ἡ ψυχὴ.

Z. Ὅτι δὲ λογικὴ ἡμῶν ἡ ψυχὴ, ἐκ πολλῶν ἂν τις δείξει· καὶ πρῶτον μὲν, ἐκ τοῦ τὰς τέχνας χρησίμους οὐσας τῷ βίῳ αὐτὴν εὐρησκένας. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς, καὶ ὡς ἔτυχε, εἴποι τις συνεστάναι τὰς τέχνας· ἐπεὶ μήτε ἀργὰς, καὶ ἀνωφελεῖς αὐτὰς τῷ βίῳ ἀποδείξει. Εἰ τοίνυν αἱ τέχναι συντελοῦσι πρὸς τὸ χρησίμον τῷ βίῳ· τὸ δὲ χρησίμον, ἐπαινετὸν· τὸ δὲ ἐπαινετὸν, λόγῳ κατασκευαστὸν, ψυχῆς δὲ εὐρημα αὐταῖ· λογικὴ ἄρα ἡμῶν ἡ ψυχὴ.

Ἐπειτα, ἐκ τοῦ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν μὴ ἱκανὰς εἶναι πρὸς τὴν τῶν παραγμάτων κατάληψιν, λογικὴ ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἀποδείκνυται. Οὐδὲ γὰρ ἀρκούμεθα πρὸς εἶδῃσιν τῶν ὄντων, τῇ τῆς αἰσθήσεως προσβολῇ. Ἐπεὶ μὴδὲ στήναι περὶ αὐτὰ θέλομεν, αὐτίκα γαῖν τὰ τῷ σχήματι ἴσα, καὶ τῇ χροίᾳ ὁμοία καὶ διηρημένα ταῖς φύσεσιν [ἄλ. ὕψεσιν], ἢ αἰσθήσεις ἄλογος οὐσα διακρίνα· ἀσθενεῖ. Εἰ τοίνυν αἱ αἰσθήσεις ἄλογοι οὐσιν, ψευδῆ ἡμῖν φαντασίαν τῶν ὄντων ἐμποιοῦσιν

λογιστέον ἡμῖν, εἰ καταληπτέα τὰ ὄντα, ἢ μὴ, ὡς ἀλη-
θῶς· καὶ εἰ μὲν καταληπτέα, ἕτερα ἐστὶν ἡ δύναμις,
καὶ κρείττων παρὰ τὰς αἰσθήσεις, ἢ τούτων ἐφικνου-
μένη. Εἰ δὲ μὴ καταλαμβάνεται, οὐδὲ ἔσται ἡμῖν τὰ
ἑτέρως παρὰ τὸ ἔστι θεωρούμενα [καταλαμβάνειν]. Ὅτι
δὲ καταληπτὰ ἡμῖν ἐστὶ τὰ πράγματα, δῆλον ἐξ οὗ οί-
κείως ἐκάστῳ πρὸς τὸ χρήσιμον χρώμεθα, καὶ πάλιν
κατασκευάζομεν εἰς ἃ ἐθέλομεν. Ὑποκοῦν εἰ τὰ ὄντα ἡμῖν
καταληπτὰ ἐδείχθη, αἱ δὲ αἰσθήσεις ἀλογοὶ οὔσαι, ψευ-
δῶς δοκιμάζουσι, νοῦς ἔσται ὁ τὰ πάντα λόγῳ διακρι-
νων [ἀλ. ὁ πάντα λόγον διακρίνων], καὶ ἔσται ὡς ἀληθῶς
τὰ ὄντα ἐπιγινώσκων· νοῦς δὲ ψυχῆς τὸ λογικὸν μέ-
ρος· λογικὴ ἄρα ἡ ψυχὴ.

quippe qui falsas nobis opiniones repræsentant : mens sane erit, quæ ratione cuncta distinguit [al. quæ omnem rationem discernit] atque dijudicat, et res ut revera sunt, cognoscit ; mens autem est animæ pars ratione decorata ac illustrata. Est ergo anima rationis particeps.

Ἔτι, ὅτι οὐδὲν ποιούμεν μὴ πρότερον ἑαυτοῖς δια-
γράψαντες· τοῦτο δὲ, οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν ἢ τῆς ψυχῆς
ἀξίωμα· οὐδὲ γὰρ ἐξῴθεν αὐτῇ προσγίνεται ἢ τῶν
ὄντων εἰδησις, ἀλλ' αὐτῇ ὡσπερ ταῖς ἑαυτῆς ἐπινοίαις
τὰ ὄντα κοσμεῖ. Διὰ τοῦτο ἐν ἑαυτῇ προαναζωγρα-
φοῦσα [ἀλ. προαναζωγραφεῖ] πρότερον τὸ πρᾶγμα,
εἴθ' οὕτως εἰς ἔργον ἐκφέρει. Ἀξίωμα δὲ τῆς ψυχῆς,
οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον, ἢ τὸ μετὰ λόγου πάντα ποιεῖν·
ταυτῇ γὰρ καὶ διαφέρει, καὶ τῶν αἰσθήσεων. Ἐδείχθη
ἄρα λογικὴ ἡ ψυχὴ [ἀλ. ταυτῇ γὰρ διαφέρειν καὶ
τῶν αἰσθήσεων. Ἐδείχθη ἄρα λογικὴ ἡ ψυχὴ].

A nequeant. Quapropter, cum sensus ratione destituti falsas nobis rerum imagines ac species inducant, reputandum nobis est, res comprehendere revera queant, necne ; et siquidem comprehendere possunt, alia nobis præter sensus vis est, eaque præstantior, qua ad earum cognitionem pervenire liceat. Quod si non comprehenduntur, ne illa quidem assequi poterimus, quæ aliter quam sunt conspiciuntur. Res porro a nobis percipi, vel ex eo patet, quod eas convenienter ad usus nostros adhibemus, et rursus in quodcumque volumus, convertimus. Quare si res comprehendere posse, a nobis demonstratum est, idque a sensibus ratione destitutis effici nequeat,

Postremo, quia nihil agimus, quod non prius nobis ipsi descripserimus atque definierimus ; id autem nihil aliud est quam animæ dignitas ; quippe cui non extrinsecus advenit rerum cognitio, sed ipsa tanquam suis commentis ac sensis res ornat ; et ideo in seipsa rem ante depingit atque describit, ut sic eam postea in medium proferat ; animæ porro dignitas, nihil aliud est quam ratione omnia facere, qua quidem etiam a sensibus differt. Animam igitur ratione præditam esse, jam demonstratum est [al. hæc enim etiam a sensibus differre demonstratum est. Anima igitur ratione prædita est.]

B Postremo, quia nihil agimus, quod non prius nobis ipsi descripserimus atque definierimus ; id autem nihil aliud est quam animæ dignitas ; quippe cui non extrinsecus advenit rerum cognitio, sed ipsa tanquam suis commentis ac sensis res ornat ; et ideo in seipsa rem ante depingit atque describit, ut sic eam postea in medium proferat ; animæ porro dignitas, nihil aliud est quam ratione omnia facere, qua quidem etiam a sensibus differt. Animam igitur ratione præditam esse, jam demonstratum est [al. hæc enim etiam a sensibus differre demonstratum est. Anima igitur ratione prædita est.]

S. GREGORII THAUMATURGI HOMILIÆ QUATUOR

(Opera S. Gregorii Thaumaturgi, ed. Ger. Vossii, p. 9.)

HOMILIA I

In Annuntiatione sanctæ Virginis Mariæ.

Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου
Νεοκαισαρείας Πόντου, τοῦ θαυματουργοῦ,
εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου
Παρθένου τῆς Μαρίας, λόγος πρῶτος.

Σήμερον ἀγγελικῇ παρατάξει ὑμνωδίαι φαιδρύνον-
ται, καὶ τὸ φέγγος τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας τοῖς
πιστοῖς καταλάμπεται. Σήμερον τὸ ἰλαρὸν ἡμῖν
ἔαρ, Χριστὸς ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος φαυρῶ τῶν
φωτὶ ἡμᾶς περιέλαμψε, καὶ τὰς τῶν πιστῶν ἐννοίας
ἐφώτισε. Σήμερον ὁ Ἀδὰμ ἀνακαλείνεται [ἀλ.
ἀνακέληται], καὶ χορεύει μετ' ἀγγέλων εἰς οὐρανὸν
ἀνιπτάμενος. Σήμερον σύμπασα τῆς οἰκουμένης
γαῖα χαρὰν περιεβάλετο, ἐπειδὴ τοῦ ἀγίου Πνεύματος
ἐπιφοιτήσις εἰς ἀνθρώπους γέγονε. Σήμερον ἡ
θεῖα χάρις, τῶν ἀοράτων ἢ ἐλπίς διαλάμπει· τὰ ὑπὲρ
ἐννοιαζὶν θαύματα, τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀποκεκρυμμένον

Sancti Patris nostri Gregorii episcopi Neocæsareæ
Ponti, Thaumaturgi, in Annuntiationem sanctis-
simæ Dei genitricis Virginis Mariæ, sermo I.

Hodie ab angelicis choris laudes divinæ celebran-
tur, et lumen Christi adventus fidelibus illucescit.
Hodie lætum nobis ver, Christus sol justitiæ afful-
sit, ac claro nos lumine collustravit, fideliumque
mentes illuminavit. Hodie renovatur [al. revocatur]
Adam, et chorus cum angelis agit, in cælum sublatus.
Hodie totus terrarum orbis gaudio, ob adventum
Spiritus sancti in homines, plenus est. Hodie
divina gratia, spes invisibilium effulget, et miracula
quæ mentem ab intelligentiam superant, mysteriumque
quod ab æterno occultatum fuit, palam
nobis facit. Hodie perennis virtutis texuntur coro-

næ. Hodie sacra benevolorum et religiosorum, dies-
que festos studiose coletium capita coronare vo-
lens Deus, firmæ fidei amatores tanquam vocatos et hæredes appellat; supernumque regnum cum studio
eos qui cælestia sapiunt, ut se divino incorporeo-
rum chororum ministerio conjungant, vocat. Hodie
Davidicum adimpletum est oraculum, quod dicit :
Lætentur cæli, et exsulet terra. Gaudebunt campi, et omnia ligna silvæ, a conspectu Domini [al. ante faciem Domini] quoniam venit ⁹¹. Et David quidem ligna dicit; præcursor vero Domini, arbores facientes fructus dignos pœnitentiæ ⁹², imo Domini adventu, nuncupat. At Dominus noster Jesus Christus perenne gaudium cunctis in ipsum credentibus annuntiat. Ait enim : *Videbo vos, et gaudebitis; et gaudium vestrum nemo tollet a vobis* ⁹³. Hodie celebre atque ineffabile Christianorum, qui suam in Christum spem sponte obsignarunt [al. pie ac sancte obsignarunt], mysterium plane nobis annuntiat. Hodie Gabriel, qui Deo assistit, ad castissimam Virginem veniens, illud, *Ave, gratia plena* ⁹⁴, ipsi annuntiat. Ipsa vero secum cogitante qualis esset illa salutatio, angelus confestim subjunxit, dicens : *Dominus tecum, ne timeas, Maria : invenisti enim gratiam apud Deum. Ideo concipies* [al. ecce concipies] *in utero, et paries filium : et vocabunt* [al. vocabis] *nomen ejus Jesum. Hic erit magnus, et Filius Altissimi vocabitur. Et dabit ipsi Dominus Deus sedem David patris ejus, et regnabit in domo Jacob in æternum : et regni ejus non erit finis. Dixit autem Maria ad angelum : Quomodo istud fiet mihi, quoniam virum non cognosco* ⁹⁵? nunquid amplius virgo permanebo? nunquid virginitatis dignitas in me prodetur et amittetur? Quæ dum, velut admirabunda, secum animo sanctissima Virgo versaret, breviter angelus sermonis summam profert, ac dicit : *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ideoque et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei* ⁹⁶. Nam quod est, hoc et omnino vocabitur. Convenienter igitur sanctam Mariam ex omnibus generationibus solam gratia elegit. Nam prudens revera ac sapiens in cunctis erat : nec similis ei, ex universis generationibus ulla unquam est repta. Non sicut antea virgo Eva [al. prima virgo] sola in paradiso chororum agens atque tripudians, relaxata mente per incuriam ab auctore omnis mali serpente, verbum suscepit; et sic sensu mentis [al. mente cordis] corrupta est, ac per ipsam fraudulentus venenum effundens, mortemque admiscens, in omnem mundum introduxit : ac propterea omnis sanctorum ærumna nata est; verum in sola sancta Virgine, ejus lapsus reparatus est. Neque prius sanctissima Virgo donum admisit, quam, quis illud mitteret, et quodnam donum esset, ac quis ferret, addidicisset. Quæ dum secum, velut anceps, loqueretur, ait ad angelum : Unde sic nobis

A μυστήριον ἐμφανῶς ἡμῖν κατοπτέουσα. Σήμερον ἀρετῆς ἀεννάων στέμματα πλέκονται. Σήμερον τὰς ἱεράς τῶν φιληκόων καὶ φιλειερῶν κεφαλὰς καταστέφει βουλόμενος ὁ Θεός, τοὺς ἐραστὰς τῆς ἀκλινοῦς πίστεως, ὡς κλητοὺς καὶ κληρονόμους κέκληκεν· καὶ ἡ ἀνα βασιλεῖα σπουδάζει καλοῦσα τοὺς οὐρανόφρονας, συνάφαι τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ τῶν ἀσωμάτων χορῶν. Σήμερον τὸ τοῦ Δαβὶδ πεπληρωταὶ λόγον, τὸ λέγον· *Εὐφραϊνέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. Χαρήσονται* [ἄλ. χαρήσεται] *τὰ πεδία, καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ἀπὸ* [ἄλ. πρὸ] *προσώπου τοῦ Κυρίου, ὅτι ἔρχεται. Καὶ ὁ μὲν Δαβὶδ ξύλα ἔλεγεν, ὁ δὲ τοῦ Κυρίου πρόδρομος, δένδρα ποιούντα καρποῦς ἀέλιος τῆς μετανοίας, μᾶλλον δὲ τῆς τοῦ Κυρίου παρουσίας ἐκάλεσεν. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν χαρὰν τὴν ἀένανον πᾶσι τοῖς εἰς αὐτὸν πιστεύουσιν ἐπηγγεῖλατο. Φησὶ γάρ· Ὁψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρήσεσθε· καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀπ' ὑμῶν. Σήμερον τὸ περιδότητον, καὶ ἀφραστον μυστήριον τῶν τὴν ἐλπίδα εἰς Χριστὸν ἔκουσῶς [ἄλ. ὁσίως] ἐπεσφραγισμένων Χριστιανῶν ἐμφανῶς ἡμῖν καταγγέλλεται. Σήμερον Γαβριὴλ, ὁ τῷ Θεῷ παριστάμενος, πρὸς τὴν Παρθένον ἀγνήν παραγίνεται, τὸ, *Χαῖρε κεχαριτωμένη, αὐτῇ εὐαγγελιζόμενος. Ἡ δὲ διελογίζετο, ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος· ὁ δὲ ἄγγελος εὐθέως ὑπήγαγεν λέγων· Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ· διὸ* [ἄλ. ἰδοὺ] *συλλήψῃ ἔρ ῥαστρι, καὶ τέξῃ υἱόν· καὶ καλέσουσι* [ἄλ. καλέσεις] *τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται. Καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. Εἶπεν δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; ἄρα μὲν ἔτι παρθένος; ἄρα μὴ τῆς παρθενίας ἡ ἀξία προδίδεται; Ταῦτα διαπορούσων τὴν ἁγίαν Παρθένον, συντόμως ὁ ἄγγελος προφέρει τοῦ λόγου τὸ κεφάλαιον, λέγων· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί. Διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον, κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. Ὁ γὰρ ἔστι, τοῦτο καὶ πάντως κληθήσεται. Πρεπόντως ἄρα τὴν ἁγίαν Μαριάμ ἐκ πασῶν γενεῶν μόνην ἡ χάρις ἐκλέλεκται. Σοφὴ γὰρ ὄντως κατὰ πάντα ἐτύγγανεν· οὐκ ὁμοία [ἄλ. ὁμοίως] αὐτῇ ἐκ πασῶν γενεῶν τις γέγονεν πώποτε. Οὐχ ὡς ἡ πρῶτη [ἄλ. πρώτη] παρθένος Εὐα μόνη ἐν παραδείσῳ χορεύουσα, χაὐνη τῇ διανοίᾳ, ἀπεριέργως παρὰ τοῦ ἀρχεκάκου θεαυε τὸν λόγον ἐδέξατο, καὶ οὕτως ἐφθάρη τὸ τῆς διανοίας φρόνημα [ἄλ. τῷ τῆς διοίας φρονήματι]· καὶ δι' αὐτῆς ὁ δόλιος τὸν ἰδὸν ἐκχέασ, καὶ τὸν θάνατον συγκεράσας, εἰς πάντα τὸν κόσμον εἰσήγαγεν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶς [ἄλ. ἅπας] ὁ μόχθος τῶν ἁγίων ἐγένετο· ἀλλ' ἐν μόνῃ τῇ ἁγίᾳ Παρθένῳ, τὸ ἐκείνης πταίσμα [ἄλ. πτώμα] ἀνασέσωσται. Καὶ**

⁹¹ Psal. xcvi, 11, 12, 13. ⁹² Matth. iii, 8. ⁹³ Joan. xvi, 22. ⁹⁴ Luc. 1, 28. ⁹⁵ Ibid. 28, 34.

⁹⁶ Ibid. 35.

οὐ πρότερον ἢ ἅγια τὸ δῶρον ἐκατέρησεν ὑποδέξασθαι, πρὶν ἂν μάθῃ τις ὁ πέμπων, καὶ τί τὸ δῶρον, καὶ τίς ὁ φέρων. Ταῦτα καθ' ἑαυτὴν διηπόρει ἡ ἅγια λέγουσα, φησὶ, πρὸς τὸν ἀγγελοῦ· Πόθεν ἤμιν οὕτως τὴν εὐλογίαν ἐξεκόμισας; Ἐκ ποίων ἤμιν θησαυρῶν ὁ μαργαρίτης τοῦ λόγου ἀπέσταται; Πόθεν ἤμιν ἡ δωρεὰ τὴν ὑπόθεσιν [δ.λ. ὑπόσχεσιν] κέκτηται. Ἐξ οὐρανοῦ παραγέγονας, ἀλλ' ἐπὶ γῆς βαδίζεις· ἀνθρώπου χαρακτήρα ἐπιδεικνύεις, καὶ λαμπάδα φωτὸς ἀπαστράπτεις. Ταῦτα ἐν ἑαυτῇ ἡ ἅγια διανοεῖτο, τοιοῦτους δὲ λόγους ὁ ἀρχάγγελος τὴν διάκρισιν αὐτῆς ἔβασεν, εἰπὼν πρὸς αὐτὴν· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ἱψίστου ἐπισκιάσει σοί. Διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον, κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. Καὶ μὴ φοβοῦ, **Μαριάμ**· οὐ γὰρ φόβῳ καταπλήξαί σε παραγέγονα, ἀλλ' ἀποδιώξει τοῦ φόβου τὴν ὑπόθεσιν. **Μὴ φόβου, Μαριάμ**· εὐρες γὰρ χάριτι παρὰ τῷ Θεῷ. Τὴν χάριν κατὰ φύσιν μὴ ἀνάκρινε. Νόμοις [δ.λ. νόμῳ] γὰρ φύσεως, ἡ χάρις ὑποβαίνειν οὐκ ἀνέχεται. Ἐγνωσ, ὦ **Μαριάμ**, τὰ τοὺς πατριάρχας καὶ προφήτας λαμβάνοντα. Μεμάθηκας, ὦ **Παρθένε**, ἀ μέχρι τοῦ νῦν κεκρυμμένα καὶ τοῖς ἀγγέλοις ἐτύγχανον. Ἀκήσας, ὦ παναγία, ὧν οὐδέπω ὁ χορὸς τῶν θεοφόρων ἤξιώται. Μωυσῆς καὶ Δαβὶδ, καὶ Ἡσαίας, καὶ Δανιὴλ, καὶ πάντες οἱ προφῆται περὶ αὐτοῦ προσκήρυξαν· ἀλλὰ τὸ πῶς, οὐκ ἐπίσταντο. Σὺ δὲ μόνη, ὦ παναγία **Παρθένε**, τὰ τοῦτοις ἔπεισαν ἀγνοθῆντα μυστήρια, νῦν ὑποδέχη, καὶ μανθάνεις [δ.λ. ὑποδέχου, καὶ μάθηθαι] τὸ πόθεν. Ὅπου γὰρ Πνεῦμα ἅγιον, πάντα ἐτοιμῶς καθήρτισται. **Θεῖα χάρις, πάντα τῷ Θεῷ δυνατά.** Ἄγιον Πνεῦμα ἐπὶ σέ ἐπελεύσεται, καὶ δύναμις Ἱψίστου ἐπισκιάσει σοί· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον, κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. Εἰ δὲ Υἱὸς Θεοῦ, καὶ Θεός, σύμμορφος τῷ Πατρὶ, καὶ συναδίδος, ἐν ᾧ πᾶσαν κέκτηται ὁ Πατὴρ τὴν φανέρωσιν· ὁ χαρακτήρ ἐν τῷ προσώπῳ, καὶ διὰ τοῦ ἀπαυγάσματος ἡ δόξα καταλάμπεται. Καὶ ὡσπερ ἐκ τῆς ἀενάου πηγῆς οἱ ποταμοὶ προέρχονται· οὕτως καὶ ἐκ ταύτης τῆς ἀενάου καὶ ἀειζώου πηγῆς, προέρχεται τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τὸ ἀένναον καὶ ἀληθινόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Περὶ ταύτης γὰρ οἱ προφῆται κεκράγασιν· **Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουσι** [γρ. τὸ ὄρμημα εὐφραίνει] **τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ**· οὐ μίαν δὲ πόλιν, ἀλλὰ πάσας· ὡσπερ γὰρ μίαν πόλιν, εὐφραίνει τὴν οἰκουμένην ἅπασαν. Πρεπόντως τοίνυν ὁ ἀγγελοῦ [δ.λ. ἀρχάγγελος] τῇ ἁγίᾳ **Μαρίᾳ Παρθένῳ** πρώτῃ πάντων, τό· **Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ**, προσήμηνεν· ἐπειδὴ μετ' αὐτῆς ὁσος ὁ θησαυρὸς τῆς χάριτος ἐναπέκειτο. Ἐκ πασῶν γὰρ γενεῶν αὕτη μόνη παρθένος ἅγια σώματι καὶ πνεύματι γέγονεν· καὶ μόνη φέρει τὸν τὰ πάντα τῷ ῥήματι φέροντα. Καὶ οὐ μόνον θαυμάζειν ἔστιν τὸ τῆς ἁγίας τὸ ἐν σώματι κάλλος· ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τὸν ἐνάρετον τρόπον. Διὸ καὶ τό· **Χαῖρε, κεχαριτωμένη**, αὐτῇ πρώτῃ ὁ ἀγγελοῦ [δ.λ. ἀρχάγγελος] προσεφώνησεν· **Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ**, καὶ οὐ γῆϊνος νυμφίος·

A benedictionem apportasti? Ex cuiusmodi thesauris, verbi margarita nobis emissa est? Unde nobis donum materiam [al. promissum] paravit? Ex caelo advenisti, at in terra incedis; humanam formam exhibes, et lucis fulgore resplendes. Hæc dum intra se cogitaret sanctissima Virgo, talibus archangelus sermonibus disceptationem ejus solvit, dicens ad ipsam: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ideo et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei.* Et, *Ne timeas, Maria*: non enim ut metum tibi incuterem, adveni; sed ut metus materiam a te repellerem. *Ne timeas, Maria*: invenisti enim gratiam apud Deum. Ne dijudices gratiam secundum naturam. Legibus [al. legi] enim naturæ se subjici gratia non patitur. **N**osti, o Maria, quæ patriarchas et prophetas latebant. Didicisti, o Virgo, quæ adhuc angelis etiam fuerunt abscondita. Audisti, o sanctissima, quæ nunquam divino Spiritu afflatorum chorus audire meruit. Moyses et David, Isaias ac Daniel, cunctique prophetæ de ipso prædicaverunt; sed modum rationemve ignorarunt. Tu vero sola, o sanctissima Virgo, quæ his omnibus ignota fuerunt mysteria, nunc suscipis, causamque intelligis [al. suscipe et intellige]. Nam ubi Spiritus sanctus, cuncta prompte atque incunctanter perficiuntur. Ubi divina adest gratia, omnia Deo sunt possibilis. *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi: ideo et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei.* Si autem Filius Dei, etiam Deus, ejusdem formæ cum Patre, et coæternus; in quo omnem Pater possidet clarificationem; character atque imago in persona; et per splendorem gloria refulget. Et quemadmodum ex perenni fonte procedunt flumina, sic et ex hoc perenni ac semper vivo fonte, progreditur perennis et vera lux mundi, Christus Deus noster. De eo namque prophetæ clamarunt: *Fluminis impetus lætificat civitatem Dei*⁷⁷, neque unam duntaxat civitatem, sed omnes; nam sicut unam civitatem, universum terrarum lætificat orbem. Convenienter igitur angelus [al. archangelus] sanctæ Mariæ Virgini, primo omnium, illud: *Ave, gratia plena, Dominus tecum*, præsignificavit: quoniam cum ipsa totus gratiæ thesaurus reconditus erat. Ex omnibus enim generationibus, hæc sola virgo, sancta corpore et spiritu exstitit, solaque fert eum qui verbo omnia portat. Et non solum admirationem nobis parit sanctissimæ illius in corpore pulchritudo, sed et virtutes animæ ejus. Ideo et verbis illis: *Ave, gratia plena*, primum angelus [al. archangelus] ipsam salutando compellavit: *Dominus tecum*, et non terrenus sponsus, sed ipse sanctificationis [al. sanctitatis] Dominus, pater castitatis, incorruptionis auctor et libertatis dator; salutis procurator, et veræ pacis conservator atque largitor; qui ex terra virgine creavit hominem, et ex illius latere ac costa Evam assumpsit [al. protu-

⁷⁷ Psal. xlv, 5.

lit, creavit] : hic Dominus tecum, et rursum ex te. *Agite igitur, charissimi, et nos angelicam consecrantes laudem, debitum pro viribus grati [al. grato animo] persolvamus, dicentes: Ave ac gaude, gratia plena, Dominus tecum. Tuum enim vere est avere atque gaudere; quoniam tecum divina gratia, ut novit, habitationem elegit; cum ancilla, Rex gloriæ: cum speciosa, speciosus forma præ filiis hominum⁸⁸; cum impolluta, qui sanctificat universa. Tecum Deus, et ex te Deus, ac perfectus homo, in quo omnis plenitudo divinitatis inhabitat. Ave, gratia plena, fons lucis, qui cunctos in ipsum credentes illuminat. Ave, gratia plena, intelligibilis solis oriens [al. solis justitiæ oriens], et flos vitæ immaculatus. Ave, gratia plena, pratum fragrantissimum. Ave, gratia plena, vitis semper vicens; quæ animas glorificantium te lætificas. Ave, gratia plena, ager qui non exaratus fructus profert pulcherrimos: secundum naturam quidem, eo quod more nostro, et tempore motus gestationisque servato protulisti; at præter naturam, aut potius supra naturam, quia superne divinum Verbum advenit, et in sancto tuo utero Adamum reformavit, ac secunditatem quidem Spiritus sanctus sanctæ Virgini præbuit; verum autem corpus ex ejus corpore assumptum est. Et sicut margarita (11) ex duabus naturis, ex fulgure nimirum et aqua, occultis quibusdam indiciis ac signis maris provenit; ita quoque Dominus noster Jesus Christus, inconfuse et immutabiliter ex pura ac casta, et impolluta ac sancta Maria Virgine progreditur, in deitate perfectus, et in humanitate perfectus, Patri per omnia similis, et nobis per omnia consubstantialis, sed omnis peccati ex-*

χεται· οὕτως καὶ ὁ Δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς, καὶ ἀμιάντου, καὶ ἁγίας Παρθένου Μαρίας προέρχεται, ἐν θεότητι τέλειος, καὶ ἐν ἀνθρωπότητι τέλειος, κατὰ πάντα ὁμοίος τῷ Πατρὶ, καὶ ὁμοούσιος ἡμῖν κατὰ πάντα, χωρὶς ἁμαρτίας.

Plurimi sanctorum Patrum, patriarcharum et prophetarum desiderarunt eum videre et coram spectatores fieri, et non potuerunt. Et alii quidem ex ipsis per visiones adumbratim in ænigmatibus [al. in ænigmate] conspexerunt; alii vero in columna nubis divinam vocem audierunt, et sanctorum angelorum aspectibus potiti sunt; ad Mariam autem virginem solam sanctam Gabriel archangelus [al. angelus] claro lumine venit, Ave, gratia plena, ei annuntians; et sic ipsa Verbum suscepit, et in tempore corporeæ completionis pretiosam margaritam produxit. Adeste igitur, vos quoque charissimi, et dulcia verba illa ex spiritali David cithara nobis repræsentata decantemus, dicentes: Surge, Domine, in requiem tuam, tu, et arca sanctificationis tuæ⁸⁹. Vere enim arca est sanctissima Virgo, intrinsecus et extrinsecus deaurata, quæ universum sanctificationis thesaurum suscepit. Surge, Domine,

⁸⁸ Psal. XLIV, 3. ⁸⁹ Psal. CXXXI, 8.

(11) Similia sunt apud sanctum Ephræm in serm. De Margarita pretiosa, tomo III.

ἀλλ' αὐτὸς ὁ τοῦ ἁγιασμοῦ Κύριος, ὁ τῆς ἀγγελίας [ἄλ. ἁγίας] πατὴρ, ὁ τῆς ἀφθαρσίας κτίστης, καὶ τῆς ἐλευθερίας δοτὴρ, ὁ τῆς σωτηρίας κηδεμῶν, καὶ τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης ταμίας χορηγός, ὁ ἐκ τῆς Παρθένου γῆς πλάσας τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἐκ τῆς ἐκείνου πλευρᾶς τὴν Εὐάν προσλαβόμενος [ἄλ. προβαλλόμενος] οὕτως ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, καὶ πάλιν ἐκ σοῦ. Δεῦρο [ἄλ. δεῦτε] τοῖνον, ἀγαπητοί, καὶ ἡμεῖς τῷ ἀγγελικῷ αἵνῳ συνεπέμμενοι, τὴν κατὰ δύναμιν ὀφειλὴν εὐγνωμονες [γρ. εὐγνωμόνας] ἀποτίσωμεν, λέγοντες· Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ἐὼν γὰρ τὸ χαίρειν ἀληθῶς· ἐπειδὴ μετὰ σοῦ ἡ θεία χάρις, ὡς οἶδεν, ἐσκήνωσεν· μετὰ τῆς δούλης, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· μετὰ τῆς ὥραίας, ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· μετὰ τῆς ἀμιάντου, ὁ ἀγιάζων τὰ σύμπαντα. Μετὰ σοῦ ὁ Θεός, καὶ τέλειος ἀνθρώπος, ἐν ᾧ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, τοῦ φωτίζοντος πάντας, τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, τοῦ νοητοῦ ἡλίου ἡ ἀνατολὴ [ἄλ. ἡλίου τῆς δικαιοσύνης ἡ ἀνατολὴ], καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἀμίαντον ἄνθος. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ λειμὸν τῆς εὐωδίας. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ἡ ἀμπλος ἡ ἀειθαλής, ἡ εὐφραίνουσα τὰς ψυχὰς τῶν σὲ δοξαζόντων. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ἡ ἀγεώργητος καλλίκαρπος ἄρουρα. Κατὰ φύσιν μὲν, διὰ τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ διὰ τὸν χρόνον τῆς ἀσκήσεως [κυήσεως]· παρὰ φύσιν δὲ, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ φύσιν, διὰ τὸν ἀνωθεν ἐνδημήσαντα Θεὸν Λόγον, καὶ ἐν τῇ ἀγίᾳ σου γαστρὶ τὸν Ἄδᾶμ ἀναπλάσαντα, καὶ τὸ μὲν γόνιμον, τῇ ἀγίᾳ Παρθένῳ παρέσχεν τὸ ἅγιον Πνεῦμα· ἡ δὲ ἀλήθεια τοῦ σώματος προσελήφθη ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς. Καὶ ὡσπερ ὁ μαργαρίτης ἐκ τῶν δύο φύσεων, ἐξ ἀστραπῆς καὶ ὕδατος, ἐκ τῶν ἀόηλων σημεῖων τῆς θαλάσσης προέρ- ἀσυγχύτως καὶ ἀτρέπτως, ἐκ τῆς καθαρᾶς καὶ ἀγνῆς.

Πλείστοι τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ πατριαρχῶν, καὶ προφητῶν, ἐπεθύμησαν ἰδεῖν, καὶ αὐτόπται γενέσθαι. καὶ οὐ γέγονασιν. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν, διὰ ὀράσεις αὐτὸν τυπικῶς ἐν αἰνίγμασιν [ἄλ. ἐν αἰνίγματι] ἐθεάσαντο· οἱ δὲ ἐν στόλῳ νεφέλης θείας φωνῆς ἐν ἀκροάσει γέγονασιν, καὶ ἁγίων ἀγγέλων συνέτυχον ὀπτασίαις· πρὸς Μαριάμ δὲ Παρθένον μόνην τὴν ἁγίαν, Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος [ἄλ. ὁ ἀγγελος] φωτιστικῶς παρεγένετο, τὸ, Χαῖρε, κεχαριτωμένη, αὐτῇ εὐαγγελιζόμενος· καὶ οὕτως τὸν Λόγον ἐδέξατο, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς σωματικῆς συμπληρώσεως, τὸν πολῦτιμον μαργαρίτην προήνεγκεν. Δεῦτε τοῖνον καὶ ὑμεῖς, ὦ ἀγαπητοί, τὰ ἐκ τῆς τοῦ Δαβὶδ θεοπνεύστου κιθάρης, ἡμῖν δεδειγμένα μελωδήσωμεν, λέγοντες· Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου· σὺ, καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου. Κιβωτὸς γὰρ ἀληθῶς, ἡ ἁγία Παρθένος, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν κεχρωσμένη, ἡ ὅλον τὸν θησαυρὸν δεξαμένη τοῦ ἁγιάσμα-

τος. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου. Ἀνάστηθι, Κύριε, ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς, ἵνα ἐξαναστήσῃς τὸ πεπτωκὸς γένος τοῦ πρωτοπλάστου. Ταῦτα προσβεύων ὁ Δαβὶδ πρὸς τὴν ἐξ αὐτοῦ μέλλουσαν βλαστάνειν βάρβον τὸ καλλίκαρπον ἐκεῖνο ἄνθος, προφητεύων ἔλεγεν· Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ Ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρὸς σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου· ὅτι αὐτὸς ἔστιν Κύριος ὁ θεὸς σου, καὶ προσκυνήσεις [ἄλ. προσκυνήσουσιν] αὐτῷ. Ἄκουσον, θύγατερ, τὰ πρώην εἰς σέ [ἄλ. περὶ σοῦ] προφητευόμενα· ἵνα καὶ τοῖς γνώσεως ὀφθαλμοῖς θεωρήσῃς τὰ πράγματα. Ἄκουσον ἐμοῦ σοι προμηνύοντος, καὶ τοῦ ἀρχαγγέλου σοι τὰ ἐντελῆ σοι μυστήρια διαβρήδην ἀναγγέλλοντος. Δεῦτε τοίνυν, ἀγαπητοὶ, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὴν τῶν προλαβόντων μνήμην ἀναδραμόντες, τὴν ἐξ Ἰεσσαὶ βάρβον ὑπερφυῶς οὕτως βλαστήσασαν δοξάσωμεν, ἀνυμνήσωμεν, μακαρίσωμεν, εὐφημίσωμεν. Οὐ γὰρ μόνῳ τῷ [ἄλ. μόνον τὸν] Ἰωσήφ, ἀλλὰ καὶ τῇ θεοτόκῳ Μαρίας προμαρτυρῶν [ἄλ. προσημαρτυρῶν] ὁ Λουκάς, ἐν τοῖς θεοῖς Εὐαγγελίοις, ἱστορεῖ πρὸς αὐτὴν τὴν τοῦ Δαβὶδ οἰκειότητα· Ἀνέθι γὰρ ὁ Ἰωσήφ, φησὶν, ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς πόλιν τῆς Ἰουδαίας, ἧτις καλεῖται Βηθλεὲμ, ἀπογράψασθαι σὺν Μαρίας τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὖση ἐγκύῃ, διὰ τὸ εἶναι αὐτοῦς ἐξ οἴκου καὶ πατρίδος Δαβὶδ. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοῦς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτὴν, καὶ ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον πάσης τῆς κτίσεως· καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καὶ ἀνέκλιεν αὐτόν ἐν τῇ φάτῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι. Ἐσπαργάνωσεν τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἰμάτιον. Ἐσπαργάνωσεν τὸν πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσαντα. Ἀνέκλιεν ἐν φάτῃ, τὸν ὑπὲρ χερουβὶμ καθήμενον, καὶ ὑπὸ μυριάδων ἀγγέλων ἀνυμνούμενον. Ἐν τῇ τῶν ἀλόγων φάτῃ ἀνεπαύσατο ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, ἵνα τοῖς ὄντως ἀλόγοις ἀνθρωπίνους [γρ. ἀνθρώπους], κατὰ προαίρεσιν, λογικῆς μεταδόσῃ αἰσθήσεως. Ἐν τῇ τραπέζῃ τῶν κτηνῶν προετίθη ὁ οὐράνιος ἄρτος [ἄλ. προσετίθη ἄρτος τῆς ζωῆς], ἵνα τοῖς κτηνώδεσιν τοῖς ἀνθρωπίνους μυστικῆς βρώσεως χορηγήσῃ μετέληψιν. Καὶ οὐδὲ τόπος ἦν αὐτοῖς ἐν τῷ καταλύματι. Τόπον οὐκ εἶχεν, ὁ οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τῷ λόγῳ κατασκεύασας· ἐπειδὴ, πλούσιος ὢν, δι' ἡμᾶς ἐτιώχευσεν, ταπεινώσων ἄκραν ἐλόμενος [ἄλ. ἀνελόμενος], διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἡμετέρας φύσεως, τῆς ἐμφύτου αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητος. Ὁ ἀπορρήτων μυστηρίων [ἄλ. ἀπορρήτων μυστηρίων] τῆς οἰκονομίας πληρῶσας πᾶσαν διοίκησιν [ἄλ. διακαιοσύνην] ἐν οὐρανῷ ἐν κόλπῳ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐν σπηλαίῳ ἐν ἀγκάλαις μητρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ φάτῃ. Ἀγγελικαὶ χορεῖαι περιεκύκλωσαν αὐτόν, ἐν οὐρανῷ δοξολογίαν, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην καταμηνύοντες. Ἐν οὐρανῷ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς ἐκαθέζετο· καὶ ἐν τῇ φάτῃ ὡς ἐπὶ τῶν χερουβὶμ ἀνεπαύσατο.

A in requiem tuam. Surge, Domine, ex sinu Patris, ut collapsum primi parentis genus erigas. Hæc postulans ac deprecans David, ad virgam, quæ ex ipso pulcherrimi illius fructus florem germinatura erat, viticinans dicebat: Audi, filia, et vide, et inclina aurem tuam; et obliviscere populum tuum, et domum patris tui; et concupiscet rex decorem tuum: quoniam ipse est Dominus Deus tuus, et adorabis eum⁹⁰. Audi, filia, quæ antea in te [al. de te] prædicta sunt: ut et cognitionis oculis res ipsas contempleris. Audi me tibi præsignificantem, et archangelum perfecta tibi mysteria diserte annuntiantem. Venite igitur, dilectissimi, et nos ad memoriam ea quæ præcesserunt revocantes, virgam illam ex Jesse sic admirabiliter atque ineffabiliter germinantem glorificemus, collaudemus, beatam prædicemus, lætisque acclamationibus excipiamus. Nou enim soli [al. solum] Joseph, sed et Dei genitrici Mariæ testimonium perhibens Lucas, in divinis Evangeliiis, ad ipsam David familiam atque cognationem respiciens, enarrat ac dicit: Ascendit autem et Joseph a Galilæa in civitatem Judææ, quæ vocatur Bethlehem, ut profiteretur cum Maria desponsata sibi uxore prægnante; eo quod essent ipsi e domo et familia David. Factum est autem, cum essent ipsi ibi, impleti sunt dies ut pareret ipsa, et peperit filium suum primogenitum omnis creaturæ; et pannis eum involvit, et reclinavit ipsum in præsepio, quia non erat eis locus in diversorio⁹¹. Fasciis eum involvit, qui amictus est lumine sicut vestimento⁹². Involvit pannis eum, qui omnem formavit creaturam. Reclinavit in præsepio eum, qui super cherubim sedet, et ab infinitis angelis collaudatur⁹³. In irrationalium animalium præsepio divinum requievit Verbum, ut hominibus vere irrationalibus secundum liberam voluntatem, rationalem sensum tribueret. In mensa jumentorum cælestis panis propositus est [al. panis vitæ appositus est], ut homines instar pecorum irrationalia mystici cibi participes redderet. Et ne locus quidem eis erat in diversorio. Locum non habuit, qui cælum et terram verbo extruxit: quoniam, cum dives esset, propter, nos factus est pauper⁹⁴, extremam vilitatem ob salutem naturæ nostræ eligens, ex ingenita sua in nos bonitate. Qui occultorum dispensationis mysteriorum [al. occulto dispensationis mysterio] omnem implevit providentiam [al. justitiam], ac dispositionem in cælo in sinu Patris, et in spelunca in ulnis matris, in præsepio requievit. Chori angelici circumcingebant eum, in cælo gloriam concinentes, et in terra pacem annuntiantes. In cælo a dextris Patris sedebat, et in præsepio, ut super cherubim, requiescebat. Thronus revera et hic erat cherubicus; thronus regalis; Sanctus sanctorum; solus super terram gloriosus; sanctis sanctior; in quo requievit Christus Deus noster. Cui gloria, honor, et imperium, cum immaculatis-

⁹⁰ Psal. XLIV, 11, 12. ⁹¹ Luc. II, 4, 6, 7. ⁹² Psal. CIII, 2. ⁹³ Psal. LXXII, 2; Dan. III. ⁹⁴ II Cor. VIII, 9.

simo Patre et sanctissimo ac vivifico Spiritu, nunc A Θρόνος ἀληθῶς καὶ οὗτος χερουβικός· θρόνος βασιλικός· Ἅγιος ἁγίων, ἐνδοξος μόνος ἐπὶ τῆς γῆς, τῶν ἁγίων ἀγιώτερος· ἐν ᾧ ἀνεπαύσατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ω ἡ δόξα, τιμὴ, καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ ἀχράντῳ, καὶ τῷ παναγῶ καὶ ζωοποιῶ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

HOMILIA II

In Annuntiatione sanctæ Virginis Mariæ.

Ejusdem sancti Patris nostri Gregorii episcopi Neocæsareæ Ponti, Thaumaturgi, encomium in Annuntiationem sanctissimæ Dei genitricis semperque virginis Mariæ, sermo II.

Cunctas quidem festorum celebritates atque hymnodias decet nos sacrificiorum instar offerre Deo : primum autem omnium, Annuntiationem sanctissimæ Dei genitricis, verbis illis comprehensam, Ave, gratia plena⁹⁵, quæ ab angelo ad eam facta est : quoniam et prima omnis sapientiæ [al. ante omnem sapientiam] et salutariæ doctrinæ in Novo Testamento illa nobis salutatio a Patre luminum emissa est. Gratia autem plena dicens, omnem naturam humanam complexus est. Ave, gratia plena, in sancta conceptione, et in glorioso partu. Annuntio vobis gaudium magnum, quod erit omni populo⁹⁶. Rursus ad salutarem passionem Dominus veniens, aiebat : Videbo vos, et gaudebitis, et gaudium vestrum nemo tollet a vobis⁹⁷. Et post suam resurrectionem, iterum per sanctas mulieres primum, illud ave [al. avete]⁹⁸ nobis annuntiat. Similia rursus hisce Apostolus proclamavit : Semper (inquiens) gaudete ; sine intermissione orate, in omnibus gratias agite⁹⁹. Videte igitur, o charissimi, quo pacto gaudium, quod omnem cogitationem excedit, atque perenne, nobis indivisibiliter ubique Dominus dilargitus sit. Nam quoniam S. Maria in carne dum esset, purissimam vitam, omnique genere virtutum exultam, optimamque supra humanæ naturæ consuetudinem, gerebat ; ideo æterni

Β Τοῦ αὐτοῦ ἐν ἁγίοις Πατέροις ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου τῆς Νεοκαισαρείας Πόντου, τοῦ Θαυματουργοῦ, ἐγκώμιον εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς παρναγίας θεοτόκου καὶ ἀεὶ παρθένου τῆς Μαρίας, λόγος β'.

Ἐορτὰς μὲν ἀπάσας καὶ ὑμνωδίας, δέον ἡμᾶς θυσιῶν δίκην προσφέρειν τῷ Θεῷ· πρώτην δὲ [ἀλ. πρῶτον δὲ] πάντων, τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, τὸ, Χαῖρε, κεχαριτωμένη, τὸν παρὰ τοῦ ἀγγέλου πρὸς αὐτὴν γεγονότα· ἐπειδὴ καὶ πρώτη πάσης σοφίας [ἀλ. πρὸ τῆς σοφίας πάσης] καὶ σωτηρίου διδασκαλίας ἐπὶ τῆς νέας διαθήκης, τὸ Χαῖρε κεχαριτωμένη, παρὰ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων ἡμῖν ἀπεστάλη. Κεχαριτωμένη δὲ εἰπῶν, πᾶσαν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων συμπεριέλαβεν. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ἐπὶ τῇ ἁγίᾳ συλλήψει καὶ ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ κησεί. Εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἐστὶν παντὶ τῷ λαῷ. Πάλιν ἐπὶ τὸ σωτήριον πάθος ὁ Κύριος ἐρχόμενος, ἔλεγεν· Ὅψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρίσεσθε, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς ἀρεῖ ἀρ' ὑμῶν. Καὶ μετὰ τὸ ἀναστῆναι, πάλιν διὰ τῶν ἁγίων γυναικῶν, πρῶτον τὸ χαῖρε [ἀλ. χαίρετε] ἡμῖν εὐαγγελίζεται. Πάλιν παραπέλθισα τοῦτοις ὁ Ἀπόστολος κέκραγεν· Πάντοτε, λέγων, χαίρετε· ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε· ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε. Ὅρατε τούτων, ὦ ἀγαπητοί, πῶς τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ ἀένναον χαρὰν, ἀδιαίρετως πανταχοῦ ἡμῖν ὁ Κύριος ἐδώρησατο. Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἁγία Μαρία ἐν σαρκὶ οὔσα, τὴν ἀφθαρτον πολιτείαν ἐκέκτητο, ἀρεταῖς τε παντοταῖς πολιτευσασμένη, καὶ βίωσασα κρείττον ἢ κατὰ ἄνθρωπον διὰ τοῦτο, ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος σάρκα ἀναλαβεῖν, καὶ τέλειον ἀνθρώπινον ἐξ αὐτῆς κατηξίωσεν· ἵνα δι' ἧς σαρκὸς ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, διὰ τῆς αὐτῆς σαρκὸς κατακριθῆ ἡ ἁμαρτία ἐν τῇ σαρκί, καὶ νικηθῆ ὁ τῆς ἁμαρτίας πειραστῆς, ἐν τῇ ταφῇ [ἀλ. ἐν τῇ ἀφῇ] τοῦ ἁγίου σώματος· καὶ ἀρχὴ ἀναστάσεως ἅμα ἀποδεχθῆ, καὶ ζωὴ αἰώνιος ἐν κόσμῳ πολιτευθῆ, καὶ Θεοῦ Πατρὸς ἀνθρώποις γένηται κοινωνία. Καὶ τί εἴπωμεν, ἢ τί παραλείπωμεν ; ἢ τίς ἐξηγήσεται τοῦ μυστηρίου τὸ ἀκατάληπτον ; Ἀλλὰ νῦν ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανελέθωμεν. Πρὸς Παρθένον ἀγνήν Γαβριὴλ ἀπέσταλται· ὁ ἀσώματος πρὸς τὴν ἐν σώματι μετελθοῦσαν τὴν πολιτείαν τὴν ἀφθαρτον, ἐν ἀγνεῖᾳ, καὶ ἐν ἀρεταῖς βίωσασαν. Καὶ ἐλθὼν πρὸς

⁹⁵ Luc. i, 28. ⁹⁶ Luc. ii, 40. ⁹⁷ Joan. xvi, 22. ⁹⁸ Math. xxviii, 9. ⁹⁹ I Thess. v, 16, 17, 18.

αὐτήν, πρῶτον τὸ, *Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος* **A** μετὰ σοῦ, αὐτῇ εὐαγγελίζεται οὕτως· *Χαῖρε, κεχαριτωμένη*. Σὺ γὰρ τὰ τῆς θνῶς χαρᾶς πράττεις ἄξια· ἐπειδὴ σὺ τὸν ἀσπιδον χιτῶνα ἐνδέδουσαι, καὶ τὴν ζώνην τῆς σωφροσύνης περικίσεις. *Χαῖρε, κεχαριτωμένη, δοχεῖον τῆς ἐπουρανοῦ εὐφροσύνης τυγχάνουσα*. *Χαῖρε, κεχαριτωμένη*· διὰ σοῦ γὰρ ἡ χαρὰ πάση τῇ κτίσει βραβεύεται, καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπολαμβάνει τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. *Χαῖρε, κεχαριτωμένη*· ὅτι ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ὁ κτίστης τῶν ἀπάντων μέλλει βασιτάσσειν. Ἡ δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ διεταράχθη· ἀθήτης γὰρ πρὸς πάσας τὰς διαλέξεις τῶν ἀνθρώπων ἐτύγχανεν· καὶ τὴν ἡσυχίαν, ὡς μητέρα σωφροσύνης καὶ ἀγνείας, ἠσπάζετο, καθαρὸν ὑπάρχουσα, καὶ ἀκέραιον, καὶ ἀμόλυντον ἄγαλμα, αὐτὴ τὴν ἀγγελικὴν ἔψιν οὐκ ἐδειλάσεν, ὡς **B** οἱ πλειότες [ἄλ. πολλοί] τῶν προφητῶν· ἐπειδὴ καὶ παρθενία ἀληθῆς πρὸς ἀγγέλους συγγένεια τυγγάνει, καὶ ἰσομοιρία. Ἐπιμελῶς γὰρ ἡ ἁγία Παρθένος τὴν λαμπάδα τῆς παρθενίας φυλάττουσα, καὶ πολλὴν τοῦ μὴ σβεσθῆναι, ἢ σπιλωθῆναι, πρόνοιαν εἶχε. Καὶ καθάπερ ἂν τις λαμπρὰν στολὴν περιβεβλημένος, πολὺν ποιεῖται λόγον, μὴ τις μολυσμῶς, ἢ ῥύπος πῶθεν προσγένηται· οὕτως ἡ ἁγία Μαρία ἐν ἑαυτῇ διανοεῖτο, καὶ ἔλεγεν· Μὴ τίνα ἄρα κατασκευὴν ἢ ὠπείαν ἢ θεραπεία κέκτηται; Μὴ τὸ *χαῖρε* τοῦτο λύπης αἴτιον μοι γενήσεται, καθὼς πάλαι τῇ προμήτορι· *Εὖα ἡ ὀφθαλμιμονος συνέργητος παραδοχῆ τῆς χρηστολόγου ὑποσχέσεως τῆς θεώσεως; Μὴ* **C** *πάλιν εἰς ἀγγελον φωτὸς μετασχηματισθεὶς ὁ ἀρχέλακος δαίμων, καὶ τῷ ἐμῷ μνήστορι φθονῶν τῆς ἄγαν σωφροσύνης, καὶ τοῦτω προβαλὼν δι' ὀμίλιας τάχα χρηστῆς, καὶ μὴ ἰσχύσας ὡς στέρβρον νοῦν, τὸν ἄνδρα ἀπατήσαι, ἐμολ προσῆλθεν ὡς ἀπαλωτέρα κεκοσμημένη τῇ διανοίᾳ, καὶ τὸ *χαῖρε* ἐπιφωνεῖ τὸ ἐς ὑστερον ἄχαρι; Μὴ ἄρα ὁ μακαρισμὸς καὶ ἀσπασμὸς ἐν εἰρωνείᾳ γέγονε; Μὴ τις ἰδὸς ἐν τῷ μέλιτι κέκρυσται; Μὴ λόγος μὲν εὐαγγελιζομένου, σκοπὸς δὲ συλοῦντος; Ἢν γὰρ οὐκ εἶδεν αὐτὸς, πῶθεν ἀσπάσεται; Ταῦτα ἐν ἑαυτῇ διηπόρει, καὶ ἔλεγεν. Τότε πάλιν ὁ ἀρχάγγελος προσφωνεῖ αὐτῇ χαρὰν τοῖς πᾶσι πιστῆν, καὶ ἀδιαίρετον, προμηγῶν καὶ λέγων αὐτῇ· *Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ* [ἄλ. χαρὰν ἀδιαίρετον, καὶ λέγει· *Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ*], *εὖρες γὰρ χάριτι παρὰ τῷ Θεῷ*. Ἐχεις σύντομον τὴν τῶν βηθέντων ἀπόδειξιν. **D** Οὐ μόνον γὰρ σοι, τὸ μὴθὲν φοβεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφοβίας τὸν τρόπον αἰνίττομαι. Δι' ἐμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ οὐράναι δυνάμεις, σὲ τὴν ἁγίαν Παρθένον ἀσπάζονται· αὐτὸς δὲ μᾶλλον ὁ κυριεύων πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων, ἀπὸ πάσης τῆς κτίσεως, σὲ τὴν ἁγίαν καὶ παγκόσμιον ἐκλέλεκται· καὶ διὰ τῆς ἁγίας καὶ ἀγνῆς, καὶ καθαρᾶς, καὶ ἀμιάντου σου γαστρὸς, ὁ φωτιστικὸς μαργαρίτης προέρχεται εἰς σωτηρίαν πάσης τῆς οἰκουμένης· ἐπειδὴ πάσης ἀνθρωπίνης φύσεως [ἄλ. κτίσεως], καὶ σὺ ἡ ἁγία, ἐνδοξοτέρα, καὶ καθαρωτέρα, καὶ ὀσιωτέρα γεγέννησαι· λαμπροτέραν μὲν ὑπὲρ χιόνα ἔχουσα τὴν διάνοιαν, παντὸς*

ac virtutibus viventem. Et ad ipsam veniens, primum illud, *Ave, gratia plena, Dominus tecum* ¹, ipsi sic annuntiat : *Ave, gratia plena*. Tu enim quæ vera gaudio sunt digna agis : quoniam immaculatam induta es vestem, et cingulo continentiae ac pudicitiae cincta es. *Ave, gratia plena*, quæ supercælestis lætitiæ vas es atque receptaculum. *Ave, gratia plena* : nam per te, gaudium omni dispensatur creaturæ, genusque humanum antiquam dignitatem recuperat. *Ave, gratia plena* : quoniam in ulnis tuis Creator universorum gestabitur. Ipsa vero in hoc turbata est verbo : nam ad quoscunque viro-
rum affatus erat insolita, et quietem atque silentium ut continentiae ac castitatis matrem amplectebatur ; cumque puritatis atque integritatis immaculatum simulacrum esset, aspectum ipsa angelicum, sicut plures ex prophetis non reformidavit ; quoniam et affinitatem quamdam ac similitudinem vera virginitas cum angelis habet. Studiose quippe sanctissima Virgo lampadem virginitatis conservabat, et ne exstingeretur aut commacularetur, provide diligenterque curabat. Et sicut aliquis splendido amictus vestimento, magnam rationem ac curam adhibet, ne qua iniquatione ac sorde contaminetur ; ita quoque sanctissima Maria intra se cogitabat atque dicebat : Nunquid forte artificium aliquod ac fraudem, vel assentationem iste ministerii atque obsequii actus in se continet? Nunquid *ave* istud doloris mihi causa erit, sicut olim primæ matri Evæ, blanda divinitatis promissio, quam ex dæmoniaci serpentis operatione susceperat? Nunquid rursus in *angelum lucis transfiguratus* mali auctor dæmon ², et meo sponso suam valde pudicitiam invidens, blandoque eum sermone fortasse oppugnans, et non valens viri mentem tanquam firmiorem decipere, ad me quasi teneriore decoratam mente accessit ; et istud mihi *ave* invenustum in posterum intonuit? Nunquid per ironiam beatificatio atque salutatio illa facta est? Nunquid venenum sub melle occultatum? Nunquid verba quidem fausta nuntiantis ; at scopus est deprædantis? Quomodo enim quam non novit ipse salutari? Hæc apud se dubia cogitatione versabat atque dicebat. Tunc rursus gaudium cunctis credibile atque indubitabile archangelus ipsi annuntiat, et dicit : *Ne timeas* [*al. gaudium indivisibile ei annuntiat*, ac dicit : *Ne timeas*], *Maria* : *invenisti enim gratiam apud Deum* ³. Habes brevem dictorum demonstrationem. Non solum enim tibi quod nihil timendum est, sed et fiduciæ rationem innuo. Nam cunctæ per me cælestes potestates te sanctam Virginem salutant : quin et ipse cælestium omnium potestatum dominator, ex omni creatura, te sanctissimam et ornatissimam elegit ; et per sanctum ac castum, purum atque impollutum ventrem tuum, fulgidissima margarita in salutem totius terrarum orbis progreditur ; quoniam et tu sancta, omni

¹ Luc. 1, 28. ² Gen. III. ³ II Cor. II, 14. ⁴ Luc. I, 30.

humana natura [al. creatura] gloriosior ac prior
 sanctorum effecta es; ac nive quidem candidiorem
 habens mentem, quovis autem auro quantumvis
 probato purificatum magis corpus; ventrem vero,
 qualem Ezechiel vidit, et qualem recensuit, talia
 dicens: *Similitudo animalium super caput, quasi
 firmamentum, et quasi aspectus crystalli formidabilis,
 et similitudo throni, super ea, quasi aspectus lapidis
 sapphiri; et super thronum, tanquam similitudo ho-
 minis, et quasi aspectus electri; et intrinsecus ejus,
 velut aspectus ignis, per circuitum*⁶. Perspicue igitur
 propheta natum ex sanctissima Virgine, in fi-
 gura ac umbra cernebat: quem tu, sancta Virgo [al.
 beata Virgo] portare non posses, nisi omni gloria
 atque virtute pro tempore illo refulgeres [al. contra
 throno ipsius coruscares]. Quibus igitur encomio-
 rum verbis dignitatem virginalem describamus?
 Quibus laudum significationibus atque præconii
 immaculatam ejus formam celebremus? quibus spi-
 ritualibus canticis atque elocutionibus gloriosissimam
 inter angelos glorificemus? Hæc, in domo Dei instar
 fructiferæ olivæ plantata, cui Spiritus sanctus ob-
 umbravit; per quam nos filios et hæredes regni
 Christi vocavit. Hæc semper vicens immortalitatis
 paradisis, in qua lignum vitæ plantatum cunctis
 immortalitatis fructus [al. incorruptibilitatis fru-
 ctum] suppeditat. Hæc virginum gloriatio, et ma-
 trum jubilatio. Hæc credentium firmamentum, et
 piorum perfectum exemplum. Hæc lucis indumen-
 tum, et virtutis [al. veritatis] domicilium. Hæc
 fons perennis, in quo aqua viva scaturivit atque
 produxit Domini in carne adventum. Hæc justitiæ
 munimentum; et quicumque ejus, ac virginalis in-
 genuitatis puritatisque amatores fuerint, angelica
 gratia perfruentur. Quicumque a vino ebrietatis
 [al. a vino et ebrietate] et sicera voluptatis absti-
 nuerint, ex gemine vivificæ plantationis lætifica-
 buntur. Quicumque virginitatis lampadem inextin-
 ctam conservaverint, immarcessibili immortalitatis
 corona⁶ exornabuntur. Quicumque immaculatam
 temperantiæ ac pudicitiae vestem comparaverint,
 mystico justitiæ thalamo excipientur. Quicumque
 propius ad angelicum gradum accesserint, per-
 fectius quoque deliciis Dominicæ beatitudinis refl-
 cientur. Quicumque pellucidum mentis oleum, ac
 purum conscientiae thymiaa possederint, boni
 spiritualis odoris adoptionisque [al. et adoptionis spi-
 ritualis] promissionem consequentur. Quicumque di-
 gne Dei genitricis Virginis Mariæ Annuntiationem
 celebraverint, pleniorem etiam angelicæ salutatio-
 nis illius, *Ave, gratia plena*, mercedem referent.
 Oportet igitur nos hanc festivitatem celebrare,
 quoniam gaudio atque lætitia cunctum terrarum
 replevit orbem. Celebremus igitur nos eam in
 psalmis et hymnis, ac canticis spiritualibus. Celebra-
 vit olim et Israel: at in azymis, et herbis amaris, de
 quibus ait propheta: *Convertam festivitatem ipsorum*

δὲ χρυσοῦ δοκιμωτέρου κεκαθαρμένον τὸ σῶμα· γα-
 στέρα δὲ, οἷαν ὁ Ἰεζεκιὴλ ἐθεάσατο, καὶ ποῖαν δὲ
 ἰστόρησεν, τοιαύτῃ λέγων· Ὁμοίωμα ζῶων ὑπὲρ κε-
 φαλῆς, ὡσεὶ στερέωμα, καὶ ὡς δρασις κρυστάλλ-
 λου φοβεροῦ, καὶ ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτῶν, ὡς
 δρασις λίθου σαπφείρου· καὶ ἐπάνω τοῦ θρόνου,
 ὡς ὁμοίωμα ἀνθρώπου, καὶ ὡς δρασις ἡλέκτρον·
 καὶ ἐσωθεν αὐτοῦ, ὡς δρασις πυρός, κύκλῳ. Σα-
 φῶς δὲ τὸν ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου τεχθέντα ὁ προ-
 φῆτης τυπικῶς θεάσατο· ὃν σὺ, ἁγία Παρθένη [ἄλ.
 μακαρία Παρθένη], φέρειν οὐκ ἰσχυες, εἰ μὴ πάσης
 δόξης, καὶ ἀρετῆς κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον [ἄλ. τὸν
 θρόνον ἐκείνον] ἐξήστραπτες. Ποίοις οὖν ἐγκωμίων
 ῥήμασι τὴν παρθενικὴν διαγράψωμεν ἄξια; Ποίοις
 ἐπαίνων νεύμασι καὶ κηρύγμασι τὸν ἄσπιλον ἀνυμνή-
 σωμεν χαρακτῆρα; Ποίοις πνευματικαῖς ὑμνοῦσιν
 καὶ λέξεσι δοξάσωμεν τὴν ὑπερένδοξον ἐν ἀγγέλοις;
 Αὐτὴ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ πεφυτευμένη, ὡς κατὰ
 καρπὸς ἐλαία, ἐν ἣ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπεσκίασε
 [ἄλ. ἐπισκιάζει]· δι' ἣς υἱοῦς καὶ κληρονόμους ἡμᾶς
 κέκληκεν τῆς τοῦ Χριστοῦ βασιλείας. Αὐτὴ, ὁ ἀειθα-
 λῆς τῆς ἀφθαρσίας παράδεισος· ἐν ἣ τὸ ζωοποιὸν
 ξύλον φυτευθὲν, τοῖς πᾶσιν χορηγεῖ ἀθανασίας καρ-
 πούς [ἄλ. ἀφθαρσίας καρπὸν]. Αὐτὴ, παρθένων τὸ
 καύχημα, μητέρων τὸ ἀγαλλίαμα. Αὐτὴ, πιστευόν-
 των στήριγμα, καὶ εὐσεβῶν κατόρθωμα. Αὐτὴ, φωτὸς
 ἔνδυμα, καὶ ἀρετῆς [ἄλ. ἀληθείας] ἐφέστιον. Αὐτὴ,
 πηγὴ ἀένναος, ἐν ἣ τὸ ζῶον ὕδωρ ἔβλυσε τὴν ἑν-
 σαρκον τοῦ Κυρίου παρουσίαν. Αὐτὴ, δικαιοσύνης
 ἐχύρωμα, καὶ ὅσοι ταύτης γεγόνασιν ἑρασταί, καὶ τῆς
 παρθενικῆς ἔρωσι γησιότητος καὶ καθαρότητας, τῆς
 ἀγγελικῆς ἀπολαύσονται χάριτος. Ὅσοι τοῦ οἴνου
 τῆς μέθης [ἄλ. οἴνου καὶ τῆς μέθης], καὶ τῶν σι-
 κέρων ἀπέχονται τῆς ἡδυπαθείας, ἐκ τοῦ γεννήμα-
 τος εὐφρανθήσονται τῆς ζωηφόρου φυτείας. Ὅσοι τὴν
 λαμπάδα ἄσβεστον διετήρησαν τῆς παρθενίας, τὸν
 ἀμπαράντιον στέφανον ἀναδύσονται τῆς ἀφθαρσίας.
 Ὅσοι τὸν τῆς σωφροσύνης ἄσπιλον περιποιήσαντο
 χιτῶνα, εἰς τὸν μυστικὸν τῆς δικαιοσύνης παραλ-
 φθήσονται νυμφῶνα. Ὅσοι τοῦ ἀγγελικοῦ βαθμοῦ
 πλησιαίτεροι γεγόνασι, γησιαίτερον τοῦ δεσποτι-
 κοῦ κατατρύψουσι μακαρισμοῦ. Ὅσοι τὸ φωτιστι-
 κὸν ἔλαιον τῆς διανοίας, καὶ τὸ καθαρὸν τοῦ συνειδή-
 τος θυμιάμα κέκτηνται, τῆς εὐωδίας τῆς πνευματι-
 κῆς, καὶ τῆς υιοθεσίας [ἄλ. πνευματικῆς υιοθεσίας]
 κληρονομήσουσι τὴν ἐπαγγελίαν. Ὅσοι ἀξίως τὸ
 εὐαγγελισμὸν ἐορτάζουσι τῆς θεοτόκου Παρθένου
 Μαρίας, γησιαίτερον τῆς ἀγγελίας, τοῦ, *Χαίρε,
 κεχαριτωμένη, κομιζόντι μισθαποδοσίαν*. Δεῖ οὖν
 ἡμᾶς τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐορτάζειν, ἐπειδὴ χαρᾶς καὶ
 εὐφροσύνης πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσεν. Ἐορτά-
 ζωμεν δὲ ἡμεῖς ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευ-
 ματικαῖς. Ἐορτάζεν ποτὲ καὶ Ἰσραὴλ, ἀλλ' ἐν ἀζύ-
 μοις, καὶ πικρίαῖ· περὶ ὧν ὁ προφήτης λέγει·
*Μεταστρέψω τὰς ἐορτὰς αὐτῶν εἰς λύπας, καὶ εἰς
 κένθος, καὶ τὴν ἁρμονίην αὐτῶν εἰς κατῆψεϊαν*.
 Τὰς δὲ ἡμετέρας λύπας ὁ Κύριος ἡμῶν, διὰ τῶν καρ-
 πῶν τῆς μετανοίας, εἰς χαρὰν μεταστρέψει διεθε-

⁶ Ezech. i, 22, 26, 27. ⁶ I Petr. v, 4.

βαύσατο. Εἶχεν μὲν καὶ ἡ πρώτη διαθήκη δικαιομα-
 τὰ λατρείας, ὡς ἐπὶ τοῦ προπάτορος Ἀβραάμ,
 ἀλλ' ἐν πόνους σαρκίνης ἀλληθδόνος διὰ περιτομῆς,
 μέχρι χρόνων συμπληρώσεως. Νόμος ἐκείνους διὰ Μωϋ-
 σῆως εἰς παιδείαν ἐδόθη ἡμῖν δὲ ἡ χάρις, καὶ ἡ
 ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ δωδῶρηται [δ.λ. ἐγένετο].
 Πάντων ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν ἀρχὴ γέγονεν ὁ Εὐαγγελι-
 σμὸς τῆς κεχαριτωμένης Μαρίας, ἡ πολυύμνητος τοῦ
 Σωτῆρος οἰκονομία, ἡ ἐνθεος αὐτοῦ καὶ ὑπερκόσμιος
 διδασκαλία. Ἐντεῦθεν ἡμῖν ἀνατέλλουσιν τοῦ νοσηροῦ
 φωτὸς αἱ ἀκτῖνες. Ἐντεῦθεν ἀναδρῦουσιν ἡμῖν αἱ
 πηγαὶ τῆς σοφίας, καὶ τῆς ἀθανασίας, διεῖδη καὶ κα-
 θαρὰ ἐκχέουσαι τῆς εὐσεβείας τὰ νάματα. Ἐντεῦθεν
 ἡμῖν ἀπαστράπτουσιν οἱ θησαυροὶ τῆς θεογνωσίας.
 Ζωὴ γὰρ αὕτη ἐστὶν αἰώνιος, ἵνα γινώσκωμεν τὸν
 ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστόν.
 Καὶ πάλιν Ἐρευνάτε τὰς Γραφάς, ὅτι ἐν αὐταῖς
 εὐρήσατε ζῶν αἰώνιον [δ.λ. δοκεῖτε ζῶν αἰώνιον
 εἶχειν]. Διὰ τοῦτο γάρ, τοῖς ἐρευνῶσι τὰ θεῖα λόγια
 ἀνακαλύπτεται ὁ θησαυρὸς τῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως.
 Θησαυρὸν ἡμῖν ἤπλωσε σήμερον τῆς θεοπνεύστου
 Γραφῆς ὁ Παράκλητος. Θησαυρὸς δὲ ἡμῖν ἐστὼ σο-
 φίας, ἡ προφητικὴ γλῶσσα, καὶ ἡ ἀποστολικὴ διδα-
 σκαλία ὃ γὰρ ἐστὶ χωρὶς νόμου καὶ προφητῶν, ἡ
 εὐαγγελιστῶν [δ.λ. Εὐαγγελίων], καὶ ἀποστόλων, ἔχειν
 τὴν ἀκριθεῖ τῆς σωτηρίας ἐλπίδα. Διὰ γὰρ τῆς τῶν
 ἁγίων προφητῶν καὶ ἀποστόλων γλώττης ὁ Κύριος
 ἡμῶν φθέγγεται, καὶ ταῖς τῶν ἁγίων φωναῖς ὁ Θεὸς
 ἐγκαλλωπίζεται, οὐ τῆς λέξεως χρῆζων, ἀλλὰ τῆ
 διαθέσει χαίρων, οὐδὲν ἐξ ἀνθρώπων καρπούμενος,
 ἀλλὰ τῆ εὐγνώμονι ψυχῇ τῶν δικαίων ἐπαναπαύμε-
 νος. Οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἡμεῖς φεγγόμεθα, Χριστὸς με-
 γαλύνεται, ἀλλ' ἐξ ὧν εὐεργετούμεθα, τὴν εὐεργεσίαν
 εὐγνωμόνως κηρύττομεν ὃχ ἵνα τῆς ἀξίας ἐφικνώ-
 μεθα, ἀλλ' ἵνα τὴν κατὰ δύναμιν ὀφειλὴν ἀποτίσω-
 μεν. Ὅταν δὲ ἀναγινώσκειται τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ ἀπο-
 στολικὸν, μὴ προσχῆς τῆ βίβλῳ, ἡ τῷ ἀναγινώσκοντι·
 ἀλλὰ τῷ ἀπ' οὐρανοῦ φεγγομένῳ Θεῷ. Βίβλος μὲν
 γὰρ, τὸ ὀρώμενον· Χριστὸς δὲ, τὸ θεολογούμενον·
 εὐαγγελίζεται τοίνυν ἡμῖν τὴν πολυύμνητον τοῦ Σω-
 τῆρος οἰκονομίαν· ὅτι Θεὸς ὢν, διὰ φιλανθρωπίαν
 ἄνθρωπος γέγονεν· οὐ τὴν προαιώνιον ἀξίαν ἀποθέ-
 μενος, ἀλλὰ τὴν σωτηριαν οἰκονομίαν ἐνδυσάμενος·
 εὐαγγελίζεται ἡμῖν τὴν πολυύμνητον τοῦ Σωτῆρος
 οἰκονομίαν, ὅτι τοῖς κάμνουσιν λατρὸς ἐπεδήμησεν,
 οὐ φαρμάκοις θεραπεύων, ἀλλὰ νύματι φιλανθρω-
 πίας ἰώμενος. Εὐαγγελίζεται ἡμῖν τὴν πολυύμνητον
 τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν· ὅτι τοῖς πεπλανημένοις ἡ
 ὁδὸς τῆς σωτηρίας ἀνεδείχθη, τοῖς ἀπεγνωσμένοις ἡ
 σωτήριος χάρις, διαφόρως πάντας εὐεργετοῦσα, τοὺς
 πεπλανημένους ἀναζητοῦσα, τοὺς ἐσχοτισμένους φω-
 τίζουσα, τοὺς θεανατωμένους ζωοποιοῦσα, τοὺς δού-
 λους ἐλευθεροῦσα, τοὺς αἰχμαλώτους ἐξαγοράζουσα,
 καὶ τοῖς πᾶσιν ἡμῖν τὰ πάντα γέγονεν, ἡ ὁδὸς [δ.λ.
 εἰς ὄδον] σωτηρίας· οὐ διὰ τὴν ἡμετέραν εὐγνωμο-
 σύνην, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτῷ τῷ εὐεργέτῃ πρέπουσαν
 ἀγαθότητα. Πάντα γὰρ ἐποίησεν ὁ Σωτὴρ, ὃχ ἵνα

A *in dolores et luctum, et lætitiā eorum in tristitiā* 7. Nostrum porro luctum Dominus noster, per fructus pœnitentiæ in gaudium se conversurum affirmavit 8. Habuit quidem et primum testamentum justificatorius cultus, ut in primo patre Abraham; verum in dolorem carni cruciatus per circumcisionem, usque ad tempora expletionis 9. Lex illis per Moysen data est ad correptionem; nobis autem gratia et veritas per Jesum Christum concessa est [al. facta est]. Cunctorum nobis bonorum principium Annuntiatio Mariæ gratia plenæ exstitit, laudatissima Salvatoris dispensatio, divinaque ejus atque altissima cœlestis doctrina. Hinc nobis spiritualis lucis exoriuntur radii. Hinc nobis sapientiæ et immortalitatis scaturiunt fontes; qui limpidos ac purros rivus pietatis effundunt. Hinc nobis divinæ cognitionis resplendent thesauri. Hæc enim vita est æterna, ut cognoscamus verum Deum, et quem misit Jesum Christum 10. Et rursus: Scrutamini Scripturas: quoniam in iis inveniatis vitam æternam [al. putatis vitam æternam habere] 11. Propterea enim scrutatoribus divinorum eloquiorum thesauri divinæ revelatur cognitionis. Theaurus nobis hodie a Deo inspiratæ Scripturæ Paracletus explicavit. Theaurus porro sapientiæ nobis sit lingua prophetica, et doctrina apostolica: non enim absque lege et prophetis, aut evangelistis [al. Evangelis], atque apostolis, perfectam salutis spem habere possumus. Nam per sanctorum prophetarum et apostolorum linguam Dominus noster loquitur, et in sanctorum vocibus Deus sibi placet et acquiescit; non quod locutione egeat, sed quod bona affectione ac dispositione gaudeat; non quod ab homine fructum ullum capiat, sed quod in animabus justorum gratis conquiescat. Non enim quia nos loquimur, Christus magnificatur; sed quia beneficiis ab eo afficimur, beneficentiam ipsius grato animo prædicamus; non ut id pro dignitate faciamus, sed ut debitum pro viribus persolvamus. Quando porro Evangelium legitur, vel apostolicum, non libro attendas, aut lectori; sed Deo e cœlis loquenti. Liber siquidem est id quod cernitur, at Christus est id de quo disseritur [al. de quo divina prædicantur]; evangelizat igitur nobis celeberrimam Salvatoris œconomiam sive dispensationem: quoniam cum Deus esset, nimia benignitate sua factus est homo; non quidem dignitatem quam ab æterno habuit, evanescens: sed salutarem œconomiam induens, evangelizat nobis laudatissimam Salvatoris dispensationem; quoniam laborantibus atque ægrotantibus medicus advenit, non pharmacis curans, sed nutu benignitatis suæ sanans. Evangelizat nobis celebratissimam Salvatoris dispensationem: quia errantibus factus est via salutis, desperantibus gratia salutis, multifariam in cunctos beneficia conferens, errantes requirens, tenebris circumfusus illuminans, mortuos vivificans, servos

7 Amos. viii. 10. 8 Jer. xxxi. 9 Joan. i. 10 Joan. xvii. 3. 11 Joan. v. 39.

libertate donans, captivos redimens, et omnibus nobis omnia factus, in viam salutis : non propter nostram animi gratitudinem, sed ob bonitatem ipsi Salvatori convenientem. Omnia enim fecit Salvator, non ut sibi ipsi virtutem compararet, sed ut nobis vitam conciliaret æternam. Ad imaginem quippe Dei hominem formans, in paradiso deliciarum jussit eum degere : cæterum diaboli invidia is deceptus, et divini præcepti transgressor factus, morti se obnoxium reddidit. Quapropter et qui ex ipso geniti sunt, per successionem hæreditario debito obstricti, damnationis sententia multati sunt. *Regnavit enim mors ab Adam usque ad Moysem* ¹² [*al. damnationis ab iis ratio exigitur*]. Benignissimus autem Dominus cernens plasma proprium a morte detineri, non in finem usque aversatus est hominem, quem ad imaginem suam fecerat; sed per singulas eum generationes visitans, non reliquit, et antea quidem Patribus ostensus, et in lege prædicatus, ac in prophetis assimilatus, salutarem dispensationem suam præsignificavit. Quando porro venit plenitudo temporum gloriosi adventus sui, archangelum præmisit Gabrielem ad Mariam Virginem, qui lætum ipsi nuntium deferret ¹³. Hic autem ab ineffabilibus supernis potestatibus ad sanctissimam Virginem deveniens, primum illis verbis : *Ave, gratia plena*, ipsam compellavit ac salutavit : qua quidem verborum voce ad eam facta, in ipsa mox auditione Spiritus sanctus in immaculatum Virginis templum ingressus est; et sanctificata est mens ejus simul cum membris : stetitque natura ex adverso, et concubitus procul, cum stupore spectantes naturæ Dominum præter naturam, atque adeo supra naturam, rem admirabilem in corpore perpetrantem; et per quæ diabolus arma decertaverat, per contraria nos Christus liberavit, assumpto corpore quod pati posset, ut nostrum; ut deficienti humano generi majorem gratiam [*al. gaudium*] tribueret. Et ubi abundavit peccatum, superabundavit gratia. Convenienter igitur gratiæ ad sanctissimam est Virginem missa. Sic enim et evangelicæ historiæ continet oraculum dicens : *Mense autem sexto, missus est angelus Gabriel ad virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, ex domo et familia David; et nomen virginis, Maria* ¹⁴, et reliqua. Primus vero hic est mensis, quo ad sanctissimam Virginem missus est archangelus; sicut et in legali libro ait Scriptura : *Mensis iste vobis principium mensium, primus est vobis in mensibus anni* ¹⁵. Pascha sanctum celebrate [*al. celebrabitis*] Domino, in cunctis generationibus vestris. Sextus vero mensis apud Zachariam. Merito igitur sanctissima Virgo ex genere David fuit, et Bethlehem patriam possedit, ac Joseph secundum consanguinitatis leges jure desponsata. Et custos ejus erat sponsus, atque incorruptionis ipsius intemeratæ cohabitator. Et sanctissimæ Virgini valde suum quadrabat nomen : Maria

Ἀ ἐαυτῷ ἀρετὴν πραγματούσεται, ἀλλ' ἵνα ἡμῖν περιποιησῆται ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ἐν εἰκόني γὰρ Θεοῦ διαπλάσας τὸν ἀνθρώπων, ἐν παραδείσῳ τρυφῆς προσταξεν διαγενῖν· οὗτος δὲ φθόνῳ διαβόλου ἀπατηθεὶς, καὶ τῆς θέλας ἐντολῆς παραβάτης γενόμενος, ὑπόδικος γέγονε θανάτου. Ὅθεν καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ τιχόμενοι, κατὰ διαδοχὴν τῷ πατρικῷ χρεεὶ ὑπέκειντο, τῆς καταδίκης τὸ λογοθέσιον ἀπητημένοι [ἄλ. ἀπαιτούμενοι]. Ἐβασίλευσε γὰρ ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Μωϋσέως. Ὁ δὲ φιλόανθρωπος Κύριος, ἰδὼν τὸ πλάσμα τὸ ἴδιον ὑπὸ τοῦ θανάτου κρατούμενον, οὐκ εἰς τέλος ἀπεστράφη, ὃν κατ' εἰκόνα ἐποίησεν· ἀλλὰ καθ' ἐκάστην γενεὰν ἐπισκεπτόμενος, οὐ διέλειπεν· καὶ πρώην μὲν ἐν τοῖς Πατράσιν ὀπιτανόμενος, καὶ ἐν νόμῳ κηρυττόμενος, καὶ ἐν προφήταις ὁμοιούμενος, τὴν σωτήριον οἰκονομίαν προσηήνυεν. Ὅτε δὲ ἦλθεν τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν τῆς ἐνδόξου παρουσίας αὐτοῦ, τὸν ἀρχάγγελον Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον Μαρὶάμ εὐαγγελιζόμενον προαπέσταλκεν. Ὁ δὲ, ἀπὸ τῶν ἀφράστων ἄνω δυνάμεων πρὸς τὴν ἁγίαν Παρθένον παραγενόμενος, πρῶτον, τὸ, *Χαῖρε, κεχαριτωμένη*, αὐτῇ προσεφώνησεν· τῆς δὲ φωνῆς, τοῦ *Χαῖρε, κεχαριτωμένη*, πρὸς αὐτὴν γενομένης διὰ τῆς ἀκοῆς εἰσῆλθεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς τὸν ἀμλιαντον ναὸν τῆς Παρθένου· καὶ ἠγιάσθη ἡ ἐννοια σὺν τοῖς μέλεσι· καὶ ἔστη ἡ φύσις ἀντικρυς, καὶ ἡ συνουσία πόρρωθεν, μετὰ θάμβους θεωροῦσαι τὸν Δεσπότην τῆς φύσεως παρὰ φύσιν, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ φύσιν πρᾶγμα θαυματουργοῦντα ἐν τῷ σώματι· καὶ δι' ὧν ὅλων ὁ διάβολος ἠγωνίζετο, διὰ τῶν ἐναντίων ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἔσωσεν, ἀναλαβὼν τὸ ὁμοιοπαθὲς ἡμῖν σῶμα, ἵνα τῷ λείποντι μείζονα χάριν [ἄλ. χάραν] δωρήσεται. Καὶ ὅπου ἐπέλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις. Πρεπόντως δὲ ἡ χάρις πρὸς τὴν ἁγίαν Παρθένον ἀπέσταλται. Οὕτως γὰρ καὶ περιέχει τῆς εὐαγγελικῆς ιστορίας τὸ λόγιον· *Τῷ μηνὶ δὲ τῷ ἕκτῳ, ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου καὶ πατρῶος Δαβὶδ· καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου, Μαρὶάμ, καὶ τὰ λοιπά. Πρῶτος δὲ μὴν οὗτος πρὸς τὴν ἁγίαν Παρθένον· καθὼς φησιν ἐν τῇ νομικῇ βίβλῳ· Ὁ μὴν οὗτος ὑμῖν, ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτός ἐστιν ὑμῖν, ἐν τοῖς μηνὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ. Πάσχα ἅγιον ἑορτάσατε [ἄλ. ἑορτάσατε] τῷ Κυρίῳ εἰς πάσας τὰς γενεὰς ὑμῶν. Ἐξοὺς δὲ μὴν πρὸς Ζαχαρίαν. Εἰκότως δὲ ἡ ἁγία Παρθένος ἐκ γένους Δαβὶδ ἐτύγγανεν, καὶ τὴν Βηθλεὲμ πατριδα ἐκέκτητο, καὶ τῷ Ἰωσήφ κατὰ νόμους συγγενείας δικαίως ἐμεμνήστευτο. Καὶ φύλαξ ἦν ὁ μνήστωρ, καὶ ὁ ἀφθαρσίας ἀκηράτου σύνοικος. Καὶ τῇ ἁγίᾳ Παρθένῳ λίαν πρέπον ὄνομα. Μαρὶα γὰρ ἐκέκλητο· ὅπερ δὴ φωτισμὸς ἐρμηνεύεται. Τί γὰρ τοῦ φωτὸς τῆς παρθενίας λαμπρότερον; Ὅθεν καὶ τὰς ἀρετὰς παρθένους ὀνομάζουσιν, οἱ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀγαθῶς στοχαζόμενοι. Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀγαθόν, παρθένον ἔχειν καρδιαν, ἠλίκον ἢ σὰρξ μετὰ τῆς ψυχῆς τὴν παρθενίαν ἀσκήσασα; Οὕτως καὶ ἡ ἁγία Μαρία ἐν σαρκὶ οὐσα,*

¹² Rom. v, 14. ¹³ Luc. 1. ¹⁴ Luc. 1, 26, 27. ¹⁵ Exod. xii, 2.

τὴν ἀφθαρτον πολιτειαν ἐκέκτητο, καὶ τὰ παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου λεχθέντα, πίστει ἐδέετο. Καὶ τότε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν Ἐλισάβετ τὴν συγγενίδα αὐτῆς, εἰς τὴν ὄρεινὴν ἐπορεύετο. *Καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ζαχαρίας, ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ, μιμησαμένη τὸν ἄγγελον.* Ὡς δὲ ἤκουσεν τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας ἢ Ἐλισάβετ, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἢ Ἐλισάβετ. Οὐκοῦν ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας ἐνήργησε, καὶ Πνεύματος ἁγίου τὴν Ἐλισάβετ ἐνέπλησε [ἄλ. ἐπλήρωσε]· καὶ καθάπερ ἐξ ἀενάου πηγῆς διὰ τῆς γλύττης ποταμῶν χαρισμάτων, διὰ τῆς προφητείας τῆ συγγενίδι ἐξέπεμψεν· καὶ τοῖς ποσὶ τοῦ βρέφους τῆ γαστρὶ δεδεμένοις, ἀλλεσθαι καὶ σκιρτᾶν παρεσκεύασεν. Ὅπερ ἦν χορείας θαύματος σύμβολον. Ἐνθα γὰρ ἡ κεχαριτωμένη παρωγένηται, χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται. Ἀρρωστημένη δὲ φωνῆ μετὰ τῆς Ἐλισάβετ, καὶ εἰπεν· *Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου· καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς μέ; Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί.* Σὺ γὰρ αὐταῖς ἀρχὴ τῆς ἀναπλάσεως [ἄλ. ἀναστάσεως] γέγονας. Σὺ παρβύσιαν ἡμῖν τῆς εἰς παράδεισον εἰσόδου δέδωκας, καὶ τὴν ἀρχαίαν ὁδὸν ἐδίωξας. Οὐκέτι γὰρ μετὰ σέ, τὸ γένος τῶν γυναικῶν ὀνειδίξεται. Οὐκέτι οἱ κληρονόμοι τῆς Εὐας φοβοῦνται τὴν ἀρχαίαν κατάραν, οὐδὲ τοῦ τοκετοῦ τὴν ὕδινά. Ἐπειδὴ Χριστὸς ὁ τοῦ γένους ἡμῶν Λυτρωτῆς, ὁ Σωτὴρ ὅλης τῆς φύσεως, ὁ πνευματικὸς Ἄδᾰμ, ὁ τοῦ γοικοῦ πλῆγῃν ἱασάμενος ἐκ τῆς ἁγίας γαστρὸς σου προέρχεται. *Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.* Ὁ γὰρ πάντων τῶν ἀγαθῶν φουτουργὸς, ὁδὸς καρπὸς ἀναδέδεικται. Λαμπρὰ μὲν ἐρώμεν καὶ τῆς στειρίας τὰ ῥήματα· λαμπρότερα δὲ πάλιν ἡ ἁγία ἐφθέγγετο Παρθένος, καὶ ὦδῃν τῷ Θεῷ εὐχαριστίας, καὶ εὐωδίας, καὶ θεολογίας γέμουσαν τῷ Θεῷ ἀνατίθῃσιν· μετὰ τῶν ἀρχαίων τὰ νέα καταγγέλλουσα· μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος τὰ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰῶνων κηρύττουσα, καὶ ἐν βραχεῖ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιωσαμένη τὸν Χριστὸν τὰ μυστήρια. *Εἰπεν δὲ Μαρίας· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον. Καὶ ἠγαλλίασεν τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου, καὶ τὰ ἐξῆς.* Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλέους αὐτοῦ, καὶ ἡς ἐθετο [ἄλ. διέθετο] διαθήκης τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος. Θεωρεῖς πῶς ἡ ἁγία Παρθένος, καὶ τὴν πατριαρχικὴν ὑπερέβαλεν τελειότητα, καὶ βεβαίῳ τὴν πρὸς Ἀβραάμ τοῦ Θεοῦ διαθήκην, λέγοντος· *Αὕτη ἡ διαθήκη, ἣν διαθήσομαι ἀγαμέσσω ἐμοῦ καὶ σοῦ.* Διὸ ἐλθὼν κυροῖ [ἄλ. πληροῖ] τὴν πρὸς Ἀβραάμ διαθήκην, μυστικῶς τὸ σημεῖον τῆς περιτομῆς ἀναδεξάμενος, καὶ πλήρωμα νόμου καὶ προφητῶν γενόμενος. Ταύτης οὖν τῆς προφητείας [ἄλ. ταύτην οὖν ὦδῃν] τὴν ὦδῃν ἡ ἁγία Θεοτόκος τῷ Θεῷ ἀνέπεμψεν [ἄλ. ἀπένειμε], λέγουσα· *Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ*

A enim nuncupata erat, quod *illuminatio* interpretatur. Quid enim splendore virginitatis illustrius? Quapropter et virtutes virgines denominant, qui recte essentias earum concipiunt. Quod si tantum est bonum habere cor virginitate præditum, quantum tandem erit caro, quæ cum animo virginitatem coluerit? Sic et sancta Maria in carne dum esset, vitam incorruptam atque immaculatam possidebat, ac verba ab archangelo dicta in fide suscipiebat. Tuncque cum festinatione ad Elisabeth cognatam suam contendebat. *Et ingressa domum Zachariæ, salutavit Elisabeth*, angelum imitata. *Ut autem audivit salutationem Mariæ Elisabeth, exsultavit infans præ júbilo in utero ejus, et repleta est Spiritu sancto Elisabeth*¹⁶. Vox igitur Mariæ efficax fuit, et Spiritu sancto replevit Elisabeth: ac velut ex perenni quodam fonte, instrumento linguæ, flumen charismatum per prophetiam cognatæ suæ emisit: et pedibus infantis in utero colligatis [al. colligati], saltum et exultationem suppeditavit. Quod quidem miraculosi tripudii symbolum signumque erat. Nam ubi gratia plena advenit, gaudio cuncta repleta sunt. *Exclamavit autem magna voce Elisabeth, ac dixit: Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui. Et unde hæc mihi, ut veniat mater Domini mei ad me*¹⁷? *Benedicta tu in mulieribus.* Tu quippe ipsis principium reparationis [al. resurrectionis] effecta es. Tu fiduciam in paradiso introitus nobis dedisti, et antiquum dolorem luctumque fugasti. Non enim amplius post te mulierum genus vituperatur; non amplius hæredes Evæ antiquam maledictionem timeant, neque partus dolorem reformidant; quoniam Christus humani generis Redemptor, Salvator universæ naturæ, spiritualis Adam, terreni hominis vulnus curans, ex sancto tuo utero procedit. *Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui.* Omnium enim bonorum plantator tuus fructus effectus est. Præclara quidem videmus, etiam sterilis Elisabeth verba; at illustriora vicissim sanctissima prolucata est Virgo, et canticum Deo gratiarum actionis, bonique odoris, ac theologie plenum retribuit, cum antiquis nova annuntians, cum iis quæ a sæculo et ab initio, ea quæ in sæculorum consummatione acciderunt prædicans, brevique sermone Christi mysteria summam perstringens. Ait autem Maria: *Magnificat anima mea Dominum. Et exsultavit spiritus meus in Deo salutari meo*, et quæ sequuntur. *Suscipit Israel puerum suum, recordatus misericordie suæ, ac testamenti quod disposuit cum Abraham et semine ejus in sæcula*¹⁸. Vides quo pacto sanctissima Virgo etiam patriarchicam superaverit perfectionem, confirmaverit testamentum Dei ad Abraham, dicentis: *Hoc est testamentum, quod statui inter me et te*¹⁹. Ideoque veniens, suum ad Abraham confirmat [al. adimplet] testamentum,

¹⁶ Luc. i, 40, 41. ¹⁷ Ibid. 42, 43. ¹⁸ Ibid. 46 seqq. ¹⁹ Gen. xvii, 11; Rom. iv, 11.

mystice signum circumcisionis accipiens, et plenitudo legis ac prophetarum effectus. Hujus igitur prophetiæ canticum [al. hoc igitur canticum] sancta Dei Genitrix Deo remittebat [al. retribuit], dicens: *Magnificat anima mea Dominum. Et exsultavit spiritus meus in Deo salutari meo. Quia fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen ejus*²⁰. Deiparam quippe me faciens, vicissim me virginem conservavit; et per meum ventrem, cunctarum generationum, in sanctificationem, summatim colligatur plenitudo. Omni enim ætati benedixit, virorum pariter ac mulierum, adolescentulorum ac juvenum, senumque. *Fecit potentiam in brachio suo*²¹, pro nobis adversus mortem et diabolum, nostrorumque peccatorum dirumpens [al. dirupit] chirographum. *Dispersit superbos mente cordis*²² ipsorum; dispersit ipsum diabolum, et cunctos ei militantes dæmones. Ille quippe proprie corde superbus erat, quoniam dicere audebat: *Supra nubes cæli ponam solium meum, et ero similis Altissimo*²³. Quomodo vero nunc ipsum dissipavit, consequenter propheta declaravit, dicens: *Nunc autem in infernum descendes*²⁴ [al. deprimeris], et cuncti exercitus tui. Ubique enim aras, atque delubra ejus, inaniumque deorum cultus dispersit, et ex gentibus populum sibi peculiarem atque acceptum constituit. *Deposuit potentes de sede, et exaltavit humiles*²⁵. Quibus sane verbis, Judæorum ejectionem et gentium introductionem breviter innuit. Judæorum enim seniores, ac scribæ in lege, et qui in reliquis prærogativis ac privilegiis divites erant, quod male suis divitiis et potentiis usi essent, hinc eos ab omni sede deposuit, prophetiæ nimirum ac sacerdotii, legisatque doctrinæ, opulentia hæreditariæ, sacrificialium ac festivitatum copiæ, dignitatisque regiæ. His omnibus illi spoliati, profugi ac nudi in captivitatem ejecti sunt; et illorum loco, humiles ex gentibus populi, qui justitiam esuriebant, exaltati sunt: quoniam humilitatem suam, et divinæ cognitionis famem, qua detinebantur, ostendentes, divinum Verbum, sicut Chananæa micas²⁶, deprecabantur; et propterea divinorum mysteriorum repleti sunt divitiis. Nam universam divinorum bonorum sortem, qui ex Virgine natus est Christus Deus noster, in gentes transtulit. *Suscepit Israel puerum suum*²⁷, et non quemvis Israelem, sed puerum suum; qui reipsa Israelis nobilitatem illustrat: atque ideo ipsum silium et hæredem Dei Genitrix appellavit [al. declaravit]. Cum enim in littera et lege illum laborantem invenisset, per gratiam vocavit. Talem igitur Israelem vocans, *suscepit, recordatus misericordiæ suæ. Sicut locutus est ad patres nostros, Abraham, et semini ejus in sæcula*²⁸. In paucis igitur hisce dictionibus, universum dispensationis complectitur mysterium. Salvare quippe genus humanum, et testamentum cum

A μου τὸν Κύριον. Καὶ ἠγαλλίασεν τὸ πνεῦμά μου, ἐπὶ τῷ Θεῷ σωτηρὶ μου. Ὅτι ἐποίησέν μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἄγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Θεοτόκον γὰρ ποιήσας με, πάλιν παρθένου διεφύλαξεν· καὶ διὰ τῆς ἐμῆς γαστρὸς, πασῶν γενεῶν εἰς ἀγιασμόν ἀκακεφαλαίουται τὸ πλήρωμα. Πᾶσαν γὰρ ἡλικίαν ἠλόγησεν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, νεανίσκων καὶ παιδῶν, καὶ γέροντων. Ἐποίησεν κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, ὑπὲρ ἡμῶν, κατὰ τοῦ θανάτου, καὶ κατὰ τοῦ διαβόλου, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτιῶν διαβήσας [ἄλ. διέβησεν] τὸ χειρόγραφον. Διεσχόρπισεν ὑπερηφάνους διὰ ἐννοίας καρδίας [ἄλ. διανοίας τῆς καρδίας] αὐτῶν· αὐτὸν τε τὸν διάβολον διεσχόρπισεν, καὶ πάντας τοὺς ἐκεῖνω στρατεύοντας δαίμονας. Ἐκεῖνος γὰρ τῇ καρδίᾳ κυρίως ἦν ὑπερήφανος, ἐπειδὴ λέγειν ἐτόλμησεν· Ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου, καὶ ἔσομαι ὁμοῖος τῷ Ὑψίστῳ. Πῶς δὲ νῦν αὐτὸν διέσπασεν, διὰ τῶν ἐξῆς ὁ προφήτης ἐδήλωσεν, εἰπὼν· Νῦν δὲ εἰς ἄβυσσον καταβήσῃ [ἄλ. εἰς ἄβυσσον καταβιασθήσῃ], καὶ πάντα τὰ στρατεύματά σου. Πανταχοῦ γὰρ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ, καὶ τὰς τῶν ματαίων θεῶν λατρείας διεσχόρπισεν· καὶ ἐξ ἔθνων λαὸν περιούσιον ἑαυτῷ κατεσκεύασεν. Καθεῖλεν δυναστάτας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὑψώσεν ταπεινοὺς. Ταγαροῦν τὴν τῶν Ἰουδαίων ἐκβολὴν, καὶ τὴν τῶν ἔθνων εἰσαγωγὴν ἐν ἐπιτόμῳ ἐμήνυσεν. Ἰουδαίων γὰρ πρεσβύται, καὶ γραμματεῖς ἐν νόμῳ, καὶ οἱ ταῖς λοιπαῖς πρεσβείαις πλουτοῦντες ἐτύγχανον, οὐτιμωροῦντο τῷ πλούτῳ καὶ τῇ δυναστείᾳ παρανόμως ἐκέχρητο, ἐντεῦθεν αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς θρόνου καθεῖλεν, προφητείας τε καὶ ἱερουσύνης, νομοθεσίας τε καὶ διδασκαλίας, καὶ πατρῶου πλοῦτου, θυσιῶν τε καὶ πλήθους ἑορτῶν, καὶ τοῦ τῆς βασιλείας ἀξιώματος. Τούτων ἀπάντων ἐκεῖνοι κενοὶ, καὶ φυγάδες, καὶ γυμνοὶ εἰς αἰχμαλωσίαν ἐξαπεστάλησαν· ταπεινοὶ δὲ, ἀντ' αὐτῶν, οἱ ἐξ ἔθνων λαοὶ, δικαιοσύνην πεινῶντες, ὑψώθησαν· ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ταπεινωσιν, καὶ τὸν συνέχοντα αὐτοὺς τῆς θεογνωσίας λιμὸν ἐπίδειξαντες, τοῦ θεοῦ λόγου, δίκην ψυχῶν, καθάπερ Χαναναία, ἐπρέσβευον· καὶ διὰ τοῦτο, τοῦ πλοῦτου τῶν θεῶν μυστηρίων ἐπλήσθησαν· ὅλον γὰρ τὸν κληρὸν τῶν θεῶν ἀγαθῶν ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς τὰ ἔθνη μετατέθηκεν. Δ' Ἄντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ· καὶ οὐ τοῦ τυχόντος Ἰσραήλ· ἀλλὰ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ὅστις τῷ ἔργῳ ἐξευγενίζει τοῦ Ἰσραὴλ τὴν εὐγένειαν. Καὶ διὰ τοῦτο, παῖθα καὶ κληρονόμον αὐτὸν ἡ Θεοτόκος ἐκάλεσεν [ἄλ. ἐδήλωσεν]. Κάμοντα γὰρ εὐρύον τῷ γράμματι, καὶ τῷ νόμῳ κοπιῶντα, τῇ χάριτι παρεκάλεσεν· οὐκοῦν τὸν τοιοῦτον Ἰσραὴλ καλέσας, ἀντελάβετο, μνησθῆναι ἐλέους. Καθὼς ἐλάλησεν πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ σπέρματι αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἀλλαγῶν λέξεσιν, ὅλον τὸ τῆς οἰκονομίας ἀναλαμβάνεται μυστήριον. Διασωσάει γὰρ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,

²⁰ Luc. 1, 46 seqq. ²¹ Ibid. 51. ²² Ibid. ²³ Isa. xiv, 14. ²⁴ Ibid. 15. ²⁵ Luc. 1, 52. ²⁶ Matth. xv, 87.

²⁷ Luc. 1, 54. ²⁸ Ibid. 54-55

καὶ τὴν διαθήκην τὴν πρὸς τοὺς πατέρας πληρῶσαι βουλόμενος ὁ Χριστὸς, οὐρανοὺς ποτὲ μὲν ἐκλί-
 νεν, καὶ κατέβη. Οὕτως δὲ ὡς χωροῦμεν ἡμεῖς
 ἐμφανίζεται, ἵνα ἴδωμεν αὐτὸν, καὶ ψηλαφῆσαι, καὶ
 ἀκοῦσαι λαλοῦντος ἰσχύσωμεν. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς
 Λόγος σάρκα καὶ τέλειον ἄνθρωπον ἐκ γυναικὸς ἁγίας
 Παρθένου ἀναλαθεῖν κατήξωσεν, καὶ ἐγενήθη ἄν-
 ὄρωπος, ἵνα ἐκτίσῃ τὸ ἡμέτερον ὄφλημα, καὶ πλη-
 ρώσῃ μέχρις αὐτοῦ, τῆς πρὸς Ἀβραὰμ διαθήκης,
 περιτομῆς τε καὶ τῶν ἐφεξῆς νομίμων τὰ ἐντάλματα.
 Μετὰ δὲ τοὺς λόγους τούτους, ἡ ἁγία Παρθένος εἰς
 τὴν Ναζαρέτ ἐπορεύετο· ἐκεῖθεν δὲ πάλιν δόγμα
 Καίσαρος εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἀνελθεῖν αὐτὴν παρε-
 σκεύασεν· αὕτη δὲ ὡς ἀπὸ τῆς βασιλικῆς πατριᾶς
 προὔπαρχουσα, εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ Δαβὶδ πατριᾶν
 μετὰ Ἰωσήφ τοῦ μνηστήρος ἐστέλλετο. Καὶ τὸ τοῦ
 παντὸς ἐπέκεινα θαύματος ἠκολούθει μυστήριον.
 Παρθένος τίκτουσα, καὶ χερσὶ βασιλεύουσα τὸν ῥή-
 ματι πᾶσαν τὴν κτίσιν βασιλεύουσα. Καὶ οὐδὲ τό-
 σος ἦν αὐτοῖς ἐν τῷ καταλύματι. Τόπον οὐκ
 εἶχεν ὁ πᾶσαν τὴν γῆν τῷ ῥήματι θεμελιώσας. Γά-
 λικτι τρέφουσα τὸν πᾶσαν νοσην διατρέφοντα, καὶ
 ζωογονοῦντα. Σπαργάνους δεσμοῦσα τὸν λόγῳ πᾶσαν
 τὴν κτίσιν δεσμεύοντα. Ἐν φάτην ἀνέκλινεν τὸν
 ἐπὶ καθέδρας χερουβιμ ἐποχοῦμενον. Φῶς ἐξ οὐρανοῦ
 περιελαμπε τὸν πᾶσαν τὴν κτίσιν φωτίσαντα. Στρα-
 τιαὶ οὐράναι δοξολογοῦσαι παρίσταντο τῷ πρὸ αἰῶνων
 ἐν οὐρανοῖς δοξαζομένῳ. Ἀστὴρ δαδουχῶν κατεμή-
 νυν τοὺς ἐκ γῆς πόρρωθεν ἐλθόντας πρὸς τὸν θντως
 ἀνατολήν. Ἐξ Ἀνατολῶν ἤκασι δωροφοροῦντες τῷ δι'
 ἡμᾶς πτωχεύσαντι· ἡ δὲ ἁγία Θεοτόκος συνετήρει τὰ
 ῥήματα ταῦτα, συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς,
 ὡς ὄλων τῶν μυστηρίων ὑπάρχουσα δοχεῖον. Σοῦ
 μὲν, ὡ παναγία Παρθένε, ἀνώτερος πάσης εὐφημίας
 ὁ ἔπαινος, διὰ τὸν ἐκ σοῦ Θεοῦ σάρκα φορέσαντα, καὶ
 γεννηθέντα ἄνθρωπον. Σοὶ πᾶσα φύσις ἐπουρανίων
 καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθονίων [Ἰσ. ὑποχθονίων] σέ-
 βας προσφέρει τὸ πρόσφορον. Σὺ γὰρ ἀληθῶς θρόνος
 χερουβικὸς ἀναδέδειξαι. Σὺ ἐν τοῖς ἄκροις τῶν νοη-
 τῶν [ἄλ. νότου] βασιλειῶν, φωτὸς ἀπαύγασμα ἀπα-
 στράπτεις· ἐνθα δοξάζεται Πατὴρ ὁ ἄναρχος, οὗ
 τὴν δύναμιν ἔσχατος ἐπισκιάζουσαν· προσκυνεῖται ὁ
 Υἱὸς, ὃν κατὰ σάρκα σὺ τέτοκας· δοξολογεῖται [ἄλ.
 δοξάζεται] Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅπερ ἐν τῇ γαστρὶ σου,
 τὴν γέννησιν τοῦ μεγάλου Βασιλέως ἐνήργησεν. Διὰ
 σοῦ, κεχαριτωμένη, Τριάς ἁγία καὶ ὁμοούσιος ἐν τῷ
 κόσμῳ γνωρίζεται. Μετὰ σοῦ, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον
 μετασχεῖν τῆς τελείας σου χάριτος, ἐν Χριστῷ
 Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· μεθ' οὗ, τῷ Πατρὶ δόξα,
 ἅμα τε τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν [ἄλ. ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ
 κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν].

A patribus constitutum adimplere Christus volens, *caelos tandem inclinavit, et descendit* ²⁹. Sic autem secundum capacitatem nostram se nobis ostendit, ut ipsum videre ac tangere, et loquentem audire possimus. Et propterea Deus Verbum carnem et perfectam humanam naturam ex muliere sanctissima Virgine assumere dignatus est, et homo natus est, ut debitum nostrum persolveret, et usque ad se ipsum, testamentum cum Abraham dispositum, circumcisionis, ac cæterorum legalium præceptorum adimpleret ³⁰. Post hos porro sermones concessit in Nazareth sanctissima Virgo; inde vero rursus in Bethlehem per edictum Cæsaris ascendere coacta est; ipsa autem tanquam ex regia familia procedens, in regiam David patriam cum Joseph sponso mittebatur. Et mysterium quod omne miraculum superat consecutum est: Virgo parit, et manibus gestat eum qui verbo res omnes creatas gestat. *Neque locus erat eis in diversorio* ³¹. Locum non habebat, qui totam terram verbo fundavit. Lacte virgo mater pascebat eum, qui omnem nutrit vivuque producit spiritum. Fasciis involvebat eum, qui verbo omnem ligat creaturam. In præsepio reclinabat eum, qui in cathedra supra cherubim vehitur ³². Lux e caelis circumfulgebat eum, qui omnem illuminat creaturam. Cælestes exercitus glorificantes assistebant ei, qui ante sæcula glorificatur in caelis. Stella prælucens ducatum præstabat eis ³³, qui ex longinquis venerant regionibus ad eum qui vere oriens erat. Ex Oriente veniunt, munera deferentes ei qui pauper propter nos factus est ³⁴. Sanctissima porro Dei Genitrix conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo ³⁵; velut quæ omnium mysteriorum vas ac receptaculum esset. Tua sane, o sanctissima Virgo, laus omnem prorsus laudem, propter Deum ex te incarnatum ac hominem natum, excedit. Tibi omnis creatura, in caelis ac terris et apud inferos, reverentiam ac cultum convenientem offert. Tu enim vere thronus evasisti cherubicus. Tu in summis spiritalibus regnis [*al. in supremis austri regnis*], lucis splendore coruscas: ubi glorificatur Pater omnis principii expers, cuius obumbrantem habuisti potentiam; adoratur Filius, quem secundum carnem peperisti; celebratur [*al. glorificatur*] Spiritus sanctus, qui in tuo utero nativitate magni Regis peregit. Per te, o gratia plena, Trinitas sancta et consubstantialis in mundo cognoscitur. Tecum, et nos dignare participes efficere perfectæ tuæ gratiæ, in Christo Jesu Domino nostro: cum quo, Patri gloria, simulque Spiritui sancto, nunc et semper, et in sæcula sæculorum. Amen [*al. cui gloria et potentia, in sæcula sæculorum. Amen*].

²⁹ Psal. xvii, 40. ³⁰ Gen. xvii; Psal. civ; Rom. iv; Act. vii. ³¹ Luc. ii, 7. ³² Psal. lxxix, 2.
³³ Matth. ii. ³⁴ II Cor. viii, 9. ³⁵ Luc. ii, 51.

HOMILIA III.

In Annuntiatione sanctæ Virginis Mariæ.

Ejusdem sancti Gregorii episcopi Neocæsareæ Thaumaturgi, in Annuntiationem sanctissimæ Dei Genitricis Virginis Mariæ, sermo III.

Rursus bona faustaue gaudii nuntia, rursus libertatis indicia, rursus revocatio, rursus reversio, rursus lætitiæ promissio, rursus a servitute liberatio. Angelus cum Virgine loquitur: ut non amplius cum muliere serpens loquatur. *Mense sexto, inquit, missus est angelus Gabriel a Deo ad virginem desponsatam viro*²⁶. Missus est Gabriel, ut totius mundi salutem annuntiaret. Missus est Gabriel, ut revocationis subscriptionem Adamo deferret. Missus est ad virginem Gabriel, ut mulieris ignominiam in honorem commutaret. Missus est Gabriel, ut dignum purissimo sponso thalimum pararet. Missus est Gabriel, ut inter creaturam et Creatorem sponsalia contraheret. Missus est Gabriel ad animatum Regis angelorum palatium. Missus est Gabriel ad virginem, desponsatam quidem Joseph, sed Jesu Filio Dei servatam. Missus est servus incorporeus ad virginem inviolatam atque immaculatam. Missus est a peccato liber, ad eam quæ omnis corruptionis exers erat. Missus est lychnus, qui Solem justitiæ indicaret. Missus est diluculi nitor, qui diei lumen præcurreret. Missus est Gabriel, ut eum qui in sinu est Patris, etiam in matris ulnis prædicaret. Missus est Gabriel, ut eum qui in solio sedebat, etiam in spelunca jacere ostenderet. Missus est miles, qui magni Regis mysterium proclamaret: mysterium, inquam, quod fide cognoscitur, et curiositate non indagatur; mysterium quod adoratur, et humano ingenio non ponderatur; mysterium quod divinis et non humanis rationibus expenditur. *Mense sexto missus est Gabriel ad virginem.* Sed quem hic sextum mensem dicit? Quemnam? Illum nimirum, ex quo lætum illud Elisabeth accepit nuntium: ex quo Joannem concepit. Et unde hoc planum fit? Id ipsemet interpretatur [*al. interpreteur*] archangelus, ad Virginem dicens: *Ecce, inquit, Elisabeth cognata tua et ipsa concepit filium in senectute sua. Et hic mensis est sextus illi, quæ vocatur sterilis*²⁷. Mense sexto, scilicet conceptionis Joannis. Conveniebat enim ut miles præcederet. Oportebat ut satellos anteverteret, decebat ut nuntius præcurreret, qui Domini adventum indicaret. *Mense sexto, missus est angelus Gabriel ad virginem desponsatam viro*: desponsatam, inquam, non conjunctam; desponsatam quidem, sed servatam. Cur desponsatam? ne citius latro mysterium cognosceret. Quod etenim per virginem Rex venturus esset, impro-

²⁶ Luc. 1, 26, 27. ²⁷ Ibid. 56.

Α Τοῦ αὐτοῦ ἀγίου Γρηγορίου ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ, εἰς τὴν Ἐβραγγελισμῶν τῆς παραγίας Θεοτόκου Παρθένου τῆς Μαρίας, λόγος τρίτος.

Πάλιν χαρᾶς εὐαγγέλια, πάλιν ἐλευθερίας μηνύματα, πάλιν ἀνάκλησις, πάλιν ἐπάνοδος, πάλιν εὐφροσύνης ἐπαγγελία, πάλιν δουλείας ἀπαλλαγὴ. Ἄγγελος μετὰ Παρθένου λαλεῖ: ἵνα μηκέτι γυναικὶ ὀμιλήσῃ, ὁ δὲ φησὶ. *Τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, φησὶν, ἀπεστάλη ὁ ἀγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ.* Ἀπεστάλη Γαβριήλ, τὴν παγκόσμιον μηνύσαι σωτηρίαν. Ἀπεστάλη Γαβριήλ, φέρων τῷ Ἀδὰμ ὑπογραφὴν ἀνακλήσεως. Ἀπεστάλη Γαβριήλ πρὸς παρθένον ἵνα τὴν ἀτιμίαν τῆς θήλυος [Ἰσ. Θηλείας] εἰς τιμὴν μεταβάλῃ. Ἀπεστάλη Γαβριήλ, ἄξιον εὐτρεπίσαι τῷ καθαρῷ νυμφίῳ τὸν θάλαμον. Ἀπεστάλη Γαβριήλ, νυμφεύσασθαι τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι. Ἀπεστάλη Γαβριήλ πρὸς τὸ ἐμψυχον τοῦ Βασιλέως τῶν ἀγγέλων παλάτιον. Ἀπεστάλη Γαβριήλ πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην μὲν τῷ Ἰωσήφ, τηρουμένην δὲ τῷ Ἰησοῦ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Ἀπεστάλη δούλος ἀσώματος πρὸς Παρθένον ἀμύλωντον. Ἀπεστάλη ὁ ἀμαρτίας ἐλευθερος, πρὸς τὴν φοβρᾶς ἀνεπίδεκτον. Ἀπεστάλη ὁ λύχνος, μηνύων τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Ἀπεστάλη ὁ ὄρθρος, προτρέπων τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας. Ἀπεστάλη ὁ Γαβριήλ, κηρύσσων τὴν ἐν κόλποις τοῦ Πατέρος, καὶ ἐν ἀγκάλαις τῆς μητέρος. Ἀπεστάλη Γαβριήλ, δεικνύς τὸν ἐν θρόνῳ καὶ ἐν σπηλαίῳ. Ἀπεστάλη στρατιώτης, βῶν τὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως μυστήριον· μυστήριον, φημί, τὸ πίστει γνωριζόμενον, οὐκ ἐρευνώμενον τῇ πολυπραγμοσύνῃ· μυστήριον προσκυνώμενον, οὐ ζυγοστατοῦμενον, μυστήριον θεολογούμενον, οὐ μετροῦμενον. *Τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, ἀπεστάλη Γαβριήλ πρὸς παρθένον.* Ποῖον μῆνα ἔκτον; Ποῖον; Ἄφ' οὗ ἐδέξατο Ἐλισάβετ τὰ εὐαγγέλια· ἀφ' οὗ τὸν Ἰωάννην συνέλαβε. Καὶ πόθεν τοῦτο, δῆλον; Ἐρμηνεύεται [ἄλ. ἐρμηνεύεται] ὁ αὐτὸς ἀρχάγγελος, λέγων πρὸς τὴν Παρθένον Ἰδοῦ, φησὶν, *Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου, καὶ αὐτὴ συνελήφθη υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς. Καὶ οὗτος μῆν ἕκτος αὐτῆ, τῇ καλουμένην στεῖρα.* Τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, λοιπὸν οὖν, ἕκτος μῆν συλλήψεως Ἰωάννου. Ἐδεῖ γὰρ προφθεῖσαι τὸν στρατιώτην. Ἐδεῖ προλαβεῖν τὸν δορυφόρον· ἔδεῖ προδοιοπορῆσαι τὸν μηνυτὴν τῆς δεσποτικῆς παρουσίας. *Τῷ μηνὶ ἕκτῳ, ἀπεστάλη ἄγγελος Γαβριήλ πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ μεμνηστευμένην, οὐ συνημμένην μεμνηστευμένην, ἀλλὰ τηρουμένην. Διὰ τί μεμνηστευμένην; ἵνα μὴ τάχιον μάθῃ ὁ ληστής τὸ μυστήριον. Ὅτι μὲν γὰρ διὰ Παρθένου ἤξει ὁ Βασιλεὺς, ἤξει ὁ ποτιρρός· τῶν*

γάρ Ἡσαίου καὶ αὐτὸς ἤκουσεν φωνῶν, τὸ Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν. Καὶ ἐκάστοτε εἰκότως παρετήρει τῆς Παρθένου τὸ φθέγμα, ἵνα ὅπου ἐτι πληροῦται τὸ μυστήριον τοῦτο, προσεζαρτύσῃ τὸν ψόγον. Διὰ τοῦτο, ὁ Δεσπότης διὰ μεμνηστευμένης ἐλήλυθεν, ἵνα τὸν ποιητὴν λάθῃ, ἢ γὰρ μνηστευθεῖσα κατηγγυᾶτο λοιπόν. Τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, ἀπεστάλη Γαβριὴλ πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ. Ἄκουσον τί περὶ τοῦτου τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς Παρθένου ὁ προφήτης φησὶν· Δοθήσεται τὸ ἐσφραγισμένον τοῦτο βιβλίον ἀνδρὶ εἰδότι γράμματα. Τί τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον, ἢ πάντως [ἀ.λ. εἰ μὴ πάντως] ἢ ἀμόλυντος Παρθένος; παρὰ τίνων δοθήσεται; Παρὰ τῶν ἱερέων, δηλονότι. Τίνι τοῦτω; Τῷ τέκτονι Ἰωσήφ. Ἐπεὶ οὖν οἱ ἱερεῖς ὡς σὺ φρονι τῷ Ἰωσήφ ἠρμόσαντο τὴν Μαρίαν, καὶ παρεβητο αὐτῷ, γάμου καιρὸν ἀναμένοντες, ἔμελλε δὲ οὗτος λαμβάνων τηρεῖν ἐν ἀφθαρσίᾳ τὴν Παρθένον· τοῦτο πόρρωθεν ὁ προφήτης προανεφώνησεν· Δοθήσεται τὸ ἐσφραγισμένον τοῦτο βιβλίον ἀνδρὶ εἰδότι γράμματα, καὶ ἐρεῖ· Οὐ δύναμαι ἀναγνῶναι. Διὰ τί οὐ δύνασαι, ὦ Ἰωσήφ; Οὐ δύναμαι, φησὶν, ἀναγνῶναι· τὸ γὰρ βιβλίον ἐσφράγισται. Τίνι τηρούμενον; Τῷ Δημοιουργῷ τῶν ὀλων κατοικητήριον φυλαττόμενον. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν· Τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, ἀπεστάλη Γαβριὴλ πρὸς παρθένον. Ὅς πάντως πού τοιαῦτάς ἐντολάς δεξάμενος· Δεῦρο λοιπόν, ὦ ἀρχάγγελε, ὑπουργὸς γενεῶν φοβεροῦ μυστηρίου, ἀποκεκρυμμένου, διακόνισον τῷ θαύματι. Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πλανηθέντος Ἀδάμ κατελθεῖν ὑπὸ τῶν ἐμῶν οἰκητῶν, ἐπείγομαι. Ἡ ἁμαρτία τὸν κατ' εἰκόνα τὴν ἐμὴν πλασθέντα ἐπαλαίωσεν, καὶ τὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν δημιούργημα ἐσάθρωσεν, ἀμαύρωσεν ὅπερ ἔπλασα κάλλος. Ὁ λύκος τὸ ἐμὸν κατανέμεται ὀρέμμα, ἐρημόν ἐστι τοῦ παραδείσου τὸ οἰκητήριον, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ὑπὸ τῆς φλογίνης βομφαίας φυλάττεται, κέκλεισται τῆς τρυφῆς τὸ χωρίον, ἔλεω τὸ πολεμηθὲν, καὶ συλλατῆσθαι τὸν πολέμιον βούλομαι· λαθεῖν δὲ θέλω, πάσας τὰς τῶν οὐρανῶν δυνάμεις, σοὶ μόνῳ θαρσύνω τὸ μυστήριον. Πρὸς τὴν οὖν Παρθένον Μαρίαν πορεύθητι. Ἄπελθε πρὸς τὴν ἔμφυχον πόλιν, περὶ ἧς ὁ Προφήτης ἔλεγεν· Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. Ἄπελθε πρὸς τὸν λογικόν μου παράδεισον· ἄπελθε πρὸς τὴν πύλιν τῆς ἀνατολῆς· ἄπελθε πρὸς τὸ ἔξω ἐμοῦ τοῦ Λόγου κατοικητήριον· ἄπελθε πρὸς τὸν δεῦτερον ἐπὶ γῆς οὐρανόν· ἄπελθε πρὸς τὴν κούφην νεφέλην· μῆνυσσον αὐτῇ τῆς ἐμῆς παρουσίας τὸν θυμὸν· ἄπελθε πρὸς τὸ ἐμὸν ἡτοιμασμένον ἁγίασμα· ἄπελθε πρὸς τὴν παστάδα τῆς ἐνανθρωπήσεως. Ἄπελθε πρὸς τὸν καθαρὸν νυμφῶνα τῆς κατὰ σάρκα μου γεννήσεως. Ἀλλάσσον εἰς τὰ ὦτα τῆς λογικῆς κιδωτοῦ, ἐτοίμασαι μοι τῆς ἀκοῆς τὰς εἰσόδους. Ἄλλὰ μὴ θορυβήσῃς, μηδὲ ταραξῆς τὴν ψυχὴν τῆς Παρθένου. Ἐπεικῶς τῷ ἁγιάσματι φάνηθι· πρώτην αὐτῇ φωνὴν χάριτος ἀναβήσων. Σὺ ἐπὶ τῇ Μαρίᾳ τὸ, Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ἵν' ἐγώ

bum non latebat; nam et Isaia illa verba ipse au- diebat: Ecce virgo in utero habebit, et pariet fi- lium³⁸. Quare et quotidie Virginis vocem observa- bat, ut ubi mysterium hoc adimpleretur, infamiam præpararet. Atque ideo Dominus per desponsatam venit, ut improbum lateret; quæ enim desponsata fuerat, deinceps sponso tradenda erat. *Mense sexto missus est Gabriel ad virginem desponsatam viro, cui nomen Joseph. Audi quid de hoc viro et Virgine dicai propheta: Dabitur, inquit, liber hic obsignatus viro scienti litteras³⁹. Et quis iste obsignatus est liber, nisi omnino immaculata Virgo? A quibus dabitur? sacerdotibus scilicet. Quinam viro? fabro Joseph. Cum igitur sacerdotes Virginem Mariam casto despoudissent Joseph, eam ipsi commendarunt, tempus nuptiarum expectan- tes; quam quidem ipse accipiens integram erat conservaturus; quod et longe antea prædixerat propheta: Dabitur, inquit, liber obsignatus viro scienti litteras, et dicit: Non possum legere. Cur non potes legere, o Joseph? Non possum, inquit, legere; nam liber obsignatus est⁴⁰. Quinam ser- vatur? Rerum omnium Creatori pro domicilio custoditur. Cæterum ad propositum redeamus: *Mense sexto, missus est Gabriel ad virginem. Qui plane ejusmodi mandata a Deo acceperat: Adesdum, o archangele, minister tremendi et arcani esto mysterii; miraculo deservi. Ad requirendum Adam qui erraverat, meis commotus miserationibus, descendere propero. Peccatum inveteravit eum, qui ad imaginem meam formatus est, et opus manuum mearum debilitavit, pulchritudinemque a me con- fectam obscuravit. Lupus meum alumnus devorat. paradisi domicilium desolatur, lignum vitæ a gladio flammeo custoditur⁴¹, campus deliciarum clausus est. Oppugnati misereor, et hostem comprehendere volo; mysterium hoc cunctas virtutes cœlestes latere cupio, quod tibi soli confido. Vade igitur ad Mariam virginem. Abi ad animalatam civitatem, de qua dicebat Propheta: *Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei⁴². Abi ad paradisium meum ratione præditum; abi ad portam orientalem; abi ad domici- lium Verbo meo dignum; abi ad alterum, quod in terra est, cœlum; abi ad nubem levem, et adventus mei imbrem ipsi annuntia; abi ad sanctuarium mihi præparatum; abi ad incarnationis meæ cubi- culum. Vade ad parum meæ secundum carnem nativitatis thalamum. Loquere in auribus arcæ meæ ratione prædita, ut auditionis mihi paret ingressum. Sed cave offendas, aut conturbes virginis animum. Humaniter ac placide coram divino ille sacrario compareas, primamque ipsi gaudii vocem enuntia. Tu illud, Ave, gratia plena, ad Mariam dico; ut ego ærumnosæ atque afflictæ miserear Evæ. Audivit ista archangelus, et apud se, ut rationi consentaneum erat, cogitabat atque dicebat: Nova et inaudita hæc res est. Intelligentiam superant,***

³⁸ Isa. vi. 14. ³⁹ Isa. xxxix, 14. ⁴⁰ Ibid. ⁴¹ Gen. iii, 24. ⁴² Psal. lxxvii, 3.

quæ dicuntur. Quem reformidant cherubim, quem A seraphim intueri nequeunt, quem cunctæ virtutes cœlestes [*al. angelicæ*] comprehendere intellectu non valent, is suum promittit puellæ congressum, siæque ipsius personæ adventus denuntiat; imo vero ingressum per auditum pollicetur; et qui Evam condemnavit, ejus filiam tantopere glorificare contendit? Ait enim: Paret mihi auditus ingressum. Sed nunquid poterit virginis uterus illum capere, qui comprehendere nequit? *Mysterium reuera tremendum ac venerandum est istud. Talia dum angelus secum cogitaret, dixit Dominus ad ipsum: Quid turbaris novitate rei, o Gabriel? Nonne antea missus a me es ad Zachariam sacerdotem* ⁴³? Nonne ipsi lætum nativitatis Joannis attulisti nuntium? Nonne incredulo sacerdoti taciturnitatis pœnam intulisti? Nonne senem loquelæ privatione multasti? Nonne quæ tu asservisti, ego confirmavi et approbavi? Nonne tuam annuntiationem res ipsa subsecuta est? Nonne sterilis concepit? Nonne uterus obedivit? Nonne sterilitatis morbus recessit? Nonne naturæ inertia fugit? Nonne nunc fecunditatem ostendit, quæ prius uterum non gerebat? Nunquid impossibile apud me cunctorum creatorem, erit omne verbum? Quomodo ergo dubitas? Quid igitur vicissim ad hæc angelus? Naturæ, inquit, errores, o Domine, corrigere; morborum tempestatum dissolvere, membra emortua ad vitalem vim revocare; naturæ, ut liberos gignat, præcipere; ab exterminatis membris sterilitatem repellere; senescemtem stipulam ad viridem formam reducere; terram infecundam repente manipulorum matrem efficere; opus est quod tua virtute atque potentia perfici solet. Testisque est Sara, et cum hac [*al. post hanc*] Rebecca ⁴⁴, rursusque Anna: quæ dum gravi atque molesto sterilitatis morbo laborarent, postea a te liberatæ sunt. Cæterum, virginem absque viri congressu parere, cunctas naturæ leges superat; atque adeo tuum ad puellam polliceris adventum? Cœli terræque non te fines capiunt; quomodo igitur te virginalis uterus capiet? Cui Dominus: Quomodo, inquit, Abrahamæ tabernaculum me capere potuit? Et angelus: Quoniam, inquit, hospitalitatis habebat pelagus; illicque, o Domine, te conspicuum Abrahamæ in ostio tabernaculi reddidisti ⁴⁵, et pertransisti velut qui omnia replet. Quomodo vero Maria divinitatis feret ignem? Thronus tuus splendore illustratus accenditur, et virgo te ferre poterit, ut non comburatur? Cui Dominus: Imo vero, inquit, si ignis in solitudine læsit rubum ⁴⁶, lædet omnino et Mariam meus adventus; at si ignis ille, qui divini mei ex cœlo ignis adventum designabat, rubum rigavit, non combussit; quidnam de ipsa veritate dixeris, non in flamma ignis, sed in specie pluviæ, descendente ⁴⁷? Tunc igitur angelus, Dei jussa in se recipiens et exsequi volens, Virginem adiit, et clara eam voce compellavit, dicens: Ave,

ἐλεήσω Ἐβαν τὴν κεκαχωμένην. Ἦκουσεν ὁ ἀρχάγγελος ταῦτα, καὶ καθ' ἑαυτὸν, ὡς εἰκὸς, ἐλογίζετο Ἐξόνον τὸ πρῶγμα τοῦτο ὑπερβαῖνον ἔννοιαν, τὸ λαλούμενον. Ὁ τοῖς χειροῦσι φοβερός, ὁ τοῖς σεραφίμ ἀθεώρητος, ὁ πάσαις ταῖς οὐρανίαις [*ἀλ. ἀγγελικαῖς*] δυνάμειν ἀκατανόητος, ἰδικὴν συντυχίαν ἐπαγγέλλεται κόρη· αὐτοπρόσωπον παρουσίαν μηνύει, μᾶλλον δὲ εἰσοδὸν δι' ἀκοῆς ὑπισχνεῖται· καὶ ὁ τὴν Ἐβαν καταδικάσας, τὴν αὐτῆς θυγατέρα τοσοῦτον δοξάζειν ἐπιέγεται; Λέγει γὰρ, ἐτοιμάσαι μοι τῆς ἀκοῆς τὰς εἰσόδους. Ἀλλὰ μὴ δύναται γαστήρ χωρεῖν τὸν ἀχώρητον; Ὅπως τοῦτο φοβερὸν τὸ μυστήριον. Τοιαῦτα τοῦ ἀγγέλου ἐνθυμουμένου, ὁ Δεσπότης φησὶν πρὸς αὐτόν· Τί ταράττη, καὶ ξενίζη, ὦ Γαβριήλ; Οὐ πρόωγν παρ' ἐμοῦ ἀπεστῆλθαι, πρὸς Ζαχαρίαν τὴν ἱερέα; Οὐ δέδωκας αὐτῷ τῆς γεννήσεως Ἰωάννου τὴν εὐαγγέλιαν; Οὐκ ἀπιστοῦντι τῷ ἱερεῖ, τὸ τῆς σωπῆς προσήγαγες πρόστιμον; Οὐ κατεδίκασας τὸν πρεσβύτην τῇ ἀφωνίᾳ; Οὐχὶ σὺ ἀπεφήνω, ἐγὼ δὲ ἐκύρωσα; Οὐ τῷ εὐαγγελισμῷ σου, τὸ ἔργον ἐπικολούθησεν; Οὐ συνέλαβεν ἡ στείρα; Οὐκ ὑπήκουσεν ἡ μήτρα; Οὐκ ἀνεχώρησεν τῆς ἀκαρπίας ἡ νόσος; Οὐκ ἔφυγεν ἡ ἀργία τῆς φύσεως; Οὐ νῦν ἔστιν σταχυοφοροῦσα, ἡ πρότερον οὐ κυοφοροῦσα; Μὴ ἀδύνατον παρ' ἐμοῖ τῷ κτίσαντι, πᾶν ῥῆμα; Πῶς οὖν ἀμφιβολία περιεβλήθη; Τί οὖν πάλιν ὁ ἄγγελος; Δέσποτα, τὸ, θεραπεῦσαι τὰ τῆς φύσεως σφάλματα· τὸ, διαλύσαι τῶν παθῶν τὸν χειμῶνα· τὸ, νεκρωθέντα μέλη πρὸς ζωτικὴν ἀνακαλέσασθαι δύναμιν· τὸ, ἐπιτάξει τῇ φύσει παιδοποιίας ἐνέργειαν, τὸ, λῦσαι στεῖρωσιν, ἐν ὑπερορίᾳ τοῖς μέλεισιν· τὸ, γεγηρακυῖαν καλὰμην μετασχηματίσαι πρὸς χλοηφόρον σχῆμα· τὸ, τὴν ἄγονον ἀρουραν δραγμάτων ἐξαίφνης ἀναδείξει μητέρα· ἔργον ἔστιν τῆς σῆς δυνάμει, ἐκ συνθεῆς τελοῦμενον. Καὶ μάρτυς ἡ Σάρρα, καὶ μετὰ ταύτης ἡ [*ἀλ. μετὰ ταύτην*] Ῥεβέκκα· καὶ πάλιν Ἄννα, τῷ χαλεπῷ τῆς στεῖρώσεως δουλεύουσα· πάθει, εἶτα παρὰ σοῦ τὴν ἐλευθερίαν δεξάμεναι. Τὸ δὲ, παρθένον τεκεῖν, μὴ συντυχούσαν ἀνδρὶ, ἀνότερόν ἐστιν πάντων τῶν νόμων τῆς φύσεως· ἀλλὰ καὶ τὴν σὴν ἐπαγγέλλη τῇ παιδί παρουσίαν; Οὐρανοῦ καὶ γῆς οὐ χωρεῖ σε τὰ πέρατα, καὶ πῶς σε μήτρα χωρήσει παρθενική; Καὶ ὁ Δεσπότης φησὶν· Πῶς με ἐχώρησεν ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀβραάμ; Καὶ ὁ ἄγγελός φησὶν· Ἐπειδὴ εἶχεν τῆς φιλοξενίας τὸ πέλαγος, Δέσποτα, ἐκεῖ ὤφθης πῶ Ἀβραάμ ἐν τῇ παροδίῳ σκηνῇ, καὶ παρέδραμες ὡς ἅπαντα πληρῶν. Πῶς δὲ ἐνεγκεῖ Μαριάμ τῆς θεότητος τὸ πῦρ; Ὁ θρόνος σου φλέγεται τῇ αἰγλῇ περιλαμπόμενος, καὶ δύναται σε φέρειν ἡ εὐκατάφλεκτος παρθένος; Καὶ ὁ Δεσπότης φησὶν· Ναί, εἰ ἐβλάψεν τὸ πῦρ ἐν ἐρήμῳ τὴν βάλαν, βλάψει πάντως καὶ Μαρίαν ἡ ἐμὴ παρουσία. Εἰ δὲ ἐκαίνο τὸ πῦρ τὸ σκιογραφῆσαν τὴν τοῦ θεικοῦ πυρὸς ἐξ οὐρανοῦ παρουσίαν, ἤρθευον τὴν βάλαν, καὶ οὐκ ἐφλέξεν τί ἀνείποις, περὶ τῆς ἀληθείας, οὐκ ἐν φλογὶ πυρὸς, ἀλλ' ἐν σχήματι ὑετοῦ καταβαινούσης; Τῶν

⁴³ Luc. i. ⁴⁴ Gen. xviii, 25. ⁴⁵ Gen. xviii. ⁴⁶ Exod. iii. ⁴⁷ Psal. lxxi, 6.

λοιπὸν ὁ ἄγγελος ἐξεπλήρου τὸ προσταχθέν, καὶ πρὸς τὴν Παρθένον εἰσελθὼν, ἐδόθησεν πρὸς αὐτήν, λέγων· *Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ*. Οὐκέτι ὁ διάβολος κατὰ σοῦ ὄπου γὰρ τὸ πρότερον ἔτρωσεν ὁ πολέμιος, ἐκεῖ πρῶτον νῦν ὁ ἱατρὸς τῆς σωτηρίας τὴν ἐμπλαστρον ἐπιτίθησιν. Ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ θάνατος, ἐκεῖθεν ἡ ζωὴ τὴν εἰσοδὸν ἐτεκτῆνατο. Διὰ γυναικὸς ἐβρύει τὰ φαῦλα, καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττονα. *Χαῖρε, κεχαριτωμένη*. Μὴ, ὡς αἰτία καταδίκης, αἰσχύνου. Μήτηρ γὰρ τοῦ καταδικάσαντος καὶ λυτρώσαντος γίνῃ. *Χαῖρε, τοῦ χηρεύοντος κόσμου, νυμφοτόκε ἀμίαντε*. *Χαῖρε, ἡ ἐν μήτρᾳ τὸν τῆς μητρὸς βυθίσασα θάνατον*. *Χαῖρε, ὁ ἐμψυχὸς ναὸς τοῦ Θεοῦ*. *Χαῖρε, οὐρανοῦ καὶ γῆς ἰσόρροπον οἶκῆμα*. *Χαῖρε, τῆς ἀχωρήτου φύσεως χωρίον εὐρύχωρον*. Ἄλλὰ τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐπέστη δι' αὐτῆς τοῖς ἀσθενούσιν ὁ ἱατρὸς· τοῖς ἐν σκότει καθημένοις, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης· πᾶσιν δὲ τοῖς χειμαζομένοις, ἡ ἀγκυρα καὶ ὁ ἀγέλιμαστος λιμὴν. Τοῖς ἀδιάλλακτα μισομένοις δούλοις, ὁ Δεσπότης ἐτέθη, καὶ τῆς εἰρήνης ὁ σύνδεσμος, ὁ λυτρωτὴς τοῖς αἰχμαλώτοις δούλοις ἐπεδήμησεν, τοῖς πολεμομένοις ἡ εἰρήνη. *Αὐτὸς γὰρ ἔστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν*· ἧς γένοιτο πάντα ἀπολαύειν ἡμᾶς, χάριτι, καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα, τιμὴ, καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς πάντας αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A gratia plena, Dominus tecum ⁴⁸. Non amplius diabolus erit contra te; nam ubi antea hostis ille vulnus infixit, illic primum nunc medicus salutis medicamentum adhibet. Unde mors prodiit, inde vita sibi ingressum paravit. Per mulierem mala fluxerunt, et per mulierem bona emanant. *Ave, gratia plena*. Ne, quod mulier damnationis causa exstiterit, erubescas: Judicis enim et Redemptoris tu mater eris. *Ave, immaculata, viduati orbis sponsa simul et mater*. *Ave, quæ in tuo utero matris Evæ mortem demersisti*. *Ave, animatum Dei templum*. *Ave, creli et terræ æquivalens dignumque domicilium*. *Ave, naturæ illius incomprehensibilis capacissimum receptaculum*. Cumque hæc ita se habeant, adest per eam ægrotantibus medicus; in tenebris sedentibus, sol justitiæ; cunctis vero tempestate jactatis, anchora portusque tutissimus. Inimicis et Deo invisis servis Dominus natus est, pacisque vinculum factus, captivis liberatio, et bello exagitatis pacificatio. *Ipsæ enim est pax nostra* ⁴⁹: quæ quidem pace, utinam concedatur nobis omnibus frui, gratia et benignitate Domini nostri Jesu Christi: cui gloria, decus et imperium, nunc et semper, et in omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA IV.

In sancta Theophania, sive de Christi baptismo.

Τοῦ αὐτοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου τῆς Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ λόγος εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνια [ἄλ. εἰς τὰ ἅγια φῶτα].

C Ejusdem sancti Patris nostri Gregorii episcopi Neocæsareæ Thaumaturgi sermo, in sancta Theophania [al. in S. lumina], id est, de Dei apparitione, sive de Christi baptismo.

Ἄνδρες φιλόχριστοι, καὶ φιλόξενοι, καὶ φιλάδελφοι, ξενοδοχῆσατε τὴν ἐμὴν γλῶσσαν, καὶ τήμερον [ἄλ. σήμερον], καὶ τὰς ἀκοὰς ὑμῶν ὡς πύλας ἀναπετάσαντες, ταύταις τὸν ἐμὸν λόγον ἐνοκίσατε, καὶ δέξασθε παρ' ἐμοῦ τὸ σωτήριον κήρυγμα, ὅπερ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ τῆς καταδύσεως τοῦ Χριστοῦ γέγονεν· ἵνα τὸν τοσοῦτον ἡμῖν συγκαταβάνα Δεσπότην πλέον ποθήσητε. Εἰ γὰρ καὶ τῆς τοῦ Σωτήρος Ἐπιφανείας ἡ πανήγυρις παρελήλυθεν, ἀλλ' ἡ χάρις αὐτῆς μένει διὰ παντός. Κατατροφῆσωμεν οὖν ταύτης, ἀπλήστοις ψυχαῖς· καλὴ γὰρ ἐπὶ τῶν σωτηρίων πραγμάτων ἡ ἀπληστία, καλὴ. Καὶ δεῦτε, πάντες ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὴν Ἰουδαίαν, συνεξορμήσωμεν τῷ Χριστῷ· μακάριος γὰρ ὁ συνοδεύων τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς. Δεῦτε, τοῖς τῆς διανοίας ποσὶ, καταλάθωμεν τὸν Ἰορδάνην, καὶ τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην βαπτίζοντα ἴδωμεν, τὸν βαπτίσματος μὴ δεόμενον, ἵνα τοῦ βαπτίσματος ἡμῖν τὴν χάριν δωρήσεται. Δεῦτε, θεασώμεθα τῆς ἡμετέρας ἀναγεννήσεως τὴν εἰκόνα σκιαγραφουμένην ἐν ἐκείνοις τοῖς ὕδασι. Τότε

D Viri Christo dilecti et hospitalitatis atque fraternitatis amatores, auditus vestri hospitio etiamnum hodie linguam meam excipite, auribusque vestris portarum instar apertis, meum intra eas sermonem admittite; et salutarem a me prædicationem accipite, demersionis Christi, quæ in Jordane fluvio facta est: ut Dominum qui usque adeo nobis indulget, admetis vehementius. Nam etsi Epiphaniæ sive apparitionis Salvatoris nostri celebritas præterierit, gratia tamen ipsius semper manet. Quare insatiabilibus animis perfruamur, ac delectemur ea; nam bona in rebus salutaribus est insatiabilitas, bona inquam. Venite igitur cuncti ex Galilæa in Judæam, et una cum Christo exeamus. Beatus enim, qui simul cum via vitæ iter facit. Venite, pedibus mentis Jordanem petamus; et a Joanne Baptista eum baptizari conspiciamus, qui baptismo non indiget, ut baptismi nobis gratiam donet. Venite, contemplemur regenerationis nostræ imaginem, quæ in aquis illis adumbratur. Tunc venit Jesus a Galil-

⁴⁸ Luc. 1, 28. ⁴⁹ Ephes. 11, 14.

læa in Jordanem ad Joannem, ut ab eo baptizaretur ⁶⁰. O! quanta Domini humilitas atque modestia animi! O! quanta indulgentia! Rex cœlestis ad Joannem præcursorem suum accurrit, non angelorum movens castra [*al. exercitus*], neque præcursores sibi præmittens, incorporeas potestates; verum tanquam simplicis ac tenuis conditionis, in militari adventus forma [*al. sed ita demisse, in militari accedens forma*], ad suum ipsius venit militem; et quasi unus e vulgo ad eum accedit, seque ipsum inter captivos refert Redemptor, et inter reos se ponit Judex, seque ovibus perditis conjungit Pastor bonus ⁶¹, qui propter ovem errantem e cœlis descenderat, et cœlos non reliquerat: admistumque erat zizaniis cœleste illud granum, quod absque humano semine processerat. Cernens ergo ipsum Joannes Baptista et agnoscens, quem materno ex utero noverat et adoraverat, manifesteque hunc illum ipsum esse, cujus causa in utero matris supra ætatem exsultaverat ⁶²: naturæ terminos reprimens, dexteram intra diploidem contraxit, et inclinato suo capite, ut amantissimus Domini servus, talibus ad eum vocibus elocutus est [*al. usus est*]: *Ego opus habeo ut a te baptizer, et tu venis ad me* ⁶³? Quid agis, o Domine? Cur reum immutas ordinem? Quorsum cum servis, ea, quæ servorum sunt, a servo tuo quaeris? Cur ea cupis accipere, quibus non indiges? Cur tam magna indulgentia atque humilitate me famulum tuum gravas? *Ego debeo a te baptizari*; at tu, ut a me baptizeris, non indiges. Quod minus est, a majore ac potiore benedicitur; non autem quod potius, a minore benedicitur et sanctificatur. Lucerna a sole undique illustratur, non sol a lucerna illuminatur. Argilla a figulo præparatur, non figulus ab argilla formatur. Res creata a Creatore renovatur, non Creator a re creata dirigitur. Ægrotus a medico curatur, non medicus ab infirmo visitatur [*al. edocetur*]. Egenus a divite, non dives a paupere mutuatur. *Ego a te baptizari opus habeo, et tu venis ad me*? An enim ignoro quis sis? et ex quo eluxeris, et unde veneris? An quia similis mihi factus es [*al. an quia propter me natus es, similis mihi*], magnificentiam divinitatis tuæ negem? An quia usque adeo indulsisti mihi, ut corpore prope accederes, ac me totum in te ipso ferres, ut totum salvares hominem; ego propter corpus tuum quod cernitur, quod mente intelligitur divinitatis despiciam? An quia ob meam salutem, meas indutus es primitias, ignorem te indui lumine sicut vestimento ⁶⁴? An quoniam carnem mihi cognatam gestas [*al. carnem meam gestas*], et hominibus conspicuus es, ut ipsi te videre possint, me splendor coruscantis divinitatis tuæ lateat? An quoniam meam in te cerno formam, ego divinam tuam essentiam invisibilem atque incomprehensibilem falsa ratiocinatione negare audeam? Novi te, Domine; novi te plane; novi te, a te edoctus: nemo enim te nosse potest, nisi gratiæ

α παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ἐπ' αὐτοῦ. Ὡ πόση ἡ τοῦ δεσπότου ταπεινοφροσύνη! Ὡ πόση ἡ συγκατάθεσις! Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, πρὸς Ἰωάννην τὸν ἑαυτοῦ πρόδρομον ἔτρεχεν, οὐ κινήσας τὰ τῶν ἀγγέλων στρατόπεδα [ἀλ. στρατεύματα], οὐδὲ πρόδρομους προαποστείλας τὰς ἀσωμάτους δυνάμεις· ἀλλὰ λιτὸς [ἀλ. λιτῶς] οὕτως ἐν τῇ στρατιωτικῇ παραγεγνημένος μορφῇ, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ παραγίνεται στρατιώτην. Καὶ ὡς εἰς τῶν πολλῶν αὐτῷ προσερχόμενος, καὶ συναριθμῶν ἑαυτὸν τοῖς αἰχμαλώτοις ὁ Λυτρωτῆς, καὶ συντάττων ἑαυτὸν τοῖς ὑπευθύντοις ὁ Δικαστῆς, καὶ συναγλαζόμενος τοῖς ἀπολωλότοι προβάτοις ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς· ὁ εἰς τὸ πλανώμενον πρόβατον οὐρανῶθεν κατελθὼν, καὶ τοὺς οὐρανοὺς μὴ καταλιπὼν καὶ συναναμιγνύμενος τοῖς ζιζανίοις, ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος κίχκος ὁ ἄσπορος. Ἰδὼν τοίνυν αὐτὸν ὁ Βαπτιστῆς Ἰωάννης, καὶ γνωρίσας, ὃν ἐκ γαστρὸς τῆς μητρὸς ἐγνώρισέ τε καὶ προσεκύνησε, καὶ σαφῶς ἐπιγνοὺς τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι, δι' ὃν ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς μητρὸς ὑπὲρ τὴν ἤλικίαν ἐσκήρτησε, βιαζόμενος τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, συνέστειλεν ἕσω τῆς διπλοῦδος τὴν δεξιάν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ὑποκλίνας, ὡς φιλοδέσποτος δούλος, τοιαύταις πρὸς αὐτὸν ἐφθέγγετο φωναῖς [ἀλ. ἐχρήσατο φωναῖς]· Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς μέ; Τί ποιεῖς, Δέσποτα; Τί τῶν πραγμάτων ἐναλλάττεται τὴν τάξιν; Τί μετὰ τῶν δούλων τὰ τῶν δούλων παρὰ τοῦ σοῦ δούλου ζητεῖς; Τί θέλεις ἂ μὴ χρεῖσαι λαθεῖν; Τί τῇ πολλῇ συγκαταβάσει βαρύνεις [ἀλ. βαρεῖς] μέ τὸν οἰκέτην τὸν σόν; Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, σὺ δὲ οὐκ ἔχεις χρεῖαν ὑπ' ἐμοῦ βαπτισθῆναι· τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται, οὐ τὸ κρείττον ὑπὸ τοῦ ἐλάττονος εὐλογεῖται, καὶ ἀγιάζεται. Ὁ λύχνος ὑπὸ τοῦ ἡλίου περιλάμπεται, οὐχ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῆς θρυαλλίδος καταυγάζεται. Ὁ πηλὸς ὑπὸ τοῦ κεραμέως καταρτίζεται, οὐχ ὁ κεραμεὺς ὑπὸ τοῦ πηλοῦ διαπλάττεται. Τὸ κτίσμα ὑπὸ τοῦ κτίστου ἀνακαινίζεται, οὐχ ὁ κτίσας ὑπὸ τοῦ κτίσματος διορθοῦται. Ὁ ἀρρώστου ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ θεραπεύεται, οὐχ ὁ ἰατρὸς ὑπὸ τοῦ ἀρρώστου περιοδεύεται. [ἀλ. ἐκδιδάσκαται]. Ὁ προσδεὴς παρὰ τοῦ πλουσίου δανεῖται, οὐχ ὁ πλούσιος παρὰ τοῦ πένητος ἐρανίζεται. Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς μέ; Μὴ γὰρ ἀγνοῦ τίς εἰ; Καὶ ἐκ τίνος ἐξέλαμψας, καὶ πόθεν ἐλήλυθας; Μὴ γὰρ ἐπειδὴ γέγονας κατ' ἐμὲ [ἀλ. δι' ἐμὲ γέγονας κατ' ἐμὲ], τὸ μεγαλεῖον ἀρνοῦμαι τῆς σῆς θεότητος; Μὴ γὰρ ἐπειδὴ τοσοῦτόν μοι συγκατέβης, ὅσον ἐγγὺς γενέσθαι τῷ σώματι καὶ ὄλον ἐμὲ φέρεις ἐν ἑαυτῷ, ἵνα σώσης ὄλον τὸν ἄνθρωπον· ἐγὼ διὰ τὸ δρώμενόν σου σῶμα, τὸ νοούμενον τῆς θεότητος παρορῶ; Μὴ γὰρ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἐμὴν σωτηρίαν περιδέβησαι τὴν ἐμὴν ἀπαρχήν, οὐκ ἐπίσταμαι σε, τὸν περιβαλλόμενον τὸ φῶς ὡς ἰμάτιον; Μὴ γὰρ ἐπειδὴ τὴν ἐμὴν συγγενῆ σάρκα φορεῖς [ἀλ. τὴν ἐμὴν σάρκα φορεῖς], καὶ φαίνῃ τοῖς

⁶⁰ Matth. iii, 5. ⁶¹ Joan. x; Luc. xv. ⁶² Luc. i, 41

⁶³ Matth. iii, 14. ⁶⁴ Psal. ciii, 2.

ἀνθρώποις ὡς αὐτοί σε βλέπειν ἰσχύουσι, λαμβάνει με ἡ ἀγλή τῆς ἀστραπτούσης σου θεότητος; Μὴ γὰρ ἐπειδὴ τὴν ἐμὴν ἐν σοὶ βλέπω μορφὴν, παραλογίζομαι σου τὴν θείαν οὐσίαν, τὴν ἀόρατον καὶ ἀκατάληπτον; Οἰδᾷ σε, Δέσποτα, οἰδᾷ σε σαφῶς· οἰδᾷ σε, παρὰ σοῦ διδαχθεὶς· οὐδεὶς γὰρ ἐπιγνώσκει σε δύναται, μὴ τῆς σῆς ἀπολαύων ἐλλάμψεως. Οἰδᾷ σε, Δέσποτα, σαφῶς· εἶδον γὰρ σε πνευματικῶς, πρὶν ἰδῶ τοῦτο τὸ φῶς. Ὅτε σὺ μὲν ὦν ὁλος [ἄλ. ὅτι σὺ μὲν ὁλος ὦν] ἐν τοῖς ἀσωμάτοις κλίποις τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ὁλος ἦς ἐν τοῖς λαγοῖσι τῆς σῆς δούλης τε καὶ μητρὸς· ἐγὼ δὲ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Ἐλισάβετ ὡς ἐν εἰρκτῇ τῇ φύσει κατεχόμενος, καὶ δεδεμένος τοῖς τῶν ἐμβρύων ἀλύτοις δεσμοῖς, ἐσκήπτων, ἐπανηγύριζον τὴν σὴν γένεσιν προεορτάζων. Ὁ τοίνυν πρὸ τοῦ τόκου τὴν σὴν ἐπιδημίαν προκηρύττων, μετὰ τὸν τόκον τὴν σὴν παρουσίαν ἀγνοῆσω; Ὁ ἐν νηδύϊ τῆς σῆς παρουσίας διδάσκαλος, νηπιᾶσα νῦν, πρὸς τὴν τελείαν ἐπίγνωνσιν; Ἄλλ' οὐ δύναμαι μὴ σέβειν σε, τὸν προσκυνούμενον παρὰ πάσης τῆς κτίσεως, οὐ δύναμαι μὴ κηρύττειν, ὃν οὐρανὸς διὰ τοῦ ἀστέρος ὑπέδειξε, καὶ γῆ διὰ τῶν μάγων ἐδεξίωσατο, καὶ τῶν ἀγγέλων οἱ χοροὶ, χαίροντες διὰ τὴν σὴν πρὸς ἡμᾶς συγκατάθεσιν, ἀνευφήμουν καὶ ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν ἀρχιποιμένα τῶν λογικῶν προβάτων ἀνύμνησαν. Οὐ δύναμαι, σοῦ παρόντος, εἰγᾶν· φωνὴ γὰρ εἰμι· φωνὴ γὰρ, φησὶ, βωῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἐρχῆ πρὸς μέ; Ἐγὼ γεννηθεὶς, τῆς γεννησάσης [ἄλ. γεννησασμένης] με μητρὸς τὴν στερίωσιν ἔλυσα· καὶ βρέφος ὦν ἔτι, γέγονα τῆς ἀφωνίας τοῦ πατρὸς μου ἱατρὸς, παρὰ σοῦ λαβὼν ἐκ παιδὸς τὴν χάριν τοῦ θαύματος. Σὺ δὲ τεχθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, ὡς ἠθέλησας, καὶ εἰς σὺ μόνος ἐπίστασαι, οὐκ ἔλυσας τὴν παρθενίαν αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ ταύτην ἐφρούρησας, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὴν προσηγορίαν δεδώρησαι· καὶ οὔτε ἡ παρθενία τὸν σὸν τόκον ἐκάλυψε, οὔτε ὁ τόκος τὴν παρθενίαν ἐλυμήνατο· ἀλλὰ συνέδραμον ἐναντιώτατα πράγματα, τόκος καὶ παρθενία πρὸς μίαν ὁμόνοιαν· ἐπειδὴ τοῦτο [ἄλ. οὕτω] πάρεσι σοὶ τῷ πλαστῇ τῆς φύσεως. Ἐγὼ ἄνθρωπος μόνον εἰμι θείας χάριτος μέτοχος· σὺ δὲ Θεὸς εἶ, καὶ ἄνθρωπος ὁ αὐτὸς, ἐπειδὴ φιλόανθρωπος πέφυκας. Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἐρχῆ πρὸς μέ; Σὺ δὲ ἐν ἀρχῇ ὦν, καὶ πρὸς Θεὸν ὦν, καὶ Θεὸς ὦν· σὺ τὸ τῆς πατρῴας δόξης ἀπαύγασμα· σὺ ὁ τέλειος χαρακτήρ τοῦ τελείου Πατρὸς [ἄλ. τελείου φωτὸς, δηλαδὴ τοῦ Πατρὸς]· σὺ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον· σὺ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ὦν, καὶ ἐλθὼν ὅπου ἦς· σὺ ὁ γενόμενος σὰρξ, ἀλλ' οὐκ εἰς σάρκα τραπέις· σὺ ὁ σκηνώσας ἐν ἡμῖν, καὶ τοῖς σοῖς δούλοις φανεῖς ἐν τῇ τοῦ δούλου μορφῇ· σὺ ὁ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν γεφυρώσας [ἴρ. γεφυρώσας] τῷ ἁγίῳ σου ὀνόματι, σὺ ἐρχῆ πρὸς μέ; Ὁ τοσοῦτος, πρὸς τὸν τοιοῦτον; Ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν πρόδρομον; Ὁ Δεσπότης πρὸς τὸν δούλον; Ἄλλ'

luc: lumine illustratus. Novi te, Domine, aperte; vidi enim te in spiritu, antequam hanc lucem inspiccerem. Quia tu, cum totus in incorporeo caelestis Patris sinu esses, totus quoque in utero ancillae tuæ ac matris eras; ego vero, in ventre Elisabeth, velut in carcere, natura detentus, atque indissolubilibus infantium vinculis restrictus, exultabam, et tuam antea nativitatem collaudabam ac celebrabam. Qui igitur ante partum tuum adventum predicabam, post partum adventum tuum ignorabo? Qui in utero adventus tui doctor fui, nunc perfecta habita cognitione infans ero? Cæterum non possum non te colere ac venerari, qui ab omni adoraris creatura. Non possum non predicare eum, quem cælum ducatu stellæ præmonstravit, et terra per magis benigne excepit; angelorumque chori, ob tuam in nos indulgentiam, gaudentes decantarunt, et pastores in agro pernolantes⁵⁵, principem pastorum rationalium ovium celebrarunt. Non possum, te præsentem, tacere; nam vox ego sum; et quidem vox clamantis in deserto: Parate viam Domini⁵⁶. Ego a te baptizari debeo, et tu venis ad me? Ego natus, matris quæ me peperit, sterilitatem solvi; et infans cum adhuc essem, taciturnitati patris mei medicinam adhibui, a te puer miraculi gratiam accipiens. Tu vero, ex Maria natus Virgine, ut voluisti, et sicut tu solus nosti, non solvisti virginitatem ejus; sed et hanc custodisti, et ipsam matris appellatione donasti; et neque tuum partum impedit virginitas, neque virginitatem læsit partus; sed concurrerunt res repugnantissimæ, partus atque virginitas, in unum sædus: quoniam hoc tibi naturæ virginiti promptum est [al. sic tibi naturæ auctori visum est] ac facile. Ego homo duntaxat sum divinæ particeps gratiæ; at tu Deus idem es, et homo: quoniam benignus et humani generis amantissimus es. Ego opus habeo ut a te baptizer, et tu venis ad me? Tu, qui in principio eras, et apud Deum eras, et Deus ipse eras⁵⁷; tu qui Paternæ es gloriæ splendor; tu qui perfecta es imago perfecti Patris [al. perfecti luminis, videlicet Patris]; tu qui lux es vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum⁵⁸; tu qui cum in mundo esses, venisti ubi eras; tu qui factus es caro, sed non conversus in carnem; tu qui habitasti in nobis, et servis tuis in forma servi conspicuus fuisti; tu qui terram et cælum tuo sancto nomine quodam quasi ponte junxisti; tu venis ad me? Tu, qui tantus es, ad talem? Rex, ad præcursorem? Dominus, ad servum? Sed quamvis tu in humilibus humanitatis modis nasci non erubueris; ego tamen naturæ terminos præterire non possum. Novi quantum inter terram et Creatorem sit discrimen [al. spatium]. Novi quanta inter limum terræ et factorem sit differentia. Novi quantum sol tuus justitiæ præcellat mihi, qui lucerna tuæ sum gratiæ. Et licet pura corporis amictus sis nube, ego tamen tuam

⁵⁵ Luc. 11, 8. ⁵⁶ Matth. 3, 5; Marc. 1, 5; Luc. 3, 4; Joan. 1, 23. ⁵⁷ Joan. 1, 1. ⁵⁸ Joan. 1, 9.

agnosco dominationem. Confiteor servilem meam A
 conditionem, tuam prædico magnificentiam. Agnosco
 dominationis tuæ perfectionem. et meam ipse
 abjectionem ac vilitatem cognosco. *Non sum dignus
 ut solvam corrigiam calceamenti tui* ⁸⁹; et quo pacto
 immaculatum capitis tui verticem tangere audebo?
 Quo pacto meam super te extendam dexteram, qui
 cælum sicut pellem extendisti ⁹⁰, et terram super
 aquas statuisti ⁹¹? Quomodo serviles meos digitos
 super divinum caput tuum explicabo? Quomodo im-
 maculatum nulli iue peccato obnoxium lavabo? Quo-
 modo ipsam lucem illuminabo? Cujusmodi super te
 orationem faciam, qui etiam eorum qui te ignorant
 preces suscipis?

σου κορυφῆς; Πῶς ἐκτείλω τὴν δεξιάν ἐπὶ σέ, τὸν
 καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσαντα; Πῶς ἐφαπλώσω
 Πῶς λούσω τὸν ἄσπιλον, καὶ τὸν ἀναμάρτητον; Πῶς
 τὸν προσδεχόμενον καὶ τὰς τῶν ἀγνωσούντων σε προσευχάς;

Alios dum baptizo, in tuo nomine baptizo; ut in B
 te cum gloria venientem credant; te vero baptizans,
 cujus mentionem faciam? In cujus te nomine ba-
 ptizabo? An in nomine Patris? At totum habes
 Patrem in teipso, et totus in Patre es. An in nomine
 Filii? At non est præter te alius natura Filius Dei.
 An in nomine Spiritus sancti? At semper una te-
 cum est ut consubstantialis tibi et ejusdem volun-
 tatis atque sententiæ, æqualis potestatis, ac paris
 honoris; tecumque ab omnibus adorationem susci-
 pit. Baptiza ergo, si vis, Domine; baptiza me ba-
 ptistam. Regenera quem nasci fecisti. Extende tre-
 mendam dexteram tuam, quam tibi ipsi comparasti;
 et tuo contactu caput meum corona, ut ante regnum
 tuum currens, coronatus velut præcursor, assidue
 peccatoribus evangelizem, clamans ad eos: *Ecce C*
Agnus Dei, qui tollit peccata mundi ⁹². Et tu, Jor-
 danis flumen, choros mecum age; et simul exsulta,
 ac concinne apteque undas tanquam saltationes
 move; nam tuus tibi Creator cum corpore astat.
 Vidisti aliquando Israel per te transeuntem, et di-
 visis aquis substitisti, transitum populi exspectans:
 nunc vero vehementius diffundaris, ac tardius fluas;
 et membra immaculata ejus qui etiam tunc Judæos
 [al. Hebræos] transmisit, amplectere. Montes et col-
 les, valles et torrentes, maria et flumina, benedi-
 cite Domino, fluvium Jordanem ingredienti; nam
 ipse per has aquas cunctis aquis sanctificationem
 immittit. Respondens autem Jesus dixit ad ipsum: *Sine modo*
: sic enim nos decet omnem implere justitiam ⁹³. *Sine modo*;
 tribue, o Baptista, temporidis-
 pensationis mexæ silentium. Disce velle quæ ego.
 Disce ministrare mihi in his ad quæ te sollicito; et
 ne curiose nimis quæ volo inquiras. *Sine modo*:
 nondum meam prædicaveris divinitatem; nondum
 labiis tuis meum buccinaveris regnum: ne si cogno-
 verit tyrannus, fugiat consilium quod contra me
 suscepit. Sine diabolium ad me tanquam ad unum
 aliquem ex cæteris hominibus accedere necumque

εὶ καὶ σὺ ἐν τοῖς ταπεινοῖς μέτροις τῆς ἀνθρώπιότη-
 τος γενέσθαι οὐκ ἐπησχύνθης [ἀ.λ. ἐπαισχυνθῆς]·
 ἀλλ' ἐγὼ τὰ μέτρα τῆς φύσεως παρελθεῖν οὐκ ἀνέ-
 χομαι. Ἐπίσταμαι πόσον τὸ μέτρον [ἀ.λ. τὸ μέσον]
 γῆς καὶ Δημιουργοῦ. Ἐπίσταμαι πόσον τὸ διάφορον
 πηλοῦ καὶ πλάστου. Ἐπίσταμαι πόσον τὸ κρεῖττον
 σου τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, καμοῦ τοῦ λύχνου σου
 τῆς χάριτος. Εἰ καὶ τὸ καθαρὸν νέφος τοῦ σώματος
 περιβέβλησαι, ἀλλ' ἐγὼ ἐπιγινώσκω τὴν σὴν δεσπο-
 τεῖαν. Ὁμολογῶ τὴν ἐμαυτοῦ δουλείαν, κηρύττω
 τὴν σὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἐπιγινώσκω τὴν ἴσῃν δε-
 σποτεῖαν τελείαν, ἐπιγινώσκω τὴν ἐμαυτοῦ εὐτέλειαν.
*Οὐκ ἐμὶ ἰκανὸς λῦσαι τὸν ἰμάριτα τοῦ ὑποδημα-
 τός σου· καὶ πῶς ἄψασθαι τολμήσω τῆς ἀγράντου*
ἐκτεινάντα [ἀ.λ. ἐκτεινόντα] τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέβρην,
 τοὺς οἰκετικούς μου δακτύλους τῇ θείᾳ σου κορυφῇ;
 φωτίσω τὸ φῶς; Ποῖαν ποιήσομαι ἐπὶ σέ προσευχὴν,

Τοὺς ἄλλους βαπτίζων, εἰς τὸ σὸν ὄνομα βαπτίζω,
 ἵνα πιστεύσωσιν εἰς σέ τὸν ἐρχόμενον μετὰ δόξης·
 σέ βαπτίζων, τίνος ἐπιμνησθῶ; Εἰς τίνος δὲ ὀνομα
 σε βαπτίσω; Εἰς τὸ τοῦ Πατρὸς; Ἄλλ' ὅλον τὸν Πα-
 τέρα ἔχεις ἐν ἑαυτῷ, καὶ ὅλος ὑπάρχεις ἐν τῷ Πατρὶ.
 Ἄλλ' εἰς τὸ τοῦ Υἱοῦ; Ἄλλ' οὐκ ἔστι παρὰ σέ, ἄλλος
 φύσει Υἱὸς Θεοῦ. Ἄλλ' εἰς τὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος;
 Ἄλλὰ σύνεστι σοὶ διὰ παντός, ὡς ὁμοουσίον σοὶ καὶ
 ὁμόβουλον, καὶ ὁμόβουλον, καὶ ὁμοδύναμον, καὶ ὁμό-
 τιμον, καὶ σὺν σοὶ δέχεται τὴν παρὰ πάντων προσκύ-
 νησιν. Βάπτισον οὖν εἰ θέλῃς, Δέσποτα, βάπτισον ἐμὲ
 τὸν βαπτιστήν. Ἀναγέννησον δὲ γεννηθῆναι πεποιηθῆς.
 Ἐκτεινον τὴν φθεβράν σου δεξιάν, ἦν περ αὐτὸς
 ἐαυτῷ κατεσκευάσας, καὶ στεφάνωσον τῇ σῇ ἀφῆ τὴν
 ἐμὴν κεφαλὴν, ἵνα πρὸ τῆς σῆς βασιλείας τρέχων
 ἔστεφανωμένος ὡς πρόδρομος συνήθως εὐαγγελισω-
 μαι τοῖς ἁμαρτωλοῖς, βῶν πρὸς αὐτούς· *Ἴδε ὁ ἄμ-
 νος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.*
 Ἰορδάνη ποταμὲ, συγχρόρευσόν μοι, καὶ συσκιρτήσον,
 καὶ κίνησον ἐυρύθμωσ τὰ βέυματα, καθάπερ σκιρ-
 τήματα· ὁ γὰρ σὸς Δημιουργὸς ἐπέστη σοὶ μετὰ
 σώματος. Εἶδες ποτὲ τὸν Ἰσραὴλ διὰ σοῦ παρερχό-
 μενον, καὶ μερίσας τὰ ὕδατα, ἔστης τοῦ λαοῦ περι-
 μένων τὴν πάροδον· νῦν δὲ διαχύθητι σφοδρότερον,
 καὶ βεῦσον σχολαιότερον, καὶ περιπλάκθη τοῖς
 ἀγράντοις μέλεσι τοῦ καὶ τότε τοὺς Ἰουδαίους [ἀ.λ.
 Ἑβραίους] διαπορθμεύσαντος. Ὅρη καὶ βουνοὶ, νά-
 παι καὶ χεῖμαρροι, θάλασσαὶ καὶ ποταμοὶ, εὐλογεῖτε
 τὸν Κύριον τὸν ἐπιδάντα τῷ ποταμῷ Ἰορδάνῃ· αὐτὸς
 γὰρ διὰ τούτων τῶν ὑδάτων ἐπιπέμπει τὸν ἁγιοσὸν
 πᾶσι τοῖς ὕδασι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε
 πρὸς αὐτόν· *Ἄφες ἄρτι· οὕτω γὰρ πρέπει ἔστιν*
ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Ἄφες ἄρτι·
 χάρισι, Βαπτιστὰ, τῷ καιρῷ τῆς ἐμῆς οικονομίας
 τὴν σιωπῆν. Μάθε θέλειν ἄπερ ἐγώ. Μάθε διακονεῖν
 μοι πρὸς ἅπερ ἐπιέγομαι, καὶ μὴ πολυπραγμόνει
 ἅπερ βούλομαι. Ἄφες ἄρτι· μήπω τὴν ἐμὴν κηρύ-
 ξης θεότητα, μήπω σαλπίσσης τοῖς χεῖλεσι τὴν ἐμὴν
 βασιλείαν· ἵνα μὴ μαθῶν ὁ τύραννος, φύγῃ τὴν πρὸς

⁸⁹ Luc. III, 16; Joan. I, 27. ⁹⁰ Psal. CIII, 2. ⁹¹ Psal. CXXXV, 6. ⁹² Joan. I, 29. ⁹³ Matth. III, 15.

ἐμὲ συμβουλήν. Ἔασον τὸν διάβολον ὡς τῷ τυχόντι μοι προσελθεῖν, καὶ συμβαλεῖν, καὶ λαβεῖν καιρίαν τὴν πληγὴν. Ἔασόν με πληρῶσαι τὸν σκοπὸν, δι' ὃν παρεγένωμην ἐπὶ τῆς γῆς. Μυστήριον ἐστὶ τὸ σήμερον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ τελούμενον. Τὰ μυστήριά μου, ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. Μυστήριόν ἐστίν, οὐκ ἐμὴν χρείαν ἀποπληροῦν, ἀλλὰ θεραπείαν τοῖς τετραυματισμένοις ἐπινοῦν. Μυστήριόν ἐστίν, ἐν τούτοις τοῖς ὕδασι προζωγραφοῦν [ἄλ. οὐκ ἐμῆς χρείαν, ὕδασι προζωγραφοῦν], τῆς τῶν ἀνθρώπων παλιγγενεσίας τὰ οὐράνιανάματα. Ἄφες ἄρτι· ὅταν ἴδῃς με θεοπρεπῶς ἐν τοῖς ἐμοῖς ποιήμασι τὸ δοκοῦν ἐργαζόμενον, τότε τοῖς γενομένοις [ἄλ. τοῖς γινομένοις] τοὺς ὕμνους προσάρμωσον. Ὅταν ἴδῃς με λεπρούς καθαρῖζοντα, τότε με Δημιουργὸν τῆς φύσεως ἀναγόρευσον. Ὅταν ἴδῃς με χυλοὺς δρομαίους ἀποτελοῦντα, τότε μετ' εὐκινουμένων ποδῶν καὶ σὺ πρὸς τὴν ἐμὴν εὐφημίαν, τὴν σὴν γλῶτταν διάρθρωσον. Ὅταν ἴδῃς με δαίμονας ἐξορίζοντα, τότε τὴν ἐμὴν βασιλείαν προσκύνησον. Ὅταν ἴδῃς με νεκροὺς ἐκ τῶν τάφων λόγῳ ἐγείροντα, τότε μετὰ τῶν ἀνισταμένων δοξολόγησον, ὡς ζωῆς χορηγόν. Ὅταν ἴδῃς με ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καθήμενον, τότε θεολόγησον, ὡς σύνθρονον, καὶ συναίδιον, καὶ ὁμότιμον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Ἄφες ἄρτι· οὕτως γὰρ πρόρετον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Νομοθέτης εἰμι, καὶ νομοθέτου Ἰῶς· καὶ δεῖ με πρῶτον διὰ πάντων τῶν καθισταμένων [ἄλ. καθεμένων] ἔλθειν, καὶ τότε πανταχοῦ προθεῖναι τῆς ἐμῆς δωρεᾶς τὰ διδάγματα. Δεῖ με πληρῶσαι τὸν νόμον, καὶ τότε δοῦναι τὴν χάριν. Δεῖ με τὴν σκιὰν προσαγαγεῖν, καὶ τότε τὴν ἀλήθειαν. Δεῖ με καταπαῦσαι τὴν παλαιὰν διαθήκην, καὶ τότε τὴν νέαν ὑπαγορεύσαι, καὶ ταῖς τῶν ἀνθρώπων καρδίαις ἐγγράφαι, καὶ ὑπογράφαι τῷ ἐμῷ αἵματι [ἄλ. ὀνόματι], καὶ Πνεύματι τῷ ἐμῷ σφραγίσαι. Δεῖ με ἐν σταυρῷ ἀνελθεῖν, καὶ ἥλοις περιπαρῆναι, καὶ παθεῖν κατὰ τὸ δυνάμενον παθεῖν, καὶ πάθει τὰ πάθη ἰάσασθαι [ἄλ. καὶ πάθος πάθει ἰάσασθαι]· καὶ διὰ ξύλου θεραπεῦσαι τὴν διὰ ξύλου γενομένην τοῖς ἀνθρώποις πληγὴν. Δεῖ με κατελθεῖν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τοῦ ἄδου πυθμένα, διὰ τοῦς ἐκεῖ κατεχομένους νεκροὺς. Δεῖ με τῇ τριήμερῳ τελευτῇ τῆς ἐμῆς σαρκὸς καθελεῖν τοῦ πολυχρονίου θανάτου τὸ κράτος. Δεῖ με τοῦ σώματός μου τὸ λύχον ἀνάβαι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις. Δεῖ με ἀνελθεῖν τῇ σαρκί, ὅπου εἰμι τῇ θεότητι. Δεῖ με προσαγαγεῖν τῷ Πατρὶ, τὸν Ἀδὰμ ἐν ἐμοὶ βασιλεύοντα. Δεῖ με ταῦτα διαπράξασθαι· διὰ γὰρ ταῦτα τοῖς ἐμοῖς ἐπέστην ποιήμασι. Δεῖ με βαπτισθῆναι τοῦτο τὸ βάπτισμα νῦν, καὶ ὕστερον τῆς ὁμοουσίου Τριάδος τὸ βάπτισμα πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις χαρίσασθαι. Δάνεισόν μοι, Βαπτιστὰ, πρὸς τὴν παρούσαν οικονομίαν, τὴν σὴν δεξιάν, ὡς ἐδάνεισέ μοι πρὸς τὴν γέννησιν τὴν νηδὺν ἡ Μαρία. Κατάδυσόν με τοῖς Ἰορδάνου βέθροις, καθάπερ ἡ γεννήσασα τοῖς παιδικοῖς

A *congregari, ut opportunum vulnus accipiat. Sine me adimplere propositum atque consilium, ob quod in terram adveni. Mysterium atque secretum est, quod hodie in Jordane perficitur. Secreta mea mihi et meis* 44. *Secretum est quod non meam explet necessitatem; sed quod vulneratis curationem adhibet. Mysterium atque arcanum est, quod in hisce aquis humanæ regenerationis [al. quod non ob meam aliquam necessitatem in aquis, etc.] celestia fluentia ante describit. Sine modo: quando me videris, ut Deum decet, in meis creaturis quod mihi videtur operantem: tunc ea quæ facta sunt laudibus celebra [al. tunc iis quæ fiunt laudes accommoda]. Quando me leprosos mundantem conspexeris, tunc me naturæ opificem prædica. Quando me claudos aspexeris efficientem veloces, tunc et tu citatis pedibus mentis, ad meam laudem tuam linguam componas. Quando me videris ejicientem dæmones, tunc meum regnum adora. Quando me videris mortuos e sepulcris solo verbo resuscitantem, tunc etiam me, cum resuscitatis, ut vitæ auctorem atque datorem glorifica. Quando me ad dexteram Patris sedentem intuitus fueris, tunc me Deum confitere ac prædica, tanquam ejusdem throni, ac coæternum, parisque honoris cum Patre et Spiritu sancto. Sine modo: sic quippe nos decet omnem implere justitiam. Legislator ego sum, et Legislatoris Filius; ac primum oportet me per omnia quæ sunt constituta venire; et tunc ubicunque doni mei proponere documenta. Oportet me implere legem, et tunc dare gratiam. Oportet me umbram adducere, et tunc veritatem. Oportet me veteri finem asferre testamento, et tunc novum prædicare, ac cordibus hominum inscribere, meoque sanguine [al. nomine] subscribere, et meo Spiritu obsignare. Oportet me in crucem ascendere, ac clavis configi, et pati secundum eam naturam quæ pati potest, ac passione mea passionibus aliorum mederi [al. ac passionem passionem sanare], lignoque vulnus quod per lignum hominibus inflictum est, curare. Oportet me descendere etiam in ipsum inferni profundum, propter mortuos ibi detentos. Oportet me tridua morte carnis meæ, delere ac profligare diuturnæ mortis imperium. Oportet me corporis mei lucernam illis accendere, qui in tenebris et umbra mortis sedent* 45. *Oportet me illuc ascendere cum carne, ubi sum per divinitatem. Oportet me Patri adducere regnantem in me Adam. Oportet me hæc peragere; nam propterea meis operibus astiti (12). Oportet me hoc nunc baptismo baptizari, ac postea consubstantialis Trinitatis baptismum cunctis hominibus conferre. Commodo mihi, Baptista, ad præsentem dispensationem, dexteram tuam; ut mihi ad generationem commodavit suum uterum Maria. Immerge me fluentis Jordanis, sicut quæ me genuit infantilibus*

⁴⁴ Isa. xxiv, 16. ⁴⁵ Psal. cvi, 10.

(12) Hoc est, ad homines veni, factus homo.

involvit fasciis. Confer mihi baptismum, sicut Virgo lac præbuit. Apprehende ac tange caput meum, quod colunt ac venerantur seraphim. Apprehende tua dextera caput, quod sanguine tibi junctum est. Apprehende quod natura teneri potest. Apprehende caput meum, quod qui pie apprehendit ac tangit, nunquam naufragium faciet. Baptiza me, qui per aquam, et Spiritum, ac ignem baptizaturus sum credentes : per aquam, quæ peccatorum sordes abluere valeat; per Spiritum, qui terrenos efficere spirituales possit; per ignem, qui ad scelorum spinas comburendas est idoneus. His auditis, Baptista in scopum salutis [al. Salvatoris] mentem intendens, et mysterium quod acceperat percipiens, divino obsecutus est mandato; erat quippe pius simul et morigerus : suamque ipse dexteram subtremscentem ac partim gestientem paulatim extendens, Dominum baptizavit. Cum vero Judæi, qui cominus et eminus aderant, apud se cogitarent, et inter se dicerent : Nunquid frustra suspicabamur [al. existimabamus] Joannem potiorum ac meliorum Jesu? Nunquid frustra existimabamus illum hoc excellentiorem? Nonne ipsum baptismum Baptistæ attestatur, quid sit potius? Nonne is baptizavit, ut is qui præstat; at hic baptizatus est, ut inferior? Hæc inter se murmurantibus iis, qui dispensationis mysterium ignorabant; Ille qui solus Dominus est, et natura Pater Unigeniti, qui solus accurate atque perfecte novit eum, quem solus absque passione ac perturbatione genuit, ipse, inquam, erroneam Judæorum suspicionem corrigens, aperuit cælorum portas, et Spiritum sanctum in specie columbæ demisit super caput Jesu [al. super Domini caput], digito ostendens novum Noe, et creatorem Noe, bonumque naufragio periclitantis naturæ gubernatorem. Et ipse cœlitus inclamat, clare dicens : *Hic est Filius meus dilectus* ⁶⁶ : ille Jesus, non Joannes; qui baptizatus est, non qui baptizavit; qui ex me genitus est ante omne temporale spatium, non qui ex Zacharia; qui ex Maria natus est secundum carnem, non qui ex Elisabeth præter spem apparuit; qui non læsa virginitate, nullaque humana cultura prævia, prodiit fructus; non qui ex soluta sterilitate productus est ramus; qui vobiscum conversatus est, non qui in deserto educatus. *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui* ⁶⁷ : Filius consubstantialis, non alterius substantiæ; consubstantialis mihi, in eo quod a vobis non cernitur; et consubstantialis vobis, in eo quod a vobis videtur, sine peccato. Hic est, qui mecum formavit hominem. *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui*. Non alius est hic meus Filius, et alius Mariæ filius; at *hic est Filius meus dilectus*, qui et oculis cernitur, et mente intelligitur. *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui; ipsum audite*. Si dixerit : *Ego et Pater unum sumus* ⁶⁸, ipsum audite.

Α σπαργάνοις ἐνείλισσε. Δός μοι τὸ βάπτισμα, ὡς ἡ Παρθένος τὸ γάλα. Κράτησον τὴν ἐμὴν κεφαλὴν, ἣν σέβει [ἄλ. σέβεται] τὰ σεραφίμ. Κράτησον τὴν συγγενὴ τῆς σῆς δεξιᾶς. Κράτησον τὴν πεφυκυῖαν κατέχουσαι. Κράτησον τὴν διὰ τοῦτο κατασκευασθεῖσαν ὑπ' ἐμοῦ, καὶ τοῦ Πατρὸς. Κράτησον τὴν ἐμὴν κεφαλὴν, ἣν ὁ κρατῶν εὐσεβῶς, οὐδέποτε ναυαγεῖ. Βάπτισόν με, τὸν μέλλοντα βαπτίζειν τοὺς πιστεύοντας δι' ὕδατος, καὶ Πνεύματος, καὶ πυρὸς [ἄλ. ὕδατι, καὶ Πνεύματι, καὶ πυρὶ]· ὕδατι δυναμένῳ ἀποπλῦναι τῶν ἀμαρτιῶν τὸν βόρβορον· Πνεύματι, δυναμένῳ τοὺς χοϊκοὺς, πνευματικοὺς ἀπεργάσασθαι· πυρὶ, πεφυκότι κατακαίειν τὰς τῶν ἀνομημάτων ἀκάνθας. Τούτων ἀκούσας τῶν λόγων ὁ Βαπτιστῆς, καὶ τῷ σκοπῷ τῆς σωτηρίας [ἄλ. τοῦ Σωτῆρος] ἐπιστήσας τὸν νοῦν, καὶ χωρήσας τὸ μυστήριον ὃ παρέλαθεν, ὑπόουργησεν τῷ θεῷ προστάγματι· ἦν γὰρ εὐλαθεὶς ἅμα καὶ εὐπειθής· καὶ τὴν ἑαυτοῦ δεξιὰν ἐκτεινας ὑποτρέμουσαν ἡρέμα καὶ χαίρουσαν, τὸν Δεσπότην ἐβάπτισεν. Τῶν δὲ παρόντων Ἰουδαίων τῶν ἐγγύς καὶ τῶν πόρρωθεν διαλογοζομένων, καὶ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους λεγόντων· Μὴ μάτην ὑπενοοῦμεν [ἄλ. ἐνομιζομεν] τὸν Ἰωάννην ἀμείνονα τοῦ Ἰησοῦ; Μὴ μάτην ἐνομιζομεν ἐκεῖνον κρεῖττονα τοῦτου. Οὐκ αὐτὸ τὸ βάπτισμα τῷ Βαπτιστῆ τὸ κρεῖττον προσμαρτυρεῖ; Οὐκ ὁ μὲν ἐβάπτισεν, ὡς ὑπερέχων, ὁ δὲ βεβάπτισται, ὡς ἐλάττων; Τοιαῦτα θρυλλούντων τῶν ἀγνοούντων τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον, ὁ μόνος Κύριος καὶ φύσει Πατὴρ τοῦ Μονογενοῦς, ὁ μόνος εἰδὼς ἀκριβῶς ὅτι μόνος ἐγέννησεν ἀπαθῶς, διορθούμενος τὴν ἐσφαλμένην τῶν Ἰουδαίων ὑπόνοιαν ἀνέψξε τὰς πόλας τῶν οὐρανῶν, καὶ κατέπεμψε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν εἰδει περιστέρως, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰησοῦ [ἄλ. ἐπὶ τὴν τοῦ Κυρίου κεφαλὴν], δακτυλοδεικτῶν τὸν νέον Νῶε, καὶ δημιουργῶν τοῦ Νῶε, καὶ τῆς ναυαγοῦσης φύσεως ἀγαθὸν κυβερνήτην. Καὶ αὐτὸς οὐρανῶθεν ἐπιδοῦς φαιδρῶς λέγων· *Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός*. Ἐκεῖνος ὁ Ἰησοῦς, οὐχ ὁ Ἰωάννης· ὁ βαπτισθεὶς, οὐχ ὁ βαπτιστῆς· ὁ ἐξ ἐμοῦ γεννηθεὶς, πρὸ πάντος χρονικοῦ διαστήματος, οὐχ ὁ ἐκ Ζαχαρίου· ὁ ἐκ τῆς Μαρίας γεννηθεὶς κατὰ σάρκα, οὐχ ὁ ἐκ τῆς Ἐλισάβετ φανεὶς παρ' ἐλπίδα· ὁ τῆς μὴ λυθείσης παρθενίας ἀγεώργητος καρπός, οὐχ ὁ ἐκ τῆς λυθείσης στειρώσεως, κλάδος· ὁ μεθ' ὡμῶν ἀναστραφεὶς, οὐχ ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ τραφεὶς. *Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύοχησα*· Υἱὸς ἰσοούσιος, οὐχ ἑτεροούσιος· ἰσοούσιος ἐμοὶ κατὰ τὸ ἀράτον, καὶ ἰσοούσιος ὑμῖν κατὰ τὸ ὁρώμενον, χωρὶς ἀμαρτίας. *Οὗτός ἐστιν, ὁ σὺν ἐμοὶ πλάσας τὸν ἀνθρωπον*. *Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύοχησα*. Οὐκ ἄλλος ἐστὶν οὗτος ὁ ἐμὸς Υἱός, καὶ ἄλλος ὁ Μαρίας υἱός· ἀλλ' *οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ βλεπόμενος καὶ νοούμενος*. *Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύοχησα, αὐτοῦ ἀκούετε*. Ἐὰν εἴπῃ· Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἑσμεν, αὐτοῦ ἀκούετε. Ἐὰν εἴπῃ· Ὁ ἐωρακῶς ἐμὲ, ἑώρακε καὶ τὸν Πατέρα, αὐτοῦ ἀκούετε. Ἐὰν εἴπῃ·

⁶⁶ Matth. iii, 17; xvii, 5; Marc. i, 11; Luc. ix, 35.

⁶⁷ Ibid. ⁶⁸ Joan. x, 30.

Ὁ πέμψας με, μέλιζον μου ἐστὶ τῆ οικονομίᾳ τὴν ἄ
φωνὴν προσαρμόσατε. Ἐὰν εἴπη· *Tira me λέγουσιν
οἱ ἄνθρωποι εἶμαι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου*; ἀποκρί-
νεσθε πρὸς αὐτόν· *Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ
ζῶντος*. Τούτοις τοῖς ῥήμασιν οὐρανόθεν βροντοειδῶς
ἐκ Πατρὸς ἐλθοῦσι, κατηγύαθη τὸ τῶν ἀνθρώπων
γένος, ἐπέγνωσαν διαφορὰν Ποιητοῦ καὶ ποιήματος,
Βασιλέως καὶ στρατιώτου, Τεχνίτου καὶ τεχνήματος,
καὶ τῆ πίστει βεβαιωθέντες, προσήλθον διὰ τοῦ βα-
πτίσματος Ἰωάννου, τῷ ἐν Πνεύματι καὶ πυρὶ βαπτί-
ζοντι Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ ἡμῶν Θεῷ· μεθ' οὗ, τῷ
Πατρὶ δόξα, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύ-
ματι· νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν.

A Si dixerit : *Qui videt me, videt et Patrem*⁶⁹, ipsum
audite. Si dixerit : *Qui me misit, major me est*⁷⁰,
dispensationi vocem adaptate. Si dixerit : *Quem
me dicunt homines esse Filium hominis*⁷¹? respon-
dete ipsi : *Tu es Christus Filius Dei vivi*⁷². Istis
verbis cœlitus tonitruum in modum prodeuntibus, il-
luminatum est humanum genus; cognoveruntque
differentiam Creatoris et creaturæ, Regis et militis,
Opificis et sui operis; siveque confirmati, acces-
serunt per baptismum Joannis ad eum qui in Spiritu et
igne baptizat⁷³, Christum verum Deum nostrum :
cum quo Patri sit gloria, una cum sanctissimo ac
vivifico Spiritu, nunc et semper, et in sæcula sæ-
culorum. Amen.

S. GREGORII THAUMATURGI FRAGMENTUM

In Evangelii secundum Matthæum cap. vi, vers. 22, 23.

(GALLAND, *Vet. Patr. Biblioth.*, t. XIV, p. 11, p. 119, ex Catena in Matthæum, cod. ms. 168 cl. viri Mitarelli.)

Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός. B
Ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶ-
μά σου φωτεινὸν ἔσται. Ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου
πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται.
Εἰ δὲ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ, σκότος ἐστὶ, τὸ σκότος
πόσον;

Ἀπλοῦς ὀφθαλμός, ἡ ἀνυπόκριτος ἐστὶν ἀγάπη,
δὲ ἥς ὅταν τὸ σῶμα φωτίζεται, τὰ αὐτὰ τοῖς ἔσωθεν
νοούμενοις, καὶ διὰ τῶν ἔσωθεν μερῶν προφέρουσα·
ὁ δὲ πονηρὸς ὀφθαλμός ἐστὶν ἡ προσποιήτος ἀγάπη,
ἥτις καὶ ὑπόκρισις καλεῖται· δι' ἥς ἅπαν τὸ σῶμα
σκοτίζεται τοῦ ἀνθρώπου. Ἄξια μὲν σκότους πράγ-
ματα ἐννοούμενον (13) ἔσωθεν· διὰ δὲ τῶν ἔσωθεν
μερῶν, φωτὸς εἶναι δοκοῦντα προφέρον ῥήματα· λύ-
χοι γάρ εἰσιν ὡς ἀληθῶς, προβάτων περιβεβλημένοι
δοράς· οἱ τὸ ἔσωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος
μόνον πλύνοντες, καὶ οὐκ εἰδότες, ὅτι ἐὰν μὴ τὸ ἔσω-
θεν τούτων καθαρισθῆ, οὐδὲ τὸ ἔσωθεν καθαρὸν δύνα-
ται γενέσθαι. Διόπερ τούτους σαφῶς ἐλέγχων, φησὶν ὁ
Σωτὴρ, ὅτι· *Εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ, σκότος, τὸ σκότος
πόσον*; Τουτέστιν· εἰ ἡ δοκοῦσά σοι ἀγάπη εἶναι φῶς,
διὰ τὴν ἐν σοὶ κεκρυμμένην ὑπόκρισιν σκότους ἄξιόν
ἐστὶν ἔργον, τί τὰ προφανῆ σου παραπτώματα;

*Lucerna corporis est oculus. Si igitur oculus tuus
simplex sit, totum corpus tuum lucidum erit. Sin
autem oculus tuus malus sit, totum corpus tuum te-
nebricosum erit.*

*Quod si lumen quod in te, obscuritas est, obscu-
ritas ipsa quanta?*

Simplex oculus est sincera charitas, per quam
totum cum corpus illuminatur, haud aliter internos
cogitatus profert, quam per externas corporis partes.
Oculus malus est charitas simulata, quæ etiam hy-
pocrisis audit : per quam corpus universum homi-
nis tenebrescit. Equidem digna tenebris opera, in-
teriorem hominem cogitamus, sed per exteriora
membra, ejusmodi verba proferentem, quæ lucis
esse videantur. Lupi enim sunt revera, induti ovina
pelle : qui externa poci et laucis duntaxat abluen-
tes, non vident, quod nisi horum interna munden-
tur, ne externa quidem munda esse possunt. Pro-
pterea hos manifeste coarguens, ait Salvator : *Si
lumen quod in te, tenebræ, tenebræ ipsæ quantæ*⁷⁴?
Id est, si quæ tibi videtur charitas lumen esse,
propter latentem in te hypocrisim opus est tenebris
dignum, quid erunt tua manifesta scelera?

⁶⁹ Joan. xiv, 9. ⁷⁰ Ibid. 28. ⁷¹ Matth. xvi, 13. ⁷² Ibid. 16. ⁷³ Matth. iii, 11; Luc. iii, 16. ⁷⁴ Matth. vi, 23.

(13) Forte ἐννοούμενον τόν, et mox προφέροντα.

OPERUM S. GREGORII THAUMATURGI CORONIS.

SERMO IN OMNES SANCTOS.

(Edidit Joannes Aloysius MINGARELLI, Bononiæ, 1770, in-4.)

EPISTOLA PRÆVIA.

Joannes Aloysius MINGARELLI ÆGIDIO fratri optimo salutem dicit.

Si vales, bene est.

Ego quanta te omni tempore benevolentia prosecutus sim, quantique te semper fecerim ob suscepta te avide vel ab ineunte ætate, ac nunquam postmodum intermisso doctrinarum studio, tute ipse existimare facilius potes, mi frater, quam ego declarare. Decem jam paulo plus anni elapsi sunt ab illo die quo a te ipse discedens, ægre ab amplexu tuo Romæ divulsus sum; neque vero post eum diem mihi te amplius videre obtigit; nisi semel, idque Tuderti, pluribus videlicet abhinc annis: attamen observatur continue, mihi crede, animo imago vultus tui, et sincera illa tua, ac omnibus, quos de te loquentes audiverim, quibusque tecum seu Bononiæ, seu Tuderti, Alatrii, Tusculi, Viterbii familiaritas aliqua, aut consuetudo fuerit, satis perspecta morum probitas, atque constantia. Itaque nihil facere libentius soles, quam ut tibi aliquid identidem litterarum dem. Quod si hoc tempore, posteaquam Viterbium Roma tam honorifice vocatus es, minus sæpe ad te scribo quam solebam, ne id, quæso, negligentia aut oblivioni, sed amori tribuas in te meo: cum enim plurimis quotidie te occupationibus, iisque gravissimis, distineri intelligam, vereor ne te crebrioribus litteris interpellem. Nunc vero cum sacrum illud tempus immineat, quo ferari omnes a negotiis, ac natalem Domini diem celebrare consuevimus, exiguam mihi horæ partem libenter te concessurum non dubito. Quocirca perbrevev quamdam Gregorio Thaumaturgo inscriptam orationem, quam nunc primus, ut reor, in lucem edo, tibi legendam mitto: cui enim alteri tam tenuè munusculum publice offeram, nisi fratri et mei amatissimo, et familiarissimo? Quæ tamen non eo dico, quod oratiunculam ipsam parvi pendam; longissime enim absum ut ita sentiam: sed quia tam brevis est, ac pusilla, ut tres vix compleat quatuorve paginulas. Cæterum nequaquam potest plurimum a Christiano homine non fieri ea scriptio, quæ tametsi paucis constans versiculis, vetustissimo tamen indigna haud videatur catholicæ Ecclesiæ doctore, ac Patre. At ejusmodi Patre, bone Deus, quantoque doctore, quam diserto Origenis alumno atque discipulo, quam docto sapientique magistro, theologo, oratore, quam magno, quam religionis propagandæ, ac superstitionis extirpandæ studioso, quam de Ecclesia benemerito episcopo, quam sancto, quam admirabili Christianorum patrono, quam insignibus denique maximorum virorum, Basilii, Gregorii Nysseni, Hieronymi aliorumque innumerabilium laudibus celebrato! Atque utinam de tanto viro si non pro dignitate, at pro summa certe, qua illum prosequor, admiratione ac reverentia eloqui possem in præsens; id enim facerem libentissime: sed alterius hæc temporis sunt, atque descriptionis: ab illo enim, qui vetustum opus quoddam primus evulget, hæc potius operam haud immerito exigas, ut ea diligenter persequatur, quæ valeant ipsius germanitatem confirmare. Illa igitur omnia breviter his litteris complecti satius est, atque opportunius, quæ cum de apographo, unde opusculum exscriptum fuit, tum de opusculi ipsius titulo ac vetustate dicenda occurrunt.

Ut autem a primo exordiar, nosti, mi frater, præclarissimum præsulem, omnibusque cum patritio tum episcopo dignis virtutibus ornatum, Joannem Nanium autistitem Torcellanum cunctos jam propemodum lectissimæ bibliothecæ suæ Græcos codices calamo exaratos mihi, utpote veteri sibi consuetudine, atque amicitia conjuncto, partim Venetiis commodasse, partim Bononiam paulatim deferendos curavisse, ut non singulos modo lustrarem, ac universos recenserem; sed ex ipsis etiam, quidquid liberet, exscriberem: in quo summam eximii viri humanitatem et agnosces et miraberis, qui ea monumenta meæ fidei, hominis scilicet hospitis primum, deinde vero peregrini atque advenæ, ac demum etiam absentis, omnino committere non dubitaverit, quæ alii plurimi ne a civibus quidem suis libere versari sinunt, atque inspectari. Horum ergo codicum unum, qui nunc xxii est, dum evolverem, in illam incidi scriptiunculam, de qua superius commemorabam. Membraneus is est, ea membranarum magnitudine ut unaquæque ex ducentis nonaginta tribus chartis, quibus omnino constant, cum quarta mediocris folii parte nostratis chartæ ex lineis vilibusque scrutis confectæ exæquetur. Harum pleræque, imo ferme omnes, ac illæ potissimum ex quibus Gregorii conciunculam descripsimus, quingentis circiter ante annis exaratae sunt, sed ab exscriptore adeo rudi, ut nihil admodum quid scriberet intellexisse videatur: itaque modo η litteram, exempli gratia, pro ι vel α ponit, modo ω magnum pro ο parvo, aut econtrario, aliisque id genus mendis passim scripturarum maculat. Totus autem codex e libris, quos ecclesiasticos vocamus, unus est; quem Latini quidem sacerdotes Homiliarium dicerent, Græci vero *Μαθηματικόν* appellant. Nihil namque aliud eo continetur, nisi septem et quadraginta sive orationes, sive homiliae, sive *ἀναγνώσεις*, hoc est lectiones longiores, noncupandæ sint: quarum nonnullæ quidem sunt *ἀνεπίγραφτοι*, cæteræ autem Gregorio Nazianzeno, Joanni Chrysostomo, Amphilochio, Cyrillo Alexandrino, Ephraïmo Syro, Athanasio, Andreae Cretensi, Pontico Pilato, Eusebio cuidam episcopo, Epiphano episcopo, Gregorio Antiochenium episcopo, Pantalœonis diacono et chartophylaci, Aetio presbytero Constantinopolitano, Epiphano monacho ac presbytero, et

Germano episcopo Constantinopolitano inscribuntur. Quæ autem trigesimo quinto loco ponitur, martyrum omnium Laudatio est, ea nempe ipsa quæ nunc primum exit in lucem : ac hujusmodi habet in fronte titulum : *Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ λόγος εἰς τοὺς ἁγίους πάντας. Ἐὐλόγησον. Δέσποτα.* I. e. : *Sancti Patris nostri Gregorii Thaumaturgi sermo in omnes sanctos. Benedic, Domine.* Ac ne cuiquam posteriora hæc verba negotium facessant, neve ex ipsis Gregorio Thaumaturgo opusculum falso tribui quis colligat, eadem paulisper expendenda sunt. Nihil enim aliud, meo quidem iudicio ea indicant, nisi die Omnium Sanctorum festo, proxima videlicet post Pentecosten Dominica die, qua apud Latinos sanctissimæ Trinitati sacra est, fuisse sermonem huncce in ecclesiasticis Officiis recitatum. Etenim hanc ipsam diem solemnium sanctorum omnium commemorationi, et cultui jamdudum assignarunt Græci : qua de causa Κυριαχὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, i. e. *Dominicam Omnium Sanctorum*, nominare eam solent. Neque vero quispiam ejusmodi consuetudinem recens fuisse in Orientis Ecclesiis incertam, itaque ea tempestate, qua Naniam codicem exaratum antea diximus, recentiore esse suspicetur. Nam vetustum Menologium rudibus ineptisque versibus compositum, quod in LXXII Naniano codice ipsemet legi, rem contra se habere ostendit : ibi enim dies Ascensionis Domini, dies Dominica proxime Pentecosten præcurrrens, dies Dominica Pentecosten, ac dies Dominica proxime sequens post Pentecosten, quatuor hisce versiculis, singulæ nimirum singulis, in Triodii recensione indicantur :

*Χριστοῦ τὴν ἀναλήψιν πρὸς πόλους ἀνωτάτω.
Καὶ πατέρων ἄθροισμα τῶν ἐν Νικαίᾳ.
τὴν πεντηκοστὴν καὶ τοῦ Πνεύματος χύσιν.
Πληθὺν τε πάντων ἁγίων τῶν ἐν βίῳ.*

Id est :

*Christi Assumptionem in altissimos cælos.
Et Patrum Nicænorum conventum.
Pentecosten et Spiritus effusionem.
Ac multitudinem omnium sanctorum, qui sunt in vita æterna.*

Et, quod plaris adhuc faciendum est, in antiquissimo Typico Sancti Sabæ, pag. 229 codicis Naniani XCII, post descripto ritus in Pentecoste servandos, ii statim qui ad proximam sequentem Dominicam diem pertinent, subjiciuntur in hunc modum : Κυριαχὴ τῶν ἁγίων πάντων. Ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ ἡ συνήθης συνηγορία, x. τ. λ. I. e. *Dominica Omnium Sanctorum. In vigilia, consueta versuum recitatio*, etc. Similia vero apud Fabricium quinto *Bibliothecæ Græcæ* volumine legere licet ab Allatio citata in opusculo primo *De libris ecclesiasticis Græcorum*, num. 44. Quid quod vel ipsa Joannis Chrysostomi ætate, annis a Thaumaturgi obitu centum paulo plus, eadem ferme in Oriente invaluerat consuetudo. Id sane ex primis illius orationis verbis, quam pagina secundi voluminis septingentesima undecima imprimendam curavit Montfauconium, colligere posse mihi videor : sic enim eam exorditur magnus ille orator : Ἐξ οὗ τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Πεντηκοστῆς ἐπετελέσαμεν, οὕτω παρήλθεν ἡμερῶν ἐπὶ ἀριθμῶς, καὶ πάλιν κατέλαθεν ἡμᾶς μαρτύρων χορδῶν, μῦλλον δὲ μαρτύρων παρεμβολὴ καὶ παράταξις. I. e., ut Fronto Ducæus interpretatur : *Nondum septem aicrum elapsus est numerus ex quo sacram Pentecosten solemniter celebravimus, et nos rursus martyrum chorus assecutus est, vel martyrum castra potius et exercitus.* Fateor equidem non de omnibus universæ sanctis Chrysostomum in ea oratione loqui, sed de inlytis Christi martyribus tantummodo, idque ipsa Laudationis inscriptione ostendi, quæ est hujusmodi : Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἁγίους πάντας τοὺς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. I. e. : *Laudatio sanctorum omnium, qui martyrium toto terrarum orbe sunt passi.* Quin eodem fere modo tres alias eodem, ut opinor, die et habitas, et insequentibus sæculis in ecclesiastico Officio lectas orationes inscriptas fuisse non diffiteor, alteram nempe Chrysostomi ipsius, ac binas Ephraimi Syri. Harum enim trium prima, quæ tomo secundo, pagina 667, existat, hunc habet titulum : *Εἰς μάρτυρας ὅμματα*, i. e. *In martyres homilia* : altera vero in Romana editione Græcorum Operum sancti Ephraimi tomo III, pag. 248, sic inscribitur : *Ἐγκώμιον εἰς μάρτυρας*, i. e. *Encomium in martyres*; ac tertia demum tomo III, pagina 306, hanc in fronte gerit inscriptionem : *Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἐν ὁδοῦ μάρτυρας τοὺς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας*. I. e. *Encomium in gloriosos martyres, qui in toto mundo martyrium passi sunt.* Quæ quidem omnia argumento sunt, Ecclesiam Græcam non omnium omnino sanctorum, sed martyrum duntaxat universorum commemorationem festumque diem paulo post Pentecosten Thaumaturgi temporibus celebrasse. Qui ergo fieri potest, inquit, ut oratio hæc nostra (jam enim quodammodo meam quoque appellare possum) a Gregorio Neocæsariensi conscripta sit, cum titulus ipse, argumentumve orationis, quo hæc in omnes sanctos habita esse dicitur, a moribus institutisque abhorreat illorum temporum? At recte hæc quidem et vere dicuntur, si tituli illius solummodo ratio habenda sit. Verum orationem quoque percurramus. Ecquis in ea de sanctis omnibus sermo est? Martyres quidem aperte initio nominantur; admirandam martyrum virtutem extollunt intermediis versus; invictum martyrum animum, et relatam ab ipsis de dæmone victoriam prædicant extremi : sed factam de sanctis omnibus mentionem nusquam reperio. Aut ergo oratiunculam in hanc olim sententiam inscriptam fuisse putandum est : *Εἰς τοὺς μάρτυρας πάντας*, i. e. *In martyres universos*; aut potius integrum quidem titulum ita fere se olim habuisse : *Εἰς τοὺς ἁγίους πάντας τοὺς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας*. I. e. *In omnes sanctos, qui in universo terrarum orbe martyrium passi sunt*; sed posteriora hæc verba paulatim omitti tunc cepisse, cum prima post Pentecosten Dominica die non martyrum tantummodo, sed sanctorum omnium memoria recoli cœpta est ac celebrari. Hoc sane ipsum Chrysostomi orationi contigisse video, quam superius priore loco memoravi : etsi enim ea in editis a Montfauconio exemplaribus illam quam attuli inscriptionem habeat, tamen et in Naniano codice xxvii, quem ipsemet vidi, et in alio, cuius Fronto Ducæus meminit, eundem plane cum ista Thaumaturgi habet titulum, videlicet, *Εἰς τοὺς ἁγίους πάντας*.

Nunquid ergo Gregorii revera est, dixerit quispiam, isthæc oratiuncula? incredibilis enim nostris temporibus omnia fere negandi, aut in dubium saltem revocandi cupido inultos, et quædam quasi prurigo invasit. Ego autem, si cui probabilis occurrat ratio cur de illius germanitate addubitet, aut si firmo ductus argumento eam Thaumaturgo perpetam tribui serio ac vero ratus asseveret, hunc enixe rogo, ut quæcunque repererit, tecum aut privatim communicet, aut publice. Interim vero quæ certo statuere posse videor, ea tantum affirmabo : vetusti librarii, qui eam Gregorii nomine inscripsit, fidem atque auctoritatem, quamvis maximi faciendam non sit, propterea quod nonnulla quibusdam, ac Joanni Chrysostomo potissimum attribuit quæ Montfauconium aliique repudiarunt, tamen sine ulla ratione, eaque satis valida rejiciendam non esse : nihil enim aliud is scripsit, quam quod in vetustiori apographo, quod

describat, inscriptum reperit; ex veteribus autem Patribus atque scriptoribus, qui orationculæ hujus mentionem fecerit, nullum mihi hactenus compertum esse: si quod igitur de vero hujus fratris parente judicium ferre voverimus, nihil nobis reliquum esse aliud, priusquam major aliunde lux affulgeat, nisi ut eum cum cæteris, quæ exstant, Thaumaturgi operibus, maximeque cum his quæ ab ipso scripta fuisse consentiunt omnes, quasi trutina quadam opusculum expendentes, conferamus.

Jam vero tredecim potissimum, ni fallor, circumferuntur nostra ætate Gregorii Thaumaturgi nomine inscripta opera, partim integra, partim mutila: de iis enim, quæ omnino perierunt, non loquor in præsentem. Primum est *Brevis Expositio fidei*. II. *Metaphrasis in Ecclesiasten*. III. *Epistola canonica*, quæ mihi quidem talis in legendo visa est, ut hic atque illic mutilata ad nos pervenerit. IV. *Oratio panegyrica*, qua magistro suo Origeni gratias publice tunc egit Gregorius, cum ab ejus latere discessurus esset. V. *Alia Fidei expositio* longior, quæ *Ἡ κατὰ μέρος πίστις* nuncupatur. VI. *Anathematismi*, seu *Capita duodecim de fide*. VII. *Disputatio de anima ad Tatianum*. VIII. *Sermo primus in Annuntiationem sanctissimæ Deiparæ*, incipiens: *Σήμερον ἀγγελικῆ παρατάξει*. IX. *Sermo alter* de eodem argumento, incipiens: *Ἐορτὰς μὲν ἀπόστασας*. X. *Sermo tertius de ipsa Annuntiatione*, incipiens: *Πάλιν χάρις εὐαγγελία* qui tamen Joannis Chrysostomi nomen gerit in Naniano altero vicesimo, quem antea descripsi, codice: ubi ita exarata est tertia hæc oratio, ut nonnulla ibi desiderentur quæ in Gerardi Vossii exemplaribus leguntur, et aliqua contra in his defuerint quæ codex habet. XI. *Fragmenta quædam* a Ghislerio Catanzæ in Jeremiam inserta: quæ Joannes Albertus Fabricius ex homilia quadam, vel epistola Gregorii nostri deprompta fuisse opinatur. XII. *Sermo de celebratione noctis feriæ quartæ* a Stephano Euodio Assemano memoratus in Catalogo bibliothecæ Medicæ, codice LXII, pag. 107. Denum *Sermo quidam*, cujus initium est: *Ἐχθιστοὶ καὶ ἀλλότριοι*, a Joanne Vecco citatus in libello cujus titulus est, *Ῥήσεις γραφικαί*, apud Arcadium in *Opusculis aureis theologicis*. Hæc omnino sunt quæ exstant Gregorii nomine insignita, aut ea certe quæ a scriptoribus memorata invenire ipse potuerim, opuscula.

Verum non omnia ejusdem sunt ponderis atque auctoritatis, ut ad singula, quasi ad totidem normas nostra hæc orationcula veluti applicari possit, atque dijudicari. Nam priora quidem quatuor Thaumaturgo sine dubitatione tribuunt veteres, ac recentiores omnino omnes: sed reliqua novem partim falso videntur immortalis ejus nomine inscripta; partim talia sunt, ut emunctæ naris viri de eorum antiquitate subdubitent; partim denique nobis, qui ea non vidimus, incomperta. Quamobrem prioribus illis quatuor contenti nunc simus oportet, ut cum iis duntaxat, maxime vero cum celeberrima ac disertissima in Origenem oratione nostram hanc orationculam comparemus. Id autem præstabo ipse non indiligenter in animadversionibus, quas paulo post leges: ibi enim id multo commodius fieri arbitratus sum, ubi minutiora quæque persequi possis, quin nimis arguta scribentis sedulitas videatur. Nunc vero nihil jam aliud superest, nisi ut ea summatim complectar quæ ex accurata orationis ipsius consideratione collegi. Hoc igitur sine dubitatione affirmare posse me reor, aliquid in ea, ac potius, ut in tam brevi opusculo, multa lectori ex omnibus partibus sese ostendere, quæ in Gregorio nostro mirifice quadrent. Nam primo tempus illud, quo is solitariam in agris vitam duxit in Ponto post suum ab Origene discessum, initio subiudicatur; deinde quicumque cum oratione in Origenem panegyrica hanc contulerit, is illam quidem longe copiosorem esse inveniet, atque ornatiorem, utpote multo ante quam recitaretur meditatam ac præparatam, hanc vero nostram pene ex tempore, atque in magna temporis angustia habitam videri: utrumque tamen opusculum haud plane dissimili factum esse oratione ac stylo. In utroque enim et peculiaria nonnulla, nec omnibus passim usitata vocabula offendet, et audaciores quædam: easque unius fere modi translationes reperiet, et unam haud raro eandem rem pluribus diversisque modis sine magna interdum necessitate inculcari videbit, et modestiam illam elucere utrobique comperiet, in qua singularem Gregorii characterem Bengelius agnoscebat. Brevissima quidem est isthæc, quam edo, et de iis una, quas Gregorius ipse vocabat *λόγους μικρούς*, cum in panegyrica illa, quam sæpius nominavi, oratione aiebat: *Ὁκταετής μοι χρόνος οὗτος ἦδη ἔξ οὗ οὕτε αὐτὸς εἰπὼν τι ἢ γράψας λόγον τινὰ μέγαν ἢ μικρὸν ὄλωσ τυγχάνω*. Id est, ut Sirmondus Latine vertit: *Octavus jam annus est ex quo nec brevem longamve orationem ullam habui ipse aut scripsi*. Cave tamen putes nostram hancce aliqua ex parte, ut ad usum ecclesiastici Officii accommodaretur, consulto mutilatam fuisse. Factum est id quidem interdum in vetustis, ut vocant, Lectionariis. Sed hæc et partibus suis ipsa omnibus constare videtur, neque hæc longior est ea Chrysostomi in martyres oratio, quæ incipit: *Αἱ τῶν μαρτύρων ἑορταί*. quin imo, ut recte ait Montfauconius, ex concionibus panegyricis in sanctos alia proferrî possunt hac Chrysostomi breviores, quæ tamen sunt omnibus numeris et partibus absolutæ.

Hæc habebam quæ dicerem, mi frater, de opusculo, quod infra cum Græcæ scriptum, tum Latine a me conversum, ac brevibus præterea adnotationibus illustratum habes. Noli autem, quæso, me cogere ut de illius germanitate declarem aperte quid sentiam: satis habeas, illa me tibi omnia exposuisse, ex quibus judicium ipse facere queas. Vale, Ægidi mi, ac, si me tui amatissimum redamas, ut profecto facis, tuis ad aram precibus me juva.

Dabam Bononiæ, xv Kalendas Januarii, anno Domini millesimo septingentesimo sexagesimo nono.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ

SANCTI PATRIS NOSTRI GREGORII
THAUMATURGI
SERMO IN OMNES SANCTOS

Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ἦρεμεῖν ἐβουλόμην, καὶ μὴ δημοσιεύειν ἀγροικίζουσαν γλῶσσαν· μέγα γὰρ σιωπή, ὅτ' ἂν ὁ λόγος εὐτελής· καὶ θαυμαστὸν ἦσυχία, ἀπαιδευσίας παρούσης· φιλόσοφος τε ἄκρος διὰ σιγῆς καλύπτων ἀμαθίαν. Τοῦτο καὶ γὰρ πράττειν προηρούμην τὸ ἀσθε-

(1) *Silere volebam.* In eandem fere sententiam exorditur Gregorius pulcherrimam illam orationem, qua præceptorī suo Origeni gratias agit. Sic enim incipit : Καλὸν τι χρῆμα ἡ σιωπή, τῶν τε ἄλλων πολλοῖς πολλὰκις, κάμοι δὲ μάλιστα νῦν, καὶ ἐκόντι καὶ ἄκοντι ἐπιστομιζομένῳ, καὶ σιωπᾶν καταναγκαζομένῳ. Ἀμελετήτως γὰρ ἔχω, καὶ ἀπειρός εἰμι λόγων τῶν καλῶν τούτων καὶ εὐπρεπῶν τῶν, κ. τ. λ. Quæ sic interpretatur Sirmondus : *Præclara quædam res est silentium tum aliis periturumque permultis, tum mihi nunc vel maxime, qui volens nolensque clausum os habeo, et tacere cogor. Inexercitatus enim sum, ac plane rudis sermonum illorum elegantium atque ornatorum, qui, etc.*

(2) *Linguae meæ rusticitatem.* Gregorius noster (perinde enim jam loquar, ac si opusculi auctor ipse fuerit) linguam suam ἀγροικίζουσαν dicit, id est quæ rusticitatem quamdam contraxerit : quod verbum minus quidem usitatum est quam ἀγροικιζομένην, sed occurrit tamen in Suida. Videtur autem huiusmodi vocabulo tempus illud subindicare Gregorius, quo ruri solitariam vitam ducebat, antequam episcopus creatus esset. Nimirum hanc ab ipso oratiunculam eo temporis spatio habitam fuisse conjicio, quod intercessit inter eam diem qua doctori suo Origeni coram condiscipulis publica oratione gratias egit, ac eam diem qua ad pontificium munus a Phædimo electus est. Illam enim orationem cum recitavit, necdum erat baptismate initiatus, sed catechumenus tantummodo : hanc vero nostram cum habuit, et baptizatus sine dubio fuerat ; in ecclesia enim habita est, et se episcopum nondum fuisse post indicat, ni fallor.

A Benedic, Domine.

Silere volebam (1), ne linguæ meæ rusticitatem (2) publice manifestarem (3) : cujus enim oratio humilis (4) sit atque inculta, ei valde utile est conticescere, nec parvi fieri debet (5) ab inerudito homine silentium, sed summi (6) philosophi est tacendo

(3) *Publice manifestarem.* Codex, δημοσιεύουσαν ἀγροικίζουσαν. Manifestum mendum. Lego, δημοσιεύειν ἀγροικίζουσαν. Porro verbo δημοσιεύειν eadem significatione accepto usus est Gregorius in *Oratione charisteria in Origenem*, pag. 414, tom. III *Biblioth. Patrum* editionis a viro clarissimo Gallandio nuper concinnatæ. qua in posterum semper utar. Οὐ δυνάμενοι (inquit) οὕτως ἐκ τοῦ προχείρου δύναμιν τοῖς ἰδίοις δημοσιεύσαι νοήμασι τὴν ἱερὰν καὶ θεοειδῆ.

(4) *Humilis.* Codex, ἀτελής. Sed qui vetustas membranas versarunt, syllabam eu ita in iis exarar. consuevisse non ignorant, ut magnam habeat cum prima littera α similitudinem. Perspicuum sane est, legi hic oportere εὐτελής. Gregorius noster *oratione*, quam citavi, in *Origenem*, pag. 415, ait : Εὐτελῆ καὶ ἄσεμνα.

(5) *Nec parvi fieri debet, etc.* Unam eandemque sententiam multis simul modis efferrī hic vides. Ingeniosorum hoc adolescentium proprium esse solet, qui eloquentiæ studio operam dederint : a Gregorii autem stylo et consuetudine alienum hoc sit, annon, is dijudicet qui disertiore aliam ipsius *Orationem in Origenem* legerit. Juvenili sane ætate Gregorium fuisse etiam cum hæc scripsit, necesse est, si ea quam attingi temporum ratio constat : namque admodum juvenis, Eusebio teste, episcopus factus est.

(6) *Summi.* Codex mendose, φιλόσοφος τε ἄκρος, sed legendum esse φιλόσοφος τε ἄκρος, nemo non videt. In *Epistola canonica*, canone 1, ait Gregorius : Ἐν ἄκρᾳ σωφροσύνῃ, hoc est in summa continentia.

propriam inscitiam (7) occultare. Ergo id ego quod facere constitueram, ut qui mearum in dicendo virium imbecillitatem (8) cognoscerem. Sed auditorium (9) conspectus me ad loquendum impellit (10). Cum itaque et festum hunc diem, sacramque panegyri magno cum splendore celebrari, et spectatores (11) huc frequentes confluisse videam, conventumque (12) nostrum fide inflammatum conspiciam, ad dicendum confidenter (13) aggrediar: praesertim cum et a Patre (14) roger, et Ecclesia faveat, opemque ferat, et sancti martyres infirmitatem nostram huius rei causa (15) corroborent. Hi enim senibus (16) ut longum multo cum sudore (17) iter peragerent, persuasere, eosque nutantem gradum sermonis (18) veluti baculo (19) fulcire ac sustentare coegerunt (20). Ili mulierculas ad conficiam-

Α νές τῆς οικείας ἐπιστάμενος γλώσσης· ἀλλ' ἔλακε με πρὸς τὸ λέγειν τῶν ὀρωμένων ἡ ἔψις. Ἐπεὶ οὖν ἡ πανήγυρις λαμπρὰ καὶ τὸ θέατρον συνεχές, καὶ ζέων ἐστὶ τῇ πίστει ὁ ἡμέτερος σύλλογος· ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου θαρρόντως τραπήσομαι· μάλιστα τοῦ Πατρὸς εὐχομένου, τῆς Ἐκκλησίας συναγωνισμένης, μαρτύρων ἀγίων πρὸς τοῦτο βωνόντων τὸ ἀσθενές. Οὗτοι γὰρ καὶ γέροντας ἔπεισαν σὺν ἰδρωτὶ πολλῷ μακρὰν ἐξανύσαι πορεῖαν, καὶ τὰ σφαλόμενα βήματα τῇ βακτηρίᾳ τοῦ λόγου στηρίξειεν κατηγάχαζον· καὶ τὸ θῆλυ προέτρεψαν συνοδοιπορεῖν νεανίσκοις· καὶ τὴν νηπιάζουσαν ἡλικίαν ἔρπουσαν ἐνταῦθα παρήγαγον μάρτυρες κατὰ θανάτου σκιρτῶντες, ξίφεισιν ἐγγελώντες, θυμὸν τυραννικὸν διαρπάζοντες, θάνατον ἀθανασίας πρόξενον ἀνθαρπάζοντες, ἐν ἰδίῳ πτώματι τὴν νίκην οικειούμενοι, διὰ σώμα-

(7) *Inscitiam*. Codex, ἀμάθειαν. Lego ἀμαθίαν. Gregorius *Oratione in Origenem*, pag. 420, ait: Ὑέγων τὴν ἀμαθίαν, id est, vituperans ignorantiam.

(8) *Imbecillitatem*. Gregorius hoc in loco: Τὸ ἀσθενές τῆς οικείας γλώσσης· *Oratione vero in Origenem*, pag. 415: Ἀσθενής λόγος. Sed lege etiam paginas 413 et 414, ut videas quam demisse de semetipso senserit vir sanctissimus.

(9) *Auditorium*. Codex, τῶν ὀρωμένων ἡ ἔψις, at scripssisse Gregorium crediderim: τῶν ἀκροωμένων ἡ ἔψις.

(10) *Impellit*. Gregorius, ἔλακε. Ita et *Metaphrasi in Ecclesiastem*, pag. 593, inquit: Θεάματα ἐπ' ἀνόνητον σπουδὴν ἔλκοντα, id est *aspectus ad inutile studium pertrahentes*; et ibidem pag. 595: Κατέχει ἡ εἰ δεσμοῖς περιβάλλουσα εἴλακε, hoc est: non minus *strictè retinet, quam si vinculis constrictos traheret*. Ita Gregorius. Ego vero ea etiam, quæ ut parva alibi non adnotassem, in hac oratione non prætereo, ut lectori de vero fetus parente iudicatio gratificer. Nam sæpe contingit, ut ex pluribus, quæ in filii vultu cernimus, lineamentis, etsi minima sint singula, patrem agnoscamus.

(11) *Spectatores*. Gregorius, θέατρον, id est *theatrum*. Nempe sicut profana vox *panegyris*, quam in præcedentibus is posuit, ad sacram celebritatem designandam adhibebatur, ita etiam qui ad hanc conveniebant, spectatores, sive θέατρον, dicebantur. Itaque eadem significatione idem vocabulum usurpavit Chrysostomus cum alibi, tum in verbis quæ mox afferam. Libanius vero eorum consessum, qui ipsum audiendi causa convenerant, θέατρον appellat epistola post millesimam prima.

(12) *Conventum*. Gregorius utitur hic voce σύλλογος, quæ cum apud profanos auctores crebro occurrit, tum a Patribus etiam adhibita est ad denotandum conventum, sive cætum eorum qui ad sacras synaxes confluebant. Ita Chrysostomus in *Martyrum laudatione* alias a me allegata: Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιο σήμερον (inquit tom. II, pag. 668) ἡμῶν τὸν σύλλογον, τὸ λαμπρὸν τοῦτο θέατρον, τὴν ζέουσαν ἀγάπην; hoc est: *Quis enim hodierno die non cætum nostrum mitetur, splendidum istud theatrum, charitatem ferventem?*

(13) *Confidenter*. Codex, θαρρόντως. Sed legere malo, θαρρόντως.

(14) *Cum et a Patre roger*. Nempe, ut ego interpretor, ab episcopo, ac fortasse a Phœdimio Amasæe antistite. Nemo enim concionari tunc in ecclesia poterat præsentem episcopo, nisi rogatu, aut concessu ipsius. Quin episcopum consuevisse nonnunquam, si aderat, argumentum, de quo ex tempore disserendum erat ei qui concionem habebat, proponere, aut definire, ex Origenis opusculo *De ventriloqua* colligo: ibi enim postquam propositum

sacræ Scripturæ capitulum quatuor in partes divisit, antequam ulterius progrediar, hæc subiungit Gregorii nostri magister: *Arbitratu suo partem, quam vult, proponat episcopus*. Est et alia verbi εὐχομαι acceptio; sed ea minus convenire videtur huic loco.

(15) *Huius rei causa*. Codex, πρὸς τοῦτο. Sed cum imperitus exscriptor decimam quintam litteram pro vicesima quarta passim scribat, ac nullam fere accentuum rationem ducat, legi etiam posset πρὸς τοῦτω, hoc est *præterea*.

(16) *Senibus*, etc. Similia Chrysostomus in *Laudatione* modo citata, pag. 668, tom. II: Πᾶσα μὲν σχεδὸν ἡ πόλις (inquit) ἐνταῦθα μεθώρμισται, καὶ οὐτε οἰκέτην δεσπότην φόβος κατέσχευεν, οὐτε πέντη ἡ τῆς πτωχείας ἀνάγκη, οὐτε γρηραῖν τῆς ἡλικίας ἡ ἀσθένεια, οὐτε γυναῖκα τὸ τῆς φύσεως ἀπαλόν, &c. hoc est: *Tota propemodum civitas huc commigravit, et neque servum domini timor retinuit, neque pauperem egestatis necessitas, neque senem ætatis imbecillitas, neque mulierem sexus mollities*, etc.

(17) *Multo cum sudore*. Satis apte conveniunt is' a in primam a Pentecoste Dominicam diem, qua hanc *Laudationem* habitam fuisse puto, ut superius dixi.

(18) *Sermonis*. Græce, λόγου. Nempe aut divini Verbi, aut humani sermonis, et collocationum inter viæ comites habitatum: est enim ambigua vox Græca. Gregorius *Oratione in Origenem* quotiescunque Dominum designare vult, nomine λόγος uti mavult.

(19) *Veluti baculo*. Ut translationis audaciam minuerem, addidi dictionem *veluti*. Sed alias paulo post offendemus multo adhuc audaciores translationes. Has autem Gregorio nostro non displicuisse apparet ex *panegyrica* ipsius in magistrum *Oratione*: nam quid audacius iis quas habet pagina 415? Ἐπεμβαίνειν τομψασαντες (inquit) ἀντίπας τοῖς ποσὶ, τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου, ἀκοαῖς αἰς αὐτὸς ὁ θεῖος λόγος οὐδὲν ἔσκεπαρμένους, ὡς ταῖς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, τοῖς ποσίν. . . . ἀλλὰ γυμνοῖς, ὡς ἂν εἴποι τις, σαφῆς καὶ πρὸδός ἐμβατεύων ἐπιδημεῖ. Hoc est, ut vertit Sirmundus: *Qui illois, quod aiunt, pedibus ad aures introire ausi sumus, in quibus divinum ipsum Verbum, non tectis, ut apud vulgi hominum aures, pedibus. . . . sed nudis, ut dicit quispiam, manifestum et perspicuum incedens obumbulat*.

(20) *Coegerunt*. Græce, κατηγάχαζον. Quod verbum Gregorio arrisisse constat, nam in *panegyrica Oratione*, quam identidem allego, ter saltem illud me legere memini, paginis 413, 418 et 422. Quia cum generatim a peculiaribus quibusdam, aut minus usitatis vocabulis adhibendis non abhorruisset liquet. Huiusmodi sunt, ut exempla aliquot ab-

τους ἀναπηδῶντες πρὸς οὐρανόν. Τὰ μέλη διασκορπιζοντες ἵνα σφίξωσι τὰς ψυχὰς, τὰ κληῖθρα τῆς ζωῆς διαβρῆξαντες ἵνα τὰς κλεῖς ἀνοίξωσι τῶν οὐρανῶν. Ὁ ἀπιστῶν ὅτι θάνατος καταλέλυται, ἄδης πεπάτηται, ὅτι τούτου τὰ δεσμὰ διεβράγη· ὅτι τύραννος δίδεται· βλεπέτω μάρτυρας κυβιστῶντας κατὰ θανάτου, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ νίκην ἀνευφημοῦντας. Ὡ τοῦ θαύματος. Ἄφ' οὐπὲρ Χριστὸς τὸν ἄδην ἐσκόλευσεν, ἀνθρωποι κατωρχήσαντο τοῦ θανάτου. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ἄδῃ, τὸ νίκος; Ἐσκόλευται ὁ ἄδης καὶ ὁ διάβολος· καὶ τῆς ἀρχαίας ἀφήρηται πανοπλία· καὶ τοῦ οἰκείου κράτους ἐκθέβληται· καὶ καθάπερ ὁ Γολιάθ τῷ οἰκείῳ ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, οὕτω καὶ ὁ διάβολος θάνατον γεννήσας, διὰ θανάτου τροποῦται· καὶ τὴν εὐχερῆ μέθοδον τῆς οἰκείας ἀπάτης, ὄργανον ἰσχυρὸν τῆς ἰδίας ἀπωλείας εὐρίσκει· καθάπερ ἀγκιστρον περιπαρεῖς τῇ θεότητι, καὶ τὸ σύνθηες δέλεαρ καταπιῶν ἀγρεύεται σαφῶς ὁ ἀγρεύειν οἰόμενος· καὶ θεὸν ἀντὶ ἀνθρώπου κρατήσας. Διὰ τοῦτο μάρτυρες σκιρτῶσιν τὴν τοῦ δράκοντος κεφαλὴν· καὶ πᾶν εἶδος βασάνων ὑπερορῶσιν. Ἄφ' οὐ γὰρ ὁ δευτερος τὸν πρῶτον Ἀδὰμ ἐκ τοῦ πυθμένους τοῦ ἄδου ὡς τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ κήτους ἀνήγαγεν, καὶ τὸν ἀπατηθέντα, εἰς ἐντροπὴν τοῦ ἀπατήσαντος, οὐρανοπολίτην ἀνέδειξεν· ἐξ ἐκείνου πύλαι ἄδου ἐκλείσθησαν· καὶ πύλαι οὐρανοῦ ἀνεψήθησαν· ἀκώλυτον τοῖς μετὰ πίστεως ἀνοίσειν παραχωροῦσαι τὴν εἰσοδον. Ἠλάλι μὲν Ἰακώβ κλίμακα ἐστηριγμένην εἰς τοῦ οὐρανοῦ ἐθεάσατο, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας· νυνὶ δὲ διὰ τὸν ἀνθρωπὸν ἀνθρωπος γενόμενος ὁ φιλόανθρωπος τὸν ἀπάνθρωπον λακτίσας τῷ ποδὶ τῆς θεότητος, καὶ τὸν ἀνθρωπὸν βαστάσας τῇ χειρὶ τῆς χριστότητος, τὸν ἄβαντο αἰθέρα ποσὶν ἀνθρωπίνους πεζεύσασθαι παρεσκύασεν. Τότε οἱ ἀγγελοὶ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον· νυνὶ δὲ ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος οὐκ ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει· καὶ πόθεν γὰρ ποῦ μεταστήσεται ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, καὶ ἐν τῇ χειρὶ συνέχων τὰ [κόσμου] πέρατα; Ἄπαξ γὰρ κατέβη καὶ ἅπαξ ἀνέβη· οὐ

¹ I Cor. xv, 53.

ram, in illa quidem ipsa oratione: δικαιοπραγεῖν, ἰδιοπραγίαν, ἀλλοτριπραγοῦσαν, νυχεῖας, μεληγορεῖν, ἀφραϊνομεν, μνωμένους, οὐδενέσι, φιλοσοφῆσαι, aliaque nonnulla. In hac vero nostra, νηπιάζουσιν, ἐγγελῶντες, ἀνθαρχάζοντας, τὰς κλεῖς ἀνοίξωσι, ἐσκόλευσεν, τροποῦται, περιπαρεῖς, δέλεαρ, πολεμάρχης, et alia alia, quæ mox in legendo repeties.

(21) *Ad conficiendum... cum adolescentibus... iter.* Gregorius hoc in loco: συνοδοιπορεῖν. In alia vero oratione, pag. 420: συνοδοιπόρους ἄμ' αὐτῆ, id est *via socios cum illa.*

(22) *Humi reptantes.* Gregorius: ἔρπουσαν. Idem *Metaphrasi in Ecclesiastem*, cap. 1: κατὰ γῆν ἔρποντες.

(23) *Martyres.* Codex mendose: μάρτυρας κατὰ θανάτου σκιρτῶντας ξίφεισιν ἐγγέλλοντες. At si nihil librario exidit, manifestum est legendum esse: μάρτυρες κατὰ θανάτου σκιρτῶντες, ξίφεισιν ἐγγέλωντες.

(24) *Dispergi.* Græce διασκορπιζοντες. Gregorius in citata oratione, pag. 432: διασκορπίσαι τὴν πατρῶαν οὐσίαν, id est *paternas facultates dissipasse.*

dum unum idemque cum adolescentulis viæ sociis iter (21) impulere. Hi pusillos, humique reptantes (22) infantulos huc adduxerunt. Illi, inquam, martyres (23) hæc præstitere, qui mortis conspectu nihil deterriti, eo ipso tempore quo illa ob oculos versabatur, saltare præ gaudio consueverant: qui paratos ad præcidenda eis capita gladios irridebant et contemnebant; qui tyrannorum indignationem in semetipsis incitabant; qui mortem immortalitatis effectricem vi ab illis extorquebant; qui tunc stabant, et gloriosam victoriam consequebantur, cum cadebant; qui per corpus in cælum insiliebant; qui suos ipsorum artus distrahi ac dispergi (24) patiebantur, ne animas perderent, sed Deo conjunctas, ac veluti constrictas (25) tenerent: qui vitæ claustra (26) perrumpi gaudebant, ut cælorum januas clavibus reserarent (27). Quod si quis mortem profligatam, infernum (28) conculcatum, tartari vincula disrupta, tyrannum vincum fuisse non credit, aspiciat martyres morti illudentes, eamque provolutis capitibus (29) alacriter appetentes, et Christi victoriam celebrantes. O rem miram! Ex eo tempore quo Christus infernum spoliavit, morti homines insultavere. *Ubi est, o mors, stimulus tuus? ubi est, o inferne, victoria tua?* spoliatus fuit infernus ac diabolus; vetus illi armatura ablata est; propria potentia privatus fuit, et quemadmodum Goliathus suo ipsius gladio capite cæsus est, ita et diabolus, qui mortem genuit, per mortem vincitur ac fugatur, ac illud idem suæ ipsius ruinæ validum instrumentum esse comperit, quo antea callide utens, facile incipere consueverat. Nam enim, ut sic loquar, in Deitatem jacto, dum consuetam escam deglutit, capitur ipse manifesto qui sibi capere videbatur, ac hominem, non Deum a se teneri (30) arbitrabatur, Propterea draconis capiti insultant martyres, et quodvis tormentorum genus despiciunt. Ex quo enim tempore primum Adamum secundus ex inferni fundo, tanquam Jonam ex ceto, eduxit, ac illum, qui deceptus olim fuerat, cæli civem cum magno deceptoris probro ac

(25) *Constricta tenerent.* Codex: σφίξωσι. Lego, σφίγξωσι. Gregorius in ea quam toties laudavi oratione, pag. 422, sic loquitur: συσφιγγόμενος ἡμᾶς . . . τὰς ψυχὰς ἡμῶν οὕτω συνδεδεμένας, id est: *nos constringens animas nostras ita inter se conglutinatas.*

(26) *Claustra.* Codex κληῖθρα. Malim κλειθρα.

(27) *Clavibus reserarent.* Græce: τὰς κλεῖς ἀνοίξωσι. Quæ loquendi formula animadversione digna est.

(28) *Infernum conculcatum.* Videtur librario excidisse vocula ὅτι, ac legendum esse: ὅτι ἄδης πεπάτηται.

(29) *Provolutis capitibus appetentes.* Græce, κυβιστῶντας. Chrysostomus tom. II, pag. 716 de martyribus loquens ait: εἰς λέθητας κυβιστῶντας· nisi legendum ibi sit, κυβιστῶντας. Fronto Ducæus interpretatur: *in lebetes dejectos*; sed Græci vocabuli vim assecutus non videtur.

(30) *A se teneri.* Codex, κρατῆσαι. An legendum, κρατῆσαι?

dedecore effecit : ex eo, inquam, tempore (51) obseratæ fuerunt inferni januæ (32), cœli vero fores reseratæ liberum (33) atque expeditum iis qui cum fide illuc ascendunt (34) aditum concedunt. Olim quidem Jacobus (35) scalam vidit usque ad cœlum pertingentem, ibique firmatam, et ascendentes ac descendentes angelos Dei : nunc vero propter hominem homo factus ille, qui hominum amans est, ac benignus, eum qui humani generis hostis est, ac inhumanus, divinitatis pede percuciens, et manu benignitatis (36) (dignitatisve qua Christus est) hominem portans, pedibus humanis invium æthera calcari fecit. Tunc ascendebant angeli ac descendebant : nunc vero is qui dicitur *magni consilii Angelus* (37) nec ascendit, nec descendit : unde enim, aut quo (38) transmigrare potest ille qui ubique præsens est, qui omnia implet, qui mundi terminos manu tenet? Semel enim ascendit, semel item descendit (non per naturæ mutationem, sed per benignæ erga humanum genus bonitatis suæ *condescensionem*) is qui est Verbum una cum Patre considens, Verbum in utero degens, Verbum ubique præsens, ac nunquam ab universorum Deo Patre (58') separatum neque disjunctum. Irridebat olim humanam naturam diabolus effuso (39) risu, et quasi diem festum agens ob calamitates nostras lætitia gesticiebat (40). Sed risus quidem triduo duravit, lamentatio autem sempiterna est : et effusus

(31) *Ex eo tempore*. Gregorius, ἐξ ἐκείνου. Ita et *Oratione in Origenem panegyrica*, pag. 418 : ἐξ ἐκείνου πως ἐπιδημεῖν μὲν μοι ὁ ἱερὸς ὕδα λόγος ἤρξατο, id est : *ex eo tempore advenire mihi sacrum hoc verbum cepit*. Et pag. 432 : νῦν τε καὶ ἐξ ἐκείνου, id est : *et nunc et ex eo tempore*.

(32) *Obserratæ fuerunt inferni januæ*. Locum, ex quo eductus a Domino nostro Adamus fuit, ἄδην, sive infernum paulo ante vocat Gregorius, eodem scilicet nomine quo in Symbolo apostolorum nuncupatur cum Græco, tum Latino : nam in illo quidem legimus : κατέλθοντα εἰς ἄδην. In hoc autem : *descendit ad inferos*. Cum ergo ἄδου sive inferni januas, post eductum inde Adamum, obseratas fuisse subjungit Gregorius, nihil aliud vult, nisi obseratas fuisse ejus loci januas, in quo ante Christi descensum debebat ipse Adamus. Quare statim addit, non cœli portas aditum concedere omnibus, sed iis concedere qui illuc ascendunt cum fide.

(33) *Liberum*. Gregorius, ἀκόλυτος. Quam vocem sæpius reperies in *Oratione panegyrica*, quæ tam sæpe jam citata est.

(34) *Iis qui cum fide illuc ascendunt*. Plurimi ad hodiernum diem dicuntur esse inter Græcos Romanæ Ecclesiæ inimici, qui iustorum omnium animas, etsi nulla indigentes purgatione, divino in cœlis conspectu ac beatitate ante generalis iudicii diem potiri negant. Videant ergo quid in iis monumentis traditum sit, quæ ipsimet nobis suppeditant, quæque ipsorum majores in Ecclesia publice recitant.

(35) *Olim quidem Jacobus*, etc. Locum hunc attuli in meo Didymo pag. 113. Joannes Chrysostomus quoque tom. II, pag. 713, in laudatione omnium martyrum, de scala a Jacobo visa sermonem habet, sed alia ratione. « Abstractos, inquit, ab equuleo subjectis carbonibus in scala ferrea (nempe in craticula) extendebant (martyres) At

μεταβάσει χρησάμενος φύσεως, ἀλλὰ συγκαταβάσει φιλανθρώπου χριστότητος· ὁ Λόγος τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος, καὶ ὁ Λόγος ἐν τῇ μήτρᾳ αὐλιζόμενος, καὶ ὁ Λόγος πανταχοῦ εὐρισκόμενος, καὶ [τοῦ] τῶν ὁλων [θεοῦ] μηδέποτε χωριζόμενος. Ἐγγελα ποτὲ πλατῶν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὁ διάβολος γέλωτα, καὶ ταῖς συμφοραῖς ἡμῶν ἑορταῖς ἐπευφραίνεται. Ἄλλ' ὁ μὲν γέλως τριήμερος· ὁ δὲ θρήνος αἰώνιος· καὶ πλατὺς γέλως θρήνον αὐτῷ πλατύτερον κατασκεύασεν, δάκρυον ἀδιάλειπτον, κλαυθμὸν ἀπαρηγόρητον· βέλος ἐγκάρδιον. Τοῦτο τὸ βέλος ἐν τῇ παρθενικῇ καμίνῳ, ὅσον ἠθέλησεν, καὶ ὡς ἠθέλησεν, διὰ πυρὸς κατὰ τοῦ ἔχθρου ὁ πολεμάρχης ἐχάλκευσεν· καὶ στομῶσας τῇ ἐνεργείᾳ τῆς ἀληθείης θεότητος, καὶ βίας τῷ ὕδατι τοῦ ἄχραντου βαπτισματος, καὶ ἀκονήσας τοῖς ἀπαθείσι παθήμασιν, καὶ σπλιθίσας διὰ τῆς μουσικῆς ἀναστάσεως· δι' ἐπιτοῦ πανστρατιᾶ τὸν ἀλάστορα ἐθανάτωσε. Ποῖος οὖν λόγος ἢ τὴν ἡμετέραν χαρὰν ἢ τὴν ἐκεῖνου συμφορὰν διηγῆσθαι ; Ὁ γὰρ ποτὲ ἀρχάγγελος, νῦν διάβολος· ὁ ποτὲ ἐν οὐρανοῖς διαιτώμενος, νῦν ὡς βρῆς ἐπὶ γῆς θεωρεῖται συρόμενος· ὁ ποτὲ μετὰ τῶν χειροῦσι ἀγαλλόμενος, νῦν ἐν τῇ φυλακῇ τῶν χόρων ἐγκέκλεισται ὀδυνόμενος· ὅνπερ τροπωσόμεθα ἐναντία τῆς ἐκεῖνου φρονήσαντες προαιρέσεως· χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

tu cum scalam audis ferream, spiritualis illius scalæ recordare, quam patriarcha vidit Jacob a terra in cœlum extensam : per illam angeli descendebant, per hanc vero martyres ascendunt : utrique Dominus est innixus : non potuissent sancti isti dolores perferre, nisi huic innixi fuissent. Ac per illam quidem ascendunt et descendunt angeli ; per hanc vero ascendere martyres cuius manifestum est.

(36) *Benignitatis*, etc. Codex, χριστότης. Id est, ut barbaro, sed ad id quod Gregorius vult explicandum aptissimo vocabulo utar, *Christeitalis*.

(37) *Magni consilii angelus*. Ita vocari Dominum apud Isaiam in LXX interpretum translatione, unicuique notum est. Gregorius in oratione, quam nunc postremo allegamus, pag. 418, Dominum nostrum hoc eodem nomine appellat, cum ait : *Davidis custodem fuisse aut angelum quempiam maximam, aut ipsum magni consilii angelum*.

(38) *Aut quo*. Codex : καὶ πόθεν γὰρ ποῦ μεταστήσεται. . . . An legendum : πόθεν γὰρ καὶ ποῦ μεταστήσεται ?

(38') *Ab universorum Deo*. Ὁ τῶν ὁλων θεός, vox solemnis veterum est, qua potissimum Deum Patrem omnipotentem designant : quorum loca ne hic afferam, omnino vetat prælum quam citissime plagulas ex oculis meis erepturum. Vix enim eas obiter vidisse licuit. Sed vel festinantis oculum ultro offendent hæc verba, ut a notariis male vexata, aut certe sanis theologorum auribus asperiora censeantur, quippe cum ὁ Λόγος « ab universitate rerum neque disjungi, neque separari posse » dicatur. Unde, additis duabus voculis, quas propter compendia excidisse non ægre putem, legere malim : καὶ [τοῦ] τῶν ὁλων [θεοῦ] μηδέποτε χωριζόμενος. D. P. P. P.

(39) *Effuso*. Codex, πλατὺ. Lego πλατῶν.

(40) *Gesticiebat*. Codex, ἐπευφραίνεται. Malic ἐπευφραίνεται.

(41) risus effusiolem ei luctum, interminatas lacrymas, inconsolabilem fletum ac intimum telum comparavit. Telum hocce in virginea fornace per ignem imperator (42) quale voluit, et quomodo voluit, contra inimicum fabricavit, illudque et efficacitate invictæ deitatis exacuens, et aquis incorrupti baptismatis tingens, et passionibus passionis experibus acuminans (43), et per mysticam resurrectionem vibrans, exitiosum hostem, omnemque illius exercitum solus ipse interfecit. Quænam igitur ora-

(41) *Effusus*. Codex etiam hoc in loco, πλατύ. Lego πλατύς.

(42) *Imperator*. Gregorius pro πολέμαρχος ait πολεμάρχης, quod fortasse Domini majestati convenientius hoc nomen, quam illud esse duxerit: qua ratione τετράρχης dicitur, et νομάρχης, ... non vero

lio aut nostrum gaudium, aut diaboli valet calamitatem exponere? Qui enim olim erat archangelus, nunc est diabolus: qui olim in cœlis degebat, nunc quasi anguis humi reptans spectatur: qui quondam cum cherubinibus exsultabat, nunc in porcorum carcerem excrucians (44) inclusus est: quem denique in fugam et nos vertemus, si ea quæ ipsius voluntati contraria sunt sapiamus, gratia et benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui gloria et potentia in sæcula sæculorum. Amen.

τέτραρχος et νόμαρχος.

(43) *Acuminans*. Codex, ἀκονίσας. Lego, ἀκονήσας.

(44) *Excruciandus*. Codex, ὀδυνόμενος. Sed legere potes, si magis placeat, ὀδυνώμενος, ob eam quam superius attuli rationem.

LEONIS ALLATII

DIATRIBA DE THEODORIS ET EORUM SCRIPTIS.

Num. LXII, ubi De Theodoro qui postmodum *Gregorius* et *Thaumaturgus* dictus est — Ap. Μαί, *Bibliotheca nova*, t. VI, p. 93, Romæ, 1833.)

MONITUM.

Leonis Allatii tres ineditas diatribas, De Nicetis, De Philonibus, et De Theodoris, magno desiderio requirebant eruditi homines jam inde a Labbei et Fabricii temporibus; alii etiam tanquam deperditas complorabant. Equidem et ipse non semel eas commemoraveram, atque a me inspectas in auctoris schedis Vallicellanis, cæptasque adeo describi dixeram. Res tamen abrupta diu jacuit, donec vir doctissimus mihique amicissimus, et de Catholica religione ac Romana Ecclesia maxime meritis, P. Augustinus Theinerus, Philippini in Urbe Oratorii presbyter ac bibliothecarius, pretiosas illas mihi schedas Allatii divulgandas concessit: quo statim munere lætus, sextum hoc Bibliothecæ meæ volumen exornandum putavi. Sunt hæc diatribæ manu ipsius Allatii scriptæ, minutis admodum litteris: et quanquam exemplar aliud quoque a recentiore manu confectum uderat, attamen absque autographo Allatii vix bonam editionem sperare licuisset. Neque vero quisquam existimet, sine ullo meo labore hoc editionis pensum fuisse absolutum: etenim in Nicetis præsertim atque Philonibus, permulti mihi libri pervolutandi fuerunt, ut memoratas ab Allatio auctoritates, ad veritatis, ut par erat, normam exigerem. Cumque Allatius priscis libris usus fuisset, nulla sæpe typographi aut loci adjecta designatione, qui neque capitulis essent distincti, neque aliis criticæ artis adjumentis instructi, multam ea res molestiam mihi creavit, nec paucorum mendorum purgationis necessitatem imposuit. Itaque non sine patiente mora dedi operam, ut citatos prope innumeros ethnicorum aut Christianorum locos, in ipsis fontibus recognoscerem; quos quidem textus non raro distortos vel mutilos vel mendosos esse deprehendi. Et male profecto de lectoribus meis meritorus eram, si hanc perpetuæ recognitionis sedulitatem prætermissem. Tum vero contigit ut pro vetustis sæpe et obsoletis auctorum editionibus, novas melioresque laudarem post Allatii curatas obitum; quod idcirco moneo, ne quis forte ἀνιστορησάν ali-

De Theodoro, qui postea *Gregorius* appellatus, ob signa atque miracula *Thaumaturgi* sibi cognomen vindicavit, Neocæsareæ Ponti episcopo, quid ipse post Basilium Magnum lib. *De Spiritu sancto*, cap. 29, et epistola 204, quæ est ad Neocæsariensem Ecclesiam, Eusebium Cæsariensem *Historiæ ecclesiast.* libro vi, cap. 30, et alibi, Rufinum Aquileiensem, Hieronymum in *Catalogo scriptorum ecclesiasticorum*, et in epistola 70 ad Magnum oratorem, Gregorium papam lib. 1 *Dialog.*, cap. 7, Cedrenum, Suidam, Nicephorum Callistum, Menologia, et alios (1)? quid ipse post Nyssenum Gregorium, qui ejus vitam et res gestas accuratissime et facundia singulari descripsit? Plane nihil. Actum

enim agerem, et illustria ac nobilissima facta male compta dicendi loquentia obscurarem. De ejus nihilominus scriptis pro instituto meo aliquid in medium proferam; quæ, ut potuit, variis e latebris eduxit, et Latine versa, notisque illustrata, publica fecit primus Gerardus Vossius Moguntia in-4, anno 1604; postmodum anno 1622, cum Macario Ægyptio, et Basilio Seleuciensi edita sunt Parisiis in fol.

Inter illius opera habetur *Metaphrasis in Ecclesiastem*, quæ in Regiæ codice, litteris capitalibus scripto, ut scribit Billius, et Gregorii Nazianzeni antiquitatem æquante, inter germana Nazianzeni opera numeratur, quod tanti apud Billium fuit, ut,

(1) Præmittuntur editioni Parisiæ veterum de Gregorio testimonia, quæ vide. ANGEL. MAI.

quonquam reclamaret stylus, qui non usquequaque refert elaboratum illud et ἀπεξεσμένον dicendi genus, quod passim in Nazianzeni scriptis elucet, connexiones sententiarum aliquantulo duriores, transitusque abruptiores : quod si quædam verba quandoque intertextata fuissent, multo mollior fuisset tota contextus facies, minusque invitæ inter se coirent sententiæ : inter tamen pseudoepigraphta Nazianzeni hanc lucubrationem numerare non dubitaverit. Dat tamen manus Hieronymo, qui omnem dubitationis ansam eximit, atque hunc setum vero parenti asserit. Namque explicans illud Ecclesiastæ cap. iv, *Melior est puer pauper*, ex Gregorii Ponti episcopi, Origenis auditoris, metaphrasi in Ecclesiastem, expositionem assumit, verbatim digestam in hujus metaphrasi, cap. iv. Quare nulli dubium in posterum fuerit, verum illius auctorem Neocæsariensem esse Gregorium. Quod autem Nazianzeno quoque ascripta fuerit, commune nomen in causa fuit, quod frequenter in libris ecclesiasticis accidit, et aliorum exemplo probat. In codice item Vaticano 479 antiquissimo et optimæ notæ, in quo cum aliis Nazianzeni operibus hæc quoque metaphrasis locum habet, in margine scribitur : Ἰστέον ὅτι κατὰ τινὰς ὁ λόγος οὗτος ἀμφιβάλλεται. « Sciendum est apud nonnullos hunc librum in dubium verti. » Hoc idem etiam legitur in alio nec minus vetusto, nec minus elegante codice 1446. Alii se satis probasse putant, ac vindicasse Thaumaturgo, testimonio Rufini, Hieronymi, Suidæ, qui scribunt Thaumaturgum in Ecclesiastem metaphrasim edidisse. At quam sit parvum vanumque hoc argumentum, satis norunt, qui sciunt diversos sæpe ac varios scriptores de eadem re eodem titulo lucubrasse. Scripsit in Ecclesiastem metaphrasim Thaumaturgus; nemo id negat : ergo hæc metaphrasis in Ecclesiastem Thaumaturgi est; illud vero probandum est prius, nullum alium metaphrasim in Ecclesiastem scripsisse. Sed quis id probabit unquam? Et tamen aliquid in hac re est, scriptores tradere Thaumaturgum metaphrasim in Ecclesiastem scripsisse, cum nullus de Nazianzeno, cujus scripta omnium fere examini subacta sunt, id asserat. Sunt itaque præter Billium, et alii recentiores, qui dictam metaphrasim parenti proprio reddunt, Sixtus Senensis in *Bibliotheca*, Antonius Possevinus in *Apparatu*, in *Gregorio Nazianzeno* et *Gregorio Thaumaturgo*, et in *Biblioth. selecta*, lib. ii, cap. 15; Fronto Ducæus in notis ad eandem metaphrasim, Bellarminus *De scriptoribus ecclesiasticis*, et omnium postremus Daniel Heinsius in *Aristarcho sacro*, cap. 11. « Venerabile antiquitatis, inquit, monumentum Gregorii Neocæsariensis in Ecclesiastem exstat paraphrasis, quam nunc metaphrasim inscribunt. Multa ibi terse ac polite explicantur, neque aliud tam illi curæ fuit, quam quod proprium est paraphrastæ, ut in scripto obscurissimo connexionem, seu τὴν ἀλληλουχίαν demonstraret, quod et feliciter plerumque assecutus est. Itaque

A inoffenso pede per Hellenistarum remoras, quod nostro vel in primis deest, et significanter Græce æquor hoc decurrit : ita ut lubentius nonnulla prætermittat ῥήσεις enim, quod non probo, integræ desiderantur) quam ut non connectat, cum tamen alibi nonnihil, quamvis nusquam extra leges paraphraseos insistat. Veram breviter enim, ut jam dixi, in hoc genere amabant veteres, » etc. Hujus metaphrasis tres vulgatæ sunt Latinæ editiones. Prima Joannis Œcolampadii, tum monachi Brigittani, inter *Orthodoxographa*, Basilicæ anno 1555. Secunda Wolfgangi Musculi cum orationibus Nazianzeni a Bilibaldo Pyrkeymero versis. Tertia Jacobii Billii, Sancti Michaelis in eremo abbatis, quæ Lutetiæ prodit anno 1585, et quæ, ul-
B pote fidelior et elegantior, a Gerardo Vossio antelata reliquis est.

Orationem tertiam in Annuntiationem, quæ incipit, Πάλιν χαρᾶς εὐαγγέλια, sub Gregorii Thaumaturgi nomine ait Vossius se invenisse post alias duas orationes ejusdem auctoris de eadem Annuntiatione beatæ Mariæ Virginis in antiquissimo Græco volumine ms. Cryptoferratensis bibliothecæ; affirmatque, si contenta hic examinentur, eandem cum præcedentibus orationibus doctrinam referre, phrasim atque sententiam, elogia plane similia, et res easdem. Hinc se mirari illam sub nomine Joannis Chrysostomi ab Aloysio Lipomano in *Vitis sanctorum* evulgatam fuisse, ac præsertim cum interjecta illa Chrysostomo indigna assertione, qua Josephi virginitas impugnatur et tollitur. Quidquid sit de doctrina, quæ catholica est et aliis sanctis Patribus plane communis; et de assertione illa, quam Vossius indignam ducit Chrysostomo, et quam nos alias in nostro Eustathio Antiocheno impugnavimus; equidem quod de phrasi, elogiis et sententiis iisdem tradit, meræ nugæ sunt. Rudior est Thaumaturgi in dicendo numerus atque austerior, et compositio circumplexa ac fere soluta, metaphoris reliquisque figuris oratoriis nuda, sententiæ severiores, modestiores, meditatiores : at in hac oratione, quemadmodum et in reliquis duabus, auctor veluti pullus subsultans laxatis habenis, adscititio ornato nobilis, undique per campos excurrans nugatur et ludit : quasi ex improvviso dicret, sua enuntiat homœoptis, et homœoteleutis, et omnibus aliis, quibus dicendi genus panegyricum, Græcis admodum familiare in rebus hujusmodi, scætet. Confer, lector, unam paginam Gregoriani prosphonematici cum dictis, et plane discrimen agnosces, ni cæcus esse volueris. Et sane prosphonetica illa ad Origenem dicta, cum versaretur in laudatorio genere, floribus hujusmodi inspergi quandoque debuerat; ad Origenem potissimum habita, qui in similibus versatus, a talibus, cum se offerret occasio, non abstinuit. Sed respuit hæc severum Thaumaturgi ingenium, et voluit magis esse quam videri, virtutis et simplicitatis amator. Idque adeo verum est, ut Vincentius Riccardus, vir rebus his examinandis assiduus

et perspicax, in commentario ad sextam sancti Procli orationem, testimonium ex secunda, quæ incipit: Ἐορτὰς μὲν ἀπάσας καὶ ὑμνωδίας, adducens, asseruerit: « Quamvis summopere ambigo et hæreo, an revera Gregorii Thaumaturgi sit illa oratio. Dictio enim ipsa videtur potius sancti Procli, et sententiæ in ea plurimæ insunt, quæ conceptis verbis sunt in oratione prima Procli, et innumera alia, quæ in aliis Procli orationibus offenduntur; et frequens adeo iteratio vocis θεοτόκου, videtur Nestorium impetere. » Et infra: « Imitatus sanctus Proclus sanctum Gregorium Thaumaturgum in oratione secunda de Annuntiatione, si modo ejus est illa oratio. » Nos in epistola ad Nihusium de liturgia sancti Jacobi apostoli, de vocis θεοτόκου usu etiam ante Nestorium, nonnulla attulimus. Quidquid tamen sit, tertiam unum tantum codex ms. licet antiquissimus Thaumaturgo attribuit, at Chrysostomo centum, nec minus antiqui; ideoque sub Chrysostomino nomine et Augustæ ab Hæschelio Græce, et ab aliis edita est. De sermonibus in Annuntiationem et Theophaniam Dominicam, ut etiam de libello *De anima* ad Tatianum, nihil certi se habere scribit Bellarminus: « cum nec veteres horum operum meminerint; neque tamen convinci possit, eos esse supposititios; » et hoc pro his tribus, vel quatuor orationibus, conjectando potius quam decernendo. Namque non absone quis dixerit, argumentum ex caractere, et dictionum formulis desumptum, leve admodum esse: affectionibus sæpius animi calamum agi regique; ætate etiam immutari. Hinc non esse necesse omnia Thaumaturgi scripta eodem semper atque uno tenore peragi.

Sed Andræ Riveti (2) in *Critici sacri* libro II, cap. 16, de his orationibus dicta consideremus. « Guil. Perkinsius meminuit homiliarum de Annuntiatione, etc., huic Gregorio ascriptarum, quas videre nōlli non contigerat tum cum primum hæc scripsi; neque eæ a Possevino in *Apparatu*, aut a Sixto memorantur. » Antequam causam perspicat, sententiam fert. Esto, non vidit Rivetus, cum scriberet. Quid ergo inde sequitur? Vel Rivetus temerarius est, vel parum diligens. De Gregorii scriptis agens, ut vera enuntiaret, sedulo inquirenda erant ipsius Gregorii scripta, consulendi amici, indices evolvendi, auctores ipsi conquirendi; ut diligentia non desit, nec temere de iis quæ non vidimus pronuntiemus. « Neque a Possevino in *Apparatu*, neque a Sixto memorantur. » Demus Riveto non commemorari. Ergo non sunt? Stolidi ista argumentatio est. Quasi vero quæ non commemoraverint scripta Possevini et Sixti, nusquam alibi, aut nulla sint. « Sed postea editæ fuerunt Græce et Latine Parisiis cum notis Vossii Tungrensis, qui merces illas quantum potest commendat. » Bene est. Ergo sunt alia tandem scripta Patrum non commemorata a Possevino et Sixto, quando jam Pari-

(2) Andreæ Rivetum, contra quem diu pugnaturus fuit, etiamque Calvinus assecutus fuisse, scimus. A. M.

A siensibus editionibus adornantur. Nec exhausti sunt sacræ antiquitatis thesauri, si de eis taceant Possevinus et Sixtus. Ignorat plane Rivetus hæc Gregorii opera diu ante ab eodem Vossio notis illustrata prodidisse Græce et Latine, et ut postmodum Parisiis, Moguntia anno 1604. « Qui merces illas, quantum potest, commendat. » Illaudabile est scilicet Riveto, scripta Patrum commendare, et merces adeo pretiosas et pulcherrimas, ut ut eæ sunt, ambientibus propinare. Commendat, quantum potest, Thaumaturgi scripta, quæ commendavit antiquitas, et posterioris ævi illustriores doctores ecclesiastici omnes; at exterminarunt hæretici, apud quos etiam in ea æstimatione fuere, ut vel eorum solo testimonio sua constabilire crediderint. Hinc tot illis, malis artibus, annexa, et præter morem atque legem proborum hominum immutata: pleraque etiam orationes atque opuscula ex penu hæreticorum illis applicta. Tanta erat in unius hujus commentariis auctoritas! Commendavit itaque Vossius, quæ ante eum tot exscriptorum calami inter alia sanctorum Patrum scripta scripto commendaverant. Commendant codices antiquissimi, et optimæ notæ, qui dictas Gregorii orationes prælixo nomine Gregorii exhibent.

« Dubias esse probat Perkinsius ex eo, quod Vitæ sanctorum, item et hymni eorum festis convenientes, primum a Carolo Magno constituti sunt, circa annum 807 (Paulus Æmiliius lib. II *De gestis Francorum*, Sigebertus item, anno 807) multis post Thaumaturgum sæculis. » Perkinsium ipse non vidi. Credo tamen Rivetum Perkinsii verba neque invertisse, neque mutilasse, sed ingenue numerasse. Videamus, ut sibi constet Perkinsii ratio; namque si ea ceciderit, cadet etiam sententia Perkinsii, et orationes prædictas dubias esse. Cum istæ orationes factæ asseruntur, tum neque Vitæ sanctorum, neque hymni eorum festis convenientes in Ecclesia erant: nam primum Carolus multa post sæcula constituit: ergo dictæ orationes, festis diebus et solemnitatibus sanctorum convenientes, non potuerunt scribi a Gregorio Thaumaturgo, qui multo Carolum præcesserat. Probat assumptum auctoritate Æmilii, et Sigeberti. Tum ipse infero: At falsum est, primum Carolum id instituisse, quidquid Æmiliius et Sigebertus crocitant: ergo falsum quoque erit has orationes dubias esse. Imo certas atque indubitatas esse evincitur, cum certe atque indubitate demonstratur, ante Carolum orationes et hymnos in solemnitatibus sanctorum, et ab ipso nascentis Ecclesiæ exordio in Ecclesia frequentes fuisse. Et Judæos ipsos ex veteri Patrum institutione legitimis præfinitisque diebus ex lege et prophetis lectiones recitare consuevisse, tradit Isidorus lib. I *De ecclesiasticis offic.*, cap. 10, probatque Rabanus Maurus lib. II *De institut. cleric.*, cap. 5. Lectionum meminuit Origenes *contra Celsum* lib. III, 50:

est Allatius, doctum hominem, sed rigidum acer-

Ἵρα δὴ καὶ ἐν τούτοις τίνα τρόπον ἡμᾶς συκοφαντεῖ, ἐξομῶν τοῖς ἐν ταῖς ἀγοραῖς τὰ ἀπορήτοτα ἐπιδεικνυμένοις καὶ ἀγείρουσι· ποῖα δὲ ἀπορήτοτα ἐπιδεικνύμεθα, ἢ τί τούτοις παραπλήσιον πράττομεν; οἱ καὶ δι' ἀναγνωσμάτων, καὶ διὰ τῶν εἰς τὰ αὐτὰ διηγήσεων προτρέποντες μὲν ἐπὶ τὴν εἰς τὸν Θεὸν τῶν ὅλων εὐσέβειαν, καὶ τὰς συνθρόνους ταύτης ἀρετὰς.

« Vide quomodo in his quoque verbis calumnia nos afficiat, quos cum circulatoribus, turpia et nefanda in foro proponentibus comparat. Quæ vero nefanda proponimus? aut quid facimus, quod ad hujusmodi hominum impudentiam accedat? nos, inquam, qui per lectiones, et per earum interpretationes, homines ad pietatem erga omnium rerum Deum, virtutesque quæ easdem atque pietas sedes habent, hortamur. » Vide ejusdem *De engastrimytho* commentarium (3) in principio. Sanctus Augustinus (in prologo ad tractatus suos) in Epistolam primam Joannis ait: « Sed quia interposita est solemnitas sanctorum dierum, quibus certas ex Evangelio lectiones oportet in Ecclesia recitari, quæ ita sunt annuæ, ut aliæ esse non possint; ordo ille, quem susceperamus, necessitate paululum intermissus est, non omissus. » Idem in sermone (v, 4) de luctatione Jacobi: « Istæ lectiones, quæ vobis leguntur, nunquid modo primum vobis leguntur, et non eædem quotidie repetuntur? Sicut autem lectiones Dei quotidie opus est, ut repetantur, ne sæculi mala et spinæ nascantur in cordibus vestris, et effocent semen quod ibi seminatum est; sic oportet et sermonem Dei vobis semper repeti, ne obliti dicatis vos non audisse, quod diximus nos dixisse. » Et sermone 3 in die Pentecostes: « Adventum Spiritus sancti anniversaria festivitate celebramus. Huic solemnitas congregatio, solemnitas lectio, solemnitas sermo debetur. » Gregorius Nyssenus orat. 2 (initio) de Resurrect. Christi: Παντες μὲν, ἀγαπητοί, ὡς εἶπεν, ἀποδέχονται τὴν ἐν Κυριακῇ νυκτὶ παρ' ἡμῶν εἰσγηθεῖσαν ἀρμολίαν τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων ἀνάγνωσιν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. « Omnes quidem propemodum, dilecti, approbant lectionem sacrarum Evangeliorum, quæ a nobis nocte Dominica commode fuit introducta de resurrectione magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi. »

Scribit Philostorgius (lib. III, 5) Theophilum Indum legatum a Constantio missum, ad Divæos, qui Indi erant, profectum, multa quæ ante apud eos laud rite fiebant emendasse, et inter alia, quod illi sedentes lectiones evangelicas audiebant. Καὶ γὰρ καθεζόμενοι τῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων ἐποιοῦντο τὴν ἀκρόασιν. « Namque sedentes evangelicis lectionibus aures præbebant. » Observat Jacobus Gothofredus (in adn. ad loc. cit.): « Et cum Evangelia legerentur, quorum statæ etiam certæque lectiones [ἀναγνώσεις, ἀκούσματα] erant (cujus rei luculentum inter alia testimonium exstat in Hippolyti

(3) Interpretatus est atque edidit hoc opusculum ipse Allatius cum syntagmate doctissimo *De engastrimytho*, Lugduni 1629. A. M.

A Canone paschali, ubi lectiones hujusmodi in cellulis arcæ laterculi statæ designantur, de quo plene alibi), certo quoque corporis habitu Christiani in ecclesia fuere: nempe enim a stantibus Evangeliorum lectiones audiri oportuisse, hic Philostorgii locus indicat. » Et ex Sozomeni libro VII, cap. 49, notat in sola Alexandrina Ecclesia episcopum Alexandrinum, dum Evangelium recitaretur, non assurrexisse: Ξένον δὲ κάκεινο παρ' Ἀλεξανδρεῦσι τούτοις ἀναγνωσκομένων γὰρ τῶν Εὐαγγελίων, οὐκ ἐπανίσταται ἐπίσκοπος, ὁ παρ' ἄλλοις οὐτ' ἔγνω, οὐτ' ἀκῆκοα. « Novum et illud apud eosdem Alexandrinos est, quod episcopus, dum recitatur Evangelium, non assurgat, quod apud alios unquam fieri equidem neque comperi neque audi. » Adde tu ex eodem Sozomeno (loc. cit.): Ταύτην δὲ τὴν ἱερὴν βίβλον ἀναγινώσκει ἐνθάδε μόνος ὁ ἀρχιδιάκονος παρὰ δὲ ἄλλοις, διάκονοι ἐν πολλαῖς δὲ Ἐκκλησίαις, οἱ ἱερεῖς μόνοι ἐν δὲ ἐπισήμοις ἡμέραις, ἐπίσκοποι, ὡς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀναστασίμου ἑορτῆς. « Hunc etiam sacrum codicem hic legit solus archidiaconus, apud alios vero diaconi in multis etiam Ecclesiis soli sacerdotes, diebus autem solemnibus episcopi, ut Constantinopoli primo die paschalis solemnitas. » Leo pontifex in sermone (VI, 1) in Epiphaniam: « Quamvis ergo narratio evangelicæ lectionis illos proprie recenseat dies, in quibus tres viri, quos nec prophetica prædicatio docuerat, nec testificatio legis instruxerat, ad cognoscendum Deum a remotissima Orientis parte venerunt; hoc idem tamen et manifestius nunc et copiosius fieri in omnium vocatorum illuminatione perspicimus. » Maximus Taurinensis in homilia IX de Epiphania: « Audistis, fratres, lectionem Evangelii salutaria præsentis diei sacramenta recitantem. » Petrus Chrysologus in sermone IX: « Agit nobiscum Deus, agit in hoc sæculo, ne quid nobis pereat in futuro, sicut ex ipso lucet principio lectionis. » Et in sermone XVI: « Ibat ad eorum curam, quibus jam humana defecerat cura, sicut hodierna probatum est lectione. » Item serm. XVIII: « Hodierna lectione didicit attentus auditor. » Lectionarius vel Comes apud Pamelium tomo I *Liturgicæ* editus est, quo continentur ex prophetis et Apostolo lectiones per totum anni curriculum legendæ, per divum Hieronymum collectæ, ut vult *Micrologus De eccles. observ.*, cap. 25, et alibi sæpius. Berno Augiensis *De missa*, et Joannes Beletus *Ration. divin. off.* cap. 57, et non multo post « Musæus Massiliensis Ecclesiæ presbyter, » ut tradit Gennadius *De scriptoribus ecclesiasticis* (cap. 79) « vir in divinis Scripturis doctus, et in earum sensibus subtilissima quadam exercitatione limatus, lingua quoque scholasticus, hortatu sancti Venerii episcopi, excerpit de sanctis Scripturis lectiones totius anni festivis diebus aptas, responsoria etiam, psalmodum capitula temporibus et lectionibus con-

gruentia, quod opus tam necessarium a lectoribus in Ecclesia probatur, ut expetitur et sollicitudinem tollat et moram, plebique ingerat scientiam, celebratiq. decorem. » Eadem repetit Honorius Augustodunensis *De scriptoribus* (II, 78) in Museo Massiliensi. De Scripturis legi solitis in Ecclesia et eorum expositionibus, vide Socratem lib. V, cap. 22, et Nicephorum Callistum lib. XII, cap. 34.

De hymnis quoque dubitabit Rivetus? Nos qui singulis horis in gestis dictisque Christi versamur, scimus Christum post sacram cœnam hymnum dixisse: hortarique Paulum, « ut nos invicem doceamus, atque commoneamus psalmis, hymnis, et canticis spiritualibus canere, » ad Coloss. III, 16. Et ad Ephesios V, 19: « Implemini Spiritu, loquentes vobismetipsis in psalmis et hymnis et canticis spiritualibus, cantantes, et psallentes in cordibus vestris Domino. » Chrysostomus (in Matth. homil. LXXXII) enarrans illa, *Et hymno dicto, exiit in montem Oliveti*: « Gratias, inquit, agit, postquam dedisset; hymnum cecinit, ut nos quoque id ipsum faciamus. » Et apostolos, et subsecutos Christianos hymnos a se compositos, vel ab aliquo veterum desumptos cecinisse, existisseque ea ætate carmina prisca versu trinetro, et hymnos cum suis accentibus inter sacra ante altaria canenda, probat testimoniis Patrum Joannes Stephanus Durantius *De ritibus Eccles. cathol.*, lib. III, cap. 14. Et ne nos in adeo opima lautaque cœna jejuni esse videamur, adjiciemus nonnulla quæ erunt, si ratio temporis consideretur, antiquissima. Philo Judæus lib. *De vita in contemplatione posita*, sermonem habens de Essenis, Christianis scilicet in ipso exortu Ecclesiæ, ut doctissimi quique affirmatissime asseverant, et Suidas titulum præbuit *De vita Christianorum*, cujus verba referuntur ab Eusebio *Hist. eccl.* lib. II, cap. 17, de eorum ecclesiis refert: Ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται, μηδὲν εἰσκομίζοντες, μὴ ποτὸν, μὴ αἰτίον, μὴ τί τι τῶν ἄλλων, ὅσα πρὸς τῆς τοῦ σώματος χρείας ἀναγκαῖα, ἀλλὰ νόμους καὶ λόγια θεοπισθέντα διὰ προφητῶν, καὶ ὕμνους. « In quo illi ab aliis separati se junctique vitæ piæ mysteria obeunt, nihilque eo vel cibi, vel potionis, vel aliarum rerum, quæ ad corporis usum necessariæ sunt, omnino secum inferunt: sed leges et oracula a prophetis divinitus edita, hymnosque. » Et infra magis aperte: ὥστ' οὐ θεωροῦσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ποιοῦσιν ἕσματα καὶ ὕμνους εἰς τὸν Θεὸν διὰ παντοίων μέτρων καὶ μελῶν, ῥυθμοῖς σεμνοτέροις ἀναγκαιῶς χαράσσοντες. « Ita plane non contemplationi solum se dedunt, sed etiam cantiones et hymnos ad Dei laudem componunt omni metrorum ac modulationum genere. » Plinius (neque enim absurdum fuerit ad nostras res comprobandas, ex inimicis Ecclesiæ testimonia sumere) in epistola ad Trajanum (lib. X, 97) de Christianis: « Affirmabant autem hanc fuisse summan vel culpæ suæ vel erroris, quod essent soliti stato die ante lucem convenire, carmenque Christo

quasi Deo dicere secum invicem. » Quid iste cantus fuerit, habeat sibi Rivetus ex Conrado Ritterhusio, et Francisco Balduino, quos uti proprios, magis etiam sibi propitios in hoc negotio habebit. Carmina illa Christianorum trifariam distincta sunt ab Apostolo, in psalmos, hymnos, et odas spirituales, quæ carmina inter se ita differre putant, ut psalmis significentur quæcunque sacræ conciones, variis argumentis scriptæ; hymnis, laudes divini nominis vel sanctorum; odis sive canticis, peculiare quædam et magis artificiosæ cantiones, quæ et ipsæ quidem contineant laudes, sed augustiore quadam et sublimiori forma compositæ. » Tum probat auctoritate Chrysostomi homil. IX (ed. Montf. t. XI, p. 392) in Epist. ad Coloss. hymnos psalmis ipsis diviniorem rem esse atque sublimiorem. Verba Chrysostomi sunt: Ὅταν τοῦτοις ἐκ παιδὸς ἐνάξῃς αὐτὸν, κατὰ μικρὸν καὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλότερα ἀξεῖς· οἱ ψαλμοὶ πάντα ἔχουσιν, οἱ δὲ ὕμνοι πάλιν οὐδὲν ἀνθρώπινον ὅταν ἐν τοῖς ψαλμοῖς μάθῃ, τότε καὶ ὕμνους εἴσεται ἅτε θεϊότερον πρᾶγμα· αἱ γὰρ ἐνὸν δυνάμεις ὑμνοῦσιν, οὐ ψάλλουσιν. « Si a puero istis assuefeceris eum, paulatim et ad sublimiora deduces. Psalmi complectuntur omnia. Rursus et hymni quoque nihil habent humani. Quod si in psalmis instructus fuerit, tum et hymnos intelliget ac sciet utpote rem diviniorem. Etenim potestates superæ hymnos concinunt, non psallunt. » Hactenus Balduinus.

Tertullianus in *Apolog.*, cap. 59, de convivio Christianorum: « Post aquam manualet et lumina, ut quisquis de Scripturis sanctis, vel de proprio ingenio potest, provocatur in medium Deo canere. » Item lib. II (in fine) *Ad uxorem*, Christianos sese mutuo provocasse, quis melius Deo suo caneret: neque solum in ecclesia aut cœtu, sed in privatis Christianorum ædibus, psalmos concinuisse ait. Certe in iis, ut in ecclesia, preces sonuisse scribit Cyprianus *ad martyres*. Sed et Clemens Alexandrinus lib. VII (cap. 7) *Stromatum* indicat moris fuisse, ut cum cibum sumerent Christiani, psalmi hymnique personarent, etc. Erit ergo carmen canere, hymnos in laudes divini nominis vel sanctorum conscriptos concinere. Auctor, qui sub Commodio scribebat adversus Artenionis hæresim, ut ex Eusebii *Historia ecclesiast.*, lib. V, cap. 27, discimus, sub initio, canticorum et hymnorum in ipsum Christum a fidelibus editorum meminit: Ψαλμοὶ ἐξ ὅσοι καὶ ὧδα ἀδελφῶν ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ πιστῶν γραφεῖται τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦσι θεολογούτες. « Quotquot item psalmi atque hymni ab initio (nascentis nempe post Christum Ecclesiæ) a fratribus conscripti, hi omnes Christum Verbum Dei concelebrant, divinitatem ei tribuendo. » Et in concilio Antiocheno sub Aureliano apud eundem lib. VII, cap. 30, inter alia crimina Paulo Samosateno objecta, non postremum locum obtinuit, eum psalmos et cantus, qui ad sua tempora in Dominum nostrum recitari solebant, explosisse, et in media ecclesia solenni Paschatis die mulieres, quæ cantilenas in

ipsius laudes funderent, introduxisse : Ψαλμούς δὲ A
 τοὺς μὲν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν παύ-
 σας, ὡς δὴ νεωτέρους, καὶ νεωτέρων ἀνδρῶν συγγράμ-
 ματα, εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐν μέτρῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ μεγάλῃ
 τοῦ Πάτῃα ἡμέρᾳ, ψαλμωδεῖν γυναῖκας παρασκευά-
 ζων· ὧν καὶ ἀκούσας ἂν τις φρίξειεν. « Psalms et
 cantus, qui ad Domini nostri Jesu Christi honorem
 decantari solebant, tanquam recentiores, et a viris
 recentioris memoriae editos, explosit : et in media
 ecclesia, solemnī Paschatis die, mulieres, quæ can-
 tilenas, quas si quispiam audiret, plane exhorresceret,
 in ipsius laudem funderent, comparavit. » S.
 Augustinus in epistola LV, 34, quæ est ad Janua-
 rium : « Sine dubitatione faciendum est, maxime
 id quod etiam de Scripturis defendi potest; sicut de
 hymnis et psalmis canendis, cum et ipsius Domini
 et apostolorum habeamus documenta et exempla et
 præcepta. » Concilium Toletanum IV (ed. card.
 Aguirrii t. III, p. 368), cap. 13, quod Baronius vocat
 celeberrimum et generale (4), tradit : « De hymnis
 etiam canendis, et Salvatoris et apostolorum habemus
 exemplum. » Operam ipse perderem, si quæ ad
 hanc veritatem confirmandam faciunt, ex Patrum
 scriptis colligerem. Certum est ergo et ante Chris-
 tum, et eodem adhuc superstite, et statim atque
 in cœlum ascendit, ante etiam ipsum Thaumatur-
 gum, fideles in ecclesia hymnos, qui Dei laudes
 continerent, decantasse.

Non est tamen prætereunda auctoritas Socratis,
 licet prolixior, ut et hymnorum in Ecclesia usus C
 antiquissimus, et eorum origo ab ipso Christianæ
 religionis exordio dignoscatur, lib. VI, cap. 8 : Οἱ
 Ἀρειανίζοντες ἔξω τῆς πόλεως τὰς συναγωγὰς
 ἐποιούοντο· ἤνικα οὖν ἐκάστης ἐβδομάδος ἑορτὰς κατε-
 λάμβανον, φημί δὴ τότε τὴ Σάββατον καὶ τὴ Κυριακὴν, ἐν
 αἷς αἰ συνάξεις κατὰ τὰς ἐκκλησίας εἰσθαισι γίνεσθαι,
 αὐτοὶ ἐντὸς τῶν τῆς πόλεως πυλῶν, περὶ τὰς στοὰς
 ἀθροίζόμενοι, καὶ ᾠδὰς ἀντιφώνους πρὸς τὴν Ἀρειαν-
 νὴν δόξαν συντιθέντες ἦδον· καὶ τοῦτο ἐποίουν κατὰ
 πλεῖστον μέρος τῆς νυκτός· ὑπὸ δὲ ὄρθρον τὰ τοιαῦτα
 ἀντιφώνηα λέγοντες, διὰ μέσης τῆς πόλεως ἐξήσαν
 τῶν πυλῶν, καὶ τοὺς τόπους ἐνθα συνῆγον κατελάμ-
 βανον· ἐπειδὴ δὲ ἐρεθισμοὺς κατὰ τῶν τῶ δμοουσίον
 φρονούντων λέγοντες οὐκ ἐπαύοντο· πολλάκις γὰρ καὶ
 τοιαύτην ᾠδὴν ἔλεγον· Ποῦ εἰσὶν οἱ λέγοντες τὰ τρία
 μίαν δύναμιν; Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης εὐλαβηθεὶς, μὴ
 τις τῶν ἀπλουστέρων ὑπὸ τῶν τοιοῦτων ᾠδῶν ἀφελ-
 κισθῆ τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιτιθῆσιν αὐτοῖς τοὺς τοῦ
 ἰδίου λαοῦ, ὅπως ἂν καὶ αὐτοὶ ταῖς νυκτεριναῖς ὑμ-
 νωδίας σχολάζοντες, ἀμαυρῶσι μὲν τὴν ἐκείνων περὶ
 τούτου σπουδὴν, βεβαλοὺς δὲ τοὺς οἰκείους πρὸς τὴν
 ἑαυτῶν πίστιν ἐργάσωνται· ἀλλ' ὁ μὲν σκοπὸς Ἰωάν-
 νου ἐδόκει εἶναι χρηστὸς, σὺν παραχῆ δὲ καὶ κινδύ-
 νους τὸ τέλος ἐδέξατο· ὡς γὰρ λαμπρότεροι οἱ τοῦ
 δμοουσίου ὕμνοι ἐν ταῖς νυκτεριναῖς ὑμνολογίαις ἐδεί-
 κνυοντο· ἐπιανεόγητο γὰρ παρ' αὐτοῦ σταυροὶ ἀργυροῖ

(4) Baronius ad an. 633 non ipse generale hoc con-
 ciliium vocat, sed a Patribus qui ei interfuerunt,
 generale appellatum dicit. Neque sane ita appelliari

A φέροντες φῶτα ἐκ τῶν κηρίνων λαμπάδων, τῆς βα-
 σιλίδος Εὐδοξίας παρεχούσης τὴν εἰς αὐτὰ δαπάνην·
 πλήθος ὄντες οἱ Ἀρειανίζοντες καὶ ζήλοσπιᾳ ληφθέν-
 τες, ἀμύνεσθαι τε, καὶ συμπληγάδας ἐπεχείρουν
 ποιεῖν· ἔτι γὰρ ἐκ τῆς προλαβούσης δυναστείας ἐν-
 θερμοὶ τε πρὸς μάχην ἦσαν, καὶ κατεφρόνον αὐτῶν
 μὴ μελλήσαντες οὖν ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν συγκροῦσαι,
 καὶ βάλλεται μὲν λίθῳ κατὰ μετώπου Βρίσων ὁ τῆς
 βασιλίδος εὐνοῦχος, συγκροτῶν τότε τοὺς ὑμνωδοὺς·
 ἀπόλλυνται δὲ καὶ τινες τοῦ λαοῦ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν
 μερῶν· ὑφ' οἷς κινήθει ὁ βασιλεὺς διεκάλυσε τοὺς
 Ἀρειανούς τὰς ὑμνολογίας ἐν τῷ δημόσιῳ ποιεῖν· καὶ
 τὰ μὲν λεγόμενα τοιαῦτα ἦν. Λεκτέον δὲ καὶ ὅθεν τὴν
 ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ κατὰ τοὺς ἀντιφώνους ὕμνους ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ συνῆθεια· Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας τῆς Συ-
 ρίας, τρίτος ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἐπίσκοπος, ἔς
 καὶ τοῖς ἀποστόλοις αὐτοῖς συνδιέτριψεν, ὅπτασίαν εἶ-
 δεν ἀγγέλων διὰ τῶν ἀντιφώνων ὕμνων τὴν ἁγίαν
 Τριάδα ὑμνοῦντων, καὶ τὸν τρόπον τοῦ δράματος τῆ ἐν
 Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίᾳ παρέδωκεν· ὅθεν καὶ ἐν πάσαις
 ταῖς Ἐκκλησίαις αὕτη ἡ παράδοσις ἐδόθη· οὗτος μὲν
 οὖν ὁ περὶ τῶν ἀντιφώνων ὕμνων λόγος ἐστίν. « Ariani
 extra urbem conventus agebant. Itaque cum festa
 cujusque hebdomadæ occurrerant, videlicet Sabba-
 tum et dies Dominicus, in quibus conventus in ec-
 clesiis fieri solent, illi intra portas civitatis circa
 porticus in unum congregati, cantus apte opiniononi
 Arianae respondententes, quos ipsi composuerant, al-
 ternatim canebant : idque per majorem noctis par-
 tem faciebant. Primo diluculo tales cantilenas al-
 ternis per mediam urbem recitantes, e portis egre-
 diebantur, et ad loca ubi agebantur conventus
 contendebant. Verum quia adversus fidei consub-
 stantialis fautores verba contumeliosa, quibus
 eorum animos irritarent, dicere non desinebant,
 nam sæpe hanc quasi cantilenam in eos cecinerunt :
 Ubi sunt hi, qui tria unam dicunt esse potentiam?
 Joannes veritus ne aliquis ex simplicioribus ejus-
 modi cantibus ab Ecclesia abduceretur, quosdam e
 suo populo illis opponendos curavit, qui nocturnis
 hymnis decantandis similiter operam darent, Aria-
 norumque in ea re studium eo pacto reprimerent,
 denique suos in ipsorum fide admodum confirma-
 rent. At quamvis hoc Joannis institutum valde
 commodum videretur, tamen illius eventus tumultu
 atque etiam periculo non caruit. Nam ubi hymni in
 consubstantialis laudem decantati, propter concen-
 tum illum nocturnum multo plus dignitatis sunt
 consecuti, erant enim cruce argenteæ excogitatae,
 quibus cerci imponebantur, Eudoxia Augusta sum-
 ptum ad id suppeditante, turba Arianorum coacta,
 et æmulationis ardore incensa, se ulcisci, et cum
 adversariis configere instituit. Etenim principatu
 illo, quem jampridem obtinuerant elati, erant ad
 pugnam multo ardentiores, defensoresque fidei con-
 substantialis prorsus contemnebant. Quare nulla

stricto sensu poterat synodus ad quam Hispaniæ
 tantum et Galliæ Narbonensis episcopi concurre-
 runt. A. M.

interposita mora, nocte quadam tumultum faciunt. A Briso imperatricis eunuchus, qui partes canentium hymnos ad commendationem fidei *consubstantialis* tuebatur, lapide in fronte percussit. Interierunt etiam utriusque partis nonnulli de populo. Quibus rebus imperator admodum commotus, Arianis interdixit ne hymnos in publico cantarent. Atque hæc quidem hoc modo gesta sunt. Jam vero dicamus etiam, unde consuetudo hymnorum, qui in ecclesia alternis decantantur, initium cepit. Ignatius Antiochiæ, quæ est in Syria, tertius a Petro apostolo episcopus, qui cum apostolis ipsis multum versatus est, visionem vidit angelorum sanctam Trinitatem hymnis alterna vice decantatis collaudantium, et formam canendi in ea visione expressam Ecclesiæ Antiochenæ tradidit. Unde illa traditio in omnibus Ecclesiis recepta est. Et de hymnis alterna vice cantatis ista hactenus. Non alia narrant Sozomenus lib. viii, cap. 8, ac Nicephorus lib. xiii, cap. 8. Et ne dicas tum primum hujusmodi hymnos, non antea, in Ecclesia excogitados fuisse, animadvertite Socratis verba capite superiore (id est lib. vi, 7, fin.): Ἡξήσῃ δὲ πρῶτος καὶ τὰς περὶ τοὺς νεκτερινούς ὕμνους εὐχάς, ἐξ αἰτίας τοιαύτας. « Primus etiam (Joan. Chrys.) preces, quæ in nocturnis hymnis fieri solent amplificavit, tali causa inductus. » Amplificantur ea quæ usu recepta sunt: quæ autem primo excogitantur, cum nondum ullam sui subsistentiam habeant, amplificari non possunt. Quid ergo ex argumento Perkinsii probe colligat Rivetus, ipse viderit. Sed quid cum illis agas, qui neque scripta Patrum, neque consuetudines Ecclesiæ, neque instituta majorum sciunt? Et si unquam etiam inter legendum occurrerit, quod eorum fictas atque vanas opiniones minuatur, vel non animadvertunt, vel animadversum negligunt: et quod pejus est. alio distrahunt, et pervertunt.

Jam audio Rivetum dicere, neque enim desipit semper, quod utinam esset! lectiones et hymnos constitutos a Carolo, esse Patrum scriptis et in laudem sanctorum fuisse: non dubium vero lectiones ex sacris litteris, et in laudem Dei Christique, multo antiquiores fuisse, et ante etiam ipsum Christum natas. Sed neque hoc modo probat hæc Thaumaturgi orationes dubias esse. Et negabitne ipse et Annuntiationem Virginis, et Theophania ad Christum pertinere? Negabit scilicet. Quid tum? Lectiones in solemnitatibus sanctorum valde Carolo antiquiores sunt: et martyrum Acta in Ecclesia ante eundem Carolum legebantur. Volens puto hoc ignoravit Rivetus: neque enim adeo infans in rebus ecclesiasticis, et scriptis Patrum, quæ pro libidine deartuat, existimandus est. Quod si nolens id nesciverit, edoctus modo sciat et obmutescat, et deponat aliquid ex fastu illo, et tanta illa quam sibi vindicat doctrina. Acta martyrum probata ante Carolum in Ecclesia legebantur, consequenterque festi sanctorum dies celebrabantur. Adrianus papa in epistola ad ejusdem Caroli scriptum *De imaginibus*.

cap. 17: « Vitæ Patrum sine probabilibus auctoribus minime in Ecclesia leguntur. Nam ab orthodoxis titulata et suscipiuntur et leguntur. Magis enim Passiones sanctorum martyrum sacri canones censuerunt, ut liceat eas etiam in Ecclesia legi, cum anniversarii dies eorum celebrantur. » Canon qui id censuit inter concilia Africana est num. 50: Ἐξέστω ἔτι μὴν ἀναγινώσκεισθαι τὰ Πάθη τῶν μαρτύρων, ἡνίκα αὐ ἐτήσια αὐτῶν ἡμέραι ἐπιτελοῦνται. « Liceat etiam legi Passiones martyrum, cum anniversarii dies eorum celebrantur. » Dixi vero probata, ut quæ de sanctorum historiis ab hæreticis vel aliis falso scripta sunt excluderem (ut jubet canon Trullanus lxiiii). Quo vel solo factum est, ut ea legendi in Ecclesia vetus consuetudo a Gelasio antiquata sit. Gelasius papa in Romano concilio (ed. Labb. t. IV, p. 1265): « Gesta sanctorum martyrum secundum antiquam consuetudinem, singulari cautela in sancta Romana Ecclesia non leguntur: quia eorum, qui conscribere, nomina penitus ignorantur, et ab infidelibus aut idiotis superflua et minus apta, quam rei ordo fuerit, scripta esse putantur, sicut cujusdam Quirici et Julittæ, sicut Georgii aliorumque ejusmodi Passiones, quæ ab hæreticis perhibentur composita: propter quod, ut dictum est, ne vel levis subsannandi oriretur occasio, in sancta Romana Ecclesia non leguntur. » Antiquam consuetudinem legendi gesta martyrum in Ecclesia Gelasius multo ante Caroli tempora factetur, et Adrianus eidem Carolo denuntiat: et Rivetus et Perkinsius primum a Carolo constitutam esse tradunt? Et ut magis teneas quid essent, adeatur Basilius Seleuciensis *De vita et miraculis sanctæ Theclæ*, lib. ii. Is martyris Theclæ die solemnem ad habendam orationem in ejus laudem se comparans, die antecedente in ægritudinem perquam pravam incidit, et martyre morbum dissolvente, in laudes ejus effunditur in ecclesia: Ἦν γὰρ αὐτῆς ἡ ἐτήσιος ἑορτὴ παρεσκευασάμην δὲ κατὰ πρὸς ἑπαινον μικρὸν τῆς ἑορτῆς ὥσθην ἐπὶ τοῦ δεικτηρίου λέγεται δὲ οὕτως ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπιδεικνύνται οἱ λέγοντες, τοῦτο ἐστὶν ὁ ἀμβων ἦτοι τὸ ἀχροατήριον καὶ εἶπον μὲν ἅττα. « Conventus anniversarius ejus agebatur, et ad orationem exiguum de laudibus festi habendam ne comparaveram. In dicerio comparui, hoc est in loco ubi verba facturi se exhibent, sive ambonem, sive suggestum, sive auditorium appelles, et pauca quædam dixi. » Qui jam adductis testimoniis fidem non adhibet, etiamsi sexcenta alia offerantur, pervicacius indurescet. Legebantur itaque in Ecclesia tum Latina tum Græca non Scripturæ sacræ solummodo, sed et Acta martyrum, et in iisdem solemnitatibus ab antiquioribus Patribus habitæ orationes ante Carolum, quamvis id nequiter negent et Rivetus et Perkinsius.

Dicent, facinus hoc non esse natum apud illos non um, sed culpam referendam esse in Sigebertum, et Paulum Æmilium, qui ante se fraudem hanc conceperunt. Dicent equidem, sed callido mendacio

Proponamus verba Sigeberti tum ex *Chronico*, tum ex libro *De scriptoribus* (cap. 81) : « Carolus imperator per manum Pauli diaconi sui decerpens optima quæque de scriptis catholicorum Patrum, lectiones unicuique festivitati convenientes per circulum anni in Ecclesia legendas compilari fecit in duobus voluminibus. » De Vitis sanctorum, de hymnis in his, ne verbum quidem. Qua fronte ergo dicitur, ex his Sigeberti verbis, et Vitas sanctorum, et hymnos festis convenientes a Carolo primum constitutos fuisse? Et quomodo primus constituit, qui ex catholicorum Patrum scriptis, quæ ante ipsum erant, decerpere Paulum iussit? Erant ergo ante Carolum ejusmodi scripta in Ecclesia, sed cum ab hæreticis male habita, et additiis doctrinis conspurcata multa cerneret, iussit ut triticum ex catholicorum scriptis, rejectis hæreticis, eligeretur. Non itaque ipse primus constituit. Tum demum, an unum et idem tibi, Rivete, videtur compilare facere, et constituere? Compilare est in unum cogere: primum constituere, est primum statuere, proponere, decernere. Compilantur quæ ante erant; primum constituuntur quæ tum primum nascuntur. Si ergo erant antea, non potuit primus constituere, potuit tamen ipse compilare, vel facere ut Paulus compilaret. Male ergo legeras verba Sigeberti, pejus conceperas, pessime tua pro illius verbis divenditas, et lectorem fallis. Et sic talis error in utroque vestrum fuit. Pauli vero Æmilii *De gestis Francorum in Carolo* (ed. Basil. p. 65) verba sunt : « Vetustissimis exemplaribus, sanctisque auctoribus, imperio opeque Caroli undique conquisitis, martyrum vitas mortemque, ac cæterorum divorum, summa brevitate perstrinxit in templis legendas. » Nulli hic hymni memorantur. Lectiones quas summa brevitate perstrinxit Paulus, ex vetustissimis exemplaribus sanctisque auctoribus decerpit sunt. Laborem Pauli ope sua atque imperio Carolus promovit, exemplaria nempe conquiro, et sumptus erogando, ut promptius in Ecclesia legerentur, quæ nimia sua prolixitate lectores segiores reddebant. Quomodo itaque primus Carolus lectiones festis sanctorum convenientes constituit?

Neque illud omittendum est: verba Perkinsii quæ ipse, ut supra dixi, non vidi, ex quibus tot errores consequuntur, Rivetus videtur non intellexisse. Argumentabatur siquidem Perkinsius, si sanæ mentis compos scribebat, lectiones, hymnos, et Vitas sanctorum diebus festis convenientes, primum a Carolo constitutos fuisse. Ergo hæ orationes tot ante sæcula scribentis Thaumaturgi esse non possunt. Et manifestum est, quod in earum secunda, ipso statim initio, talium mentio habeatur: Ἐορτὰς μὲν ἀπάσας καὶ ὑμνῳδίας δέον ἡμᾶς θουσιῶν δίκην προσφέρειν τῷ Θεῷ, πρῶτον δὲ πάντων τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς ἀγίας Θεοτόκου. « Sacras quidem festorum celebritates atque hymnos decet nos sacrificiorum instar offerre Deo, primum autem om-

nium Annuntiationem sanctissimæ Dei Genitricis; » non ut argutatur Rivetus has esse dubias, quia lectiones et hymni diebus festis convenientes primum a Carolo Magno constituti sint. Quamvis vero argumentum Perkinsii nullum sit, ut supra probatum est, attamen illud maximum in Riveto fuerit, critico rerum sacrarum improbissimo, pauca ista Perkinsii intellecta non fuisse. Æt plane argumentum Perkinsii ita conceptum stultissimum est. Etenim si quia hymnorum et festorum dierum meminit, ideo tres vel quatuor istæ orationes rejiciendæ sunt, rejicienda erunt et Evangelia, et Epistolæ Pauli, et tot alia sanctorum, qui ante Carolum vixerunt, monumenta pulcherrima, et de quorum auctoribus dubitare nefas esset, vel eo solo nomine quod in illis mentio habetur, et dierum festorum, et hymnorum, quod ista primum a Carolo constituta sint.

Et ut magis urgeam, hæ Thaumaturgi orationes quatuor sunt, tres in Annuntiationem, unica in Theophaniam, et ex his in una tantum, quæ est secunda in Annuntiationem, et dierum festorum, et hymnorum fit mentio. Quæ poterit assignari ratio, ut una simul cum hæc reliquæ rejiciantur? Etiam si quæ de festis et hymnis loquitur, e scriptis Thaumaturgi esset exterminanda, ista non una secum traheret alias. Fac enim inter orationes Seleucianas, vel Chrysostomianas sit una, quæ Seleuciensem, vel Chrysostomum non agnoscat, ideone et reliquæ aliæ amandandæ sunt? Κακοῦ κόρακος καὶ ἐν ὧν. Inter decem adolescentes unus spurius est, neque indubitate, ergo cæteri omnes spurii? Inter decem pecudes una nigra est, ergo et reliquæ novem? Et ut finiam, inter criticos sacros Rivetus amens demensque est, ergo et quotquot critici sacri sunt? Demus ergo dubitationem esse de secunda in Annuntiationem, quia et hymni, et dies festi in ea tinnunt; ergo propterea et aliæ ibidem annexæ in dubium vertantur? Vertantur, fatebitur forsitan Rivetus, cui omnia sacra in dubium vertere in animo est. Et hæc quidem ad rationes Riveti, Gordianis, ut ipsi videtur, nodis circumflexas, satis sint.

Scribunt alii: Verba, quæ ad Jordanis ripas et in monte dicit Pater de Christo, ita conjungit atque interpretatur, ac si ipsa baptismi hora dicta fuissent, auctor homiliæ in Theophaniam: « Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Filius consubstantialis, » etc., unde perspicue significatur auctorem illius homiliæ scripsisse post Arij et concilii Nicæni tempora, imo post ipsos Nestorium et Eutychem damnatos. Idem quoque iudicium faciendum de *duodecim capitibus de fide*, cum anathematismis quæ cum Nestorianorum et Eutychanorum errores et blasphemias damnant, non possunt auctorem habere Gregorium Thaumaturgum, qui multis ante harum hæreseon ortum annis diem suum obierat. Hæc ratio non plane concludit. Neque enim quia Patrum sententiis hæreses, quæ ipsos

secutæ sint, jugulantur, ideo bene infertur A dictas sententias vel commentaria, in quibus tales sententiæ digeruntur, non esse Patrum qui hæresibus præverunt: cum Spiritus sanctus eorum mentem et calamum dirigens, ante exortas ipsas hæreses, eas profligaverit; ut haberent fideles, cum illæ nascerentur, ad veritatem ostendendam subsidia. Inde natis hæresibus, qui tum vivebant fideles, ex antiquorum Patrum scriptis eclogas comminiscabantur, ut novum quidem hæreticorum esse dogma, illud autem Ecclesiæ antiquissimum et Patrum commentariis insinuatam, ex quibus illud elicerent, commonstrarent. De quo nos alibi plura. Quare potuit et Thaumaturgus ante Eutychanam et Arianam hæresim veritatem promere, et quod Ecclesia ipsa post aliquot sæcula adversus hæreticos in sui defensionem proponeret, prænuntiare. Et istorum ratio non usquequaque absona fuerit, ut illa Riveti: « Bellarminus nihil se habere certum proficitur tam de homiliis in Annuntiationem et Epiphaniam Dominicam, quam de libello *De anima ad Tatianum*, quorum veteres non meminerunt. » Ergo illa dubia fuerint. Quasi vero quod incertum est Bellarmino, id quoque in Ecclesia dubium sit: et quorum operum veteres non meminere, ea incerta sint; et quasi veteres omnium meminerint, et nos omnium veterum, quæcunque illa fuerint, præmanibus habeamus. Sed Riveti, cum solidiora non habeat, hili nugamenta hæc sunt.

Non minor difficultas est de *Expositione fidei*, quam ille scripsit et publicavit, vocavitque κατά μέρος non quod ex parte, quæ sunt fidei tradat et exponat, vel quod per partes inibi fides explicetur, vel quod fidem non universam sed partim tradat, vel quod particularis fides fuerit, sed quod singulas et speciales fidei partes enucleat. Eam Vossius invenit, ediditque Latine solum, cum Græca non habuerit (5). Subdit Bellarminus, fortasse falli Vossium. Nam *Expositio fidei*, cujus meminit sanctus Basilius in epistola cxx ad Neocæsarienses, vere a Thaumaturgo scripta adversus Ælianum (6), multum differt a Vossiana ista: in illa enim habebatur, Patrem et Filium hypostasi esse unum, et sola animi cogitatione distingui, unde suspicio orta erat a Gregorio foveri hæresim Sabellii; quamobrem eum Basilius a Sabellianismi suspicione defendere contendit; sed Vossiana Sabellium nominatim refutat, neque unquam dicit Patrem et Filium hypostasi esse unum, et sola rationis cogitatione distingui; sed contra dicit, Patrem et Filium natura divinitatis esse unum, et unamquam-

que Personam per se subsistere, et aliam esse hypostasim Patris, aliam Filii, etc. Præterea Vossiana videtur omnino scripta contra Arianos, ac per hoc satis diu post tempora Thaumaturgi; sic enim incipit: « Inimicissimi et alieni a confessione apostolica sunt, qui dicunt esse Filium ex non exstantibus, » etc. Et infra: « Eos vero, qui communicant cum iis qui rejiciunt homoousion, tanquam alienos a Scripturis; et qui dicunt aliquid ex Trinitate creatum esse, alienos existimamus. » Constat autem Arianos dixisse Filium esse ex non exstantibus, et rejecisse homoousion. Quinetiam ita disputat hic auctor de incarnatione, ut videatur refellere Nestorianos et Eutychanos. Et hæc quidem sunt Bellarmini argumenta.

B Posset addi auctoritas Leontii *De sectis*, act. viii, 4, qui ait: « Ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἡμῖν χρῆσιν παραφέρουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ ἐκ τῆς κατὰ μέρος Πίστews. Οὐ δύο πρόσωπα, οὐ δύο φύσεις· οὐ δὲ γὰρ τέσσαρα προσκυνεῖν· καὶ τὰ ἐφεξῆς· λέγομεν δὲ καὶ πρὸς τοῦτο, ὅτι πρῶτον μὲν καὶ αὕτη ἀμφεβλήθη παρὰ τοῖς παλαιότεροις, μὴ εἶναι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου. Ἐπειτα Γρηγόριος ὁ Νυσσαεὺς γράφων ἐπιτάφιον εἰς τὸν Θαυματουργὸν λέγει, μὴδὲν σύγγραμμα φέρεσθαι αὐτοῦ, εἰ μὴ μόνην τὴν Πίστιν, ἣν κατὰ ὀπτασίαν εἶδεν. » Proferunt nobis et aliam quamdam auctoritatem sancti Gregorii Thaumaturgi ex illius confessione fidei τῆς κατὰ μέρος. Non duas personas, inquit, non duas naturas: quia non adoranda sunt quatuor. Et alia quæ sequuntur. Ad hoc quoque respondemus, primum de hac itidem dubitatum apud antiquiores, an sit Gregorii. Deinde Gregorius Nyssenus orationem de Thaumaturgo funebrem scribens, nullum ait opus ipsius in manibus esse præter solam Fidem, quam in visione conspexerit. Nec aliud sensisse Eulogium patriarcham Alexandrinum colligitur ex oratione. illius tertia adversus calumniantes sanctos Patres, et concilium Chalcedonense (7), cum dicit: « Εἰ δὲ τις ἡμῖν Ἀθανάσιον ἐν τῷ Περὶ σαρκώσεως προκομίζει λόγῳ, καὶ τὸν Νεοκαισαρελάς Γρηγόριον ἐν τῷ Περὶ τῆς κατὰ μέρος πίστεως, δύο λέγειν κωλύοντας ἐπὶ Χριστοῦ τὰς φύσεις, κ. τ. λ. » Si vero quis nobis Athanasium

C D proferat in libro *De incarnatione*; Gregorium item Thaumaturgum in libro *De fide secundum partes exposita*, prohibentes duas in Christo asserere naturas, » etc. Et ne de alia eum loqui suspicio oriretur, infra ex eadem fide verba illa profert, quæ Apollinaris impietatem redolere videbantur: « Ἡ δὲ τὸν Θαυματουργὸν Γρηγόριον ὑποβαλλομένη χρῆσις, λέγεται μὲν γὰρ ἐκεῖνου, τὸν δὲ Ἀπολλινάριον εἰς-

699. A. M.

(7) Sumit hoc et subsequens Eulogii testimonium Allathius ἀπὸ στόματος Φωτίου in *Bibliotheca*, cod. ccxxx, p. 845. Neque enim illarum 11 Eulogii orationum quidquam superest, præter Photii excerpta. Nos tamen *Script. vet. t. VII*, part. 1, p. 177, 178, ex alio Eulogii dogmatico opere non spernendum fragmentum protulimus. A. M.

(5) Egregium hoc nec breve opusculum Thaumaturgi nos denique Græce edidimus ex antiquo codice Vaticano in volumine septimo *Scriptorum veterum*, part. 1, p. 170-176. A. M.

(6) Hujus quoque opusculi, quod Thaumaturgus scripsit *De Trinitate*, insigne nos fragmentum edidimus ex codice Arabico Vat. (in quam linguam olim conversum fuerat) *Spicil. Rom.* t. III, p. 696-

κομίζει, κατάφορον προβάλλεται τὴν ἀτοπίαν· λέγει γάρ· Καὶ ἔστι Θεὸς ἀληθινὸς ὁ ἄσαρκος ἐν σαρκὶ φανερωθεὶς, τέλειος τῇ ἀληθειᾷ καὶ θεὸς τελειώηται, οὐ δύο πρόσωπα, οὐδὲ (8) δύο φύσεις· οὐδὲ γὰρ τέσσαρας προσκυνεῖν λέγομεν. « Testimonium quod Gregorii Thaumaturgi nomine subjicitur, illius quidem esse dicitur, sed Apollinaris esse, absurditas illa manifeste declarat. Habet enim: *Et est verus Deus, qui cum esset sine carne in carne apparuit, perfectus vera divinaque perfectione, non duæ personæ, neque duæ naturæ, neque enim quatuor adorare dicimus.* » Hæc autem verba leges omnino in editione Parisiensi Thaumaturgi pag. 101 (9). Monachi item Palæstinæ in epistola ad Alcisonem apud Evagrium lib. III, cap. 31: Καὶ οὐ θαῦμα· καὶ γὰρ καὶ λόγους Πατέρων πολλάκις νενοθεύκασιν πολλοὺς δὲ Ἀπολλιναρίου λόγους Ἀθανασίῳ καὶ Γρηγορίῳ τῷ Θαυματουργῷ, καὶ Ἰουλίῳ, διὰ τῶν ἐπιγραφῶν ἀναθεύκασιν, οἷς μάλιστα τοὺς πολλοὺς πρὸς τὰς ἰδίας ἁσεβείας σφετερίζονται. « Nec plane mirum. Etenim sanctorum Patrum libros sæpe depravarunt, multosque Apollinaris libros Athanasio, Gregorio cognomento Thaumaturgo, et Julio, inscriptionibus commutatis attribuerunt, quibus quidem libris plurimos in suum inpium errorem inducunt. » Et auctor *Vitæ sancti Maximi homologetæ* (ed. Combefis., t. I, p. 11): Τί οὖν; Οὐ δέχηται μίαν ἐνέργειαν τῶν ἐκκρίτων διδασκάλων; Καὶ ἤγαγε Θεοδόσιος τὰς ψευδωνύμους παρ' αὐτῶν περιφερομένας ὡς Ἰουλοῦ τῆς Ῥώμης, καὶ τοῦ Θαυματουργοῦ Γρηγορίου, καὶ Ἀθανασίου τῶν ἁγίων χρήσεις· καὶ ἀνέγνω αὐτάς. Καὶ εἶπε Μάξιμος· Φοβηθῶμεν δὴ τὸν Θεόν, καὶ μὴ θελήσωμεν παροργίσει αὐτὸν ἐπὶ τῇ παραγωγῇ τῶν αἰρετικῶν χρήσεων· οὐδέ τις γὰρ ἀγνοεῖ, ταύτας εἶναι τοῦ δυσσεβοῦς Ἀπολλιναρίου· εἰ μὲν ἄλλας ἔχεις, δείξον. « Quid igitur? Non admittes unam actionem, quam selecti Patres professi sunt? Et adduxit Theodosius, quæ falso sub sanctorum nomine circumferrebantur, testimonia Julii Romani, Gregorii Thaumaturgi, et Athanasii, et legit ea. Tum Maximus dixit: Timeamus Dominum, et non ad iracundiam illum provocemus inductione hæreticorum testimoniorum. Nemo siquidem ignorat ea esse impii Apollinaris. Si vero alia tenes, ostende. » Hinc plaue videtur *professio* ista *fidei* e Gregorii Thaumaturgi operibus, uti hæreticorum fetus genuinus, eliminanda atque exterminanda. Sed considerandum est id accuratius.

Bellarmini argumenta alicujus esse momenti

(8) Vides insignem Monophysitæ alicujus hominis, qui, ut mox dicemus, Thaumaturgi scripta corruptit, fraudem, dum οὐδὲ scripsit pro ἀλλὰ (neque pro sed), atque ita ex orthodoxo Gregorium fecit Monophysitam (neque hanc brevem interpolationem Enlogius ipse disertè agnovit). Rem ita se habere demonstrat sincerum excerptum a Sirmondo prolatum in adn. ad Facundum Hermianensem, quod mox recitabit Allatius. Jamvero de corruptis orthodoxorum libris fraude hæretico-

A judicarentur, si ille antea probasset, vel unam tantum fidei expositionem a Thaumaturgo conscriptam fuisse; aut eam, de qua agit Basilius, non aliam esse quam illam quam Vossius publicavit. Verum cum oppositum magis pateat, Vossiana *ἰδέσθαι* editio adhuc stat firmius; et nisi validioribus convellatur machinis, stabit. Consideremus verba Basili ad Neocæsarienses (ep. ccx, 5): Καθῆκαν δὲ τινα πείραν δι' ἐπιστολῆς, καὶ πρὸς τὸν δὲ μέγιστον ἡμῶν Ἀνθιμον τῶν Τυάνων ἐπίσκοπον, ὡς ἄρα Γρηγορίου εἰπόντος ἐν *Ἐκθέσει πίστεως*· Πατέρα καὶ Υἱὸν ἐπινοῶν μὲν εἶναι δύο, ὑποστάσει δὲ ἓν· τοῦτο δὲ ὅτι οὐ δογματικῶς εἴρηται, ἀλλ' ἀγωνιστικῶς ἐν τῇ πρὸς Ἀλιανὸν διαλέξει, οὐκ ἠδυνήθησαν συνιδεῖν οἱ ἐπὶ λεπτότητι τῶν φρενῶν ἑαυτοὺς μακαρίζοντες. « Immiserunt autem tentamentum quoddam per epistolam etiam ad ejusdem nobiscum sententiæ Anthimum Tyanorum episcopum, quasi Gregorius in *Expositione fidei* dixerit Patrem et Filium, juxta mentis quamdam considerationem duos esse, hypostasi vero unum. Hoc autem non dogmatice sed decertandi causa in dialogo *adversus Ælianum* dictum esse, intelligere nequeverunt, qui propter intelligendi subtilitatem beatus sese reputant. » Illud ἐν *Ἐκθέσει πίστεως* indefinitè, et ἀορίστως prolatum, et nullo articulo ad singulare quidpiam alligatum, nullam nobis certam ac determinatam fidei expositionem notat; sed sonat, in una expositione a Thaumaturgo edita. Quod si in una ita pronuntiavit, absque dubio alias quoque confecisse indubitatum relinquitur. Quæ si una tantum fuisset, non ἐν *Ἐκθέσει πίστεως*, sed ἐν τῇ *Ἐκθέσει τῆς πίστεως* Basilius pronuntiasset, quem admodum paulo post dixit, ἐν τῇ πρὸς Ἀλιανὸν διαλέξει, quia una solummodo fuerat ad Ælianum. Præterea editio illa *fidei* per modum dialexeos ad Ælianum, nempe disputando et altercando habita est, cujus disputationis ne vestigium quidem apparet in Vossiana. Quare concludendum videtur, omnino de alia expositione fidei in ea epistola verba fecisse Basilius, et aliam nobis Vossium tradidisse.

At Vossiana videtur esse scripta contra Arianos, multo Thaumaturgo recentiores. Cum Arianos non nominet, parum refert si Spiritu fretus divino, antequam esset, hæresim Arianam jugulat. Ut enim veritas in Ecclesia haberi possit ex Patribus, et exortæ hæreses dictis antiquorum profligantur, divina providentia factum est, ut veritatis semina in antiquorum scriptis offenderentur, et errores recens nati auctoritate majorum refutarentur. Et

rum, diu nos locuti sumus in dissertatione, quam habes in hujus *Notæ PP. Bibliothecæ* tomo quarto. A. M.

(9) Græcè apud nos *Script. vet.* t. VII, p. 174, ubi æque est Monophysitica corruptio οὐδέ. Exstat id corruptum Thaumaturgi testimonium etiam in codice Arabico Vat. 401, in quo sunt Patrum excerpta ab homine Monophysita collecta, ut diximus in *Spicil. Rom.* t. III, p. 665, ubi aliquot illuc protulimus. A. M.

divinitatem Filii non primum Arium, sed alios etiam ante ipsum ab ipso Christi adventu negasse; et Nestorianam hæresim Eutychianamque ante ipsum Nestorium et Eutychetem ab aliis quoque fuisse promulgatam, memini me alibi satis fuse probasse. Vossianam vero semper a non contemnendis auctoribus, et in discernendis sanctorum scriptis accuratissimis agnitam veluti Thaumaturgi, et Thaumaturgo nostro vindicatam, quilibet, dummodo sit in Patrum monumentis exercitus, fatebitur. Nec singulos recenseam.

Collector satis antiquus, quisquis ille fuerit, auctoritatum de duabus in Christo naturis ex sanctis Patribus, quam esse veterem collectionem et in pluribus reperiri bibliothecis tradit Vossius, ex hac eadem *Fidei expositione secundum partes* testimonium profert, quod edidit Vossius. Andronicus Camaterus, non contemnendus auctor, et in lectione sanctorum Patrum versatissimus, inter alia sanctorum testimonia a se collecta de processione Spiritus sancti, ex hac quoque *Fidei expositione* unam et alteram ac tertiam auctoritatem collegit, et uti genuinas Thaumaturgi suis animadversionibus exponere conatur; cui respondens Joannes Veccus patriarcha Constantinopolitanus, non eas tanquam spurias rejicit, sed uti genuinas agnoscens, sua explicatione ab absona Camateri expositione in rectam fideique consonam sententiam traducit, et verum earumdem sensum enucleat. Quod si ψευδεπιγραφον reputasset, extricasset se facilius, asserendo non esse illis attendendum, cum essent supposititiæ. Quinimo idem Veccus in oratione *De unione Ecclesiarum* ex ea tanquam genuina ad retellendos Græcos testimonium assumit:

Ὁ μέγας καὶ Θαυματουργὸς Γρηγόριος Νεοκαισαρείας ἐπίσκοπος ἐν τῷ λόγῳ οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἐχθιστοὶ καὶ ἀλλότριοι τῆς ἀποστολικῆς ὁμολογίας, οἱ τὸν Υἱὸν ἐξ οὐκ ὄντων λέγοντες, φησὶν. «Magnus et miraculorum effector Gregorius Neocæsariensis episcopus in oratione cujus principium est: *Inimicissimi et alieni ab apostolica confessione sunt, qui Filium ex iis quæ non exstant asserunt*, inquit.» Et in suis *Epigraphis* non una vice: Ὁ μέγας καὶ Θαυματουργὸς Γρηγόριος Νεοκαισαρείας ἐπίσκοπος ἐν τῷ λόγῳ οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἐχθιστοὶ καὶ ἀλλότριοι τῆς ἀποστολικῆς ὁμολογίας. «Magnus et Thaumaturgus Gregorius Neocæsariensis episcopus in oratione quæ incipit: *Inimicissimi et alieni ab apostolica confessione*,» etc. Et ex ea testimonia profert. Georgius Metochita in oratione prima *de pace inter duas Ecclesias*: Ὁ τὴν κλητὴν ἀρμολόγησιν τοῖς ἔργοις λαχὼν Γρηγόριος ὁ Θαυματουργὸς ἐν τῷ λόγῳ οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἐχθιστοὶ καὶ ἀλλότριοι, φησὶν Ἀγγελήτου μὲν ὄντος τοῦ Πατρὸς, καὶ τὰ ἐξῆς. «Qui nomen operibus conveniens nactus est Gregorius Thaumaturgus, in oratione cujus principium: *Inimicissimi et alieni* dicit: *Ingenitus Pater cum sit*, etc.» Constantinus Meletiniota, orat. 1: Δεῖξομεν δὲ καὶ τὸ παρὸν, εἰ δοκεῖ, παραλαβόντες

PATROL. GR. X.

εἰς μαρτυρίαν Γρηγόριον τὸν ἐν θαύμασι διαλάμψαντα, παρ' ὧν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐπλούτησεν· ὁ μὲν γὰρ Κύριος, «Διὰ δύο μαρτύρων ἢ καὶ τριῶν πᾶν, εἶπε, ῥῆμα σταθήσεται,» τὰ ἀποκρῶν αὐτῶν εἰς βεβαίωσιν τάχα προδηλῶν· ἡμεῖς δὲ τὸν τοιοῦτον ἀριθμὸν κατὰ πολλὴν εὐπορίαν διπλασιάσαντες, ἔκτον ἤδη τοῦτον παράγομεν ἔχοντα παλὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ ἀξιόπιστον, ὅς ἐν τῷ κατὰ μέρος Πίστewος αὐτοῦ λόγῳ ταῦτά φησιν· Ὁμολογοῦμεν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς. «Hoc quoque ostendemus, si placuerit, in testimonium adducentes miraculis præclarum Gregorium, ex quibus etiam cognomen adeptus est. Namque Dominus, «in ore duorum vel trium testium omne verbum stare,» quod id satis esset ad rem confirmandam, asserit. At nos hujusmodi numerum, cum abundantius suppeteret, duplicantes, sextum hunc in medium adducimus, qui præ aliis fide dignissimus est. Hic in oratione sua *de fide secundum partes*, hæc habet: *Confitemur consubstantialiam esse Patri*, etc.» Et orat. 11: Καὶ ὁ ἁπλοῦς κατὰ ἀρχὰς τὴν ῥῆσιν τοῦ Θαυματουργοῦ Γρηγορίου, τοῦ τὸ πᾶν διαδοχῆτος τοῖς πέρασιν, ἧς οὐκ ἂν τῇ προτέρᾳ τῆς νῦν πραγματείας καθ' ἕτερον ἐμνήσθην σκοπὸν· ἡ δὲ ῥῆσις, ὡς ἂν καὶ ταύτην γένηται μοι διαλαβεῖν τάχιον, ἐν τῷ λόγῳ τῆς αὐτοῦ κατὰ μέρος Πίστewος κειμένη, φησὶν· Ὁμολογοῦμεν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ εἶναι· καὶ τοῦτο μὲν ὁ τῶν θεῶν ἀποκαλύψων οὗτος ὑφηγητής. «Et vero proferendum est hoc principio dictum Thaumaturgi Gregorii, cujus fama lines orbis pervasit, cujus non alio scopo in præcedenti quoque tractatu mentionem induxi. Dictum vero, ne moras texendo tempus insumam, jacet in oratione illius *de fide secundum partes*, et est: *Confitemur consubstantialiam esse Patri*. Et hoc quidem ille divinarum revelationum interpres.» Et Demetrius Cydonius *De processione Spiritus sancti*, cap. 10: Καίτοι καὶ τῶν διδασκάλων τινὲς τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκπόρευσιν ἐκπεψῶν εἶναι διδάσκουσιν ἄδιον· τοῦτο μὲν ὁ Θαυματουργὸς Γρηγόριος, τοῦτο δὲ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος· ὁ μὲν ἐν λόγῳ οὗ ἡ ἀρχὴ· Ἐχθιστοὶ καὶ ἀλλότριοι, φάσκων καὶ τὰ ἐξῆς. «Quamvis nonnulli doctorum processionem sancti Spiritus emissionem esse æternam doceant, partim quidem Gregorius Thaumaturgus, partim vero Gregorius Theologus; ille quidem in oratione, cujus initium: *Inimicissimi atque alieni*, inquit, etc.» Vin' plures? Josephus Bryennius orat. xv *De Trinitate*: Αὐτὸ τοῦτο βούλεται κατὰ πάντα, καὶ τὸ τοῦ Θαυματουργοῦ Γρηγορίου, καὶ τὸ τοῦ Νύσσης, καὶ τὸ τοῦ Χρυσόστομου, τοῦ μὲν λέγοντος· Ἀγγελήτου μὲν ὄντος τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντος δὲ τοῦ Υἱοῦ· καὶ τὰ ἐξῆς. «Hoc idem sibi vult per omnia tum Thaumaturgi Gregorii, tum Nysseni, tum Chrysostomi dictum. Primo quidem dicente: *Ingenitus cum sit Pater, genitus autem Filius*, etc.» Et ne antiquioribus destitui videamur, accersendus est Anastasius Sinaita, qui ex hac Gregorii *Fidei expositione*, tanquam Thaumaturgi genuina, dictum

laudat, et affert. Vide Euthymii Zygabeni *Dogmaticam panepliam*, titulo decimo quinto (10).

Interim consideranda sunt dicta Baronii ad annum Christi 233, n. 19 : « Constat fidem susceptam a beata Virgine cum Joanne evangelista, fuisse ab eodem ipso Gregorio accuratissime explicatam, apposito commentario, *De expositione fidei* inscripto, qui citatus reperitur inter alios a Basilio Magno *De Spiritu sancto*, cap. 29 (n. 74) et epistola (ccx) ad Neocæsarienses, et a Leontio scholastico. » Sed erroris iste arguitur dum ait dubitatum a Patribus, an *Expositio fidei* fuerit ab ipso Gregorio scripta. Nam Basilius, qui omnia Gregorii accurate perspecta habuit, ut ejus opus citat, et ab eo editum fuisse non dubitat, licet idem ibi de subsistentiis aliquid minus proprie videretur esse locutus : sicut et accidere potuit ex eodem textu ab hæreticis, ut ait Evagrius lib. III, cap. 31, depravato, aut perperam exposito. Rem consideremus. Uti verum est fidem revelatam a Virgine et Joanne evangelista adnotasse, sibi que reservasse Gregorium, ita falsum eam commentario apposito accuratissime explicasse. Sic quoque *orationem* sive *Expositionem fidei*, quæ incipit Ἐχθιστοί, non esse explicationem illius fidei revelatæ, sed tractatum per se divisum, ab eaque distinctum, ut planum fiet singula conferenti. Basilius *De Spiritu sancto*, cap. 29, ne verbum quidem facit de *Expositione fidei*, sed tantummodo *glorificationem* a Gregorio editam, cum aliis ab aliis antiquioribus Patribus factis confert et examinat. Sic et in epistola (ccx) de alia ad Ælianum scripta sermonem habet, ut supra contra Bellarminum probavimus. Et immerito Leontius scholasticus vapulat, qui non de tradita a B. Virgine, quam et ipse et alii uti verbum divinum venerati sunt, et scripto consignaverunt, sed de hac quam speciali titulo τοῦ κατὰ μέρος ab aliis Gregorius separavit, scribit dubitatum fuisse a Patribus. Et licet etiam verum sit, omnia dicti Patris perspecta habuisse Basilius, nihilominus *Expositio fidei*, quam ipse suggillat, et excusare nititur, non fuit neque illa a Virgine dictata, neque hæc ipsa, de qua nobis examen incumbit, sed alia tertia ad Ælianum, sive Gelianum, ceu scribit Facundus Hermiauenensis lib. x (cap. 6) scripta, ut supra diximus, in qua de subsistentiis non tam commode locutum fuisse tradit : cum in hac, et qua nunc dubitatur, nihil sit neque in mysterio Trinitatis, neque in mysterio Incarnationis, non aptissime traditum, et catholicæ Ecclesiæ consonum. Et tres hujusmodi expositiones ante me notaverat doctissimus Jacobus Sirmondus in notis ad Facundum Hermianensem.

(10) Latine quidem in *Bibliotheca Lugdun. PP.* t. XIX, p. 187; Græce dedit Allatius. Zygabeni disputationem cum Saraceno habes in hac nostra *PP. Bibliotheca* t. IV. Nova et ampliora alia ejusdem scripta prælo paramus. A. M.

(11) Reapse in nostro volumine septimo *Script. vel.*, part. I, habes p. 165 titulum χρήσεις τῶν

Dubitaverunt ergo Patres de hac, quod in ea reperirentur nonnulla, quæ scholam Apollinaris et Eutyctetis olerent. Certum est dubitasse. Verumtamen ut ex eorum dictis una simul collatis constat, non de tota hac oratione, sed solummodo de dicto inserto, in quo videbatur tollere e persona Christi duas naturas, et unam tantum constabilire. Sic Eulogius : Ἡ δὲ τὸν Θαυματουργὸν Γρηγόριον ὑποβαλλομένην χρήσεις, λέγεται μὲν γὰρ ἐκείνου, τὸν δὲ Ἀπολλινάριον εἰσχομίζει. « Testimonium quod Gregorii Thaumaturgi nomen præse fert, dicitur quidem illius esse, sed Apollinarem olet. » Sic monachi Palæstinæ apud Evagrius, quamvis dicant hæreticos, Athanasio, Gregorio, ac Julio, inscriptis eorum nominibus, multos Apollinaris tractatus supposuisse, antea tamen dixerant, « Patrum libros sæpe depravasse : » καὶ λόγους Πατέρων πολλάκις νενοθεύκασι. Sic auctor *Vitæ sancti Maximi* vocat χρήσεις ἀγίων, καὶ αἰρετικῶν χρήσεις (11) ῥήσις, sive χρήσις, est dictio, effatum, sententia, pars orationis integra ; τεμάχιον, frustum, fragmentum (Ἦστ' Εὐριπίδης ῥῆσιν τινα, cecinit Euripides sententiam quamdam), pars orationis, non oratio integra. Quare hic contendunt χρήσιν illam vel ῥῆσιν, quæ ex Apollinaris penu exorta est, Thaumaturgi non esse, sed Apollinaris. Non ideo tamen abdicant reliquam orationem continuatam, quæ Gregorio indigna non est. Et dum dicit Leontius, apud antiquiores dubitatum, non de *Fidei expositione* id affirmat, sed tantum de dicto illo et sententia, quam uti ipse, ita et alii verbatim expresserunt, dubitationem fuisse, intelligi debet. Quod vero ultimo loco ponit ex sententia Gregorii Nysseni, nullum esse opus Thaumaturgi præter solam Fidem, quam in visione conspexerat, hoc non est hæc *Fidei expositione* sola, sed reliquis etiam aliis operibus, quæ indubitate Gregorii sunt, Gregorium spoliare, quod fuerit plane absonum, et vere inconsideratum. Et licet id Nyssenus assereret, Nyssenum ipse revereor, et illius dicta exosculor. Habeo tamen quos illi opponam Basilius et Hieronymus, qui multa alia ejusdem recensent. Erat ergo ab hæreticis dictum illud de duabus in Christo naturis depravatum, quod Anastasius in Ecloge sua ex puriore codicum fonte hauriens, ut illud ediderat Thaumaturgus, exscripsit, recitatque Sirmondus dicto loco : Ἐκ τῆς κατὰ μέρος Πίσσεως Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου καὶ Θαυματουργοῦ. Καὶ ἐστὶ Θεὸς ἀληθινός, ὁ ἄσαρκος ἐν σαρκὶ φανερωθείς, τέλειος τῇ ἀληθινή καὶ θεῖα τελειότητι, οὐ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ (12) δύο φύσεις, οὐδὲ τέσσαρας προσκυνεῖν λέγομεν, Θεὸν καὶ Υἱόν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον. « Ex *Fide secundum partes* Gregorii Magni et Thaumaturgi :

μακαρίων καὶ ὀρθοδόξων Πατέρων. Et p. 68, χρήσεις θεοστυγῶν αἰρετικῶν. Denique p. 202, χρήσεις ἀχρηστοί Ἀρειανῶν. A. M.

(12) Viden' genuinum ἀλλὰ, pro spurio οὐδέ? Recole nostram adnotationem I, p. 108 (*supra*, not. 8, col. 1223). A. M.

Est Deus verus, qui, absque carne cum esset, in carne apparuit, perfectus vera et divina perfectione, non duæ personæ, sed naturæ duæ; neque quatuor adorare dicimus, Deum et Filium, Deum et hominem, et Spiritum sanctum. » Et Euthymius Zygabenus, in *Punopliæ* titulo 15, ea in parte ubi de duabus in Christo naturis testimonia Patrum colligit: Τοῦ Μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ ἐκ τῆς κατὰ μέρος Πίστewος· Καὶ ἔστι Θεὸς ἀληθινός, ὁ ἄσαρκος ἐν σαρκὶ φανερωθεὶς, οὐ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ δύο φύσεις. « Magni Gregorii Thaumaturgi ex professione fidei secundum partes: *Et est Deus verus, qui tamen sine carne est, in carne apparuit, non duæ personæ, sed duæ naturæ.* » Jure itaque dictum hoc, ut proferebant hæretici, verterunt in dubium Patres, an Gregorii esset. Et de hac *Expositione fidei* κατὰ μέρος, satis.

Dixi supra, fidem Gregorio revelatam a Virgine Patres reveritos fuisse, et in sua scripta retulisse. Addo nunc, et ex illius dictis multa fidei mysteria, verbis et sentiis inde haustis, comprobasse. Ne singulos recenseam, duo tantummodo dicta disertissimi Patris, et cui, a theologis rebus optime et accuratissime pertractatis, Theologi cognomen universæ Ecclesiæ consensu obvenit, Gregorii, inquam, Nazianzeni, in medium afferam, quibus affirmatio mea aperte constabiletur. Primum erit ex oratione *de baptisate* (or. XL, 42). Scribit Gregorius: Οὐδὲν τῆς Τριάδος, ὃ οὔτοι, οὔτε δοῦλον, οὔτε κτιστόν. « Nihil in Trinitate, o amici, neque servum neque creatum. » Et plane ita est. Et notavit nescio quis in margine manuscripti codicis Vaticani 1592, pag. 59: Γεώργιον (Γρηγόριον vult dicere) τὸν Θαυματουργὸν ἐν τῇ ἀποκαλύψει, « Gregorium innuit Thaumaturgum in *revelatione.* » Alterum est in oratione *de Spiritu sancto* (or. xxxi, 28): Σέβειν Θεὸν τὸν Πατέρα, Θεὸν τὸν Υἱὸν, Θεὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τρεῖς ιδιότητα, θεότητα μίαν, θύξῃ, καὶ τιμῇ, καὶ οὐσίᾳ, καὶ βασιλείᾳ μὴ μεριζομένην, ὡς τις τῶν μικρῶ πρόσθεν θεοφῶρων ἐφιλοσόφησεν. « Colere Deum Patrem, Deum Filium, Deum Spiritum sanctum, tres proprietates, deitatem unam, neque gloria, neque honore, neque essentia, neque regno subdivisam, ut quidam paulo ante nos deifer philosophatus est. » In alterius codicis quoque Vaticani 456 pagina 361 adnotatur: Γρηγόριον λέγει τὸν Θαυματουργὸν ἐν τῇ ἀποκαλύψει.

Cesset etiam censura a Bellarmino facta de *duodecim capitulis*, quæ tamen uti Gregoriana a collectore sententiarum de duabus in Christo naturis agnoscuntur. Et Suidas: Γρηγόριος καὶ Ἀθηνόδωρος συναίμονες, ἀλλ' ὁ μὲν τερατουργός, ὁ δὲ σοφιστής· ἔγραψε δὲ περὶ σαρκώσεως καὶ πίστεως λόγον. « Gregorius et Athenodorus germani fratres, sed ille quidem miraculorum patror, hic sophista. Scripsit vero ille de incarnatione et fide orationem. » Hanc enim orationem non esse aliud, quam ipsa *duodecim capitula*, agnosco ex collectore

A sententiarum, qui dum ex ea verba profert, scribit ea se sumere ἐκ τοῦ περὶ σαρκώσεως καὶ πίστεως λόγου ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ δευτέρου ἀναθεματισμοῦ. « Ex oratione de incarnatione et fide, in interpretatione anathematismi secundi. » Licet enim ex divisione operis in capitula, capitulorum sibi nomen opus prætulit, attamen illi περὶ σαρκώσεως titulum ab auctore præfixum fuisse, ex eodem operis argumento plane patet. Scribit scilicet auctor: Θεοῦ χάριτι πῶς δεῖ πιστεῦναι περὶ τῆς σαρκώσεως καὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. « Quomodo cum Dei gratia oporteat credere de incarnatione et inhumanatione Filii Dei Jesu Christi. » Et apposite hæc duo conjunxit ἄρκωσιν, καὶ ἐνανθρώπησιν, *incarnationem et inhumanationem*, tanquam qui et Græcos catholicos sequeretur, qui de hoc mysterio libros suos inscribere solebant, Περὶ ἐνανθρωπήσεως, et heterodoxorum sententiam refelleret, qui cum totum hominem a Verbo susceptum negarent, ἐνανθρωπήσεως titulum fugiebant, et altero Περὶ σαρκώσεως utebantur, ut Eudoxius Constantinopolitanus et Apollinarius ipse fecerant. Athanasius etiam Gregorium secutus utramque vocem una conjunxit contra Apollinarem (lib. 1, 21): Μανιχαῖος ἀπιστήσας τῇ σαρκώσει καὶ ἐνανθρωπήσει τοῦ Κυρίου, ἀσεβῆς κατὰ πάντα γέγονε. « Manichæus non credens incarnationi et inhumanationi Domini, in omnibus impius factus est. » Illud quoque interim observandum est, horum capitulorum cum expositione in editis Gregorianis præfigi Gerardum Vossium interpretem, cum tamen Possevinus scribat, quoniam ea nunquam aut Græce aut Latine prodierint in lucem, ideo versionem illorum factam a Francisco Turriano, in *Apparatu* suo adjecisse. Quæ cum iisdem verbis, paucis immutatis, præ manibus omnium sit, quis ab altero acceperit, incertum mihi est.

In *epistolam* Thaumaturgi *canonicam* commentarii Joannis Zonaræ et Theodori Balsamonis editi sunt Lutetiæ; Balsamonis quidem simul cum aliis ejusdem expositionibus in sacros canones; Zonaræ vero separatim, cum eodem Thaumaturgo, Macario et Basilio Seleuciensi, Lutetiæ in-fol. Græce et Latine.

D Præter hæc, illius etiam laudat epistolas Hieronymus. Et aliæ hujus vulgo feruntur epistolæ. Suidas: Ἐγραψε καὶ ἄλλας τε πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιστολάς. « Scripsit et alias multas varii generis epistolas. »

Alia quoque scripsisse, nulli dubium fuerit; multa enim illius et satis prolixa in Catena Græca super Jeremiam, quæ nos Latina fecimus, et suis in Jeremiam commentariis inseruit (Michael Gisleirius, leguntur quæ in editis non habentur.

Ad hunc Neocæsariensem Gregorium Origenem scripsisse epistolam, « quando quibusve philosophicæ disciplinæ utiles sint ad sacrarum Scripturarum expositionem, cum Scripturæ testimonio, » decimo tertio capite *Philocaliæ* insertam, nonnulli

nec immerito existimarunt. P. Χαῖρε ἐν Θεῷ, κύριέ μου σπουδαίωτατε, καὶ αἰδεσιμώτατε υἱὲ Γρηγόριε, παρὰ Ὀριγένοϋς. Ἡ εἰς σύνεσιν, κ. τ. λ. In margine codicis Vaticani 389 notatur : Ἄλλὰ τὸ παρὸν κεφάλαιον οὐδὲν ἕτερον ἔχει, εἰ μὴ μόνην ἐπιστολὴν αὐτοῦ τοῦ Ὀριγένοϋς γραφείσαν πρὸς Γρηγόριον, ὃν τινες τὸν Θαυματουργὸν λέγουσιν εἶναι. « Præsens hoc capitulum nihil aliud continet, nisi tantum epistolam ipsius Origenis scriptam ad Gregorium, quem quidam Thaumaturgum esse contendunt. » Epitomatores Gesneriani : « Ejusdem Thaumaturgi epistola, seu canones 11 impressi sunt Basileæ apud Joannem Frobenium anno 1518, cum sancti Petri Epistola, et Gennadii, etc. Item *Metaphrasis in Ecclesiastem*, et Aristeas *De septuaginta duobus interpretibus legis Hebraicæ* Joanne Oecolampadio interprete. In *Origenem Panegyricus* Romæ in Vaticana bibliotheca ms. servatur. *De anima liber ad Tatianum* exstat apud Didacum Hurtadum Venetiis. »

Antequam finiam, non immerito hic nonnullorum Græcorum in propria sententia defendenda ardor obstinatus exagitandus est, qui tanti Patris fidei expositionem, divinitus habitam, ab Ecclesia tum Orientali tum Occidentali agnitam ac receptam, male sana interpretatione in aliam adversamque sententiam trahunt, et sensum a mente sui scriptoris absonum distorquent. Ut reliquos præteream, neque enim talia examinandi locus hic opportunus esse videtur, unus præ aliis audiatur Joannes Hierosolymitanus orat. *De Spiritu sancto* adversus Latinos : Οὐ γὰρ ἄλλο τι εἶπον οἱ ἄγιοι οὗτοι, ἀλλ' ὁ Χριστὸς εἶρηκε, τουτέστι τὸ ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς, ὃ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, καὶ τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς τὴν ὑπαρξίν ἔχον, καθὼς Γρηγόριος ὁ Θαυματουργὸς ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ εἶρη· Ἐν Πνεῦμα ἁγίον, τὸ ἐκ Θεοῦ τὴν ὑπαρξίν ἔχον, καὶ δι' Υἱοῦ πεφωρός, δηλαδὴ τοῖς ἀνθρώποις. « Neque enim alii sancti dixerunt, quam quod Christus pronuntiavit. Hic nimirum est ex solo Patre, qui ex Patre procedit, et qui ex Deo et Patre existentiam habet, uti Gregorius Thaumaturgus in sua dixit *revelatione* : « Unus Spiritus sanctus, ex Deo existentiam habens, et qui per Filium apparuit, scilicet cet hominibus. » Quid hic eloqui potuit inconsultius ? Annon isto modo loquendi confunduntur omnia, et infima summis paria fient ? « Non aliud dixerunt sancti, quam quod Christus pronuntia-

A vit. » Verum id est, nemo inficias iverit. « Hic scilicet est ex solo Patre. » Hoc vero falsum est. Nunquam talia Christus pronuntiavit ; ideoque eum sequentes sancti, ab hisce dictandis scribendisque sese abstinere. « Qui ex Patre procedit. » Hoc Christi est, nemo nos fallit, dictum exosculamur. Sed in verbis Christi dictio illa *solo* a Joanne Hierosolymitano addita, qua oculorum acie perspicitur ? Ego plane non video. « Uti Gregorius Thaumaturgus. » Hoc purum putum mendacium est. Verba Thaumaturgi non aliud quam verba Christi sonant, Spiritum sanctum ex Deo existentiam habere, ex Patre scilicet procedere. Ex his tu colligis Thaumaturgum et Christum ipsum decernere, Spiritum sanctum ex solo Patre procedere. Stulto ego stultior fuero, si his conclusionibus crederem. Audi, mi homo. Ex Patre procedit Spiritus : ergo ex solo Patre ; falsum id est. Potest siquidem quod procedit ex Patre, et ex alio quoque procedere. Et ex Filio procedere jam apud Catholicos omnes, et Scripturæ et sanctorum Patrum testimoniis constabillimum est. Æque etiam hoc mecum scias : licet Christus reliquique omnes Patres dixissent, ex solo Patre Spiritum procedere, adhuc Filium non excludi ab ista processione, quod clarissimis exemplis comprobatur a Basilio Magno, et fuse exponitur a Joanne Vecco patriarcha Constantinopolitano *De processione Spiritus sancti*, cap. 12, et a Petro episcopo Mediolanensi orat. ad Alexium Comnenum, aliisque quamplurimis. Adde præterea in divinis apparere *per Filium*, nihil aliud notare, quam existentiam ; et fuse Patrum testimoniis id probat Nicephorus Blemmyda orat. 1, *De processione Spiritus sancti* : nec tantum processioneis nomen, sed et alias dictiones apertissime et sine ullo velamine de ipsa essentiali Spiritus existentia sumi, Joannes Veccus orat. *De unione Ecclesiarum*. Et ne iniqua lite tempus teramus, adi Basilium Magnum epist. (236) ad Amphiloichium quæ incipit : Ἐζητημένον ἤδη παρὰ πολλοῖς. Fucum itaque facit suis Græcis patriarcha Hierosolymitanus, cum ex hisce Thaumaturgi verbis, quæ illi Joannes evangelista communicavit, suam astrui de processione Spiritus ex solo Patre sententiam contendit, et sincerissimæ ac candidissimæ fidei professioni vulnus impingit inhonestum atque intolerabile, quod non indicare lectori per transennam, piaculum duxi.

S. DIONYSIUS

ALEXANDRINUS EPISCOPUS

NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA.

(GALLAND., *Vet. Patr. Biblioth.*, t. III, Proleg., p. xxx.)

I. *Dionysius Alexandrinus, cognomento Magnus. Origenis auditor, Scholæ Alexandrinæ moderator. Quo tempore ordinatus episcopus. Ejus præcipua gesta. Litterarum monumenta. Dies emortualis.*

II. *Pleraque illius scripta deperdita. Quæ apud veteres servantur, nunc primum collecta. Pro temporis ratione disposita.*

III. *De illius Elencho et Apologia speciatim disseritur.*

IV. *Qua occasione opus ejusmodi scriptum. Ejus pretium. Quæ superant fragmenta. Quomodo distributa.*

I. Quo tempore in Africa Cyprianus, florebat in Ægypto Dionysius, ab antiquis Patribus Magni cognomentum jure adeptus (a). Origenis valde insignis auditor fuit, teste Hieronymo (b), cui et librum *De martyrio* nuncupavit (c). Scholæ Alexandrinæ post Heraclam moderator, eidem successit in episcopatu anno III imperii Philippi, Christi 247 (d). Post aliquot ab inito episcopatu annos, exorta persecutione Deciana, secessit: sed paulo post a militibus comprehensus ac Taposirim deductus, Dei nutu a Christianorum rusticorum turba, invitus licet, mirabiliter fuit ereptus (e). Interim vero sæviante persecutione complures Alexandriæ ob Christi nomen martyrium subierunt, quorum gloriosa certamina ipsemet Dionysius litteris consignavit (f). Anno 252 interfuit synodo Antiochenæ, pro sedando schismate Novatiani coactæ; ad quem etiam epistolam scripsit (g).

Interca temporis Nepotem episcopum Ægyptium, quo doctore Arsinoitæ Chiliastarum errore fuerant imbuti, duobus libris circa Christi annum 254 confutavit; ubi quoque de Apocalypsi nonnulla notatu digna edisseruit. Deinceps in dissidio de rebaptizandis hæreticis, pro Ecclesiæ pace redintegrandâ plures scripsit ad diversos epistolas. Valeriano Augusto Præ Ecclesiam dira persecutione divexante, post præclaram confessionem coram Æmiliano præfecto augustali editam, Cephro Libyæ oppidum incultissimum ire compulsus est; unde paulo post in Mareotidem migrare jussus fuit (h). Gliscentem Sabelianam hæresim dum impugnaret, delatus est ad

Dionysium Romanum pontificem, quasi de Verbi divini cum Patre consubstantialitate non recte sentiret: sed hanc ipse sanæ suæ inustam labem quatuor libris perscriptis detersit. Exinde vero, Valeriano a Persis capto, et Macriano interfecto cum filiis, pace demum a Galliæ Christianis reddita, sub finem anni 261 Alexandriam regressus (i), civibus peste, fame belloque intestino laborantibus præsto fuit (j). Antiochiam vocatus ad iudicium in causa Pauli Samosatani ferendum, cum ob affectam ætatem et valetudinem huic itineri conficiendo impar esset, datis ad Ecclesiam Antiochenam litteris, sententiam suam pronuntiavit. Quo autem tempore synodus agebatur, supremum diem obiit vir admirandus, exactis in episcopatu septemdecim annis, ἑτεροῦ ἑπτακατάβητα, ut auctor est Eusebius (k), Galliæ imperatoris XII, Christi 265 ineunte. Hanc autem chronotaxin Dionysianam contextentes, Lequienum in primis sumus assectati (l). Verum diem ad Dionysii emortualem quod attinet, lectorem fortasse haud pœnitebit Dodwellum adire (m).

II. Quamplurima scripsisse Magnus Dionysius ex hactenus dictis plane comperitur, quorum tamen pars maxima interiit. Quæ vero apud veteres etiamnum superant ex illius litterarum monumentis, magni sane ducenda, ea nunc primum in unum collecta ex Eusebio, Athanasio, Basilio aliisque Ecclesiæ scriptoribus, in medium proferimus; quo nimirum fragmenta saltem operum tanti Patris ex reliquorum jactura detrimentum acceptum nobis quadamtenus sarciant reparentque. Et plura qui-

(a) Euseb., *Hist. eccles.* lib. VII init., ad quem locum vid. Vales.

(b) Hieron., *De vir. illustr.* cap. 69.

(c) Euseb., *Hist. eccl.* lib. VI, cap. 44.

(d) Id. *ibid.*, lib. VI, cap. 35. Vid. Dodw., *dissert. sing.* ad opp. Pears., pag. 84.

(e) Dionys., *epist.* 10 adv. German., *infr.* col. 1316.

(f) Id., *epist.* 3 ad Fab. *infr.* col. 1296.

(g) Id., *epist.* 2 ad Novat. *infr.* col. 1296.

(h) Id., *epist.* 10 § 4 *infr.* col. 1320.

(i) Id., *epist.* 11 ad Hermamm., *infr.* col. 3125.

(j) Id., *epist.* 12 ad Alex., *infr.* col. 1535.

(k) Euseb., *Hist. eccl.* lib. VII, cap. 28.

(l) Lequien., *Or. Christ.* tom. II, pag. 394.

(m) Dodw., *dissertat. sing.* ad opp. Pears., cap. G, § 18, pag. 70.

dem adhuc de singulis scriptis Dionysianis proferre in promptu esset, aliis sive observata sive etiam præterita; quæ tamen longius quam par sit, ab instituto nos abducerent. Postquam igitur sancti Patr. nostri gesta strictim ordinatimque digestimus, eandem temporis rationem servasse tum in ejus operum fragmentis, tum in epistolis excidentis satis habuimus. Si quid vero reliquum fuerit quod aliquam animadversionem reposcat, subjectæ adnotationes nonnihil lucis affudent. Cæterum haud prætermittenda censuimus quæ observavit vir doctissimus Petrus Coutantius (n) ad operis fragmenta, *Elenchus et Apologia* inscripti; quæ in hac editione quartum locum occupant partis I Operum Dionysianorum, ad exemplar exacta studio ejusdem v. cl. concinnatum. Sic autem se habent.

III. « Opus Dionysii Alexandrini, ex quo descripta sunt fragmenta proposita, Athanasius passim laudat (o). Ejusdem meminere Basilus (p) et Hieronymus (q). Sed hi duo doctores non una ratione illud indicant. Hieronymus enim in libros quatuor distinctum docet: Basilus vero quædam illius verba tanquam *ex secunda ad Dionysium cognominem epistola* profert. Re autem vera et in libros distinctum esse et epistolæ nomen ei congruere ex Athanasio constat; qui quidem in epistola de sententia Dionysii num. 13 dicit: *Dionysius quam primum sui purgandi gratia libros edidit, quos inscripsit: Elenchus et Apologia*; et num. 14 de scripto eodem sic loquitur: *Epistolam suam Elenchi et Apologiæ titulo inscripsit*. Epistola igitur erat quatuor in libros distincta, adeoque una ex iis quas Dionysius a se fusiis et tractantis more dictatas (*διδασκαλικώτερον ὑφηγούμενος*) vocat. Non ab eo statim, ut de accusatione sua commonitus fuit, missa est. Nam ne accusationi deesse videretur, si rescribere Romano præsuli diutius differret, huic epistolam præmisit, quam infra num. 6 ipsum Dionysium Romanum alloquens memorat his verbis: *Καὶ σοὶ δι' ἄλλης ἐπιστολῆς ἔγραψα*. Quocirca non modo *epistola*, sed et *epistola secunda ad Dionysium cognominem* non male a Basilio appellatur. Simul etiam est *Elenchus et Apologia*: Elenchus quidem adversariorum et accusatorum Dionysii, qui in hoc opere coarguuntur atque confutantur; Apologia vero ipsius Dionysii, qui in eodem de objectis erroribus sese pur-

gare nititur. Quod cum feliciter præsterit, impudentis calumniæ merito arguit Athanasius Arianos, quod ea velut Dionysii venditare non erubuerint, quæ ille palam aperteque rejecerit.

IV. Ista Dionysii Apologia eo majoris est momenti, quod specimini nobis sit eorum quæ fecissent cæteri Patres Nicæno concilio superiores, quibus nonnulla exciderunt Arianae impietati in speciem cognata, si eos similis necessitas ad explicandam apertius mentem suam compulisset. Inde enim facile adducitur quisque ut credat, neminem ex eis futurum fuisse, qui non perinde atque Dionysius, eandem perfidiam damnasset. Ex hoc opere quæ exscribenda, quæ prætermittenda duxerit Athanasius, num. 14 exponit in hunc modum: *Verba ejus quamplurima, quibus res in quæstionem adductas expendit, aut ex allatis ratiociniis colligit, aut interrogatos adversarios coarguit, vel obirectores suos criminatur, ob librorum prolixitatem omittens, ea solum proponam, quæ ad criminationes diluendas necessaria videbuntur*. In iis vero quæ exscribit, librorum ordinem minime servat, sed prout res tractatæ postulabant, nunc unum et alterum fragmentum ex libro primo profert, tum aliud ex secundo, subinde quartum, rursus ex primo, cui aliud ex quarto adjungit. At cum nostri instituti sit operis ejusdem reliquias accurate colligere, singula fragmenta eo ordine exhibere satius visum est, quem servant inter se libri, ex quibus descripta sunt. Demum si gestorum quæ hoc opus præcesserunt, seriem expendamus, ad tempus circa quod elaboratum est, quodam modo pertingere licebit. Nempe aliquot Dionysii Alexandrini adversus Sabellianos epistolæ, Xysto pontifice vulgatæ, accusationis illius occasionem dederunt. Inde permoti nonnulli Catholici, ipso Alexandrino præsule inscio, Romam convolarunt, et quæ sibi in ejus scriptis displicebant ad Romanum pontificem detulerunt. Statim admonuit Dionysius Romanus Dionysium Alexandrinum. Is vero illi satisfacere primum brevibus, moxque prolixioribus litteris *quamprimum*, ut Athanasius notat, studuit. Quocirca nil vetat quominus hanc Dionysii Apologiam ad annum 262 attinere censeamus. Eam quoque eruditus Tillemontius ad anni hujus exitum referri posse arbitratur. Et hæc de Magno Dionysio satis.

(n) Coutant, *Epist. Rom. pontif.*, pag. 277 seqq.

(o) Athan., lib. *De synod.*, n. 44, epist. de decret. Nic. syn., n. 25, et epist. de sentent. Dionys.

(p) Basil., lib. *De Spir. sanct.*, cap. 29.

(q) Hieron., *De vir. illustr.*, cap. 69.

S. DIONYSII EPISCOPI ALEXANDRINI

QUÆ SUPERSUNT

OPERUM ET EPISTOLARUM FRAGMENTA

PARS I

Qua continentur Operum sancti Patris fragmenta varia.

I.

EX LIBRIS II DE PROMISSIONIBUS

Adversus Noetum episcopum in Ægypto.

(Euseb. *Hist. eccl.*, VII, 24, 25.)

Α'. Ἐπεὶ δὲ (1) σύνταγμά τι προκομίζουσι Νέπωτος, ἄλλαν ἐπερείδονται ὡς ἀναντιβήτως ὑποδεικνύν-
τι (2) τὴν τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν ἐπὶ γῆς ἔσεσθαι·
ἐν ἄλλοις μὲν πολλοῖς ἀποδέχομαι καὶ ἀγαπῶ Νέπω-
τα, τῆς τε πίστεως καὶ τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς ἐν
κατὰ Γραφαῖς διατριβῆς· καὶ τῆς πολλῆς ψαλμο-
δίας (3), ἥ μέχρι νῦν πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν εὐθυμοῦν-

I. Sed quoniam librum quemdam proferunt Ne-
potis, quo quidem magnopere nituntur, quasi in eo
certissimis argumentis demonstratum sit, regnum
Christi in terris futurum : in plurimis quidem aliis
rebus laudo Nepotem ac diligo, cum propter fidem,
tum ob diligentiam et studium Scripturarum, po-
stremo ob psalmodiarum cantus multiplices, quibus

(1) Ἐπεὶ δὲ, κ. τ. λ. Ejusmodi excerptis Diony-
sianis hæc præmittit Eusebius : « Duos libros Περὶ
ἐπαγγελιῶν, *De promissionibus*, composuit (Dio-
nysius). Causam scribendi præbuit Nepos quidam
episcopus Ægypti, qui promissiones sanctis homi-
nibus factas in divinis voluminibus, Judaico sensu
exhibendas docebat, et nescio quod mille annorum
spatium corporalibus refertum deliciis in hac terra
fore affirmabat. Cumque ex Joannis Revelatione
opinionem suam stabilire se posse existimaret, li-
brum quem de hac quæstione composuerat, Ἐλεγγὸν
ἀλληγοριστῶν, *Confutationem Allegoristarum*, inscrip-
psit. Hunc ergo Dionysius in libris *De promis-
sionibus* acriter impugnât. Et in priore quidem libro
ipsius sententiam de hac quæstione proponit. In
secundo autem libro de Joannis Revelatione dispu-
tans, in ipso statim exordio Nepotis mentionem
facit his verbis : *Sed quoniam*, etc. GALLAND.

(2) Ἐποδεικνύντι. In codice Maz., Med., Fuk.
et Savil., ἀποδεικνύντι scribitur rectius. Porro cum
constet ex hoc loco, librum Dionysii Alexandrini
De promissionibus scriptum fuisse adversus Nepo-
tem episcopum Ægypti, miror, Hieronymum in
præfatione lib. xviii *Commentariorum* in Isaiam,
affirmare eum librum adversus Irenæum Lugdu-

nensem episcopum a Dionysio fuisse conscriptum.
Fuit quidem Irenæus ex numero eorum, qui regnum
Christi mille annorum spatio in terris futurum
crediderunt, quibus id Papias persuaserat, ut scribit
idem Hieronymus in *Catalogo*, et Eusebius in fine
libri iii. Verum Dionysii liber non adversus Ire-
næum scriptus erat, sed adversus Nepotem, ut patet
tum ex hoc Eusebii loco, tum ex ipso Hieronymo
in libro *De scriptoribus ecclesiasticis*, ubi de Dio-
nysio loquitur. VALES.

(3) Ψαλμοδίας. Christophorsonus psalmos et
hymnos a Nepote compositos interpretatur. Sane
hic fuit mos veterum Christianorum, ut psalmos et
hymnos in honorem Christi componerent. Quod
testatur Eusebius in fine lib. v. De his psalmis
mentio fit in epistola concilii Antiocheni adversus
Paulum Samosatenum, et in canone penultimo
concilii Laodiceni; ubi diserte prohibetur, ne
psalmi ἰδιωτικῶς, id est a privatis hominibus com-
positi, in ecclesia recitentur. Invaluerat enim hæc
consuetudo, ut multi psalmos in honorem Christi
componerent, eosque in Ecclesia cantari facerent,
ut ex locis supra notatis apparet. Hujusmodi ergo
psalmos in Ecclesia deinceps cani vetant Patres
concilii Laodicensis, quos ἰδιωτικῶς appellant, id

plerique ex fratribus etiamnum magnopere delectantur; magnoque honore ac reverentia hominem prosequor, vel ob id maxime quod ex hac vita migravit: sed veritatem magis diligo, cunctisque præferendam censeo. Etenim ea quæ recte dicta sint, absque invidia laudare ac probare debemus; si quid vero secius scriptum est, id examinari a nobis et corrigi decet. Quod si ipse præsens adesset, et opinionem suam viva voce promulgaret, sufficeret fortasse simplex absque scripto colloquium, quo per interrogationes ac responsiones convincerentur adversarii, et in pristinam concordiam revocarentur. Verum cum in publicum editus sit liber, isque, ut nonnullis videtur, ad persuadendum aptissimus: et cum quidam doctores legem quidem ac prophetas nihili faciant, Evangelia sequi negligant, apostolorum Epistolas contemnant: hujus vero libri doctrinam quasi magnum aliquod et arcanum sacramentum venditent, et simpliciores quosdam ex fratribus nostris nihil sublime atque magnificentum, nec de glorioso prorsusque divino adventu Domini nostri, nec de resurrectione nostra nostrique ad Christum aggregatione et assimilatione sentire patiantur; sed levia quædam ac mortalia, et qualia nunc homines sperare solent, in regno Dei cogitare Nepotem, quasi presentem, disputationem instituant.

II. *Paucis deinde interpositis hæc subjungit*: Cum essem, inquit, in Arsinoitica præfectura, in qua jampridem, ut nosti, increbuit hæc opinio, adeo ut schismata et integrarum Ecclesiarum defectiones fierent; convocatis presbyteris ac doctoribus qui per singulos vicos fratribus prædicabant, præsentibus item fratribus qui adesse voluerant, hortatus sum illos ut ea doctrina palam in concione examinaretur. Cuius hunc librum tanquam scutum quoddam murumque inexspugnabilem mihi opposuissent, tres continuos dies a prima luce usque ad vesperam cum ipsis sedens, quæcunque in eo libro scripta erant, discutere aggressus sum. Tum vero fratrum constantiam, et ardentissimum co-

est ab hominibus imperitis compositos, non a sancto Spiritu dictatos. Ita explicat Agobardus in libro *De ritu canendi psalmos in Ecclesia*. VALES.

(4) *Ἡ προανεπαύσατο*. Plinius lib. xxviii, c. 2: *Cur, inquit, ad mentionem defunctorum, testamur memoriam eorum a nobis sollicitari?* Id.

(5) *Ἐξετάζειν τε*. Rectius in codice Med., Maz. et Fuk., *ἐξετάζειν δέ*. Paulo post ex iisdem codicibus scribendum est, *γραφῆς δὲ ἐκκειμένης*, ut videtur legisse Rufinus: pro quo Nicephorus posuit *προκειμένης*. Simile mendium in eodem vocabulo supra notavi. Id.

(6) *Κατεπαγγελόμενων*. Id est, diu ante promittunt, quam tradant. Metaphora est a mysteriis Græcorum, qui magna quædam et miranda initialis promittebant, eosque diuturna expectatione cruciabant, ut opinionem ac reverentiam suspensionis cognitionis ædificarent, quemadmodum loquitur Tertullianus in libro *Contra Valentinianos*. Id.

(7) *Ἐλπίζόμενα πεθόντων*. Hujus loci emendatio debetur codici Mazarino, in quo diserte scriptum invenit, *καὶ ὅλα τὰ νῦν ἐλπίζειν ἀναπειθόντων ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ*. Quo modo etiam legitur in codice Mediceo, nisi quod *ἐλπίζόμενα ἐλπίζειν scri-*

ται· καὶ πάνυ δι' αἰδοῦς ἄγω τὸν ἄνθρωπον ταύτη μᾶλλον, ἢ προανεπαύσατο (4). Ἀλλὰ φίλη γὰρ καὶ προτιμωτάτη πάντων ἡ ἀλήθεια· ἐπαινεῖν τε χρὴ καὶ συναίνειν ἀφθόνης, εἴ τι ὀρθῶς λέγοιτο· ἐξετάζειν τε (5) καὶ διευθύνειν, εἴ τι μὴ φαίνοιτο ὑγιῶς ἀναγεγραμμένον. Καὶ πρὸς μὲν παρόντα καὶ ψιλῶ λόγῳ δογματίζοντα, αὐτάρκτης ἦν ἂν ἡ ἀγραφὸς ὀμμία, δ' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρισεως πειθουσα καὶ συμβιβάζουσα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους· γραφῆς δὲ ἐκκειμένης, ὡς δοκεῖ τισι, πιθανωτάτης· καὶ τινῶν διδασκάλων τὸν μὲν νόμον καὶ τοὺς προφήτας τὸ μηδὲν ἔργου μένων, καὶ τὸ τοῖς Εὐαγγελίοις ἐπεσθαι παρέντων, καὶ τὰς τῶν ἀποστόλων Ἐπιστολὰς ἐκφαυλισάντων, τὴν δὲ τοῦ συγγράμματος τούτου διδασκαλίαν ὡς μέγα δὴ τι καὶ κεκρυμμένον μυστήριον κατεπαγγελλόμενων (6), καὶ τοὺς ἀπλουστεροὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν οὐδὲν εἰόντων ὑψηλὸν καὶ μεγαλεῖον φρονεῖν, οὐτε περὶ τῆς ἐνδόξου καὶ ἀληθοῦς ἐνθέου τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπιφανείας, οὐτε τῆς ἡμετέρας ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπισυναγωγῆς καὶ ὁμοιώσεως· ἀλλὰ μικρὰ καὶ θνητὰ καὶ ὅλα τὰ νῦν ἐλπίζειν ἀναπειθόντων (7) ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ ἀναγκαῖον καὶ ἡμᾶς, ὡς πρὸς παρόντα, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν διαλεχθῆναι Νέπωτα.

jubcant: necesse est, ut adversus fratrem meum

B. *Τούτοις μεθ' ἕτερα ἐπιφέρει λόγων*. Ἐν μὲν οὖν τῷ Ἀρσενοειτῇ (8) γενόμενος, ἐνθα (ὡς οἶδας) πρὸ πολλοῦ τούτου ἐπεπόλαζε τὸ δόγμα (9), ὡς καὶ σχίσματα καὶ ἀποστασίας ὄλων Ἐκκλησιῶν γεγενῆσθαι· συγκαλέσας τοὺς πρεσβυτέρους καὶ διδασκάλους τῶν ἐν ταῖς κώμαις ἀδελφῶν· παρόντων καὶ τῶν βουλομένων ἀδελφῶν, δημοσίᾳ τὴν ἐξέτασιν ποιησασθαι τοῦ λόγου προετρεψάμην. Καὶ τούτῳ μοι προσεγαγόντων τὸ βιβλίον ὡς τι ὄπλον καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον (10), συγκαθεσθεὶς αὐτοῖς τριῶν ἕξ ἡμερῶν ἐξ ἑω μέχρις ἑσπέρας, διευθύνειν ἐπειράθην τὰ γεγραμμένα. Ἐνθα καὶ τὸ εὐσταθὲς καὶ τὸ φιλάλληλος, καὶ τὸ εὐπαρακολούθητον (11) καὶ συνετὸν ὑπερηγάσθην τῶν ἀδελφῶν, ὡς ἐν τάξει καὶ μετ' ἐπιεικείας

ptum habetur. Sed rectissima est codicis Mazariniani lectio, quam ego priusquam comperissem, subaudiendum hic esse ἀπὸ κοινοῦ verbum φρονεῖν existimabam. Codici Maz. subscribunt codex Fuk. et Savil. Id.

D (8) *Ἐν μὲν οὖν τῷ Ἀρσενοειτῇ*. Mirum est in tribus nostris codicibus, et apud Nicephorum ac Ptolemæum ita legi, cum constet scribendum esse Ἀρσινοειτῇ. Sic enim dicta est hæc præfectura ab Arsinoe regina. Id.

(9) *Ἐπεπόλαζε τὸ δόγμα*. Langus et Musculus interpretantur, *emersit*. Christophorus autem vertit, *prodiit in lucem*. Ego vero malui vertere, *increbuit*, quo sensu Eusebius hanc vocem usurpat in cap. 29 libri vii. Id.

(10) *Ἀκαταμάχητον*. Codex Med. et Maz. habent ἀκαταμάχητον, longe rectius: sic etiam scribitur in codice Fuk. et Savil.

(11) *Εὐπαρακολούθητον*. Feliciter mihi vertisse videor, *docilitatem*. Nam παρακολουθεῖν propria dicuntur auditores, qui sensum verborum assequuntur. Male ergo Musculus et Christophorus *obsequium* interpretati sunt. VALES.

τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἐπαπορήσεις καὶ τὰς συγκατα-
θέσεις ἐποιούμεθα · τὸ μὲν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ φι-
λοεικῶς τῶν ἁπαξ δοξάντων περιέχεται, εἰ καὶ φαί-
νοιντο (12) ὀρθῶς ἔχοντα, παραιτησάμενοι · μήτε δὲ
τὰς ἀντιλογίας ὑποστελλόμενοι · ἀλλ' ἐς ὅσον οἶόν τε
τῶν προκειμένων ἐπιβατεύειν (13) καὶ κρατύνειν αὐ-
τὰ πειρώμενοι · μήτε εἰ λόγος αἰρεῖ, μεταπειθεσθαι
καὶ συνομολογεῖν αἰδοῦμενοι · ἀλλ' εὐσυνειδήτως καὶ
ἀνυποκρίτως, καὶ ταῖς καρδίαις (14) πρὸς τὸν Θεὸν
ἠπλωμένοι, τὰ ταῖς ἀποδείξεσι καὶ διδασκαλίαις τῶν
ἁγίων Γραφῶν συνιστανόμενα καταδεχόμενοι. Καὶ
τέλος, ὃ τε τῆς διδασχῆς ταύτης ἀρχηγὸς καὶ εἰσηγη-
τῆς ὁ καλούμενος Κοραχίου, ἐν ἐπιχώῳ πάντων τῶν
παρόντων ἀδελφῶν ὠμολόγησε καὶ διεμαρτύρατο ἡμῖν,
μηκέτι τούτῳ προσέξειν, μηδὲ διαλέξεσθαι περὶ τού-
του, μηδὲ μεμνησθαι, μηδὲ διδάξειν, ὡς ἱκανῶς ὑπὸ
τῶν ἀντιλεχθέντων ἤρημένος · τῶν τε ἄλλων ἀδελφῶν
οἱ παρόντες ἔχαιρον ἐπὶ τῇ κοινολογίᾳ καὶ τῇ πρὸς
πάντας συγκαταβάσει (15) καὶ συνδιαθέσει.

amplexurum non esse, nec de ea disputaturum, nec locuturum, nec populo prædicaturum : quippe qui
argumentis oppositis satis superque convictus fuisset. Fratribus autem qui aderant, hæc disputatio,
et omnium inter se reconciliatio atque consensus non mediocrem attulit voluptatem.

Γ. *Εἰθ' ἐξῆς ὑποθῆς περὶ τῆς Ἀποκαλύψεως
Ἰωάννου ταῦτά φησι.* Τινὲς μὲν οὖν τῶν πρὸ ἡμῶν
ἠθέτησαν καὶ ἀνεσκεύασαν πάντη τὸ βιβλίον · καθ'
ἕκαστον κεφάλαιον διευθύνοντες, ἄγνωστον τε καὶ
ἀσυλλόγιστον ἀποφαίνοντες · ψεύδεσθαι τε τὴν ἐπιγρα-
φήν · Ἰωάννου γὰρ οὐκ εἶναι λέγουσιν · ἀλλ' οὐδ' ἀπο-
κάλυψιν εἶναι, τὴν σφοδρῶ καὶ παχεῖ κεκαλυμμένην
τῷ τῆς ἀγνοίας παραπετάσματι (16) · καὶ οὐχ ὅπως
τῶν ἀποστόλων τινῶν, ἀλλ' οὐδ' ὅλων τῶν ἁγίων ἢ τῶν
ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τούτου γεγονέναι ποιητὴν τοῦ
γράμματος · Κήρινθον δὲ τὸν (17) καὶ τὴν ἀπ' ἐκείνου
κληθεῖσαν Κηρινθιανὴν συστησάμενον αἵρεσιν, ἀξί-
πιστον ἐπιφημίαις θελήσαντα τῷ ἑαυτοῦ πλάσμα-
τι ὄνομα. Τοῦτο γὰρ εἶναι τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ τὸ
ἴδιον, ἐπίγειον ἔσσεσθαι τὴν τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν ·
καλῶν αὐτῆς ὠρέγετο, φιλοσύματος ὦν καὶ πάνυ σαρ-
κικὸς, ἐν τούτοις ὄνειροπολεῖν (18) ἔσσεσθαι · γαστέρος
καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα πλησμοναῖς, τουτέστι σιτίοις
καὶ ποτοῖς καὶ γάμοις, καὶ δι' ὧν εὐφημότερον (19)

A gnoscendæ veritatis studium et docilitatem atque
intelligentiam magnopere sum admiratus : adeo
moderate et ordine interrogationes rationesque
dubitandi, et assensiones a nobis fiebant. Ac stu-
diose quidem cavebamus, ne ea quæ semel nobis
placuisent, tametsi falsa esse [non] deprehende-
rentur, pertinaciter defenderemus : nec aliorum
objectiones subterfugiebamus. Sed quoad fieri pote-
rat, ad ea de quibus instituta erat disputatio, entii
eque stabilire conabamur : sin autem rationibus
convicti essemus, non pudebat nos mutare senten-
tiam, et aliis assentiri. Quin potius cum bona ani-
mi conscientia, absque ulla simulatione, expansis
ad Deum cordibus, quæcunque certissimis argumen-
tis et auctoritate sacræ Scripturæ confirmata es-
sent, suscipiebamus. Tandem denique Coracio, qui
hujus doctrinæ auctor et signifer fuerat, audientibus
cunctis qui aderant fratribus, pollicitus nobis et
contestatus est, se in posterum hanc opinionem
B
sent, suscipiebamus. Tandem denique Coracio, qui
hujus doctrinæ auctor et signifer fuerat, audientibus
cunctis qui aderant fratribus, pollicitus nobis et
contestatus est, se in posterum hanc opinionem
non mediocrem attulit voluptatem.

III. *Deinde aliquanto post de Revelatione Joannis
ita scribit :* Nonnulli quidem ex iis qui nos præces-
serunt, librum hunc repudiari penitus ac refuta-
verunt ; singula ejus capita refellentes, eumque absque
ullo sensu et ratiocinatione scriptum esse monst-
rantes. Ad hæc inscriptionem libri falsam esse dicunt.
Neque enim auctorem ejus esse Joannem. Sed neque
eam revelationem esse, quippe quæ tam crasso
C
tamque opaco ignorantia obducta sit velo. Et non
modo apostolorum neminem, sed ne ullum quidem
e sanctis et ecclesiasticis viris hujus libelli con-
ditorem fuisse affirmant ; sed Cerinthum, sectæ
ab ipsius nomine appellatæ auctorem, cum nempe
magnæ auctoritatis nomen ad faciendam fidem
commentis suis vellet præfigere. Quippe hanc
Cerinthi opinionem fuisse, regnum Christi ter-
renum futurum ; et in iis maxime rebus quas ipse
utpote carnalis et voluptatibus corporis deditus
præcipue concupiscebat, hæsurum ; in ventris sci-

(12) *Et καὶ φαίνοιντο.* Editio Stephani habet
εἰ καὶ μὴ φαίνοιντο, ut et Christophoronus, qui
sic locum reddit : *Ne illis que fuerant ante ab
ipsis decreta, si quidquam in eis veritati repugnare
videretur, mordicus adhererent, præcavebant.* REA-
DING.

(13) *Τῶν προκειμένων ἐπιβατεύειν.* Musculus
vertit, *instare propositis*, multo rectius quam Chri-
stophoronus, qui vertit, *ea quæ erant ab aliis pro-
posita munire.* VALES.

(14) *ἠπλωμένοι ταῖς καρδίαις.* Hic quoque
Musculus multo rectius vertit, quam Christophor-
onus et Langus. Nam Christophoronus vertit,
puris erga Deum ac simplicibus animis. Atque ita
fere Langus. At Musculus recte interpretatus est,
cordibus ad Deum expansis. Sed et longe ante Mus-
culum Rufinus recte hunc locum exposuerat,
patefactis cordibus Deo. Id.

(15) *Συγκαταβάσει.* Hoc loco συγκατάβασις po-
nitur non pro dispensatione, sed pro συμβιβάσει, id
est, unitione, ut sic dicam, et reconciliatione, qua
voce utitur Dionysius paulo supra, καὶ συμβιβά-

ζουσα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους. Eodem sensu Paulus
in Epistola ad Colossenses capite II, συμβιβάειν, et
συμβιβασμὸν dixit. Id.

D (16) *Ἄγνοιας παραπετάσματι.* Nicephorus ha-
bet ἀγνοίας. Id.

(17) *Κήρινθον δὲ ... καὶ ἰερῶν σφαγαῖς.* Inte-
grum hunc locum Dionysianum descripserat antea
Eusebius *Hist. eccl.*, lib. III, cap. 28. GALLAND.

(18) *Ὀνειροπολεῖν.* Scribendum videtur ὄνειρο-
πολεῖ, vel ὄνειροπόλει. Paulo post, ubi legebatur
εὐθυμότερον, emendavi εὐφημότερον, ex codd. Maz.,
Med., Fuket. et Savil., quibus subscribit Nicephorus,
et Eusebius ipse in libro III, cap. 27, ubi hunc lo-
cum Dionysii adducit. VALES.

(19) *Εὐφημότερον.* Sic habent mss. codd. Maz.
et Med. Sic item idem Eusebius lib. III, cap. 28. Ita
etiam Nicephorus lib. III, cap. 14. Nec aliter legisse
Rulinum ex versione ejus apparet. Sic enim ver-
tit : *Et ut aliquid sacratius dicere videretur, legales
aiebat festivitatis rursum celebrandas.* Festorum
scilicet et sacrificiorum nomine libidines suas velabat
Cerinthus, ut honestatem quamdam in speciebus

licet, et eorum quæ sub ventre sunt satietate, id est in eibis ac poculis, in nuptiis et in iis quibus ista honestius parari posse existimabat, festis nimirum et sacrificiis, et hostiarum mactationibus. Ego vero librum illum rejicere omnino non ausim, præsertim cum multi ex fratribus eum magni faciant. Sed hujusmodi de illo opinionem concipiens, quasi sensus mei modum excedat, arcanam quamdam planeque admirabilem singularum rerum intelligentiam latere existimo. Nam etsi ipse non intelligo, suspicor tamen altiorem quemdam sensum verbis subesse. Eaque non meo ipsius iudicio melior atque æstimo: sed plus fidei tribuens, sublimiora esse censeo quam ut a me percipiuntur. Nec ea condemno quæ intelligere non potui: verum inde admiror magis, quod capere non possum.

IV. *Posthæc integro Revelationis libro examinato, postquam apertissime ostendit, eum prorsus intelligi non posse juxta obvium verborum sensum, hæc subjicit: Absoluta demum universa prædictione sua, propheta beatos pronuntiat tum eos qui eam servaverint, tum se ipsum. Beatus, inquit, qui servat verba prophetiæ libri hujus; et ego ipse Joannes, qui hæc vidi atque audivi*¹. Joannem igitur hunc vocari, et librum a Joanne scriptum esse, non inficior. Fateor enim sancti cujusdam et divino Spiritu afflati viri id opus esse. Sed hunc ipsum esse apostolum, Zebedæi filium, Jacobi fratrem, cujus est Evangelium illud quod secundum Joannem inscribitur et Epistola catholica, haud facile concesserim. Nam ex utriusque genio et forma loquendi, et ex libelli totius ductu ac dispositione, non unum eundemque scriptorem esse conjicio. Quippe evangelista quidem nullibi nomen suum ascribit: nec semet ipse, aut in Evangelio, aut in Epistola prædicat. Et paulo post subdit: Joannes vero nusquam, nec tanquam de se ipso, nec tanquam de altero. At ille qui Revelationem scripsit, in ipso statim exordio nomen suum præfigit, cum ait: *Revelatio Jesu Christi, quam dedit ipsi ut palam faceret servis suis celeviter, et significavit mittens per angelum suum Joanni servo suo, qui testificatus est verbum Dni; et testimonium ejus, quæcumque vidit*². Ad hæc epistolam scribit: *Joannes, inquit, septem Ecclesiis quæ sunt in Asia, gratia vobis et pax*³. Evangelistes vero ne catholice quidem Epistolæ nomen suum præfixit; sed absque ulla verborum ambage ab ipso divine revelationis mysterio exorsus est. *Quod fuit, inquit, ab initio; quod audivimus, quod vidimus oculis nostris*⁴. Ob hujusmodi enim reve-

A ταῦτα φήθη ποριεῖσθαι, ἑορταῖς καὶ θυσίαις καὶ ἱερῶν σφαγαῖς. Ἐγὼ δὲ ἀθετῆσαι μὲν οὐκ ἂν τολμήσαιμι τὸ βιβλίον· πολλῶν αὐτὸ διὰ σπουδῆς ἔχοντων ἀδελφῶν· μείζονα δὲ τῆς ἑμαυτοῦ φρονήσεως τὴν ὑπόληψιν τὴν περὶ αὐτοῦ λαμβάνων, κεκρωμμένην εἶναι τίνα καὶ θαυμασιωτέραν τὴν καθ' ἕκαστον ἐκδοχὴν ὑπολαμβάνω. Καὶ γὰρ εἰ μὴ συνίημι, ἀλλ' ὑπονοῶ γε νοῦν τίνα βαθύτερον ἐγκείσθαι τοῖς ῥήμασιν· οὐκ ἰδίῳ ταῦτα μετρῶν καὶ κρῖνων λογισμῶ, πίπτει δὲ πλέον νέμω, ὑψηλότερα ἢ ὑπ' ἐμοῦ καταληφθῆναι νενόμικα· καὶ οὐκ ἀποδοκιμάζω ταῦτα ἅ μὴ συνεώρακα· θαυμάζω δὲ μᾶλλον εἶ μὴ καὶ εἶδον.

B Δ'. *Ἐπὶ τοῦτοις τὴν ὀλίγη τῆς Ἀποκαλύψεως βασανίσας γραφῆν, ἀδύνατον δὲ αὐτὴν κατὰ τὴν πρόχειρον ἀποδείξας νοεῖσθαι διάνοιαν, ἐπιφέρει λέγων· Συντελέσας δὴ πᾶσαν, ὡς εἶπεν, τὴν προφητείαν, μακαρίζει ὁ προφήτης τοὺς τε φυλάσσοντας αὐτὴν, καὶ δὴ καὶ ἑαυτὸν. Μακάριος γάρ, φησὶν, ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· κατὰ Ἰωάννην δὲ βλέπων καὶ ἀκούων ταῦτα. Καλεῖσθαι μὲν οὖν αὐτὸν Ἰωάννην, καὶ εἶναι τὴν γραφὴν Ἰωάννου ταύτην, οὐκ ἀντεροῦ. Ἄγιου μὲν γὰρ εἶναι τινος καὶ θεοπεύστου συναινεῖ. Οὐ μὴν ῥαδίως ἂν συνθειμὴν τοῦτον εἶναι τὸν ἀπόστολον, τὸν υἱὸν Ζεβεδαίου, τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου· οὐ τὸ Εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Ἰωάννην ἐπιγεγραμμένον, καὶ ἡ Ἐπιστολὴ ἡ καθολικὴ. Τεκμαίρομαι γὰρ ἐκ τε τοῦ ἤθους ἑκατέρων, καὶ τοῦ τῶν λόγων εἴδους, καὶ τῆς τοῦ βιβλίου διεξαγωγῆς λεγομένης (20), μὴ τὸν αὐτὸν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ εὐαγγελιστὴς, οὐδαμοῦ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παρεγγράφει· οὐδὲ κηρύσσει ἑαυτὸν, οὔτε διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, οὔτε διὰ τῆς Ἐπιστολῆς. Εἶθ' ὑποθᾶς, πάλιν ταῦτα λέγει· Ἰωάννης δὲ οὐδαμοῦ οὐδὲ ὡς περὶ ἑαυτοῦ, οὐδὲ ὡς περὶ ἑτέρου· ὁ δὲ τὴν Ἀποκάλυψιν γράψας, εὐθύς τε ἑαυτὸν ἐν ἀρχῇ προτάσσει· Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ ἣν ἔδωκεν αὐτῷ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἐν τάχει· καὶ ἐσήμανεν ἀποστέλλειν διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννη· ὃς ἠμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ὅσα εἶδεν. Εἶτα καὶ ἐπιστολὴν γράφει· Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ Ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη· Ὁ δὲ γε εὐαγγελιστὴς, οὐδὲ τὸ [Ἰσ. τῆς] καθολικῆς Ἐπιστολῆς προέγραψεν ἑαυτοῦ τὸ ὄνομα· ἀλλὰ ἀπερίττως ἀπ' αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἤρξατο· Ὁ ἦρ ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν,*

¹ Apoc. xxii, 7, 8. ² Apoc. i, 4, 2. ³ Ibid. 4. ⁴ I Joan. i, 1.

præferret. Hinc immerito legit εὐθυμότερον Christophorus, tum hic tum in priore loco Eusebiano; cum potius ex illo hunc reformare debuisset, quam ex hoc illum depravare. VALES. ad Euseb. lib. iii, cap. 28.

(20) *Διεξαγωγῆς λεγομένης.* Hoc vocabulum proprium fuit rhetorum, ut vox illa λεγομένης a Dionysio adjuncta satis indicat. Et Musculus quidem tractatum libri interpretatur. Christophorus

autem *discursum*. Ego διεξαγωγὴν idem esse censeo, quod dispositionem, sive οἰκονομίαν. Nam διεξαγαγεῖν idem est ac διοικεῖν, ut scribit Suidas. Possis etiam interpretari formam et rationem scribendi seu characterem, quod confirmat Dionysius. Primo enim ἀπὸ τοῦ ἤθους probat Apocalypsin non esse Joannis apostoli. Deinde ex stylo et forma scribendi, id est ex dictione atque sententiis. In.

ὁ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. Ἐπὶ ταύτῃ γὰρ τῇ ἀποκαλύψει καὶ ὁ Κύριος τὸν Πέτρον ἐμακάρισεν εἰπὼν· Μακάριος εἶ, Σίμων, βῆρ Ἰωῦ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ Πατήρ μου ὁ οὐράνιος. Ἄλλ' οὐδὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ φερομένῃ Ἰωάννου καὶ τρίτῃ, καὶ τοὶ βραχέϊαις οὖσαι Ἐπιστολαῖς, ὁ Ἰωάννης ὀνομαστὶ πρόκειται· ἀλλὰ ἀνωμόως ὁ πρεσβύτερος γέγραπται. Οὗτος δὲ γε οὐδὲ αὐταρχεὶς ἐνόμισεν ἅπαξ ἑαυτὸν ὀνομάσας, διγχεῖσθαι τὰ ἐξῆς· ἀλλὰ πάλιν ἀναλαμβάνει· Ἐγὼ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ἐν ὑπομονῇ Ἰησοῦ, ἐξηρόμην ἐν τῇ νῆσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· καὶ δὴ καὶ πρὸς τῷ τέλει ταῦτα εἶπε· Μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· κἀγὼ Ἰωάννης ὁ βλέπων καὶ ἀκούων ταῦτα. Ὅτι μὲν οὖν Ἰωάννης ἐστὶν ὁ ταῦτα γράφων, αὐτῷ λέγοντι πιστευτέον.

Ε'. Ποῖος δὲ οὗτος, ἄδελον. Οὐ γὰρ εἶπεν ἑαυτὸν ὡς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ πολλαχοῦ, τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ τοῦ Κυρίου μαθητὴν· οὐδὲ τὸν ἀναπεσόντα ἐπὶ τὸ στήθος αὐτοῦ· οὐδὲ τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου· οὐδὲ τὸν αὐτόπτην καὶ αὐτήκοον τοῦ Κυρίου γενόμενον. Εἶπε γὰρ ἂν τι τούτων τῶν προδεδηλωμένων, σαφῶς ἑαυτὸν ἐμφανίσει βουλόμενος. Ἄλλὰ τούτων μὲν οὐδὲν· ἀδελφὸν δὲ ἡμῶν καὶ συγκοινωνὸν εἶπε καὶ μάρτυρα Ἰησοῦ, καὶ μακάριον ἐπὶ τῇ ὁρᾷ καὶ ἀποκαλύψει. Πολλοὺς δὲ ὁμωνύμους Ἰωάννην τῷ ἀποστόλῳ νομίζω γεγονέναι· οἱ δὲ διὰ τὴν πρὸς ἐκεῖνον ἀγάπην, καὶ τὸ θαυμάζειν καὶ ζηλοῦν, ἀγαπηθῆναι τε ὁμοίως αὐτῷ βούλεσθαι ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τὴν αὐτὴν ἠσπάζαντο· ὡσπερ καὶ ὁ Παῦλος πολὺς, καὶ δὴ καὶ ὁ Πέτρος ἐν τοῖς τῶν πιστῶν παισὶν ὀνομάζεται (21). Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἕτερος Ἰωάννης ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἀποστόλων ὁ ἐπικληθεὶς Μάρκος· ὃν Βαρνάβας καὶ Παῦλος ἑαυτοῖς συμπάρελαβον, περὶ οὗ καὶ πάλιν λέγει· *Εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην*. Εἰ δὲ οὗτος ὁ γράψας ἐστὶν, οὐκ ἂν φαίην· οὐδὲ γὰρ ἀφῆχαι σὺν αὐτοῖς εἰς τὴν Ἀσίαν γέγραπται· *Ἀλλὰ ἀναχθέντες μὲν, φησὶν, ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ Παῦλον, ἦλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλλίας· Ἰωάννης δὲ ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῶν, ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα*. Ἄλλον δὲ τίνα οἶμαι τῶν ἐν Ἀσίᾳ γενομένων· ἐπεὶ καὶ δύο φασὶν ἐν Ἐφέσῳ γενέσθαι μνήματα, καὶ ἐκάτερον Ἰωάννου λέγεσθαι.

Γ'. Καὶ ἀπὸ τῶν νοημάτων δὲ καὶ τῶν ρημάτων

• Matth. xvi, 17. • Apoc. 1, 9. • Apoc. xxii, 7, 8. • Act. xiii, 5. • Ibid. 15.

(21) Ἐν τοῖς τῶν πιστῶν παισὶν ὀνομάζεται. Notandus est hic Dionysii locus de antiqua Christianorum consuetudine, qui Petri Paulique et aliorum sanctorum nomina, liberis suis imponebant, tum honoris ac benevolentiae causa, tum ut liberi sui Deo chari acceptique essent, non minus quam sancti illi fuerant. Hinc est, quod Chrysostomus in tomo primo, in oratione de sancto Meletio, Antiochenos tanta benevolentia Meletium complexos esse

lationem Petrum Dominus beatum prædicavit his verbis : *Beatus es, Simon, fili Jonæ, quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui in cælis est* *. Sed neque in secunda ac tertia, quæ Joanni vulgo ascribuntur, Epistolis, quamvis brevissimis, Joannis vocabulum prostat. verum absque ullo nomine *Senior* inscribitur. Alter autem ille non satis habuit nomine suo semel edito narrationem deinceps prosequi ; sed iterum repetit : *Ego Joannes, frater et consors vester in tribulatione et regno et in patientia Jesu, sui in insula quæ Patmos vocatur, propter verbum Dei et testimonium Jesu* *. Et sub finem libri rursus hæc addit : *Beatus qui servat verba prophetiæ libri hujus ; et ego Joannes, qui hæc vidi et audivi* *. Joannem igitur esse auctorem hujus libri, ipsi id affirmanti credendum est.

V. Sed quisnam ille fuerit Joannes, incertum. Neque enim se ipsum esse dixit, sicut in Evangelio sæpius dicitur, discipulum illum quem dilexit Dominus ; aut illum qui supra pectus Domini recubuit ; aut fratrem Jacobi ; aut illum denique qui Dominum vidit atque audivit. Aliquid enim horum quæ memorata sunt certe dixisset, si se ipsum liquido voluisset ostendere. Sed horum quidem nihil posuit : fratrem vero duntaxat, et consortem nostrum sese appellavit, et testem Jesu ; beatum denique ob visam atque auditam revelationem. Ac plurimos quidem fuisse opinor Joanni apostolo cognominis : qui propter singularem erga illum benevolentiam, et quod hominem mirarentur ac suspicerent, et perinde ac illè a Domino diligi ambirent, hoc cognomentum adamaverint ; quemadmodum ex fidelium liberis multos Pauli Petrique nominibus appellatos videmus. Est etiam alius Joannes in Actibus apostolorum cognomento Marcus, quem Barnabas et Paulus comitem sibi adjunxerunt. De quo etiam rursus dicitur : *Habebant autem Joannem ministrum* *. An hic sit qui Revelationem scripsit, mihi non liquet. Neque enim una cum illis in Asiam venisse perhibetur : *Sed cum solvissent, inquit, a Papho, Paulus quidem Pergen Pamphyliæ profectus est ; Joannes vero discedens ab illis, reversus est Hierosolymam* *. Alium igitur esse censeo : unum scilicet eorum qui in Asia versati sunt. Duo enim apud Ephesum sepulcra fuisse traduntur : utrumque Joannis nomine insignitum.

VI. Ex sententiis quoque et ex verbis eorumque

scribit, ut parentes liberis suis nomen illius imponerent, quo domum suam ejus præsentia exornarent. Idem Chrysostomus homilia 21 in Genesin, auditores suos hortatur, ut non quævis nomina temere ac fortuito, nec avorum aut proavorum aut illustrium virorum, sed sanctorum potius hominum qui virtutibus refulerunt, liberis suis imponant appellationes, ut eorum exemplo ad virtutem incendantur. VALES.

collocatione, facile conjicitur hunc ab illo diversum fuisse. Nam Evangelium et Epistola sibi mutuo consonant, et eodem ordiuntur modo. Sic enim incipit Evangelium : *In principio erat Verbum* ¹⁰. Epistola vero : *Quod fuit ab initio* ¹¹. In illo dicitur : *Et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis ; et vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre* ¹². Hæc vero eadem habet, paulisper tantum immutata : *Quod audivimus, quod vidimus oculis nostris, quod perspeximus, et manus nostræ contrectaverunt de Verbo vitæ ; et vita manifestata est* ¹³. Hæc enim ille veluti modulationis prologia præmittit, adversus eos qui Christum in carne advenisse negabant, ut in sequentibus ostendit. Quamobrem de industria subjunxit : *Et quod vidimus, testamur, et annuntiamus vobis vitam æternam, quæ erat apud Patrem et apparuit nobis. Quod vidimus et audivimus, annuntiamus vobis.* Adeo totus ex se ipse pendet, et a propositionibus suis ne latum quidem unguem discedit ; sed iisdem pæne capitibus ac verbis cuncta prosequitur. Ex quibus nos quidem nonnulla breviter suggeremus. Qui vero attente perlegerit, in utroque sæpius vitam, lucem, fugam tenebrarum ; frequenter veritatem, gratiam, gaudium, carnem et sanguinem Domini, judicium, peccatorum remissionem ; Dei erga nos dilectionem, mutua inter nos dilectionis præceptum, et universa præcepta servanda esse reperiet. Ad hæc condemnationis elogium adversus mundum, diabolum et Antichristum ; promissio sancti Spiritus, adoptio filiorum Dei, fides in omnibus a nobis præstanda ; Pater et Filius ubique nominati, in utroque passim occurrunt. Denique in omnibus, si recte examinaveris, unum idemque utriusque scriptionis genus, Evangelii nimirum et Epistolæ, evidenter apparet. Apocalypsis vero ab his prorsus aliena est et extranea ; nulla necessitudine, aut vicinitate coniungens quidquam ex supradictis ; ac ne syllabam quidem unam cum illis communem habens. Sed neque Epistola (de Evangelio enim nihil dico) mentionem ullam aut significationem facit Apocalypseos ; nec Apocalypsis Epistolæ ; cum tamen Paulus in Epistolis nonnihil de revelationibus suis indicaverit, quas quidem ille in proprium volumen non retulit.

¹⁰ Joan. 1, 1. ¹¹ I Joan. 1, 1. ¹² Joan. 1, 14. ¹³ I Joan. 1, 1, 2, 3.

(22) *Καὶ ἀπὸ τῶν νοημάτων δὲ καὶ ρημάτων, καὶ τῆς τούτων συντάξεως.* Hoc secundum est argumentum, quo Dionysius Alexandrinus conjiciebat, Apocalypsin et Evangelium Joannis non unius scriptoris opus esse. Primum enim argumentum quo id probabat, petitur ex moribus et instituto utriusque scriptoris, ut ipse Dionysius insinuavit his verbis : *τεκμηρίομαι γὰρ ἐκ τῆς τοῦ ἕθους ἐκατέρων.* Et hoc quidem argumentum ad hæc usque verba quæ supra posuimus, Dionysius exsecutus est. Nunc vero alterum argumentum proponit, ex verbis et sententiis utriusque scriptoris, et ex collocatione verborum. Sic enim cum Cicerone interpretor vocem illam *σύνταξιν*. Vide elegantissimum librum Dionysii Hal. *Περὶ συντάξεως ὀνομάτων*. Quanquam hoc loco σύνταξιν, tam sententiarum quam verborum dispositionem videtur comprehen-

α καὶ τῆς συντάξεως (22) αὐτῶν, εἰκότως ἕτερος οὗτος παρ' ἐκείνων ὑπονοηθήσεται. Συνάδουσι μὲν γὰρ ἀλλήλοις τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Ἐπιστολή, ὁμοίως τε ἀρχονται. Τὸ μὲν φησιν· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· ἡ δὲ· Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Τὸ μὲν φησι· Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν· καὶ θεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ· δόξαν, ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός. Ἡ δὲ τὰ αὐτὰ μικρῶ παραλλαγμένα· Ὁ ἀκηκάμεν, ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν· ὃ θεασάμεθα, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς· καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη. Ταῦτα γὰρ προανακρούεται, διατεινόμενος ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ἐδήλωσε πρὸς τοὺς οὐκ ἐν σαρκὶ φάσκοντας ἐληλυθέναι τὸν Κύριον· διὸ καὶ συνῆψεν ἐπιμελῶς· Καὶ ὃ ἐωράκαμεν μαρτυροῦμεν· καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν· ὃ ἐωράκαμεν καὶ ἀκηκάμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν. Ἐγεται αὐτοῦ καὶ τῶν προθέσεων οὐκ ἀφίσταται· διὰ δὲ τῶν αὐτῶν κεφαλαίων (23) καὶ ὀνομάτων πάντα διεξέρχεται, ὧν τινα μὲν ἡμεῖς συντόμως ὑπομνήσομεν (24)· ὃ δὲ προσεχῶς ἐντυγχάνων, εὐρήσει ἐν ἐκατέρῳ πολλὴν τὴν ζωὴν, πολὺ τὸ φῶς, ἀποτροπὴν τοῦ σκότους, συνεχῆ τὴν ἀλήθειαν, τὴν χάριν, τὴν χαρὰν, τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου, τὴν κρίσιν, τὴν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν ἀγάπην ἐντολὴν· ὡς πάσας δεῖ φυλάσσειν τὰς ἐντολάς· ὃ ἐλεγχος τοῦ κόσμου (25), τοῦ διαβόλου, τοῦ Ἀντιχριστοῦ· ἡ ἐπαγγελία τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἡ υἱοθεσία τοῦ Θεοῦ· ἡ διόλου πίστις ἡμῶν ἀπαυτουμένη· ὃ Πατὴρ καὶ ὃ Υἱὸς πανταχοῦ· καὶ ὅλας διὰ πάντων χαρακτηρίζοντας, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν συνορθῶν τοῦ τε Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐπιστολῆς χρῆστα πρόκειται. Ἀλλοιοτάτη δὲ καὶ ξένη παρὰ ταῦτα ἡ Ἀποκάλυψις· μήτε ἐφαπτομένη, μήτε γειννωσα τούτων μηδὲν σχεδὸν ὡς εἶπεν· μηδὲ συλλαβῆν πρὸς αὐτὰ κοινὴν ἔχουσα· ἀλλ' οὐδὲ μνήμην τινί. οὐδὲ ἔνοιαν, οὔτε ἡ Ἐπιστολὴ τῆς Ἀποκαλύψεως ἔχει· ἐὼ γὰρ Εὐαγγέλιον· οὔτε τῆς Ἐπιστολῆς ἡ Ἀποκάλυψις· Παύλου δὲ τῶν Ἐπιστολῶν ὑποφθιναντός τι καὶ περὶ τῶν ἀποκαλύψεων αὐτοῦ, ὃς οὐκ ἐνέγραψε καθ' αὐτάς.

D dere. Porro ex hoc loco apparet, quantopere in critica exercitatus fuerit Dionysius Alexandrinus. Quippe proprium est critici, de scriptis veterum judicare, et quod verum ac germanum, quod spurium ac subditium opus sit, discernere. VALES.

(23) *Τῶν αὐτῶν κεφαλαίων.* Periodos, seu membra orationis intelligit, quibus integer sensus absolvitur. Sic initio hujus capituli dixit Dionysius, καθ' ἕκαστον κεφάλαιον διευθύνοντες. Græci περικοπὴν etiam dicunt ; Latini capitulum. lb.

(24) *ὑπομνήσομεν.* Codex Medicæus et Mazari-nus, ὑπομνήσωμεν. Magis tamen placet Fuket. codicis et Savil. scriptura, ὑπεμνήσαμεν. lb.

(25) *Ἐλεγχος τοῦ κόσμου.* Condemnationem verti rectius, ut opinor, quam reprobanem. Certe Glossarium vetus Ἐλεγχον interpretatur *judicium*. lb.

Z'. Ἐτι δὲ καὶ τῆς φράσεως τὴν διαφορὰν ἔστι A
 τεκμήρασθαι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐπιστολῆς
 πρὸς τὴν Ἀποκάλυψιν. Τὰ μὲν γὰρ οὐ μόνον ἀπταί-
 στως κατὰ τὴν Ἑλλήνων φωνήν, ἀλλὰ καὶ λογιώτατα
 ταῖς λέξεσι, τοῖς συλλογισμοῖς, ταῖς συντάξεσι τῆς
 ἔρμηνείας γέγραπται· πολλοῦ γε δεῖ βάρβαρον τινα
 φθόγγον, ἢ σολοικισμὸν, ἢ ὅλως ἰδιωτισμὸν ἐν αὐτοῖς
 εὐρεθῆναι. Ἐκάτερον γὰρ εἶχεν ὡς ἔοικε τὸν λό-
 γον (26) ἀμφοτέρους αὐτῶ χρισισμῶν τοῦ Κυρίου,
 τὸν τε τῆς γνώσεως, τὸν τε τῆς φράσεως. Τοῦτον δὲ
 ἀποκάλυψιν μὲν ἑωρακεῖναι, καὶ γνῶσιν εἰληφέναι καὶ
 προφητεῖαν οὐκ ἀντερῶν διάλεκτον μέντοι καὶ γλῶσ-
 σαν οὐκ ἀκριθῶς Ἑλληνίζουσαν αὐτοῦ βλέπω· ἀλλ'
 ἰδιώμασι μὲν βαρβαρικοῖς χρωμένον, καὶ πού καὶ
 σολοικίζοντα· ἄπερ οὐκ ἀναγκαῖον νῦν ἐκλέγειν· οὐδὲ
 γὰρ ἐπισκώπτων, μὴ τις νομίση, ταῦτα εἶπον· B
 ἀλλὰ μόνον τὴν ἀνομοιότητα διευθύνων τούτων τῶν
 γραφῶν.
 a me dicta esse quisquam existimet : sed potius eo
 penderem.

VII. Præterea ex dictione ipsa conjici potest,
 quantum Evangelium et Epistola differant ab Apo-
 calypsi. Nam illa quidem non modo emendate, quod
 ad Græcum sermonem attinet, verum etiam cum
 summa elegantia tum in verbis, tum in argumen-
 tationibus, et in tota orationis compositione per-
 scripta sunt; tantum abest, ut barbarismus aliquis,
 aut solæcismus, aut denique idiotismus quispiam
 in illis deprehendatur. Utrouque enim præditus erat
 evangelistes, sermone nimirum ac scientia; cum
 hæc duo ipsi Dominus concessisset, scientiam sim-
 mul et eloquentiam. Illum vero revelationem qui-
 dem vidisse, et scientiam ac futurorum prædictio-
 nem accepisse non inficior; verum dictionem ejus
 non admodum Græcam animadverto, sed barbari-
 smis atque interdum solæcismis inquinatam. Quos
 quidem in præsentiarum excerpere, haudquaquam
 necesse est. Neque enim subsannandi animo hæc
 consilio, ut utriusque scripti dissimilitudinem ex-

II.

EX LIBRIS DE NATURA

Adversus Epicureos.

(Apud EUSEBIUM Præparat. evang. lib. xiv, capp. 23-27, interprete et scholiaste FRANCISCO VIGERO soc. Jesu.)

A.

Πρὸς τοὺς κατ' Ἐπίκουρον, Πρόνοιαν μὲν ἀρνού-
 μένους, ἀτόμοις δὲ σώμασιν ἀνατιθέοντας τὸ
 πᾶν.

Πότερον (27) ἐν ἔστι συναφὲς τὸ πᾶν, ὡς ἡμῖν τε
 καὶ τοῖς σοφωτάτοις Ἑλλήνων Πλάτωνι καὶ Πυθα-
 γόρα, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ Ἡρακλείτῳ φαί-
 νεται· ἢ δύο, ὡς ἴσως τις ὑπέλαθεν, ἢ καὶ πολλὰ καὶ
 ἄπειρα, ὡς τισιν ἄλλοις ἔδοξεν, οἱ πολλαῖς τῆς δια-
 νοίας παραφοραῖς, καὶ ποικίλαις προφοραῖς ἑνομά-
 των τὴν τῶν ὄλων ἐπεχείρησαν κατακερματίζειν
 οὐσίαν, ἄπειρόν τε, καὶ ἀγέννητον, καὶ ἀπρονόητον
 ὑποτίθενται; Οἱ μὲν γὰρ, ἀτόμους, πρῶσειπόντες
 ἄφθαρτά τινα καὶ σμικρότατα σώματα, πλήθος ἀνά-
 ριθμα, καὶ τι χωρὶον κενὸν, μέγεθος ἀπεριόριστον
 προβαλόμενοι, ταύτας δὴ φασὶ τὰς ἀτόμους, ὡς ἔτυ-
 χεν ἐν τῷ κενῷ φερομένας, αὐτομάτως τε συμπι-

C

Adversus Epicureos, qui et Providentiam tollebant,
 et individuis corporibus universa tribuebant.

Utrum unum est atque aptum ex sese universum,
 uti nobis Græcorumque sapientissimis Platoni et
 Pythagoræ, Stoicis et Heraclito videtur; an duo,
 quemadmodum forte non nemo cogitarit; an multa
 potius adeoque infinita, ut aliis quibusdam placuit,
 qui pluribus mentis erroribus, ac variis ap-
 pellationum formis, universi naturam distrahere ac
 lacerare conati, infinitum illud esse, ortu carere,
 nec ullo Providentiæ consilio regi voluerunt? Hi
 enim atomos, incorrupta quædam exiguaque cor-
 puscula, numeroque infinita nominantes, unaque
 spatium aliquod vacuum, nec ullis finibus circum-
 scriptum invehentes, atomos illas dicitant, hoc in

I.

(26) Τὸν λόγον, τὴν γνῶσιν. Posteriora duo
 verba expungenda sunt, quippe quæ sensum per-
 turbant, nec in Mazarino, Fuketiano ac Medicæo
 codice leguntur. Porro per ἑκάτερον λόγον intelligit
 Dionysius τὴν ἐνδιάθετον καὶ τὸν προφορικὸν λόγον,
 id est rationem quæ in mente recondita est, et quæ
 sermone profertur. Hoc est, quod subjungit Diony-
 sius, τὸν τε τῆς γνώσεως, τὸν τε τῆς φράσεως. Sic
 enim scribendum est ex codice Med., Fuk., Savil.
 et Maz., non ut vulgo legitur, τὸν τε τῆς σοφίας,
 τὸν τε τῆς γνώσεως, absque ullo sensu. VALES.

(27) Πότερον, x. τ. λ. Pulcherrimum hoc S. Pa-

tris fragmentum, Eusebianæ diligentiae beneficium
 est : quo alioqui, præter alia pleraque sapientis-
 simi viri monumenta, careremus. VIGER.— Ad hæc
 excerpta Dionysiana sic proloquitur Eusebius :
 « Nunc juvat ex Dionysii episcopi, hominis Chri-
 stianam philosophiam professi, opere quod *De na-
 tura* conscripsit, pauca quædam e multis quæ ad-
 versus Epicurum disputat, subjungere. Tu vero
 ejus ipsissima perlege. » Inscriptio vero Eusebiana
 ita se habet : Ἀπὸ τῶν Περὶ φύσεως Διονυσίου ἐπι-
 σκόπου Ἀλεξανδρείας. Ex Dionysii Alexandrini epi-
 scopi libri De natura. GALL.

vacuo temere dum feruntur, dum casu propter impetus perturbationem alia cum aliis concurrunt, ac propter multiplicem figuram inter sese commiscuntur, cum apprehendere mutuo sese, tum hunc quoque mundum, quæque ipso continentur omnia, imo vero mundos etiam infinitos efficere. Hac in sententia Epicurus Democritusque versati sunt: hoc uno discrimine, quod Epicurus minimas omnes atomos, quasque propterea sensus non attingeret; Democritus nonnullas saltem maximas esse vellet. Cæterum individuas illas et dici et esse, propter indissolubilem earum firmitatem, uterque docet. Sunt tamen, qui atomorum nomine corpora quædam intelligunt, quæ partibus careant ipsa quidem, sint tamen universi partes; ex quibus, individua cum sint, conflata primum omnia, in easdem quoque dissolvantur. Harum, prout partibus carent, nominis auctorem faciunt Diodorus: eas vero, alio nomine, δγκους, hoc est moles, seu pondera, Heraclides vocabat, quod nomen ab eo Asclepiades medicus suscepit.

II.

Rerum inter homines vulgarium exemplis, Epicureorum dogma refellitur.

Quis tandem homines istos feramus, dum opera sapientiæ plena, eoque ipso bona, casu facta esse dicunt? quæ et singula seorsim, et simul universa, ei cuius omnia jussu exstiterant, bona sint visa. Vidit enim, inquit, Deus cuncta quæ fecerat: et ecce bona valde¹⁴. Quanquam ne pusilla quidem illa cogitant vulgarium exempla rerum, quorum ipsi monitu doceri possint, quidquid ejusmodi est ut fructus aliquid et utilitatis afferat, id non temere ac sine studio fieri, sed potius solerti manu opera suum ac proprium in usum elaborari: at idem simul atque fructuosum et commodum esse desinit, solvi continuo, et confuse admodum ac perturbate dissipari, utpote quod ea non amplius sapientia cuius ipsum ante cura conservabat, tractetur ac regatur. Ita vestimentum, nec stamine, absque textoris manu, se ipso consistente, nec subtegmine se ipsum ultro eidem implicante pertexitur; cuius tamen, ubi dirumpitur, lacera hinc inde frustra disjici videas. Ita cum domus aut urbs ædificatur, non lapides excipit, alios in fundamenta sponte subsidentes, alios superius in structuræ corium ultro subvolantes; sed architectus in suum quosque locum delatos apte concinneque disponit. At postquam subruta est, ubiubi casus tulerit, singuli disjecti passim temereque jacent. Ita dum navis compingitur, non se ipsam carina submittit, non malus in medio rectum sese tollit, non ligna cætera

¹⁴ Gen. 1, 31.

(28) Ἐκκληρονόμησε τὸ θνoμα. His autem relatis subdit Eusebius: Ταῦτ' εἰπὼν, ἐξῆς ἀνασκευάζει τὸ δόγμα διὰ πολλῶν, ἀτὰρ δὲ διὰ τούτων. Ἦαε πρᾶσφatus (Dionysius) multis deinceps hoc dogma confutat, interque cætera, verbis quæ sequuntur. GALL.

(29) Ἀ.Λ.Λ' οὐδὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν. Deesse aliquid videtur: pendent enim ista, nec ullo verbo fulciuntur. Quid si ἐξ ὧν quod mox sequitur tollere-

πτούσας ἀλλήλαις διὰ ῥύμην ἀτακτον, καὶ συμπλεκόμενας διὰ τὸ πολὺσχημον, ἀλλήλων ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ οὕτω τὸν τε κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, μᾶλλον δὲ κόσμους ἀπειρους ἀποτελεῖν. Ταύτης δὲ τῆς δόξης Ἐπίκουρος γεγόνασι καὶ Δημόκριτος τοσοῦτον δὲ διεφώνησαν, ὅσον ὁ μὲν, ἐλαχίστας πάσας, καὶ διὰ τοῦτο ἀνεπαισθήτους· ὁ δὲ Δημόκριτος, καὶ μέγιστας εἶναι τινὰς ἀτόμους ὑπέλαθεν. Ἀτόμους δὲ εἶναι φασὶν ἀμφοτέρω, καὶ λέγεσθαι διὰ τὴν ἄλυτον στεφρότητα. Οἱ δὲ, τὰς ἀτόμους μὲν ὀνομάσαντες, ἀμερῆ φασὶν εἶναι σώματα, τοῦ παντὸς μέρη, ἐξ ὧν ἀδιαιρέτων ὄντων συντίθεται: τὰ πάντα, καὶ εἰς ἃ διαλύεται. Καὶ τούτων φασὶ τῶν ἀμερῶν ὀνοματοποιῶν Διδώρον γεγονέναι: θνομα δὲ, φασὶν, αὐτοῖς ἄλλο Ἐρακλείδης θέμενος, ἐκάλεσεν δγκους, παρ' οὗ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ ἱατρὸς ἐκκληρονόμησε τὸ θνομα (28).

B.

Ἀπὸ τῶν ἐν ἀνθρώποις ὑποδειγμάτων.

Πῶς αὐτῶν ἀνασχόμεθα, τυχερὰ λεγόντων εἶναι συμπτώματα τὰ σοφὰ, καὶ διὰ τοῦτο τὰ καλὰ δημιουργήματα; ὧν ἕκαστον τε καθ' ἑαυτὸ γεγόμενον, ὦφθη τῷ προστάξαντι γενέσθαι καλὸν, καὶ συλλεθῆν ὁμοίως ἅπαντα. Εἶδε γάρ, φησὶν, ὁ Θεὸς τὰ πάντα ὄσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν. Ἄλλ' οὐδὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν (29) τῶν συνήθων, καὶ παρὰ πῶδας νοθευόντων παραδειγμάτων, ἐξ ὧν δύνανται μανθάνειν, ὅτι χρειώδεις μὲν καὶ πρὸς ὠφέλειαν ἔργον οὐδὲν ἀνεπιτηθεύτως, οὐδὲ συμβατικῶς ἀπεργάζεται, ἀλλὰ χειρουργούμενον, εἰς τὴν πρέπουσαν ὑπηρεσίαν καταρτίζεται. Ὅταν δὲ εἰς ἄχρηστον μεταπίπτη καὶ ἀνωφελές, τότε διαλυόμενον ἀορίστως (30) καὶ ὡς ἂν τύχη διασκιδναται, ἅτε μηκέτι μεταχειριζομένης, μηδὲ διατατούσης αὐτὸ τῆς σοφίας, ἢ τοῦ συνεστάναι τοῦτο ἔμελεν. Ἰμάτιόν τε γάρ, οὐ χωρὶς ἱστούργου, συνισταμένων τῶν στημόνων, οὐδὲ τῆς κρόκης αὐτομάτως παρεμπλοκομένης, ἀνυφαίνεται: εἰ δὲ κατατριθεῖ, τὰ λακισθέντα διαβρίπτειται ῥάκη. Οἰκία τε ἀνοικοδομεῖται καὶ πόλις, οὐ τοὺς μὲν τινὰς δεχομένη θεμελίους αὐτομολούντας λίθους, τοὺς δὲ ἀναπηδύοντας εἰς τὰς ἐπιβολὰς, ἀλλὰ κατὰ χώραν ὁ τοιχοδόμος τοὺς εὐθέτους ἐπιφέρει: καταβριφθεῖσθαι δὲ, ὡς ἂν παρείκη, κατενεχθεὶς ἕκαστος ἀπεσφάλῃ. Καὶ κατασκευαζομένης νεώς, οὐχ ἡ μὲν τις ὑπέβαλλεν ἑαυτὴν τροπίς, ὁ δὲ κατὰ μέσσην ἑαυτὸν ἱστὸς ὠρθωσε, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ξύλων, ἦν ἔτυγεν ἐξ ἑαυτοῦ θέσιν κατέλαθεν. Οὐδὲ τὰ λεγόμενα ἕκατον

tur? Quid si post παραδειγμάτων, adderetur φιλοσοφούσιν, aut aliquid simile? Quid si, quod tuas placet, νοθευόντων mutaretur in νοθευόνται? VIGER.

(30) Εἰς τὴν πρέπουσαν ... ἀορίστως. Hæc in edit. Colon. (Lipsiensis) partim temere ommissa, partim luxata videas. GALL.

τῆς ἀμάξης ξύλα, καθ' ὃν εὔρε κενὸν τόπον ἕκαστον συναπέγαγε· ἀλλ' ὁ τέκτων ἑκατέρας συνεχόμισε καίριον (31). Εἰ δὲ διαλυθεῖ ἡ ναῦς ἐνθαλασσεύουσα, ἡ φερομένη κατὰ γῆν ἄμαξα, ὅπῃ τύχη τὰ ξύλα, τὰ μὲν ὑπὸ τῶν κυμάτων, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς συντόνου βύμης διασπείρεται. Οὕτως ἂν ἀρμόδιοι λέγειν αὐταῖς, καὶ τὰς ἀτόμους, ἀργὰς μενούσας, καὶ ἀχειροποιήτους, καὶ ἀχρήστους, εἰκῆ φέρεσθαι. Ὁράτωσαν γὰρ τὰς ἀθεάτους (32) ἐκείνοι, καὶ τὰς ἀνοήτους νοεῖτωσαν, οὐχ ὁμοίως ἐκείνῳ, ὃς φανερωθὲν ἑαυτῷ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν ὁμολογεῖ· Τὸ ἀκατέργαστόν σου ἴδωσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. Ὅταν δὲ καὶ ἄφασιν ἐξ ἀτόμων ὑφάσματα γίνεσθαι τὰ εὐήτρια, ταῦθ' ὑπ' αὐτῶν ἀσφύως καὶ ἀναισθητῶς αὐτοურγεῖσθαι λέγωσι, τίς ἀνέξεται τὰς ἀτόμους ἀκούων ἀρβύθους, ὧν καὶ ὁ ἀράχνης ἐστὶ σοφώτερος, χειροτεχνῶν ἐξ ἑαυτοῦ;

quis tandem eos ferat, indigestas ac rudes atomos suum illud opus a suapte industria conficiat?

Γ.

Ἀπὸ τῆς τοῦ παντός συστάσεως.

Ἡ τὸν μέγαν (34) τοῦτον οἶκον τὸν ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς συνεστώτα, καὶ διὰ τὸ μέγεθος καὶ πλήθος τῆς ἐπιφερομένης αὐτῷ σοφίας καλούμενον κόσμον, ὑπὸ τῶν σὺν οὐδενὶ κόσμῳ φερομένων ἀτόμων κεκοσμηθῆσαι, καὶ γεγονέναι κόσμον ἀκοσμίαν; Πῶς δὲ κινήσεις καὶ ὁδοὺς εὐτάκτους ἐξ ἀτάκτου προσάγεσθαι φορᾶς; Πῶς δὲ τὴν παναρμόνιον τῶν οὐρανίων χορείαν, ἐξ ἀμούσων καὶ ἀναρμόστων συνᾶδειν ὄργάνων; Τίνα δὲ τρόπον, μιᾶς οὐσίας καὶ τῆς αὐτῆς ἀπασῶν οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς ἀφθάρτου φύσεως, πλὴν τῶν μεγέθων, ὡς φασί, καὶ τῶν σχημάτων, τὰ μὲν ἐστὶ θεῖα, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰώνια, ὡς αὐτοὶ φησαιν ἂν, σώματα, ἡ μακραιωνά γε κατὰ τὸν οὐτὸς ὀνομάσαντα, φαινόμενά τε καὶ ἀφανῆ· φαινόμενα μὲν, ἥλιος, καὶ σελήνη, καὶ ἀστέρες, γῆ τε, καὶ ὕδωρ ἀφανῆ δὲ, θεοὶ τε, καὶ δαίμονες, καὶ ψυχαί;

¹⁰ Psal. cxxxviii, 16.

(31) Ἐκατέρας συνεχόμισε καίριον. Hæc mutila sunt. Legi queat, eis τὸν ἑκατέρας etc.; ἑκατέρας autem, νεὼς scilicet et ἀμάξης. VIGER.

(32) Ὁράτωσαν γὰρ τὰς ἀθεάτους. Neque hæc salis casta. Quæ enim illæ sunt ἀθεάτοι, quas videre; quæ porro ἀνόητοι, quas cogitare jubet? An forte subintelligit φύσεις? Esto: qui deinde sententiarum istarum nexus est futurus? Alter quidem ex mss. pro ἀθεάτους, ἀθέτους habet: unde sensus hic elici possit, ut eos jubeat incompositas illas et ἀνοήτους, hoc est stolidas atomos diligentius expendere, non segnius et obiter intueri (quod abs sese factum David olim fatebatur, in sui ipsius adhuc imperfecti cogitatione informanda); quo facilius intelligant, ex tanta illarum perturbatione ordinatum politumque nihil existere potuisse. Ib.

(33) Τὸ ἀκατέργαστον. Locus mihi quidem perobscurus. Primum tamen pro ἴδωσαν, legendum ἴδον vel εἶδον, ut apud Chrysostomum et alios, atque in omnibus Græcorum Bibliorum editionibus. Deinde, relictam illam ab cæteris omnibus lectionem secutus est, ἀκατέργαστόν σου, et ὀφθαλμοί μου. Illa enim φανερωθὲν ἑαυτῷ significat, non Dei, sed Davidis oculos id vidisse: hoc, opinor, sensu: τὸ ἀκατέργαστόν σου, id est, quod ex tuis operibus imperfectum adhuc et impletum videbatur, oculi

A situm ex sese fortuitum accipiunt. Nec centum illa quæ vulgo in plastro ligna numerantur, quem vacuum quæque locum repererint, in eo sponte coagmentantur. Faber lignarius suis apta quæque locis in utrumque comportat. Quod si aut navis medio jactata mari, aut plastrum in terra dum agitur, dissolvatur; utriusque ligna vel fluctibus, vel incitato impetu dissipantur. Ita plane dicendum iis fuerit, suas illas atomos, quod otiosæ, quod nulla manu perpolitæ, quod inutiles maneant, temere circumferri. Spectent enimvero quæ spectari, cogitent quæ cogitari non possunt, nec jam ut ille, qui hoc abs Deo sibi patefactum, Deo ipsi confitetur his verbis: Imperfectum tuum viderunt oculi mei ¹¹.

Nunc vero, pulcherrima illa et elegantissima, quæ suis ex atomis contexta esse dicunt, dum ab iisdem sine consilio ac sine sensu perfecta esse addunt, obtrudentes, quos araneus sapientia longe super-

III.

Idem ex universi molitione conficitur.

Quis æquis porro auribus audiat, ingentem hanc domum, ex cælo terraque constantem, qui propter maximam illam et multiplicem quæ huic insidet, sapientiæ vim, mundus vocatur, ab atomis quæ nullo ferantur ordine, ordinem atque ornatum omnem accepisse, ac perturbationem ipsam in mundum esse mutatam? Quis statos illos motus atque conversiones, ex inconstanti quodam impetu proficisci? Quis absolutam rerum cælestium harmoniam, ex inconditis et inconcinnis instrumentis temperari? Quomodo autem, una cum omnium essentia sit incorruptibilisque natura, solo, ut aiunt, magnitudinum figurarumque discrimine; corporum tamen, alia quædam, ut ipsi vocant, divina sunt, fatis superiora, et sempiterna, vel ævi saltem, ut nonnemo loqui maluit, longioris; eaque partim visu percipiuntur

tandem mei perviderunt: id enim est, ὄλκ. Quæ Chrysostomus, Symmachi explicationem secutus, cum sequentibus ita pertexit: Ἀμόρφωτόν με, τοῦτέστι, μηδένα λαβόντα τύπον, ἐπὶ ὑφαινόμενον· καὶ οὕτω με ἴδον σαφῶς, ὡς ἐκείνον τὸν πεπληρωμένον, καὶ οὐδεμιᾶς ἡμέρας ἐπὶ δεόμενον, πρὸς τὴν ἀπάρτισιν. Et paulo post: Ὁμοίως ἐκείνοισ με εἶδες τοῖς πλασσομένοις, ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἡμέραις αἷς οὐκ ἐνέδει οὐδέμια ἡμέρα. Ib. — Eruditi hujus interpretis adnotatis unum addam: lectionem nimirum Dionysianam tuetur Bibliorum exemplar Alexandrinum, quod ita se habet: τὸ ἀκατέργαστόν σου εἶδωσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. Neque aliter Psalterium S. Gerinani apud Calmetum: Imperfectum tuum viderunt oculi mei. GALL.

(34) Ἡ τὸν μέγαν. Hæc cum superioribus contexti debent. VIGER.

tur, ut sol, luna, stellæ, terra et aqua; partim sensum fugiunt, ut dii, dæmones et animi? Hæc enim esse, ut maxime velint, negare non possunt. Alia diuturnæ admodum vitæ, sive animantium, sive plantarum ex genere; animantium, ut aves inter (quod ipsi dicitant) aquilæ, corvi atque phœnices; e terrestribus cervi, elephantes ac dracones; e piscibus, quæ cete dicuntur; plantarum vero, ut palmæ, quercus et persex. Quarum etiam nonnullæ perpetuam retinent viriditatem, cujusmodi quatuordecim a quopiam numerantur; aliæ certo florent tempore, certo quoque frondibus extuuntur. Alia denique, ac multo sane plurima, sive nascantur e terra, sive gignantur, iniquissimis fati vitæque brevissimæ angustias includuntur: e quibus homo etiam ipse est, ut alicubi divina de illo Scriptura loquitur, dum ait: *Mortalis autem natus de muliere, brevi vivens tempore*¹⁶. Diversos, opinor, atomorum nexus, tantæ hujus in persistendo differentiæ causas esse respondebunt. Alia enim, videlicet, pressius ab iis arctiusque constringi, quæ proinde uti densiora, sic ad dissolvendum longe difficillima sint; alia vero, quod laxiori ac solutiori atomorum colligatione devincta sint, atque id etiam cum aliquo discrimine, celerius propterea vel tardius ab earum ornato complexuque removeri. Postremo ex certis quibusdam alia, certoque modo figuratis, alia ex aliis ac sese aliter habentibus esse commista. Sed, quis ille porro diversarum quasi tribuum iudex, alias cogit, dissipat alias? quis eas sic inter se committit, ut inde modo sol, modo luna oriatur? quis denique singularum stellarum naturis, quæ quibusque propria sunt nativæque contribuit? Nec enim profecto, aut solares illæ tot atque tales, eoque conjunctæ modo, ad lunæ procreationem concurrerent, aut lunarium atomorum nexus solem unquam efficerent. Ita nec Arcturus, tametsi perillustris, ex auroræ, nec Orionis ex atomis conflatas se Pleiades unquam gloriantur. Præclare enim Paulus ita distinguit: *Alia, inquit, claritas solis, et alia claritas lunæ, et alia claritas stellarum: stella enim a stella differt in gloria*¹⁷. Profecto; si earum tanquam inanimatarum coagmentatio sensu omni caruit, industrio ac perito artifice opus habuere: si tanquam rationis expertium, vacua consilii, necessitatem est secuta conjunctio; sapientis omnino pastoris manu locum in unum compelli debuere; si denique suapte sponte voluntarium ad opus convenere, admirabilis plane architectus operumque præses, suum cuique munus pensumque descripsit; aut quemadmodum ordinis amans imperator, non perturbatum reliquit exercitum, non permisceri omnia passus est, at loco suo equitem, peditemque suo disposuit, jaculatores item seorsum, seorsumque sagittarios, atque ubi par erat fundibularios collocavit, ut similis ar-

¹⁶ Job xiv, 1. ¹⁷ I Cor. xv, 41.

(55) Διαφορᾶς. Forte διαφορᾶς. VIGEN.

(56) Φιλοκρίτων. An φιλοκρινῶν? Id.

A Ταῦτα γὰρ οὐδὲ θέλοντες ὑπάρχειν ἀρνήσασθαι δύνανται. Τὰ δὲ μακροβιώτατα ζῶα τε καὶ φυτὰ ζῶα μὲν, ἐν τε θρῆνισι, ὡς φασι, ἀετοί, κόρακες τε, καὶ φοίνικες· ἐν τε χειρσαίοις, Ἐλαφοί τε, καὶ ἐλέφαντες, καὶ δράκοντες; ἐν δὲ τοῖς ἐνυδροῖς, τὰ κήτη δένδρα δὲ, φοίνικες, καὶ δρύες, καὶ περσεαί· καὶ τῶν γινόμενων δένδρων, τὰ μὲν ἐστὶν ἀειθαλῆ, ἃ καὶ καταριθμῆσας τις εἶπεν εἶναι τεσσαρακάδεκα· τὰ δὲ πρὸς καιρὸν ἀνοεῖ, καὶ φυλλοβροεῖ· τὰ δὲ πλεῖστα τῶν τε φουμένων καὶ γεννωμένων ἐστὶν ὠκύμορα καὶ βραχυτελή· ὧν ἐστὶ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς εἶπέ τις ἅγία περὶ αὐτοῦ Γραφή· *Βροτὸς δὲ γερνητὸς γυναικὸς, ὀλιγόβιος*. Ἀλλὰ τοὺς συνδέσμους φήσουσι τῶν ἀτόμων διαλλάττοντας, αἰτίους γίνεσθαι τῆς περὶ τὴν διαμονὴν διαφορᾶς (35). Τὰ μὲν γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν πεπεκνωσθαι καὶ κατασεφίγθαι λέγεται, ὡς ταῦτα παντελῶς δυσσάπλλακτα γεγονέναι πηλῆματα· τὰ δὲ μακροτέρην καὶ χαλῶσαν τὴν συνάφειαν τῶν ἀτόμων ἐπὶ Ἐλαττον ἢ πλεόν ἐσχρηκεῖναι, ὡς ἢ θάττον ἢ μετὰ πολὺ τῆς κοσμησεως αὐτῶν ἀφίστασθαι. Καὶ τὰ μὲν ἐκ τοιῶνδε καὶ ὡδὲ πως ἐσχηματισμένων· τὰ δὲ, ἐξ ἐτέρων ἑτεροῦς διακεμμένων συμμεμῖχθαι. Τίς οὖν ὁ φιλοκρίτων (36), συναγείρων τε, καὶ ἀναχέων, καὶ τὰςδε μὲν οὕτω συντάττειν εἰς ἕλιον, τὰς δὲ ὡδὲ, ἵνα ἢ σελήνη γένηται, καὶ ἕκαστα συμφέρων κατὰ τὴν οἰκειότητα πρὸς ἕκαστον φύσιν ἀστέρο; ; Οὕτε γὰρ αἱ ἡλιακαὶ καὶ τοσαῖδε, καὶ τοιαῖδε, καὶ ὡδὲ πως ἐνωθεῖσαι, πρὸς ἐργασίαν σελήνης ἂν καταθεθῆσαν, οὐτ' ἂν αἱ τῶν σεληνιακῶν ἀτόμων τελετάναι γεγόνεσάν ποτε ἕλιος· ἀλλ' οὐδὲ Ἀρκτοῦρος, εἰ καὶ λαμπρὸς ἐστὶ, τὰς Ἐωσφόρου μεγαλοφρονῆσαι τὸ ποτε ἂν ἀτόμους ἔχειν, οὐδὲ τὰς Ὀρίωνος αἱ Πλειάδες. Καλῶς γὰρ ὁ Παῦλος διέστειλεν, εἰπὼν· *Ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ*. Καὶ εἰ μὲν ἀνεπαίσθητος αὐτῶν ὡς ἀψύχων ἢ συμπηξίς ἐγένετο, ἐπιστήμονος αὐταῖς ἔδει δημιουργῶ· εἰ δὲ ἀπροαίρετος καὶ κατ' ἀνάγκην, ὡς ἀλόγων, ἢ συνέρχεις, σοφὸς τις αὐτὰς ἀγελάρχης συνελαύνων ἐπεσάτησεν· εἰ δὲ ἐκουσίως ἐθειουργῆσαι συγκακλεινται, θαυμάσιος τις αὐτῶν ἀρχιτέκτων ἐργοδοτῶν προηγήσατο· ἢ καθάπερ εὐτακτος στρατηγὸς οὐ συγκεχωρημένην (37) εἶασε τὴν στρατιάν, καὶ πάντα ἀναμίξ, ἀλλ' ἐν μέρει μὲν τὴν ἵππων, ἰδίᾳ δὲ τοὺς ὄπλίτας, τοὺς τε ἀκοντιστὰς καθ' ἑαυτοὺς, καὶ χωρὶς τοὺς τοξότας, καὶ τοὺς σφενδονίτας, ἐνθα ἐγρήν διετάξατο, ἵνα ἀλλήλοις οἱ ὁμόσκευοι συμμαχοῦεν. Εἰ δὲ τοῦτο χλεῦν οἶονται τὸ παράδειγμα, διὰ τὸ μεγάλων σωμάτων με πρὸς τὰ ἐλάχιστα κοιεῖσθαι σύγκρισιν, ἐπὶ τὰ μικρότατα μεταδησόμεθα. *Ἔττα τούτοις ἐξῆς ἐπιλέγει*. Εἰ δὲ μήτε λέξις, μήτε ἐκλογή, μήτε τάξις αὐταῖς ἀρχοντος ἐπιπέτοτο, αὐταὶ δὲ ἐφ' ἑαυτῶν αὐτὰς ἐκ τῆς πολλῆς κατὰ φύσιν τύρβης διευθύνουσαι, καὶ τὸν πολὺν τῶν συμπτώσεων διεκπερῶσαι κυδοιμὸν, αἱ ὁμοίαι πρὸς τὰς ὁμοίας οὐχ

(37) Συγκεχωρημένην. Forte συγκεχυμένην. Id.

ὕπὸ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἄγοντο, συντρέ-
 χουσι δὲ καὶ συναγελάζονται, γνωρίζουσι τὰς συγγε-
 νεῖς· θαυμαστὴ γὰρ τῶν ἀτόμων ἡ δημοκρατία, δε-
 ξιουμένων τε ἀλλήλας τῶν φίλων καὶ περιπλεκομέ-
 νων, εἰς μίαν τε κατασκευοῦν συνοικίαν ἐπειγομένων·
 καὶ τῶν μὲν, ἀποτετορευμένων αὐτομάτως εἰς ἥλιον
 φωστῆρα μέγαν, ἵνα ποιήσῃσιν τὴν ἡμέραν· τῶν δὲ εἰς
 πολλὰς ἴσως πυραμίδας ἀστέρων ἀναπεφλεγμένων,
 ἵνα καὶ ὅλον στεφανώσῃσιν τὸν οὐρανόν· τῶν δὲ, πε-
 ριτεταγμένων, ἵνα αὐτὸν εἰκῆ στερεώσῃσιν καὶ καμα-
 ρώσῃσιν τὸν αἰθέρα εἰς τὴν τῶν φωστῆρων ἐπιθάβραν,
 ἐπιλέξονται· τε ἑαυταῖς αἱ συνομολογίαι τῶν χυδαίων
 ἀτόμων μονὰς, καὶ διακληρώσονται τὸν οὐρανὸν εἰς
 ἡλικούς ἑαυταῖς καὶ σταθμούς. *Εἶτα μεθ' ἑτέρα φησιν·*
'Ἄλλ' οὐδὲ τὰ φανερά ὀρώσιν αὐτοὶ οἱ ἀπρόνοητοι,
πολλοῦ γὰρ δέουσι συνορᾶν καὶ τὰ ἀφανῆ. Ἐοίκασι
γὰρ μὴδὲ ἀνατολὰς ὑποπτέυειν τεταγμένας, καὶ δύ-
σεις, μῆτε τῶν ἄλλων, μῆτε τὰς ἐκπρεπεστάτας
ἡλίου· μὴδὲ χρῆσθαι ταῖς δι' αὐτῶν δεδωρημένας
ἀνθρώποις ἐπικουρίαις, ἀναπτομένη μὲν εἰς ἐργασίαν
ἡμέρᾳ, ἐπηλυγαζούσῃ δὲ νυκτὶ πρὸς ἀνάπαυαν.
'Ἐξελεύσεται γὰρ ἄνθρωπος, φησὶν, ἐπὶ τὸ ἔργον
αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, ἕως ἑσπέρας.
'Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἑτέραν ἐπισκοποῦσιν ἀνακύκλησιν αὐ-
τοῦ, καθ' ἣν ὠρισμένας ὥρας, καὶ καιροὺς εὐκαιροῦς,
καὶ τροπὰς ἀπατραπέπτους ἀποτελεῖ, ὑπὸ τῶν ἐξ ὧν
ἐστὶν ἀτόμων ὀδηγούμενος. Ἄλλὰ κἄν μὴ θέλωσιν
οἱ δεῖλαι, ὡς δ' οὖν πιστεύουσιν, οἱ δίκαιοι, μέγας
Κύριος ὁ ποιήσας αὐτὸν, καὶ ἐν λόγοις αὐτοῦ κατέ-
σπευσε πορεῖαν. Ἄτομοι γὰρ ὑμῖν χειμῶνα φέρουσιν,
ὧ τυφοὶ, καὶ ὑετοὺς, ἵνα ἡ γῆ τροφὰς ὑμῖν τε καὶ
πᾶσι τοῖς ἐπ' αὐτοῖς ζώοις ἀνή; Θέρος τε ἐπάγουσιν,
ἵνα καὶ τοὺς ἀπὸ δένδρων εἰς τρυφὴν καρποὺς λά-
θῃτε; Καὶ διὰ τί μὴ ταῖς ἀτόμοις προσκυνεῖτε καὶ
θύετε ταῖς ἐπικάρποις; Ἀχάριστοι γὰρ, μὴδὲ ἀπαρχὰς
αὐταῖς ὀλίγας τῶν πολλῶν δωρεῶν, ἅς παρ' αὐτῶν
ἔχετε, ἀφιερώνετε. Καὶ μετὰ βραχέα φησὶν· Ὁ
δὲ πολυεθνῆς καὶ πολυμιγῆς ὄμιλος τῶν ἀστέρων, οὗς
αἱ πολυπλανεῖς καὶ ἀεὶ διαρρίπτουμέναι συνέστησαν
ἄτομοι, χώρας ἑαυτοῖς κατὰ συνθήκας ἀπεδάσαντο,
ὡσπερ ἀποικίαν καὶ συνοικίαν ἀνελέμενοι, μηδεὶς
οἰκιστοῦ μὴδὲ οἰκοδεσπότου προεστηκότος· καὶ τὰς
πρὸς τοὺς πλησιοχώρους γεινιβάσεις, ἐνωμότως καὶ
μετ' εἰρήνης φυλάττουσιν, οὐχ ὑπερβαίνοντες οὐς
καὶ εἰλήφασιν ἐξ ἀρχῆς ὄρους, ὡσπερ ὑπὸ τῶν βασι-
λίδων ἀτόμων νομοθετούμενοι. Ἄλλ' οὐκ ἔργουσιν
ἐκεῖναι· πῶς γὰρ αἱ μὴδ' οὔσαι; Ἄλλὰ θέλων λο-
γίων ἐπακούσατε. Ἐν κρῖσει Κυρίου τὰ ἔργα αὐ-
τοῦ. Ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἀπὸ ποιήσεως αὐτῶν, διέ-
σπειλε μερίδας αὐτῶν· ἐκόσμησεν εἰς αἰῶνα τὰ
ἔργα αὐτοῦ, καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν εἰς γενεάς αὐ-
τῶν. — Καὶ μετὰ βραχέα φησὶν· Ἡ τίς οὕτως εὐ-
τάκτως πεδιάδα γῆν διώδευσε φάλαγξ, οὐ προθέοντος
οὔδενης, οὐκ ἐκτρεπομένου, οὐκ ἐμποδιστατοῦντος (38),
οὐκ ἀπολειπομένου τῶν συμπαρατεταγμένων· ὡς
ἰσόστοιχοι καὶ συνασπιδουῦντες ἀεὶ προΐασιν, ὁ συνε-

A *maturæ milites simul etiam omnes dimicarent. Qui*
si ridiculum hoc exempli genus esse dicent, quod
magnorum corporum cum minimis contentionem
instituant; ad minima veniemus. Hæc ille. Quibus
deinde quæ sequuntur adjungit: Quod si ducis, in-
quit, neque nomen, neque delectus, neque colloca-
tio in earum sese moderationem ingressi: at ipsæ-
met suoapte arbitrio, ex multa sese continui fluxus
turba colligentes, magnoque variarum commissio-
num tumultu declinato, similes cum similibus ita
convenerint, ut tamen non divini Numinis ductum,
quemadmodum poeta fingit, secutæ sint; sed potius,
cum sese affines mutuo cognatæque nossent, in
unum quasi gregem confluerint; næ admirabilis
hæc atomorum democratia est; ubi amicæ amicas
 B *excipiant atque complectantur, itaque unum in do-*
mucilium convolent universæ. Tum certæ quædam
ultro, in solem magnum illud sidus, quodam quasi
torno rotudentur, ut diem efficiant; aliæ, quo cæl-
lum integrum coronent, in plurimas fortassis ar-
dentium stellarum pyramides figentur; aliæ in
orbem digestæ, firmitatis aliquid ætheri afferant,
eoque testudinis in morem concamerato, subeunti-
bis cæli luminibus, quosdam quasi gradus præ-
struant; adeoque vulgarium atomorum factiones do-
mucilia sibi deligant, ac cælum ipsum proprias in
domos atque stationes inter sese partiantur. Rursus
aliis quibusdam interjectis: Imo, inquit, ne obvia
quidem vident homines improvidi, tantum abest ut
 C *occulta provideant. Utique ratos illos atque con-*
stantes ortus obitusque siderum, non cæterorum
modo, verum etiam solis omnium nobilissimos, ne
susplicando quidem videntur attingere: nec iis uti
commoditatibus, quas hominum generi suppeditant,
aut collucente ad obeundum opus die, aut nocte
quietis capiendæ causa terras opacante. Exhibet enim
homo, inquit, ad opus suum, et operationem suam
*usque ad vesperum*¹⁸. *Nec vero alteram ejus circui-*
tionem attendunt, qua distinctas tempestates oppor-
tunaque tempora, nec usquam detortas conversiones
efficiat; earum videlicet ex quibus ipse consistit,
 D *atomorum ductum secutus. At enimvero, velint no-*
lint homines reapse miseri, quomodo tamen sibi
persuadent, æquissimi: magnus ille Dominus qui
solem creavit, verborum quoque suorum vi ejusdem
cursum incitavit. Atomum quippe, hiemem vobis, o
cæci, ac pluvias afferunt, ut alimenta vobis ac cæ-
teris animantibus terra producat? Earundem æstas
beneficium est, ut arborum etiam ad delicias fructus
colligatis? Quidni porro atomis frugum præsidibus
solemni cultu sacra facitis? Homines ingrati, qui
tot donorum quæ ab iis accipitis, ne primitias qui-
dem pauculas consecratis. Iterumque post pauca:
Multiplex autem, inquit, illa stellarum natio, quam
erraticæ ac semper huc illucque disjectæ atomi con-
flaverunt, sedes ipsa sibi, coloniæ cujusdam aut so-

¹⁸ Psal. ciii, 23.

(38) Ἐμποδιστατοῦντος. Forte ἐμποδοστατοῦντες. VIGER.

dulcissimi more, communi ex pacto distribuit, nullius aut conditoris, aut familiaris præsidis auctoritatem secuta. Atque ita deinceps, mutua cum finitimis, religiose atque cum pace, omnes vicinias jura custodiunt, nec eos unquam fines quos ab initio accipere, transiliunt, prorsus ac si regiarum quarundam atomorum legibus regerentur. At non imperant illæ profecto. Qui enim imperent, quæ nullæ sunt? Audite vero divinorum oraculorum vocem: *In judicio Domini opera ejus. Ab initio et a creatione ipsorum distincti partes illorum. Ornavit in æternum opera sua, et principia eorum in generationes eorum*¹⁰. — *Additque paulo post*: Aut quæ unquam acies, *Inquit*, tam composito ægmine campum transmisit, præcurrente nemine, nemine deerrante, nemine aut impedimentum offerente cæteris, aut cæteris minus consequente: quam æquatilis semper ordinibus, et pressis veluti clypeis, perpetuus ille, nec usquam aut interruptus, aut perturbatus, aut obice ullo retardatus astrorum exercitus progreditur? Atqui transversis quibusdam inclinationibus ac nutibus, obscuræ nonnumquam eorum mutationes fiunt. Esto. Semper tamen et justum observant tempus, et loca illa unde singula oriuntur, prospiciunt, qui hoc in studii genere occupantur. Dicant ergo nobis atomorum sectores egregii, qui et dividunt individua, et dissita se junctaque consociant, et infinita mente defniant, unde tandem circularis ille rerum cælestium conjunctusque cursus atque conversio: cum non una quædam atomorum strues sic tanquam funda temere circumrotetur; sed chorus ille tantum composito æqualique gressu procedat, et in orbem una volvatur: aut quo pacto fiat, ut tam multi ejusdem viæ socii, a nemine ordinati, nullo præditi consilio, sibi que mutuo ignoti omnes, tanta simul concordia susceptum iter conficiant? Merito enim propheta, hoc tanquam ex iis unum quæ nec fieri nec ostendi queant, protulit, ut duo simul peregrini concurrant, dum ait: *Convenientne duo in idem diversorium, si non se mutuo noverint?*

IV.

Idem ex hominis natura concluditur.

Ac ne se quidem ipsos, nec quæ naturæ suæ propria sunt, isti vident. Si quis enim ex illis impiæ doctrinæ principibus, quis tandem, aut unde sit, cum animo reputaret suo; is profecto velut in sui met sensum adductus, saperet illico, atque hac voce, non jam atomos, sed Patrem ipse Creatoremque suum appellaret: *Manus tuæ formaverunt me et fecerunt me*¹⁰. Et quemadmodum alter ille admirabilem molitionis suæ rationem pertexeret: *Nonne sicut lac mulsisti me, et sicut caseum me coagulasti? Pelle et carne vestisti me, ossibus et nervis compegisti me; vitam et misericordiam tribuisti mihi, et visitatio tua custodivit spiritum meum*¹¹. Quot enim, amabo, et cujusmodi atomos Epicuri pater ex se profudit, cum Epicurum prosemīnaret? Quomodo in matris ejus alvum inclusæ coaluerunt, figuram ac formam acceperunt, commotæ sunt, auctæ sunt? Quomodo ros ille perexiguus, plurimas Epicuri atomos cum advocasset, alias in cutem carnemque

¹⁰ Eccli. xvi, 26, 27. ¹¹ Psal. cxviii, 73. ¹² Job x, 10-12.

(39) *Εισπορεύονται*. Quæ tum hic, tum in fine cap. 5 tanquam e sacris Litteris petita refert S. Pater, nusquam κατὰ λέξιν occurrunt. Cæterum Eusebius his recitatis subinfert: « Hæc ille. Qui sexcenta alia persecutus, susceptum deinceps argumentum pluribus confirmat, partim ex singulis

A χής τε καὶ ἀδιόστατος, ἀόχλητός τε καὶ ἀνεμπέδυστος τῶν ἀστρῶν στρατός; 'Ἄλλ' ἐγκλίσει καὶ ταῖς εἰς πλάγιον νεύσεις, γίνονται τινες αὐτῶν ἀδηλοὶ τροπαί. Καὶ μὴν αἰεὶ καιροφυλακοῦσι καὶ προορῶνται τὰς χώρας, ὅθεν ἕκαστος ἀνήσιν, οἱ τούτοις προσεσχηκότες. Εἰπάτωσαν οὖν ἡμῖν οἱ τῶν ἀτόμων τομείς, καὶ τῶν ἀμερῶν μερισταί, καὶ τῶν ἀσυνθέτων συναγωγαί, καὶ τὰ ἀπειρα περινοῦντες, πῶθεν ἢ κυκλοφορικῆ τῶν οὐρανίων συνοδία καὶ περιοδία, οὐχ ἐνδὲ παραλόγως ἀτόμων πηγματοῦ οὗτω σφενδαμισθέντος, ἀλλὰ τοσοῦτου κυκλικοῦ χοροῦ κατὰ ῥυθμὸν Ἰσα βαίνοντος καὶ συμπεριδινουμένου· πῶθεν ἀδιάτακτοι, καὶ ἀπροαίρετοι, καὶ ἀγνώτες ἀλλήλων συνέμποροι παμπληθεῖς συνανεστράφησαν; Καλῶς τε ὁ προφήτης ἐν τοῖς ἀδυνάτοις καὶ ἀνευδεικτοῖς ἔταξε, ξένους καὶ δύο συνδραμεῖν· *Εἰσπορεύονται* (39), φησὶ, *δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατάλυμα, ἐὰν μὴ γνωρίσωσιν ἑαυτοὺς;*

obice ullo retardatus astrorum exercitus progreditur? Atqui transversis quibusdam inclinationibus ac nutibus, obscuræ nonnumquam eorum mutationes fiunt. Esto. Semper tamen et justum observant tempus, et loca illa unde singula oriuntur, prospiciunt, qui hoc in studii genere occupantur. Dicant ergo nobis atomorum sectores egregii, qui et dividunt individua, et dissita se junctaque consociant, et infinita mente defniant, unde tandem circularis ille rerum cælestium conjunctusque cursus atque conversio: cum non una quædam atomorum strues sic tanquam funda temere circumrotetur; sed chorus ille tantum composito æqualique gressu procedat, et in orbem una volvatur: aut quo pacto fiat, ut tam multi ejusdem viæ socii, a nemine ordinati, nullo præditi consilio, sibi que mutuo ignoti omnes, tanta simul concordia susceptum iter conficiant? Merito enim propheta, hoc tanquam ex iis unum quæ nec fieri nec ostendi queant, protulit, ut duo simul peregrini concurrant, dum ait: *Convenientne duo in idem diversorium, si non se mutuo noverint?*

C

Δ.

Ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου φύσεως.

Καὶ οὔτε ἑαυτοὺς, οὔτε τὰ περὶ ἑαυτοῦ ὀρώσιν. Εἰ γάρ τις τῶν ἀρχηγῶν τοῦ τῆς ἀσεβείας ταύτης δόγματος, ἑαυτὸν ὅστις ἐστὶ καὶ ὅθεν, ἀνελογίζετο, ἐφρόνησεν ἄν ὡς περὶ συνησθημένος ἑαυτοῦ, καὶ εἶπεν οὐ πρὸς τὰς ἀτόμους, ἀλλὰ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ Ποιητὴν ἑαυτοῦ· *Αἱ χεῖρές σου ἐπλασάν με καὶ ἐποίησάν με*. Καὶ προσεπεξεργάσατο ἄν ἐκείνος τὸν θαυμάσιον τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ τρόπον· *Ἡ οὐχ ὡς περὶ γάλα με ἠμελλεας, ἐτύρωσας δὲ με Ἰσα τυρῶ; Δέρμα καὶ κρέας με ἐνέδυσσας, ὁστέεις δὲ καὶ νεύροις με ἐνεῖρας; ὤζην δὲ καὶ ἔλεος ἔθου παρ' ἐμοῦ, ἢ δὲ ἐπισκοπὴ σου ἐφύλαξέ μου τὸ πνεῦμα*. Πόσας γὰρ ἀτόμους ὁ Ἐπικούρου πατήρ, καὶ ποταπὰς ἐξ ἑαυτοῦ προέχεεν, ὅτ' ἀπεσπέρμαινεν Ἐπίκουρον; Καὶ πῶς εἰς τὴν μητρῶν αὐτοῦ κατακλεισθεῖσαι γαστέρα, συνεπάγησαν, ἐσηματίσθησαν, ἐμορφώθησαν, ἐκινήθησαν, ἠξήσθησαν; Καὶ πολλὰς ἢ βραχεῖα βανίς τὰς Ἐπικούρου ἀτόμους προσκαλεσαμένη, τὰς μὲν ἐπημφίεσεν αὐτῶν δέρμα καὶ σάρκα γενομένης,

universi elementis, partim ex omnis generis animalium quæ complectuntur, multitudine; partim ex ipsa quoque hominis natura depromptis. E quibus ubi pauca quædam superioribus addidero, tum demum huic libro finem imponam. *Ac ne se quidem ipsos, inquit,* etc. GALL.

ταῖς δὲ ὀστωθείαισι ἠνώρθωται, ταῖς δὲ συνεδέθη
 νευρορῥαφουμένη; Τὰ τε ἄλλα πολλὰ μέλη, καὶ
 σπλάγχνα, καὶ ἔγκυατα, καὶ αἰσθητήρια, τὰ μὲν
 ἔνδοθεν, τὰ δὲ θύραθεν ἐφῆρμωσε, δι' ὧν ἔζωο-
 νήθη τὸ σῶμα; Ὡς οὐδὲν ἀργόν, οὐδὲ ἀχρεῖον προσ-
 ετέθη· ἐπεὶ μὴδὲ τὰ φαυλότατα, μῆτε τρίχες,
 μῆτε δυνυχες· πάντα δὲ, τὰ μὲν πρὸς τὸ τῆς συ-
 στάσεως ὄφελος, τὰ δὲ πρὸς τὸ κάλλος τῆς ὕψεως
 συντέλει. Οὐ γὰρ τῆς χρείας μόνως, ἀλλὰ καὶ τῆς
 ὕψους ἐπιμελῆς ἡ Πρόνοια. Ἐρυμα μὲν γὰρ καὶ σκέ-
 πασμα πάσης τῆς κεφαλῆς ἡ κόμη· εὐπρέπεια δὲ ὁ
 πώγων τῷ φιλοσόφῳ. Τὴν τε τοῦ ὄλου σώματος τοῦ
 ἀνθρωπεύου φύσιν ἐκ τῶν μερῶν ἀναγκαίων πάντων
 ἤρμωσε, καὶ τοῖς μέλεσι πᾶσι τὴν τε πρὸς ἄλληλα
 κοινωνίαν περιέβαλε, καὶ τὴν παρὰ τοῦ ὄλου χορη-
 γίαν ἐπεμέτρησεν. Ὡς τὰ μὲν ὀλοσχερῆ, καὶ τοῖς
 ἰδιώταις ἐκ τῆς πείρας, ἣν ἔχει δύναμιν, πρὸς ἄλλα
 κεφαλῆς ἡγεμονία, καὶ περὶ τὸν ἐγκέφαλον, ὡς περ
 ἄρχοντα ἐν ἀκροπόλει, τῶν αἰσθήσεων ἡ δορυφορία·
 προσιοῦσαι (40) μὲν ὕψεις, ἀναγγέλλουσαι δὲ ἀκοαί,
 ἔδωδὴ ὡς περ φορολογούσα, ὁσφρησις καθάπερ ἀνι-
 χνεύουσα καὶ διερευνημένη, καὶ ἀφῆ πᾶν διατάττουσα
 τὸ ὑπήκοον. (Κεφαλαϊκῶδες γὰρ νῦν ὀλίγα τῶν τῆς
 πανσόφου Προνοίας ἔργων ἐπιδραμούμεθα, μετ' ὀλί-
 γον ἀκριβέστερον, τοῦ Θεοῦ διδόντος, ἐπεξεργασόμε-
 νοι, ὅταν πρὸς τὸν δοκοῦντα λογιώτερον ἀποτεινόμε-
 μεθα.) Χειρῶν διακονία, δι' ὧν ἐργασίαι τε παντοῖαι,
 καὶ πολυμήχανοι τελοῦνται τέχναι, ταῖς κατὰ μέρος
 δυνάμεσιν εἰς μίαν συνεργίαν διηρθρωμένων, ὤμων
 τε ἀχθοφορίαι, καὶ κατοχαὶ δακτύλων, ἀγκῶνων τε
 καμπαί, πρὸς τε τὸ σῶμα εἰσω στρεφόμεναι, καὶ
 πρὸς τὸ ἐκτὸς ἀπονεύουσαι, ἵνα ἐφέλκεσθαι τε καὶ
 ἀπωθεῖσθαι δύνωνται· ποδῶν ὑπηρεσία, δι' ὧν πᾶσα
 ἡμῖν ὑποπέπτωκεν ἡ περιγίαιος κτίσις, βάσιμος ἡ
 γῆ, πλωτὴ ἡ θάλασσα, περάσιμοι οἱ ποταμοὶ, καὶ
 πάντων πρὸς πάντα ἐπιμιξία. Γαστήρ ταμείον τρο-
 φῶν, πᾶσι τοῖς συνεταγμαμένοις μέλεσιν. Ἐξ ἑαυτῆς
 ἐν μέτρῳ τὸ σιτηρέσιον διανέμουσα, καὶ τὸ περιτ-
 τεῦον ἐκτιθεμένη. Καὶ τὰ ἄλλα δι' ὧν ἐμφανῶς ἡ
 διοίκησις τῆς ἀνθρωπεύου μεμηχάνηται διανομῆς.
 Ὡς ὁμοίως τοῖς ἄφροσιν ἔχοντες οἱ σοφοὶ τὴν κρί-
 σιν (41), οὐκ ἴσχυοσι τὴν γνῶσιν. Οἱ μὲν γὰρ εἰς ἣν
 ἀν οἰηθῶσιν ἀθεότητα (42), τὴν ἐπιστημονικωτάτην
 περὶ πάντων, καὶ τὴν εἰς ἑαυτοὺς εὐεργετικωτάτην
 ἀναφέρουσιν οἰκονομίαν, κρείττονος καὶ θείας ὄντως
 φρονήσεως τε καὶ δυνάμεως ἔργον αὐτὴν εἶναι πι-
 στοῦμενοι· οἱ δὲ, συντυχίᾳ καὶ συμπτώσει τῶν ἀτό-
 μων, ἀσκόπως τὴν θαυμασιωτάτην καλλιέργειαν
 ἀνατιθέασιν. Τὴν δὲ ἐνεργεστέραν ἐπι τούτων ἐπίσκε-
 ψιν, καὶ τὴν τῶν ἔνδοσθίων διάθεσιν, λατροὶ μὲν
 ἀκριβῶς διερευνησάμενοι καὶ καταπλαγέντες, ἐξε-
 θαίσασαν τὴν φύσιν· ἡμεῖς δὲ ὕστερον ὡς ἂν οἶοι τε
 γενώμεθα, κἂν ἐπιπολῆς (43), ἀναθεωρήσομεν. Καθ-

A mutatas convestivit, aliis in ossa conversis erectior
 ac solidior constitit, aliis nervorum complexu illi-
 gatus est? Quo denique modo vim tantam membro-
 rum aliorum, viscerum, intestinorum, sensus in-
 strumentorum, intrinsecus extrinsecuve conflavit,
 quæ vivum ac spirans corpus efficeret? Nam ex
 illis quidem omnibus otiosum nihil est, nihil inu-
 tile; non pili, non ungues, non cætera quæ abjec-
 tissima videri possint: omnia vel ad constituen-
 dam ejus integritatem, vel ad speciem dignitatemque
 conducunt. Nec enim usui duntaxat uni Providen-
 tia, sed etiam pulchritudini ac formæ prospicit.
 Itaque totius capitis propugnaculum quoddam ac
 tegumentum coma est; barba philosophi decus et
 ornamentum. Illa igitur integri corporis humani
 naturam ex partibus necessariis omnibus coagmen-
 tavit, membrisque omnibus cum mutuam inter se
 communionem indidit, tum ex totius etiam opibus
 prolixè admodum ac liberaliter admensa est. Et
 membra quidem potissima, quam vim et facultatem
 habeant, usu et experientia ipsi etiam idiotæ no-
 runt: capitis principatus, circa cerebrum tanquam
 imperatorem, sensum in acropoli excubias atque
 præsidia: progredientes oculi; aures nuntios perfe-
 rentes; gustatus velut comæatum annonamque
 convehens; olfactus indagans quodammodo atque
 vestigans; tactus subdita omnia digerens et ordi-
 nans. (Nunc enim ex sapientissimæ Providentiæ
 operibus summatim pauca tantum aliqua percurri-
 mus, iidem paulo post, cum adversus illum cujus
 major est eruditionis opinio, disputabimus, uberius
 Deo duce ac plenius omnia persecuturi.) Manuum
 ergo deinceps ministerium, quæ omnis generis fun-
 ctiones obeunt, artesque moliantur singularis inge-
 nii, propriis quibusque facultatibus ad unam fun-
 ctionem societatem instructæ: humeri gestandis
 oneribus idonei, digitorum prehensiones, flexiones
 cubitorum, quæ uti res vel attrahere possint vel
 depellere, intrinsecus extrinsecusque versantur; pe-
 dum obsequium, per quos creata circa terram om-
 nia nobis obsecundant, quibus terræ peragantur,
 navigantur maria, fluvii trajiciuntur, omnium com-
 mercia cum omnibus ineuntur. Venter ciborum
 ærarium, membris omnibus suo quibusque loco et
 ordine collocatis, justam per sese annonam distri-
 buens, et quidquid superfluum est, ejiciens. Ac cæ-
 tera, quorum vi humanæ firmitatis et conservationis
 ratio continetur. Horum usus in stultis æque sapien-
 tibusque similis est, cognitio dissimilis. Alii quippe
 quam animo divinitatem informant, ad eam, ut
 quæ rerum omnium scientissima sit, atque in se-
 ipsos beneficentissima, totam referunt hujus œco-
 nomix rationem, quod eam superioris cujusdam

(40) Προσιούσαι. Forte προϊούσαι. VIGER.

(41) Διανομῆς..... κρίσιν. Scribe διαμονῆς.....
 κρίσιν. Id.

(42) Ἀθεότητα. Forte θεότητα. Id.

(43) Ἐπιπολῆς. Eum mihi sensum expressisse
 videor, qui ex verbis illis exprimi poterat: sed

tamen illa duo, id est, ὡς ἂν οἶοι τε, et ἐπιπολῆς,
 minus conjuncta esse posse arbitror. Mallem igitur
 ἐπὶ πολλοῖς, suppl. ῥήμασι, seu λόγοις. Particula
 κἂν vel abesse potest; vel si retinetur, emphasim
 habet cum asseveratione conjunctam, ut sæpe
 alias. Id.

prorsusque divinæ cum sapientiæ tum potestatis opus existiment; alii contra insulse admodum, fortunæ et casui administrationem summa dignissimam admiratione deferunt. At vero efficaciorum adhuc rerum istarum considerationem, et partium interiorum rationem; medici quidem altius diligentiusque rimati, ac vehementius admirati, divinitatem naturæ tribuerunt: nos cam postea, jejune fortassis et exiliter, at pro facultate nostra prosequemur. Nunc ut universe hoc summamque dicamus: ecquis, obsecro, totum hoc tabernaculum fabricatus est, sublime, altum, erectum, elegans, ad sensum, motum, actionem et omne quidem actionis genus tam egregie comparatum? Ista videlicet atomorum multitudo rationis expert. At illæ, ut maxime conveniant, ne luteam quidem imaginem formare, aut lapideum simulacrum perpolire, aut argenteum vel aureum idolum conflare possint: quorum omnium proprias manuum artes, fingendis aptas corporibus, hominum excogitavit industria. Quorum igitur sine sapientia vel adumbrari species informarique non possit, horum vera ipsa exemplaria, qui tandem existere per se temereque potuerunt? Jam animum ipsum, mentem atque rationem philosophus unde habet? Eane ab inanibus et mentis ac rationis expertibus atomis emendicavit, quæ sibi aliquam quemadmodum Pandoram a diis Hesiodus fabulatur, sic ab atomis absoluta hominis sapientia fuerit? Ita poesin deinceps omnem, omnemque musicam, astronomiam, geometriam, cæterasque doctrinas, deorum inventa Græci atque instituta vocare desinant: solæ omnium peritæ ac sapientes atomi, Musæ celebrentur. Nam illa quidem ex atomis Epicuri theogonia, ex infinitis etiam mundis exsulavit, in infinitam perturbationis vastitatem ejecta.

V.

Operum suorum molitionem Deo laboriosam ac molestam non esse.

Moliri aliquid, administrare, benefacere, providere, aliaque similia, inertibus quidem ac stultis, debilibus ac nequam, molesta forte sint: quorum se numero, dum talia de diis sentit, Epicurus adjungit. At vero studiosis, valentibus, industriis atque solertibus, cujusmodi philosophos (quanto magis deos?) esse oporteat; non modo non injucunda hæc atque aspera, verum etiam jucundissima sunt, omniumque suavissima: quibus negligentia rerumque bonarum procrastinatio dedecori vertitur; ad quos illud commentis poetæ consilium pertinet: *Cras ne expectato:*

Cui mox comminationem hanc adjungit:

Cunctator damnis semper luctatur acerbis.

At nos gravior instituit propheta, dum et actiones cum virtute conjunctas Deo vero dignas esse pronuntiat, et nefarium illum a quo negligantur, appellat. *Maledictus enim, qui facit opera Domini negligenter*¹¹. Deinde ut in quavis arte rudes et in-

¹¹ Jer. XLVIII, 10.

(44) *Σωματουργῶν*. Scribe *σωματουργοί*. Vicer.

(45) *Μηδ' ἀναβάλλεσθαι*. Hesiodi verba sunt in *Ἔργ.*, v. 408:

Μηδ' ἀναβάλλεσθαι εἰς αὐρίον, εἰς τ' ἔρρηπον.

δου δὲ καὶ συλλήβδην, ὅλον τοῦτο τὸ σκῆνος τὸ τοιοῦτον ἐσκηνοποίησεν, ὑψηλὸν, ὄρθιον, εὐρυθμον, εὐαίσθητον, εὐκίνητον, εὐεργον, παντουργόν; Ἡ τῶν ἀτόμων ἄλογος, φασί, πληθὺς. Ἄλλ' οὐδ' ἂν εἰκόνα πηλίνην ἐκείναι συνελθοῦσαι πλάσαιεν, οὐδ' ἀνδριάντα λίθινον ξέσαιεν, οὐδ' ἂν εἰδωλον ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν χωνεύσασαι προσαγάγοιεν· ἀλλὰ τέχνη: καὶ χειρουργίαι τούτων, ὑπ' ἀνθρώπων εὐρηγται σωματουργῶν (44). Ὅν δὲ ἀπεικασίαι καὶ σκιαγραφίαι διχα σοφίας οὐκ ἂν γένοιοντο, πῶς τὰ ἀληθῆ καὶ πρωτότυπα τούτων αὐτομάτως συμβέβηκε; Ψυχὴ δὲ, καὶ νοῦς καὶ λόγος, πόθεν ἐγγέγονε τῷ φιλοσόφῳ; Ἡ παρὰ τῶν ἀψύχων καὶ ἀνοήτων καὶ ἀλογιστῶν ἀτόμων ταῦτ' ἤρανίσαστο, κάκεινον αὐτῷ τι ἐκαστη νόημα καὶ δόγμα ἐπένευσε; Καὶ ὡσπερ ὁ Ἡσιόδου μῦθος, τὴν Πανδώραν φησὶν ὑπὸ τῶν θεῶν, οὕτως ἡ σοφία τάνδρῳ ὑπὸ τῶν ἀτόμων συνετελέσθη; Καὶ ποίησιν δὲ πᾶσαν, καὶ πᾶσαν μουσικὴν, ἀστρονομίαν τε, καὶ γεωμετρίαν, καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστήμας, οὐκ-ἐτι θεῶν εὐρήματα καὶ παιδεύματα φήσουσιν Ἐλληγες εἶναι, μόναι δὲ γεγόνασιν ἐμπειρικαὶ καὶ σοφαὶ πάντων αἱ ἄτομοι Μοῦσαι· ἡ γὰρ ἐκ τῶν ἀτόμων Ἐπικούρου θεογονία, τῶν μὲν ἀπειρον κόσμων ἑξορὸς ἐστίν, εἰς δὲ τὴν ἀπειρον ἀκοσμίαν πεφυγδαυται.

singulæ notionem dogmaque proprium infuderint? et quemadmodum Pandoram a diis Hesiodus fabulatur, sic ab atomis absoluta hominis sapientia fuerit? Ita poesin deinceps omnem, omnemque musicam, astronomiam, geometriam, cæterasque doctrinas, deorum inventa Græci atque instituta vocare desinant: solæ omnium peritæ ac sapientes atomi, Musæ celebrentur. Nam illa quidem ex atomis Epicuri theogonia, ex infinitis etiam mundis exsulavit, in infinitam perturbationis vastitatem ejecta.

C

E.

Ὅτι οὐκ ἐπίπνον τῷ Θεῷ τὸ ἐργάζεσθαι.

Ἐργάζεσθαι: δὲ γε, καὶ διοικεῖν, καὶ εὐεργετεῖν τε, καὶ προκτῆδεσθαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, τοῖς μὲν ἀρτίοις, καὶ ἀφροσι, καὶ ἀσθενέσι, καὶ κακούργοις, ἴσως ἐπαχθῆ· οἷς ἐγκατέλεξε ἐαυτὴν Ἐπίκουρος, τοιαῦτα φρονήσας περὶ τῶν θεῶν. Τοῖς δὲ σπουδαίοις, καὶ δυνατοῖς, καὶ συνετοῖς, καὶ σώφροσιν, οἷους εἶναι χρὴ τοὺς φιλοσόφους (πόσῳ γε μᾶλλον τοὺς θεοὺς); οὐκ ὅπως [οὐκ] ἀηδῆ ταῦτα καὶ προσάντη, ἀλλὰ καὶ τερπνότατα, καὶ πάντων μᾶλλον ἀσπαστότατα· οἷς τὸ ἀμείλις, καὶ τὸ μέλλειν τι πράττειν τῶν χρηστῶν, δουδος· ὡς ἐκείνους τε ποιητῆς νουθετεῖ συμβουλεύων· *Μηδ' ἀναβάλλεσθαι* (45) *εἰς αὐρίον*·

D

καὶ προσεπαπειλῶν·

Ἄλει δ' ἀμβολιεργός ἀνὴρ δτησι παλαίει.

Ἡμᾶς τε (46) σεμνότερον παιδεύει προφήτης, θεοπρεπῆ μὲν δντως ἔργα τὰ κατ' ἀρετὴν ὑπάρχειν λέγων, τὸν δὲ ὀλιγωροῦντα τούτων, ἐξάγιστον· *Ἐπικατάρματος γὰρ ὁ ποιῶν τὰ ἔργα Κυρίου ἀμελῶς*. Ἐἴτα καὶ τοῖς μὲν ἀμαθέσιν ἡστινοσοῦν τέχνης καὶ

Qui sequitur:

Ἄλει δ' ἀμβολιεργός, etc.

ibid. v. 411. Id.

(46) *Ἡμᾶς τε*. Forte *ἡμᾶς δέ*. Id.

ἀτελεστέροις, διὰ τὸ τῆς πειρασ ἀληθῆς (47) καὶ τὸ τῶν ἔργων ἀτριβῆς, κάματος ἐγγίνεται ταῖς ἐπιχειρήσεσιν. Οἱ δὲ προκόπτοντες, καὶ μᾶλλον ἔτι οἱ τέλειοι, ῥαδίως ἂ μετῆσαι κατορθοῦντες γάννυνται, καὶ μᾶλλον ἂν ἔλοιτο τὰ εἰωθότα πράττοντες ἀνύειν καὶ τελεσιουργεῖν, ἢ πάντα σφίσι ὑπάρξαι τὰ ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὰ. Δημόκριτος γοῦν αὐτοῖς, ὡς φασιν, ἔλεγε βούλεσθαι μᾶλλον μίαν εὐρεῖν αἰτιολογίαν, ἢ τὴν Περσῶν οἱ βασιλείαν γενέσθαι· καὶ ταῦτα, μάτην καὶ ἀναίτιως αἰτιολογῶν, ὡς ἂν ἀπὸ κενῆς ἀρχῆς, καὶ ὑποθέσεως πλανωμένης ὀρμώμενος, καὶ τὴν βίβαν, καὶ τὴν κοινήν ἀνάγκην τῆς τῶν ὄντων φύσεως οὐχ ὄρων, σοφίαν δὲ μεγίστην ἠγοῦμενος, τὴν τῶν ἀσώφως καὶ ἠλιθίως συμβαινόντων κατανόησιν, καὶ τὴν τύχην, τῶν μὲν καθόλου καὶ τῶν θείων δέσποιναν ἐφιστάς καὶ βασιλίδα, καὶ πάντα γενέσθαι κατ' αὐτὴν ἀποφαινόμενος· τοῦ δὲ τῶν ἀνθρώπων αὐτὴν ἀποκηρύττων βίου, καὶ τοὺς πρεσβεύοντας αὐτὴν ἐλέγχων ἀγνώμονας. Τῶν γοῦν ὑποθηκῶν ἀρχόμενος λέγει· « Ἀνθρώποι τύχης εἰδῶλον ἐπλάσαντο, πρόφασιν ἰδίης ἀνοήτης. Φύσει γὰρ γνώμη (48) τύχῃ μάχεται· καὶ τὴν ἐχθίστην τῇ φρονήσει ταύτην αὐτὴν ἔφασαν κρατεῖν· μᾶλλον δὲ καὶ ταύτην ἄρῃαν ἀναιροῦντες, καὶ ἀφανίζοντες, ἐκείνην ἀντικαθιστᾶσιν αὐτῆς. Οὐ γὰρ εὐτυχῆ τὴν φρόνησιν, ἀλλ' ἐμφρονεστάτην ὑμνοῦσι τὴν τύχην (49). » Οἱ μὲν οὖν τῶν βιωφελῶν ἔργων ἐπιτάται, ταῖς πρὸς τὸ δόμῳ φυλον ἐπικουρίας ἀγάλλονται, ἐπαινῶν τε ὀρέγονται καὶ κλέους ἐφ' οἷς αὐτῶν προκάμνουσιν, οἱ μὲν τρέφοντες, οἱ δὲ κυβερνῶντες, οἱ δ' ἰώμενοι, οἱ δὲ πολιτευόμενοι· οἱ δὲ γε φιλόσοφοι, καὶ σφόδρα παιδεύειν ἐπιχειροῦντες ἀνθρώπους φρονιτοῦνται. Ἡ τολμήσουσιν Ἐπίκουρος ἢ Δημόκριτος εἰπεῖν, ὡς ἀσχάλλουσι φιλοσοφοῦντες; Ἄλλ' οὐδὲ θυμηδίαν ταύτης ἂν ἐτέραν προβείντο. Καὶ γὰρ εἰ τὸ ἀγαθὸν ἠδονὴν εἶναι φρονοῦσιν, ἀλλ' αἰδεσθήσονται γε μὴ λέγειν ἠδὲ ὄν (50) αὐτοῖς εἶναι τὸ φιλοσοφεῖν. Τοὺς δὲ θεοὺς περὶ ὧν οἱ μὲν ποιηταὶ παρ' αὐτοῖς ἔδουσι, ὁμηροῦς ἔδων (51), οὗτοι δὲ οἱ φιλόσοφοι μετὰ τυθείας εὐφημοῦσι, θεοὶ πάντων ἀγαθῶν ἀδώρητοι (52) καὶ ἀμέτοχοι· καὶ τίνι τρόπῳ τεκμηριούνται θεοὺς εἶναι, μῆτε παρόντας καὶ πράττοντάς τι ὄρωντες, ὡς οἱ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας θαυμάσαντες, διὰ τὸ θέειν ἔφασαν κεκληθῆσθαι θεοὺς· μῆτε τινὰ δημιουργίαν αὐτοῖς ἢ κατασκευὴν προσνέμοντες, ἔν' ἐκ τοῦ θεῖναι, τοῦτ' ἔστι ποιῆσαι, θεοποιήσωσιν αὐτοῦς (τούτου γὰρ ἕνεκα πρὸς ἀλήθειαν ὁ τῶν ἀπάντων ποιητῆς καὶ δημιουργὸς μόνος ἐστὶ θεός)· μῆτε διοίκησιν, ἢ κρίσιν, ἢ χάριν αὐτῶν τινα πρὸς ἀνθρώπους ἐκτιθέμενοι, ἵνα φόβον ἢ τιμὴν ὀφλήσαντες προσκυνήσωμεν αὐτοῖς; Ἡ τοῦ κόσμου προκύψας Ἐπίκουρος, καὶ τὸν οὐράνιον ὑπερβάς περίβολον, ἢ διὰ τινων κρυφίων ἄς μόνος

A choati, propter experientiae novitatem atque operum insolentiam, dum ad rem sese primum accingunt, molestiam patiuntur; ita qui aliquid proficere, multoque magis qui perfecti jam sunt, si quae susceperint, dum facile feliciterque conficiunt, exsultant animis, ac solemnium operum absolutionem bonis hominum omnibus anteponunt. Et vero Democritus ipse, causam unam aliquam, ut ferunt, invenire, quam sibi Persarum imperium obvenire maluisset: atque id homo qui causas frustra causisque sublatis inquireret, cum inane principium ac plenam erroris hypothesein secutus, atque in radice communique naturae rerum necessitate caecutiens, eorum quae imprudenter stolideque contingerent notitiam, summæ sapientiae genus putaret; fortunamque rerum universalium atque divinarum dominam reginamque constituens, caeteraque omnia ejus arbitrio fieri pronuntians, eandem tamen ab humanae vitae commercio procul ablegaret, quique illam colerent insulsos esse convinceret. Sane quidem ipsomet institutionum suarum exordio, sic loquitur: « Homines, inquit, dum stultitiae suae velum quaerent, vanum fortunæ simulacrum finxerunt (pugnant enim suapte natura cum fortuna consilium), inimicissimamque prudentiae dominari voluerunt; tametsi potius hac etiam exterminata funditusque sublata, ejus in locum alteram illam sufficiunt; nec enim fortunatam isti prudentiam, sed prudentissimam canunt celebrantque fortunam. » Porro utilium vitae operum moderatores omnes, navanda suis opera maxime delectantur, laudemque simul et gloriam cum laboribus suis pro communi salute susceptis compensari volunt: alii quidem alendo, regendo alii, alii medendo, alii republicam gerendo; ipsique adeo philosophi suo illo instituendorum hominum conatu ac studio majorem in modum efferuntur. Audebunt ne vero Epicurus et Democritus dicere, molestum sibi atque invisum esse philosophandi munus? Imo non aliam profecto huic animi voluptatem anteponant: etsi enim bonum voluptatem omnem esse statuunt, hoc tamen dicere verebuntur, philosophari sibi non esse vulgari voluptate jucundius. Deos porro, quos poetae quidem bonorum auctores praedicant, philosophi vero isti, nullius omnino boni vel auctores esse, vel participes ridendo jactant; deos, inquam, illos, quibus tandem rationibus ut deos esse putent adducuntur; quos nec praesentes vident, nec rerum quidquam molientes (quod secuti saltem videntur, qui solem, lunam ac stellas admirati, θεοὺς, hoc est deos, διὰ τὸ θέειν, id est, a currendo vocatos esse dixerunt), nec ullo prorsus in operum aut functionum genere versari credant, ut eos ἐκ τοῦ

(47) Ἀληθῆς. Forte ἄληθες. VICER.

(48) Φύσει γὰρ γνώμη. Praeclare Tullius pro Marcello, sect. 7: *Nunquam temeritas cum sapientia commiscetur, nec ad consilium casus admittitur.* Id.

(49) Τὴν τύχην. Hactenus verba Democriti: quae sequuntur Dionysii sunt. Id.

(50) Ἢδὲ ὄν. Forte ἠδίο.

(51) Ὀμηροῦς ἔδων. Homerus *Odys.* Θ, v. 325:

Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ Ὀμηρῆος ἔδων.

Et v. 335:

Ἐρμῆα, Διὸς υἱὲ, διὰ κροσσῶ, ἔωτορ ἔδων.

(52) Ἀδώρητοι. Id est, nullorum auctores donorum, hoc quidem loco, ubi Ὀμηρῆος et Ἀδώρητοι opponuntur. Id.

θεῖναι, hoc est ab efficiendo θεοποιήσωσιν, deos efficiant (propterea quippe omnium effector atque molitor unus vere Deus est); nullo denique vel gubernationis, vel iudicii, vel beneficii vinculo cum hominibus teneri velint, ut cultum iis aliquem vel metu vel honoris causa debeamus? Num Epicurus forte, cum ultra mundum hunc prospiciens, ac caelestem illum ambitum prætergressus, aut per occultum quoddam posticum sibi que soli notum egressus, deos in vacuo degentes vidit, ac summam eorum tantis in deliciis felicitatem admiratus, voluptatem inde concupiscit, atque illam quæ in vacuo ducitur vitam æmulatus, omnes continuo tanquam deorum illorum similes futuros, ejus ad felicitatis communionem ac societatem invitat: quibus ille cœnaculum, non jam cœlum aut olympum, ut poetæ, sed vacuum instruit, confectam ex atomis apponens ambrosiam, indidemque haustum nectar propinans? Cæterum iis de rebus quæ nihil ad nos pertineant, mille juramenta sacrasque obtestationes suis passim libris infierciens, per Jovem assidue vel negat aliquid vel affirmat; lectoresque suos, et eos quibuscum ipse disputat, deorum obstringit religione, non quod illos ipse vereatur, aut perjurium ullo modo reformidet; sed inanem hanc atque mendacem, vanamque ac nihil omnino significantem disputationum suarum appendicem effluens, non aliter ac si excreat aut expuat, aut convertat vultum, aut manum commoveat. Ejusmodi quippe omnis ista deorum appellatio est, superflua quædam ac sensus expers studii que simulatio. At illud quidem longe certissimum, cum Atheniensis a Socratis interitu metueret, ne qualis erat *atheos* esse videretur, vacuas iis leviculorum deorum umbras novum circulatorum informasse. Nec enim profecto aut spiritalibus unquam oculis suspexit in cœlum, ut clarissimam illam superioribus e locis vocem exaudiret, qua intentus ille contemplator afflatus cum esset, exclamavit: *Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiant firmamentum*²³. Aut vero solum ipsum mente despexit; hoc enim si fecisset, didicisset utique, quod *Misericordia Domini plena est terra*²⁴; quodque, *Domini est terra et plenitudo ejus*²⁵, et illud: *Post hæc enim, inquit, Dominus in terram respexit, et implevit illum bonis suis. Anima omnis animantium operuit faciem ejus*²⁶. Qui si nimia cæcitate non laborant, tantam illam ac tam variam animantium multitudinem contemplantur, terrenarum, volatilium, aqualium; ac demum intelligant, quam verum hoc in omnium procreatione testimonium fuerit: *Et omnia secundum ejus mandatum existunt bona*.

²³ Psal. xviii, 1. ²⁴ Psal. xxxii, 5. ²⁵ Psal. xxiii, 1. ²⁶ Eccli. xvi, 30, 31.

(53) *Ὀδός*. Forte τούς. VIGER.
 (54) *Ἀτόμων*. Scribe ἀτμών. Id.
 (55) *Αὐτός*. Forte αὐτούς. Id.
 (56) *Ψυχὴν*. Forte ψυχή. Id. — Ψυχὴν tamen præfert Bibliorum codex Alexandrinus.
 (57) *Χρίσει*. Forte χρίσει. Id.
 (58) *Καλά*. His Dionysianis relatis quæ hucusque

εἶδεν, ἐξελθὼν πυλῶν, οὐς (53) ἐν τῷ κενῷ κατεῖδε θεοὺς, καὶ τὴν πολλὴν αὐτῶν ἐμακάρισε τρυφήν, κάκειθεν ἐπιθυμητῆς γενόμενος τῆς ἡδονῆς, καὶ τῆς ἐν τῷ κενῷ ζηλωτῆς διαίτης, οὕτω πάντας ἐπὶ τοῦ μακαρισμοῦ τούτου μετουσίαν, ἐξομωθησομένου ἐκείνους τοὺς θεοὺς, παρακαλεῖ, συμπόσιον αὐτοῦ μακάριον, οὐχ ἕπερ οἱ ποιηταί, τὸν οὐρανὸν ἢ τὸν ὄλυμπον, ἀλλὰ τὸ κενὸν συγκροτῶν, ἔκ τε τῶν ἀτόμων (54) τὴν ἀμβροσίαν αὐτοῖς παρατιθεῖς, καὶ πρῶτων αὐτοῖς ἐξ ἐκείνων τὸ νέκταρ; Καὶ δὴ κατ' ἐκείνων τῶν μηδὲν πρὸς ἡμᾶς, ὄρκους τε καὶ ὄρκισμοὺς μυρίους τοῖς ἑαυτοῦ βιβλίοις ἐγγράφει, ὁμῶς τε συνεχῶς μὰ Δία καὶ νῆ Δία, ἐξορκῶν τε τοὺς ἐντυγχάνοντας καὶ πρὸς οὐς διαλέγοιτο, πρὸς τῶν θεῶν, οὐ τί που δεδιώς αὐτοῦ (55), ἢ δεδιτόμενος ἐκείνου τὴν ἐπιπορικίαν, κενὸν δὲ τοῦτο, καὶ ψευδές, καὶ ἄργον, καὶ ἄσημον ἐπιφθεγγόμενος τοῖς λόγοις αὐτοῦ παράρημα, οἷον εἰ καὶ χρέμπτοιτο καὶ πύοι, τὸ τε πρόσωπον στρέφει, καὶ τὴν χεῖρα κινεῖ. Τοιαύτη γὰρ ἀδιανότης ἦν ἢ παρ' αὐτῷ καὶ ματαία ὑπόκρισις, ἢ τῶν θεῶν ἰσομασία. Ἄλλὰ τοῦτο μὲν πρόδηλον, ὅτι μετὰ τὸν Σωκράτους θάνατον κατεπητηχῶς Ἀθηναίους, ὡς μὴ δοκοῖν τοῦθ' ὅπερ ἦν, ἄθεος εἶναι, κενὰς αὐτοῖς ἀνυποστάτων θεῶν τερατευσάμενος ἐγράφησε σκιάς. Οὕτε γὰρ εἰς οὐρανὸν ἀνέβλεψεν νοεροῖς ὀφθαλμοῖς, ἵνα τῆς ἐναργοῦς ἀνωθεν φωνῆς ἀκούσῃ, ἥς ὁ προσεκτικὸς θεατῆς κατακούσας ἐμαρτύρησεν· *Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ. ποιεῖσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα*. Οὕτε τῇ διανοίᾳ κατεῖδεν εἰς τοῦδαφος· *Ἐμαθε γὰρ ἔν, ὅτι, Τοῦ ἐλέους Κυρίου πλήρης ἡ γῆ, καὶ ὅτι, Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· καὶ, Μετὰ ταῦτα γάρ, φησὶ, Κύριος εἰς τὴν γῆν ἐπέβλεψε, καὶ ἐρέπλησεν αὐτὴν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ. Ψυχὴν (56) παντὸς ζώου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Εἰ δὲ μὴ σφόδρα τυφλώττουσιν, ἐπισκεψάσθωσαν τὴν παμποικίλον τῶν ζώων πολυπλήθειαν, τὰ χερσαῖα, τὰ πτηνὰ, τὰ ἐνυδρὰ· καὶ κατανοησάτωσαν ὡς ἀληθῆς ἐπὶ τῇ πάντων κρίσει (57) γέγονεν ἡ μαρτυρία τοῦ Δεσπότου· *Καὶ πάντα κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν πέφησε καλά* (58).*

D descripta sunt, subdit Eusebius: Ταῦτά μοι ἀπὸ πλείστον ἐξηγησάται τῶν πρὸς Ἐπίκουρον Διονυσίω τῷ καθ' ἡμᾶς ἐπισκόπῳ πεποιτημένων. *Hæc mihi e pluribus libatis sunt atque decerpta, quæ Dionysius episcopus æqualis noster adversus Epicurum disputavit.* GALL.

E sacris Parallelis S. Joannis Damasceni Rupefucaldinis. Opp. tom. II, pag. 752 C. edit. Paris. 1712.

Τοῦ ἁγίου Διονυσίου Ἀλεξανδρείας *Περὶ φύσεως*. A

S. Dionysii Alexandrini *De natura*.

Ὁὐχ ἀπλῶς τῶν μεριστῶν τοῦ κόσμου, καὶ τῶν ὀπ' αὐτῶν, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ αἰῶνος· ἀλλὰ πάντων καὶ τῶν ἐλαχίστων ἄπειρος, ἀπέλεστος τῶν ἐν ἀνθρώποις ἡ γνῶσις.

Non modo earum orbis rerum quæ dividuntur, et earum quæ sub ipso sunt, quin etiam numeri æternitatis; sed et omnium prorsus atque minimum nescia est, nec erudita, hominum cognitio.

III.

EX LIBRIS ADVERSUS SABELLIUM.

(Euseb., *Præpar. evang.* lib. vii, cap. 19.)

Περὶ τοῦ μὴ ἀγέννητον εἶναι τὴν ὕλην.

B

Materiam ortu non carere.

Οὐδ' ἐκεῖνοι (59) μὲν γὰρ ὄσοι, οἱ τὴν ὕλην ὡς ἀγέννητον ὑποχείριον εἰς διακόσμησιν δίδόντες τῷ Θεῷ· παθητὴν γὰρ αὐτὴν, καὶ τρεπτὴν ὑπάρχουσαν, εἰκὲν ταῖς θεοποιήτοις ἀλλοιώσεσι. Καὶ πόθεν γὰρ ὑπάρχει καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τῇ ὕλῃ, τό τε ὅμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον, διασαφήτωσαν. Ἐκατέρου γὰρ δεῖ τινα ἐπινοῆσαι κρείττονα, ὃ μὴδὲ θεμιτὸν ἐννοῆσαι περὶ τοῦ Θεοῦ. Τό τε γὰρ ἀγέννητον, ὅμοιον ἐν ἀμφοτέροις λεγόμενον, καὶ ἕτερον νοούμενον παρ' ἑκάτερον, πόθεν ἐν αὐτοῖς ἐγένετο; Εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ἀγέννητόν ἐστιν ὁ Θεός, καὶ οὐσία ἐστὶν αὐτοῦ, ὡς ἂν εἴποι τις, ἡ ἀγεννησία, οὐκ ἂν ἀγέννητον εἴη ἡ ὕλη· οὐ γὰρ ταυτὸν ἐστὶν ἡ ὕλη, καὶ ὁ Θεός. Εἰ δὲ ἑκάτερον μὲν ἐστὶν, ὅπερ ἐστὶν ἡ ὕλη καὶ ὁ Θεός, πρόσεσι δὲ ἀμφοτέροις τὸ ἀγέννητον· δῆλον ὡς ἕτερόν ἐστιν ἑκατέρου, καὶ ἀμφοτέρων πρεσβύτερόν τε καὶ ἀνωτέρω. Ἀνατρεπτικὴ δὲ παντελῶς, καὶ τοῦ ταῦτα συνυπάρχειν, μᾶλλον δὲ τοῦτο ἕτερον αὐτῶν τὴν ὕλην ἐφ' ἑαυτῆς ὑπάρχειν, καὶ ἡ τῆς ἐναντίας ἕξως διαφορά. Εἰπάτωσαν γὰρ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἀμφοτέρων ὄντων ἀγεννητῶν, ὃ μὲν Θεός ἀπαθής, ἀτρεπτός, ἀκίνητος, ἐργαστικός· ἡ δὲ, τὰ ἐναντία, παθητὴ, τρεπτὴ, ἄστατος, μεταποιουμένη. Καὶ πῶς ἤρμωσαν καὶ συνέδραμον; Πότερον κατὰ τὴν τῆς ὕλης φύσιν ἐξοικειώσας ἑαυτὸν ἐτεχνίτευσεν αὐτὴν ὁ Θεός; Ἀλλὰ τοῦτο γε ἀποπον, ὁμοίως ἀνθρώποις χρυσοχοεῖν καὶ λιθουργεῖν, καὶ κατὰ τὰς ἄλλας τέχνας, ὅσας αἱ ὕλαι μορφοῦσθαι καὶ τυποῦσθαι δύνανται, χειροκμητεῖν τὸν Θεόν. Εἰ δὲ οἷαν αὐτὸς ἐβούλετο κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐποίησε τὴν ὕλην, τὸ πολύμορφον, καὶ παμοικίλιον τῆς δημιουργίας ἑαυτοῦ σχῆμα καὶ τύπον ἐσφραγίζόμενος αὐτῇ, καὶ εὐ-

C

D

Impietatis etiam illud est, quod plerique materiam, cujus ortum nullum esse velint, divinæ potestati digerendam ornandamque subjiciant, dum eam natura sua patientem atque tractabilem, impressas divinitus mutationes facile subire tradunt. Enimvero doceant isti qui fieri potuerit, ut in Deum atque materiam similitudo pariter ac dissimilitudo caderet. Nam alium quemdam utroque potentiorum cogitare tum oporteret, quod tamen de Deo vel suspicari, nefas. Nam et ipsum ortu carere, quod in utroque simile dicitur, et alterum illud, quod præter utrumque cogitatur, quomodo tandem in iis locum habuit? Si enim illud ipsum quod ortu caret, Deus est, ipsaque, ut ita dicam, ortus negatio, divina essentia est; non jam idem ipsum quod ortu caret, materia fuerit, cum Deus et materia unum idemque non sint. Sin autem utrumque dixerint, id quidem esse proprie quod est, materiam videlicet, atque Deum, ortus tamen negationem ambobus convenire: manifeste sequitur, aliud quidpiam præter utrumque ponendum, quod antiquius ac superius utroque sit. Jam quominus per sese ambo simul esse possint, imo quominus e duobus alterum, hoc est materia, esse per sese queat, vel ipsa rationis et conditionis utriusque diversitas prorsus impediatur. Alioqui causam illi sane afferant, quamobrem cum ortu ambo careant, Deus quidem nec pati quidquam, nec mutari, nec moveri possit, idemque simul efficiendi vim habeat: materia vero contraria subeat omnia, quippe quæ pati mutarique possit, inconstans, et multiplici configurationi obnoxia. Jam qui tandem inter sese

(59) Οὐδ' ἐκεῖνοι, κ. τ. λ. Eusebius l. e. hæc et sequentia recitans, ita proloquitur: Ἔβω δὲ φωνὰς τῶν πρὸ ἡμῶν τὸ δόγμα διηκριδωκότων, καὶ πρώτων γε Διονυσίου, ὃς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Σαβέλλιον αὐτῷ γεγραμμάσμενον, τάδε περὶ τοῦ προκειμένου γράφει. *Ipsamet eorum verba producam qui ante nos hac in disputatione versati sunt, atque in primis Dionysii, qui in primo librorum eorum quos in Sabellium elucubravit, hunc in modum de re tota philo-*

sophatur. Porro ad ista Ensebiana hæc habet doctus interpres: « Sabellius, a quo Personarum in SS. Triade distinctio nefarie tollebatur, alterum hoc de materia somnium ab Hermogene acceperat. Plures adversus Sabellium istum libros a Dionysio Alexandriano elaboratos esse, non tantum unum, ut non nemo credidit, vel hoc Eusebii loco manifesto convincitur. » GALL.

ambo iam apte convenerunt? Utrum sese Deus ad materiæ naturam accommodans, sic eam demum elaboravit? At ineptum fuerit cogitare, Deum, uti homines vulgo solent, aut ex auro conflare, aut lapides vel cædere vel collocare, aut pro cæterarum artium varietate quibus diversa materiæ genera figurari conformarique possunt, opus quodcunque moliri. Sin autem materiam, prout ipse voluit ejusque sapientia postulabat, fluxisse dicitur, eamque variis ac multiplicibus artis molitionisque suæ formis consignasse; bene ominata certe quidem veraque hæc oratio fuerit, atque ejusmodi, quæ præterea Deum qui totius universi vita quædam et fundamentum est, ortus omnis expertem esse confirmet. Nam cum illa ortus negatione, propriam insuper existendi rationem conjungit. Cæterum multa quidem adversus id hominum genus dici possent; verum alterius loci hæc disputatio fuerit. Si tamen isti cum scelestissimis tot deorum fabricatoribus conferantur, minus impie loqui censebuntur.

Α φημος και ἀληθής οὗτος ὁ λόγος, και προσέτι και την ὑπόστασιν τῶν ὄλων τὸν θεὸν ἀγέννητον εἶναι κρατύνει. Τῷ γὰρ εἶναι ἀγέννητον, ἅμα και τὸ πῶς εἶναι προσέψε. Πολὺς μὲν οὖν και πρὸς τοῦτους ὁ λόγος, ἀλλ' οὐ νῦν ἡμῖν πρόκειται. Συγκρίσει δὲ τῇ πρὸς τοὺς ἀθεωτάτους πολυθέους, εὐφημότεροι οὗτοι.

IV.

EX QUATUOR LIBRIS AD DIONYSIUM ROMANUM PONTIFICEM

SEU EX OPERE INSCRIPTO

ELENCHUS ET APOLOGIA.

(Vide Patrologiæ Latinæ t. V, col. 117, in Dionysio papa.)

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

Ἐρωτησαντα περι διαφόρων κεφαλαίων, πρὸς ἃ διὰ τῆς Ἐπιστολῆς ὁ Διονύσιος ἀποκρίσεις ἐποίησατο, αἱ και ὡς κανόνες ἐδέχθησαν.

BEATI DIONYSII

ARCHIEPISCOPI

EPISTOLA AD BASILIDEM EPISCOPUM

Interrogantem de diversis capitibus, ad quæ per Epistolam Dionysius responsa dedit, quæ tanquam canones sunt admissa.

CANON I.

Dionysius Basilidæ dilecto mihi filio et fratri in sacris comministro, Deoque fidei, in Domino salutem.

Misisti ad me, fidelissime et sapientissime fili mi, interrogans qua hora diei Paschæ jejunium solven-

(60) Ἀπέστειλας. Scholium in codice Amerbachiano: Ἰστέον ὅτι γέγονε μὲν ὁ μακάριος Διονύσιος οὗτος ἀκροατῆς Ὀριγένους, ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς βα-

B KANON A.

Διονύσιος Βασιλειδῆ τῷ ἀγαπητῷ μου υἱῷ και ἀδελφῷ συλλειτουργῷ και θεοποιεῖ, ἐν Κυρίῳ γαίρειν.

Ἀπέστειλάς (60) μοι, πιστότατε και λογώτατε υἱέ μου, πυνθανόμενος καθ' ἣν ὥραν ἀπορησι-

σιλειας ἔτσι Φιλίππου τοῦ μετὰ Γορδιανὸν βασιλευσαντος. Τὸν βίον μεταλλάξαντος Ἡρακλᾶ τρισκαίδεκάτου τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας ἐπισκόπου τῆ

ἔσθαι δεῖ (61) τὴν τοῦ Πάσχα ἡμέραν (62). Τι-
 νὰς μὲν γὰρ τῶν ἀδελφῶν λέγειν φησὶ δεῖ χρὴ
 τοῦτο ποιεῖν πρὸς τὴν ἀλεκτοροφωνίαν· τινὰς δὲ,
 δεῖ ἀφ' ἑσπέρας χρῆ. Οἱ μὲν γὰρ ἐν Ῥώμῃ ἀδελ-
 φοί, ὡς φασὶ, περιμένονσι τὸν ἀλέκτορα· περὶ δὲ
 τῶν ἐνταῦθα ἕλεγεσθαι δεῖ τάχιον. Ἀκριβῆ δὲ ὦραν
 τιθεῖναι ἐπιζητεῖς, καὶ ὦραν πάννυ μμετρημένην·
 ὅπερ καὶ δύσκολον καὶ σφαλῆρόν ἐστι. Τὸ μὲν
 γὰρ δεῖ μετὰ τὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου
 ἡμῶν καιρὸν χρῆ τῆς ἑορτῆς καὶ τῆς εὐφροσύ-
 νης ἐνάρχεσθαι, μέχρις ἐκείνου τὰς ψυχὰς ταῖς
 νηστείας ταπεινοῦντας, ὑπὸ πάντων ὁμοίως ὁμο-
 λογηθῆσεται. Κατεσκευάσθη δὲ δι' ὧν θραψάς
 μοι πάννυ ὠρίως καὶ τῶν θεῶν Ἐθαγγελίω ἡσθη-
 μένος, δεῖ μηδὲν ἀπικριβωμένον ἐν αὐτοῖς περὶ
 τῆς ὥρας καθ' ἣν ἀνέστη, φαίνεται. Διαφόρως
 μὲν γὰρ οἱ εὐαγγελισταὶ τοὺς ἐπὶ τὸ μνημεῖον
 ἐλθόντας ἀνέγραψαν κατὰ καιροὺς ἐνηλλαγμέ-
 νους, καὶ πάντες ἀνεστηκότα ἤδη τὸν Κύριον
 ἔρασαν εὐρηκέναι. Καὶ ὅψε Σαββάτων, ὡς ὁ Ματ-
 θαῖος εἶπε· καὶ πρῶτας εἶτι σκοτίας οὐσης, ὡς ὁ
 Ἰωάννης γράφει· καὶ ἄρθρου βαθέος, ὡς ὁ Λου-
 κᾶς· καὶ λίαν πρῶτ' ἀνατελιαντος τοῦ ἡλίου, ὡς ὁ
 Μάρκος. Καὶ τότε μὲν ἀνέστη, σαφῶς οὐδεὶς
 ἀπεφῆγατο. Ὅτι δὲ ὅψε Σαββάτων τῇ ἐπιφω-
 σκούσῃ μὲν Σαββάτων οἱ ἐπὶ τὸ μνημεῖον παρα-
 γερόμενοι, οὐκέτι κείμενοι αὐτὸν ἐν αὐτῷ κατέ-
 λαβον, τοῦτο ἀνωμολόγηται. Καὶ μηδὲ διαφωνεῖν,
 μηδὲ ἐναντιοῦσθαι τοὺς εὐαγγελιστάς πρὸς ἀλλή-
 λους ὑπολάβωμεν· ἀλλ' εἰ καὶ μικρολογία τις εἴ-
 ναι δοξεί περὶ τὸ ζητούμενον, εἰ συμφωνοῦντες
 πάντες ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ τὸ τοῦ κόσμου φῶς
 τὸν Κύριον ἡμῶν ἀνατεταλκέναι, περὶ τὴν ὦραν
 διαφέρουσαι· ἀλλ' ἡμεῖς ἐγγνωμόνας τὰ λεχθέντα
 καὶ πιστῶς ἀρμόσαι προθυμηθῶμεν. Τὸ μὲν ὑπὸ
 τοῦ Ματθαίου λεχθέν, οὕτως εἶχει· Ὅψε δὲ Σαβ-

dum est. Dicis enim aliquos fratres dicere, quod oportet
 hoc in galli cantu facere; alios vero, quod id sit fa-
 ciendum vespere. Qui enim Romæ sunt fratres, ut
 aiunt, gallum exspectant. De iis autem qui hic sunt,
 dixisti quod citius. Horam autem exactam et valde de-
 mensam exponere desideras: quod quidem est difficile
 et lubricum. Quod enim post resurrectionis Domini
 nostri tempus oportet eos festum lætitiæque inchoare,
 qui ad illud usque animas jejuniis humiliant, erit
 apud omnes similiter in confesso. Per ea autem quæ
 ad me scripsisti, probasti sane admodum et divino-
 rum Evangeliorum sensu percepto, quod nihil ab eis
 accurate traditum de hora qua resurrexit, apparet.
 Evangelistæ enim eos qui ad monumentum venerunt,
 diverse descriperunt, mutatis temporibus, et omnes
 surrexisse jam Dominum, dixerunt invenisse. Et ves-
 pere Sabbati, ut dixit Matthæus²⁷; et cum mane
 adhuc esset obscurum, ut scribit Joannes²⁸; et
 summo diluculo, ut Lucas²⁹; et valde mane, orto
 jam sole, ut Marcus³⁰. Et quando surrexit quidem,
 nemo aperte respondit. Quod autem vespere Sabbati
 lucescente una Sabbatorum, qui ad monumentum
 venerunt, eum non amplius jacentem invenerunt, hoc
 in confesso est. Ac neque dissentire nec sibi adver-
 sari inter se evangelistas existimemus; et quanquam
 parva quædam circa id quod quaeritur controversia
 esse videbitur, sic ut omnes in una nocte mundi lucem
 Dominum nostrum exortum esse consentientes, in
 hora dissentiant: nos tamen, quæ ab eis dicta sunt,
 pie et fideliter conciliare studeamus. Quod a Matthæo
 quidem dictum est, sic habet: Vespere autem Sab-
 bati, cum lucesceret in primam hebdomadis diem,
 venit Maria Magdalene et alia Maria ad spectan-
 dum sepulcrum. Et ecce fuit magnus terræ motus:
 angelus enim Domini cum de cælo descendisset,
 accedens devolvit lapidem, et sedit supra ipsum:

²⁷ Math. xxviii, 1. ²⁸ Joan. xi, 1. ²⁹ Luc. xxiv, 1. ³⁰ Marc. xvi, 2.

προστασίαν ταύτης ὁδε ἀπολαμβάνει· καὶ πρὸς τοὺς
 ἐπὶ δέκα καὶ ἑπτὰ ἔτεσι, ἦτοι τοὺς λοιποὺς τριῶν Φι-
 λίππου, καὶ τῷ ἐν Δεκίω, καὶ τῷ ἐν Γάλλω, καὶ
 Βολοσιανοῦ τοῦ υἱοῦ Δεκίου, καὶ τοῖς δώδεκα Οὐαλε-
 ριανοῦ καὶ Γάλλου τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, πρὸς Κύριον
 ἐξεδήμησεν. Ὁ δὲ Βασιλεὶδης ἦν τῶν κατὰ τὴν Πεν-
 τάπολιν τῆς Αἰθῶνης παροικίων ἐπίσκοπος, ὡς φησὶν
 Εὐσέβιος ἐν τῷ ς' καὶ τῷ ζ' τῆς Ἐκκλησιαστικῆς
 ἱστορίας λόγῳ. Sciendum est, quod hic beatus Dio-
 nysius auditor fuit Origenis quarto anno imperii
 Philippi, qui post Gordianum imperavit. Heracla au-
 tem decimo tertio Alexandrinæ Ecclesiæ episcopo vita
 defuncto hic præsecratur istius suscipit; et post
 septemdecim annos, reliquos nimirum tres Philippi,
 et unum Decii, et unum Galli, et Volusiani filii De-
 cii, et duodecim Valeriani et Galli (Gallieni) ipsius
 filii, ad Dominum migravit. Basilides autem paræ-
 ciarum in Pentapoli Libyæ episcopus fuit, ut Euse-
 bius in vi et vii Ecclesiasticæ historiæ libro tradidit.
 GALL.

(61) Ἀπονησιζέσθαι δεῖ. Gentianus Hervetus
 vertit, jejuniandus sit dies Paschæ. Et sic vocem
 ἀπονησιζέσθαι, ubicunque occurrit, jejunare ver-
 tit: cum contrarium potius ubique significat, ni-
 mirum jejuniū solvere. Hoc sensu vox ista ἀπο-
 νησιζέσθαι in Constitutionibus apostolicis vulgo
 dictis sæpe usurpatur; ut: Τῷ δὲ Σαββάτῳ μέχρις
 ἀλεκτοροφωνίας παρατείνοντες, ἀπονησιζέσθε ἐπι-

φωσκούσης μὲν Σαββάτων. Constit. apost. l. v, c. 18;
 et alibi: Ἐπιτελεσθῶ δὲ ἡ νηστεία αὕτη πρὸ τῆς
 νηστείας τοῦ Πάσχα· ἀρχομένη μὲν ἀπὸ δευτέρας,
 πληρωμένη δὲ εἰς παρασκευὴν, μεθ' ἧς ἀπονησιζέ-
 σαντες. Ibid. cap. 12. Eodem etiam sensu occurrit,
 syn. Trull., can. 89. Hesy chius, Ἀπονησιζέσθαι,
 τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτῃν ἐλθεῖν. Ipse etiam locus
 quem præ manibus habemus, hunc sensum neces-
 sario exigit, in quo Dionysius se interrogatum asse-
 rit, καθ' ἣν ὦραν ἀπονησιζέσθαι δεῖ τὴν τοῦ Πάσχα
 ἡμέραν. Hoc est, non ut Hervetus vertit, qua hora
 dies Paschæ sit jejuniandus; is enim nunquam jeju-
 nio peractus fuit: sed, ut nos vertimus: Qua hora
 diei Paschæ jejuniū solvendum est: nimirum, quæ
 hora jejuniū antepaschale terminandum est, ve-
 spere præcedente paschalem celebritatem, an ad
 galli cantum, an alio tempore; ut ex iis constat,
 quæ in hac epistola sequuntur. Id.⁶

(62) Τὴν τοῦ Πάσχα ἡμέραν. Initium hujus
 epistolæ Alexandrini Dionysii profero, quomodo in
 mss. non paucis jacet: Ἐπέστελās μοι..... τῇ τοῦ
 Πάσχα περιλύσει. Vulgo, τὴν τοῦ Πάσχα ἡμέραν. Est
 περιλύσις τοῦ Πάσχα, solutio paschalis jejunii, τὰς
 τῶν ἀσπετιῶν ἐπιλύσεις, appellat Eusebius Hist.
 lib. v, cap. 23, frequentiaque in hunc sensum apud
 Græcos verba περιλύειν, ἀπολύειν, ἐπιλύειν, κατα-
 λύειν. COTELER. ad Constit. apost. lib. v, cap. 15.

erat autem species ejus ut fulgur, et indumentum ejus album ut uix. A timore autem ejus concussi sunt qui servabant, et facti sunt ut mortui. Respondens autem angelus, dixit mulieribus: Ne timeate vos, scio enim quod Jesum crucifixum quaeritis: non est hic: resurrexit enim, sicut dixit²¹. *Id autem quod dictum est, vespere, alii quidem existimabant secundum communitatem significare vespere Sabbati; sapientiores autem id exaudientes, non hoc, sed profundam noctem esse dicent, tarditatem et longum tempus vespere significante. Et quod noctem dicit et non vespere, subjunxit: Cum lucesceret in primam hebdomadis diem; et venerunt, nondum, ut reliqui dicunt, aromata ferentes, sed ad spectandum sepulcrum, et invenerunt factum esse terræ motum, et angelum super lapidem sedentem, et audierunt ab ipso: Non est hic, surrexit. Similiter Joannes: Prima hebdomadis feria, inquit, Maria Magdalene venit mane, cum essent adhuc tenebræ, ad monumentum; et vidit lapidem sublatum a monumento²²; sed juxta illud cum adhuc essent tenebræ, præcesserat. Lucas autem dicit: Sabbato quidem quieverunt secundum præceptum. Prima autem hebdomadis feria summo mane ad monumentum venerunt, ferentes quæ paraverant aromata, invenerunt autem lapidem a monumento devolutum²³. Summum mane fortasse matutinum splendorem, qui prius subapparet, significat primæ feriæ; et quoniam jam perfecte præterito cum tota consequente nocte Sabbato, et alio die incipiente, venerunt aromata et unguenta ferentes; quando jam videlicet diu ante surrexerat. Hoc Marcus quoque sequitur, dicens: Emerunt aromata, ut venientes eum ungerent. Et valde mane primæ feriæ veniunt ad monumentum orto jam sole²⁴. Valde enim mane hic quoque dicit, quod idem est ac summo diluculo, et subjunxit: Orto jam sole. Profectio quidem, et iter earum summo diluculo et valde mane incepit; in itinere autem et circa monumentum, moram traxerunt usque ad ortum solis; et eis quidam tunc dicit adolescens candidatus: Resurrexit, non est hic. Hæc autem cum ita se habeant, hoc iis qui accuratius subtiliusque considerant, enuntiamus quæ hæc, vel etiam semihorula vel quarta horæ, oportet incipere lætitiæ ob Domini nostri a mortuis resurrectionem. Eos quidem qui nimium festinant, et ante mediam noctem surgunt, ut contemptores et intemperantes reprehendimus, ut qui propemodum antequam par sit, cursum abruperint, dicente viro sapiente: Non parum est in vita, quod parum abest. Eos autem qui differunt, et plurimum perferunt, et ad quartam usque vigiliam fortiter abstinent, in qua etiam navigantibus Servator noster in mari ambulans apparuit, ut generosos et laborum tolerantibus suscipimus. Iis autem qui interea ut moti sunt, vel ut potuerunt, quiescunt, non valde molesti simus: quandoquidem nec sex jejuniorum dies æqualiter, nec similiter om-*

βάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν Σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία θεωρῆσαι τὸν τάφον. Καὶ ἰδοὺ σεισμὸς ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν, ἀπεκύλισε τὸν λίθον, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ· ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ, καὶ τὸ ἐνδύμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν. Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ, ἐσεισθησαν οἱ τηροῦντες, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἄγγελος εἶπε ταῖς γυναῖξι· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς, οἶδα γὰρ ὅτι· Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γὰρ καθὼς εἶπε. Τοῦτο δὲ τὸ λεχθὲν ὅψι, οἱ μὲν τινες οἰήσονται κατὰ τὴν κοινότητα τοῦ ῥήματος τὴν ἐσπέραν δηλοῦν τοῦ Σαββάτου· οἱ δὲ σοφώτερον ἐξακούοντες, οὐ τοῦτο· ἀλλὰ ῥύκτα βαθεῖαν ἐρούσιν εἶναι· βραδύτητα καὶ μακρὸν χρόνον τοῦ ὅψι δηλοῦντος. Καὶ ὅτι ῥύκτα λέγει καὶ οὐχ ἐσπέραν, ἐπήγαγε, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν Σαββάτων· καὶ ἤκου, οὐπω, ὡς οἱ λοιποὶ φασί, τὰ ἀρώματα φέρουσαι, ἀλλὰ θεωρήσαι τὸν τάφον, καὶ εἶρον τὸν σεισμὸν γεγονότα καὶ καθήμενον τὸν ἄγγελον ἐπὶ τοῦ λίθου, καὶ ἀκηκόασι παρ' αὐτοῦ· οὐκ ἔστιν ὧδε, ἠγέρθη. Ὁμοίως ὁ Ἰωάννης· Ἐν μιᾷ τῶν Σαββάτων, φησὶ, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἦλθε πρῶτ' σκοτίας ἐτιύσης εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου· πλὴν παρὰ τοῦτο, σκοτίας ἐτιύσης, προελήλυθε. Ὁ δὲ Λουκᾶς φησὶ· Τὸ μὲν Σάββατον ἠτύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν· τῇ δὲ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ἑρῆρου βαθέος ἐπὶ τὸ μνῆμα ἦλθον, φέρουσαι ἃ ἠτύχασαν ἀρώματα· εἶρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκλιζόμενον ἀπὸ τοῦ μνημείου. Ὁ βαθεὺς ἑρῆρος ἴσως προὑποφαινομένην αὐτὴν ἐωθινήν ἐμφανίζει τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων, διὰ τοῦ παραχηκτότος ἦδη τελείως σὺν τῇ μετ' αὐτὸ ἡμετέρας, ἦλθον τὰ ἀρώματα καὶ τὰ μῦρα φέρουσαι· ὅτε δῆλον ὡς ἀνευστήκει πρὸ πολλοῦ. Τούτῳ κατακολουθεὶ καὶ ὁ Μάρκος λέγων· Ἠτύχασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρῶτ' τῆς μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Λίαν μὲν γὰρ πρῶτ' καὶ οὗτος εἶπεν, ὅπερ ταῦτέν ἐστι τῷ βαθέος ἑρῆρου, καὶ ἐπήγαγεν, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Ἡ μὲν ὁρμὴ καὶ ἡ ὁδὸς αὐτῶν, δῆλον ὡς ἑρῆρου βαθέος, καὶ λίαν πρῶτ' καθήρχθη. Παρέτειναν δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν καὶ πρὸ τὸ μνημεῖον διατρίβουσαι μήτρις ἀνατολῆς ἡλίου· καὶ λέγει καὶ τότε ταύταις ὁ νεανίσκος ὁ λευχέλιμος· Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε. Τούτων οὕτως ἐχόντων, τοῦτο τοῖς ἀκριβολογουμένοις ἀποφαινόμεθα κατὰ πόλιν ὥραν ἢ καὶ πόρον ἡμῶριον ἢ ὥρας τέταρτον ἀρχεσθαι προσῆκε τῆς ἐπὶ τῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσει χαρᾶς. Τοὺς μὲν λίαν ἐπιταχύναντες καὶ πρὸ ῥυκτὸς ἐγγὺς ἦδη μεσοῦσης ἀνέμεντας, ὡς ὀλιγώρους καὶ ἀκρατεῖς, μεμψόμεθα, ὡς παρ' ἄλλων προκαταλύοντες τὸν δρόμον, λέγοντες ἀνδρὸς σοφοῦ· Οὐ μικρὸν ἐν βίῳ τὸ παρὰ μικρᾶν.

²¹ Matth. xxviii, 1-6.²² Joan. xi, 1.²³ Luc. xxiii, 56; xxiv, 1, 2.²⁴ Marc. xvi, 1, 2, 6.

Τούτῳ δὲ ὑφ' ὑστερίοντα καὶ διαρκούντα ἐπὶ πλείστον, καὶ μέχρι τετάρτης φυλακῆς διεκκατερουντα, καθ' ἣν καὶ τοῖς κλειουσιν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐπεφάνη, ὡς γενναίους καὶ φιλοπόνους ἀποδεχόμεθα. Τοῖς δὲ μεταξὺ ὡς ἐκινήθησαν ἢ ὡς ἠδυνήθησαν ἀναπαυσαμένοι, μὴ πᾶν διοχλῶμεν· ἐπεὶ μηδὲ τὰς ἑξῶν νηστειῶν ἡμέρας ἰσως μηδὲ ὁμοίως πάντες διαμένουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν καὶ πάσας ὑπεριθέουσιν ἄσιτοι διατελοῦντες, οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τρεῖς, οἱ δὲ τέσσαρας, οἱ δὲ οὐδεμίαν. Καὶ τοῖς μὲν πᾶν διαπονηθεῖσιν ἐν ταῖς ὑπερθέσεσιν, εἴτα ἀποκαμοῦσι καὶ μονοτὸν ἐκλείπουσι, συγγνώμῃ τῆς ταχύτερας γεύσεως. Εἰ δὲ τινες οὐχ ὅπως οὐχ ὑπεριθέμενοι, ἀλλὰ μηδὲ νηστεύσαντες ἢ καὶ τρυφήσαντες τὰς προηγουσας τέσσαρας, εἴτα ἐλθόντες ἐπὶ τὰς τελευταίας δύο καὶ μίνας ἡμέρας, αὐτὰς ὑπεριθέοντες, τὴν τε Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον, μέγα τι καὶ λαμπρὸν ποιεῖν νομίζουσιν ἢν μέχρι τῆς ἑω διαμείνωσιν, οὐκ οἴμην τὴν ἰσὴν ἀθλήσιν· αὐτοὺς πεποῆσθαι, τοῖς τὰς πλείους ἡμέρας προσηκηόσι. Ταῦτα μὲν, ὡς φρονῶ, συμβουλευῶν περὶ τούτων ἔγραφα.

ΒΑΣ. Ἐπισκόπου τινὸς ἐρωτήσαντος τὸν μέγαν ἀρχιερέα τούτου, καθ' ἣν ὥραν ἀνέστη ὁ Χριστὸς, ἐφ' ᾧ κατὰ τὴν πρὸ ταύτης ὥραν ἀπονησιζέσιν, ὁ ἀρχιερεὺς πρόθετο ὅτι ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα μετὰ τῆ ἀναστῆναι τὸν Κύριον, ἄρχεται· καὶ ἕως τότε ὀφείλομεν νηστεύειν· τῆνικαῦτα δὲ, οὐ πρὸ τῆς ἀναστάσεως, ἀπονησιζέσιν. Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν αὐτῷ εἰπεῖν τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ Κύριος ἀνέστη, ἀπελογήσατο ἀπὸ ρημάτων διαφόρων ἀναγγελιστῶν, ὅτι· Εἰ καὶ μὴ ἔξεσιν ἀπὸ τούτων γνῶναι τὴν ὥραν καθ' ἣν ὀφείλομεν ἀπονησιζέσιν, ἀλλὰ τοὺς μὲν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου λύοντα τὴν νηστείαν, ὡς ὀλιγούρους καὶ ἀκρατεῖς μεμφομέθα· τοὺς δὲ μέχρι τετάρτης φυλακῆς ἦτοι ὀρθρου ἐκκατερουντα, ἀποδεχόμεθα· τοὺς δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαυθέντα, οὐκ αἰτιώμεθα· ὅτι οὐδὲ τὰς ἑξ ἡμέρας τῆς τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἐβδομάδος πάντες ὁμοίως ἀνούουσιν. Οἱ μὲν γὰρ τὰς πάσας νηστεύουσιν, οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τρεῖς, οἱ δὲ πλείους, οἱ δὲ οὐδεμίαν. Τοῖς οὖν ἐν πλείοσιν ἡμέραις νηστεύσαι, καὶ κοπιᾶσαι, εἰ ταχύτερον γεύσονται τροφῆς, συγγνώμην δοτέον· τοῖς δὲ τέσσαρας ἡμέρας μὴ νηστεύσαι, ἀλλὰ καὶ τρυφήσαι, κατὰ δὲ τὴν Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον νηστεύσαι, μὴ νομισθεῖν μέγα τι ποιεῖν, εἰ μέχρι πρωίας τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας ἐκκατερουσουσιν ἄσιτοι· οὐ γὰρ ὁμοίαν ποιοῦνται ἀθλήσιν. Καὶ ἡ μὲν ἀπολογία τοῦ Πατρὸς, αὕτη. Σὺ δὲ ἀνάγνωθι τὸν πθ' κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ συνόδου, διοριζόμενον ἀπονησιζέσθαι περὶ μέσας νυκτας τοῦ μεγάλου Σαββάτου· τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας τοῦ σωτηρίου πάθους, ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ καὶ κατανύξει διάγειν. Ἐπεὶ δὲ ἐξῶθεν τοῦ αὐτοῦ κανόνος ἐσαφηνίσθη ἡ ὥρα τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως ἀπὸ διαφορῶν Γραφικῶν [Ἰσ. Γραφῶν]· τῶς κατὰ τὸ ἐγγυροῦν (τὸ γὰρ ἀληθὲς μόνος οἶδεν ὁ ἀναστάς Θεός), ὀφείλομεν εἰπεῖν ὅτι μέχρι μὲν τῆς ἑκτῆς ὥρας καὶ αὐτῆς τοῦ νυκτερινοῦ Σαββάτου ὀφείλομεν νηστεύειν. Ἀπὸ δὲ τῆς ἑβδόμης ὥρας ἐπεὶ ἄρχεται ἡ κυριώ- νυμος καθ' ἣν καὶ ἀνέστη ὁ Χριστὸς (εἰκόσ δὲ ἐστὶν ἢ κατὰ τὴν ἐβδόμην ἢ κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν γενέσθαι τὴν ἀνάστασιν), οὐκ ὀφείλομεν κατὰ ταύτας νη-

nes expectant; sed alii quidem, vel omnes transmittunt, jejuni permanentes, alii duos, alii tres, alii quatuor, alii nullum. Et iis quidem qui in illis transmittendis valde laboraverunt, deinde defessi sunt, et propemodum deficiunt, ignoscendum est quod celerius gustent. Si qui autem non modo non transmissis sed ne jejunitatis quidem, vel etiam in delicatis opiparisque conviviis, consumptis præcedentibus quatuor diebus, ad duos eosque solos extremos dies cum venerint, illis a se cibo non gustato transmissis, Parasceve et Sabbato, magnum quid et egregium se facere existimant, si ad auroram usque permanserint; non existimo eos ex æquo certamen subisse cum iis qui se pluribus diebus prius exercuerunt. Hæc quidem, ut sentio, consulens de hisce scripsi.

BALS. Cum episcopus quidam magnum hunc antistitem interrogasset, qua hora surrexit Christus, ut hora quæ illam præcessit, jejunium solveret, proposuit antistes quod festum Paschæ, postquam Dominus surrexerit, incipit, et eo usque debemus jejunare: tunc autem, non ante resurrectionem, jejunium solvere. Quia autem non poterat dicere horam qua Christus surrexit, respondit ex diversis verbis evangelistarum, quod: Etsi ex iis horam qua jejunium solvere debemus, cognoscere non liceat, eos tamen qui ante mediam noctem solvunt jejunium, ut contemptores et intemperantes vituperamus; eos autem, qui ad quartam usque vigiliam, seu ad diluculum usque, fortiter perdurant, amplectimur; eos vero qui interea interquieverunt, non reprehendimus, quia nec sex passionis Domini hebdomadæ dies, omnes similiter peragunt. Alii enim omnes jejunant, alii vero duos, alii tres, alii autem plures, alii vero nullum. Iis ergo qui pluribus diebus jejunarunt et laborarunt, si alimentum citius gustaverint, venia danda est; eos autem qui quatuor dies non jejunarunt, sed delicate opipareque vixerunt, in Parasceve autem et Sabbato jejunare, existimare non oportet magnum quid facere, si usque ad matutinum resurrectionis diei sine cibo jejuni permauserint: neque enim simile certamen adeunt. Atque hæc quidem est Patris responsio. Tu autem lege 89 can. syn. in Trullo, statuentem jejunium solvendum esse circa medias noctes magni Sabbati; aliis autem diebus salutiferæ passionis, in jejunio et oratione et compunctione versari oportere. Quoniam autem extrinsecus ab eodem canone declarata est hora Christi resurrectionis ex diversis Scripturis, quoad fieri potuit (verum enim solus novit, qui surrexit Deus); debemus dicere, quod usque ad horam sextam, et ipsum nocturnum Sabbatum, debemus jejunare. Ab hora autem septima, quoniam incipit Dominicus quo etiam surrexit Christus (est autem verisimile vel VII vel VIII hora fuisse resurrectionem ejus), jeju-

nare non debemus nec jejunium solvere, ne videamur repugnare canonibus qui statuunt nos diebus Dominicis non debere jejunare. Eisi enim dies tertius reputetur Dominicus, solum tamen propterea quod trium dierum resurrectio eum attingat, tertius dicitur : est enim primus. Et 89 can. syn. in Trullo convenienter, dic, ante horam septimam nocturni Sabbati debere nos jejunium solvere in quacunque hora voluerit quispiam ex sex primis horis, idque omnino ex libera uniuscujusque potestate et arbitrio.

ZONAR. Huic interrogationi respondet is cui proposita interrogatio est : Postulasti sedulam imponi legem, hoc est, regulam formamque prescribi, ac adhibita diligentia certi aliquid statui de hora Dominicæ resurrectionis ; quod quidem et difficile est et lubricum : quandoquidem, post excitatum a mortuis Dominum resurrectionis celebritatem inchoari oportet, hucusque jejunantes, animique hoc pacto demissionem curantes. In ea namque quæ per jejunium est corporis afflictatione, animi demissio quaeritur ; ut proinde si elatior sit jejunantis animus, irritum esse jejunium omnium confessione judicetur. Subjicit deinde : Quicumque ad sepulcrum sunt profecti, eos jam excitatum a mortuis Dominum reperiisse ; neque dissidere, inquit, ac sibi invicem adversari evangelistas arbitremur, quod cum eadem nocte Dominum surrexisse communi consensu tradant, quanam hora surrexit, minus explore indicant. Tum ipsamet verba, vel potius locos Scripturæ profert, in quibus evangelistarum quilibet de resurrectione Dominica loquitur, ac eam quæ inter ipsos videtur esse discrepantiam componit. Atque ad hæc : Qui quidem ante noctis medium solvunt jejunium, veluti contemptores intemperantesque reprehendimus, quippe exiguum ad tempus jejunii cursum dissolvunt ; qui vero ad quartam usque vigiliam, hoc est, matutinum tempus fortiter abstinent, eos probamus : si qui vero post mediam noctem quieverunt, hoc est afflictionem ex jejunio profectam ut potuere sedaverunt, iis, inquit, nihil molesti simus ; hoc est, nihil est quod eos, quia non ad matutinum usque tempus perduraverint, accusemus : quia sex quoque dies ejus hebdomadæ qua passus est Dominus, non omnes eodem modo transigunt. Nam alii quidem omnes jejunant, alii vero duos, tresve, alii vero plures, alii porro ne unum quidem. Iis ergo qui ad plures dies jejunaverunt, ampliusque laboraverunt, si citius cibum degustarint, ignoscimus. Si qui vero non modo dies aliquot haud jejunarunt, quin potius aliis quatuor hebdomadæ diebus luxuriose vixerunt, in Parasceve autem et Sabbato a cibo abstinerunt, ac magnum quiddam facere se arbitrantur si usque ad matutinam horam diei qui resurrectione sacer est, jejuni perseverent, non simile, inquit, certamen perficiunt : hoc est, non pariter laborarunt, iis qui se pluribus diebus jejunio exercuerunt. Nonus quoque supra octogesimum

A στεύειν, οὐδὲ ἀπονηστίζειν, ἵνα μὴ δόξωμεν ἐναντιοῦσθαι τοῖς κανόσι τοῖς διοριζομένοις κατὰ τὰς κυριωνύμους μὴ νηστεύειν ἡμᾶς. Κἂν γὰρ τρίτη ἡμέρα λογίζεται ἡ κυριώνυμος, ἀλλ' εἰς μόνον τὸ εἶσθαι ταύτης τὴν τριήμερον ἀνάστασιν, λογίζεται τρίτη πρώτη γὰρ ἐστὶ καὶ ἀκολουθῶς τῷ πῶ κανόνι τῆς ἐν τῷ Τροῦλλῳ συνόδου, λέγε περὶ τῆς ἐβδόμης ὥρας τοῦ νυκτερινοῦ Σαββάτου ὀφείλειν ἡμᾶς ἀπονηστίζεσθαι ἐν οἷα ὥρα θελήσει τις τῶν ἐξ πρώτων ὥρων, πάντως κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν καὶ προαίρεσιν.

ZONAR. Πρὸς τὸ ἐρώτημα τοῦτο φησὶν ὁ ἐρωτηθεὶς, ὅτι Ἐξήτησας ἀκριβῆ βρον ἐπιτεθῆναι, ἦγουν κανόνα καὶ τύπον ὀρισθῆναι, καὶ σαφηνισθῆναι ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅπερ καὶ δύσκολον καὶ σφαλερόν ἐστιν ὅτι μὲν γὰρ μετὰ τὴν ἀναστῆναι τὸν Κύριον τῆς ἑορτῆς τῆς ἀναστάσεως ἀρχεσθαι δεῖ, ἕως τοῦτου νηστεύοντας, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτως ταπεινώντας. Ἡ γὰρ διὰ τῆς νηστείας ταπεινώσις τοῦ σώματος, διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιτηδεύεται ταπεινώσιν ὡς εἶπε ἐπιτηρμένη εἴη τοῦ νηστεύοντος ἡ ψυχὴ, ματαία ἡ νηστεία ἐστὶ, τοῦτο ὁμολογούμενον. Ἐπάγει δὲ ὅτι ὅσοι πρὸς τὸ μνημεῖον ἀπῆλθον, ἀναστάντα ἦδη εὗρον τὸν Κύριον· μὴ διαφωνεῖν, φησὶ, καὶ ἐναντιοῦσθαι ἀλλήλοις δόξωμεν τοὺς εὐαγγελιστὰς, ὅτι συμφωνοῦντες περὶ τῆς ἀναστάσεως ὡς ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ τοῦ Κυρίου ἀναστάντος, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνέστη σαφῶς οὐ λέγουσιν. Εἶτα καὶ αὐτὰ τὰ ῥήματα ἢ μᾶλλον τὰ χωρία τῆς Γραφῆς τίθησιν, ὅσα ἕκαστος τῶν εὐαγγελιστῶν λέγει περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, καὶ συμβιβάζει τὴν δοκοῦσαν διαφωνίαν αὐτῶν. Καὶ ἐπὶ τοῖσι τοῖς μὲν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου λύοντες τὴν νηστείαν, ὡς ὀλιγώρους καὶ ἀκρατεῖς, φησὶ, μεμψόμεθα, ὡς δὲ ὀλίγην ὥραν τὸν δρόμον τῆς νηστείας καταλύοντες· τοὺς δὲ μέχρι τετάρτης φυλακῆς, ἦτοι ὄρθρου ἐγκαρτεροῦντες ἀποδεχόμεθα. Εἰ δὲ τινες μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀνεπαύσαντο, ἦγουν τὴν κακοπάθειαν τὴν ἐκ τῆς νηστείας ἔπαυσαν ὡς ἡδυνήθησαν, τοῖσι, φησὶ, μὴ ἐνοχλῶμεν (ἀντὶ τοῦ, μὴ ὅτι ἕως πρωῆ οὐκ ἐκαρτέρησαν αἰτιώμεθα αὐτοὺς), ὅτι οὐδὲ τὰς ἐξ ἡμέρας τῆς τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἐβδομάδος πάντες ὁμοίως ἀνούσιν· οἱ μὲν γὰρ τὰς πάσας νηστεύουσιν, οἱ δὲ δύο ἢ τρεῖς, οἱ δὲ πλείους, οἱ δὲ οὐδέμιν.

D Τοῖς οὖν ἐπὶ πλείους ἡμέρας νηστεύσασιν καὶ κοπιήσασιν μᾶλλον εἰ ταχύτερον γεύσονται τροφῆς συγγνώμην. Εἰ δὲ τινες οὐ μόνον ἐφ' ἡμέρας τινὰς οὐκ ἐνήστευσαν, ἀλλὰ καὶ ἐτρύφησαν τὰς ἑτέρας τέσσαρας τῆς ἐβδομάδος ἡμέρας, κατὰ δὲ τὴν Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον ἀπέσχοντο βρώσεως, καὶ μέγα τι ποιεῖν νομίζουσιν, εἰ μέχρι πρωῆς τῆς ἀναστάσεως ἡμέρας ἐγκαρτερήσουσιν αἱτοῖ, οὐ τὴν ὁμοίαν ἀθλήσιν ποιοῦνται· τουτέστιν, οὐχ ὁμοίως κοπιήσασιν τοῖς πλείονας ἡμέρας ἀσκήσασιν. Καὶ ὁ πῶ κανὼν τῆς ζ' συνόδου, περὶ μέσας νύκτας τοῦ μεγάλου Σαββάτου φησὶ δεῖν ἀπονηστίζεσθαι, τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος τοῦ πάθους ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ καὶ κατανύξει διάγοντας.

sextæ synodi canon, circiter mediam magni Sabbati

noctem, jejunium solvendum asserit, reliquos hebdomadæ qua Christus passus est dies, et in precatione et cordis compunctione peragentes:

KANQN B.

Περὶ δὲ τῶν ἐν ἀφ᾽ ἑδρῶ (63) γυναικῶν, εἰ προσήκεν αὐτὰς οὕτω διακειμέναις εἰς τὸν οἶκον εἰσεύναι τοῦ Θεοῦ, περιττὸν δὲ τὸ πυθάνεσθαι νομίζω. Οὐδὲ γὰρ αὐτὰς οἶμαι, πιστὰς οὖσας καὶ εὐλαβεῖς, τολμήσειν οὕτως διακειμέναις, ἢ τῇ τραπέζῃ τῇ ἁγίᾳ προσελθεῖν, ἢ τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ προσάψασθαι. Οὐδὲ γὰρ ἢ τὴν δωδεκαετῆ ρῦσιν ἔχουσα πρὸς τὴν ἴασιν ἔθιγεν αὐτοῦ· ἀλλὰ μόνου τοῦ κρασπέδου. Προσεύχεσθαι μὲν γὰρ ὅπως ἂν ἔχηται, καὶ ὡς ἂν διακείται, μεμνηθῆναι τοῦ Δεσπότητος, καὶ δεῖσθαι βηθείας τυχεῖν, ἀνεπιφθορον. Εἰς δὲ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων, ὃ μὴ πάντῃ καθαρὸς καὶ ψυχῇ καὶ σώματι, προσεῖναι κωλυθήσεται.

ΒΑΣ. ΑΙ Ἑβραῖδες γυναῖκες ὅταν γένηται αὐταῖς ἢ τῶν ἐμμήνων ρῦσις, ἐν τόπῳ μεμονωμένῳ καθήμεναι, ἡσυχάζουσιν, ἕως ἂν ἡμέραι ἑπτὰ παρέλθωσι, καὶ ἢ τῶν ἐμμήνων ρῦσις καθαρισθῇ· ὅθεν εἰληπται τὸ ἐν ἀφ᾽ ἑδρῶ, ἦτοι τὸ κεχωρισθαι αὐτὰς ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἑδρας, ὡς ἀκαθάρτους. Ἐρωτηθεὶς οὖν ὁ ἅγιος περὶ τῶν πιστῶν γυναικῶν, εἰ χρεὶ ταύτας ὅταν ὑπὸ τῶν ἐμμήνων ὀκλῶνται, εἰσεῖναι εἰς ἐκκλησίαν, ἀπεκρίθη μὴ δεῖν τοῦτο γίνεσθαι, καὶ τὴν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αἰμορροοῦσαν παρήγαγεν εἰς παράδειγμα, μὴ τολμήσασαν θίξαι τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἢ μόνου τοῦ κρασπέδου αὐτοῦ. Εὐχεσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῦ Κυρίου μεμνηθῆναι, φησιν, οὐδ' ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ κωλυθήσονται· εἰς ναὸν δὲ Θεοῦ εἰσεῖναι ἢ μεταλαμβάνειν αὐτὰς τῶν ἁγιασμάτων, οὐ δεῖ. Ταῦτα τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως διορισμένου, βλέπομεν σήμερον εἰς τὰ γυναῖκα καὶ μᾶλλον μοναστήρια ἀδελῶς τοιαύτας ἰσταμένας γυναῖκας εἰς τοὺς προνάους παντοίας ἁγίας εἰκόσι κεκαλλυπισμένους, καὶ εἰς δοξολογίαν Θεοῦ ἀπονεμηθέντας· καὶ ἔρωτῶντες ὅπως τοῦτο γίνεταί, ἀκούομεν μὴ ἐκκλησιάζειν αὐτὰς, ὅπερ ἐμοὶ τέως οὐ δοκεῖ. Οὐ γὰρ εἰσιν οἱ πρόναοι κοινοὶ ὡς τὰ τῶν ἐκκλησιῶν προαύλια, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν ἀπονεμηθὲν ταῖς γυναῖξι· ταῖς μὴ κωλυόμεναις ἐκκλησιάζειν. Ὅς δὴ πρόναος, τόπος δευτέρας ἐστὶ μετανοίας, ὃ τῶν ἀκρωμένων λεγόμενος. Καὶ ἐν αὐτῷ οὐδὲ ἀνδράσιν ἐφεῖται ἰστασθαι, ἐπιτιμηθεῖσι μὴ ἐκκλησιάζειν, ἀλλὰ ἐξωθεν αὐτοῦ προσκλαίειν. Ἐδει γοῦν τοὺς τοιοῦτους προνάους εἰς οὓς αἱ τοιαῦται ἀκάθαρτοι γυναῖκες ἔμελλον ἰστασθαι, μὴ ἀναπληροῦν τόπον ἐκκλησιῶν ἐξ ὀρθοῦ, ὥστε καὶ ἱερεῖς μετὰ τῶν θείων ἁγιασμάτων διέρχεσθαι κατὰ τὸν χερουδικὸν ὕμνον, καὶ θυμῶν τοὺς ἐν τούτῳ ἴσως ὄντας τάφους καὶ ἁγίους, καὶ τελευτὰς ἁγίων εὐχῶν ποιεῖν· ἢ καὶ

²⁵ Matth. ix, 20; Luc. viii, 43.

(63) Περὶ δὲ τῶν ἐν ἀφ᾽ ἑδρῶ. Constantinus Harmenopolus hunc canonem sic compendifacit: Αἱ ἐν ἀφ᾽ ἑδρῶ καὶ θείων ναῶν καὶ ἱερῶν μυστηρίων εἰργασθῶσαν. Quæ in recessu sunt, tam a divinis templis quam sacris mysteriis arceantur. In quam epitomen scholiastes hæc notat: Αἱ ἐν ἀφ᾽ ἑδρῶ ἦγον ἐν κατα-

A CANON II.

De mulieribus autem quæ sunt in abscessu, an eas sic affectas oporteat domum Dei ingredi, supervacuum vel interrogare existimo. Neque enim eas existimo, si sint piæ et fideles, sic affectas, ausuras vel ad sanctam mensam accedere, vel corpus et sanguinem Domini attingere. Neque enim, quæ duodecim annorum fluxum habebat ²⁵, ipsum ad medicinam tetigit, sed solam ejus simbriam. Orare enim quomodocunque se habeat aliquis, et uticunque sit affectus Domini meminisse, et auxilium implorare, non est reprehendum. Ad Sancta autem sanctorum, qui non omnino anima pariter et corpore purus est, accedere prohibebitur.

B

BALS. Hebraicæ mulieres, quando fuerit eis profluvium menstruum, in loco solitario sedentes quiescunt, donec septem dies præterierint, et menstruorum fluxus expurgatus steterit. Unde acceptum est illud, in abscessu, pro eo quod est, separatas esse ipsas a reliquorum sede ut immundas. Interrogatus ergo sanctus de fidelibus mulieribus, an eas oporteat, quando a menstruis vexantur, ecclesiam ingredi, respondit non oportere hoc fieri; et mulierem quæ sanguinis profluvio in Evangelio laborabat, in exemplum adduxit, non ausam Dominum tangere, sed solam ipsius simbriam. Orare enim et Domini meminisse, inquit, ne in hoc quidem tempore prohibebuntur; templum autem ingredi, vel sanctorum ipsas esse participes non convenit. Hæc cum antistes definierit, videmus hodie in gynæceis et maxime in monasteriis, tales mulieres secure stare in templorum vestibulis, quæ sanctis omnis generis imaginibus exornata, et ad Dei laudem deputata sunt: et cum interrogamus quomodo hoc fiat, audimus eas non esse in ecclesia, quod mihi quidem non ita esse videtur. Non sunt enim vestibula communia ut ecclesiarum atria, sed pars sunt ipsarum mulieribus attributa quæ in ecclesia versari non prohibentur. Quod quidem vestibulum est locus secundæ poenitentiae qui dicitur audientium: et in ipso ne viris quidem stare permittitur, quibus imposita est pœna ne in ecclesia versentur, sed extra ipsum deflere. Oportet ergo ejusmodi vestibula in quibus stabunt ejusmodi immundæ mulieres, ecclesiarum locum directo non implere, ut etiam sacerdotes cum divinis sacramentis in cherubico hymno transeant, et sepulcra quæ illic forte sunt, suffiant et sanctos, et

μνησίους· διὰ τὸ κεχωρισμένως ταύτας παρὰ Ἰουδαίων καθέζεσθαι. Quæ in recessu sunt, hoc est, quæ menses suos habent: propterea quod hæc separatim apud Judæos debebant. Harmenop. Epit. can., sect. 6. GALL.

sacrarum precum mysteria peragant; vel etiam cum episcopali permissione ejusmodi loca separare, ut immundæ mulieres in eis sine præjudicio stare possint. Ego autem vidi etiam ejusmodi mulierem in vestibulo stantem, et arrhæ orationem ab antistite accipientem: quod quidem sum admiratus. Olim autem, ut est verisimile, mulieres ad altare accedebant, et de sancta mensa participabant. Propterea enim altaris quoque canon meminit. Lege 44 canonem synodi Laodicensæ, et 69 vi synodi. Similiter lege et 17 novellam regis domini Leonis Sapientis hæc in parte tractantem: Statuimus de mulieribus quæ pepererunt, et de iis quæ naturali purgatione detinentur, siquidem earum vita a nulla alia morbosa affectione perturbatur, ut quæ non sunt quidem initiatæ, non sint illuminationis participes; quæ autem sunt in divinis ministeriis initiatæ, impolluta mysteria non participant, usque ad quadraginta dierum terminum. Quod si morbus invaserit, et se vitam abrupturum minetur, ut sint omnino sacramenti participes. Et post nonnulla, ipsa rursus jubet de infantibus novella, ut morbo quidem non urgente ii post octavum diem baptizentur: quod si mors imminet, ii etiam ante octavum baptizentur. Sed quia audivi quemdam dicentem non debere segregatos laicos extra vestibulum stantes divinas psalmodias audire, sed neque psallere; ei respondeo, quod: Quæ in præsentis canonis scripta sunt, tibi, o homo qui hæc dicis, os occcludunt. Quemadmodum enim quæ in ecclesia versari non sinuntur mulieres, orare non vetantur; ita nec qui sunt segregati, per se orare prohibebuntur; sed et extra ecclesiæ vestibulum stare, et divinas psalmodias audire; et hoc enim fit ad majorem eorum exercitationem.

τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀκροᾶσθαι τῶν θείων ψαλμωδημάτων. Διότι τοῦτο πρὸς πλείονα συντήρηθῆν αὐτῶν ἐστίν.

ZONAR. Hebræorum mulieres cum sanguinis menstrui fluxus ipsis contingit, in solitario sedentes loco, neminem nisi post septem elapsos dies alloquantur: unde verbum illud, in *abscessu*, desumptum est, indicans eas ab aliarum consensu, velut impuras fuisse segregatas. Rogatus porro hic Pater de fidelibus mulieribus, num eas cum menstruorum fluxu divexantur, in ecclesiam ingredi oporteat, haud oportere respondit, profertque exempli loco illam ex Evangelio mulierem quæ sanguinis fluxum patiebatur, quæ Dominum ipsum nequaquam ausa est contingere, sed vestis ejus tantummodo limbum. Precari porro ac Domini meminisse, inquit, nequaquam eo tempore prohibentur; verum in templum Dei ipsas ingredi, aut sacris mysteriis communicare, haud licet.

CANON III.

Porro qui satis ad id instructi sunt et consueverunt, debent esse sui iudices. Quod enim a se invicem ex consensu abstinere conveniat, ut ad tempus

μετὰ ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς τοὺς τοιοῦτους τόπους ἀφορίζεσθαι, ὥστε ἀποκριματίστως ἴστασθαι ἐν αὐτοῖς τὰς ἀκαθάρτους γυναῖκας. Ἐγὼ δὲ εἶδον καὶ τοιαύτην γυναῖκα ἐπὶ προνάου ἐστῶσαν, καὶ εὐχὴν ἀρραβῶνος παρὰ ἀρχιερέως δεξαμένην ὅπερ καὶ ἐθαύμασα. Ὡς ἔοικε δὲ, τὸ παλαιὸν εἰστέρχοντο γυναῖκες εἰς τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἀπὸ τῆς ἀγίας τραπέζης μετελάμβανον. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου μέμνηται ὁ κανὼν. Καὶ ἀνάγνωθι τὸν μὲ κανόνα τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ συνόδου, καὶ τὸν 90 τῆς 7 συνόδου. Ὁσαύτως ἀνάγνωθι καὶ τὴν ἐξ νεαρῶν τοῦ βασιλέως κυρίου Λέοντος τοῦ Φιλοσόφου, ἐν μέρει ταῦτα διαλαμβάνουσιν. Ὅριζομεν περὶ τεκουσῶν γυναικῶν καὶ περὶ τῶν ὅσαι τῇ φυσικῇ καθάρσει καταλαμβάνονται, ἀνενοχλήτου μὲν ἐξ ἄλλης τινὸς διαθέσεως νοσερᾶς τῆς ζωῆς αὐτῶν συντελούσης, ἀμετέδου εἶναι τὰς μὲν ἀτελέστους, τοῦ φωτισμοῦ τὰς δὲ μεμυσταγωγημένας, τῶν ἀγράντων μυστηρίων τῆς μεταλήψεως, μέχρι τῆς τῶν μ' ἡμερῶν προθεσμίας· νοσηματος δὲ τινος κατασχόντος καὶ τὴν διακοπὴν τῆς ζωῆς ἀπειλοῦντος, παντὶ τρόπῳ μεταλαμβάνειν αὐτὰς τοῦ ἁγιάσματος. Καὶ μετὰ τὴν πάλιν παρακελεύεται ἡ αὐτὴ νεαρὰ περὶ βρεφῶν, νοσηματος μὲν μὴ κατεπιόντος, μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ταῦτα βαπτίζεσθαι· θανάτου δὲ ἐρισταμένου, καὶ τῆς ὀγδῆς ἡμέρας ἐντὸς αὐτὰ βαπτίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἤκουσά τινος λέγοντος ὡς οὐκ ὀφείλουσιν οἱ ἀφωρισμένοι λαϊκοὶ ἢ ἀκροᾶσθαι θείων ψαλμωδημάτων, ἔξωθεν τοῦ προνάου ἰστάμενοι, ἀλλ' οὐδὲ ψάλλειν· ἀπολογουμαι πρὸς αὐτὸν ὅτι: Τὰ ἐν τῷ παρόντι κανόνι γεγραμμένα ἐπιστομίζουσί σε, ἄνθρωπε, τοιαῦτα λέγοντα. Ὁσπερ γὰρ εἰ μὴ παραχωρούμενοι ἐκκλησιάζειν γυναῖκες προσεύχεσθαι οὐ κωλύονται, οὕτως οὐδὲ οἱ ἀφωρισμένοι κωλυθήσονται καθ' ἑαυτοὺς εὐχεσθαι· ἴστασθαι δὲ καὶ ἔξωθεν τοῦ προνάου

μετὰ ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς τοὺς τοιοῦτους τόπους ἀφορίζεσθαι, ὥστε ἀποκριματίστως ἴστασθαι ἐν αὐτοῖς τὰς ἀκαθάρτους γυναῖκας. Ἐγὼ δὲ εἶδον καὶ τοιαύτην γυναῖκα ἐπὶ προνάου ἐστῶσαν, καὶ εὐχὴν ἀρραβῶνος παρὰ ἀρχιερέως δεξαμένην ὅπερ καὶ ἐθαύμασα. Ὡς ἔοικε δὲ, τὸ παλαιὸν εἰστέρχοντο γυναῖκες εἰς τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἀπὸ τῆς ἀγίας τραπέζης μετελάμβανον. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου μέμνηται ὁ κανὼν. Καὶ ἀνάγνωθι τὸν μὲ κανόνα τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ συνόδου, καὶ τὸν 90 τῆς 7 συνόδου. Ὁσαύτως ἀνάγνωθι καὶ τὴν ἐξ νεαρῶν τοῦ βασιλέως κυρίου Λέοντος τοῦ Φιλοσόφου, ἐν μέρει ταῦτα διαλαμβάνουσιν. Ὅριζομεν περὶ τεκουσῶν γυναικῶν καὶ περὶ τῶν ὅσαι τῇ φυσικῇ καθάρσει καταλαμβάνονται, ἀνενοχλήτου μὲν ἐξ ἄλλης τινὸς διαθέσεως νοσερᾶς τῆς ζωῆς αὐτῶν συντελούσης, ἀμετέδου εἶναι τὰς μὲν ἀτελέστους, τοῦ φωτισμοῦ τὰς δὲ μεμυσταγωγημένας, τῶν ἀγράντων μυστηρίων τῆς μεταλήψεως, μέχρι τῆς τῶν μ' ἡμερῶν προθεσμίας· νοσηματος δὲ τινος κατασχόντος καὶ τὴν διακοπὴν τῆς ζωῆς ἀπειλοῦντος, παντὶ τρόπῳ μεταλαμβάνειν αὐτὰς τοῦ ἁγιάσματος. Καὶ μετὰ τὴν πάλιν παρακελεύεται ἡ αὐτὴ νεαρὰ περὶ βρεφῶν, νοσηματος μὲν μὴ κατεπιόντος, μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ταῦτα βαπτίζεσθαι· θανάτου δὲ ἐρισταμένου, καὶ τῆς ὀγδῆς ἡμέρας ἐντὸς αὐτὰ βαπτίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἤκουσά τινος λέγοντος ὡς οὐκ ὀφείλουσιν οἱ ἀφωρισμένοι λαϊκοὶ ἢ ἀκροᾶσθαι θείων ψαλμωδημάτων, ἔξωθεν τοῦ προνάου ἰστάμενοι, ἀλλ' οὐδὲ ψάλλειν· ἀπολογουμαι πρὸς αὐτὸν ὅτι: Τὰ ἐν τῷ παρόντι κανόνι γεγραμμένα ἐπιστομίζουσί σε, ἄνθρωπε, τοιαῦτα λέγοντα. Ὁσπερ γὰρ εἰ μὴ παραχωρούμενοι ἐκκλησιάζειν γυναῖκες προσεύχεσθαι οὐ κωλύονται, οὕτως οὐδὲ οἱ ἀφωρισμένοι κωλυθήσονται καθ' ἑαυτοὺς εὐχεσθαι· ἴστασθαι δὲ καὶ ἔξωθεν τοῦ προνάου

ZONAR. Ἑβραῖδες γυναῖκες ὅτε γένηται αὐταῖς ἡ τῶν ἐμμήνων ῥύσις, ἐν τόπῳ μεμονωμένῳ καθήμεναι, ἡσυχάζουσιν, ἕως ἂν ἑπτὰ ἡμέραι παρέλθωσιν· ὅθεν εἰληπται τὸ ἐν ἀφῆδρῳ, δηλοῦν τὸ κεχωρισθαι αὐτὰς ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἑδρας ὡς ἀκαθάρτους. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὁ Πατὴρ οὗτος περὶ τῶν πιστῶν γυναικῶν, εἰ χρὴ ταύτας ὅτε ἡ τῶν ἐμμήνων ῥύσις αὐταῖς ἐνοχλεῖ, εἰσέναι εἰς ἐκκλησίαν, ἀπεκρίθη μὴ δεῖν, καὶ τὴν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αἰμορροῦσαν παρήγαγεν εἰς παράδειγμα, μὴ τολμήσασαν θίξει τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἢ μόνου τοῦ κρασπέδου αὐτοῦ. Εὐχεσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῦ Κυρίου μεμνησθαι, φησὶν, οὐδ' ἐν τῷ τοιοῦτῳ καιρῷ κωλυθήσονται· εἰς ναὸν δὲ Θεοῦ εἰσέναι, ἢ μεταλαμβάνειν αὐτὰς τῶν ἁγιασμάτων οὐ δεῖ.

KANON Γ.

Αὐτάρκεις δὲ καὶ οἱ γενηρακότες, ἑαυτῶν ὀφείλουσιν εἶναι κριταί. Ὅτι γὰρ ἀπέχεσθαι ἀλλήλων προσῆκον ἐκ συμφωνίας, ἵνα πρὸς καιρὸν σχο-

λάσσωσι τῇ προσευχῇ, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ **A** vacent orationi, et rursus convenient, Paulum dicentem audiverunt ²⁶.

ΒΑΣ. Ὡς ἔοικεν, ἡρωτήθη ὁ ἅγιος ἐὰν ἐνδέχεται τοὺς συζύγους γεγραχότας, καθ' οὓς καιροὺς λφελουσι προσεύχεσθαι, τῆς ἐπιμιξίας ἀπέχεσθαι· καὶ φησιν ὡς οἱ τοιοῦτοι, ἐαυτῶν κριταὶ γινέσθωσαν· καὶ ποτε ἀλλήλων ἐκ συμφώνου ἦγουν ἐκ κοινοῦ θελήματος, ἀπεχέτωσαν, ἦγουν κατὰ τοὺς καιροὺς καθ' οὓς ἐνετάθησαν προσεύχεσθαι, διαχέτωσαν μετὰ πάσης σωφροσύνης, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔστωσαν. Ὅτι καὶ ὁ μέγας Παῦλος τοῦτο διετάξατο. Καὶ ὁ μὲν κανὼν περὶ γεγραχότων φησὶν· Ἐξακουστέον δὲ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ εἰς πάντας τοὺς ὁμοζύγους. Καλῶς δὲ εἶπε τὸ ἐκ συμφώνου. *Οὕτε γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐξουσιάζει τοῦ ἰδίου σώματος· οὔτε ἡ γυνή, κατὰ τὸν μέγαν Ἀπόστολον.* Διὰ τοῦτο οὖν ἀλλήλους δεῖ

συμφωνεῖν περὶ ἀποχῆς, ἵνα σχολάσῃ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ νηστείᾳ. Εἰ γὰρ μὴ ἐκ συμφωνίας γίνετο ἡ ἀποχή, ἀποστερεῖ πάντως, τὸ μὴ βουλόμενον τὴν συνουσίαν μέρος, τὸ ταύτην ἐπιζητοῦν. Καὶ πῶς ἂν δόξειεν ἐξουσιάζειν τοῦ σώματος τοῦ μὴ συγχωρούμενος μέρος τὸ τὴν συνάφειαν ζητοῦν καὶ μὴ συγχωρούμενος; Συμβαίνει δὲ καὶ τὴν τοῦ θατέρου ἐγκράτειαν εἰς βλάβην ἴσως ἀποβαίνειν θατέρου. Εἰ γὰρ νικᾶται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας καὶ οὐ παραχωρεῖται, περιπεσεῖται μίξει ἀθέσμων. Ἐρεῖ δὲ τις, ὡς ἐπεὶ ὁ κανὼν φησιν ἀποδίστασθαι τοὺς ὁμοζύγους ἵνα σχολάσῃ τῇ προσευχῇ, ὁ Ἀπόστολος δὲ διορίζεται ἀδιαλείπτως ἡμᾶς προσεύχεσθαι, ἀεὶ χρῆ καὶ τοὺς συνοικούντας ἀλλήλων ἀπέχεσθαι; Ἄλλ' οὐ περὶ πάσης προσευχῆς ὁ λόγος ἐστὶ· περὶ δὲ τῆς σπουδαιότερας ἦγουν τῆς τῶν ἁγίων νηστείων, ὅτι καὶ διὰ τοῦ Μωσέως ὁ Θεὸς παρηγγύησατο τοῖς Ἰουδαίοις μέλλουσιν ἀκοῦσαι τῶν ἐν τῷ ὄρει θείων φωνῶν, ἀπέχεσθαι τῶν οικείων γαμετῶν. Καὶ ὁ προφήτης Ἰωήλ· *Ἀγιάσατε, φησὶ, νηστείαν, καὶ ἐξελεθὲν νύμφος ἐκ τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ, καὶ νύμφη ἐκ τοῦ καστοῦ αὐτῆς.* Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, οὐ συνορῶ ποιοῦς ἐπιτιμίας καθυποβηθήσονται οἱ ταῦτα μὴ φυλάττοντες. Νομίζω δὲ ὅτι κατὰ τὴν διάκρισιν τοῦ τὴν ἐξαγορείαν δεχομένου ἢ θεραπεία γενήσεται πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Καὶ ἀνάγκῃ τὸν ρβ' κανόνα τῆς ἐν τῷ Τρούλλῳ συνόδου.

ΖΩΝΑΡ. Περὶ τῶν ἐν γάμῳ νομίμῳ βιούντων ἐρωτηθεὶς εἰ χρῆ ἀπέχεσθαι ἀλλήλων, ἔφησεν ὡς ὀφείλουσιν οἱ τοιοῦτοι αὐτοὶ ἐαυτῶν εἶναι κριταί, καὶ ποτε ἀλλήλων ἀπέχεσθαι ἐκ συμφώνου, ἦγουν ἐκ κοινοῦ θελήματος. Οὕτε γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐξουσιάζει τοῦ ἰδίου σώματος, οὔτε ἡ γυνή, κατὰ τὸν μέγαν Ἀπόστολον. Διὰ τοῦτο οὖν συμφωνεῖν ἀλλήλους δεῖ περὶ ἀποχῆς ἵνα σχολάσῃ τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ νηστείᾳ. Εἰ μὴ γὰρ ἐκ συμφώνου γίνετο ἡ ἀποχή, ἀποστερεῖ πάντως τὸ μὴ βουλόμενον τὴν συνουσίαν μέρος, τὸ ταύτην ἐπιζητοῦν. Καὶ πῶς ἂν δόξῃ ἐξουσιάζειν τοῦ σώματος τοῦ μὴ συγχωρούμενος μέρος, τὸ τὴν συνάφειαν ζητοῦν καὶ μὴ συγχωρούμενος; Συμβαίνει δὲ καὶ τὴν θατέρου ἐγκράτειαν, εἰς βλάβην ἴσως ἀπο-

B Apostolum. Propterea ergo eos oportet inter se de continendo consentire, ut vacent orationi et jejuniis. Nisi enim ex consensu abstineant, pars quæ non vult omnino conjunctionem, frustratur eam quæ postulat : et quomodo ea pars quæ conjunctionem quærit et non permittitur, ejus quæ non permittit potestatem habere videatur? Accidit autem ut etiam alterius continentia alterius partis damno cedat. Si enim a cupiditate vincitur, et non sit ei potestas, in coitum illegitimum incidet. Dicit autem quispiam : Cum canon dicat separandos esse conjuges ut orationi vacent, definit autem Apostolus nos debere sine intermissione orare ²⁷; semperne oportet eos qui cohabitant, a se invicem abstinere? sed non de quavis oratione agitur, sed de præstantiore, sanctorum scilicet jejuniorum. Nam et per Moysen Deus Judæis divinas voces in monte auditoris præcepit ut a propriis uxoribus abstinerent ²⁸. Et propheta Joel : *Sanctificate, inquit, jejunium, et exeat sponsus ex cubili suo, et sponsa ex suo thalamo* ²⁹. Cum hæc autem ita se habeant, non video quibusnam pœnis subjicientur qui hæc non servant. Existimo autem quod pro judicio ejus qui audit confessionem, medicina adhibetur personis, et necessitati naturæ. *Lege 102 can. syn. in Trullo.*

ZONAR. De iis qui legitimo inter se matrimonio **D** copulati sunt, rogatus num abstinere invicem debeant, respondit, oportere ipsosmet sui esse judices, et aliquando abstinere invicem, ex consensu, hoc est communi utriusque voluntate. Neque enim vir potestatem habet sui corporis, neque mulier, ut inagnus Apostolus ait. Proinde ergo convenire inter se invicem oportet de abstinentia, ut precationi ac jejunio vacent. Etenim si non ex consensu abstineant, fraudabit plane ea pars quæ congressum renuit, alteram quæ hunc deposcit. Atqui quoniam modo dicas potestatem habere in corpus ejus partis quæ congressum abnuvit, alteram cui deposcenti ille haudquaquam permittitur? Contingit

²⁶ I Cor. vii, 5. ²⁷ Ibid. 4. ²⁸ I Thess. v, 17. ²⁹ Exod. xix, 15. ³⁰ Joel. ii, 15, 16.

etiam præterea, ut alterius continentia alteri for-
 tasse detrimentum importet. Si namque cupiditas
 urgeat, nec illi permittitur, in copulam illegitimam
 incidet. Deinde tempus quoque definit Apostolus,
 quod quidem asserit esse precationis et jejunii.
 Dicit igitur quispiam : Cum perpetuo precationi
 vacandum esse Apostolus doceat, conjuges quoque
 perpetuo abstinere invicem oportebit, si precationis
 tempore abstinencia mutua sit indicta. Verum
 non de quacunque precatione hoc loco Apostolus
 loquitur, sed de quadam accuratius præ cæteris,
 quam in lacrymis et afflictionibus peragi oportet.
 Non enim plane perpetuo hanc precationis ratio-
 nem tenebunt : jejunium vero illud intelligit, quod
 statutis temporibus exercetur, vel cum sacris my-
 steriis cuiuspiam est communicandum. Nam et Ju-
 dæis cum divinas voces in monte audituri essent,
 ut a conjugibus abstinere, est imperatum. Et
 Joel post illa verba : *Sanctificate jejunium, egredia-
 tur, addidit, sponsus de cubili suo, et sponsa de
 thalamo suo.* A quacunque siquidem voluptate jeju-
 nantes abstinere oportet : propterea quod animus
 oblectamenta consuevere.

CANON IV.

Qui autem in non voluntario nocturno fluxu fuerint, ii quoque propriam conscientiam sequantur, et seipsos an de eo dubitent an non, considerent. Quemadmodum in cibis, qui discernit, inquit, si comederit, condemnatus est⁶¹; in his quoque bona sit conscientia, et libere loquatur secundum propriam cogitationem, omnis qui ad Deum accedit. Has tu quidem, nos honorans (non enim ignoras, o dilecte), nobis quæstiones proposuisti; nos, ut ejusdem sententiæ, sicut et sumus, ejusdemque animi, simul præparans. Ego autem, non ut doctor, sed ut cum omni simplicitate convenit nos invicem disserere, meam sententiam in commune edidi; quam cum tu examineris, fili mi sapientissime, quod tibi justum meliusque apparuerit, vel an sic etiam se habere existimas, rescribes. Valere te, dilecte fili mi, in pace Domino ministrantem opto.

BALS. Interrogatus Pater an sacramentorum debent esse participes, qui involuntarium seminis fluxum passi sunt, dixit, quod qui hoc passi sunt,

⁶¹ Rom. xvi, 23.

(64) *Οὐ δὲ ἐν ἀπροουρέτῳ.* Scholiastes Harmenopoluli : Ὁ δὲ Νηστευτῆς Ἰωάννης οὕτω φησὶν· Ὁ μολυνθεὶς καθ' ὕπνου τῷ τῆς ἐκρύσεως πάθει, ἡμέραν μίαν τῆς κοινωρίας ἐκβάλλεται, τὸν ἅγια ψαλμὸν, καὶ μετανοίας ποιήσας μθ'. Ὁ δὲ μαλακίαν διαπραξάμενος, μ' ἡμέρας ἐπιτιμᾶται, ξηροφαγία διατιώμενος, καὶ μετανοίας ἐκάστης ποιῶν ρ'. Ἀλλὰ καὶ γυνὴ ἢ εἰς ἀσπασμὸν ἀνδρὸς ἐλθοῦσα, τὸ τῆς μαλακίας ἐπιτίμιον δέχεται. Ὁ δὲ ἐγρηγορώτως μολυνθεὶς εἰς ἑπτὰ ἡμέρας εἰργεται τῆς κοινωρίας, τὸν ἅ καθ' ἐκάστην ἄδων, καὶ μετανοίας ποιῶν μθ'. *Joannes autem Jejunator sic ait : Pollutus in somno per fluxus passionem uno die rejicitur a communione, cum quinquagesimum psalmum cecinerit, et pœnitentias*

A ἑάλπειν θατέρου. Εἰ γὰρ νικάται ὑπο τῆς ἐπιθυμίας καὶ οὐ παραχωρεῖται, περιπεσειταί μίξει ἀθέσμου. Ἐἴτα καὶ τὸν καιρὸν ὁ Ἀπόστολος ὀρίζει· ὅν φησιν εἶναι τῆς προσευχῆς καὶ νηστείας. Ἐρεῖ οὖν τις ὅτι τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι, δεῖ χρῆ καὶ τοὺς συνοικοῦντας ἀλλήλων ἀπέχεσθαι, εἰ ὅτε προσεύχονται ἀλλήλων ἀπαιτοῦνται ἀπέχεσθαι. Ἀλλ' οὐ περὶ πάσης προσευχῆς ἐνταῦθα φησὶν ὁ Ἀπόστολος, περὶ δὲ γε τῆς σπουδαιοτέρας ἣν ἐν δάκρυσι καὶ κακοπαθείαις δεῖ γίνεσθαι. Οὐ γὰρ πάντως οὕτως προσεύχονται πάντοτε· νηστεῖαν δὲ λέγει τὴν γινομένην ἐν καιροῖς ὠρισμένοις, ἢ ὅτε μέλλοι τις τῶν ἁγιασμάτων μετέχειν. Καὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐκ μέλλουσιν ἀκοῦσαι τῶν ἐν τῷ δρεῖ θείων φωνῶν, ἀπέχεσθαι τῶν γαμετῶν ἐπετάχθη. Καὶ ὁ Ἰωάν· **B** Ἀγιάσατε νηστεῖαν, εἰπὼν, ἐξελεθῶ, προσέθετα, *νυμφὸς ἐκ τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ, καὶ ἡμέρα ἐκ τοῦ πιστοῦ αὐτῆς.* Δεῖ γὰρ τοὺς νηστεύοντας ἡκοπαθείας πάσης ἀπέχεσθαι· ὅτι χαυνοῦν τὴν ψυχὴν καὶ συγγεῖν τὸν λόγισμον αἱ τῶν ἡδονῶν ἀπαλαύσεις πεφύκασι.

dissolvere rationemque perturbare voluptatum oblectamenta consuevere.

CANON Δ'.

Οἱ δ' ἐν ἀπροουρέτῳ (64) νυκτερινῇ ῥύσει ῥεόμενοι, καὶ οὗτοι τῷ ἰδίῳ συνσιδῶτι κατακαλυθῆτωσαν, καὶ ἑαυτοὺς εἴτε διακρίνοινται περὶ τούτου, εἴτε μὴ, σκοπιστωσαν. Καὶ ἐπὶ τῶν βρωμάτων ὁ διακρινόμενος, φησὶν, ἐὰν φάγη, κατικρίται· καὶ ἐν τούτοις εὐσυνειδήτως ἔστω καὶ ἐπαρρησιαστος κατὰ τὸ ἴδιον ἐνθύμιον, ὡς ὁ προσῶν τῷ θεῷ. Ταῦτα, σὺ μὲν, τιμῶν ἡμᾶς (σὺ γὰρ ἀγνωστὸν, ἀγαπητὸν) τὰ πύσματα ἡμῶν προσήρατες, ὁμοφρονῶν ἡμᾶς, ὡς περὶ οὐδὲν ἔσμεν, καὶ ἰσοφύχους ἑαυτῷ παρασκευάζω. Ἐγὼ δὲ, οὐχ ὡς διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς μετὰ πάσης ἀλεότητος προσῆγον ἡμᾶς ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, εἰς κοινὴν τὴν διάνοιαν ἑμαντοῦ ἐξέβηκα· ἢν ἐπικρίτας καὶ σὺ συνετώτατέ μου υἱέ, δ, τι ἄν σοι φατῆ δίκαιον καὶ βέλτιον, ἢ καὶ οὕτως ἔχειν δοκιμάσῃς, περὶ αὐτῶν ἀντιγράφεις. Ἐβῶσθαι σε, ἀγαπητὸν υἱέ μου, ἐν εἰρήνῃ λειτουργοῦντα τῷ Κυρίῳ εὐχομαι.

ΒΑΣΣ. Ἐρωτηθεὶς ὁ Πατὴρ εἰ ὀφείλουσι τῶν ἁγιασμάτων μετέχειν οἱ ἐν ῥύσει σπέρματος ἀπροουρέτως γινόμενοι, ἔφησεν ὡς οἱ τοῦτο παθόντες, τὸ εὐ-

xlix peregerit. Qui vero mollitiam commisit, xl dies plectitur, cibis siccis vescens, et qualibet die pœnitentias c peragens. Itidem mulier quæ in amplexum viri venit, mollitiei pœnam accipit. At qui corpore vigilante pollutus est, a communione septem diebus accetur, psalmum l quotidie canens, et xlix pœnitentias peragens. Harmenop., Epit. can., sect. v, tit. 2. De hac re videsis etiam Joannis Zonaræ orationem inscriptam πρὸς τοὺς τὴν φυσικὴν τῆς γονῆς ἐκποῦν μίλασμα ἡγουμένης, in Juris Græco-Romani lib. 7; et Theodori Balsamonis responsum ad Marci Alexandrini interrog. 9. Utrobique enim hunc canonem laudatum invenies. GALL.

καίον συνειδὸς κριτὴν ἐχέτωσαν· ὥστε εἰ μὲν μὴ τι-
 νος ἐμπαθείας προϋποκειμένης, συνέθη αὐτοῖς τοῦτο,
 αὐτομάτως τῆς φύσεως ἐκκρινάσης ὡς περίττωμα
 τὴν ἐκροήν, οὐκ ἐμποδισθήσονται τῶν ἁγιασμάτων
 μεταλαβεῖν. Εἰ δέ τισι προϋπήρξεν ἐξ ἐμπαθοῦς λο-
 γισμοῦ ἐπιθυμία, καὶ ταύτη ἐπηκολούθησεν ἐκροή, ἢ
 ἐξ ἀκρασίας βρωμάτων καὶ πόσεως συνέθη τοῦτο, οἱ
 τοιοῦτοι οὐκ εἰσὶ καθαροί· οὐ διὰ τὴν βύσιν τοῦ σπέρ-
 ματος (οὐ γὰρ ἀκάθαρτον τοῦτο, ἐπεὶ μηδὲ ἡ σὰρξ
 ἐξ ἧς ἐκεῖνο περίττωμα), ἀλλὰ διὰ τὸ πονηρὸν ἐνθύ-
 μιον ὅπερ ἐμόλυνε τὴν διάνοιαν. Ὁ γοῦν τοιοῦτος, οὐκ
 εὐσυνειδήτος, κἀντεῦθεν οὐδ' εὐπαρήσιαστος εἰς τὸ
 προσελθεῖν τῷ Θεῷ. Ἐπάγει δὲ καὶ τὴν χρῆσιν ἐκ τοῦ
 μεγάλου Παύλου γράψαντος περὶ τῶν εἰδωλοθύτων,
 ὅτι ὁ διακρινόμενος, ἐὰν φάγη, κατακέκριται. Πε-
 ρὶ δὲ τῆς τοῦ σπέρματος βέουσεως, ζῆται καὶ τοῦ με-
 γάλου Ἀθανασίου ἐπιστολὴν πρὸς Ἀμμοῦν μονά-
 ζοντα.

ZONAR. Καὶ ταῦτα πρὸς ἐρώτησιν ὁ Πατὴρ ἀπο-
 κρινεται. Ἐρωτηθεὶς γὰρ εἰ δεῖ τοὺς ἐν βύσει σπέρ-
 ματος γενομένους ἀπροαιρέτως, τῶν ἁγιασμάτων με-
 τέχειν, ἔφη ὅτι, οἱ τοῦτο παθόντες, τῷ οικείῳ συνει-
 δότι κατακολουθεῖτωσαν· ἤγουν τὸ συνειδὸς ἐχέτω-
 σαν τοῦ πράγματος δικαστὴν, τὴν οικεῖαν δηλονότι
 διάνοιαν. Ὡστε εἰ μὴ τις ἐμπαθείας προϋποκειμέ-
 νης συμβέβηκεν αὐτομάτως ἢ τῆς γονῆς ἐκροή, τῆς
 φύσεως αὐτὴν ὡς περίττωμα ἐκκρινάσης· ἢ εἰ μὴ ἐκ
 παροινίας καὶ ἐξ ἀδδηφάγίας ἐγένετο, οὐκ ἐμποδισθί-
 σεται ὁ τοῦτο παθὼν τῷ ἁγίῳ προσελθεῖν θυσιαστη-
 ρίῳ· εἰ δέ τις προϋπήρξεν ἐμπαθῆς λογισμῶς, καὶ
 οὗτος ἐμφιλοχωρήσας τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ, φαντασίαν
 ἐπήνεγκε νυκτερινήν, καὶ ταύτη ἐπηκολούθησεν ἢ τῆς
 γονῆς ἐκροή, καὶ ἐξ ἀκρασίας βρωμάτων καὶ πόσεως
 συνέθη· ὁ τοιοῦτος οὐ καθαρὸς ἐστίν, οὐ διὰ τὴν βύ-
 σιν τοῦ σπέρματος (οὐ γὰρ ἀκάθαρτον τοῦτο, ἐπεὶ
 μὲν οὐδὲ ἡ σὰρξ ἧς ἐκεῖνο περίττωμα), ἀλλὰ διὰ τὸ
 πονηρὸν ἐνθύμιον, ὅπερ ἐμόλυνε τὴν διάνοιαν. Ὁ γοῦν
 τοιοῦτος οὐκ εὐσυνειδήτος, κἀντεῦθεν οὐδ' εὐπαρή-
 σιαστος διὰ τὸ ἴδιον ἐνθύμιον. Πῶς οὖν προσελύσε-
 ται τῷ Θεῷ διακρινόμενος; Ἐπάγει δὲ καὶ χρῆσιν ἐκ
 τοῦ μεγάλου Παύλου γράψαντος περὶ τῶν εἰδωλοθύ-
 των, ὅτι διακρινόμενος, ἐὰν φάγη, κατακέκριται.
 Περὶ δὲ τῆς τοῦ σπέρματος βέουσεως καὶ ὁ μέγας
 Ἀθανάσιος πλατέως ἔγραψεν πρὸς Ἀμμοῦν μονά-
 ζοντα.

A *judicem habeant propriam conscientiam: ut si
 nulla præcedente animi perturbatione hoc eis acci-
 derit, natura sua sponte hanc fluxionem tanquam
 excrementum excernente. non impediuntur esse
 sacramentorum participes. Si quibus autem ex
 rationis perturbatione præexistit cupiditas, eam-
 que effluxio consecuta sit, vel ex ciborum potusque
 intemperantia hoc evenerit, ii puri non sunt; non
 propter fluxum seminis (non est enim hoc immun-
 dum, sicut nec caro, cujus est excrementum), sed
 propter malam cogitationem, quæ mentem polluit.
 Qui igitur est ejusmodi, non habet bonam consci-
 entiam, et non habet ideo potestatem ad Deum
 accedendi. Subjungit autem et ex magno Paulo
 sententiam, qui scripsit de idolothytis, quod *quid
 dubitat, si comederit, condemnatus est.* De fluxu
 autem seminis, quære magni quoque Athanasii
 epistolam ad Ammum monachum.*

ZONAR. Illic quoque præpositæ interrogationi re-
 spondet Pater. Rogatus namque an liceat iis qui-
 bus seminis fluxus non sponte contingit, sacris
 communicare mysteriis, respondit: Qui hoc pa-
 tiuntur, propriam sequantur conscientiam, hoc
 est, facti judicem statuunt conscientiam, suum
 videlicet animum ac mentem; ita ut si quidem
 nulla affectione prægrediente, ultro seminis fluxus
 evenit, veluti superfluum quid ipsum excernente
 natura, neque illi causam vinolentia vel gulositas
 præbuit, ad sanctum altare accedere qui id passus
 est, haudquaquam vetabitur; si vero mollior ali-
 qua cogitatio præcessit, eaque menti diutius ob-
 versata nocturnam speciem induxit, quam postea
 seminis fluxus est consecutus, atque ex inconti-
 nentia ciborum et potionis evenit, haud est ejus-
 modi homo purus, non ob defluxum seminis (ne-
 que enim hoc impurum, quandoquidem nec impura
 caro, cujus hoc excrementum), sed ob cogitationem
 pravam, quæ animum inquinavit. Non est itaque
 hic nullius sibi conscius labis, proindeque nec
 plena illi fiducia, ob suam cupiditatem. Qua ra-
 tione igitur Deo appropinquabit dubitans? Subjicit
 quoque magni Pauli sententiam, de idolothytis
 scribentis, quod *si dubitans comedat, condemnatus
 est.* Porro de seminis fluxione, magnus quoque
 Athanasius multis verbis ad Ammum monachum
 scripsit.

DIONYSII

EPISCOPI ALEXANDRINI

QUÆ SUPERSUNT

OPERUM ET EPISTOLARUM

PARS II

In qua continentur Epistolæ sive epistolarum fragmenta.

EPISTOLA I. — AD DOMITIUM ET DIDYMU.

(Euseb., *Hist. eccl.*, vii, 11.)

I. Nostros vero (martyres) superfluum est nominatim recensere, cum et plurimi sint et vobis ignoti. Id tantum in universum scire vos convenit, viros et mulieres, juvenes ac senes, puellas et anus, milites ac paganos, ex omni denique hominum genere atque ætate, alios flagrorum verberibus, alios ferri acie, alios ignibus in certamine superatis coronas retulisse. Nonnullis vero longissimum temporis spatium non satis fuit ad hoc, ut Deo acceptabiles viderentur: sicuti nec mihi in hunc usque diem. Scilicet in aliud opportunum tempus, quod ipsi probe cognitum est, me distulit Dominus qui dicit: *In tempore accepto exaudivi te, et in die salutis opitulatus sum tibi* ⁶⁵.

II. De rebus autem nostris quandoquidem sciscitamine, ac certiores fieri vultis quo in statu agamus; audivistis quidem omnino, quo pacto cum ego et Caius et Faustus cum Petro et Paulo vincti

⁶⁵ Isa. XLIX, 8.

(65) *Ἐπεὶ πυνθάνεσθαι*. Codex Med., Fuk. et Maz: habent *ἐπειδὴ π. καὶ βούλεσθαι*, et paulo post *ἀπαγομένους* pro *ἀγομένους*. VALES.

(66) *Καὶ στρατηγῶν*. Male interpretet hoc loco *duces* interpretati sunt; quod est absurdissimum. Cur enim pluribus opus erat ducibus ad deducendum Dionysium in exsilium, cum unus tantum adesset centurio? Vidit hanc absurditatem Christophorus, eaque de causa pro *στρατηγῶν* emendavit *στρατηγοῦ*, et *ducem* interpretatus est. Sed neque hoc modo absurditatem vitare potuit. Neque enim dux ipse reos in exsilium deducere solebat. Sed hujusmodi officium mandabatur centurioni aut spiculatori. Aliud igitur significat vox *στρατηγῶν*, nempe duumviros seu magistratus Alexandrinæ ci-

A'. Τοὺς δὲ ἡμετέρους πολλοὺς τε ὄντας καὶ ἀγνοήσας ὑμῖν, περισσὸν ὀνομαστὶ καταλέγειν· πλὴν Ἰσραὴλτι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ νέοι καὶ γέροντες, καὶ κόραι καὶ πρεσβύτερες, καὶ στρατιῶται καὶ ἰδιῶται, καὶ πᾶν γένος καὶ πᾶσα ἡλικία, οἱ μὲν διὰ μαρτύρων καὶ πυρῆς, οἱ δὲ διὰ σιδήρου τὸν ἀγῶνα νικῆσαντες τοὺς στεφάνους ἀπειλήσασιν· τοῖς δὲ οὐ πάμπουλος αὐτάρκης ἀπέβη χρόνος, εἰς τὸ φανῆναι δεκτοὺς πρὸ Κυρίου· ὡς περ οὖν ἔοικε μηδὲ ἐμοὶ ὃ μέχρι νῦν. Διόπερ εἰς ὃν οἶδεν αὐτὸς ἐπιτήδειον καιρὸν ὑπερέθετό με, ὃ λέγων· *Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι*.

B'. Τὰ γὰρ καθ' ἡμᾶς ἐπειδὴ πυνθάνεσθε (65), καὶ βούλεσθε δηλωθῆναι ὑμῖν ὅπως διάγομεν, ἤκούσατε μὲν πάντως, ὅπως ἡμᾶς δεσμώτας ἀπαγομένους ὑπὸ ἑκατοντάρχου καὶ στρατηγῶν (66) καὶ τῶν

vitatis. Græci enim ita vocabant, ut pluribus exemplis probavi ad librum xxxi Amm. Marcellini. Porro hi magistratus cum haberent modicam coercionem, ut loquuntur jurisconsulti, reos comprehendere, carceri mancipare, et interrogare, et Acta conficere solebant, Romano præsidii iudicium de iis reservantes, ut discere est ex Actibus apostolorum, et ex Actis Pionii martyris et aliorum. Quare non mirum est, si magistratus Alexandriæ hoc in loco operam suam commodant rectori provincię, ad deducendum Dionysium in exsilium: quem scilicet ipsi comprehenderant, et in iudicium coram præfecto Ægypti adduxerant. Sed et quæ sequuntur verba, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς στρατιωτῶν καὶ ὑπηρετῶν, sententiam nostram confirmant. Nam *στρατιῶται*

σύν αὐτοῖς στρατιωτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἕμέ τε καὶ Γάϊον, Φαῦστον, καὶ Πέτρον καὶ Παῦλον, ἐπελθόντες τινὲς τῶν Μαρρωτῶν (67), ἀκοντας καὶ μηδὲ ἐπομέ- νους, βία τε σύροντες (68) ἀφήρπασαν· ἐγὼ δὲ νῦν καὶ Γάϊος καὶ Πέτρος, μόνου τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ἀπορφανισθέντες, ἐν ἐρήμῳ καὶ αὐχμηρῷ τῆς Λιβύης τότῃ κατακλεισμένοι, τριῶν ἡμερῶν ὄδον τοῦ Παρρατονίου διεστηκότες.

Γ. Καὶ ὑποκαταβάς, φησὶν· Ἐν δὲ τῇ πόλει κα- ταεδύκασιν ἀφανῶς ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἀδελφούς· πρεσβύτεροι μὲν, Μάξιμος, Διδύσκορος, Δημήτριος καὶ Λοῦκιος· οἳ γὰρ ἐν τῷ κόσμῳ προφανέστεροι Φαυστίνος καὶ Ἀκύλας, ἐν Αἰγύπτῳ πλανῶνται· δια- κωνοὶ δὲ οἱ μετὰ τοὺς ἐν τῇ νόσῳ (69) τελευτήσαν- τας ὑπολειφθέντες, Φαῦστος, Εὐσέβιος, Καίρημων· Εὐσέβιος δὲ ἐξ ἀρχῆς ὁ θεὸς ἐνεδυνάμωσε, καὶ παρ- εσκεύασε τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς γενο- μένων ὁμολογητῶν ἐναγωνίως ἀποπληροῦν, καὶ τὰς τῶν σωμάτων περιτολὰς (70) τῶν τελειῶν καὶ μα- καρίων μαρτύρων οὐκ ἀκινδύνως ἔκατελεν. Καὶ γὰρ μέχρι νῦν οὐκ ἀνήσιν ὁ ἡγούμενος, τοὺς μὲν ἀναι- ρῶν, ὡς προεῖπον, ὡμῶς τῶν προσαγομένων· τοὺς δὲ βασάνοις καταξάινων· τοὺς δὲ φυλακαῖς καὶ δε- σμοῖς ἐκτῆκων, προστάσων τε μηδένα τούτοις προσ- εἶναι· καὶ ἀνερευθῶν μὴ τι φανεῖη. Καὶ ὅμως ὁ θεὸς τῇ προθυμίᾳ καὶ λιπαρείᾳ τῶν ἀδελφῶν διανα- παύει τοὺς πεπισμένους.

referuntur ad centurionem; ὑπέρταται vero ad duumviros seu magistratus quibus parebant. Athanasius quoque, in epistola ad solitarios, στρατηγὸν vocat duumvirum seu magistratum Alexandrinæ civitatis. Loquens enim de Arianis qui presbyteros ac diaconos Alexandriæ in iudicium pertractos ex- silio multaverant, ita scribit: Καὶ πῶς αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ δουκὸς καὶ τῶν δικαστῶν ἐφυγάδευσαν, καταφέ- ροντες ἐκ τῶν οἰκῶν τοὺς οἰκείους αὐτῶν διὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ Γοργονίου καὶ πλη- γαῖς κατακόπτοντες, id est, quomodo ducis ac judi- cam opera eos in exsilium egerit; necessariis illorum ex domibus extrahentes militari manu, et adjumento Gorgonii magistratus. Male enim interpres Gorgo- nium ducem vertit. Atqui dux ipse Sebastianus vocabatur, teste Athanasio; Gorgonius vero magistra- tus erat seu duumvir Alexandriæ; cujus id prop- rium munus erat, ut reos comprehenderet et coram maioribus iudicibus sisteret. Testatur id libellus protestationis populi Alexandrini, quem Athanasius epistolæ suæ subiecit, his verbis: Οἶδε ταῦτα καὶ ὁ στρατηγὸς τῆς πόλεως Γοργόνιος: et paulo post, ἀπέστειλε τὸν τῆς τάξεως δήμῳ, καὶ τὸν στρατηγὸν θέλων αὐτὰ ἀφαι, id est, misit spiculatorem officii sui, et magistratum, ut arma illa ex ecclesia tol- leret. VALES.

(67) Ἐπελθόντες τινὲς τῶν Μαρρωτῶν. Hæc in prima persecutione sub Decio contigerunt, tunc cum Dionysius Sabini præfecti sententia Taposirum deductus est, ut scribit ipse Dionysius in epistola adversus Germanum, infra relata. Certe qui epistolam illam Dionysii adversus Germanum cum hac quæ ad Donitium scripta est contulerit, non dubi- tabit quin de una eademque re utrobique loquatur Dionysius. Quare fallitur Eusebius, qui in hac Dionysii ad Donitium epistola ea narrari putavit quæ ad Valeriani persecutionem pertinebant; quod ex ipso Dionysio facile est refellere. Etenim in perse- cutione sub Valeriano, Dionysius non est deductus in exsilium cum custodia militari, nec superve- nientes Mareotæ, fugatis militibus, cum per vim

A duceremur a centurione et magistratibus, militibus- que et apparitoribus, qui una cum ipsis erant, su- pervenientes quidam ex Mareotis, invitos nos nec sponte sequentes per vim abstraxerint. Ego qui- dem nunc et Petrus et Caius soli, reliquis fratri- bus orbat, in deserto et squalido quodam Libyæ loco conclusi sumus, tridui itinere distantes a Pa- rætonio.

III. Et aliquanto post > In urbem, inquit, occul- tarunt se, ut fratres clanculo invisant: presbyteri quidem, Maximus, Dióscorus, Demetrius et Lucius; Faustinus enim et Aquila, utpote in majore homi- num luce positi, per Ægyptum vagantur; diaconi vero post illos qui morbo consumpti sunt, supersti- tes, Faustus, Eusebius, Chærcmon; Eusebius, in- quam, quem Deus jam inde ab initio roboravit, im- pulitque ut confessoribus in custodia positis mini- steria strenue exhiberet; utque consummatorum ac beatorum martyrum cadavera non sine capitis sui periculo sepeliret. Nam in hunc usque diem non cessat præfectus nostros qui præsentia ipsius exhi- bentur, partim interficere crudelissime, partim tor- mentis dilaniare, partim squalore carceris et vin- culis macerare; interdicens ne quis ad eos accedat, et perscrutans num quis forte videatur accedere. Verumtamen Deus ex alacritate ac benignitate fra- trum, solatium assidue præstat afflictis.

abstractum in libertatem restituerunt; nec Caius et Faustum et Petrum ac Paulum presbyteros se- cum tunc Dionysius habuit. Quæ omnia in perse- cutione illa quæ paulo ante Decii imperium cœpta est, Dionysio contigerunt, ut ipse testatur in epistola adversus Germanum. At in persecutione sub Valeriano, Dionysium comitati sunt in exsilio Maxi- mus presbyter, et diaconi Faustus, Eusebius et Chærcmon, et quidam clericus Romanus, quemad- modum scribit idem Dionysius in epistola adversus Germanum. Id.

(68) Βία τε καὶ σύροντες. In codice Med. et Maz. legitur βία τε σύροντες rectius: nec aliter scriptum habet codex Fuktianus. Id.

(69) Ἐν τῇ νόσῳ. Rufinus legit νόσῳ. Sic enim vertit: Sed ex diaconis quosdam in insula post pæ- nas confessionis esse defunctos. Verum Dionysius luem intelligit, quæ Galli et Volusiani temporibus grassata est per totum orbem Romanum, ut Euse- bius in Chronico aliique testantur. Vide Aurelium Victorem. Ejusdem morbi meminit Dionysius in epistola paschali ad Alexandrinos, ubi etiam de diaconis loquitur quos pestis illa consumpsit. Id.

(70) Περιτολὰς. Hanc vocem Christophorus longo verborum circuitu ita est interpretatus: Ad lintea, quibus corpora beatorum martyrum jam vita defunctorum involverentur, conficienda. Habebat sci- licet præ oculis Christophorus morem ævi no- stri, quo mortuos linteo operire, atque ita humo condere solemus. Apud antiquos vero (de Christia- nis etiam loquor) alius mos erat. Vestibus enim cadavera amiciebant, et quidem pretiosissimis, ut docet Eusebius lib. vii, cap. 16, de Asturio. Si quis tamen Christophoroni versionem velit defendere, habet, quo illam tueatur, testimonium Athanasii. Is enim in Vita B. Antonii ita scribit: Solent Ægypti- pie defunctorum, atque in primis sanctorum marty- rum corpora funerare quidem, et linteis involvere; non autem mandare terræ; sed imposita lectulis, in- tra privatos parietes retinere. Id.

EPISTOLA II. — AD NOVATIANUM.

Euseb., *Hist. eccl.*, vi, 45.

Dionysius Novato fratri salutem.

Si quidem invitus, ut asseris, eo adductus es, id nobis ostendes tua sponte redeundo. Satius quidem fuerat quidvis pati, ne Ecclesia Dei discinderetur. Nec minus gloriosum fuisset idcirco subire martyrium, ne Ecclesiam scinderes, quam ut ne idolis sacrificares. Imo illud meo quidem iudicio illustrius fuisset. Hic enim pro sua unius anima, illic pro omni Ecclesia martyrium quis sustinet. Si tamen vel nunc persuaseris fratribus, aut eos coegeris ut ad concordiam redeant, majus tibi meritum erit quam culpa. Et hæc quidem non imputabitur: illud vero prædicabitur. Quod si fratribus parere recusantibus id efficere non potes, tuam ipse animam serva. Opto te paci studentem in Domino bene valere.

A Διονύσιος Νοουάτω (71) τῷ ἀδελφῷ χαίρειν.

Ei ἄκων, ὡς φης, ἤχθης, δείξεις ἐάν ἀναχωρήσης ἐκὼν. Ἐδεῖ μὲν γὰρ καὶ πᾶν ὀτιοῦν παθεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ διακόψαι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἦν οὐκ ἀδοξότερα τῆς ἔνεκεν τοῦ μὴ ἰδωλολατρεῦσαι (sic) γινομένης, ἢ ἔνεκεν τοῦ μὴ σχίσαι (72) μαρτυρεῖ· κατ' ἐμὲ δὲ καὶ μείζον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ὑπὲρ μιᾶς τις τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, ἐνταῦθα δὲ ὑπὲρ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ. Καὶ νῦν δὲ εἰ πείσαιο ἢ βιάσαιο τοὺς ἀδελφοὺς εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν, μείζον ἔσται σοι τοῦ σφάλματος τὸ κατόρθωμα· καὶ τὸ μὲν οὐ λογισθήσεται· τὸ δὲ ἐπαινεθήσεται. Εἰ δὲ ἀπειθούτων ἀδυνατοῖς, σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν. Ἐρρώσθαι σε ἐχόμενον τῆς εἰρήνης ἐν Κυρίῳ εὐχομαι.

EPISTOLA III. — AD FABIIUM EPISCOPUM ANTIOCHIÆ.

(Euseb., *Hist. eccl.*, vi, 41, 42, 44.)

I. Nequaquam ex imperatoris edicto persecutio recepta est, quippe quæ integro anno anteverterat. Etenim infaustus quidam vates ac poeta, quisquis ille fuit, commoverat jam antea atque incitaverat adversus nos gentilium turbas, ad innatam genti superstitionem animos eorum incendens. Ab hoc

A'. Οὐκ ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ (73) προστάγματος ὁ διωγμὸς παρ' ἡμῖν ἤρξατο (74), ἀλλὰ γὰρ (75) ὢλον ἐνιαυτὸν προῦλαβε· καὶ φθάσας ὁ κακῶν (76) τῆ πόλει ταύτῃ μάντις καὶ ποιητῆς (77), ὅστις ἐκεῖνος ἦν, ἐκίνησε καὶ παρώρησε καθ' ἡμῶν τὰ πλήθη τῶν ἔθνῶν, εἰς τὴν ἐπιχώριον αὐτοῦς δεϊσιδαίμονιαν ἀναρ-

(71) Διονύσιος Νοουάτω. Hieronymus in *Catalogo*, ubi initium hujus epistolæ refert, pro Novato habet Novatianum, rectius. Certe in *Chronico* Georgii Syncelli legitur, Διονύσιος Νοουάτω. Rufinus vero duas epistolas eodem exemplo scriptas esse a Dionysio, tradit: alteram ad Novatum, alteram ad Novatianum. Nam post epistolam Dionysii ad Novatum quæ hic refertur ab Eusebio, subjungit: *Hæc eadem etiam Novatiano scripsit*. Quæ verba in Græco textu non habentur. Græci enim Novatum et Novatianum inter se confuderunt. similitudine nominum decepti. Quo in errore fuit etiam Eusebius noster. VALES.

(72) Τοῦ μὴ ἰδωλολατρεῦσαι... σχίσαι. Hic locus hiulcus exstat in Eusebio Valesiano, ubi sic effertur: Καὶ ἦν οὐκ ἀδοξότερα τῆς ἔνεκεν τοῦ μὴ σχίσαι μαρτυρεῖ. Illud restituumus ex tribus Venetæ bibliothecæ codd. mss., quorum tamen secundus præfert ἢ ἔνεκα τοῦ μὴ σχίσαι. Porro hanc ipsam mss. lectionem nobis servarunt Sophronius Hieronymi interpres ad caput 69 *De vir. illustr.*; Georgius Syncellus in *Chronogr.*, pag. 374, et Nicephorus Callist. *Hist. eccl.* lib. vi, cap. 4. Quibus in locis eandem Dionysii epistolam recitant ex Eusebio laudati scriptores. Neque aliter sane legisse in suo exemplari Valesium interpretem, ex ejus versione comperit habemus; ut propterea nulla subsit dubitatio, quin unius typothetæ negligentia, ob vocem ἔνεκεν repetitam, proximum comma fuerit prætermissum in prima Parisiensi Eusebii Valesiani editione: quod quidem mendum exinde in reliquis, Cantabrigiensem et Taurinensem irrepit. Hinc evanescit Pearsonii conjectura qui in *Annalib. Cyprian.* ad ann. 251, num. x, pag. 31, pro σχίσαι apud Eusebium, legendum esse θύσαι statuebat. Cæterum Hieronymus l. c., seu quisquis fuerit vetus ille Eusebianus interpres, locum integrum sic vertit: *Neque minus præclarum ex hoc contigisset*

testimonium quod noluisse dissidium inducere, quam proficisci solet ex eo, si quis recuset simulacris immolare. Rufinus vero quem assectatur Valesius: *Et erat non inferior gloria sustinere martyrium ne scidatur Ecclesia, quam est illa ne dolis immoletur*. GALL.

(73) Οὐκ ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ. His excerptis ista præmittit Eusebius: « In epistola vero ad Fabium episcopum Antiochiæ, eorum qui imperante Decio martyrium Alexandria subierunt, certamina refert hoc modo: *Nequaquam*, » etc. Id.

(74) Διωγμὸς ἤρξατο. In codice Med., Maz., Fock. et Savil. et apud Georgium Syncellum ante hæc verba scribitur παρ' ἡμῶν, quomodo etiam legit Rufinus, ut ex versione illius apparet. Sed in codice Med., Maz. et Fuk., πρὸς Φαβιανόν legitur: nec aliter Rufinus hunc Antiochiæ episcopum appellat. VALES.

(75) Ἀλλὰ γάρ. Particula γάρ loco suo demota est, et inferius collocanda hoc modo καὶ γάρ φθάσας. Id.

(76) Καὶ φθάσας κακῶν. Hic magni Dionysii mentem minus recte assectum fuisse Valesium censuit Pearsonius in *Annal. Cypr.* ad ann. 259, § 1, qui propterea locum ita simpliciter vertit: *Et prævertens malorum huic urbi vates et auctor, quisquis ille fuit, commovit et incitavit adversus nos gentilium turbas*. GALL.

(77) Μάντις καὶ ποιητῆς. Poetam verti; primum, quia poetæ cum vatibus seu divinis magna habent societatem: vates enim oracula sua versibus edebant; deinde, quia Ægyptii poetica in primis delectabantur, quod etiam notavit Eunapius. Porro nulli magis infensi erant Christianis, quam vates et harioli, et hujusmodi hominum genus, qui ad persequendos Christianos populum concitabant, compositis in eam rem oraculis. VALES.

ῥιπίσας. Οἱ δὲ ἔρεθισθέντες ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πάσης ἄξιουσιας εἰς ἀνοσιουργίαν λαβόμενοι, μόνην εὐσέβειαν τὴν θρησκείαν τῶν δαιμόνων (78) ταύτην ὑπέλαβον, τὸ καθ' ἡμῶν φονεῖν.

B. Πρῶτον μὲν οὖν πρεσβύτην Μητρᾶν ὀνόματι συναρπάσαντες, καὶ κελεύσαντες ἄθεα λέγειν ῥήματα· μὴ πειθόμενον, ξύλοις τε παίνοντες τὸ σῶμα, καὶ καλάμοις ὀξέσι τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πεντοῦντες, ἀγαγόντες εἰς τὸ πρόαστειον, κατελιθόβλησαν. Ἐπειτα πιστὴν γυναῖκα Κοῖνταν καλουμένην ἐπὶ τὸ εἰδωλεῖον ἀπαγαγόντες, ἠνάγκαζον προσκυνεῖν· ἀποστρεφομένην δὲ καὶ βδελυτομένην, ἐκδήσαντες τῶν ποδῶν, διὰ πάσης τῆς πόλεως κατὰ τοῦ τραχεῖος λιθοστρώτου σύροντες, προσσάβρασσομένην τοῖς μυλιαίοις λίθοις ἅμα καὶ μαστιγοῦντες, ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀγαγόντες κατέλευσαν τόπον. Εἶθ' ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ὤρμησαν ἐπὶ τὰς τῶν θεοσεβῶν οικίας· καὶ οὓς ἐγνώριζον ἕκαστοι γειτνιώντας, ἐπισπεύδοντες ἦγον· ἐσύλων τε καὶ διήρπαζον· τὰ μὲν τιμιώτερα τῶν κειμηλίων νοσφιζόμενοι· τὰ δὲ εὐτελέστερα καὶ ὅσα ἐκ ξύλων ἐπεποιήτο, διαβρίπτουσιντες, καὶ κατακαίοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐαλωκυίας ὑπὸ πολεμίων πόλεως παρεῖχον θέαν. Ἐξέκλινον δὲ καὶ ὑπαρχόντων οἱ ἀδελφοί· καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων, ὁμοίως ἐκεῖνοις οἷς καὶ Παῦλος ἐμαρτύρησε, μετὰ χαρᾶς προσεδέξαντο. Καὶ οὐκ οἶδ' εἰ τις, πλὴν εἰ μὴ ποῦ τις εἰς ἐμπεσῶν, μέχρι γε τούτου τὸν Κύριον ἠρνήσατο.

Γ'. Ἀλλὰ καὶ τὴν θαυμασιωτάτην τότε παρθένον πρεσβύτην Ἀπολλωνίαν διαλαβόντες, τοὺς μὲν ὀδύνας ἅπαντας, κόπτοντες τὰς σιαγόνας, ἐξήλασαν· πυρὴν δὲ νήσαντες πρὸ τῆς πόλεως, ζῶσαν ἠπείλουν κατακαῦσαι, εἰ μὴ συνεκφωνήσειεν αὐτοῖς τὰ τῆς (79) ἀσεβείας κηρύγματα (80). Ἢ δὲ ὑποπαραιτησαμένη βραχὺ καὶ ἀνεθεῖσα, συντόνωσ ἐπεπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ καταπέφλεκται. Σαραπίωνά τε καταλαβόντες ἐφέστιον (81), σκληραῖς βασάνοις αἰκισάμενοι, καὶ πάντα τὰ ἄρθρα διακλάσαντες, ἀπὸ τοῦ ὑπερῶου πρηγῆ κατέρριψαν. Οὐδεμία δὲ ὁδὸς, οὐ λεωφόρος, οὐ στενωπὸς ἡμῖν βάσιμος ἦν, οὐ νύκτωρ, οὐ μεθήμεραν, ἀεὶ καὶ πανταχοῦ πάντων κεκραγόντων, εἰ μὴ τὰ δύσφημὰ τις ἀνυμνοῖη ῥήματα, τούτων εὐθέως δεῖν σύ-

⁷⁸ Hebr. x, 50.

(78) *Τὴν θρησκείαν τῶν δαιμόνων*. Delenda mihi videntur hæc verba; quippe quæ sensum turbant, et ab inepto scholiaste ascripta sunt ad explicationem vocis præcedentis. VALES.

(79) *Τὰ τῆς ἀσεβείας κηρύγματα*. Quænam fuerint illæ voces, difficile est dicere, quas ἀθέως φωνᾶς vocabit Dionysius infra in epistola ad Germanum, et δύσφημα ῥήματα vocat in hac epistola. Id.

(80) *Τὰ τῆς ἀσεβείας κηρύγματα*. Existimarem equidem his Dionysii verbis illud innui, quod legitur in Actis S. Polycarpi, cap. 9, ubi proconsul sanctum martyrem alloquens aiebat, *Λοιδόρησον τὸν Χριστόν, Conviciὺν fac Christo*. Illud enim in more positum fuisse Christianorum persecutoribus, ut Christo in primis maledicerent, ex Plinio discimus lib. x. epist. 97: *Cum, inquit, qui negarent se esse*

A igitur homine stimulati, omnemque ad patranda scelera licentiam nacti, hanc solam pietatem cultumque dæmonum suorum existimabant. si cædibus adversus nostros sævirent.

II. Primum itaque senem quemdam, Metram nomine, correptum impia verba proferre jubent. Quod cum ille abnueret, fustibus hominem verberantes, et acutis arundinibus vultum ejus oculoque pungentes, deductum in suburbium lapidibus obruerunt. Posthæc fidelem quamdam mulierem, Quintam nomine, ad idoli templum perductam, adorare illud coegerunt. Quod cum illa aversaretur atque exsecraretur, constrictis pedibus eam per totius civitatis vicos aspero silice constratos rapietes, saxis illisam molaribus, flagris insuper verberantes, ad suburbium itidem abducunt, ibique lapidibus interficiunt. Omnes deinde uno impetu in domos Christianorum irruere cœperunt, et quos quisque sibi vicinos noverat, eos illico properantes agebant, spoliabant ac diripiebant; ea quidem quæ maxime pretiosa essent in sinum suum congerentes; viliora autem et lignea quæque disjiciebant, ac per vias concremabant; captæ ab hostibus urbis speciem atque imaginem exhibentes. Fratres vero declinabant et subducebant se fuga; ac direptionem honorum suorum, perinde ac illi de quibus Paulus testificatus est ⁷⁸, cum gaudio exceperunt. Nec eorum quisquam, quod equidem sciam, nisi fortasse unus aliquis in illorum manus incidens, hactenus quidem Deum negavit.

C III. Sed et admirandam illam provecæ jam ætatis virginem Apolloniam tunc comprehenderunt. Et maxillas quidem ejus verberantes, cunctos ei dentes excusserunt. Structo autem extra urbem rogo, minabantur vivam se illam combusturos, nisi una cum ipsis impia verba pronuntiaret. At illa veniam deprecari paulisper visa, atque interim dimissa, celeriter in ignem insiliit et conflagravit. Præterea Serapionem quemdam cum in ædibus suis deprehendissent, acerbissimis tormentis excruciarunt, et membris omnibus confractum ex cœnaculo præcipientem dejecerunt. Porro nusquam, non per viam publicam, non per angiportus incedere, aut noctu, aut interdiu nobis licebat, cum omnes ubique et

D *Christianos, præeunte me deos appellarent, ... præterea maledicerent Christo (quorum nihil cogi posse dicuntur, qui sunt re vera Christiani), dimittendos putavi. Alii se Christianos fuisse quidem dixerunt, sed desiisse; qui omnes ... Christo maledixerunt.* GALL.

(81) *Ἐφέστιον*. Nicephorus legit Ἐφέστιον, pessime. De hoc Serapione, Beda et Usuardus ad 14 Novembris; ubi eum sub Decio passum esse affirmant. Sed melius dixissent sub Philippo. Nam Dionysius in hac ad Fabium epistola diserte testatur, Serapionis aliorumque martyria ante Philippi imper. obitum accidisse. Idem error in omnibus Martyrologiis admissus est de Apollonia virgine, quam sub Decio passam dicunt die 9 Februarii. VALES.

assidue clamitarent, quicunque impia illa verba proferre abnuisset, eum illico trahendum esse, et flammis ultricibus absumendum. Et hæc quidem diutissime viguerunt ad hunc modum. Secuta deinde seditio et bellum civile miseris excipiens, crudelitatem qua in nostros grassati fuerant, in ipsos mutuo convertit. Ac nos quidem paululum respiravimus, dum illorum cessaret furor.

IV. Sed continuo imperii illius erga nos benignissimi mutatio nobis nuntiata est : et gravissimus nobis minarum terror intentabatur. Jamque aderat edictum imperatoris, illud ipsum fere quod a Domino nostro prædictum est ⁴⁴, horrificum ac terribile exhibens, adeo ut ipsi etiam electi, si fieri posset, scandalum paterentur. Omnes certe mirum in modum exterriti sunt. Ac multi quidem ex illustrioribus præ metu statim occurrerunt. Alii, qui rem publicam administrabant, ipsa actuum suorum necessitate pertracti veniebant. Alii a notis et familiaribus adducebantur, et nominatim citati, ad impura et profana sacrificia accedebant; nonnulli quidem pallidi ac tremebundi, quasi non sacrificaturi, sed ipsi potius victimarum loco idolis immolandi essent; adeo ut a circumstante multitudine deriderentur; quippe qui palam omnibus ostenderent, se tum ad moriendum, tum ad sacrificandum

⁴⁴ Matth. xx.v, 24.

(82) *Ἐπιπλοῦ*. Hoc est, *diu*, non *diutissime* (ut Valesius), duravit hæc persecutio Alexandriae sub imperio Philippi Christianis maxime benigno, ex motu populari et tumultuario orta. Usque ad festum Paschalis edictum Decii præcedentis certe sævit, ut indicat ipse Dionysius in epistola paschali ad Alexandrinos inferius relata. PEARSON. I. c., § 2.

(83) *Ἀθλιούς*. Mallem legere *ἀθλοῦς*: quæ vox agonibus seu certaminibus et passionibus martyrum frequenter attributa est, et in hac ipsa epistola postea ita usurpatur; ut sensus sit: *Excipiens autem hos agonas seditio cum civili bello, crudelitatem contra nos in ipsos mutuo convertit*. Id enim *διαδέχεται* postulat, quod successionem significat: quæ quidem hoc loco non personas, sed res spectat. *Id. ibid.*

(84) *Ἀσχολλᾶν ... λαβύρω*. Vertendum, *dum non vacaret ipsis furorem suum in nos exercere*. W. LOWTH.

(85) *Τῆς βασιλείας ἐκείνης τῆς εὐμενεστέρας*. Philippi scilicet imp. mors, qui æquissimum se ac benignissimum erga Christianos præstitit. Igitur illa quæ proxime a Dionysio commemorata sunt, ultimo Philippi imperatoris anno contigerunt. Quod etiam notavit Dionysius in principio hujus epistolæ, ubi dicit persecutionem anno integro ante edictum imp. Decii Alexandriae coeptam fuisse. At Christophorsonus nihil penitus hic vidit, qui μεταβολὴν τῆς βασιλείας, interpretatur *mutationem animi* imperatoris erga Christianos. Christophorsoni errorem secutus est Baronius ad annum Christi 255, cap. 102. VALES.

(86) *Παραβραχῦ*. Hæc est scriptura codicis Regii, quem ubique secutus est Stephanus. In *Chronico* Georgii Syncelli, ubi hæc epistola Dionysii refertur, scriptum est ἡ παρά βραχῦ, nequaquam meliore sensu. At in nostris codicibus Maz., Med., Fuk. et Savillii, pro *παραβραχῦ* scribitur *ἀποφαῖνον*, finge rectius, ut equidem existimo. Ait enim Dionysius edictum illud Decii adeo terribile fuisse, ut

προσθαί τε καὶ κίμπρασθαί. Καὶ ταῦτα ἐπιπλοῦ (82) μὲν τοῦτον ἤκμασε τὸν τρόπον. Διαδεξιμένη δὲ τοῖς ἀθλοῦς (83) ἡ στάσις, καὶ ὁ πόλεμος ὁ ἐμφύλιος, τὴν καθ' ἡμῶν ὠμότητα πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν ἐτραψε. Καὶ σμικρὸν μὲν προσωπενεύσαμεν, ἀσχολλᾶν τοῦ πρὸς ἡμᾶς θυμοῦ λαβόντων (84).

Δ'. Εὐθέως δὲ ἡ τῆς βασιλείας ἐκείνης τῆς εὐμενεστέρας (85) ἡμῶν μεταβολὴ διηγγελται· καὶ πολὺς ὁ τῆς ἐφ' ἡμᾶς ἀπειλῆς φόβος ἀνετείνετο· καὶ δὴ καὶ παρὴν τὸ πρόσταγμα· αὐτὸ σχεδὸν ἐκείνο οἶον τὸ προβόρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀποφαῖνον (86) τὸ φοβερώτατον, ὡς, εἰ δυνατόν, σκανδαλίσαι καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Πλὴν πάντες γε κατεπέτηχσαν. Καὶ πολλοὶ μὲν εὐθέως τῶν περιφανεστέρων, οἱ μὲν ἀπήντων δεδιότες· οἱ δὲ δημοσιεύοντες (87), ὑπὸ τῶν πράξεων ἤγοντο· οἱ δὲ ὑπὸ τῶν ἀμφ' αὐτοὺς ἐπελικοντο· ὄνομαστί τε καλοῦμενοι, ταῖς ἀνάγκαις καὶ ἀνείροις θυσίαις προσήσαν· οἱ μὲν ὠχρῶντες καὶ τρέμοντες, ὡσπερ οὐ θύσονται, ἀλλ' αὐτοὶ θύματα καὶ σφάγια τοῖς ἐιδώλοις ἐσόμενοι· ὡς ὑπὸ πολλοῦ τοῦ περιστώτος δήμου χεσῶν αὐτοὺς ἐπιφέρεσθαι, καὶ δῆλους μὲν εἶναι πρὸς πάντας δειλοῦς ὑπάρχοντας, καὶ πρὸς τὸ τεθνᾶναι καὶ πρὸς τὸ θῆσαι. Οἱ δὲ τινες ἐτοιμάζον τοὺς βωμοὺς προσέτρεχον, ἰσχυρίζομενοι (88) τῇ

tempora illa Antichristi longe omnium terribilissima representare quodammodo videretur. In.

(87) *Οἱ δὲ δημοσιεύοντες*. Christophorsonus hunc Dionysii locum ita vertit: *Alii ex privatis ædibus in publicum raptati, ad delubra ducuntur a magistratibus*. Quæ interpretatio nec verbis, nec sensui Dionysii ullo modo convenit. Ego δημοσιεύοντας idem esse censeo, ac τὰ δημόσια πράττοντας, id est *decuriones et magistratus*. Hi enim cum allatum esset edictum imperatoris Decii, quo omnes *diis immolabilibus* sacrificare jubebantur, convenire in curiam ex more, ibique edictum ipsum dum recitaretur, stantes audire necesse habebant, ut scribit Joannes Chrysostomus non uno in loco. Ita primi omnium decuriones, statim post recitatum imp. Decii edictum diis sacrificarunt, cum ex necessitate officii sui ad curiam convenissent. Sane πράξεις de actu et administratione magistratuum sumitur apud Eusebium in lib. viii, cap. 11, et apud Aristidem in orat. funebri in Alexandrum: τὰ δ' εἰς πράξεις καὶ πολιτείας, etc. Sic etiam Plutarchus in eo libro qui inscribitur *Πολιτικά παραγγέλματα*, ubi de Theagene loquitur: Οὐδὲν οὖν τούτου διαφέρουσιν οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδουμένοι πολιτικὴν πράξιν. Severianus in oratione sexta in Hexamerum: Καὶ ἐπεὶ ἡ βασιλεύς πᾶσιν οὐ παροῦσιν δεῖ παραστῆναι, τὸν χαρακτήρα τοῦ βασιλέως, ἐν δικαστηρίοις, ἐν αγοραῖς, ἐν θεάτροις, ἐν παντὶ τόπῳ, ἐν ᾧ πράττει ὁ ἄρχων, δεῖ παρῆναι, ἵνα βεβαιώται τὰ γινόμενα. Chrysostomus homilia 85 in Matthæum, τοὺς τὰ πολιτικὰ πράττοντας vocat decuriones. Potest etiam verbum δημοσιεύοντες explicari de his, qui in foro seu in publico versabantur. Atque id fortasse rectius fuerit, hoc modo: *Alii, qui in publico versabantur, rebus ipsis, et reliquorum exemplo, ad sacrificandum ducebantur*. Occurrit hæc vox apud Aristidem in laudatione funebri Alexandri: Καὶ ὅποτε μὴ δημοσίου, ἢ παρὰ τοὺς δυνάστας ἀν ἦν, ἢ ἐν αὐτῇ τοῦ βασιλέως οἶον. *Id.*

(88) *Ἰσχυρίζομενοι*. Positum est pro *δισχυρίζομενοι*. *Id.*

θρασύτητι τὸ μὴδὲ πρότερον Χριστιανοὶ γεγονέναι· περὶ ὧν ἡ τοῦ Κυρίου πρόβησις ἀληθεστάτη, ὅτι δυσκόλως σωθήσονται. Τῶν δὲ λοιπῶν, οἱ μὲν εἶποντο τοῦτοις ἑκατέροις· οἱ δὲ ἔφευγον· οἱ δὲ ἤλσκοντο. Καὶ τούτων οἱ μὲν ἄχρι δεσμῶν καὶ φυλακῆς χωρήσαντες· καὶ τινες, καὶ πλείονας ἡμέρας καθειργθέντες, εἶτα καὶ πρὶν εἰς δικαστήριον εἰσελθεῖν, ἐξωμόσαντο· οἱ δὲ καὶ βασιάνοις ἐπὶ πᾶσιν ἐγκαρτερήσαντες, πρὸς τὸ ἐξῆς ἀπέειπον.

Ε'. Οἱ δὲ στεῆροι καὶ μακάριοι στύλοι τοῦ Κυρίου, κραταιωθέντες ὑπὸ αὐτοῦ, καὶ τῆς ἰσχυρᾶς ἐν ἑαυτοῖς πίστεως ἀξίαν καὶ ἀνάλογον δύναμιν καὶ καρτερίαν λαβόντες, θαυμαστοὶ γεγόνασιν αὐτοῦ τῆς βασιλείας μάρτυρες. Ὡν πρῶτος Ἰουλιανὸς, ἄνθρωπος ποδαγρῶς, μὴ στῆναι, μὴ βαδίσαι δυνάμενος, σὺν ἑτέροις δύο τοῖς φέρουσιν αὐτὸν, προσήχθη· ὧν ὁ μὲν ἕτερος, εὐθύς ἠρνήσατο· ὁ δ' ἕτερος Κρονίων ὀνόματι, ἐπίκλην δὲ Εὐνους, καὶ αὐτὸς ὁ πρεσβύτης Ἰουλιανὸς, ὁμολογήσαντες τὸν Κύριον, διὰ πάσης τῆς πόλεως μεγίστης οὐστῆς, ὡς ἴσαστε, καμήλους ἐποχούμενοι καὶ μετέωροι μαστιγούμενοι, τέλος ἀσθέστω πυρὶ (89) περικεχυμένου τοῦ δήμου παντὸς κατέκαψαν. Στρατιώτης τε αὐτοῖς ἀπαγομένους παραστάς, καὶ τοῖς ἐφυβρίζουσιν ἐναντιωθεὶς, ἐκδοσάντων ἐκείνων προσαχθεὶς ὁ ἀνδρείοτατος ὀπλομάχος τοῦ Θεοῦ Βησᾶς, κἀν τῷ μεγάλῳ πολέμῳ τῷ περὶ τῆς εὐσεβείας ἀριστεύσας, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Καὶ τις ἕτερος τὸ μὲν γένος Λίβυς, τὴν δὲ προσηγορίαν ἄμα καὶ τὴν εὐλογίαν ἀληθῆς Μάκαρ (90), προτροπῆς αὐτῷ πολλῆς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ πρὸς ἀρνησίαν γενομένης, οὐχ ὑπαχθεὶς, ζῶν καταπέφλεκται· Ἐπίμαχος τε μετ' αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸλῶν (91) ὃν ἔμειναν δεσμῶται χρόνον, μυρίας διευεγκώντες ἀλγηδῶνας, ξυστήρας, μάστιγας, πυρὶ ἀσθέστω καὶ οὗτοι διεχύθησαν.

Ζ'. Καὶ σὺν αὐτοῖς γυναῖκες τέσσαρες· Ἀμμωνάριον τε ἁγία παρθένος, πάνυ φιλονεικῶς αὐτὴν ἐπιπλείστον τοῦ δικαστοῦ βασανίσαντος, ἅτε προσηγορηναμένην ὡς μὴδὲν ὧν ἐκεῖνος κελεῖοι φθέγγατο, ἀληθεύσασα τὴν ἐπαγγελίαν, ἀπήχθη· αἱ δὲ λοιπαὶ, ἡ σεμνοπρεπεστάτη πρεσβύτις Μερκουρία, καὶ ἡ πολύπαις μὲν, οὐχ ὑπὲρ τὸν Κύριον δὲ ἀγαπήσασα ἑαυτῆς τὰ τέκνα Διονυσία (92), καταιδεσθέντος εἰς

(89) Ἀσθέστω πυρὶ. Potest enim verti *vivæ calcis incendio*. Sic infra de Epimacho et Alexandro dixit, *πυρὶ ἀσθέστω διεχύθησαν*. Pro quo Nicephorus habet *τιτάνω*. In Menæo ad diem 30 Octobris, ubi mentio fit horum martyrum Juliani, Cronionis et Macarii, legitur ἀσθέστω ζέοντος κατ' αὐτῶν ἐκχυθέντος. VALES.

(90) Καὶ τὴν εὐλογίαν ἀληθῆς Μάκαρ. Alludit Dionysius ad verba illa Christi in Evangelio: *Beati estis, cum persecuti vos fuerint homines*, etc., quod tamen non vidit Christophorus. Qui etiam in eo hallucinatus est, quod Macarium hunc facit Afrum pro Libyco. Eleganter autem Rufinus hunc Dionysii locum ita vertit: *Alius quidam vir nominis sui*

A pusillo animo esse. Alii vero promptius ad aras accurrebant, audacter affirmantes nunquam se antea Christianos fuisse: de quibus verissime prædixit olim Dominus, ejusmodi homines ægre salutem consecuturos. Cæteri autem partim alterutros eorum quos diximus, sequebantur; partim se in fugam dabant; partim comprehendebantur. Ex quibus nonnulli, cum usque ad vincula et custodiam progressi essent, quidam etiam plusculos dies in carcere perstitissent, prius tamen quam in judicium aliquandiu tormenta fortiter sustinuisent, ad reliqua

V. Verum beati illi ac stabiles columnæ Domini, ab ipso confirmati, et fidei suæ robori congruentem et ex æquo respondentem vim atque constantiam nacti, admirabiles regni illius testes effecti sunt. Quorum primus Julianus, vir podagræ doloribus constrictus, qui nec stare poterat nec incedere, una cum duobus aliis qui ipsum portabant adductus est. Horum alter statim negavit. Alter nomine Cronion, qui Ennus cognominabatur, necnon et senex ipse Julianus, cum Christum confessi essent, per universam urbem, quæ quidem, ut nostis, maxima est, camelis insidentes, flagris sublimes verberati, tandem ardentissimo igne circumfusa totius populi multitudine consumpti sunt. Miles vero qui ipsis dum ad supplicium ducerentur astabat, et contumeliam inferentes propulerat, Bersas nomine, clamante adversus eum populo in jus adductus est. Ubi fortissimus Dei pugnator, cum in magno illo pro pietate certamine strenue se gessisset, securi percussus est. Alius item oriundus ex Libya, et vocabulo et divina benedictione vere Macar, cum a judice omnibus modis sollicitatus, ut Christum negaret, flecti nunquam potuisset, vivus comburi. Post hos Epimachus et Alexander, cum post diuturnum carceris horrorem in quo vincti permanserant, ferreos ungues, flagra ac mille dolorum genera perculissent, vivæ calcis incendio etiam ipsi colliquefacti perierunt.

VI. Eundem cum ipsis exitium sortitæ sunt quatuor molieres. Ammonarium quidem virgo sanctissima, cum a judice diutissime torta fuisset ingenti cum pertinacia, propterea quod palam prædixerat nihil eorum quæ judex jusserat prolaturam esse; pollicitationem suam executioni mandans, ad supplicium abducta est. Residua vero, Mercuria scilicet aus in primis veneranda, et Dionysia,

Macarius, gente Libycus. Sic enim Latini loquuntur, ut Trebellius Pollio in *Aureolo*, et Lampridius in *Commodo*. *Id.*

(91) Μετ' οὐ πόλιν. In codice Med. ac Maz., Fuk. et Savil., et apud Georgium Syncellum legitur μετὰ τολών, quæ lectio magis placet, et Rufini auctoritate confirmatur. In codice Regio legitur etiam ὃν ἐνέμειναν, etc. Quæ lectio si vera est, omnino abesse oportet negativam illam particulam. *Id.*

(92) Δικρυότα. Post hæc verba addidi ex Rufino καὶ Ἀμμωνάριον ἑτέρα. Quatuor enim mulieres illas fuisse supra dixit Dionysius. *Id.*

plurimorum quidem liberorum mater, sed quæ pi- A
gnora sua minori quam Dominum charitate com-
plexa est, et alia rursus Ammonarium, cum præfe-
ctum jam puderet ulterius incassum torquere et a
feminis superari, gladio cæsæ sunt, nullis prius tormentis subditæ. Etenim earum princeps et antesi-
gnana Ammonarium, pro omnibus tormenta pertulerat.

VII. Heron etiam et Ater et Isidorus Ægyptii, cumque illis Dioscorus puerannos circiter quindecim natus, judici oblatis sunt. Et cum iudex primum ante alios adolescentem Dioscorum, partim sermonibus ut flexibilem decipere, partim tormentis ut mollem ac tenerum cogere tentavisset; ille nec persuasionibus cessit, nec tormentis. Reliqui crudelissime verberati, cum cruciatus fortiter sustinuisent, igni etiam ipsi sunt traditi. Dioscorum vero qui in omnium conspectu inclaruerat, et qui ad omnia interrogata sapientissime responderat, admiratus iudex dimisit, B
spatium se illi ad penitentiam concedere affirmans ob ætatis infirmitatem. Et nunc nobiscum versatur divinus Dioscorus, in majus ac diuturnius certamen reservatus. Sed et Nemesion quidam, etiam ipse Ægyptius, primum quidem falso accusatus fuerat, tanquam socius et contubernalis latronum. Postea vero, cum apud centurionem hanc calumniam a se utique alienissimam depulisset, delatus quod Christianus esset, ad præfectum vinculus adducitur. At ille iniquissimus iudex, postquam eum duplo gravioribus quam reliquos latrones tormentis ac verberibus affecisset, inter latrones iussit incendi; et est.

VIII. Porro universus simul militum manipulus, C
Ammon scilicet, Zeno, Ptolemæus et Ingenuus, cumque illis senex Theophilus, ante prætorium stabant. Et cum quidam ob Christianam religionem in iudicium inductus, jam jamque negaturus Christum videretur; illi astantes dentibus stridere, vultu innuere, manus extendere, ac totius simul corporis motus gestusque edere cœperunt. Cumque omnium in se oculos convertissent, priusquam ab aliquo comprehenderentur, ipsi ad subsellium accurrentes, Christianos se esse professi sunt. Quo facto præfectus et assessores qui in concilio aderant, metu perterriti sunt. Ac rei quidem ipsi ad ea quæ perpessuri erant, promptissimi et confidentissimi cernue-

(93) Καὶ Ἀτήρ. Apud Georgium Syncellum et Nicephorum legitur Ἀστήρ. In Rufino, *Arsinus*. In veteri Martyrologio Romano, quod magna parte desumptum est ex Rufino, *Arsenius* dicitur XIX Kal. Januarias. VALES.

(94) Ἰσίδωρος. Photius in *Bibliotheca*, cod. cxi, Isidorum Picrii celeberrimæ Alexandrinæ scholæ magistri fratrem germanum atque in martyrio collegam fuisse refert. In fine tamen monet quod, etsi nonnulli tradiderint Pierium martyrio vitam finisse, alii tamen ipsum post sedatam persecutionem Romæ vitam transegitte dicant. RUINART.

(95) Σύνταγμα στρατιωτικόν. Turmam militum vertit Rufinus, quem secutus est Christophorus. Ego manipulum, seu contubernium malim interpretari. Quidam suspicari possent, hos milites fuisse apparitores seu officiales præfecti Augustalis, eo quod stetisse dicuntur ante prætorium. Ego tamen

Z'. Ἦρων δὲ καὶ Ἀτήρ (93) καὶ Ἰσίδωρος (94) Αἰγύπτιοι· καὶ σὺν αὐτοῖς παιδάριον ὡς πεντεκαεδικαέτης ὁ Διόσκορος, παρεδόθησαν· καὶ πρῶτον τὸ μείρακιον λόγοις τε ἀπατῶν ὡς εὐπαράγωγον, καὶ βασάνοις καταναγκάζειν ὡς εὐένδοτον πειρωμένου, οὕτως ἐπελθὼν οὕτως εἶξεν ὁ Διόσκορος. Τοὺς δὲ λοιποὺς ἀγριώτατα καταζήνας, ἐγκαρτερήσαντας, πυρὶ καὶ τούτους παραδέδωκε· τὸν δὲ Διόσκορον ἐλλαμπρυνάμενον τε δημοσίᾳ, καὶ σοφώτατα πρὸς τὰς ἰβίας πείσεις ἀποκρινάμενον θαυμάσας, παρήκεν, ὑπέρθεσιν φήσας εἰς μέτανοιαν αὐτῷ διὰ τὴν ἡλικίαν ἐπιμετρέειν. Καὶ νῦν ὁ θεοπροπέστατος σὺν ἡμῖν ἐστὶ Διόσκορος, εἰς μακρότερον τὸν ἀγῶνα καὶ διαρκέστερον μείνας τὸν ἄθλον. Νεμεσίων δὲ τις, κάκεινος Αἰγύπτιος, ἐσυκοφαντήθη μὲν, ὡς δὴ σύνοικος ληστῶν ἀποδυσάμενος δὲ ταύτην παρὰ τῷ ἑκατοντάρχῳ τὴν ἀλλοτριωτάτην κατ' αὐτοῦ διαβολὴν, καταμηθυθεὶς ὡς Χριστιανὸς, ἤχε δεσμώτης ἐπὶ τὸν ἡγούμενον. Ὁ δὲ ἀδικιώτατος διπλαῖς αὐτὸν ἢ τοὺς ληστὰς ταῖς τε βασάνοις καὶ ταῖς μάστιξι λυμηνάμενος, μεταξὺ τῶν ληστῶν κατέφλεξε· τιμηθέντα τὸν μακάριον τῷ τοῦ Χριστοῦ παραδείγματι.

sic vir beatissimus similitudine Christi honoratus

H'. Ἀθρόον δέ τι σύνταγμα στρατιωτικόν (95), Ἄμμων καὶ Ζήνων καὶ Πολεμαῖος καὶ Ἰγγένης καὶ σὺν αὐτοῖς πρεσβύτης Θεόφιλος, εἰσθήκησαν πρὸ τοῦ δικαστηρίου· κρινόμενου δὲ τινος ὡς Χριστιανοῦ, καὶ πρὸς ἄρνησιν ἤδη βέποντος, ἐπρίοντο οὗτοι παρεστηκότες, καὶ τοῖς τε προσώποις ἐνένευον, καὶ τὰς χεῖρας ἀνέτεινον, καὶ συνεσχηματίζοντο τοῖς σώμασιν. Ἐπιστροφῆς δὲ πάντων πρὸς αὐτοὺς γενομένης, πρὶν τινὰς αὐτῶν ἄλλους λαβέσθαι, φθάσαντες ἐπὶ τὸ βῆθρον (96) ἀνδρόραμον, εἶναι Χριστιανοὶ λέγοντες ὡς τὸν τε ἡγεμόνα καὶ τοὺς συνέδρους ἐμφόβους γενέσθαι· καὶ τοὺς μὲν κρινόμενους εὐθαρσεστάτους, ἐφ' οἷς πείσονται φαίνεσθαι, τοὺς δὲ δικάζοντας ἀποδεικνῶν. Καὶ οὗτοι μὲν ἐκ δικαστηρίων ἐνεπόμευσαν

potius crediderim legionarios milites fuisse, ex ea legione quæ ad custodiam urbis Alexandria erat deputata, et quæ præfecto Augustali parebat. Præfectus enim Augustalis non solum civilia negotia, sed etiam rem militarem eo tempore curabat. In veteri Martyrologio Romano, natalis horum martyrum ponitur die XIII Kalend. Januarias. VALES.

(96) Ἐπὶ τὸ βῆθρον. Subsellium intelligi videtur, in quo sedebat reus, cum a iudice interrogaretur: hodie sellulam vocamus. In Actis passionis Phileæ martyris ambon dicitur seu pulpitum. Sic enim incipiunt Acta illa: *Imposito ergo Phileæ super ambonem, Culcianus præses dixit*. In passione vero SS. Perpetuæ et Felicitatis, *catasta* dicitur et *gradus*. *Ascendimus in catastam. Interrogati ceteri confessi sunt. Ventum est et ad me. Et apparuit pater illico cum filio meo, et extraxit me de gradu*. lb.

καὶ ἡγαλιώσαντο τὴν μαρτυρίαν, θριαμβεύοντες αὐτοὺς (97) ἐνδόξως τοῦ Θεοῦ.

ob fidei confessionem, cum Deus per ipsos gloriose triumpharet.

Θ. Ἄλλοι δὲ πλείστοι κατὰ πόλεις καὶ κώμας ὑπὸ τῶν ἐθνῶν διεσπάσθησαν ὡς ἐνὸς παραδείγματος ἕνεκεν ἐπιμνησθήσομαι. Ἰσχυρίων ἐπετρόπευέ τινας τῶν ἀρχόντων ἐπὶ μισθῶ. Τούτων ὁ μισθοδότης ἐκέλευε θῦσαι· μὴ πειθόμενον, ὕβριζεν· ἐμμένοντα προσηλάκιζεν· ὕφισταμένου, βακτηρίαν μεγίστην λαθῶν, διὰ τῶν ἐντέρων καὶ τῶν σπλάγγνων διώσας, ἀπέκτεινε. Τί δεῖ λέγειν τὸ πλῆθος τῶν ἐρτημαῖας καὶ ὄρεσι πλανηθέντων, ὑπὸ λιμοῦ καὶ δίψης καὶ κρύους, καὶ νόσων καὶ ληστῶν καὶ θηρίων διεσφαρμένων; Ὡς οἱ ὑπεργενόμενοι, τῆς ἐκείνων εἶσιν ἐκλογῆς καὶ νίκης μάρτυρες. Ἐν δὲ καὶ τούτων εἰς δόλωσιν ἔργον παραθήσομαι. Καιρήμων ἦν ὑπεργήρωσ τῆς Νεῖλου καλουμένης ἐπίσκοπος πόλεως (98). Οὗτος εἰς τὸ Ἀράβιον ἄρος (99) ἅμα τῇ συμβίῳ ἑαυτοῦ φυγῶν, οὐκ ἐπανεληλυθεν· οὐδὲ ἤδυνήθησαν ἰδεῖν οὐκέτι, καίτοι πολλὰ διερευνησάμενοι, οἱ ἀδελφοί· οὕτε αὐτοὺς, οὕτε τὰ σώματα εὔρον (1). Πολλοὶ δὲ οἱ κατ' αὐτὸ τὸ Ἀραβικὸν ἄρος ἐξανδραποδισθέντες ὑπὸ βαρβάρων Σαρακηνῶν (2)· οἱ μὲν μάλιστα ἐπὶ πολλοῖς χρήμασιν ἐλυτρώθησαν· οἱ δὲ μέχρι νῦν οὐδέπω. Καὶ ταῦτα διεξήλθον οὐ μάλιστα, ἀδελφεῖ, ἀλλ' ἵνα εἰδῆς, ὅσα καὶ ἡλίκα δεινὰ παρ' ἡμῖν συνέβη· ὡς οἱ μάλλον πεπειραμένοι, πλείονα ἂν εἰδείην.

lactenus redimi potuerunt. Atque hæc non frustra, frater charissime, a me commemorata sunt; sed ut scias, quæ et quam gravia nobis mala contigerint. Quæ profecto melius intelligunt ii, qui magis experti sunt.

Γ. Αὐτοὶ τοίνυν οἱ θεοὶ μάρτυρες παρ' ἡμῖν, οἱ νῦν τοῦ Χριστοῦ πάρεδροι (3) καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ κοινωνοί, καὶ μέτοχοι (4) τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καὶ

igitur ex prætorio ovantes processerunt, exsultantes triumpharent.

IX. Sed et alii complures per oppida et vicus a gentilibus discerpti sunt: ex quibus unum exempli gratia commemorabo. Ischyriom mercede conductus procurator erat ejusdem magistratum gerentis. Hic ab eo ejus rem procurabat, jussus idolis immolare, cum minime obtemperaret, primum injuria affectus est; postea cum in eadem sententia perstaret, variis ab eodem vexatus est contumeliis; quæ omnia cum patienter sustineret, ille prægrandi sude correpta translixum per media viscera interfecit. Jam quid opus est commemorare multitudinem eorum, qui in montibus ac per solitudinem oberrantes, fame et siti, frigore et morbis, et latronum aut bestiarum incursu oppressi interiire? Ex quibus hi qui superfuerunt incolumes, testes sunt electionis illorum atque victoriae. Unicum duntaxat facionis declarandam rei veritatem hic adjiciam. Charemon erat quidam grandævus, Nili urbis episcopus. Hic una cum conjuge in Arabicum montem fuga delatus, non ulterius reversus est. Et fratres, quamvis accurate omnia perscrutati, nec ipsos posthac, nec ipsorum cadavera reperire potuerunt. Porro multi in Arabico illo monte a barbaris Saracenis capti, et in servitutem redacti sunt. Ex quibus alii soluto ingenti pretio vix tandem redempti; alii nondum frater charissime, a me commemorata sunt; sed ut scias, quæ et quam gravia nobis mala contigerint. Quæ profecto melius intelligunt ii, qui magis experti sunt.

X. Cæterum hi divini martyres qui nunc assessores sunt Christi, et regni illius consortes, ac judicii participes una cum ipso judicaturi; dum hic apud

(97) *Θριαμβεύοντες αὐτούς*. Rufinus vertit. *Deo ita triumphante per sanctos suos*. Apparet igitur eum legisse θρι. δι' αὐτούς, etc. Rufinum secuti sunt Musculus et Christophorus. Videndum tamen ne Dionysius θριαμβεύοντες αὐτούς τοῦ Θεοῦ dixerit pro θριαμβεύειν ποιούντος, quod omnino verum puto. Sic βασιλεύειν usurpat Gregorius Nazianzenus. VALES.

(98) *Νεῖλου* ... πόλεως. Nilopolis. Eusebius ejusdem sedis antistes subscripsit concilio Ephesino. READING.

(99) *Εἰς τὸ Ἀράβιον ἄρος*. Mons est ita dictus, cujus meminit Herodotus, quem Ptolemæus et alii Troicum vocant. Male ergo Christophorus *montem Arabiæ* vertit. Paulo post Arabicum dicitur, ob vicinitatem Arabum ita nominatus. VALES.

(1) *Ὅτε τὰ σώματα εὔρον*. Ultima vox deest in codice Regio, prorsusque otiosa est ac superflua. Syncellus quoque eam vocem non habet, sed ejus locum αὐτῶν; non male. Id.

(2) *Σαρακηνῶν*. Hic locus vel ob id unum notandus est, quod mentio sit Saracenorum. Nam ex scriptoribus quorum opera ad nos pervenerunt, nullus, ut puto, Dionysio Alexandrino antiquior Saracenos nominavit. Amm. quidem Marcellinus in libro xiv scribit se mentionem fecisse Saracenorum in Actibus principis Marci. Spartianus quoque in *Nigro* Saracenorum mentionem facit, et ab iis Romanos milites victos esse dicit; quod in tempora divi Marci conferri potest. Id.

(3) *Οἱ νῦν τοῦ Χριστοῦ πάρεδροι*. Martyres simul atque ex corporis vinculis soluti essent, ad Dominum migrare, et cum illo in paradiso degere, Christiani semper crediderunt. Tertullianus in lib. *De resurrectione carnis*, cap. 43: *Nemo enim peregrinatus a corpore, statim immoratur penes Dominum, nisi ex martyrii prærogativa, paradiso scilicet, non inferis deversurus*. Et in lib. v *De anima*, cap. 55. Id.

(4) *Καὶ τῆς κρίσεως μέτοχοι*. Fuit hæc opinio veterum Patrum, martyres Christi assessores fore et cum illo mundum judicaturos. Ita post Dionysium Eulogius Alexandrinus episcopus in *adversus Novatianos*. Cujus tamen sententiam reprehendit Photius in *Bibliotheca*. Ait enim verba illa Pauli apostoli ex prima Epistola: *Nescitis quia sancti mundi non ita esse accipienda, quasi judices cum Christo*. Sed hoc Paulus, ex comparatione sancti mundi non ita esse accipiendum esse; ut curiam demmandos esse; ut curiam ut Ninivitarum et regina demnent. Et hanc Photius ex Joannis sententia verioris regni Christi judicii participes esse pro cathedra

nos essent, quosdam e fratribus lapsos, et idolis sacrificasse convictos, susceperunt; et conversionem illorum ac poenitentiam cernentes, cum judicassent eam placere posse illi qui peccatoris poenitentiam mavult quam mortem⁴⁸, eos admiserunt et collegerunt, atque in coelum sum receptorunt, et in orationibus ac cibo cum fisdem communicarunt. Quid ergo nobis, fratres, de his suadetis? Quid nos agere debemus? Utrum sententiae martyrum accedemus, et rem ab illis judicatam, seu potius gratiam concessam tuebimur, et cum iis quos illi miseratione persecuti sunt, benigne agemus? An contra, iudicium illorum irritum faciemus, nosque ipsi sententiae illorum discussores ac iudices constituemus; clementiam dolore afficiemus; ordinem constitutum evertemus; Dei ipsius indignationem provocabimus?

XI. Unum tibi exemplum proponam, quod apud

⁴⁸ Ezech. xxxiii.

(5) *Συνδικάζοντες* *Judicaturi*, Valesius: quæ quidem interpretatio utpote a textu aliena, sententiae quoque Dionysianæ vim obtundere perhibetur; ut optime perspexit doctissimus Bossuetius Meldensis episcopus, *præfac. sur l'Apoc.*, § 28. En ipsissima magui viri verba, quibus haud parum lucis huic loco accedit: Je vois dans l'Apocalypse non-seulement une grande gloire, mais encore une grande puissance dans les saints. Car Jésus-Christ les met sur son trône: et comme il est dit dans l'Apocalypse, xix, 15, conformément à la doctrine du psaume 11, 9, qu'il gouvernera les nations avec un sceptre de fer; lui-même dans le même livre (Apoc. 11, 26) il applique le même psaume, et le même verset à ses saints, en assurant (*ibid.*, 28) qu'en cela il leur donne ce qu'il a reçu de son Père. Ce qui montre que non-seulement ils seront assis avec lui dans le jugement dernier, mais encore que dès à présent il les associe aux jugements qu'il exerce. Et c'est aussi en cette manière qu'on l'entendait dès les premiers siècles de l'Eglise: puisque saint Denis d'Alexandrie, qui fut une des lumières du troisième, l'explique ainsi en termes formels par ces paroles: *Les divins martyrs sont maintenant assesseurs de Jésus-Christ; et associés à son royaume, ils participent à ses jugements, et ils jugent avec lui*. Où il ne faut pas traduire, comme ont fait quelques-uns, qu'ils jugeront avec lui (cum illo iudicaturi), mais qu'ils jugent, au temps présent, *συνδικάζοντες*. D'où ce grand homme conclut: « Les martyrs ont reçu nos frères tombés: casserons-nous leur sentence, et nous rendrons-nous leurs juges? » *Reliqua videsis apud eundem scriptorem*. GALL.

(6) *Συνήγαγον και συνέστησαν*. Eadem Dionysii verba refert Nicephorus cap. 4 quæ Langus ita vertit: *Explorata patientia atque comprobata, in Ecclesiam eos admiserunt, et ad hunc modum receptis locum suum dederunt*. Eodem modo Christophorus interpretatus est, *recipiunt in Ecclesiam, contentus cum illis celebrant, inveniunt societatem*, etc. Sed hanc interpretationem equidem probare non possum. Quomodo enim martyres qui in carceres tenebantur astricti, lapsos in Ecclesiam admittere poterant? Adde, quod non id juris competeat martyribus, sed soli episcopo, cuius officium erat poenitentes reconciliare; martyribus vero intercedere tantum pro lapsis, et commendatitias litteras scribere licebat. Apparet igitur ita vertendum esse nunc locum, ut vertimus. Quanquam vox *συνέστησαν*, aliter etiam explicari potest, passive scilicet pro *simul consistere*. Sic Dionysius apud Eusebium

A *συνδικάζοντες* (5) *αὐτῶν τῶν παραπετωκότων ἀελοφῶν* τινὰς ὑπευθύνους τοῖς τῶν θυσιῶν ἐγκλήμασι γενομένους, προσελάβοντο· καὶ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ μετανοίαν αὐτῶν ἰδόντες, δεκτὴν τε γενέσθαι δυναμένην τῷ μὴ βουλομένῳ καθόλου τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ὡς τὴν μετανοίαν, δοκιμάσαντες, εἰσεδέξαντο καὶ συνήγαγον καὶ συνέστησαν (6), καὶ προσευχῶν αὐτοῖς καὶ ἐστιάσεων ἐκοινώνησαν (7). Τί οὖν ἡμῖν, ἀδελφοί, περὶ τούτων συμβουλευέτε; Τί ἡμῖν πρακτέον; Σύμψηφοι καὶ ὁμογνώμονες αὐτοῖς καταστήμεν, καὶ τὴν χάριν φυλάξωμεν, καὶ τοῖς ἐλεθθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν χρηστευώμεθα· ἢ τὴν χριστὴν αὐτῶν ἄλοκον ποιησώμεθα (8), καὶ δοκιμαστάς αὐτοῖς τῆς ἐκείνων γνώμης ἐπιστήσωμεν, καὶ τὴν χρηστότητα λυπήσωμεν, καὶ τὴν τάξιν ἀνασκευάσωμεν;

IA'. "Εν δέ σοι τοῦτο παράδειγμα (9) παρ' ἡμῖν

in lib. vii, cap. 9: Μόλις παρακαλούμενος, συνεσθῆναι ταῖς προσευχαῖς ἀνέγεται. Et Eusebius in lib. vi, cap. 3, de Origene: Οὐδὲ πρόποτε προὔραπη κατὰ τὴν εὐχὴν αὐτῶ συστήναι. VALES.

(7) *Καὶ προσευχῶν αὐτοῖς ἐκοινώνησαν*. Duplex erat communio in Ecclesia: alia orationis, alia sacramentorum. Et orationum quidem communio poenitentibus post certum temporis spatium indulgebatur. Communio vero corporis Christi, non nisi reconciliatis post longas poenitentiae moras tandem impertiebatur. Vide canonem 11, 42 et 15 concilii Nicæni, ex quibus apparet communionem orationis poenitentibus fuisse ultimum ac proximum gradum ad communionem sacrorum mysteriorum. Et hæc quidem de communione publica intelligenda sunt, qua concedebatur poenitentibus, ut palam cum omni populo in Ecclesia orarent. Sed in hoc Dionysii loco de privata communione sermo est, quam video a nonnullis confundi cum publica. Privatam autem communionem voco, quæ a privatīs, non autem ab episcopo, cuius id jus pontificumque erat, certæ personæ concedebatur. Exempli gratia, quando confessores et martyres, lapsos intercessionem ac misericordiam ipsorum implorantes, benigne excipiebant, et ut una secum Deum orarent, permittebant. Hæc communio licet a martyribus et presbyteris (plurique enim martyrum erant ex clero) lapsis fuisset indulta, nihil juris illis dabat: sed tantum instar præiudicii erat, ut ab episcopo postea admitterentur ad publicam in Ecclesia orationis communionem. De ejusmodi privata communione intelligendus est Eusebii locus in lib. vi, cap. 3, de Origene, quem paulo ante citavi; et alter in lib. iv, c. 14; item locus ex epistola Cornelii papæ (*Patr. Lat.* t. III), ubi de Moyse presbytero, qui Novatianum a communionem sua repulit; item locus Sulpicii Severi in lib. iii *De Vita Martini*. Vide F. Florentem ad titulum 7 de translatione episcopi. Id.

(8) *Ἀδεκτον ποιησώμεθα*. In codice Maz., Med., Fuk. et Savil. scribitur *ἀδίκον ποιησώμεθα*, quomodo etiam legitur in *Chronico* Georgii Syncelli; quam scripturam meliorem puto. Mox verba illa καὶ τὸν θεὸν παρεξύνομεν expunximus, quippe quæ nec in nostris codicibus Maz., Med. et Fuk., nec apud Syncellum legerentur. Id.

(9) *Ἐν δέ σοι τοῦτο παράδειγμα*. Hæc refert Eusebius lib. vi, cap. 44, quibus ista præmittit: « Eidem porro Fabio Dionysius Alexandrinus episcopus scribens, postquam et alia multa quæ ad poenitentiam spectant in suis ad illum litteris exposuit, et martyrum qui recens Alexandria marti-

συμβεδήκως ἐκθήσομαι. Σαραπίων τις ἦν παρ' ἡμῖν πιστός γέρον· ἀμέμπτως μὲν τὸν πολὺν διαβιώσας χρόνον, ἐν δὲ τῷ πειρασμῷ πεισὺν. Οὗτος πολλάκις ἔδειτο, καὶ οὐδὲς προσεῖχεν αὐτῷ (10), καὶ γὰρ ἐθεύκει· ἐν νόσῳ δὲ γενόμενος, τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἄφωνος καὶ ἀναίσθητος διετέλεσε. Βραχὺ δὲ ἀνασφάλας τῇ τετάρτῃ, προσεκαλέσατο τὸν θυγατριδοῦν, καὶ, Μέχρι τίνος, φησίν, ὦ τέκνον, με κατέχετε· δέομαι, σπεύσατε καὶ με θάπτον ἀπολύσατε. Τῶν πρεσβυτέρων μοι τινα κάλεσον (11). Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πάλιν ἦν ἄφωνος. Ἔδραμεν ὁ καὶς ἐπὶ τὸν πρεσβύτερον· νύξ δὲ ἦν· κάκεινος ἠσθένει· ἀφικέσθαι μὲν οὖν οὐκ ἔδυνθη· ἐντολῆς δὲ ὑπ' ἐμοῦ δεδομένης, τοὺς ἀπαλλαττομένους τοῦ βίου, εἰ δέοιντο, καὶ μάλιστα εἰ καὶ πρότερον ἰκετεύσαντες (12) τύχοιεν, ἀφλεσθαι (13), ἐν' εὐέλπειας ἀπαλλάττωνται· βραχὺ τῆς

A nos contigit. Erat in hac urbe Serapion quidam senex e numero fidelium : qui reliquo quidem anteaactæ vitæ tempore nulli culpæ obnoxius fuerat. Sed in persecutone lapsus, sæpenumero veniam petierat; nec quisquam ei attendebat, eo quod sacrificasset. Idem postea morbo correptus, vocis usu sensuque omni carens triduo permansit. Quarto demum die paululum recreatus, nepotem ex filia ad se vocat, et : Quousque tandem, inquit, me detinetis, fili? Properate, quæso, et me quantocius absoluite; accerse mihi unum ex presbyteris. Hæc cum dixisset, rursus illum vox destituit. Puer ad presbyterum cucurrit. Jam nox erat : presbyter autem ægrotabat. Sed quoniam in mandatis dederam ut morituris, si peterent, et maxime si antea suppliciter postulassent, venia indulgeretur, quo bonæ spei

riam subierant certamina commemoravit; inter cætera facinus quoddam refert admiratione dignissimum, quod huic etiam historiæ nostræ inserere necessarium duxi. Est autem hujusmodi. *Unum tibi exemplum, etc.* » GALL.

(10) Οὐδείς προσεῖχε αὐτῷ. Id est, nemo nec de clero nec de populo ejus precibus flectebatur, ut veniam illi dandam pacemque indulgentiam esse censeret. Nam et populi suffragium ad id erat necessarium, ut aliquis lapsus aut ob aliud crimen ab Ecclesiæ communione separatus, in Ecclesiam reciperetur. Atque interdum episcopus ipse plebem rogabat, ut petenti pacem et communionem concedi pateretur, quemadmodum docet Cyprianus in epistola 55 ad Cornelium, et Tertullianus in lib. *De pudicitia*, cap. 13. Sæpius autem plebs ipsa apud episcopum intercedebat, ut poenitentes ad communionem admitterentur. Cujus rei insigne habemus exemplum in epistola Cornelii papæ ad Fabium Antiochenum, de episcopo illo qui Novatianum ordinaverat, ἧ καὶ αὐτῷ ἐκοινωνήσαμεν ὡς λαϊκῷ, ὑπὲρ αὐτοῦ δεηθέντος παντὸς τοῦ παρόντος λαοῦ. Cyprianus in epistola 59 : *Quæ res nos satis movit, recessum esse a decreti nostri auctoritate, ut ante legitimum et plenum tempus satisfactionis, et sine petiti et conscientia plebis, nulla infirmitate urgente ac necessitate cogente, pax ei concederetur.* Cornelius in epistola ad Cyprianum : *Cæteros cum ingenti populi suffragio recepimus.* VALES.

(11) Τῶν πρεσβυτέρων μοι τινα κάλεσον. Quæret forte aliquis, cur Serapio non ipsum potius accersivit episcopum, a quo pacem et communionem acciperet. Quippe episcopalis officii erat poenitentium reconciliatio. Fateor quidem id proprie ad episcopos pertinuisse. Verum episcopi cum ubique præsentibus esse non possent : ne forte qui in infirmitate positus absque pace et communicatione decederet, presbyteris mandare consueverant, ut pacem ægris postulantes darent. Nam sine consensu episcopi, nullus presbyterorum pacem poenitentibus dare poterat, ut ex Cypriani epistolis discimus. Itaque cum urbs Alexandria admodum spatiosa esset, presbyteri per singulas urbis regiones erant dispositi, quo morientibus facilius subveniretur. Epiphanius in hæresi Arianorum : Ὅσαι γὰρ ἐκκλησίαι τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἦσαν ἕνα ἀρχιεπισκοπῶν οὐσαι· καὶ κατ' ἰδίαν ταύταις ἐπιτεταγμένοι εἰσι πρεσβύτεροι, διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρεῖας τῶν οικητέρων, πλησίον ἐκάστης ἐκκλησίας αὐτῶν, καὶ ἀμρόδων, ἦτοι Λαυρῶν ἐπιχωρικῶς καλουμένων ὑπὸ τῶν τῆν Ἀλεξανδρείαν κατοικούντων πόλιν. Id est : *Omnes enim catholice communionis ecclesiæ in urbe Alexandria, subjectæ sunt uni archiepiscopo. Seorsum autem singulis præpositi sunt presbyteri, propter ecclesiasticas civium*

necessitates; habentque domicilia juxta suam quisque ecclesiam, sive ad vicus, quos Alexandrini Lauras vocant. Ad quem locum doctissimus vir D. Petavius reprehendit Epiphanium, qui hunc peculiarem Alexandrinorum morem fuisse crediderit, cum tamen in cunctis paulo majoris urbis quæ plures habebant basilicas, id fuerit observatum. Verum nequaquam verisimile est Epiphanium, qui multas et maximas imperii Romani civitates lustraverat, morem sui sæculi ignorasse. Quare cum consuetudinem illam Alexandrinæ Ecclesiæ peculiarem fuisse adeo manifeste indicet, credibile est alium usum fuisse in aliis civitatibus. Sane Constantinopoli non omnes ecclesiæ suos habebant presbyteros. Nam basilica sanctissimæ Virginis Mariæ, et basilica sancti martyris Theodori, et basilica Irenes non habebant peculiare clericos : sed clerici majoris ecclesiæ et harum trium ecclesiarum communes erant. Itaque ex clericis majoris ecclesiæ singuli suo ordine ac per vices, tres illas ecclesias administrabant, ut docet imp. Justinianus novella 3 : Οὐκ ἰδιάζοντας κληρικούς οὐδὲ εἰς τοῦτων ἔχει τριῶν τῶν οἰκῶν. Jam vero quod Epiphanius dixit, in Alexandria civitate κατ' ἰδίαν ταύταις ἐπιτεταγμένοι εἰσι πρεσβύτεροι, Petavius quidem de unico presbytero accepit, qui suam seorsum ecclesiam regeret. Vertit enim : *Suis cuique præpositus est presbyter.* At in aliis civitatibus aliter observatum esse comperimus. Nam Constantinopoli plures erant ecclesiæ, in quibus non unus duntaxat presbyter, sed multi presbyteri et diaconi atque inferiores clerici, a primis basilicarum conditoribus erant constituti; sicut ibidem docet Justinianus. Ib.

(12) Μάλιστα εἰ καὶ πρότερον ἰκετεύσαντες. Hoc enim in synodo Africana iisdem temporibus quibus hæc scribebat Dionysius congregata, statutum fuerat, ut scilicet lapsis in exitu constitutis pax daretur, dummodo eam suppliciter atque enixe postulassent ante ægritudinem. Cyprianus in epistola ad Antonianum : *Idcirco, frater charissime, poenitentiam non agentes, nec dolorem delictorum suorum toto corde et manifesta lamentationis suæ professione testantes, prohibendos omnino censuimus a spe communicationis et pacis, si in infirmitate atque in periculo cæperint deprecari; quia rogare illos non delicti poenitentia, sed mortis urgentis admonitio compellit; nec dignus est in morte accipere solatium, qui se non cogitavit esse moriturum.* Ib.

(13) Ἀφλεσθαι. Ante hanc vocem quædam adduntur in codice Fuk. et Savil. haultquam spernenda : τῶν θελων ἄρων τῆς μεταδόσεως ἀγιουθαι, καὶ οὕτως ἀφλεσθαι. Sane Christophorus hæc etiam in libris suis repererat, sicut ex versione ejus apparet. Et hæc quidem genuina esse Dionysii verba nolim affirmare. Egregie tamen huic

pleni ex hac vita migrarent; exiguam Eucharistiæ partem puero tradidit, jubens ut in aqua intinctam seni in os instillaret. Redit igitur puer buccellam afferens. Et cum appropinquaret, priusquam ingrederetur, recreatus iterum senex: Venisti, inquit, fili, ac presbyter quidem ipse venire non potuit. Tu vero fac citius quod imperatum est, et dimitte me. Mox puer buccellam intinxit, et in os senis infudit. Qui ea paulatim absorpta, continuo animam exhalavit. Annon igitur perspicue apparet, eum reservatum fuisse ac tantisper in vita permansisse, quoad reconciliaretur, et deleto jam crimine, pro multis quæ gesserat bonis operibus a Christo agnoscì posset et prædicari?

A Εὐχαριστίας (14) ἐπέδωκεν τῷ παιδαρίῳ, ἀποβρέξαι κελεύσας (15) καὶ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τοῦ στόματος ἐπιστάξαι. Ἐπανήκεν ὁ παῖς φέρων ἑγγύς τε γενομένου, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀνενέγκας πάλιν ὁ Σαραπίων, Ἴηκες, ἔφη, τέκνον· καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος ἐλθεῖν οὐκ ἠδυνήθη· σὺ δὲ ποίησον ταχέως τὸ προσταχθὲν, καὶ ἀπάλλαττέ με. Ἀπέβρεξεν ὁ παῖς, καὶ ἅμα τε ἐνέχεε τῷ στόματι· καὶ μικρὸν ἐκείνος καταβροχθίσας, εὐθέως ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα. Ἄρ' οὐκ ἐναργῶς διετηρήθη καὶ παρέμενεν ἕως λυθῆ, καὶ τῆς ἁμαρτίας ἐξαλειφθεὶς, ἐπὶ πολλοῖς οἷς ἔπραξε καλοῖς ὁμοιογρηθῆναι (16) δυνήθη;

EPISTOLA IV. — AD CORNELIUM ROMANUM PONTIFICEM.

(Euseb., *Hist. eccl.*, vi, 46.)

Scribit præterea (Dionysius) ad Cornelium Romanæ urbis episcopum, cujus litteras adversus Novatianum scriptas acceperat. In qua quidem epistola significat, se ab Heleno Tarsi Ciliciæ

B Πρὸς ἅπασιν αὐτοῖς, καὶ Κορηλίῳ τῷ κατὰ Ῥώμην γράζει, δεξιόμενος αὐτοῦ τὴν κατὰ τοῦ Νοουάτου ἐπιστολὴν· ᾧ καὶ σημαίνει δηλῶν ἑαυτὸν παρακεκληθῆναι ὑπὸ τε Ἐλέγου τοῦ ἐν Ταρσῷ

conveniunt, ut ex sequentibus apparet. Porro hic Dionysii Alexandrini locus in primis notandus est, quippe ex quo convincitur Eucharistiam olim datam fuisse pœnitentibus sine reconciliatoria manus impositione, ubi in periculum mortis incidissent. Hujusmodi communicio vocabatur viaticum, canone 77 et 78 concilii Carthaginensis iv, et canone 39 concilii i Arausicensis: qui canon refertur in libro vii *Capitalarium* Caroli Magni, cap. 101. Eratque hæc communicio dispensatoria, quippe quæ ob mortis metum ante impleta pœnitentiæ tempora pœnitentibus concederetur. Itaque si postea ex morbo convaluissent, pœnitentiam implere et solennem manus impositionem seu reconciliationem ante absidem accipere cogebantur, ut scribitur in dicto canone Arausicano: ubi hæc communicio potrema legitima dicitur, ad discrimen prioris quæ erat tantum dispensatoria. Quare non assentior illustrissimo antistiti Gabrieli Albaspinaeo, qui in libro i *Observationum*, cap. 11, negat Eucharistiam unquam datam fuisse pœnitentibus i citra reconciliationem. Verum hic Dionysii locus sententiam ejus prorsus evertit. VALES.

(14) Βραχὺ τῆς Εὐχαριστίας ἐπέδωκε τῷ παιδαρίῳ. Quod hic dicit Dionysius, Eucharistiam datam esse puero ad infirmum deferendam, non ita mirum videri debet. Diu enim postea id factitatum est, adeo ut S. Udalricus necesse habuerit id nominatim prohibere in sermone synodali, quem edidit Gretserus una cum Vita Gregorii VII. Sic ergo ibi legitur cap. 20: *Infirmos visitate et eos reconciliate, et juxta Apostolum oleo sancto inungite, et propria manu communicate. Et nullus præsumat tradere communionem laico aut feminæ ad deferendum infirmo.* Et Gretserus quidem hunc sermonem sancti Udalrici esse existimavit. Ego vero nuper didici hanc esse epistolam synodicam RATHERII Veronensis episcopi ad suos presbyteros. Sic enim inscribitur in vetusto codice Laudunensi. Porro in manuscriptis Maz., Med. et Fuk., ἔδωκεν legitur, non ἐπέδωκεν. Apud Joannem Zouaram in Rebus gestis imp. Decii, ubi locus hic Dionysii ex Eusebio adducitur, scriptum est δέδωκε τῷ παιδαρίῳ. Id.—Valesii observationem in hunc locum notat Baluzius ad Reginonem, p. 536: «Vir clarissimus, inquit, Henricus Valesius, cum non animadverteret admonitionem istam multo antiquiorem esse ævo RATHERII episcopi Veronensis et Udalrici episcopi Augustani,

ex eo loco collegit usum illum tradendi communionem laicis ac feminis ad deferendum infirmis, perseverasse in Ecclesia usque ad decimum seculum: quam conjecturam amplexus postea est vir eruditus, qui nuper in lucem emisit *Historiam Eucharistiæ*. Falsa argumentatio. Nam si isto argumentandi genere uti liceret, pari ratione necessario colligeremus rem quam omnes scimus esse falsissimam: nimirum, eundem usum mittendi Eucharistiam infirmis per laicos ac feminas etiamnum perseverare in Ecclesia; cum in admonitione synodali quæ per universas Occidentis Ecclesias singulis annis legitur ab episcopis in suis synodis diœcesanis, scriptum habeatur in *Pontificali Romano*: *Nullus præsumat tradere communionem laico ac feminæ ad deferendum infirmo.* » GALL.

(15) Ἀποβρέξαι κελεύσας. Rufinus vertit *infundere*: quod, inquit, *infusum jussit seni præberi*. Sic et panem benedictum solebant veteres aqua intingere, ut docet Adamannus in lib. ii *De miraculis S. Columbæ*, c. 6; Beda in *Vita S. Cuthberti*, c. 31, et in carmine de ejusdem vita; Theodorus Campidunensis in *Vita S. Magni*, cap. 22; Paulus Bernriedensis in *Vita Gregorii VII*, pag. 113. De Eucharistia vero in os ægrotantium infusa loquitur canon 76 concilii iv Carthaginensis: qui quidem canon est de infirmis qui pœnitentiam poposcerant, et postea obmutterant, antequam presbyter ad eos venisset. Cavetur hoc canone, ut pœnitentia eis detur; et si continuo creduntur esse morituri, reconcilientur per manus impositionem, et infundatur ori eorum Eucharistia. Aliter in pœnitentibus. Hi enim in articulo mortis constituti Eucharistiam tantum accipiebant sine manus impositione, ut discimus ex canone 77 et 78 dicti concilii. Benignius enim agendum censuerunt sancti antistites (cum iis qui devotionis impulsu in infirmitate constituti pœnitentiam peterant, quam cum aliis qui publicorum criminum rei in ordine pœnitentium stabant. VALES.

(16) Ὁμολογηθῆναι. Langus, Wolfius et Musculus vertunt, *confiteri*: quod meo quidem judicio tollerari non potest. Christophorus autem interpretatur, *in numerum confessorum ferri*; quod non displicet, modo intelligatur, a Christo. Alludit enim Dionysius ad illa Christi verba in Evangelio: *Qui me confessus fuerit coram hominibus, confitebor etiam coram Patre meo.* Id.

τῆς Κιλικίας ἐπισκόπου, καὶ τῶν λοιπῶν τῶν Ἀσσυρίων, Φιρμιλιανοῦ τε τοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ, καὶ τοῦ κατὰ Παλαιστίνην Θεοκτιστοῦ, ὡς ἄρ' ἐπὶ τὴν σύνοδον ἀπαρτήσοι τὴν κατὰ Ἀντιόχειαν, ἔρθα τοῦ Νοουάτου κρατύνειν τινές ἐπεχείρουν τὸ σχίσμα. Πρὸς τοῦτοις ἐπιστέλλει (17) μηνυθῆναι αὐτῷ [Ἰσ. αὐτῷ], Φάβιον μὲν κεκοιμηθῆσθαι, Δημητριάδην δὲ διάδοχον ἐκείνου τῆς κατὰ Ἀντιόχειαν ἐπισκοπίας καθιστάσθαι. Γράφει δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις, αὐτοῖς ῥημάσι φάσκων· Ὁ μὲν γὰρ μακάριος Ἀλέξανδρος ἐν φρουρᾷ γενόμενος, μακαρίως ἀνεπαύσατο.

EPISTOLA V. — QUÆ EST I DE BAPTISMO, AD STEPHANUM PAPAM.

(Euseb., Hist. eccl., vii, 5.)

Ἰσοὶ δὲ (18) νῦν, ἀδελφεῖ (19), ὅτι γινώσκαι πρῶτον διεσχισμέναι κατὰ τὴν Ἀνατολὴν Ἐκκλησίαι, καὶ ἐπιπροσώτερον (20) καὶ πάντες εἰσὶν ἑμπεριστατοὶ πανταχοῦ προσειώτες, χαίροντες καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τῇ παρὰ προσδοκίαν εἰρήνῃ γενομένῃ· Δημητριάδην δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ· Θεοκτιστὸς ἐν Καισαρείᾳ· Μαζαβάνην ἐν Αἰλίᾳ (21)· Μαρίνον ἐν Τύρῳ κοιμηθέντος Ἀλεξάνδρου (22)· Ἡλιόδωρον ἐν Λαοδικείᾳ ἀναπαυσάμενον Θηλυμίδρου· Ἐλενος ἐν Ταρσῷ, καὶ πᾶσαι αἱ τῆς Κιλικίας Ἐκκλησίαι· Φιρμιλιανὸς, καὶ πᾶσα Καππαδοκία. Τοὺς γὰρ περιφανεστέρους μόνους

(17) Πρὸς τοῦτοις ἐπιστέλλει. In eadem scilicet epistola, non in altera, ut putavit Christophorus.

(18) Ἰσοὶ δὲ νῦν, ἀδελφεῖ. Eusebius lib. vii, c. 2 : « Ad Stephanum, inquit, Dionysius primam earum quæ de Baptismo conscriptæ sunt, epistolam exaravit. » Primam autem vocat Eusebius, quia idem Dionysius alias quatuor deinceps tum ad Xystum, tum ad Dionysium Stephani successores, necnon ad Philemonem, pariter de baptismo hæreticorum, conscripsit, infra relatas. » CALL.

(19) Ἰσοὶ δὲ νῦν, ἀδελφεῖ. Ex hac epistola Dionysii ad Stephanum papam, Baronius ad annum Christi 259 colligit orientales episcopos tandem errore deposito sententiam Stephani de hæreticis non rebaptizandis amplexos esse. Baronium secutus est Filesacus in notis ad Viscentii *Commonitorium*. Sed qui Dionysii epistolam attente legerit, longe aliter rem se habere intelliget. Nam epistola illa Dionysii duo capita continebat. Primum, an rebaptizandi essent hæretici : secundum de concordia Ecclesiarum Orientis, quæ Novatiani hæresim damnauerant, et lapsos recipiendos esse statuerant. Huic igitur sententiæ Demetrianum episcopum Antiochiæ quæ caput erat Orientis, et reliquos subscripsisse nuntiat Dionysius : quod quidem Stephanus gratissimum fore sciebat, cum Fabius decessor Demetriani in Novatiani sententiam pronior fuisset, et congregato ex Cilicia, Cappadocia, Palæstina et Ægypto episcoporum concilio, eam stabilire conatus fuisset, ut scribit Dionysius apud Eusebium in fine libri vi. VALES.

(20) Καὶ ἐπιπροσώτερον. Hæc verba non habentur in codice Fulk. et Saviliano. Sed nec Christophorus in libris suis ea reperit, ut ex versione ejus apparet. Leguntur tamen apud Syncellum ac Nicephorum, et in nostris codd. Regio, Mazarino ac Mediceo. Et Langus quidem ac Musculus ita verterunt : Scito nunc, frater, Orientales atque etiam ulteriores Ecclesias, etc. Recte meo quidem iudicio.

A *episcopo et a cæteris qui cum illo convenerant, Firmiliano scilicet Cappadocia et Theoctisto Palæstinæ episcopis, invitatum fuisse, ut ad synodum Antiochenam occurreret, in qua quidam Novati schisma confirmare tentabant. Scribit etiam sibi nuntiatum fuisse, quod Fabius quidem diem extremum obiisset, Demetrianus vero in ejus locum episcopus Antiochenæ Ecclesiæ esset constitutus. Sed et de Hierosolymorum episcopo mentionem facit his verbis : Quod enim ad Alexandrum spectat, is in carcerem conjectus, beato exitu defunctus est.*

B Scias autem, frater, cunctas per Orientem et ulterius positas Ecclesias quæ prius erant discissæ, nunc tandem ad unitatem reversas esse : et omnes Ecclesiarum ubicunque antistites unum idemque sentire, et ob redditam insperato pacem incredibili gaudio exsultare : Demetrianum scilicet episcopum Antiochiæ, Theoctistum Cæsareæ, Æliæ post mortem Alexandri Mazabanem, Marinum Tyri, Laodiceæ vero post Thelymidris obitum Heliodorum ; Helenium Tarsi, cunctasque Ciliciæ Ecclesias ; Firmilianum denique cum universa Cappadocia. Solos

C Sic Eusebius in lib. iii *De vita Constantini*, c. 7 : Ἀγατοὶ τε καὶ Ἠπειρώται, τούτων δ' οἱ ἐπιπροσώτεροι. Ita enim scribitur locus ille in codice Regio et in schedis et apud Socratem. Per ulteriores Ecclesias, intelligi Ecclesias Osdroenæ et Mesopotamiæ. Oriens enim proprie dicebatur Syria, ejus caput erat Antiochia. Regebatque hanc provinciam tunc temporis præses Orientis, ut docet Vopiscus, in *Aureliano*, agens de ejus adoptione. Possunt tamen hæc verba etiam aliter intelligi, ut verba sint Eusebii, ex epistola Dionysii carptim quædam capita referentis. Certe in codice Mazarino ac Mediceo hæc verba duobus punctis inclusa sunt. Et in exemplari quidem Mediceo apposta est media distinctio, sive mora : in Mazarino vero distinctio. Verbo igitur : *Et paulo post*. Atque hæc posterior interpretatio verior nunc mihi videtur ac certior. Id.

(21) Ἐν Αἰλίᾳ. Ælia vocabatur ætate Dionysii, quæ postea dicta est Hierosolyma. Constantini quidem temporibus adhuc Ælia vocabatur. S.c. in *Tabula Peutingerorum* et in *Itinerario Antonini*, quod post imperium Constantini scriptum est, memoratur. Sed et in concilio Nicæno, canone 7, Ælia dicitur. Itaque verissimum puto nomen Hierosolymorum huic urbi inditum fuisse per ambitionem episcoporum illius loci, qui Jacobi Justî successores haberi volebant. Hinc est, quod Rufinus ex more sæculi sui, pro Æliæ nomine hic substituit Hierosolyma : et Eusebius Narcissum, Alexandrum et cæteros, semper Hierosolymorum episcopos appellat. Interdum tamen licet rarius, Æliam nominat, verbi gratia in libro *De martyribus Palæstinæ*, capite 11. Id.

(22) Κοιμηθέντος Ἀλεξάνδρου. Hæc verba transposita sunt, et post voces illas, ἐν Αἰλίᾳ, collocari debent. Nam Mazabanem Alexandro Æliæ episcopo successerat, ut docet Dionysius in epistola ad Cornelium. Vidit hoc etiam Rufinus, ut ex interpretatione ejus apparet. Id.

enim illustriores episcopos nominavi, ne forte epistola nostra prolixior et oratio molestior redderetur. Syriarum quidem provinciarum omnes cum Arabia, quibus identidem necessaria suppeditatis, et quibus litteras nunc scripsistis; Mesopotamia quoque, Pontus ac Bithynia; ac ut uno verbo absolvam, omnes ubique terrarum lætitia gestiunt, Deoque gratias agunt ob hanc concordiam fraternamque charitatem.

τῶν ἐπισκόπων ὠνόμασα, ἵνα μήτε μήκος τῆ ἐπιστολῆς, μήτε βάρυς προσάψω τῷ λόγῳ. Αἱ μέντοι Συρίαι ὅλαι καὶ ἡ Ἀραβία, οἷς ἐπαρκεῖτε ἐκάστοτε (23). καὶ οἷς νῦν ἐπεστελλάτε· ἢ τε Μεσοποταμία, Πόντος τε καὶ Βιθυνία· καὶ συνελόντι εἰπεῖν, ἀγαλλιώνται πάντες πανταχοῦ τῆ ὁμοιοῦ καὶ φιλαδελφίᾳ, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

EPISTOLA VI. — QUÆ EST II DE BAPTISMO, AD XYSTUM II PAPAM.

(Vide *Patrologiæ Latinæ* t. V, col. 89, in *Sixto II papa*.)

EPISTOLA VII. — QUÆ EST III DE BAPTISMO, AD PHILEMONEM XYSTI PRESBYTERUM.

(Vide *ibid.*, col. 91.)

EPISTOLA VIII. — QUÆ EST IV DE BAPTISMO, AD DIONYSIUM TUM XYSTI PRESBYTERUM, AC POSTEA EJUS SUCCESSOREM.

(Vide *ibid.*, col. 93.)

EPISTOLA IX. — QUÆ EST V DE BAPTISMO, AD XYSTUM II PAPAM.

(Vide *ibid.*, col. 95.)

EPISTOLA X. — ADVERSUS GERMANUM EPISCOPUM.

(Eusebius *Hist. eccles.* vi, 40; vii, 11.)

I. Ego vero coram Deo loquor, et ipse scit me nequaquam mentiri: nunquam mea sponte, nec sine Dei nutu fugam inii. Sed et prius, cum persecutionis edictum sub Decio propositum fuisset, Sabinus Frumentarium, qui me requireret, eodem temporis momento misit. Atque ego quidem quadriduo

A'. Ἐγὼ δὲ καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ λαλῶ, καὶ αὐτὸς οἶδεν ὅτι οὐ ψεύδομαι· οὐδεμίαν ἐπ' ἐμαυτοῦ (24) βαλλόμενος, οὐδὲ ἀθετὴ πεποήμαι τὴν φυγὴν ἀλλὰ καὶ πρότερον (25) τοῦ κατὰ Δέκιον προτεθέντος διωγμοῦ, Σαβίνος αὐτῆς ὥρας Φρουμεντάριον (26) ἔπεμψεν εἰς ἀναζητήσιν μου. Κατὰ μὲν τεσσάρων

(23) Οἷς ἐπαρκεῖτε ἐκάστοτε. Hunc locum non intellexerunt Langus, Musculus et Christophorsonus. Solebat olim Ecclesia Romana aliarum Ecclesiarum inopiam liberalitate sua sublevare, et captivis fratribus vel in metallum datis pecunias ac vestem conferre, ut testatur Dionysius Corinthiorum episcopus in epistola ad Soterem papam, cujus verba retulit Eusebius in lib. iv. Idque laudabile institutum Ecclesiarum Romanae sua adhuc ætate perseverasse ibidem scribit Eusebius. In eam rem flebant collectæ in Ecclesia Romana, de quibus Leo papa loquitur in Sermonibus. Ἐπαρκεῖν proprie est sumptus ac viaticum subministrare, vel stipem conferre. Ita Clemens Alexandrinus in primo *Stromateo* haud procul ab initio (pag. 321), ἀπορία γὰρ ἐπαρκεῖν, (οὐ) δίκαιον· ἀργίαν δὲ ἐφοδιάζειν, οὐ καλόν. Idem in libro iv *Stromatei* (pag. 580), de stipe seu eleemosyna hoc verbum usurpat, cum ait: Ἐντοτε γὰρ βουλόμεθα δι' ἀργυρίου δόσεως, ἢ διὰ σωματικῆς σπουδῆς ἔλεον ποιῆσαι, ὡς δεομένην ἐπαρκεῖσαι, ἢ νοσοῦντι ὑποουργῆσαι, ἢ ἐν περιστάσει γενομένῳ παραστήναι· καὶ οὐχ οἷοί τε ἐσμεν, ἦτοι διὰ πένιαν, ἢ νόσον, ἢ γῆρας. Id est: *Interdum enim optamus quidem misericordiarum opera præstare, tam pecunia quam corporis ministerio: exempli gratia, petenti stipem dare, aut agrotanti ministrare, aut adjuvare periclitantem. Sed optata perficere non possumus, seu ob egestatem, sive ob morbum, sive ob senectutem. Eodem sensu Chrysostomus homilia 67 in Matthæum hanc vocem usurpat: Ἐνδὸς τῶν ἐσχάτων καὶ οὐ σφόδρα πλουτοῦντων προσόδον ἢ Ἐκκλησία ἔχουσα, ἐνόησον ὅσαις ἐπαρκεῖ καθ' ἐκάστην ἡμέραν χήραις, ὅσαις παρθένους. Sic et Palladius in dialogo *De vita**

Chrysostomi, ubi de Ammenio et monachis *Ægyptiis* loquitur. VALES.

(24) Ἐπ' ἐμαυτοῦ. In codice Fuk. et in *Chronico* Georgii Syncelli, ubi hæc Dionysii epistola refertur, legitur ἐπ' ἐμαυτῷ βαλλόμενος. In codice autem Maz. et Med. scriptum inveni, ἐπ' ἐμαυτὸν βαλλόμενος. Sic Herodotus dixit, βαλλόμενος ἐπ' ἐαυτοῦ σπέπρηχε, id est, seipsum in consilium *adhibens, sua sponte et proprio motu fecit*. Pene omiseram monere, initium hujus epistolæ in codice Medicæo ita legi, Ἐγὼ δὲ ἐνώπιον, etc., quod quidem rectius mihi videtur. Musculus verba illa, καὶ ἐνώπιον usque ad οὐδεμίαν, parenthesi includit. Sed nihil necesse est, quippe cum ante οὐδεμίαν ponenda sit distinctio, ut habent omnes mss. codices. Scribendum etiam est οὐδὲ μίαν ex mss. codicibus Maz., Med. et Fuk. Id.

(25) Ἀλλὰ καὶ πρότερον. Pessime hæc verit Christophorsonus, qui πρότερον τοῦ διωγμοῦ dici putavit, quod tamen Græci sermonis proprietates non admittit. Sed et sequentia Dionysii verba hujusmodi sensum prorsus respuunt. Sequitur enim αὐτῆς ὥρας, id est eodem tempore, quo edictum persecutionis erat propositum: διωγμὸς enim a Dionysio hic sumitur pro edicto persecutionis. Id.

(26) Φρουμεντάριον. Frumentarii milites erant, qui ad investigandos reos et ad colligendos rumores, per provincias mittebantur: quos laudem Constantinus abolevit, ut scribit Aurelius Victor. Hi etiam iudicibus, seu rectoribus provinciarum inserviebant. Ita Frumentarius ille, cujus hoc loco meminit Dionysius, deputatus erat ad obsequium Sabini præfecti Augustalis. Id.

ἡμερῶν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔμεινα, τὴν ἀφίειν τοῦ Φρου-
 μενταρίου προσδοκῶν· ὁ δὲ πάντα μὲν περιῆλθεν
 ἀνερευκῶν, τὰς ὁδοὺς, τοὺς ποταμοὺς, τοὺς ἀγροὺς,
 ἔνθα κρύπτεσθαι με ἢ βαδίζειν ὑπένοησεν. Ἀορασιὰ
 δὲ εἶχετο, μὴ εὐρίσκων τὴν οἰκίαν· οὐ γὰρ ἐπίστευεν
 οἶκός με διωκόμενον μένειν (27). Καὶ μόλις μετὰ τὴν
 τετάρτην ἡμέραν κελεύσαντος μοι μεταστῆναι τοῦ
 Θεοῦ, καὶ παραδίξως ὁδοποιήσαντος, ἐγὼ τε καὶ οἱ
 παῖδες (28) καὶ πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν, ἅμα συνεξήλ-
 θομεν· καὶ ὅτι τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας ἔργον ἐκεῖνο
 γέγονε, τὰ ἐξῆς ἐδήλωσεν· ἐν οἷς τάχα τισὶ γεγό-
 ναμεν χρήσιμοι.

**Β'. Εἶτα, τινὰ μεταξὺ εἰπὼν, τὰ μετὰ τὴν φυ-
 γὴν αὐτῷ συμβεβηκότα δηλοῖ, ταῦτα ἐπιφέρει·**
 Ἐγὼ μὲν γὰρ περὶ ἡλίου δυσμάς ἅμα τοῖς σὺν ἐμοὶ
 γενόμενος ὑπὸ τοῖς στρατιώταις, εἰς Ταπόσιριν
 ἤχθην· ὁ δὲ Τιμόθεος κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν
 ἔφυγε μὴ παρῶν, μηδὲ καταληφθεὶς· ἐλθὼν δὲ
 ὕστερον, εὔρε τὸν οἶκον ἔρημον· καὶ φρουρούστας
 αὐτὸν ὑπηρετάς· ἡμᾶς δὲ ἐξηγδραποδισμένους.

Γ'. Καὶ μεθ' ἕτερα φησὶ· Καὶ τίς ὁ ἴσῃς θαυμα-
 σίας οἰκονομίας αὐτοῦ τρόπος; Τὰ γὰρ ἀληθῆ λεχθή-
 σεται· ἀπήντα τις τῶν χωριτῶν (29) ὑποφεύγοντι τῷ
 Τιμοθέῳ καὶ τεταραγμένῳ· καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιεί-
 ξεως ἐπίθετο. Ὁ δὲ τάληθὲς ἐξείπε. Κάκεινος ἀκού-
 σας (ἀπῆει δὲ εὐωχισόμενος γάμους· διαπανυχι-
 ζειν γὰρ αὐτοῖς ἐν ταῖς τοιαύταις συνόδοις ἔθος),
 εἰσελθὼν ἀπήγγειλε τοῖς κατακειμένοις. Οἱ ὁρμῆ μίᾳ
 καθάπερ ἀπὸ συνθήματος (30) πάντες ἐξανέστησαν·
 καὶ δρόμῳ φερόμενοι τάχιστα ἦκον· ἐπισπεύδοντές
 τε ἡμῖν, ἠλάλαξαν. Καὶ φυγῆς εὐθέως τῶν φρου-
 ρῶντων ἡμᾶς στρατιωτῶν γενόμενης, ἐπέστησαν
 ἡμῖν ὡς εἶχομεν ἐπὶ τῶν ἀστρώτων σκιμπόδων (31)
 κατακειμένοι· κάγω μὲν (οἶδεν ὁ Θεός) ὡς ληστὰς
 εἶναι πρότερον ἠγούμενος ἐπὶ σὺλησιν καὶ ἀρπα-
 γῆν ἀφικομένους, μένων ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ἧς ἡμῖν
 γυμνός, ἐν τῷ λινῷ (sic) ἐσθήματι, τὴν δὲ λοιπὴν
 ἐσθῆτα παρακειμένην αὐτοῖς ὠρεγον. Οἱ δὲ ἐξαν-
 ἴστασθαί τε ἐκέλευον καὶ τὴν ταχίστην ἐξίναί. Καὶ
 τότε συνελθὲς ἐφ' ᾧ παρήσαν, ἀνέκραγον δεόμενος
 αὐτῶν καὶ ἱκετεύων ἀπιέναι καὶ ἡμᾶς ἐξ· εἰ δὲ
 βούλονται τι χρῆσθον ἐργάσασθαι, τοὺς ἀπάγοντάς

(27) *Διωκόμενον μένειν.* In codice Maz., Med. et Fuk. legitur διωκόμενον ἔχειν, et paulo ante οὐ γὰρ ἐπίστευσεν. VALES.

(28) *Καὶ οἱ παῖδες.* Musculus et Christophorus verterunt *liberi*, quod non probō. Ib.

(29) *Ἀπήντητο τις τῶν χωριτῶν.* In codice Med., Maz. Fuk. et Savil. scribitur ἀπήντα· apud Georgium Syncellum ἀπηντήτω, quod magis placet. Nam ἀπήντητο nimis poeticum est. *Χωρίτας indigenous* vertit Christophorus; interpres Syncelli *vinculas*; neuter bene. Sunt enim rustici homines. Sic in conciliis Græcis, οἱ τῶν χωρῶν πρεσβύτεροι, *presbyteri pagorum* dicuntur. Pro τῶν χωριτῶν nostri codices Maz., Med. ac Fuk. scriptum habent τῶν χωρικῶν. Sic Alexandrini vocabant rusticos, ut legitur in libello Sophronii adversus Dioscorum, qui oblati est synoïdo Chalcedonensi: μετὰ φάλαγτος ληστρικῆς χωρικῶν τε, καὶ ἐτέρων τινῶν. Et

A domi mansi, adventum exspectans Frumentarii. Ille vero omnia circumeundo perscrutabatur: vias, fluvios, agros, ubi me occultari aut qua transiturum esse suspicabatur. Verum caligo quædam ei obtutum ademerat, ne domum reperiret. Neque enim opinabatur me domi consistere, grassante adversus me persecutione. Vixque post diem quartum, cum Deus mihi ut alio migrarem præcepisset, ac præter opinionem omnium viam aperuisset; ego et famuli, multique ex fratribus simul egressi sumus. Atque id divinæ providentiæ opus fuisse, rerum eventus postea declaravit: siquidem nonnullis fortasse haudquaquam inutiles fuimus.

II. Deinde paucis interpositis, ea quæ ipsi post fugam contigerunt, subjungit his verbis: Ego quidem circa solis occasum una cum comitibus meis a militibus comprehensus, Taposirim perductus sum. Timotheus vero, Deo ita disponente, tum quidem non adfuit, nec comprehensus est. Sed cum postea advenisset, domum vacuum reperit, et satellites qui eam custodiebant: nos vero in servitutum abductos.

III. Et aliquanto post: Quisnam vero, inquit, divinæ illius dispositionis ordo ac modus fuit? Dicam enim quæ vera sunt. Aufugienti et perturbato Timotheo agrestis quidam occurrens, causam festinationis percontatur. Ille rem, ut erat, exposuit. Rusticus re audita (pergebat tunc forte ad nuptiale convivium: solent enim in hujusmodi conviviis totam noctem pervigilare) ingressus rem discumbentibus narrat. Qui confestim quasi signo dato, omnes uno impetu consurrexerunt: et concito cursu in nos irruentes, clamorem ediderunt. Continuo satellitibus, qui nos custodiebant, in fugam versis supervenientes, nos, ut eramus nudis in grabatis jacentes deprehenderunt. At primo quidem aspectu (Deum testor) latrones esse existimans qui spoliandi ac diripiendi causa venissent, manens in lectulo meo nudus, sola opertus linea tunica, reliquam vestem quæ juxta me posita erat, eis porrexi: at illi consurgere me et quam celerrime proficisci jusserunt. Tunc demum intelligens, cujus rei gratia venissent, vociferari cæpi: rogans atque obtestans ut abirent, nosque illic dimitterent. Quod si

D Theophanes in *Chronico*, pag. 139, de Dioscori junioris electione loquens, ἀνεγώρησαν τὰ πλήθη τῶν χωρικῶν, ubi Anastasius Bibliothecarius recte vertit *rusticorum multitudinem*. Ib.

(30) *Ἰγὸ συνθήματι.* In codice Med. et Maz. scribitur ἀπὸ συνθήματος rectius. Nec aliter codex Fuk. et Savil.

(31) *Ἐπὶ τῶν ἀστρώτων σκιμπόδων.* Scimpodia vocabantur humiles lecti, quales hodieque in aulis habemus sedendi duntaxat causa. Libanius in oratione de vita sua pag. 47: Οἶκοι τε ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ δὲ τοῦ σκίμποδος ἐν τῷ διδασκαλείῳ· et The-mistius oratione 9; ex quibus apparet ejusmodi lectos ægrorum causa fere comparatos fuisse. Ἀστρώτων vero nudum verti, secutus Martialem qui in *Aphoretis* ita de Lodicibus loquitur:

*Nudo stramina ne toro paterent,
 Junctæ nos tibi venimus sorores.* Ib.

de nobis bene mereri vellent, orabam ut eos qui a me abducebant satellites prævenirent, ipsique caput mihi demerent. Hæc me vociferantem, ut norunt ii qui mihi consortes et principes ærumnarum omnium fuere, invitum surgere coegerunt. Ac me quidem ipse humi supinum abjeci. Illi vero pedibus manibusque comprehendentes me trahere atque educere cœperunt. Sequebantur me Caius et Faustus, Petrus ac Paulus; qui horum omnium testes fuere; qui me suscipientes, ex oppidulo exportarunt, ac deinde nudo impositum asino abduxerunt.

IV. Equidem vereor ne in dementia ac stuporem lapsus esse videar, dum referre cogor admirabilem erga nos Dei providentiam ac dispensationem. Sed quoniam arcanum quidem regis occultare, ut ait Scriptura ⁴⁶, laudandum est, Dei autem opera prædicare gloriosum; adversus Germani impetum cominus decertabo. Veni ad Æmilianum non solus, sed comitantibus me Maximo presbytero, et Fausto, Eusebio ac Chæremone diaconis. Quidam etiam ex fratribus Romanis qui tum aderant nobiscum ingressus est. Porro Æmilianus non dixit mihi prima fronte: Ne conventus ægas. Id enim illi supervacuum erat ac postremum, ad id quod primum ac præcipuum est recurrenti. Quippe haudquaquam curabat, ne alios congregarem; sed id agebat, ne ipsi Christiani essemus. Et ab eo cultu desistere me iubebat, ratus scilicet, si ego ab eo cultu descivissem, cæteros exemplum meum secuturos. Respondi non improbabiler, nec longe accessita responsione: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus* ⁴⁷. Sed palam et aperte contestatus sum, me illum qui solus est Deus, neque alium ullum præter hunc adorare; nec a proposito discessurum me esse, nec commissurum unquam ut Christianus esse desinirem. Posthæc abire nos jussit in vicum quemdam solitudini proximum, cui nomen est Cephro.

V. Sed verba ipsa quæ ab utroque nostrum dicta sunt, sicut Actis publicis inserta leguntur, accipite.

⁴⁶ Tob. xii. 7. ⁴⁷ Act. v, 29.

(32) *Oi καὶ ὑπολαβόντες*. Hæc verba referenda esse existimo ad Caium et Faustum et reliquos presbyteros, qui Dionysium ex oppido Taposiri exportarunt; non autem ad rusticos illos et temulentos convivas, ut retulit Christophorus: φοράδην vero, id est *in sella*. Porro quid factum sit Dionysio, postquam rustici illi fugatis militibus eum Taposiri excedere compulerunt, ipse quidem hic non dicit. Sed in epistola ad Domitium et Didymum, quæ refertur in libro vii, cap. 11 (superius recitata), ait, se una cum Caio et Petro solis, se junctum a reliquis fratribus, in quodam Libyæ loco deserto atque arido conclusum fuisse. Permansit autem in hoc exilio Dionysius usque ad obitum Decii imp. et ex eo loco litteras scripsit ad Domitium ac Didymum. VALES.

(33) *Εἰς ἀφροσύνην δὲ κινδυνεύω*. Eadem excusatione utitur Paulus apostolus in Epistola II ad Corinthios, cap. xi, cum se ipse laudaturus esset, ubi vide quæ notat Joannes Chrysostomus. Ad eum igitur Pauli locum alludit Dionysius. Ib. — Quod sequitur insigne fragmentum ex epistola, seu potius libro Dionysii adversus Germanum episcopum, re-

με φθάσαι, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦς τὴν ἐμὴν ἀποτεμεῖν ἤξιουν. Καὶ τοιαῦτα βούντος, ὡς Ἰσασιν κωνοί μου καὶ μέτοχοι πάντων γενόμενοι, ἀνίστασαν πρὸς βίαν. Κάγω μὲν παρήκα ἑμαυτὸν ὑπτιὸν εἰς τοῦδαφος. Οἱ δὲ διαλαθόντες χειρῶν καὶ ποδῶν, σύροντες ἐξήγαγον. Ἐπηκολούθουν δὲ μοι οἱ τούτων πάντων γενόμενοι μάρτυρες· Γάϊος, Φαῦστος, Πέτρος, Παῦλος· οἱ καὶ ὑπολαβόντες (32) με φοράδην ἐξήγαγον τοῦ πολιχνίου· καὶ ἐνῶ γυμνῶ ἐπιβιδάσαντες ἀπήγαγον.

Δ'. Εἰς ἀφροσύνην δὲ κινδυνεύω (33) πολλὴν καὶ ἀναισθησίαν ὄντως ἐμπέσειν, εἰς ἀνάγκην συμβιβαζόμενος τοῦ διηγείσθαι τὴν θαυμαστὴν περὶ ἡμῶν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ μυστήριον, φησὶ βασιλέως κρύψαι καλὸν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδοξον, ὁμόσε χωρήσω τῇ Γερμανοῦ βίᾳ. Ἦγον πρὸς Αἰμιλιανὸν οὐ μόνος, ἠκολούθησαν δὲ μοι συμπρεσβυτέρους τέ μου Μάξιμος, καὶ διάκονοι, Φαῦστος καὶ Εὐσέβιος καὶ Χαιρήμων. Καί τις τῶν ἀπὸ Ῥώμης παρόντων ἀδελφῶν ἡμῶν συνεισῆλθεν. Αἰμιλιανὸς δὲ οὐκ εἶπέ μοι προηγουμένως· Μὴ σύναγε. Περιττὸν γὰρ τοῦτο ἦν αὐτῷ, καὶ τὸ τελευταῖον ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀνατρέχοντι. Οὐ γὰρ περὶ τοῦ μὴ συνάγειν ἑτέρους ὁ λόγος ἦν αὐτῷ, ἀλλὰ περὶ τοῦ μὴ δ' αὐτοῦς ἡμῶς εἶναι Χριστιανούς· καὶ τούτου προσέτατε πεπαύσθαι· εἰ μεταβαλομένη ἔγωγε, καὶ τοὺς ἄλλους ἔψοσθαι μοι νομίζων. Ἀπεκρινάμενη δὲ οὐκ ἀπεικόντως (34), οὐδὲ μακρὰν· *Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*· ἀλλ' ἀντικρυς διεμαρτυράμενη, ὅτι τὸν Θεὸν τὸν ὄντα μόνον, καὶ οὐδένα ἕτερον σέβων, οὐδ' ἂν μεταθεθεῖμην, οὐδὲ παυσάμενη ποτὲ Χριστιανὸς ὄν. Ἐπὶ τούτοις ἐκέλευσεν ἡμῶς ἀπλθεῖν εἰς κώμην πλησίον τῆς ἐρήμου καλουμένην Κεφρώ.

vicum quemdam solitudini proximum, cui nomen

Ε'. Αὐτῶν δὲ ἐπακούσατε τῶν ὑπ' ἀμφοτέρων λέχθέντων ὡς ὑπερνηματίσθη (35). Εἰσαχθέντων Διο-

citat Eusebii lib. vii, cap. 11, jungendumque est cum altero ejusdem libri fragmento, quod exstat lib. vi, cap. 40. VALES. — Quæ quidem utraque hic habes conjuncta. GALL.

(34) *Οὐκ ἀπεικόντως*. Malim scribere οὐκ ἀπεικόντως. Mox verba illa, πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, delenda esse mihi videntur: leguntur quidem hæc verba in cap. v Actuum apostolorum, sed nihil factent ad hunc locum; nisi malis legere, ut est in codice Regio, ἀπεκρινάμενη δὲ οὐκ ἀπεικόντως, οὐδὲ μακρὰν τοῦ πειθαρχεῖν, etc. Id est, *responsum dedi, quod non longe abest ab illo apostolico*. VAL.

(35) *Ὡς ὑπερνηματίσθη*. Male Christophorus hunc locum ita vertit, *sicut a quibusdam in commentarios relata sunt*. Ὑπομνήματα Græci vocant, quæ Latini *Acta*, ut observavimus ad librum i *Hist. eccl.* Eusebii, ubi de Actis Pilati. Qui hæc *Acta* conficiebant, dicebantur a Græcis ὑπομνηματογράφοι. Latini eos ab *Actis* vocabant, ut legitur in *Notitia imperii Romani*. Hypomnematorum urbis Alexandrinæ mentio fit in lege ultima codicis Theodosiani, de decurionibus. Ejus officium describit Philo in Flaccum, ubi de Lamponem quodam loquens,

νουσίου (36), καὶ Φαύστου, καὶ Μαξίμου, καὶ Μαρκελλου, καὶ Χαϊρήμονος, Αἰμιλιανὸς διέπων τὴν ἡγεμονίαν εἶπε· Καὶ ἀγράφως ὑμῖν διελέχθη περὶ τῆς φιλανθρωπίας τῶν κυρίων ἡμῶν ἢ περὶ ὑμᾶς κέχρηται. Δεδώκασι γὰρ ἐξουσίαν ὑμῖν σωτηρίας, εἰ βούλοιθε (37) ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν τρέπεσθαι, καὶ θεοὺς τοὺς σώζοντας αὐτῶν τὴν βασιλείαν προσκυνεῖν, ἐπιλαθέσθαι τε τῶν παρὰ φύσιν. Τί οὖν φατε πρὸς ταῦτα; Οὐδὲ γὰρ ἀχαρίστους ὑμᾶς ἔσεσθαι περὶ τὴν φιλανθρωπίαν αὐτῶν προσδοκῶ, ἐπειδὴ περὶ ἐπὶ τὰ βελτίω ὑμᾶς προτρέπονται. Διονύσιος ἀπεκρίνατο· Οὐ πάντες πάντας προσκυνοῦσι θεοὺς· ἀλλ' ἕκαστοι τινὰς, οὓς νομίζουσιν· ἡμεῖς τοῖνον τὸν ἕνα Θεὸν καὶ δημιουργὸν τῶν πάντων, τὸν καὶ τὴν βασιλείαν ἐγχειρήσαντα τοῖς Θεοφιλεστάτοις Οὐαλεριανῶ καὶ Γαλλιῆνῶ σεβαστοῖς· τοῦτον καὶ σέβωμεν καὶ προσκυνοῦμεν· καὶ τοῦτω διηγεκῶς ὑπὲρ τῆς βασιλείας αὐτῶν ὅπως ἀσάλευτος διαμένῃ, προσευχόμεθα. Αἰμιλιανὸς διέπων τὴν ἡγεμονίαν, αὐτοῖς εἶπε· Τίς γὰρ ὑμᾶς κωλύει καὶ τοῦτον, εἴπερ ἐστὶ Θεὸς, μετὰ τῶν κατὰ φύσιν θεῶν προσκυνεῖν; Θεοὺς γὰρ σέβειν ἐκελεύσθητε· καὶ θεοὺς οὓς πάντες ἴσασι. Διονύσιος ἀπεκρίνατο· Ἡμεῖς οὐδένα ἕτερον προσκυνοῦμεν. Αἰμιλιανὸς διέπων τὴν ἡγεμονίαν, αὐτοῖς εἶπεν· Ὅρῶ ὑμᾶς ὁμοῦ καὶ ἀχαρίστους ὄντας καὶ ἀναίσθητους τῆς πραότητος τῶν σεβαστῶν (38) ἡμῶν· διόπερ οὐκ ἔσεσθε ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· ἀλλὰ ἀποσταλήσεσθε εἰς τὰ μέρη τῆς Λιβύης, καὶ ἐν τόπῳ λεγομένῳ Κεφρῶ· τοῦτον γὰρ τὸν τόπον ἐξελεξάμην ἐκ τῆς κελύουσας τῶν σεβαστῶν ἡμῶν. Οὐδαμῶς δὲ ἐξέσται οὔτε ὑμῖν οὔτε ἄλλοις τισιν, ἢ συνόδους ποιεῖσθαι, ἢ εἰς τὰ καλούμενα κοιμητήρια (39) εἰσιέναι. Εἰ δὲ τις φανεῖται μὴ γενόμενος εἰς τὸν τόπον τοῦτον ὃν ἐκέλευσα, ἢ ἐν συναγωγῇ τινὶ εὐρεθῆι, ἑαυτῷ τὸν κίνδυνον ἐπαρτήσῃ. Οὐ γὰρ ἐπιλείψῃ ἡ δέουσα ἐπιστρέφεια. Ἀπόστητε οὖν ὅπου ἐκελεύσθητε. Καὶ νοσοῦντα δὲ με κατῆπειξεν, οὐδὲ μίς ὑπέρθεσιν δούς ἡμέρας. Ποῖαν οὖν ἔτι (40) τοῦ συνάγειν ἢ μὴ συνάγειν εἶχον σχολήν;

Γ'. *Ἐτα, μὲθ' ἕτερα, φησίν*· Ἄλλ' οὐδὲ τῆς αἰσθη-

qui erat hypomnematographus praefectorum Aegypti: Προσετώς γὰρ ἡγεμόνιν ὅποια ὑπεμνηματίζετο, τὰς δίκας εἰσάγων ὡς ἔχων τάξιν, εἶτα τὰ μὲν ἀπῆλειψεν, ἢ παρήει ἐκὼν· τὰ δ' οὐ λεχθέντα προσενέταπτεν. Hoc hypomnematographi officium gessit olim Alexandriæ Lucianus, ut ipse testatur in *Apollogia pro iis qui salarium accipiunt*, his verbis: Ἐγὼ γ' οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαίμ' ἂν σοι οὐ τὸ μικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναί, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξῆσάντων ὑπομνήματα γράφασθαι, etc. Addit etiam Lucianus, hypomnematographum salarium amplissimum e fisco habuisse, et peracto recte officio provinciam regendam accepisse. VALES.

(36) *Εἰσαχθέντων Διονυσίου*. Hæc erat formula Actorum publicorum, ut docet Ammianus Marcellinus in lib. xxii, his verbis: *Et Acta super eo gesta, non sine magno legebantur horrore, cum id voluminis publici contineret exordium: Consulatu Tauri et Florentii, inducto sub præconibus Tauro*. Ad quem locum vide quæ olim notavimus. lb.

(37) *Εἰ βούλοιθε*. In tribus exemplaribus Maz.,

ΠΑΤΡΟΛ. GR. X.

Inducto Dionysio, Fausto, Maximo, Marcello et Chæremone, Æmilianus præfectus dixit: Non solum scripto, sed etiam viva voce vobiscum disserui de humanitate principum nostrorum, qua illi erga vos utuntur. Vobis enim potestatem fecerunt salutis vestræ retinendæ, dummodo ad id quod naturæ consentaneum est ferri, deosque imperii illorum custodes, adorare et eorum quæ naturæ ipsi repugnant oblivisci velletis. Quid ergo ad hæc dicitis? Neque enim vos ingrato animo fore spero adversus eorum clementiam; quippe cum ad meliora vos traducere conentur. Dionysius respondit: Non omnes ab omnibus coluntur dii: sed eos singuli colunt quos arbitrantur deos. Nos quidem unum Deum omnium rerum opificem, qui Valeriano et Gallieno sacratissimis Augustis imperium tradidit, colimus et adoramus. Huic continuas preces offerimus pro imperio illorum, ut stabile et inconcussum permaneat. Æmilianus præfectus iterum dixit: Quis vero vos prohibet, quominus et hunc, si quidem Deus est, cum iis qui natura dii sunt, adoretis? Deos enim colere jussi estis, eosque quos cuncti norunt deos. Dionysius respondit: Nos nullum alium adoramus. Æmilianus præfectus dixit: Video vos ingratos esse simul ac stupidos, qui clementiam Augustorum minime sentiat. Quamobrem non manebitis in hac urbe, sed mittimini in partes Libyæ ad locum qui dicitur Cephro. Hunc enim locum jussu Augustorum nostrorum elegi. Nulatenus autem licebit vobis nec quibuscunque aliis conventus agere, aut ea quæ vocantur cœmeteria adire. Quod si quis ad eum quem jussi locum minime profectus deprehendatur, aut in conventu aliquo fuerit inventus; is sibi ipse periculum arcesset. Non enim deerit congrua animadversio. Abscedite igitur quo jussi estis. Statimque me tametsi ægrostantem proficisci compulit, ne diei quidem unius dilatione concessa. Quomodo igitur conventus agere, aut non agere vacuum mihi deinceps fuit?

VI. *Paucis deinde interjectis, addit*: Sed neque

Med. et Fuk. legitur ei βούλεσθε. lb.

(38) *Πραότητος τῶν σεβαστῶν*. Codex Med. et Maz. addunt ἡμῶν, quibus consentit codex Fuk. lb.

(39) *Κοιμητήρια*. Latini *arenas* vocabant: ita Tertullianus in libro ad *Scapulam*. Et in *Gestis purgationis Cæciliani*: *Nam cives in area martyrum fuerunt inclusi*. Et in *Gestis purgationis Felcis*: *Tollat aliquis de vestris in aream, ubi orationes facitis*. lb.

(40) *Ποῖαν οὖν ἔτι*. Accusabatur scilicet Dionysius a Germano, quod conventus fratrum non habuisset ante exortam persecutionem, sed fuga salutis suæ prospexisset. Quoties enim ingruerat persecutio, solebant prius episcopi populum congregare, ut eum ad retinendam Christi fidem exhortarentur. Deinde infantes et catechumenos baptizabant, ne sine baptismo ex hac vita migrarent; et Eucharistiam fidelibus dividebant, cum incertum esset, quandiu duratura esset persecutio. Quem morem docuit nos factum Dorothei cuiusdam Thessalonicensis episcopi temporibus Iustini: quod refertur in suggestione Germani, Felcis et Dioscori, missa ad Hormisdam papam anno Christi 519 lb.

a corporali conventu, Domino juvante, abfuimus. Verum eos qui in urbe erant, perinde ac si adesset, majore studio congregavi in ecclesiam; absens quidem corpore, ut jam dixi, animo autem praesens. Apud Cephro vero nobiscum magna fidelium adfuit multitudo; partim eorum qui ab urbe nos secuti fuerant, partim aliorum qui ex reliqua Aegypto confluebant. Ibi quoque janua nobis patefecit Deus ad praedicationem verbi sui. Et initio quidem persecutionem passi, et lapidibus impetiti sumus. Postmodum vero non pauci ex gentilibus, relictis simulacris, ad Deum conversi sunt. Tunc enim primum apud illos verbi divini per nos sparsa sunt semina, cum illud antea non suscepissent. Ac prorsus quasi Deus ejus rei causa nos ad illos perduxisset, postquam illud ministerium implevimus, iterum nos alio transtulit. Etenim Aemilianus in asperiora quaedam loca, et ut credebat magis Libyca, nos transportare constituit. Et cunctis undecunque ad Mareoticam praefecturam confluere jussis, vicos per regionem illam dispersos singulis assignavit: nos vero magis ad viam publicam, ut primi comprehenderemur, collocavit. Id enim praecipue agebat ac moliebatur, ut quandocunque voluisset, omnes nullo negotio capi possemus.

VII. Ego vero cum Cephro primum abire jussus sum, tametsi ubinam locus ille situs esset, ignorabam, quippe qui vix nomen illius antea audivissem; nihilominus alacri constantique animo perexi. Posteaquam vero mihi renuntiatum est ut ad Colluthionis regionem migrarem, norunt ii qui tum praesentes aderant, quomodo affectus animo fuerim. Hic enim memetipso accusabo: principio quidem aegre admodum ac moleste tuli. Etsi enim regio illa notior nobis magisque familiaris erat quam Cephro, tamen fratribus ac probis viris vacuus esse locus dicebatur, et viatorum turbis latronumque incursionibus obnoxius. Sed multum mihi consolationis attulit, quod fratres me admonuerunt locum illum a civitate propius abesse. Itaque quamvis Cephro maximam nobis multitudinem fratrum ex Aegypto confluentium adduxisset, adeo ut laxius jam conventus agere possemus, illic tamen, ob vicinitatem urbis, charissimorum et conjunctissimorum hominum aspectu crebrius nos aiebant esse fruituros. Eos quippe accessuros ibique commoraturus: et tanquam in suburbanis remotioribus, particulares illic conventus futuros. Idque ita contigit.

(41) Ἀπὸν μὲν τῷ σώματι, ὡς εἶπον. Rectius in codice Maz. et Med. scribitur ὡς εἶπεν. In Fuk. et Savil. scriptum inveni, ὡς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος. Certe alludit Dionysius ad locum Apostoli in priore ad Corinthios, cap. v. VALES.

(42) Τὰ Κολλουθίωνος. Supplendum videtur μέρος. Sic supra dixit Dionysius, τὰ μέρη τῆς Λιβύης. Erat autem hic locus in Mareotica praefectura. Sic etiam τὰ Βουκόλου tractus quidam Aegypti dicebatur, a nomine scilicet dominorum, qui ea loca olim possederant. Apud Nicephorum Κολούθιον hic locus dicitur cum simplici lambda: quam scripturam rectiorem puto. Nam Κολλουθίων nomen est

A τῆς ἡμεῖς μετὰ τοῦ Κυρίου συναγωγῆς ἀπέστειμεν· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐν τῇ πόλει σπουδαιότερον συνηχρότου ὡς συνών· ἀπὸν μὲν τῷ σώματι ὡς εἶπον (41), παρὼν δὲ τῷ πνεύματι. Ἐν δὲ τῇ Κεφροῖ, καὶ πολλὴ συνεπεδήμησεν ἡμῖν ἐκκλησία· τῶν μὲν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀδελφῶν ἐπομένων, τῶν δὲ συνιόντων ἀπ' Αἰγύπτου. Κάκει Οὐραν ἡμῖν ὁ Θεὸς ἀνέβηξε τοῦ λόγου. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδιώχθημεν, ἐλιθοβολήθημεν· ὕστερον δὲ τινες ὀλίγοι τῶν ἐθνῶν τὰ εἰδῶτα καταλιπόντες, ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Θεόν. Οὐ πρότερον γὰρ παραδεξαμένοι αὐτοῖς, τότε πρῶτον δι' ἡμῶν ὁ λόγος ἐπεπαρή. Καὶ ὡς περ τοῦτου ἔσκεν ἀπαγαγὼν ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς ὁ Θεὸς, ἐπεὶ τὴν διακονίαν ταύτην ἐπληρώσαμεν, πάλιν ἀπαγέχον. Ὁ γὰρ Αἰμιλιανὸς εἰς τραχυτέρους μὲν, ὡς ἐδόκει, καὶ Λιβυκωτέρους ἡμᾶς μεταστήσαι τόπους ἐβουλήθη· καὶ τοὺς πανταχόσε εἰς τὸν Μαρεώτην ἐκέλευσε σφῆρειν, κώμας ἐκάστοις τῶν κατὰ χώρων ἀφορίσας· ἡμᾶς δὲ μᾶλλον ἐν ὁδοῖ, καὶ πρώτους καταλιφθρομένους ἔταξεν· ὡκονόμεν γὰρ δηλονότι, καὶ παρεσκευάζειν, ἵνα ὅπταν βουληθεῖη συλλαβεῖν, πάντας εὐαλότους ἔχοι.

Z'. Ἐγὼ δὲ ὅτε μὲν εἰς Κεφρῶν ἐκεκελεύσθη ἀπελθεῖν, καὶ τὸν τόπον ἠγνούον ὅποι ποτὲ οὕτως ἔστιν, οὐδὲ τὸ ὄνομα σχεδὸν πρότερον ἀκηκόως· καὶ ὁμως εὐθύμως, καὶ ἀταράχως ἀπήειν. Ἐπεὶ δὲ μετασηνώσειν εἰς τὰ Κολλουθίωνος (42) ἀπηγγέλη μοι, ἴσασιν οἱ παρόντες ὅπως διετέθη· ἐνγαῦθα γὰρ ἐμμανῶς κατηγορήσω. Τὸ μὲν πρῶτον ἠχθέσθη καὶ λίαν ἐχάλεπνα· καὶ γὰρ εἰ γνωριμώτεροι καὶ συνηθέστεροι ἐτύγχανον ἡμῖν οἱ τόποι, ἀλλ' ἔρημον μὲν ἀδελφῶν, καὶ σπουδαίων ἀνθρώπων ἐφασκον εἶναι τὸ χωρίον· ταῖς δὲ τῶν ὀδοπορούντων ἐνοχλήσει, καὶ λιγῶν καταδρομαῖς ἐγκείμενον (43). Ἐτυχον δὲ παραθυμίας, ὑπομησαντων με τῶν ἀδελφῶν, ὅτι γεινῆ μᾶλλον τῇ πόλει. Καὶ ἡ μὲν Κεφρῶν πολλὴν ἡμῖν ἔγεν ἀδελφῶν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου τὴν ἐπιμιξίαν, ὡς πλατύτερον ἐκκλησιάζειν δύνασθαι· ἐκεῖ δὲ πλησιαιότερον οὐσης τῆς πόλεως, συνεχέστερον τῆς τῶν ὄντως ἀγαπητῶν καὶ οικειοτάτων καὶ φιλετάων ὄψεως ἀπολαύσομεν. Ἀφίξονται γὰρ καὶ ἀναπαύονται· καὶ ὡς ἐν προαστείῳ πορρωτέρω κειμένοι, κατὰ μέρος ἔσονται συναγωγαί (44). Καὶ οὕτως ἐγένετο.

deflexum a Colutho, quod nomen fuit frequens apud Aegyptios. Certe ita dictus est poeta quidem celebris temporibus Anastasii, oriundus ex Thebaide, ut testatur Suridas. Fuit et alter Coluthus schismaticus in Aegypto temporibus magni Athanasii, cujus crebra sit mentio in Apologia. Eum Acoluthum vocat Gregorius Nyssenus in lib. II, Contra Eunomium. Id.

(43) Κατὰδρομαῖς ἐγκείμενον. Scribendum puto ἐκκείμενον. Id.

(44) Κατὰ μέρος συναγωγαί. Quoties suburbia paulo remotiora erant ab urbe, ii qui in suburbii illis manebant, non cogebantur ad majoris ecclesiae conventus accedere: sed in eo suburbio particulares

H. Καὶ μὲθ' ἕτερα, περὶ τῶν συμβεβηκότων A VIII. Deinde paulo post de his quæ sit autῶ ἀδῖς ταῦτα γράζει. Πολλαῖς γε ταῖς δημο- fidei confessionibus gloriatur. Multa prædica λογίαις (45) Γερμανὸς σεμνύνεται. πολλά γε εἰπεῖν derunt, ita scribit: Sed fortasse Germanus test adversus se gesta. Quot vero enumerare | ἔχει καθ' ἑαυτοῦ γινόμενα, ὅσας ἀριθμῆσαι δύναται perinde atque ego, sententias judicum, pul- χόντων ἀρπαγᾶς, ἀξιωμαίων ἀποθέσεις (46), ὁδῆς χόντων ὀλιγωρίας, ἐπαίνων ἡγεμονικῶν καὶ βου- jectones dignitatum, direptiones bonorum; λευτικῶν (47) καταφρονήσεις. καὶ τῶν ἐναντίων laudum a præfectis ac decurionibus profectarum | ἀπειλῶν, καὶ καταδοήσεων καὶ κινδύνων, καὶ διω- spectus; minarum denique quæ coram intentaba- γμῶν καὶ πλάνης καὶ στενοχωρίας, καὶ ποικίλης θλι- laudum a præfectis ac decurionibus profectarum | φεως ὑπομονῆς, οἷα τὰ ἐπὶ Δεκίου καὶ Σαβίνου (48) rantiam; cujusmodi sunt ea quæ sub Decio et Sa- Γερμανὸς ἔφάνη; Τίς δὲ περὶ αὐτοῦ λόγος; Ποῦ δὲ tum, et quæ in hunc usque diem sub Æmiliano τῆς πολλῆς ἀφροσύνης εἰς τὴν ἐμπέπτω διὰ Γερμανὸν, bino, et quæ in hunc usque diem sub Æmiliano ὑφείμαι. διὸ καὶ τὴν καθ' ἑκάστον τῶν γενομένων nobis conigerunt? Ubinam vero comparuit Germa- sum, tandem abhisto. Singularum rerum narrationem fratribus qui plenissimam gestorum notitiam habent, relinquo.

EPISTOLA XI. — AD HERMAMMONEM.

A. Ἄλλ' οὐδὲ Γάλλος (49) ἔγνων τὸ Δεκίου κακὸν, οὐδὲ προσεκόπησε τί ποτ' ἐκεῖνον ἔσφηλεν. ἀλλὰ περὶ τὸν αὐτὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ γινόμενον ἔπταισε λίθον. Ὅς εὖ φερομένης αὐτῶ τῆς βασιλείας, καὶ κατὰ νοῦν χωρούντων (50) τῶν πραγμάτων. τοῦς

habebant conventus in aliqua basilica, aut in loco ad hoc agendum idoneo. Id ex hoc Dionysii loco manifeste colligitur, quem nec Musculus nec Christophorus intellexerunt, sed omnia miscuerunt: adeo ut ex eorum interpretatione nihil sani possit elicere. Porro πρόσταξια Ἰσχυρῶν dicunt non solum suburbia quæ urbi conjuncta sunt, sed etiam vicos satis longo intervallo ab urbe disditos. Sic Canopus duodecimo lapide distans ab urbe Alexandria, et Septimilio dicitur ab Athanasio in Novellis Juliani Antiochiæ, Achyrone Nicomediæ, et Septimilianum dicitur suburbium Constantinopolis: licet aliquot passuum millibus abessent ab illis civitatibus. Vide Glossarium Constantinopolis: licet Antecessoris, voce Proastium. Porro ex hoc loco colligitur, ætate quidem Dionysii unicum adhuc fuisse Alexandriae ecclesiam, in quam omnes urbis illius fideles orationibus conveniebant. Postmodum vero temporibus Athanasii, cum plures essent ecclesiæ a diversis episcopis Alexandriae edificatæ, cives Alexandrini seorsum in diversis ecclesiis colligebantur, κατὰ μέρος καὶ διακριμένως, ut loquitur Athanasius in Apologia 1 ad Constantium: nisi quod majoribus testis, Paschæ scilicet aut Pentecostes, non habebant particulares conventus; sed universi in majorem ecclesiam conveniebant, ut ibidem testatur Athanasius. VALES.

(45) Πολλαῖς γε ταῖς δημολογίαις. Hæc et sequentia ironice dicuntur a Dionysio. Quæ deinde ἔχει καθ' ἑαυτοῦ γινόμενα. ὅσα ἀριθμῆσαι δύναται περὶ ἑμῶν. Certe in vetustissimo codice Maz. post vocem ἑμῶν appositæ est virgula, et autē vocem ὁσαφρονίτωρ substititio. Codex autem Fuk. emendationi nostræ plane subscribit. lb.

(46) Ἀξιωμαίων ἀποθέσεις. Hinc patet Dionysium Alexandrinum splendido genere ortum fuisse. Hinc in Gestis purgationis Cæciliani quæ post collationem Carthaginiensem edita sunt, Victor

I. Sed neque Gallus culpam Decii intellexit, nec prospexit, quid tandem illum pessumdeditset; quin potius ad eundem lapidem ante oculos suorum positum impegit. Qui cum imperium ipsius prospero in statu esset, cunctaque ex animi sententia suc-

interrogatus a Zenofilo consulare, cujus conditionis esset, respondit, Professor sum litterarum Romanarum. Deinde interrogatus, cujus dignitatis esset, respondit: Patre decurione Constantiensium, avo milite qui in comitatu militaverat. Ceterum Dionysius Alexandrinus, autemquam ad Christi fidem transiit, professione rhetor fuerat, ut docet Maximus in scholiis ad librum Dionysii Areopagite De celestibus hierarchia, cap. 5, ὁ ποῦν μέγας Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρῶν ἐπίσκοπος, ὁ ἀπὸ βηττόρων, etc. lb.

(47) Βουλευτικῶν. Augustus Alexandrinos sine ullis decurionibus republicam suam administrare jussit. Postea vero Severus imp. Alexandrinis curiam habere permisit, ut scribit Dio in lib. 11: Τοῖς δ' Ἀλεξανδρῶσιν ἐνευ βουλευτικῶν πολιτεύεσθαι ἐκέλευσεν. Paulo post, βουλευτοῦσι δὲ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Σεβήρου αὐτοκράτορος ἀρξάμενοι. Idem scribit Spartianus in Severo, cap. 17: Alexandrinis jus sub regibus, ante tenebant, uno iudice contenti quem Cæsar dedisset. Certe in epistola Athanasii ad sol-

(48) Τὰ ἐπὶ Δεκίου καὶ Σαβίνου. Hic Scribitur quo Dionysius in epistola ad Fabium, quæ Eusebius in cap. 41, lib. vi (superius

D Æmilianus vero præfectus Ægypti dicitur occupavit, in xxx Tyrannis: qui tamen et non autem præfectum Ægypti dicitur in cap. 41, lib. vi (superius

(49) Ἄλλ' οὐδὲ Γάλλος. Hic Scribitur de Gallo imperatore in cap. 41, lib. vi (superius

(50) Κατὰ νοῦν. Hic Scribitur de Gallo imperatore in cap. 41, lib. vi (superius

cederent : viros sanctos qui pro pace et incolumitate ipsius preces ad Deum allegabant, insectatus est. Cum illis ergo orationes pro ipso fieri solitas simul fugavit.

II. Joanni quoque similiter revelatum est. Ait enim : *Et datum est illi os loquens magna et impia ; et data est illi potestas, et menses quadraginta duo* ⁴⁸. Utrumque porro in Valeriano impletum mirari licet, illudque ante omnia considerare, cujusmodi is ante persecutionem fuerit, qualiter mansuetus quidem ac benignus erat erga famulos Dei. Neque enim ullus superiorum principum, ne illi quidem ipsi qui palam Christiani fuisse dicuntur, tanta humanitate ac benevolentia nostros complexus est, quantam ille præ se ferebat initio principatus sui. Totaque ejus familia piis hominibus abundabat, ac Dei Ecclesia esse videbatur. Verum magister et archisynagogus magorum Ægypti ei tandem persuasit, ut ab hoc instituto descii-

⁴⁸ Apocal. xiii, 5.

(51) *Περὶ τῆς εἰρήνης προσευχόμενος*. Malim scribere, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. VALES.

(52) *Καὶ τῷ Ἰωάννῃ*. Hunc autem fragmento ista præmittit idem Eusebius lib. vii, cap. 10 : « Gallo interim e medio sublato, cum vix biennii spatio imperium tenuisset, Valerianus cum Gallieno filio in ejus locum succedit. De hoc vero quæ tradit Dionysius, ex epistola ejus ad Hermammoneum licet cognoscere, in qua ita scribit : *Joanni quoque, etc.* » GALL.

(53) *Μῆνες τεσσαρακονταδύο*. Hunc Dionysii locum optime exposuit Baronius ad annum Christi 257, cap. 7, de spatio scilicet temporis quo duravit persecutio Valeriani. Cum enim Valerianus septem fere annis regnaverit, ut inter omnes constat, priore quidem principatus triennio Christianos benigne complexus est, posteriore vero triennio persecutionem intulit Ecclesiæ. Porro initium principatus Valeriani cœpit anno Christi 255, sub finem, Volusiano ii et Maximo coss. Docent id manifeste nummi veteres ab Occone, et Goltzio, prolati, in quibus Valerianus imperator tribunitiæ potestatis iii, consul. iii, inscribitur. Item trib. pot. v, cos. iv. Idem quoque colligitur ex nummiis imp. Gallieni. Ib.

(54) *Καὶ τούτων μάλιστα τὰ πρὸ αὐτοῦ ὡς οὕτως ἔσχε*. Scribendum puto ὡς οὐχ οὕτως, quamvis reclamantibus libris. Sed et transposita videntur esse vocabula. Lego igitur, καὶ αὐτοῦ τὰ μάλιστα πρὸ τούτων, ὡς οὐχ οὕτως ἔσχε, συννοεῖν, ἕως ἥπιος καὶ φιλόφρων ἦν, etc. Ita sensus est apertissimus. Ib.

(55) *Ὡς μὲν ἥπιος*. Ita quidem ex codice Regio edidit Rob. Stephanus. Verum in optimis exemplaribus Maz. et Med. scriptum est, ἕως ἥπιος. In Fuk. vero et Saviliano legitur, ἕως γὰρ ἥπιος, etc., quam scripturam secutus est Christophorsonus, ut ex versione ejus apparet. Ib.

(56) *Οὐδ' οἱ λεχθέντες ἀναφανδὸν Χριστιανοὶ γεγονέναι*. Philippum imperatorem intelligit, qui primus ex Romanis imperatoribus Christianam religionem professus est, ut multi veterum prodiderunt. Sed cum Dionysius in plurali numero loquitur, Philippo adjungi potest Alexander Severus, qui imaginem Christi habuit in larario suo, teste Lampridio, et toto principatus sui tempore Christianos fovit et conservavit, ut ab Eusebio relatum est. Porro autem notandum est, Dionysium de imperatoribus illis hoc tantum dicere, quod dicti et existimati fuerint Christiani, non autem quod reipsa Christiani existerint. Ib.

(57) *Τῶν ἀπ' Αἰγύπτου μῶν ἀρχισυνάγωγος*.

A ἱεροῦς ἀνδρας τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ καὶ τῆς ὑγείας προσευχόμενος (51) πρὸς τὸν Θεόν, ἤλασεν. Οὐκοῦν σὺν ἐκείνοις ἐδίωξε καὶ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ προσευχάς.

B. Καὶ τῷ Ἰωάννῃ δὲ (52) ὁμοίως ἀποκαλύπτεται. Καὶ ἐδόθη γὰρ αὐτῷ, φησὶ, *στόμα λαλοῦν μετὰ καὶ βλασφημίας*· καὶ ἐδόθη αὐτῷ *ἐξουσια καὶ μῆνες τεσσαρακονταδύο* (53). Ἀμφότερα δὲ ἔστιν ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ θαυμάσαι· καὶ τούτων μάλιστα τὰ πρὸ αὐτοῦ ὡς οὕτως ἔσχε (54) συννοεῖν· ἕως ἥπιος (55) καὶ φιλόφρων ἦν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Οὐδὲ γὰρ ἄλλος τις οὕτω πρὸς αὐτοῦ βασιλεῦν, εὐμενῶς καὶ δεξιῶς πρὸς αὐτὸν διετέθη· οὐδ' οἱ λεχθέντες ἀναφανδὸν Χριστιανοὶ γεγονέναι (56), ὡς ἐκείνος οἰκειότατα ἐν ἀρχῇ καὶ προσφιλέστατα φανερός ἦν αὐτοῦ ἀποδεχόμενος· καὶ πᾶς ὁ οἶκος αὐτοῦ θεοσεβῶν πεπλήρωτο, καὶ ἦν Ἐκκλησία Θεοῦ. Ἀποσκευάσασθαι δὲ παρέπεισεν αὐτὸν ὁ διδάσκαλος καὶ τῶν ἀπ' Αἰγύπτου (57) μῶν ἀρχισυνάγωγος (58)·

Baronius ad ann. Christi. 252 et 258 ait hunc esse magum illum, qui paulo ante imperium Decii populum Alexandrinorum ad persequendos Christianos incitaverat, de quo superior loquitur Dionysius in epist. 3, ad Fabium Antiochenum, num. 1. Ego vero hunc longe alium esse existimo, qui Valerianum imper. adversus Christianos commovit : Macrianum scilicet, eum qui postea imperium occupavit, de quo infra dicturi sumus ; idque manifeste convincitur ex sequentibus Dionysii verbis. Subdū enim, κατὰ γούν αὐτοῖς ὁ Μακριανός, etc., innuens scilicet, eum quem supra magistrum Valeriani et archisynagogum magorum appellaverat, non alium esse quam Macrianum. Et paulo post addit, ὁ μὲν γὰρ Οὐαλεριανός εἰς ταῦτα ὑπὸ τούτου προαχθείς, etc. Quid potest clarius dici ? Tota enim hujus orationis series id apertissime demonstrat, Macrianum hujus impietatis auctorem fuisse Valeriano : qui cum Valeriani quasi pædagogus ac magister quidam esset, pessimis consiliis ei subministratis, primo quidem illum, deinde vero semetipsum perdidit. Porro Macrianum auditorem ac ministrum Valeriani in gerenda republica, testatur ipse Valerianus in oratione ad senatum, quam refert Pollio : *P. C., bellum Persicum gerens, Macriano totam rempublicam tradidit*. Ib.

(58) *Ἀρχισυνάγωγος*. Habebant Judæi archisynagogos, qui synagogis præsidebant. Archisynagogus Judæorum Alexandriae memoratur in epistola Adriani imper. ad Servianum, quam refert Vopiscus in *Saturnino*. Præter archisynagogos erant etiam apud Judæos quidam patres synagogarum ; item sacerdotes et presbyteri et diaconi synagogarum, quos Judæi Azanitas vocabant. Erant etiam apostoli, et supra hos omnes positi patriarchæ. Hi enim archisynagogos pro arbitrio constituebant, eosque quotannis aut tertio quoque anno mutabant, ut pecuniam ab eis corraderent. Docet id Palladius in dialogo *De vita Joannis Chrysostomi*. De his omnibus Epiphanius in hæresi Ebionæorum, et imperatores in Codice Theodosii, titulo *de Judæis*. Quæ quidem nomina a Judæis sumpsisse videntur Christiani. Verum in hoc Dionysii loco aliud significat ἀρχισυνάγωγος, quod mihi quidem obscurum est. Nec minus obscurum est, qui sint οἱ ἀπ' Αἰγύπτου μῶγοι. Aruspices videtur intelligere qui Romæ erant, seu sacerdotes Isidis ac Serapidis, quibus præerat Macrianus. Certe vates et harioli fere omnes erant Ægyptii. Vide cap. 4, lib. ii, *De vita imper. Constantini* ; et Eunapium in *Vita Ædesii*. *Magical*

τοὺς μὲν καθαρούς, καὶ ὁσίους ἀνδρας κτίνυσθαι καὶ
θωκεσθαι κελεύων, ὡς ἀντιπάλους καὶ κωλυτάς τῶν
παμμάρων καὶ βδελυκτῶν ἐπαοιδῶν ὑπάρχοντας·
καὶ γὰρ εἶσι καὶ ἦσαν ἱκανοὶ παρόντες καὶ ἑρώμε-
νοι, καὶ μόνον ἐμπνέοντες (59), καὶ φεγγόμενοι,
διασκεδάσαι τὰς τῶν ἀλιτηρίων δαιμόνων ἐπιβουλὰς·
τελετὰς δὲ ἀνάγνους καὶ μαγγανείας ἐξαγίστους καὶ
ἱερουργίας ἀκαλλιερήτους ἐπιτελεῖν ὑποτιθέμενος,
παῖδας ἀθλοῦς ἀποσφάττειν, καὶ τέκνα δυστήνων
πατέρων καταθύειν, καὶ σπλάγχνα νεογενῆ διαίρειν,
καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ κατακόπτειν, καὶ καταχορδεύειν
πλάσματα, ὡς ἐκ τούτων εὐδαιμονήσοντας (60).

Γ. Καὶ τούτοις ἐπιφέρει λέγων· Καλὰ γοῦν αὐ-
τοῖς Μακριανὸς (61) τῆς ἐλπίζομένης βασιλείας προ-
ήνεγκε χάριστήρια· ὅς πρότερον μὲν ἐπὶ τῶν καθ-
όλου λόγων (62) λεγόμενος εἶναι βασιλέως, οὐδὲν
εὐλογον, οὐδὲ καθολικὸν (63) ἐφρόνησεν, ἀλλ' ὑπο-

quoque præ cæteris mortalibus callebant a Necepro
rege ipsis traditam, ut scribit Ausonius carm. 409,
v. 20:

Quique magos docuit mysteria vana Necepsus.
Clemens in libro primo *Recognitionum*, sub initium:
*Ægyptum petam, atque ibi hierophantis vel prophetis
qui adytis præsumt, amicus efficiar, et multa pecunia
inuitatum magum precabor, ut educat mihi animam
de infernis per eam quam necromantiam vocant.*
Græca Clementis verba si quis forte desiderat, hic
apponam ex ejusdem Epitome a Turnebo edita: Εἰς
Ἀἴγυπτον πορεύσομαι, εἶπον, καὶ τοὺς τῶν ἀδύτων
ἱεροφάνταις, καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον
ζητήσας καὶ εὐρίων, χρήμασι πείσω πολλοὺς, ψυχῆς
ἀναπομπὴν διὰ τὴν λεγομένην νεκρομαντίαν ἐργά-
σασθαι. Plinius quidem tres magicæ species enu-
merat: Persicam, Judaicam et Cypriam: sed quam
ille Judaicam vocat, ea est Ægyptia, ut vel ex ipsius
Plinii verbis colligitur. Ait enim Plinius, eam a Moysæ
et Jambre repertam esse, Ægyptiorum magos,
qui jussu Pharaonis portenta ediderunt adversum
Moysæm, perperam confundens cum Moysæ. Certe mag-
icæ artes et incantationes semper apud Judæos
vetitæ fuere. Cæterum magos in comitatu secum
habebant imperatores Romani, exemplo Alexandri
Magni et regum Persicorum. Sic M. Antoninus in
expeditione illa Germanica habuit secum Arnuphim
magum Ægyptium, ut scribit Dio. Valerianus quoque
imperator magos in exercitu circumduxit, quorum
antistes erat Macrianus, teste hic Dionysio. VALES.

(59) Καὶ μόνον ἐμπνέοντες. Insufflantes verti:
qua voce usus est Prudentius in agone Romani.
Solebant enim Christiani dæmonas eorumque præ-
stigtias, templa, simulacra exsufflare; abominari se
hanc spurcitiæm eo indicio declarantes. De hoc
more multa jam pridem notavit Brissonius in com-
mentario ad tit. cod. Theod. de feriis, et post illum
Heraldus in notis ad Minutium Felicem. Quo refe-
rendum puto locum Dionysii apud Eusebium in
libro vi, cap. 41 (vid. supra epist. 3 ad Fabium,
num. 1), de Quinta, muliere Christiana, quam
pagani ad templum idolorum traxerant, ἀποστρε-
φομένην δὲ καὶ βδελυττομένην, etc. Eodem pertinent
hæc Tertulliani verba in lib. *De anima*: *Quanto
dignior atque constantior Christianæ sapientiæ assertio
cujus afflatui tota vis dæmonum cedit?* Et in
lib. *De idololatria*, cap. 41; denique in *Apologetici*
cap. 23. Id.

(60) Εὐδαιμονήσοντας. Quatuor nostri codices,
Mazar. et Med., cum Fuk. et Savil., scriptum habent
εὐδαιμονήσοντας rectius, dummodo in singulari
numero scribas εὐδαιμονήσοντα. De solo enim Va-
leriano hic loquitur Dionysius. Id.

aceret; jubens ut castos quidem et sanctos viros
persequeretur atque occideret, quippe qui scelestis
ac detestandis incantationibus adverserant atque
obstarent. Erant enim et sunt etiamnum ejusmodi,
qui vel præsentia atque aspectu suo, et insufflantes
duntaxat ac vocem edentes, dæmonum præstigtias
disturbare possint. Initiationes autem impuras, et
abominanda maleficia, et sacrificia execranda per-
agere eum jussit, miseros infantes mactare, immo-
lare liberos infelicium parentum, recens natorum
rimari viscera, Dei signenta atque opera discernere
ac detruncare, quasi hoc facto ad summam felicit-
atem esset perventurus.

III. *Postea subdit*: Egregiam vero gratiam ob-
speratum imperium et præclara munera Macrianus
eis obtulit. Qui initio quidem, cum καθολικός, id
est rationalis imperatoris diceretur, nihil rationi
consonum, nihil catholicum sensit aut publicum;

(61) Καλὰ γοῦν αὐτοῖς Μακρίνος. Subaudiend-
um est τοῖς δαίμοσι, non autem τοῖς βασιλεῦσι,
ut putavit Christophorus. De solo enim Vale-
riano hic sermo est, ut jam dixi. Adde, quod perit
omnis sensus hujus loci, si interpretatio Christo-
phoroni retineatur. In nostra autem versione sensus
est apertissimus: *Macrianus, inquit, cum ex dæmo-
num prædictionibus atque præsignis ad spem imperii
pervenisset, hanc gratiam ipsis retulit, ut Valerianum
in Christianos armaret.* Porro in codicibus nostris
Maz., Med. et Fuk. scribitur Μακριανός, rectius.
Ita enim hunc tyrannum appellant Historiæ Augustæ
scriptores et nummi veteres. Sed et in antiquissimo
codice Vaticano quem, rogante me, consulit doctis-
simus vir Lucas Holstenius, scriptum est Μακρια-
νός, tum in hoc loco, tum in cap. 23. Id.

(62) Ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων. Ita Græci voca-
bant, quos Latini dicunt *rationales*, seu *procura-
tores summæ rei*, ut jam pridem notavi ad excerpta
Constantini Porphyrogeneti ex Dione Cocceiano,
pag. 112. Quæ quidem hic repetere nihil atinet.
Addemus duntaxat insigne locum Porphyrii in
Vita Plotini, qui a doctissimo interprete non est
intellectus. Loquens enim Porphyrius de Thau-
masio quodam, sic ait: Ὅστε καὶ Θαυμασίου τινὸς
τοῦνομα ἐπεισελθόντος, τοὺς καθόλου λόγους πρᾶτ-
τοντος. Porro ejusnam imperatoris procurator fue-
rit Macrianus, incertum est. Cave enim existimes,
eum Valeriani procuratorem fuisse. Id.

(63) Οὐδὲ καθολικόν. Ludit Dionysius in nomine
catholici, quo et rationalis officium, et Christiana
religio designatur. Unde Oratus in lib. ii catho-
licam fidem ex eo dictam esse asserit, quod sit ra-
tionalis: *Ubi ergo erit proprietas catholici nominis,
cum inde dicta sit catholica, quod sit rationalis, et
ubique diffusa?* Quancum catholicam religionem
ob id dici, quod rationalis sit, non facile mihi per-
suadeo. Neque enim καθολικός simpliciter, et abso-
lute *rationalem* significat, nisi subaudiatur λογο-
θέτης. Cæterum *catholicæ* cognomen quando pri-
mum adhæserit Ecclesiæ Dei, difficile est dicere. In
epistola quidem Smyrnæorum de martyrio beati
Polycarpi, mentio fit Ecclesiæ catholice. Item in
Actis passionis Pionii martyris, qui passus est
principatu Decii Augusti: *Tum Polemo, Christianus,
inquit, es? Respondit Pionius: Sum profecto.*
*Cujus, inquit Polemo, es Ecclesiæ? Respondit Pionius:
Catholicæ: nulla enim est alia apud Christum.* Apparet
igitur, hoc cognomen Ecclesiæ inditum esse circa pri-
mam apostolorum successionem, cum hæreses multis
in locis exortæ, veram Christi fidem et apostolorum
traditionem subvertere conarentur. Tunc enim, ut

sed imprecationi propheticæ subjacuit, quæ sic habet : *Væ his qui prophetant ex corde suo, nec præ oculis habent bonum publicum* ⁶⁹. Nam neque Providentiam universa moderantem intellexit; nec animo reputavit iudicium illius qui ante omnia et in omnibus et super omnia est Dei. Quocirca hostis quidem fuit catholicæ Dei Ecclesiæ : alienum autem se et extorrem a misericordia Dei præstitit, et quam longissime a sua se salute relegavit; in hoc exprimens atque exhibens veritatem nominis sui.

IV. *Et paulo post* ; Nam Valerianus quidem qui ad hujusmodi facinora a Macriano impulsus fuerat, contumeliis et opprobriis fuit expositus ac deditus, juxta id quod dixit Domitius ad Isaiam : *Et ipsi elegerunt vias suas et abominationes suas quas concupivit anima eorum. Et ego eligam ludibria eorum, et peccata retribuam ipsis* ⁷⁰. Macrianus vero imperandi cupiditate flagrans, tametsi imperio indignus, cum regium cultum induere non posset ipse corpore debilis, duos filios paterna in se transluros criminæ imperio præfecit. Etenim evidentissime in his impleta est prædictio Dei dicentis : *Ego sum, qui ulciscor peccata parentum in liberis, ad tertiam usque et quartam progeniem eorum qui oderunt me* ⁷¹. Pravis enim cupiditatibus suis quibus ipse frui non potuerat, in filiorum capita translatis, improbitatem suam et odium divini numinis in eos pariter transfudit.

V. Et ille quidem (Macrianus) cum imperato-

⁶⁹ Ezech. XIII, 3. ⁷⁰ Isa. LXVI, 3, 4. ⁷¹ Exod. XX, 5.

vera et genuina Christi Ecclesia ab adulterinis hæreticorum cœtibus distingueretur, catholicæ cognomen soli orthodoxorum Ecclesiæ attributum est. VALES.

(64) *Ὅθαι τοῖς προφητεύουσιν ἀπὸ καρδίας αὐτῶν, καὶ τὸ καθόλου μὴ βλέπουσι*. Hic locus existat in Ezechielis cap. XIII. Quem quidem Hieronymus ita interpretatur : *Væ his, qui prophetant ex corde suo, et omnino non vident*. Dionysius vero noster τὸ καθόλου exponit τὴν καθόλου πρόνοιαν· verba scilicet prophetæ, seu potius LXX interpretum, ad argumentum suum accommodans. Ib.

(65) *Ὡς πορρωτάτω τῆς ἑαυτοῦ ἐκκλησίας*. Ita quidem Robertus Stephanus : qui cum scripturam codicis Regii pene ubique sequi soleat, hoc tamen loco depravatam codicis Medicæi lectionem sequi maluit. Sed procul dubio scribendum est, τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, ut præter codicem Regium præferunt codex Maz., Fuket. et Savilianus. Ita etiam legit Christophorsonus. Ib.

(66) *τὸ ἴδιον ἐπαληθεύων ἔρομα*. Alludit Dionysius ad nomen *Macriani*. Nam *Μακράν*, idem est quod *πορρωτάτω*. Ib.

(67) *Ὅστος δὲ τῆ βασιλείᾳ παρὰ τὴν ἀξίαν ἐπιμανεῖς*. Pessime hunc locum vertit Christophorsonus, qui hæc de Valeriano dici putavit, cum de Macriano apertissime dicantur. Præcessit enim ὁ μὲν γὰρ Οὐαλεριανός, etc., sequitur deinde, ὅστος δέ, etc., quibus particulis satis declaratur de duobus sermonem fieri. Adde, quod de Valeriano dici non potest, eum imperio quod tantopere concupiscebat, indignum fuisse. Quippe Valerianus erat vir nobilissimus, et princeps civitatis : et antequam imperaret, omnium consensu imperio dignissimus habebatur, ut historici tradunt. At Christophorsoni prava versio Baronium etiam in errorem induxit. Ib.

πέπτωκεν ἀρᾷ προφητικῆ τῆ λεγούσῃ· Ὅθαι τοῖς προφητεύουσιν ἀπὸ καρδίας αὐτῶν, καὶ τὸ καθόλου μὴ βλέπουσι (64). Οὐ γὰρ συνήκε τὴν καθόλου Πρόνοιαν· οὐδὲ τὴν κρίσιν ὑπέιδετο τοῦ πρὸ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐπὶ πᾶσι. Διὸ καὶ τῆς μὲν καθολικῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας γέγονε πολέμιος· ἠλλοτρίωσε δὲ καὶ ἀπεξένωσεν ἑαυτὸν τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ· καὶ ὡς πορρωτάτω τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας (65) ἐφυγάδευσεν· ἐν τούτῳ τὸ ἴδιον ἐπαληθεύων ἔρομα (66).

Δ'. *Καὶ πάλιν, μεθ' ἕτερα, φησὶν· Ὁ μὲν γὰρ Οὐαλεριανός εἰς ταῦτα ὑπὸ τούτου προαχθεὶς, εἰς ὕβρεις καὶ ὀνειδισμοὺς ἐκδοθεὶς κατὰ τὸ βῆθην πρὸς Ἡσαΐαν· Καὶ οὗτοι ἐξελέξατο τὰς ὁδοὺς αὐτῶν καὶ τὰ βδελύγματα αὐτῶν, ἃ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἠθέλησε· καὶ ἐγὼ ἐκλέξομαι τὰ ἐμπαίγματα αὐτῶν, καὶ τὰς ἁμαρτίας ἀνταποδώσω αὐτοῖς*. Οὗτος δὲ τῆ βασιλείᾳ παρὰ τὴν ἀξίαν ἐπιμανεῖς (67), καὶ τὸν βασιλεῖον ὑποδύναμι ἀδυνατῶν ἀναπήρῳ τῷ σώματι (68), τοὺς δύο παῖδας τὰς πατρῶας ἀναδεξαμένους ἁμαρτίας προεσθησάτο· ἐναργῆς γὰρ ἐπὶ τούτων ἡ πρόβρῃσις ἦν εἶπεν ὁ Θεός· Ἄποδιδούς ἁμαρτίας πατέρων τοὶ τέκνα ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς ἐπὶ μισοῦσί με. Τὰς γὰρ ἰδίας πονηρὰς ἐπιθυμίας ὧν ἡτύχει (69), ταῖς τῶν υἱῶν κεφαλαῖς ἐπιβαλὼν, εἰς ἐκείνους τὴν ἑαυτοῦ κακίαν καὶ τὸ πρὸς τὸν Θεὸν μῖσος ἐξωμόρησάτο.

Ε'. Ἐκεῖνος (70) μὲν οὖν (71) τῶν πρὸ αὐτοῦ βα-

(68) *Ἀναπήρῳ τῷ σώματι*. Certe Joannes Zonaras in *Annalibus* Macrianum claudum fuisse scribit : quem in historia illorum temporum consulere, haudquaquam inutile fuerit. Solus enim ex iis qui ad nos pervenerunt scriptoribus, Macriani et filiorum ejus res gestas accurate commemoravit. Ib.

(69) *Ὡν ἡτύχει*. Sic habet codex Regius, quem fere ubique secutus est Stephanus. In reliquis Maz., Med. et Fuk. legitur ὧν ἡτύχει, rectius, ni fallor. Revera enim Macrianus id quod tantopere concupierat, adeptus est, imperium videlicet. Sed cum ipse gestandis imperii insignibus, ob corporis debilitatem parum esset idoneus, filios suos ad imperium evexit. Merito igitur de illo dicit Dionysius, ὅτι ἡτύχησε τῶν ἰδίων ἐπιθυμιῶν, id est, *compos fuit votorum suorum*. Cæterum post hæc Dionysii verba de Macriano, sequebatur continuo locus ille, qui legitur in capite 23 hujus libri, *ἐκεῖνος μὲν οὖν τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων*, etc. Uterque enim locus descriptus est ex epist. Dionysii ad Hermammoneum, scripta anno ix principatus Gallieni. Quibus addendus ac præponendus est alter locus ex eadem epistola, qui refertur in capite 1 hujus libri. Atque ita concinnatis ac rejunctis inter se omnibus fragmentis, pene integram Dionysii ad Hermammoneum epistolam habituri sumus. Ib.

(70) *Ἐκεῖνος*. Hæc præmittit Eusebius VII, 23 : « Ad Hermammoneum fratresque in Ægypto degentes scribens (Dionysius), postquam de imperatoris Decii et successorum illius improbitate disseruit, pacis quæ viguit principatu Gallieni mentionem facit his verbis : *Et ille quidem*, etc. » De hujusmodi autem fragmento consule cl. Valesii observationem in hunc locum. GALL.

(71) *Ἐκεῖνος μὲν οὖν*. Recte Christophorsonus Macrianum hic intelligi animadvertit, cujus prodictione Valerianus in Persarum potestatem venit.

σιλέων τὸν μὲν προέμενος, τῷ δὲ ἐπιθέμενος, παγγενῆ ἄρα ταχέως καὶ πρόβριζος ἐξηφανίσθη· ἀνεδείχθη δὲ καὶ συνανωμολογήθη παρὰ πάντων ὁ Γαλλιῆνος· παλαιὸς ἄμα βασιλεὺς καὶ νέος· πρῶτος ὢν καὶ μετ' ἐκείνους παρών. Κατὰ γὰρ τὸ ρήθην πρὸς τὸν προφήτην Ἰσαΐαν· *Τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἰδοὺ ἤμασι· καὶ καιρὰ ἃ νῦν ἀνατελεῖ*. Ὡσπερ γὰρ νέφος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ὑποδραμὸν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐπηλυγάσασιν, ἐσκίασεν αὐτὸν καὶ ἀντ' αὐτοῦ προεφάνη· εἶτα παρελθόντος ἢ διατακέντος τοῦ νέφους, ἐξεφάνη πάλιν ἐπανατελείας ὁ ἥλιος ὁ προανατελείας· οὕτω προστάς (72) καὶ προσπελάσας (73) ἑαυτὸν ὁ Μακριανὸς τῆς ἐφεστῶσης Γαλλιῆνου βασιλείας· ὁ μὲν οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ μηδὲ ἦν· ὁ δὲ ἔστιν ὁμοίως ὡσπερ ἦν. Καὶ οἶον ἀποθεμένη τὸ γῆρας ἢ βασιλεία, καὶ τὴν προῦσαν ἀνακαθηραμένη κακίαν, ἀκμαιότερον νῦν ἐπανθεῖ· καὶ πορρώτερον ὁρᾶται καὶ ἀκούεται, καὶ διαφορᾷ πανταχοῦ. *Εἶθ' ἐξῆς καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν ταῦτ' ἐγγρασε, διὰ τούτων σημαίνει*. Καὶ μοι πάλιν τὰς ἡμέρας τῶν βασιλικῶν ἐτῶν ἐπεισι σκοπεῖν. Ὅρῳ γὰρ ὡς ὀνομασθέντες μὲν οἱ ἀσεβέστατοι, μετ' οὐ πολὺ γεγόνασιν ἀνώνυμοι· ὁ δὲ ὁσῶτερος καὶ φιλοθεώτερος ὑπερβάς τὴν ἐπτάετηρίδα (74), νῦν ἐνιαυτὸν ἔνατον διανύει, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐορτάσωμεν.

Religiosissimus vero Deique amatissimus imperator septennalem circulum jam emensus, nonum imperii annum transigit, quo nos festa celebraturi sumus.

EPISTOLA XII. — AD ALEXANDRINOS.

(Euseb., *Hist. eccl.*, vii, 22.)

Α'. Τοῖς μὲν ἄλλοις ἀνθρώποις (75), οὐκ ἂν δόξετε.

I. Aliis quidem hominibus praesens hoc tempus non

⁷² Isa. XLII, 9; xiv, 19.

Valerianum certe ducum prodicione in illam calamitatem incidisse, testantur Aurelius Victor, Syncellus et alii. Porro haec Dionysii verba jungenda sunt cum illis quae supra retulit Eusebius lib. vii, cap. 10. Sunt enim ex eadem Dionysii ad Hermammonem epistola. Ac ne unum quidem verbum inter haec duo fragmenta interjectum erat. Sed et in cap. 1 hujus libri, fragmentum ejusdem epistolae affert Eusebius. VALES.

(72) Προστάς. Valesius legendum monet προστάς cum duplici σ, quasi *adstans*: sed ei non accedo. Ipse enim Dionysius in eadem epistola num. 4 de Macriano, δύο παῖδας προσεστήσατο· et hoc loco similitudinem nobis spectans, quae quasi ante solem stare videtur; ita loquitur quod ille ante Gallienum stare, ejusque splendorem ab eorum oculis avertere conabatur. Καὶ προσπελάσας ἑαυτὸν, ita ille ex mss. legit: sed si neque προστάς neque προσπελάσας legas, nihil erit quod voci βασιλείας congruat. Illud autem quasi per antithesin addidit, et in eo quasi lusit, quod cum nomen Μακριανός potius cum longe abesse significaret, appropinquare tamen et propius accedere non veretur. Vox etiam ἐφεστῶσης ad προστάς respicit. Agnoscit Gallieni βασιλείαν prius ἐφεστῶσαν Ἐgypto, quasi *supra stantem*; tum vero Macrianum imperatorem, et in Ἐgypto praecipue receptum (utpote magorum maximum patronum, quorum praedictionibus imperium arripuerat) quasi *ante stantem* et appropinquantem describit, ut jam Gallieni regnum planè dispareret. PEARSON., *Annal. Cyprian.* ad ann. 261, num. 5, pag. 71. GALL.

(73) Προπελάσας. In tribus nostris codicibus legitur προσπελάσας, quibus consentit etiam Nice-

phorus. Nec dubito, quin scribendum etiam sit προστάς cum duplici sigma. Scribendum quoque est ὁ Μακριανός, ut legitur in Maz., Med, ac Fuk. Idcirco autem Dionysius de Macriani imperio loquitur, quod eum imperatorem Ἐgyptus cum universo Oriente suscepit. Docet id vetustus nummus a Joanne Tristano v. cl. editus, in cujus adversa parte haec habetur inscriptio, ΑΥΤ. Κ. Μ. ΦΟΥΛΑ. ΜΑΚΡΙΑΝΟΣ. In altera parte, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. VALES.

(74) Ὑπερβάς τὴν ἐπτάετηρίδα. Quis ita unquam locutus est, ut quis post septennium diceretur nonum annum jam agere? Necessè est ut illud septennale aliquid peculiare designet, et diversum ab eo tempore quod postea secutum est. Est autem illud septennium imperii quod cum patre administraverat. Septennium ὑπερέβαινε. Octavo autem imperii anno, Macrianus imperialem honorem adeptus est, praesertim in Ἐgypto. Post purpuram ab eo sumptam, auctoritas multa fuit Gallieni in Ἐgypto. Anno demum Gallieni nono, hoc ipso scilicet 261, Macriano patre et utroque filio Augustis jam interemptis, majestas Gallieni, etiam apud Ἐgyptios agnita est. Et tunc Gallienus rescriptum dedit ad Dionysium, Pinnam et Demetrium Ἐgypti episcopos, quo locos sacros recuperarent, quod πρὸ πολλοῦ, anno scilicet superiore, concesserat. Nonus autem Gallieni annus ab adulta hujus anni aestate inceptus: et tempus quo scripta est haec epistola Dionysii, ut observat Eusebius, hinc intelligitur; nempe ante Pascha A. D. 262. PEARSON., l. c. pag. 72. GALL.

(75) Τοῖς μὲν ἄλλοις ἀνθρώποις. Euseb., lib. vii, cap. 21: « Posthæc, inquit, pace vixdum restituta,

videatur esse tempus festivitatis. Neque vero illis tempus festivitatis est, nec hoc quod a nobis celebratur, nec ullum aliud, non dicam eorum quæ luctuosa sunt, sed etiam eorum quæ vel maxime lata et hilaria existimantur. Nunc quidem certe plena sunt omnia lamentationum : lugent cuncti : et ob mortuorum hominum ac quotidie morientium multitudinem, tota urbs gemitibus circumsonat. Prorsus enim, ut de primogenitis Ægyptiorum in sacris libris scriptum habetur⁶⁶, ita nunc quoque clamor ingens excitatus est. Nulla quippe domus est, in duntaxat in unaquaque domo esset!

II. Multa quidem et acerba ante hanc calamitatem nobis contigerunt. Primum enim nos urbe expulerunt. Cumque soli ab omnibus fugaremur atque opprimeremur, nihilominus tunc quoque festos egimus dies. Quibus denique locus in quo varias ærumnas singillatim pertulimus, ager, inquam, solitudo, navis, stabulum, carcer, instar templi ad sacros conventus peragendos fuit. Sed omnium lætissimam festivitatem egerunt consummati martyres, qui in cælo epulati sunt. Posthæc bellum et famem excepit : quæ quidem nos cum gentilibus junctum pertulimus. Et ea quidem mala quibus nos attriverunt, soli sustinimus; quæ autem ipsi sibi vicissim intulerunt ac passi sunt, eorum partem toleravimus. Sed rursus oblectavit nos pax illa, quam Christus nobis solis indulsit.

III. Cum autem brevissimo temporis spatio nos et illi respirassemus, repente ingruit lues illa; ipsi quidem res omnium formidolosissima et calamitiosissima; et quæ sola, ut proprius quidam ipsorum scriptor loquitur, omnium spem opinionemque superavit. Nobis vero non ejusmodi fuit : sed potius meditamentum quoddam ac probamentum perinde

⁶⁶ Exod. xii, 29, 30.

Alexandriam regressus est (Dionysius). Verum cum seditio bellumque rursus illic exortum fuisset, adeo ut ipse universos ejus urbis fratres, utpote in alterutram seditionis partem distractos alloqui non posset : iterum ipso Paschæ die ex urbe Alexandria, tanquam extorris eos per litteras alloquitur. » Et mox cap. seq. 22 : « Secuta dein, subdit, post bellum peste, cum paschalis solemnitas immineret, iterum Dionysius fratres per litteras allocutus est; in quibus calamitatis illius magnitudinem describit his verbis : *Aliis quidem hominibus, etc.* » Ib.

(76) *Ὅχι ὅπως τῶν ἐπιλόπων*. Scribendum omnino est τῶν ἐπιλόπων, ut habent manuscripti codices Maz. ac Med. cum Saviliano. Opponitur enim τῷ περιχαρῆ, quod mox sequitur. Est autem elegantissimum hoc exordium paschalis epistolæ, sive orationis Dionysii. Aliis, inquit Dionysius, infidelibus scilicet ac gentilibus, præsens tempus minime opportunum videatur ad festum diem celebrandum; quippe cum luctu et lamentis plena sint omnia. Verum nec ullum omnino tempus, non dico luctuosum, cujusmodi hoc tempus esse fateor; sed ne lætissimum quidem, illis hominibus, id est infidelibus, aptum est ad festivitatem celebrandam. Impii siquidem et mali homines, nunquam omnino dies festos agere possunt, licet hostias immolent et libamenta offerant. Soli virtute præditi festos dies agunt. Soli quippe officio funguntur, et vota atque incrementas hostias offerunt Deo. Multa in hanc sententiam habet Origenes in lib. viii *Contra Celsum*,

καιρὸς ἐορτῆς εἶναι τὰ παρόντα · οὐδὲ ἔστιν αὐτοῖς οὔτε οὔτως, οὔτε τις ἕτερος, οὐχ ὅπως τῶν ἐπιλόπων (76), ἀλλ' οὐδ' εἰ τις περιχαρῆς ὄν οἰηθεῖεν (77) μάλιστα. Νῦν μὲν γε θρηνοῦν πάντα · καὶ πενθοῦσι πάντες · καὶ περιηχοῦσιν οἰμωγαὶ τὴν πόλιν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν τεθνηκότων καὶ τῶν ἀποθησκομένων ἡμεῖραι. Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων γέγραπται, οὕτως καὶ νῦν ἐγενήθη κραυγὴ μεγάλη. Οὐ γὰρ ἔστιν οἰκία ἐν ἧ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ τεθνηκώς · καὶ ὄφελόν γε (78)!

qua non sit aliquod sanus. Atque utinam unam

B. Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ δεινὰ καὶ τὰ πρὸ τούτου συμβεβηκότα · πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤλασαν (79) · καὶ μόνοι πρὸς ἀπάντων διωκόμενοι καὶ θανατούμενοι, ἐορτάσαμεν καὶ τότε · καὶ πᾶς ὁ τῆς καθ' ἕκαστον θλίψεως τόπος, πάνηγυρικὸν ἡμῖν γέγονε χωρίον · ἀγρὸς, ἐρημία, ναῦς, πανδοχεῖον, δεσμοκτήριον. Φαιδροτάτην δὲ πασῶν ἡγαγον ἐορτὴν οἱ τέλειοι μάρτυρες εὐωχηθέντες ἐν οὐρανῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα, πόλεμος καὶ λιμὸς ἐπέλαθεν · ἃ τοῖς ἔθνεσι συνδιηγάκαμεν · μόνοι μὲν ὑποστάντες ὅσα ἡμῖν ἐλυμήναντο · παραπολαύσαντες δὲ καὶ ὧν ἀλλήλους εἰργάσαντό τε καὶ πεπόνθασι, καὶ τῇ Χριστοῦ πάλιν ἐνημφράθημεν εἰρήνῃ, ἣν μόνοις ἡμῖν ἔδωκε.

Γ. Βραχυτάτης δὲ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν τυχόντων ἀναπνοῆς, ἐπικατέσκηψεν ἡ νόσος αὐτῇ · πρᾶγμα φόβου τε παντὸς φοβερώτερον ἐκεῖνοις, καὶ συμφορᾶς ἡστυσοῦν σχετλιώτερον · καὶ ὡς ἰδιός τις αὐτῶν ἀπήγγειλε συγγραφεὺς, πρᾶγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρείσσον γενόμενον · ἡμῖν δὲ οὐ τοιοῦτο μὲν, γυμνάσιον δὲ καὶ δοκίμιον οὐδενὸς τῶν ἄλλων

quæ sunt e Stoicorum philosophia desumpta : ex quibus magnam lucem accipit hic Dionysii locus. VALES.

(77) *Περιχαρῆς ὄν οἰηθεῖεν*. Apud Nicephoram legitur etiam περιχαρῆς ὧν οἰηθεῖη. Quæ scriptura ferri non potest, cum verbum οἰηθεῖη in passiva significatione sumi non possit. Dixit ergo Dionysius περιχαρῆς ὄν οἰηθεῖεν, pro eo, quod alii dicerent, ὄν οἰοῖντο ἂν μάλιστα περιχαρῆ. Ib.

(78) *Καὶ ὄφελόν γε*. Turnebus ad oram libri sui emendavit, καὶ ὄφελόν γε εἰς. Quæ tamen scriptura in omnibus nostris codicibus non legitur. In codice Regio scriptum inveni, καὶ ὄφελόν γε · εἰς πολλὰ μὲν γὰρ καὶ δεινὰ, sicut etiam habet Nicephorus. Recte igitur Turnebus, qui sola interpunctione mutata, hunc Dionysii locum restituit, ut dixi. Ib.

(79) *Πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤλασαν*. Repetit hic Dionysius, et quasi compendio enumerat cuncta quæ Christiani passi fuerant Alexandria jam inde ab initio sui pontificatus. Primo enim, inquit, nos persecuti sunt. Persecutionem intelligit, quæ cepta est anno ultimi Philippi imperatoris. Bellum deinde, ait, secutum est intestinum. De hoc civili bello Alexandrinorum vide epistolam Dionysii ad Fabium supra. Deinde cum paululum, inquit, nos et illi quievissemus, incubuit lues illa gravissima, ea scilicet quæ sub Gallo et Volusiano grassata est, cum jam antea sub Decio cœpisset. Aliquot enim diaconi ea peste consumpti sunt temporibus Decii, ut patet ex epistola Dionysii ad Domitium et Didymum. Ib.

Ἐλαττον. Ἀπέσχετο μὲν γὰρ οὐδὲ ἡμῶν· πολλή δὲ ἔξῃλθεν (80) εἰς τὰ ἔθνη. *Τούτοις δέξῃς ἐπιφέρει λέγων*. Οἱ γοῦν πλεῖστοι τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν δι' ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην καὶ φιλαδελφίαν ἀφειδουῦντες ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων ἐχόμενοι, ἐπισκοποῦντες ἀφυλάκτως τοὺς νοσοῦντας, λιπαρῶς ὑπηρετοῦμενοι, θεραπεύοντες ἐν Χριστῷ, συναπηλάττοντο ἐκείνοις (81) ἀσμενέστατα· τοῦ παρ' ἐτέρων ἀναπιμπλάμενοι πάθους, καὶ τὴν νόσον ἐφ' ἑαυτοὺς ἔλκοντες ἀπὸ τῶν πλησίων, καὶ ἐκόντες ἀναμασσόμενοι τὰς ἀληθῶνας (82)· καὶ πολλοὶ νοσοκομήσαντες καὶ ῥώσαντες ἐτέρους, ἐτελεύτησαν αὐτοὶ, τὸν ἐκείνων θάνατον εἰς ἑαυτοὺς μεταστησάμενοι· καὶ τὸ δημῶδες ῥῆμα μόνῃς αἰεὶ δοκοῦν φιλοφροσύνης (83) ἔχουσαι, ἐργῶ δὴ τότε πληροῦντες, ἀπίοντες αὐτῶν πάντων περιψήμα (84)· οἱ γοῦν ἀριστοὶ τῶν παρ' ἡμῶν ἀδελφῶν, τοῦτον τὸν τρόπον ἐξεχώρησαν τοῦ βίου· πρεσβύτεροί τε τινες καὶ διάκονοι· καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ λαοῦ λαν ἐπαινούμενοι· ὡς καὶ τῶν θανάτου τῷτο τὸ εἶδος διὰ πολλὴν εὐσέβειαν καὶ πίστιν ἰσχυρὰν γινόμενον, μὴδὲν ἀποδεῖν μαρτυρίου δοκεῖν.

Δ'. Καὶ τὰ σώματα δὲ τῶν ἀγίων ὑπὸ τῆς χειρὸς καὶ κόλπους ὑπὸ λαμβάνοντες, καθαιρουντές τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ στόματα συγκλείοντες· ὁμοφοροῦντές τε καὶ διατιθέντες (85), προσκολλώμενοι, συμπλεκόμενοι, λουτροῖς τε καὶ περιτολαῖς (86) κατακοσμοῦντες· μεταμικρὸν ἐτύγχανον τῶν ἰσων· αἰεὶ τῶν ὑπολειπομένων, ἐφεπομένων τοῖς πρὸ αὐτῶν. Τὰ δὲ γε ἔθνη πᾶν τούναντιον· καὶ νοσεῖν ἀργομέ-

(80) *Πολὺ δὲ ἐξῃλθεν*. Ita quidem scriptum habet codex Regius. Sed in reliquis exemplaribus Maz., Med. ac Fuk. scribitur πολλή, rectius. Subauditur enim νόσος. VALES.

(81) *Συναπηλάττοντο ἐκείνοις*. Post has voces in codice regio in editione Roberti Stephani apposita est virgula. Verum in tribus nostris exemplaribus Maz., Med. et Fuk. alia est distinctio. Nam post vocem ἀσμενέστατα, apposita est media distinctio, seu mora. Quod quidem idcirco monendum esse duxi, ne quis forte suspicetur, vulgatam interpunctionem temere, ac sine auctoritate scriptorum codicum a nobis mutatam fuisse. Ib.

(82) *Ἀναμασσόμενοι τὰς ἀληθῶνας*. Lanxus et Christophorus verterunt *mitigantes*: quam interpretationem equidem probare non possum. Nam ἀναμάσσειν, sive ἐκμάσσειν, idem est quod *exprimere, extergere*. Ait igitur Dionysius, Christianos qui ægros pestilenti morbo laborantes invisabant, expressos ægotantium dolores in semetipsos transulisse. Id enim significat vox ἀναμασσόμενοι, id est excipere in se, et quasi exsugere alterius morbum. Idem igitur est, quod antea dixit Dionysius, καὶ τὴν νόσον ἐφ' ἑαυτοὺς ἔλκοντες. Ib.

(83) *Μόνῃς φιλοφροσύνης*. Non recte, meo quidem iudicio, Musculus et Christophorus *veram benevolentiam* interpretantur, cum φιλοφροσύνη sit potius benevolentia in sermone et affabilitate posita, quæ *comitas* dicitur a Latinis. Gallice *civilitatem et complementum* vocamus. Videtur autem hæc vox περιψήμα quæ in Epistolis Pauli legitur, vulgo fuisse ab Alexandrinis usurpata, quoties se in salutationibus mutuo compellerent, et operam atque obsequium sponderent: Ἐγὼ εἰμι περιψήμα σου. Quod certe hic Dionysii locus videtur innuere. Nisi po-

licet plurimum in gentiles grassata sit. *Addit deinde*: Plurimi quidem ex fratribus nostris, ob nimiam charitatem curam omnem propriæ salutis abjicientes sibi que mutuo adhærescentes, dum ægros secure atque audacter invisunt, eis que assidue ministrant et curationem adhibent in Christo, una cum illis mortui sunt: aliorum ægritudine libentissime sese implentes, et proximorum morbum in semetipsos quodammodo attrahentes, doloresque eorum sponte sua exprimentes atque extergentes. Multi que adeo qui alios ægotantes curaverant et in pristinam valetudinem restituerant, ipsi interierunt: mortem illorum in seipsos traducentes; verbumque illud vulgare quod officiosæ duntaxat comitatis hactenus visum fuerat, reipsa adimplentes, cum aliorum peripsema effecti ex hac vita migrarent. Et hoc quidem pacto optimi quique ex fratribus nostris, quorum nonnulli presbyteri erant ac diaconi; et ex populo laudatissimus quisque mortem oppetierunt: adeo ut genus hoc mortis ob pietatem fideique constantiam nequaquam inferius martyrio censeatur.

IV. Hi ergo sanctorum corpora supinis manibus gremioque excipientes, oculos illis et ora claudentes, bajulantes eadem humeris suis, componentes, adhærescentes illis, complectentes, lavacro et vestimentis ornantes: paulo post eadem officia ab aliis consecuti sunt; cum superstites semper eorum qui præcesserant, vestigiis insisterent. Gentiles vero prorsus contraria his egerunt. Nam et eos qui ægro-

tius intelligamus, Christianos vulgo a gentilibus vocatos fuisse hoc nomine, πάντων περιψήμα, id est *purgamenta sæculi*: quod magis placet. Ib.

(84) *Αὐτῶν περιψήμα*. Codex Med. et Maz. una voce auctiores sunt. Sic enim habent, αὐτῶν πάντων περιψήμα. Quomodo etiam in Fuk. scriptum inveniri. Ib.

(85) *Καὶ διατιθέτες*. Christophorus vertit: *decenter ornantes*, male. Nam de ornato mox subjungit Dionysius. Rectius igitur verti, *componentes*, quomodo loquuntur Latini. Sic Persius:

..... tandemque beatus alto
Compositus lecto, etc.

Hieronymus lib. 1 In Jovinianum: *Compositoque ex more cadaveri se ipsa superjecit*. Hinc *compositus* pro sepulto apud Virgilium et Horatium. Possidius in Vita B. Augustini: *Confestim vero pro ejus commendanda corporis depositione oblatum est, peractoque solemniter exsequiarum ministerio, insigniter compositus, deportatus ac sepultus est*. Ita enim legitur in codice Mosciacensi. Ib.

(86) *Καὶ περιτολαῖς*. Nec hanc vocem intellexit Christophorus, qui vertit, *linteo funebri involvere*. Solebant enim Romani tunc temporis cadavera vestibus amicare. Ac de gentilibus quidem res protrita est, adeo ut exemplis non egeat. Ipsos vero Christianos fidelium cadavera splendidis vestibus obtexisse, docet exemplum Asturii apud Eusebium lib. vii, cap. 16. Hieronymus in Epitaphio Paulæ: *Quis inopum moriens non illius vestimentis obvolutus est?* Nec aliter intelligendus est locus Possidii, quem antea citavi. Græci id vocant περιτολλάειν. Athenæus in lib. 11, cap. 7, ὃν τρόπον Πυθιονίκης περιέστειλε τελευτήσασαν ὁ Ἀρπαλός. Ib.

tare inceperant, exturbabant; et charissimos refugiebant, eosque in viis semineces destituebant; aut mortuos insepultos projiciebant, aversantes mortis participationem ac societatem; quam tamen licet multiplici adhibita cautione ac diligentia, evitare non poterant.

EPISTOLA XIII. — AD HIERACEM EPISCOPUM IN ÆGYPTO.

(Euseb., *Hist. eccl.*, vii, 21.)

I. Quid vero mirum, si grave ac difficile mihi est homines longius remotos vel per epistolas alloqui, cum nec mecum ipse colloqui, nec animæ meæ consulere facile possim? Etenim ad mea ipsius viscera, ad contubernales et unanimes fratres ejusdemque Ecclesiæ municipes, missis epistolis opus habeo; easque quomodo transmittam, vix reperio. Facilius enim quis, non dicam extra fines provincie, sed ab Oriente ad regiones Occidentis ultimas commeare possit, quam ex ipsa urbe Alexandria Alexandriam pergere. Quippe vasta illa et in via solitudine quam Israelitæ duabus ætatibus peragraverunt, vastior magisque in via est media urbis platea. Portus autem illi tranquilli et placidi, imaginem exhibent maris illius, quod olim scissum ac duorum instar parietum utrimque firmatum, Israelitis quidem transitum præhuit, Ægyptios vero in ipso calle submersit. Nam ob crebras hominum cædes ibi perpetratas, maris cujusdam Rubri instar fuerunt. Qui vero civitatem ipsam alluit fluvius, interdum quidem aridior visus est et squalidior siticulosa illa solitudine, per quam iter facientes Israelitæ tanta oppressi sunt siti, ut adversus Moysen vociferari non desinerent, quoad virtute illius qui solus mirabilia facit, ex prærupta rupe aqua

Α νους ἀπωθοῦντο, καὶ ἀπέφευγον τοὺς φιλότατους· κἀν ταῖς ὁδοῖς ἐβρίπτουν ἡμίθνητας· καὶ νεκροὺς ἀτάφους ἀπεσκευαλλίζοντο, τὴν τοῦ θανάτου διάδοσιν καὶ κοινωνίαν ἐκτρέπομενοι· ἦν οὐκ ἦν καὶ πολλὰ μηχανωμένοι ἐκκλίνας βῆδιον.

Α'. Ἔμοι δὲ τί θαυμαστὸν εἰ πρὸς τοὺς ποῦρωτέρας παροικοῦντας χαλεπὸν τὸ κἀν δι' ἐπιστολῶν ὁμιλεῖν· ὅτε καὶ τὸ πρὸς ἑμαυτὸν αὐτῷ μοι διαλέγεσθαι καὶ τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ συμβουλευέσθαι, καθέστηκεν ἀπορον. Πρὸς γοῦν τὰ ἑμαυτοῦ σπλάγγχνα τοὺς ὁμοσηνοὺς καὶ συμψύχους ἀδελφοὺς καὶ τῆς αὐτῆς πολιτίας Ἐκκλησίας, ἐπιστολιμαίων δέομαι γραμμάτων· καὶ ταυθ' ὅπως διαπεμφσίμην ἀμήχανον φαίνεται. Ἐφ' ἧν γὰρ ἦν τις οὐκ ὅπως εἰς τὴν ὑπερῶριον, ἀλλὰ καὶ ἀπ' Ἀνατολῶν ἐπὶ Δυσμὰς περαιωθείη, ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπέλθοι. Τῆς γὰρ ἐρήμου τῆς πολλῆς καὶ ἀτριβοῦς ἐκεῖνης, ἦν ἐν δυσὶ γενεαῖς διώδευσεν ὁ Ἰσραὴλ, ἀπειρος μᾶλλον καὶ ἄθατός (87) ἐστίν, ἢ μεσαιάτη τῆς πόλεως ὁδός (88)· καὶ τῆς θαλάσσης (89) ἦν ἐκεῖνοι βραγεῖσαν καὶ διατειχισθεῖσαν ἔσχον Ἰσπηλάτον, καὶ ὦν ἐν τῇ λεωφόρῳ (90) κατεποντισθῆσαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ γαληνοὶ καὶ ἀκύμαντοι λιμένες γεγόνησιν εἰκῶν· πολλὰκις φανέντες ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φόνων, ὡς Ἐρυθρὰ θάλασσα· ὁ δ' ἐπιρρέων ποταμὸς τὴν πόλιν, ποτὲ μὲν ἐρήμου τῆς ἀνύδρου ξηρότερος ὤφθη, καὶ μᾶλλον ἀχμώδης ἐκεῖνης, ἦν διαπορευόμενος ὁ Ἰσραὴλ οὕτως ἐδίψησεν, ὡς Μωϋσοῦ μὲν καταβοῶν (91), βῦθναι δ' αὐτοῖς παρὰ τοῦ θαυμαστὰ ποιῶντος μότου ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ποτὸν· ποτὲ δὲ τοσούτον

(87) Ἄπειρος μᾶλλον καὶ ἄθατος. In codice Fuk. et Savil. scriptum est ἀπορος, quod tamen non probo. Hæc enim opponuntur verbis superioribus: et ἀπειρος quidem opponitur τῇ πολλῇ ἐρήμῳ· ἄθατος vero opponitur voci ἀτριβοῦς, quæ præcessit. VALES.

(88) Μεσαιάτη τῆς πόλεως ὁδός. In codice Regio scriptum inveni τῶν πόλεων, quæ scriptura tolerari potest. Duas quippe urbes ex una fecerat ingens illa seditio, ut jam supra innuit Dionysius, cum ait ab urbe Alexandrina Alexandriam pergere difficultius fuisse. quam ab Oriente ad ultimas usque Occidentis oras proficisci. Porro hæc Alexandrina seditio tum contigisse mihi videtur, cum Æmilianus tyrannidem Alexandriæ arripuit, de quo vide Pollionem in xxx *Tyrannis*. Eumenius in *Panegyrico ad Constantium*, loquens de Gallieni temporibus: *Tota, inquit, Ægyptus et Syriæ defecerant*. Id.

(89) Καὶ τῆς θαλάσσης. Ante hæc verba apponenda est finalis distinctio, ut habent omnes manuscripti codices. Quod cum non vidissent interpretes, hæc cum præcedentibus male conjunxerunt, secuti scilicet editionem Roberti Stephani. Ego vero antequam manuscriptum illum codicem Eusebii vidissem, hunc locum ita distinguendum esse conjeceram, ut ex versione mea apparet. Porro distinctionem et interpretationem nostram confirmant sequentia Dionysii verba. Addit enim Dionysius, portus urbis Alexandrinæ, preceptorum civium cruore exundantes, Rubri maris imaginem sæpius præbuisse. Non igitur media urbis platea, sed

portus, ut dixi, a Dionysio comparatur cum Rubro mari. Id.

(90) Καὶ ὦν ἐν τῇ λεωφόρῳ. Ante hæc verba Robertus Stephanus in editione sua punctum apposuit, contra fidem omnium scriptorum codicum; qui ante hæc verba mediam duntaxat distinctionem, sive moram habent appositam. Christophorsonus quidem Roberti Stephani distinctionem secutus, hunc ita vertit: *Isti porro placidi et tranquillæ urbis portus. fluctuum eorum quibus Ægyptii erant in traiectione submersi, veram effigiem gerunt*. Sed hæc interpretatio non respondet verbis Dionysii. Quamobrem sequenda potius est distinctio scriptorum codicum, et hæc verba cum præcedentibus connectenda. Verum, dicit aliquis, quo referendus est articulus ille postpositivus ὦν? Respondo, articulum hunc referri ad vocem θαλάσσης, et pluralem numerum positum esse pro singulari. Mare quippe utrimque divisum latam in medio viam Israelitis aperuerat. Atque ita duo veluti maria ex uno facta fuerant. Idcirco Dionysius λεωφόρον τῶν θαλάσσεων dixit eleganter, quasi bimarem plateam. Quod si cum Christophorsono et Stephano ante has voces finalem distinctionem ascripseris, non erit jam quo referatur articulus ille postpositivus. Neque enim ad vocem λιμένες referri potest. Id.

(91) Μωϋσῆ μὲν καταβοῶν. Ita quidem legitur in codice Regio et Fuketiano. Verum in Mazarino ac Medicæo scriptum est Μωϋσοῦ, rectius sine dubio. Id.

ἐπλήμυρον (92), ὡς πᾶσαν τὴν περίχωρον, τὰς τε ἄβους καὶ τοὺς ἀγρούς ἐπικλύσαντα, τῆς ἐπὶ Νῶε γενομένης τοῦ ὕδατος φορᾶς ἐπαγαγεῖν ἀπειλήν.

B. Ἄει δὲ αἵματι καὶ φόνοις καὶ καταποντισμοῖς βάττεισι μεμισμένους, οἷος ὑπὸ Μωϋσεὶ γέγονε τῷ Φαραῶ, μεταβαλὼν εἰς αἷμα καὶ ἐποξέσας. Καὶ ποῖον γένοιτ' ἂν τοῦ πάντα καθαίροντος ὕδατος ὕδωρ ἄλλο καθάρσιον; Πῶς ἂν ὁ πολὺς καὶ ἀπέραντος ἀνθρώπων ὠκεανὸς ἐπιχυθεῖς, τὴν πικρὰν ταύτην ἀποσμηξαι θάλασσαν; Ἡ πῶς ἂν ὁ μέγας ποταμὸς ὁ ἐκπορευόμενος ἐξ Ἐδέμ, τὰς τέσσαρας ἀρχὰς εἰς ἃς ἀφορίζεται μετοχετεύσας εἰς μίαν τοῦ Γηῶν (93), ἀποπλύναι τὸ λυθρον; Ἡ πότε ὁ τεθλωμένος ὑπὸ τῶν πονηρῶν πανταχόθεν ἀναθυμιάσεων ἀήρ, εὐλικρινῆς γένοιτο; Τοιοῦτοι γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς ἀτμοὶ, καὶ ἀπὸ θαλάσσης ἀνεμοὶ, ποταμῶν τε αὔραι καὶ λιμένων ἀνιμῆεις ἀποπνέουσιν, ὡς σηπομένους ἐν πᾶσι τοῖς ὀπκοιμίνοις στοιχείοις νεκρῶν ἰχθύων εἶναι τὰς δρόσους. Εἶτα θαυμάζουσι καὶ διαποροῦσι, πόθεν οἱ συνεχεῖς λοιμοὶ (94)· πόθεν αἱ χαλεπαὶ νόσοι· πόθεν αἱ παντοδαπαὶ φθοραὶ· πόθεν ὁ ποικίλος καὶ πολὺς τῶν ἀνθρώπων ἄλεθρος· διὰ τί μηκέτι τοσοῦτον πλῆθος οἰκητόρων ἢ μεγίστη πόλις ἐν αὐτῇ φέρει, ἀπὸ νηπίων ἀρξαμένη παιδῶν μέχρι τῶν εἰς ἄκρον γεγενηκότων, ὄσους ὠμογέροντας (95) οὐς ἐκάλει πρότερον ὄντας ἔτρεφεν; Ἄλλ' οἱ τεσσαρακοντοῦται καὶ μέχρι τῶν ἑβδομήκοντα ἔτων, τοσοῦτον πλεονες τότε, ὥστε μὴ συμπληροῦσθαι νῦν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, προσεγεγραφέντων καὶ συγκαταλεγέντων εἰς τὸ διμήσιον σιτηρέσιον, τῶν ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἔτων μέχρι τῶν ὀγδοήκοντα· καὶ γεγόνασιν οἷον ἡλικιωταὶ τῶν πάλαι γεραιτάτων, οἱ ὄψι νεώτατοι. Καὶ οὕτω μειούμενον αἰεὶ καὶ δαπανώμενον ὄρωντες τὸ ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων γένος, οὐ τρέμουσιν· αὐξομένου καὶ προκόπτοντος τοῦ παντελοῦς αὐτῶν ἀφανισμοῦ.

A ipsa ad potum effluxisset. Interdum vero tantopere exundavit, ut circumsitæ regioni viisque et agris omnibus superfusus, aquarum diluvium cujusmodi temporibus Noe accidit, minari videretur.

II. Cæterum cædibus et cruore et submersionibus hominum continuis inquinatus evolvitur; qualis olim a Moyse præstitus est Pharaoni, in sanguinem conversus ac foetidus. Quænam igitur unda lustrare poterit aquam qua omnia purgantur? Quomodo vastus ille nec hominibus permeabilis oceanus, hoc amarum pelagus unquam absterserit? Aut quomodo ingens ille fluvius qui ex Edem profluit, etiamsi quatuor illos in quos dividitur alveos in unum Geonis alveum transfundat, tantam hanc abluet sanienem? Ecquando scelestissimis undecunque vaporibus obnubilatus aer, purus tandem serenisque reddetur? Hujusmodi enim halitus ex terra, ex mari venti, ex fluminibus auræ, ex portubus fuliginæ spirant, ut tabescentium in omnibus subjacentibus elementis cadaverum sanies pro rore sit. Et post hæc mirantur et ambigunt homines, undenam continuæ pestes, undenam graves morbi, omnisque generis labes, et multiplices varique hominum interitus: quid causæ sit, cur urbs maxima tantum civium numerum amplius non ferat, etiamsi ab ipsis infantibus ad decrepitos usque senes numerentur, quot antea crudos senes sic vocatos aluit? Verum tunc temporis adeo plures erant quadragenarii, et supra hos usque ad septuagesimum ætatis annum progressi, ut numerus eorum nunc expleri non possit, adscriptis licet et in album relatis ad annonam ex publico accipiendam his qui quatuordecim annos nati sunt, usque ad octogenarios. Et qui specie ipsa adolescentuli sunt, æquales quodammodo nunc facti sunt eorum qui olim senes erant. Cumque in terris humanum genus tantopere imminutum et consumptum videant, augescente in dies et crescente ipsorum excidio, non intremiscunt.

EPISTOLA XIV.

(E sacris Parallelis Damasceni Rupefucaldinis, Opp. tom. II. pag. 753, C, edit. Paris. 1712.)

Διονυσίου Ἀλεξανδρείας, ἐκ τῆς δ' ἑορταστικῆς ἐπιστολῆς (96).

Dionysii Alexandrini, ex epistola IV festali.

Ἡ ἀγάπη προσηδᾶ πάντως, εἰ ὄνησαι καὶ ἄκοντα

D Charitas prompta est ut omnibus prosit, eumque

(92) Τοσοῦτος ἐπλήμυρον. Hæc est lectio codicis Regii, non omnino rejicienda. Reliqui tamen codices Maz. ac Medn. cum Fuk. et Savil. scriptum habent τοσοῦτον. VALES.

(93) Γηῶν. Ita codex Alex. At Vat., Γεῶν. Hæc vox, alterutra ratione scripta, desideratur in Trommii Concordantiis Græcis. GALL.

(94) Οἱ συνεχεῖς λοιμοί. Jam inde a temporibus Galli et Volusiani, lues totum pene orbem Romanum vastavit. Certe Eutropius principatum Galli et Volusiani, sola pestilentia notum fuisse dicit. Addit Aurelius Victor, Gallo Volusianoque favorem ex eo quæsitum fuisse, quod tenuissimæ cujusque exsequias sollicitè curavissent. De hac peste Hieronymus in Chronico ita scribit anno primo imp. Galli: Pestilens morbus multas totius orbis provincias occupavit, maximeque Alexandriam et Ægyptum;

ut scribit Dionysius, et Cypriani De mortalitate testis est liber. Postea Gallieni temporibus lues iterum grassata est Romæ et in provinciis, ut scribit Pollio in Gallieno, et Aurelius Victor. VALES.

(95) Ὀμογέροντας. Alexandriæ ὠμογέροντες dicebantur a quadagesimo anno usque ad septuagesimum. Eorum nomina in albo descripta, erant, eo quod annonam publicam acciperent, ut testatur Dionysius. His præerant archigerontes, de quibus fit mentio in lege prima codicis Theodosiani de Alexandrinæ plebis primatibus. Huc etiam referri potest, quod scribit Gregorius Naz. in oratione 21, de sancto Athanasio, Alexandrinos per sexus et ætates et artes solitos esse distribui, quoties alicui obviam irent honoris causa. Id.

(96) Ἐκ τῆς δ' ἑορταστικῆς ἐπιστολῆς. FUSE-

qui nolit, venatu captum curat : ac illum sæpe qui ex voracundia remisse agat, aut qui beneficiis augeri recusat, ne gravis alteri ac molestus accidat, quique tandem satius habet tristes casus suos ægre tolerare, ne cuiquam negotii aliquid aut anxietatis afferat; qui charitate plenus est, hunc multis rogat ut permittat patiaturque opem sibi tanquam injuria affecto præstari; unde grates illi, non sibi, maximas referat, quod per eum licuerit malo suo finem imponi.

bis *Hist. eccl.* lib. vii, cap. 20: « Præter supra-dictas epistolas, inquit, idem Dionysius paschales illas quas habemus epistolas tunc temporis conscripsit, encomia in illis et panegyricos sermones de paschali festo contexens. Harum unam Flavio nuncupavit: alteram Domitio ac Didymo. — Aliam

Θηρωμένη· και πολλάκις δκνούντά τινα ὑπ' αἰδοῦς, και διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι βαρὺν ἐτέρῳ γενέσθαι τὸν εὖ πασχέιν παραιτούμενον, και μᾶλλον αὐτὸν δυσφορεῖν στέργοντα τοῖς ἰδίοις ἀλγεινοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ πράγματά τινα και δχλησιν παρασχεῖν, ὁ πλήρης ἀγάπης καθικέτευσεν ἀνασχέσθαι, και ὑπομένειν ὡς ἀδικούμενον και ἐπικουρούμενον και χάριν ἄλλῳ μεγίστην, οὐχ ἑαυτῷ παρασχεῖν τὸ ἑαυτοῦ δι' ἐκείνου λοφῆσαι κακόν.

quoque epistolam ad compresbyteros Alexandrinæ Ecclesiæ. etc. » Cuinam porro seu quibusnam inscripta fuerit paschalis Dionysii epistola 4, unde hujusmodi fragmentum excerpit *Parallelorum* consarcinator, quis me doceat? GALL.

S. Dionysii Exegetica in sacram Scripturam vide ad calcem voluminis.

ANNO DOMINI CCLXX?

MACARIUS MAGNES

DISSERTATIO HISTORICO-THEOLOGICA

DUPLEX

Exhibens notitiam et θεολογούμενα Macarii Magnetis ex fragmentis hactenus deperditis operis Ἀποκριτικῶν, pro religione Christiana adversus gentiles conscripti, deprompta, et ad meliorem intelligentiam ad-versæ vartis perpetuo parallelismo scriptorum Porphyrii illustrata,

AUCTORE

MAGNO CRUSIO SS. THEOLOGIÆ PROFESSORE PUBL. ET ORD.

(Gottingæ 1757—1745. — Ex bibliotheca Monacensl.)

DISSERTATIO I,

Exhibens notitiam historico-criticam de vita et scriptis Macarii Magnetis (1).

§ 1. Argumenti occasio et instituti ratio.

Inter antiquissima Ecclesiæ Christianæ monumenta, quorum memoriam vel ipsa vetustatis injuria, vel infensorum Ecclesiæ hostium invidia atque malitia oblitterasse videtur, suo pariter jure vel maxime censenda sunt pauciora quidem, sed longe rarissima Macarii Magnetis fragmenta ex ipsius libris Ἀποκριτικῶν ad Theosthenem contra gentiles Evangelia calumniantes excepta (2). Auctorem nomino in tam vasto historiæ ecclesiasticæ atque litterariæ ambitu fere incognitum diuque satis neglectum (3);

(1) Cf. *Patr. Lat.* t. V, col. 343, ubi de hoc auctore pauca jam attigimus, loco certe non suo, ut scriptore Græce loquente. EDIT. PATR.

(2) Quorum primas saltem lineas me jam tum duxisse memini in *Dissertatione epistolica* ad D. Christ. Wormium episcopum Sialandiæ, in Daniæ,

B cujus tamen nomen, scripta, et merita penitus nosse, omnium certe eruditorum, ac præcipue eorum, qui veritatem religionis Christianæ strenue defensam amant, quam maxime interest. Itaque rem litteratis non ingratham hac solemni, quæ me ad scribendum disputandumque invitat, inaugurationis Academiæ nostræ Georgiæ Augustæ proxime celebrandæ occasione me facturum existimavi, si quæ ad illius auctoris vestustissimi nomen et θεολογούμενα illustranda pertinent, ex libris tam editis raroque obviis, quam manuscriptis (quorum copiam

Lipsiæ 1728 edita.

(3) Unde Dav. Blondellus in *pseudo-Isidoro et Turriano vapulantibus* p. 33, Turriano testimonium aliquod Magnetis alleganti respondet: *Ignoti hactenus auctoris sententiam non improbamus; nihil inde Turriano præsidii.*

mihī prae cæteris suppeditarunt locupletissimæ orbis eruditi bibliothecæ Regiæ Parisiensis, Colbertina, et Coislina Sangermanensis), summo studio deprompta, et in unum collecta proponerem. Clarissimi vero atque de antiquitate litteraria et ecclesiastica meritissimi Joannis Boivinii, qui Regiæ manuscriptorum codicum bibliothecæ quæ Lutetiæ asservatur, curam magna cum laude olim gessit, dignissimas hic non possum non deprædicare laudes; cum ejus singulari beneficio adjutus non facilem tantum ad incomparabilis vereque regiæ illius gazæ adyta nactus sim aditum, verum et ipse pro ea, qua præstabat, humanitate rarissima, quæ ibidem delitescabant, frequenter mihī commendaverit scripta, suasque speciatim observationes, in Macario Magnetis fragmenta data opera collatas, benevole mecum communicare haud detrectaverit: ex quibus proinde me haud parum profecisse, fontibusque ab eodem indicatis ulterius inhæsisse, ingenue profiteor. In binas autem partes totam tractationem dispescere jubet tum novi argumenti dignitas, tum præsentis temporis atque instituti ratio: quarum prior notitiam historico-criticam de Macario Magnete, ejusque ætate et scriptis, ex variis historiæ ecclesiasticæ monumentis editis atque ineditis eruet; posterior vero Θεολογούμενα auctoris pariter atque errores ex ipsius scriptis commonstrabit.

§ II. *Expenduntur recentiorum iniqua de Macario Magnete judicia.*

Quis vero ac qualis fuerit noster Macarius Mag-
nes, et quo tempore floruerit, suaque ingenii et doctrinæ præstantissima conscripserit monumenta, ex probatæ antiquitatis indiciis nunc primum disquirendum erit; ut genuino auctori sua restituatur fides, quam nonnulli ex recentioribus criticis, cum de isto *Apocriticorum* auctore nihil ab antiquis scriptoribus memoriæ proditum legerent, eidem temere derogare ausi sunt. Scilicet cum Franciscus Turrianus, magnus ille codicum mss. helluo (4) et antiquitatis ecclesiasticæ non indiligens indagator (5), hinc inde in variis suis scriptis hujus auctoris vetustissimi mentionem fecisset, atque inter alia etiam luculentum adduxisset ejusdem testimonium de sacramento Eucharistiæ realique corporis et sanguinis Christi præsentia (quod in altera Dissertationis parte examinandum vindicandumque erit); David Blondellus primum ob suspectam Turriani fidem simul quoque *Magnetem adversus* (vel rectius, ad) *Theosthenem*, tanquam scriptorem hactenus ignotum, inter libros auctoresque ineditos, qui nec ad manus sunt, nec esse possunt, audacter referre haudquamquam est veritus. Ita enim in *pseudo-Isidoro et*

A *Turriano vapulantibus*, et quidem in Prolegomenis p. 7, de hoc Turriano pronuntiat:

Quid dignum tanto tulit hic promissor hiatu (6)?

Ventosas projecit ampullas, libros auctoresque ineditos, qui nec ad manus sunt, nec esse possunt, Eusebii (si Deo placet) Alexandrini sermones, Eusebium Cæsariensem adversus Marcellum, Hippolytos martyrem et Thebanum, Magnetem adversus Theosthenem, Theodotum Ancyranum, etc., citavit, plurimæ sane lectionis, sed frontis perfrictissimæ, iudicii sane tenuissimi. Quam præceps autem hoc fuerit viri alias doctissimi iudicium, vel exinde apparet, quod plerique fere auctores isti, quos confictos crediderat Blondellus, nunc in omnium versentur manibus, atque peritissimorum nostræ ætatis criticorum comprobentur calculo. Blondello astipulatur Edmundus Albertinus libro II *De sacramento Eucharistiæ*, p. m. 420 (7), qui censura magis quam dictatoria testimonium Magnetis a Turriano aliisque productum, veritati causæ diffidens, cum non posset probabili aliqua ratione refutare, irridere maluit, æpetulanter hunc in modum explodere tentavit: *Turrianus primus omnium (quod equidem sciam) protulit in scriptis suis verba hæc nescio unde sumpta ex Magnete adversus Theosthenem . . . Verum ad populum phaleras. Quis enim veterum, imo etiam recentiorum per novem aut decem sæcula Magnetis hujus vel quoad nomen tantum meminere? Fictitius prorsus auctor est, aut saltem novus aliquis ac nupervs græculus, cujus scriptorum certitudo tota est penes Turrianum exigui iudicii virum, fideique vaiæ suspectæ. Et audent adversarii absque ulla verecundia ejusmodi quisquilias pro veterum monumentis in medium adducere? Proh Dei et hominum fidem! Quæ quanquam temere omnino et arroganter ab eo dicta sint, a nemine tamen hactenus refutata video, quoniam de Magnete Apocriticorum auctore nihil ab antiquioribus memoriæ proditum hucusque constitit: quapropter inanes Albertini cavillationes atque argumentorum ipsius futilitatem deinceps, cum ipsa Magnetis fragmenta percensebuntur, explodendi locus erit. Interim rectissime omnino hic iudicat B. Jo. Alb. Fabricius (8): *Injuriam his verbis Turriano fieri non est dubium, longeque magis optaverim, ut Magnetis libros aliquis bono Ecclesiæ in lucem proferat; sive Magnetem illum Hierosolymitanum presbyterum, sive Macarium Magnetem auctorem habeant.* Nec minus Christoph. Sandius in *Tract. De veteribus scriptoribus ecclesiasticis*, p. 19, sine ullo vel levissimi argumenti indicio Magnetem hæreticum pronuntiat: *Turrianus, inquit, in Constit. Clem. Rom. allegat Magnetis lib. III Apologiarum**

(4) Uti eum vocant Espencæus *De continentia* lib. 1, cap. 2, Ribadeneira in *Catalogo scriptorum societatis Jesu*, et Paulus Colomesius in *Paralipomenis de scriptoribus eccl.*

(5) Quod elogium ipsi tribuit Steph. le Moyne in Prolegom. ad *Varia sacra*, tom. 1, fol. 13.

(6) Horat., *De arte poet.*, v. 158.

(7) Edit. Daventr. 1654, fol.

(8) Tum in *Delectu argumentorum et syllabo scriptorum de veritate religionis Christianæ*, p. 66, tum in *Bibliotheca Græca*, lib. v, cap. 1, p. 276.

pro Evangelio contra Theostenem gentilem; qui auctor quanquam Turriano est scriptor ecclesiasticus temporibus apostolorum vicinus, mihi tamen est certus hæreticus. Haud dubie infaustus iste Socini sectator ex ea ratione certam hæreseos notam inurit auctori nostro, quod Filium Dei unigenitum Patri suo isodύναμον et Λόγον ύποστατικόν disertis verbis asseruit. Wilh. Ern. Tenzelius in *Exercitationum selectarum* parte posteriore, p. 235 seq., auctoritate Albertini abreptus se nimis facile decipi passus est, dum arbitratur, Natalem Alexandrum in dissertatione Albertino opposita ne hiscere quidem ausum esse adversus ea, quæ superius ex Albertino produximus. Majori utique modestia animique candore sentit Guil. Cave in *Historia litteraria scriptorum ecclesiast.*, ad A. C. 350: *Certe, inquit, de hujuscemodi scriptis præstat επέχειν, donec ipsi auctores in publicum prodeant, ut iudicium de iis ferre liceat.* Quamvis idem in parte altera hujus operis ad A. C. 265 Magnetem nostrum cum Magnete presbytero Hierosolymitano confundat, quem ex Germani patriarchæ CP. *Dogmatico* ms. ad Anthimum colligit interfuisse concilio Antiocheno adversus Paulam Samosatenum A. C. 265 habito.

§ III. *Nomen Macarii an auctori nostro sit proprium, an appellativum.*

Proprium si querimus nomen auctoris nostri, dispiendum hic primum erit, an vox Μακάριος sit titulus honoris, qui plerisque veterum auctorum monumentis præfigi solet, an vero peculiare sit nomen personæ? Et reperiuntur quidem fragmenta, quæ titulum τοῦ Μακαρίου Μαγνήτου præ se ferunt, ut exinde appellativum nomen *beati Magnetis* constare videatur (9). In aliis legitur inscriptio æquivoca Μακαρίου Μάγνητος, quæ non propria minus quam appellativa significatione intelligi potest (10). Verum ex antiquissimis, quibus usi sumus, codicibus inss. rectius comprobatur titulus τοῦ ἁγίου Μακαρίου, qui *sanctum Macarium*, proprio nomine designat. Ita namque legitur in Nicephori *Antirrheticis*, qui deperdita scriptoris nostri fragmenta complectuntur: Ἐχει τοίνυν ἡ τῆς χρήσεως επιγραφή ὡδε· Τοῦ ἁγίου Μακαρίου ἐκ τῆς τετάρτης βιβλίου τῶν Ἀποκριτικῶν. Ἔστιν μὲν οὖν καὶ τοῦ επιγράμματος αὐτοῦ τὸ ὑψάλον τε καὶ βάσκανον τοῦ

(9) Ita enim Græci jam tum hanc vocem μακάριος de mortuis solebant usurpare: sicuti Σωτᾶς ὁ μακάριος, et Apollinarius ὁ μακαριώτατος, postquam vivere desiissent, ab Eusebio vocantur *Hist. eccl.*, lib. v, cap. 19.

(10) Vid. Tillemontii *Histoire des empereurs*, t. IV, p. 487 sq., in subjuncta nota.

(11) Hinc apparet, *Macarium* nomen fuisse hujus auctoris.

(12) Iconomachi enim, qui ad hujus auctoris testimonium provocaverant, consulto nomen *Magnetis* hic omisise videntur, ut ita alium quemdam *Macarium* esse persuaderent.

(13) In epistola ad D. Gleichenium A. 1710 edita. Vid. *Unschuldige Nachrichten* 1710, p. 516.

(14) Notante Luca Holstenio in notis et castigatibus in Stephanum Byzant. *De urbibus*, p. 194.

σοφοῦ δὴ τούτου καὶ δεινοῦ κατανοῆσαι ὑπογράφειωσ. Τοῦνομα γὰρ μόνον προθεῖς, τίς ἀνούτος ὑπῆρξέν ποτε ὁ Μακάριος, ὡσπερ καὶ αὐτῷ βασκαίνων τῷ συγγραφεὶ τῆς ἀξίας, οὐ συνεκδέδωκεν, ἀρα τοῖς τῆς Ιερουσούνης ἐμπρέπων ἀχρήμασι διαφαίνεται, καὶ τινος πόλεως τοὺς οὐακας ἐγκχεῖριστο, ἢ ἄλλω δὴ τινι κλήρω τυγχάνων ἀποτεταγμένος, Χριστιανὸς δὲ ὁμῶς καὶ τοῦ τῆς εὐσεβείας ἀντεχόμενος λόγου; κ. τ. λ. *Ac testimonii quidem inscriptio hæc est: « Sancti (11) Macarii ex quarto libro Apocriticorum. » Facile est ex ipsa inscriptione fraudem et malitiam vasis hujus ac recocti scribæ deprehendere (12). Solo enim nomine prolato, tanquam et scriptori ipsi dignitatem invideret, non declaravit quisnam fuerit iste Macarius; an sacerdotii insignibus conspicuus? an alicujus urbis gubernaculis admotus? an alii quidem muneris ecclesiastico addictus, Christianus tamen et orthodoxæ fidei doctrinam professus? etc.* Cæterum longa adhuc facili negotio hic percenseri posset series auctorum ecclesiasticorum, quibus hoc nomen proprium *Macarii* cum auctore nostro commune fuit; nisi rev. U. G. Siberum, professorem Lipsiensem celebratissimum, peculiarem *Historiam XLII Macariorum* dudum composuisse (13), necnon B. J. A. Fabricium in *Bibliotheca Græca* vol. VII, p. 495, SS. jam tum ultra L. Macarios in scriptis veterum observasse constaret.

§ IV. *Nomen Magnetis, proprium gentis.*

Quod vero ad *Magnetis* nomen attinet, istud tum integræ cuidam genti tribui posse, tum etiam proprium viri nomen esse, varia historiarum monumenta testantur. Duæ enim celebres fuere in Asia Minore civitates, *Magnesiae* dictæ; una *Cariæ* ad fluvium Mæandrum, altera *Phrygiæ* ad montem Sipyllum. Illam Conon apud Photium cod. cLXXXVI, uarrat. 19, dicit sic appellatam a Magnetibus, qui ad Peneum fluvium montemque Pelium habitaverunt, ductuque et auspiciis Prothoi contra Trojanos militaverunt. Hanc vero *Magnesiam Thessaliæ* a Magnete Argi filio nomen sortitam auctor est Antoninus Liberalis *Metam.* cap. 25 (14) Claudius Ptolemæus etiam in *Geographia* lib. v (15), *Magnesiam* in *Caria* ad Mæandrum diserte distinguit a *Magnesia* civitate in *Lydia* et *Mæonia* penes Sipyllum (16). Ex istis igitur civitatibus *Magnetes*, Thucydidi,

(15) P. 437, edit. in fol.

(16) Specialiorem descriptionem hic subjungere licebit ex auctoris rarissimi paucisque admodum cogniti, Alphonsi Lator a Varea (qui per anagramma est Raphael Savonarola) tomo II *Universi terrarum orbis scriptorum calamo delineati*, Patavii 1713, duobus voluminibus in folio editi; ejus videnti copiam mihi fecit illustris atque consultissimus Dn. Gruberus in bibliotheca regia Hannoverana. Ibi hæc sigillatim notata reperiuntur: « *Magnesia* urbs *Cariæ* in Asia Minori prope Mæandrum fluvium, unde dicta *Magnesia* ad Mæandrum, antea *Thessalocæ*, et *Androlitia*, prope *Thioracem* montem, episcopalis sub archiep. Ephesino, nunc *Mangresia* vulgo, caput regionis, xxvi millia passuum ab Epheso in ortum (sed teste Plinio *Hist.* lib. v, cap. 29, *Mangresia Mæandri cognomine insignis*, a

Straboni, et Plinio dicuntur cives vel populi istius A loci, de quibus Lucanus lib. vi ait:

Et Magnetes equis, Minyæ gens cognita remis.

Mulieres autem dicuntur Magnesæ vel Magnesæ; sic enim Horatius lib. iii Carm., od. 7:

Magnessam Hippolytem dum fugit abstinentis.

In Nic. Franc. Haymii *Tesoro Britanico* Londini 1720 edito, vol. II, p. 255, recensetur elegantissimus nummus sub Gordiano Pio cusus, cum hac epigraphe: Μάγνητων ἐδόδομη τῆς Ἀσίας, *Magnetum septima Asia*, quia scilicet Magnesia erat una ex tredecim præcipuis civitatibus Asiæ, in qua olim Diana Licofrine potissimum culta fuit. Pertinet huc pariter nummus rarissimus a Magnetibus in memoriam Ciceronis cusus, cum proconsul esset Ciliciæ; quem commemorat Lucas Holstenius l. c. p. 195. Quin et Cicero ad Q. fratrem scribit: *De te a Magnetibus ab Sipylo mentio est honorifica facta, cum te unum dicerent postulationi L. Pansæ restitisse.* Delnceps autem Magnesios vel Magnesianos dictos esse incolas supra dictarum civitatum, perspicuum est ex epistolis S. Ignatii tum genuinis tum interpolatis, quas ad eosdem scriptas legimus.

§ V. *Magnetis nomen proprium viri.*

Enimvero proprium etiam quibusdam viris hoc nomen fuisse, quo sese ab aliis distinxere, exempla Magnetis Argi filii, conditoris Magnesiæ Thessaliæ, Magnetis comici Atheniensis ex urbe Icario, Magnetis poetæ Smyrnæi, Magnetis Hierosolymitani presbyteri, aliorumque, demonstrant: quorum nonnullos commemorat Suidas in *Lexico* s. t. Μάγνης, plures vero recenset Fabricius passim in *Bibliotheca Græca*. Quibus adhuc addi meretur, quod in ms. *Lexico Græco* codicis Coisliniani clxxvii, ex quo plurima apud Suidam loca restitui, non pauca etiam suppleri posse existimat cel. Montfauconius (17), fol. 247 observatum legitur: Μάγνης, ἄνομα κύριον, *Magnes, nomen proprium* (18). Ex his igitur, quæ dicta sunt, lucem accipiunt verba Nicephori patriarchæ CP. indignantis, nomen *Magnetis* consulto omissum fuisse ab Iconomachis, cum testimonium ipsius contra sacras imagines adducerent, ut scilicet hunc alium esse auctorem persuaderent; unde in iudicio antistitum orthodoxorum de verbis Macarii Magnetis, quæ Iconomachi contra D imagines sacras impie usurpaverant, verum auctoris nomen restituit. Quam in rem ipsa Nicephori verba ex codice ms. inedito, quo usi sumus, h. l. apponam: Ἦς δὲ πόλεως ἱερῶς, καὶ ὧν ἐπετρό-

πυσεσεν, οὕτω λέγομεν, ἕως ἂν τὸ Μάγνητος ἀκριτέστερον ἡμῖν καταληφθεῖη ἐξεταζόμενον, πότερον κύριον ἢ ἐθνικὸν ὄνομα τυγχάνει ὄν· λέγεται γὰρ καθ' ἑκατέρου τὸ Μάγνης ὄνομα. Ἴσμεν γὰρ δῆπου καί τινα τῶν ἀρχαίων ποιητῶν οὕτω προσαγορευόμενον· ἤδη δὲ καὶ ἕτερον οικιστὴν τόπου τινὸς πάλα Ἰστρούμενον ἔγνωμεν, ἀφ' οὗ ἡ κατ' αὐτὸν περιοικίς κατὰ τὴν Θεσσαλικὴν χώραν κειμένη Μαγνησία παρωνύμως ὠνόμασται· καὶ Μάγνητες τῶν τῆδε ὠχημένων ἰθαγενῶν τὸ ἔθνος λέγεται· ὧν Ἰσως ἐκεῖθεν τυχὸν μὲν καὶ ἀλλαγῶσε ποι, οὐ μὴν δέ γε καὶ πρὸς τὴν Ἀσιάτιδα μετακηκότων γῆν, τῶν αὐτῶν καθιδρυμένων τινὲς πόλεων Μαγνησίαι ἀπ' αὐτῶν ἐπικέκληνται. *Cujusnam autem urbis pontifex fuerit, et quos cives rexerit, id quidem nondum definimus, quoad de voce MAGNETIS certius nobis constet, sitne proprium viri nomen, an gentis: de utroque enim dicitur vox MAGNES. Scimus quippe et veterum poetarum unum sic nuncupatum fuisse: item alium novimus antiquis celebratum, loci cujusdam conditorem, a quo circumjacens Thessalica regio Magnesia denominata est; indigenæ autem Magnetes dicti, qui quod fortasse inde cum in alias oras (19) tum in Asiaticam terram transmigrassent, eo factum est, ut quædam illic fundatæ urbes Magnesiæ ab iis appellatæ sint.*

§ VI. *Episcopi Magnetis. Ostenditur Macarium Magnetum episcopum, a Photio memoratum, a nostro diversum esse.*

Magnesianos jam inde ab illo tempore, quo epistolam ad eos scripsit S. Ignatius suos habuisse episcopos, vix dubitari potest, cum ipse Ignatius in epistola genuina ad Magnesianos scripta Damam ipsorum episcopum celebret, et a presbyteris Basso et Apollonio distinguat. Quod ipsum et Eusebius, *Histor. eccles.* lib. iii, cap. 56, confirmat, de hac Ignatii epistola ita scribens: Ἐτέρων δὲ (scil. ἐπιστολῆν) τῇ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς Μαϊάνδρω, ἔνοθα πάλιν ἐπισκόπου Δάμα μνήμην πεποίηται. *Alterum quoque dedit epistolam ad Ecclesiam Magnesiæ civitatis, quæ ad Mæandrum sita est, in qua etiam Damam episcopum nominat.* Quapropter et in antiquis Notitiis Græcis utraque Magnesia tum ad Mæandrum, tum ad Sipyllum, in provincia Asiæ proconsulari inter sedes episcopales refertur (20): speciatimque Eusemii episcopi a Magnesia (corrupte legitur *Magnemia*) in concilio Sardicensi A. C. 347; Macarii Magnetum episcopi in synodo ad Quercum contra Joannem Chrysostomum A. C. 403 habita; Daphni Magnesiæ Mæandri episcopi in concilio

Thessalica Magnesia orta, abest ab Epheso xv millia passuum, a Tralle xviii in ynerid., lxx a Smyrnia in ortum hibernum. » Addit ibidem: « Possis Magnesium res Magnesium composuit Græce. Magnesia urbs Lydiæ in Asia Minori, nunc Magnesia Menisso, episcopalis sub archiep. Smyrn. » versus Sardes, et ad Sipyllum montem, in limite Phrygiæ Majoris, est caput regionis, sub Turcis cum arce. » Vide Baudrandi *Lexic. Geog.* sub voce *Magnesia*.

(17) In *Bibliotheca Coisliniana*, p. 230 et 236.

(18) Sic et Porphyrius lib. ii *Περὶ ἀποχῆς*, p. m. 24, memorat ἄνδρα Μάγνητα ἐκ τῆς Ἀσίας, a Theopompo laudatum.

(19) In Cretam scilicet, juxta Cononis narrationem in Photii *Bibliotheca*, cod. clxxxvi, artic. 29.

(20) Conf. Harduini *Index geographicus episcoporum* in tomo XI *Conciliorum*, p. 775, et J. A. Fabricii *Index geographicus episcopatum orbis Christiani*, p. 106, subjunctus ejusdem *Salutari lucæ Evangelii*, Hamb. 1731, 4.

Ephesino A. C. 451; Eusebii episcopi Magnesiæ civitatis Sipyli in concilio Ephesino A. C. 451; Leontii episcopi Magnesiæ Mæandri in synodo Ephesina II, A. C. 449, et in concilio Chalcedonensi A. 451, et in synodo Romana A. 503; Patricii episcopi Magnesiæ circa Mæandrum civitatis Asiæ regionis, in concilio œcumenico VI, sive Constantinopolitano III, A. C. 681; Stephani episcopi Magnesiæ Æmiliorum (Ἀμιλιῶν legitur pro Σιπύλων) provinciæ, in sexta synodo Trullana A. C. 706); Basiliu episcopi Magnesiæ in concilio œcumenico VII, sive Nicæno II, A. C. 787; aliorumque plurium sequioris ætatis nomina in subscriptionibus conciliorum conservata deprehendimus. Insignis hic occurrit locus Photii, et consideratione nostra maxime dignus, qui cod. LIX, p. m. 53, ubi agit de synodo ad Quercum, quæ contra B. Joannem Chrysostomum illegitime coacta est, commemorat, in eadem synodo accusatum fuisse Heraclidem Ephesi episcopum a Macario Magnetum episcopum. Verba Photii hæc sunt: Ἐν ὑπομνήμασι δὲ αὐτὰ ἐπράχθη δέκα πρὸς τοὺς τρισὶν ἄλλὰ τὰ μὲν δύο καὶ δέκα, κατὰ τοῦ ἁγίου τὸ δὲ τρεῖς καὶ δέκατον περιέχει τὰ κατὰ Ἡρακλεῖδου, τοῦ εἰς Ἐφεσον ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντος, οὐπάρ οὐδὲ τὴν καθαίρειν ἰσχυρᾶν τελειῶσαι, ἐτέρων τινῶν κωλυσάντων. Ὁ δὲ κατήγορος Ἡρακλεῖδου, τῆς Μαγνήτων πόλεως ἐπίσκοπος ἦν ὀνόματι Μακάριος. I. e.: *Tredecim hæc (Synodus) actionibus peracta, duodecim quidem contra S. Chrysostomum, tertia decima contra Heraclidem, quem Ephesius ille ordinarat episcopum; hujus tamen depositionem validam reddere, aliis nonnullis prohibentibus, minime potuerunt. Heraclidæ accusator Macarius quidam nomine fuit, Magnetum episcopum.* Hunc tamen Macarium a Photio memoratum diversum fuisse opinor a nostro Macario Magnete, de quo nunc tota instituitur disputatio. Noster enim, teste Nicephoro cum reliquis antistitibus orthodoxis, qui in pervestigandis examinandisque Macarii Magnetis scriptis admodum solliciti fuere, in quibusdam doctrinis Origenem secutus, ac inter alia istud dogma amplexus est, ὡς τέλος; ἔξει ἡ κατὰ τὸν μέλλοντα χρόνον τοῖς ἀσεβέσιν ἀνθρώποις ἡπειλημένη καὶ ἡτοιμασμένη παρὰ Θεοῦ κόλασις, *habituras olim finem eas pœnas, quas impiis hominibus Deus minatus est ac præparavit.* Sed Photianus ille Macarius, Magnetum episcopum, tantum abest ut Origenista fuerit, ut Heraclidem Ephesi episcopum potius Origenianismi accusaverit (21): ex quo capite accusationis ipsi etiam Chrysostomo crimen intentatum

(21) Vid. Photii *Bibliotheca*, l. c. p. m. 55, seq. et cod. xcvi, p. 257 et 265. Sed vide præterea Palladium, testem αὐτόπτην, in *Vita Chrysostomi*; Socratem, *Hist. eccl.* lib. vi, c. 17, et Sozomenum, lib. viii, c. 19, necnon epistolam Chrysostomi ad Cypriacum, etc.

(22) Ex isto more antiquo Eusebii Cæsariensis episcopus Nicephoro in *Antirrheticis* vocatur ὁ τῆς Καισαρείων τῆς κατὰ Παλαιστίνην ἀρχιερεὺς, etc. Non diu post Adriani tempora episcopi similes videti volebant pontificis maximi Judæorum; præ-

fuisse legimus, propterea quod Heraclidem diaconum suum Ephesinæ Ecclesiæ constituisset episcopum. Exinde igitur non sine magna probabilitatis specie colligere licet, duos vel plures istius urbis Magnesiæ episcopos idem nomen Macarii habuisse, in quibus vero dispar ætatis, qua florere, et opinionum, quas amplexi sunt, observanda est ratio.

§ VII. Macarium fuisse episcopum.

Nostrum porro Macarium Magnetem itidem fuisse episcopum, inter alia vel titulus ἱεράρχου innuit, qui eidem tribuitur, et antiquissimis olim antistitibus fuit communis: cum ecclesiastici scriptores ἱερέας et sacerdotes appellare soleant duces et rectores gregis Christiani, ἱεράρχας vero et ἀρχιερεῖς pontifices atque episcopos (22), vel quia ante susceptam Christianam religionem his vocabulis assueverant, vel quod Veteris Testamenti stylum in ea sibi imitandum putarent; vel quod generale vocabulum ad sermonis compendium sibi nullum reperirent aptius. Ex multis unicum hic sufficiat testimonium Polycratis Ephesini episcopi apud Eusebium, *Hist. eccl.* lib. v, c. 24, in quo Joannem evangelistam hierarcham et summum pontificem vocat, qui pontificale πέταλον gestavit. Licet enim haud ignorem, Stephanum le Moyne (23) eundem Polycratis hæc in parte præter rem vellicare, ut hypothesi suæ inserviat, primo et secundo sæculo vocem pontificis et sacerdotis apud probos auctores istorum sæculorum nunquam occurrere: idem tamen lectur, p. 30 has voces ab ethnicis desumptas jam ineunte sæculo III, in Ecclesiam Christianam introductas fuisse. Quin et primis Christianismi sæculis episcopos hoc nomine honoratos fuisse, ex solo Tertulliano constare potest, qui in lib. *De baptismo*, cap. 17, scribit: *Dandi quidem (baptismi) habet jus summus sacerdos, qui est episcopus, dehinc presbyteri, etc.* Nec longo tempore post in concilio III Carthaginiensi hic canon xxvi factus est: Ut primæ sedis episcopus non appelletur *princeps sacerdotum*, aut *summus sacerdos*, aut aliquid hujusmodi, sed tantum *primæ sedis episcopus*. Hierarchas vero sequiori demum ætate omnes appellatos fuisse episcopos, communesque cum summis pontificibus functiones habuisse, ex veteri ritu ordinationum sacramentum passim inter alios comprobavit Isaacus Habertus in *Pontificali Ecclesiæ Græcæ*, p. 341 seq., qui et peculiari observatione IV, de hierarchæ seu episcopi functione, quæ a S. Dionysio ἀποστοργία dicitur, egit (24). De nostro igitur Macario Magnete hierarcha s. episcopo ita testantur antistites ortho-

sbyteri eodem, quo sacerdotes, loco versari dicebantur; diaconi cum levitis comparabantur, notante ven. Dn. Moshemio in *Historia eccl.*, sæcul. II, part. II, cap. 2, § 6, recentissimæ editionis. Quæ comparatio jam tum nititur fide Clementis Romani in epist. I ad Corinthios, cap. 40.

(23) In notis ad *Varia sacra*, tom. II, p. 25, 33.

(24) Nota etiam sunt Joannis Euchaitorum metropolitæ, Philothei patriarchæ CPol. aliorumque scripta encomiastica in tres hierarchas, Basilium M., Gregorium Nazianzenum, et Joannem Chryso-

doxi apud Nicephorum CP. in sæpius laudatis *Antirrheticis*: Ἡ μὲν οὖν βίβλος Μακαρίου μὲν ἐπιγέγραπται, ἱεράρχου δὲ τῆν ἀξίαν· ὅπερ οὐχ ἡ ἐπιγραφή μόνη δείκνυσιν, ἀλλ' ἤδη καὶ ἡ ἔξωθεν ἐν ταῖς πτυχαῖς τῆς βίβλου ἀρχαιοτάτης οὐσης φιλοτίμως τυπουμένη τοῦ Μακαρίου τούτου εἰκὼν ἐκτυπώτερον παρίστησι. Στολὴν γὰρ ἱερέως τοῦτον ἀμπερόμενον ὑποφαίνει, καθὰ δὴ πολλαχοῦ καὶ ἐν ἑτέραις δέλτοις ἀνιστορούμενον εὐκρεπῶς τὸν οἰκτεῖον συγγραφέα βλέπομεν. *Liber itaque inscriptum habet Macarii nomen, item dignitatem, nempe pontificis. Idque non titulus solum indicat, sed ipsa etiam extrinsecus libri vetustissimi tegumentis eleganter impressa Macarii hujus effigies evidentius probat. Nam hunc sacerdotali veste indutum exhibet, quemadmodum et in aliis libris auctorem eleganter depictum sæpius videmus.* Ad quæ verba quidem Tillemontius, cum quo Boivinius olim fragmenta Magnetis communicaverat, in *Historia imperatorum*, et quidem in Vita Constantini Magni (25) hunc in modum commentatur: *Car, pour ce qu'ils assurent, que le manuscrit qu'ils en avaient trouvé était très-ancien, cela serait plus considérable, si son image n'y avait pas été habillée en évêque. Car assurément cela n'est pas du ive siècle, ni apparemment du ve. Sed præterquam quod ex involucris libri exterioribus et artificiose depicta imagine atque habitu episcopali Magnetis haud judicari potest de genuina antiquitate operis, vel ætate auctoris; cum vel ipsum Christum, apostolos et antiquos plerosque clericos tunicatos et palliatis veteres picturæ et litteræ referre soleant: nihil tamen obstat, quominus per στολὴν ἱερέως longam atque ad talos demissam vestem intelligamus, quæ cum ἡγῶν sive pallio pontificis maximi Hebræorum fere conveniat, ita ut ad ejus similitudinem tunica deinde episcopalis in Ecclesia Christiana sensim introducta sit (26). Quale ἱμάτιον (quod scriptores ecclesiastici alias διπλοῦδα appellant, hoc est vestem duplicatam, quæ totum veluti corpus duplicando circumvolvitur) ipsum etiam Servatorem nostrum gestasse (27) haud dubitant ii, qui de re vestiaria veterum scripserunt: inter quos imprimis legendus est Joan. Braunius *De vestitu sacerdotum Hebræorum*, lib. II, cap. 2, p. 379, et cap. 5, p. 445 seqq. Quid quod et ærea illa statua Paneadensis, quam Eusebius luculentissimus et oculatus testis apud Cæsaream Philippi usque ad suam*

ætatem stetit testatur, Christum Dominum διπλοῦδα κοσμίως περιβεβλημένον, hoc est duplicata veste, tunica scilicet et pallio, decenter indutum, ex communi istius ætatis opinione et vestiendi more repræsentaverit (28): ut adeo hoc vestimenti generis a primis Ecclesiæ Christianæ sæculis haudquam fuerit alienum. Nulla proinde s' ppetit ratio, cur longas vestes episcopales, si a reliquis vestium ornamentis paulatim introductis discesserimus, ad tempora sæculo IV vel V inferiora demum referendas esse censeat Tillemontius. Contrarium forte jam tum colligi posset ex Polycratis Ephesiorum episcopi modo allegata epistola apud Eusebium *Hist. eccl.*, lib. V, c. 24, in qua S. Joannem apostolum memorat τὸ πέταλον, sive laminam auream, tanquam sacerdotalis habitus insigne, gestasse (29), quippe quod honoris insigne primos illos Christianorum pontifices exemplo Judaicorum pontificum imitatos esse arbitratur Henr. Valesius in notis ad hunc locum. Verum cum nonnulli (30) hæc potius metaphorice intelligi malint, non quod Joannes revera sacerdos fuerit, vel cum sacerdotalibus ornamentis incedere solitus esset, sed quia dotibus, meritis, virtute, sanctitate, sacerdotis Leviticis superaret, et cognitionis suæ sublimitate ita se attolleret et assurgeret, ut cælos ipsos et Sancta sanctorum penetrasse videretur: misso paulisper isto testimonio, fortius provocare licebit ad Eusebii Cæsariensis orationem panegyricam de ædificatione Ecclesiarum Paulino Tyrionum episcopo A. C. 315 dictam; in qua Paulinum cæterosque episcopos præsentem statim ab initio hunc in modum alloquitur: Ὁ φίλοι Θεοῦ καὶ ἱερεῖς, οἱ τὸν ἅγιον ποδῆρη, καὶ τὸν οὐράνιον τῆς δόξης στέφανον, τὸ τε χρίσμα τὸ ἐνθεον, καὶ τὴν ἱερατικὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος στολὴν περιβεβλημένοι, κ. τ. λ. *Amici et sacerdotes Dei, qui sacra tunica talari induti, et cælesti gloriæ corona decorati, divinaque unctione delibuti, et sacerdotali sancti Spiritus veste amicti estis*, etc. (31) Quæ verba si iterum ex sententia Moynii tropologicè tantum et per allusionem ad habitum pontificalem V. T. accipere, nec simul ad præsentem vestitum episcopalem istius temporis respicere venius, verendum erit, ne integrum factum historicum de templo in urbe Tyro exstructo pari ratione in factum quoddam metaphoricum convertatur (32).

stomum: de quibus legi poterit J. A. Fabricius in *Bibliotheca Græca*, vol. VII, p. 558, et vol. VIII, p. 62.

(25) Tom. IV, p. 487 sq., cujus verba citavit Fabricius in *Delectu argumentorum et syllabo scripturarum de veritate religionis Christ.*, p. 66, seqq.

(26) Hinc in missa Ratoldi apud Hugonem Merardum in appendice ad librum *Sacramentorum Gregorii Magni*, p. m. 261, post acceptam stolam ministratur episcopo tunica gyris in tintinnabulis mirifice reflecta, ad similitudinem sacerdotis Aaronici.

(27) Conf. Matth. IX, 20, 21; Marc. V, 27 et 30; Joan. XIX, 23, ex quo ultimo liquet, Christum duplici usum esse vestis genere, scilicet ἱματίου et χιτῶνι.

(28) Vid. Eusebii *Hist. eccl.* lib. VII, cap. 18.

(29) Ἐτι δὲ καὶ Ἰωάννης, ὁ ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Κυρίου ἀναπεσών· ἧς ἐγενήθη ἱερέως τὸ πέταλον πεφορεῶς, καὶ μάρτυς καὶ διδάσκαλος.

(30) Vid. Steph. le Moynes, l. c. p. 28, et vener. E. S. Cyprianus in notis ad Hieronymum *De scriptor. eccl.*, cap. 45, p. 121, ex edit. Fabricii *Bibliothecæ ecclesiasticæ*. Conf. etiam Jo. Gottl. Heineccii diss. *De habitu et insignibus apostolorum sacerdotalibus*.

(31) Vid. Eusebii *Hist. eccl.*, lib. X, cap. 4, p. m. 371.

(32) Conf. Jo. Mich. Heineccii *Abbildung der Griechischen Kirche*, part. III, cap. 1, § 23, p. 37.

De Heracla Alexandrinæ Ecclesiæ presbytero, qui postea ejusdem loci episcopus fuit, jam tum Origenes apud Eusebium, *Hist. eccl.* lib. vi, c. 19, p. 221, testatur, illum, cum vulgari veste antea usus fuisset, ea deposita philosophicum induisse habitum (hoc est pallium cum tunica), illudque pallium postea etiam retinuisse (33). Pacatis vero Christianorum rebus, magis invaluit vestitus sacerdotibus proprius. Stulam sacerdotalem auro contextam refert Theodoretus (54) a Constantino Magno donatam Macario episcopo Hierosolymitano, ut ea indutus divini baptismi ministerium perageret. Ex quo loco apparet quam vetusta sit consuetudo sacrarum vestium in Ecclesia, judicantem Henr. Valesio in adnotationibus ad h. l. Eustathium, Sebastiae in Armenia episcopum, a patre suo Eulalio Cæsareæ Cappadocum episcopo depositum fuisse, ἐπειδὴ ἀνάρμοστον τῇ ἱερῶσύνῃ στολὴν ἡμῶστο, eo quod vestem sacerdoti minime convenientem gestasset, auctor est Socrates in *Hist. eccl.* lib. ii, cap. 43. Sozomenus (35) rem magis illustrat, commemorans, Eustathium, habito concilio Gangrensi, in quo damnabatur, mutasse vestem, et conformiter reliquis sacerdotibus processisse. Unde liquido apparet, episcopos ejus temporis, abjecto pallio philosophico, jam tum peculiarem sumpsisse habitum. Iluc etiam pertinet tunica, qua presbyter Nepotianus in ministerio Christi utebatur, quam sibi relictam Hieronymus scribit in epistola de ejus morte ad Heliodorum. Mitto reliqua, quæ de vestibus pontificalibus singulisque sacris indumentis episcoporum tam communibus quam peculiaribus, ex antiquitate ecclesiastica studiose collegit cardinalis Bona *Rerum liturgicarum* lib. i, cap. 24, et Ilugo Menardus in notis ad Gregorii papæ *Librum sacramentorum*, p. 361 seqq., ubi simul iconem S. Remigii episcopi, sacris vestibus induti, exhibet (36).

§ VIII. De ætate Macarii Magnetis. Probatum eum sæculo iii vixisse.

De ætate auctoris nostri, qua floruit, et quo tempore scripti sint ipsius libri Ἀποκριτικῶν, diversa feruntur eruditorum judicia. Franc. Turrianus in *Dogmatico de justificatione* (quem Romæ apud Antonium Bladum anno 1551 typis (37) subjecit) hunc Magnetem auctorem gravissimum et vetustissimum, quem ante mille et quadringentos annos (hoc est A. C. 150) vixisse putat, appellare haud veretur. Quapropter et Sandius in tract. *De veteribus scriptoribus eccles.*, p. m. 19, hac censura eum excipit: Qui auctor quamquam Turriano est scriptor ecclesiasticus temporibus apostolorum vicinus, mihi tamen est certus hæreticus. Turriani igitur mentem

haud curate expressit Guil. Caveus in *Historia literaria script. eccl.*, p. m. 114, scribens: *Magnes, scriptor valde obscurus, vixit (si ætatem ejus recte collocent Turrianus et Scribonius) circa annum 350.* Turrianus enim totis ducentis annis antiquiorem eum fecerat, ætatem ejus non ad A. C. 350, sed ad annum 150 referens. Antonius Possevinus in *Apparatu sacro* (38), tom. II, p. m. 50, Magnetem circa annum C. 308 floruisse existimat, dum eundem *pervetustum auctorem* nominat, qui ante mille et trecentos annos evangelicæ apologiæ libros Græcæ scripserit ad Theosthenem adversus gentiles Evangelii calumniatores. Thomas Bozius Eugubinus, Congregationis Oratorii presbyter, sæculi v scriptorem constituit cum in opere *De signis Ecclesiæ Dei*, lib. xiv, p. 51 (39), scribit: *Audi nunc Magnetem, qui vivebat ante annos mille ducentos et ejus scripta sunt in Bibliotheca Veneta.* Certiora omnino, quam quidem hactenus habuimus, nobis præbent indicia *Libri antirrhethici* Nicephori patriarchæ Constantinopolitani, in quibus disputatio continetur, quæ tota versatur circa testimonium Macarii Magnetis, quod contra imaginum cultum ab Iconomachis erat productum. Illam vero disputationem sæculo ix ineunte constat esse editam ab antistitibus orthodoxis, quibus præerat Nicephorus patriarcha. In cujus quidem initio certa quædam auctori nostro assignatur ætas, dum floruisse ibidem dicitur Macarius Magnes annos plus quam trecentos a prima Evangelii prædicatione, hoc est, post annum a morte Christi trecentessimum. En ipsa codicis ms. verba: Χρόνους ἔσπερον ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους ἀκμάσαντα τὸν ἄνθρωπον καταλαβανόμεθα, ἐξ οὗ τὸ ἀποστολικὸν καὶ θεῖον ἐξέλαμψε κήρυγμα. Ἦς δὲ πόλεως ἱερῆς, καὶ ὡς ἐπετρόπευσεν, οὕτω λέγομεν, ἕως ἂν τὸ Μάρτυρος ἀκριβέστερον ἡμῖν καταληφθεῖται ἐξεταζόμενον, κ. τ. λ. Virum autem illum comperimus floruisse supra annos trecentos, ex quo primum apostolici divinitusque præconii lux effulsit. Cujusnam autem urbis pontifex fuerit, et quos civis rexit, id quidem nondum definimus, quoad de voce MAGNETIS certius nobis constet, etc. Magnopere exinde falli liquet eos, qui Magnetem nostrum ut novum aliquem ac nuperum Græculum calumniantur, cum scriptoribus sæculi ix, bene exploratis omnibus circumstantiis, satis jam tum perspectum fuerit, auctorem istum ætatem sæculi iii, vel incipientis sæculi iv, præ se ferre. Nec est quod adversariis suspecta esse queant ea, quæ de istius auctoris antiquitate in allata disputatione statuuntur. Expediebat enim imaginum defensoribus, fidem vellicare et infringere, antiquitatem pariter atque auctoritatem imminuere illius scripto-

(33) Notum est illud Tertulliani in lib. *De pallio*, cap. 6, ubi se omnibus cumulatam bonis arbitrat, quod pallium divinæ philosophiæ argumentum induerit, dum scribit: *At ego jam me illi etiam divinæ sectæ ac disciplinæ commercio confero. Gaude pallium, et exsulta: melior jam te philosophia dignata est, ex quo Christianum vestire cepisti.*

(54) *Hist. eccl.*, l. ii, c. 27.

(35) In *Hist. eccl.* l. iii, c. 14.

(36) Conf. et Heineccii *Abbildung der Griechischen Kirche*, l. c., p. 38.

(37) Vid. Ant. Possevini *Apparatus sacer*, tom. I, p. 595.

(38) Colonæ Agripp. 1608 edito.

(39) Edit. Colon. Agripp. 1626.

ris, qui suis opinionibus repugnare videbatur, et quem eorum adversarii Iconomachi multo labore tanquam testem fide dignissimum contra ipsos produxerant.

§ IX. *Ætas Macarii Magnetis colligitur ex criteriis libri internis.*

Ne autem frustra videantur antistites Ecclesiæ orthodoxi tantam Macario Magneti assignasse ætatem, præter externa testimonia etiam ex sedula lectione scriptorum ipsius conquirenda erunt argumenta et κριτήρια quædam interna, ex quibus, si non majorem, saltem indubiam sæculi III ætatem perspicere fas sit. Quam in rem ante omnia observandum erit, locum auctori nostro deberi inter istos veteris Ecclesiæ scriptores, qui ante pacem Ecclesiæ datam præstantissimas pro veritate religionis Christianæ adversus gentilium calumnias conscripserunt apologias (40). Id enim et titulus libri Ἀποκριτικῶν πρὸς Ἑλληνας, vel Ἀπολογία τοῦ Ἐθαγγελλοῦ, et veterum apologetarum consuetudo, propriaque de monarchia divina contra gentes disputandi ratio (41) perspicue satis commonstrat; tum et præcipuus totius operis scopus confirmat, qui adversus celebrem quendam sui temporis philosophum inter Græcos, polytheismum gentilium defendentem, et multo supercilio simplicitati fidei Christianæ illudentem, directus est; de quibus ulterius deinceps disserendum erit. Ista vero omnia indicio nobis sunt, auctorem nostrum ea jam tum ætate vixisse, qua persecutiones Ecclesiæ Christianæ a gentilibus excitatæ adhuc apologias pro vindicanda Christianæ doctrinæ veritate et sanctitate flagitarunt. Ex quo enim paganismus opera Constantini M. prostratus, et Ecclesiæ Christi integra asserta fuit libertas, nec philosophos ullos, nec apologetas, hoc argumentum tanto studio amplius tractasse animadvertemus; cum nec acriter impugare et calumniis impetere diutius liceret sacra Christianorum divina virtute propagata, nec tanto argumentorum robore vindicare atque tueri necesse esset (42). Inprimis cum inter eos, quibus res Christianæ sæculi IV et V non ignotæ sunt, ex Ammiani Marcellini, Chalcedii, Themistii, aliorumque monumentis satis perspectum sit, sapientiores istius ætatis philosophos, exemplo Ammonii magistri sui, conciliatorum veluti munus suscepisse inter Christianos atque gentiles, et utrorumque rationes conjungere quodammodo ausos esse. Quid quod Adria-

nus imperator in fragmentis nostris Macarianis a Græco philosopho de monarchia divina disputante in exemplum disputationis adducitur, at a modo imperandi humano similem monarchiæ divinæ rationem colligeret? quod conjecturæ locum facit, philosophum, cum quo contendit Macarius, ab ævo Adriani non adeo longo remotum fuisse intervallo. Atque huic sententiæ astipulantem video eximium antiquitatis ecclesiasticæ scrutatorem Tillemontium, qui l. c. antistitem orthodoxorum judicium de ætate Macarii nostri prolatum ita comprobatur atque suffulcit: *Ils nous apprennent que le dessein de cet ouvrage était de combattre les païens, particulièrement un philosophe aristotélicien qui reconnaissait un seul Dieu souverain, mais chef de plusieurs autres dieux, et qui employait tout le faste de son éloquence, et toute la subtilité de sa dialectique, contre la simplicité de la religion chrétienne. Cela est favorable pour faire cet auteur encore plus ancien qu'ils ne disent, et le mettre dès le temps des persécutions, puisque ni les philosophes, ni les apologistes n'ont plus guère traité cette matière depuis que Constantin a abattu le paganisme et a fait dominer l'Eglise. Ce philosophe, voulant donner un exemple d'un monarque, prend celui d'Adrien. Et cela porte naturellement à croire qu'il n'était pas fort éloigné du temps de ce prince.*

§ X. *Hæc de ætate Macarii Magnetis conjectura confirmatur ex narratione de statua Paneadensi.*

Accedit stabilindæ antiquitati auctoris nostri novum robur ex fragmento decimo operis ipsius, in quo de Berenice muliere Edessena sive Paneadensi juxta Eusebium *Hist. eccl.* lib. VII, cap. 18, a profluvio sanguinis liberata et per salutarem fimbriæ tactum a Servatore sanata refert, ejus facti imaginem ære expressam, sive statuam in perpetuum miraculi memoriam erectam, suo tempore adhuc incolumem fuisse, ὡς ἄρτι τοῦργον γενόμενον, οὐ πάλαι, ut res non olim facta, sed hodie fieri videatur. Enimvero statuam illam a Maximino tyranno, qui paulo ante Constantinum M. imperavit, jam sublatam fuisse, docet Asterius Amasææ episcopus, qui se Juliano supparem ostendit in oratione *adversus avaritiam* (43), ubi superstites notat plurimos, qui ab eo inducti fuissent ad fidem negandam. Verba Asterii ex homilia in Jairum et mulierem ἀποβροῦσαν exhibet Photius in *Bibliotheca*, cod. CCLXXI, p. m. 1507 et Franc. Combesius in *Auctario novo Bi-*

(40) De quibus vid. Ad. Rechenbergii diss. *De apologiis doctorum veteris Ecclesiæ Christianæ*, quæ reperitur in volumine *Exercitationum in Novi Testamenti historiam ecclesiasticam et litterariam*, p. 305 seqq.; quibus proinde Macarii nostri scripta pariter accenseri merentur.

(41) Ad Irenæi epistolam, de monarchia, ad Florinum, seu quod Deus non sit conditor malorum, Henr. Valesius in adnot. ad Eusebii *Hist. eccl.*, l. V, c. 20, p. m. 101, recte adnotat: *Veteres Christiani hac voce crebro uti solebant, quoties adversus gentiles disputarent: eoque titulo comptures libros*

ediderunt, ut unum Deum omnium rerum conditorem ac regem esse ostenderent.

(42) Posteaquam Constantinus civitati Christianæ pacem ac felicitatem extremam comparaverat, genus hoc philosophorum plerisque Christianis invisum erat admodum, neque multi antistites facile a se impetrabant, ut nomen et disciplinam Platonicam æquo ferrent animo. Ven. Mosheimius in notis ad Gudworthum, p. 734.

(43) Apud Franc. Combesium tomo I *Auctarii: novi Bibliothecæ Patrum*, p. 55.

bibliothecæ Patrum, tom. I, ex quibus p. 276 sq. sequentia potissimum huc spectant: Καὶ οὐδὲν ἐκώλυε μέχρι νῦν σώζεσθαι τὸν ἀνδριάντα, καὶ δεικνύειν ἀμφοτέρω, καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ θαυμάσιον, καὶ τῆς εὐπαθοῦσας τὸ χαριστήριον· εἰ μὴ Μαξιμίνος ἐκεῖνος ὁ μικρὸν (44) πρὸ τοῦ Κωνσταντινοῦ τῆς Ῥωμαίων βασιλείας προηγγησάμενος (45), ἀνὴρ εἰδωλόλατρησ καὶ δυσσεβῆς, καὶ ζῆλοτυπῶν ἐν τῷ ἀγάλματι τὸν Χριστὸν, ἀνέλειτο τῆς πολίγνης τὸν χαλκὸν μόνον, οὐ τὴν μνήμην τῶν γενομένων. *Nec quidquam vetabat, ut ne hactenus statua sospes esset, amboque illa ostenderet, tum Dei miraculum, tum mulieris beneficio affectæ gratam mentem; nisi Maximinus ille, qui paulo ante Constantinum Romani imperii sceptrā moderatus est, vir idololatra atque impius, ac Christo in imagine invidens, statuam æneam ipsam solam ab oppido sustulisset, non rerum gestarum memoriam.* Alio loco idem asserit Asterius, Maximini impietatem, qui in istud monumentum Paneadense jam tum bacchari cœperat, sua ætate pariter imitatum esse Julianum: "Ὁν ζῆλώσας καὶ τὴν ἀσεβειαν μιμησάμενος ὁ ἐφ' ἡμῶν Ἰουλιανὸς, τὰ παραπλήσια ἐπὶ τοῖς Χριστοῦ ὁμοιώμασιν ἔδρασε. Unde et merito Gregorius Nazianzenus in orat. I adversus Julianum imperatorem, quoad statuas et imagines ipsorum prostratas, Julianum cum Maximino componit. Quamvis itaque Philostorgius (46), Sozomenus (47) aliique scriptores istius statuæ destructionem Juliano potius Apostatæ, vel etiam ipsis Paneadensibus tribuere velint: id tamen sponte ex allato Asterii testimonio consequitur, Macarium nostrum ante Constantini M. ætatem, et ex fide reliquorum scriptorum ante Juliani tempora vixisse, suosque libros Ἀποκριτικῶν conscripsisse. Instituti nostri ratio haud permittit huic disquisitioni de vera origine monumenti Paneadensis longius immorari, singulaque excutere argumenta, quibus Theodorus Hasæus, vir, dum viveret, πολυμαθέστατος (48), istud non in memoriam miraculi a Christo patrati a muliere hæmorrhousa erectum, sed ab ipsa urbe Paneadensi Adriano imperatori cousecratum fuisse, summo studio demonstrandum sumpsit. Illud vero constat tum ex laudatis Macarii, Eusebii, Asterii, Photii aliorumque testimoniis, tum ex ipso Juliani vel Paneadensium facto, illis temporibus satis antiquis saltem ex communi hominum opinione statuam Paneadensem pro Christi imagine habitam fuisse (49). Ut taceam, vix credibile videri, Julianum imperatorem ejusmodi statuas, quæ honori principis tam pii, justī, benefici, Ἄδριαυ, splendido *Restitutoris* elogio toties

(44) Μικρὸν deest apud Photium.

(45) Photius ἀρξας βασιλείας.

(46) *Hist. eccl.* lib. vii, cap. 5.

(47) *Hist. eccl.* lib. v, c. 21.

(48) In diss. de statua hæmorrhousæ, quæ reperitur in *Sylloge dissertationum* ipsius Bremæ edita p. 314 seqq.

(49) Veritatem totius historiæ ex nostratibus imprimis vindicarunt Chemnitius in *Examine concilii*

condecorati, posita fuisset, indignissimis adeo modis subverti, per urbem trahi confringique, et suam ejus loco reponi jussisse imaginem; quam tamen igne cœlitus delapso statim dirutam, reliquias vero statuæ Christo positæ a Christianis ejus ætatis in ecclesia sua collectas et aliquandiu conservatas fuisse tradunt Philostorgius, Sozomenus, Glycas, Theophanes, Nicephorus, aliique plures.

§ XI. *Diluntur objectiones Tillemontii 1° A mentione templorum Christianorum.*

Dissimulanda tamen non sunt, quæ pariter in scriptis Magnetis nostri occurrunt dubia, quæque nonnullis antiquitatem ipsius hactenus evictam haud parum infringere videbuntur; qualia vel ipse laudatissimus Tillemontius observasse sibi visus est, cum ex facta templorum Christianorum mentione ita concludit: *Néanmoins, puisqu'il marque que les chrétiens bâtissaient alors de grandes églises, il ne peut avoir écrit au plus tôt que vers le milieu du troisième siècle.* Nititur hæc objectio istis verbis, quæ in philosophi Græci argumentatione pro idololatria habentur: Ἄλλὰ καὶ οἱ Χριστιανοὶ μιμούμενοι τὰς κατασκευὰς τῶν ναῶν, μεγίστους οἴκους οἰκοδομοῦσιν, εἰς οὓς συνιόντες εὐχονται, καὶ τοὶ μηδενὸς κωλύοντος ἐν ταῖς οἰκίαις τοῦτο πράττειν, τοῦ Κυρίου δηλονότι πανταχῶθεν ἀκούοντος. I. e.: *Sed et Christiani templorum extruendorum morem imitati, domos maximas construunt, in quas convenientes precantur, tametsi illos nemo impedit, quominus id domi faciant, Deo scilicet ubique audiente.* Enimvero ex citatis fragmenti verbis liquido satis appareat, hunc ethnici philosophi sermonem esse, qui gentilium suorum templa τοὺς ναοὺς, Christianorum vero ædes sacras tantum τοὺς οἴκους appellat, atque in ista comparatione magnum adhuc discrimen per imitationem aliquam sensim tollendum constituit. Habuerunt enim Christiani istius ætatis omnino sacras suas ædes, basilicas et templa sua, sed non more ethnico consecrata, nec sublimibus elata fastigiis: quemadmodum locum istiusmodi publicum, Alexandro Severo concedente, a Christianis occupatum, et ad sacra destinatum, testatur Lampridius in ejus Vita; et templum Nicomediense in Bithynia, quod initio persecutionis a Diocletiano excitatæ solo adæquatam est, memoratum legimus a Lactantio *De mortibus persecutorum*, cap. 12 (50). Nimis ergo leve est istud argumentum, quod ex denominatione ædium sacrarum a Christianis extructarum ad imminuendam scriptoris nostri antiquitatem desumitur: quippe per οἴκους non templa ad morem gentilium splendide constructa, sed

Trident., part. iv, p. 45; Dorscheus in *Commentario in quatuor evangelistas*, p. m. 167 seqq., et Gotfr. Olearius in *Observationibus sacris in Matthæum*, p. 276 seqq.

(50) Ut præteream alia sacrarum ædium per illam ætatem vestigia, collecta a Tillemontio tom. III *Historiæ imperatorum*, de persecutione Maximiani, artic. 6, et Guil. Beveregio, in *Codice canonum visdicato*, pag. 296 seqq.

ampliores domus, in quibus Christianorum conventus precandi causa instituebantur, intelligi in propatulo est. Quales jam sæculo III a Christianis erectas fuisse, passim memorat Eusebius, easque vocat *προσευκτηριῶν τοῦς οἴκους*, *sacras ædes*, et *ἐκκλησίας*, *ecclesias*, alibi vero τοῦς οἴκους ἐν οἷς συνήγοντο, *ædes suas, in quibus conventus peragebant*, ac tandem οἴκους ἐκκλησιῶν, *ædes ecclesiarum* (51). Quid quod idem Eusebius *Histor. eccles.* lib. VII, cap. 30 (52) diserite narrat, Aurelianum imperatorem a Christianis interpellatum jussisse, ut Paulus Samosatensis hæreticus pelleretur domo ecclesiæ, τῆς ἐκκλησίας οἴκου, et hæc domus iis traderetur, quibus Italici Christianæ religionis antistites et Romanus episcopus scriberent. Id autem negari nequit, τῆς ἐκκλησίας οἶκον, et locum, in quo Christiani veteres cultus divini gratia conveniebant, ante Constantini Magni tempora vix unquam *templi* nomine insignitum fuisse; uti recte observat Dav. Blondellus *De episcopis et presbyteris*, sect. III, pag. 254 seq.

§ XII. 2^a A descriptione regionum insignium.

Aliam difficultatem movet Tillemontius ex sermonibus Macarii Magnetis in *Genesin*, in quibus primum hominem ad imaginem Dei creatum regia veluti dignitate conspicuum introducit, ibidemque purpuræ, diadematis, atque sceptri ornatum regibus attribuit auctor: quæ tamen Romanis imperatoribus vix ante sæculi IV ætatem in usu fuisse, veterum scriptorum monumenta testantur. Audiamus ipsa Tillemontii verba: *Il y représente le premier homme comme un roi, quoique sa royauté ne fût point marquée par la pourpre, par le diadème, ni par le sceptre. C'étaient donc là de son temps les marques de la royauté. Et puisque nous ne voyons point que les empereurs romains se servissent communément du diadème que depuis Dioclétien, ou peu avant lui: ce peut être une preuve que cet auteur n'a point écrit avant ce temps-là. Mais je ne vois point que ni alors ni longtemps depuis, on parle de sceptre: et Macaire peut avoir voulu marquer ce qui se faisait, soit parmi les Romains, soit parmi les autres peuples.* Liqueat ex his verbis, rectissime jam tum huic dubio satisfacisse ipsum Tillemontium, cum Macarium non ad Romanorum tantum, sed et aliorum populorum respexisse morem existimat, quibus purpura, diadema atque sceptrum inter præcipua regis dignitatis numerabantur insignia. Pari modo etiam Tertullianum, scriptorem sæculi II, jam tum diadematis atque sceptri regii meminisse legimus in lib.

(51) Vid. Euseb., *Hist. eccl.* lib. VIII, cap. 2, p. 295, 294. Ibid. cap. 17, p. 316. Ibid. lib. IX, cap. 9, p. 362.

(52) P. m. 282.

(53) P. m. 501 seq. edit. Bœclerianæ Argent. 1644, 8.

(54) Plura exempla huc facientia suppeditat Wolff. Lazius in *Commentar. de republica Romana*, lib. IX, cap. 2, p. 755 seqq. Idem quoque Herodianus lib. VI, c. 8, de Maximini electione refert:

A *De pallio*, cap. 5: *Tamen inquis, ita a toga ad pallium? Quid enim si et a diademate et a sceptro? An aliter mutavit Anacharsis, cum regno Scythiæ philosophiam prævertit? Quid quod et imperio Romano ad monarchiam deducto, principes ipsi, qui etiam imperatores dicebantur, quoniam regium nomen Romæ infaustum invisumque erat, purpuram tamen pro insigni imperatorio servaverunt? ut auctor est Capitolinus in Maximis et in Gordiano, necnon Lampridius in Historia Alexandri Severi, cap. 51. Sic pariter Herodianus de Gordiani inauguratione ad imperium locutus lib. VII, cap. 5 (53), scribit, adolescentes, impetu in ædes facto, Gordianum supra grabbatum requiescentem offendisse, circumfusosque senem purpura induisse atque Augustalibus honoribus consalutasse (54). Verum et diadema, quod Suidas τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα, et Hesychius στέμμα βασιλέως interpretantur, inter ornamenta imperialia atque regia plurimarum gentium inde ab antiquissimis temporibus adhibitum fuisse, omni dubio vacat. Duplici enim diademate Artabanum Parthorum regem usum fuisse memorat Herodianus *Histor.* lib. VI, cap. 2, p. m. 257; quemadmodum et in sacris paginis inter ornatum Mardochai regium διάδημα βύσσινον πορφυροῦν relatum legimus Esther. VIII, 15. Equidem in Romanorum monumentis, speciatimque Ammiano Marcellino, non sine graviore causa adnotatum est, invidiæ Pompeio datum fuisse ab obtrectatoribus, quod fascia obligatum crus circumferret ulceris causa, veluti rerum novarum affectationis id foret præsigio (55). Julium Cæsarem etiam hoc regni insigne arrogantius affectasse, et cum quidam e turba statuæ ipsius coronam lauream candida fascia præligatam imposuisset, tribunos plebis detrahi coronæ fasciam, et duci in vincula hominem jussisse, testis est Suetonius in ejus Vita, cap. 79. Nec multum abfuit, quin diademate usus esset Caligula, speciemque principatus in regni formam convertisset, nisi prudentum in aula Romana ratio imperatori hæc insignia regia affectanti suggessisset, eum et principum et regum excessisse fastigium (56). Quamvis igitur, propterea quod regium nomen, ac proinde proprium regum insigne, aversarentur Romani, diademate caruerunt per aliquot sæcula eorum imperatores, aut rarissime eo usi fuerunt: nihilo tamen minus istud diadematis genus, quod lauream modo coronam fascia candida præligatam refert, etiam in numismatibus veteribus Augustorum incipientis imperii quandoque adhibitum conspicimus (57). Unde et*

Πορφύραν ἐπιβαλόντες βασιλικὴν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν.

(55) Conf. Plutarchus in Vita Cn. Pompeii.

(56) Vid. Suetonius in Vita Caligulæ, cap. 22.

(57) Conf. Antonii Augustini *Antiquitates Romanæ*, ex nummis veterum, dialogo 6, p. m. 81: *Christianorum vero imperatorum ævo, quod lauro coronari nollent, ut solebant Augusti ante Constantini Cæsaris tempora, seria tali vitta cingebantur, variis gemmis ac lapidibus distincta; etc.*

Horatius Ipso ævo Augusti illud diadema regium A § XIII. 3° A silentio Eusebii atque Hieronymi.
hoc modo describit *Carm.* lib. 11, od. 2 :

*Regnum et diadema tutum
Deferens uni, propriamque laurum.*

Inclinante autem Imperii ætate Aurelianum primum publico ac solemniter more hoc diademate fuisse ornatum, meminit Aurelius Victor in ipsius Vita, cap. 35. Quamvis Jornandes (58), publicum istum usum Diocletiano primum attribuat. Denique dum sceptri usum regum multo adhuc recentiorum Diocletiani ævo inter Romanos fuisse autumat Tillemontius, in eo haud parum falli videtur vir doctissimus et in historicarum veteris ævi monumentis alias versatissimus. De Romanorum regibus ex Dionysii Halicarnassensis (59) testimonio constat, quod Tarquinius transmissa sibi ab Etruscis insignia regia, coronam scilicet auream, et sceptrum eburneum in summitate aquilam habens, pariter atque ipsius successores, gestare consueverint. Sic etiam de populo Romano idem scriptor insimul memoriæ prodidit, quod exterorum regum potestatem confirmaturi, sceptrum et diademata iisdem mittere, in more habuerint. Scilicet potestas, fortuna, et efficacia auspicii consiliique regii, a Deo profecta, sceptri symbolo debuit notari : cuius tanquam regii ornamenti non minus meminere scriptores aureo Augusti ævo celebres. Ita enim inter Priami, Trojanorum regis, insignia, quibus instructus iura vocatis dabat populis, sceptrum pariter Virgilius (60) enumerat :

*Hoc Priami gestamen erat, cum iura vocatis
Mare daret populis, sceptrumque, sacerque tiaras,
Iliodunque labor, vestes....*

Et quid magis confirmant nummi Adriani, item Antonini Pii, et Alexandri Severi Augustorum, in quibus Justitia sedentis est habitu, sinistra virgam tenens, dextra vero pateram gestans? Sceptrum scilicet designat imperium mundi ac reip. administrationem; quamobrem et virgam gestat : patera vero Divinitatem significat, interprete Antonio Augustino in dialogo 2 *Antiquitatum Romanarum*, in nummis veterum, p. m. 19. Unicum adhuc addam exemplum Gordiani, nomen imperatoris cultumque gerentis, in cuius pompa atque comitatu regio virgas identidem laureatas commemorat Herodianus (61); quippe quo insigni principes a privatis dignoscuntur. Ex quibus omnibus dilucide satis conficitur, descriptionem regiam a Macario Magnete supra allatam a consuetudine ac moribus sui sæculi haudquaquam esse alienam; cum id nobis sufficiat, fuisse ea ætate reges purpura, diademate atque sceptro tanquam regis ornamentis conspicuos,

Magnam fortasse speciem habet, quod adhuc objicitur, neque Eusebium, diligentissimum scriptorum suæ ætatis investigatorem, neque Hieronymum in *Catalogo scriptorum ecclesiasticorum*, reliquosve hujus generis scriptores, ullam unquam Macarii Magnetis fecisse mentionem, sed altum ubique illius reperiri silentium. Præterquam autem quod non omnia veteris Ecclesiæ monumenta ad Eusebii et Hieronymi manus pervenerunt, tum multos alios quoque scriptores prisæ ætatis fideique minime dubiæ, e. c. Hymenæum et Athenagoram, silentio ab iisdem prætermisissos esse, cuilibet accuratius legenti patebit. Quapropter et Bellarminus, *De scriptoribus ecclesiasticis*, ad Athenagoram observat : *Mirum autem est, cur Eusebius diligentissimus scriptorum investigator, hujus auctoris non meminisset. Quod autem S. Hieronymus hunc scriptorem omiserit, non est adeo mirum, cum satis constet, catalogum S. Hieronymi ex historia Eusebii esse desumptum, quoad illos scriptores, qui Eusebium præcesserunt.* Eadem igitur ratio etiam hoc loco valebit, et haud mirum, si nec Macarii Magnetis ulla ab Eusebio atque Hieronymo facta sit mentio; cum vel ipse Eusebius (62) fateatur, se non omnia nosse, quæ ex veterum ecclesiasticorum scriptis suo adhuc tempore apud multos servabantur laudabiles diligentiam monumenta; multorum quoque lucubrationes ad se quidem venisse, quorum tamen ne ipsa quidem nomina recensere potuerit, et quorum auctores, quamvis orthodoxi et ecclesiastici fuere, obscuri tamen ignotique fuerint Eusebio, propterea quod ipsi libri auctorum non præferant nomina. Quin et Nicephori CP. ætate hunc auctorem ejusque doctrinam et scripta nondum satis fuisse cognita, perspicitur ex indignatione assistitum orthodoxorum in eum, qui testimonia Magnetis mutilata excerpserat : Οὐκ εἶχομεν δὲ, inquit, ὁ τι δράσαιμεν τῶν νῦν προσελθουσῶν εἰνεκεν χρήσεων· λίαν γὰρ θαυμάζομεν καὶ ἐκπεπλήγμεθα, ὅστις ποτὲ εἶη ὁ ταύτας ἀναλεξάμενος, ὡς τὰς βιβλους αὐτὰς οὐκ ἐξέπεμψε. Πότερον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ συγγραφέως φθονήσας ἡμῖν, τοῖς ταύτης ἐφευρέμενοις καὶ γλιχομένοις; ἢ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἀποκρύψασθαι βουλόμενος, ὡς δὴ εὐθύς τε καὶ ἐκ πρώτης ἐπιβολῆς ἐμφανούς καὶ δήλης τοῖς ἐντευξαμένοις καταστησομένης, κἀντεῦθεν διαδράσαι τῶν δραματούργηθέντων τὸν Ἐλεγχον. Id est : *Ad prolata testimonia quod attinet, non satis constitit nobis, quid faceremus. Miramur enim valde et obstupescimus, quisquis ille est qui ea excerpserit, cur ipsos libros non miserit. An quia scientiam doctrinamque illius laudati scriptoris optantibus nobis desiderantibusque invidit? An quia mente a*

(58) In lib. *De regnorum ac temporum successionibus*, cap. 87.

(59) *Antiquit. Roman.*, lib. 111, cap. 11.

(60) *Æneid.* lib. VII, v. 247. Conf. *ibid.* lib. XII,

v. 206.

(61) *Hist.* lib. VII, c. 6, p. m. 305 :

(62) *Hist. eccl.* lib. V, cap. 27.

auctoris argumentumque operis, quod ab ipso statim exordio evidens manifestumque lectoribus exstitisset, occultare, atque ita fucinum suorum indicium et convictionem vitare voluit? etc. Quod si denique in originem istorum errorum paulo curatius inquirere velimus, qui Macario Magneti nostro imputantur, et de quibus deinceps disserendi locus erit; majoris forte adhuc antiquitatis, quam quidem sæculi III ad finem vergentis ratio patitur, varia colligi possent indicia, quæ superioribus argumentis haud parum adderent roboris. Jubet autem necessitas, ut hanc disquisitionem de ætate auctoris nostri finiamus æquissimo satisque probato Cl. Joannis Boivinii judicio, quod ex autographo viri post fata superstitis hoc loco subjungere haud injucundum fore existimamus: sane si constet, Magnetem ante Origenis tempora floruisse, ut quidam existimant (63), floruisse eum necesse est ea ipsa ætate, qua erroribus illis non defuere magni auctores. Sed interim dum tantæ vetustatis argumenta nobis certa suppetant, totius fuerit cum Nicephoro patriarcha et aliis Iconomachorum adversariis Macarium Magnetem sæculo integro statuere juniorem, ut Origene quidem et Tertulliano recentior, Athanasio autem et concilii Nicæni Patribus æqualis habeatur.

§ XIV. *Macarii Magnetis scripta.*

Accedimus nunc ad recensionem scriptorum Macarii Magnetis, quorum hactenus inter eruditos vix ulla exstitit memoria, nedum certa quædam notitia; quippe inter vetustissimorum auctorum monumenta deperdita (64) hucusque injuria temporum delituisse jam supra indicavimus. Et quamvis hodieum adhuc integra ipsius opera ad manus nostras haud pervenerint, pretiosa tamen ἀποσπασμάτια quamplurima, aliaque ejusdem scriptoris fragmenta ad doctrinam ecclesiasticam perquam utilia, nostro tandem sæculo in præstantissimis bibliothecis feliciter inventa, e tot sæculorum tenebris demum emersisse maximopere gaudemus. Opus ipsum hujus pervetusti auctoris titulo *Apologiæ evangelicæ ad Theostenem adversus gentiles Evangelii calumniatores* insignitum quidem legimus a Zacharia Cretensi, Turriano, Possevino, aliisque recentioribus: et ex Turriano speciatim constat, quinque fuisse libros Ἀποκριτικῶν sive *Responsonum* scriptos a Magnete hierarcha. Quod et diserto longe antiquioris scriptoris confirmatur testimonio in codice ms. bibliothecæ Regiæ Parisiensis optimæ notæ et antiquitatis numero 3502, fol. 205, in quo de libris a Macario Magnete scriptis hæc paucula ad oram codicis minio notata leguntur, quæ quoad ultima verba vetustatis vitio penitus fere oblitterata invenimus: Τοῦ Μακαρίου Μάγνητος καὶ ἑτερον σύγ-

γραμμα εὐρίσκεται ἐν πέντε βιβλίοις διηρημένον πρὸς Ἑλληνας πὲ ... ἐν ταῖς ῥήσι... με ... λ ... In Nicephori CP. *Antirrheticis*, ex quibus potissimum auctoris nostri fragmenta deprompsimus, hæc habetur inscriptio: Τοῦ ἁγίου Μακαρίου ἐκ τῆς τετάρτης βίβλου τῶν Ἀποκριτικῶν, *sancti Macarii es quarto libro Apocriticorum*. In aliis codicibus mss. citantur Macarii Ἀποκρίσεις; quemadmodum hoc opus apologeticum e. c. in cod. Reg. 1986, fol. 237, necnon in cod. 2935, sequenti gaudet titulo: Μακαρίου Μάγνητος ἐκ τῶν πρὸς Ἑλληνας αὐτοῦ Ἀποκριτικῶν, id est *Macarii Magnetis ex ejus ad Græcos Responsis*. De quo titulo audire lubet ipsum Nicephorum ita loquentem: Τὸ δὲ τῶν Ἀποκριτικῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ προκειμενον, ἐπεὶ κατὰ διαφόρων ἡ λέξις σηματομένην φέρεται, ἱκανῶς ἐπετάραττεν τῶν ἀκουόντων τὴν ἀσθησιν, ἔνοιαν δ' οὖν ὁμοῦ ἐνταῦθα παρεῖχεν τῷ ἐντυγχάνοντι, ὡς ἐπὶ προσηρημένων ἢ προτεθέντων εἰς ζήτησιν πρότερον τινῶν λόγων ἐπάγεται, τὴν λύσιν ἢ τὴν ἐπίκρισιν τούτων ὑπαγορεύουσα, κ. τ. λ. *APOCRITICORUM autem vocabulum, quod in titulo occurrit, quia ad varias significationes produciitur, mentem audientium non parum torquebat: dabat tamen lectori hanc suspicionem, quasdam fuisse quæstiones ante controversas, vel ad disceptandum propositas, ad quas vocabulum illud pertineret, et quarum sive solutionem sive examen indicaret, etc.* (65).

§ XV. *Notitia codicum mss. operis Macariani.*

Exstitit olim integrum opus apologeticum Magnetis, quinque libris constans, inter mss. codices bibliothecæ Venetæ, quo codice se usum esse passim profitetur Turriano, dum varia exinde publicavit excerpta partim Græcæ, partim Latine tantum edita. Unicum tantum ipsius locum citabo ex tractatu pro canonibus apostol. contra Centuriatores Magdeb., lib. IV, p. m. 317 (66): *Non pigebit hic repetere, inquit, quæ ex libro V Magnetis contra Theostenem in Dogmatico nostro de justificatione Latine interpretatus sum, cum de fide Abrahæ dissererem. Si quis Græcæ conferre voluerit, inde petat. Scripsit hic auctor ante mille et quadringentos annos libros quinque apologeticos pro Evangelio, qui usque in hodiernum diem in bibliotheca Veneta servantur. Cujus testimonium si qui ut leve ac suspectum rejiciant, credant saltem antiquis bibliothecæ Venetæ catalogis, ex quibus perspicitur, libros illos in bibliotheca D. Marci utique asservatos fuisse, notatosque numero A. 14, idque in papyro et sine tabulis, id est, sine tegmine. Similes catalogos hoc ipsum confirmantes, unum in bibl. Regia Paris., alterum in Colbertina, se vidisse testatur cl. Boivinius; proindeque haud dubitat, quin ii libri, si hodie non reperiuntur, vel furto perierint, ut alii complures,*

retulit in *Bibliotheca Græca*, vol. V, c. 1, p. 276.

(65) Confer etiam quæ supra jam tum in § 8 adducta sunt.

(66) Edit. Eutetia 1573, in-8°.

(63) Confer judicium Tillemontii ex l. c. repetitum in J. A. Fabricii *Delectu argumentorum de verit. relig. Christ.*, pag. 70.

(64) Quapropter et J. A. Fabricius hunc auctorem inter scriptores deperditos sæculi III merito

vel situ consumpti sint, viles scilicet habiti, et ab ipsis bibliothecariis neglecti, propterea quod chartaei et male compacti, et fortasse mutili ac laceri erant. Eamque ipsam cum Boivinio opinamur causam fuisse, cur in eos catalogos, qui nunc in bibliotheca Veneta sunt, non relati fuerunt: in quibus nullam exstare Magnetis mentionem, Boivinium olim docuerat ipse bibliothecarius Venetus, eruditissimus Letus. Quod idem nuperrime adhuc ex litteris doctissimi cujusdam amici, Venetiis vitam agentis, ope promotoris atque collegæ conjunctissimi D. Feuerlini perspeximus. Præter hunc codicem Venenum, qui omnes quinque libros Ἀποκριτικῶν completi dicitur, in *Catalogo mss. librorum bibliothecæ Vaticanæ*, qui olim penes episcopum Norvicensem in Anglia fuit, similiter reperitur hic titulus libri: Μάγνητος ἐκ τῶν περὶ Ἑλλήνας ἀποκρίσεων, quem ex fide excerptorum Jo. Ern. Grabii huc referendum duximus, ut curatius illum codicem investigandi subministraretur occasio. Dum igitur plura ac certiora de integro opere Magnetis aliquando tradantur, jacturam istam aliquateenus resarcire juvabit, si plenior fragmentorum ex hoc thesauro deperdito excerptorum notitiam cum erudito orbe communicaverimus, fontesque, ex quibus ista haurire licuit, indicaverimus. Latebant scilicet in bibliothecis opera S. Nicephori patriarchæ CP. dogmatica, sive *Libri antirrhethici* pro fide orthodoxa adversus Iconomachorum falsas criminationes et perversa dogmata (67), in quibus inter alia reperitur *Disputatio de Macarii Magnetis testimoniis*, quam ex tribus codicibus mss. optimæ notæ, Regio Parisiensi, Colbertino et Coisliniano descriptam ac fidelissimam cura collatam exhibebimus. Colbertinus codex membranaceus, cujus describendi copiam cl. Jo. Boivinio jam tum fecerat Steph. Baluzius, pervetustus est, annorum, ut opinabatur Boivinius, sagacissimus antiquitatis literariæ perscrutator, ferme octingentorum. Regius membranaceus eisdem multo recentior ætatem 500 annorum præ se ferre, et ex priori descriptus esse videtur. Coislinianus bombycinus quidem, sed eximie nihilominus notæ, et antiquus, videlicet xi circiter sæculi, judice celeb. D. Montfauconio in *Bibliotheca Coisliniana*, cod. xciii, pag. 143. In hac *Disputatione* varia leguntur excerpta ex libris Apocriticis Macarii sive ex ejus dialogis cum Græco sive ethnico philosopho, quibus præmissa est a Nicephoro Ἐπίκρισις ἤτοι διασάφησις τῶν οὐκ εὐαγῶς ἐκληφθεισῶν κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων χρήσεων, γενομένη παρὰ τῶν προεστώτων τοῦ ὄρθου τῆς Ἐκκλησίας δόγματος, id est: *Antistitium orthodoxorum judicium sive declaratio de testimoniis* (scil. Macarii

Magnetis) quæ non sincere contra sacras imagines usurpata sunt.

§ XVI. Scopus scriptorum Magnetis.

Scopum totius operis Macarii nostri, de quo supra jam tum § 9 nonnulla adnotata esse memini, optime dijudicandum esse arbitror ex illa descriptione, quam Nicephorus patriarcha cum reliquis antistitibus, qui summa cura hoc scriptum Magnetis perlegendi atque haud perfunctorie examinandi causam habuere, sequentem in modum in *Antirrhethicis* suis exposuit: Θεοσθένει δὲ τινι προσφωνεῖ τῶν ἄγαν εὐνουστάτων αὐτῶ καὶ φίλων, καὶ ὡσπερ τῶν λόγων διορθωτῆ καὶ κριτῆ ὑπάρχοντι· ὁ δὲ σκοπὸς αὐτῶ τῆς πραγματείας κατὰ Ἑλλήνων προάγεται, καὶ τούτων μάλιστα πρὸς τινὰ τῶν ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους διατριβῆς ὄντα ἐπιφέρει τὰς ἀντιρήσεις, δόξης μὲν τῶν μοναρχῶν πρεσβευόντων ὑπάρχοντα, μέγα δὲ ἐπὶ σοφίᾳ τῆ θύραθεν κεκτημένον τὸ φρόνημα, καὶ δεινῶς τὴν ὄφρυν κατὰ τῶν ἱερῶν ἀνασπῶντα δογμάτων, καὶ τοῖς ἐκ τῆς οἰκείας τέχνης σοφισμασί τε καὶ πιθανότησι τῆς ἀπλότητος τοῦ μυστηρίου τοῦ καθ' ἡμᾶς κατακοιμηθῆμενον. Id est: *Scriptum suum nuncupat (Macarius Magnes) Theostheni cuidam amantissimo charissimoque, et quasi librorum suorum emendatori ac judici. Instituti vero operis scopus contra Græcos dirigitur, et ex omnibus unum maxime Aristotelica disciplina imbutum refellere contendit, illius quidem opinionis sanctorem, quæ monarchiam stultuit, doctrina autem profana tumidum, et in sacra dogmata terribile supercilium attollentem, suæque artis fallacibus conclusiunculis probabilibusque argumentationibus simplicitati fidei nostræ illudentem.* Exiunde igitur primum in promptu est Theostenem non fuisse adversarium Macarii Magnetis cum quo in disputatione sua contenderit, sed amicum charissimum, ad quem ceu optimum judicem *Apologiam* suam pro doctrina Christiana contra gentiles Evangelia calumniantes conscripsit, ejusque nomini dicavit. Fallitur propterea Turrianus tum in præfatione ad *Constitutiones apostolicas*, tum in lib. ii pro epistolis pontificum, cap. 3, p. m. 120 b, qui Theostenem illum tanquam philosophum Peripateticum Celso, Porphyrio et Juliano, Christiani nominis hostibus, perperam jungit: simulque in eundem errorem a Turriano inducti sunt Blondellus, Albertinus, Caveus, Sandius, et Wilh. Ern. Tenzelius (68), asserentes Magnetem Christianum scripsisse adversus Theostenem gentilem, discrepantiam evangelistarum et alia in Evangeliiis notantem Christianisque objicientem. Rectius autem Zacharias Cretensis citat Magnetis Ἀπολογίαν τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς Θεοσθένη, quem secutus est Anton.

(67) Cujus operis inediti conspectum atque eleuchum Parisiis anno 1705 vulgavit R. P. Anselmus Bandurius, quem B. J. A. Fabricius *Bibliothecæ Græcæ* vol. VI, pag. 640 seqq., inseruit.

(68) In *Exercitat. select.* part. poster., pag. 235.

Conferatur etiam J. A. Fabricii *Salutaris lux Evangelii*, pag. 134, et ven. D. Moshemii *Institutiones historię Christianę antiquioris*, sæc. iii, part. i, § 7, p. 211 editionis nuperrimæ.

Possevinus *Apparatus sacri* tom. II, p. m. 50, scribens de Magnete: *Evangelicæ Apologiæ libros Græce scripsit ad Theostenem adversus gentiles Evangelii calumniatores*. Porro scopus operis refertur ad oppugnandos Græcos, speciatimque ad confutandum celebrem quemdam ejus ætatis philosophum, quem Nicephorus propterea Aristotelica disciplina imbutum nominat, quod insanum dialecticæ studium ex Aristotele hauserit, multisque subtilitatibus logicis simplicitatem Christianæ fidei sit insectatus. Hunc vero philosophum ipsum fuisse Porphyrium Syrum, seu Tyrium, acerrimum Christianorum inimicum, præter exactam ætatis juxta atque doctrinæ convenientiam, suadent plurima, quæ in fragmentis scriptorum Macarii Magnetis occurrunt, haud sane spernenda iudicia. Quod si eum ætatis rationem attendamus, supra jam tum demonstratum est, vixisse Magnetem nostrum circa medium vel saltem finem sæculi æræ Christianæ tertii. Atque de Porphyrio pariter constat, eum 30 annos natum ab anno Christi 263 Romæ fuisse Plotini philosophi Platonicæ auditorem, ibidemque septuagenario majorem anno Christi 303 diem obiisse (69). Quamvis igitur Porphyrius anno post Adriani obitum 120 floruit, istum tamen imperatorem potissimum in disputatione sua *De monarchia divina* in exemplum imperantis monarchæ adducit, cum eo tempore Adriani memoria adhuc vigeret, maxime apud philosophos, quos ille in aulam primus introduxit, et familiarissimos habuit. Inter characteres istius philosophi, cum quo Magneti nostro res est, Nicephorus quidem observat, eum Aristotelica philosophia imbutum fuisse; quod tamen Porphyrio philosopho Platónico haudquaquam convenire videatur. Verum tanto veritatis studio Porphyrius excelluit, ut non temere ad unam aliquam sectam velut ad scopulum adhæserit, nec juraverit in cuiusquam magistri verba. Interim duos sibi potissimum elegerat duces, quorum vestigia premeret, Platonem atque Aristotelem, quos in præcipuis doctrinæ capitibus inter se consentire prolixo opere probandum susceperat (70-71). Ita namque refert Suidas, Porphyrium defendisse, unam esse Platonis et Aristotelis sectam: unde cum utriusque philosophiæ æque peritus esset, Aristotelica ubique Platonicis admiscuit. Quod et Proclus lib. I in *Timæum*, p. 18, testatur, ubi ait Porphyrium Περικλητικῆς ἀποδόσεως παρεσφέροντα λύειν τὰς Πλατωνικῆς ἀπορίας. Atque hoc liberrimum philosophandi genus, quod paulo ante ab Ammonio Alexandrino fuerat introductum, maxime probaverat Porphyrius, adeoque ad classem Eclecticorum referri maluit, licet

A isti Platoni præ cæteris faverent, et vel Platonico-
rum vel Pythagoreorum appellationem affectarent
(72). Cum porro Nicephorus istum philosophum,
contra quem Macarius scripsit, hoc characterē designat,
quod fuerit *doctrina profana tumidus et in sacra dogmata terribile supercilium attollens*: Porphyrio utique non sublime solum ac validum ingenium fuisse, sed et vehemens atque aliquo furore admistum, ex scriptis ipsius superstitionibus satis apparet. Quapropter et Eusebio (73) τὰ πάντα κατακομπήσας dicitur, id est, quod ad fastum et ostentationem verba sua composuerit: et S. Cyrillo (74) audit ὁ θρασὺς κατ' ἡμῶν Πορφυρίου. Neque aliam ego causam fuisse dixerim (perapte scribit Holstenius l. c. p. 234), rabidi illius odii, quo adversus
B Christianam religionem præ cæteris furebat, quam quod animus atræ bilis fermento turgens, et nimia eruditionis copia inflatus semetipsum non caperet. Opinionem nostram confirmat doctrinæ, quam tradidit Porphyrius, cum placitis philosophi Macariani comparatio. Hujus enim doctrina *de monarchia divina*, quam Macarius Magnes impugnat, in eo consistit: Deum proprie monarcham haud dici posse, nisi imperaret diis; istud enim majestatem divinam cœlestemque ac summam dignitatem decere: quos vero Christiani angelos vocant, qui nec pati, nec mori, nec corrupti natura sua possunt, eos, quia Divinitati propiores sunt, a gentilibus deos appellari. Atque hæc exacte conveniunt cum Porphyrii sententia, qui juxta cum aliis philosophis ejusmodi πολυθεῖαν venerabatur, quæ, ut Maximi Tyrii verbis utar (75), *Deum esse unum statuebat, regem omnium et Patrem, multos vero additos esse deos alios, qui supremi illius filii sint, et quasi in imperio collegæ*. Legantur Porphyrii verba ex lib. II *De abstinentia*, p. m. 30, edit. Græcæ Florentinæ et Eusebius *De præparatione evang.*, lib. IV, cap. 19, p. m. 166; cum quibus conferre juvat, quæ ex reliquis Porphyrii scriptis hanc in rem adduxit Hueticus in *Quæstionibus Alnetanis*, p. m. 108 seqq. Quæ peculiari opera fusius pertractanda erunt, cum ipsa *Θεολογούμενα* Magnetis perlustrabimus. Similem consensum verborum Porphyrii *De imaginibus deorum* (76), qualia ex eo adduxit Eusebius (77), observare licebit cum iis, quæ in Græci philosophi argumentatione pro idololatria in disputatione Macarii nostri reperiuntur. Nec minus ea, quæ Macarius Magnes libro III *Ἀποκριτικῶν* de sacrificiis et de dæmonibus disputat, cum oraculo Apollinis, quod Eusebius ex Porphyrii libro *λογίων φιλοσοφίας* retulit (78), perfecte conspirant. Nihil apertius, quam quod ad Porphyrii placita

(69) Vid. Lucæ Holstenii diss. *De vita et scriptis Porphyrii*, cap. 2, in *Fabricii Biblioth. Græca*, vol. IV, p. 217 seq.

(70-71) Notante Luc. Holstenio l. c. p. 235.

(72) Conf. Celeb. D. Moshemii diss. *De turbata per recentiores Platonicos Ecclesia*, § 2 et 3, itemque in notis ad Cudworthi *Systema intellectuale*, p. 642

et 682.

(73) *Præpar. evang.* lib. III, cap. 7.

(74) Lib. I *contra Julianum*, p. 28.

(75) Ex dissert. I, p. m. 6 edit. Davisei.

(76) Conf. Luc. Holstenius l. c. p. 268.

(77) *Præpar. evang.* lib. III, cap. 7 ab initio.

(78) *Præpar. evang.* lib. IV, cap. 7.

respiciant, qui solus fere ex gentiliū philosophis sacrificiorum primordia investigare aggressus est, et ipse demum pervulgatū gentiliū errorem jugulavit, dum sacrificia et mactationes a vera pietate aliena esse, crassosque ac materiales dæmones esse pronuntiavit, qui hostiarum vaporem foetidumque nidorem expetant; uti testatur Theodoretus *Therapeut.* serm. 7. Accedit porro, quod philosophus ille, cum quo conflictatur Macarius, religionis Christianæ et Scripturæ sacræ tum Veteris tum Novi Testamenti probe gnarus fuerit. Frequenter eum ad Scripturæ sacræ testimonia provocare videmus, interque alia speciatim ad *Math.* xii, 29, 30; *Exod.* xxxi, 18; *Gen.* xviii, 16 seqq.; *Exod.* xxii, 28; quibus gentiliū idololatriæ fucum veluti obducere tentavit. Ecquis vero nescit, Porphyrium inter suæ ætatis philosophos in sacris litteris versatissimum fuisse? quem non Mosem solum, sed universam S. Scripturam assidua lectione trivisse, et in subvertendis divinis oraculis vehementer exercuisse ingenium, non uno loco testantur Eusebius (79), Theodoretus (80), atque Hieronymus (81). Nec adeo mirum, quod et sacram Evangeliorum historiam falsitatis, inconstantiae, et contradictionis accusaverit, eamque non a Deo, sed ab hominibus profectam esse calumniatus sit: id quod pauca illa fragmenta ex libris ipsius contra Christianos scriptis confirmant, quæ collegit Lucas Holstenius l. c. cap. 11, pag. 274 seqq. Unde nullus dubito, illa etiam, quæ Magnes libro II et v *Ἀποκριτικῶν* contra gentilem, discrepantiam evangelistarum et alia nobis falso in Evangelio objicientem, scripsit, huic ipsi Porphyrio fuisse opposita.

§ XVII. *Analysis fragmentorum ineditorum.*

Cum R. P. Anselmus Bandurius levi penicillo generalia tantum capita hujus tractatus inediti attingerit (82), haud abs re erit, si succinctam istius disputationis, quæ fragmenta Magnetis nostri complectitur, subjungamus analysisin, ut tum ipsa auctoris *Θεολογούμενα*, tum ex quibus libris *Ἀποκριτικῶν* ea desumpta sint, aliquanto propius dispicere possimus. In præmio monetur, non esse temere cuilibet doctrinæ credendum, sed ei tantum quæ sacris Scripturis congrua sit. Ubi simul de mala fide Iconomachorum disseritur, qui testimonia trunca ac mutila, vix indicatis auctoribus, examinanda Nicephoro miserant. Cap. 1 agit speciatim de Macarii *Apocriticis*, testimoniisque inde sumptis. Ubi primum disquiritur de manuscripto codice vetustissimo, in quo continebantur *Apocritica* Macarii, deinde de ipso auctore, cujus fuerit, et quo tempore vixerit, necnon de scopo ipsius operis ad oppugnandos Græcos directi. Cap. 2 proponitur fragmentum primum ex *Apocriticis* Macarii, quod continet Græci philosophi et idololatræ verba ad Macarium de monarchia divina, quippe qui monarchiam, vel po-

tius polyarchiam deorum gentiliū, cum monarchia supremi Numinis hac ratione conciliare annisus est, quod monarcha non sit, qui solus est, sed qui imperat solus; nec Deus proprie monarcha dicendus sit, nisi imperaret diis, qui eandem cum eo haberent naturam. Cap. 3 complectitur fragmentum II, sive responsonem Macarii ad ea quæ Græcus philosophus de monarchia divina disputaverat: scilicet non rei ex nomine, sed nominis ex re veritatem pendere, atque apostolum Paulum I Cor. viii veram divinitatem ab homonymia secernere, dum verum Deum essentia Deum esse proprie Dominum, alios autem improprie et nomine tantum deos dici asserit. Cap. 4 exhibet fragmentum III, in quo sistitur Græci philosophi argumentatio pro idololatria, petita ex testimoniis Scripturæ sacræ, speciatimque loco *Matthæi* cap. xii, 29, 30, et *Exod.* xxxi, 18, ex quibus angelos sive deos naturam habere divinam, Deum vero habere digitos colligebat. Cap. 5 subjungitur fragmentum IV, in quo Macarius objecta loca Scripturæ vindicat, et naturam incorruptibilitatis atque immortalitatis angelorum, quia et similitudinem cum supremo Numine exponit. Atque in hoc testimonio Macarii Magnetis pervertendo fraudem Iconomachorum potissimum versatam esse, prolixè commemorat Nicephorus. Cap. 6 adducitur fragmentum V, in quo laudatissimus auctor noster irridendo explodendoque idololatrarum stoliditatem, muto figmento preces admoventium, quin saxo et ligno Numen incubare stantentium, Christianorum fidem puram declarat et ab omni creaturæ culta immunem; et Christianos potius in id incumbere asserit, ut angelicam vitam imitentur, non autem lignis et saxis aliaque materia effictis imaginibus mentem habeant inflexam. Ex quibus verbis antistites orthodoxi una cum Nicephoro Iconomachos coarguunt, sermonem auctori nostro non esse de imaginibus sacris, verum de gentiliū idolis. Quam in rem cap. 8 adhuc aliam fraudem huic testimonio Magnetis ab adversario illatam observant, quod scilicet post illa scriptoris verba: *Non autem imagines illorum effingens*, rursus ex oratione subtraxerit illam formulam, *ὡς φησὶ αὐτός, ut ipse ais*; qua quidem non semetipsum introducit loquentem, sed Græci philosophi impugnat opinionem. Iconomachi enim mutilum ac truncatum protulerant Macarii testimonium, supprimentes quidquid eorum proposito scopo haud conducere visum fuit: hinc quædam in medio, quædam in fine orationis omiserant, quæ imaginum sacrarum defensores sollicita cura supplenda duxerunt. Cap. 8 profertur fragmentum 6 et 7, in quo de Abrahamo et angelis ab eo visis agitur quæstio. Etsi in humana ut plurimum specie olim angeli apparuerunt, attamen non id ipsum erant, quod apparebat; sed quod erant, id visibile non erat. Quapropter Abrahamus eorum, qui

(79) *Præpar. evang.* lib. x, cap. 9.

(80) *Therapeut.*, serm. 7.

(81) In epistola 101 ad Pammachium. Conf. Ten-

zelii Exercitat. Select., part. poster., p. 233 seqq.

(82) In conspectu operum S. Nicephori supra citato, p. 670 seq.

visi erant, nec speciem exprimit, nec simulacrum sculpsit, nec imaginem in tabella pingit; cum non deceret patriarcham, Deo amicum, hominum istius ætatis superstitionum errori addictum esse, in-eunte fere idololatria. Succedit de eodem argu-mento fragmentum VIII, in quo Macarius Græcis exprobrat impudentissima deorum suorum facta at-que simulacra: quemadmodum cap. 9 producitur fragmentum IX, in quo auctor probat, nec mundi elementa, terram, aquam, aerem, deos vocari posse; nec astris, sed Deo, qui illa e cœlo suspendit, suum cultum integrum esse servandum; multo ni-nus autem simulacris vel statuis divinum honorem esse præstandum, cum res inanimatæ nec honoris, nec contumeliæ sensum ullum accipere possint. Ubi simul verba Moysi: *Diis non maledices*, vindicat, quod de diis sensu carentibus non possint accipi. Ex quibus omnibus Nicephorus ostendit, totam Macarii nostri disputationem non pertinere ad imagines Christi vel sanctorum, sed ad profanas genti-lium deorum imagines. Cap. 10 adhuc subjungitur ultimum Macarii fragmentum, ex primo ejusdem li-bri *Apocriticorum* sermone capite sexto peti-tum, in quo eum de miraculis, quæ a Christo facta sunt, agere refert Nicephorus; speciatimque ipsius testi-monium de Berenice immundo sanguinis profluvio laborante, et a Salvatore per salutarem sîmbriæ ipsius tactum miraculose sanata adducit, cujus facti imaginem mulier ære expressam posteris tradide-rit (83). Cap. 11 antistitum Ecclesiæ quibus præ-erat Nicephorus, panditur judicium de doctrina Ma-carii, eum scilicet non in omnibus sacris Ecclesiæ dogmatibus fuisse orthodoxum, sed errores non-nullos cum Manichæis, Arianis et Origene habuisse communes, speciatimque istum, quod pœnæ, quas impiis hominibus Deus minatus est ac præparavit, finem olim habituræ sint. Cap. 12 contiuetur epi-logus disputationis, in quo antistites orthodoxi Christianorum cultum, quem imaginibus sacris præstant, a profano gentiliu cultu distinguunt, ea quidem ratione, ut ab imaginibus ad archetypos per infinitam quasi notionem manu ducantur, et memoria ipsorum eo splendidius excitetur, atque eorum, qui ardentem amant et sincera fide credunt, animis tanto altius inflatur.

§ XVIII. *Summa fragmentorum ex opere Magnetis editorum.*

Hisce fragmentis *Apocriticorum* Macarii Magnetis hactenus ineditis, quorum brevem modo exhibuimus analysisin, nunc pariter annumeranda erunt reliqua istius operis deperditi ἀποσπασμάτια, quæ a Franc. Turriano, Thoma Bozio, Jod. Coccio, et aliis quibusdam recentioribus scriptoribus, partim Latine tan-tum, partim utraque lingua edita sunt, et hinc inde dispersa leguntur. Ex libro 1 *Apocriticorum* nullum

A plane Magnetis nostri testimonium in lege me-mini; nisi quod inter ἀνέκδοτα modo indicata fra-gmentum x ex primo ejusdem libri Ἀποκριτικῶν sermone ejusque capite sexto depromptum referatur. Ex libro II et v Ἀποκριτικῶν citat Turrianus (84) ea Magnetis verba, quibus ethnicum philosophum, discrepantiam evangelistarum Christianis objicien-tem, confutat, speciatimque dicta Scripturæ N. T. Matth. xxvii, 48; Marc. xv, 23; Luc. xxiii, 36; Joan. xix, 29, conciliat, existimans historiam evan-gelicam omni suspitione carituram esse, si littera historiæ non curiosa, sed simplex reperiretur. Ex libro III varia, eaque maxime memorabilia nobis conservata sunt Macarii Magnetis monumenta, inter quæ potissimum eminet luculentissimum ipsius testi-monium de vera præsentia corporis et sanguinis Christi in S. Eucharistia: Οὐκ ἔστι Εὐχαριστία τῷ-πος τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος, ὅπερ τινὲς ἔρρα-ψύθησαν πεπηρωμένοι τὸν νοῦν, μᾶλλον δὲ σῶμα καὶ αἷμα· hoc est: *Eucharistia non est typus (vel figura) corporis et sanguinis, quod quidam fabulati sunt mente capti, sed potius corpus et sanguis.* Integrum autem hujus loci contextum non Turrianus tantum ex codice bibliothecæ Venetæ in diversis libris exhibuit, verum et Thomas Bozius Eugubinus, congrega-tionis Oratorii presbyter, *De signis Ecclesiæ Dei*, tomo II, lib. xiv, p. 71 (85), eundem locum, muta-tis hinc inde quibusdam vocibus, ex alio quodam fonte bibliothecæ Achillis Statii produxit; quem et Jodocus Coccius in *Thesawro catholico*, lib. vi, nec-non Julius Cæsar Bulengerus in Diatribæ 3 ad *Exer-citationes* Is. Casauboni adversus Baronium, aliique secuti sunt. Ex eodem libro III *Apocriticorum* no-tabilis est locus de sacrificiis dæmonibus gentiliu mactatis; ad quem idem Turrianus in lib. pro Ca-nonibus apost. contra Centur. Magdeb., lib. 1, cap. 5, p. m. 15, provocat, ipsaque Magnetis verba, qui-lus decretum apostolicum Act. xv, 20, de sanguine et suffocato immolatio explicat, Latine tantum ad-ducit. Quibus præterea addenda sunt ea Magnetis testimonia, quæ Græce vulgavit Turrianus in scho-liis apologeticis Græcis ad *Constitutiones apostolicas* Clementis Romani Græce editas Venetiis 1563, p. m. 182. Ex libro IV *Apologiarum* Magnetis itidem D ἀποσπασμάτων aliquod conservavit Turrianus *Pro epist. pontificum*, lib. II, c. 13, p. m. 154, ubi ra-tionem reddit Macarius cur Paulus se alioqui vi-ventem mortuis (vel potius, *iis, qui victuri sunt in die judicii*) (86) annumeraverit I Thess. iv, 17: Οὕτω γὰρ, inquit, ἂν τις φιλέταιρος, καὶ τῶν δημοσίων ἀγαθῶν τὴν συγγένειαν δοκεῖ· id est: *Sic enim fit, ut videatur aliquis amicos, quibus se annumerat, eosque, qui sui ordinis sunt, diligere.* Quo testimonio cum abuteretur Turrianus ad vindicandam γνησιό-τητα epistolæ pseudo-Clementis ad Jacobum episco-

(83) Vide supra ad § 10.

(84) Lib. II, *Pro epistolis pontificum*, cap. 3, p. m. 120, edit. Paris., ex officina Sebast. Nivehii 1573, in 8.

(85) Edit. Colon. Agripp. 1626. 4.

(86) Vid. Blondelli *Pseudo-Isidorus et Turriannus rapulantes*, p. 53.

pum Hierosolymitanum jam tum mortuum conscriptæ, quasi nihil interesset, annumerari viventem mortuis, an mortuum viventibus; David Blondellus in *Pseudo-Isidoro et Turriano vapulantibus*, p. 53, ad hæc verba Macarii Magnetis respondet: *Ignoti hactenus auctoris sententiam non improbamus, nihil inde Turriano præsidii; Paulus enim mortuum viventibus non annumeravit, nec viventem mortuis, quod in pseudo-Clemente coarguimus.*

Ex libro v denique ejusque line prolixum Macarii Magnetis fragmentum *De fide Abrahamæ*, in quo de arctissimo vinculo fidei atque operum disserit, Græce et Latine inseruit Turrianus operi suo dogmatico *De justificatione*, Romæ 1551 edito. Quod deinceps inter *Θεολογούμενα* auctoris nostri ad articulum de fide et justificatione haud infimum occupabit locum: ubi simul singula, quæ modo allegata sunt, fragmenta in classes suas redigenda, et ab exceptionibus adversariorum vindicanda erunt.

§ XIX. *Macarii Magnetis sermones in Genesin inediti.*

Præter quinque istos libros *Ἀποκριτικῶν* ad Theostenem contra gentiles Evangelii calumniatores, quorum hactenus excerpta quædam dedimus, scripserat etiam Macarius Magnes *commentarios*, seu, ut fert titulus, *sermones in Genesin*, qui et ipsi ad hoc usque tempus eruditibus ignoti fuerunt. Horum sermonum fragmenta ex eminentissimi cardinalis Ottoboni manuscripto codice deprompta R. P. D. m. Stephanotius ad laudatissimum Dn. Boivinium mss. Regiæ bibliothecæ Parisiensis custodem transmitti curavit: qui eadem Latine versa atque emendata cum aliis fragmentis ejusdem auctoris in lucem edere constituerat, nisi præmatura mors huic instituto obicem posuisset. Haud ultra historiam creationis et lapsus hominum se extendunt istæ commentationes Magnetis, in quibus inter alia excellentiam hominis inde demonstrat, quod habita

A ante deliberatione supremi Creatoris, non solo verbo, uti cæteræ creaturæ, factus sit. Filium autem Dei unigenitum, quem Patri *ἰσοδύναμον* et *ἰσοστατικόν* esse asserit, consiliarium illum fuisse pronuntiat quo Pater in formatione hominis usus sit. Quando porro primum hominem in mundum tanquam regem introductum, et ad Dei imaginem factum esse scribit, hanc similitudinem regis non in purpura et sceptro et diademate quærit, sed in ornatu incorruptibilitatis, immortalitatis ac virtutis collocat; ut brevitatis causa cætera nunc silentio præteream. Ex sermone 17 in Genesin singularis Macarii nostri in censum venit explicatio de tunicis pelliceis, quibus Adamus et Eva post lapsum induti fuere: quæ verba non historicam, sed allegoricam B rationem innuere juxta cum aliis antiquioribus arbitratus est; de qua opinione inferius plura dicenda erunt.

§ XX. *Conclusio dissertationis.*

Constitutum quidem fuerat, ipsa *Θεολογούμενα* Macarii Magnetis, quæ ex fragmentis ejusdem ab interitu vindicatis colligi poterant, eadem hac dissertatione inaugurali exhibere in suas classes reducta, ut ex iis nexum aliquem doctrinæ theologicæ hujus auctoris perspicere liceret. Cum vero præter opinionem tanta mihi subnata sit dicendorum copia, quæ angustos dissertationis limites jam tum prætergressa videtur; et in argumento a nullo C creditorum hactenus occupato singulæ circumstantiæ alius aliquantum repetendæ, suoque pondere æstimandæ essent: specialem dogmatum atque errorum auctoris nostri pertractationem altera disputatione complecti, vel si convenientius ita visum fuerit, una cum ipsis operis deperditi fragmentis, tanquam relictis ex naufragio tabulis, publico eruditorum desiderio satisfactorus, Græce ac Latine exponere haud refragabor.

DISSERTATIO II,

Quæ θεολογούμενα auctoris ex propriis ipsius scriptis exponit.

PRÆFATIO.

Interrupti laboris, qui in explicandis Macarii Magnetis *θεολογούμενοις* versatur, si causas requiris, Lector benevole, hæc sola forte sufficiet, quod certiora quædam de monumentis hujus auctoris deperditi hactenus ex Italiæ regionibus exspectaverim, jam vero tum a celeberrimo J. Lamio in *Deliciis eruditorum* Florentiæ 1738 editis, tum ex splendido Catalogo bibliothecæ Venetæ D. Marci, qui opera M. Ant. Zanettii et Antonii Bonojoannis jussu senatus Veneti contextus nuperrime proditi 1740, satis edoctus sim, nihil quidquam de integro

D opere Magnetis Venetiis amplius reperiri, sed cedicem illum, quo Franc. Turrianus olim usus est, probabili conjectura in Hispaniam translatum esse. Ita enim laudatus Lamius, postquam in præfatione tomi IV *Deliciarum* suarum p. 19, Turrianum quidem *nulla venia dignum* esse dixerat, quod opus Magnetis a se lectum non ediderit, nec locum, ubi exstaret, indicaverit, sententiam suam postea mutavit in præfatione tomi IX (in quo Maximi Margunii epistolæ habentur) p. 29 ita scribens: *Sed num Jesuita Turrianus mendax? Absit. Sed si mendax non est, certe codices quidam bibliothecæ Venetæ æ-*

perditi sunt. Ille etiam venia dignus; nam si Magnetis opus a se lectum minime edidit, tamen in Veneta bibliotheca exstare dixit, contra quam ipse olim existimaveram. Verum nunc tantum dicam me suspicari, opus illud Magnetis desideratissimum e bibliotheca Veneta in Hispaniam S. Laurentii Scorialensis bibliothecam translatum fuisse cum aliis codicibus, quos illuc olim transmissos fuisse rescivi. Fortassis inter eos codices fuere hi libri Macarii Magnetis, quos Hispaniæ legatus don Diego Hurtado di Mendoza ex bibliotheca Veneta abstulit; de quo graviter conqueritur Domenicus Molino in epistola Venetiis ad Joannem Meursium 1622 scripta, quæ reperitur inter epistolas Marquardi Gødii a celeb. Petro Burmanno editas p. 130, 131. Spectant huc potissimum sequentia verba: *Farò che quanto prima vi capiti il catalogo de' libri Greci, che nella pubblica biblioteca si ritrovano; li quali però non sono tutti quelli, che dal cardinal Benevone furono lasciati nella serenissima repubblica, per chè molti degli migliori si ritrovano trasportati in Spagna riposti nella libreria regia all' Escuriale, rubati da un scelerato infame, ambasciador Spagnuolo nominato don Diego Hurtado di Mendoza, il quale avendo havuta cortese licenza da' signori a quali era raccomandata la cura della biblioteca, di poter entrar ed uscir a suo piacere per leggere e studiare, non essendo da ministri assistito, per chè non si presupponeva in uomo di sua condizione una bassezza tale, in diverse volte levando dalle tavole incatenate le codici, e riponendovi carta da straccio, si portò il buono el migliore; senza che per all' hora, e per qualche tempo dopo alcuno se ne avvedesse, nè si sarebbe per avventura creduto il furto fatto da lui, se il fatto stesso non lo palesava, e non lo palesi tutta via, e per adesso e per sempre con eterna sua infamia, mentre si vedono le codici con il nome et segno di Benevone nella libreria dell' Escuriale* (87).

Quandoquidem igitur nullam spem mihi relictam esse videbam integrum opus Ἀποκριτικῶν ex tenebris eruendi, ad fragmenta illius bene multa, quæ ex tribus codicibus mss. Nicephori patriarchæ Constantinopolitani, alioque item codice ms. Italico cardinalis Ottoboni hinc inde dispersa collegeram, me iterum accinxi, ut quorum notitiam historicam et criticam in priori Dissertatione dederam, nunc etiam theologicam atque polemicam duabus sectionibus pertexendam curarem; quarum prima de dogmatibus a Macario Magnete propositis vel defensis, altera de erroribus ac nævis ejusdem vel vere vel falso imputatis distincta opera ager. Cum vero

A expediendis singulis argumentis dogmaticis haud suffecerint circumscripti disputationis limites, et quædam adhuc supersint Macarii Magnetis doctrinæ de fide et justificatione, de Eucharistia, ad examen revocandæ, de resurrectione et vita æterna primus his dabitur locus in subsecutura Dissertatione III, quæ Macarium de erroribus ac nævis Manichæismi, Arianismi, Origenianismi et Nestorianismi, quorum insimulatus fuit, absolvet (88).

§ I. *Non systema aliquod, sed Θεολογούμενα saltem ex fragmentis Macarii Magnetis proponuntur.* — § II. *Theologi titulus Magneti vindicatus a Nicephoro CP. patriarcha.* — § III. *Doctrina de auctoritate divina Scripturæ sacræ contra Porphyrium vindicata.*

B Initium merito facimus ab auctoritate et divinitate Scripturæ sacræ, quam scriptor, noster in quamplurimis Scripturæ diviniore locis citatis agnoscit (89), eandemque diserte τὴν θεϊαν Γραφήν (90) et λόγον Θεοῦ (91) appellat, atque divina ipsius oracula adversus gentilium philosophorum calumnias egregie vindicat. Quapropter et jure meritoque a Nicephoro patriarcha CP. reliquisque antistitibus orthodoxis laudatur tanquam scriptor, qui doctrinam evangelicam veneretur atque impensius floreat; imo qui magistri munere fungens fastum ac stuporem eorum, qui contra divinum Evangelium pronuntiare audent, mascule proscriptis, atque infamiae exposuit: Πολλῶ δὲ πλέον, inquit, ὁ συγγραφεὺς οὗτος, εἴπερ ἐν διδασκάλου τάξει προκαθεζόμενος, τῶν τολμιόντων κατὰ τοῦ θεοῦ Εὐαγγελίου ποιεῖσθαι τὴν κατάβρῃσιν, σπηλιτεύσει τὸ σοβαρόν τε καὶ ἐμπληκτόν (92). Quandoquidem etiam gentiles philosophi istius ætatis, et ex eorum numero speciatim Porphyrius, ad evertendam Scripturæ sacræ auctoritatem sæpissime sacram Evangeliorum historiam falsitatis et contradictionis arguere solebant: Macarium Magnetem apologiam Evangelii adversus gentilium calumnias conscripsisse testatur ipsa inscriptio Ἀποκριτικῶν, siquidem Franc. Turrianus Græcum titulum hujus operis ita exprimit (93): Ὡς φησὶ Μάγνης ὁ παλαιότατος συγγραφεὺς ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ τῶν περὶ Εὐαγγελίου ἀπολογιῶν πρὸς Θεοσβένη. Ac eundem quidem inter alia etiam istiusmodi discrepantias evangelistarum ab hostibus Evangelii objectas subinde in isto opere conciliasse, nodosque maxime impeditos, qui hodiernum adhuc eruditorum ingenia torquent, haud infeliciter solvisse deprehendimus. Cujus rei exemplum præbent ea, quæ Franc. Turrianus in *Defensione pro canonibus apostolorum et epistolis pontificum*, lib. II, c. 3, p. m. 120 (94),

(87) Conferatur etiam Andr. Schotti *Bibliotheca Hispaniæ*, p. m. 545 seq.

(88) Promissis non stetit auctor; sed qua de causa, an morte præventus, nobis incompertum. DIT. PATR.

(89) Ex. causa: I Cor. viii, 5; Marc. v, 30; Matth. xxi, 29, 30; Exod. xxxi, 18; Gen. xviii, 16 seq.; Exod. xxii, 28; Job x, 14; Gen. i, 11 et iii.

(90) In comm. ad Gen. 1.

(91) In fragmento IX.

(92) Vid. cap. 6 fragment. V.

(93) In scholiis apologeticis ad *Constitutiones apostolorum* Græcæ editas Venetiis 1563, 4, p. m. 182.

(94) Edit. Lutet. apud Seb. Nivellium 1573, 8.

et ex eo B. J. Alb. Fabricius in *Delectu argumentorum et syllabo scriptorum de veritate religionis Christianæ*, p. 65, ex Macario Magnete nostro pro conciliandis evangelistarum sermonibus protulerunt: *Imo accedit etiam huc exemplum evangelistarum (sunt verba Turriani), quos aliquando non ex ipsa veritate rei, sed ex vulgi consuetudine et opinione nomen sumpsisse, auctor est Magnetes vetustissimus scriptor ecclesiasticus, lib. II et V quos contra Theosthenem gentilem (95) discrepantiam evangelistarum et alia nobis falso in Evangelio objicientem scripsit. Ait enim, pro eo, quod unus evangelista dixit (96). «calamo spongiam circumponentes» dixisse alium (97), propter similitudinem arbusi, «hyssopo circumponentes,» cum dicendum, inquit, esset «calamo.» Item quod unus evangelista (98) dixit, «vinum,» rursus dictum esse «acetum (99),» in cruce (ex eodem enim vase posito hauserunt, cum perventum est ad Calvariam et in cruce) præsertim, inquit, cum legem historiarum evangelistarum servarent, nihilque ultra scriberent, quam quod tunc dicebatur in illo tumultu ac furore. Sic enim existimarunt fore, ut historia omni suspicione careret, et μή περιεργότερον ἄλλ' ἀπλαστον εὐρεθῆτε τῆς ιστορίας τὸ γράμμα, id est, si littera historiarum non curiosa, sed simplex reperiretur.*

Quamvis ergo evangelistæ ex sententia Macarii Magnetis legem historiarum servaverint, simplicitati factorum, non curiositati indulgentes, nihilque ultra scripserint, quam quod ista ætate communiter dicebatur in illo tumultu ac furore populi; nimis audacter tamen exinde colligit Turrianius, sacros scriptores aliquando non ex ipsa veritate rei, sed ex vulgi consuetudine et opinione nomen sumpsisse. Quam accommodationem Scripturæ ad erroneas opiniones et consuetudines vulgi, cum veritate rei pugnantem, neququam cum superius allata Magnetis nostri interpretatione atque conciliatione convenire, cuius hæc penitus consideranti perspicuum est: siquidem alia omnino censenda est accommodatio ad popularem usuque receptam loquendi formam, alia vero ad indocti vulgi præjudicia atque errores, sive in rebus naturalibus, sive historicis, sive moralibus, sive theologicis versentur. Absit

hic igitur injuria Macario Magneti a Turriano illata (1)

§ IV. De modo interpretandi Scripturam sacram, adversus eundem Porphyrium.

Proposito nunc specimine aliquo exegetico Macarii Magnetis, in quo dissensum evangelistarum a Porphyrio objectum haud infelici opera a divino sacre Scripturæ libro amoliri tentavit; paucis adhuc observamus, Porphyrium infensissimum disciplinæ Christianæ hostem, cum ipsas sacras litteras convellere non posset, subinde etiam damnassem modum interpretandi Christianis scriptoribus usitatum, quo varia Scripturæ oracula, arcanis plena mysteriis, sensu quandoque mystico et allegorico explicare solebant. Istud commentandi genus per expositiones typicas et allegoricas Porphyrium graviter in Christianis culpasset, testis est Eusebius in luculentissimo illo loco, quem ex Porphyrii libro in contra Christianos adduxit in *Historia ecclesiastica*, lib. VI, cap. 19. Nullum plane est dubium, quia Macarius noster in integro opere Ἀποκριτικῶν etiam hanc ignorantiam rerum sacrarum callidissimo adversario relexerit, quem alioquin non latere poterat, ipsa gentilium sacra abstrusis plerumque sensibus repleta esse (2); licet in fragmentis ejus superstitiis nihil quidquam obvium sit, quod ad hujus argumenti pertractionem referri queat: nisi quod auctor noster in oratione XVII in Genesim, cum de tunicis pelliceis primorum parentum agit, haud obscure asserat, reperiri quædam in Scriptura sacra, quæ non admittant historicam interpretationem, sed allegoricam rationem exigant: Ἐπειδὴ, inquit, τὸ περὶ τῶν χιτῶνων τὴν ιστορικὴν ἐκπεύγει διάνοιαν, καὶ ἀναγωγῆς λόγον ἀπαιτεῖ, etc.

§ V. Doctrina de Deo, et vera monarchiæ divinæ indole, adversus polytheismum gentilium.

In fragmento II operis Ἀποκριτικῶν Deum rectissime ita describit, quod solus sit ἀγένητος καὶ δεσπότης τῶν γενητῶν, non genitus et in eos, qui geniti sunt, imperium habens; mentemque suam paulo post disertius explicans addit: Θεὸς δὲ μόνος ἄρχων καὶ μοναρχίαν ἔχων κατὰ ἀλήθειαν κυριεύει τῶν γενητῶν, ὑπάρχων ἀγένητος· κρατεῖ τῶν κτισμάτων,

(95) Lege potius, ad Theosthenem contra gentilem. Vid. Diss. nostra I, § 16. Sub nomine gentilis vero Porphyrium intelligi tum ex ratione ætatis, qua scripsit, tum ex aliis locis fragmentorum ipsius verisimile redditur.

(96) Matth. xxvii, 48; Marc. xv, 36.

(97) Luc. xxiii, 36; Joan. xix, 29.

(98) Matth. xxvii, 34, 48; Marc. xv, 23.

(99) Joan. xix, 29.

(1) Contrarium potius asserit Macarius Magnes in fragmento II ex libris Ἀποκριτικῶν, dum ait: Οὐ μὴν λέξις ὀνόματος βεβαίως τὸ λεγόμενον, ἀλλ' ἡ φύσις τοῦ πράγματος κυροῖ τὴν ἀλήθειαν. Non vero nominis appellatio verum efficit id, quod dicitur, sed ipsa rei natura dictionis veritatem confirmat.

(2) Qua de re legendus in primis est Arnobius lib. V *Adversus gentes*, p. m. 179 seqq. Erras, inquit, et laberis, sicutque te esse imperitum, indoctum ac rusticum ipsa rerum insectatione demonstras. Ne-

que enim quod scriptum est, atque in prima est positum verborum fronte, id significatur et dicitur, sed allegoricis sensibus et subditivis intelliguntur omnia illa secretis. Itaque qui dicit, «Cum sua concubuit Jupiter matre,» non incestas significat aut propudiosas Veneris complexiones, sed Jovem pro pluvia, pro telure Cererem nominat, etc. Conf. Theodoretus contra Græcos serm. III, p. 44 seq.; Jul. Firmicus De errore rufosan. religionum, aliique. Quin et ipsum Porphyrium non uno libro Homeri tabulas integra præstantiorum esse rerum, in quibus dogmata de Deo rebusque celestibus lateant, docuisse, ostendunt *Questiones ejus Homericæ*, libellus *De antro nympharum et Moralibus interpretatio errorum Ulyssis*, imo peculiare ejus volumen *Περὶ τῆς ἀλληγορουμένης Ἑλληνικῶν καὶ Αἰγυπτίων θεολογίας, De allegorica Græcorum et Ægyptiorum theologia*, si fides Eusebio habenda est. Conf. Cudworthius in *Systemate intellectuali*, p. m. 371.

ἀκτιστος ὢν καὶ ἀναρχος, οὐ τῶν ὁμοίων, ἀλλὰ τῶν ἀνομοίων ἡγεμονεύει κηδόμενος. Hoc est : *Deus autem solus imperium ac monarchiam habens, is, qui geniti sunt, non genitus præest, creaturas increatus et principio carens in potestate habet, ac non similes, sed dissimiles providus regit.* Quapropter et eundem, respectu habito ad polytheismum gentilium, μόνον ἀληθινὸν ἔρχοντα Θεόν, *solum verum dominantem Deum nuncupat* : quam phrasin atque ideam supremi Numinis ex ipso D. Paulo repetiit I Tim. vi, 15, 16, ubi Deus dicitur ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, quibus verbis S. Apostolus argumentum veræ deitatis, omnipotentis atque monarchiæ divinæ suppeditat. Atque id ipsum est, quod Macarius noster juxta cum aliis Patribus primitivæ Ecclesiæ monarchiam Dei vocat, nimirum unitatem atque principatum veri et essentialis Dei, in oppositione ad πολυθεταν seu multitudinem deorum falsorum apud gentiles.

§ VI. *Continuatio ejusdem argumenti, ex verbis D. Pauli I Cor. viii, 5, 6.*

Quandoquidem igitur Græcus iste philosophus cum Macario nostro disputans ex comparatione Adriani monarchæ cum Deo monarcha affirmabat, *Deum non proprie monarcham vocatum iri, nisi diis imperaret, qui ejusdem cum ipso essent naturæ*; eos vero, quos Christiani angelos vocant, a gentilibus deos dici, ac naturæ divinæ consortes esse (3) : veram monarchiæ divinæ indolem contra philosophi hujus sophismata vindicat Macarius Magnes, nec rei ex nomine, sed nominis ex re veritatem pendere demonstrat. Ita enim in fragmento II operis Ἀποκριτικῶν respondet : Καὶ οὐ πάντως ἐκ τῆς ὁμωνυμίας μίαν ἡμῖν τὴν φύσιν ὁ λόγος ἐδήλωσεν. . . Οὐ μὲν λέξεις ὀνόματος βεβαίον τὸ λεγόμενον, ἀλλ' ἡ φύσις τοῦ πράγματος κυροὶ τὴν ἀλήθειαν. Ἀρχεὶ γοῦν δὴ τῶν θεῶν, καὶ δεσπόζει, καὶ κρατεῖ, οὐχ ὡς εἰς αὐτῶν ὑπάρχων ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, ἀλλὰ μόνος ἀγέννητος ὢν, καὶ δεσπόζων τῶν γενητῶν, κ. τ. λ. *Neque prorsus ob nominis communionem eandem esse rerum cognominum naturam ratio nobis demonstrat... Neque veru nominis appellatio verum efficit id, quod dicitur, sed ipsa rei natura nominis veritatem confirmat. Imperat itaque diis et dominatur, et eos sibi mancipatos habet, non tanquam eorum unus sit ob communionem nominis, sed quia solus is est non genitus, et in eos, qui geniti sunt, imperium habet, etc.* Atque ut essentiam veri Dei, proprioque nomine so-

(3) Porphyrius in *Epistola ad Anebonem* hanc dubiam quæstionem sacerdoti Ægyptio proponit, quæ ab ista notionem monarchiæ divinæ Græci philosophi nostri haud multum abludit. Quærit enim : Τί τὸ πρῶτον αἰτίον ἡγοῦνται εἶναι Αἰγύπτιοι; Πότερον νοῦν, ἢ ὑπὲρ νοῦν; Καὶ μόνον, ἢ μετ' ἄλλου, ἢ ἄλλων; . . . Καὶ εἰ ἐξ ἐνὸς τὰ πάντα, ἢ ἐκ πολλῶν; Hoc est : *Quidnam Ægyptii primam causam esse censeant? Utrum mentem, an aliquid supra mentem? Deinde, an solitarium quid sit, an simul cum alio, aut pluribus? Et num ab uno omnia, an e pluribus producant?* Ad quas dubitationes respondit Jamblichus sub persona Abammonis Ægyptii in libro *De*

liis monarchæ, tanto luculentius a falsis fictisque gentilium diis distingueret, ipsamque substantiam ab homonymia secerneret, Christianorum causa subjungit testimonium S. Pauli ex I Cor. viii, 5, 6, petiitum : Οὕτως ὁ Ἀπόστολος ἵνα τὴν ὄντως διδάξῃ Θεότητα, καὶ τὴν οὐσίαν ἐκ τῆς ὁμωνυμίας διακρίνας ἐλέγξει, καὶ τὸν μὲν κατ' οὐσίαν Θεόν, καὶ κυρίως Κύριον, τοὺς δὲ τῇ θέσει θεοὺς καὶ οὐ κυρίως τῇ κλήσει μνηύσει τοῖς μαθηταῖς, φησὶ· Καὶ γὰρ εἶπερ εἰσὶ θεοὶ, ὡς περ οὖν εἰσὶ καὶ κύριοι πολλοὶ, ἀλλ' ἡμῖν εἰς Θεὸς, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ εἰς Κύριος Ἰησοῦς, δι' οὗ τὰ πάντα. Ὁρᾷς ὅπως λέγει, καὶ γὰρ εἶπερ εἰσὶ θεοὶ (ἀντὶ τοῦ, τῇ κλήσει μόνον θεοὶ, οὐ μὴν κυρίως θεοὶ), ἀλλ' ἡμῖν εἰς Θεὸς, τουτέστιν ὁ ὄντως Θεός, οὗ τῆς οὐσίας ὁ λόγος μαρτυρεῖ τῇ Θεότητι. Hoc est : *Sic Apostolus, ut verum Divinitatem ostenderet, substantiamque ab homonymia secernens declararet, ac Deum quidem ipsam essentia Deum esse et proprie Dominum; alios autem adoptione deos, nec proprio nomine appellatos innueret, discipulis suis ait* : « Etenim si dii sunt ac domini multi, ut re ipsa sunt, at nobis unus Deus est, ex quo omnia, et unus Dominus Jesus, per quem omnia. » *Vides, ut dicat, « etenim si dii sunt (pro nomine tantum dii, nec proprie dii), at nobis unus Deus, » id est, vere Deus, cujus divinitati ipsa substantiæ ratio suffragatur*

§ VII. *Applicatio præcedentium ad placita Porphyrii.*

Nec commemorare vacat Porphyrii distributionem deorum in cælestes, terrestres, ærios, aquaticos, et subterraneos (4); quibus diversi generis mactanda erant sacrificia. *Alia enim, inquit Macarius Magnes libro III Ἀποκριτικῶν (5), mactabantur spiritibus æriis, alia terrenis, alia subterraneis. Spiritibus æris immolabantur volucres* : ἐπιχθονοῖς, id est terrenis, quadrupes nigri, quia sit terra nara : *ara nigra* : ὑποχθονοῖς, id est subterraneis, item quadrupes nigri in scrobibus, sive foveis. Quibus verbis procul omni dubio respicit ad locum illum Porphyrii *De antro nympharum*, fol. 1 : Ὡς τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναοὺς τε καὶ βωμοὺς ἰδρύσαντο, χθονοῖς δὲ καὶ ἔρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονοῖς δὲ βόθρους καὶ μέγαρα. Id est : *Quemadmodum cælestibus diis templa et ædículas et altaria collocarunt, terrestribus vero et heroibus focos, inferis autem scrobes et cry-*

mysteriis Ægyptiorum, sect. viii, cap. 1 et seqq., p. 157 seqq. edit. Oxon. Thomæ Gale. Enumeratis denique Ægyptiorum deorum ordinibus hunc in modum concludit Jamblichus loc. cit. p. 159 : Atque ita Ægyptiorum doctrina de principiis deuper ad inferiora progrediens, ab uno incipit, et desinit in multitudinem unius imperio gubernatam, etc.

(4) Conf. Jamblichus *De mysteriis*, sect. 1, cap. 9, p. 16 seqq.

(5) Quod fragmentum Magnetis nostri ab interitu vindicavit Franc. Turrianus in *Defensione pro canonibus apostolorum adversus Centuriatores Magdeburgenses*, lib. 1, cap. 5, p. m. 15.

§ VIII. De falsa divinitate solis, lunæ, stellarum et elementorum mundi, Macarii Magneticum iudicium.

Falso jactatam porro solis, lunæ, stellarum, imo elementorum mundi divinitatem graviter ita retundit Macarius noster in fragmento ix 'Αποκριτικῶν' Μηδὲ θεοὺς καλέσωμεν τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ὕδωρ, ἀέρα, καὶ τὴν θέωσιν ἀστέρες καὶ τρέχουσιν ἀπειρα, τοῦτους μὴ θειάζωμεν. Ὡς γὰρ τρέχοντας ἵππους οὐδὲς ἐστεφάνωσεν, ἀλλὰ τὸν ἐλατῆρα τούτων καὶ ἠνλοχόν, οὕτως οὐκ ἄστροις, ἀλλὰ θεῶν, τὸ σέβας γνησίως τρηθῶμεν τῷ τοῦτους ἐξάψαντι. Id est : *Nec mundi elementa, terram, aquam, aerem, deos vocemus; sed nec stellæ ipsas, etsi illæ currunt, et æternum voluntur, tanquam deos veneremur. Nam quemadmodum equos currentes nemo unquam coronavit, sed eorum agitatore et aurigam : ita nos non astris, sed Deo, qui illa e cælo suspendit, suum cultum integrum servemus.*

§ IX. Magnetis sententiæ de imaginibus et simulacris deorum.

Progreditur Macarius noster ad idololatriam gentilium de imaginibus atque simulacris deorum, de quibus ita sermonem instituit in fragmento IX 'Αποκριτικῶν', ut omnem illis divinitatis speciem detrahat, stolidumque eorum cultum explodat : *Καὶ ἀγάλματα, inquit, φωνῆ καὶ δοκῆ διαλέγεσθαι, μηδὲ τοῦτοις τιμὴν ἀξίαν προπίπτωμεν...* "Ἀνθρώποι δὲ κενοφρονοῦντες χρυσὸν χωνεύσαντες, καὶ χαλκὸν διαπλάσαντες χρυσοῦς ἐξ αὐτῶν τὸ θεῖον ἀπήτησαν, πηροὶ τὸ φρόνημα, καὶ τυφλοὶ τὴν ἔννοιαν. Μηδὲ ἐκ τῆς ἀναισθησίας τῶν λιθίνων ζώων τὴν ψυχὴν δυσωπούμενοι, καὶ κρίνοντες ἐκεῖνο καὶ καλῶς δοκιμάζοντες, ὡς οὐδὲ τιμῆς αἰσθησιν, οὐδ' αὖ πάλιν ὑβρεως λαμβάνει τὸ ἀψυχόν· οὐ τὸν εὐλογοῦντα τιμᾶ, οὐδὲ τὸν κακολογοῦντα τιμωρίαις ἀμύνεται. *Simulacris autem ne quidem, si vocalia sint, ac ratiocinari videantur, honorem ullum verum deferamus... At homines vana cogitantes, fuso auro fabricatæque ære, oracula inde a Numine poposcerunt, sensu orbatī, et mentem occæcati. Nec ipse quidem lapidearum statuarum stupor eorum animis pudorem attulit; nec illud iudicantur recte observarunt, quæ res inanimata est, eam nec honoris, nec contumeliæ sensum ullum accipere : benedicentem non honorat, maledicentem non ulciscitur. Quinimo istiusmodi idololatriam, qui simulacris deorum cultum præstat, graphice admodum depingit sequentibus verbis fragmenti V : Τῆ σκιᾶ φθέγγεται, καὶ τῷ φάσματι τέρπεται, ἀψύχοις ὕλαις ὡς ἐμφύχοις ἐνομιλῶν, νεκρῶν χαρακτήρων ὄψιν εὐωχοῦμενος, ἀφώνῳ πλάσματι προσάγων τὴν ἔνευξιν· λίθῳ καὶ ξύλῳ φωλεύειν τὸ θεῖον νομοθετῶν, χαλκῷ καὶ σιδήρῳ κρατεῖσθαι τὴν ἀκράτητον ὕλην φανταζόμενος· θηρᾶν τὸ ἀθέατον ἐν θεωρίᾳ νεκρᾶ ἀλόγως ὑποποτῶν. *Umbram alloquens, ac simulacro gaudens, cum inanimatis corporibus veluti cum animatis con-**

(6) J. Stobæus lib. i *Eclogarum physicarum*, pag. 51 edit. Canteri : Πλάτων τὸν ὁρατὸν κόσμον γεγονέναι παράδειγμα τοῦ νοητοῦ κόσμου ἐξ ὁρατοῦ. *Plato mundum spectabilem ad similitudinem*

versans; mortuorum lineamentorum aspectu oculo pascens; nullo figmento preces admovens; saxo et ligno Numen incubare statuens; ære et ferro stringi substantiam incomprehensibilem somnians; deprehensurum denique se rei mortuæ contemplatione sperans, id quod cerni minime potest.

Nonnulli ex Platonicæ philosophiæ principiis veram istius cultus simulacrorum originem atque propriam indolem derivant, qui ex mente Platonis hunc mundum simulacrum esse deorum arbitrati sunt : id quod in primis ex Platonis *Timæo* colligunt, uli mundum illud divinitatis simulacrum esse narrat Plato, cuius motu Deus delectatus sit : 'Ὡς δὲ κινήθην τε αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν αἰδίων θεῶν γεγονὸς ἀγαλμα ὁ γεννήσας Πατῆρ, ἡγάσθη τε καὶ εὐφρανθεὶς. *Cum hoc a se factum sempiternorum deorum pulchrum simulacrum moveri et vivere Pater ille, qui genuit, animadverteret, delectatus est opere.* Huic autem mundo visibili et visibilia comprehendenti, alius ex sententia Platonis ab æterno respondet νοητὸς, seu mundus soli animo conspicuus, cuius ad exemplum spectabilis hæc rerum universitas a Deo comparata est (6). Quo spectant hæc verba *Timæi*, quibus mundum ita describit philosophus : 'Ὁ κόσμος ζῶν ὁρατὸν, τὰ ὁρατὰ περιέχον, εἰκὼν τοῦ νοητοῦ Θεοῦ, αἰσθητὸς, μέγιστος καὶ ἀόρατος. *Mundus animalis visibilis, visibilia comprehendens, intelligibilis Dei imago, sensibilis, maximus, interminatus* (7). Ex isto igitur principio de mundo, tanquam invisibilis Dei imaginæ, cultum simulacrorum relativum in ipsos deos redundantem stabilire, atque hunc in modum pro idololatria gentilium argumentari nitebatur Græcus ille philosophus, sive Porphyrius, cum quo Macarius noster disputabat : 'Ὁμολογουμένου τοίνυν θελας φύσεως τοὺς ἀγγέλους μετέχειν, αἱ τὸ πρέπον σέβας τοῖς θεοῖς ποιοῦντες οὐκ ἐν ξύλῳ, ἢ λίθῳ, ἢ χαλκῷ, ἐξ οὗ τὸ βρέτας κατασκευάζεται, τὸν Θεὸν εἶναι νομίζουσιν, οὐδ' εἰ τὸ μέρος ἀγάλματος ἀκρωτηριασθεῖη, τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως ἀφαιρεῖσθαι κρίνουσιν· ὁμομνήσεως γὰρ ἔνεκεν τὰ ἔξανα καὶ οἱ ναοὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἰδρύνθησαν ὑπὲρ τοῦ φοιτῶντας ἐκεῖσε τοὺς προσιόντας εἰς ἔννοιαν γενέσθαι τοῦ Θεοῦ, ἢ σχολὴν ἀγόντας καὶ τῶν λοιπῶν καθαρεύοντας εὐχαῖς καὶ ἱκεσίαις χρῆσθαι, αἰτούντας παρ' αὐτῶν, ὧν ἕκαστος χρῆζει. Καὶ γὰρ εἰ τις εἰκόνα κατασκευάσειε φίλου, οὐκ ἐν ἐκείνῃ δῆπουθεν αὐτῷ νομίζει τὸν φίλον εἶναι, οὐδὲ τὰ μέρη τοῦ σώματος ἐκείνου τοῖς τῆς γραφῆς ἐγκεκλεισθαι μέρεσιν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸν φίλον τιμὴν δι' εἰκόνας δεικνύσθαι· τὰ δὲ προσαγομένας τοῖς θεοῖς θυσίας, οὐ τοσοῦτον τιμῆς εἰς αὐτοὺς φέρειν, ὅσον δείγμα εἶναι τῆς τῶν θρησκευόντων προαιρέσεως, καὶ τοῦ μὴ πρὸς αὐτοὺς ἀχαρίστως διακείσθαι· ἀνθρωποειδῆ δὲ τῶν ἀγαλμάτων εἰκότως εἶναι τὰ σχήματα, ἐπεὶ τὸ κάλλιστον τῶν ζῶων ὁ ἄνθρωπος εἶναι νομίζεται καὶ εἰκὼν Θεοῦ.

sub intelligentiam cadentis fabricatum voluit, etc.

(7) Verum Platonis sensum accuratissime, uti solet, hic pariter explanavit sæpius laudatus D. Moshemius in notis ad Gudworthum, p. 671 seqq.

Cum in confesso sit, naturæ divinæ participes esse angelos (quibus natura sua similes esse deos suos Græcus interlocutor antea jactitaverat), ii, qui deos culta convenienti colunt, non in ligno, aut saxo, aut ære, ex quo simulacrum fabricatum est, Deum inesse statuunt : neque iidem, si qua sui parte idolum mutilatum sit, Dei ipsius virtuti detractum aliquid putant. Nam commonendi causa statuas et templi antiqui posuerunt, ut qui frequenter eo accessuri essent, de Deo cogitarent, aut otium agentes et a cæteris negotiis seriatim precibus ac supplicationibus uterentur, ea, quibus indigerent, quisque poscentes. Etenim si quis amici imaginem sibi paravit, non utique in illa amicum inesse, neque corporis ipsius partes imaginis partibus includi putat, sed per imaginem declarari suam erga amicum observantiam. Oblata autem diis sacrificia non tam honori iis esse, quam indicare affectum eorum, qui sacrificant, et animum erga deos non ingratum. Homini vero simulacra illa habitus similia esse probabili ratione, quia homo unimalium pulcherrimus, et imago Dei esse censetur.

§ X. *Porphyrii loca de simulacris examinantur.*

Quod si hæc ipsa nunc conferamus cum iis quæ Eusebius (8) ex deperdito Porphyrii libello *Περὶ ἀγαλμάτων*, de statuis sive imaginibus deorum commemoravit, quæque J. Stobæus (9) itidem ex eodem scripto servavit; exactam utique sententiæ convenientiam atque interpretationem Macariani philosophi verbis haud multum absimilem animadvertere in proclivi erit. Ibi enim totius insituti rationem ita exponit, se divinæ sapientiæ sensus et consilia expositurum, quibus Deum et multiplicem Dei vim atque potestatem imaginibus sensui congruentibus indicaverunt ii, qui res invisibiles visibilibus simulacris in eorum gratiam expresserunt qui prima de diis elementa eorumque doctrinam ex statuis tanquam ex libellis recitare didicerant. Θανμαστόν δὲ οὐδὲν, pergit, ξύλα καὶ λίθους ἡγεῖσθαι τὰ ξόανα τοῦ ἀμαθεστάτου, καθὰ δὴ καὶ τῶν γραμμάτων οἱ ἀνόητοι, λίθους μὲν ὀρώσι τὰς στήλας, ξύλα δὲ τὰς δέλτους, ἐξυφασμὲν γὰρ δὲ πάπυρον τὰς βίβλους. *Mirum videri non debet, si ligna, si lapides simulacra deorum esse homines imperitissimi arbitrentur, perinde sane ut ii, qui rudes ignarique litterarum, cippos quidem non aliter ac lapides, tabulas vero non secus atque ligna, libros denique quasi contextam papyrus intuentur.*

§ XI. *Magnetis responsio ad objectionem ex Exod. xxii, 28, petitam.*

Novum ergo præsidium insulsæ opinionis de cultu simulacrorum cum in sacris litteris quæretur

(8) *Præpar. evang. lib. iii, cap. 7 seqq., p. m. 97 seqq.*

(9) In *Eclogis physicis* a Gulielmo Cantero editis, lib. i, c. 1, *Περὶ θεῶν καὶ θείων*, ubi primus statim locus, qui in Canteriana editione ἀδέσποτος habetur, ex Porphyrii libro *Περὶ ἀγαλμάτων* desumptus est, uti ex msto Stobæi Vaticano notat Holstenius in *Vita Porphyrii*, cap. 10. Ita vero sese habet iste locus : Ζεὺς οὖν ὁ πᾶς κόσμος, ζῶον ἐκ ζῶων, καὶ

A gentilis philosophus; Macarius noster, rejectis dæmonum simulacris, damnatoque gentilium cultu communiter iisdem præstito, verba Mosis, *Diis non maledices*, Exodi xxii, 28, a detorta interpretatione adversarij vindicat, nec de simulacris deorum ullo modo ea intelligenda esse demonstrat : siquidem diis sensu carentibus maledici non possit, nec res inanimata benedicentem honoret, nec maledicentem ulciscatur. Spectant huc sequentia Magnetis nostri verba : Κἂν ἀγάλματα φωνῆ καὶ δοκῆ διαλέγεσθαι, μηδὲ τούτοις τιμὴν ἀξίαν προπίωμεν· μηδ' ἂν λέγῃ Μωϋσῆς· Θεοὺς οὐ κακολογήσεις, μὴ περὶ τούτων ἢ τούτους εἰρῆσθαι νομίσωμεν. Ἐκείνοι γὰρ θεοί, πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο, ὡς περ ἐκείνοι θερμοί, οὓς τὸ πῦρ ἐθέρμανε. Θεοῦ δὲ λόγος οὕτως λίθοις ποτὲ οὕτε ξύλοις ἐνήχησεν, οὐδὲ τοῖς ἀναισθητοῖς αἰσθησιν ἐχορήγησεν. *Simulacris autem, ne quidem si vocalia sint, ac ratiocinari videantur, honorem ullum verum deferamus : nec si Moses dicat : « Diis non maledices, » illud de his, vel hos ipsos dici existimemus. Nam ii dii sunt, ad quos verbum Dei delatum est, ut ii calidi sunt, quos ignis calefecit.*

*Verbum autem Dei neque in saxis unquam, neque in lignis insonuit, neque insensilibus sensum tribuit. Et paucis interjectis addit : Μωϋσῆς οὖν οὐκ ἀναισθητοῦς λέγει κακολογεῖσθαι θεοὺς. Τί γὰρ τὸ ἀναισθητὸν κακολογούμενον παρὰ τίνος ποτε λυπηθήσεται; Τίς δ' οὕτως ἐνεδὲ καὶ φληναφὸς καὶ μωρὸς κακολογεῖν ἔκκετο τὸ μὴ δυνάμενον δι' ἄλλης νεκρότητα τῆς κακολογίας διακρίναι τὴν ὕβριν; "Θεὸν οὐδὲ θεοὶ οὐδὲ αἰσθησιν ἔχοντες προπηλακισθήσονται, οὐδ' ἀμύνονταί τινα νεκροὶ τὴν φύσιν ὄντες καὶ τὸν λόγον ἀκίνητοι. Moses itaque diis sensu carentibus maledici posse non censet. Nam quod sensu caret, quomodo id, si quis ei maledicat, unquam doliturum est? Quis vero adeo stupidus, fatuus ac stultus, ut maledicat illi rei quæ, quia materia constat mortua, contumeliam maledicti intelligere non potest? Quamobrem nec dii sensu carentes contumelias patientur, nec quemquam ulciscantur, natura sua mortui cum sint et immobiles. Julianus Apostata, quem Porphyrii vestigia frequenter legisse ejusque placitis firmiter inhæsisse constat, verbis Mosaicis, *Diis non maledices*, eundem plane absonum sensum affinxisse videtur, cum Christianos mentem legislatoris pervertisse, et detestando scelere atque audacia omnem religionem multitudini adimere voluisse criminatur, dum ex eo, quod non sit diis servendum, consequens esse statuerint, quod diis sit maledicendum (10). Verum præterquam quod divino legislatori apertissime sermo sit de magistratibus*

θεὸς ἐκ θεῶν· Ζεὺς δὲ καὶ καθὼς νοῦς, ἀφ' οὗ προφέρεται πάντα, ὅτι δημιουργεῖ τοῖς νοήμασιν, κ. τ. λ. *Jupiter quidem totus mundus dicitur, animal ex animalibus, et numen ex numinibus compositum; Jupiter etiam suprema mens, omnia producens, quandoquidem omnia sunt mentis opera, etc. Quas quidem verba ipsemet Eusebius Præpar. evang. lib. iii, c. 9, p. m. 401, Porphyrio auctori attribuit.*

(10) Videantur verba Juliani apud Cyrillum

et principibus populi, quibus tanquam diis in terra maledicendum esse vetat, conf. Act. xxiii, 5; aptissime omnino ex mente gentilium, qui hæc ad simulacra deorum traherant, Juliano respondet Cyrillus Alexandrinus (11): « Cæterum sciat legem, imo vero legis Dominum, Israelitis jubere ut aras evertant, et una cum templis simulacra comburant, sicuti scriptum in Deuteronomio cap. xii, 1, 2, 3. Hinc pergit: Ὁ βωμοὶς καὶ τεμένεσιν ἐπιθήγων τὸν Ἰσραὴλ χρῆναι τε λέγων τοὺς ἐν αὐτοῖς κατατιμωροῦσθαι θεοὺς, ἔφη δὲ, εἰπέ μοι, περὶ αὐτῶν, θεοὺς οὐ κακολογήσεις, κ. τ. λ. Qui in aras et delubra Israelitis acuit, deosque, qui coluntur in ipsis, concremandos ait, dixitne etiam, obsecro, de illis: « Diis non maledices? »

§ XII. De variis nominibus et generibus deorum gentilium.

Haudquaquam rei ex nomine, sed nominis ex re veritatem pendere, in superioribus demonstratum dedit Macarius Magnes. Ex isto autem principio nunc etiam varia deorum gentilium nomina, quæ cum ipsa divinitatis substantia non conveniunt, dijudicanda proponit. Etenim quod ejusmodi rebus inanimatis, quæ nec honoris nec contumeliæ sensum ullum accipere possunt, nihilo tamen minus deorum nomina imposuerunt gentiles, hoc ipso summo Numini nihil quidquam suo vitio decedere, sed summam tamen mortalium insipientiam eosdem hac ratione proclere ita autumat Macarius noster: Εἰ δὲ ὀνόματα θεῶν ἔχουσι καὶ ἐπίκλησιν, οὐ λυμαινόμενοι τὸ θεῖον, ὡς οὐδὲ κύνες ἀνθρώπων ὀνόμασι τιμώμενοι. Πολλοὶ γοῦν ἐξ εὐχρησίας τὰ θεῖα τοῖς βεβήλοις ἐπέθηκαν ὀνόματα, οὐδὲν ἐν τούτῳ τὰ θεῖα λυπήσαντες, τὴν δὲ σφῶν ἀφροσύνην μόνον ἐφάνερωσαν. Εἰ γὰρ τις θεὸς μὲν λέγεται, καὶ θεῖον οὐδὲν ἔχει, ὑβρίζει τὴν κλήσιν καὶ διαβάλλει τοῦνομα, ἀπαραίτητον ἔγκλημα φέρων καὶ ἀδιόρθωτον. Μὴ οὖν νομίσης ἐν τούτῳ τὸν παντοκράτορα θεὸν ἀνιᾶσθαι καὶ δυσφορεῖν, κἄν μέγρις ἔρπετῶν τινὲς τῶν ἀφρόνων τὸ θεῖον κατέστυραν ἔνομα. αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῦς ἰκανῶς ἐξημίωσαν, οἱ τὴν πρώτην καὶ ἀνώλεθρον οὐσίαν καὶ ἀκέραιον ὕλαις ἀτίμοις ἐπάραντες ἔνομα. Quod si deorum nomina habent et cognomen, non ideo injuriam Numini faciunt, quemadmodum nec canes hominum nominibus ornati. Itaque multi licentius divina nomina profanis rebus imposuerunt, neque in eo Numen contristarunt, sed suam duntaxat insipientiam prodiderunt. Nam si quis Deus dicitur, ac divinum nihil habet, appellationem quidem injuria afficit, ac nomen calumniatur, inexcusabile et irreparabile culpam sustinens; at ipsum omnipotentem Deum ea re contristari, ac moleste id ferre cave existimes; etsi ad ipsa reptilia depressum divinum nomen vecordes quidam traxerint.

Alexandrinum lib. vii contra Julianum, p. m. 258.

(11) Loc. cit., p. m. 240 edit. Spanhemii.

(12) Conf. Eusebius. Præpar. evang. lib. v, c. 3, p. 182.

Ipsi quippe se ipsos satis læserunt, cum primam immortalēque et incorruptam substantiam vilibus materiis nomen imposuerunt. Cum ergo dæmones modo honorum geniorum personam vultusque simulant, modo cœlestium etiam deorum, aut heroum speciem ac formam sumerent (12); ecquid mirum, si eorum quoque nomina sumpserint, fictamque illam numinum molitionem in plures classes dividerint? Quæ tamen omnes, cum nihil quidquam proprietatum divinarum complecterentur, augustissimam Dei appellationem injuriis calumniisque mortalium subjecerunt. Qui solis, lunæ, ignis, terræ, marisque figuras humana specie exhibitas colebant, quique elementorum simulacris imposito Vestæ, Cereris, Neptuni, aut alio nomine, illa tanquam viventium deorum effigies honorabant; nonne a vera religione abhorrere censendi sunt, quæ tota rebus veris, seriis et cœlestibus constat, divinisque perfectionibus summi Numinis respondet? Bene jam tum Macarius in fragmento II Ἀποκριτικῶν dixerat: Καλεῖσθαι δὲ πολλοὺς θεοὺς καὶ κυρίους. οὐ φθονεῖ θεὸς, μόνον εἰ πλησιάζοντες αὐτῷ καὶ γεινιᾶζοντες τῷ τῆς θεότητος λόγῳ συγχρωτίζονται. Multos autem vocari et deos et dominos, non moleste fert Deus, si modo ii appropinquantes accedentesque ad eum cum natura divinitatis coalescant. Et paulo post: θεὸς μονάρχης ὢν καὶ τὴν φύσιν αἰδῖος, οὐ κωλύει θεοὺς καλεῖσθαι τοὺς ἀγγέλους, θεοποιῶν αὐτοὺς τῇ θέσει τοῦ πράγματος, οὐ τὴν οἰκείαν εἰς αὐτοὺς ἀποτέμνων οὐσίαν, οὐδὲ μέρος αὐτοῖς τῆς ἰδίας δωρούμενος φύσεως. Deus, cum sit monarcha et natura sua æternus, non impedit quin angeli dii nominentur, deificans scilicet eos, divinitate iis addita (non innata); non autem divisa cum iis sua substantia, nec naturæ suæ portione iisdem concessa.

Hinc simul concidit impia Porphyrii sententia, qui summi Numinis substantiam et infinitas operationes sub variis nominibus deorum gentilium exprimi, sed nonnisi eandem divinitatem intelligi audacter asserere haud est veritus: siquidem cum Platone suo omnes deos primi secundique principii emanationes quasdam ac prosemnationes esse vindicat (13). Eandem pariter mentem fuisse Græci philosophi cum Magete nostro disputantis, exinde colligitur, quod diis suis non nominis tantum, verum ipsius etiam divinitatis cum vero Deo communionem tribuit, eosdemque augustorum illorum nomenclum, incorruptibilitatis, immortalitatis et impassibilitatis honorem participare, atque ejusdem cum Deo naturæ consortes esse opinatur (14).

§ XIII. Magnetis doctrina de Christo Filio Dei unigenito, ejusque incarnatione et miraculis.

Infinitis divinæ essentiæ perfectionibus supremo omnium rerum Creatori solique monarchæ ἀγενήτῳ

(13) Conf. Eusebius, Præpar. evang. lib. xiii, c. 15, p. m. 694.

(14) Vide fragmentum I ex Apocriticis Magnetis, p. 15 et 22, et fragmentum III, p. 40.

καὶ θεσπόζοντι τῶν γεννητῶν (conf. I Tim. vi, 15, 16) vindicatis, cultuque ipsius a polytheiæ superstitione et creaturarum consortio purgato (conf. Isa. xlii, 8); Macarius Magnes in fragmentis superstitibus nullam quidem Trinitatis Personarum divinarum disertam injicit mentionem, cum de hoc mysterio nullus ipsi disputandi locus esset (15). Plures tamen in hac una essentia divina esse Personas, ejusdem naturæ, qualitatis atque potentiae, primum ipsa monarchiæ divinæ notio ab auctore nostro stabilita, et supra § 5 explicata indigitat, qua in unitate simul Trinitatem Personarum complectebantur antiqui Ecclesiæ doctores. Deinde vero non minus pluralitas Personarum ex argumentatione Magnetis nostri superius jam tum § 6 adducta colligitur, in qua unitatem essentiae divinæ diis quidem gentilium falsis fictitiisque penitus abjudicat, Christo autem Domino nostro vere ac proprie sic dicto propriam atque peculiariem tuetur, firmissimum utique præsidium advocans ex luculentissimo S. apostoli Pauli testimonio I Cor. viii, 5, 6. Tum denique divina hæcce veritas a Macario nostro astructa omnium maxime ex perspicua ejus confessione de Christo Filio Dei unigenito dilucide apparet, in qua eumdem vocat Ἰδὸν μονογενῆ τοῦ Πατρὸς, ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτῆρα τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, item τὸν ζῶντα καὶ ὑποστατικὸν Λόγον, ἀπαράλλακτον καὶ ἰσοδύναμον quibus titulis, duce Scriptura sacra, passim antiqui Ecclesiæ doctores Filium nuncupare solent. Ipsa testimonii hujus verba ex fragmentis ἀνεκδότοις Commentarii Magnetis in *Genesisin* primum producanus, quæ ita habent: Τὸ γὰρ, Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, οὐδὲν ἕτερον δείκνυσιν, ἢ ὅτι συμβούλῃ ἐχρήσατο ὁ Πάτηρ τῷ μονογενεῖ αὐτοῦ τῷ Ἰῶ ἐπὶ τῇ τούτου κατασκευῇ, ὅς ἐστι τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ χαρακτῆρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Οὕτε γὰρ ἐνῆν ἄλλῳ τιλ συμβούλῃ κερήσθαι, ἢ τῷ ζῶντι καὶ ὑποστατικῷ αὐτοῦ Λόγῳ, τῷ ἀπαράλλακτῳ αὐτοῦ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν, καὶ ἰσοδύναμῳ. Quippe illud: « *Faciamus hominem ad imaginem nostram et secundum similitudinem,* » nihil aliud indicat, nisi quod Pater in hujus formatione consiliario usus est Filio suo unigenito, qui splendor est gloriæ, juxta Apostolum (Hebr. i, 3), et figura substantiæ ejus. Nec enim licebat ullo alio consiliario uti, quam vivo

A *et per se subsistente ejus Verbo, quod secundum imaginem ab eo nihil differt, et æqualem habet potentiam.* Antiquitatem hujus argumenti, quo ad astruendam Christi divinitatem Macarius hoc loco usus est, exinde primum cognoscere licet, quod S. Barnabas, vel alius saltem ævi apostolici scriptor, jam tum sæculo apostolico eadem ratione præ-existentiam Filii Dei ante conditum mundum probasse legitur. Is enim in epistola catholica ab antiquis olim Ecclesiæ Patribus sub nomine Barnabæ apostoli laudata, juxta antiquam versionem Latinam cap. 4 (16) (ubi Græcus textus desideratur), de Servatore nostro sic loquitur: *Et ad hoc Dominus sustinuit pati pro anima nostra, cum sit orbis terrarum Dominus, cui dixit* (scil. *Deus Pater* (17), quippe cui Moses in primæva creatione hæc verba: *prolata tribuit die ante constitutionem sæculi: « Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram. »* Quem deinceps secuti sunt antiquissimi Patres (18) in probanda Filii Dei προϋπάρξει, præstantia atque divinitate, speciatimque Theophilus Antiochenus ad *Autolycum* lib. ii, cap. 28, p. m. 158: Οὐκ ἄλλῳ δὲ τινι, inquit, εἶρηκε, Ποιήσωμεν, ἀλλ' ἢ τῷ ἑαυτοῦ Λόγῳ καὶ τῇ ἑαυτοῦ σοφίᾳ. Id est: *Nulli alii dixit, « Faciamus, » quam suo Verbo et suæ sapientiæ.* Quibus verbis Patrem et Filium et Spiritum sanctum designari plerique Patrum existimarunt, quos excitavit Dion. Petavius in *Dogmatibus theol.*, lib. ii, *De Trinitate*, cap. 7, § 4 seqq. (19). Cum igitur Macarius Magnes Deum Patrem in formatione hominis Filio suo unigenito consiliario usum esse asserit, tanquam Verbo vivo et per se subsistente, æqualemque cum ipso habente potentiam: nullum plane est dubium, hac descriptione apertissimam divinitatis notam contineri; inprimis cum in Scriptura sacra Deus nonnisi cum reliquis Personis divinis consultasse legatur, nec cum creaturis, quæ nondum in rerum natura existerant, in primæva rerum omnium creatione illum inire potuerit. Spectat huc etiam illustris ille locus Hermæ *Pastoris* lib. iii, similitudine 9, cap. 12, ubi antiquissimus scriptor præ-existentiam Filii Dei his verbis declarat: *Filius quidem Dei omni creatura antiquior est, ita ut in consilio Patri suo adfuerit ad condendam creaturam* (20).

Divinum porro opus creationis omnium rerum, imo et ipsius hominis, Filio Dei attribuit Magnes in

(15) Eusebius, lib. ii *De ecclesiastica theologia contra Marcellum*, p. m. 140 scribit: *Nos in congressu quocunque cum paganis solemus doctrinam de Christo in tempus opportunum reponere, et in præ-senti erroris idololatriæ redargutionem proponere, et Dei unitatem demonstrativis rationibus stabilire.*

(16) P. m. 14 edit. Hugonis Menardi Paris. 1645.

(17) Non vero Scriptura, quam hic ad Filium loquentem absurde fingit Lucas Mellierus in *Fide primorum Christianorum*, refutatus propterea a J. Ern. Gratio in adnotat. ad Georg. Bulli *Defensionem fidei Nicænæ*, p. m. 21 seqq. In *Constitutionibus apostolicis*, lib. v, cap. 7, hæc verba Scripturæ expresse itidem tanquam a Deo Patre ad Filium unigenitum

dicta allegantur hunc in modum: Καθὼς καὶ ἡ θεία Γραφή μαρτυρεῖ λέγοντα τὸν Θεὸν τῷ μονογενεῖ Χριστῷ: Ποιήσωμεν ἄνθρωπον, etc.

(18) Quorum testimonia δρόμῳ adduxit Hugo Menardus in notis ad Epistolam Barnabæ, p. m. 103 seqq.

(19) Gentilium nugas, qui Deum hæc verba forte ad falsos et adulterinos deos dixisse contendunt, eleganter prosternit Cyrillus Alexandrinus lib. i *contra Julianum*, p. m. 24.

(20) De quo loco videatur Georg. Bullus in *Defensione fidei Nicænæ*, sect. i, cap. 2, § 5, p. m. 18 seqq., et Thom. Ittigius in *Selectis capitibus hist. eccl.*, sect. i, p. 159 seqq.

fragmento quodam ex libro III Ἀποκριτικῶν desumpto, quod præter Turrianum citavit Thomas Bozius Eugubinus, congregationis Oratorii presbyter, libro XIV *De signis Ecclesie Dei*, pag. 71 : *Audi nunc attente*, inquit : *Principio creavit Filius Dei terram ; ex terra hominem formavit, ex homine carnem sumpsit ipse* (21). Quemadmodum vero incarnationem Christi ex humana natura factam, atque a divina Filii Dei natura assumptam, simul commemorat his ultimis verbis ; ita et Divinitatem carni unitam adeoque unionem personalem divinæ et humanæ naturæ in Christo dilucide satis conspicuam declarat, cum in subsequentibus ejusdem fragmenti verbis Filium Dei ita loquentem introducit : *Ex unione igitur, qua unitus sum sanctus cum terreno, do panem et vinum, jubens esse corpus meum et sanguinem Siquidem quod non habet Verbum vivens unitum cum corpore, quod fuit terrenum, ad æternam vitam edentes non adduceret*. Et iterum : *Panis vero in beata Christi terra virtute Divinitatis unitæ confectus, solo gustu immortalitatem homini affert*.

Ex miraculis denique, quæ a Christo Servatore facta sunt, divinitatem Filii Dei subinde confirmat, cum exempli causa occasione istius miraculi in sanatione mulieris, quæ diutina fluxione sanguinis laboraverat, præstiti Marc. v, 30, divinæ ipsius virtutis characterem in fragmento II Ἀποκριτικῶν his verbis agnoscit : *Ὁὕτω παρὰ τοῦ Χριστοῦ δύναμις ἐξήρχετο, καὶ τῶν καμνόντων ἤλαυνε τὰ νοσήματα, καὶ τῷ Χριστῷ μένουσα ὅλως οὐκ ἐχωρίζετο*. Id est : *Sic etiam a Christo virtus exibat, quæ et ægrotantium morbos pellebat, et penes Christum mansit prorsus ab eo non recedebat*. Nulla hic nos urget ratio, cur per dynamin ἐξελθοῦσαν intelligere debeamus virtutem quamdam corporalem, seu pharmacum aliquod salutare ex corpore Christi profectum (22), cum inter omnes constet, dynamin in Scriptura Novi Testamenti sæpissime miraculum denotare, Marc. vi, 5 (23) : adeoque opus divinum vel miraculum a Christo patratum hic potius indigitatur, ex cujus stupendis effectibus et virtute incredibili in Servatore nostro haudquaquam imminuta divinitatem ejus merito agnoscere atque venerari tenebantur omnes. Quo sensu et Macarius nositer hanc ipsam historiam sanctæ mulieris hæmorrhosæ ad miracula Christi divina retulit in

(21) Quæ verba itidem e Græco textu Magnetis se convertisse confirmat Franc. Turrianus in tractatu *de sanctissima Eucharistia* contra Andream Volanum, p. m. 75 seqq.

(22) Absit hæc profana sententia, quasi Christus effluxu quodam corporis sui, vel per magicas artes, ægrotorum morbos curaverit, cum de sensu corporeo suspicandi aliquid nulla hic sit causa, nullum fundamentum. Gentilium hæc erat calumnia, qui, teste Arnobio lib. I *Adversus gentes*, p. m. 25, calumniis illis et puerilibus vocibus objicere solebant Christianis, quod Christus magus fuerit, clandestinis artibus omnia miracula effecerit, Ægyptiorum ex adytis angelorum potentium nomina, et remotas furatus sit disciplinaas. Quam impudentissimam cri-

A fragmento X, quod ex primo libro *Apocriticorum* conservatum est (in cujus capite sexto eum speciatim de miraculis, quæ a Christo facta sunt, disse-ruisse refert Nicephorus CP. in examine verborum Macarii Magnetis) ; factique istius memorabilis imaginem are expressam in Mesopotamia adhuc sua ætate conservatam fuisse tradidit : qua de re jam tum in superiori Dissertatione, § 40, actum fuisse memini.

§ XIV. Magnetis doctrina de creatione, et frustra conficta æternitate mundi.

In articulo de creatione ex superius adductis jam tum constat egregia Macarii Magnetis confessio, quod Deus solus imperium ac monarchiam habens iis, qui geniti sunt, ingenuus præsit, creaturas increatus et principio carens in potestate habeat, ac non similes, sed dissimiles providus regat (24). Luculentius tamen et scopo suo convenientius hoc argumentum pertractat in commentario περὶ τῆς τοῦ Ἀδάμ δημιουργίας, ad cap. I Genesios, ubi creaturas omnes solo verbo Dei productas esse contendit : Καὶ τὰ μὲν ἄλλα κτίσματα βήματι μόνῳ παρήχεται. Id est : *Ac cæteræ quidem creaturæ solo verbo productæ sunt*. Quinetiam in sequentibus tum materiæ principium constituit, tum formam creationis actionemque Dei creantis in eo ponit, quod Deus omnia ex liberrima voluntate, et quidem ex nihilo, per solum imperium produxerit, quo id, quod non erat, vocavit ut esset Apoc. iv, 11 ; Rom. iv, 17. Huc redeunt illa verba Magnetis nostri loc. cit. : Ὁ γὰρ τοσοῦτον μέγεθος οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης λόγῳ ὑποστησάμενος, πολλῶ μᾶλλον παράδεισον ἰκανῶς καταφυτεύσαι βήματι, καὶ λόγῳ ἐξῆσαι πανόλκιον χωρίον· ἀλλ', ὡς εἴρηται, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀνθρώπον τιμὴν καὶ φουροργὸς γίνεται μυστικῶς τινι λόγῳ, ἀκαμάντως τόνδε κόσμον ἐκ τοῦ μη ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγων θελήσει. *Num qui tantam cæli, terræ ac maris molem verbo fundasset, multo magis hortum poterat dicto plantare, et beatissimum fundum verbo conserere. Sed quemadmodum dictum est, ut hominem honore afficeret, etiam arborum arcana quadam ratione factus est cultor, qui sine ullo labore mundum hunc ex non esse ad esse sola voluntate perduxerat.*

D § XV. Doctrina Magnetis de angelis et de cultu imaginum.

Speciatim de creatione angelorum, quos inter

minationem Arnobius speciali enumeratione miraculorum Christi sola nominis sui potestate et invocatione sine ulla vi carminum, aut herbarum et graminum succis, sine ullis plane artibus humanis peractorum egregie diluit, veramque divinitatem Servatoris nostri exinde comprobatur : *Desistite, inquit, o nescii, in maledicta convertere res tantas..... Nihil, ut veniis, magicum, nihil humanum, præstigiosum, aut subdolum, nihil fraudis delituit in Christo..... Deus ille sublimis fuit, Deus radice ab intima, Deus ab incognitis regnis, et ab omnium principibus Deus sospitator est missus, etc.*

(23) Conf. Gottfr. Olearii *Observationes sacræ in Matthæum*, p. m. 275 seqq.

(24) Vide fragm. II supra allatum (c. 1580, § v, init.)

præstantissimas creaturas primo loco ponit, ita describit Macarius Magnes, ut naturam ipsorum spirituales, incorruptam et immortalem extollat his verbis, quæ in fragmento IV *Ἀποκριτικῶν* leguntur: Λοιπὸν, τὴν περὶ τῶν ἀγγέλων καὶ τῆς ἀφθαρσίας αὐτῶν λέξομεν τὴν ὑπόθεσιν..... ἵνα τις τῶν εὐφρονοῦντων ἀκούσας ἐν οὐρανῷ λογικὴν οὐσίαν τῆς ἀθανασίας λόγῳ πανηγυρίζουσαν, τουτέστι τῶν μακαρίων καὶ ἀσωμάτων δυνάμεων, ὡς δυνατὸν τὸν βίον πρὸς αὐτοὺς ῥυθμίσει, καὶ τὴν ἐκείνων ἀξίαν τοῖς ἔργοις ζηλώσει, κ. τ. λ. *Deinceps quæstionem de angelis et eorum incorrupta natura tractaturi sumus..... At sapiens quisque cum audierit, substantiam rationalem in cælo esse, quæ immortalitatis munere gaudeat (beatas nempe et incorporeas virtutes), vitam, quantum fieri potest, ad eorum imitationem componat, eorumque gloriam operibus affectet*, etc. Patet exinde, angelos hic describi 1°) ut substantias spirituales et incorporeas, ἀσωμάτους δυνάμεις, quæ in antecedenti sermone hominibus opponuntur, qui originem suam a carnali corporea que generatione habent, qui ab immunda corporum germinatione substantiam ceperunt, et geniti gignentisque instar foliorum cito defluunt; cum e contrario angeli sint σωματικῶν παθῶν καὶ δεσμῶν ἀπαλλαγέντες, corporeis affectibus et vinculis liberi: quemadmodum in fragmento II, *angelum per ἀσωματόν τινα τάγματος ἀνωφεροῦς, θεὸν τὴν θέσιν οὐ τὴν φύσιν ὑπάρχοντα*, id est *incorporeum quemdam superioris ordinis, qui adoptione, non natura, sit deus*, explicat. Unde et postmodum in fragmento VI invisibilem naturam, adeoque et immaterialem, angelis tribuit Macarius, dicens: *Εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα ἐν ἀνδρείῳ σχήματι ἄγγελοι ποτε ἐφάνησαν, ἀλλ' οὐ τὸ φανὲν ἦσαν, ἀλλ' ὅπερ ἦσαν, ἀόρατόν ἐστι. Id est: *Etsi enim humana ut plurimum specie olim angeli apparuerunt, at non id ipsum erant, quod apparet; sed quod erant, id visibile non est.**

2°) Describuntur angeli ut substantiæ intelligentes, dum Macarius angelum vocat λογικὴν οὐσίαν ἐν οὐρανῷ, *substantiam rationalem in cælo*; ut eam distingueret tum a substantiis rationalibus in terra, hominibus anima et corpore præditis; tum a substantiis pure materialibus sive corporeis, quibus vis cogitandi, intelligendi atque ratiocinandi attribui nequit.

Denique 3°) describuntur angeli ut substantiæ beatæ atque in spirituali sua natura et perfectione cælesti liberæ ab omni mutatione, corruptione et mortalitate. Hic enim erat scopus expositionis Macarianæ, quod ex exemplo angelorum, τῶν μακαρίων δυνάμεων, indicare voluerit beatitudinem eorum hominum, quibus cælestis regio habitanda obtigit, quique in angelicæ vitæ communionem

(25) In dialogo erudito *De animorum immortalitate et resurrectione corporis*.

(26) Conf. Mich. Lequienii notæ ad Damascenum *De fide orthodoxa*, lib. II, cap. 3, p. 156, itemque Petavius, loc. cit., p. 18, ubi nomina *mortalis et*

A asciti sunt, ubi faciem Dei Patris cælestis in perfecto beatitudinis statu vident, Matth. XVIII, 10. Ex ista autem simplicitate essentia atque immaterialitate, qua gaudent angeli, sponte sua consequitur ipsorum ἀφθαρσία atque immortalitas, quam Macarius ipsis vindicat his verbis: "ἵνα τις τῶν εὐφρονοῦντων ἀκούσας ἐν οὐρανῷ λογικὴν οὐσίαν τῆς ἀθανασίας λόγῳ πανηγυρίζουσαν.

Cum vero veteris Ecclesiæ doctores principii loco ponerent, *ea quæ initium habuerunt, necessario finem habitura* (quemadmodum et Macarius noster in comparatione beatorum hominum resurgentium cum angelorum statu beato illud pariter de iisdem prædicat, καὶ τελευτὴν μηκέτι μηδὲ γένεσιν ἔχοντες, *jam nec ortum habentes nec interitum*), atque exinde colligerent, angelos non natura, sed gratia immortales esse: id saltem indicare voluerunt, solum Deum independentem, absolute, et ea ratione immortalem esse, ut nullo modo finem habere queat, I Tim. VI, 16; angelos autem ceu spiritus creatos dependenter et ex voluntate Dei immortales esse, ita quidem, ut licet natura illorum in se spectata corruptioni obnoxia non sit, finem tamen, si Deus velit, habere possint. Atque in eo χάρις illa, qua immortales dicuntur esse angeli, consistit, quod a Deo conservantur; cum alioqui in nihilum, unde orti sunt, essent redituri. Hinc Æneas Gazæus (25), veritus ne hac doctrina immortalitati animorum nonnihil detraheretur, principium illud, *omne quod esse incepit, obnoxium interitui esse*, ad planiorem sensum revocat, ostenditque animam rationalem, pariter atque angelos, suapte natura morituram non esse: *Ille enim, inquit, qui ut essent largitus est, animis nostris concessit quoque, ut semper essent, illudque donum ipsa jam natura est*. Habent igitur angeli in se ipsi, ut et anima rationalis, quo immortales sint, quippe cum ejusmodi naturam a rerum auctore sortiti sint (26).

Addit Macarius in eodem fragmento: Οὐ μὴν εἰκόνας ἐκείνων τυπώσας τῷ σχήματι, *non autem illorum imagines effingens* (27). Quæ verba philosopho Græco, cum quo sibi res erat, haud frustra opposuit Macarius, dum angelis natura similes esse deos suos jactitaverat, ut exinde cultum eorumdem divinum veluti justo quodam titulo definire posse videretur. Quam idololatricam opinionem merito damnat Macarius, addens, ὡς φης αὐτός, *ut tu (philosophus) ipse ais, qui scilicet simulacra et statuas et imagines deorum ad abominandum cultum exponis. Quam in rem de apparitionibus angelorum statim sequentia subjungit: Εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα ἐν ἀνδρείῳ σχήματι ἄγγελοι ποτε ἐφάνησαν, ἀλλ' οὐ τὸ φανὲν ἦσαν, ἀλλ' ὅπερ ἦσαν, ἀόρατόν ἐστι. Id est: *Etsi enim humana ut plurimum specie olim angeli**

immortalis triplici sensu a Patribus accipi ostendit.

(27) Quod Nicephorus patriarcha CP. ad vetitura idolorum gentilium cultum restringit.

apparuerunt, at non id ipsum erant, quod apparebat; A sed quod erant, id visibile non erat.

Quin et paucis interjectis sententiam suam, quod angeli sanctis hominibus neququam ad adorationem propositi sint, ulterius confirmat exemplo Abrahami, qui angelos ipsi visos nullo idololatratico cultu excepit. Postquam enim quæstionem de Abrahamo et angelis ab eo visis agitaverat, hunc in modum orationem concludit Macarius in fragmento VII: Καὶ τούτων γενομένων σαφῶς κατὰ ἀλήθειαν, τῶν ὀφθέντων ὁ Ἀβραάμ οὐ τυποῖ τὴν ἐμφάνειαν, οὐδὲ ἐμπερὲς ἀγαλμα ἔχει, ἢ γράφει τῷ πίνακι ἐν αὐτοῖς βλέπειν τοὺς ξενισθέντας νομίζων· οὐ γὰρ ἦν εἰκὼς, φίλον ὄντα τοῦ Θεοῦ τὸν πατριάρχην τῇ τῶν κατ' ἐκεῖνο καιροῦ δεισιδαιμονούτων ἀνθρώπων ὑπάγεσθαι πλάνη, ἄρτι σχεδὸν ἀνακυπτούσης τῆς τῶν ἀγαλμάτων ἰδρύσεως. Id est: *His evidenter et revera perfectis, Abrahamus eorum, qui visi erant, nec speciem exprimit, nec simulacrum sculpsit, nec imaginem in tabella pingit, putans se in his eos, quos hospitio excepit, intueri præsentis; quippe nec decebat patriarcham Deo amicis hominum illo tempore idololatrarum errori addictum esse, ineunte fere idololatria sive simulacrorum erigendorum fundatione. Hujus quidem historię Eusebii Cæsariensis ætate publica quædam existit imago, sed non ad cultum ac venerationem exposita, quam ita commemorat ipse Eusebius Demonstrationis evang. lib. v, cap. 9, ut exinde probet, Dominum ac Salvatorem nostrum medium inter istos tres hospites Abrahami fuisse, qui eo tempore pietatis semina ad homines jaciens, humanam speciem ac figuram indutus, Dei amico atque antiquo patri Abrahamæ se ipsum, quisnam esset, ostenderit, Patrisque sui tradiderit sententiam. Eo igitur consilio imagines angelorum haudquaquam ulla specie effingendas voluit Macarius noster, ne erroris idololatratico ansa daretur per cultum imaginum.*

Idem tamen Macarius Magnes in fragmento X libri Ἀποκριτικῶν imaginem quamdam in memoriam illius miraculi effictam celebravit, quod Servator noster in muliere hæmorrhousa divina virtute patraverat; quam statuam, Christi imaginem exhibentem, adhuc sua ætate in Mesopotamia salvam incolumemque existisse testatur his verbis: Αὐτοῦ γὰρ τοῦ παραθέντος ἡ γυνὴ τὴν ἱστορίαν σεμνῶς ἀποχαλεύσασα τῷ βίῳ παρέδωκεν, ὡς ἄρτι τοῦργον γενόμενον, οὐ πάλα. Id est: *Ipsius quippe facti imaginem mulier memorię tradidit ære expressam, ut res non olim facta, sed hodie fieri videatur. Ex omnibus antiquitatis exemplis expressissimum illud est et maxime illustre sacrarum imaginum monumentum, quod Eusebius Cæsariensis pariter pluribus circumstantiis ornatum retulit, et ad sua etiam tempora permansisse, atque oculis suis conspectum fuisse tradit libro VII Historię ecclesiasticę, cap. 18.*

Ultimum denique, quod circa doctrinam Magnetis nostri de angelis adhuc observandum venit, cul-

tumque ipsorum divinum . . . improbat, in eo versatur, quod ab angelo auxilium expectandum, veræque virtutis beatitudinem petendam esse neget: quod ex eo demonstrat Macarius, quod non sit natura Deus, sed tantum ex gratia et adoptione quamdam habeat divinitatis similitudinem, quam elegantiam aliqua comparatione ita illustrat (28): Ὅθεν ὁ μὲν τὸν φύσει Θεὸν προσκυνῶν, μακαρίζεται· ὁ δὲ τὸν θέσει, πολλὰ διασφάλλεται, ἐν τῷ σέβειν ἀδέβαιον καρπούμενος ὄφελος. Ὡς γὰρ ὁ θέρμης ἐνεκεν τὸ πῦρ ἀσπαζόμενος καὶ θερμαίνεται παρ' αὐτοῦ, καὶ τῷ φέγγει λαμπρύνεται· ὁ δὲ ὕλην ἐκ πυρὸς, ἢ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, ζητῶν εἰς θερμότητα, διαμαρτάνει τοῦ σκοποῦ· πρὸς ὀλίγον γὰρ ἢ ὕλην ψευσαμένη τὴν φύσιν εἰς τὴν οικείαν τῆς οὐσίας λήξιν ὑποχωρεῖ, μηδὲν τὸν ἔχοντα ταύτην ἐν θερμῶς ὠφελήσασα, μηδὲ σέλας αὐτῷ λαμπρὸν ἐπαρξέσασα. Οὕτως ὁ βούλομενος ἀκράτου ἀρετῆς λαβεῖν μακαριότητα, παρὰ Θεοῦ ταύτην τοῦ κατὰ φύσιν αἰτῶν, οὐ σφάλλεται· παρὰ δὲ ἀγγέλου, ἢ τινὸς ἀσωμάτου τάγματος ἀνωφερῶς, Θεοῦ τὴν θέσιν οὐ τὴν φύσιν ὑπάρχοντος, ζητιοῦται μεγάλως, λαβεῖν θέλων, ὅσπερ δοῦς ὁ κτησάμενος γυμνητεύει τῆς χάριτος. Id est: *Itaque beatus habetur is, qui adorat illum, qui natura Deus est; is autem, qui adoptivum colit, multum fallitur, et fructum ex eo cultu non diuturnum percipit. Quemadmodum enim is, qui caloris causa ignem ipsum amplectitur, calescit ab eo simul, et ejus fulgore illuminatur; qui vero materiam ab igne calefactam, sive æs, sive ferrum, ad calescendum quærit, is a scopo aberrat; siquidem ea materia ad breve tempus naturam ignis mentita ad propriam substantiæ naturam redit, eum autem, qui ipsam habet, calore suo nihil juvat, nec fulgorem ei clarum suppeditat. Ita qui veræ virtutis beatitudinem accipere vult, eam ab eo, qui natura Deus est, si petat, non lædit se ipsum; ab angelo autem petens, vel ab aliquo incorporeo superioris ordinis, qui adoptione, non natura, sit deus, damnum grave accipit, accipere id volens, quod si dederit is qui possidet, se ipsum virtute spoliari necesse est.*

§ XVI. Doctrina Magnetis de creatione et conservatione corporum cælestium.

Corpora cælestia a Deo creata exinde demonstrat Macarius, quod Deus eadem e cælo suspenderit, cursumque ipsorum et mutationes ex propria voluntate inflectat. Quo spectant hæc verba fragmenti IX: Κἀν θέωσιν ἀστέρες καὶ τρέχουσιν ἄπειρα, τούτους μὴ θειάζωμεν. Ὡς γὰρ τρέχοντας ἵππους οὐδεὶς ἐστεφάνωσεν, ἀλλὰ τὸν ἐλατήρα τούτων καὶ ἠνλόχον, οὕτως οὐκ ἀστροῖς, ἀλλὰ Θεῷ, τὸ σέβας γνησίως τηρήσωμεν τῷ τούτους ἐξέψαντι. Id est: *Nec stellas ipsas, etsi illæ currunt et æternum voluntur, tanquam deos veneremus. Nam quemadmodum equos currentes nemo unquam coronavit, sed eorum agitotorem et aurigam: ita nos non astris, sed Deo, qui illa e cælo suspendit, suum cultum integrum servemus.*

(28) In fragmento II operis Macariani.

Generatim de conservatione rerum creaturarum ita sentit Macarius noster, ut Deum, qui creaturas omnes in potestate habet, easque providus regit (29), ea omnia, quorum creavit substantiam, pariter et conservare affirmet. Ita enim in fragmento II mentem suam explicat his verbis: Καὶ τῶν μὲν τὴν οὐσίαν αὐτὸς (Θεὸς) ἐδημιούργησεν, οἱ δὲ ὑποστάσεις ἀρχὴν οὐ κατέλαβον ἐν αὐτῷ· καὶ ὁ μὲν ἐκεῖνους, ὧν ἀρχει, σῶζειν οἶδεν· οἱ δὲ οὐδὲν ἀρχόμενοι ἐκεῖνῳ χαρίζονται. Id est: *Ac illorum (deorum scilicet improprie ita dictorum) quidem ipse Deus creavit substantiam; illi autem initium existendi nullum in eoprehenderunt: item ille eos, quos subditos habet, scit conservare; ii vero dum subditi sunt, nihil ei gratificantur.*

§ XVII. *Doctrina de creatione hominis, ejusque imagine divina, immortalitate animæ, atque libertate.*

De creatione hominis tam magnifice sentit Macarius, ut totam ejus formationem præ cæteris creaturis speciali consilio et deliberatione SS. Trinitatis perfectam esse contendat. Ita enim in fragmentis *Commentarii in Genesim* eandem deprædicat: Καὶ τὰ μὲν ἄλλα κτίσματα βήματι μόνῳ παρήχται· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔσχεν ἐξαιρετόν τι κατὰ τὴν ποιήσιν παρὰ ταῦτα. Βουλῆς γὰρ προηγουμένης ἐκτίσθη, ἵνα ἐκ τούτου δειχθῆ ὅτι περ κτίσμα τίμιον ὑπάρχει. Τὸ γὰρ, *Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν*, οὐδὲν ἕτερον δείκνυσιν, ἢ ὅτι συμβούλιῳ ἐχρήσατο ὁ Πατήρ τῷ μονογενεῖ αὐτοῦ τῷ Υἱῷ ἐπὶ τῇ τούτου κατασκευῇ, τῷ ἀπαυγάσματι τῆς δόξης, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ χαρακτῆρι τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. . . . Ἐπειδὴ τοίνυν, ὡς εἴρηται, ὡς περ βασιλεὺς εἰσῆχθη ἐν κόσμῳ ὁ ἄνθρωπος, εἰκότως καὶ κατ' εἰκόνα Θεοῦ γεγένηται. Ἐδεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἔρχεσθαι τῶν ἄλλων ὡς περ τινὰ εἰκόνα ἐμφυχον τῆς τοῦ βασιλεὺς ὁμοιότητος ἀπολαύειν, οὐκ ἐν πορφύριδι μαὶ σκήπτρῳ καὶ διαδήματι τὴν ἀξίαν ἐμφαίνοντι, ἐπεὶ μὴδὲ τὸ ἀρχέτυπον ἐν τούτοις ἦν, ἀλλ' ἐν τῷ κεκοσμεῖσθαι τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἀθανασίαν καὶ ἀρετήν. Τούτοις γὰρ τιμηθεὶς ὁ ἄνθρωπος τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον εἰκόνα ὁμοιότητι διασώζει. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτεξουσιότης τὸ βασιλικὸν καὶ ἐπιτημένον τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πρὸς τὴν θείαν εἰκόνα ἐμπερὲς προσφανέστατον δείκνυσιν, καὶ κατὰ τούτον τὸν λόγον καὶ χειρῶν Θεοῦ ἔργον ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὸ τίμιον τῆς κατασκευῆς. Βουλῆς γὰρ ἐνέργεια τὸ πᾶν. Id est: *Ac cæteræ quidem creaturæ solo verbo productæ sunt; homo autem præcipuum quiddam præterea habuit in creatione. Nam habita ante deliberatione creatus est, ut ex eo ostenderetur, excellentem esse eam creaturam. Quippe illud: « Faciamus hominem secundum imaginem nostram et secundum simi-*

*litudinem, » nihil aliud indicat, nisi quod Pater in hujus formatione consiliario usus est Filio suo unigenito, qui splendor est gloriæ, juxta Apostolum, et figura substantiæ ejus . . . Quoniam itaque, ut dictum est, homo in mundum tanquam rex est introductus, probabiliter etiam secundum imaginem Dei factus est. Oportebat enim aliis imperaturum veluti imaginem quamdam spirantem regis similitudine gaudere, non in purpura et sceptro et diademate dignitatem ostentante (quippe nec ipsum archetypum in his erat), sed eo quod ornaretur incorruptibilitate, immortalitate, ac virtute. Nam his homo ornatus formam prototypi similitudine expressam servat. Quoniam vero ipsa quæque libertas regiam et eminentem naturæ humanæ dignitatem et similitudinem ejus cum divina imagine evidentissimam ostendit, etiam hac ratione homo manuum Dei opus est, propter formationis suæ excellentiam: nam totam illud opus consilii est. Eadem argumentatione utitur Theophilus Antiochenus libro II contra Autolycom, cap. 28, p. m. 158 seq., cum excellentiam hominis in eo ponit, quod, cum cætera omnia verbo constitueret Deus et quasi πάρεργα conderet, solius hominis creationem existimaverit esse opus manibus suis dignum, μόνον ἰδίων ἔργον χειρῶν ἄξιον ἡγεῖται τὴν ποιήσιν τοῦ ἀνθρώπου. Naturam hominis inprimis ob concreatam imaginem divinam extollit Macarius Magus, eamque non in corpore (30), sed in mente hominis quaerit, quod cognitionem boni et mali natura insitam habuerit. Argumento ipsi sunt verba Geneseos, cap. III, 22: *Ecce Adam factus est sicut unus ex nobis, ad sciendum bonum et malum. Ad quem locum hunc in modum commentatur: Οὐχ ὡς προσκόψαντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν τῆς ἀρετῆς καὶ κακίας γνῶσιν. ἀλλ' ὡς τοιοῦτου ἐξ ἀρχῆς πλασθέντος. Φθόρας γὰρ εἶπεν ἡ Γραφή, ὅτι ἐτι ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Δῆλον ὡς προκαταβεβλημένην εἶχεν ἐν τῇ φύσει τὴν γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ πονηροῦ. Id est: Non quasi profecisset is in cognitione virtutis ac vitii, sed quia talis ab initio formatus esset. Nam ante dixerat Scriptura: « Adhuc fecit Deus hominem secundum imaginem Dei. » Hinc patet, habuisse eum insitam jam ante a natura cognitionem boni et mali. Hominem igitur ab initio integrum et rectum in omni cognitione virtutis ac vitii creatum fuisse plane ad sensum commentatur sacrae Eccle. VII, 30, contendit: quinimo in antecedentibus eundem per transgressionem pristinam innocentiam morum, τὸ ἀπειρόκακον, amisisse statuit, quæ fecerat, ut primi parentes nuditatis suæ rationem nullam haberent: Ἀλλὰ ὡς τὸ ἀπειρόκακον ἀποθεμένων διὰ παραβάσεως, ὃ καὶ τὴν γύμνωσιν ἀδιάφορον**

(29) Κρατεῖ τῶν κτισμάτων, καὶ ἡγεμονοῦει κηδόμενος, sunt verba Magnetis in fragmento II. Vide supra.

(30) Uti Melitoniani, Anthropomorphyæ et Audiani quondam statuerunt, de quibus confer Epiphanium, hæc. 90, et Theodoretum, quæst. 20 in Genesim, et alibi. Quamvis Macarius noster haud neget, etiam in ipsum Adami corpus divinæ imagi-

nis dignitatem aliquo modo redundasse, dum totum hominem secundum imaginem Dei factum esse fatetur, atque inprimis in oratione 17 in Genesim corpus protoplastarum ante transgressionem præcepti subtilius ac splendidius, et ad specierum divinarum perceptionem magis promptum et expeditum fuisse contendit.

πρῶτοσθε. Ex quo apparet, Macarium nostrum imaginem divinam præcipue in internis animi dotibus, iisque concreatis, quæsisse, non in forma hominis externa; uti quidem philosophus ille, cum quo disputabat, eo sensu hominem τὸ κάλλιστον τῶν ζώων καὶ εἰκόνα Θεοῦ esse venditabat (31).

§ XVIII. *Doctrina de immortalitate animæ.* — § XIX. *Doctrina de lapsu Adami ejusque effectu, mortalitate scilicet per peccatum introducta.*

Lapsus Adami ita describit Macarius Magnes in fragmentis *Commentarii in Genesis*, quod libertate sua abusus conditionem obedientiæ Creatori debitiæ neglexerit atque per transgressionem præcepti divini τὸ ἀπειρόκακον sive innocentiam morum amiserit, mortalitatemque peccati invexerit. Hanc sententiam sequentia ipsius declarant verba: "Ὀντων οὖν αὐτῶν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, νόμον δίδωσιν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐπὶ εὐεργεσίᾳ, τοῦ δεῖξαι μὲν ἐλευθέραν τὴν φύσιν ἐν τῇ αὐτεξουσίῳ, ἀποδείξαι δὲ ὡς ὑπὸ Δεσπότην καὶ κηδεμόνα εἰσὶ, λέγων οὕτως· Ἄπο παντὸς ξύλου . . . τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῆ· ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν οὐ φάγησθε, ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἄρ ἡμέρα φάγησθε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτω ἀποθανεῖσθε, τοῦτ' ἔστιν, θνητὸς ἔσσεσθε. Οὕτω γὰρ ὁ Σύμμαχος ἡρμήνευσεν· Ἡ δ' ἄρ ἡμέρα φάγη ἀπὸ τοῦ ξύλου, θνητὸς ἔσθη. Ἄλλκ μὴ τις ὑπολάβοι, ὅτι τὸ ξύλον τοιαύτης ἦν φύσεως, ὡς γινῶσιν παρέχειν καλοῦ καὶ πονηροῦ (32). Οὐ γὰρ δὴ βλαβερὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τι ἦν. Ὅρος δὲ ἐτέθη ἐν τῷ φυτῷ πρὸς γυμνασίαν τῆς ἐλευθερότητος. Καὶ ὅτι οὐ τὸ ξύλον αἴτιον γινώσεως τῷ Ἀδάμ γέγονε, δῆλον. Ἡ γὰρ ἐντολὴ ὡς πρὸς εἰδῶτα ἀμφω ἐδόθη, τό τε καλὸν καὶ [τὸ] πονηρὸν, τὴν τε ὑπακοὴν καὶ τὴν παρακοὴν· ὥστε ἡγνώσας προύλαβε τὴν ἐντολὴν. Δέδοται δὲ αὐτῇ διὰ τὸ, ὡς εἰρηται, αὐτεξουσίῳ βουλήματι κινούμενον τὸν ἄνθρωπον, ἐπ' ἀδείας τε ἔχοντα ἀπὸ πάντων μεσαλαμβάνει τῶν ἄλλων δένδρων, ἐνδὸς δὲ μόνου νόμῳ προσταττόμενον ἀπέχεσθαι, τοῦτο γινώσκειν, ὡς ὑπὸ Δεσπότην ἔσθι τὸν καὶ τὴν ἐντολὴν δεδωκότα. Id est: *Cum itaque essent in paradiso voluptatis, Deus benefaciendi causa dat iis legem, ut ostendat, liberam quidem esse hominum naturam, eo quod sui juris sit; attamen demonstret, eos sub Domino et curatore esse. Sic autem ait: « Ex omni ligno, quod est in horto, comestione comedes: ex ligno autem cognoscendi bonum et malum non comedetis ex eo. Qua autem die comederitis ex eo, morte moriemini, » hoc est, mortales eritis. Nam Symmachus ita interpretatus est: « Qua autem die comederis ex ligno, mortalis futurus es. » Sed nemo existimet, eam fuisse ligni naturam, ut cognitionem afferret boni et mali. Nec enim quidquam in paradiso noxium erat. Sed in planta hæc conditio posita est, ad exercitium libertatis. Ac lignum qui-*

(31) Quæ verba philosophi Macariani in fragmento III ἄνωια jam superius adducta atque exposita sunt ad § 9 (col. 158f.).

(32) Sic et Procopius in comm. ms. in *Genesis* altitum putat, talem arbori vim natura ingenitam

A dem non fuisse Adamam causam cognitionis liquet. *Lex enim ei data est, tanquam utrumque scienti, et bonum et malum, et obedientiam et inobedientiam. Itaque cognitio legem antecessit. Lex vero data est, ut homo, qui, ut diximus, libera voluntate movebatur, licentiamque habebat ex cæteris arboribus fructum percipiendi, et ab una duntaxat abstinere per legem jubebatur, hoc sciret, subditum se esse Domino, ei nempe qui et legem dedisset.* Interjecta deinceps historia de seductione serpentis, quomodo hostis naturæ nostræ tanto hominis honori invidens bellum adversus eum susceperit, mendacioque suo effecerit, ut ambo contemtores Dei fierent, tristissimum lapsus effectum exponit ex cognitione nuditatis ipsorum et terrore justitiæ divinæ, quam ad pœnam promeritam concitaverant, adeo ut amœna paradisi sedes statim mutaretur iis in acerbum tribunal tremendumque prætorium. Μετὰ τὸ τολμημα εἰς σύνεσιν ἐλθόντες τοῦ πταίσματος, τῷ διακριτικῷ κρατοῦνται φόβῳ, καὶ κρύπτεσθαι πειρῶνται τὸν ἀλάθητον ὀφθαλμὸν, καὶ παραιτοῦνται τὴν πρόδοον, καὶ ἀναδύονται τὴν παρὰστασιν. Id est: *Post audax illud facinus, intellecto lapsu suo, providenti meum percelluntur, et eum, quem latere nil potest, oculum lictere conantur, et prodire detrectant, et coram sisti refugium.*

Illud denique silentio haudquaquam prætermittendum est, quod Macarius Magnes simul divinum quoddam beneficium in ipsa pœna mortis corporalis agnoscat, quod hac sententia exprimit: Δὲ ἵνα μὴ κακὸς ἀθάνατος ἢ ἄνθρωπος, θνητὸν αὐτὸν ἀπεφῆνατο ὁ Θεὸς, νεκρότητι περιβαλὼν. Τοῦτο γὰρ οἱ δερμάτινοι χιτῶνες σημαίνουσι ἀπὸ τοῦ λόγου τῆς τῶν ζώων νεκρώσεως· ὅπως διὰ τῆς λύσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς δέσεως ἡ ἁμαρτία πᾶσα αὐτόπρεμνος διαφθαρή. Id est: *Itaque ne homo malus immortalis esset, eum Deus mortalitate indutum mortalem reddidit. Nam id ipsum tunicæ pellicæ significanti, habita ratione mortis animalibus illatæ: ut per corporis dissolutionem ipsum quoque vinculi corporis peccatum penitus aboleretur.*

§ XX. *Sententia Magnetis de tunicis pellicæis.*

Quamvis cæterum historiam lapsus a Moysæ descriptam proprio et litterali sensu intelligat Macarius Magnes, tunicas tamen pelliceas, quibus post noxam induti fuere protoplastæ ad nuditatem corporis tegendam, non tam historice quam allegorice exponit in symbolo mortalitatis per peccatum subintroducæ; ceu ex verbis in fine superioris § citatis intelligitur. Quæ interpretatio haud parum lucis accipit ex illis, quæ Photius in *Bibliotheca*, cod. ccxxxiv, p. m. 909, ex S. Methodii oratione *De resurrectione* excerptis: "Ὅτι δερματίνους χιτῶνας τὸν θάνατον φησι. Λέγει γὰρ περὶ τοῦ Ἀδάμ· Ὅν ὁ

fuisse, credere. Verba ejus ad ipsum Macarii textum citabimus. Quos perstringit Magnes sunt quidam apud Theophilum Antiochenum l. II *Ad Antolyceum*, II. 25.

Θεὸς δὲ παντοκράτωρ ἀθάνατον κακὸν ἐξ ἐπιβουλῆς ἰδὼν γεγενημένον, καθάπερ καὶ ὁ πλανήσας αὐτὸν διάβολος ἦν, τοὺς δερματίνους χιτῶνας διὰ τοῦτο κατασκεύατεν, οἷον εἰ νεκρότητι περιβαλὼν αὐτὸν, ὅπως διὰ τῆς λύσεως τοῦ σώματος πᾶν τὸ ἐν αὐτῷ γεννητὸν κακὸν ἀποθάνῃ. Id est : *Per pelliceas tunicas mortem intelligit. Narrat enim de Adamo: Quem Deus omnipotens cum immortalem fecisset, sciens eum ex insidiis (diaboli) malum factum, uti et ille erat, qui eum deceperat, diabolus, propterea illi pelliceas vestes concinnavit, quasi illum induens mortalitate, ut per corporis solutionem omne, quod in eo malum erat, moreretur.* An Methodius hæc a Macario Magnete, an vero Magnes a Methodio habuerit, disputari quidem posset; nisi jam ante utrumque Origenes atque Hippolytus in eandem concessissent sententiam. Ille enim homilia vi in Leviticum (33), cum de indumentis Leviticis pontificis et sacerdotum agit, hanc comparisonem instituit : *Velim conferre illa infelicia indumenta, quibus primus homo cum peccasset, indutus est, cum his sanctis et fidelibus indumentis. Et quidem illa dicitur Deus fecisse: « Fecit enim, inquit, Deus tunicas pelliceas, et induit Adam et mulierem ejus. » Illæ ergo tunice de pellicibus erant ex animalibus sumptæ. Talibus enim oportebat indui peccatorem, pelliceis, inquam, tunicis, quæ essent mortalitatis, quam pro peccato acceperat, et fragilitatis ejus quæ ex carnis corruptione veniebat.* indicium (34). Quinimo Hippolytus, Portus Romani episcopus, in fragmento hactenus inedito, quod ex duobus mss. codicibus Regiis Parisiensibus 1825 et 1888 excerpimus, hanc interpretationis rationem eleganter subjicit : *Νεκρὸν γὰρ σκέπην ἐποίησε τῷ νεκρωθέντι διὰ τὴν ἁμαρτίαν· τῷ γὰρ νεκρῷ ἁμαρτήματα ἔχοντι περὶ τὸ σῶμα φθορὰν ἐστήμαινε τὸ δέριμα.* Id est : *Mortuum enim tegumentum fecit homini per peccatum mortuo, cum pellis significaverit corruptionem quoad corpus in homine peccatis mortuis circumdato.* Ex adductis hisce testimoniis jam tum liquet, Magnetem nostrum non fuisse primum hujus interpretationis allegoricæ sive mysticæ auctorem (35); quæ quoad ipsam rei iudolem suo sane non destituitur fundamento, ut scilicet vestitus ex mortuorum animantium pellibus confectus primos homines de reatu mortis commonefaceret, et ut admonerentur, loco amissæ vestis concreatæ innocentix, vestem justitiæ a manu Dei parandam esse,

(33) P. 216, tom. II editionis novissimæ D. de la Rue.

(34) Cum quibus etiam conferri possunt ea, quæ Origenes lib. iv *Contra Celsum* scripsit, num. 40, p. 535, tom. I edit. cit.

(35) Diversas antiquiorum Patrum sententias circa hunc locum, quorum alii per χιτῶνας δερματίνους intelligunt carnem mortalem, alii arborum cortices, alii mortalitatem ipsam, alii vero tunicas pelliceas juxta litteram interpretantur, congestit Suicerus in *Thesouro eccles.* sub voce χιτῶν, p. 1518 seqq. Conf. etiam Huetii *Origeniana*, lib. II, quæst. 12, § 8, p. m. 168.

(36) Quam sententiam inter recentiores iterum

A quæ in typo per pellem agni ab ipsa origine mundi mactati ad designandam oblationem sacrificii expiatoriam adumbrata erat. Conf. Apoc. xiii, 8; Zach. iii, 4; Isa. lxi, 3, 10. Quam significationem etiam in animo habuisse videtur Irenæus lib. III *Adversus hæreses*, cap. 37 : *Quoniam, inquit, quam habuit a Spiritu, sanctitatis stolam amisit per inobedientiam . . . Dominus, qui est misericors, tunicas pelliceas pro foliis ficulneis induit.*

Ne quid tamen dissimulemus, similem fere fluctuationem, quam in hac quæstione Origeni exprobrat Huetius loc. cit. p. 168, Macario nostro eodem jure tribuere possumus : siquidem in peculiari, quem de hoc argumento instituit, sermone xvii in Genesin litteralem explicationem, quasi brutarum animantium tergoribus induti fuerint protoplastæ, tanto conatu ridet, ut istam socordium hominum commentationem et chori indocti fabulam appellet. Hinc in aliam probabitur sententiam, scilicet ante transgressionem subtilius fuisse ac splendidius hominis corpus, nulla crassiori mole tardatum, sed speculi instar speciosissimum lucidumque, nulla videlicet aut labe extrinsecus aspersum, aut materia hebetatum (36); post lapsum vero crassiori corpore carneo eum fuisse circumdatum, quod per tunicam illam pelliceam intelligi existimat, atque argumentum opinionis suæ potissimum ex verbis Jobi cap. x, 11, desumit, ubi is creationis argumentum enarrans Creatorem ita alloquitur : *Pellem et carnem induisti me*, nempe illud, quo circumdamur, carneum corpus indigitans. Inoleverat quidem jam inter antiquissimos hæreticos ista expositio, quam in Valentinianorum erroribus reprehendit Irenæus (37), Tertullianus (38), Clemens Alexandrinus (39), alique ab Huetio in *Origenianis*, loc. cit. et J. Rod. Wetstenio in notis ad Origenis *Dialogum contra Marcionitas*, p. 88 seqq., excitati. Quibus nunc saltem addimus, Procopium Gazæum in comm. ad cap. III Geneseos, etiam Justinii martyris orationem *De resurrectione* inter ista SS. Patrum monumenta referre, quibus inventa ab hæreticis expositio pellicearum Adami tunicarum *de carne humani corporis* rejicitur (40). Quandoquidem vero hæretici in eo errore versabantur, Deum faciendo D hominibus tunicas pelliceas vestivisse eos primum corporibus, quasi ante lapsum Adamus et Eva fuissent incorporei; non desunt tamen Patres rectius

incrustavit anonymus quidam in *Observationum Halensium* tomo VIII, obs. vi, p. 137 seqq.; cui J. Fechtius peculiarem dissertationem de gloriosissime lucente Adami corpore opposuit Rostochii 1706.

(37) Lib. I *Adversus hæreses*, cap. 1, num. 10, p. 28 edit. Grabii.

(38) *Adversus Valentinianos*, cap. 24, et lib. v *De resurrectione carnis*, cap. 7.

(39) *Strom.* lib. III, p. 340 editionis Sylburgii, ubi eundem errorem in Cassiano quodam damnat; nec minus in *Excerptis Clementis ex Theodoto*, pag. 571 (vel p. 797, col. 2 editionis Potteri).

(40) Vid. J. E. Grabii *Spicilegium Patrum et hæreticorum sæculi II*, p. 194.

sentientes, qui mysticam istam pellicearum tunicarum expositionem, sensu licet ab hæreticis maxime diverso, quodammodo approbarunt : scilicet sub historica narratione litteræ etiam illud significari, primos homines post peccatum corpore mortali ac fragili fuisse indutos, voluptatibus carnis deditos, et innumeris malis atque miseriis obnoxios redditos. Quorsum spectant verba Gregorii Nazianzeni oratione xxxviii in Nativitatem Christi : Καὶ τοὺς δερματίνους ἀμφιέννυται χιτῶνας, ἰσως τὴν παχυτέραν σάρκα καὶ θνητὴν, καὶ ἀντίτυπον, καὶ τοῦτο πρῶτον γινώσκει τὴν ἰδίαν αἰσχύνην, καὶ ἀπὸ Θεοῦ κρύπτεται. Κερδαίνει μὲν τι κἀνταῦθα τὸν θάνατον, καὶ τὸ διακοπήναι τὴν ἀμαρτίαν, ἵνα μὴ ἀθάνατον ᾗ τὸ κακόν. Καὶ γίνεται φιλανθρωπία ἢ τιμωρία. Id est : *Et pelliceas tunicas induit, hoc est, fortasse crassioreme carnem, et mortalem ac refractariam : primoque probrum suum et dedecus cognoscit, Deoque se abscondit. Atque hic quoque tamen mortem ac peccati præcisionem elucatur, ne malum immortale esset. Ita pœna ipsa in misericordiam cessit.* Quæ eadem adhuc repetuntur in oratione ipsius secunda in Pascha, p. m. 257. Sententiam Gregorii ita interpretatur Nicetas Serronius (41) : *Atque etiam pelliceæ vestes, quas Dominus Adamo ipsiusque uxori fecit, mortalitatem carnisque crassitatem significant. Corpus enim Adami a principio tenuius erat et mollius, nec omnino mortale, sed mediæ cujusdam conditionis inter mortale et immortale. At post transgressionem, quemadmodum pellis crassa est, et mortua, ac dura, ita caro etiam crassa, et gravis, et mortalis, ac dura et refractaria* (42). Præter Origenem, qui in comment. ad Gen. iii, 21, hanc opinionem quidem admodum probabilem, non tamen evidenter veram esse iudicavit (43), Methodius etiam loco supra excitato vestes illas non quidem mortale corpus esse dixit, sed corporis antea immortalis, deinde vero mortalis effecti dissolutionem significare. Pertinent huc pariter ea quæ in bibliothecæ Regiæ Parisiensis codice ms. 1998 me legisse memini de hoc argumento, *Qualem habuerit carnem homo, antequam peccaret.* Εἶχε μὲν γὰρ καὶ πρὶν ἀμάρτην σάρκα, ἀλλ' οὐ παχείαν, οὐδὲ θνητὴν, ἀλλὰ οἷαν ἔξουσι ἐν τῇ ἀνα-

(41) In commentariis ad Gregorii Nazianzeni orationes citatas, p. m. 479 et p. 547.

(42) Gregorius Nyssenus in *Disputatione de anima et resurrectione*, p. m. 278, tunicam illam pelliceam, quam Deus homini lapso propter propensionem ad deterius circumdedit, appellat mortuam ac turpem illam tunicam ex ratione carentibus nobis injectam, *per quam naturæ brutæ et irrationalis proprietates homini admistæ sunt.* Unde Moses Bar-Cepha, lib. i *De paradiso*, cap. 28, scribit, ex sententia Gregorii Nysseni tunicas pelliceas fuisse libidinem, coitum, conceptum, partum, educationem, qua minutatim augetur, alimentum, morbum, iracundiam, mortem denique : his enim omnibus malis illos indutos esse, simul atque donis Spiritus sancti sunt expoliati.

(43) Locum Origenis, quem Theodoretus quæst. 39 in Genesin et omnes Catenæ uno consensu eidem tribuunt, inter selecta ex *Commentariis* Origenis in

στάσει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων. Id est : *Habuit quidem, etiam antequam peccaret, carnem, sed non adeo crassam, neque mortalem, verum qualem in resurrectione corpora hominum habitura sint.* Est tamen, quod huic etiam sententiæ merito opponi poterit, cum non eadem sint qualitates corporum glorificatorum, et corporis Adami adhuc in statu tentationis constituti. Nam primus homo pulvereus e terra factus est ad naturalem vitam; at corporibus in resurrectione glorificatis major quædam subtilitas ac spiritualitas tribuitur ab apostolo Paulo I Cor. xv, 44 seqq., quæ de corpore Adami non glorificato affirmari nequit : alias nulla esset differentia inter statum integritatis et æternæ gloriæ.

B Macarianæ demum interpretationi saniori sensu acceptæ succurret ipsa Scripturæ sacræ notio, si conferamus verba B. Judæ in Epist. v. 23, ubi apostolus fideles graviter cohortatur ad mentes in fide, precatione, amore et spe conservandas, atque a vitæ terrestri sordibus præcavendas : *μισούντες, inquit, καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα, odio habentes eam tunicam, quæ a carne maculata est.* Quamvis Apostoli scopo conveniens utique sit ea explicatio interpretum nostrorum, qui hic ad externas vivendi agendique consuetudines respiciunt, quibus pravi se homines ex sæculi more quasi amiciant; altiùs tamen repetenda videtur hujus phraseos origo, scilicet a tunicis illis pelliceis, quibus corrupta primorum parentum caro fuit circumdata. Hæc erat tunica illa carnalis, qua peccatores carni suæ ejusque vitiosis cupiditatibus obsequentes post lapsum induebantur, quæque a fidelibus in statu regenerationis omni odio est prosequenda, et virtute Spiritus gratiæ exuenda, Eph. iv, 22.

§ XXI. *Doctrina Magnetis de peccato originis per generationem naturalem propagato.*

Ex superiori igitur tractatione per se jam sponte colligitur, quid de peccato originis senserit Macarius : hominem scilicet ad imaginem Dei conlitum per libertatis abusum pristinam cognitionem virtutis atque vitii, in qua ab initio formatus fuerat (§ 17), una cum sanctitate primæva, amisisse, et

D *Genesin* retulit D. Carolus de la Rue tomo II Operum Origenis, p. m. 29, ex quo hæc pauca saltem, quæ ad institutum nostrum spectant, apponere juvat : Πάλιν λέγειν, τοὺς δερματίνους χιτῶνας οὐκ ἄλλως εἶναι, ἢ τὰ σώματα, πιθανὸν μὲν, καὶ εἰς συγκατάθεσιν ἐπιστάσασθαι δυνάμενον, οὐ μὴν σαφῶς ὡς ἀληθές : εἰ γὰρ οἱ δερματίνοι χιτῶνες σάρκες καὶ ὀστέα εἰσὶ, πῶς πρὸ τούτων φησὶν ὁ Ἀδάμ : *Τοῦτο γὰρ ὅσόν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου*; κ. τ. λ. Rursum dicere, vestes illas pelliceas nihil aliud esse, quam corpora, probabile quidem est et ejusmodi, ut ad assentiendum facile inducat; sed non evidens, quale esse debet, quod verum est. Si enim pelliceæ vestes sunt carnes et ossa, quomodo antea dixit Adam : *« Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de carne mea? »* etc. Conf. Hieronymus epist. 61 ad Pammachium, ubi hanc fluctuantem sententiam Origenis criminari ipsi vertit.

contrario propensionem ad mala veluti tunicam carnalem assumpsisse : adeo ut nunc deploranda est hominum conditio, qui ex immunda carnis propagatione existentiam suam ceperint, docente Jobo cap. xiv, 4, et Davide psalm. li, 7. Elucet hæc sententia auctoris nostri ex comparatione angelorum atque hominum mortalium, quam sequentibus instituit verbis : Τὴν μακαριότητα δεῖξαι βουλόμενος ὁ Χριστὸς τῶν οικεῖν λαχόντων τὴν οὐράνιον χώραν, καὶ ταλαιώσαι τοὺς ἐν φθορᾷ τῆς γῆς βιοτεύοντας,

καὶ τὴν ὑπαρξιν ἐκ βυπαρᾶς τῶν σαρκῶν βλάστης ἀνελετηφώτας, γεννωμένους καὶ γυνώντας, καὶ δέχην φύλλων θάπτων ἀποθρόνοντας, φησίν, κ. τ. λ. *Christus indicaturus beatitudinem eorum, quibus cælestis regio habitanda obligit, deploraturus autem sortem illorum qui in hac terrena mortalitate vivunt, et ab immunda corporum germinatione substantiam ceperunt, geniti gignentesque, et instar foliorum cito defluentes, hæc dixit* (quæ scilicet in antecedentibus ex Luc. xx, 35, 36, adducta erant), etc.

CIRCA ANNUM DOMINI CCLXXVIII.

S. ARCHELAUS

MESOPOTAMIÆ EPISCOPUS

NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA

(GALLAND., *Veterum Patrum Bibliotheca*, III, Proleg., p. xl.)

- I. Dissensus veterum de scriptore Actorum disputationis cum Manete, facile conciliandus. Hæc Acta primum Syriace ab Archelao scripta : deinde forte ab Hegemonio Chalcedonensi episcopo Græce reddita. Quid censendum de Latina versione?
- II. Latinus interpres Græca versione Actorum fuisse usus comprobatur.
- III. Num Archelaus præter Acta disputationis, alios libros contra Manetem perscripserit, inquirentur. Lapsus Epiphanii.
- IV. Archelaus non Cascharorum aut Carcharorum, sed Charrarum in Mesopotamia episcopus.
- V. Quo tempore habita disputatio Archelai cum Manete.
- VI. Secundo anno Probi imp. juxta Eusebium.
- VII. Verum id accidisse currente anno 277 statuitur.
- VIII. Actorum disputationis antiquitas atque integritas demonstratur.

Ex V. C. Laurentii Zacagnii præfatione ad *Collectanea monumentorum Ecclesiæ Græcæ*, p. III seqq.

I. Editio Actorum binæ disputationis ab Archelao Mesopotamiæ episcopo cum Manete nefariæ hæreseos auctore, apud Carras primum, deinde in Diodoridis vico habitæ, tum ob materiæ præstantiam, tum ob rei gestæ antiquitatem, acceptissima, ut arbitrator, illis erit, qui sacrarum litterarum studio tenentur. Quinam Acta ista scriptis consignaverit, inter Epiphanium, Hieronymum et Heraclianum Chalcedonensem episcopum non convenit. Sanctus enim Epiphanius (a) et sanctus Hieronymus (b) Archelaum ipsum, quæ coram delectis iudicibus adversus Manetem disseruit, scripto tradidisse putant. Heraclianus vero Chalcedonensis episcopus,

IX. Idque rursus astruitur.

X. Eorundem Actorum veritas magis adhuc confirmata.

XI. An ad nos integra pervenerint ejusmodi Acta.

XII. Quibus ex codicibus descripta.

XIII. Magnum ex hisce Actis accedit catholicæ fidei præsidium atque ornamentum. Hinc item rerum antiquarum studiosis aliquid emolumentum accersitum.

XIV. Hactenus observatis additæ nonnullæ animadversiones de sede Archelai episcopali, deque Actorum disputationis ab eo habitæ cum Manete integritate.

XV. An fragmentum illud Actorum, quod ex Cyrilli Hierosolymitani catechesi vi descriptum, iisdem Actis subjicitur, integrum Archelao sit attribuendum. Pauca insuper de nostra horum Actorum editione.

in libris quos contra Manichæos conscripsit, Hegemonium quemdam illorum auctorem fuisse censuit. Siquidem Photius (c) horum Heracliani librorum excerpta referens, eundem Heraclianum ait in confutandis Manichæorum erroribus, usum fuisse Actis disputationis Archelai episcopi cum Manete, ab Hegemonio conscriptis. Et Heracliani quidem sententiam confirmare videntur Acta ipsa disputationis, ubi hæc legimus (d) : *Quoniam vero placuit Marcelo disputationem hanc excipi atque describi, contradicere non potui, confusus de benignitate legentium, quod veniam dabunt si quid imperitum aut rusticum sonabit oratio; hoc enim*

(a) Hæc. LXVI, capp. 21, 25 et 32.

(b) De vir. ill., c. 72.

(c) Bibl., cod. LXXXV.

(d) Act. disp., c. 39.

tantum est, quod studemus, ut rei gestæ cognitio studiosum quemque non lateat. Et clarius alibi (a) : Quibus postea agnitis Archelaus, adjecit ea priori disputationi, ut omnibus innotesceret, sicut ego qui inscripsi, in prioribus exposui. Verisimile enim non est Archelaum ita locutum fuisse, si ipsemet, quæ nunc habemus, disputationis hujus Acta scriptis mandasset; eo præsertim, quod pro *inscripsi*, legendum potius esse videatur *exscripsi*. Sed nihilo secius cum in postremo eorumdem Actorum loco modo memorato diserte dicatur, Archelaum ipsum nonnulla priori disputationi suæ postmodum addidisse, in eam sententiam lubens venio, ut Epiphanium atque Hieronymum cum Heracliano conciliari posse credam, si dicamus, Archelaum Syriaca primum lingua cuncta, quæ coram delectis iudicibus adversus Manetem protulerat, divulgasse; Hegemonium vero, quæ ab Archelao jam edita fuerant, meliori non solum ordine digessisse, verum etiam exordio, epilogo, aliisque nonnullis locupletasse, ut omnibus numeris absoluta, celeberrimæ illius disputationis Acta ad posterum transmitterentur. Porro Syriaca primum lingua scripta fuisse Acta ista, præter Hieronymum id ipsum loco mox laudato clare testantem, illud etiam argumento est, quod Archelaus de solaris cursu spatio agens, sphaeram illud a Græcis vocari ait (b). Quinam ea in Græcum sermonem transtulerit, certo affirmari non potest, quamvis magna apud me suspicio sit, Hegemonium qui alteram Archelai disputationis editionem concinnavit, ipsum quoque eorumdem versionem e Syriaco in Græcum eloquium elucubrasset, ut in notiore linguam transfusa, cuncti per orbem fideles plenissimam eorumdem notitiam habere possent. Factum id antiquissimis temporibus fuisse, ex Epiphania constat, qui insignia eorumdem excerpta Græcæ refert in Manichæorum hæresi : nec dici potest, ex Syriaco exemplari Epiphanium ipsum Græcæ fecisse, cum omnia quæ ab eodem ex Actis disputationis Archelai cum Manete afferuntur, in Latina quam edimus, versione totidem verbis reperiantur. De Latino interprete nobis tantum liquet, illum Hieronymo posteriorem fuisse, quem de Latina versione mentionem fecisse par erat, si suis temporibus existisset : vixisse tamen ante septimum Christianæ æræ sæculum vel inde colligitur, quod in laudandis sacræ Scripturæ locis vulgatam editionem, quæ eo sæculo per Occidentem passim recepta fuit, non sequatur.

II. Porro Græcam versionem, non vero Syriacum textum præ manibus Latinum interpretem habuisse, non modo ex universa ejus locutione, quæ Græcæ, non vero Syriacæ linguæ indolem geniumque redolet, satis superque demonstratur; verum etiam pluribus aliis argumentis fortissime evincitur. Quippe in hujus disputationis cap. 8 ita loquitur : *Cum igitur luna onus quod gerit, animarum,*

(a) Act. disp., cap. ult.

A sæculis tradiderit patris, permanent illæ in columna gloriæ, quod vocatur vir perfectus. Hic autem vir est columna lucis. Quæ verba ita leguntur in Græca apud Epiphanium versione : Τῆς οὖν σεληνης μεταδιδούσης τὸν γόμον τῶν ψυχῶν τοῖς αἰῶσι τοῦ πατρὸς, παραμένουσιν ἐν τῷ στύλῳ τῆς δόξης, ὃς καλεῖται ἀήρ ὁ τέλειος· ὁ δὲ ἀήρ οὗτος στῦλος ἐστὶ φωτός. Ex quibus patet, Latinum interpretem Græcarum vocum similitudine deceptum, pro ἀήρ, ut Epiphanius habet, ἀήρ legisse; et cum vertere debuisset : *Permanent illæ in columna gloriæ quæ vocatur aer perfectus; aer autem iste est columna lucis*; ipsum male interpretatum fuisse : *Quod vocatur vir perfectus : hic autem vir est columna lucis*; in quem sane errorem non incidisset, si ad Syriaci textus fidem, in quo magnum inter utramque vocem discrimen est, versionem suam elaborasset. Sunt et aliæ ejusdem interpretis hallucinationes, ex quibus id ipsum evidentissime colligitur. Siquidem capite 7 de vivente spiritu a Manete conficto loquens, ait : *Rursus ipse vivens spiritus creavit luminaria, quæ sunt reliquiæ animæ, et fecit ea firmamentum circumire; et iterum creavit terram, et sunt octo*. Hinc autem patet ipsam Græco exemplari usum fuisse, in quo scriptum fuerat, εἰσὶ δὲ ὀκτώ, vel εἰσὶ δὴ ὀκτώ, cum tamen apud Epiphanium legatur εἰς εἴδη ὀκτώ, *octuplici specie*; quæ sane æquivocatio non ex Syriaca, sed ex Græca tantum lingua oriri poterat. Sic cap. 8 vertit, *effundet famem*, cum vertere debuisset, *pestem*, a Græcarum vocum λιμός, *fames*, et λοιμός, *pestis*, similitudine deceptus, ut in nostris ad eum locum notis observavimus. Sic capite 9 pro πήσσει, *congelat, frigore astringit*, ut est apud Epiphanium, legisse videtur πλήσσει, *percutit*, ut in eisdem notis docuimus. Retinet etiam nonnullas voces Græcas in versione sua; et interdum quidem absolute, interdum vero addita earumdem explicatione; quod utique non fecisset, qui Syriacæ scriptum opus Latinitati donasset. Hinc cap. 53 talenti vocem pro pondere usurpat, quo sensu apud Græcos vox τέλαντον interdum accipitur. Sic paulo ante, *cybi*, vocabulo utitur, et statim subdit ex emendatione nostra, *quod nomen est tali*; vel ut in quodam Regio-Alexandrino codice legitur, *quod nomen est aleæ*; a κύβος scilicet, quæ vox æque talum atque aleam significat, ut in nostris ad eum locum notis observavimus. Sic denique cap. 8 *lunam apocrusin, detrimentum pati*, quod postremam vocem prioris interpretationem esse nemo non videt.

III. Refert Epiphanium cap. 11 Archelaum, post fugatum e Carris Manetem, de ejus adventu in Diodoridum castrum, a Diodoro loci illius presbytero certiore factum, duos ad eundem Diodorum λόγους, hoc est libros misisse, ut eorum lectione instructus impii hæretici conatus et ipse infringere valeret. Sed ea in re lapsum fuisse Epiphanium scite advertit Gulielmus Cave in *Scriptorum ecclesiasticorum historia litteraria*, et ex Actis ipsi dis-

(b) *Ibid.*, cap. 52.

putationis Archelai cum Manete luculenter ostenditur : in iis enim cap. 41 integra refertur Archelai ad Diodorum epistola, in qua se voluisse quidem, ait Archelaus, ad Diodorum omnia perscribere, de quibus cum Manete coram delectis iudicibus disputaverat; sed propterea iis mittendis supersedisisse, quod deinceps per otium de tota disputatione eundem certiore reddere cogitabat. In fine etiam epistolæ post breviter perstrictos Manetis errores, se multa silentio præterisse scribit, dum celerem ipsi responsionem reddere festinat, ne minima quidem librorum ad eundem missorum mentione facta. Certum itaque est, Archelaum, quo tempore ad Diodorum presbyterum litteras dedit, nullos adversus Manetis hæresim libros elucubrasse : sed nec secutis deinceps temporibus libri ulli ab Archelao adversus eundem scripti fuisse videntur; nisi quis contendat ipsummet Acta disputationis suæ scriptis mandasse. Nam Epiphanius ipse ex alio quopiam Archelai libro nil recitat, nihilque ferme adversus Manichæorum errores profert, quod in disputationis a nobis editæ Actis non reperiatur. Eadem quoque sola Acta, non vero alios quospiam Archelai libros laudat Heraclianus Chalcedonensis episcopus, dum omnium antiquorum Patrum scripta commemorat, quibus in suo adversus Manichæos opere usus fuerat. Quamobrem dicendum est, hac in re quoque humani quid passum fuisse Epiphanium, et duorum Archelai librorum loco habuisse Acta ipsa disputationis a nobis editæ : quæ cum res diversis temporibus gestas complectantur, haud inani conjectura colligi potest, in duas olim partes divisa fuisse, in quarum priore disputatio Archelai cum Manete apud Carras; in secunda vero, cuncta quæ tam Diodorus presbyter, quam idem Archelaus a Diodoro monitus, contra Manetem in Diodoridis castro egit, continentur.

IV. Jam vero Archelaum *Καρχάρων*, *Cascharorum* episcopum fuisse tradit Socrates (a), Epiphanium secutus (b). At auctor iste sibi non constat, ntpote qui urbem, cujus episcopus erat Archelaus, *Καρχάρων* alibi nominat (c) in Petaviaua editione, licet in alia Basileensi editione *Καλχάρων* corrupte habeatur. Postremam hanc lectionem expressisse videtur Epiphanius ex Actis ipsis disputationis Archelai episcopi cum Manete, in quorum initio dicitur : *Thesaurus verus, sive disputatio habita in Carchar civitate Mesopotamiæ*; eamque lectionem sequuntur Petrus Sículus (d) et Photius P. CP. in opere adhuc inedito adversus Manichæos suo ævo repululantes, lib. 1, qui dum Epiphanii narrationes in epitomen redigunt, Archelaum non *Καρχάρων*, vel *Καλχάρων*, sed *Καρχάρων* episcopum vocant : unde etiam patet, emendanda esse alia Epiphanii et So-

A cratis loca, in quibus *Καρχάρα*, vel *Καρχάρων* perperam legitur. Porro urbem quamdam Carcham nomine in Arabia Felice sitam legimus, anonymum Ravennas *Geographiæ* scriptor tradit (e). Meminit et alterius Carchæ Ammianus Marcellinus (f). Verum neutræ harum urbium Archelaus episcopus existit; nam ejus cum Manete disputatio habita est in Mesopotamiæ urbe sub Romanorum ditione posita, cujus episcopatum obtinebat Archelaus, ut diserte dicitur apud Epiphanium, et in Actis ipsius disputationis : Carcha vero a Marcellino memorata, extra Mesopotamiam, trans Tigrim, in Persarum ditione sita erat, eodem Ammiano teste locis laudatis. Carchæ quoque Arabiæ urbis, cujus apud anonymum Ravennatem mentio est, Archelaus nullo pacto episcopus esse potuit; cum antiqui omnes scriptores eum non Arabiæ, sed Mesopotamiæ episcopum fuisse tradant. Posteriorem apud Epiphanium lectionem, præter Petrum Sículum atque Photium, probare insuper videntur Acta ipsa disputationis Archelai cum Manete, in quorum initio dicitur *Thesaurus verus, sive disputatio habita in Carchar civitate Mesopotamiæ*. Verum cum inferius (g) Charram habeant, eamque Mesopotamiæ urbem esse dicant; hinc lucide constat, tam eadem Acta, quam Epiphanium et alios, intelligendos esse de Charria celeberrima Mesopotamiæ urbe; unde vias duas regias in Persidem ducentes distingui tradit Marcellinus (h) : quæ urbs Charra etiam scribitur apud Paulum Diaconum (i). Carchar autem, vel Carchara in eisdem Actis, et apud Epiphanium scriptum fuisse videtur, librorum forsitan errore, vel quod vulgari indigenarum lingua ita nuncuparetur.

V. De tempore etiam habitæ ab Archelao disputationis consentanea sibi nequaquam tradit Epiphanius; nam in libro *De mensuris et ponderibus*, num. 20, Manetem ob perpetratam regis Persarum filii necem ex Perside profugum, in Mesopotamiam nono Valeriani et Gallieni imp. anno venisse, qui est Christianæ æræ annus 262, eodemque tempore cum Archelao ejusdem regionis episcopo disputasse refert. At in hæresi Manichæorum sub ipsum operis initium, et num. 20, primum quidem ortos fuisse Manichæos, seu potius antiquam de bono ac malo Deo hæresim a Manete per varias orbis terrarum partes circa annum IV Aureliani imp. rursus divulgatam fuisse scribit; deinde vero sub Aureliano et Probo id a Manete factum fuisse innuit, ut videtur est num. 19, 20, 59 et 77 ejusdem hæreseos. Non potuit autem Archelaus Valeriani et Gallieni anno IX Manetem viva voce confutare, ut in libro *De mensuris et ponderibus* ait Epiphanius, si post non paucos annos, vel anno IV Aureliani, vel circa finem

(a) *Hist. eccl.* lib. 1, cap. 22.
 (b) *Hær.* LXVI, capp. 5 et 7, et *De mens. et pond.*, cap. 20.
 (c) *Id.*, *hær.* LXVI, cap. 11.
 (d) *Hist. Manich.*, pag. 37.

(e) *Geogr.* lib. II, cap. 7.
 (f) *Lib.* XVIII, cap. 23, et lib. XXV, cap. 20, 21.
 (g) *Acta disput.*, cap. 3.
 (h) *Lib.* XIII, cap. 4.
 (i) *Hist. misc.*, lib. XII, cap. 20.

ejusdem imperii, et initium Probi, Manes antiquioris nefarii dogmatis incrementa procuravit. Priorem Epiphaniæ calculum in libro *De mensuris et ponderibus* sequitur Petrus Siculus l. c. et Photius in laudato lib. 1 adversus Manichæos repullulantes, licet Valerianus Aug. jam ab anno VII ejus imperii a Sapore rege Persarum captus fuerit. Posteriores vero probant Acta ipsa disputationis Archelai cum Manete, ex quorum cap. 37 lucide apparet, Archelaum sub imperio Probi, non autem Gallieni, cum Manete de cujus hæresi nil adhuc sibi compertum erat, disputasse. Cyrillus quoque Hierosolymitanus, qui septuaginta tantum annis post detectam Manetis hæresim se scribere testatur (a), Manetem Probo imperante hæresim divulgare cœpisse, diserte scribit. Dicendum itaque est, Epiphanium in libro *De mensuris et ponderibus* errasse, et multo certiora de Manichæorum hæresis exortu in libris *Adversus hæreses* nobis tradidisse, licet in eisdem quoque libris iterum sibi non constare deprehendatur: nam cum dixisset anno IV Aureliani, qui partem anni 273 et 274 complectitur, emersisse Manetem, ac præterea affirmasset, id accidisse Aureliani et Probi temporibus, hoc est anno Christi 276 secundum quosdam, qui jam tum ab ejus nativitate annos numerare sueverant, licet eos a Christi in cœlos assumptione annos supputare Epiphanius asserat; vel anno 246 secundum alios, qui a Christi morte annos supputabant; postea subdit, a Manetis temporibus usque ad annum XII imp. Valentis, et IX Gratiani ac primum Valentiniani Junioris quo ipse scribebat, hoc est usque ad æræ vulgaris annum 376, intercessisse annos 107, quod sane verum esse non potest; nam ab anno 276 vel 273 aut 274 ad annum 376, non centum et septem anni, sed centum tantummodo, vel 105 aut 104 anni, secundum varias supputationes modo memoratas, numerantur.

VI. Porro quonam Probi anno id acciderit, ex Eusebio colligi potest, qui in *Chronico* sic de Manichæorum initio scribit (b): *Secundo anno Probi, juxta Antiochenos CCCXXV annus fuit, juxta Tyrios CDII vel CDIII secundum quosdam; juxta Laodicenos CCCXXIV, juxta Edessenos (c) CCCLXXXVIII* (ita enim corrigi debet Pontaci editio, in qua perperam legitur CCCLXXXIX); *juxta Ascalonitas CCCLXXX, insana Manichæorum hæresis in commune humani generis malum exorta.* Hæc autem Eusebii verba ita intelligenda sunt, ut non tunc primum Manichæorum hæresis orta fuerit; jam enim ab apostolorum ferme temporibus quorundam mentes ille nefarius error invaserat, ut ex Archelao nostro et Epiphanio liquet; sed quod tunc primum Manete hæresim veterem per varias Orientis regiones disseminante, et in Archelaum forte incidente, qui omnes ejus artes ac errores disputando detexit, ita in cunctorum per orbem fidelium notitiam ve-

A nerit, ut eo tempore incepisse quodammodo dici poterit. Videtur enim Archelaus post confutatum coram judicibus Manetem, rem totam cunctis per orbem episcopis notam fecisse, ut labanti catholice fidei, quanta possent sedulitate succurrerent: eoque pacto factum fuisse par est, ut qui subdolos Manichæorum progressus ignorabant, tunc illorum hæresim ortam fuisse crediderint, cum primum ejusdem notitiam ex Archelai litteris habuerunt.

VII. Sed et habitæ ab Archelao disputationis tempus ex D. Leone Magno præcisius designari potest, qui in sermone II de Pentecoste, Manichæum innôuisse, ait, Probo imp. et Paulino coss., anno post Christi resurrectionem 250, ut accommodatius ad chronologicam veritatem in codice Oxoniensi legi Quesnellus testatur. At hic Probi et Paulini consulatus partem anni primi et secundi imperii Probi continet, quem obeunte Tacito die 13 Aprilis, ejusque fratre Floriano post duos menses occiso, Romanum imperium obtinuisse constat. Quare si juxta Eusebium anno Probi II et juxta Leonem Magnum sub consulatu Probi et Paulini patefacta est Manichæorum hæresis, necessario dici debet, Archelai cum Manete disputationem, per quam universæ Ecclesiæ Manetis error innotuit, accidisse intra Julium atque Decembrem anni 277. Verum Archelai nostri verba benigne sunt interpretanda, qui in cap. 27 disputationis suæ post trecentos fere annos a Christi morte, imo post trecentos, et eo amplius annos ab eadem Christi morte advenisse Manetem asserit. Archelaum enim ad exaggerandam Manetis stoliditatem, qui Paracletum Spiritum a Christo promissum, temere se esse affirmabat, annorum numerum in disputationis æstu auxisse dicendum est, ut clarius ostenderet, ipsum longe adeo post Christi mortem tempore emergentem, Paracletum esse non posse, quem Jesus post suum in cœlos ascensum, illico se apostolis missurum affirmaverat; et revera post quinquaginta ab ejus resurrectione dies ab ipso missum fuisse, apostolorum Acta diserte testantur.

VIII. His de Archelai cum Manete disputationis tempore ac versionibus, deque ejusdem Archelai episcopali sede prælatis, agendum nobis est de sinceritate atque præstantia ejusdem operis; ac præterea videndum, an aliqua sui parte mutilatum sit; postremo indicandum, quænam Actorum quæ integra nunc primi edimus, fragmenta olim in lucem prodierint, et ex cujus bibliothecæ codice editio nostra profluxerit. Et primo quidem de Actorum istorum sinceritate suspicio nulla oriri potest: nam Epiphanius anno Christi 376 adversus hæreses scribens, insigne ex disputatione Archelai fragmentum protulit in hæresi Manichæorum, cap. 25, quod ejusdem Actis ex Latina versione a nobis in lucem editis prorsus respondet; ac præterea si Archelai

(a) Catech. VI, pag. 140.

(b) Chron. lib. post., pag. 177.

(c) Edit. 2 Scaligeri habet: *juxta Edessenos DLXXXVIII.*

rationes atque argumenta cum Epiphanii confutationibus conferas, evidentissime apparebit, ipsum ita in omnibus secutum fuisse Archelaum, ut pauca de suo adversus Manetis errores attulerit. Meminit etiam Actorum hujus disputationis Socrates, qui in consulatu xvi Theodosii Junioris, hoc est anno æræ Christianæ 459, *Ecclesiasticam historiam* absolvit; et ea omnia quæ de Manichæorum hæresi narravit, se ex eisdem Actis hausisse ingenue fatetur (a). Eorum insuper, tanquam ab Hegemonio quodam scriptorum, mentionem facit Heraclianus Chalcedonensis episcopus, ut supra dictum est. Denique Archelai nostri operum fragmentum contineri in veteri Catena Græcorum Patrum in Evangelium Joannis, quæ habetur in scripto Cæsareæ bibliothecæ codice, testis est Lambecius (b): quod utique ex hujus disputationis Actis desumptum fuisse non dubito.

IX. Præterea ex eorundem Actorum textu varia argumenta erui possunt, quibus eorum antiquitas atque sinceritas demonstratur. Archelaus enim cap. 27 et 38 varios hæreticos enumerans, neminem Sabellio recentiorum appellat, quem Sixti II temporibus, qui anno Christi 257 et 258 Romanam Ecclesiam rexit, a Dionysio Alexandrino hæreseos accusatum fuisse constat ex Eusebio (c). Meminit quoque obsidionis Carrarum, cui præsentem se fuisse testatur cap. 24, quæ nulla alia videtur esse posse, quam illa quæ sub Valeriano Augusto contigit, cum scilicet a Persis expugnata fuit; vel alia sub Gallieno, cum ab Odenatho Orientis rege Persis erepta in Romani imperii ditionem iterum redacta fuit, Trebellio Pollione teste in *Gallieno*, cap. 10 et 12. Eorum insuper mentionem facit cap. 52, qui per parentum traditionem Scythiani hæretici apostolorum temporibus viventis notitiam habuerant, sibi que nonnulla de ejus hæresi narraverant. Quin et varii antiqui mores in hisce Actis memorati, de eorundem sinceritate nos dubitare non sinunt. Nam in ipso Actorum exordio dicitur nonnullos ex Romanarum legionum militibus, Marcelli misericordiæ exemplo commotos, deposito militiæ cingulo, Christianæ fidei nomen dedisse: quod antiquissimis Ecclesiæ temporibus a Christianis militibus, ne paganorum commercio et superstitionibus macularentur, factum fuisse, testis est Tertullianus (d) alii que in nostris ad eum locum notis laudati. Marcellum quoque ait, hospitia in Christianorum peregrinantium usum per vias regias construxisse, quæ a Carris in Persidem ducebant: quod itidem ab antiquis Christianis qui sedulam hospitalitati operam dabant, fieri consuevisse aperte colligitur ex Gregorii Nazianzeni invectiva I in Julianum Apostatam; ubi imperatorem hunc diversoria et hospitia per orbem Romanum, Christianorum exemplo ædificari mandasse testatur, ut paganorum superstitionibus majorem laudem venerationemque conciliaret. Narrat

A insuper Archelaus cap. 34 Manetem in carcere positum, discipulos suos misisse ad loca, in quibus Christianorum libri conscribebantur, eis que Christianorum se nuntios esse simulantibus sacrorum codicum copiam factam fuisse. At id sub ethnicis tantum imperatoribus facere oportebat, quorum temporibus Christi fideles summa religione curabant, ne sacrosanctæ legis libri ad ethnicorum manus pervenirent; ac propterea non ubique, sed certis quibusdam in locis, sacri codices vendi consueverant. Corrigendus autem Epiphanius, qui in Manichæorum hæresi, cap. 5, ait Manetem discipulos suos ad inquirendos sacros libros misisse, antequam in carcerem truderetur; nam in modo laudato Archelai disputationis loco diserte dicitur id a Manete factum fuisse, quo tempore in carcere detinebatur.

X. Nec ex sacris tantummodo, verum etiam ex profanis quibusdam rebus quarum in hisce Actis mentio fit, eorundem fides astruitur. In iis quippe legimus Manetem, cum a Marcello litteris accitus Carras venit, baculum ex ebeno in manibus gestasse; quod ab Alytarchis factitatum olim fuisse testatur J. Malalas (e). Callisthenes quoque spurius scriptor a doctissimo Ducangio in *Glossario mediæ et infimæ Græcitatæ* laudatus, verbo Ἑβελλίος, de Psammeticho ita scribit: Καὶ ἐστολέε: ἑαυτὸν στολήν προφήτου, κατέχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον ἑβελλίην, ubi Æsopus ejusdem Callisthenis interpres, qui versionem suam Constantii Magni filio, dicavit, male *tamarisci virgam* vertit; unde patet hujusmodi baculo eos uti consuevisse, qui publica aliqua dignitate decorabantur, quique doctrinæ laudem affectabant. Incessum quoque imperatorum, dum publice cum protectoribus, signis, draconibus, labaris, ducibus, principibus et præfectis urbem aliquam ingrederentur, exacte describit cap. 57. Denique de multiplici sigillorum et clavium usu apud veteres non pauca tradit cap. 14 et 26 quibus similia prorsus in ethnicorum scriptorum monumentis occurrunt, ut in nostris ad ea notis ostendimus. Ex quibus omnibus satis superque demonstratur, Acta ista genuina et antiquissima esse, nec eorum fidem ulla ex parte nutare.

XI. Illud tamen dissimulare non possum, Acta ista disputationis Archelai cum Manete, quæ ex Vaticano Casinensis codicis apographo primi edimus, integra nequaquam videri, sed pluribus in locis a vetere librario mutilata. Siquidem Cyrillus Hierosolymitanus (f) quædam Manetis argumenta cum Archelai responsionibus recitat, quæ in nostra editione non reperiuntur; nec dici posse videtur, Cyrillum Archelai dictorum sensum, non vero ipsamet Archelai verba laudasse, cum simile quidpiam in nullâ nostræ editionis loco legatur; ac præterea verba illa quæ Cyrillus refert, ita concepta

(a) *Hist. eccl.* lib. I, cap. 40.

(b) *Comment. bibl. Vind.* lib. III, cod. 40.

(c) *Hist. eccl.* lib. VII, cap. 6.

(d) *De cor. mil.*, cap. 11.

(e) *Chron.*, pag. 367.

(f) *Catech.* VI, p. m. 147.

sint, ut ab ipsomet Archelao prolata fuisse videantur. Sed et conjecturæ nonnullæ ex nostra eorundem Actorum editione peti possunt, quibus id ipsum ulterius confirmatur. Nam in eorundem cap. 12 hæc habentur: *Archelao autem erat cura pro populo, tanquam pastori pro ovibus, cum luporum parantur insidiæ. Igitur Marcellus Turbonem muneribus plurimis implevit, et in Archelai domum residere præcepit. Eadem autem ipsa die adventavit Manes, et quæ sequuntur.* At vero nil in antecedentibus narratur, quod ea qua Manes advenit die factum fuerit. Præterea in cap. 25 hujus disputationis Archelaus ait: *Nonne David ex ore leonis vel ursi eruit ovem? Hoc dicimus propter ore leonis, quod ait, de ore leonis, aut de ventre ejus potest educere, quod jam ille devoravit.* At vero in antecedentibus non legimus hæc unquam a Manete dicta fuisse. Quin et in cap. 38 verba illa: *Quæ quidem ego non ex meis verbis adstruo,* et quæ sequuntur usque ad finem capituli, nullam cum præcedentibus connexionem habere videntur. Denique in horum Actorum capite ultimo, post narratam Manetis necem, hæc legimus: *Quibus postea agnitis Archelaus adjecit ea priori disputationi, ut omnibus innotesceret, sicut ego qui inscripti, in prioribus exposui.* Videntur autem hæc verba esse Hegemonii illius, qui, ut superius diximus, eadem Acta compilavit, et in Græcum sermone transtulit. Sed in nostra editione, quo loco ea de re sermo habeatur, non invenio; quia fortasse in Casinensi codice præfatio deficit, in qua Hegemonius compilationis suæ rationem reddebat: nisi quis verba illa: *In prioribus exposui,* de his accipienda esse censeat, quæ proxime de Manetis morte narravit. Jure itaque merito suspicari potest, eum qui Casinensem codicem ante quingentos et amplius annos exaravit, magnæ Actorum disputationis hujus prolixitate pertæsum, multa omisisse, multaque breviasse, quorum tamen epitomen apud Epiphanium haberi arbitror, quem ex integris Archelai disputationis Actis suam Manichæorum hæreseos confutationem potissimum hausisse, editionem nostram cum ejus scriptis conferenti clare patebit.

XII. Quod ad eorum editionem attinet, vetusti adeo monumenti partem reperit in perantiquo codice Bobiensi, qui nunc in Ambrosiana bibliotheca servatur, Emericus Bigotius diligentissimus Italicarum bibliothecarum perscrutator, eamque clarissimo Valesio communicavit, qui in calce suarum notarum ad Socratem et Sozomenum fragmenta illa edidit. Continent autem tum cuncta illa quæ ex eadem disputatione suis inseruit scriptis Epiphanius, tum alia nonnulla ab eodem ommissa, quæ tamen ne decimam quidem totius operis partem complent. Et tanti quidem apud Bigotium fuit pars illa disputationis Archelai, ut eam cum Palladio recudere cogitaverit, apposito Græco Epiphanii textu, ut ex utriusque comparatione, genuina illorum fragmentorum lectione restituta, quivis colligere

A posset, quanti faciendæ sint antiquæ Latinæ versiones, et quantum utilitatis ex illis redundet, ut idemmet ait in præfatione ad Palladii dialogum *de vita S. Joannis Chrysostomi* prope finem: sed postea hanc curam iis relinquere satius duxit, qui novam editionem operum S. Epiphanii aggressuri essent, aut qui Socratis *Historiæ* cum notis doctissimi Valesii rursus edendæ operam susciperent. Et hactenus quidem nil aliud ex Archelai disputatione publicam lucem aspexit. Cum autem sacri loci reverentia ductus, Casinum venissem, et ab antiquissimis temporibus conditam ibi a doctissimis æque ac sanctissimis cœnobiarchois bibliothecam perlustrassem, inter alia non pauca inedita adhuc vetera monumenta, Archelai integram cum Manete disputationem in sexcentorum et amplius annorum codice reperi, quam bona reverendissimi quondam abbatis, nunc vero archiepiscopi Rossanensis Andree Deodati viri humanissimi atque amicissimi venia, cum nonnullis aliis veterum scriptis in Vaticana bibliothecæ ornamentum transcribi curavi, operam favoremque suum humanissime præstante domno Augustino Collicello a Neapoli, tunc temporis bibliothecæ illius præfecto. Non possum tamen hic silentio præterire quantum diligentissimi aliterius bibliothecarii Erasmi Gattolæ a Cajeta humanitati debeam, qui nunquam meis votis defuit, plurimosque in meorum studiorum profectum labores ultro subivit, præsertim in emaculanda hac disputatione Archelai, cujus apographi plurima loca mendis incuhantia, cum archetypo codice contulit. Sed ut ad Archelaum redeam, reperto hoc vetustissimo adversus Manichæos opere, ad nefariæ eorundem hæreseos historiam inscribendam animum admovi, eique non modo integram Archelai disputationem, sed et Photii patriarchæ CP. libros IV adversus Manichæos suo tempore iterum exortos, aliaque multa adhuc inedita magnique faciendæ veterum auctorum scripta appendicis loco subjungere decreveram: sed doctissimorum virorum consilio factum est, ut in antecessum Acta ista in primo collectionis nostræ tomo ederentur. Habes itaque, erudite lector, integram Archelai cum Manete disputationem bona fide ex apographo Casinensis codicis quod in Vaticana bibliotheca servatur, editam, brevibusque notis criticis illustratam, atque ubi per ingenium tuto licuit, emendatam; sunt enim in eo codice librarii sphalmata plurima, quæ sine alterius codicis ope emendare periculosum conatum esse, probe sciunt qui in vetustis scriptis edendis occupantur. Sed fortasse hoc opus, Deo dante, correctius reducere fas erit cum aliis veterum scriptorum adversus Manichæos lucubrationibus ad calceam nostræ *Manichæorum historiæ*, si aliquod aliud exemplar inter lustrandum bibliothecarum nostrarum loculos occurrat, aut in aliis Europæ bibliothecis repertum mihi communicare, eruditos viros non pigeat.

XIII. Cæterum magnum ex Archelai nostri ver-

bis catholicæ fidei præsidium atque ornamentum accedit. Nam dum Manetis hæresim validissimis argumentis oppugnat, ejusque originem atque incrementa consecratur, non modo eam funditus subvertit, et quam impios habuerit auctores, ostendit; sed et pleraque Catholicorum dogmata illustrat atque confirmat. Elegans est inter alia locus de instituta ab apostolis, quam usque nunc servamus, Ecclesiæ hierarchia, hisce verbis in cap. 51 conceptus: *Sed et optimus architectus ejus fundamentum nostrum, id est, Ecclesiæ, Paulus posuit et legem tradidit, ordinatis ministris, et presbyteris, et episcopis in ea; describens per loca singula, quomodo et qualiter oporteat ministros Dei, quales, et qualiter fieri presbyteros, qualesque esse debeant qui episcopatum desiderant: quæ omnia bene nobis et recte disposita, usque in hodiernum, statum suum custodiunt, et permanet apud nos hujus regulæ disciplina.* Palmaria quoque sunt in hisce Actis loca, in quibus humani arbitrii libertas adversus recentiores hæreticos astruitur, ut videre est cap. 15 et 19. Pulcherrima sunt maximeque notanda verba illa cap. 32, ubi sic ait: *Deus enim omnia quæ fecit, bona valde fecit, liberi arbitrii sensum unicuique dedit, qua ratione etiam legem judicii posuit. Peccare nostrum est: ut autem non peccemus, Dei donum est, ex eo quod in nostro sit arbitrio constitutum peccare, vel non peccare; etc. Et certe qui voluerint, observant mandata; qui vero contempserint et in perversum declinaverint, sine dubio legem judicii ferent.* Romanarum quoque antiquitatum studiosi plura in hoc opere inveniunt scitu haud indigna, quorum pleraque superius commemoravimus ubi, de ejusdem sinceritate tractavimus. Denique hinc etiam discere possumus quousque Romani imperii limites Parthorum seu Persarum ditionem versus tunc temporis protenderentur; aliaque nonnulla de locis in eorumdem collimitio sitis, deque Romanorum militum numero qui apud Carras castra servabant: de his enim rebus sparsim agitur in primis quinque capitibus hujus operis, ac præterea in ejusdem capp. 52, 54 et 55. Plura eruditi inter legendum observabunt. Hactenus Zacagnius v. cl.

XIV. Ne autem muneri nostro deesse omnino videamur, iis quæ Zacagnius huc usque satis diligenter edisseruit, addere nonnulla opportunum existimamus. Et primum quidem ad sedem Archelai episcopalem quod attinet, in aliam a Zacagnii sententia cum Lequienio v. cl. abire libet (a). Cascharorum enim, non Charrarum, Ecclesiæ præfuisse Archelaum, non solum docent Acta disputationis quam sanctus ille præsul habuit cum Manete (b);

sed testantur etiam Epiphanius (c), Socrates (d) et Photius (e): ut propterea jure arguat doctissimus Assemanus (f) statuendum, in unico Actorum loco (g) librariorum potius errore Charram scriptum fuisse, quam existimandum mendosam esse lectionem Caschar initio eorumdem Actorum, et apud modo laudatos præstantes auctores, Epiphanium, Socratem et Photium. Atque hæc plane diversa est a Charris sive Haran, provinciæ Osrhoenes civitate altera haud procul ab Euphrate posita: nec longe abest Babylone et Seleucia, non Amidensi metropolitæ subjecta, sed proxime Seleuciensi catholico, ut constat ex Pontificali Chaldæorum apud Morinum (h) et Assemanum (i); ubi jubetur, *ut statim ab obitu catholici, mittatur ad episcopum Caschar, si in vivis est, utpote principem primariumve præsulem patriarchalis provinciæ, qui dexteram patriarchæ tenet, custosque illius sedis est post ejus obitum.* Quod nimirum accipiendum, ex quo Caschar sub Sapore rege in Persarum potestatem venit. Probo enim imperante Romanæ ditionis erat, quo tempore Manes e Persidis finibus fugiens, in Cascharorum pago quem Diodoridem appellabant (j), congressum illum de religione habuit cum Archelao. Hæc ferme Lequienius.

Porro eandem sententiam de Cascharensi Archelai sede pluribus nuper comprobavit v. cl. Augustinus Antonius Georgius eremita Augustinianus in præstanti opere quod *Alphabetum Tibetanum* inscripsit; ubi etiam, quod rei caput est, Actorum ejusdem Archelai sinceritatem adversus Beausobrium luculenter evicit, suam his verbis disputationem concludens (k): *Teneamus Caschar in Mesopotamia Kathajæ: et ecce vinculum, dum datæ fidei memor esse velit Beausobrius, quo arcte constringitur ad Acta sancti episcopi Archelai tanquam pretiosa Christianæ antiquitatis monumenta amplectenda; quæ tamen paulo ante lacerabat.* Nimirum ad ea respicit auctor, quæ habet Beausobrius in hæc verba (l): *J'ai bien prouvé que la dispute n'a point été en Mésopotamie. Mais si nous la plaçons dans le Turquestan, elle pourra se soutenir. C'est là que l'hérésarque se retire, selon les Orientaux; qu'il y a une Cascar qui n'est point soumise aux Perses, et où il pourra plaider sa cause en toute sûreté. C'est là qu'il y a des Chrétiens, des évêques, qui ne peuvent manquer de s'élever contre un hérétique, qui détruit les principaux articles de la foi chrétienne..... Je n'y avais pas pensé. Il faut rétablir cette dispute que j'ai tant attaquée. Il n'y a qu'à la bien placer..... Donnons au lecteur l'édification de voir qu'une histoire si ancienne est véritable dans le fond.* Cæterum eo ipso anno

(a) *Or. Chr.*, tom. II, pagg. 1002 et 1163.

(b) *Act.*, cap. 1.

(c) *Hær.* LXVI, num. 5 et 7.

(d) *Hist. eccl.* lib. I, cap. 22.

(e) *Lib.* I adv. Manich.

(f) *Bibl. orient.* tom. I, p. 555.

(g) *Act.*, cap. 3.

(h) *De sacr. ordin.*

(i) *Loc. cit.*

(j) *Act.*, cap. 39.

(k) *Alphab. Tibet.*, pag. 363 edit. Rom. 1762, 4.

(l) *Hist. de Manès et du Manich.*, tom I, pagg. 191, 192.

quo prodit *Alphabetum Tibetanum*, vir alter eruditissimus eorumdem Actorum integritatem contra præfatum Beausobrium strenue propugnasse comperit (a).

XV. Illud præterea cum viro docto animadvertere interest, § 3 illius fragmenti Actorum disputationis Archelai, quod ex Cyrilli Hierosolymitani catechesi vi desumptum iisdem Actis subjicitur, Hierosolymitano potius episcopo quam Cascharensi esse fortasse tribuendum. Sic enim ille (b) : « Tametsi hæc, inquit, ab initio paragraphi 3 usque ad finem, Archelai verbis Cyrillus dicere videatur; cum ibi subjiciat : *Hujusmodi aliisque pluribus dictis evertebatur draco : talibus Archelaus Manem confictationibus prosternebat*; unde Zacagnius hæc omnia ad calcem disputationis Archelai tanquam partem ejus veram appinxit : nihilominus in hoc loco Archelai verba desinere, et cætera, ab his verbis : *Si autem*, etc., usque ad finem, a Cyrillo parenthesis vice, Archelai rationibus adjecta censemus. Saltem dubitari non potest quin verba ταῦτα τὰ μυστήρια inferius posita, Cyrilli sint, non Archelai, duabus rationibus quæ omne punctum afferunt. 1° enim ait, mysteria quæ nunc audienti a catechumenorum sorte egresso exponit, licitum non esse gentilibus aperire; atque in his mysteriis nominat sanctissimæ Trinitatis doctrinam. Atqui ut hæc apprime conveniunt Cyrilli auditoribus, e catechumenorum statu in fidelium nomen ac gradum translatis, catech. v, § 1, quibus mysteriorum Trinitatis catech. iv planissime aperuerat; ita non conveniunt Maneti, qui, Cyrillo teste catech. vi, § 21, neque Christianus unquam, neque ab Ecclesia rejectus fuerat, nedum catechumenus aut catechumenorum gradum supergressus, atque ita Ecclesiæ filius factus esset, Procatech., § 13. Nam catechumenos vera ab Ecclesia rejici probat Lucifer, qui in libro *De non conveniendo*, etc., Constantium imperatorem vocat *hominem excisum e corpore sanctæ Ecclesiæ*.

« Ait 2°, quæ nunc mysteria sine involucris exponit, nefas esse coram gentilibus proloqui. Atqui in gentiliū auditorio loquebatur Archelaus, ut ex § 1 fragmenti Cyrilliani colligitur. Illi igitur affingetur contradicens oratio, qua neget se coram ethnicis loqui, quos tamen disceptationis iudices habeat; affirmetque se ea mysteria explicare, de quibus quæstio nulla erat. Cum itaque verba, ταῦτα τὰ μυστήρια, certissime sint Cyrilli, eaque cum superioribus necessaria connexionem devinciantur; necessario parenthesis initium in hoc loco collocavi-

mus. Nec morari nos debet parenthesis longitudo : nam digressiones et parentheses longiores Cyrillo non inusitatæ. Vid. catech. xvi, § 14, hom. in Paral., § 8 usque ad 11. Præterea hæc unius Scripturæ loci secundum diversas sententias explicationes, ejus sunt ingenii, ut videre est catech. xvii, §§ 9 et 10, catech. xiii, § 21, etc. Demum quam postremo loco tradit hujus loci interpretationem, nempe infirmos oculos veritatum quas capere non possunt, fulgore obtundi, continetur in ea ratione quam reddidit Procatech. § 12, cur catechumenis mysteria celentur; quia videlicet noceret ipsis rerum quas nondum capere possunt, cognitio. » Hactenus vir ille doctus.

Nostram porro ejusmodi Actorum editionem ad illam exegimus, quam Romæ vulgavit anno 1698 v. cl. Laurentius Alexander Zacagnius in *Collectaneis monumentorum veterum Ecclesiæ Græcæ ac Latinæ*. Suis locis restituimus cum addenda prolegomenis, tum varias in primis lectiones, quas ad capita 51-55 Disputationis Archelai cum Manete, ex Regio-Alexandrino codice descriptas ad suæ editionis calcem rejectit idem vir eruditus, hac præfatione usus (c) : *Cum post editam*, inquit, *Archelai disputationem inter Regio-Alexandrinos Vaticana bibliothecæ codices reperissem apographum cujusdam vetusti codicis, qui olim ad monasterium sancti Salvii, Ambianensis fortasse episcopi et martyris, pertinuit; et in eo codice una cum sancti Augustini Comentario adversus Manichæos, inter ejusdem epistolæ edito, haberentur excerpta quædam ex Actis disputationis Archelai a cap. 51 usque ad cap. 55, operæ pretium censui varias ex eodem apographo lectiones edere, cum ipsorum ope quædam Archelai loca restituantur*. Hæc ille. Ejusmodi autem varias lectiones, haud sane contemendas, aliud agens præterit Fabricius, vir cætera diligens, in suo *Spicilegio sanctorum Patrum sæculi III, Operum Hippolyteorum* adnexo : at illas scite intexuit reliquis editoris notis doctissimus auctor *Supplementi ad concilia Venetolabbeana* (d). Præterea fragmentum Disputationis Archelai ex Cyrilli Hierosolymitani catechesi vi desumptum atque iisdem Actis sub finem adjectum, contulimus cum novissima editione Parisiensi BB. Cyrilliana, versionemque recensuimus, et cl. editoris notas subjecimus. Nonnullas denique observationes, ad Actorum textum potissimum pertinentes, prout se tulit occasio, addidimus; ea quidem ratione quam in aliis veterum Patrum monumentis hactenus evulgatis passim adhibere consuevimus.

(a) Travasa, *Stor. crit. delle vite degli eres.*, t. V, pag. 215 et seqq.

(b) Touttée, *Opp. S. Cyrilli Hieros.*, pag. 105, not. (c).

(c) Zacagn., *Collect. monum. vet.*, tom. I, p. 709.

(d) Mansi, *Supplem. ad concil.*, tom. I, pagg. 115 seqq.

VETERUM TESTIMONIA

DE S. ARCHELAI EPISCOPI DISPUTATIONE CUM MANETE HÆRESIARCHA.

I.

Cyrellus Hierosolymitanus, Cateches. vi, § 27, pag. 104, edit. BB. Paris. 1720.

Φεύγει ἐκ τῆς φυλακῆς (Μάνης) καὶ ἔρχεται εἰς Ἀ τὴν Μεσοποταμίαν· ἀλλ' ἀπαντᾷ αὐτῷ ὄπλον δικαιοσύνης (1) Ἀρχέλαος ἐπίσκοπος, καὶ ἐπὶ φιλοσόφων κριτῶν ἐλέγξας, ἀκρατῆριον Ἑλληνικὸν συστησάμενος, ἵνα μὴ Χριστιανῶν κρινόντων δοκῶσιν οἱ κριταὶ χαρίζεσθαι· Λέγε, φησὶν Ἀρχέλαος, κ. τ. λ.

ut infra ad calcem disputationis; quibus absolutis, statim subdit § 30 :

Τοιοῦτοις καὶ ἄλλοις πλείοσιν ἀνετρέπετο ὁ δράκων· τοιαύταις συμπλοκαῖς κατεπάλασε (2) τὸν Μάνην ὁ Ἀρχέλαος. Φεύγει πάλιν καὶ ἐντεῦθεν ὁ ἐκ τῆς φυλακῆς φυγὼν· καὶ τὴν ἀνταγωνιστὴν διαδράσας, ἔρχεται ἐπὶ κώμην εὐτελεστάτην, κατὰ τὸν ὄψιν, τὸν ἐν παραδείσῳ καταλιπόντα τὸν Ἀδὰμ, καὶ τῇ Εὐᾷ προσελθόντα. Ἀλλ' ὁ καλῶς ποιμὴν Ἀρχέλαος, τῶν προβάτων προνοῶν, ἀκούσας τὴν φυγὴν, εὐθέως Β δρομαῖος ἐπὶ τὴν τοῦ λύκου ἐπέειγτο ζήτησιν. Μάνης δὲ, ἰδὼν ἐξαίφνης τὸν ἀντίδικον, ἐξεπήδησε, καὶ ἔφυγεν.

Fugit e carcere (Manes) et in Mesopotamiam venit : verum obstitit ei scutum justitiæ, Archelaus episcopus, eumque coram philosophis iudicibus reprehendens, collecto gentilium auditorio, ne si Christiani iudices essent, viderentur favisse, Age profer, ait Archelaus, etc.,

His aliisque pluribus sermonibus evertebatur draco, talibus Archelaus conflictationibus Manem prostravit. Iterum et inde fugit, qui de carcere aufugerat ; et elapsus adversario, venit ad vilissimum quemdam pagum, ad instar serpentis, qui, relicto Adam in paradiso, ad Evam accessit. Sed bonus pastor Archelaus, ovium salutem providens, audita fuga, cursu citato, ad lupum requirendum festinat. Manes autem statim atque adversarium conspexit, exsiliit inde, atque aufugit.

II.

S. Epiphanius, Hær. LXVI, § 7.

Συμβέβηκε γὰρ Ἀρχέλαον τὸν τῆς πόλεως ἐπίσκοπον οἰκαδὲ ἅμα αὐτῷ συνεῖναι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐν ἣ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μανιχαίου μετὰ χειρᾶς εἴληφεν ὁ τοῦ Θεοῦ δοῦλος. Ὁ δὲ Ἀρχέλαος, γνοὺς τὴν αἰτίαν, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνοὺς, ἔβρυχε τοὺς ὀδόντας, ὡς περ λέων ὠρυόμενος, καὶ ζῆλον Θεοῦ ἀναλαβὼν ἐπειράτο ὀρμηθεῖν μάλλον ἕως αὐτοῦ, καὶ χειρώσασθαι τὸν τοιοῦτον ὡς ἐπιλυτὸν ἐκ βαρβάρων, ὅθεν καὶ ὠρμάτο, πρὸς ἀφανισμόν τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων ἐπαναστάντα.

Idem, ibid., § 8.

Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ἀρχέλαος, ἔχων ἐν ἑαυτῷ μετὰ C τὸν λόγον καὶ τὸ ζηλωτικὸν τῆς πίστεως, ἐβουλεύετο, εἰ ἦν δυνατόν, ἐξ αὐτῆς τὸν ἄνδρα, ὡς περ πάρδαλιν, ἢ λύκον, ἢ τι ἕτερον τῶν θηρίων ἀγρεύσας, θανάτῳ παραδοῦναι, ἵνα μὴ λυμανθῇ τὰ θρέμματα, τοιοῦτου θηρὸς ἐφ' ὁδοῦ τὴν εἰσοδὸν κατανοῶν.

Idem, ibid., § 10.

Ὡς δὲ ταῦτα ἦν οὕτως, καὶ ἐν καταλήψει γεγένηται ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου εἰς τὴν ἀντιβολὴν τοῦ ζητήματος, ἐτοιμότητος ὑπάρχων διὰ τὴν πρὸς Θεὸν πολυποικίλων γνώσεων τοῦ ἀνδρός, καὶ δι' ἣν προεντεθείκειτο παρὰ τοῦ Τύρβωνος ἀκριβῶς μεμαθηκώς τῆς

Ac tum forte contigit, ut eodem die quo illam a Manichæo epistolam Dei servus accepit, Archelaus urbis episcopus una cum illo domi esset. Qui re omni perspecta dentibus fremens, rugientis leonis instar, ac divino quodam ardore percitus, ad Manichæum potius proficisci cupiebat, hominemque e barbaris, unde is ortus erat, advenientem, et ad humani generis perniciem insurgentem capere.

Hæc igitur cum ita se haberent, et Archelaus penitus omnia cognosset, ut de quæstione illa disputare posset ; cumque ad id esset instructissimus, partim quod a multiplici divinarum rerum scientia paratissimus erat, partim quod a Tyrbone perdoctus

TOUΤΤ.

(2) *Κατεπάλασε* ex Coisl., Ottob., Roe, Casaub., Grod. Editi et cæteri *κατεπάλασε*. Id.

(1) *Ὀπλον δικ.* In editis ὄπλων δικ. « armis justitiæ. » Legimus ὄπλον in mss. Coisl. Roe, Casaub. Petro Sic. Grod. qui vertit « scutum justitiæ. » Omnino ex stylo Cyrilli. Vide Catech. II, n. 15.

ante fuerat, et omnes nefarii hominis præstigias accurate didicerat; ecce cum suorum comitatu Manes accessit. Quare subinde, nulla interjecta mora, publicam collationem instituunt in oppido ipso Caschara, ut ante omnia controversiam illam agitent. Ad id vero concertationis arbitros deligunt, Marsipum quemdam, et Claudium, et Ægialeum, et Cleobulum, quorum primus ethnica sapientiæ, secundus medicinæ professor, tertius grammaticus, postremus erat sophista. Multa in eâ disputatione ultro citroque jactata sunt; cum hinc Manes fabulas suas proponeret, inde Archelaus, velut egregius miles, adversarii tela vi sua ac virtute discuteret. Postremo victus est Manes, ac de iudicio sententia veritati cessit.

Inde igitur discedens Manes Diodoridem (pagus is est in Carcharis) sese contulit: ubi Tryphon (3) quidam erat vir optimus, ac tum loci illius presbyter. Ad hunc Manes divertens, rursus miscere omnia, ac se arroganter efferre, nactus hominem alioqui bonum, et excellenti pietate præditum, sed orationis præsidio destitutum. Verum ne sic quidem, uti speraverat, illudere Christi servo potuit.

Sed cum Manes iterum cum Tryphone presbytero congregari vellet, qui sibi in plerisque contradixerat, ille rein omnem per litteras Archelao significat.

Archelaus, his acceptis litteris, duos ad eum libros mittit, quos in promptu facileque comprehenderet, contra Manem conscriptos. Cæterum ut adventum suum præstolaretur admonuit. Interim Manes medium in pagum summo diluculo prodians, Tryphonem ad disputandum provocat. Qui cum se stitisset, et ad omnia quæ quasierat, singillatim pro ea quam a Deo acceperat sapientia respondisset, atque impostorem lenius agitare, apud se non nihil hæsitans; repente Archelaus nec opinato conspectus est, qui tanquam acerrimus paterfamilias, suorumque studiosissimus, audacter in prædonem fremens incurrit. Quem ut Manes aspexit, simulata blanditia, Sine me, inquit, cum Tryphone contendere; tu enim me, cum sis episcopus, dignitate superas. Archelaus vero, ex eo quod jam illius dogma confutatum erat, multo quam verbis exprimi posset, simulandi callidiorum esse docuit, osque illi prorsus oclclisit. Tum quæ ab illo proposita fuerant dissolvens, novum ei pudorem incussit, cum ne hiscere quidem amplius auderet. Sub hæc populus, ardentibus rursus animis, scelestum illum opprimere conatus est. Quorum ille manus effugiens ad castellum Arabionis reversus est.

(5) Hic notandum, Epiphanium perperam « Tryphonem » vocare presbyterum illum, qui cum Manete disputavit; nam in Actis disputationis Arche-

A περι τὸν ἀνδρα γοητείας τὰ πάντα, ἰδοὺ ὁ Μάνης παρεγένετο μεθ' ὧν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἀνδρῶν. Ἐξ αὐτῆς οὖν καὶ εὐθὺς παρέρχονται εἰς συζήτησιν δημοσίᾳ ἐν αὐτῇ τῇ Καρχάρῃ, πρότερον εἰς τὴν αὐτῶν ἀντιβολὴν τοῦ ζητήματος αἰρησάμενοι ὁμοῦ κριτὰς, Μάρσιπὸν τινα ὀνόματι, καὶ Κλαύδιον, καὶ Αἰγιαλέα, καὶ Κλεόβουλον, τὸν μὲν τῶν ἐκτὸς λόγων φιλόσοφον, τὸν δὲ ἰατροσοφιστὴν, τὸν δὲ φύσει γραμματικὸν, καὶ τὸν ἄλλον σοφιστὴν. Καὶ πολλῶν ῥημάτων εἰρημένων ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, τοῦ τε Μάνη τὰ τῆς μυθώδους διδασκαλίας προβαλλομένου, καὶ τοῦ Ἀρχελάου, ὡς περ ἀριστεύοντος ὀπλίτου, καὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ δυνάμει καθαιρούντος τὰ βέλη τῶν διεναντίας, τὸ πέρασ τὸ ἦττον ἀπενεγκαμένου τοῦ Μάνη, καὶ κρινάντων τῶν κριτῶν, τὸ βραβεῖον εἶναι τῇ ἀληθείᾳ.

Idem, ibid., § 11.

Ἐντεῦθεν ὁ Μάνης ἀποδράσας, etc. Ἀναχωρήσας δὲ ἔρχεται εἰς κώμην τῆς Καρχάρων Διοδώριδα καλουμένην, ἐν ἣ Τρύφωνα τὸς ἐπιεικέστατος κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἐτύγγανε τῶν αὐτῶν πρεσβύτερος· παρ' ᾧ ὁ Μάνης γενόμενος, πάλιν ἐκύκα καυχώμενος, καταλαβὼν τὸν ἀνδρα ἀγαθὸν μὲν τὰ ἄλλα, καὶ θαυμαστὸν τῇ θεοσεθείᾳ, πενήχρῳ δὲ τῷ λόγῳ. Ἄλλὰ καὶ ἐν τούτοις, ὡς ὑπέλιπεν, οὐκ ἴσχυσεν ἐπιτωθάζειν τῷ τοῦ Χριστοῦ δούλῳ.

Paulo post :

C Ἐντεῦθεν πάλιν βουλευθέντος διαλέξασθαι πρὸς Τρύφωνα τὸν πρεσβύτερον, καὶ αὐτοῦ ἐν πολλοῖς ἀντειπόντος, γράψαντός τε τῷ Ἀρχελάῳ, etc.

Et post pauca :

Ὁ δὲ ἀπέστειλεν αὐτῷ δύο λόγους ἐν προχείρῳ καταλαβέσθαι τῷ Μάνη, ἐκδέξασθαι δὲ τὴν αὐτοῦ παρουσίαν αὐτῷ ἐσήμανεν. Ὁ Μάνης δὲ ἐν τῇ μέσῃ κώμῃ προῆλθεν ὀρθριαίτερον, προσκαλούμενος ἐν τῷ συνάρεσθαι, προκαλεῖσθαι τὸν Τρύφωνα εἰς λόγους ἔχειν. Καὶ τοῦ Τρύφωνος ἰσχυροῦ ἀποκριθέντος δὲ αὐτοῦ πρὸς ἔπος ὧν ἦτησε κατὰ τὴν ἐκ Θεοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ σύνεσιν, καὶ στροβήσαντος τὸν ἀπατεῶνα, ἡρέμα πῶς, ἐν ᾧ ἑαυτοῦ ἐνεδοάζεν· ἀνακύπτει ὁ Ἀρχελάος ὡς περ ἰσχυρὸς οἰκνοδεσπότης τῶν ἰδίων ἐπιμελούμενος, καὶ μετὰ παρρησίας ἐπελθὼν τῷ συλῆν ἐπιχειροῦντι ἐνεθριμειτο. Εὐθὺς δὲ ὡς εἶδεν ὁ Μάνης τὸν Ἀρχελάον, ὑποκοριστικῶς καθ' ὑπόκρισιν ἔφη· Ἐὰ με πρὸς Τρύφωνα διαλέγεσθαι ὑπερβαίνει γάρ με τὸ σὸν ἀξίωμα εἰς τὸν ἐπίσκοπον. Ὁ δὲ, καὶ μετὰ ἐλέγχους τοῦ λόγου μείζονα αὐτὴν ὑποκριτὴν ἀποδείξας, ἀπεφιμώσεν· τῶν δὲ ὑπ' ἐκεῖνου προτεθέντων λόγων τὰς ἐπιλύσεις ποιησάμενος, αὔθις εἰς ἀισχύνην αὐτὴν κατέστησε, μηκέτι δυνάμενον διαίρειν στόμα. Οἱ δὲ λαοὶ ζῆλον πάλιν ἀνειληφότες, ἐπειρώντων τὸν ἀλιτῆριον διαχειρίσασθαι. Ὁ δὲ, ἀποδράς τοὺς δήμους, καὶ εἰς τὸν προειρημένον κάστελλον Ἀραβίωνος πάλιν ἀφίεται.

hæc « Diodorus » disertè appellatur. Eundem errorem erravit Photius infra num. 7. Ζαχαρίας.

Idem, ibid., § 21.

Ἦδη δὲ ἀνδράσι μεγάλοις θαυμαστῶς κατ' αὐτοῦ Ἀ Jam a magnis viris admirabiles ad illius refutan-
ἀντιβῆσεις τοῦ ἑλέγχου πεποίηται· Ἀρχελάω μὲν dos errores lucubrations sunt editæ, velut ab Archelao episcopo, ut antea dictum est.

Et § 25.

Κατὰ λέξιν δὲ καθεξῆς ὑποτάξω ἀρμοστῶτως τὸ αὐτοῦ φρόνημα ἀπὸ Ἀρχελάου πρὸς αὐτὸν πεπραγμα-
τευμένων ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ἀντιλογίᾳ, ὡς αὐτὸς ἀπεκάλυψε Τύρβων, εἰς τῶν αὐτοῦ μαθητῶν, περὶ οὗ ἄνω ἐπεμνήσθη. Ἐπερωτησάντων τοίνυν τῶν περὶ Ἀρχελάου τὸν ἐπίσκοπον καὶ Μάρκελλον Τύρβωνα περὶ τῆς τοῦ Μάνη διδασκαλίας, ὁ Τύρβων ἀπεκρίνατο λέγων, ἅτινα ἐκ τοῦ βιβλίου παρεθέμην, καὶ ἐστὶ τάδε.

Sed nunc illius dogma ad verbum, uti consentaneum est, ascriptam, ex Archelai opere, quod adversus eundem illum edidit, ex iis quæ a Tyrbone discipulo illius acceperat, de quo mentionem ante fecimus. Nam cum Archelaus episcopus, et Marcellus de Manis dogmatibus Tyrbonem interrogasset, hæc ille ipsa respondit, quæ nos ex eo libro descripsimus, suntque ejusmodi.

Sequuntur excerpta ex Ac'is disputationis Archelai cum Manete, quæ G. L. habentur in editione nostra cap. VII. — Idem Epiphanius in libro *De mensuris et ponderibus*, § 20, iterum meminit Archelai ejusque disputationis cum Manete.

III.

S. Hieronymus, lib. de Vir. illustr., cap. 72.

ARCHELAUS episcopus Mesopotamiæ librum disputationis suæ quam habuit adversus Manichæum ex- B translatus in Græcum habetur a multis. Claruit
euntem de Perside, Syro sermone composuit; qui sub imperatore Probo, qui Aureliano et Tacito successerat.

IV.

Heraclianus Chalcedonensis episcopus, in libris adversus Manichæos. Apud Photium Biblioth. cod. xcν.

Ἀνατρέπει δὲ τὴ παρὰ Μανιχαίοις καλούμενον Ἐυαγγέλιον, καὶ τὴν Γιγάντειον βιβλίον, καὶ τοὺς Θεσαυρούς. Καταλέγει καὶ ὅσοι πρὸ αὐτοῦ κατὰ τῆς τοῦ Μανιχαίου συνέγραψαν ἀθεότητος, Ἠγεμονίον τε τὸν τὰς Ἀρχελάου πρὸς αὐτὸν ἀντιλογίας ἀναγράφαντα.

Evertit vero id, quod Manichæi appellant Evangelium, et Giganteum librum, atque Thesuros. Recenset insuper eos, qui ante se in Manichæorum impietatem calamum strinxerunt, Hegemonium nimirum, qui disputationem Archelai adversus ipsum Manetem perscripsit, etc.

V.

Socrates, Hist. eccles. lib 1, cap. 22.

Ταῦτα δὲ ἡμεῖς οὐ πλάσαντες λέγομεν· ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον Ἀρχελάου τοῦ ἐπισκόπου Καρχάρων, μίᾳ τῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ πόλεων, ἐντυχόντες συνηγάγομεν· αὐτὸς γὰρ Ἀρχελάος διαλεχθῆναι αὐτῷ φησι καὶ τὰ προγεγραμμένα εἰς τὸν βίον ἐκτίθεται.

Atque hæc nos haudquaquam commenti sumus; sed ex disputatione quadam Archelai Carcharorum urbis in Mesopotamia episcopi, a nobis lecta, excerptissimus. Hic enim Archelaus ait, se cum Manichæo ipso disputasse, et ea quæ superius a nobis relata sunt, de illius vita commemorat.

VI.

PETRUS SICULUS in *Historia Manichæorum*, pag. 25, 35 et 37, ea cuncta ad verbum refert, quæ supra ex Cyrillo Hierosolymitano, S. Epiphano *De men-*

suris et ponderibus, et ex Socratis *Historia ecclesiastica*, de Archelao ejusque cum Manete disputatione modo retulimus.

VII.

Photius, lib. 1, adversus Manichæos. Exstat editus in Biblioth. Coislin. v. cl. Montfauc. p. 356.

Φυγὰς (ὁ Μάνης) καταλαμβάνει Μεσοποταμίαν, καὶ σπείρειν πάλιν ἀπάργεται τὰ τῆς ἀποστασίας ζιζάνια. Ὁ δὲ τῶν Καρχάρων ἐπίσκοπος, Ἀρχελάος αὐτῷ ὄνομα, ἀνὴρ ἱερὸς, καὶ περὶ λόγους τοὺς τε θελοῦς καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους περιδέξιος, Ἑλληνικὸν ἀθροισάμενος ἀκροατήριον, ἵνα μὴ δόξῃ, Χριστιανῶν κρινόντων, φιλοτιμίᾳ λαμβάνειν τὰ νικητήρια ἢ ἀληθεια, πρὸς τὸν τῆς μανίας ἐπώνυμον, τὸν τῆς εὐσεβείας ἀνακινήσας λόγον, οὕτω κατήσχυνε καὶ διέλεγε τὸν τρισαλιτήριο, ὡς αὐτίκα τε φυγεῖν ἐκείθεν, καὶ μηδὲ φὴν λαβεῖν τὰ τῆς ἀποστασίας αὐτοῦ σπέρματα. Ἄλλ' ἐκείθεν ἀποδράς, καταλαμβάνει κόμην τινὰ τῶν εὐτελεστάτων, κάκει πάλιν ὑποθά-

E carcere fugiens (Manes) in Mesopotamiam venit, ibique hæreseos suæ zizania iterum spargere cœpit. At Carcharorum episcopus cui nomen Archelaus, vir sacer, et multa in sermonibus de divinis humanisque rebus dexteritate præditus, coacto ethnicorum auditorio, ne si Christiani judicasset, veritati victoriam judicium favore cessisse videretur, usque adeo impiissimum illum redarguit tantoque pudore suffudit, ut statim fugam arripuerit, et ejus hæreseos semina, antequam nascerentur, oppressa fuerint. Porro inde fugiens Manes, ad vilissimum quoddam oppidum pervenit, ibique rursus fovere atque evulgare suam impietatem machina-

batur; sed acerrimus pietatis propugnator et re vera pastor Archelaus qui sedulam ovium curam gerbat, eumdem lupo sæviorem in Christi gregem, ut eum disperderet, irruentem persequi nequaquam cessavit.

Hic itaque Manes tam impiæ hæreseos auctor nono anno Valeriani et Gallieni, qui Romanum obtinebant imperium, ex Persarum carceribus fugiens (nil enim vetat, quominus ea persequamur, quæ supra historiæ decursus præternisit) cum in Mesopotamiam venisset, a divino Archelao (erat autem sacer iste vir Carcharorum ejusdem regionis urbis episcopus) ejus impietas egregie abundanterque confutata est. Atque inde, in sperato suffusus pudore, fugiens, ad Dioridem Carcharorum regionis oppidum clam accessit, ubi in Tryphonem quemdam sacrum probatumque virum et in presbyterii gradu positum incidens, non minorem ignominiam pertulit. Quin et ipse Archelaus Manetem illuc advenisse cognoscens (erat enim vir acer et pietatis zelo succensus), ad idem oppidum accessit; et deceptorem illum ad consilii inopiam redactum, et confusione quam maxime vitabat, perfusum, iterum iis rationibus quibus exosa ejus dogmata subvertit, et cunctis deridenda atque detestanda proposuit, fugam arripere coegit.

Et infra, pag. 358 :

Ὁ μὲν οὖν Μάνης οὗτος, ὁ τῆς τριχαιῆς ἀποστασίας ἑξαρχος, ἔτει τῆς βασιλείας ἐνάτην Ὑαλιανου καὶ Γαλλιηνοῦ, οἱ Ῥώμης εἶχον τὸ βασιλεῖον κράτος, τὴν ἐν Πέρσαις φυλακὴν διαφυγὼν (οὐδὲν γὰρ κωλύει διελθεῖν ἂ τῆς ιστορίας ὁ δρόμος περιλήθεν ἀνωθεν), καὶ μετὰ Μεσοποταμίαν γεγωνῶς, ὑπὸ δὲ τοῦ θεσπεσίου Ἀρχελάου (Καρχάρων δὲ τῆς αὐτῆς χώρας οὗτος ὁ ἑρὸς ἀνὴρ ἑφορος ἦν), πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους ἐλέγχους τῆς δυσσεβείας ἀπητήθη. Ἐκεῖθεν δὲ διὰ τὴν ἀδόκητον αἰσχύνην ἀποδράς, εἰς Διωρίδα Καρχάρων κώμην παραδύεται. Ἐν ταύτῃ δὲ Τρύφωνι τινὶ σπουδαίῳ, ἱερῶ μὲν ἀνδρῶν, τὸν δὲ τοῦ πρεσβυτέρου διέποντι βαθμῶν, ἐντυχῶν, τὰ ἴσα ὑπέστη. Πλὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τε ὁ Ἀρχελάος τὴν ἐκεῖσε παρεῖσθυσιν τοῦ πλάνου μαθῶν (ὄξυς γὰρ ἦν καὶ θερμὸς τὸν εὐσεβῆ ζῆλον), καταλαμβάνει τὸ χωρίον καὶ πολλῆς ἐμπλήσας τὸν πλάνον ἀμυχανίας, καὶ ἦν ἔφευγεν αἰσχύνης, οἷς αὐτοῦ τὰ μυστὰ τῶν δογμάτων ἀνέτρεπε τε, καὶ ἀνεσκεύαζε, καὶ προκίβηθαι πᾶσι γελωτὰ τε καὶ βδέλυγμα, παρασκευάζει πάλιν φυγὰς γενέσθαι.

VIII.

Auctor anonymus Libelli Synodici, cap. 27.

Synodus divina et sacra particularis collecta in Mesopotamia ab Archelao Carcharorum episcopo et Diodoro sacerdote, contra Manem infernalem et Diodoriadem presbyterum, quæ multis modis confutatos hosce abdicavit.

Σύνοδος θεία καὶ ἱερὰ μερικὴ συναθροισθεῖσα ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὑπὸ Ἀρχελάου ἐπισκόπου Καρχάρων καὶ Διοδώρου ἱερέως κατὰ Μάνεντος τοῦ ἐρεβώδους καὶ Διοδωριάδου πρεσβυτέρου, ἦτις πολυτρόπως τούτους ἐλέγξασα ἀπεκήρυξε.

IX.

Auctor anonymus Historiæ hæreseos Manichæorum, e ms. codice regio Taurinensi.

Scythianus (4) quidam fuit ex genere Saraceno- rum, a quo hæresis Manichæorum orta est; qui adversus veram rectamque fidem quatuor libros conscripsit, quorum unum vocavit *Mysterium*, secundum *Capitulorum*, tertium *Evangelium*, quartum vero *Thesaurum* appellavit: et habuit discipulum nomine *Terebintum*, qui discipulus, mortuo *Scythiano*, sumens (5) memoratos quatuor libros, nec non et pecuniam non parvam, quoniam fuit (6) *Scythianus* valde ditissimus erat; ergo, ut memorabimus, *Terebintus* devenit in Persida, et a quadam vidua solitaria susceptus est, quæ sola secreta ejus scire potuit. Hic elatione tumidus dicebat se de virgine natum, et ab angelo in montibus enutritum; qui etiam, mutato sibi nomine, *Buddam* se pro *Terebinto* appellavit. Sed cum quadam die in solaro ascenderet, ab immundo spiritu exinde dejectus, repente spiritum reddidit. Tum vidua, quæ eum sus-

ceperat, pro morte ejus pecuniæ cupiditate gavisâ puerum sibi pro senectutis solatio comparavit (7), nomine *Curbicium*, quem et litteris non mediocribus erudit: post cujus mortem non solum libros quos *Terebintus* reliquerat, sed et pecuniam *Curbicii* sumens, Trembi (8) discipulos acquisivit, quorum unus *Thomas*, alius *Abda*, tertius est *Hermas*. Hos ad prædicandum libros quos *Scythianus* conscripserat, mittebat, quibus (9) plurimæ provinciæ in memorata secta irretitæ sunt. Tamen et ipse *Curbicius* post mortem viduæ, immutato sibi nomine *Manes* se pro *Curbicio* (10) nuncupavit, qui aliquando a rege Persarum comprehensus, tali sententiâ damnatus est, ut hircorum more discoriatus, uter ejus ad portam penderet, carnes vero ejus volucris cæli ad escam proficerent. Hæc ita esse melius nosse cupientes Archelaum legant.

(4) Ms. « Scitianus. »

(5) « Sumebat. »

(6) Hoc « fuit » delendum esse arbitror.

(7) Ms. « comparavit. »

(8) Videtur legendum « tres. »

(9) Ms. « per quibus. »

(10) Ms. « Curbicium. »

ACTA DISPUTATIONIS

S. ARCHELAI

CASCHARORUM IN MESOPOTAMIA EPISCOPI

CUM MANETE HÆRESIARCHA.

I. Thesaurus verus, sive disputatio habita in A Carchar (11) civitate Mesopotamiæ, iudicantibus Manippo (12), et Ægialeo, et Claudio, et Cleobolo. In qua urbe Mesopotamiæ erat quidam vir, Marcellus nomine, qui vita et studiis et genere, prudentia quoque et honestate valde clarus habebatur; facultatibus etiam copiosus, et quod omnium maximum est, religiosissime Deum timens, et his quæ de Christo dicebantur, semper cum timore auscultans; nec quidquam omnino boni erat, quod illi viro deesset: unde et honore plurimo ab universa civitate colebatur, plurimisque ipse civitatem suam frequenter largitionibus remunerabatur, pauperibus tribuens, afflictos relevans, tribulatis auxilium ferens. Sed ne infirmitate verborum virtutibus viri derogemus potius quam digna proferamus, hæc B dixisse sufficiat: ad opus quod propositum est, veniam. Quodam in tempore cum Archelao episcopo captivorum multitudo fuisset oblata a militibus qui ibi castra servabant, septem millia numero et septingenti, non mediocris eum sollicitudo constrinxerat, eo quod pro salute ipsorum aurum a militibus posceretur; qui cum dissimulare non posset, pro religione et timore Dei vehementer æstuabat, et tandem ad Marcellum properans, rei gestæ negotium exponit. Verum, ut hæc audivit vir piissimus Marcellus, nihil omnino moratus, ingreditur domum, præparans pretia captivorum, quantacunque poposcissent qui deduxerant vinctos; et continuo, reseratis bonorum suorum thesauris, pietatis

pretia militibus, nec numero aliquo nec discretione ulla distinguit (13), ut magis dona quam pretia viderentur. At illi admirati et amplexi tam immensam viri pietatem munificentiamque, et facti stupore permoti, exemplo misericordiæ commoentur (14), ut plurimi ex ipsis adderentur ad fidem Domini nostri Jesu Christi, derelicto militiæ cingulo (15); alii vero, vix quarta pretiorum portione suscepta, ad propria castra discederent; cæteri autem parum omnino aliquid, quantum viatico sufficeret, accipientes abirent.

II. His itaque gestis latus Marcellus erat valde, et accito uno ex captivis, Cortynio nomine, perquirebat ab eo causam belli, vel quo casu ipsi inferiores exstiterint, ac vinculis captivitatis innexi sint. At ille, loquendi sibi potestate permissa, ita exorsus est. Nos, domine mi Marcelle, viventi Deo credimus soli. Est autem nobis mos huiusmodi fratrum nostrorum in nos traditione descendens, quique a nobis observatus est usque ad hunc diem: per annos singulos extra urbem egressi una cum conjugibus ac liberis, supplicamus soli et invisibili Deo, imbres ab eo satis nostris ac frugibus obsecrantes: quod cum tempore ac more solito celebraremus, immorantes jejunos vesper obtexit, et gravabant nos duo omnium difficillima, jejunium, et vigiliæ. Circa medium vero noctis invidus nobis et importunus somnus obrepit, et cervicibus degravatus ac iaxis, demerso (16) capite, frontem genibus elidit. Hoc autem factum est, quoniam tempus

(11) Hæc eadem urbs infra cap. 3 « Charra » vocatur, non « Carchar, » aut « Caschar, » ut Epiphanius habet. Quare disputatio ista habita fuisse videtur apud Carrhas celeberrimam Mesopotamiæ urbem. Vide plura in præfatione nostra, ubi de Archelao.

(12) Μάρσιπος vocatur apud Epiphanium in Hæresi Manichæorum LXVI, num. 10.

(13) Forte, « distribuit. »

(14) Forte, « commoentur. »

(15) Abhorruisse a militia Christianos primitivæ Ecclesiæ, ne paganorum commercio atque superstitionibus macularentur, notius est ex Tertulliano, *De corona militis*, c. 11, quam ut pluribus demonstrari opus sit. Sed ad illustrandum hunc disputationis Archelai cum Manete locum, plurimum facit, quod ibidem ait Tertullianus: « Plane si quos militia præventus fides posterior invenit, alia conditio

est, ut illorum quos Joannes admittebat ad lavacrum; ut centurionum fidelissimorum, quem Christus probat, et quem Petrus catechizat; dum tamen suscepta fide atque signata, aut deserendum statim sit ut a multis actum; aut omnibus modis cavillandum, ne quid adversus Deum committatur, quæ nec ex militia permittuntur; aut novissime perpetendum pro Deo, quod æque fides pagana condixit. » Concilium Nicænum, can. 12: « Quicumque vocati per gratiam, primum quidem impetum monstraverunt, deponentes militiæ cingulum, postmodum vero ad proprium vomitum sunt relapsi; ita ut quidam et pecunias tribuerent, et beneficiis militiam repeterent: hi decem annos post triennii tempus quo inter audientes erunt, in afflictione permaneant. » Vide Lupum et Beveregium in eundem canonem.

(16) Forte, « dimisso. »

aderat, ut Dei iudicio pœnas pro meritis pendere-
mus; forsitan enim peccantes ignorabamus, aut
etiam agnoscentes non desinebamus. In illa igitur
hora subito militum nos multitudo circumdat, ut
æstimo, putantes nos pro insidiis consedis-
se, aut omnino usum vel studium habere præliorum; et
nulla conventus nostri causa penitus explorata,
bellum nobis denuntiant, non sermone, sed gladio;
et homines qui injuriam facere cuiquam non didici-
mus, sine ulla misericordia missilibus (17) vul-
nerant, hastis confodiunt, mucronibus jugulant. Et
interfecerunt quidem ex nobis ad mille trecentos
viros, vulneraverunt autem quingentos. Cum vero
dies inclaruit, qui superferant ex nobis, huc per-
dixerunt captivos, nec sic quidem aliquid nobis mi-
sericordiæ concedentes: agebant enim nos ante
equos, hastilium verberibus stimulatos, et equorum
frontibus impulsos. Et perduravit quidem, si cui-
vires fuerunt tolerandi; plurimi vero ante ora do-
minorum crudelium occidentes, animas exhalabant;
pendentes uberibus parvulos suos matres, defatiga-
tis ac dimissis onere brachiis, humi decidere sine-
bant, agitatæ insequentium minis; omnis vero se-
nilis ætas victa laboribus ac resoluta per inedia-
m, corruerat in terram. Superbi vero milites hoc tam
eruento collabentium spectaculo, tanquam voluptate
aliqua fruebantur, cum alios deficientes sterni
sælo cernerent; in aliis sitis ardoribus fatigatis, in-
tuerentur etiam vocis meatum, arescente linguæ
glutino, præpediri; alios vero viderent, conversis
post terga oculis, expirantium parvulorum suorum
ingemiscentes exitiis; cum illi infelicissimas matres
vagitibus inclamarent, illæ vero prædonum acer-
bitatibus agitatæ, quibus solis libere uti licebat,
gemitibus responderent; quarum si quæ tenerius
propriis indulgerent visceribus, interitus sortem
sponte sibi parem cum filiis præsumperunt; si quæ
vero habere aliquid tolerantia potuerunt, captivæ
huc usque perductæ sunt. Triduo itaque exacto,
cum ne noctibus quidem aliquam requiem cepissemus,
ad locum huic perducimur, in quo post hæc
jam quid gestum sit, melius ipse nosti.

III. His auditis vir piissimus Marcellus plurimum
in lacrymas profusus est, misertus tantos et tam
varios casus; sed nihil moratus, cibos præparat,
fatigatis per semetipsum ministeria exhibens, imi-
tatus patrem nostrum Abraham patriarcham¹ qui
quondam angelis a se hospitio susceptis, non ver-
naculis imperavit vitulum deferre de gregibus; sed
ipse senior impositum humeris pertulit, ac per se-
met præparatos cibos propriis manibus angelis ap-
posuit. Simili et Marcellus functus officio, dencs

¹ Gen. xviii.

(17) Barbara vox pro « missilibus. »

(18) Habita est itaque hæc disputatio apud Car-
phas celeberrimam Mesopotamiæ urbem, cujus epi-
scopus erat Archelaus, uti supra adnotavimus.

(19) Hinc incipit pars hujus operis edita a Vale-
sio ex codice Bobiensi, qui nunc in Ambrosiana bi-

præcipit per convivia reclinari, septingentisque
omnibus exstructis mensis, cum ingenti lætitia refi-
ciebat universos; ita ut qui superesse potuerant,
oblivionem caperent laborum, ac totius mali effi-
cerentur immemores. Cum autem quintus decimus
transigeretur dies, Marcello cuncta affatim mini-
strante captivis, placuit eis omnibus remeandi ad
propria tribui facultatem, præter eos quos vulne-
rum cura retinebat, quibus competens adhibita me-
dela, ad sua cæteros abire præcepit. Sed his omni-
bus majora addidit Marcellus pietatis officia: cum
plurima namque suorum manu progressus est ad
sepelienda corpora in itinere peremptorum, et omnia
quæcunque invenire potuit, ut dignum erat, tradi-
dit sepulturæ: quo munere impleto, ad Charram
B (18) rediit, atque exinde recuperata sanitate, vulne-
ratos ad patriam remeare permittit, largissimo
ad iter viatico præparato. At vero facti hujus opi-
nio ad reliqua Marcelli bene gesta immensum cum-
mulum contulit; per universam enim regionem
illam ingens fama discurrit de pietate Marcelli, ita
ut plurimi ex diversis urbibus videndi atque cogno-
scendi viri cupiditate flagrarent, et maxime hi qui-
bus ferre penuriam usus ante non fuerat, quibus
omnibus vir egregius indulgentissime ministrabat,
Marcelli veteris imitatus exempla, ita ut omnes di-
cerent hoc viro nullum pietate præstantiorem. Sed
et viduæ universæ in Domino credentes ad eum
concurrerant; cum imbecilli quoque ex eo sibi au-
xilium certissimum præsumebant, nec non et
orphani omnes ab ipso nutriebantur, domusque
ejus peregrinorum et pauperum hospitium diceba-
tur; super omnia vero hæc, fidei curam egregie ac
singulariter retinebat, ædificans cor suum super
immobilem petram.

IV. (19) Igitur cum diversis in locis fama de eo
sæpissime spargeretur, etiam Stranga fluvio supe-
rato, Persarum in regionem eum pertulit admiran-
dum, in qua demorabatur Manes quidam; qui ad
se hujuscemodi viri opinione perlata, plurima se-
cum ipseolvebat, quemadmodum eum doctrinæ
sue posset laqueis irretire, sperans assertorem
dogmatis sui fieri posse Marcellum. Præsumebat
enim universam se occupare posse provinciam, si
D prius talem virum sibimet subdere potuisset; in quo
duplici cogitatione animus æstuabat, utrumnam
ipse ad eum pergeret, an literis eum primo tenta-
ret adoriri; verebatur enim, ne forte improvise et
subito ingressu malum sibi aliquod nasceretur; ad
ultimum versutioribus consiliis parens, scribere de-
crevit: accitumque unum ex discipulis, Turbonem
(20) nomine, qui per Addam fuerat instructus, tra-

bliotheca servatur.

(20) Codex Bobiensi legit, « Adda Turbonem. »
Fuit autem Adda unus ex discipulis suis, cui Orien-
tem hæresi inficiendum Manes demandavit, ut infra
cap. 11 dicitur.

dita Epistola, abire jubet, ac perferre Marcello; A tum (25) sibi nomen non libenter amplexi, Turbo-
nem etiam ipsis hospitibus detrudebant, ne aquæ qui-
dem ipsius ad bibendum facultate concessa; quæ
cum singula quotidie atque horum nequiora perfer-
ret ab his, qui per singula loca mansionibus atque
hospitiis præerant, nisi ad ultimum Marcello se
portare litteras indicasset, peregrinus Turbo mortis
pertulisset exitia.

V. Acceptas igitur Marcellus litteras resolvit, ac
legit, præsentem Archelao civitatis episcopo, quarum
exemplum hoc est.

MANIXAIOIΣ

Ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ
πάντες ἄγιοι, καὶ παρθένοι, Μαρκέλλω τέκνω
ἀγαπητῷ, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πα-
τρὸς καὶ Κυρίου-ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ
δεξιὰ τοῦ φωτὸς διατηρήσει σε ἀπὸ τοῦ ἐνε-
στάτου αἰῶνος πονηροῦ, καὶ τῶν συμπτωμάτων
αὐτοῦ, καὶ πηγίδων τοῦ πονηροῦ, ἀμήν.

Τὴν μὲν περὶ σὲ ἀγάπην μεγίστην οὖσαν αἰσθη-
θεῖς, λίαν ἐχάρην· τὴν δὲ πίστιν οὐκ οὖσαν κατὰ τὸν
δρόμον λόγον, ἤχθῃσθην· ὅθεν πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ
τῶν ἀνθρώπων γένους ἀποσταλεῖς, φειδόμενός τε τῶν
ἀπάτη καὶ πλάνη ἑαυτοῦς ἐκδεδωκότων, ταῦτα τὰ
γράμματα πρὸς σὲ ἀναγκαῖον ἡγησάμην ἀποστεῖλαι,
πρῶτον μὲν πρὸς σωτηρίαν τῆς σεαυτοῦ ψυχῆς,
ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἅμα σοι τυγχανόντων, πρὸς τὸ
μὴ ἀδιάκριτόν σε ἔχειν τὸν λογισμὸν, ὡς οἱ τῶν
ἀπλουστέρων καθηγεμόνες διδάσκουσι λέγοντες, τὸ
ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φέρεσθαι. καὶ
μὴ ἀρχὴν εἰσηγούμενοι, οὐ διακρίνοντας, οὐδὲ δια-
ρῶντες ἀπὸ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ
τοῦ κακοῦ καὶ φαύλου, καὶ τὸν ἐξῆθεν ἄνθρωπον
ἀπὸ τοῦ ἔνδον, ὡς προείπομεν· ἀλλὰ κερνῶντες καὶ
ἐγκαταμιγνύντες θάτερον θατέρῳ οὐ παύονται. Σὺ
δὲ, ὦ τέκνον, μὴ ἴσα τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων
ἀλογίστως καὶ ἀπλῶς ἀμφοτέρω, ὡς ἂν τύχοι, ἐνώ-

(21) Codex Bohiensis, « Quippe, » mala lectio.
(22) Idem codex « ad vesperam veluti peregrin-
us. »

(23) Idem codex, « quæ quidem ipsa diversoria. »
Hinc autem apparet quam sedulo hospitalitati ope-
ram dederint primitivæ Ecclesiæ fideles, Pauli præ-
cepto in Epistola ad Hebræos cap. xiii, vers. 1 obse-
cuti. Tertullianus, *De præscriptionibus* adversus
Hæreses, cap. 20 : « Sic omnes (Ecclesiæ videlicet)
primæ et apostolicæ; dum una omnes probant unita-
tatem, dum est illis communicatio pacis, et appella-
tio fraternitatis, et concesseratio hospitalitatis;
quæ jura non alia ratio regit, quam ejusdem sacra-
menti una traditio. » Nota sunt, quæ de Christiano-
rum erga Peregrinum hospitem officii refert Luc-
ianus in libro de ejusdem morte. Sed et quod de
diversoriis atque hospitibus, per regias vias in Persi-
dem ducentes, a Marcello constructis, hic legimus,
id aliis in locis, ac ubique ferme a Christianis
factum fuisse, aperte colligitur ex Gregorii Nazian-
zeni inveciva 1, in Julianum Apostatam, ubi imper-
atorem hunc ad Christianorum imitationem diver-
soria et hospitia per orbem Romanum ædificari
mandasse testatur, ut gentilium superstitionibus
majorem laudem venerationemque conciliaret. Vide
plura apud Priorium *De litteris canonicis*, cap. 5. et
seqq. et Thomasinum *De Tesseriis hospitalitatis*,

(26) MANICHÆUS

Apostolus Jesu Christi, et qui necum sunt omnes
sancti et virgines, Marcello filio charissimo gra-
tia, misericordia, pax a Deo Patre et Domino no-
stro Jesu Christo, et dextera lucis conservet te
a præsentem sæculo malo, et a ruina ejus, et a la-
queis (27) maligni.

Dilectionem quidem tuam immensam sentiens,
vehementer gavisus sum: fides vero, quia non sit juxta
te recta ratione (28), moleste tuli: propter quod ad
emendationem generis humani missus sum, et sub-
veniens (29) his qui se seductionibus atque erroribus
tradiderunt, hæc scripta ad te necessarium
dixi (30) transmittere; primo quidem ad salutem
animæ tuæ, deinde et eorum qui tecum sunt; uti
ne indiscretos animos geras (31), sicut simplicio-
rum: magistri docent dicentes (32), malum et bonum
ab eodem subsistere, et unum initium introducen-
tes, neque quidquam perscrutantes vel discernentes
a luce tenebras (33), et bonum a malo, et exterior-
em hominem ab interiori, sicut prædiximus; sed
confundere ac permiscere alterum alteri non ces-
sant. Tu vero, o fili, ne similiter ut multi homi-
num, irrationabiliter et simpliciter utraque indi-
screta permisceas (34), neque bonitatis Deo inferas

cap. 26.

(24) Codex Bob. « Mesopotamensis. »

(25) Codex Bohiensis, « ignoratum. »

(26) Hanc epistolam cum Marcelli responsione in-
tegram refert Epiphanius in *Manichæorum hæresi*
(LXVI), n. 6, ex quo Græca desumpsimus.

(27) Codex Bohiensis, « a ruinis ejus, et de la-
queis. » Sic et Epiphanius.

(28) Idem codex, « juxta rectam rationem. » Sic
et Epiphanius.

(29) Idem codex, « missus sum subveniens. » Epi-
phanius, « missus et subveniens. »

(30) Idem codex, « hæc scripta necessarium
dixi. »

(31) Hinc patet recte in Græco Epiphanius textu
emendasse Petavium, πρὸς τὸ μὴ ἀδιάκριτον, nam
prius μὴ deerat.

(32) Codex Casinensis, « magistri dicentes. » Sed
aliam lectionem exprimit etiam Epiphanius.

(33) Male idem codex, « a luce, a tenebris. »

(34) Codex Casinensis, « permiscens; » at Bohiensis,
« permisceas neque bonitatis Dei inferas. » Epi-
phanius, « permisceas, neque ad bonitatis Deum referas.
Initium enim, etc. » Præterea Casinensis legit paulo
post, « Initium et finem. » Nos autem ex utroque
codice, atque Epiphanio hunc locum emendavi-
mus.

contumeliam. Initium enim et finem, et horum patrem malorum ad Deum (35) referunt, *quorum finis est maledicto proximus* ². Non enim his (36) quæ dicta sunt in Evangeliiis Salvatoris nostri et Domini Jesu Christi credunt, quia *non potest arbor mala bonos fructus facere, neque arbor bona malos fructus facere* ³. Quomodo Dominum, Satanæ et malorum ejus actuum factorem dicere audeant et conditorem, plurimum miror. Atque utinam eo usque eorum vanitas pervenisset, et non Unigenitum, *qui de Patris sinibus descendit* (37), Christum, Mariæ cujusdam mulieris esse dicerent filium ⁴, ex sanguine et carne ac reliquis mulierum spurcitiis generatum! Et, ut ne plurima per hanc epistolam scribam, atque in longitudinem temporis protraham patientiam tuam, cum mihi non adsit eloquentia naturalis, sufficit ista dixisse. Omnia autem cognoscas, cum præsens fuero apud te; si tamen salutis tuæ parcere (38), ac providere festinas: non enim *laqueum alicui injicio* ⁵, sicuti plurimi insipientium faciunt. Intellige quæ dico, filii honorabilis (39).

VI. Hac epistola lecta, bajulum litterarum Marcellus obsequentissime (40) fovebat hospitio; Archelaus vero ea quæ lecta sunt, non libenter amplexus, velut leo conclusus dentibus infrendebat (41), auctorem epistolæ sibi desiderans dari; quem Marcel-

MARCELLUS

Vir notus (42), *Manichæo, qui sibi per epistolam indicatus est, salutem.*

Scriptam quidem a te epistolam sumpsi, et Turbonem solita mihi humanitate suscepisti, sensum vero litterarum nequaquam adverti; nisi forte tu præsens exponas nobis per verba, singula, sicut promisisti. Vale (43).

Hanc epistolam signatam tradebat Turboni referendam ad eum, a quo prius ipse pertulerat; ille vero ad eum redire penitus reluctabatur, memor itineris laborum, et rogabat alium pro se dirigi, abnegans ultra sibi ad eum rediturum, aut communionem cum eo aliquam facturum (44); Marcellus vero accito uno ex pueris suis, Callisto nomine, præcipit proficisci; qui nihil moratus, illico proficiscitur: et post triduum pervenit ad Manem, quem in castello quodam Arabionis (45) reperit, atque epistolam tra-

² Hebr. vi, 8. ³ Matth. vii, 18. ⁴ Joan. i, 18.

(35) Bobiensis codex, « Dominum. »

(36) Casinensis habebat, « In his. » Vide tamen an leviter emendandum sit apud Epiphanium, ὅτι γὰρ τοῖς εἰρημένους ἐν Εὐαγγέλοις.

(37) Codex Bobiensis, « Qui patris sinibus descendit. » Casinensis, « quidem patris sinibus descendit. » Nos ex Epiphanio hunc locum restituimus.

(38) Casinensis, « parere. » Melior alia lectio Bobiensis codicis, ut patet ex Epiphanio.

(39) Codex Bobiensis, « Honorabilis. Vale: » quod verbum non habet Epiphanius.

(40) Codex Bobiensis, « obsequentissimo. »

σης, μηδὲ τῷ τῆς ἀγαθωσύνης Θεῷ ἀνατίθεσο. Ἀρχὴν γὰρ καὶ τέλος, καὶ τὸν τούτων πατέρα τῶν κακῶν ἐπὶ τὸν Θεὸν ἀναφέρουσιν, ὡς τὸ τέλος κατάρως ἐγγύς. Οὕτε γὰρ ἐν τοῖς εἰρημένους Εὐαγγέλοις παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύουσιν, ὅτι οὐ δύναται δένδρον καλὸν καρποὺς κακοὺς ποιῆσαι, οὐδὲ μὴν δένδρον κακὸν καλοὺς καρποὺς ποιῆσαι. Καὶ πῶς τὸν Θεὸν τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν κακῶν αὐτοῦ πραγμάτων λέγειν τολμῶσι ποιητὴν καὶ δημιουργόν, θιμμάζειν μοι ἐπέρχεται. Καὶ εἶθε μὲν ἄχρι τούτων ἐφθασεν αὐτῶν ἡ ματαιοποιία καὶ μὴ τὸν Μορογενῆ τὸν ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς καταβάρτα Χριστὸν, Μαρίας τινὸς γυναικὸς ἔλεγον εἶναι υἱόν, ἐξ αἵματος καὶ σαρκὸς καὶ τῆς ἀλλῆς δυσωδίας τῶν γυναικῶν γεγενῆσθαι! Καὶ ἵνα μὴ, τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐπιστολῆς γράφων, εἰς μῆκος χρόνου διασῶρω σου τὴν ἐπιείκειαν, οὐκ ἔχων τὰς φυσικὰς φράσεις, ἐπὶ τούτοις ἀρκεσθήσομαι. Τὸ δ' ὄλον γνώση παρόντος μου πρὸς σέ, εἶγε τῆς σεαυτοῦ σωτηρίας ἐτι φεῖδῃ· οὐδὲ γὰρ βρόχον τινὶ ἐπιβάλλω, ὡς οἱ τῶν πολλῶν ἀφρονέστεροι ποιοῦσιν. Νόει ἃ λέγω, τέκνον τιμώτατε.

lus suadebat quiescere, semet pollicens procuraturum præsentiam viri. Rescribere ergo Marcellus ad ea quæ scripta sunt, statuit epistolam continentem hæc.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Ἀρχὴ ἐπιστολῆς Μαρτιάφ τῷ διὰ τῆς ἐπιστολῆς δηλουμένῳ χαίρειν.

Τὴν μὲν ὑπὸ σοῦ γραφεῖσαν ἐπιστολὴν προσήκαμην· τὸν δὲ Τύρβωνα προτεδεξάμην κατὰ φιλοφροσύνην ἐμὴν, τῶν δὲ γραμμάτων τὸν νοῦν οὐδαμῶς ἔγνων· εἰ μὴ σὺ παραγενόμενος φράσης ἡμῖν καταλογάδην ἕκαστον, ὡς ὑπέσχεο διὰ τῆς ἐπιστολῆς. Ἐξέωσθε.

didit; qua ille perlecta, gavisus est, a Marcello invitatum se esse, ac sine mora iter invadit; Turbonis tamen remotionem non prosperam præ sagitus (46), et quasi consulto itinere ad Marcellum perrexit. Turbo vero de Marcelli domo prorsus non discedebat, nec ab Archelai episcopi confabulatione cessabat: valde enim studiose uterque de Manichæi studiis perquirebant, scire cupientes, qui sit, unde, vel quid verbi ferat. Ad ille universa dilucide enarravit, repetens et exponens de fide ejus hoc modo:

⁵ I Cor. vii, 35.

(41) Codex Bobiensis, « Infringebat.

(42) Melior Petavii versio, « vir illustris. »

(43) Codex Bobiensis, « Sicut per epistolam promisisti. Vale. Hanc epistolam scriptam atque signatam tradebat Turboni ferendam » Epiphanius pariter legit, « sicut per epistolam promissisti. Vale. »

(44) Codex Bobiensis, « ad illum reversurum, aut communionem cum eo aliquam fore. »

(45) Castellum hoc trans fluvium Sirangam situm fuisse in medio Persarum et Mesopotamiæ, ait Epiphanius in hac hæresi num. 7.

(46) Codex Bobiensis, « præ sagus. »

Εἰ τὴν τοῦ Μάνη πίστιν θέλετε μαθεῖν παρ' ἐμοῦ, ἀκούσατε συντόμως. Οὗτος δύο σέβει θεοὺς ἀγεννήτους, αὐτοφρεῖς, ἀϊδίους, ἓνα τῷ ἐνὶ ἀντικειμένον, καὶ τὸν μὲν ἀγαθὸν, τὸν δὲ πονηρὸν εἰσηγεῖται, ὥς τῷ ἐνὶ νομοῖα θέμενος, καὶ τῷ ἐτέρῳ σκότος· καὶ τοῦ μὲν φωτὸς εἶναι μέρος τὴν ἐν ἀνθρώποις ψυχῆν, τοῦ δὲ σκότους τὸ σῶμα, καὶ τὸ τῆς ὕλης δημιουργήμα. Μίξιν δὲ, ἦτοι σύγκρασιν τοῦτον λέγει γεγονέναι τὸν τρόπον, ἀπεικάζων τοὺς δύο τῷδε τῷ παραδείγματι· Καθ' ἄπερ δύο βασιλεῖς ἀντιμαχόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ὄντες ἀπαρχῆς ἐχθροὶ, καὶ ἀναμέρους ἐκάστου τὰ ἴδια ἔχοντος· κατὰ δὲ σύστασιν τὸ σκότος ἐπελθὼν ἐκ τῶν ὀρίων αὐτοῦ προσεμαγήσατο τῷ φωτί. Γνόστα δὲ τὴν ἀγαθὸν Πατέρα τὸ σκότος ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐπιδημηκός, προβάλλειν ἐξ αὐτοῦ δύναιμι, λεγομένην Μητέρα τῆς ζωῆς, καὶ αὐτὴν προβεβληκέναι τὸν πρῶτον ἀνθρώπον, τὰ πέντε στοιχεῖα. Εἰσὶ δὲ, ἀνεμος, φῶς, ὕδωρ, πῦρ καὶ ὕλη. Καὶ ταῦτα ἐνδυσάμενον, ὡς πρὸς κατασκευὴν πολέμου, κατελθεῖν κάτω, καὶ πολεμῆσαι τῷ σκότει. Οἱ δὲ τοῦ σκότους ἄρχοντες, ἀντιπολεμοῦντες αὐτῷ, ἔφαγον ἐκ τῆς πανοπλίας αὐτοῦ, ὃ ἔστιν ἡ ψυχὴ. Τότε δεινῶς ἐθλίβη ἐκεῖ κάτω ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ὑπὸ τοῦ σκότους, καὶ εἰ μὴ εὐξαμένου εἰσῆκουσεν ὁ Πατὴρ, καὶ ἀπέστειλεν ἐτέραν δύναμιν προβληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ, λεγομένην ζῶν Πνεῦμα, καὶ εἰ μὴ κατελθὼν δέδωκεν αὐτῷ δεξιάν, καὶ ἀνήνεγκεν ἐκ τοῦ σκότους, πάλαι ἂν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος κατεχόμενος ἐκινδύνουσεν Ἐκτοτε οὖν κατέλειψε κάτω τὴν ψυχὴν· καὶ διὰ τοῦτο Μανιχαῖοι, ἐὰν συναντήσωσιν ἀλλήλους, δεξιὰς διδόασιν ἑαυτοῖς σημείου χάριν, ὡς ἀπὸ σκότους σωθέντες· ἐν γὰρ τῷ σκότει πάσας τὰς αἰρέσεις εἶναι λέγει. Τότε ζῶν Πνεῦμα ἔκτισε τὸν κόσμον, καὶ αὐτὸ φορέσαν ἐτέρας τρεῖς δυνάμεις, κατελθὼν ἀνήνεγκε τοὺς ἄρχοντας, καὶ ἐστερέωσεν ἐν τῷ στερεώματι, ὃ ἔστιν αὐτῶν σῶμα ἢ σφαῖρα. Τότε πάλιν τὸ ζῶν Πνεῦμα ἔκτισε τοὺς φωστήρας, ἃ ἔστι τῆς ψυχῆς λεῖψανα, καὶ οὕτως ἐποίησε τὸ στερέωμα κυκλῆσαι· καὶ πάλιν ἔκτισε τὴν γῆν εἰς εἶδη ὀκτώ. Ὁ δὲ Ὀμοφóρος κάτω βαστάζει, καὶ ἐπὶν κάμη βαστάζων, τρέμει, καὶ σεισμοῦ αἴτιος γίνεται παρὰ τὸν ὠρισμένον καιρὸν. Τούτου ἕνεκα τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἀπέστειλεν ὁ ἀγαθὸς Πατὴρ ἐκ τῶν κόλπων εἰς τὴν καρδίαν τῆς γῆς, καὶ εἰς τὰ ταύτης

VII. (47) Si fidem Manichæi discere a me vultis, breviter audite. Hic duos colit deos innatos, ex semetipsis exstantes, æternos, unum uni adversantem; et alterum quidem bonum, alterum autem malum introducit. Lux uni nomen imponit, et alteri tenebræ. Et lucis quidem esse partem animam quæ in hominibus est, tenebrarum autem corpus, et quæ ex materia est conditio. Permisionem autem, vel conjunctionem hoc modo dicit (48) effectam, confereus ambos deos in hujusmodi exemplum: Quemadmodum si duo reges sint adversum se pugnantes, qui ab initio fuerint inimici, habentes singuli suas portiones; acciderit autem ut tenebræ progredientes fines suos, bellum cum luce commiserint. Quod cum cognovisset bonus Pater, tenebras ad terram suam supervenisse, produxit ex se virtutem (49), quæ dicitur Mater vitæ; qua virtute circumdedit (50) primum hominem, quæ sunt quinque elementa, id est, ventus, lux, aqua, ignis et materia (51); quibus indutus, tanquam ad paratum belli (52), descendit deorsum pugnare adversum tenebras. At vero tenebrarum principes, repugnantes ei, comederunt de armatura ejus, quod est anima. Tunc ibi vehementer afflictus est deorsum primus parens homo (53) a tenebris; et nisi orantem eum exaudisset Pater, et misisset alteram virtutem quæ processerat ex se, quæ dicitur Spiritus vivens, et descendens porrexisset ei dexteram et eduxisset eum de tenebris, olim primus homo detentus periclitaretur. Ex eo ergo animam deorsum reliquit (54): et propterea Manichæi cum sibi invicem occurrunt, dant sibi dexteram hujus signi gratia, tanquam ex tenebris liberati, in tenebris enim omnes hæreses esse dicunt (55). Tunc vivens Spiritus creavit mundum, et indutus alias tres virtutes, descendens eduxit principes, et crucifixit eos in firmamento, quod est (56) ejus corpus sphæra. Et rursus ipse vivens Spiritus creavit luminaria, quæ sunt reliquæ animæ (57), et fecit ea firmamentum circumire (58); et iterum creavit terram, et sunt octo. Est autem Omophorus deorsum (59), id est, qui eam portat in humeris; et cum laboraverit portans, intremiscit: et hæc est causa terræ motus præter constitutum tempus. Hac

(47) *Sequentia usque ad cap. 12, ad verbum D Græce retulit Epiphanius num. 23.*

(48) *Hinc patet apud Epiphanius legi debere, τούτον λέγει, cum prius esset, τούτων.*

(49) *Codex Bobiensis, « produxit ex virtute. » Casinensis, « produxerit et esse virtutem. » Sed legendum ex Epiphano uti emendatum est.*

(50) *Codex Bobiensis, « qua circumdedit. » Casinensis, « quæ virtute. » Sed ex Bobiensi, et Epiphano emendavi, « qua virtute. »*

(51) *Codex Bobiensis, « id est, lux, aqua, ignis et materia. » Sed Epiphanius legit « ventus, lux, aqua, ignis et materia, » ut in codice Casinensi, qui veram exhibet hujus loci lectionem.*

(52) *Epiphanius legit, « ad apparatus belli. »*

(53) *Codex Bobiensis, concinente Epiphano, primus homo.*

(54) *Codex Bobiensis, « relinquit; » mala lectio, ut patet ex Epiphano.*

(55) *Codex Bobiensis, « omnis hæresis esse dicitur. » Sed hanc lectionem rejicit Epiphanius.*

(56) *Hæc est hujus loci vera lectio, Epiphano probata. Quam enim ex codice Bobiensi Valesius exprimit, corruptam esse nemo non videt; sic enim se habet, « Descendens eduxit principes Jeru, exiens in firmamentum, quod est, etc. » In Græco Epiphani est, « Et stabilivit in firmamento, quod est ipsorum corpus sphæra. » Sed vide eundem Epiphanium, cap. 48.*

(57) *Ita et Epiphanius. Male apud Valesium, « Reliquæ animæ. » Vide eundem Epiphanium, ibid., cap. 49.*

(58) *Et hic male codex Bobiensis, « in firmamento circumire. » ut patet ex Epiphano.*

(59) *Epiphanius habet εἰς εἶδη ὀκτώ. « Creavit terram octuplici specie. Omophorus autem, » hoc est bajulus, « infra sustinet. » Sed Latinus noster interpres legit, εἰσὶ δέ, vel, εἰσὶ δέ.*

de causa Filium suum misit benignus Pater de sinibus suis in cor terræ (60) et in interiores ejus partes, quo illum, ut par erat, coerceret (61) : quoties enim efficitur terræ motus, tremente eo ex labore, vel de humero in humerum transferente pondus, efficitur. Tunc ergo et ipsa materia creavit ex se plantas vel germina; quæ cum furatæ essent a quibusdam principibus, convocavit (62) omnes principes primarios, et sumpsit ab eis singulas virtutes, et fecit hominem hunc secundum speciem primi hominis illius, et junxit animam in eo (63).

VIII. Cum autem vidisset Pater vivens affligi animam in corpore, quia est (64) miserator et misericors, misit Filium suum dilectum (65) ad salutem animæ; hac enim causa, et propter Omophorum misit eum. Et veniens Filius, transformavit se in speciem hominis; et apparebat (66) quidem hominibus ut homo, cum non esset homo, et homines putaverunt eum natum esse (67). Cum ergo venisset, machinam quamdam concinnavit (68) ad salutem animarum, id est rotam statuit, habentem duodecim urceos: quæ rota per hanc spheram vertitur, hauriens animas morientium (69), quasque luminare majus, id est sol radiis suis adimens (70) purgat, et lunæ tradit, et ita adimpletur lunæ discus (71), qui a nobis ita appellatur. Naves enim vel translatorias cymbas esse dicit duo ista luminaria; et cum repleta fuerit luna, transfretare animas, ad subsolanam partem, et ita apocrusin (72), detrimentum patitur, cum onere fuerit relevata: et iterum repleti (73) cymbam, et rursus exonerari, dum hauriuntur per urceos animæ, usquequo partem suam propriam liberet animarum (74). De substantia autem boni Patris omnem animam, atque omne animal quod movetur, partem trahere confirmat. Cum igitur luna onus quod gerit, animarum, sæculis tradiderit Patris, permanent illæ (75) in columna gloriæ, quod vocatur Vir perfectus (76).

(60) Codex Bobiensis, « de sinibus in cor terræ. » Sic legit et Epiphanius.

(61) Idem codex, « quod illum, ut pareret, coerceret. » Prava lectio. Hinc autem patet Petavium apud Epiphanium pro ἐπιθυμίας, recte emendasse ἐπιθυμίας.

(62) Codex Casinensis, « furatæ essent, convocavit. » Nos Bobiensem codicem et Epiphanium secuti sumus.

(63) Male codex Bobiensis, « et vexit animam in eo; » quam lectionem non sequitur Epiphanius: subditurque apud eundem, « Et hæc est commistionis ratio; » quæ verba de suo fortasse addidit Epiphanius.

(64) Codex Bobiensis, « qui est. »

(65) Ita cod. Bobiensis, et Epiphanius. Casinensis non habet « dilectum. »

(66) Uterque codex, « et parebat. » Sed nos Epiphanius lectionem prætulimus.

(67) Codex Bobiensis, proante Epiphanio, « putabant eum natum esse. » Casinensis male, « naturam esse. »

(68) Codex Bobiensis, « concinnatum. » Epiphanius habet: « Veniens igitur opus quoddam ad animarum salutem molitus est, et machinam construxit, cados duodecim habentem, quæ a sphaera con-

κατώτατα μέρη, ὅπως αὐτῷ τὴν προσήκουσαν ἐπιθυμίαν δῶ· καὶ ὁσάκις ἂν σεισμός γένηται, ἡ τρέμει κάμων, ἢ ἀντιφέρει εἰς τὸν ἕτερον ὤμον. Τότε τοῦν καὶ ἡ ὕλη ἀφ' ἐαυτῆς ἔκτισε τὰ φυτὰ, καὶ συλωμένων αὐτῶν ἀπὸ τιῶν ἀρχόντων ἐκάλεσε πάντας τοὺς τῶν ἀρχόντων πρωτίστους, καὶ ἔλαβεν ἀπ' αὐτῶν ἀνὰ μίαν δύναμιν, καὶ κατεσκεύασε τὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἐκεῖνου, καὶ ἔδθησε τὴν ψυχὴν ἐν αὐτῷ. Αὕτη ἐστὶ τῆς συγκράσεως ἡ ὑπόθεσις.

Ὅτε δὲ εἶδεν ὁ Πατὴρ ὁ ζῶν θλιβομένην τὴν ψυχὴν ἐν τῷ σώματι, εὐσπλαγγνος ὢν καὶ ἐλεήμων, ἐπεμφε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν ἡγαπημένον εἰς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ταύτης τὴν πρόφασιν καὶ τὴν τοῦ Ὀμοφόρου ἀπέστειλεν αὐτόν. Καὶ ἔλθων ὁ Υἱὸς μετεσημάτισεν ἑαυτὸν εἰς ἀνθρώπου εἶδος, καὶ ἐφάνετο τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὢν ἄνθρωπος, καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπελάμβανον αὐτὸν γεγενῆσθαι. Ἐλθὼν οὖν ποιεῖται τὴν δημιουργίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, καὶ μηχανὴν συνεστήσατο ἔχουσαν δύο δεκά κάδους, ἧτις ὑπὸ τῆς σφαίρας στρεφομένη, ἀνιμᾶται τῶν θνησκότων τὰς ψυχὰς. Καὶ ταύτας ὁ μέγας φωστὴρ ταῖς ἀκταῖς λαβῶν καθαρίζει, καὶ μεταδίδωσι τῇ σελήνῃ, καὶ οὕτως πληροῦται τῆς σελήνης ὁ δίσκος, ὁ παρ' ἡμῶν προσαγορευόμενος. Πλοῖα γάρ, ἧτοι πορθμεῖα εἶναι λέγει τοὺς δύο φωστῆρας. Εἴτα, ἐὰν γεμισθῇ ἡ σελήνη, μεταπορθμεύει εἰς ἀπικλιώτην, καὶ οὕτως ἀπόκρουσιν ποιεῖται, τοῦ γόμου ἐαφρυνομένη· καὶ οὕτω πληροὶ τὰ πορθμεῖον, καὶ πάλιν ἀπογομοὶ ἀνιμωμένον ὑπὸ τῶν κάδων τῶν ψυχῶν, ἄχρις οὗ τὸ ἴδιον αὐτοῦ μέρος σώσει τῆς ψυχῆς. Τῆς γάρ τοῦ ἀγαθοῦ Πατρὸς οὐσίας πάσαν ψυχὴν, καὶ πᾶν κινούμενον ζῶον μετέχειν λέγει. Τῆς οὖν σελήνης μεταδιδούσης τὴν γόμον τῶν ψυχῶν τοῖς αἰῶσι τοῦ Πατρὸς, παραμένουσιν ἐν τῷ στύλῳ τῆς δόξης, ἐκ καλεῖται: ἄηρ ὁ τέλειος. Ὁ δὲ ἄηρ οὗτος στύλος ἐστὶ φωτός· ἐπειδὴ γέμει ψυχῶν τῶν καθαρῶν. Αὕτη

versa mortuorum animas sursum evehit. »

(69) Codex Bobiensis, « quæ per hanc spheram hauriens animas viventium. » Mala lectio, ut ex Epiphanio apparet.

(70) Epiphanius, λαβῶν, « assumens. »

(71) Codex Bobiensis, « discursus, » pessima lectio.

(72) In codice Casinensi, « Apocrisin, » scribitur; sed nos locum restitimus ex codice Bobiensi, in quo « Apocrusin » recte legitur, licet in aliis hic depravatissimus existat. Ἀπόκρουσιν autem Alexandro Aphrodisiensis, et Tralliano dicitur facere luna, cum decrescit seu senescit, ut notum est.

(73) Epiphanius οὕτω, « et ita repleti. »

(74) Idem Epiphanius, τῆς ψυχῆς, « animæ; » sed ex hujus antiqui interpretis versione debet emendari.

(75) Legendum « illæ, » hoc est, animæ ex Epiphanio, licet uterque codex habeat « illa. »

(76) Epiphanius habet, « aer perfectus, » unde colligitur Latinum hujus operis exemplar e Græco expressum esse, et male interpretem legisse, ἀήρ pro ἄηρ; vertendum autem, « aer perfectus. Aer autem hic, etc., » ut Græca cum Latinis conveniant, et aliquis inde sensus eruatur.

ἐπὶ τὴν ἡ αἰτία, δι' ἧς αἰψυχὰς σώζονται. Ἡ δὲ τοῦ ἀποθανεῖν τοὺς ἀνθρώπους ἐστὶ πάλιν αὕτη· Παρθένος τις ὤραια κεκοσμημένη, πιθανὴ πάνυ, συλαῖν ἐπιχειρεῖ τοὺς ἀρχοντας, τοὺς ἐν τῷ στερεώματι ὑπὸ τοῦ ζώντος Πνεύματος ἀνευχθέντας καὶ σταυρωθέντας· φαινομένη δὲ τοῖς ἄρρεσι θήλεια εὐμορφος, ταῖς δὲ θηλείαις νεανίας εὐειδὴς καὶ ἐπιθυμητὴς. Καὶ οἱ μὲν ἀρχοντες, ὅποταν ἴδωσιν αὐτὴν κεκαλλωπισμένην, οἰστροῦνται τῷ φιλτρῷ, καὶ μὴ δυνάμενοι αὐτὴν καταλαβεῖν, δεινῶς φλέγονται τῷ ἐρωτικῷ πάθῳ τὸν νοῦν ἐξαρπασθέντες. Ὅταν οὖν, τρεχόντων αὐτῶν, ἡ Παρθένος ἀφαντος γένηται, τότε ὁ ἀρχὼν ὁ μέγας προβάλλει τὰς νεφέλας ἐξ αὐτοῦ, ὅπως σκοτίσῃ τῇ ὀργῇ αὐτοῦ τὸν κόσμον· καὶ οὕτως ἐὰν θλίβῃ πάνυ, καθάπερ ἀνθρώπος ἰδρῶν ἀποκοποῦται· ὁ δὲ ἰδρῶς αὐτοῦ ἐστὶν ἡ βροχὴ. Ὁμοῦ καὶ ὁ θερισμὸς ἀρχὼν ἐὰν συληθῇ ὑπὸ τῆς παρθένου, καταχέει λοιμὸν ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, ὅπως θανατώσῃ τοὺς ἀνθρώπους· τὸ γὰρ σῶμα τοῦτο κόσμος καλεῖται πρὸς τὸν μέγαν κόσμον· καὶ οἱ ἀνθρώποι πάντες ρίζας ἔχουσι, κάτω συνδεθείσας τοῖς ἄνω. Ὅποταν οὖν συληθῇ ὑπὸ τῆς παρθένου, τότε ἀρχεται κόπτειν τὰς ρίζας τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὅταν κοπῶσιν αἱ ρίζαι αὐτῶν, τότε ἀρχεται λοιμὸς γίνεσθαι, καὶ οὕτως ἀποθνήσκουσιν. Ἐὰν δὲ τὰ ἄνω τῆς ρίζης πόνῳ σαλεύσῃ, σεισμός γίνεταί τε, καὶ ἐπακολουθεῖ συγκινουμένου μὲν τοῦ Ὀμοφύρου· αὕτη ἡ αἰτία τοῦ θανάτου.

eorum, efficitur pestilentia, et ita moriuntur. Quodsi superiores partes radicum validius concusserit, fit terræ motus, et insequitur Omophori concussio (84) : et hæc est mortis occasio.

Ἐρῶ δὲ ὑμῖν καὶ τοῦτο, πῶς μεταγίγνεται ἡ ψυχὴ C εἰς πέντε σώματα. Πρῶτον καθαρίζεται μικρὸν τι ἀπ' αὐτῆς· εἶτα μεταγίγνεται εἰς κυνὸς, ἢ εἰς καμήλου, ἢ εἰς ἐτέρου ζώου σῶμα. Ἐὰν δὲ ἡ πεφονευκυῖα ψυχὴ, εἰς χελεφῶνα [Ισ. ἐλεφαντιῶν] σῶμα μεταφέρεται· ἐὰν δὲ θερίσασα εὐρεθῇ, εἰς μογιλάλους. Τῆς δὲ ψυχῆς ἐστὶ τὰ ὄνοματα ταῦτα, νοῦς, ἐννοια, φρόνησις, ἐνθύμησις, λογισμὸς. Οἱ δὲ θερισταί, ὅσοι θερίζουσιν, εὐλοκασί τοῖς ἔρχουσι τοῖς ἀπαρχῆς οὖσιν εἰς σκότος, ὅτε ἐφαγον ἐκ τῆς τοῦ πρώτου ἀνθρώπου πανοπλίας. Διὸ ἀνάγκη αὐτοὺς μεταγισθῆναι εἰς χόρτον, ἢ εἰς φασίλια, ἢ εἰς κρι-

(77) Melior in seqq. Epiphaniï lectio, quæ sic Latine sonat : « Amoris œstro aguntur, cumque eam assequi nequeant, extra mentem acti, præ amore et cupiditate mirum in modum exardescunt, Cum igitur, accurrentibus illis, virgo se ex illorum aspectu subduxerit, tunc, etc. »

(78) Male codex Bobiensis, « libidinis amoris calorem; cum ergo currentibus eis post eam, virgo, etc. »

(79) Idem codex, « sudat ei ex tribulatione ; » prava lectio.

(80) Epiphanius habet ex versione Petavii : « Sic et princeps alter, messor appellatus, si Virginis illecebra capiat, pestem in universam terram perdendis hominibus immittit. » In textu tamen Græco, « messis » est, non messor ; sed fortasse legendum θερισμοῦ.

(81) Codex Casinensis, « effundit famem. » Bobiensis, « effundet famem. » Sed nos ex seqq. et ex Epiphanio, « pestem, » substituímus. Facile autem fuit veteri Latino interpreti ob similitudinem vocum, λιμός, « fames, » et λοιμός, « pestis, » in hunc errorem incidere.

A Hic autem vir est columna lucis, repleta est enim mundarum animarum, et hæc est causa salutis animarum ; mortis vero causa hominibus est ista. Virgo. quædam decora et exornata, elegans valde, furto appetit principes, qui sunt in firmamento a vivente Spiritu educti et crucifixi ; quæ cum apparuerit, maribus femina decora apparet ; feminis vero adolescentem speciosum et concupiscibilem demonstrat. Sed principes quidem, cum eam viderint exornatam(77), amore ejus in libidinem moverint ; et quia eam apprehendere non possunt, vehementer instigantur amoris incendiis excitati ; rapti sunt enim libidinis calore : cum enim currentibus post eam anxii effecti fuissent, Virgo (78) subito nusquam comparuit. Tunc princeps ille magnus producit nebulas ex semetipso, uti obscurat in ira sua omnem mundum ; qui cum tribulatus fuerit plurimum, sicut homo sudat post laborem, ita et hic princeps sudat ex tribulatione (79) sua, cujus sudor pluvizæ sunt (80). Sed et messis princeps, si deceptus fuerit a Virgine, effundit pestem (81) super terram, ita ut morte afficiat homines ; corpus enim hoc mundus vocatur, ad similitudinem magni hujus mundi, et omnes homines qui sunt deorsum, radices habent sursum colligatas (82). Cum ergo deceptus fuerit a Virgine, tunc incipit (83) excidere radices hominum ; et cum excisæ fuerint radices

IX. Dicam autem vobis, quomodo et animæ in alia quoque corpora transfunduntur (85). In hoc primo purgatur aliquid ex ea parum ; deinde transfunditur in canem, aut in camelum, aut in alterius animalis corpus. Quod si homicidium commisit anima, in elephantiacorum corpora (86) transfunditur ; quod si messem secuit, in mutos. Nomina autem animæ sunt ista, mens, sensus, prudentia, intellectus, cogitatio (87). Messores autem qui messem metunt, conferuntur principibus, qui ex materia orti (88-89), in tenebris sunt, ex quo manducave-

(82) Epiphanius habet : « Et omnes homines radices habent infra cum superioribus connexas. »

(83) Codex Bobiensis, « tunc cum incipiet. »

(84) Apud Epiphanium legitur : « Quod si superiores partes radicum præ labore quatiantur, terræ motus fit, atque consequitur, Omophoro quidem insimul concusso. »

(85) Codex Bobiensis, « transferuntur ; » mala lectio. Epiphanius habet, « quomodo anima in quinque corpora transfundatur. Primum, etc. »

(86) Codex Bobiensis, « homicidium admisit, anima in elephantorum corpora. » In Casinensi scribitur, « in elephantia eorum corpora, » quod procul dubio, « elephantiacorum, » legi debet. Epiphanius tamen habet, χελεφῶν, « celephorum » ignotum mihi animal.

(87) Petavii melius vertit apud Epiphanium, « mens, notio, intelligentia, cogitatio, ratiocinatio. »

(88-89) Codex Bobiensis, « qui ex materia horti, » typographorum, ut videtur, errore. Apud Epiphanium legitur, « qui ab initio in tenebris sunt. »

cesse aut eos transfundi in fœnum aut in fœsculum, aut in hordeum, aut in olera, ut et ipsi descendant et demetantur : et qui manducant panem, necesse est ut et ipsi manducentur, panis effecti. Qui occiderit pullum, et ipse pullus erit, qui murem, mus etiam ipse erit. Si quis vero est dives (90) in hoc mundo, cum exierit de corpore suo, necesse est eum in corpus pauperis injici, ita ut ambulet, et mendicet (91), et post hæc eat in pœnas æternas. Cum ergo corpus hoc principum sit, et materiæ, necesse est eum, qui plantaverit perseam, transire per multa corpora, usquequo perseæ illa (92) quam plantaverat, concidat. Qui autem ædificaverit sibi domum, dispergetur (93) per omnia corpora. Si quis laverit se in aqua, animam suam vulnerat (94) ; et qui non præstiterit electis ejus alimentæ (95), pœnis subdetur gehennæ (96), et transformatur in catechumenorum corpora, usquequo faciat misericordias multas ; et propterea si quid optimum est in escis, offerunt illud electis (97) : et cum voluerint manducare panem, orant primo, ista dicentes ad panem : Neque ego te messui, neque molui, neque tribulavi (98), nec in clibanum te nisi ; alius te fecit, et detulit te mihi ; ego innocenter te manduco (99). Et cum intra semetipsum hæc dixerit, respondet ad eum qui ei detulit : Oravi pro te (1) ; et ille discedit ita. Sicut ergo dixi vobis paulo ante, si quis messuerit, demetetur ; ita et si quis frumentum in molam miserit, etiam ipse mittetur in molam, aut si quis consperserit, conspergetur, aut si panem (2) coxerit, excoquetur ; et propter hoc illicitum est apud eos opus facere. Et iterum dicunt esse alios quosdam, præter hunc quem videmus, mundos (3), quibus hujus mundi luminaria, cum hic occiderint, oboriuntur. Et illi dicunt (4), si quis ambulat in terra, lædit terram, et qui movet manum (5), lædit aerem, quia aer anima est hominum, et animalium, et volatilium, et piscium, et repentium, et si quid (6) est in hoc mundo : dixi enim vobis, quia corpus hoc non est Dei, sed materiæ est et tenebrarum, et ideo necesse est illud obscurari (7).

(90) Codex Bobiensis, « necesse est, et ipsum manducari panem effectum. Quod si occiderit pullum, et ipse pullus erit. Quis vero est dives. » Sed Epiphanius cum Casinensi codice convenit. Male autem in margine emendavit Valesius, « Quisquis vero est dives. »

(91) Codex Bobiensis, « ut ambulet, mendicet. »

(92) Male in Casinensi codice legebatur, « per se ad illam. » Porro περσέα Petavius vertit, « Persica arbor. » Vide Epiphanium num. 9.

(93) Codex Bobiensis, « dispergitur. » Epiphanius habet ut codex Casinensis.

(94) In Græco Epiphanius est πῆσσει, « frigore astringit, congelat. » Latinus tamen interpres legisse videtur πλῆσσει.

(95) Apud Epiphanium scribit, εὐσέθειαν, « pietatem. »

(96) Epiphanius, « per multas generationes, pœnas expendet. »

(97) Codex Bobiensis, « offerunt illud illis electis. » Casinensis, « offerre illud electis ; » sed ex Epiphanio legendum ut edidimus.

αὐτὸν βρωθῆναι, ἄρτον γενόμενον. Εἰ τις φονεύσει ὄρνιθιον, ὄρνιθιον ἔσται. Εἰ τις φονεύσει μῦν, καὶ αὐτὸς μῦς ἔσται. Εἰ τις πάλιν ἐστὶ πλοῦσιος ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, καὶ ἐὰν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σκηνώματος αὐτοῦ, ἀνάγκη αὐτὸν εἰς πτωχοῦ σώμα μεταγχισθῆναι. ὥστε περιπατοῦντα αὐτὸν ἐπαιτῆσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνελεῖν αὐτὸν εἰς κόλασιν αἰώνιον. Τοῦ δὲ σώματος τούτου ὄντος τῶν ἀρχόντων καὶ τῆς ὕλης, ἀνάγκη τὸν φυτεύοντα περσέαν διελεῖν πολλὰ σώματα, ἕως ἂν καταβληθῇ ἡ περσέα ἐκεῖνη. Εἰ δὲ τις οἰκοδομῇ ἑαυτῷ οἰκίαν, διασπαρὰχθῆσεται : εἰς τὰ ὅλα σώματα. Εἰ τις λούεται εἰς τὸ ὕδωρ, τῆν ἑαυτοῦ ψυχὴν πηρσαι : καὶ εἰ τις οὐ δίδωσι τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ εὐσέθειαν, κολασθῆσεται εἰς τὰς γενεάς, καὶ μετενσωματοῦται εἰς κατηχομένον σώματα, ἕως οὗ δὲ εὐσεβείας πολλὰς : καὶ διὰ τοῦτο, εἰ τι κάλλιστον ἐν βρώμασι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προσφέρουσι. Καὶ ὅταν μέλλωσιν ἐσθῆναι ἄρτον, προσεύχονται πρῶτον, οὕτω λέγοντες πρὸς τὸν ἄρτον. Οὐτε σε ἐγὼ ἐθέρισσα, οὔτε κῆρσα, οὔτε ἐθλιψά σε, οὔτε εἰς κλίβανον ἐβαλον : ἀλλὰ ἄλλος ἐποίησε ταῦτα, καὶ ἤνεγκέ μοι, ἐγὼ ἀνατιῶς ἐφαγον. Καὶ ὅταν καθ' ἑαυτὸν εἴπῃ ταῦτα, λέγει τῷ κατηχομένῳ· Ἡὺξάμην ὑπὲρ σοῦ : καὶ οὕτως ἀγίσταται ἐκεῖνος. Ὡς γὰρ εἶπον ὑμῖν πρὸ ὀλίγου, εἰ τις θερίζει θερισθῆναι : οὕτως ἐὰν εἰς μηχανὴν σίτου βάλλῃ, βληθῆσεται καὶ αὐτός, ἢ φοράσας φοραθῆσεται, ἢ ὀπτήσας ἄρτον ὀπτηθῆσεται : καὶ διὰ τοῦτο ἀπελρηται αὐτοῖς ἔργον ποιῆσαι. Καὶ πάλιν εἰσὶν ἔξεροι κόσμοι τινὲς, τῶν φωστῆρων δυνάτων ἀπὸ τούτου τοῦ κόσμου, ἐξ ὧν ἀνατέλλουσι. Καὶ εἰ τις περιπατεῖ χαμαί, βλέπτει τὸν ἀέρα : ἐπειδὴ ὁ ἀἴρ ψυχὴ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ζώων, καὶ τῶν πετεινῶν καὶ τῶν ἰχθύων, καὶ τῶν ἕρπετων. Καὶ εἰ τις ἐν κόσμῳ ἐστὶν, εἶπον ὑμῖν, ὅτι τὸ σῶμα τούτο οὐκ ἐστὶ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῆς ὕλης ἐστὶ καὶ σκοτός ἐστὶ, καὶ αὐτὸ σκοτωθῆναι δεῖ.

(98) In Græco Epiphanius ἐθλιψα, « subegi, » eo sensu quo farinam subigerē dicimus.

(99) Casinensis, « manduco et solvo. » Sed nos Bobiensis codicis, et Epiphanius lectionem expressimus.

(1) Codex Bobiensis, « respondet ad illum, qui detulit : Oravi pro te. Si quis messuerit, demetetur, etc. » Epiphanius habet : « Dicit catechumeno, Oravi pro te, et ita ille discedit. Nam, sicut ego paulo ante dixi, si quis messuerit, demetetur. » Sed melior Latini interpretis lectio.

(2) Codex Bobiensis, « ita et si quis panem. »

(3) Idem codex, « alios præter hunc quem videmus, mundum. »

(4) Codex Bobiensis, « et ibi dicunt. »

(5) Idem codex, « qui levat manum. »

(6) Idem codex, « reptantium. Et si quod. »

(7) Codex Bobiensis, « corpus hoc non illud necesse est obscurari. » Sed mutilum hunc locum esse patet ex Epiphanio, qui cum Casin. cod. concordat. Nisi quod habet Epiphanius, « sed materiæ est, ipsumque corpus obscuritas est. »

Περὶ δὲ τοῦ παραδείσου, οὐ καλεῖται κόσμος· ἔστι δὲ τὰ φυτὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐπιθυμία καὶ ἄλλαι ἀπάται, διαφθεύουσαι τοὺς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων. Τὸ δὲ ἐν παραδείσῳ φυτὸν, ἐξ οὗ γινώσκουσι τὸ καλὸν, αὐτὸ ἔστιν ὁ Ἰησοῦς· ἡ γνῶσις αὐτοῦ, ἡ ἐν τῷ κόσμῳ· ὁ δὲ λαμβάνων διακρίνει τὸ καλὸν καὶ τὸ πονηρὸν. Ὁ μὲν τοι κόσμος, οὐδ' αὐτὸς ἔστι τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἢ ἀπὸ μέρους τῆς ὕλης ἐπλάσθη, καὶ διὰ τοῦτο πάντα ἀφανίζεται· ὃ δὲ ἐσύλησαν οἱ ἄρχοντες ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, αὐτὸ ἔστι τὸ γεμίζον τὴν σελήνην, τὸ καθαριζόμενον καθημερινὸν ἀπὸ τοῦ κόσμου· καὶ ἐὰν ἐξέλθῃ ἡ ψυχὴ, μὴ γνούσα τὴν ἀλήθειαν, παραδίδεται τοῖς δαίμοσιν ὅπως δαμάσωσιν αὐτὴν ἐν ταῖς μέναισι τοῦ πυρός· καὶ μετὰ τὴν παιδευσιν μεταγγίζεται εἰς σώματα, ἵνα δαμασθῇ, καὶ οὕτω βάλλεται εἰς τὸ μέγα πῦρ, ἄχρι τῆς συντελείας. Περὶ δὲ τῶν παρ' ὑμῖν προφητῶν οὕτως λέγει· Πνεῦμα εἶναι ἀσεβείας, ἦτοι ἀνομίας τοῦ σκότους, τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνεληθόντος. Καὶ διὰ τοῦτο πλανηθέντες οὐκ ἐλάλησαν· ἐτύφλωσεν γὰρ αὐτῶν ὁ ἄρχων τὴν διάνοιαν· καὶ εἰ τις ἀκολουθεῖ τοῖς λόγοις αὐτῶν, ἀποθνήσκει εἰς τοὺς αἰῶνας, δεδεμένος εἰς τὴν βῶλον, ὅτι οὐκ ἔμαθε τὴν γνῶσιν τοῦ Παρακλήτου. Ἐνετελλάτο δὲ τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ μόνους, οὐ πλέον ἐπτά οὐσί τὸν ἀριθμόν· Ἐὰν παύσησθε ἐσθίοντες, εὐχεσθε, καὶ βάλλετε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔλαιον ἐξωρικισμένον ὀνόμασι πολλοῖς πρὸς στηριγμὸν τῆς πίστεως τούτης· τὰ δὲ ὀνόματά μοι οὐκ ἐφανερῶθη· μόνοι γὰρ οἱ ἐπτά τούτοις χρῶνται. Καὶ πάλιν τὸ παρ' ὑμῖν τίμιον καὶ μέγα ὄνομα Σαβαὼθ, αὐτὸ εἶναι τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πατέρα τῆς ἐπιθυμίας· καὶ διὰ τοῦτο ἀπλάριοι προσκυνοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν, θεὸν αὐτὴν ἡγούμενοι. Περὶ δὲ τοῦ Ἀδάμ πῶς ἐκτίσθη, λέγει οὕτως, ὅτι, ὁ εἰπὼν, Δεῦτε, καὶ

X. Paradisus autem qui vocatur mundus (8), et arbores quæ in ipso sunt, concupiscentiæ sunt, et cæteræ seductiones corruptentes cogitationes (9) hominum. Illa autem arbor quæ est in paradiso, et qua agnoscitur bonum, ipse est Jesus, et scientia illius (10) quæ est in mundo; quam qui acceperit, discernit bonum a malo. Mundus autem nec ipse est Dei, sed ex parte materiæ (11) plasmatus, et ideo omnia exterminantur. Quod autem furati sunt principes a primo homine, ipsum est quod adimplet lunam, quod quotidie purgatur a mundo: et si exierit anima quæ non cognoverit veritatem, traditur (12) dæmonibus, ut eam doment in gehenna ignis: et posteaquam correcta fuerit, transfunditur (15) in alia corpora, ut dometur, et ita injicitur in illum magnum ignem usque ad consummationem. De prophetis autem qui apud vos sunt (14), hæc dicit: Spiritus esse impietatis sive iniquitatis tenebrarum illarum, quæ ab initio ascenderunt (15), a quibus decepti, non sunt locuti in veritate; excæcavit enim princeps ille mentes ipsorum (16); et si quis sequitur verba ipsorum, morietur in sæcula, devinctus (17) intra massam, quoniam non didicit scientiam Paracleti. Præcepit autem electis suis solis, qui non sunt (18) amplius quam septem numero, ut cum desinerent (19) manducantes, orarent, et mitterent oleum super caput, exorcizatum (20), invocatis nominibus plurimis, ad confirmationem fidei hujus: nomina (21) tamen mihi non manifestavit; soli enim (22) illi septem utuntur his nominibus. Et iterum hoc (25), quod apud vos (24) magnum et honorabile est (25), nomen Sabaoth, ille dicit naturam esse hominis, et patrem concupiscentiæ; et propterea, inquit, simpliciores (26)

(8) Hinc patet apud Epiphanium legi debere ὃς καλεῖται κόσμος· non autem, οὐ καλεῖται κόσμος.

(9) Codex Bobiensis, « cogitationem. » Epiphanius habet, « cogitationes hominum illorum. Arbor autem. » Sed melior videtur Latini interpretis lectio.

(10) Codex Bobiensis, « et scientia ejus. » Epiphanius, γνῶσις, « cognitio, » vel etiam « scientia. » Hinc autem patet legendum esse apud eundem, καὶ ἡ γνῶσις αὐτοῦ, « ejusque cognitio. »

(11) Ita apud Epiphanium, et in codice Bobiensis. At Casinensis, « ex materia. »

(12) Codex Bobiensis, « et si exierit, animamque non cognoverit veritas, tradetur. » Sed codicis Casinensis lectionem firmat Epiphanius.

(15) Codex Bobiensis, « correpta fuerit, transfundetur. » Casinensis, « correpta fuerit, transfunditur. » Nos tamen, « correctæ fuerit, » edidimus ex Epiphanio.

(14) Hinc patet apud Epiphanium pro ὑμῖν non esse legendum ἡμῖν, ut Petavius in margine emendandum esse monuit; nam hæc Turbo videtur narrasse antequam hæresim deposuisset. Vide infra not. 24.

(15) Codex Bobiensis, « ascenderunt, quibus deceptis. » Epiphanius, « et ob id aberrantes. » Male autem ibi expungendam esse negativam particulam censuit Petavius, eam enim antiquus Latinus interpretes retinet; qui tamen legisse videtur in Græco textu οὐκ ἐλάλησαν ἐν ἀλήθειᾳ.

(16) Codex Bobiensis, « mentem illorum. » Ita et Epiphanius.

(17) Codex Bobiensis, « devinctus, » quod est contra Græci textus sensum.

(18) Idem codex, « qui sunt, » mala lectio.

(19) Codex Bobiensis, « desinerint. »

(20) Oleum « exorcizatum » ait, pro exorcizatum, contra quam veteres interdum scribere solebant: hic enim syllaba za in dia convertitur; illi autem præpositionem Græcam δια, et j consonans vocalibus adjunctum in z mutabant; sic « Zabulus, » pro « Diabolus, » et similia. Vide Barthium in notis ad Phœbadium, cap. 1. — Quod attinet ad ea quæ hic observat cl. Zacagnius, videsis adnotata inferiori ad Commodianum Instr. xxxv, v. 543.

(21) Codex Bobiensis, « ad confirmationem fidei. Hujus nomina. » Casinensis, « ad confirmationem fidei. Horum nomina. » Nos juxta fidem Græci apud Epiphanium textus emendavimus, « ad confirmationem fidei hujus. Nomina tamen, etc. »

(22) Codex Casinensis, « soli autem. »

(25) Bobiensis codex, « iterum quod. »

(24) Hinc patet apud Epiphanium legendum non esse ἡμῖν, ut paulo ante monuimus.

(25) Codex Bobiensis, « esset. »

(26) Quid Manichæis ἀπλάτων vox significaret, eruditus explorandum reliquit Petavius. Verum hoc nomine Catholicos, quasi « simpliciores, » ut antiquus Latinus interpretes transtulit, ab eisdem designatos fuisse ex anathematismis, quos olim apud Græcos publice emittebant Manetis assecræ, ad catholicam fidem venientes, probat Ducangius in Glossario mediæ et infimæ Græcitatibus. Male autem in Cæsareæ bibliothecæ scripto codice, ex quo eisdem anathematismos a clarissimo viro Jacobo Tollio humanissime descriptos habeo, pro ἀπλάτων, scri-

adorant concupiscentiam, deum eam putantes. De Adam vero quomodo creatus sit, ita dicit, quia qui dicit: *Venite* (27), *faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram*⁶, secundum (28) eam quam videmus formam, princeps est qui hæc dicit ad collegas suos principes: id est: *Venite, date mihi de lumine quod accepimus, et faciamus secundum nostram, qui* (29) *principes sumus, formam, et secundum eam quam videmus, quod est primus homo; et ita hominem creaverunt. Evam* (30) *quoque similiter fecerunt, dantes ei de concupiscentia sua ad decipiendum Adam; et per hæc*

ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, ἢ καθ' ἣν εἶδομεν μορφήν, ἀρχὴν ἐστὶν, ὁ εἰπὼν τοῖς ἐτέροις ἀρχουσιν, ὅτι, Δεῦτε, δότε μοι ἐκ τοῦ φωτὸς οὗ ἐλάβομεν, καὶ ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἡμῶν τῶν ἀρχόντων μορφήν, καθ' ἣν εἶδομεν, ὃ ἐστὶ πρῶτος ἄνθρωπος· καὶ οὕτως ἔκτισε [Ἰσ. ἔκτισαν] τὸν ἄνθρωπον. Τὴν δὲ Εὐάν ὁμοίως ἔκτισαν, δόντες αὐτῇ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν, πρὸς τὸ ἐξαπατήσαι τὸν Ἀδάμ· καὶ διὰ τούτων γέγονεν ἡ πλάσις τοῦ κόσμου ἐκ τῆς τοῦ ἀρχόντος δημιουργίας.

factum est signum mundi (31) *per conditionem*

XI. Deum vero non habere partem cum mundo (32), nec gaudere super eo, quod (33) ab initio furtum (34) passus sit a principibus, et oborta fuerit ei tribulatio: hac de causa mittit, et furatur ab eis animam suam quotidie per luminaria hæc, id est per solem et lunam, per quos universus mundus et omnis creatura raptatur (35). Illum vero qui locutus est cum Moyse et Judæis et sacerdotibus, principem dicit esse tenebrarum: et ideo unum atque idem sunt Christiani, et Judæi, et gentes, eundem Deum (36) colentes; in concupiscentiis enim suis seducit eos, quia non est Deus veritatis. Propter hoc ergo quicumque in illum Deum sperant (37), qui cum Moyse locutus est et prophetis, cum ipso habent vinculis tradi, quia non speraverunt in Deum veritatis; ille enim secundum concupiscentias suas locutus est cum eis. Post hæc vero omnia ad ultimum dicit, sicut ipse scripsit: Senior cum manifestam (38) fecerit ejus imaginem, tunc ipse Omophorus extra se terram derelinquit, et ita dimittitur magnus ille ignis, qui mundum consumat universum. Deinde iterum dimittunt animam, quæ objicitur inter medium novi sæculi (39), ut omnes animæ peccatorum vinciantur (40) in æternum. Tunc autem hæc fiunt, cum statuta venerit dies (41). Prælationes (42) autem omnes Jesus

τὸν δὲ Θεὸν μὴ ἔχειν μέρος μετ' αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μὴδὲ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ, διὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς σεσηλῆσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, καὶ γενέσθαι αὐτῷ θλιψίην· τούτου χάριν πέμπει, καὶ συλᾶ ἀπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν διὰ τῶν φωστῆρων τούτων, ἡλίου καὶ σελήνης, ὅφ' ὢν ὅλος ὁ κόσμος καὶ πᾶσα ἡ κτίσις ἀρπάζεται. Τὸν δὲ λαλήσαντα μετὰ Μωϋσέως, καὶ τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῶν ἱερέων, τὸν ἀρχοντα λέγει εἶναι τοῦ σκότους· ὥστε ἔν εἰσι καὶ τὸ αὐτὸ οἱ τε Χριστιανοὶ, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ ἔθνη, τὸν αὐτὸν Θεὸν σέβοντες· ἐν γὰρ ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ ἐξαπατᾷ αὐτούς, οὐκ ὦν ἀληθείας Θεός. Διὰ τοῦτο οὖν ὅσοι ἐπ' ἐκείνον ἐλπίζουσι τὸν Θεὸν, τὸν μετὰ Μωϋσέως λαλήσαντα καὶ τῶν προφητῶν, μετ' αὐτοῦ ἔχουσι δεθῆναι, ὅτι οὐκ ἠλπίσαν ἐπὶ τὸν Θεὸν τῆς ἀληθείας· ἐκεῖνος γὰρ μετὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλάλησε μετ' αὐτῶν. Μετὰ δὲ πάντα ταῦτα ἐπὶ τέλει λέγει, καθὼς αὐτὸς ἔγραψεν· Ὁ πρεσβύτερος, ὅταν προφανῆ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, τότε ὁ Ἄμοφορος ἀφίτησιν ἐξω τὴν γῆν, καὶ οὕτως ἀπολύεται τὸ μέγα πῦρ, καὶ ὅλον ἀναλίσκει τὸν κόσμον. Εἶτα πάλιν ἀφίτησιν τὸν βῆλον μετὰ τοῦ νέου αἰῶνος, ὅπως πᾶσαι αἱ ψυχὰι τῶν ἀμαρτωλῶν δεθῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα. Τότε δὲ ταῦτα γενήσεται, ὅταν ὁ ἀνδρείας ἔλθῃ. Αἱ δὲ προβολαὶ πᾶσαι, ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἐν τῷ μικρῷ πλοίῳ, καὶ ἡ μήτηρ τῆς ζωῆς, καὶ οἱ δώδεκα κυβε-

⁶ Gen. 1, 26.

bitur ἀπλαναρῶς. Meliore tamen vocabulo eos ἀπλοστέρους vocat Manes in epistola ad Marcellum, superius relata.

(27) Idem codex, « ita dicit. Venite. » Sed hæc mera est librarii hallucinatio. Cæterum dolose corruptum fuisse a Manele hunc Geneseos locum additione vocis « venite, » testis est Epiphanius num. 56.

(28) Idem codex, « et secundum. »

(29) Codex Bobiensis, « nostra, qua; » lectio improbanda.

(30) Codex Bobiensis, « qui Evam. »

(31) Male Casinensis codex, « mundum. »

(32) Codex Bobiensis, « Dominum vero non habere patrem cum mundo. » Typographi forsitan error.

(33) Codex Bobiensis, « propter quod. »

(34) Male codex Casinensis, « furcam. »

(35) Codex Bobiensis, « raptatur. » Valesius autem recte correxit, « raptatur. »

(36) Codex Casinensis, « gentes unum Deum. »

Codex autem Bobiensis, « gentiles eundem Deum, » quam lectionem, consona cum esset Græco apud Epiphanium textui, nos retinimus.

(37) Male codex Bobiensis, « superant. »

(38) Casinensis et Bobiensis codices habent, « Sicut ipse senior scripsit. Cum manifestam. » At nos ex Epiphanio unius vocis transpositione locum restitimus. Senior autem ille, hoc est, πρεσβύτερος, idem esse videtur cum eo, quem infra seniore tertium vocat. Præterea codex Bobiensis, pro « fecerit, » habet « feceris. »

(39) Codex Bobiensis, « dimittitur anima, quæ objicitur inter medium novi sæculi. » Græca sonant: « Deinde iterum glebam novo cum æone mittit, ut omnes peccatorum animæ in æternum vinculis strictæ teneantur. » Unde autem tanta inter textum Græcum et Latinam versionem diversitas oriatur, ignoro.

(40) Codex Bobiensis, « vincantur, » quam lectionem mendosam esse Græcum apud Epiphanium textus evincit.

(41) Codex Bobiensis, « cum ista tota venerit, probationes, » etc. Sed apud Epiphanium est, « cum statua venerit. »

(42) Hic locus mire in Bobiensi etiam codice est depravatus, in quo sic legitur: « Probationes autem omnes, Jesus est in modica navi, et mater vitæ,

νήται, καὶ ἡ παρθένος τοῦ φωτὸς, καὶ ὁ πρεσβύτερος ὁ τρίτος, ὁ ἐν τῷ μεγάλῳ πλοίῳ, καὶ τὸ ζῶν πνεῦμα καὶ τὸ τεῖχος τοῦ μεγάλου πυρὸς, καὶ τὸ τεῖχος τοῦ ἀνέμου, καὶ τοῦ ἀέρος, καὶ τοῦ ὕδατος, καὶ τοῦ ἔσωθεν πυρὸς τοῦ ζῶντος, πρὸς τὸν μικρὸν φωστῆρα οἰκῶσιν, ἀχρις ἂν τὸ πῦρ καταναλώσῃ τὸν κόσμον ὅλον, ἐν ποσὶς ποτε ἔτεσιν, ὧν οὐκ ἔμαθον τὴν ποσότητα. Καὶ μετὰ ταῦτα ἀποκατάστασις ἔσται τῶν δύο φύσεων· καὶ οἱ ἄρχοντες οἰκήσουσι τὰ κατώτερα μέρη ἑαυτῶν, ὁ δὲ Πατήρ τὰ ἀνώτερα, τὸ ἴδιον ἀπολαβών. Ταύτην δὲ πᾶσαν τὴν διδασκαλίαν παρέδωκε τοῖς τρισὶν αὐτοῦ μαθηταῖς, κελύσας ἕκαστον εἰς κλίματα ἑδεύειν. Καὶ ὁ μὲν Ἀδδὰς τὰ τῆς Ἀνατολῆς μέρη ἔλαχεν· ὁ δὲ Θωμᾶς τὴν Σύρων γῆν κεκλήρωται· Ἐρμίας δὲ ἄλλος τῆν εἰς Αἴγυπτον πορεῖαν ἐποίησεν· καὶ μέχρι σήμερον ἐκεῖσε διατρίβουσι, τὴν τοῦ δόγματος ὑπόθεσιν στήσαι θέλοντες.

XII. (49) Hæc cum Turbo dixisset, vehementer accendebatur Archelaus; Marcellus vero non movebatur, Deum exspectans, auxilium (50) veritati suæ futurum: Archelao autem erat cura pro populo, tanquam pastori pro ovibus, cum luporum parantur insidiæ. Igitur Marcellus Turbonem muneribus plurimis replevit (51), et in Archelai episcopi (52) domum residere præcepit. Eadem autem ipsa die adventavit Manes, adducens secum juvenes, et virgines electos ad viginti duo (53) simul: et primo omnium Turbonem requirebat (54) pro foribus Marcelli; quem cum non invenisset, ad Mar-

et duodecim gubernatores, et virgo lucis, et senior tertius. Unde et major in navi vivens Spiritus adhibetur, et murus ignis illius magni, et murus venti et aeris, et aqua interioris ignis vivensque. Omnia in luna habitabunt usquequo totum mundum ignis absumat; in quem autem annorum numerum non didici. Videtur autem antiquus interpres non bene intellexisse quibusdam in locis vim Græci textus, cuius verba apud Epiphanium ita Latine sonant ex versione nostra: «Cunctæ vero propagationes, seu prolationes potestatum ex bono Deo, nempe, Jesus, qui in minori navigio manet, et vitæ mater, et gubernatores duodecim, et virgo lucis, et senior tertius, qui in majore navigio residet, et vivens Spiritus et ingentis ignis murus, et murus venti, et aeris, et aquæ, et interioris ignis viventis; hæc, inquam, omnes propagationes, seu prolationes, apud minus luminare habitant, quousque ignis universum mundum absumat; id quod certo annorum spatio continget, quorum numerum nescio.» Sed de his Manichæorum ineptiis commodior nobis agendi locus erit in Manichæorum historia.

(43) Codex Casinensis, «majore navi.» Legendum autem «majori in navi.» Græci enim textus apud Epiphanium hic est sensus.

(44) Codex Bobiensis, «et aquæ interioris ignis vivensque.» Casinensis, «eaque interioris vivi.» Nos ex Græco textu Latinum correximus.

(45) Codex Casinensis, «luminariorum.» Græca sonant, «duarum naturarum.»

(46) Hic lacuna est in codice Bobiensi, in quo etiam «recipies,» perperam legitur.

(47) Hinc patet recte Petavium in Græco hujus loci textu pro κλίματα, ut perperam legitur in Basileensi Epiphani Opera editione, substituisse κλίματα.

(48) Codex Bobiensis, «ex quibus Adda.» Cæterum ex codice Bobiensi et Epiphanio Casinensem sup-

A est in modica navi, et mater vitæ, et duodecim gubernatores, et virgo lucis, et senior tertius. Unde et majori in navi (43) vivens spiritus adhibetur, et murus illius ignis magni, et murus venti, et aeris, et aquæ, et interioris ignis vivi (44), quæ omnia in luna habitabunt, usquequo totum mundum ignis absumat: in quot autem annis, numerum non didici. Et post hæc restitutio erit duorum luminarium (45), et principes habitabunt in inferioribus partibus suis (46); Pater autem in superioribus, quæ sua sunt recipiens. Hæc est omnis doctrina quam tradidit tribus discipulis suis, et jussit eos in tres mundi plagas (47) proficisci. Adda (48) partes sortitus est Orientis; Thomas vero Syrorum terras suscepit; Hermas vero ad Ægyptum profectus est: et usque in hodiernum, ibi degunt, dogmatis hujus gratia prædicandi.

cellum ingreditur salutandum. Quo ille viso, admiratus est primo habitus indumenta; habebat enim calceamenti genus, quod quadrisole (55) vulgo appellari solet; pallium autem varium, tanquam acrina specie; in manu vero (56) validissimum baculum tenebat ex ligno ebelino (57); Babylonium vero librum portabat sub sinistra ala; crura (58) etiam braccis obtexerat colore diverso, quarum una ruf., alia velut prasini coloris erat: vultus vero (59) ut senis Persæ artificis et bellorum ducis (60) videbatur. Igitur Marcellus statim ad Archelaum mittit, qui cum verbo citius adfuisset, in-

C plevimus, in quo nulla Thomæ mentio.

(49) Huc usque Epiphanius.

(50) Codex Bobiensis, «auxilio.»

(51) Codex Bobiensis, «dovavit.»

(52) Vox, «episcopi,» deest in Bobiensi.

(53) Codex Bobiensis, «ad duodecim.»

(54) Codex Bobiensis, «requirit.»

(55) Codex Bobiensis, «trisolium.» Persas altis calceis usos fuisse ait Strabo lib. xv.

(56) Mire corruptus est hic Bob. cod.; legit enim, «aer inaspici enim. Manus vero.»

(57) Codex Bobiensis, «elilino.» Baculum ex ebano gestasse prophetas, hoc est, sacrarum rerum interpretes ex Callisthene probat Ducangius in *Glossario*, verbo Ἐβέλλινος.

(58) Hic lacuna est in codice Bobiensi.

(59) Casinensis, «vultus erat.»

(60) *Artificis et bellorum ducis.* Ad hæc verba præstat in medium proferre quæ animadvertit Philippus Buonarrotius v. cl. in opere Italice inscripto: *Osservazioni sopra alcuni frammenti di vasi antichi di vetro*, edito Florentiæ 1716, pag. 69.

D Cum, inquit, hujus disputationis Acta et Græco sint translata, hæc verba «artificis et bellorum ducis» quæ cum præcedentibus minus recte cohererent, versa videntur ab interprete qui exemplari mendoso usus fuerit, quique sic legerit ὡς δημιουργοῦ καὶ στρατηγού, cum fuisset legendum ὡς δημιουργοῦ καὶ στρατηγού: quæ proinde verba hoc pacto vertenda essent, ut pro «artificis» legatur «principis populi» sive «tribuni,» et pro «bellorum ducis» legatur «magistratum gerentis,» juxta vim vocis στρατηγός, quæ quidem non tantum militare munus, sed etiam civile inluit. Idque confirmari potest auctoritate Plauti in *Curculione*, act. II, scen. III, v. 6, 7, ubi utraque hæc vox cum aliis muniis civilibus jungitur: *Nec strategus.... nec demarchus, etc.*

specie ejus, et maxime quidem (61), quod et quæ Turbone referente cognoverat; secretius factum apud semetipsum retractaverat, et diligenter præparatus advenerat. At vero prudentissimus Marcellus omni contentionum studio sublato, utriusque audire decernit (62), invitatis viris primariis civitatis; ex quibus iudices elegit, religione gentiles, quatuor numero, quorum hæc sunt nomina: Manippus grammaticæ artis et disciplinæ rhetoricæ peritissimus, Ægialeus (63) archiater nobilissimus et litteris apprime eruditus, Claudius et Cleobolus duo fratres egregii rhetores (64). Fit ergo magnificus conventus; ita ut domus Marcelli, quæ erat immensa, repleretur ex his qui ad audiendum fuerant vocati (65): et cum in conspectu omnium constitissent ii qui adversum se dicere proponebant, tunc illi electi iudices excelsiores omnibus considerunt, atque Manæ dicendi initium datum est. Silentio igitur facto, primum (66) aggressus est hoc modo:

XIII. (67) Ego, viri fratres, Christi quidem sum discipuius, apostolus vero Jesu; pro nimia autem humanitate Marcelli adessee festinavi, ut qualiter oporteat observare modum divinæ religionis, eum edoceam: ne sicut muta animalia, quæ intellectu carent nec quid agunt advertunt, ita etiam Marcellus, qui nunc se velut dedititium doctrinæ Archelai subjugavit, ad ultimum damno animæ feriatur, cum præparandæ divini cultus observantiæ ultra non habuerit facultatem. Scio autem et certus sum, quod emendato (68) Marcello, etiam vos omnes salvi esse poteritis; ipsius enim iudicio suspensa pendet urbs vestra: quod si ab unoquoque vestrum abjiciatur vana præsumptio, et ea quæ dicentur a me, veri amore audiantur, futuri sæculi hæreditatem, cælorum regna capietis. Sum quidem ego Paracletus, qui ab Jesu mitti prædictus sum, « ad arguendum mundum de peccato et de injustitia » (69). » Sicut et qui ante me missus est Paulus, « ex parte scire, et ex parte prophetare » se dixit, mihi reservans quod perfectum est, ut hoc quod ex parte est destruam. Tertium ergo testimonium accipite, apostolum me esse Christi electum: et si vultis mea verba suscipere, invenietis salutem; nolentes autem, vos æternis ignis absumere habet. Sicut enim Hymenæus et Alexander « traditi sunt Satanæ, ut

pœnarum principi trademini, pro eo quod manus inieccistis in Patrem Christi, cum eum dicitis causam esse omnium malorum, et conditorem injustitiæ, et totius iniquitatis creatorem, ex eodem fonte dulcem et amaram producentes aquam: quod fieri aut intelligi nulla ratione possibile est. Cui enim oportet credi? magistris vestris istis, qui carnibus vescuntur et affluentissimis deliciis perfruuntur: aut Salvatori Christo Jesu dicenti, sicut scriptum est in Evangeliorum libro: « Non potest arbor bona malos fructus facere, neque arbor mala bonos fructus facere¹⁰; » et alio in loco, patrem diaboli¹¹, mendacem et homicidam ab initio esse confirmat; rursum desiderium fuisse tenebris (70), ut insequerentur illud, quod de luce initio fuerat prolatum Verbum, et inimicum hominem zizaniorum seminatore¹², et principem sæculi mundi hujus Deum¹³, qui hominum mentes excæcat, ut in Evangelio Christi deserviant? Bonus est iste Deus, qui suos homines salvari non vult? Et, ut ne multa alia revolvam et spatium temporis obtineam, veræ doctrinæ differens (71) tempus, hæc dixisse sufficiat, et ad propositum redeam, ut competenter ostendam istorum absurdam esse doctrinam, nec quidquam Deo et Patri Domini nostri Salvatoris ascribendum, sed malorum nostrorum causam accipere Satanam: in ipsum etenim rejiciendum, quod omnia hujuscemodi mala ab ipso generentur. Sed et ea quæ in prophetis et lege scripta sunt, ipsi nihilominus ascribenda sunt; ipse est enim, qui in prophetis tunc locutus est, plurimas eis de Deo ignorantias suggerens, et tentationes, et concupiscentias. Sed et devoratore eum sanguinis et carnis ostendunt; quæ omnia ad eum pertinent Satanam et ad prophetas ejus, quæ transformare voluit in Patrem Christi, et scribere pauca quædam vera, ut per hæc etiam cætera quæ sunt falsa, crederentur. Unde bonum nobis est ex omnibus quæ usque ad Joannem scripta sunt, nihil omnino suscipere, a diebus vero ejus evangelizatum regnum cælorum solum amplecti: semetipsos enim irriserunt, ridicula et ludicra introducetes, exiguis quibusdam verbis in lege adumbratis, ignorantes quia malis si admiscerentur bona, malorum corruptione etiam quæ bona sunt, exterminantur. Et si quidem est quisquam, qui possit

⁷ Joan. xvi, 8. ⁸ I Cor. xiii, 9. ⁹ I Tim. vii, 30. ¹⁰ Matth. vii, 18. ¹¹ Joan. viii, 44. ¹² Matth. xiii, 25. ¹³ Ephes. vi, 12.

(61) Codex Bobiensis non habet, « quidem. »

(62) Codex Casinensis male, « cernit. »

(63) Codex Bobiensis, « grammaticus et disciplinæ rhetoricæ artis peritissimus, et Ægidius. » Horum autem iudicum primum, gentiliū philosophiæ professorem, secundum medicum, tertium grammaticum, quartum rhetorem facit Epiphanius num. 10.

(64) Codex Casinensis, « rectores. »

(65) Codex Bobiensis, « convocati. »

(66) Codex Casinensis, « plurima. »

(67) Huc usque Valesius edidit ex codice Bo-

biensi.

(68) In codice Casinensi, « enim dato. »

(69) Videtur hic locus a Manete, vel ab imperito librario corruptus; nam in sacro textu, « iustitia, » scribitur contrario sensu. Varia autem sacre Scripturæ loca dolose interpolasse, atque corrupisse Manetem diserte Archeaus asserit infra cap. 53, et ex Epiphanio colligitur in ejusdem hæresi num. 56.

(70) Videtur respicere Manes ad illa Joan. 1, 5: « Et tenebræ eum non comprehenderunt. »

(71) In codice Casinensi, « disserens » legitur.

ostendere, legem recti tenentem esse, debet custodiri; sin autem malam ostendere, interimenda est et abjicienda, quippe quæ mortis (72) ministerium continet informatum¹⁴, quæ vultus Moysi gloriam, contegens, destruxit. Non est igitur sine periculo cuiquam vestrum pariter cum lege et prophetis novum Testamentum, tanquam (73) unius sint utraque, docere, quippe cum renovet de die in diem Salvatoris nostri eruditio; illa vero veterascens et senescens prope exterminium fiat. Quod manifestum est his, qui discretionem habere possunt; quia sicut arboris cum senuerint rami, vel truncus fructum ultra non affert, sed abscinduntur, et membra corporum cum corrupta fuerint, amputantur: corruptionis enim virus ex membris per omne corpus infunditur, et nisi artificis diligentia remedium morbus acceperit, corpus omne vitiatur; ita ergo et recipientes legem, nisi cognoveritis cuius sit, animas cum salute perdetis. « Lex enim et prophetæ usque ad Joannem Baptistam¹⁵, » a Joanne vero lex veritatis, lex promissionum, lex cælorum, lex annuntiatum humano generi nova. Equidem donec non erat qui verissimam scientiam Domini nostri Jesu vobis ostenderet, peccatum non habebatis: nunc autem et videtis, et auditis, et in inscitias (74) ire vultis, ut legem quæ destructa est et relicta, (75) sicut Paulus qui apud vos probatissimus habetur, ait in quadam Epistola sua hoc modo: « Si enim quæ destruxi hæc iterum reædifico, prævaricatorem me constitutio¹⁶. » Hoc autem dicit, gentiles eos judicans, propter quod sub elementis mundi essent¹⁷, priusquam venerit plenitudo fidei, credentes in lege et prophetis.

XIV. *Judices dixerunt*: Si quid adhuc manifestius habes, dic de doctrinæ tuæ modo, et fidei titulo. *Manes dixit*: Ego duas naturas esse dico, unam bonam, et alteram malam; et eam quidem quæ bona est, in quibusdam partibus habitare; malam vero esse tam mundum hunc, quam omnia quæ in eo sunt, quæ quasi ergastula in parte maligni posita sunt, sicut ait Joannes: « Totus mundus in maligno esse positus¹⁸, » et non in Deo. Propterea duo loca esse diximus, unum bonum, et alium qui extra eum est, ut in his spatium habens, posset in se suscipere creaturam mundi. Si enim

A-dicimus monarchiam unius naturæ, et omnia Deum replere, et nullum esse extra eum locum, quis erit creaturæ susceptor? ubi gehenna ignis? ubi tenebræ exteriores? ubi fletus? In ipso dicam? Absit; alioquin etiam ipse in his pariter cruciabitur. Non ista sentiatis quicumque salutis vestræ curam geritis; exemplum enim vobis dicam, ut plenius intelligatis. Unum vas est mundus; quod Dei substantia totum hoc vas replevit, quomodo jam potest in ipso vase aliquid amplius reponi? Si repletum est, quomodo suscipiet quod ponitur, nisi evacuetur de vase pars aliqua? Aut quo proficiet quod evacuetur, cum locus non sit? Ubi terra? ubi cælum? ubi abyssus? ubi stellæ? ubi sedes? ubi potestates? ubi principes? ubi tenebræ exteriores? quis est qui horum posuit fundamenta, et ubi? Non potest aliquis dicere, nisi forte blasphemet. Quomodo autem et condere potuit creaturas non subsistente materia? Si enim de non exstantibus, consequetur (76) has visibiles creaturas meliores esse, et omnibus virtutibus plenas. Quod si malitia est, et mors in eis, et corruptio, et si quid bono contrarium est; quomodo ex alia natura factas esse eas dicimus? Si vero consideretis quomodo generentur filii hominum, invenietis non esse Dominum hominis creatorem; sed alium, qui et ipse ingenitæ est naturæ, cujus conditor nullus, nec creator, nec factor est, sed sola malitia sua talem eum protulit. Est igitur vobis hominibus commistio cum uxoriibus vestris, de hujuscemodi occasione descendens.

Cum quis vestrum carnalibus aliisque cibis fuerit satiatus, tunc ei concupiscentiæ oboritur incitatio, et ita generandi filii fructus augetur, ut non ex virtute aliqua, nec ex philosophia, nec ex alio ullo intellectu; sed ex sola ciborum satietate, et libidine, et fornicatione. Et quomodo mihi quisquam dicet, quia ad imaginem Dei factus est pater noster Adam, et ad similitudinem, et similis est ei qui fecit eum? Quomodo omnes qui ex eo generati sumus, similes ei sumus? imo vero contrarii plurimæ nobis sunt formæ, diversi vultus ferentes effigiem? Quod quam verum sit, demonstrabo vobis in parabolis. Intuemini mihi aliquem volentem thesaurum aut aliquid aliud signare (77), et accepta

D cera, vel luto velle vultus sui signaculum quod

¹⁴ II Cor. vi, 7. ¹⁵ Luc. xvi, 16. ¹⁶ Gal. ii, 18. ¹⁷ Gal. iv, 3. ¹⁸ I Joan. v, 19.

(72) Hic unus ex illis sacræ Scripturæ locis esse videtur, quos Manes, Archelao teste in cap. 53 hujus disputationis, ad suam fulciendam hæresim corrupit: nam diversum sensum præ se ferunt Pauli verba ad quæ respicit, tam in vulgata editione, quam apud Archelauum nostrum infra cap. 43.

(75) Ita codicis Casinensis lectionem correximus, in quo scriptum est, « novum testimonium, tum tanquam. »

(74) Locus corruptus: forte, « et inficias. »

(75) Deest fortasse, « observetis, » vel quid simile.

(76) In codice Casinensi est, « consequentem. »

(77) Antiquos annulis omnia signasse, quæ a domesticorum et servorum rapiis vindicare satage-

bant, arcas, armaria, amphoras, penum aliaque furto ac rapinæ obnoxia, res notissima est antiquitatis Romanæ et Græcæ studiosis, deque ea post alios late agit Kirchmannus *De annulis*, c. 10. Annuli ad hoc facti, *signatorii*, et *sigillatorii*, et a Vopisco in AURELIANO *sigillatitii* nuncupantur; quin et *signacula*, ut Archelai *disputationis* interpres vertit, dici posse scite tradit Salmasius *De subsignandis testamentis*, cap. 19. Cera autem in hanc rem usos fuisse veteres late probat Vossius *De idololatria*, lib. iv, cap. 91. De creta, quam *lutum* idem Archelai interpres vocat, testis est Servius in lib. iv *Æneidos*, ad illa verba: *Longæva sacerdos*, ubi Sibyllæ apud Cumas agenti ab Erythræis epistolam missam fuisse refert, « antiquo more signatam. »

gerit, exprimere; quod si alius quoque vultus sui figuram similiter expresserit, nunquid simile signaculum apparebit? Nequaquam, etiamsi vos nolitis, quod verum est, confiteri. Quod si non sumus similes in signaculo, sed est in nobis differentia, quomodo non probatur principum nos, et materię esse facturam: secundum enim (78) ipsorum formam, et similitudinem, et imaginem etiam nos existimus formę diversę. Quod si eam quę ex initio facta commistio est, et qualiter facta sit, vultis ediscere, edicam.

XV. *Judices dixerunt*: Non prius quęritur quomodo facta sit prima commistio, nisi prius detur ratio, duo esse principia naturalia. Cum enim claruerit duo esse ingenta, tunc etiam reliqua fidem capient, etiam si pars aliqua non accommodaverit assensum: judicandi enim nobis potestate permessa dicemus, quod nostrę opinioni claruerit. Demus tamen et Archelao dicendi facultatem ad hęc, ut quę ab utroque dicta fuerint comparantes, pro veritate posimus ferre sententiam. *Archelaus dixit*: Tametsi ingentis audacię, et blasphemię plena est intentio adversarii. *Manes dixit*: Audite, iudices, quid dixerit (79), adversarii? Ergo duę res sunt. *Archelaus dixit*: Insanię magis quam prudentię videtur mihi plenus iste, qui mihi hodie controversiam movet, quia dixero adversarii, sed ablata tibi est in modico sermone objectio: tametsi quidem ex hoc arbitratus es me affirmaturum (80) duas esse naturas. Ingentem doctrinam ferens ades; neutrum enim eorum quę asserit, stat. Potest enim is qui non natura, sed proposito adversarius est, amicus effectus, non esse adversarius, et ita cum alter e nobis alteri acquieverit, unum atque idem uterque apparebit; quę causa indicat creaturas rationabiles libero arbitrio esse permissas, unde et conversiones recipiunt, et ideo ingentę naturę esse non possunt (81). Quid ergo ais? duę istę naturę inconvertibiles sunt, an convertibiles, aut una eorum convertitur? At vero Manes remoratus est, non inveniendū responsum; intuebatur enim quod ex utroque concluderetur, retractans: Quia si dicam converti eas, respondebit mihi illud, quod in Evangelio scriptum est de arboribus; quod si negem esse convertibiles, permisionis statum et causam ne-

Meminit Herodotus in *Euterpe*, γῆς σημαντιδος, « terrę signatrici; » et Cicero, orat. iv in *Verrem*, epistolę *cretula* signatę. Cujus autem generis esset hęc terra, ex eodem Cicerone liquet in or. *pro Flacco*, ubi sic ait: « Hęc quę a nobis prolata laudatio obsignata erat creta illa Asiatica, quę fere est omnibus nota nobis, qua utuntur omnes non modo in publicis, sed et in privatis litteris. » Pinguis enim, lenta et glutinosa est creta illa. Denique de proprii vultus imagine in annulis interdum representata, locus est Plauti in *Pseudolo*, scen. 1:

*Eu causa miles hic reliquit symbolum,
Expressam in cera ex anulo suam imaginem.*

Cæteram thesauri sigillo obsignati mentio est apud Theodoretum in orat. 5 *De providentia*, haud procul ab initio, ubi de apibus.

(78) In codice Casinensi erat, « sed Deum enim, »

cessario expectet (82). Interea aliquando respondit Manes: inconvertibiles quidem sunt utręque, quantum spectat (83) ad contraria: convertibiles vero, quod spectat ad propria. *Archelaus dixit*: Videris mihi delirus esse, et obliviscens propositionum tuarum; sed ne eorum quidem quę didicisti (84), verborum virtutes vel qualitates agnoscere. Neque enim conversio quid sit agnoscis, neque quid sit ingentum, aut quid dualitas, non quid præteritum, vel quid præsens, quidve futurum sit, sicut ex his quę a te nunc dicta sunt, adverti. Inconvertibilem enim esse affirmasti utramque naturam, quantum ad contraria spectat (85); convertibilem vero, quantum ad propria. Ego vero dico, quia qui in propriis vertitur, non excedit a se, sed est in eisdem, quibus semper est inconvertibilis; qui vero recipit convertibilitatem, hic extra propria effectus, devenit in aliena.

XVI. *Judices dixerunt*: Convertibilitas illum cui accidit, transfert in alium; ut si dicamus, Judæus, si velit fieri Christianus, aut si Christianus velit esse gentilis, hęc species est convertibilitatis, et causa. Neque vero si gentilis, cum in omnibus propriis suis maneat, ac diis suis hostias offerat, templisque ex more deserviat, donec perseverat in propriis, ac proficit, nunquid dici potest esse conversus? Quid igitur dicis? recipiunt convertibilitatem an non? *Et immorante Mane*, *Archelaus ait*: Si quidem convertibiles esse dicit utrasque naturas, quid est quod impediatur, uti ne unum atque idem eas esse opinemur? Si enim inconvertibiles sunt, non est in his naturis quę similiter inconvertibiles sunt et similiter ingentę, ulla discretio, neque altera ex his bona agnoscitur aut mala. Quod si convertibiles sunt, scilicet provenire potest, et bonum effici malum, et malum bonum. Si enim hoc provenire possibile est, quare non unum dicamus ingentum, quod intelligere magis dignum est juxta rationem veritatis? Intueri enim oportet, quomodo malus ille fuerit ab initio, aut in quos malitiam exercuerit ante mundi constitutionem. Cum cælum nondum exstitisset, et nondum terra subisteret, non homo, non animal; in quos exercet malitiam? quem opprimebat injuste? quem spolians occidit? Quod si suis eum dicas exstitisse malum,

nullo sensu: nos ex ingenio, ut editum est, correximus.

(79) Forte, « quod dixerit, » vel « quia dixerit. »

(80) Ita hunc locum restitimus; nam in codice legebatur, « tam si quidem ex hoc arbitratus est se affirmaturum; » sed supra vocem *tam*, quędam lineola litterę c similis apparebat, quęam particulę et compendium esse putavimus.

(81) Forte, « et ideo duę ingentę naturę esse non possunt. »

(82) In codice Casinensi erat, « expectit. »

(83) In eodem codice tam in hoc commate, quam in sequenti, perperam legitur, « expectat. »

(84) Forte, « dixisti. »

(85) Et hic male legitur in codice Casinensi, « expectat. »

aine dubio ergo ostenditur illum bonæ esse naturæ. Si vero et illi omnes mali sunt, quomodo potest Satanam et Satanas ejicere? Sed conclusus sermone convertis (86), ut dicas, Bonus vim passus est a malo. Sed nec hoc quidem est tibi sine periculo dicere, ut lucem victam esse confirmes; quod enim vincitur, vicinum habet interitum. Quid enim ait sermo divinus? « Quis enim potest introire in domum fortis, et deripere vasa ejus, nisi illo sit fortior ¹⁹? » Quod si hominibus cum malum existitisse dixeris, et ex eo malitiæ suæ indicia demonstrasse: ergo ante hoc bonus fuit, et convertibilitatem recipit ex eo, quod creati hominis (87) causa invenitur existitisse malitiæ. Sed postremo dicat quod est malum, ne forte nomen solum defendat aut astruat. Quod si non nomen mali, sed substantia; fructus nobis malitiæ et nequitiae hujus exponat, quoniam non agnoscitur unquam arboris natura sine fructu ²⁰.

XVII. *Manes dixit*: Constet apud te prius, quia est radix alia malitiæ, quam non plantavit Deus, et tunc tibi dicam fructus ejus. *Archelaus dixit*: Non hoc veri expetit ratio; neque enim assentiar tibi radicem esse malæ arboris illius, de cujus fructibus nunquam ullus gustaverit. Tanquam si velit aliquid quis emere; nisi prius gustando discat, utrum arida sit species aut liquida, pecuniam non profert; ita neque ego tibi assentiar esse arborem malam et pessimam, nisi prius qualitas fructuum ejus fuerit manifestata: scriptum est enim, quia de fructibus arbor cognoscitur ²¹. Dic ergo nobis, o Manes, arbor quæ dicitur mala, quem afferat fructum, aut cujus naturæ sit, quam virtutem habeat, ut tibi credamus, etiam radicem arboris ipsius esse talem? *Manes dixit*: Radix quidem mala, arbor autem pessima, incrementum vero non ex Deo; fructus autem fornicationes, adulteria, homicidia, avaritia et omnes mali actus malæ illius radicis. *Archelaus dixit*: Ut tibi credamus, quia isti sunt fructus malæ illius radicis, gustum nobis eorum profer; substantiam enim ingenitam esse pronuntiasti hujus arboris, cujus fructus secundum sui similitudinem proferuntur. *Manes dixit*: Hæc ipsa injustitia quæ in hominibus est, testimonium reddit, et avaritia de gustu illius malæ radicis. *Archelaus dixit*: Ergo, ut dixisti, fructus sunt ^D arboris hujus iniquitates istæ, quæ geruntur ab hominibus. *Manes dixit*: Ita plane. *Archelaus dixit*: Si fructus isti sunt, id est, actus hominum mali, ipsi ergo homines radicis locum atque arboris obtinebunt; ipsos enim pronuntiasti fructus ferre hujusmodi. *Manes dixit*: Ita dico. *Archelaus dixit*: Male dicis, ita dico; non enim ita dicis, alioquin cum homines cessaverint peccare, arbor malitiæ infructuosa apparebit. *Manes dixit*: Impossibile est

¹⁹ Marc. iii, 27. ²⁰ Matth. vii, 18. ²¹ Ibid. 16.

(86) Forte, « sermonem convertis. »

(87) Forte, « creatio hominis. »

(88) Prima facie hic locus videbatur esse corruptus, sed modica vocum transpositione clare sensus

A quod dicis; si enim unius cessaverit, aut alius, aut plures; alii autem hoc agerent. *Archelaus dixit*: Si omnino possibile est unum, et alium, et plures, sicut ais, non peccare, possibile est etiam hoc omnes agere; unius enim conditoris sunt, et unius massæ homines omnes; et ne otiose per ineptias sequar, ea quæ incondite protulisti, certis præscriptionibus excludam. Ais fructus malæ radicis atque malæ arboris esse actus hominum, id est, fornicationes, adulteria, perjuria, homicidia et reliqua his similia? *Manes dixit*: Ita. *Archelaus dixit*: Ergo si humanum genus interire pervenerit a facie terræ, ita ut ultra jam peccare non possint, periret arboris hujus substantia, fructum ultra non afferens. *Manes dixit*: Et quando, quod dicis, fiet? ^B *Archelaus dixit*: Quoniam quod futurum est nescio, homo enim sum; non tamen sermonem istum indiscussum relinquam. Quid dicis de humano genere, ingenitum est, aut factura? *Manes dixit*: Factura est. *Archelaus dixit*: Si factura est homo, quis est adulterii, et fornicationis, et reliquorum talium pater? cujus hic est fructus? Priusquam fieret homo, quis erat qui fornicaretur, aut adulteraret, aut homicidia perpetraret? *Manes dixit*: Sed homo a mala natura plasmatus, manifestum est, quia ipse sit fructus, etiam si peccet, etiam si non peccet: unde semel absolute nomen hominum et genus tale est, etiamsi justa gesserit aut injusta. *Archelaus dixit*: Sed et illius rei faciendam mentionem. Si ipse, ut ais, hominem fecit malignus, quare malitiam exercet adversus eum?

XVIII. *Judices dixerunt*: Hoc volumus scire a te, Manichæe, quomodo illum affirmasti malum esse? Ex eo, quo homines facti sunt, aut antea? Quia enim necesse est te malitiæ ejus opus ostendere ex eo tempore ex quo malum eum fuisse asseris; certus esto, quia neque cognoscitur vini qualitas, nisi prius gustaverit quis, sicut et ex fructu omnis arbor dignoscitur. Quid ergo dicis? ex quo tempore malus est hic? necessaria enim nobis videtur hæc ratio. *Manes dixit*: Semper. *Archelaus dixit*: Ostendam etiam hoc, optimi viri et prudentissimi auditores, quoniam sermo ejus omnino non constat: nam et ferrum non est semper malum, nisi ex quo homo est, et artificium ejus in malo conversum, utendo ex eo perverse; omne peccatum existit ex quo homo est. Sed nec ille quidem ipse magnus serpens, malus ante hominem fuit; sed post hominem, in quo malitiæ suæ ostendit fructum, quia ipse voluit. Si ergo nobis post hominem apparet secundum Scripturas malitiæ pater; quomodo ingenitus erit, qui post hominem qui factura est, malus effectus est? Sed ex hominis tempore a se creati (88), cur malus ostendatur? Quid in

ejus constabit, ut sit: sed ex tempore omnis a se creati, hoc est, quo hominem ipse creavit, cur malus ostendatur?

eo concupivit? si omne corpus suæ facturæ erat, quid zelatus est? Qui enim zelatur aut concupiscit, meliora et aliena concupiscit. Si ergo ex eo homo est, mala natura, demonstratur quomodo suus fuit, sicut frequenter ostendi, homo. Si enim suus erat homo, malus erat etiam ipse, tanquam talis arboris fructus; mala enim arbor, sicut ais, malos fructus facit. Cum omnes enim mali essent, quid desideravit, aut unde initium malitiæ ostendit, si ex tempore plasmati hominis malitiæ ejus homo causa est? Lege autem ac præcepto sibi dato, homo poterat nequaquam obtemperare serpenti et his quæ ab eo dicebantur, cui si non obtemperasset homo, qua ex causa malus fuisset? Quod si ingenitum est malum, et quomodo interdum homo fortior illo invenitur? Obtemperans enim mandato Dei frequenter vincet omnem malitiæ radicem; et ridiculum est, si iste qui factura est, fortior inveniatur ingenito. Cujus autem est lex et mandatum, illud dico, quod homini datum est? Sine dubio confitebitur Dei esse. Et quomodo potest dari lex alieno, aut inimico quis potest dare præceptum? Aut ille qui accipit præceptum, quomodo potest adversus diabolum, id est, adversus creatorem suum pugnare, tanquam si filius patri, cum beneficiorum debitor sit, irrogare velit injurias? Ita in hac parte inutilitatem hominis designas, si per legem et mandatum adversus eum qui plasmaverit, dicat, atque eum vincere conetur. In tantum enim stoliditatis progressum esse ipsum diabolum putabimus, quod adversum se hominem fecisse non senserit, nec animadverterit quid futurum esset, nec providerit quid sequebatur; cum etiam in nobis qui factura sumus, sit aliqua vel parva scientia, inest et aliquid prudentiæ, et existimationis nonnunquam certæ. Et quomodo ingenito ne exiguum quidem providentiæ fuisse credimus, neque existimationis, aut intellectus; sed brutissimus sensu, et obtusissimi cordis, et naturæ pecoris invenitur, secundum assertionem videlicet tuam? Quod si ita est, quomodo homo qui ingenio atque scientia non parum pollet, ab eo qui ignarus omnium atque hebes sensu est, potuit accepisse substantiam? Quomodo hujuscemodi auctoris opus esse hominem audebit aliquis confiteri? Quod si homo anima est et corpus, et non solum corpus sine anima, quæ sine se subsistere non possunt; quare ea inimica sibi met dices et contraria? Videtur enim mihi Dominus noster Jesus Christus de his dixisse per parabolas: « Nemo potest vinum novum in utres veteres mittere, alioquin rumpentur utres, et vinum effundetur ».²² Sed vinum novum in utres novos mittendum est, quoniam quidem idem Dominus est utris et vini, nam etsi diversa substantia sit, sed dominatione et observantiæ usu ex his duabus una

A persona subsistit. Non enim animam dicimus substantiæ unius esse cum corpore, sed habere unumquodque qualitatem suam; et tanquam ad unum genus atque unam speciem hominum, uter ac vinum comparatur, ita ab uno Deo hominem editum ratio expetit veritatis: gaudet enim anima corpore, et diligit et colit illud; nihilominus etiam corpus gaudet ab anima se vivificatum. Quod si maligni opus dicat esse quis corpus, cum sit et corruptibile ac vetustum atque deterrimum, non potest ferre spiritus virtutem, nec animæ commotionem et ejus splendidissimam creaturam. Sicut enim si assumentum panni rudis assuat quis vestimento veteri²³, major scissura fit; ita etiam corpus, si præclarissimo operi, animæ associatum fuerit, interiret. Similiter et si quis iherat lucernæ lumen in locum tenebrosum, fugantur continuo tenebræ, nec apparent; ita intelligendum est, anima corpori inserta, continuo tenebras effugatas, et unam jam effectam esse naturam, atque unum hominem in unam speciem constitutum: et ita conveniet consonanter vinum novum esse missum in utres novos, et assumentum panni rudis assutum non esse veteri vestimento. Sed ex hoc ostendere possumus consonantiam esse virtutum in utraque, id est, corporis atque animæ substantia, in qua ait Scripturarum doctor maximus Paulus, Deum in corpore²⁴, sicut voluit, unumquodque membrum posuisse.

XIX. Quod si tibi id difficile videtur intellectu, nec acquiescis his dictis, saltem exemplis tibi affirmabo. Intuere hominem templum esse quoddam, sicut scriptum est²⁵; spiritus autem qui in ipso est, referat ejus formam, qui inhabitat templum; neque ergo templum constitui potest, non agnito prius habitatore templi, neque inhabitator collocatur, si templum non sit exstructum. Cum ergo utrumque una ac pariter deducitur; quomodo in his inimicum aliquid aut contrarium inveniri potest, et non potius ab amicis atque idem volentibus utrumque videtur effectum? Et ut scias, quoniam et amicitia et genere conjuncti sunt, qui scit et audit: « Faciamus hominem, » et reliqua, respondit. Hic enim qui templum exstruit (89), interrogat illum qui informat simulacrum, mensurasque etiam magnitudinis ac latitudinis vastitatisque perquirat, ut ita fundamentorum spatia describat; neque enim in vanum quis templum exstruit, nisi mensuras collocandi didicerit simulacri. Similiter igitur perquiritur modus corporis atque mensura, ut possit apte in eo anima collocari ab artifice omnium Deo. Quod si dicat quis inimicum esse eum, qui plasmaverit corpus; Deus (90) qui creator est animæ mez, quomodo non, dum alteri invidet, alterius operi irrogavit infamiam, ut aut ille qui templum exstruit, angustum faciat, ita ut capere non possit quod col-

²² Math. ix, 17. ²³ Ibid. 16. ²⁴ I Cor. xii, 18.

²⁵ I Cor. iii, 17; II Cor. vi, 16.

(89) Forte, « sic enim qui templum exstruit. » In codice enim erat, « exstruis. »

(90) In codice Casinensi, « Deum. »

locatur? aut ille qui simulacrum fecit, quomodo non grave aliquid pertulit et ponderosum, quo intro-misso, templum continuo concideret? Secundum hoc, quod novimus esse inimicorum studia, contem-plemur hæc, si non ita se habent; sin autem oportet omnia iisdem mensuris, eadem æquitate disponi, similique gloria efferri; quid adhuc de hoc dubitamus? Addimus tantum, si placet, etiam illud exemplum: similis videtur esse homo navi, quæ instructa ab artifice, atque in mare deducta est, quamque navigare impossibile est sine gubernaculis, quibus regi et flecti possit in quæcunque loca vo-luerit gubernator ejus. Et quia eodem artifice in-digeat corpus gubernaculorum, quo et totius navis, nulli dubium est; sine gubernaculis enim otiosum erit omne navis opus, corpus illud immensum. Ita ergo animam corporis gubernacula dicimus; re-guntur autem utraque arbitrii atque animæ liber-tate, quo velut gubernatore utimur; quæ cum per conjunctionem (91) unum effecta, consonantiam officii sui continent ad omne opus, quodcumque ex semetipsis efficiunt, uni auctori et conditori test-
monium ferunt.

XX. His auditis, turbæ quæ aderant, vehementer gavisæ sunt, ita ut penè manus injicerent in Ma-nem, quos vix Archelaus cohibens et reprimeus, conquiescere fecit. *Judices dixerunt*: Sufficenter ostendit Archelaus hominis et corpus et animam unius esse factoris, eo quod consonare in conjun-ctione non possit opus unius, si propositum artifi-cis a se dissentiret alterius. Quod si dicatur unum explicare utrumque minime valuisse, infirmitatem ostendit artificis; quia et si dicat quis animam boni Dei esse, otiosum opus invenitur hominis nisi etiam corpus acceperit. Quod si rursus corpus mali Dei dicatur esse figmentum, otiosum nihilominus erit, si animam non acceperit: quæ utique nisi com-mistione atque sibi invicem fuerit inserta cum corpore, homo nec erit, nec dicitur. Unde multis exem-plis approbavit Archelaus, totius hominis unum atque eundem esse factorem. *Archelaus dixit*: Scire te non dubito, Manes, hoc, quod generantis aut creantis filius dicitur ille, qui natus est et crea-tus (92). Quod si malignus hominem finxit, pater ejus esse debet secundum naturam. Et cui ergo dicebat Dominus Jesus, docens orare homines: « Sic dicite cum oratis: Pater noster, qui es in cœlis »²⁶. Et iterum: « Orate Patrem vestrum (93), qui est in occulto »²⁷. De Satana autem dixit vidisse se eum: « Sicut fulgur cadentem de cœlo »²⁸, uti ne quis-

quam audeat dicere, quod ipsum nos docebat orare, neque enim descenderat Jesus, ut homines conjun-geret, et reconciliaret Satanæ, quin potius conte-rendum eum sub pedibus fidelium suorum tradidit. Sed ego beatiores istos dicam esse gentiles, qui multos quidem introducunt deos, unanimis tamen atque amicos eos confitentur; hic vero duos intro-ducens, inimicitias inter eos discordemque sententiam non erubescit astruere. Quod si simulatos (94) sub hujusmodi conditione introducerent (95) deos, ludum jam gladiatorium inter eos erat videre, innumeras habentes naturas diversasque sententias.

XXI. Jam vero de interiore atque exteriori ho-mine quid me necesse est dicere, cum Salvatoris voce dicatur ad eos qui camelum glutunt et de-foris hypocritæ sunt, blandimentis atque adulatione circumdati, ad quos Jesus ait: « Væ vobis Scribæ et Pharisæi hypocritæ; quare, quod deforis est catini, et calicis lavatis; quod autem intus est, im-munditia plenum est? Aut nescitis, quia qui fecit, quod foris est, et quod de intus est, fecit »²⁹? Nunquid de catino, et de calice loquebatur? Nunquid vitriarius erat qui hæc dicebat, aut figulus, ex luto fingens vasa? Nonne de corpore atque anima evi-dentissime loquebatur? Quoniam quidem Pharisæi aneti et cimini decimas expectantes³⁰, quæ erant graviora legis relinquebant, et his (96) quæ extrinsecus erant adhibentes diligentiam, contemnebant ea quæ ad salutem animæ pertinebant; expecta-bant etiam salutationes in foro³¹, et primos discubitus in cœnis, quos sciens Dominus (97) Jesus perditos esse, dicebat eis, quia his solis rebus quæ deforis erant, adhiberent diligentiam, et ea quæ intrinsecus erant contemnerent velut aliena, igno-rantes quoniam qui corpus fecerat, ipse fecit et animam. Et quis ita lapideus est et stolidus, ut non ad omnia ei iste sermo sufficiat? Cui sermoni con-sonans Paulus ait, interpretans ea quæ in lege scri-p-ta sunt, hoc modo: « Non infrenabis os bovi tri-turanti. Nunquid de bobus cura est Deo? Aut pro-pter nos (98) utique dicit »³²? Sed quid immoramur ulterius? adjiciam tamen pauca de pluribus. Si duo sunt ingenita et his loca certa decernimus, dividitur Deus, si intra certum locum est et non ubique dif-funditur, et erit multo inferior loco in quo est (ma-jus (99) enim quod continet semper eo quem continet), et efficitur Deus ejus magnitudinis, cujus est locus in quo continetur, sicut homo, si sit in domo. Deinde ratio requirit, quis est, qui inter eos divise-rit, aut quis eis certos terminos statuerit; et inve-

²⁶ Matth. vi, 9; Luc. xi, 2. ²⁷ Matth. vi, 6.
²⁸ Luc. xi, 48. ²⁹ Luc. xx, 46; Matth. xxiii, 6;

³⁰ Luc. x, 18. ³¹ Math. xxiii, 26; Luc. xi, 39.
³² Marc. xii, 38. ³³ I Cor. ix, 9.

(91) In codice Casinensi est, « quæ cum conjun-ctionem. »

(92) In eodem codice legitur, « natus est creatus. »

(93) Melius in Vulgata, « ora Patrem tuum in abscondito. »

(94) In codice Casinensi, « quod simulatos. »

(95) In Casinensi codice est, « introduceret. » Sed hic de gentilibus loqui palam est: quare le-

gendum, « introducerent. »

(96) In eodem codice, « ex his. »

(97) Hic mire depravatus est codex Casinensis, legit enim, « primos discipulos subitos in cœnia, quod scientes Dominus. » Nos cum ex sacro textu restituvimus.

(98) Melius Vulgata, « an propter nos. »

(99) In Casinensi, « malus, » nullo sensu.

nitar jam uterque multo inferior virtutis humanæ. Lysimachus enim et Alexander totius mundi imperium tenuerunt, omnesque nationes barbaras atque omne genus hominum subicere potuerunt, ita ut non esset alius imperator per illud tempus præter ipsos sub cælo. Et quomodo aulebit quisquam dicere, non ubique esse Deum, qui est lumen verum indeficiens, cujus est regnum sanctum et sempiternum, ceu (1) nequissimi istius impietas, qui nec æqualem quidem (2) cum hominibus potestatem omnipotenti Deo tribuit?

XXII. *Judices dixerunt* : Lumen in tota domo lucere scimus, et non in una aliqua parte, sicut et Jesus dicit, quia « nemo lucernam accendens ponit sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt »²². Si ergo lumen est, necesse est illud (si tamen Jesus creditur) mundo universo lucere, et non per partes; a quo (3) si universum obtinet mundum, ubi jam ingenitæ tenebræ, nisi forte accidentès, intelligantur? *Archelaus dixit* : Quoniam quidem multo melius a vobis intelligitur sermo evangelicus, quam ab isto qui se paracletum esse profitetur, quem ego magis paracletum quam paracletum dixerim, dicam ego quomodo acciderint tenebræ. Cum lux esset ubique diffusa, mundum cœpit Deus condere, initium a cælo et terra sumens, in quo ita ratio evenit, ut mediætas quæ est terræ locus umbra obiectus, obiectu (4) videlicet earum quæ factæ sunt creaturarum, inveniretur obscurus, ita ut res expeteret introduci lucem huic ipsi in mediætas posito loco. Unde et in Genesi Moyses enarrans facturam mundi, nequaquam facit tenebrarum mentionem, aut quasi factæ sint, aut non factæ; sed ipse tacuit, his qui possint advertere, derelinquens rationem hujus intellectus; quæ quidem nec satis est ardua atque difficilis: cui enim non fiat manifestum, solem istum visibilem, cum ab oriente fuerit exortus, et tetenderit iter suum ad occidentem, cum sub terram ierit, et interior effectus fuerit ea quæ apud Græcos sphaera vocatur, quod tunc obiectu (5) corporum obumbratus non appareat? Sed obiecto eo, obstante terræ corpore, superducitur umbra, quæ ex se efficit tenebras; usquequo rursus, inferioris spatii cursu per noctem transacto, ad orientem revolvat, atque in locis solitis obortus appareat. Est ergo umbræ atque noctis causa, corporis terræ soliditas; quod etiam ex simet ipsius umbra (6) homo intelligere potest. Ante cœlum enim et terram atque omnes istas corporeas creaturas indefi-

²² Math. v, 16.

(1) In codice Casinensi est, « eu, » quod legendum putavimus, « ceu. »

(2) Ita depravatam locum ex ingenio restitui-mus; nam in codice Casinensi scribitur: « Nec quæ vellem quidem. »

(3) Forte, « atqui. »

(4) In Casinensi codice, « obiectu. »

(5) In Casinensi est, « quod nunc obiectu. »

(6) Ita emendavimus scriptum codicem, qui ha-

ciens lux manebat, cum nullum corpus existeret, quod umbram sui objectione generaret; et ideo nusquam tenebras, nusquam noctem fuisse profundum est. Nam si, verbi gratia, placeat ei cui potestas est omnium, plagam quæ ad occasum est, auferre de medio; non agente sole ad illam partem cursum, nusquam fiet vespera aut tenebræ; sed erit sol semper in cursu, nec unquam occidet, et medium cœli axem pene semper tenebit, nec aliquando desinet apparere: et per hoc erit universus orbis terrarum clarissimo lumine radiatus, ex quo nec ulla ejus pars obumbrabitur, sed manebit ubique unius luminis æqualitas. Occidentali autem plaga statum suum servante, et sole cursum suum tribus mundi partibus ministrante; hi quidem qui sub sole sunt, clarius videntur illuminari, ita ut pene dixerim, dormientibus adhuc iis qui e diversa plaga consistunt, isti priorès dici exordium sumant. Sicut autem ante eos qui in parte occidua jacent, illis lumen exoritur, ita velocius obscuratur, et soli omnium qui in orbis mediætas consistunt, æqualitatem semper sentiunt lucis. Cum enim medium sol tenuerit cœlum, nullus est locus qui aut lucidior aut obscurior esse videatur; sed omnes mundi partes ex æquo et justo (7), solis fulgore luminantur. Si ergo, ut superius diximus, occidua plaga pars auferatur e medio, ultra jam non obscurabitur pars quæ ei adjacet. Et hæc quidem mihi simplicius dicta sint, cum possim et zodiacum circum scribere: sed non intui nunc fieri ratus sum (8), propter quod de his silebo, et ad illud caput recurram quod obiectis adversarius, affirmans omni nisu (9), tenebras esse ingenitas; quod et ipsum, quantum valui, jam confutatum est.

XXIII. *Judices dixerunt* : Si consideremus lucem fuisse ante conditionem creaturarum, et nihil fuisse obiectum quod ex se umbram generaret, necesse est lucem ubique fuisse diffusam, et omnia loca fulgore lucis illuminata, sicut ostensum est ex his quæ a te nuper dicta sunt; in quibus veram esse rationem videntes, damus palmam allegationibus Archelai. Si enim divisionem accipiat universus mundus, veluti muro quodam per medium instructo, et ex una parte habitent tenebræ, ex alia vero lux; intelligitur nihilominus, quia ex eo quod instructum est ædificium, umbra generata, acciderint tenebræ: et rursus nobis querendum est, quis ædificaverit murum in medio duorum, si tamen ædificatum fateris, o Manichæe. Si vero illa ratio consideretur, quasi murus non sit instructus; rur-

bebat, « exuet ipsius umbra. »

(7) In codice Casinensi legitur, « ex ea quo, » et mox, « fulgure. »

(8) Locus manifeste corruptus, cujus mihi emendatio non occurrit.

(9) In Casinensi erat, « omni nisi; » sed legendum, « omni nisu, » hoc est, omni conatu; formula dicendi huic interpreti usitata. Vide cap. 40, et præsertim cap. 47.

aus sine aliqua exceptione unus esse universus intelligitur locus, ac sub una potestate positus; unde ex omni parte tenebræ ingenitam naturam habere non possunt. *Archelaus dixit*: Dicat mihi etiam hoc ad ea quæ proposita sunt. Deo in regno suoposito, et maligno similiter in suo regno, quis inter medium ipsorum construxerit murum? Non enim potest dividere quid duas substantias, nisi quod sit utriusque majus (10), sicut dicit in Genesis libro, quia « divisit Deus inter lucem et tenebras »¹⁰. Talem esse aliquem necesse est et muri istius instructorem: murus enim terminos uniuscujusque demonstrat, sicut inter eos qui rura incolunt, lapis solet portionem uniuscujusque dividere; quæ tamen res magis intellectum dat, quando hujusmodi divisio fraternæ potius hæreditatis sit ratio. Verum nunc non est mihi de his dicendum, quamquam necessarium videatur; nam illud est quod petimus, quis est qui extruxerit murum ad designandum uniuscujusque terminum regni? Non dixerat; nolo moretur hic perfidus, sed jam consteatur dualitatis suæ in unum refusam esse substantiam. Dicat quemquam, qui medium extruxerit murum. Quid agebat alter, altero instruente? Dormiebat, aut ignorabat, aut resistere non valuit, aut pretio concessit? Dic quid faciebat, vel quis est omnino, qui extruxit? Vos deprecor, iudices, quos Deus plenissime repletos intellectu misit nobis, iudicate, quis ex duobus extruxerit, et quid agebat unus, cum alter extruxerat.

XXIV. *Judices dixerunt*: Dic nobis, o Manes, quis designaverit fines utriusque regni, quis murum fecerit medium? Pro magno enim Archelaus interrogationem haberi hujus sermonis exposcit. *Manes dixit*: Bonus Deus, et nihil habens commune cum malo, firmamentum posuit in medio, quo alienum a se esse patefaceret (11) malignum. *Archelaus dixit*: Usquequo dignitate nominis mentiris? Deum etenim solummodo nomine appellas, et deitatem ipsius humanis infirmitatibus comparas. Aliquando ex non exstantibus, aliquando ex subjecta materia, quæ quidem ante se fuerit, asseris extruxisse, ut homines solent extractores. Interdum etiam enim timidum, interdum et convertibilem dicis; Dei est enim agere, quæ Dei sunt; hominis vero, quæ humana sunt. Si ergo Deus, ut ais, murum construxit, timidum se hic, et nihil fortitudinis habere designat. Scimus enim semper eos, qui suspicantur ab extraneis sibi dolos intendi, atque hostium verentur insidias, ipsi scilicet urbes suas muris circumdare; in quo et ignoran-

atiam habent pariter, atque imbecillitatem sui ostendunt. Sed ne illud quidem a nobis reticendum est, quin potius in medium proferendum, ut et multa assertionum copia, machinationum adversarii diversitas destruat, auxilium nobis ferente veritate. Concedimus structuram factam esse muri, quæ ad discretionem esset uniuscujusque regni: impossibile enim est sine hoc uno habere unumquemque proprium regnum; eodem vero modo impossibile est, et malignum egressum propriis finibus boni partes invadere, muri interdictione constante, nisi forte prius dejiciatur, sicut audivimus ab hostibus fieri, atque etiam oculis nostris nuper conspeximus (12). Cum rex aliquis oppugnat turrim valido muro circumdatam, adhibet primo ballistas et jacula, securibus deinde portas excidere atque arietibus muros conatur evterere; et cum obtinuerit, tum demum ingressus, quæ liberit, agit, sive captivos placet cives abducere, sive cuncta subvertere, aut etiam, si placuerit, rogatus indulget. Quid ergo dicit iste? Non substantia, id est proposito adversarius quis dejecit, quod interjectum fuerat munimentum: in præcedentibus enim professus est quia supervenerint tenebræ ex propriis finibus in regnum Dei boni. Quis prius dejecit munitionem? Impossibile enim erat ingredi malum, munitione constante. Quid taces? Quid moraris tu, Manichæ? Etiam si tu differas, aggrediar mea sponte. Si enim dixeris, quia Deus destruxerit, requiram quid eum moverit ad destruendum hoc, quod prius propter importunitatem maligni, et separationem ipse extruxerat? Quid iratus, aut quid damni perpressus, adversum se ipse pugnare contendit? Aut nunquid de maligni facultatibus aliquid concupivit? Quod si horum nihil in causa est Deo destruendi ea, quæ jamdudum ad alienandum a se et separandum malum ipse construxerat; illud nec mirum putandum est, quod ejus consortio (13) fuerit delectatus; munitione enim quæ missa fuerat propter hoc, ne ejus molestiam pateretur, idcirco destructa videbitur, quoniam non jam molestus, sed amicus fore putabitur. Quod si a maligno murum dicis esse destructum, quomodo possunt boni Dei opera a maligno superari? alioquin fortior Deo invenietur maligna natura. Quomodo et ipse, cum sit omnino totus tenebræ, luci supervenit, et comprehendit, evangelista testimonium ferente: « Lux lucet in tenebris, et tenebræ eam non comprehenderunt »¹⁴. Quomodo cæcus armatur? Quomodo tenebræ adversus lucis regnum dimicant? Sicut enim hæc illæsis oculis (14) solis radios in se recipere non pos-

¹⁰ Genes. 1, 4. ¹¹ Joan. 1, 5.

(10) In codice Casinensi, « utrumque majus. »

(11) In codice Casinensi, « partum faceret. »

(12) Nota Archelai ætatem, et habitæ disputationis tempus; loqui autem hic videtur Archelaus de Carrhis a Persis sub Valeriano Augusto expugnatis, vel de eisdem iterum ab Odenatho Orientis rege Gallieni imperatoris temporibus in Romani imperii

ditionem redactis. Vide Trebellium Pollionem in Gallieno, cap. 10 et 12.

(13) In codice Casinensi, « putandum est consortio. » Sed, « si ejus consortio, » vel, « quod ejus consortio, » videtur legendum.

(14) In eodem codice, « illius oculis, » nullo sensu.

sunt, ita, et hic ferre non valet regni lucis intuitu, sed manet semper extraneus et alienus.

XXV. *Manes dixit*: Non omnes capiunt verbum Dei, sed quibus datum est scire mysteria regni cœlorum ²⁶. Et jam quidem (15) scio qui sint nostri: « Mœæ enim, inquit, oves vocem meam audiunt ²⁷. » Propter nostros ergo quibus datus est veritatis intellectus, per similitudines dicam. Similis est malignus leoni, qui irrepere vult gregi boni pastoris; quod cum pastor viderit, fodit foveam ingentem, et de grege tulit unum hœdum, et jactavit in foveam; quem leo invadere desiderans, cum ingenti indignatione voluit eum absorbere, et accurrens ad foveam, decidit in eam, ascendendi inde sursum non habens vires; quem pastor apprehensum pro prudentia sua in cavea concludit, atque hœdum qui cum ipso fuerit in fovea, incolumem conservavit. Ex hoc ergo infirmatus est malignus, ultra jam leone non habente potestatem faciendi aliquid, et salvabitur omne animarum genus, ac restituetur quod perierat, proprio suo gregi. *Archelaus dixit*: Si leonem maligno comparas, Deum vero pastori, oves atque hœdum, dic, cuinam comparabimus? *Manes dixit*: Oves et hœdus unius mihi videntur esse naturæ; in similitudinem autem ponuntur animarum. *Archelaus dixit*: Animam ergo perditum dedit Deus, objiciens eam leoni in fovea. *Manes dixit*: Nequaquam, absit hoc; sed apprehensus est hoc ingenio, in futurum vero salvabit eam. *Archelaus dixit*: Ridiculum jam istud est, viri auditores, si agnum quem retinebat in sinibus, pastor extimescens leonis ingressum, projecit eum devorandum, et dicitur quia in futurum salvabit eum. Quomodo non totum hoc ridiculo plenum est? Nam et in hoc etiam iudicium admittitur. Deus enim (16) Satanæ animam tradidit, in perditionem ab eo assumendam. Quando enim pastor, nonne David (17) de ore leonis, vel ursi eruit ovem? Hoc dicimus propter ore leonis; quod ait, de ore leonis aut de ventre ejus potest educere, quod jam ille devoravit. Sed dices mihi: Deus est, et omnia potest. Audi ergo ad hæc: cur igitur quod possit, non illud potius asseris, quod poterit propria virtute vincere leonem, sive pura (18) Dei potentia, et nunquam machinis quibusdam, et foveæ hœdo sive agno tradito? Dic mihi etiam illud, si pastori superveniat leo, non habenti oves, quid fiet? Ingenitus enim est, qui dicitur pastor, ingenitus quoque etiam leo. Cum ergo nondum es-

²⁶ Matth. xix, 11. ²⁷ Joan. x, 27.

(15) In Casinensi codice scribitur, « etiam quidem. » Sed legendum videtur, « et jam quidem; » sæpe enim in hoc codice junguntur verba, quæ disjungi debent.

(16) Loquitur hic Archelaus ex Manetis sententia, qui cum pastorem prævidentem ac prænoscentem inevitabili leonis devorationi exposuisse hœdum diceret, necessario consequeretur pastorem ipsum causam esse perditionis hœdi, eique illius necem jure ascribi.

A set homo, priusquam pastor haberet gregem, si supervenisset leo, quid fiebat, quia non erat leonis esca priusquam hœdus esset? *Manes dixit*: Leo quidem nihil manducabat, exercebat tamen malitiam suam per quæcumque poterat invenire, discurrens per vertices montium; quod si aliquando ei etiam esca erat necessaria, capiebat ex bestiis quæ erant sub regno suo. *Archelaus dixit*: Ergo unius sunt substantiæ, bestiæ quæ sunt in regno maligni, et hœdi qui sunt in regno boni Dei? *Manes dixit*: Absit; nequaquam: nihil commune est, neque ipsis ad invicem, neque his quæ sua sunt. *Archelaus dixit*: Unus atque idem est usus in esca leonis. Si enim ex propriis aliquando bestiis capiebat cibum, aliquando et de his boni Dei; nulla est in his differentia, quantum ad escas pertinet, et ex hoc apparet unius eas esse substantiæ. Sed aliud (19) alio longe differre ignorantiam pastori ascribimus, quia non aptam escam, quin potius alienam obtulit, vel projecit leoni. Aut forte rursus dissimulare volens, dices mihi, quia nihil leo ille comedebat. Illumne igitur qui comedere nesciebat, ipse ad comedendum animam provocavit, nec sola fovea ad decipiendum eum uti voluit, si tamen hoc dignum est facere Deum, et dolos exquirere? Et sicut rex aliquis, bello sibi illato, nequaquam propria virtute confusus, sed imbecillitatis suæ timore perterritus, muris ipse urbis inclusus, vallum aliæque munimenta circumdat ac præparat, manui ac viribus nihil fidens; si vero vir fortis sit, etiam porro a suis finibus in occursum hosti procedit, et agit omnia, usquequo vincat et obtineat adversarium.

XXVI. *Judices dixerunt*: Si ais pastorem hœdum sive agnum leoni projecisse, cum ille irrueret adversum ingenitum, actum est. Quem enim potest judicare pastor hœdorum atque agnorum, cum ipse inveniatur eis in delicto, si causa traditus etiam agnus per infirmitatem pastoris resistere non valuit leoni, et consequens est, ut quodcumque fuerit leoni libitum, gerat; tanquam si dominus unum e servis suis ejectum, vel per metum tradat adversario suo, quem rursus recipere suis viribus non valet? Si vero casu aliquo provenerit eum recipi, qua tandem ratione tormenta ei poterit irrogare, si ad omnia quæ ei imperabat inimicus, parebat, cum eum ipsum (20) tradiderit inimico, sicut leoni hœdum? prænoscentem enim asseris esse pastorem. Verberatus enim agnus, et interroganti se pastori, cur in his

(17) Hic aliquid deesse videtur. Forte: « quando enim pastor hoc fecit? Nonne David, » etc.

(18) Ita corrigi debere videtur lectio codicis Casinensis, qui habet, « si et pura; nisi malueris, » si est pura.

(19) Locus iste videtur mendosus, nec quid sibi velit Archelaus clare intelligitur, nisi legamus, « Sed alium ab alio longe differre si dicamus, ignorantiam pastori ascribimus. »

(20) Forte legendum, « cum ipse. »

leoni paruerit, respondet : Tu me leoni tradidisti, nec restitisti adversus eum, sciens et prævidens quæ mihi gerenda forent, cum ejus me necesse esset obtemperare præceptis. Et ne multa dicamus, neque Deus perfectus pastor ostenditur, neque leo alienos cibos percepisse demonstratur : et ideo ipsa veritate edocente claruit, his quæ ab Archelao dicta sunt, palmam nos debere conferre. *Archelaus dixit* : Quoniam quidem de omnibus de quibus disceptavimus, prudentia judicum plenissimum terminum posuit, tacendum est de reliquis, et in tempus aliud reservandum. Sicut enim si (21) quis serpentis conterat caput, in nullum jam reliqua corporis ejus membra deputanda sunt; ita dualitatis quæstione rejecta, sicut pro viribus ostendimus, reliqua quæ per hanc asserebantur, cum ipsa pariter explosa sunt. Sed in ipsum, qui adest, assertorem horum paucis dicam, ut omnibus innotescat quis, et unde, et qualis est; dixerat enim se esse Paracletum illum, quem Jesus proficiscens humano generi misurum se esse promiserat ad salutem fidelium animarum, et non longe possit ei Paulus (22) vas electionis, et vocatus apostolus, unde et prædicans veram doctrinam aiebat (23) : « Aut documentum (24) quæritis ejus, qui in me loquitur Christus? » Et quidem quod dico tali exemplo, sed (25) clarius. Homo quidam conclusit in thesauro frumenti plurimum, ita ut refertus esset locus; quem locum clausum atque signatum sufficientibus signaculis (26), custodiri præcepit : ipse dominus vero cecidit (27); alius autem quidam post multum temporis

²⁰ II Cor. XIII, 3.

(21) In codice Casinensi deficit « si, » et paulo post, « quæstione relecta, » habet. Sed necessaria visa est utrobique correctio nostra.

(22) Vel hic nonnulla desunt, vel fortasse legendum, « ut non longe post sit ei Paulus; » nempe, ut ipso parum inferior sit Paulus apostolus, quem a Deo ante se ad humani generis salutem missum fuisse ait supra Manes, ita tamen ut sibi, quod perfectum erat, reservatum fuerit. Vide supra cap. 15.

(23) In codice Casinensi est « agebat, » librarii, ut arbitrator, errore; sic infra cap. 29 : « Jesus ad discipulos agebat. »

(24) Vulgata legit, « an experimentum; » in Græco tamen textu est, ἐπει.

(25) Forte « sit, » vel « sit, » aut etiam, « est. »

(26) Supra thesauri solo sigillo obsignati mentionem facit Archelaus : at hic sigillo claves adjungit, quo pacto chariora quæque ab antiquis custodiri consuevisse, testis est Aristophanes in comædia, cui titulus, *Θεομοροπιάζουσαι*, pag. 787, apud quem mulier quædam conqueritur gynæceorum fores sigillis et pessulis a maritis obfirmari, quem morem irridet Menander apud Stobæum.

(27) Forte « recessit, » vel « discessit. »

(28) Annulis pro tessera, seu signo in repetendo deposito, et majore nuntiis fide concilianda veteres usos fuisse, ex Plauto et Pulcio discimus; quorum primus in *Bacchide*, act. II, scena III, vers. 93, ita scribit :

A Quem cum vidissent custodes, posebant ab eo signaculi fidem (28), quo possint ei videlicet aperire thesaurum, et parere ei, tanquam ab illo, qui signaverat, misso; qui cum (29) nec claves ostenderet, neque signaculorum fidem deferret (neque enim habebat jus), a custodibus ejectus est, et fugatus; fur enim potius et latro ab eis esse deprehenditur, convictus et confugatus (30) etiam ex hoc, quod post multum tempus, quam promissum fuerat, adesse desideret, neque claves neque signacula neque ullum omnino custodibus indicium deferens, non quantitatem frumenti reconditi sciens; quæ omnia manifesta indicia sunt, nequaquam eum at illo esse transmissum, et ideo, ut consequenter (31) erat, a custodibus reservatus est.

B XXVII. Aliud etiam, si videtur, dicimus exemplum. Homo quidam paterfamilias dives plurimum, ad tempus peregre abfuturus, filiis suis pollicitus est, missurum se esse aliquem, qui pro se distribueret eis ex æquo substantiam. Et quidem non multo post misit tutum virum quemdam, justum et verum; qui cum venisset, suscepta universa substantia, primo omnium instruere eam ac regere studuit, laborans plurimum in itineribus, sedens ipse per se (32) suis manibus opus faciens, et ministrans; deinde moriturus (33) testamentum scribit, propinquis suis et proximis omnibus hæreditatem derelinquens, et signacula dedit eis, et nominatim singulos convocans, præcepit eis servare hæreditatem et custodire ac regere substantiam, sicut susceperant, et perfrui bonis et fructibus, ipsi domini hæredesque derelicti. Si qui vero ex agri hujus fructibus percipere rogaret, indulgenter præberent: sin autem cohæredem se dicens, ex-

CHRYS. *Anulum gnati tui*
Facito, ut memineras ferre. Nic. *Quid opus est*
[anulo?]

CHRYS. *Quia id signum est Theotimo, qui cum*
[illi afferet,

Ei aurum ut reddatur....

Alter vero in lib. x *De asino aureo* hoc irate cujusdam mulieris facinus refert. « Annulo mariti surrepto, rus profecta, mittit quemdam servulum, sibi quidem fidelem, sed de ipsa fide pessime merentem, qui puellæ nuntiaret, quod eam juvenis profectus ad villulam vocaret ad se; addito, ut sola, et sine ullo comite quam maturissime perveniret. Et ne qua forte nasceretur veniendi cunctatio, tradit anulum marito subtractum, qui monstratus, fidem verbis astipularetur. At illa mandato fratris obsequens (hoc enim nomen sola sciebat) respecto etiam signo ejus quod offerebatur, gnaviter, ut præceptum fuerat, incommitata festinat, » etc.

(29) In Casinensi, « quicumque. » Sed sensus postulare videtur, ut « qui cum nec » legatur.

(30) Forte, « conflatus. »

(31) In codice Casinensi legitur, « et ideo consequenter. »

(32) Forte « sed et ipse per se. »

(33) In codice Casinensi, « deinde die moriturus, » nos secundam vocem, ex præcedentis verbi postremæ syllabæ repetitione veluti insertam, sustulimus. Vel fortasse legendum, « deinde die, qua moriturus erat testamentum. »

posceret, devitarent, atque alienum esse pronuntiarent (34); opus autem magis facere debere eum, qui recipi velit. Quomodo ergo his omnibus bene recteque dispositis et statutis, ac plurimo tempore in eo statu perseverantibus, eum qui post trecentos fere annos venerit, et hæredem esse se confirmet, non abjiciemus, non juste alienum pronuntiamus, qui nec de propinquis se esse ostendit, qui defuncto nostro non adfuerit ægrotanti, qui in exsequias non ierit Crucifixo, qui sepulcro non astiterit, qui omnino nesciat, quomodo aut qualiter defunctus est, qui denique thesaurum frumenti ingredi cupiat, nullo indicio delato ab eo qui obsignaverit? Nonne eum, tanquam latronem et furem abjiciemus, ac modis omnibus expellemus? Hæc igitur signa, quæ in prædictis comprehendimus exemplis, iste non deferens adest, dicens se esse Paracletum qui ab Jesu præsignatus est mitti; in quo mendacem (35), ignorans fortasse asseret Jesum; qui enim dixerat se non multo post missurum esse Paracletum, invenitur (36) post trecentos et eo amplius annos misisse hunc, sicut ipse sibi testimonium perhibet. Quid dicent Jesu in die iudicii illi, qui jam vita excesserunt ex illo tempore usque nunc? Nonne hæc apud eum allegabunt: Noli nos cruciare, si opera tua non fecimus; cur enim cum promiseris sub Tiberio Cæsare missurum te esse Paracletum, qui argueret nos de peccato et de justitia ³⁵, sub Probo denuo Romano imperatore misisti, orphanos dereliquisti, dum ipse dixeris: « Non derelinquam vos orphanos ³⁶, » cum ipse dixeris te, mox ires, missurum esse Paracletum? Quid poteramus orphani facere, non habentes tutorem? nihil nos deliquimus, tu nos fefellisti. Sed absit (37) hoc a Domino nostro Jesu Christo Salvatore omnis animæ. Non enim moratus est in promissionibus suis, sed cum dixisset: « Vado ad

A Patrem meum, et mitto vobis Paracletum ³⁷, » statim misit, dividens, donans discipulis suis; abundantius vero conferens Paulo (38).

XXVIII. *Manes dixit*: Tuimet ipsius indicio comprehensus es. Hæc enim adversum te locutus, ignoras, quia dum in me vis probra conicere, majori culpæ succumbis. Dic age mihi, si, ut ais, qui a Tiberio usque ad Probum defuncti sunt, dicent ad Jesum: Noli nos judicare, quia opera tua non fecimus; non enim misisti nobis Paracletum, cum dixeris te missurum (39): non multo magis illi hæc dicent, qui a Moyse usque ad adventum ipsius Jesu Christi vita excesserunt, et eo rectius dicent: Noli nos tradere tormentis (40), quoniam agnitionem tui non accepimus? Et non solum hi qui ante ipsius adventum decesserunt, jure hæc allegare videbuntur; verum etiam illi, qui ab Adam usque ad adventum Jesu obierunt? Neque Paracleti enim scientiam consecuti sunt, neque Jesu doctrina eruditi sunt. Sed hoc solum ultimum genus hominum, ut ais, quod a Tiberio est, salventur (41); ipse enim « eos Christus de maledicto legis redemit ³⁸, » sicut Paulus testimonium dedit: « Quia littera occidit, nec quemquam vivificat ³⁹, » et « Quod lex ministerium mortis est ⁴⁰, virtusque peccati ⁴¹. » *Archelaus dixit*: Erras nesciens Scripturas ⁴², neque virtutem Dei; multi enim etiam post adventum Christi usque nunc perierunt et pereunt; hi scilicet, qui operibus justitiæ deservire noluerunt; illi vero soli, qui susceperunt eum et suscipiunt, « potestatem acceperunt filii Dei fieri ⁴³. » Non enim omnes dixit; sed neque tempus terminavit: « Quicumque enim, inquit, acceperunt eum. » Adest autem semper justis viris, a creatura mundi, nec cessat inquirere sanguinem ipsorum ex sanguine Abel justis, usque ad sanguinem Zachariæ ⁴⁴. Unde ergo Abel justus, et illi omnes reliqui per or-

³⁵ Joan. xvi, 8. ³⁶ Job xiv, 18. ³⁷ Ibid. 16, 28. ³⁸ I Cor. xv, 56. ³⁹ Matth. xxii, 29. ⁴⁰ Joan. i, 12.

⁴¹ Galat. iii, 13. ⁴² I Cor. iii, 6. ⁴³ II Cor. iii, 7. ⁴⁴ Matth. xxiii, 35.

(34) Aut nihil video, aut ita restituendus est hic locus manifeste corruptus; nam in codice ita scribitur: « Sin autem conderem se dicens, exposceret, devitarent persequi, alienum esse pronuntiaret. »

(35) Hoc eodem argumento adversus Montanistas utitur Theodorus Heraclæota in cap. xiv Evang. Joan., vers. 17, cum inquit: « Nam si illis non diligentibus solum, sed et pro Deo mortem oppetentibus, non misisset, quem promiserat Paracletum, secundum Phrygiorum impietatem, mendacium in Evangeliiis reperiretur. Quod si vero, cum sit ipsa veritas, miserit iis Spiritum sanctum, temere errando commiscuntur, dicentes per Montanum et Priscillam missum esse Paracletum post ducentos et triginta annos ab apostolica gratia transactos. »

(36) Contentionis æstu actus videtur hic dixisse Archelaus, post trecentos et amplius annos a Christi morte Manetem emeruisse: nam a Christi morte usque ad hæbitæ cum Manete disputationis tempus, anni circiter cccxix intercedunt. Vide præfationem nostram in *Archelao*.

(37) Parva mutatione hunc locum recte, ni fallor, emendavimus, qui in codice Casinensi ita se habet: « Sed absit hanc a Domino nostro Jesu

Christo Salvatore omne animæ. »

(38) Mire hic et in seqq. depravatus est codex Casinensis, in quo legitur. « Abundantibus vero confitens Paulo. *Manes dixit*: Tuum et ipsius indicio comprehensus es; hæc enim versum te locutus, ignoras, quia dum in me vis probra conicere, majori culpæ se succumbit. Dic age mihi studios, qua Tiberio usque ad Probum defuncti sunt, dicent ad Jesum, nolite nos judicare. » Nos tot menda, quantum per conjecturas licuit, abstergere conati sumus.

(39) Verbum « missurum, » nostra est additio, cum in Casinensi desit; et sane vocem illam, vel quid simile ibi deficere ipsa orationis series ostendit.

(40) In Casinensi est, « noli nostra de tormentis, » nullo sensu, nisi ut editum est, corrigatur.

(41) In codice Casinensi sic legitur: « Sed hoc solum ultimum genus hominum, ut eas, quod a Tiberio est, salventur. » Nos autem verba illa, « ut eas, » interpretati sumus, « ut ais, » exemplo alterius loci infra cap. 30, ubi « ut as, » pro, « ut ais, » vel, « ut asseris, » a librario scriptum fuisse, sensu ipso poscente, conjecimus.

dinem, qui inter justos enumerantur (42), cum lex non esset Moysi, cum prophetæ oborti non essent, nec prophetiæ munus implerent? Nonne justii effecti sunt ex eo quod legem implebant: « Ostendens unusquisque eorum opus legis scriptum (43) in cordibus suis, testimonium reddente eis conscientia sua »? » Cum enim quis legem non habens, naturaliter, quæ legis sunt, facit; hic legem non habens, ipse sibi est lex. Et intueri multitudinem legum per singulos justos, qui bene agebant vitam suam, nunc ex semetipsis proferentes in cordibus suis insitam Dei legem, nunc a propriis parentibus inquirentes, aliquando etiam ab antiquioribus et senioribus addiscentes. Verum quia pauci per hunc modum (44) poterant ad justitiæ culmen ascendere, id est, per parentum traditiones, nulla in litteris lege conscripta; miseratus est Deus humanum genus, et scriptam legem per Moysen voluit hominibus dare, quoniam quidem non apprime in cordibus eorum naturalis legis æquitas retinebatur. Consona igitur primæ creationi humanæ sit in litteris legislatio, quæ per Moysen datur salutis causa plurimorum. Si enim æstimamus hominem sine operibus legis justificari, et Abraham reputatus est justus; quanto magis ii qui adimpleverint legem, continentem ea quæ hominibus expediunt, justitiam consequentur? Et quoniam trium solummodo sermonum mentionem fecisti, de quibus Apostolus dixit: « Ministerium mortis esse legem », et « Christum redemisse nos de maledicto legis », et quoniam « Virtus peccati est lex »; » adde adhuc, et dic

quantacunque tibi videntur adversus legem esse conscripta.

XXIX. *Manes dixit*: Annon idem est, quod Jesus ad discipulos aiebat, incredulos eos esse demonstrans: « Vos ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri facere vultis »? » Hoc utique dicit, quia quanta voluerit malignus princeps hujus mundi, et quanta desideraverit, per Moysen scripserit, et dederit hominibus faciendam. « Ille enim homicida est ab initio, et in veritate non stetit, quoniam veritas in eo non est; cum loquitur mendacium, de suis propriis loquitur quoniam mendax est, sicut et pater ejus ». » *Archelaus dixit*: Sufficit tibi hæc, sunt, an habes et alia, quæ dicas? *Manes dixit*: Habeo quidem multa, et horum majora; sed his contentus ero. *Archelaus dixit*: Exemplum scilicet acci-

⁴⁰ Rom. II, 15. ⁴¹ II Cor. III, 7. ⁴² Gal. III, 13. ⁴³ I Cor. XV, 56. ⁴⁴ Joan. VIII, 44. ⁴⁵ Ibid. ⁴⁶ Rom. V, 14. ⁴⁷ I Cor. XV, 54. ⁴⁸ Sap. I, 13. ⁴⁹ II Cor. III, 7. ⁵⁰ Rom. II, 15.

(42) In codice Casinensi. « qui per ordinem, qui inter justos. »

(43) In eodem codice scribitur, « opus legis scriptura. »

(44) Ita videtur legendum, licet in codice Casinensi scribatur, « per hunc mundum. »

(45) Irenæus quoque lib. III *Adv. hæreses*, cap. 20, cum particula negativa laudat hunc D. Pauli locum: unde patet D. Augustinum in libro *De peccat. meritis et remiss.*, lib. I, cap. 11, recte consuisse, ita ad Græcorum codicum fidem legendum esse, licet in majori Latinorum codicum parte sine par-

tiamus ex his, eorum quæ habere te dicis; ut si hæc recte posita fuerint inventa, etiam reliqua cum his annumerentur: sin minus, ero ego obnoxius sententiæ judicum, id est, victi ignominiam feram. Ais ergo ministerium mortis esse legem, et principem hujus mundi mortem, regnare ab Adam usque ad Moysen; scriptum est enim: « In eos qui non (45) peccaverunt ». » *Manes dixit*: Ergo mors regnavit sine dubio, quia dualitas est, nec aliter, nisi essent ingenita. *Archelaus dixit*: Et quomodo ingenita mors certo ex tempore regni sunit exordium? ab Adam enim, inquit, et non dixit ante Adam. *Manes dixit*: Quomodo vero, et justorum, et peccatorum, obtinuerit regnum dicito. *Archelaus dixit*: Cum prius confessus fueris, quia a tempore, et non æternitate regnavit, tum dicam. *Manes dixit*: Scriptum est hoc, quia « ab Adam usque ad Moysen regnavit ». » *Archelaus dixit*: Ergo et finem habet, quod cœpit ex tempore (46); et verum est illud quod dictum est, quia « absorpta est mors in victoria ». » Etiam ingenita non erit, quæ et initium habere monstratur, et finem. *Manes dixit*: Deus ergo eam fecit. *Archelaus dixit*: Nequaquam, absit: « Deus enim mortem non fecit, nec lætatur in perditione vivorum ». » *Manes dixit*: Deus eam non fecit; facta tamen est, ut ais: a quo acceperit imperium, vel a quo creata sit, dicito. *Archelaus dixit*: Si hoc plenissime ostendero, quod substantiam ingenitæ naturæ mors habere non possit, nonne confiteberis unum Deum esse, et hunc ingenitum? *Manes dixit*: Loquere, subtiliter enim vis discere (47). *Archelaus dixit*: Quia tu verba illa ita protulisti, tanquam tibi proficerent ad ostensionem ingenitæ radices; sufficient tamen nobis et ea quæ supra tractata sunt, in quibus plenissime ostendimus, impossibile esse duarum naturarum ingenitarum existere posse substantias.

XXX. *Judices dixerunt*: Dic ad ea, quæ nuper proposuit, Archelae. *Archelaus dixit*: Principem mundi, et malignum, et tenebras, et mortem unum eundemque esse dicit, legemque ab eo datam, propter hoc quod scriptum est: « Ministerium mortis », et reliqua quæ objecit. Quoniam, inquam, (48), sicut superius diximus, malorum memoriarum lex non diligenter hærebat, scripta naturaliter in cordibus eorum; neque apud seniores erat satis firma traditio, cum eis inimica semper memo-

ricula negativa legeretur. Hanc tamen postremam lectionem multis contendit veram esse Hilarius diaconus in commentariis ad eum Pauli locum inter D. Ambrosii Opera: sed ejus opinionem, utpote originali peccato adversantem, rejecit Ecclesia, quæ probatam D. Augustino lectionem in Latinis quoque sacræ Scripturæ codicibus luc usque retinuit.

(46) In codice Casinensi manifesto errore scribitur, « exemplo re. »

(47) Fortasse, « dicere. »

(48) In codice Casinensi male, « iniquam. »

a magistro, aliter a semetipso : perveniebat facie legis naturaliter scriptæ transgressio, et ex prævaricatione mandatorum regnum mors in hominibus obtinebat; hujuscemodi est enim genus hominum, quod virga ferrea regi indigeat a Deo. Exsultabat ergo mors, et cum omni potestate regnabat usque ad Moysen, etiam in eos qui non peccaverant, hoc modo quo diximus; super peccatores qui idem, veluti proprios sibi subjectos, sicut fuit Cain et Juda; super justos vero propter hoc, quod non consentirent ei, quin potius resisterent, abscondentes a se libidinum vitia et concupiscentias, veluti hi, qui fuerant ab Abel, et usque ad Zachariam ⁶¹, transferens semper usque ad tempus in similes illius. Cum vero adfuisset Moyses, et legem dedisset filiis Israel, et revocasset eis in memoriam omnes justificationes legis, quæcunque observare oportebat et facere, eos vero solos qui prævaricaretur legem, morti traderet; intercisæ est mors, ne super omnes regnaret : regnabat enim super peccatores solos, dicente sibi lege: Ne contigeris hos qui mea præcepta custodiunt. Hujus ergo verbi ministerium Moyses detulit morti, reliquos omnes prævaricatores legis interitui tradens (50) : non enim pro eo, ut omnino mors nulla ex parte regnaret, Moyses advenit, cum utique plurius etiam post Moysen sub mortis ditione tenerentur. Ex hoc ministerium mortis appellatum est, quoniam soli transgressores legis puniebantur (51), non etiam conservatores, sicut Abel faciens ea quæ legis sunt et custodiens, quem Cain, vas maligni effectus, interemit. Verum etiam post hæc voluit mors pactum quod fuerat per Moysen positum, rescindere, et regnare denuo super justos : et irruit quidem in prophetas, interficiens et lapidans eos

⁶¹ Matth. xxiii, 35. ⁶² I Cor. xv, 54. ⁶³ Galat. iii, 13. ⁶⁴ Joan. v, 17.

(49) Ita necessario emendanda visa est ejusdem codicis lectio, in quo scribitur, « cum eas inimica semper memoriæ ineresis sed oblivio. »

(50) In Casinensi codice, « interit ut tradens, » manifestus librarii error.

(51) Scite adversus Manichæos, ut videtur, Joan. Chrysostomus in hunc D. Pauli locum, homilia 7 : « Per mortis autem ministerium legem intelligit. Atque interim vide, quam sedulo in ista comparatione caveat, ne ullam hæreticis ansam præbeat. Non enim dixit, Lex mortem efficit, sed, Mortis ministratio est. Mortem enim ministrabat, non autem pariebat. Nam peccatum id erat, quod mortem efficiebat. Lex autem mortem invehabat, ac peccatum indicabat; non autem faciebat. Malum enim apertius detegebat ac plectebat, non autem ad malum impellebat. Neque ad id ministrabat, ut peccatum fieret, aut mors existeret; sed ut poenas daret is, qui peccasset; ac proinde hac quoque ratione peccatum delebat. Nam dum ipsa peccatum adeo formidandum esse ostenderet, procul dubio hoc etiam faciebat, ut ipsum fugiendum esse videretur. Quemadmodum igitur is qui ense in manus sumit, ac sonti caput amputat, judici pronuntianti ministerium se præbet, neque ipse est qui interimit, etiam si alioqui ipse sit qui caput abscondit : nec rursus is qui sententiam profert, ac sontem condemnat; sed ejus de quo supplicium sumitur, improbitas : eodem

nos autem meus Jesus, justitiam Moysi legis custodiens, indignatus adversus mortem pro prævaricatione pacti (52), et totius illius ministerii, advenire dignatus est in hominis corpore, vindicaturus non semetipsum, sed Moysen, et eos qui ex ordine post ipsum fuerant violentia mortis oppressi. Malignus vero ignorans hujuscemodi dispensationem, ingressus est Judam ut per ipsum interficeret eum, sicut antea Abel interfecerat justum. Sed cum intrasset in Judam, pœnitentia ductus, se ipse suspendit : propter quod ait sermo divinus : « Ubi est, mors, victoria tua ? ubi est, mors, aculeus tuus ? » Et : « Absorpta est mors in victoria ⁶². » Hac ergo ex causa ministerium mortis appellata est lex, quia peccantes prævaricantes morti tradebat; servantes autem se, defendebat a morte, et constituebat in gloria, ope atque auxilio Domini nostri Jesu Christi.

XXXI. Audi etiam, et de eo, quod dictum est : « Qui redemit nos de maledicto legis Christus ⁶³. » Hoc in loco pervideo, magnificum Dei famulum Moysen imaginariam (53) legem his, qui recte velint videre (54) tradidisse, et legem veram. Sicut enim Deus cum fecisset mundum, et omnia quæ in eo sunt, in sex diebus, requievit in die septima ab omnibus operibus suis; non dico, quia requieverit (55) fatigatus, sed quoniam ad perfectum adduxerat omnem quam facere disposuerat, creaturam : denique ait : « Pater meus usque modo operatur, et ego operor ⁶⁴. » Nunquidnam cœlum facit, aut solem, aut hominem, aut animalia, aut virgulta, aut tale aliquid ? Sed his quidem visibilibus perfectis, a tali opere conquievit; invisibilia autem, et intrinsecus (56) usque modo operans, salvat. Ita ergo etiam

modo hic quoque non lex erat, quæ necem æferebat; sed peccatum ipsum erat, quod et interimebat et condemnavat. »

(52) In codice Casinensi est, « acti, » quod etiam manifesta est librarii hallucinatio.

(53) Imaginariam, Archelaus vocat legem, Vetus Testamentum, quod typus esset et imago futuræ novæ legis. Sic et Petrum de Vineis in epistolis suis non semel, « imaginarium » hominem vocasse nuntium seu legatum observat Cangius in Glossario, quod illum a quo missus fuerat, repræsentet, et ejus velut imaginem referat. Utitur et hac voce Evagrii monachi vetus interpres in Disputatione Theopropii episcopi Alexandrini cum Simone Judæo cap. 13, ubi Sabbata « imaginariam requiem » vocat septimæ illius diei, in qua Deum, mundi creatione absoluta, requievisse pagina sacra testatur. Quare Archelaus in responsione ad Diodorum presbyterum, infra cap. 41, totus est in demonstrando, non esse rejiciendum Vetus Testamentum, quia tanquam speculum veram nobis exprimit novæ legis imaginem.

(54) Forte, « velint vivere. »

(55) In Casinensi est, « requie requieverit; » sed ea lectio nobis visa est unius ejusdemque vocis repetitio, nisi potius Græcismus sit.

(56) Casinensis habet, « invisibili autem et trinsecus. » Sed legendum videtur, ut editum est, vel « invisibilia autem intrinsecus. » Deus enim, ut in-

unumquemque nostrum, sicut ipse Deus est, inde-
sineret huic operi legislator vult esse devinctum;
a sæcularibus jubet protinus conquiescere, et omni-
no nullum opus gerere mundanum; et hoc appellatur
Sabbatum. Addidit etiam hoc in lege, nihil absur-
dum fieri debere; sed observare nos, et dirigere vi-
tam nostram ex æquo et justo. Et imminabat hæc
lex, acerrime maledictum inferens his qui eam fuis-
sent transgressi; sed quoniam homines erant et illi,
et sicut etiam nobis frequenter accidit, controver-
sæ oriebantur, et irrogabantur injuriæ; et lex statim
districtissimam ultionem quam fecerat, retor-
quebat (57); ita ut si quis pauperum voluisset in
Sabbato fascem ligni colligere, sub maledicto legis
effectus, morti continuo subjiceretur. Arctabantur
ergo coercitione legis homines, qui cum Ægyptiis fue-
rant educati ⁶⁶, nec poterant pœnas legis et maledicta
tolerare. Rursum autem ille qui semper Salvator
est, Jesus Dominus noster adveniens, liberavit eos
ex hujuscemodi cruciatibus legis atque maledictis,
donans eis injurias. Nec, sicut Moyses, severitate
usus est legis, nulli indulgendo injuriam; sed hic
dixit, si quis passus fuerit a proximo suo injuriam,
indulgeat non semel tantum, sed et nec secundo,
nec tertio, nec solum septies, sed septuagesies sep-
ties ⁶⁶: quod si post hæc injuriam permanserit ir-
rogando, tunc demum legi eum debere succumbere
Moysi, nec ultra veniam dari ei qui in injuriis per-
severat, cum sibi septuagesies septies fuerit in-
dultum. Non solum autem huic, sed etiam si quis
Filio hominis intulisset injuriam, veniam dedit. Si vero
Spiritui sancto, duobus eum subdidit maledictis, id
est Moysi legis, et suæ; Moysi quidem in præsentem, suæ
vero in judicii tempore; ait enim ita: « Neque in hoc
sæculo, neque in futuro remittetur ei ⁶⁷. » Moysi ergo
lex est, quæ in præsentem sæculo nulli veniam tri-
buit; Christi vero est, quæ vindicat in futuro.
Ex hoc intueri quemadmodum confirmat legem, non
solum non solvens eam, sed implens. Redemit ergo
eos ab eo, quod in præsentem positum erat, maledicto
legis, ex quo « maledictum legis » appellatum est ⁶⁸.
Hæc omnis hujus sermonis est ratio. Cur autem

⁶⁶ Num. xv, 32. ⁶⁶ Matth. xviii, 21. ⁶⁷ Matth. xii, 32. ⁶⁸ Galat. iii, 13. ⁶⁹ I Cor. xv, 56.
⁷⁰ I Tim. i, 9. ⁷¹ Joan. viii, 44. ⁷² Matth. xix, 17. ⁷³ Luc. x, 18.

quit D. Augustinus in libro *De Gratia Christi*, cap. 24, non lege atque doctrina insonante forinsecus; sed interna atque occulta mirabili ac ineffabili potestate operatur in cordibus hominum non solum veras revelationes, sed etiam bonas voluntates. Similia inculcat tum in capite decimo tertio ejusdem operis, tum alibi passim.

(57) In Casinensi codice, « ultionem fecerat retorquebat. » Sed necessaria visa est relativi articuli additio, ne sensus ulla ex parte nutaret.

(58) Non pauca primitivæ Ecclesiæ Patres ex Judæorum sententia loquebantur, ut ex his qui in capite sequenti et ad Theophili Alexandrini disputationem cum Simone Judæo cap. 13 annotavimus, lucide apparet. Hujus generis etiam est quod hic de Ægyptiis vituli aurei constructoribus et adoratoribus tradit Archelaus; nam in Scemoth Rabba pag. 157, col. 1: « Et isti (nempe Ægyptii proselyti) fecerunt vitulum, quia colebant idololatriam,

A « virtus peccati dicta sit lex ⁶⁹, » pro viribus nostris breviter exponemus. Scriptum est enim: « Quia justo lex non est posita, sed injustis, et non subditis, impiis et scelestis ⁷⁰. » Non ergo erat tunc lex litteræ posita delinquentibus ante Moysen, unde et Pharaon ignorans virtutem peccati, delinquebat affligens injustis oneribus filios Israel, Divinitate neglecta, non solum ipse, sed et omnes qui cum eo erant. Verum, ne utar longiore circuito, brevius dicam. Erant quidam Ægyptiorum admisti cum populo Moysi, cum ab eo regeretur populus in deserto; et cum Moyses positus esset in monte, pro eo ut acciperet legem, impatiens populus, non ille qui vere erat Israelita (58), sed qui ex Ægyptiis fuerat admistus, vitulum sibi constituit Deum, secundum pristinum morem quo coluerat simulacra, in quo nec scelerum pœnas aliquando rependeret; et ideo virtutem peccati sui penitus ignorabant: quæ cum regressus agnovisset Moyses, præcepit eos gladiis trucidari, ex quo initium factum est sentire eos virtutem peccati per legem Moysi, et propterea « virtus peccati » appellata est lex.

XXXII. De eo vero, quod in Evangelio scriptum est: « Vos de patre diaboli estis ⁷¹, » et reliqua, breviter dicimus, quia est diabolus inoperans in nobis, qui sui arbitrii potestate tales esse voluit. Deus enim omnia quæ fecit, bona valde fecit, liberi arbitrii sensum unicuique dedit, qua ratione etiam legem judicii posuit. Peccare nostrum est; ut autem non peccemus, Dei donum est, ex eo quod in nostro sit arbitrio constitutum peccare, vel non peccare: sicut etiam tu sine dubio nosti, o Manes, si tamen congregans in unum discipulos tuos, et eos commoneans (59) ne delinquant, neve aliquid injuste gerant, judicii legem unusquisque eorum possit evadere. Et certe qui voluerint, observant mandata ⁷²; qui vero contempserint et in perversum declinaverint, sine dubio legem judicii ferent. Ex hoc etiam angelorum quidam, mandato Dei non subditi, voluntati ejus restiterunt: et aliquis quidem de cælo, tanquam fulgur ignis ⁷³, cecidit super terram; alii vero in felicitate hominum filii admisti (60), a

D et isti fecerunt, et in causa fuerunt, ut populus peccaret. Vide quid scriptum sit Exodi xxxii, vers. 4. Non est scriptum hic: Isti sunt dii nostri, sed *isti sunt dii tui*: quod proselyti, qui cum Moysæ ascenderant, ipsi fecerunt illum, et dixerunt Israeli: *Isti sunt dii tui*. Idcirco Deus sanctus benedictus dixit Moysi: Vade, descende, quia corruptus populus tuus. Vide Salomonem Jarchi in eundem Exodi locum vers. 8; Aben Ezra ibid. vers. 22, et Abarbanelum ibid. vers. 11. At vel ex nuda sacri textus lectione, et ex LXX interpretum versione hanc rabinorum conjecturam valde incertam futilemque esse clare colligitur.

(59) Ita restituendam consuevimus depravati codicis Casinensis lectionem, in quo sic scribitur, « et communis ne, » etc., nisi quis maluerit, « communis. »

(60) En alter Archelai locus, ex quo id quod in præcedenti capite de Hebræorum opinionibus a pri-

ratione amicti, igitur æterni pœniam suscipere meruerunt. Ille igitur in terram decidens nec ultra cœli regionibus admissus, inter homines volutatur, decipiens eos, atque persuadens sibi similes effici transgressores, et usque in hodiernum a lversarius est mandatis Dei. Sed non omnes lapsum ruinæ ejus sequentur, pro eo quod unicuique libertas arbitrii est: ex hoc enim et appellatus est diabolus, eo quod transitum fecerit de cœlestibus, et quod in terris mandato Dei obtrectator existeret. Quia autem Deus sit qui prius mandatum dedit, ipse Dominus Jesus ait ad diabolum: « Vade post me, Satana 74; » et sine dubio ire post Deum, servi est; et iterum quod ait ad eum: « Dominum Deum tuum adorabis et ipsi soli servies 75. » Quoniam ergo obtemperabant quidam hominum voluntatibus ipsis, audierunt a Salvatore: « Vos ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri facere vultis 76. » Denique, cum faciant voluntates ejus, audiunt: « Generatio viperarum, quis vobis ostendit fugere ab ira ventura? Facite ergo fructum dignum pœnitentiæ 77. » Ex hoc ergo pervide quanta vis sit hominem liberi esse arbitrii: dicat tamen etiam ipse, si est iudicium piorum et impiorum. *Manes dixit*: Est iudicium. *Archelaus dixit*: Puto quæ a vobis (61) de diabolo dicta sunt, non parum rationis et pietatis obtinent. Habet enim et unaquæque creatura ordinem suum: et alius quidem ordo est humani generis, et alius animalium est, atque alius angelorum: una vero et sola inconvertibilis est divina substantia, æterna et invisibilis, sicut et omnibus notum est, secundum illud quod scriptum est: « Dominum (62) nemo vidit unquam, nisi unigenitus Filius qui est in sinu Patris 78. » Reliquæ ergo (63)

A omnes creaturæ visibiles sint necesse est, cœlum, terra, mare, homines, angeli, archangeli: Deus vero, cum a nullo unquam visus sit, quid ei potest ex istis creaturis esse homousion? Unde et singula quæque secundum ordinem suum propriam dicimus habere substantiam. Tu vero ex uno omne animal quod movetur, factum dicis, et substantiam a Deo accepisse dicis similem, et posse eam peccare, atque ad iudicium venire; et eum non vis recipere sermonem dicentem, diabolum angelum fuisse, et in prævaricatione decidisse, et non esse ejusdem cum Deo substantiæ. Interimere deus iudicii ratione (64), ut quis nostrum fallat appareat. Si enim non potest qui a Deo creatus est angelus, in transgressione decidere, quomodo potest pars Dei anima peccare? B Si vero iudicium esse dicis peccantium animarum, et unius eas cum Deo dicis esse substantiæ, et tamen cum de divina eas asseras esse natura, dicis nihilominus Dei non servare mandata (65); etiam sic plurimum meus sermo procedit (66), dicens primo diabolum, eo quod mandatum non servaverit, decidisse; non enim erat ex Dei substantia: decuit non tam ut læderet humanum genus, sed ut ab eo potius illuderetur: dedit enim nobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones, et omnem virtutem inimici 79.

XXXIII. *Judices dixerunt*: Sufficiens ostendit de origine diaboli. Cum enim utraque pars confitetur futurum esse iudicium, necessario liberi arbitrii unusquisque monstratur; quo evidentior ostenso, nulli dubium est, quod unusquisque in quamcumque elegerit partem, propria usus fuerit arbitrii potestate (67). *Manes dixit*: Si a Deo bonus, ut asseris, mendacem esse dixisti Jesum (68). *Archelaus dixit*:

74 Matth. iv, 10. 75 Ibid. 76 Joan. viii, 44. 77 Matth. iii, 7. 78 Joan. i, 18. 79 Luc. x, 19.

mitivæ Ecclesiæ Patribus interdum propugnatis diximus, aperte confirmatur. Quod enim de angelis cum feminis concumbentibus tradit Archelaus, jam usque a Philonis Hebræi et Josephi temporibus Judæorum opinio est, quam etiam sequuntur Tertullianus, Justinus, Clemens Alexandrinus, Athenagoras, Methodus, Cyprianus, Lactantius, ut late probat Pamelius in Tertulliani paradoxo 1 et Feuardentius in notis ad Irenæum ejusdem opinionis assecclam lib. iv, cap. 70. Horum tamen Patrum nonnulli bonos a malis angelis deceptos, nonnulli malos angelos cum hominum filiabus commistos fuisse creditere; sed utramque opinionem communi calculo rejiciunt alii Patres, et recentiores omnes sacræ Scripturæ interpretes, quorum catalogum texere, cum res vulgarissima sit, prætermittimus.

(61) In Casinensi legitur contrario sensu, « a vobis, » quod tamen in hunc locum non quadrat.

(62) Hunc locum iisdem verbis laudat Irenæus *Adv. hæres.*, lib. iii, c. 11, licet alibi Vulgatæ versionem sequatur.

(63) Archelaus hic veterum quorundam Patrum sententiam amplectitur, qui solum Deum incorporeum, reliqua vero creata omnia corporea esse putarunt, quod nempe loco circumscripta, in seipsis subsisterent; licet nostri respectu, qui crassa et densa corpora habemus, incorporeos dici putarent. Vide Dionysium Petaviu[m] tomo tertio *theologicorum dogmatum*, lib. 1, cap. 2, et sequentibus, ubi la-

tissime omnium Patrum ea de re sententias expendit.

(64) Forte « rationem, » ut sensus sit non debere Manetem iudicium admittere, cum ejus dogmata de homine et angelis iudicio adversentur. In Græco enim textu hujus disputationis, ἀναπειν, fortasse scriptum erat; quod cum occidere pariter ac auferre et de medio tollere significet, priorem sensum secutus est non satis accuratus, nec satis elegans antiquus interpres.

(65) Series et consequentia sermonis omnino videtur postulare ut legatur, « Dei non servare mandata, » licet in Casinensi codice desit negativa particula; nisi quis potius legendum putet, « Dei servare, vel non servare mandata, » pro arbitrii scilicet libertate.

(66) In Casinensi, « præcedit. »

(67) In eodem codice legitur: « Quo videntur ostenso nulli dubium est unusquisque in quamcumque elegerit partem propria usus arbitrii potestate. » Nos an recte locum hunc emendaverimus, videant eruditi.

(68) Codex Casinensis hic ita se habet: « Sic a Deo bonus ut as mendacem esse dixisti Jesus. » Abutebatur autem Manes, ut suum de malo Deo dogma statueret, Joanuis Evangelii loco in cap. viii, 5 et 44, in quo sic Pharisæos redarguit Jesus: « Vos ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri vultis facere; ille homicida erat ab initio, et in verita-

Conflere primo, quia vera sit ratio eorum quæ nunc adduximus, et tunc ostendam tibi patrem ejus. *Manes dixit*: Si mihi ostenderis patrem ejus mendacem, et Deo horum nihil ascripseris, tunc tibi de omnibus accomodabitur fides. *Archelaus dixit*: Omni ratione de diabolo diligenter exposita, et dispensatione prolata, sicut hominum viget sensus, etiam apud seipsum potest diligenter advertere, quis iste sit, qui diaboli appellatus est pater. Sed cum te tu Paraclatum esse dicas, plurimum tibi etiam ab humana deest prudentia. Quoniam ergo prodidisti ignorantiam tuam, dicam ego quid ille sit (69) pater diaboli. *Manes dixit*: . . . dico; et adjecit: Omnis qui conditor est, vel creator aliquorum, pater eorum . . . condiderit appellatur (70). *Archelaus dixit*: Miror quomodo saltem hoc recta ratione responderis, nec celaveris sermonis hujus intelligentiam vel naturam. Audi jam ex hoc quis sit pater ejus. Cum ex cælorum regno cecidisset, erat super terras, intendens et inquirens cui se posset adungere, quem ex consortio sui participem quoque nequitia suæ valerit efficere. Et quidem donec homo non erat, neque ille appellabatur homicida, neque cum patre mendax; post hæc vero, cum factus esset homo, ac mendacio ejus fuisset et circumventionem deceptus, cum sese inseruisset corpori serpentis sapientioris omnium bestiarum, tunc appellatus est mendax, una cum patre suo, et (71) effectum est non solum super ipsum mendacii maledictum, sed et super patrem ejus. Cum ergo serpens recepisset eum in sese, et recepisset universum, tanquam prægnans effectus est, ingentis malitiæ fascem portans; et erat sicut puerpera quæ partu urgetur, volens evomere malignæ suggestionis ejus agitata (72). Primi enim hominis gloriam gravius ferens serpens, ingressus paradysum, et conceptis in se doloribus, mendaces coepit generare sermones, et mortem parere hominibus, qui a Deo fuerint figurati, et acceperant vitam. Verum non potuit totum se manifestum facere per serpentem; sed reservavit perfectionem suam, quam demonstraret in Cain, a quo generatus est totus. Et per serpentem quidem hypocrises et fallacias ad Evam demonstravit; per Cain vero homicidii exordium dedit, inserens se in primitias frugum, quas ille male distribuit. Ex hoc homicida appellatus est ab initio; mendax vero quoniam fefellit, dicens: « Eritis tanquam dii⁶⁹; » ejecti sunt enim postea de paradiso illi quos deos futuros esse fallebat. Efficitur ergo prior pater ejus,

⁶⁹ Gen. iii, 5. ⁷¹ Joan. vii, 44.

non stetit, quia non est veritas in eo; cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur, quia mendax est, et pater ejus. » Quare hoc argumento Archelaum hic urget Manes: — Si a Deo sola promanant bona, ipseque summe bonus est, mendacem oportet fuisse Jesum, qui in Joannis Evangelio, diaboli patrem non modo mendacem esse, sed et mendacis diaboli creatorem existisse dicit. — Hinc autem patet non improbandam esse emendationem nostram qua legimus: « Si a Deo bonus, ut asseris, mendacem esse dixisti Jesum. »

PATROL. GR. X.

qui eum in utero concepit et genuit atque in lucem edidit serpens; secundus vero Cain, qui per iniquitates conceptas, dolores et parricidium peperit; interfectio etenim iniquitatem, injustitiam atque impietatem pariter perpetravit. Sed et quicumque eum suscipiunt, et faciunt ejus desideria, fratres ejus efficiuntur. Pater ejus perfectus est Pharao; pater ejus efficiuntur unusquisque impiorum; pater ejus effectus est Judas, quia concepit quidem eum, sed abortus est; non enim perfectum edidit partum, quia majorem personam aggressus est per Judam, et ideo abortum factum esse dico; quia tanquam si mulier semen viri concipiat, atque in sese quotidianos accipiat profectus, ita et Judas quotidie proficiebat in pejus (73), occasionibus sibi a maligno, quasi seminibus, datis. Et primum quidem fuit ei semen pecuniæ cupiditas, incrementum vero furtum, furabatur enim ea quæ mittebantur in loculum; dolores vero partus fuerunt, et collocutio cum Pharisæis, et pretii scelerata conventio; abortus est vero, non partus, laqueus mortis informis. Sed et tu, si malignum ex te protuleris, et facias ejus concupiscentias, genuisti eum, et pater ejus esse diceris; si vero penitentiam gesseris et abjeceris pondus, velut parturies. Ut enim in ludis scholaribus, si acceperit quis a magistro materiam, reliquum corpus orationis ex semetipso generet ac procreet, eorum quæ genuerit conditor ipse dicitur; ita qui ex summa malitia parum quid fermenti acceperit, pater et genitor dicitur necesse est illius, qui ab initio restitit veritati. Quod simili modo provenire potest etiam his qui virtuti student; nam audivi fortissimos viros dicere ad Deum: Propter timorem tuum Dominum (74) in utero concepimus: et doluimus, et peperimus spiritum salutis; ita et quicumque de timore maligni concipiunt, et pariunt spiritum iniquitatis, ipsi patres ejus dicantur necesse est; filii enim dicuntur, dum adhuc ministerio ejus parent; patres vero, qui ad perfectionem malitiæ pervenerunt. Ita namque et Dominus noster ait ad Pharisæos: « Vos de patre diabolo estis⁷¹, et filios eos faciens illius, donec adhuc conturbari videbantur, et cogitabant in cordibus suis mala pro bonis adversum justos. Ergo apud se talia cogitantibus, translatis in se malignis eorum cogitationibus, Judas malorum caput, et ad perfectum perducens iniqua consilia, effectus est sceleris pater, immanitatis suæ præmio ab eis triginta argenteis honoratus; totus enim « in eum post buccellam panis ingressus

(69) Forte, « quis ille sit. »

(70) Lacunæ istæ facile impleri posse videntur, si ita legamus: « *Manes dixit*: Jam dico; et adjecit: Omnis, etc., pater eorum quæ condiderit, appellatur. »

(71) In codice Casinensi, « ut. »

(72) Forte, « cogitata. »

(73) In codice Casinensi est, « proficiebat impotus. »

(74) Forte, « Domine. »

est diabolus ⁸². » Sed, ut diximus, postquam uterus A portet nomen meum in conspectu regum et gentium ⁸³. » Ipse quoque in prima Epistola sua posuit, dicens : « Secundum gratiam quæ data est mihi a Deo, ut sim minister Christi in gentibus, consecrans Evangelium Dei ⁸⁴. Veritatem dico in Christo, non mentior, testimonium mihi perhibente conscientia mea in Spiritu sancto ⁸⁵. » Et rursum ait : « Non enim audeo quidquam loqui eorum, quæ per me non effecit Christus verbo et factis ⁸⁶. Ego enim sum novissimus (77) omnium apostolorum, qui non sum dignus vocari apostolus. Gratia autem Dei sum id quod sum ⁸⁷. » Et eos qui experimentum quærebant ejus, qui in eo loquebatur Christus, vult propterea habere, quia esset in ipso Paracletus, cuius muneris gratiam consecutus, et magnifico

pater unum quidem sit nomen, diversos tamen habet intellectus : alius enim pater dicitur eorum, quos naturaliter genuerit filiorum; alius vero eorum, quos tantummodo enutrierit; nonnulli vero temporis atque ætatis privilegio : unde et Dominus noster Jesus plurimos patres habere dicitur; nam et David pater ejus appellatus est, et Joseph pater ejus putatus est, cum nullus horum pater ejus fuerit veritate naturæ. Nam David pater ejus dicitur ætatis ac temporis privilegio, Joseph vero lege nutriendi; solus autem Deus Pater ejus natura est, qui omnia per Verbum suum velociter nobis manifestare dignatus est. Nec in aliquo remoratus Dominus noster Jesus, intra (75) unius anni spatium languentium multitudines reddidit sanitati, mortuos luci; qui verbi sui potestate universa amplexus est, in quo tandem remoratus est, ut in Paraclete mittendo tandiu eum remoratum credamus. Quin potius, ut superius dictum est, adfuit statim plurimum diffusus in Paulum, cujus etiam testimonio credidimus dicenti : « Mihi autem soli data est gratia hæc ⁸⁸. » Qui prius quidem fuit persecutor Ecclesiæ Dei, sed rursus manifestatus est omnibus, quia esset fidelis Paracleti minister; per quem universis innotuit singularis ejus clementia, quod et usque ad nos qui aliquando sine spe eramus, donorum ejus largitio pervenit. Quis enim nostrum sperare poterat persecutorem Paulum et inimicum Ecclesiæ, defensorem ejus ac tutorem futurum? Et non solum hoc, verum etiam et magistrum, Ecclesiarum conditorem et architectonem. Post hunc ergo, et post eos qui cum ipso fuerant, id est post discipulos, nullum alium venire secundum Scripturas sperandum est; ait enim Dominus noster Jesus de Paraclete : « Quia et de meo accipiet ⁸⁹. » Vas ergo probabile elegit hunc virum, quem misit ad nos Paulum in Spiritu influxit Spiritus (76), et sicut non super omnes homines Spiritus habitare poterat, nisi super eum qui de Maria Dei genitrice natus est, ita et in nullum alium Spiritus Paracletus venire poterat, nisi super apostolos, et super beatum Paulum. « Vas enim electionis, inquit, mihi est, ut

B honore (78) ditatus ait : « Pro quo ter Dominum rogavi, ut discederet a me; et dixit mihi : Sufficit tibi gratia mea; nam virtus in infirmitate perficitur ⁹⁰. » Rursum, quia vere ipse sit Paracletus qui erat in Paulo, ait Dominus noster Jesus Christus in Evangelio : « Si diligitis me, mandata mea servate. Et ego rogabo Patrem meum, et alium Paracletum dabit vobis ⁹¹. » In quo ostendit etiam seipsum Paracletum, cum dicit *alium*. Unde credentes Paulo, audivimus eum dicentem : « Aut experimentum quæritis ejus, qui in me loquitur Christus ⁹²; » et horum similia, de quibus superius diximus; unde et tanquam fidelibus nobis hæredibus suis consignat testamentum, sua ad Corinthios Epistola, velut pater dicens : « Tradidi enim vobis in primis, quod et accepi, quia Christus mortuus est pro peccatis nostris secundum Scripturas; et quia sepultus est, et quia resurrexit tertia die secundum Scripturas; et quia apparuit Cephæ, deinde undecim apostolis, postea amplius quam quingentis fratribus de semel (79), ex quibus plurimi adhuc manent usque nunc; quidam autem et dormierunt. Postea autem visus est Jacobo; deinde omnibus apostolis; novissime autem omnium, tanquam abortivo, visus est et mihi : ego enim sum novissimus omnium apostolorum ⁹³. Sive ergo ego, sive illi, ita annuntiavimus ⁹⁴. » Et rursum tradens hæredibus eam quam ipse hæreditatem promeruit, dicit : « Timeo autem ne forte, sicut serpens seduxit Evam astutia sua, ita corrumpantur sensus vestri, et excidant a simplicitate (80) et castitate, quæ in Christo est. Si enim is qui venit, alium Christum prædicat quem non prædicavimus; aut Spiritum alium acceperitis quem non accepistis; aut aliud Evangelium, quod non accepistis; bene

⁸² Joan. xiii, 27. ⁸³ Ephes. iii, 8. ⁸⁴ Joan. xvi, 14. ⁸⁵ Act. ix, 15. ⁸⁶ Rom. xv, 15, 16. ⁸⁷ Ibid. ix, 1. ⁸⁸ Ibid. xv, 18. ⁸⁹ I Cor. xv, 9. ⁹⁰ II Cor. xii, 9. ⁹¹ Joan. xiv, 16. ⁹² II Cor. xiii, 3. ⁹³ I Cor. xv, 3-9. ⁹⁴ Ibid. 11.

(75) In codice est, « inter. » Sed unum annum Christi prædicationi, ac miraculis videtur ascribere Archelaus cum aliis antiquis Patribus : quare legendum, « intra. » Vide infra cap. 49.

(76) Locus corruptus. Forte, « in Spiritu. Influxit Spiritus, » etc.

(77) Melius Vulgata, « minimus, » Græce enim,

ἐλάχιστος.

(78) In codice Casinensi est, « magnifico hoc ore; » sed legendum censui « honore. »

(79) Forte, « insimul. » Vulgata, « simul. »

(80) In Casinensi, « corrumpantur sensus vestri a simplicitate. » Sed nos ex Vulgata supplevimus.

patere mini. Puto enim quia nihil minus feci vobis a cæteris apostolis ⁹². »

XXXV. Hæc autem dixit, ostendens omnes reliquos qui venerint, falsos apostolos, dolosos operarios, transfigurantes se in apostolos Christi : « Et non mirum; ipse enim Satanas transfiguratur se, velut angelum lucis (81). Quid ergo magnum, si et ministri ejus transfigurentur in ministros justitiæ : quorum finis erit secundum opera eorum ⁹³? » Indicat autem quales essent, et a quibus circumveniebantur. Volentibus autem Galatis ab Evangelio transferri, ait : « Miror quod sic tam cito transferimini ab eo qui vocavit vos, in aliud Evangelium : quod non est aliud; nisi sunt qui vos conturbant, et volunt avertere vos ab Evangelio Christi (82). Sed etiam si nos ipsi, aut angelus de cælo vobis annuntiaverit, præterquam quod traditum est vobis, anathema sit ⁹⁴. » Et rursum ait : « Mihi infimo omnium apostolorum (83) data est gratia hæc ⁹⁵. Quæ enim deerant tribulationum Christi, in carne mea adimpleo ⁹⁶. » Et in alio rursum loco proficitur, quia « super cæteros Christi minister ¹, » tanquam si postea omnino non sit alius expectandus; jubet enim neque angelum de cælo suscipi. Et quomodo de Perside venientem Manem (84), et dicentem se esse Paracletum, nos esse credimus? Ita enim agnosco ex hoc, quod unus iste sit ex illis qui transformantur, de quibus manifeste vobis indicavit vas electionis apostolus Paulus dicens : « Quia in novissimis temporibus recedent quidam a fide, attendentes spiritibus seductoribus, et doctrinis dæmoniorum, in hypocrisi mendacia loquentes, cauteriatam habentes conscientiam, prohibentium (85) nubere, abstinere se a cibis, quos Deus creavit ad percipiendum (86) cum gratiarum actione fidelibus, et his qui cognoverunt veritatem; quoniam omnis creatura Dei bona est, et nihil abjiciendum quod cum gratiarum actione percipitur ². » Sed et Spiritus evangelista Matthæus diligenter significat Domini nostri Jesu Christi sermonem : « Videte ne quis vos seducat; multi enim venient in nomine meo, dicentes : Ego sum Chri-

stus; et multos seducunt. Quod si etiam aliquis vobis dixerit : Ecce hic est Christus, aut ecce ibi, nolite credere. Exsurgent enim falsi christi, et falsi apostoli (87), et falsi prophetæ, et dabunt signa magna, et prodigia, ita ut in errore inducant, si potest fieri, etiam electos. Ecce prædixi vobis. Si dixerint vobis : Ecce in deserto est, nolite exire. Si dixerint vobis : Ecce in penetralibus, nolite credere ³. » Et post ista omnia mandata, iste nec signum quidem aliquod aut prodigium ullum ostendens, neque affinitatem aliquam habens; sed ne in numero quidem discipulorum positus, neque defuncto nostro obsecutus, cujus hæreditate gaudemus; cum neque ei languenti astiterit, non testis extiterit testamenti, imo potius cum ne in notitiam quidem venerit eorum, qui obsecuti sunt ægrotanti : postremo cum nullius prorsus accipiat testimonium, Paracletum se esse vult credi; cum etiam si signa et prodigia faceres, falsum Christum et falsum prophetam te reputari oporteret secundum Scripturas. Et ideo convenit nos cautius agere, secundum quod beatus Apostolus monet, dicens in Epistola quam (88) Colossensibus scripsit : « Permanete in fide fundati et radicati, et immobiles ab spe Evangelii quod audivimus (89), quod prædicatum est in omni creatura quæ sub cælo est ⁴. » Et rursum : « Sicut ergo accepistis Christum Jesum Dominum, in ipso (90) ambulate, radicati et fundati super ipsum, confirmati fide, sicuti docti estis, abundantes in gratiarum actione. Videte ne quis vos exspoliet per (91) philosophiam et inanem seductionem, secundum elementa mundi, et non secundum Christum, quia in ipso habitat omnis plenitudo deitatis ⁵. » Quibus omnibus ita diligenter expositis, beatus Apostolus, velut pater filiis, addit tanquam signaculum quoddam testamenti dicens : « Certamen bonum certavi, circum cucurri, fidem servavi. De cætero reposita est mihi justitiæ corona, quam reddet mihi Dominus in illa die justus iudex; non solum autem mihi, sed et omnibus qui diligunt adventum ejus ⁶. »

XXXVI. Nullum ex vobis, o Manes, Galatam fa-

⁹² II Cor. xi, 5-5. ⁹³ II Cor. xi, 14, 15. ⁹⁴ Gal. i, 6-8. ⁹⁵ Ephes. iii, 8. ⁹⁶ Coloss. i, 24. ¹ II Cor. xi, 23. ² I Tim. iv, 1-4. ³ Math. xxiv, 4, 5, 25-26. ⁴ Coloss. i, 23. ⁵ Coloss. ii, 6-9. ⁶ II Tim. iv, 7, 8.

(81) Ita et Cyprianus haud procul ab initio libri *De unitate Ecclesiæ*, ac si Græco textu esset ὄς. Sed Vulgata et Tertullianus pluribus in locis legunt, « in angelum lucis. »

(82) Melius Vulgata, astipulantibus Cypriano, Ambrosio, Hieronymo et Augustino, « convertere Evangelium Christi; » licet Tertullianus *adv. Marcionem* lib. iv, cap. 5, « pervertere, » legisse videatur.

(83) Græce est, ἁγίων, « sanctorum, » ut habet Vulgata.

(84) In Casinensi corruptum est hic locus, habet enim « de Persida venientem monet; » sed legendum, « Manem, vel modo, etc. »

(85) In Vulgata juxta Græcum textum est, « loquentium, habentium, prohibentium. » Aut igitur hic eodem modo legendum, aut corrigendum, « prohibentes. » Sed hanc lectionem antiqua etiam

apud Tertullianum versio improbat, quæ Vulgatæ hac in parte similis est.

(86) In Casinensi est, « ad perficiendum. » Sed Vulgatæ lectionem substituere satius visum est.

(87) Verba illa, « et falsi apostoli, » ab interprete Archelai videntur adjuncta, explicationis causa; nam nec in Græco, nec in Vulgata, nec apud Cyprianum aliosque Patres leguntur.

(88) Vocem, « quam, » nos addidimus, ita sensu poscente. Aut forte, « scripta, » legendum.

(89) In Vulgata, « audistis. »

(90) Ita Vulgata; in codice autem Casinensi legitur, « in ipsum. »

(91) Casinensis codex, « exspoliet, et per. » Cypriano initio libri *De bono patientiæ*, habet, « deprædetur per philosophiam. » Græce est σαλαγωγών, quod verbum Vulgata, « decipiat, » et Tertullianus, *De præscript.*, c. 7, « circumveniet, » interpretantur.

cies, nec ita nos transferes (92) a fide Christi; etiamsi signa et prodigia facias, etiamsi mortuos suscitares, etiamsi imaginem nobis Pauli ipsius afferas, anathema es, Satana (93); præscriptum est enim de te; præmoniti et præstructi sumus a sanctis Scripturis. Vas es Antichristi, et neque bonum vas, sed sordidum et indignum, quod ille sicut aliquis barbarus vel tyrannus, cum in eos qui sub legum (94) iustitia degunt, conatur irruere, præmisit prius tanquam morti destinatum, ad explorandum quanta et qualis sit legitimi regis virtus ac populi: ipse enim inopinatus irruere pertimuit, sed neque alium ex necessariis viris mittere ullum ausus est, ne quid pateretur adversi. Talem te nobis, sub bono et sancto rege positus, velut morti destinatum, rex tuus præmisit Antichristus. Et hæc quidem non inexplorata proloquor; sed ex eo quod nullam te video facere virtutem, ita de te sentio. Illum enim et in angelum lucis transformandum, et ministros ejus tales adventuros prænoscimur, et signa et prodigia facturos, ita ut, si possibile sit, etiam electi seducantur⁷. Quis ergo es tu, qui neque necessarium aliquem locum sortitus es a patre tuo Satana? Nam quem mortuum suscitares? quod profluvium sanguinis sistis? Quos luto (95) cæci oculos illinitos videre facis? Quando esurientem turbam paucis panibus reficis? Ubi super aquas incedis, aut quis te vidit ex his qui in Jerusalem habitant? Persa barbare, non Græcorum linguæ, non Ægyptiorum, non Romanorum, non ullius alterius linguæ scientiam habere potuisti; sed Chaldæorum (96) solum, quæ ne in numerum quidem aliquem ducitur; nullum alium loquentem audire potes. Non ita Spiritus sanctus, absit hoc malum! sed omnibus dividit, et omnia linguarum genera novit, et agnoscit universa, et omnibus omnia efficitur, ita ut eum etiam cordis cogitata non lateant. Quid enim dicit Scriptura? quia unusquisque propria sua lingua audiebat per Paracletum Spiritum loquentes apostolos⁸. Sed quid amplius dicabo? Barba (97) sacerdos Mithræ, et collusor, solem tantum coles Mithram locorum mysticorum illuminatorem (98), ut opinaris, et conscium, hoc est quod apud eos ludes, et tanquam elegans minus perages mysteria. Verum quid ego hæc indignanter accipio? D

Nonne oportet te multiplicari tanquam zizania, usquequo ille ipse magnus pater tuus adveniat, suscitans mortuos, pene usque ad gehennam omnes persequens qui sibi obtemperare noluerint, plurimos deterrens arrogantiae metu quo est ipse circumdatus, aliis adhibens minas, vultus sui conversione et circumductione ludificans: sed ultra non proficiet⁹; insipientia enim ejus omnibus divulgata erit, sicut Jamnes et Mambres. *Judices dixerunt*: Sicut ex te comperimus, tanquam apostolo Paulo dicente, insuper etiam ab Evangelio præscribente nulli alii æque in posterum (99) præbetur ingressus ad prædicandum, vel docendum, vel ad evangelizandum, vel prophetandum in hac vita duntaxat, nisi forte falsus propheta habeatur, aut falsus Christus. Unde cum dixeris in Paulo fuisse Paracletum, et ipsum omnia consignasse, quare dixit: « Ex parte scimus, et ex parte prophetamus; cum autem venerit quod perfectum est, id quod ex parte est destruetur¹⁰: » quem alium expectans, hoc dixit? Quod si ipse confitetur expectare se aliquem perfectum; et si venire aliquem necesse est, ostende nobis de quo dicat? ne forte in hunc videatur iste sermo recurrere, aut in eum qui misit illum, Satanam, sicut tu dicis. Si enim confiteris venturum esse quod perfectum est, non potest esse Satanas; si autem Satanam expectas, non potest esse perfectum.

XXXVII. *Archelaus dixit*: Quoniam non sine Deo dicta sunt quæ a beato Paulo prolata sunt, certum est, quod Dominum nostrum Jesum Christum dixerit expectandum esse perfectum, qui solus Patrem novit, et cui voluerit revelare¹¹, sicut possum ex verbis ipsius demonstrare. Sed quia, cum venerit quod perfectum est, destruetur id quod ex parte est; iste vero sese asseverat esse perfectum; quid destruxit ostendat: quod enim destruetur, ignorantia est quæ in nobis est. Dicat igitur, quid destruxit, quid in notitiam protulit? Si quid facere potest, faciat, ut credi ei possit? Sermo vero iste, quantam habeat virtutem, si potuerit diligenter intelligi, ita demum credi poterit his quæ a me fuerint asserta. Igitur in prima ad Corinthios Epistola hæc dicit Paulus de perfectio, qui venturus est: « Sive prophetiæ destruentur, sive linguæ cessa-

⁷ Matth. xxiv, 24. ⁸ Act. ii, 6. ⁹ II Tim. iii, 8, 9. ¹⁰ I Cor. xiii, 9, 10. ¹¹ Matth. xi, 27.

(92) In eodem codice corruptissime legitur, « Galatam facies vicit, o nostras feras. » Nos modica mutatione locum hunc restituere conati sumus.

(93) Et hic mire depravatus est idem codex, in quo legitur, « anathema esse ana. » An recte nos emendaverimus doctorum esto judicium. Vide etiam an corrigendum sit, « anathema es et maranatha. »

(94) Vide an, « regum. »

(95) In Casinensi, « quod luto. »

(96) Chaldæorum siquidem linguam Syriacæ dialectum esse tradit Abulfaragius in *Historia dynastiarum*, pag. 11.

(97) Ita in codice Casinensi, quod tamen nonnulli fortasse emendandum putarent hoc pacto, « quid amplius dicam? Barbare. » Sed fieri potest, ut verbo « dicare » usus sit rudis interpres pro contendere,

dicam trahere, vel dicacem esse.

(98) Quæ sequuntur, nostris conjecturis emendavimus; nam in Casinensi codice hic mire corrupto scribitur, « locorum mysteriorum illuminatorem. » Mox, « apud eos ludis. » Et infra, « adveniat? suscitans mortuos? pene usque ad gehennam omnes persequens, qui si ut obtemperare noluerit, plurimos deterrens arrogantiae metu. Quod est ipse circumdatus, aliis adhibet minas vultus sui conversione circumdatio ludificat. Sed, » etc. Manes autem tanquam Mithræ sacerdos traducitur, quia solem venerabantur Manichæi, ut alibi ostendo.

(99) In Casinensi est, « nulli alio atque posterum; » quem locum, uti editum est legendum censui.

bunt, sive scientia destruetur; ex parte enim sci-
mus, et ex parte prophetamus. Cum autem venerit
quod perfectum est, id quod ex parte est, destrue-
tur ¹². » Vide ergo quantam in sese habeat virtutem
quod perfectum est, et cuius sit ordinis ista per-
fectio. Dicat autem iste quam destruxerit proph-
etiam Judæorum ac Hebræorum, seu (1) linguas ces-
sare fecit Græcorum, aut eorum qui idola colunt,
vel quæ alia dogmata destruxit, Valentiniani, aut
Marcionis, aut Tatiani, aut Sabelli cæterorumque
qui propriam sibimetipsis scientiam composuerunt.
Quem horum destruxit, dicat, aut quando destruet,
quasi perfectus? Inducias fortassis aliquas querit?
Non plane, non tam (2) obscure et ignobiliter ad-
veniet ille, qui perfectus est, id est Jesus Christus
Dominus noster. Sed sicut rex adveniens ad urbem
suam, præmittit primo protectores suos (3), signa,
dracones, labaros, duces, principes, præfectos, et
universa continuo commoventur, aliis vero me-
tuentibus, aliis vero gaudentibus pro expectatione
regis: ita et Dominus meus Jesus qui est vere per-
fectus, adveniens præmittit in primo gloriam suam,
incontaminati atque immaculati regni prædicatores
sacratos; et tunc universa creatura commovebitur,
et conturbabitur, supplicans atque obsecrans, usque-
quo eam servitute liberet. Humanum vero genus me-
tuat necesse est, et quamplurimum conturbetur (4),
pro eo quod multa delicta commiserit; soli vero justi
lætabuntur, exspectantes quæ sibi promissa sunt;
nec ultra mundanarum rerum substantia permane-
bit, omnia destruentur, sive prophetiæ sive horum
libri, sive linguæ totius generis cessabunt, eo quod
ultra non egeant solliciti esse homines, et cogitare
de his quæ ad vitam necessaria sunt, sive scientia
quorumcunque doctorum etiam ipsa destruetur:
nihil enim horum sufferre poterit magni illius re-
gis adventum. Sicut enim parva scintilla ad splen-
dorem solis admota assumitur, illico non apparet;
ita universa creatura, omnis prophetia, cuncta
scientia, universæ linguæ, sicut superius diximus,
destruentur. Sed quia cælestis regis præsentiam
paucis verbis, et fragilibus et valde infirmis expo-
nere non valet humana natura, ut fortasse sancto-
rum debeat esse et valde dignorum de ipso aliquid
enarrare; tamen necessitatis causa, ista me sufficit
protulisse, hujus importunitate compulsus, ut istum
vobis qualis esset ostenderem.

¹² I Cor. XIII, 8-10. ¹³ Philipp. II, 15. ¹⁴ Ibid.

(1) In Casinensi est, « sed, » prava lectio.

(2) Codex Casinensis, « non plane nota. » Sed
omissas ab oscitante librario lineolas censui, quæ
vocalibus superpositæ consonantes designarent.

(3) De his late post Gothofredum Ducangius in
Glossario.

(4) In codice Casinensi, « et cum plurimum con-
turbetur. »

(5) Valentinianum vocat, quem alii Valentinum
nominant, celebrem apostolicorum temporum hæresi-
archam.

(6) In codice Casinensi est, « sicut istius para-

XXXVIII. Et ego quidem beatifico Marcionem,
et Valentinianum (5), ac Basilidem aliosque hære-
ticos, sic ut istius comparatione (6), qui velut in-
tellectu aliquo usi sunt, qui videntur sibi omnem
Scripturam posse intelligere, et ita se ductores
statuerunt iis qui (7) se audire voluissent; nullus
tamen ipsorum ausus est Deum se prædicare, vel
Christum, vel Paracletum, sicut iste, qui aliquando
quidem de sæculis disputat, aliquando de sole,
quomodo facta sint, tanquam major ipse sit eorum;
omnis enim qui de aliquo exponit quomodo factus
sit, majorem se et antiquiorem ostendit esse, quam
est ille de quo dicit. Quis autem et de substantia
Dei dicere audeat, nisi forte solus Dominus noster
Jesus Christus? Quæ quidem ego non ex meis ver-
bis astruo, sed Scripturæ quæ nos edocuit, auctori-
tate confirmo; quoniam quidem et Apostolus dicit
ad nos: « Ut sitis sicut luminaria in hoc mundo,
verbum vitæ continentis ad gloriam meam in diem
Christi, quoniam non in vacuum cucurri, nec in
vacuum laboravi ¹⁵. » Intelligere debemus quæ sit
vis et ratio sermonis hujus; verbum enim ducis
obinet locum, opera vero regis (8). Sicut ergo ali-
quis regi suo adventanti, omnes qui sub cura sua
sunt, studet obedientes, paratos et charos hilares-
que ostendere ac devotos, sed etiam innocentes ac
bonis omnibus abundantes, ut ipse laudem conse-
quatur a rege, et majore ab eo honore dignus ha-
beat, tanquam bene gubernata quæ sibi est com-
missa provincia: ita et beatus Paulus dicit ad nos:
« Ut sitis velut luminaria in hoc mundo, verbum
vitæ continentis ad gloriam meam in diem Chri-
sti ¹⁶. » Scilicet quod Dominus noster Jesus Christus
veniens, videat profecisse doctrinam ejus in nobis;
et quia non in vacuum currit, nec in vacuum la-
boravit, retribuatur ei debitam coronam. Et rursus
quoque in eadem epistola commonet nos, ne ter-
rena sapiamus, sed conversationem nostram debere
esse in cælis ¹⁷; unde et Salvatorem exspectamus
Dominum nostrum Jesum Christum. Et quoniam
nobis non est tutum scire ultimam diem, designa-
vit in Epistola quam scribit ad Thessalonicenses.
« De temporibus autem et momentis, fratres, non
habetis opus, ut aliquid vobis scribam; ipsi enim
diligenter scitis, quia dies Domini, sicut fur in
nocte, ita veniet ¹⁸. » Et quomodo nunc astat isto
persuadens, et rogans unumquemque manichæum

¹⁵ Philipp. III, 19. ¹⁶ I Thessal. V, 1, 2.

tionem. » Sed legendum, « sic ut istius comparatio-
ne. » Archelaus enim beatos facit Marcionem alios-
que hæreticos, non quod ita de illis sentiendum
sit; sed quod Maneti insanissimo comparati, minus
errare deprehendantur.

(7) Casinensi, « ita seductores statuerunt, qui. »

(8) Cur hæc cum præcedentibus non cohæreant,
vide præfationem nostram in *Archelao*. Sensus au-
tem esse videtur, solius Regis, perfecti videlicet
illius qui exspectatur, opus esse, hominum igno-
rantiam, ut antea dixit, penitus destruere, quod
non præstiterat Manes.

effici, et circumvenit, et ingreditur domos, decipere quærens animas oneratas peccatis¹⁶? Sed nos non ita sentimus; quin potius res ipsas proferamus in medium, et conferamus, si placet, ad perfectum Paracletum. Videtis enim quia interdum interrogat, nonnunquam deprecatur. Sed scriptum est in Evangelio Salvatoris nostri, quia et illi qui a sinistris regis assistunt, dicent: « Domine, quando te vidimus esurientem, aut sitientem, aut nudum, aut peregrinum, aut in carcere (9), et non ministravimus tibi¹⁷? » rogantes ut sibi indulgeret; sed quid illis respondit justus iudex Rex? « Discedite a me in ignem æternum, operarii iniquitatis¹⁸. » Abiecit eos in æternum ignem, cum illi rogare non cessent. Videsne, quid sit perfecti Regis adventus? non talem, qualem tu asseris perfectionem. Quod si post ipsum expectandus est magnus iudicii dies, multo utique hic illo inferior est. Quod si inferior erit, perfectus non erit. Si perfectus non erit, non de ipso dicit Apostolus. Quod si non de ipso dicit Apostolus, iste autem de se dictum esse mentitur, pseudo-propheta utique iudicandus est. Sed et multa alia horum similia dici possunt; quæ si omnia persequi velimus, nullum nobis tempus ad omnia explenda sufficit. Unde abundare exiitavi de multis pauca dixisse, reliquas partes tractatus hujus exsequi volentibus derelinquens.

XXXIX. His auditis dederunt gloriam Deo immensam, et ipso dignam; Archelaum vero multis honoribus affecerunt. Tunc Marcellus assurgens, et stolas (10) exuens, circumdat Archelaum, atque osculis eum defixus amplectitur, et inhæret. Tunc vero infantes, qui forte convenerant, primi in Manem pellere ac fugere (11) cœperunt, quos turba reliqua insecuta, concitavit se ad effugiendum Manem. Quod cum pervidisset Archelaus, elevata in modum tubæ voce suâ, multitudinem cupiens cohibere, ait: Cessate, fratres dilecti, ne forte rei sanguinis inveniamur in die iudicii; scriptum est enim de talibus, quia « oportet et hæreses esse inter vos, ut qui probati sunt, manifesti fiant inter vos¹⁹. » Et his dictis, sedatæ sunt turbæ. Quoniam vero placuit Marcellō disputationem hanc excipi atque describi, contradicere non potui, confisus de benignitate legentium, quod veniam dabunt, si quid imperitum aut rusticum sonabit oratio; hoc enim tantum est quod studemus, ut rei gestæ cognitio studiosum quemque non lateat. Tunc ergo, cum effugisset Manes, nusquam comparuit. Turbo vero minister Ar-

chelaō traditur a Marcellō, quem cum diacono Archelaus ordinaret, in Marcelli contubernio perseveravit. Manes autem fugiens advenit ad quemdam vicum longe ab urbe positum, qui appellabatur Diodori. Erat autem presbyter loci illius nomine et ipse Diodorus (12), quietus et mitis, fidei ac famæ bonæ valde: et cum quadam die Manes, congregata turba, concionaretur (13), ac peregrina quædam et aliena a paterna traditione populo qui astabat assereret, nullum omnino ex his formidans quod sibi posset obsistere, Diodorus videns proficere ejus nequitiam, deliberat Archelaō mittere epistolam, continentem hæc.

ARCHELAO EPISCOPO DIODORUS S. D. (14).

XL. Scire te volo, religiosissime Pater, quoniam advenit quidam in diebus istis, nomine Manes, ad loca nostra, qui Novi Testamenti doctrinam se adimplere promittit. Et quidem erant quædam in his quæ ab eo dicebantur, nostræ fidei; quædam vero assererat longe diversa ab iis quæ a nostra paterna traditione descendunt (15). Interpretabatur enim quædam aliene, quibus etiam ex propriis addebat, quæ mihi valde peregrina visa sunt et infida. Pro quibus etiam permotus sum scribere hæc ad te, sciens doctrinæ tuæ perfectum et plenissimum sensum, quoniam latere te horum nihil potest; et ideo confisus sum ad explananda nobis hæc invidia te non posse prohiberi. Quamvis nec ego quidem in alterum aliquem inclinari potuerim sensum, tamen propter simplices quosque, tuæ auctoritatis compulsus sum implorare sermonem. Revera enim vir valde vehemens tam sermone quam opere, sed et aspectu ipso atque habitu apparet. Sed et pauca quædam, quæ retinere possum ex iis quæ ab eo dicta sunt, scribo tibi, sciens quia ex iis etiam reliqua intelliges. Nosti quia morem hunc habent qui dogma aliquod asserere volunt, ut quæcunque voluerint de Scripturis assumere, hæc præpensius sui intelligentia depravent. Sed hoc prævertens apostolicus denotat sermo, dicens: « Si quis vobis annuntiaverit præter quod accepistis, anathema sit²⁰. » Itaque post hæc quæ semel ab apostolis tradita sunt, ultra non oportet quidquam aliud suscipere discipulum Christi. Verum ne sermonem longius protraham, ad propositum redeo. Legem Moysi, ut breviter dicam, dicebat hic non esse Dei boni sed maligni principis, nec habere eam quidquam cognitionis ad novam legem Christi, sed esse contrariam et inimicam, alteram alteri obsistentem. Ego audiens,

¹⁶ II Tim. III, 6. ¹⁷ Matth. xxv, 44. ¹⁸ Luc. XIII, 27. ¹⁹ I Cor. XI, 19. ²⁰ Galat. I, 8.

(9) Ita Vulgata juxta Græcum textum, Cyprianus lib. *De opere et eleemosynis*, aliique. Casinensis tamen habet, « in carcerem. »

(10) Forte, « stolam. »

(11) « Fugere, » et « effugere, » pro fugare, in fugam conjicere, suo loquendi more dicit antiquus interpres.

(12) Nescio quo pacto Diodorum hunc Tryphona vocet Epiphanius in hac Manichaorum hæc. n. 11.

(13) In Casinensi codice, « continuaretur. »

(14) Meminit hujus epistolæ Epiphanius in hac hæresi num. 11, ejusque argumentum, non autem verba, ut Petavius interpretatur, breviter refert. In titulo hujus epistolæ vox, « salutem, » deest in codice Casinensi, sed litteram s, eam vocem indicantem, repetere neglexit librarius, eo quod in fine præcedentis vocis exsistat.

(15) Videant hæretici quam clare tam hic, quam infra Diodorus antiquas Ecclesiæ traditiones sequendas amplectendasque esse declarat.

dicebam eis sermonem evangelicum, quomodo dixit Dominus noster Jesus Christus : « Non veni solvere legem, sed adimplere ²¹. » Ille vero ait, nequaquam eum hunc dixisse sermonem ; cum enim ipsam inveniamus eum resolvisse legem, necesse est nos hoc potius intelligere quod fecit. Deinde cœpit dicere plurima ex lege, multa etiam de Evangelio et apostolo Paulo, quæ sibi videntur esse contraria, quæ etiam cum fiducia dicens, nihil pertimescit ; credo quod habeat adjutorem draconem illum qui nobis semper inimicus est. Dicebat ergo quod ibi dixerit Deus : Ego divitem et pauperem facio ²² ; hic vero Jesus beatos diceret pauperes ²³ ; addebat etiam, quod nemo possit ejus esse discipulus, nisi renuntiaret omnibus quæ haberet ²⁴ : ibi vero Moyses, argentum et aurum ab Ægyptiis sumens, cum populo fugisset ex Ægypto ²⁵ ; Jesus autem nihil proximi desiderandum esse præcepit. Deinde quod ille oculum pro oculo, dentem pro dente in lege cavisset expendi ²⁶ ; noster vero Dominus percutienti unam maxillam, juberet etiam alteram præparari ²⁷. Quod ibi Moyses cum qui Sabbato opus fecisset, et non permansisset in omnibus quæ scripta sunt in lege, puniri lapidarique præcepit ²⁸, sicut factum est ei qui adhuc ignorans in Sabbato fascem ligni collegerat ; Jesus vero in Sabbato etiam lectum portare præcepit a se curato ²⁹ ; sed et discipulos in die Sabbati vellere spicas ³⁰ ac manibus conficere non prohibet, quod Sabbatis utique non licebat fieri. Et quid plura dicam ? multis et variis assertionibus hujuscemodi dogmata ab eo summo nisu atque summo studio affirmabantur. Nam ex auctoritate Apostoli, Moysi legem, legem esse mortis conabatur asserere ; Jesu vero legem, legem esse vitæ, per id quod ait : « In quo et idoneos nos faciat Deus (16) ministros novi Testamenti non littera, sed Spiritu. Littera enim occidit, Spiritus autem vivificat. Quod si ministerium mortis, in litteris formatum in lapidibus (17), factum est in gloria, ita ut non possent intendere filii Israel in faciem Moysi propter gloriam vultus ejus, quæ destruetur (18) ; quomodo non magis ministerium Spiritus erit in gloria ? Si enim ministerium damnationis gloria est, multo magis abundabit ministerium justitiæ ad gloriam. Neque enim glorificatum est, quod gloriosum factum est in hac parte, propter eam quæ supereminet gloriam : si enim quod destruetur per gloriam est, multo magis quod manet, in gloria est ³¹. » Sed hoc quidem sicut

²¹ Matth. v, 17. ²² Prov. xxii, 2. ²³ Matth. v, 5. ²⁴ Luc. vi, 29. ²⁵ Num. xv, 32. ²⁶ Marc. ii, 41. ²⁷ Gal. ii, 18. ²⁸ Rom. ii, 28. ²⁹ Rom. iv, 2. ³⁰

(16) Vulgata, « fecit Deus, » quod magis Græco textui consonum est.

(17) Vulgata ; « Ministratio mortis, litteris deformata in lapidibus ; » sed nostri interpretis lectio magis ad sensum Græci quo nunc utimur, textus accessit.

(18) Infra cap. 42 habet, « aboletur. »

(19) In Casinensi, « nam et abscissionem. » ommissa, ut patet, præpositione « per. » Sed et legi potest, « abscissione. »

ipse nosti, in secunda ad Corinthios Epistola. Addit autem ex prima Epistola, terrenos esse dicens discipulos veteris Testamenti et animales, et ideo carnem et sanguinem regnum Dei possidere non posse ³². Ipsum quoque Paulum ex propria sua persona dicebat asserere id quod ait : « Si ea quæ destruxi, iterum ædifico, prævaricatorum me æstimo ³³. » Sed et illud eundem ipsum evidentissime de carnis resurrectione dixisse, non esse Judæum qui in manifesto est, neque quæ in manifesto, in carne est circumcisio, neque secundum litteram, legem quidquam utilitatis retinere ³⁴. Et rursum quod Abraham habet gloriam, sed non apud Deum ³⁵. Tantummodo agnitionem peccati per legem fieri ³⁶. Sed et alia multa, legi obtreptans, inserebat, eo quod lex ipsa peccatum sit, in quibus simplices quique, dicente eo, movebantur, et usque ad Joannem igitur, aiebat, lex et prophetæ ³⁷. Aiebat autem Joannem regnum cœlorum prædicare ; nam et per abscissionem (19) capitis ejus hoc esse indicatum, quod omnibus prioribus et superioribus ejus abscissis, posteriora sola servanda sint. Ad hæc igitur nobis, o religiosissime Archelæ, paucis rescribere ; audivi enim non mediocriter tibi esse in talibus studium : Dei enim donum est, idcirco quod dignis et amicis suis, sibi que propositi societate conjunctis, Deus donat hæc munera. Nostrum enim est propositum præparare et proximos fieri benignæ ac diviti menti (20), et continuo ab ea largissima munera consequimur. Quoniam ergo in iis voto et proposito meo sermonis non sufficienti eruditio (idiotam enim me esse confiteor), ad te misi, sicut sæpius dixi, quæstionis hujus solutionem plenissimam recepturus. Incolumis mihi esto, Pater incomparabilis et honorabilis.

XLI. Accepta hac epistola, Archelæus admiratus est hominis audaciam ; sed interim Diodori allegationibus, ut res suadebat celere dare responsum, continuo scripsit hoc modo.

ARCHELAUS DIODORO PRESBYTERO FILIO HONORABILI SALUTEM (21).

Acceptis litteris tuis, valde gavisus sum, dilectissime. Cognovi autem quod vis iste qui ante hos dies ad me venerat, et scientiam aliam præter eam quæ apostolica est et ecclesiastica, introducere cupiebat, ad te quoque venerit ; quem quidem ego non admisi, in præsentem enim nobis disputantibus confutatus est. Et velim quidem omnia quæ a me dicta sunt, scribere tibi, ut ex his agnosceres fidem

³² Luc. xiv, 33. ³³ Exod. xii, 35. ³⁴ Exod. xxxi, 24. ³⁵ Luc. vi, 4. ³⁶ II Cor. iii, 6-11. ³⁷ I Cor. xv, 50. Rom. iii, 20. ²¹ Joan. i, 29.

(20) In Casinensi codice legitur, « præpararet proximus fieri benignæ hac diviti menti. » Et infra, « idiotam me esse confiteor. » Sed ita emendandum esse, uti editum est, nemo, ut arbitror, inficiat iverit.

(21) Hanc Archelæi epistolam, cum subsequentibus nonnullis usque ad caput 46 hujus operis edidit pariter ex codice Bobiensis Valesius, cujus varias lectiones adnotamus.

ejus; sed quia de vacanti fieri poterit (22) hoc, nunc quod irstat, paucis respondere tibi necessarium duxi, ad ea quæ mihi scripsisti quod ab illo dicerentur. Erat ergo ei summum studium (23), legem Moysi ostendere non esse consonantem legi Christi; et hæc ex nostris Scripturis asseverare tentabat. Nos vero ex eadem ipsa Scriptura non solum confirmavimus legem Moysi, et omnia quæ in ea scripta sunt; verum etiam omne vetus Testamentum convenire novo Testamento et consonare probavimus, unumque esse textum, tanquam si una vestis videatur ex subtegmine (24) atque stamine esse contexta. Hoc solum, quod veluti purpuram videmus in veste, novum Testamentum in textura (25) veteris Testamenti; gloriam enim Domini in eodem specularum (26). Non ergo abjiciendum est speculum (27), cum nobis ipsam imaginem rerum similem veramque demonstrat (28); quin potius et eo amplius honorandum est. Sed et puerum qui ad doctores a pædagogo (29) perducitur, cum adhuc parvulus est, nunquid cum ad ætatem pervenerit, dehonore (30) oportet pædagogum, propterea quod jam opera ejus non indiget (31), et potest solus jam sine ejus adminiculo ad scholas pergere atque ad auditoria properare? Aut rursum (32) parvulus qui lacte nutritus est, cum profecerit ad validiores cibos, cum injuria debet abjicere atque exhorrescere nutricis mamillas? quin potius veneratur et colit, et beneficii sui debitor (33) fatetur. Aliud etiam, si videtur, adhibemus (34) exemplum. Homo quidam projectum in terram cum vidisset infantem, et jam vehementer afflictum, collegit eum et nutrire apud se cepit (35), usquequo ad ætatem adolescentiæ perveniret, toleravitque omnes qui evenire solent nutritoribus labores (36). Accedit vero post tempus is qui naturalis ei fuerat pater, requirere puerum, et invenit eum apud illum qui nutrierat (37). Quid faciat hic puer, patre cognito? de justo enim puero mihi sermo est. Nonne multis donis munerato eo qui se educaverat, sequitur naturalem patrem pro respectu (38) hæreditatis?

²² Deut. xviii, 18. ²³ Joan. v, 46. ⁴⁰ Luc. xvi, 19.

(22) Cod. Bobiensis, « fieri potest.

(23) Cod. Bobiensis, « suum studium. »

(24) In Casinensi est, « ex subtegmine, et quæ stamine. » Sed nos Bobiensis cod. lectionem meliorem esse censuimus.

(25) Codd. Casin. et Bob., « in texturam. »

(26) Corruptus est hoc in loco Bobiensis codex, quem non recte Valesius corripit.

(27) Casinensis non recte, « speculum nobis per ipsam imaginem. » Sed melior alia Bobiensis codicis lectio, quam secuti sumus.

(28) Bobiensis, « demonstravit. »

(29) Et hic melior Bobiensis codicis lectio; nam Casinensis habet, « qui a doctore iis a pædagogo. »

(30) Codex Bobiensis, « dehonore. »

(31) Codex Casinensis, « oportet, et pædagogum, propter quod ore ejus non indiget. » Et paulo post, « atque plauditoria properare. » Sed nos Bobiensis codicis lectionem expressimus.

(32) Bobiensis, « ut rursum. »

(33) Casinensis « debitorem. » Forte, « et beneficii se debitorem fatetur. »

Ita mihi intelligendum est magnificum Dei famulum Moysen invenisse (39) populum afflictum ab Ægyptiis, quem assumptum nutriebat in deserto tanquam pater, docebat ut magister, regebat ut rector. Conservavit populum, usquequo veniret cujus est; et post aliquantum tempus adveniens pater oves recepit (40). Nonne per omnia honorabitur quidem ab eo qui tradidit gregem; gloriabitur vero ab iis qui ab eo conservati sunt? Quis igitur ita mentis insanæ est, o dilectissime Diodore, ut alienos a se dicat eos qui inter se conjuncti sunt, qui pro se invicem prophetarunt, qui æqualia et sibi similia atque cognita (41), imo potius germana signa ac prodigia demonstrarunt? et primo quidem Moyses ad populum dixit: « Prophetam vobis suscitabit Dominus Deus noster sicut me²⁸. » Jesus deinde ait: « De me enim Moyses locutus est³⁹. » Vides (42) quomodo dexteris sibi invicem tradunt, quamvis (43) alter propheta, alter vero Filius sit dilectus; alter fidelis famulus, alter vero Dominus agnoscat. Sed et quondam volens quis sine pædagogo ire ad scholas, non suscipitur a magistro dicente: Non eum suscipiam, nisi acceperit pædagogum. Quis sit autem de quo dicitur, breviter exponam. Homo quidam erat dives⁴⁰, gentiliter vivens, in multa luxuria quotidie degens; alius vero pauper erat vicinus ejus, qui ne quotidianum quidem cibum poterat (44) invenire. Accidit utrumque vita discedere et in infernum descendere, et pauperem mitti in locum requiei, et reliqua quæ nosti. Verumtamen erant d³⁸ fratres quinque, ea quæ et ipse egerat, agentes (45), sine dubio, quæ domi a tali magistro didicissent. Rogavit dives simul uno tempore ut edisceret majorem doctrinam; Abraham vero sciens, quoniam adhuc indigent pædagogo, ait ei: « Habent Moysen et prophetas. » Si enim illos non susceperint, ut ab eo velut pædagogo gubernentur, non poterunt majoris magistri capere doctrinam.

XLII. Sed et de aliis sermonibus, ut potero, exponam, id est, quod non contraria Moysi locutus

(34) Bobiensis, « adhibeamus. »

(35) Idem codex, « colligit et nutrire apud se quarit. »

(36) Idem codex, « qui venire solent nutritibus labores. »

(37) Idem codex, « accidit vero post tempus, ut is qui, etc., requireret puerum, et inveniret eum. »

(38) Codex Bobiensis, « patrem prospectu. » Et mox, « mihi intellige magnificum. »

(39) Male Casinensis, « venisse. »

(40) Bobiensis habet, « tanquam pater educabat. Ut magister regebat et conservabat populum, etc. Et cum post aliquantum tempus adveniens pater proprias oves recepit. »

(41) Codex Bobiensis, « qui æqualia atque cognata. » Mox, « ad populum; prophetam. »

(42) Male Casinensis codex, « unde. »

(43) Male Casinensis, « quam. »

(44) Codex Bobiensis, « potest, » mala lectio.

(45) Codex Bobiensis, « et ea quæ ipse gesserat agentes. » Et infra, « uno tempore discere majorem doctrinam ab Abraham. Abraham vero. »

est Jesus aut fecit (46). Primum quod ait, « Oculum pro oculo, dentem pro dente »⁴¹, hoc (47) justum est; quod autem cæsum præstare jubet et alteram maxillam, hoc bonitas est. Nunquid justitia bonitati contraria est? Absit (48)! profectus autem est de justitia ad bonitatem. Et rursus: « Dignus est operarius mercede sua »⁴². Quod si voluerit quis fraudem facere, exigi ab eo illa quæ per fraudem interceperat (49), justissimum est, maxime cum multa sit merces. Hoc autem dico, quando Ægyptii affligebant filios Israel per operum compulsores in fingendis lateribus, quod cum suppliciis Moyses totum pariter intra unum momentum temporis exegit. Nunquid hoc iniquitas (50) appellanda est? Absit! Illa sane bonitatis est abstinentia (51), cum utitur quis frugaliter, renuntians omnibus quæ superflua sunt. Quod vero (52) in Veteri Testamento dictum est: « Ego divitem facio et pauperem »⁴³; Jesus vero beatificat pauperes⁴⁴, non dixit sæcularis substantiæ (53) pauperes, sed pauperes spiritu, id est, qui non superbia inflammantur (54), sed humilitate se mitigant (55) et inclinant, non plus sapientes quam oportet sapere⁴⁵. Quam quidem adversarius quæstionem non competenter aptavit. Hic enim video et Jesum libenter intuentem divitum munera⁴⁶; cum in gazophylacio offeruntur; et parum hoc est (56), si a solis divitibus in gazophylacio munera offeruntur (57); imo vero etiam duo minuta pauperulæ viduæ libenter suscipiuntur, in quo amplius aliquid, quam quod Moyses præceperat de suscipienda pecunia demonstratur. Ille enim ab his qui habebant accipiebat (58); hic autem accipit etiam ab his qui non habent. Sed, ait, scriptum est: « Nisi quis renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus »⁴⁷. Rursum video centurionem, valde divitem et sæculari præditum potestate, fidem habere plusquam omnem Israelitam⁴⁸; ut si quis fuit (59), etiam qui renuntiaverat a centurione superatur in fide. Sed dicit (60) nobis

⁴¹ Matth. v, 32. ⁴² Matth. x, 10. ⁴³ Prov. xxii, 2. ⁴⁴ Matth. vi, 5. ⁴⁵ Rom. xii, 3. ⁴⁶ Marc. xii, 41. ⁴⁷ Luc. xiv, 33. ⁴⁸ Matth. viii, 10. ⁴⁹ Matth. xii, 8. ⁵⁰ Marc. ii, 19. ⁵¹ Matth. vii, 15. ⁵² Matth. xxiii, 7. ⁵³ Matth. v, 8. ⁵⁴ Matth. vii, 12.

(46) Male Casinensis, « autem fecit. » At in Bobiensi codice sequitur, « Primum quidem, quod ait. »

(47) Codex Bobiensis, « in hoc. »

(48) In Bobiensi codice hic plura verba desunt; habet enim, « hoc bonitas est. Absit. »

(49) Codex Bobiensis, « et exigi ab eo illa, quæ fraude interceperat. » Casinensis vero, « exigi ab eo illa quæ fraudem interceperat. » Nos ex utroque codice meliorem lectionem conflavimus.

(50) Bobiensis, « exigit. Nunquid iniquitas. »

(51) Hinc patet Valesium recte ad marginem emendasse Bobiensis codicis lectionem, quæ habet, « absentia. »

(52) Codex Bobiensis: « Quod ergo, » et mox, « Jesus beatificat. »

(53) Codex Bobiensis, « sæculari substantia. »

(54) Forte, « inflantur. »

(55) Codex Bobiensis, « humilitate mitigant. »

(56) Codex Casinensis, « offeruntur, et pauperum hoc est. » Bobiensis autem, « offeruntur, et parum hoc est, » quæ vera est hujus loci lectio.

(57) Codex Bobiensis, « inferuntur. »

A quis: Non est ergo bonum renuntiare divitiis. Bonum, inquam, his qui possunt; sed abuti (61) divitiis ad opus justitiæ atque misericordiæ parem gratiam tribuit ac si universis pariter renuntietur. De eo autem quod dicit, destructum esse Sabbatum, non plane destruxit; ipse enim Dominus (62) erat Sabbati⁴⁹; tanquam si sponsi quis custodiens torum diligenter exstructum (63), a nullo alio extraneo vexari vel contingi patiatur (64), usquequo ipse sponsus adveniat; et cum advenerit, strato suo sicut libuerit utatur, vel hi quos ipse secum jusserit introire. Testimonium etiam dedit his quæ dicimus, cœlesti voce ipse Dominus Jesus Christus dicens: « Nunquid potestis filios sponsi (65) facere jejunare, donec cum ipsis est sponsus »⁵⁰? Sed circumcisionem non abjecit, quin potius ipse pro nobis in semetipsum causam circumcisionis exceperit (66), labore nos relevans, et pati nos frustra doloris aliquid non sinens. Quid enim prodest, circumcidenti se quidem et adversus proximum suum pessima cogitanti? Voluit autem magis largissimæ viæ spatia compendioso nobis tramite demonstrare (67), ne forte cum longa spatia circumimus, ante nobis dies claudatur in noctem; et dum de foris quidem splendidi hominibus apparemus, intrinsecus lupis rapacibus comparemur⁵¹, aut sepulcris conferamur dealbatis⁵². Multo enim (68) ille huic præferendus est qui veste squalida ac detrita circumdatus, nihil mali in corde suo conclusum retinet adversus proximum. Cordis enim (69) circumcisio sola salutem confert: nihil præstat eis ista carnalis, nisi forte spirituali circumcisione muniantur. Audi etiam quid dicit Scriptura: « Beati mundo corde, quia ipsi Deum videbunt »⁵³. Quid ergo mihi opus est laborare, cum cognoverim compendia viæ (70), si possum mundus esse corde, sicut et si quis prævaleat in duobus mandatis omnem legem implere et prophetas⁵⁴? Post hæc vero omnia edocet apostolorum maximus Paulus, dicens:

(58) Idem codex, « ab his tantummodo, qui habebant suscipiebant. »

(59) Idem codex, « omnem Israel, ut si quis fuerit. »

(60) Codex Bobiensis, « dicit. »

(61) Bobiensis codex, « sed et abuti. » Forte, « sed et uti, » vel, « sed etiam uti. »

(62) Codex Casinensis, « Deus. »

(63) Ita cod. Bobiensis; nam Casinensis male, « exstruxit. »

(64) Idem codex, « patitur. » Et mox, « quos secum. »

(65) In Græco est υἱοὶ νυμφῶνος, « filii thalamus sponsalis, » seu, ut vertit Vulgata, « filii nuptiarum; » quæ meliores sunt hujus loci versiones.

(66) Codex Bobiensis, « suscepit. »

(67) Codex Bobiensis, « viæ compendiosum nobis tramite demonstrare. »

(68) Idem codex, « multum enim. »

(69) Idem codex, « cordis ergo. » Et mox, « nihil præstante carnali. » Et infra, « muniantur. »

(70) Idem codex, « compendium viæ. »

« Aut experimentum (71) quæritis ejus qui in me loquitur. Christus ⁸³? » Quid ergo mihi opus est circumcissione (72), cum possim et in præputio justificari? Et scriptum est: « Si quis circumcisus est, non adducat præputium; aut si quis in præputio est, non circumcidatur: utrumque enim nihil est, nisi observatio mandatorum Dei ⁸⁴ (73). » Cum ergo nullum possit salvare circumcisio, non magnopere requirenda est; maxime cum si quis in præputio vocatus fuerit et circumcidi voluerit, continuo prævaricator legis (74) efficiatur. Si enim circumcidor, et mandata legis adimpleo ut salvari possim; in circumcisus et in præputio positus, multo magis mandata custodiens habebō vitam. In spiritu enim circumcisionem cordis accepi, non jam litteræ (75) per atramentum, in quo laus non ex hominibus, sed ex Deo est ⁸⁵. Non ergo referatur ad me hujusmodi incusatio. Sicut enim aliquis (76) dives multis auri atque argenti talentis, ita ut omne (77) domestici usus ministerium ex hujusmodi metallis habeat structum, in nullo vasis fictilis speciem requirit; sed non propterea figuli opus aut ars fictilium (78) vasorum ab eo detestanda est: ita etiam ego gratia Dei dives factus et cordis circumcisionem consecutus (79), nequaquam vilissimæ illius circumcisionis indigeo, nec tamen malam esse dico. Absit. Quod si diligentius de his voluerit aliquis edoceri, inveniet hæc in (80) Epistola prima Apostoli plenissime tractata (81).

XLIII. De velamento vero Moysi, et de ministerio mortis, dicam sermone brevissimo. Non enim valde mihi hæc insinuare aliquid adversus legem videntur. Ait ergo sermo propositus (82): « Quod si mi-

nisterium mortis, in litteris formatum in lapidibus, factum est in gloria, ita ut non possent filii Israel intendere in faciem Moysi propter gloriam vultus ejus quæ aboletur ⁸⁷; » et reliqua: tamen gloriam esse confitetur in vultu Moysi, quod est amicum nobis. Quod si destruitur, et velamen habet (83) lectio ejus, hoc me non exacerbat, neque conturbat, si tantum in eo gloria sit. Neque vero omnigene in ignobilitatem (84) redigitur, quod destruetur (85). Cum enim de gloria disputat Scriptura, scisse se differentias gloriæ (86) testatur: « Alia enim, inquit, gloria (87) solis, alia gloria lunæ, alia gloria stellarum; stella enim a stella differt in gloria ⁸⁸. » Si enim sol majorem habet gloriam quam luna, non continuo in ignobilitatem luna redigitur. Ita et si Dominus meus Jesus Christus præcellit in gloria Moysen, tanquam Dominus famulum, non continuo respuenda est gloria Moysi: ita enim possumus satisfacere auditoribus, sicut et verbi ipsius natura persuadet (88), ex Scripturis, quæ dicimus, affirmantes vel certe etiam exemplis ea manifestius comprobantes. Si quis lucernam accenderit nocte, cum sol ortus fuerit, parvo lucernæ igne non indiget, propter splendorem solis ubique radiantis; sed non ideo abiecit lucernam, veluti contrariam soli; quin potius comperto ejus usu, etiam diligentius servavit (89). Custodivit ergo populum lex Moysi tanquam lucerna, usquequo sol nobis verus Salvator noster oriretur, sicut et ait: « Et illuminabit Christus ⁹⁰. » Sed quod dicit: « Obscurati sunt sensus eorum. Usque in hodiernum enim ipsum velamen manet in lectione (90) veteris Testamenti. Non revelatur, quia in Christo destruitur (91).

⁸³ II Cor. xiii, 3. ⁸⁴ I Cor. vii, 18. ⁸⁵ Rom. ii, 29. ⁸⁶ II Cor. iii, 7. ⁸⁷ I Cor. xv, 41. ⁸⁸ Ephes. v, 14.

(71) Idem codex, « dicens, experimentum. »

(72) Idem codex, « circumcisio. »

(73) Melius Vulgata juxta fidem Græci textus: « Circumcisus aliquis vocatus est? non adducat præputium. In præputio aliquis vocatus est? non circumcidatur. Circumcisio nihil est, et præputium nihil est: sed observatio mandatorum Dei. »

(74) Codex Bobiensis, « prædicator legis, » mala lectio.

(75) Legendum forsitan, « littera, » ut cum D. Pauli loco in Epistola ad Romanos ad quem Archelaus respicit, concordet.

(76) Male Casinensis codex, « alius. »

(77) Bobiensis, « talentis repletus, ita omne. »

(78) Codex Bobiensis, « figuli opus auferis, aut fictilium. » Casinensis vero, figuli opus et ars aut fictilium; » sed videtur legendum, « figuli opus, aut ars fictilium, » uti editum est.

(79) Codex Bobiensis, « dives factus sum, et cordis circumcisionem consecutus, nequaquam. » At Casinensis, « dives factus et circumcisionem consecutus, nec quemquam. » Nos Casinensem ex Bobiensis partim supplevimus, partim emendavimus.

(80) Epistolam primam intelligit Epistolam ad Romanos quam ab antiquissimis Ecclesiæ temporibus primum inter Pauli epistolas locum habuisse, vel ex hoc Archelai loco apparet. Vide Epiphanium in hæresi 42, ubi crimini vertit Marcioni, quod Epistolam ad Romanos quarto loco inter D. Pauli Epi-

stolas collocaverit. Vide etiam supra cap. 34.

(81) Male codicis Bobiensis, « plenissime pertractans. »

(82) Male codicis Bobiensis, « propheticus. » Et mox, « litteris firmatum. »

(83) Bobiensis codex, « si habet. »

(84) Codex Bobiensis et hic corruptam lectionem exhibet, nempe, « gloria; neque vero, omni genere in nobilitate. » Valesius recte emendat, « in ignobilitatem. »

(85) Codex Bobiensis, « destruitur. »

(86) Idem codex, « scis esse differentias gloriæ; alia enim gloria. » Mala lectio.

(87) Vulgata, Irenæus lib. ii, cap. 24, et Cyprianus lib. iii, *Testim. ad Quirinum*, cap. 58, habent, « claritas, » pro « gloria. » Sed postrema vox placuit etiam Tertulliano *De resurr. carnis*, cap. 52.

(88) Bobiensis, « natura demonstrat. » Mox, « exemplis manifestius. » Et infra, « sol exortus. »

(89) In codice Bobiensis, « servavit. » Male Casinensis codex, « observavit. » Et infra, « antequam lucerna. » Econtra pejor in sequentibus Bobiensis codicis lectio, ubi sic se habet, « sol nobis verus Salvator orietur, sicut ait, et illuminat tibi Christus. Sed qui dicit. »

(90) Codex Bobiensis, et Vulgata ita legunt, sed in Casinensi habetur, « tenet et in lectione. »

(91) Codex Casinensis, « destructur; » lectio Vulgatæ contraria, quæ etiam habet, « non revelatum » utrobique juxta fidem Græci textus.

Usque in hodiernum enim, cum legitur Moyses, A velamen est positum super cor eorum. Cum autem conversus fuerit ad Dominum, auferetur velamen (92). Dominus autem Spiritus est ⁶⁰. » Quid (93) inquit? Usque in hodiernum præsens est Moyses? non dormivit, non requievit, non abscessit e vita? Quomodo in hodiernum (94) dicit? Sed intueri velamen, ubi dicit, positum supra cor eorum, in lectione eorum. Hæc est (95) vox quæ arguit filios Israel, legentes Moysen et non intelligentes, neque convertentes se ad Dominum; quoniam ipse est, qui a Moysse prophetatus est venire. Hoc est velamen, quod erat positum super faciem Moysi, quod est testamentum ejus ⁶¹; ait enim in lege (96): « Non deficiet princeps ex Juda, neque dux de femoribus ejus, usquequo veniat (97) cujus est (98), et ipse erit expectatio gentium ⁶². Qui alligabit (99) ad vitem pullum suum, et ad optimam vitem pullum asinæ suæ. Lavabit in vino stolam suam, et in sanguine uvæ indumentum suum. Suffusi oculi (1) ejus a vino, et candidi dentes ejus a lacte, » et reliqua. Qui etiam et unde venturus esset designavit, dicens: « Prophetam vobis suscitabit Dominus Deus ex fratribus vestris sicut me; ipsum audite ⁶³. » Et quidem quia non possit intelligi hoc de Jesu Nave (2) dictum esse, manifestum est. Nihil enim hujus circumcisionis in ipso invenitur; adhuc enim ex Juda reges fuerunt post ipsum, et ideo aliena longe est ab eo hæc prophetia. Et hoc est velamen (3), quod est in Moysen; neque enim, sicut fortasse aliqui imperitorum putant, linteum aliquod aut pellis fuit, quæ vultum ejus operiret. Sed Apostolus diligenter ostendit di-

⁶⁰ II Cor. III, 14. ⁶¹ Exod. XXXIV, 33; II Cor. III, XXXVIII. ⁶² Deut. XXVIII, 9.

(92) Codex Bobiensis, « fuerit quis ad Dominum, auferetur velamen. » Vulgata enim habet, « auferetur. » At in Casinensi codice est « aufertur. »

(93) Casinensis, « quod, » mala lectio.

(94) Codex Bobiensis, « abscessit vita? Quamobrem ergo in hodiernum. »

(95) Idem codex, « supra cor eorum. Hæc est. »

(96) Idem codex, « ait enim, intellige, » et mox, « de Juda. »

(97) Codex Bobiensis, « de femore ejus usquequo veniat, qui est. » Cæterum ista hujus loci interpretatio longe diversa est a Vulgata, et ab antiquioribus versionibus, quas exhibent Tertullianus, *De Trinit.*, cap. 9, et Cyprianus *adv. Judæos* lib. I, cap. 21. Sed nec Græco LXX Interpr. textui respondet, licet non una semper sit ejusdem lectio in codd. mss. et apud Patres. Vide Nobilium in notis ad eum locum.

(98) *Cujus est*. Prudentio Marano viro doctissimo ad Justinii *Apol.* I, § 32, videtur hoc esse librarium erratum, pro « cui jus est. » Quæ quidem lectio restituta propius illi accedit quam novimus fuisse veteribus usurpatam, ἡ ἀπόχρηται, « cui repositum est. » Videtis hæc de re cl. Cotelierium ad *Constit. apost.* lib. VI, cap. 11 sub finem: qui præterea ad eandem *Const.* lib. I, cap. 1, præclare verum censet hic ejusmodi Geneseos locum: « Qui alligavit ad vitem pullum suum, et ad optimam vitem pullum asinæ suæ. »

(99) Codex Casinensis, « quia alligabit; sed hanc lectionem ex repetitione vocalis a, ortam puto.

cens, velamen esse positum in lectione Veteris Testamenti, propter quod is qui appellatur antiquitus Israel, expectat adventare Christum, non intelligentes (4) quia defecerunt ex Juda principes, et ex femoribus ejus duces; sicut nunc videmus regibus eos principibusque subjectos (5) tributa pendere, nulla sibi potestate vel judicandi vel puniendi concessa, sicut Judas habuit, quia Thamar ⁶⁴, posteaquam condemnaverat, potuit justificare. Sed et videbitis (6) vitam vestram pendentem ante oculos vestros ⁶⁵.

XLIV. Habet etiam hic sermo velamen. Usque ad Herodem enim ex parte aliqua regnum tenere videbantur; ab Augusto autem prima ascriptio (7) in eis facta est, et cœperunt tributa pendere, et census dare. Ex quo autem Dominus noster Jesus ceptus est prophetari atque expectari, ex eo principes ex Juda esse cœperunt et duces populi, qui rursus defecerunt in adventu (8) præsentiae ejus. Si ergo auferatur velamen quod in illa lectione positum est, intelligent (9) virtutem circumcisionis, invenient et generationem ejus quem prædicamus, et crucem, et quæcunque de Domino nostro gesta sunt, ipsa esse quæ de eo fuerant prædicta. Et velim quidem de Scripturis discutere unumquemque sermonem (10), et ostendere ut intelligi dignum est. Sed quoniam nunc aliud est quod urget, de vacanti (11) nobis ista dicentur; hæc enim dixisse nunc sufficit, ut ostendamus non sine causa velamen positum super cor quorundam in lectione Veteris Testamenti. Quicumque vero ad Dominum convertuntur, ab iis velamen (12) aufertur. Quæ omnia quam vim habeant in sese, his qui sensu

13. ⁶⁴ Gen. XLIX, 10. ⁶⁵ Deut. XVII, 18. ⁶⁶ Gen.

Bobiensis « alligavit. »

(1) Codex Bobiensis, « effusi oculi. » Mox, « qui enim. » Mox, « designavit, prophetam. » — De hac lectione fuse disputat Gravius in dissert. *De variis vitiiis LXX Interpp.*, § 19, pag. 36. Quo ex loco nonnulla excerpta dedimus ad Justinii *Dial. cum Tryph.*, § 52, tom. I hujus *Biblioth.*, pag. 507.

(2) In Bobiensi inepta lectio, « Mane. » — Corruptam lectionem « de Jesu Mane » viderat jampriorem in Valesiana editione hujus Disputationis Cotelierius ad Barnabæ Epist. cap. 12, ubi de hoc nomine pro more suo disserit erudite.

(3) Codex Casinensis: « Et hæc est velamen. » Et infra, « vel pellis. »

(4) Codex Bobiensis, « intelligens. »

(5) Male Bobiensis codex, « regibus eos, regibusque subjectos. »

(6) Codex Bobiensis « justificare. Sed videbitis. » Casinensis « justificari. Sed et videbitis. »

(7) Bobiensis codex, « ascriptio. » Mox, « cœperuntque. » Et infra, « Dominus meus. »

(8) Idem codex, « in adventum. »

(9) Idem codex, « intelligens. » Et infra, « ipsa quæ de eo. »

(10) In codice Bobiensi mutilus est hic locus; habet enim, « sermonem, ut intelligi, dignum est. Dixisse nunc sufficit. »

(11) In Casinensi est, « de vacantiis; » sed legendum, « de vacanti. » Sic supra cap. 41.

(12) Codex Bobiensis, « velamentum. »

vigent, intelligendum relinquo. Veniamus etiam ad illum sermonem Moysi, quo ait (13) : « Prophetam vobis suscitabit Dominus Deus vester ex fratribus vestris, sicut me⁶⁶ ; » in quo magnam video prophetiam famuli Moysi, scientis (14) eum qui venturus esset, amplius se quidem auctoritatis habiturum, similia tamen esse passurum, et similia signa ac prodigia ostensurum. Ibi enim Moyses natus⁶⁷, a matre sua in thibin (15) positus, exponitur ad ripas fluminis : hic Dominus noster Jesus Christus natus ex matre sua Maria (16), per angelum fugatur in Ægyptum⁶⁸. Ibi Moyses educens populum de medio Ægyptiorum⁶⁹, salvavit ; et hic Jesus populum de medio Phariseorum educens⁷⁰, æternæ tradidit salutem. Ibi Moyses per orationem petens, e cælo accepit panem quo pasceret populum in deserto⁷¹ ; hic Dominus meus (17) Jesus virtute propria ex quinque panibus viros quinque millia satiavit in deserto⁷². Ibi Moyses cum probaretur, positus in monte, jejunavit quadraginta dies⁷³, et hic Dominus meus Jesus a spiritu actus in desertum⁷⁴, cum tentaretur a diabolo, quadraginta diebus similiter jejunavit. Ibi in conspectu Moysi, propter infidelitatem Pharaonis omnia Ægyptiorum primogenita perierunt⁷⁵ ; et hic Jesu nascente⁷⁶, propter infidelitatem Herodis omne masculinum (18) Judæorum subito perit. Ibi Moyses orat⁷⁷, ut parcarit a plagis Pharaoni ac populo ejus ; et hic Dominus noster Jesus orat indulgeri Phariseis, dicens : Pater, ignosce eis, quoniam nesciunt quid faciant⁷⁸. » Ibi Moysi vultus respanduit in gloria (19) Domini⁷⁹, ita ut non possent filii Israel intendere in faciem ejus propter gloriam vultus ejus ; et hic Jesus Christus Dominus respanduit sicut sol⁸⁰, et discipuli ejus non poterant aspicere (20) in faciem ejus propter gloriam vultus ipsius et immensum luminis splendorem. Ibi Moyses eos qui vitulum staterant (21), gladio dejecit⁸¹ ; et hic Dominus Jesus ait : « Veni gladium mittere super terram, et dividere hominem a proximo suo⁸² (22), » et reli-

qua, Ibi Moyses in caliginem (23) nubium aquas ferentium sine metu incessit⁸³ ; et hic Dominus Jesus cum omni potestate super aquas ambulavit⁸⁴. Ibi Moyses imperavit mari⁸⁵ ; et hic Dominus Jesus cum esset in mari⁸⁶ (24), surgens imperavit ventis et mari. Ibi Moyses cum impugnaretur⁸⁷, extensis manibus certavit adversus Amalec ; et hic Dominus Jesus impugnavit nobis et pereuntibus violentia erratici spiritus qui nunc in justis (25) operatur, extensis in cruce manibus, salutem dedit. Sed et alia multa prætereo, dilectissime Diodore, dum festino ad te libellum (26) hunc velociter mittere, quæ tu pro tua prudentia facile poteris reparare. Scribe autem mihi omne quod postea (27) egerit adversariæ partis minister. Incolumem te anima et spiritu custodiat Deus omnipotens (28).

XLV. Accepta hac epistola Diodorus, et collecto ex ea sensu, conflixit adversus Manem ; ita ut ab omnibus collaudaretur, quod diligenter et competenter ostenderit, duorum Testamentorum atque utriusque legis inter sese cognationem (29) : plura etiam ex semetipso inveniens, objecit ei valida valde et fortia pro veritate. Conclisit etiam adversarium Diodorus ex nominibus (30), dicens ita : Dixisti duo esse Testamenta, dic ergo duo esse vetera aut duo nova ? Ejusdem enim temporis, vel potius æternitatis, duo asseris esse ingenita ; et si duo sunt, duo oportet vetera (31) testamenta, aut duo nova. Quod si hoc non dicis, sed unum esse vetus, et aliud novum ; rursus unus utriusque (32) auctor ostenditur, et ejus esse vetus, cujus et novum, consequentia ipsa edocet (33) : veluti si quis dicat homini, Loca mihi (34) veterem domum tuam ; nonne per hoc (35) etiam novæ domus dominum eum esse pronuntiat ? Aut rursus si dicat ei, novam domum tuam præsta mihi ; nonne eodem verbo etiam veterem eum habere designat ? Deinde illud etiam pervidendum est, quia ex quo duo sunt, ingenitam habentes naturam, ex eo necesse est etiam habere unumquemque ipsorum veteris Testamentum, et

⁶⁶ Deut. xviii, 18. ⁶⁷ Exod. ii. ⁶⁸ Matth. ii, 13. ⁶⁹ Exod. xiv. ⁷⁰ Marc. viii, 15. ⁷¹ Exod. xvi. ⁷² Matth. xiv. ⁷³ Exod. xxxiv. ⁷⁴ Matth. iv, 2. ⁷⁵ Exod. xii. ⁷⁶ Matth. ii, 16. ⁷⁷ Exod. viii. ⁷⁸ Luc. xxiii, 34. ⁷⁹ Exod. xxxiv, 35. ⁸⁰ Matth. xvii, 2. ⁸¹ Exod. xxxii. ⁸² Matth. x, 34. ⁸³ Exod. xxiv, in fine. ⁸⁴ Matth. xiv, 25. ⁸⁵ Exod. xiv. ⁸⁶ Matth. viii, 26. ⁸⁷ Exod. xvii.

(13) Codex Bobiensis, « quod ait. »
 (14) In Casinensi codice scribitur, « scientibus, » in Bobiensi, « scientes : » sed Valesius, « scientis, » emendandum censuit, cujus sententiæ astipulatus sumus. Infra Bobiensis, « et amplius. »
 (15) Thibis, Θίβις, apud LXX, est fuscilla scirpea in Vulgata. Mox Bobiensis, « ripam. »
 (16) Codex Bobiensis, « matre Maria. »
 (17) Codex Bobiensis, tam hic quam infra, « Dominus noster. » Mox, « saturavit. »
 (18) Idem, « masculum. » Mox, « pro populo. » Infra, « Phariseus, Pater. » Mox, « quid faciunt. »
 (19) Codex Bobiensis, « in gloriam. »
 (20) Idem, « respicere. » Mox, « vultus ejus. »
 (21) Codex Bobiensis, « vitulum fecerant. »
 (22) Melius Vulgata, « separari hominem adversus patrem suum ; » et Tertull. *Adversus Gnosticos*, cap. 10, « dividere hominem, » etc.
 (23) Bobiensis codex, « in caligine. »
 (24) Idem codex, « in uavi. »

(25) Codex Bobiensis, « in istis. »
 (26) Codex Bobiensis, « velociter libellum. »
 (27) Idem, « mihi, clarissime, quid postea. »
 (28) Codex Casinensis, « Deus omnium. »
 (29) Male Casinensis codex, « legis inesse cognitionem. » Male et infra Bobiensis, « veniens, objecit. » Sed et Casinensis pro « objecit, » male habet « objecta. »
 (30) Ridicula est hic Bobiensis codicis lectio, in quo scribitur, « ex navibus ; » e contra Casinensis mox habet, « dicens ita dixit, » mala itidem lectio.
 (31) Codex Bobiensis, « oportet et vetera. »
 (32) Male Casinensis, « rursus omnis utriusque. »
 (33) Codex Casinensis, « docent. »
 (34) Hæc est Bobiensis codicis lectio ; nam in Casinensi est, « homini diviti mihi, » nullo sensu. Forte, « dimitte mihi. »
 (35) Codex Bobiensis, « non per ; » sed in seq. habet « nonne. »

fient (36) duo vetera Testamenta; si tamen ambo antiquos, et sine initio esse dicis. Ego autem non ita didici, neque ita continent Scripturæ. Tu vero qui dicis legem Moysi esse maligni principis, et non boni Dei, dic mihi, qui erant illi qui resistebant in faciem Moysi, Jamnem dico et Mambrem? Omne enim quod resistit, non sibimetipsi resistit, sed alii, aut meliori aut deteriori, sicut Paulus indicat ad Timotheum in secunda Epistola sua scribens (37): « Quomodo Jamnes et Mambres restiterunt Moysi, ita et isti restiterunt veritati, homines corrupti mente, reprobi circa fidem; sed ultra non proficient. Insipientia enim eorum omnibus (38) nota est, sicut et illorum fuit ». Vides quomodo Jamnem et Mambrem hominibus comparat corruptis mente et reprobis circa fidem; Moysen vero (39) Sed et sanctus Joannes maximus evangelistarum ait, gratiam gratia præstare, et differre; ex plenitudine enim Jesu legem Moysi accepisse nos dicit; aliam autem gratiam pro illa gratia per Jesum Christum esse completam in nobis. Quod ostendens etiam ipse Dominus noster Jesus aiebat: « Non putetis (39), quia ego vos accusabo apud Patrem. Est qui vos accuset Moyses, in quem (40) vos speratis; si enim crederetis Moysi; crederetis utique et mihi (41); de me enim ille scripsit. Quod si litteris illius non creditis, quomodo verbis meis credetis? » Sunt etiam alia multa quæ dici possent (42) et de apostolo Paulo, et de Evangelistiis; ex quibus ostendere possumus veterem legem non esse alterius quam Domini, cujus est Novum Testamentum, quæ nos competenter exponere et aptare convenit (43). Jam vesper impedit, dies enim clauditur, et finem nos disputandi facere par est; crastino autem nobis (44), de quibus tibi videtur, quæstiones habeantur. Et his dictis discesserunt (45).

XLVI. Cum autem mane factum esset, subito adventavit Archelaus ad castellum hoc in quo morabatur Diodorus, priusquam omnino quisquam ad publicum procederet. Manes vero ignorans præsentem esse Archelaum, rursus Diodorum provocabat ad publicum, ut cum eo disputatione contenderet, volens eum verbis opprimere, ex eo quod advertebat eum hominem esse simplicem,

77 Il Tim. III, 8, 9. 78 Joan. I, 16. 79 Joan. V, 45-47. 80 Matth. VII, 24.

(36) Hoc in loco lacuna est in Bobiensi codice, in quo scribitur, « ex quo duo sunt ingenita habentes naturam ipsorum testamentum, et fient, » etc. Valesius ex ingenio ita emendavit, « ex quo duo sunt ingenita, habent ex natura ipsorum testamentum. » Sed ipsum male conjecisse Casinensis codex ostendit.

(37) Codex Bobiensis, « ita scribens. »

(38) Codex Bobiensis: « Insipientia enim illorum manifesta erit omnibus, sicut, » etc., quod magis ad Vulgatæ lectionem accedit.

(39) Codex Bobiensis: « Non potestis; » pessima lectio.

(40) Casinensis codex: « Moyses, quem; » lectio rejicienda.

A et non satis Scripturarum quæstionibus eruditum: Archelai enim doctrinæ jam perceperat gustum. Cum ergo et turbæ convenissent ad solitum disputationis locum, et Manes jam verba facere cœpisset, subito in medio eorum apparuit Archelaus, ac Diodorum complexus, sancto osculo salutavit. Diodorus vero, et omnes qui præsentés erant, admirati sunt opus divinæ Providentiæ, ut in tempore ipso adventaret Archelaus quo quæstio movebatur; re enim vera, quod fatendum est, quasi ex parte aliqua religiosus Diodorus pertimuerat conflictum. Cum autem vidisset Archelaum Manes, cessavit quidem continuo ab insultatione, et supercilio non parum dejecto, manifestè intelligebatur, quod conflictum vellet effugere. Multitudo vero auditorum adventum Archelai, velut apostoli præsentiam, opinata est, pro eo quod ad verbi defensionem tam paratus et tam promptus existeret. Et cum dextera silentium poposcisset a populo (tumultus enim non mediocris exstiterat), hoc modo cœpit Archelaus: Tametsi prudentiam, gloriam etiam nostrorum nonnulli assecuti sunt: tamen hoc vos deprecor, ut eorum quæ ante me dicta sunt, testimonium reservetis. Scio enim et certus sum, fratres, quoniam Diodoro (46) non pro ipsius impossibilitate successi; sed quoniam istum ego novi tunc, cum ad loci mei partes improbus advenisset, Marcelli viri illustris gratia (47), volens eum divertere a nostra doctrina et a fide, videlicet, quo impietatis hujus idoneus efficeretur assertor; et tamen omnibus suis verbis in nullo eum divertere et movere prævaluit. Similis enim inventus est religiosissimus Marcellus petræ, in qua ædificata est domus solidissimis fundamentis; et cum descendisset pluvia, et irruisent flumina ac venti, et illisissent in domum illam, perstitit; fundata enim erat solidissimis et immobilibus fundamentis: huic autem qui præsens est, infamiam potius intulit conatus ipse, quam laudem. Non autem mihi venia dignus videtur qui ignoraverit, quod futurum est; oportebat enim eum prænoscere, qui sunt proprii sui; siquidem Spiritus Paraleti habitat in eo. Sed quoniam ignorantie tenebris obcæcatus est, in vanum cucurrit, cum iter faceret ad Marcellum, et similis facere (48) astrologo, describenti quidem cœlestia, ignorantia vero quæ

(41) Codex Bobiensis, « creditis Moysi, crederitis utique forsitan et mihi. »

(42) Codex Casinensis, « alia plura jam, quæ dici possint. »

(43) Codex Bobiensis, « exponere et a Patre ut convenit; » quæ verba cum nullum habere sensum vidisset Valesius, « exponere et aperire ut convenit, » emendandum esse putavit; et quidem non recte, ut ex Casinensi codice apparet.

(44) Codex Bobiensis non recte, « vobis. »

(45) Huc usque edidit Valesius.

(46) In codice Casinensi erat, « Diodorus, » nullo sensu.

(47) Male Casinensis, « viri in legis gratia. »

(48) Forte, « factus est. »

mater tua, et fratres tui foris stant? » Quod etiam si ille ausus est dicere, illo ipso potentior aut major esse nemo potest, qui ostendit nobis matrem aut fratres suos; sed et Davidis esse (57) non dignatur audire⁹⁷. Apostolus Petrus discipulorum omnium eminentissimus tunc agnoscere eum potuit, cum singuli opiniones suas quas de ipso habebant, promerent, ait : « Tu es Christus Filius Dei vivi⁹⁸; et statim beatificat eum, dicens : « Quoniam revelavit tibi Pater meus cœlestis. » Vide quanta sit differentia eorum quæ ab Jesu dicta sunt. Illi enim qui dixerat : « Ecce mater tua foris stat, » respondit : « Quæ mihi est mater, aut fratres? » Ei autem qui dixit : « Tu es Christus Filius Dei vivi, » beatitudinem benedictionemque restituit. Si ergo de Maria vis esse eum natum, mentitur ipse cum Petro : si autem verum dicit Petrus, sine dubio ille prior fefellit. Quod si prior fefellit, causam ad scriptorem rejicienda est. Unum igitur Christum nos scimus esse secundum apostolum Paulum, cujus vocibus credimus consonantibus duntaxat adventui ejus.

XLVIII. His auditis turbæ permotæ sunt, veluti rationem veritatis continentibus, et Archelao nil habente quod his posset opponere; hoc enim indicavit tumultus qui inter eos exortus fuerat; sed cum multitudo conquievisset, Archelaus hoc modo respondit : Voce quidem Domini nostri Jesu Christi nullus poterit esse potentior, si neque nomen aliquod æquale ei esse invenitur : « Propter quod Deus eum exaltavit, et donavit illi nomen quod est super omne nomen⁹⁹; » neque in testimonio quis æqualis ei esse poterit : et ideo ego vocis ejus tibi testimonia proferam, primum quidem dissolvens hæc quæ a te dicta sunt, uti ne dicas, quoniam nec sibi ipsi consonant, ut est tibi consuetudo dicendi. Ais enim quia eum qui nuntiaverat ei de matre aut de fratribus, increpaverit Jesus, quasi fallentem, secundum id quod scriptorem fefellit. Neque is qui annuntiavit ei de matre et fratribus increpatus est, neque Petrus supra illum solus beatificatus est; sed uterque ab eo dignam responsonem propria interrogatione percepit, sicut in consequentibus sermo monstrabit. Cum quis parvulus est, cogitat sicut parvulus, sapit ut parvulus¹; cum autem perfectus fuerit vir, destruentur ea quæ sunt parvuli, id est, dum ad priora se quis extendit, obliviscetur quæ post se sunt. Unde Domino nostro Jesu Christo docente, et curante humanum genus, uti ne simul omnia deperirent, cumque in talibus studiis mens om-

⁹⁷ Matth. xxiii, 42. ⁹⁸ Matth. xvi, 16. ⁹⁹ Philip. ii, 9. ¹ Matth. iv, 22. ² Luc. iv, 34.

(57) Casinensis codex, « David Jesse. »

(58) In codice Casinensi, « Debuit et etiam. » Mala lectio.

(59) In codice Casinensi corruptissime legitur : « Cum enim peccatis bonus et gravatus ad discipulatum diligit duodecim numero. » Nos quantum per conjecturas licuit, hujus loci menda sustulimus, et fortasse paulo post pro, « dicens eis, » legendum est, « dixit eis. »

animum auditorum esset intenta, non opportune ingressus hic nuntius de matre ejus suggestit, ac fratribus. Quid enim? Debuitne etiam (58), teipso judicante, derelinquere eos quos curabat et quos erudiebat, et cum matre ac fratribus colloqui? Nonne continuo de hoc ipso detraheres? Cum enim peccatis onustos et gravatos ad discipulatum delegit duodecim numero (59) quos et apostolos nominavit, dicens eis : Relinquitte matrem et patrem², ut me digni efficiamini, ut ultra non possit eis memoria patris aut matris robustum pectus inflectere. Et iterum volente alio quodam dicere ei : Ibo, et sepeli- am patrem meum, ait : « Dimitte mortuos sepelire mortuos suos³. » Intuere ergo quomodo Dominus meus Jesus ad necessaria (60) discipulos adificat, et pro meritis unicuique saneta verba committit. Ita et in eo tempore quo importune annuntiaverat quidam ei de matre, non complectitur pro matris præsentia Paternum præterire præceptum. Ut autem tibi ostendam hæc ita esse, Petrus aliquando, cum jam beatificationem fuisset ab eo consecutus, ait ad Jesum : « Propitius esto, Domine, non erit tibi istud⁴, » cum dixisset ei Jesus, quia oporteret (61) Filium hominis ascendere Jerosolyman, et occidi, et tertia die resurgere; respondens ait Petro : « Vade retro, Satana, quia non sapis quæ Dei sunt, sed quæ hominum sunt. » Quoniam ergo existimas illum qui ei de matre renuntiaverat et fratribus, increpatum esse ab Jesu; istum vero qui paulo ante dixerat : « Tu es Filius Dei vivi, » beatitudinem consecutum; vide quia magis hunc (62) prætulit Jesus, cui et clementius et cum venia responsum dare dignatus est; Petro vero post illam benedictionem nullum jam veniæ largitur titulum, pro eo quod naturam rei sibi dictæ non diligenter adverterit. Illius enim nuntii error responsi ratione corrigitur; hujus vero tarditas intellectus acerbiori increpatione damnatur. Ex quo advertere potes, quod Dominus Jesus interrogationum sibi opportunitate servata, dignum promat singulis opportunumque responsum. Quod si, ut ais, ex eo quod verum dixerat, Petrus beatificatur, et pro eo quod fefellit, nuntius ille culpatur; dic mihi quare cum dæmones eum confiterentur, dicentes : « Scimus te, qui sis

(63) sanctus Deus⁵, » increpavit eos, et silere (64) præcepit? Cur non (siquidem confitentium se testimoniis delectatur) etiam istos, sicut Petrum vera dicentem, benedictionibus remuneratus est? Quod si hoc absurdum est, relinquitur ut pro loco, pro tempore, pro personis, pro rebus, pro accidentium salu-

(60) In eodem codice, « ad necessariam. »

(61) In eodem codice, « oportet, » secus atque habet Vulgata editio.

(62) In codice Casinensi est, « huic. »

(63) In codice Casinensi, « quis es. » Sed librarii error nobis visa est illa lectio.

(64) In eodem codice est « sinire. » Sed « silere, » legi debere nos sacer textus edocet. Vide tamen an, « sinere, » legendum sit.

te, ea quæ dicta sunt intelligamus, uti ne temere pronuntiantes, digna coercitione feriamur, et ut te magis ac magis edoceam, multo amplius illum qui de matre nuntiaverat, honoratum: tu autem oblitus rei quæ nobis proposita est, in aliud conversus es. Audi ergo breviter; si enim volueris diligentius intueri quæ dicta sunt, inveniemus in illo priore multam Dominum Jesum ostendisse clementiam, idque convenientibus te exemplis edoceam. Rex quidam, cum adversus hostem processisset armatus, et cogitaret atque disponeret quemadmodum posset manum sibi hostilem atque barbaram subjugare; cumque in multa esset cura et sollicitudine constitutus, in medio adversariorum positus, ac postea jam captivos eos tenere incipiens, jamjam illa sollicitudo immineret, quemadmodum eos qui secum laboraverant, ac pondus belli toleraverant (65), procuraret, quidam ei nuntius importunus occurrens, de rebus domesticis suggerere aliqua cepit. At ille admiratus est audaciam atque importunam suggestionem, et morti tradere hujusmodi hominem cogitabat; quod nisi de charissimis affectibus talis nuntius exstisset, eo quod incolumes esse hos, et recte ac prospere agentes omnia nuntiasset, dignum protinus potuit excepisse supplicium. Quæ enim erat cura alia regis, belli duntaxat tempore, nisi provincialium salus, nisi dispositio rei militaris? Ita et Domino meo Jesu Christo pugnanti adversum passiones quæ profunda viscerum obsederant, et curans eos qui multo tempore variis infirmitatibus fuerant devincti, et inclinato omni nisu pro salute universitatis; ille nuntius importune adveniens de matre et fratribus nuntiavit. Et potuit quidem similem Petro, aut etiam graviolem accipisse sententiam; sed matris et fratrum intellectum nomen clementiam provocavit.

XLIX. Sed et amplius adhuc omnibus ostendere cupio, ut agnoscant universi, assertio tua quantum impietatis obtineat. Si enim, secundum quod tu dicis, non est natus, sine dubio nec passus est; pati enim qui natus non est, impossibile est. Quod si non est passus, crucis nomen aufertur. Cruce autem non suscepta, nec Jesus ex mortuis resurrexit. Quod si Jesus ex mortuis non resurrexit, nec aliquis alius resurget. Quod si nullus resurget, nec judicium erit. Certum est enim, quia si non resurgam, nec

⁶ I Cor. xv, 32. ⁷ Galat. iv, 4. ⁸ I Cor. v, 7, III, 1.

(65) In codice Casinensi, « ac pondus bellico tolerarant. » Nos emendavimus, ac pondus belli toleraverant. » Fortasse tamen rudis interpres scripserat, « ac pondus belli contoleraverant. »

(66) Ita legendum censui, licet in codice Casinensi scribatur, « negatis id quod. »

(67) Vulgata editio Græco textui consona legit: « At ubi venit plenitudo temporis; » eamque lectionem probant Irenæus, Tertullianus, Cyprianus et alii.

(68) Verba, « cum illo, » non habent Græca, neque Vulgata, neque Irenæus lib. v *Adversus hæres.*,

A judicer. Quod si non judicium erit, frustra erit observatio mandatorum Dei, nullus abstinentiæ locus est: « Manducemus et bibamus, cras enim moriemur⁶. » Hæc autem omnia connectis, negans quod (66) de Maria natus est; si enim confessus fueris eum de Maria natum, et passio subsequatur necesse est, et passionem resurrectio, et resurrectionem judicium, et salva nobis erunt Scripturæ præcepta. Non ergo jam vana est quæstio, sed plurima in hoc verbo. Sicut enim omnis lex et prophetiæ in duobus sermonibus constant, ita etiam nostra omnis spes in beatæ Mariæ partu suspensa est; et ideo responde mihi ad singula quæ te interrogabo. Quomodo abjicemus tantas et tales Apostoli voces, quæ dicunt: « Cum autem fuit Dei voluntas in nobis (67), misit Filium suum factum ex muliere⁷. » Et iterum: « Pascha nostrum immolatus est Christus⁸. » Et quia « Deus et Dominum suscitavit, et nos cum illo (68) suscitabit per virtutem suam⁹. » Et alia multa his similia dicta sunt, ut est illud: « Quomodo dicunt quidam in vobis (69), quia resurrectio mortuorum non est? Si enim resurrectio mortuorum non est, nec Christus resurrexit. Si autem Christus non resurrexit, inanis est ergo prædicatio nostra. Inveniemur etiam falsi testes Dei, qui testimonium perhibuimus adversus Deum, quia suscitaverit Christum, quem non suscitavit. Siquidem mortui non resurgunt, nec Christus resurrexit. Si autem Christus non resurrexit, vana est fides vestra; adhuc estis in peccatis vestris. Ergo et qui dormierunt in Christo, perierunt. Si in hac vita tantummodo speramus in Christo, miserabiliores sumus omnibus hominibus. Nunc autem Christus resurrexit a mortuis, initium dormientium¹⁰; » et reliqua. Quis, rogo, tam temerarius et impudens invenitur, qui istis sacrosanctis vocibus (70) non accomodet fidem, in quibus nulla est distinctio, nulla dubitatio? Quisnam, quæso, etiam te, o stulte Galata, fascinavit, sicut et illos, « quorum ante oculos Jesus Christus rescriptus est (71) crucifixus¹¹? » Unde arbitror sufficere hæc testimonia ad ostensionem judicii et resurrectionis et passionis, quibus consequenter et pariter ex Maria partus ostenditur. Quid enim, si tu nolis asquiescere, sed evidentissime Scriptura proclamet? Verumtamen interrogabo te: tu autem mihi responde. Quando Je-

⁹ I Cor. vi, 14. ¹⁰ I Cor. xv, 12-20. ¹¹ Galat.

cap. 6 et 7, neque Tertullianus lib. v *adversus Marcionem*, cap. 7, neque in libro *De pudicitia*, cap. 16.

(69) In codice Casinensi est, « in nobis, » et infra, « vana est fides nostra. » Sed Vulgatæ lectio huic præferenda, utpote quæ ex librarii oscitantia videatur exorta. Irenæus quoque, Tertullianus, Cyprianus alique Vulgatæ lectionem sequuntur.

(70) In eodem codice legitur, « qui istam sacrosanctam vocibus, » etc., librarii, ut arbitror, errore.

(71) Vulgata: editionis melior lectio, « præscriptus est. »

« major in natis mulierum nullus surrexit Joanne Baptista; qui autem minor est in regno cœlorum, major est illo ¹²; » dic mihi qua ratione major illo est in regno cœlorum? Nunquid Jesus minor erat Joanne in regno cœlorum? Dico, absit (72). Dic ergo in quo, ut vel te ipsum superare possis? Sine dubio minor erat Joanne Jesus inter natos mulierum; in regno autem cœlorum major illo erat. Dic mihi illud etiam, o Manichæe; si ais Christum non esse ex Maria natum, sed apparuisse quidem ut hominem, cum homo non esset, præstante hoc et agente virtute quæ in ipso est; dic mihi, super quem Spiritus sanctus sicut columba descendit? Quis est etiam, qui baptizatur a Joanne? Si perfectus erat, si Filius erat, si virtus erat, non poterat Spiritus ingredi, sicut nec regnum potest ingredi intra regnum. Cujus autem ei cœlitus emissa vox testimonium detulit dicens: « Hic est Filius meus dilectus, in quo bene complacui ¹³? » Dic age, nihil remoreris; quis ille est, qui parat hæc omnia; qui agit universa? Responde: itane blasphemiam pro ratione impudenter allegas, et inferre conaris (73)?

L. *Manes dixit*: Nemo quidem qui adversum hæc quæ a te dicta sunt, respondere potuerit, blasphemix crimen incurrit, quin potius est omni laude dignissimus. Oportet enim artificem rebus propositis responsione diligenter aptata, manifesta omnibus ea de quibus quæritur vel dubitatur, ostendere, et maxime idiotis. Et quoniam tibi doctrinæ nostræ non placet ratio, tanquam artifex bonus, etiam hanc mihi quæstionem rationabiliter exsolve. Mihi enim videtur dicere, quod nihil eguerit Filius Dei, in eo quod adventus ejus procuratur ad terras; neque opus habuerit columba, neque baptisate, neque matre, neque fratribus, fortasse neque patre, qui ei secundum te fuit Joseph; sed totus ille ipse descendens, semetipsum in quocunque voluit transformavit in hominem, eo pacto quo Paulus dicit, quia « habitu reperiens ut homo ¹⁴. » Cujus igitur rei iudigerit is qui semetipsum in omnia transformavit, ostende. Quando enim voluit, hunc hominem rursus transformavit in speciem solis ac vultum. Quod si rursus resistis, mihi [autem] recte dicenti fidem nolis accommodare, audi definitionem tuam in qua stas. Si enim hominem eum tantummodo ex Maria esse dicis, et in baptisate Spiritum percepisse: ergo per profectum Filius videbitur, et non per naturam. Si tamen tibi concedam dicere, secundum profectum esse Filium, quasi hominem factum; hominem ve-

¹² Matth. xi, 11. ¹³ Matth. iii, 17. ¹⁴ Philip. ii, 7. ¹⁵ Matth. iii, 16.

(72) Hæc verba, « dico absit, » nisi mendum sit in codice, videntur tanquam ex Manetis persona ab Archelao prolata.

(73) Male in codice Casinensi, « coneris. »

(74) In codice Casinensi scribitur, « sicut homo ac opinione. »

(75) Codex Casinensis ita legit, « hanc quæstionem diligenter aptare tam manifestare, atque ma-

Necesse est ergo, et Spiritum, qui sicut columba apparuit ¹⁵, non aliud esse quam naturalem columbam; sicut homo enim dictum est, et sicut columba, et quodcunque opinari potest de eo sermone quod dictum est, sicut homo, hac opinione (74) concipe etiam de eo, quod dictum est, sicut columba; necesse est et hæc æqualiter recipere, ita enim in Scripturis quæ de eo scripta sunt, inveniuntur. *Archelaus dixit*: Sicut tibi ipse non potes, tanquam bonus artifex, neque ego tibi hanc quæstionem diligenter aptatam manifestarem atque manifeste dissolverem (75), nisi propter hos qui assistunt et qui nos audiunt: et ideo, sicut convenit, quæstionis hujus quoque exponam rationem. Tibi quidem non videtur pie dici, matrem habuisse Jesum Mariam, et reliqua quæ nunc prosecutus es, quæ quidem omnia repetere perhorresco. Interdum quidam cogi solet artifex propter imperitiam resistentis dicere et facere ea quæ tempus recusat; et ideo quia mihi est illata necessitas propter præsentem turbam, ad ea quæ a te non recte dicta sunt, paucis respondeam (76). Dic ergo mihi si Jesum hominem naturaliter factum intellexerimus ex Maria, habentem carnem et sanguinem intellexerimus; necesse est etiam Spiritum sanctum veram columbam fuisse, et non spiritum. Et quomodo poterit vera columba verum hominem ingredi, atque in eo permanere? caro enim carnem ingredi non potest: sed magis si Jesum hominem verum confiteamur, cum vero qui dicitur, sicut columba, Spiritum sanctum, salva est nobis ratio in utraque. Spiritus enim secundum rectam rationem habitat in homine, et descendit, et permanet; et competenter hoc et factum est, et fit semper, sicut tu te ipsum ante hoc tempus profitebaris esse Paracletum Dei, ut dicam silex, non homo (77), qui frequenter oblivisceris ea quæ dicis. Spiritum enim venisse super te dixisti, quem promiserat Jesus [se] esse missurum: et unde nisi de cœlo descendat? Et si descendit Spiritus super hominem dignum se, super te autem veras columnas descendisse sentiendum est, ut te columbarium potius furem accipiamus, insidias eis ac laqueos molientem; dignus enim es, qui verbis ridiculis illudaris; ego tamen parco, ne auditores videar offendere hæc dicens, et maxime quia præter propositum meum, in te ingerere quæ merearis audire. Sed redeam ad rem. Memor sum enim *transformationis* tuæ, qua dicis, quia Deus transformaverit se in hominem, vel in solem, ex hoc volens ostendere Jesum nostrum habitu solo et visu factum esse ho-

nifeste dissolverem. » Sed ex Manetis interrogatione, cui Archelaus respondet, nos hunc locum restituumus.

(76) « Respondeam, » pro, « respondebo: » sic in cap. 48, « edoceam, » pro, « edocebo. »

(77) Casinensis, « ut dicam dilere non homo. » Videant cruditi, an recte emendatum sit.

minem : quod absit ab unoquoque fidelium dicere. A
 Hæc alioquin secundum te ad somnium nobis redeant universa, et figuras; non solum autem, sed adventus nomen delebitur; poterat enim in cœlo positus facere quæ voluerat, si Spiritum eum esse, et non hominem, dices. Sed non ita est, quoniam « inanimavit semetipsum, formam servi accipiens ¹⁶; » dico autem de eo, qui ex Maria factus est homo. Quid enim? non poteramus et nos multo facilius et latius ista narrare? Sed absit ut a veritate declinamus iota unum, aut unum apicem. Est enim qui de Maria natus est Filius, qui totum hoc quo (78) magnum est voluit perferre certamen, Jesus. Hic est Christus Dei, qui descendit super eum qui de Maria est. Quod si non credis neque voci quæ cœlitus facta est, temerarium aliquod ipse producis; et, si dixeris, nemo credit. Statim enim in desertum a spiritu ductus est Jesus, ut tentaretur a diabolo, quem cum diabolus ignoraret, dicebat ei : « Si Filius es Dei ¹⁷. » Ignorabat autem propter quid genuisset Filium Dei, qui prædicabat regnum cœlorum, quod erat (79) habitaculum magnum, nec ab ullo alio parari potuisset : unde affixus cruci, cum resurrexisset ab inferis, assumptus est illuc, ubi Christus Filius Dei regnabat; ut cum iudicium habere cœperit, hi qui ignoraverunt eum, videant quem compunxerunt ¹⁸. Ut autem credas, cum discipuli ejus per annum integrum manserunt cum eo, quare nullus ipsorum procidit super faciem suam, sicut paulo ante dicebas, sed in una hora illa, quando sicut sol resplenduit vultus ejus? Nonne propter habitaculum illud, quod ex Maria fuerat effectum? Sicut enim Paracleti pondus nullus alius valuit sustinere, nisi soli discipuli, et Paulus beatus; ita etiam Spiritum qui de cœlis descenderat, per quem vox Paterna testatur dicens : « Hic est Filius meus dilectus ¹⁹, » nullus alius portare prævaluit, nisi qui ex Maria natus est, super omnes sanctos Jesus. Sed et ad hæc quæ objicio, responde. Si habitu eum et specie dicis esse hominem, quomodo ab his qui ex viro et muliere nati sunt, Pharisæis, teneri potuit, et ad iudicium protrahi; cum spirituale corpus a crassioribus corporibus non valeat comprehendi? Quod si habes aliquid quod ad verbum atque ad propositum respondeas, qui nunquam ad proposita respondisti, perge, quæso, et pugillum plenum solis mihi affer, aut modium plenum? Ipse vero sol pro eo quod subtilioris est cor-

poris, cooperire te et circumdare potest; tu vero eum, etsi conculcaveris, nihil lædis. Dominus vero meus Jesus, si tentus est, ut homo ab hominibus tentus est. Si non est homo, nec tentus est. Si non est tentus, nec passus est, nec baptizatus est. Si ille non est baptizatus, neque quisquam nostrum baptizatus est. Baptisma autem si non est, nec erit remissio peccatorum; sed in suis peccatis unusquisque morietur. *Manes dixit* : Ergo baptisma propter remissionem peccatorum datur? *Archelaus dixit* : Etiam. *Manes dixit* : Ergo peccavit Christus, quia baptizatus est? *Archelaus dixit* : Absit; quin potius pro nobis peccatum factus est, nostra peccata suscipiens ²⁰; propter (80) quod ex muliere natus est, et propter quod ad baptisma venit, ut hujus partis perciperet purificationem, ut Spiritum qui descenderat in specie columbæ, corpus quod susceperat, portare possit.

LI. Hæc cum dixisset Archelaus, admiratæ sunt turbæ veritatem doctrinæ ejus, et laudes ei immensas cum clamoribus reddiderunt; ita ut omni studio conarentur, et (81) ultra ei non sinerent ad propria remeare : et tunc quidem discesserunt. Postea vero, congregatis eis, Archelaus acquiescere sibi, atque audire verbum suadebat : non enim soli qui cum Diodoro erant, audiebant eum, sed omnes quicumque ex provincia ejus aderant atque ex vicinis locis; factoque silentio, hoc modo de Mane dicere aggressus est : Qualiter se quidem habeat nostra doctrinæ audistis, et fidei nostræ experimenta cœpistis; prout potui enim intelligere Scripturas, coram omnibus vobis exposui. Sed nunc paucissime (82) dicere volentem deprecor, ut cum silentio audiat; ut agnoscatis, qui sit et unde et qualis sit iste, qui advenit, sicut Sisinius quidam unus ex comitibus ejus indicavit mihi, quem etiam (83) ad testimonium eorum quæ a me dicentur, si placet, vocare paratus sum. Sed ne ipse quidem dicere recusavit (84) eadem quæ nos dicimus, præsentem Mane; credidit enim doctrinæ nostræ supradictus, sicut et apud me alius Turbo nomine. Quæcunque ergo contestati sunt mihi, sed et ea quæ nos ipsi deprehendimus in hoc vincto, non faciam latere conscientiam vestram. Tunc vero turbæ eo amplius incitatæ, congregatæ sunt ad audiendum Archelaum; etenim ea quæ ab eo dicebantur, plurimum eis oblectationem præbebant; propter quod et certatim adhortabantur eum dicere quæcunque vellet, quæcun-

¹⁶ Philip. II, 7. ¹⁷ Matth. IV, 4. ¹⁸ Joann. XIX, 37. ¹⁹ Matth. III, 17. ²⁰ II Cor. V, 21.

(78) Forte, « quod. »

(79) Locum hunc nostra conjectura ita correximus, ut aliquis inde sensus eliceretur; nam in Casinensi codicis lectione magna obscuritas ex librarii erroribus exorta; sic enim se habet : « Ignorabat autem propter qui genuisset Filium Dei prædicabat regnum cœlorum, qui erat, » etc.

(80) In codice Casinensi, quo usi sumus, adverbium « propter » desideratur, sed illud librarii oscitantia omissum fuisse sequentia clare demonstrant.

(81) Et hic particula, « et, » deest in codice Casinensi, quam tamen orationis series evidenter exposcit.

(82) Forte, « paucissima. »

(83) Codex Casinensi nullo sensu habet : « Sisinius quidam vos ex comitibus ejus indicavit mihi, quæ etiam » etc.

(84) Et hic emendavimus codicis Casinensi lectionem, ita se habentem : « ipse quidem me dicere recusavit, » etc.

que sentiret; paratos se esse ad audiendum, et usque ad vesperum permanere, etiam accensis luminibus, pollicebantur: quorum animositate incitatus Archelaus cum omni fiducia dicere exorsus est: Viri fratres, superiores quidem causas Domini mei Jesu audistis; dico autem eas, quæ ex lege et prophetis judicantur; inferiores vero Domini mei Jesu Christi Salvatoris nostri non ignoratis. Sed quid plura? Appellati sumus ex Salvatoris desiderio Christiani, sicut universus orbis terrarum testimonium perhibet, atque apostoli edocent; sed et optimus architectus ejus, fundamentum (85) nostrum, id est Ecclesiæ, Paulus posuit¹¹, et legem tradidit, ordinatis (86) ministris, et presbyteris, et episcopis in ea, describens per loca singula, quomodo et qualiter oporteat ministros Dei, quales et qualiter fieri presbyteros, qualesque esse debeant qui episcopatum desiderant; quæ omnia bene nobis et recte disposita, usque in hodiernum, statum suum custodiunt, et permanet apud nos hujus regulæ disciplina. Istius vero qui nunc nobis ex Persarum provincia ebullivit, Manes nomine, adversum quem mihi disputatio jam secundo commota est, genus vobis dicam, et totum; sed et doctrina ejus unde descendat, lucidissime demonstrabo. Iste non est primus auctor hujuscemodi doctrinæ, nec solus; sed quidam ex Scythia, Scythianus (87) nomine, apostolorum tempore fuit sectæ hujus auctor et princeps, sicut et fuerunt et multi alii apostatæ, qui primatus sibi vindicare cupientes, falsa pro veris conscripserunt (88), simpliciores quosque ad suam libidinem pervertentes; quorum nomina et perfidias dicere nunc tempus non sinit. Hic ergo Scythianus dualitatem istam introducit (89) contrariam sibi; quod ipse a Pythagora suscepit, sic-

¹¹ I Cor. III, 10.

(85) Codex Casinensis: « Sed et optimos architectos ei fundamentum, » cujus manifestam corruptionem modica mutatione sustulimus.

(86) Locus notandus de hierarchiæ ecclesiasticæ ordine ab apostolis instituto. Episcopus autem, presbyteros et ministros tantum nominat Archelaus; quod ministrorum, hoc est diaconorum nomine omnes infra presbyteratum ordines antiquissimi Patres comprehendere consueverint: ita Clemens Alexandrinus lib. VI *Stromatum*, pag. 667; Tertullianus, *De baptismo*, cap. 17; Origenes, homil. 2 in Jerem. et in *Matthæi* cap. 19, pag. 363, et alibi passim.

(87) Qui « Scythianus » apud omnes alios veteres qui de Manichæorum hæresi tractarunt, appellatur, tam hic, quam in sequentibus a veteri interprete, « Scutianus » et « Excutianus » vocatur, nisi ubique imperiti librarum sit error. In codice autem ms. Regio Alexandrino Vat. legitur: « Quidam, Stutianus nomine, qui apostolorum, » etc. Sic infra semper « Stutianum » vocat.

(88) Cod. Regius-Alex. Vat., « falsa pro veris confixerunt. »

(89) Codex Casinensis, « introduxit. »

(90) In eodem codice, « quæ eum sequuntur. » Mala lectio.

(91) Hic nonnulla deesse palam est. Forte, « in qua cum diu habitaret, depravatus est, cum Ægyptiorum sapientiam didicisset. »—Cod. Reg., Alex.,

ut et alii omnes hujus dogmatis sectatores: qui omnes dualitatem defendunt, declinantes Scripturæ viam directam; sed non in amplius proficiunt.

III. Nullus tamen ita impudenter prævaluit sicut iste Scythianus. Inimicitias enim inter duos ingenitos introduxit, et omnia hæc quæ consequuntur (90) hujuscemodi assertionem. Quique Scythianus ipse ex genere Saracenorum fuit, et captivam quandam accepit uxorem de superiore Thebaide, quæ eum suavitatis habitare in Ægypto magis quam in desertis. Atque utinam nunquam cum illa provincia suscepisset, in qua cum eum habitaret, cum Ægyptiorum sapientiam didicisset (91); erat enim, ut quod verum est dicamus, valde dives ingenio et opibus, sicut hi qui sciebant eum, per traditionem nobis quoque testificati sunt. Discipulum autem habuit quemdam, nomine Terebinthum (92), qui scripsit ei quatuor libros; ex quibus unum quidem appellavit *Mysteriorum*, alium vero *Capitulorum*, tertium autem *Evangelium*; et novissimum omnium, *Thesaurum* appellavit: et erant ei isti quatuor libri, et unus discipulus nomine Terebinthus (93). Quia ergo aliquantum temporis secum isti ambo decreverant soli habitare; placuit Scythiano discurre in Judæam, ut ibi congregaretur cum omnibus quicumque ibi videbantur esse doctores: et pervenit eum continuo vita defungi, nec potuisse aliquid promovere. Ille vero discipulus qui cum eo fuerat conversatus, in fugam versus est (94), et Babylo-niam petiit, quæ nunc provincia habetur a Persis (95), quæque abest nunc a locis nostris itinere dierum et noctium ferre sex: quo cum venisset, talem de se famam pervulgavit ipse Terebinthus, dicens omni se sapientia Ægyptiorum repletum, et vocari non jam Terebinthum, sed alium (96) Buddam

Vat., « in qua cum habitaret, et Ægyptiorum. »

Mox ibid., « testati sunt, » pro « testificati sunt. »

(92) Et hic manifestus est librarii error in codice Casinensi, in quo scribitur « Terbonem; » nam Cyrillus Hierosolymitanus catechesi 6, et alii omnes *Τερενθιον* « Terbinthum, » seu « Terebinthum, » Scythiani discipulum faciunt. Quin et in seqq. ubique « Tereventum » scribitur. Quod vero ait Archelaus, hunc Scythiano scripsisse quatuor libros quos recenset, contrarium est Cyrilli mox laudati narrationi, aliisque, qui Scythianum solum eorum auctorem agnoscunt. — Cod. Reg., Alex., Vat., « quemdam, qui scripsit. » Paulo post, « tertium vero Evangelium. »

(93) Codex Reg. Alex. Vat., « nomine Terybeneus. Cum ergo aliquantum temporis secum isti ambo decrevissent, soli placuit Stutiano excurrere in Judæam. » Sic infra ubique vocat « Terybeneum. »

(94) Idem codex, « ille vero discipulus omnibus quæcumque ejus fuerant, congregatis, in fugam versus est. » Mox, « provincia habitatur a Persis, » pro « habetur. » Et paulo post, « vocari » jam non Terybeneum, sed Buddam. »

(95) Nota quousque extenderentur imperii Romani limites eo tempore, quo Archelaus cum Manete disputavit.

(96) Mirè hic sese exserit librarii qui Casinensem codicem exaravit, oscitantia; scripsit enim, « sed

nomine, sibi que hoc nomen impostum; ex quadam autem virgine natum esse, simul et ab angelo (97) in montibus enutritum. Parcus vero quidam propheta (98), et Labdacus Mithræ filius, arguebat eum mendacii, et erat eis quotidie animosa exaggeratio de huiusmodi negotio. Sed quid plura? Licet frequentius objurgaretur, tamen nuntiabat eis quæ ante sæculum essent, et de sphaera, et duobus luminaribus; sed et quo, et quomodo animæ discedant (99), et qualiter iterum revertantur in corpora, et alia multa hujuscemodi, et horum nequiora, id est bellum Deo commotum esse in principiis, ut ipse propheta crederetur. Pro quibus dum argueretur, ad viduam quamdam recessit cum suis quatuor libris, nullo ibidem discipulo acquisito, præter anum solam quæ ejus particeps facta est. Tunc (1) deinde mane primo ascendit solarium quoddam excelsum, ubi nomina quædam cepit invocare, quæ nobis Turbo dixit, solos septem electos didicisse. Cum ergo ascendisset ritus nescio cuius, vel artificii gratia; solus autem ascendit, ne inde ab aliquo convinci posset (2), quod si dissimulasset vel pro nihilo duxisset, cogitabat se a veris principibus pœnis esse subditum. Hæc eo cogitante (3), justissimus Deus sub terras eum detruendi per spiritum jubet: et continuo de summo dejectus, exanime corpus deorsum præcipitatum est, quod anus illa miserta, collectum locis solitis sepeliit.

LIII. Tunc omnia illa quæ secum de Ægypto pertulerat, manserunt apud eam; et gavisa est valde de morte ejus, duplici causa: primo, quod non libenter aspiceret artes illius; secundo, pro his quæ de hæreditate fuerat consecuta; erat enim multum pretii. Quæ cum sola esset, habere alicquem ad ni-

aliud cujusdam nomine; legendum autem esse, « sed alium Buddam nomine, » Cyrilli Hierosolymitani, Epiphani et aliorum narrationes palam evincunt.

(97) Cod. Reg., Alex., Vat., « se esse simulabat, et ab angelo. » Mox vero, « Labdacus Metri filius (pro Mithræ)... quotidie satis animosa certatio de huiusmodi negotio. »

(98) De his Persarum sacerdotibus, vide Epiphanium in hac hæresi num. 3, et nos in *Manichæorum Historia*.

(99) Cod. Reg. Alex. Vat., « et de duobus luminariis mysteria. Sed et quomodo animæ discedebant. » Et mox, « revertabantur. »

(1) In codice Casinensi scribitur, « Nunc; » sed « tunc » legendum esse non ambigo.

(2) Codex Casinensis habet, « ut inde ab aliquo convinci possit. » Contrarius tamen sensus quem expressimus, verior est; nam id sibi vult Archelaus, Manem solum, cujusdam præstigi causa, solarium ascendisse, ne a Parco et Labdaco Mithræ sacerdotibus id egisse deprehensus, debitas pœnas Persarum regi persolveret. — Cod. Reg., Alex., Vat., « ascendit, ut ne ab aliquo. »

(3) Cod. Reg. Alex. Vat., « pœnis esse subdendum. Hæc illo cogitante. » Paulo post, « de Ægypto protulerant. » Et mox, « duplici ex causa... quæ hæreditate fuerat consecuta: erat enim multum pecuniæ avida. Quæ cum, » etc.

(4) Idem codex, « puerulum. » Mox, « quem-

anorum ferme septem, Corbicum (5) nomine, quem statim manumisit ac litteris erudit. Quique cum duodecim annorum esset effectus, anus illa diem obiit, ipsique (6) universa bona sua tradidit, et cum cæteris reliquis (7), etiam quatuor illos libellos quos Scythianus scripserat, non multorum versuum singulos. Tunc ergo Corbicus, sepulta domina, bonis sibi derelictis omnibus uti cœpit, et migravit ad medium civitatis locum in quo manebat rex Persarum; et commutato sibi nomine, Manem semetipsum pro Corbicio appellavit; nec Manem, sed Manes; Persarum enim lingua tali utitur declinatione. Effectus igitur puer ille annorum prope sexaginta (8), eruditus secundum doctrinam quæ in locis illis est, et pæne dixerim super omnem hominem; diligentius tamen hæc didicit, quæ in illis quatuor libellis continebantur: acquisivit etiam discipulos tres (9), quorum nomina sunt hæc: Thomas, Addas et Hermas. Tunc assumit illos libellos, et transfert eos, ita ut multa (10) alia a semetipso insereret eis, quæ anilibus fabulis similia sunt. Habebat ergo tres istos discipulos conscios maritum suorum; nomen vero libellis proprium ascribit, prioris nomine deleto, tanquam si eos solus ex semetipso conscripserit. Tunc visum est ei mittere discipulos suos cum his quæ conscripserat in libellis, ad superiora illius provincie loca, et per diversas civitates et vicos, ut haberet aliquos sequentes; et Thomas quidem partes Ægypti voluit occupare, Addas vero Scythiæ (11), solus autem Hermas residere cum eo elegit. Cum ergo illi essent profecti, regis filius ægritudine quadam arreptus est; quem rex curari desiderans, edictum proposuit in vita (12), si quis eum curare possit, accipere

que statim. » Et paulo post, « Qui cum. »

(5) « Cubricum, » Κοῦβριχον, hunc, non « Corbicum, » vocant Cyrillus, Epiphanius et alii.

(6) Codex Reg. Alex. Vat., « anus die illa qua obiit, ipsique, » etc. Mox, « cæteris reliquiis. » Paucisque interjectis, « in qua manebat rex Persarum. »

(7) Forte « reliquiis. »

(8) Ita constanter in Casinensi codice scribitur; vereor tamen ne in hoc annorum numero mendum sit. — Codex Reg. Alex. Vat., « Effectus est igitur puer ille annorum prope septuaginta. »

(9) Idem codex Reg. Alex., « in locis illis est, pæne dixerim super omnem hominem diligentius: tamen didicit ea quæ in quatuor illis libellis continebantur. Acquisivit etiam ipse discipulos. »

(10) In eodem cod. Vat., « ut transferret eos, ita ut alia multa. » Paulo post, « ex semetipso scripserit, » pro « conscripserit. »

(11) Idem codex, « partes Ægyptiorum voluit occupare. Abdas vero Syriæ. »

(12) Legendum fortasse, « invitans. » — Atque hanc lectionem confirmat codex Reg. Alex. Vat. Mox in eodem cod., « curare posset, accederet, præmio multo proposito. Tunc iste, sicut illi qui cubum, quod nomen est alex, ludere solent, præsentiam sui exhibet Manes. » Ista vera est huius loci lectio, quam nos subodoravimus, ut in nostris ad hunc locum notis videri potest.

præmium, multo proposito. Tum iste, sicut illi qui cibum, quod nomen est tale eludere (13) solent, præsentiam suam Manes exhibet apud regem, dicens se esse puerum curaturum : quæ cum audisset (14) rex, suscepit eum cum obsequio, ac libenter habuit. Verum ne multa narrando quæ gessit tædium auditoribus inferam, mortuus est puer in manibus ejus, vel potius extinctus. Tunc rex in carcerem detrudi jubet Manem, et ferri talento (15) onerari. Illi vero duo discipuli ejus qui missi fuerant ad docendum per singulas civitates, quærebantur ad pœnam. Quique fugientes licet nunquam cessarunt alienam (16) hanc et ab Antichristo inspiratam, per loca singula inserere doctrinam.

LIV. Post hæc ad magistrum suum redeunt, referentes quæ eis acciderant ; audiunt etiam ea quæ in ipso collata sunt mala. Accedentes ergo, ut dicebam (17), ad eum sui, et suggerentes ei de his malis quæ per loca singula patiebantur, de reliquo converti (18) se debere ad salutem suadebant : pertimuerant enim, verentes ne quid sibi ex his malis quæ illi inferebantur, accederet (19). At ille suadens eos nihil vereri, ad orationem consurgit. Tunc deinde jubet, in carcere positus, legis Christianorum libros comparari ; valde enim hi qui missi fuerant ab eo per singulas civitates, ab omnibus hominibus execrationi habebantur, maxime apud quos Christianorum nomen venerationi erat. Sumpto ergo aliquantulo auri modo, abierunt ad loca (20) in quibus Christianorum libri conscribentur (21) ; et simulantes se nuntios esse Christianos, rogabant præstari sibi libros ad comparandum : et, ut ne multa dicam, comparant universos libros Scripturarum nostrarum, et deferunt ad eum in carcere constitutum. Quibus ille acceptis, homo astutus cœpit in nostris libris occasiones inquirere dualitatis suæ, nec suæ quidem, sed Scythiani, qui hoc ante plurimum temporis protulerat ; et in nostris

(13) Locus valde corruptus. Forte legendum, « qui cybum, quod nomen est tali, ludere. »

(14) Cod. Reg. Alex. Vat. « Quod cum audisset, » pro « quæ. » Mox, « narrando quæ gesta sunt. »

(15) Hoc est, vinculis ferreis, ab eorum pondere : nam τάλαντον interdum est pondus.

(16) Cod. Reg. Alex. Vat., « licet nunquam cessarent alienam. » Paulo post, « quid eis acciderint, » lege « acciderit. » Mox vero, « Accedentes ergo, ut decebat, ad eum sui, et suggerentes sui ei de his. »

(17) In codice Casinensi, « ut dicebant ; » nos levi mutatione, « dicebam, » emendandum censuimus. Sed et fortasse, « ut decebat, » legendum ; melior tamen visa est prior lectio.

(18) In eodem codice, « conventi, » scribitur ; sed « converti, » legendum esse, quæ sequuntur clare, ut arbitror, innuunt.

(19) Forte, « accideret. » — Atque ita quidem ms. Reg. Alex. Vat.

(20) Cod. ms. Reg. Alex. Vat. « ad illa loca. » Mox, « se novitios esse Christianos, » pro « nuntios. » Paulo post, « et ne multa dicam... et referunt ad eum. »

(21) Vides ut arcani disciplinam in occultandis

A libris (22), sicut etiam adversus me disputans fecit, assertionem suam proferre, quædam in his accusans, quædam permutans, solo Christi nomine adjecto ; quem se idcirco suscipere simulavit, ut per civitates singulas sanctum et divinum nomen audientes Christi, minime execrantes eos, discipulos istius non fatigaret. Invenientes autem vocem etiam de Paraceto positam in Scripturis (23), semetipsum esse subjecit ; qui non legerat diligenter, quia Paracletus jam tunc venisset, cum apostoli adhuc essent super terram. His ergo tam scelerate compositis, mittit et discipulos suos prædicaturos intrepide fictos simulatosque errores, et novas falsasque voces annuntiaturos per loca singula. Quod cum rex Persarum cognovisset, dignis eum suppliciis subdere parat. Quo Manes agnito, admonitus in somnis, elapsus de carcere, in fugam versus est, auro plurimo custodibus corruptis ; et mansit in castello Arabionis. Unde scriptam epistolam per Turbonem ad Marcellum nostrum misit, in qua significavit se esse venturum. Quo cum venisset (24), fuit nobis certamen tale, quale et hic vidistis et audistis, in quo, prout potuimus, ostendimus eum pseudopphetam. Sed custos quidem carceris, qui eum dimiserat, punitus est ; rex vero eum requiri jussit, et in quibuscunque locis repertum comprehendi (25). Hæc cum ego cognovissem, necessarium fuit me etiam vobis indicare, quia requiritur iste a rege Persarum usque in hodiernum diem.

LV. His auditis, turbæ volebant Manem comprehensum tradere potestati barbarorum qui erant vicini ultra Strangam (26) fluvium (27), quoniam et ante tempus venerant quidam ad requirendum eum, quo nusquam reperto, discesserant ; erat enim tunc fuga constitutus. Cum ergo hæc ita Archelaus prodidisset, continuo se in fugam dedit Manes, et evadere potuit, dum nemo eum insequeretur. Sed populus, cum Archelai quem libenter audiebant, rela-

fidei mysteriis olim custodierint Christiani, et quanto curaverint studio, ne sacrosanctæ legis libri ad gentilium manus pervenirent, etiam antequam Diocletiani persecutio exorta esset, ac traditionis periculum immineret. Præterea hinc apparet, non ubique sed certis quibusdam in locis Christianorum libros vendi consuevisse.

(22) Idem cod. Vat., « et ex nostris libris. »

(23) In eodem cod. Vat., « discipulos istius non fugarent. Invenientes autem etiam de Paraceto positum in Scripturis. » Mox, « mittit discipulos suos, » sine particula « et. »

(24) Cod. Reg. Alex. Vat. « Quo cum advenisset. » Paulo post, « pseudo-prophetam esse manifeste. Sed. »

(25) Idem cod. « in quibuscunque locis repertum ostendimus comprehendi. » Fortasse, « offenderetur, comprehendi. »

(26) In eodem cod. Vat., « potestati barbarorum, qui erant vicini ultra Stracum fluvium. » Mox, « venerant quidam hominum ad requirendum eum ; quo nusquam reperto discesserunt. »

(27) Et hic præcisius imperii Romani limes, quoniam Archelai ætate et Probo imperante esset, designatur.

lione teneretur (28), quidam tamen crebre insecti sunt post eum. Sed ille vias quibus venerat, repetens, transito fluvio ad Arabionis castellum rediit, ubi postea comprehensus, oblatuſ est regi; quique plurima adversus eum indignatione commotus, duas mortes in eum vindicare cupiens, unam filii, alteram carcerarii, jussit eum ante portam civitatis excoriatum suspendi; et pellem ejus, medicamentis infectam, inflari; carnes vero volucris dari jussit (29). Quibus postea agnitis Archelaus adjecit ea priori disceptationi, ut omnibus innotesceret, sicut ego, qui inscripsi in prioribus exposui. Congregatis igitur omnibus Christianis, ferri adversus eum sententiam placuit, veluti epilogum quemdam morti ejus (30) transmittentes, consonantem reliquis vitæ ejus negotiis. Addidit etiam hoc Archelaus dicens: Viri fratres, ne quis vestrum incredulus sit his quæ a me dicta sunt: id est quod non ipse primus auctor scelerati hujus dogmatis exstiterit Manes; sed tantum, quod per ipsum aliquibus terræ partibus manifestatum sit. Sed non statim is qui aliquid quocunque portaverit, auctor ejus putandus est, sed qui invenerit. Sicut enim gubernator acceptam navem quam alius fecit, ad quæcunque loca voluerit perducere, alienus est tamen omni genere a constructione ejus; ita intelligendus est et iste: non enim ex initio huic rei ipse originem dedit; sed ea tantum (31) quæ ab illo fuerant inventa, per se detulit hominibus, sicut certis testimoniis notum est: quibus propositum est vobis ostendere, non ex Mane originem mali hujus manasse (32); sed ab alio, et ante multum temporis a barbaro quodam exorta, in silentio habita; ab isto vero ignote latentia, veluti propria ejus esse prolata, deleto conscriptoris titulo, sicut superius exposui. Fuit prædicator apud Per-

sas etiam Basilides quidam antiquior (33), non longe post nostrorum apostolorum tempora; qui et ipse cum esset versutus, et vidisset quod eo tempore jam essent omnia præoccupata, dualitatem istam voluit affirmare, quæ etiam apud Scythianum erat. Denique cum nihil haberet, quod assereret proprium, aliis dictis (34) proposuit adversariis. Et omnes ejus libri difficilia quædam et asperrima continent. Exstat tamen tertius decimus liber tractatum ejus, cujus initium tale est: « Tertium decimum nobis tractatum scribentibus librum, necessarium sermonem uberemque salutaris sermo præstavit. » Per parvulam divitibus, et pauperis naturam sine radice, et sine loco rebus supervenientem, unde pullulaverit indicat. Hoc autem solum caput liber continet. Nonne continet et alium sermonem, et sicut opinati sunt quidam, nonne omnes offendemini ipso libro, cujus initium erat hoc? Sed ad rem rediens Basilides, interjectis plus minus vel quingentis versibus ait: « Desine ab inani et curiosa varietate: requiramus autem magis, quæ de bonis et malis etiam barbari inquisierunt, et in quas opiniones de his omnibus pervenerunt. Quidam enim horum dixerunt, initia omnium duo esse, quibus bona et mala associaverunt, ipsa dicentes initia esse et ingenta, id est in principiis lucem fuisse, ac tenebras, quæ ex semetipsis erant, non quæ esse dicebantur. Hæc cum apud semetipsa essent, propriam unumquodque eorum vitam agebat, quam vellet, et qualis sibi competeret (35); omnibus enim amicum est, quod est proprium, et nihil sibi ipsum malum videtur. Postquam autem ad alterutrum agnitionem uterque pervenit, et tenebræ contemplatæ sunt lucem (36), tanquam mellioris rei sumpta concupiscentia, insectabantur ea commiseri. »

Nonnulla fortasæ desunt.

(28) Cod. Reg. Alex. Vat., « dum ne eum insequeretur is populus, et Archelai quem libenter audiebant, relatione tenerentur. » Mox « crebro, » pro « crebre. » Paulo post, « venerat, repetans, transito fluvio Adrabionis rediit. » Vide an legendum sit « repedans. »

(29) In his verbis, « volucris dari jussit, » desinit apographum Regio-Alexandrinum Vaticanum, excerpta quædam ex *Actis disputationis Archelai* a cap. 51 ad 55 continens; unde varias lectiones descripsimus, quarum ope quædam Archelai loca restituantur.

(30) Forte, « mortis ejus. »

(31) Male codex Casinensis, « sed etiam. »

(32) Aut nihil video, aut ita corrigenda est codicis Casinensis lectio, quæ sic se habet, « non ex Manen originem mali hujus Manes esse. »

(33) Etsi Basilidem qui paulo post apostolorum tempora hæresim docuit, Alexandrinum fuisse, et in Ægypto scholas erroris aperuisse, testatur Eusebius lib. iv *Histor. ecclesiast.*, cap. 7; nihilominus qui ab Archelao memoratur, idem ac Basilides Alexandrinus esse videtur, licet apud Persas hæresim

prædicasse dicat. Fieri enim potest ut Basilides Alexandria digressus, Persas quoque hæreticis dogmatibus inficere tentasset. Sane Basilidis Persæ nulla, quod sciam, apud veteres mentio. Scripsit autem Basilides Alexandrinus libros 24 in Evangelium, eodem Eusebio teste, qui non alii esse videntur a tractatum libris, quos laudat Archelaus, et ab exegeticis illis, ex quorum libro 23 quædam loca refert Clemens Alexandrinus Stromatum lib. 4. An autem Evangelium illud in quod Basilides scripsit, apostolorum esset, an aliud quod suo Marte confinxit, cujus meminit Origenes hom. 1 in Lucam, Hieronymus in prologo suorum *Comment. in Matthæum*, et Ambrosius in prologo in Evangelium Lucæ, non satis liquido constat.

(34) Forte, « aliorum dicta. »

(35) In codice Casinensi, « et quales ibi competerent. »

(36) Tenebras desiderio lucis adipiscendæ actas fuisse Manes quoque asserit in cap. 13 hujus operis, et apud Titum Bostrensem *adversus Manichæos* lib. 1, pag. 47 editionis Casinianæ.

FRAGMENTUM ACTORUM

EJUSDEM DISPUTATIONIS

Ex Cyrilli Hierosolymitani catechesi vi, §§ 27-29 (37).

Φευγει εκ τῆς φυλακῆς (Μάνης), καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀλλ' ἀπαντᾷ αὐτῷ ὄπλον δικαιοσύνης (38), Ἀρχέλαος ἐπίσκοπος· καὶ ἐπὶ φιλοσόφων κριτῶν ἐλέγξας, ἀκροατήριον Ἑλληνικὸν συστησάμενος, ἵνα μὴ, Χριστιανῶν κρινόντων, δοκῶσιν οἱ κριταὶ χαρίζεσθαι· λέγει, φησὶν ὁ Ἀρχέλαος πρὸς τὸν Μάνην, ὁ κηρύσσεις. Ὁ δὲ, ὡς τάφον (39) ἀνεργόμενον ἔχων τὸ στόμα, ἀπὸ βλασφημίας πρῶτον τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων ἤρξατο, φάσκων· Ὁ τῆς Παλαιᾶς Θεὸς κακῶν ἐστὶν εὐρετῆς, λέγων περὶ ἑαυτοῦ· « Ἐγὼ πῦρ (40) καταναλίσκων. » Ὁ δὲ σοφὸς Ἀρχέλαος ὑπεξέλυε τὴν βλασφημίαν, εἰπὼν· Εἰ ὁ τῆς Παλαιᾶς Θεὸς κατὰ τὸν σὸν λόγον, πῦρ ἑαυτὸν λέγει, τίος υἱὸς ἐστὶν ὁ λέγων· Ἐγὼ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν; » Εἰ μέμψη τὸν λέγοντα· Κύριος θανατοῦ καὶ ζωογονεῖ· διὰ τί τιμᾶς Πέτρον, τὴν Θαβιθᾶν μὲν ἐγείραντα, τὴν δὲ Σαπφίραν θανατώσαντα; Εἰ δὲ καὶ μέμψη, ὅτι πῦρ ἠτοίμασε, διὰ τί οὐ μέμψη τὸν λέγοντα, « Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ (41) εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον; » Εἰ μέμψη τὸν λέγοντα· « Ἐγὼ Θεὸς ποιῶν εἰρήνην, καὶ κτίζων κακὰ » ἐξήγησαι πῶς λέγει Ἰησοῦς· « Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. » Ἀμφοτέρων τὰ ἴσα λεγόντων, δυσὶν θάτερον· ἢ ἀμφοτέροι καλοὶ διὰ τὴν ὁμοξίαν· ἢ εἰ ἀνέγκλητος Ἰησοῦς ταῦτα λέγων, διὰ τί φέγεις τὸν τὰ δμοια ἐν τῇ Παλαιᾷ λέγοντα;

Εἶτα ὁ Μάνης πρὸς τοῦτον λέγει· Καὶ ποῖος Θεὸς τυφλοὶ; Παῦλος γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων· « Ἐν οἷς ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ διαυγᾶσαι (42) τὸν φωτισμὸν τοῦ

²² Psal. v, 11. ²³ Deut. iv, 24. ²⁴ Luc. xii, 49. ²⁵ Deut. xxxii, 22. ²⁶ Matth. xv, 41. ²⁷ Isa. xlv, 7. ²⁸ 1 Reg. ii, 6. ²⁹ Act. ix, 40. ³⁰ Act. v, 10. ³¹ Matth. x, 34. ³² II Cor. iv, 4.

(37) Ne quidpiam Actorum disputationis Archelai episcopi cum Manete ommitteremus, opportunum censuimus hic eorumdem fragmentum ex Cyrilli Hierosolymitani catechesi sexta, pag. 147 primæ editionis desumptum, corollarii loco subjungere, eo præsertim quod in præcedentibus Actis, ab Hegemonio, ut videtur, in epitomen redactis, non reperiatur. Fragmentum istud contulimus cum noviss. edit. Paris. BB. ann. 1720; versionem recensuimus, et cl. editoris notas subjecimus.

(38) Ὅπλον δικαιοσύνης. In editis ὄπλω δικαιοσ., « armis justitiæ. » Legimus ὄπλον in mss. Coisl., Roe, Casaub., Petro Sicul., Grod., qui vertit « scutum justitiæ. » ΓΟΥΤΤ.

(39) Ὁς τάφον. Particulam ὡς adjecimus ex Grod. et Petro Siculo. Id.

(40) Ἐγὼ πῦρ. Codd. Coisl., Ottob., Roe, Casaub., Ἐγὼ ὁ Θεὸς πῦρ κατ. Sed in ms. Ottob. deest articulus ὁ. In loco autem Scripturæ citato, non Deus, sed Moyses de Deo in tertia p^a sona

I. Fugit e carcere (Manes), et in Mesopotamiam venit: verum occurrit ei scutum justitiæ, Archelaus episcopus: eumque coram philosophis judicibus reprehendens, collecto gentilium auditorio, ne, si Christiani judices essent, viderentur favisse: Age profer, ait Archelaus ad Manem, quod prædicas. At ille, cui os quasi sepulcrum patens erat ²², primum a blasphemia in Creatorem omnium initium sumpsit, iniquiens: Veteris Testamenti Deus, malorum inventor est, de se ipse dicens: « Ego ignis consumens ²³. » Tum sapiens Archelaus hanc solvit refutavitque blasphemiam his verbis: Si veteris Deus Testamenti, ut ais, ignem se dicit, cujus est ille Filius, qui ait: « Ignem veni mittere in terram ²⁴? » Si culpas eum qui dicit: « Dominus mortificat et vivificat ²⁵; » quamobrem Petrum colis, qui Tabitham a mortuis excitavit ²⁶, et Sapphiram morti tradidit ²⁷? Si vitio vertis, quod ignem præparavit ²⁸; quare hunc non carpis qui dicit: « Discedite a me in ignem æternum ²⁹? » Si reprehendis eum qui dicit: « Ego Deus faciens pacem, et creans mala ³⁰; » expone quomodo Jesus dicat: « Non veni pacem mittere, sed gladium ³¹. » Cum ambo paria dicant, e duobus alterum: aut uterque bonus, eo ipso quod verbis congruant; aut si Jesus hæc dicens, abest a reprehensione, quare dignum reprehensione clamans eum, qui in Veteri Testamento similia profert?

II. Tum Manes hæc contra: Et qualisnam Deus excæcat? Pauli enim verba sunt: « In quibus Deus sæculi hujus excæcavit cogitationes infidelium, ut ne fulgeat in illis illuminatio Evangelii ³². » Arche-

loquitur ita: Κύριος ὁ Θεός σου, πῦρ καταναλίσκων ἐστὶ. Id.

(41) Ἀπ' ἐμοῦ. Verba hæc desiderantur in codd. Ottob., Coisl., Roe, Casaub., Grod., Petro Sic. Paulo post, in Roe et Casaub. scribitur, Ἐγὼ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν, proxime ad sacrum textum. Cyrillus ipse catech. ix, n. 7, citans sequentia hujus prophetici testimonii verba, legit, Ἐγὼ ὁ Θεός ὁ ποιήσας φῶς. Loco ἐξήγησαι πῶς λέγει Ἰησοῦς, Siculus scribit: Διὰ τί οὐ μέμψη τὸν Ἰησοῦν λέγοντα· « Cur non reprehendis Jesum aientem, » etc. Post εἰρήνην in codd. Roe, Casaub. et Ottob., in Coisl. autem cod. post βαλεῖν, additur ἐπὶ τὴν γῆν. Petrus Sic. leg. ἔ ἐπὶ τῆς γῆς, « super terram. » Habentur ea verba in citato Matthæi textu; verum non in hoc versiculi membro quod hic refertur, sed in superiore: Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν. Id.

(42) Εἰς τὸ μὴ διαυγᾶσαι. In Ottob. habetur αὐγάσαι. Petrus Sic. legit, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Ἐυαγγελίου τοῦ.

antecedunt, inquit, lege : « Quod si etiam opertum est Evangelium nostrum, in iis qui pereunt est opertum ²². » Videsne pereuntibus oblectum dici Evangelium? Non enim danda sunt sancta canibus ²³. Præterea, solusne veteris Testamenti Deus excæcavit cogitationes infidelium? Jesus etiam ipse nonne dixit : « Ideo ipsis in parabolis loquor, ut videntes non videant ²⁴? » Odione eos prosequens, volebat ut non viderent? An quia indignum erat, quoniam oculos ipsi suos occluserant? Ubi enim voluntaria malitia, illic et gratiæ donum abest. « Habenti enim dabitur : ab eo autem qui non habet, etiam quod se putat habere, auferetur ²⁵. »

II. Si autem, ut interpretantur nonnulli, dicendum est illud (horum enim non est illaudabilis oratio), etiamsi excæcarit infidelium mentes, ad rem bonam excæcavit, ut ad sancta respiciant. Non enim dixit : Excæcavit eorum animam, sed « cogitationes infidelium. » Cujus dicti sensus, ejusmodi est : Excæca scortatoris scortandi cogitationes, et servatus est homo; excæca latronis rapiendi et latrocinandi studium, et salvus est homo. Verum hoc modo non vis intelligere? Est et alia interpretatio. Excæcat et sol obtusam oculorum aciem, et oculorum imbecillitate laborantes excæcantur lumine perculsi : non quod sol excæcandi facultate sit præditus, sed quod oculorum status a videndo impediatur; sic et quibus corda laborant incredulitate, ii divinitatis radios contueri non possunt. Nec dixit : Excæcavit cogitationes ne audiant Evangelium; sed « ne fulgeat in illis illuminatio gloriæ Evangelii Domini nostri Jesu Christi ²⁶. » Nam Evangelium audire ab omnibus expetitur : at Evangelii gloria solis Christi germanis sincerisque (discipulis) tribuitur. Dominus itaque loquebatur in parabolis iis quidem qui non poterant audire; discipulis vero privatim parabolas et similitudines explicabat. Gloriæ enim fulgor eorum est, qui jam illustrati sunt; excæcatio infidelium. Hæc mysteria nunc tibi patefacit Ecclesia ex catechumenorum sorte transgresso : gentilibus exponere mos non est. Non enim gentili cuiquam de Patre et Filio et Spiritu sancto arcana mysteria declaramus : neque palam apud catechumenos de mysteriis verba facimus, sed multa sæpe loquimur occulte : ut fideles qui rem tenent, intelligant; et qui non tenent, ne lædantur.

²² II Cor. iv, 5. ²³ Matth. vii, 6. ²⁴ Matth. xiii, 13. ²⁵ Matth. xxv, 29. ²⁶ II Cor. iv, 6.

Χριστού · « Ut non fulgeat illis illuminatio scientiæ gloriæ Evangelii Christi. » Sed ex iis quæ habentur num. seq. patet Manem non ita citavisse. Toutt.

(43) Ἰησοῦς δὲ, κ. τ. λ. Hæc paulo aliter Petrus Siculus : Ἡ καὶ Ἰησοῦς αὐτοῖς... οὐκ εἶρηκε· Διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι; « Annon et Jesus ipse... ita locutus est : Propterea in parabolis ipsis loquor, quia videntes non vident? » At Raderus, Siculi interpres, quomodo in Cyrilli textu, « ut videntes non videant. » Siculi allegatio evangelicæ dicti fidelior est, et textum Matthæi ad amissum representat : contra, ea quæ in textu est, partim ex Matthæi, partim ex Lucæ verbis cap. viii, 10, consarcinata est : atque idcirco,

Προανάγνωθι, φησὶν, ὀλίγον · « Εἰ δὲ κεκαλυμμένον ἔστι τὸ Εὐαγγέλιον ἡμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἔστι κεκαλυμμένον. » Ὁρᾷς, ὅτι ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις κεκαλυπτται. Οὐ δεῖ γὰρ δίδόναι τὰ ἅγια τοῖς κυσίν. Ἐἴτα, ἄρα μόνος ὁ τῆς Παλαιᾶς Θεῶς ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων; Ἰησοῦς δὲ (43) αὐτοῖς οὐκ εἶρηκε · « Διὰ τοῦτο αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς λαλῶ, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι; » Μὴ μισῶν αὐτούς, ἐβούλετο μὴ βλέπειν; Ἡ διὰ τὸ ἀνάξιον, ἐπειδὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν; Ὅπου γὰρ αὐτοπροαιρετος πονηρία, ἐκεῖ καὶ ἀποχὴ τῆς χάριτος (44). « Τῷ γὰρ ἔχοντι δοθήσεται · ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὁ δοκεῖ ἔχειν ἀρθήσεται. »

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ὡς (45) τινες ἐξηγοῦνται, τοῦτο εἰπεῖν (οὐ φαῦλον γὰρ τὸ ῥῆμα) · εἰ καὶ ἐτύφλωσε τῶν ἀπίστων τὰ νοήματα, ἐπὶ καλῶ ἐτύφλωσεν, ἵνα εἰς τὰ ἅγια ἀναβλέψωσιν. Οὐ γὰρ εἶπεν · Ἐτύφλωσεν αὐτῶν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ « τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων. » Τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστι · Τύφλωσον τοῦ πόρνου τὰ πορνικὰ νοήματα, καὶ σέσωσαι ὁ ἄνθρωπος · τυφλωσον τοῦ ληστοῦ τὸ ἀρπακτικὸν καὶ ληστρικὸν, καὶ σέσωσαι ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλ' οὐ θέλεις οὕτω νοῆσαι; ἔστι καὶ ἄλλη ἐξήγησις · τυφλοὶ καὶ ὁ ἥλιος τοὺς ἀμβλυωποῦντας, καὶ οἱ ὀφθαλμιῶνες τυφλοῦνται, βλαπτόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός · οὐχ ὅτι τυφλωτικός ἐστὶν ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὅτι ἡ ὑπόστασις τῶν ὀμμάτων οὐ βλέπει · οὕτω καὶ οἱ ἀπιστῆ νοσοῦντες ταῖς καρδίαις, οὐ δύνανται ἐνιδεῖν ταῖς τῆς θεότητος ἀκτίσι. Καὶ οὐκ εἶπεν · Ἐτύφλωσε τὰ νοήματα εἰς τὸ μὴ ἀκοῦσαι τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλ' « εἰς τὸ μὴ διαυγάσαι τὸν φωτισμὸν τῆς δόξης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. » ἐπὶ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι τοῦ Εὐαγγελίου πᾶσιν ἐφίεται · ἡ δόξα δὲ τοῦ Εὐαγγελίου τοῖς Χριστοῦ μόνοις γνησίως ἀφώρισται. Ἐλεγεν οὖν ὁ Κύριος, τοῖς μὲν ἀκοῦσαι μὴ δυναμένοις, ἐν παραβολαῖς · τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐπέλυε κατ' ἴδιαν τὰς παραβολάς. Ὁ αὐγασμός γὰρ τῆς δόξης τοῖς πεφωτισμένοις, ἡ τύφλωσις τοῖς ἀπίστοις. Ταῦτα τὰ μυστήρια ἃ νῦν ἡ Ἐκκλησία διηγείται σοι τῷ ἐκ κατηχομένων μεταβαλλομένῳ, οὐκ ἐστὶν ἔθος ἐθνικοῖς διηγείσθαι. Οὐ γὰρ ἐθνικῶ τὰ περὶ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος διηγούμεθα μυστήρια · οὐδὲ τῶν μυστηρίων ἐπὶ κατηχομένων λευκῶς λαλοῦμεν, ἀλλὰ πολλάκις λέγομεν ἐπικεκαλυμμένως. ἵνα οἱ εἰδότες πιστοὶ νοήσωσι, καὶ οἱ μὴ εἰδότες μὴ βλαβῶσι.

me iudice, minus mutationis aut emendationis suspicione laborat. Id.

(44) Τῆς χάριτος. Siculus, τῆς φωτιζούσης χάριτος, « illuminantis gratiæ. » Id.

(45) Εἰ δὲ δεῖ καὶ ὡς. In codd. Roe et Casaub. ex δεῖ καὶ ὡς unum verbum δικαίως coniectum est : at ita manet manca constructio. Petrus Siculus legit quidem δικαίως. sed phrasim paulo communitat : Εἰ δὲ καὶ δικαίως τινὲς ἐξηγοῦνται, ἔστω καὶ οὕτως εἰπεῖν (οὐ φαῦλον γὰρ τὸ ῥῆμα), κ. τ. λ. « Quod si etiam recte interpretantur nonnulli, licet quoque sic dicere (non enim absurda est oratio), etc. » Id.

S. PAMPHILUS

ECCLESIAE CÆSARIENSIS PRESBYTER ET MARTYR

NOTITIA

(GALLARD, *Vcl. Patr. Biblioth.*, t. IV, Proleg., p. III.)

- I. *Quis et quantus vir Pamphilus, Pierii Alexandrini discipulus. Ecclesiae Cæsariensis presbyter et ornamentum. Beatissimus martyr.*
 II. *Sacrarum litterarum studiosissimus. Bibliothecae Cæsariensis conditor. An aliquid proprii operis scripserit. Eusebii locus expensus.*
 III. *Expositio capitum Actuum apostolorum, num Euthalio ascribenda. Pamphilo asseritur.*
 IV. *Auctor quoque Origenis Apologetici ex veterum testimoniis fuisse perhibetur.*
 V. *Eo in opere potissimum præclarus divinitatis Christi assertor beatus martyr comprobatur. Interpretis Rufini fides astruitur. Novissima ejusdem Apologetici luculenta editio Parisiensis exhibetur. Acta passionis S. Pamphili ex ms. Mediceo adjiciuntur.*

I. Pamphilus gente Phœnicus ex Berytensium A orbe, nobili genere ortus, illustris quoque fuit numeribus in patria publice gestis (1). Verum relictis sæcularibus curis, Alexandriam se contulit; ubi Pierium illius Ecclesiae presbyterum, virum eximium, in sacrarum litterarum studio doctorem habuit, ut scribit Photius (2). Deinceps vero Cæsaream Palæstinæ contendens, atque ad presbyterii gradum evectus, Cæsariensis Ecclesiae ornamentum exstitit; ibique maxime inclaruit, quo tempore cathedram illam episcopalem post Theotecnum tenebat Agapius. Virum disertissimum moribusque ac gestis vere philosophum, ἐλλογιμώτατον αὐτῶ τε βίῃ φιλόσοφον ἀληθῆ, Pamphilum nostrum vocat Eusebius (3): qui etiam singula quæ ad illius vitam et ad scholam ab eodem institutam pertinent; varia quoque confessionum certamina persecutionis tem- B pore ab eo tolerata; ac postremo martyrium quo coronatus est, peculiari opere complexus fuisse perhibetur: quod tamen intercidis, jure dolendum. *Passus est Cæsareæ Palæstinæ sub persecutione Maximini*, teste Hieronymo (4), anno 309 ineunte.

II. Ad monumenta vero litterarum Pamphili quod attinet, nulla hic mentio de lxxvrali editione, quam sanctus martyr una cum Eusebio descripsit, prout ab Origene asteriscis suppleta obelisque confixa fuerunt: quæ quidem editio, vulgo *Palæstina* nuncupata, usque adeo comprobata fuisse comperitur,

ut eam medias inter Ægyptum et Antiochiam Ecclesias in communem usum recepisse testetur sanctus Hieronymus (5). Mittimus etiam quæ de ipso Pamphilo idem doctor maximus post Eusebium (6) alibi enarrat (7): illum videlicet, cum *Demetrium Phalereum et Pisistratum in sacræ bibliothecæ studio vellet æquare, imaginesque ingemorum quæ vera sunt et æterna monumenta, toto orbe perquiret, tunc vel maxime Origenis libros impensius prosecutum, Cæsariensi Ecclesiae dedicasse; prætereaque (8) Cæsariensem bibliothecam studiosissime conseciase.*

Et hæc quidem beati martyris studium in sacris præsertim litteris excolendis satis produunt. Ipse vero, inquit Eusebius apud Hieronymum (9), *proprii operis nihil omnino scripsit, exceptis Epistolis quas ad amicos forte mittebat: in tantum se humilitate dejecerat.* Interim tamen hujusmodi episcopi Cæsariensis testimonium nihil impedit, quominus Pamphilus opuscula duo quæ adhuc superant scripsisse, *Expositionem nimirum capitum Actuum apostolorum et Origenis Apologeticum*, merito existimetur. Si quidem, ut probe perspexit eruditissimus Fontaninus (10), Eusebius certe non dixit, Pamphilum nihil operis, sed nihil proprii operis omnino scripsisse: vel, si mavis, ipso Hieronymo interprete, nihil proprii quidquam condidisse sermonis. Atqui prius opusculum conscribens Pamphilus, nihil proprii operis

(1) *Vio. infr. Act. pass. S. Pamph.*, §§ 3 et 7.(2) *Bibl. cod. cix*, pag. 299.(3) *Hist. eccl. lib. vii*, cap. 32.(4) *De vir. illustr.*, cap. 75.(5) *Præf. in lib. Paralip.*(6) *Hist. eccl. lib. vi*, cap. 32.(7) *Hieron.*, epist. 34, al. 144, ad Marcell., num. 1.(8) *Id. De vir. illustr.*, cap. 3.(9) *Id.*, lib. I *Apolog. contr. Rufin.*, num. 0, Opp. tom. II, pag. 465.(10) *Hist. litter. Aquil. lib. v*, cap. 5, § 5, p. 250.

illud enim duntaxat ex summis rerum capitibus quas in apostolica historia tradit sanctus Lucas, patet ab eo contextum. Neque porro posterior quidquam *proprii operis* sive sermonis habere comperitur: quandoquidem, ut ait vir cl., beatus martyr contra malam doctrinam Origeni objectam, veram ejus doctrinam ipsis Origenianis verbis expressam opponit; ut ex utriusque mutuo collatæ discrimine clare evincatur, Origenis scripta ab hæreticis fuisse corrupta; cum hanc unam quæstionem pertractet, fuerintne Origenis libri corrupti, necne: quod sane non est *proprii operis* aliquid condere.

III. His autem positis ad utrumque opusculum Pamphilo astruendum, de priore quidem sic proloquitur doctissimus Montfauconius, qui ex codice Coisliniano illud primus in vulgus emisit (11): « *Expositionem capitum Actuum apostolorum* esse vere Pamphili martyris, non est quod dubitemus. Nam in eo fere totam ætatem contrivit sanctus martyr, ut Scripturæ sacræ libros manu sua describeret, ornaret titulis atque scholiis, ut docet Hieronymus, *De scriptoribus ecclesiasticis*. Indicat item nota codicis RR. PP. Jesuitarum, qui prophetas omnes continet. Asserit demum calligraphus codicis vetustissimi hujus bibliothecæ (Coislinianæ) num. 202, qui ad calcem Epistolarum S. Pauli ait se illum ipsum codicem contulisse in bibliotheca Cæsariensi cum alio codice qui ipsius Pamphili manu exaratus fuerat. Ad hæc vero calligraphus ille in nota sua, eadem loquendi formula eaque non vulgari utitur, qui initio opusculi Pamphiliani usurpatur; nimirum, *καρ' ὧν ἀπάντων τὸ μὲν συγγνώμην αὐτῶ, εὐχῆ τῆ ὑπὲρ ἡμῶν τὴν συμπεριφορὰν κομιζόμενος* quæ verba ipse ex Pamphilo haud dubie mutuatus est. Hanc autem *Expositionem*, tum ob auctoris sanctissimi celeberrimique nomen, tum quia non fructu vacare putatur, hic edere visum est. »

Hanc vero *ἔχθεσιν* sæculo superiore desinente sub *Euthalii Sulcensis* episcopi nomine ediderat cl. Zacagnius in collectione *Monumentorum veterum*, pag. 428. Ipsetamen Euthalius, pag. 513, diserte testatur, ut observat Fabricius (12), se usum codicibus e Cæsariensi bibliotheca, quam S. Pamphilus primum magno studio instruxit; Eusebius deinde ejusque successores episcopi Cæsarienses servarunt auxeruntque. Hinc itaque divisionem capitum qualem S. Pamphilus digesserat, etiam ex illis mutuatus esse, versiculorum vero ipsemet Euthalius utique addidisse videtur. Exstat porro eadem *ἔχθεσις* absque nomine auctoris ante commentarios Œcumenii in

nibus Roberti Stephani, Joannis Henrici Boecleri et Joannis Millii; necnon in Danielis Heinsii *ad Novum Testamentum exercitationibus*. Hæc Fabricius, qui et ipse l. c. hanc Pamphili *Expositionem* cum Euthaliana collatam typis excudendam denuo curavit. Quæ cum ita se habeant, existimaverim equidem Wetsthenium minus consulte unum ejusmodi opellæ auctorem Euthalium agnoscere (13); nullo sane argumento satis firmo, quo in suam sententiam nos pertrahat, in medium adducto.

IV. De altero autem Pamphili opusculo, scilicet *Origenis Apologetico*, non est enimvero cur verba faciamus: hanc eniu provinciam cepere jamdudum inter recentiores viri doctissimi, Iluetius in primis (14), Tillemontius (15) et Fontaninius (16); nuper vero satis operose postremus Origenianorum editor Parisiensis (17). Verum ne officio nostro penitus deesse videamur, hic veteres tantum et quidem præcipuos commemorare operæ pretium ducimus, qui *Origenianum Apologeticum* beato martyri asseruisse noscuntur. Inter eos vero primus occurrit Eusebius (18); quem sequitur sanctus Hieronymus, sic inquires (19): *Scriptis (Pamphilus) antequam Eusebius Cæsariensis, Apologeticum pro Origene*. Verum Doctor maximus, mutata deinceps sententia, in assignando scriptiois auctore varia disseruit. Socratem (20) præterimus et Nicephorum (21) aliosque sequioris ævi scriptores, qui Eusebium plerumque assectati fuisse videntur. At non est omittendus Photius, qui sibi lectos esse testatur (22) Pamphili martyris et Eusebii pro Origene libros sex; simulque docet Pamphilum, cum detineretur in carcere, quinque priores *Apologetici* illius libros, præsentē etiam Eusebio, elaborasse; sextum vero, post Pamphili martyrium, fuisse ab Eusebio absolutum. Ὅτι οἱ μὲν πάντες Παμφίλω τὸ δεσμοτήριον οἰκοῦντι, συμπρόντος καὶ Εὐσεβίου, ἐξέπονθήσαν· ὁ δὲ ἔκτος, ἐπὶ ὁ μάρτυς ζῆσει τοῦ ζῆν ἀποχθεὶς, ἀνέλυσε πρὸς δὲ ἐπὶθεὶ Θεὸν, Εὐσεβίω λοιπὸν ἀπαρτίζεται. Hæc satis sunt. Qui vero plura hoc de opere scire studet, scriptores ex recentioribus modo laudatos adeat.

V. Sed unum adhuc hactenus dictis addidisse juverit; quo nimirum constat, ut viri doctissimi verbis utar (23), sanctum martyrem in *Origenis Apologetico* adornando præclarum suæ in Christum pietatis monumentum reliquisse. Dum enim ille in id potissimum incumbit, ut ab hæresi Ariana immunem demonstret Origenem, atque animo ita comparatus, quidquid uspiam de Filio Dei Adamantius lu-

(11) *Bibl. Coisl.*, pag. 78.

(12) *Ad Opp. Hippol.* tom. II, pag. 209.

(13) *Prolegom. ad N. Test. Gr.*, pagg. 45 et 76, edit. in-4.

(14) *Origenian.* lib. II, cap. 5, § 16, pag. 190.

(15) *Mémoir.*, tom. V, p. 750, not. 41 sur S. Pamph.

(16) *Hist. litter. Aquil.*, lib. v, cap. 1, §§ 5 et 6, et cap. 8, § 3, pagg. 208, 264, seqq.

(17) *Origen. Opp.* tom. IV, in admon. ad *Apologetico*, pagg. 1-16.

(18) *Hist. eccl.* lib. VI, cap. 35.

(19) *De vir. illustr.*, cap. 75.

(20) *Hist. eccl.* lib. III, cap. 7.

(21) *Hist. eccl.* lib. X, cap. 14.

(22) *Bibl. cod.* cxviii, pag. 295.

(23) *Maran., De divin. J. C.* lib. IV, cap. 24, § 5, pag. 554.

culentissime docuit, sedulus colligit, illudque ejus A obtreclatoribus objicit; quid ipse quoque de hoc præcipuo catholice veritatis capite sentiret, plane compertum fecit.

Neque ulla demum, pergit vir cl., legitima suspicio est de fide Rufini, qui hunc *Apologeticum* in Latinum transtulit. Siquidem quominus in eo opere Latinis litteris reddendo id interpres committeret quod in aliis ejusmodi lucubrationibus sibi licuisse existimavit, deterrere certe ipsum debuit metus ab Origenis adversariis injectus, quibus stomachum se facturum videbat, quamvis non suum, sed sancti Pamphili de Origene judicium proferret: quanto magis si quid ipse inseruisset, quod neque ab Origene scriptum, neque a sancto Pamphilo relatum, evinci aliquando potuisset?

Quod quidem ex initio præfationis Rufiniane liquido constat. Sic enim interpres Macarius allocutus: « Injungis mihi rem, inquit, quæ tibi agnitæ veritatis gratiam conferat: mihi tamen non dubito quin offensam maximam comparet eorum qui

se læsos putant ab eo qui de Origene non aliquid male senserit. Et quamvis non meam de eo sententiam, sed sancti martyris Pamphili sciscitatus sis, et librum ejus, quem pro Origene in Græco scripsisse traditur, transferri tibi poposceris in Latinum; tamen non dubito futuros, qui et in eo læsos se putent, si nos aliquid pro eo vel alieno sermone dicamus. » Tanta porro cautio, ut cum viro docto concludamus, nimis licentiæ suspicionem non patitur, nec Rufini nomen de testimoniorum pondere aliquid detrudere jure debet. Illud quoque accedit, quod ex laciniis Græcis Origenianis, suis quibusque locis intextis, de reliquis etiam ubi esse desunt, interpretis fides fulcitur. Cæterum nuperam hujus *Apologetici* satis luculentam editionem Parisiensem B typis exprimentam curavimus.

His porro B. Pamphili operibus, *Acta passionis* ejusdem adjecimus, ex libris Eusebii Cæsariensis desumpta, quæ doctissimus Papebrochius juxta ms. Mediceum regis Christianissimi evulgavit (24).

ACTA PASSIONIS S. PAMPHILI MARTYRIS

Ex libris Eusebii Cæsariensis de illius Vita, juxta ms. Mediceum regis Christianissimi.

PARS PRIOR

Omnium duodecim qui cum ipso passi sunt, atque in primis Pamphili laudes complectens.

A. Καιρός δὴ καλεῖ πρὸς πᾶσι τὸ μέγα καὶ περιβόη- C
τον ἀνιστορηῆσαι θέατρον Παμφίλου τοῦ ἁγίου μάρτυ-
ρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων θαυμασίων ἀνδρῶν,
καὶ πολυτρόπους εὐσεβείας ἁθλοῦς ἐπιδεδεγμένων.
Πλείστον γοῦν ὄσων κατὰ τὸν ἐγνωσμένον ἡμῖν
διωγμὸν, ἀνδρῖσασμένων, τὸν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγῶ-
να σπανιώτατον, ὃν ἡμεῖς ἔγνωμεν, ἱστορήσαμεν,
ἀθρόως ἐν αὐτῷ πᾶν εἶδος ἡλικῶν τε σώματος, καὶ
ψυχῶν ἀγωγῆς, βίου τε καὶ ἀναστροφῆς διαφόρου
περιζιτηφότα, βασάνων τε ποικίλοις εἶδει, καὶ τοῖς
κατὰ τὸ τέλειον μαρτύριον ἐνηλλαγμένοις στεφάνοις
κεκοσμημένον. Νέους τε γὰρ ἦν ἰδεῖν, καὶ κομιδῆ παλ-
δας τῶν σὺν αὐτοῖς Αἰγυπτίων τινάς, ἡμῶν τοὺς δὲ
ἄλλους (μεθ' ὧν καὶ ὁ Πορφύριος ἦν) ἀχμαίλους τε αὐ-
σώματι τε ὁμοῦ καὶ φρονήσει, τοὺς ἀμφὶ τὸ ποθεινόν
μοι ἔνομα, καὶ τὸν Ἰαμνήτην Παῦλον, Σέλευκὸν τε D
καὶ Ἰουλιανὸν, ἄμφω τῆς Καππαδοκῶν γῆς ὠρη-
μένους· ἦσαν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ ἱερὰ πολὺ, βαθυτάτω
γῆ γῆρα πεπυκασμένοι, Οὐάλης διάκονος τῆς Ἱερο-

I. Tempus nunc monet coram omnibus aperire
theatrum magnum istud ac celeberrimum sancti
martyris Pamphili, et eorum qui cum ipso vitam
finiverunt admirabilium virorum, et per varia pro
pietate certamina circumductorum. Etenim licet
plurimi ex nobis, tempore persecutionis contra nos
publicatæ, strenue sese gesserint; horum tamen de
quibus nunc sermo est, rarissimum agonem nobis-
que cognitum, ideo potius scripsimus; quia in eo
statim apparebit, velut sub uno aspectu, omne ge-
nus tum ætatis corporeæ, tum spiritualis conditio-
nis, vitæque et studiorum diversitas magna, sed
imprimis varietas tormentorum atque exinde secun-
dum martyrii cujusque consummationem parata-
rum cuique coronarum. Nam videre erat quosdam
eorum qui inter ipsos erant Ægyptiorum (25) junio-
res atque omnino pueros; alios autem nostrorum
(in quibus etiam Porphyrius erat) viribus simul
corporis simul et animi prudentia robustos; eos

(24) *Acta SS.*, Jun. t. I, p. 64, seqq.

(25) Procul ab auctoris mente aberravit interpres, apud Lipomanum et Surium, cum vertit: *Adolescentes et pueros, atque adeo plane infantes, ex*

is qui erant cum ipsis (fortassis Ægyptiis interpres scripserat, uti debebat) alios autem pubescentes... nempe mihi chrissimum Jamnitum Paulum.

scilicet qui cum dilectissimo meo censebantur, Jam-
nitem (26) Paulum, Seleucumque et Julianum, ambos
ex Cappadocum regione huc advectos. Erant etiam
senectute; Valens nempe, Ecclesiæ Hierosolymorum

II. Hæc ergo inter eos erat ætatum varietas : sed
et mentis exercitatione distinguebantur, cum alii
rudiores essent, utpote pueri, simpliciori adhuc in-
tellectu utentes, alii jam formatam ac solidam hab-
erent vivendi consuetudinem. Quin etiam inveniebantur
inter illos haud inexperti divinarum disci-
plinarum. Omnibus tamen æque congenita erat
excellens quædam atque virtute fulta animi forti-
tudo. Præ omnibus autem, tanquam præ scintillan-
tibus astris luminare majus, emicabat eorum me-
dius dominus meus; nec enim amplius fas mihi
est sodalem appellare (28) venerandum ac vere
beatissimum Pamphilum. Etenim disciplinarum
gentilibus æstimatarum, peritiam haud mediocrem
consecutus, in divinis dogmatibus ac coelitus inspi-
ratis Scripturis, omnium qui secum versabantur
(audacter, sed tamen vere dico,) apparebat versatior;
insuper autem pollebat prærogativa propriæ
scilicet, aut potius a Deo donatæ, intelligentiæ ac
sapientiæ.

III. Sic quoad animam constitutis singulis, major
adhuc differentia erat conditionum. Nam Pamphi-
lus quidem, nobili secundum carnem genere pro-
gnatus, etiam præsignis erat munificibus in patria
publice gestis; Seleucus vero, præcipuis in militia
honoribus fuerat decoratus, cum alii mediæ ferme
conditionis essent. Sed neque in choro isto servile
genus deerat, cum ex proconsulari familia adjunc-
tus eis fuerit servus Porphyrius, specie quidem
tenus Pamphili mancipium, reipsa autem nihil a
fratre, aut potius filio genuino discrepans, et nus-
quam a domini sui imitatione deficiens. Ecquid
porro? Si quis dixerit, ipsos omnem ecclesiasticæ
ordinationis formam numero suo complexos esse,
nihil extra veritatem dixerit; cum presbyterii digni-
tate ornatus fuerit Pamphilus, ad gradum diaco-
natus evectus Valens, alii lectorum munere fungi
coram plebe consuissent; Seleucus vero, etiam
ante martyricum finem decoratus esset nobili con-
fessione per generosam verberum tolerantiam forti-
titer etiam dignitatis militaris jacturam perpessus;
cæteri vero, tanquam catechumeni aut fideles, veluti
in imagine parva repræsentarent similitudinem nu-
merosæ Ecclesiæ.

IV. In hunc ergo modum contemplari nobis licet
admirabilem talium atque tantorum martyrum de-
lectum; quatenus illis, quamvis numero paucis,
nullus tamen eorum ordinum deerat, qui solent in-
ter homines reperiri. Nempe, quemadmodum in

(26) *Janinia* sive *Jamna* urbs maritima Palæsti-
næ, haud procul Joppe, sed totis xx horariis leu-
cis dissita a Cæsarea, cujus archiepiscopo subest,
etiam urbe maritima in confluviis Phœniciæ.

A σεολιμῶν Ἐκκλησίας, καὶ οὐ τὸ νομα ἐπαληθεύσας
Θεόδουλος.

inter illos quidam sacra canitie et profunda orna-
ti diaconus, et nomen suum verificans Theodulus (27).

B. Τοιαύτη μὲν οὖν ἐν αὐτοῖς ἡ τῶν ἡλικιῶν ἐτυγ-
χανε ποικιλία· ψυχῶν δὲ ἀγωγαῖς διηλλάττοντο, οἱ μὲν
ιδιωτικώτερον, οἳα παῖδες, καὶ ἀπλούτερον ἐτι τὸν
νοῦν φοροῦντες, οἱ δὲ καὶ πᾶν σιθεαρὸν καὶ ἐμβριθῆς
κεκτημένοι τοῦ ἥθους· ἦσαν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τοὺς αἰν
ιερωῶν μαθημάτων οὐκ ἀνεπιστήμονες, συγγενῶς δὲ
ἅπασιν ὑπερφυῆς καὶ ἐνάρετος ἡ ἀνδρία προστῆν. Οἳα
δὲ τις ἐν ἀποστίλθουσιν ἄστροις ἡμεροφανῆς φωστήρ,
ἐν μέσοις διέπρεπεν ἐξαστράπτων ὁ ἐμὸς δεσπότης
(οὐ γὰρ ἑταῖρον προσοίπειν ἐτι μοι θέμις τὸν θεο-
πέσιον καὶ μακάριον ὡς ἀληθῶς Πάμφιλον)· παιδείας
γὰρ οὗτος τῆς παρ' Ἑλληνιστίνου θαυμαζομένης οὐ με-
τρῶς ἤπτο, τῆς τε κατὰ τὰ θεῖα δόγματα καὶ τὰς
θεοπνεύστους Γραφὰς (εἰ χρῆ τι θρασύτερον, πλὴν
ἀληθῆς, εἰπεῖν), ὡς οὐδέτερον ἔχοι τις φάναι τῶν κατ'
αὐτὸν, ἤχετο· μείζον δὲ τούτων ἐκέκτη τὸ πλεονέ-
κτημα, τὴν οἰκοθεν, μᾶλλον δὲ θεοθεν αὐτῷ δωδωρη-
μένην σύνεσιν τε καὶ σοφίαν.

C. Καὶ τὰ μὲν περὶ ψυχὴν οὕτως εἶχον οἱ πάντες·
βίου δὲ αἰθῆς καὶ ἀναστροφῆς πλείστη τις ἐν αὐτοῖς
ὑπῆρχε διαλλαγή· τοῦ μὲν Παμφίλου ἐξ εὐπατριῶν
κατάγοντος κατὰ σάρκα γένος, ἐπισήμως τε ταῖς κατὰ
τὴν πατρίδα πολιτείας διαπρέψαντος, τοῦ δὲ Σελεύ-
κου ταῖς κατὰ τὴν στρατείαν ἀξίαις περιφανέστατα
τετιμημένου, τῶν δὲ τῆς μέσης καὶ κοινῆς γεγονότων
ἀγωγῆς. Οὐκ ἦν δὲ αὐτῶν ὁ χορδὸς οὐδὲ τοῦ οἰκετικῷ
γένους ἐκτός, ὅ τε γὰρ ἡγεμονικῆς οἰκετίας θεράπων
αὐτοῖς συγκατελεχτο καὶ ὁ Πορφύριος, τὸ μὲν δοκεῖν,
τοῦ Παμφίλου γεγονῶς οἰκέτης, διαθέσει γε μὴν
ἀδελφοῦ καὶ μᾶλλον γνησίου παιδὸς διεντηνοχῶς οὐδὲν
ἢ ἐλλείπων τῆς πρὸς τὸν δεσπότην κατὰ πάντα μι-
μήσεως. Καὶ τί γὰρ; Ἄλλ' εἰ φωνῆ τις, αὐτοῦς ὀλο-
κληρον ἐν βραχεῖ τόπον ἐκκλησιαστικῷ συστήματος
περιειληφέναι, οὐκ ἂν ἐκτός βάλοι τῆς ἀληθείας,
πρεσβυτερίου μὲν ἐν αὐτοῖς ἡξιωμένου τοῦ Παμφίλου,
διακονίας τε τοῦ Ὑάλεντος, τὴν τε τῶν ἐπὶ τοῦ πλη-
θους ἀναγκινώσκειν εἰθισμένον τάξιν εἰληχότων ἐτέ-
ρων· ὁμολογίαις δὲ κερτερωτάτης μαστίγων ὑπο-
μονῆς, ἐτι πάλαι πρὸ τοῦ κατὰ τὸ μαρτύριον τέλους
τοῦ Σελεύκου διαπρέψαντος, καὶ τὴν τῆς στρατιωτι-
κῆς ἀξίας ἀποβολὴν ἐβρωμένως καταδεξαμένου· τῶν
τε λοιπῶν ἐπὶ τούτοις, διὰ κατηχομένων καὶ πιστῶν
τουτὶ λοιπὸν τῆς ὡς ἐν εἰκόني σμικρᾷ μυριάδου
Ἑκκλησίας ἀφομοίωμα φεροῦσης ἀναπληρούντων.

D. Οὕτω παράδοξον τὴν τοσοῦτων καὶ τηλικούτων
μαρτύρων ἐκλογὴν ἐθεωρήσαμεν, καθ' ἣν καίτοι γε
οὐ πολλοῖς τὸν ἀριθμὸν οὖσιν, ὅμως οὐδὲν ἀπέδει
ταγμάτων ἐν ἀνθρώποις εὐρισκομένων. Οἳα οὖν ἐν
πολυχόρῳ λύρα ἐξ ἀνομοίων συνεστώσῃ χορδῶν,

(27) Θεόδουλος ἐνί, *Dei servus* interpretatur.

(28) Prædictus interpretis pro ἑταῖρον, ἕτερον,
alium; et vertit, non est mihi fas aliter appellare.

ὄξειων καὶ βαρειῶν· τῶν τε ἀνειμένων καὶ ἐπιτετα-
μένων καὶ μέσων, εὐδιηρροισμένων ἀπασῶν τέχνη τῆ
μουσικῆ· κατὰ τὰ αὐτὰ δὴ καὶ ἐπὶ τούτων νέοι κατὰ
τὸ αὐτὸ καὶ πρεσβύται, δοῦλοι τε ἑμοῦ καὶ ἐλεύθεροι,
λόγιοι καὶ ἰδιῶται, ἄδοξοί τε κατὰ τὸ τοῖς πολλοῖς
δοκοῦν καὶ ἐπιδοξοί, πιστοὶ τε καὶ κατηχούμενοι, ἅμα
καὶ διάκονοι σὺν πρεσβυτέροις, οἱ πάντες, ὡς ἂν ὑφ'
ἐνὸς πανσόφου μουσουργοῦ τοῦ μονογενοῦς τοῦ Θεοῦ
Λόγου ποικίλως ἀνακρουσθέντες, καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς
ἕκαστο: δυνάμει δια τῆς τῶν βασάνων ὑπομονῆς ἐν-
διεξάμενοι τὴν ἀρετὴν, τοὺς τε τῆς ὁμολογίας λαμ-
προτάτους καὶ ἐμμελεῖς, ἁρμονίους τε καὶ συμφῶ-
νοὺς ἐπὶ τῶν δικαστηρίων φθόγγους ἀποδεδωκότες,
ὑφ' ἐν καὶ ταῦτ' τέλος τὴν εὐσεβεστάτην καὶ πάνσο-
φον διὰ τῆς τοῦ μαρτυρίου τελειώσεως τῷ Θεῷ τῶν
ὄλων ἀπεπλήρωσαν τὴν μελωδίαν.

Ε'. Ὑπερθαυμάζειν ἄξιον καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀν-
δρῶν προφητικῶν δηλοῦντα χρόν· δώδεκα γὰρ εἶναι
συνέβη τοὺς πάντας, ὁπόσους πατριάρχας καὶ προ-
φήτας καὶ ἀποστόλους γενέσθαι παρειλήφαμεν. Οὐ
περ ἑτέρων, οὐδὲ τὰς κατὰ μέρος ἐκάστου πολυτή-
τους ἀνδρείας, κατὰ τῶν πλευρῶν ξέσεις, καὶ τὰς διὰ
τριῶν αἰγίων ὑψῆς κατὰ τῶν ξεσθέντων τοῦ σώμα-
τος μερῶν ἐκτριβίεις, τὰς τε ἀνηκέστους μαστίγας,
καὶ τὰς πολυτρόπους καὶ ἐνηλλαγμένας βασάνους,
δεινάς τε καὶ δυσκαρτερήτους στρεβλώσεις, ἃς ἐπι-
κελευσμένου τοῦ δικαστοῦ καὶ χειρὶ καὶ ποσὶ ἐπι-
τείνοντες οἱ δορυφόροι, τῇ βίᾳ κατηνάγκαζον πρᾶξαί-
τι τῶν ἀπειρημένων τοὺς μάρτυρας.

Γ'. Τί χρὴ λέγειν τὰς ἀειμνήστους τῶν θεσπεσίων
φωνῶν, ἐν αἷς ἤττον πεφροντικότες τῶν πόνων, λαμ-
πρῶ καὶ φαιδρῶ προσώπων, τὰς τοῦ δικαστοῦ πεύσεις
ἀμείβοντες, πρὸς αὐταῖς βασάνοις γελῶντες ἀνδρικῶς,
ἦθιε τε σπουδαίῳ κατεριωνεύμενοι αὐτοῦ τὰς ἐρω-
τήσεις; Ἐρωμένοι γὰρ ὁπόθεν εἶεν, τὴν ἐπὶ γῆς πό-
λιν φράζειν παρέντες, τὴν ὄντως ἑαυτῶν ἀνεδήλου
πατρίδα, ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ ἑαυτοὺς ἀναγορεύοντες,
ἐνέφαινον δὲ ἄρα κατὰ τὸν αὐτῶν νοῦν τὴν ἐπουρά-
νιον τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ἣν καὶ ἔσπευδον πόλιν, καὶ ἄλλα
δὲ τοιοῦτότροπα, ἄγνωστα μὲν καὶ ἀσύνοπτα τοῖς τῶν
ιερῶν ἀγεύστοις, μόνοις δὲ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἐκ τῆς
θείας πίστεως ὠρμημένοις ἀριδηλότατα προσέφερον·
ἐφ' οἷς δὲ μάλιστα ὁ δικαστὴς ἀγανακτικῶς, καὶ
μᾶλα ὀργίλως σφαδάζων, καὶ τὸν λογισμὸν ἀπορού-
μενος ποικίλως, ὡς ἂν μὴ ἤττηθῆι, τὰς κατ' αὐτῶν
ἐπενοεῖ μηχανάς· κάπειτα πεσὼν τῆς ἐλπίδος, τέλος
ἐκάστω τὰ τῆς νίκης ἀποφέρεισθαι παρεχώρει βρα-
βεῖα. Ποικίλος δ' ἦν αὐτῶν καὶ ὁ τῆς τελευτῆς τρό-
πος· οὐεῖν μὲν τῶν ἐν αὐτοῖς κατηχουμένων τῷ δικ-
ατοῦ βαπτίσματι τελειωθέντων· ἑτέρου δὲ τῷ τοῦ
σωτηρίου πάθους σχήματι παραδοθέντος· τῶν δὲ
ἀμφὶ τὸ ποθεινὸν μοι ἄνομα, διαλλάττουσι βραβεῖοις
ἀναδησαμένων.

Ζ'. Τὰς μὲν οὖν φαίη ἂν τις καθολικώτερον τούτων
μεμνημένος, κατὰ μέρος δὲ ἕκαστον ἐπεξιῶν, εἰκό-
τως ἂν τοῦ χοροῦ τὸν πρωτοστάτην μακαρίσεις.

A *lyra chordarum plurium earumque inter se dissi-*
miliū, acutæ et graves, intensæ ac remissæ, me-
diæque, per musicam artem belle concordantur :
sic et in istis, juvenes cum senibus, servi cum libe-
ris, docti et indocti, nobiles et secundum vulgi
æstimationem ignobiles, fideles et catechumeni,
diaconi atque presbyteri; tanquam pulsante eos di-
versimode sapientissimo musices magistro Dei
Verbo, suam singuli per tormentorum tolerantiam
ostendentes virtutem, pulcherrimos beneque con-
cordes confessionis modulos coram tribunalibus
personabant; communi denique fine per consum-
mationem martyrii, pientissimam simul doctissi-
mamque concludentes melodiam Deo omnium con-
ditori.

B

V. Sed et consideratione singulari dignus est il-
lorum numerus, propheticum repræsentans cho-
rum: erant enim universim duodecim, quot etiam
patriarchas, prophetas atque apostolos fuisse acce-
pimus. Neque aliorum quam talium esse dix-
rim (29), vel uniuscujusque eorum multiplicem
fortitudinem, inter sectiones laterum, et laniatorum
deinde corporis totius membrorum attritiones per
cilicinos ex lanis caprinis pannos, et intolerabilia
verbera variaque, et commutata identidem tormenta,
ac graves immanissimosque cruciatus; quos cum
ad imperium iudicis lictores intenderent manibus
pedibusque, omni violentia nitentur cogere mar-
tyres ad aliquid illicitum faciendum.

C

VI. Quid porro necesse est referre illas semper
memorabiles eorum voces, quas medios inter du-
lores sereno ac læto vultu sapienter reponabant in-
terrogationibus iudicis, generose ridendo ad ejus
tormenta, aut gratioso quodam modo eludendo
propositas ab eo quæstiones? Interrogante enim
illo, undenam essent; pro eo quod de terrena civi-
tate responderent, veram ei suam indicabant patriam,
ab Hierusalem se esse prædicantes; intelligebant
autem cœlestem illam Dei, quo festinabant, civita-
tem; et alia ejusmodi varia dicebant, inexpertis sa-
crarum rerum non intelligibilia, et solis divinæ fidei
consortibus manifesta: quibus iudex magis exacer-
batus, animoque æstuans, neque quid ageret com-
periens, ne illis cederet, quascunque excogitabat
machinas; ac denique, dejectus spe omni, unicui-
que eorum victoriæ assignavit bravium. Sed in hoc
quasi varius erat modus: nam duobus quidem eo-
rum adhuc catechumenis, suus per ignem bap-
tismus obtigit: alteri salvificæ passionis imagini as-
similati; cæteri vero qui cum dilecto meo erant,
diversa inter se præmia partiti sunt.

D

VII. Atque hæc dixerit aliquis, ipsorum volens in
genere meminisse; singillatim vero eos prædicatu-
rus, jure merito totius chori ducentem in primis lau-

(29) Videtur hic aliquid deesse Græce textui ad sensum complendum.

daverit. Pamphilus hic fuit, vir Dei amatissimus, A et vere amicus omnium (30), secundum significatio-
nem nominis sui, Cæsariensis Ecclesiæ ornamen-
tum : nam et presbyteralem cathedram presbyter
existens glorificavit, ornans simul et ornatus eo
quod ibi offertur sacrificio. Sed et aliis quoque in
rebus vere divinus erat, divinæque inspirationis
particeps : cum per omnem vitam cunctis fuerit
virtutibus cumulatus, longe quidem valere jubens
delicias atque divitias, totum vero sese tradens
verbo Dei. Renuntians enim universæ quæ sibi a
parentibus obvenerat substantiæ, camque nudis,
imbecillis, egenisque distribuens, ipse vitam ducebat
proprio carentem, exercitationeque indefessa divi-
nam sibi comparabat philosophiam. (31) Erat
autem ex Berytensium civitate, ubi primum æta-
tem egit in iis quæ ibi erant puerorum gym-
nasiis : postquam vero ingenium ejus ad virilem
maturuit, transivit ad sacrarum litterarum
studium ; vitæque formam omnino divinam
et propheticam suscepit ; seque Dei verum marty-
rem, etiam ante vitæ finem, probavit.

VIII. Et talis quidem erat Pamphilus : secundus
vero cum illo ad agonem processit Valens, gran-
dæva ac reverenda canitie conspicuus, ipsoque
aspectu venerabilis senex : insuper vero divinarum
Scripturarum intelligens, si quis alius, earumque
memoriam complexus tam firmam, ut ad earum
quas in ea repositas servabat, sacrarum promissio-
num usum, non egeret præsidio litteralis subsidii.
C Quamvis autem talis esset, diaconatus tamen
gradu in Æliensi (32) Ecclesia erat contentus. Tertius
denique numeratus Paulus, actione simul et spiritu
serventissimus, ex Jamnia civitate oriundus ; qui
etiam ante martyrium, ferri candentis tolerantia,
confessionis certamen exantlaverat.

Idem ex Eusebii Historia martyrum, cap. 11.

Ut appareat, quam non verisimile sit, hanc Passionem ex alio paulum prolixiori Historiæ Eusebianæ textu, quam vulgo habeatur, acceptum, sed alterius anteriorisque operis partem esse, quam deinde in aliud opus auctor transtulerit ; placet hic alterum contextum subjicere.

Tempus nunc est, ut magnum illud ac celebre
spectaculum, eorum qui cum Pamphilo (cujus no-
men mihi quidem desideratissimum est) martyrium
consummarunt, posterorum memoriæ tradam. Erant
omnes numero duodecim, prophetica quadam sen-
potius apostolica gratia, et numeri æqualitate do-
nati : quorum princeps eminebat Pamphilus, solus
ex eorum numero presbyterii apud Cæsaream di-
gnitate decoratus ; vir toto vitæ suæ tempore in
omni virtutis genere spectatissimus, seu fugam et

Α Πάμφιλος οὗτος ἦν, ὁ θεοφιλέστατος, ἐπαληθεύων
τὴν ἐπωνυμίαν, τῆς Καισαρέων Ἐκκλησίας ὁ κος-
μοσ. Ἐπεὶ καὶ τὴν τῶν πρεσβυτέρων καθέδραν πρε-
σβύτερος ὢν ἐδόξαζε, κοσμῶν ὁμοῦ καὶ κοσμοῦμενος
τῇ ἐνταῦθα λειτουργίᾳ· κἀν τοῖς ἄλλοις δὲ θεοῖς ἦν
δυνως καὶ θείας μετέχων ἐμπνεύσεως· ἐπεὶ καὶ παρ'
ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον ἀρετῇ πάσῃ διαπρέψας ἔτυχε,
μακρὰ μὲν χαίρειν εἰπὼν τρυφῇ καὶ πλοῦτος πε-
ριουσίᾳ, ὄλον δὲ ἑαυτὸν ἀναθεὶς τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ·
ἀποδόμηνός γέ τοι τὰ εἰς αὐτὸν προγόνων ἦκοντα γυμ-
νοῖς, πηροῖς καὶ πένησιν ἅπαντα, αὐτὸς ἐν ἀκτήμονι
διῆγε βίῳ δι' ἀσκήσεως καρτερικωτάτης τὴν ἔνθεον
μετιῶν φιλοσοφίαν. [Ὀρμᾶτο μὲν οὖν ἐκ τῆς Βηρυ-
τιῶν πόλεως, ἐνθα τὴν πρώτην ἡλικίαν τοῖς αὐτοῖς
Β ἐτέθραπτο παιδευτηρίοις· ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς φρονήσεως
εἰς τελείους ἀνδρας αὐτῷ προσήει, μετέβαιεν ἀπὸ
τῶνδε ἐπὶ τὴν τῶν ἱερῶν λόγων ἐπιστήμην· ἀνελάμ-
θανε δὲ ἐνθεοῦ καὶ προφητικοῦ βίου τρόπον, καὶ Θεοῦ
μάρτυρα αὐτὸς ἀληθῆ ἑαυτὸν καὶ πρὸς τελευτῆς τοῦ
βίου παρίστη.]

Η'. Ἄλλ' ὁ μὲν Πάμφιλος τοιοῦτος ἦν· δεῦτερος δὲ
μετ' αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα παρῆει Οὐάλης, γηραιῶ
καὶ ἱεροπρεπεῖ πολὺν τετιμημένος, αὐτῇ τε προσ-
όψει σεμνὸς καὶ ἱερὸς πρεσβύτης· οὐ μὴν ἄλλὰ τῶν
θειῶν Γραφῶν εἰ καὶ τις ἄλλος εἰδήμων· τοσαύτας
γέ τοι μνήμας αὐτῶν ἐνεστερνίσαστο, ὡς μηδὲ ἀποδεῖν
τῆς ἀπὸ γραμμάτων τεύξεως τὰς διὰ μνήμης αὐτῶν
σωζομένας τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἀπαγγελίας. Διά-
C κηνος ἦν, καίπερ ὢν τοιοῦτος, τῆς Αἰλιῶν Ἐκκλη-
σίας. Τρίτος ἐν τοῖςδε κατηγορημένοι Παῦλος, θερ-
μουργότατος καὶ τῷ πνεύματι ζῶν ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς
Ἰαμνιτῶν πόλεως ἐγνωρίζετο· ὅς δὴ καὶ πρὸ τοῦ
μαρτυρίου διὰ καυτήρων ὑπομονῆς τὸν τῆς ὁμολο-
γίας ἀγῶνα διεθλήκει.

Καιρὸς δὴτα καλεῖ, τὸ μέγα καὶ περιβόητον ἀνι-
στορῆσαι θέατρον, τῶν ἀμφὶ τὸ τριπέδητον ἔμοιγε
D ὄνομα Παμφίλου τελειωθέντων. Δώδεκα δ' ἦσαν οἱ
πάντες, προφητικοῦ τινος ἢ ἀποστολικοῦ χάρισμα-
τος καὶ ἀριθμοῦ κατηξιωμένοι· ὢν ὁ κορυφαῖος καὶ
τοῦ κατὰ Καισάρειαν πρεσβείου τιμῆ κεκοσμημέ-
νου μόνος ἐτύγχανεν ὁ Πάμφιλος· ἀνὴρ καὶ παρ'
ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον πάσῃ διαπρέψας ἀρετῇ, ἀπο-
τάξει καὶ καταφρονήσει βίου, τῇ τῆς οὐσίας εἰς ἐν-
δεεῖς κοινωσίᾳ, κοσμητικῶν ἐπιπέδων ὀλιγωρίᾳ, φιλοσόφῳ

(30) Πάμφιλος, quasi πάντων φίλος, omnium ami-
cus.

(31) Quæ sequuntur non videntur hoc loco scripta
ab Eusebio ; sed ab eo, qui ex tertio ejus libro *De
vita Pamphili* hujus ac sociorum martyrum excerpsit,
suæ collectioni inserendum, huc collata ex
libro ejusdem Eusebii primo, ne prorsus acephala
esset narratio, quæ de priori vita nihil haberet :

itaque judicavi ea his signis [] a reliquo contextu
abjungenda : quod si fecisset Valesius, non dubi-
tasset, credo, eorum causa hanc compositionem
diversam ab historia Eusebiana censere.

(32) *Ælia*, id est, Hierusalem, ab *Ælio Adriano*
sic dicta, postquam illa ab eo in monte Calvariæ
restaurata, situm mutavit, Judæis novam urbem in-
gredi prohibitis.

πολιτεία καὶ ἀσκήσει. Μάλιστα παρὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς A διέπρεπε τῇ περὶ τὰ θεία λόγια γνησιωτάτῃ σπουδῇ, ἀτρυτῶ τε ἃ προὔθετο φιλοπονίᾳ, καὶ τῇ περὶ τοὺς προσήκοντας καὶ πάντας τοὺς αὐτῶ πλησιάζοντας ὠφελείᾳ· οὗ τὰ λοιπὰ τῆς ἀρετῆς κατορθώματα, μακροτέρως θυγα διηγῆσεως, ἐπ' ἰδίας τῆς τοῦ κατ' αὐτὸν ὑποθέσεως βίου γραφῆς ἐν τρισὶν ἤδη πρότερον ὑπομνήμασι παραδεδώκαμεν. Ἄλλὰ γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα τοὺς φιλοτιμίως καὶ ταῦτα εἰδέναι ἔχοντας, ἀναπέμψαντες, τὰ νῦν ἐχώμεθα τῆς κατὰ τοὺς μάρτυρας ἀκολουθίας. Δεύτερος μετὰ Πάμφιλον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα παρῆει, ἱεροπρεπεῖ πολιτῆ τιμημένος, Οὐάλης, τὸν ἀπὸ Ἀλλίας διάκονος, αὐτῇ προσόψει σεμνότητος πρεσβύτης, τῶν θείων Γραφῶν εἰ καὶ τις ἄλλος ἐπιστήμων· τοσαύτας γέ τοι μνήμας αὐτῶν ἐνεστέρνισατο, ὡς μὴ ἐνδεῖν τῆς ἀπὸ γραμμάτων ἐντεύξεως, τῆς εἰ ποτε λάθοι· Γραφῆς οὖς δ' οὖν ἀπομνημονεῦσαι διεξόδους. Τρίτος δ' θερμουργότατος καὶ τῷ πνεύματι ζῶν, ἀπὸ τῆς Ἰαμνιῶν πόλεως, ὃν αὐτοῖς ἐγνωρίζετο Παῦλος, πρὸ τοῦ μαρτυρίου διὰ καυτήρων ὑπομονῆς τὸν τῆς ὁμολογίας διαθλήσας ἀγῶνα.

eas enim usque adeo fideli memoria complectebatur, ut nihil omnino interesset, an ex codice ipso legeret, an cujuslibet Scripturæ integras paginas recitaret. Tertius inter eos claruit Paulus, Jamnitium oppido oriundus, vir in agendo fervidus et ardore spiritus plenus, qui ante martyrium candentis ferri ustiones perpassus, confessionis coronam retulerat.

PARS ALTERA.

Sanctorum singulorum certamina, et martyrii exitus.

Θ'. Τούτοις ἐπὶ τῆς εἰρηκτῆς δευτὴν ἐτοῖν χρόνων κα- C τατριβομένοις, ὑπόθεσις τοῦ μαρτυρίου ἐγένετο Αιγυπτίων ἄφιξις, τῶν σὺν αὐτοῖς τελειωθέντων, οὓς κατὰ τὴν Κιλικίαν οὗτοι καταπονουμένους ἐν τοῖς μετάλλοις, μέχρι τῶν τόπων καταστήσαντες ἐπὶ τὴν οἰκειάν ἐπαλινόστουν· καὶ δὴ πρὸς ταῖς εἰσόδους τῶν κατὰ Καισάρειαν πυλῶν, τίνες εἰεν καὶ πόθεν ἀφικόμενοι, πρὸς τῶν φυλάκων ἐρωτηθέντες, καὶ μηδὲν τ' ἀληθοῦς ἀποκρύψαντες, Χριστιανοὶ δὲ φάντες ἑαυτοὺς, κακούργων τρόπῳ ἐπ' αὐτῶ φόρῳ ληφθέντων καταλαμβάνοντο· πέντε δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμόν. Οἱ δὲ προσαχθέντες τῷ ἄρχοντι, χάρι τούτου παρῆρησιασάμενοι, δεσμοῖς μὲν αὐτίκα παραδίδονται. Τῇ ὕστεραίᾳ, Περιττίου μηνὸς ἑκκαίδεκάτῃ, κατὰ Ῥωμαίους δὲ τῇ πρὸ δεκατεσσάρων Καλάνδων Μαρτίων, αὐτοὺς δὴ τούτους, σὺν τοῖς ἀμφὶ τὸν Πάμφιλον, τῷ Φιρμιλιανῷ προσάγουσιν. Ὁ δὲ τῶν Αἰγυπτίων ἀπειραγμὸν μόνων, πρὸ τῶν βασάνων εἰδέναι παντοίους διαγυμνάζων τοὺς ἄνδρας· τὸν μὲν οὖν προήγορον αὐτῶν ἐν μέσῳ ἀγαγών, τί εἴη καὶ πόθεν ἤρῳτα.

(33) *Ecgrapha nostra Medicei ms., ἐπὶ τῆς Κρήτης, in Creta, quasi isti ibi exsulassent: sed corriguntur ex ms. Lipomani, atque ipsomet Eusebio, hæc in compendium contrahente, et τῆς εἰρηκτῆς scribente.*

(34) *Additur in Hist., ὁμολογητὰς, confessores.*

(35) *Additur ibidem, perinde ac priores illi quos supra commemoravi (scilicet Ægyptii alii, qui cap. 10 narrabantur, xix Kal. Januariæ comprehensi) professores, se ad ministeria confessoribus in Cilicia constitutis exhibenda proficisci: quorum alii qui-*

contemptum sæculi consideres, seu honorum largam in pauperes erogationem, seu sæcularium honorum ad quos aspirare poterat despicientiam, seu denique arctioris et philosophicæ cujusdam vitæ exercitationem. Sed præ cunctis nostræ ætatis hominibus eminebat in eo viro ardentissimum studium sacrarum litterarum, et in iis rebus quas sibi perficiendas proposuerat, indefessa laboris assiduitas ac diligentia; ad hæc singularis in proximos cunctosque qui ad ipsum accesserant beneficentia. Hujus viri reliquas virtutes resque præclare gestas, quæ prolixiorum orationem desiderant, jam pridem nos in peculiari opere quod de ejus vita conscripsimus, tribus libris complexi sumus: si qui igitur harum rerum cognoscendarum cupidine tenentur, eos illuc amandasse contenti, in præsentiarum scriptam de martyribus nostris narrationem prosequemur. Secundus post Pamphilum in certamen descendit Æliæ urbis diaconus, Valens, augusta canitie conspicuus, ipsoque aspectu venerabilis senex, qui divinas Scripturas præ cæteris egregie callebat;

IX. *Cum prælaudati tres sancti biennium egissent in carcere (33), occasio martyrii oblata ipsis est per eos, qui etiam cum illis extremo affecti supplicio fuerunt, Ægyptios. Hi a Cilicia revertebantur domum, postquam illuc usque deduxerunt ad metallam damnatos (34); atque ad ingressum portarum Cæsareæ interrogati (35) qui essent et unde venissent, cum neque ejus quod erat quidquam dissimularent, seque Christianos esse profiterentur; instar maleficorum ipso in facinore deprehensorum, fuerant comprehensi, numero quinque: ad præsidem autem adducti, eademque fiducia usi, continuo in vincula dati erant. Postridie vero, qui 16 dies erat mensis Perittii, hoc est juxta Romanos dies xiv ante Kalendas Martias, iidem simul cum illis qui Pamphilo aderant, Firmiliano exhibentur. Qui solos Ægyptios tentandos sibi sumens omni genere tormentorum, nudari viros jussit; deinde, eum qui præcipuus inter omnes videbatur in medium adducens, quis esset et unde, interrogabat. Illic*

dem, eadem qua illi quibus ministraturi venerant, pœna damnati sunt, oculis ac pedibus inutiles redditi (uno scilicet oculo eruto, et cruris unius succisis nervis); tres vero ex ipsis, in urbe Ascalone, in qua vincti tenebantur, cum admirabilem animi fortitudinem ostendissent, diverso martyrii exitu occubere. Quippe unus illorum, Ares nomine, flammis consumptus est; reliquis duobus, quorum unus Probus, alter Elias vocabatur, caput gladio præcisum. Coluntur autem hi a Græcis 19 Decembris, quasi quinto die post comprehensionem supplicio affecti.

in patria inditis.

X. Eliam ergo et Jeremiam, Isaiam et Samuelem atque Danielelem sese ipsos appellare audiens præses (sic enim placuerat illis ostentare quem intus abditum gerebant animum veri Judæi ac Israelitæ, non solum operibus, sed etiam vocabulis (36) clare prolatis), ipse quidem virtutem nominis sibi a martyre indicati non intellexit; sed porro perrexit interrogare, quæ ipsi esset patria: martyr vero, eodem compendio usus, alteram emisit vocem, dicens Jerusalem sibi patriam esse, eam scilicet intelligens de qua Paulus ait¹: *Quæ sursum est Jerusalem, libera est, quæ est mater nostra*; et alibi²: *Accessistis ad Sion montem et civitatem Dei viventis, Jerusalem celestem*. Talia igitur cogitabat martyr: sed præsentem mentem terræ affixam habens, quæ illa esset Jerusalem, et ubi terrarum sita (37) studiosius requirebat; quin et tormenta admovebat, ut quod verum esset fateretur. Sed enim martyr manus post tergum retortas, pedesque quibusdam machinis luxatos habens, verum se dixisse affirmavit. Cumque nihilominus iterum atque iterum interrogaretur, quæ et ubi sita esset ea quam dicebat civitas Jerusalem; solam hanc Christianorum patriam esse respondit, atque illos solos nec alios ullos in ea versari; consistere vero ad orientem, juxta lucem atque solem. Et hic quidem rursus juxta proprium suum sensum philosophabatur, nihil commutatus iis quæ circumstabant tormentis, sed velut incorporeus ne sentire quidem videbatur dolores. Judex vero angustiabatur, ratus Christianos urbem aliquam, Romanæ æmulam et inimicam, sibi condere; multusque in eo erat ut percunctando disceret, et ipsam et regionem orientalem quæ sibi indicabantur ubi essent. Videns tamen ad verbera magis etiam immutabilem manere juvenem, et in prioribus responsis perseverare, capitalem tandem contra eum mortis sententiam pronuntiavit.

XI. Et res quidem hujusce martyris talem, veluti cujusdam dramatis, exitum habuerunt; cæteros deinde Ægyptios, cum ad diversimoda quoque experimenta nudasset, eundem in modum agitavit. Tum ad Pamphili sodales transgressus, didicit quod jam pridem variis essent cruciatibus tentati. Quare supervacaneum ratus iisdem quæstionibus homines subjicere, seque frustra in iis laboraturum; solum interrogavit, an vel nunc persuaderi sibi sinerent. Audiens vero ex singulis extremam confessionis

¹ Galat. iv, 26. ² Heb. xii, 22.

(36) Ibidem alia datur ratio mutatorum nominum, quod scilicet propria forsitan idololatrica essent, et falsorum deorum nominibus sumpta, ut sunt *Dionysius, Bacchides, Athenæus*, aliaque similia. Non tamen ex hac Eusebii conjectura, multo minus ex isto horum martyrum factio, recte quisquam intulerit, in frequenti Christianorum primorum usu fuisse, gentilia nomina baptizandis commutare in

A Ὅστις, ἀντί του κυρίου ὀνόματος, προφητικῶν τι ἐαυτῷ προσῆπτε· τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τῶν λοιπῶν ἐγγινετο ἀντὶ τῆς πατρῶθεν αὐτοῖς ἐπιτεθείσης ἐπωνυμίας.

Γ'. Ἦσαν γ' οὖν καὶ Ἱερεμίαν, Ἡσαΐαν τε καὶ Σαμουὴλ καὶ Δανιὴλ ἀκούσας ἂν αὐτῶν ἐαυτοῖς ὀνομαζόντων, καὶ τὸν ἐν κρυπτῷ Ἰουδαίων καὶ γνήσιον Ἰσραηλίτην αὐτοῖς ἔργοις οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ φωνῆς κυριῶς ἐκφερομέναις ἐνδεικνυμένων· τοιοῦτον εἶναι πρὸς τοῦ μάρτυρος ἐπακούσας ὁ δικαστὴς ὄνομα, αἰ μὴν τῆ τοῦ βήματος ἐπιστήσας δυνάμει, δεύτερον, ἦτις αὐτοῦ πατὴρ εἶη ἠρώτα. Ὁ δὲ συνοδῶ τῆ προτέρᾳ δευτέραν ἀφίτησι φωνήν, Ἱερουσαλήμ εἶναι λέγων τὴν ἐαυτοῦ πατρίδα, ἐκείνην δῆτα νοῶν, περὶ ἧς εἴρηται Παύλῳ· Ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλήμ ἐλευθέρη ἐστίν, ἣτις ἐστὶ μήτηρ ἡμῶν· καὶ· Προσεληλυθαθε Σιών ὄρει, καὶ πόλει Θεοῦ ζῶτος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ. Καὶ ὁ μὲν ταύτην ἐνόη· ὁ δὲ ἐπὶ χθόνα καὶ χαμαὶ βίβας τὴν διάνοιαν, τίς εἶη αὐτὴ καὶ ὑπὸ γῆς ποίας κειμένη, ἀκριβῶς ἐπολυπραγμονεῖ, καὶ δῆτα καὶ βασάνους ἐπέγγεν ὡς ἂν ἄληθες ὁμολογήῃ. Ὁ δὲ στρεβλούμενος κατόπι τῆ χεῖρε καὶ τοῖν ποδοῖν μαγγάνους τιτὰ διακλύμενος, εἰρηκέναι τ' ἀληθὲς δεισχυρίζετο. Εἶτα αὖ πάλιν καὶ πολλάκις πυνθανομένου, τίς εἶη καὶ ποῖ κειμένη ἡ λεχθεῖσα πόλις Ἱερουσαλήμ, μόντην αὐτῆν εἶναι τῶν Χριστιανῶν πατρίδα εἶλεγε, μὴ γὰρ καὶ ἐτέροις ἢ τοῖτοις μόνους αὐτῆς μετεῖναι, κείσθαι δὲ πρὸς ἀντολαῖς, καὶ πρὸς αὐτῶν φωτὶ καὶ ἡλίῳ. Ὁ μὲν καὶ πάλιν διὰ τούτων κατὰ τὸν οἰκεῖον νοῦν ἐφιλοσόφει· τῶν ἐν κύκλῳ βασάνοις αὐτὸν αἰκιζομένων οὐδὲ ἐπιστροφόμενος· ὡσπερ δὲ τις ἄσαρκος καὶ ἀσώματος, οὐδὲ ἐπαίσθάνεσθαι ἐδόκει τῶν ἀλλαγόνων. Ὁ δὲ δικαστὴς ἀπορούμενος ἐσφάδαζεν, ἐχθρὰν καὶ Ῥωμαίοις πολεμίαν τάχα που συστήσασθαι ἐαυτοῖς πόλιν Χριστιανῶν οἰόμενος· πολὺς τε ἦν ἐπιχειρῶν ταῖς βασάνοις, καὶ ἀνερευνῶν τὴν δηλωθεῖσαν πόλιν, τὴν τε κατὰ ἀνατολὰς ἐξετάζων χώραν· ὡς δὲ ἐπὶ πλείων μάστιγι τὸν νεανίαν καταξίνας, ἀπαράλλακτον τῶν προτέρων αὐτῷ βήθέντων ἐώρα, τὴν ἐπὶ θανάτῳ κατ' αὐτοῦ κεφαλικὴν ἐκφέρει ψήφον.

ΔΑ'. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τοῦτον, τοιαύτην εἰληγε δραματούργων, καὶ τοὺς λοιποὺς δὲ τῶν Αἰγυπτίων, ταῖς παραπλησίαις διαγυμνάσαις παλαίσμασι, τὸν ὁμοίον ἐπάγει τρόπον. Εἶτα ἐκ τούτων ἐπὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Πάμφιλον μεταβάς ἀνεδιδάσκετο, ὡς ἔγρα προτέρων ἤδη πλείστοις εἶεν βασάνων πεπειρασμένοι· ἀποπνὸν δὲ εἶναι λογιζόμενος ταῖς αὐταῖς αἰχμαῖς περιβάλλειν τοὺς ἀνδρας, καὶ μάτια μοχθεῖν, τοσοῦτον μόνον, εἰ καὶ νῦν πειθαρχοῖεν, ἀνεπνυθάνετο· ἀκούσας δὲ παρ' ἐκάστου τὴν ὑστάτην τῆς μαρτυρίας φωνήν,

nomina patriarcharum, prophetarum vel apostolorum, aliaque e sacris Scripturis petita
(37) Nemepe jam inde a tempore *Ælii* Adriani, et anno Christi 179, restaurata urbs *Jerusalem*, mutato nomine, erat, et dicebatur *Ælia*, ut antiquatum pridem nomen potuerit Romano præsidi peregrinum prorsus accidere, maxime si novorat *Ægyptios* esse quos interrogabat.

παραπλησίως κεφαλικὴν τιμωρίαν κατ' αὐτῶν ἐξε-
νεγκάμενος, ὑπάγει.

IB'. Οὕτω δὲ αὐτῷ πᾶν εἶρητο ἔπος· καὶ πῶθεν;
'Ἀναβοᾷ μειράκιόν τι, τῆς οἰκετικῆς τοῦ Παμφίλου
θεραπείας, ἐκ μέσου τοῦ πλήθους τῶν ἀμφὶ τὸ δι-
καστήριον κυκλοῦντων παρεθῶν εἰς μέσον· ἐδῶ δὲ
μεγάλῃ φωνῇ, ταφῇ τὰ σώματα ἐξαιτούμενος. Πορφύ-
ριος ἦν ὁ μακάριος· θρέμμα γνήσιον Παμφίλου, οὐδ'
ἔλων ὀκτὼ καὶ δέκα ἐτῶν, καλλιγραφικῆς ἔμπειρος,
σφραγιστῆς δὲ ἔνεκα καὶ τρόπων πάντα καλύπτων
ἐγκώμια, ὡς οἷα ὑπὸ τηλικιῶδες ἀνδρὶ συνησχημένος·
ὡς δ' ἔγνω τὴν κατὰ τοῦ δεσπότητος ψῆφον, ἀπὸ μέσης
τῆς πληθύος ἀνέκραγε, γῆ τὰ σώματα παραδοθῆναι
ἀξίων. 'Ο δὲ οὐκ ἀνθρωπος, ἀλλὰ θῆρ, καὶ θηρίου
παντὸς ἀγριώτερος, μήτε τῆς αἰτήσεως εὐλογον ἀπο-
δεξάμενος, μήτε τῷ τῆς ἡλικίας ἀπολείψας νέψ συγ-
γνώμην, αὐτὸ μόνον ὡς ὁμολογοῦντα Χριστιανὸν
ἔμαθε, παντὶ σθένει τοῖς βασανισταῖς κατ' αὐτοῦ
χρησθαι προστάττει. 'Ὡς δὲ ἐπικελευομένου θύειν
ἀνένευεν ὁ θαυμάσιος, οὐκ ἔθ' οἷα σάρκας ἀνθρώπου,
ἀλλ' οἷα λίθους ἢ ξύλα, ἢ τι τῶν ἀψύχων ἕτερον ἄχρισ
ὄστεων αὐτῶν καὶ κατὰ βῆθους σπλάγγων αἰκίζειν
αὐτὸν. καὶ πᾶν τὸ σῶμα καταξάνειν ἐπικελεύεται·
εἰς μακρὸν δὲ τοῦτο γινομένου, μάτην ἐγχειρεῖν
διέγνω. 'Ἀφῶνου, μικροῦ δεῖν καὶ ἀψύχου τοῦ σώ-
ματος τῷ γενναίῳ μάρτυρι καταστάντος, παραμένον
τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀπάνθρωπον κεκτημένος ὁ δικαστῆς,
τριχῶν πεπλεγμένοις ὑφάσμασι τὰς ἐκδαρείσας ταῖς
βασάνους πλευράς ψήχειν καὶ τρίβειν ἐπὶ πλέον προ-
τάττει· εἰθ' ὡς περ χρόνον λαθὼν καὶ τῆς μανίας ἐμ-
φορηθεῖς, μακρῶ καὶ μαλθακῶ πυρὶ παραβληθῆναι
αὐτὸν ἀποφαίνεται. Οὗτος μὲν οὖν πρὸ τῆς τοῦ Παμ-
φίλου τελειώσεως ὑστατος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα παρελθὼν,
ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγῆ τὸν δεσπότην προέ-
λαβεν.

II'. Ἦν δὲ ἄρα τὸν Πορφύριον θεωρεῖν ἱερνίκου
διαιθέσει πάμμαχον νενικηκότος, κεκομισμένου τὸ
σῶμα, φαίδρον δὲ τὴν βψιν, θαρσαλέψ τε φρονήματι
καὶ γαύρῳ, τὴν ἐπὶ τὸν θάνατον βαδίζοντα· θεῖου
Πνεύματος ὡς ἀληθῶς ἐμπλεῶν· καὶ δὴ φιλοσόφῳ
σχήματι τῷ περὶ αὐτὸν ἀναβολαίῳ τρόπον ἐξωμίδος
ἡμφισμένου, ἄνω βλέπων καὶ πάντα τὸν θνητὸν καὶ
ἀνθρώπινον ὑπερφρονῶν βίον, ἀτρεμεῖ τῇ ψυχῇ πρό-
σεισι τῇ πυρᾷ. Ἦδη ἑαυτῷ τῆς φλογὸς πελαζούσης,
ὡς ἂν δὲ μηδενὸς αὐτῷ παρόντος λυπηροῦ, ἀταράχῳ
καὶ νήφοντι λογισμῷ περὶ τῶν οἰκείων τοῖς γνωρί-
μοις ὁ ἦρωας διετάττετο, εἰς ἔτι τότε τὸ πρόσωπον
φαίδρον καὶ ἀπαράλλακτον διαφυλάττων. 'Ὡς δὲ τοῖς
γνωρίμοις αὐτάρκως συνετάξατο, πρὸς τὸν Θεὸν ἦδη
λοιπὸν ἠπείγετο· τῆς γὰρ τοῦ πυρᾶς ἐξ ἀποστήματος
κύκλῳ περὶ αὐτὸν ἀφθείσης, ἐνθένδε κίχσθην ὑφῆρ-
παζε τῷ στόματι τὴν φλόγα, ἐπισπέρχων αὐτὸς ἑαυ-
τὸν ἐπὶ τὴν προκειμένην πορείαν· καὶ τοῦτο ἐπρατ-
την, οὐδὲν ἕτερον ἢ Ἰησοῦν ἀνακαλούμενος.

IA'. Τοιοῦτος καὶ Πορφύριος ἄλλος· τῆς δὲ κατ'
αὐτὸν τελειώσεως ἄγγελος τῷ Παμφίλῳ γενόμενος
Σάλευκος, τοῦ σὺν αὐτοῖς καταξίουται παρατυχία

(38) Utraque hæc commendatio deest in *Historia*.

(39) Hoc quoque tormentum eadem *Historia* prætermittit.

PATROL. GR. X.

A vocem, consimilem in eos tulit sententiam capitibus,
atque recessit.

XII. Sed nondum tota tragœdia peracta erat.
Quomodo autem peracta est? Revocavit eum juve-
nis quidam de medio turbæ tribunal circumstantis
prosiliens, ex famulitio Pamphili; revocavit autem
voce magna, deposcens corpora ad sepulturam. Bea-
tus hic Porphyrius erat, genuinus Pamphili vernula,
necdum octodecim annos natus, (58) scribendi peri-
tissimus, morum ac sapientiæ titulo omnibus enco-
miis major, ut qui cum tali viro sese exercuerat:
qui, ut cognovit latam in dominum suum sententiam,
ex media turba vociferans, oravit ut corpora
sibi sepelire liceret. Præses vero, non tanquam ho-
mo, sed ut fera, vel si quid fera immanius est, ne-
que postulationis æquitatem suscipiens, neque ju-
ventutis rationem ullam habens, solum quia didicit
adolescentem se Christianum fateri, carnificibus
præcepit omnes in eo torquendo vires contendere.
Cum ergo jubenti sacrificare abnuisset admirabilis
ille, non jam ut carnem humanam, sed ut lapidem
aut lignum aut aliud quodcunque inaninatum, us-
que ad ipsa ossa et interiora viscera, præcepit ty-
rannus excarnificari corpus ejus: quo diutius facto,
agnovit tandem in vanum id agi. Licet autem abs-
que voce et pæne absque anima generosi martyris
corpus jaceret, immitis tamen atque efferus judex
jussit laceratas ejus carnes ac latera setaceis pannis
confricari atque deteri (59); tandemque velut exsa-
turaturus furorem, lento ac longius posito igne
martyrem consumi præcepit. Ita ille, ante consum-
mationem Pamphili, ultimus progressus ad agonem,
dominum suum prævertit abdicacione corporea.

XIII. Erat autem videre Porphyrium instar sacri
athletæ universi certaminis victorem gloriosum,
dissectum corpore, sed facie splendidum, lætaque et
intrepida mente ad mortem procedere; utique divino
plenum Spiritu; et quidem tanquam in habitu phi-
losophico, solum injectum sibi instrumentum, quasi
pallium gestans, despiciensque omnia, et mor-
talem atque humanam hanc vitam contemnens,
absque ulla mentis formidine ad rogam procedebat.
Cum vero ad ipsum jam propinquaret flamma, tan-
quam si nihil molestiæ pateretur vir ille strenuus,
inconcusso atque constanti sensu, quæ sua erant
legabat familiaribus, usque in illud tempus servans
oris serenitatem immutatam. Ut vero notis suis pro-
libitu valescit, totus ad Deum conversus est; et
quia rogam ad intervallum circumpositus erat, hinc
inde captabat ore flammam, quasi se ipsum incitans
ad propositam sibi viam; hoc autem faciebat, aliud
nihil quam Jesum inclamans.

XIV. Tale fuit certamen Porphyrii: qui vero
ipsius mortem Pamphili nuntiavit Seleucus, ejus-
dem cum ipso factus illico est sortis participes.

Etenim ipsum Porphyrii finem Pamphilo nuntiantem simul et martyrum catervam osculantem, comprehenderunt milites, atque ad proconsulem adduxerunt : qui, quasi moræ impatiens donec ille simul cum præcedente Porphyrio hinc migraret, iussit ipsum capitali sententia plecti. Venerat hic ex Cappadocia, vehementerque inclaruerat militaribus exercitiis(40), et non mediocriter apud Romanos promotus fuerat ; quin etiam ætate et corporis robore viriumque magnitudine et virtute plerosque hominum antecederat ; nam vultu ipso admodum spectabilis præ cunctis, speciem præfererat undequaque dignissimam, formæ eximiæ gratia. Fuerat autem initio persecutionis propter fidei confessionem certantibus annumeratus per tolerantiam verberum ; sed abdicata militia æmulator factus eorum qui ad pietatem exercentur, Christi germanum militem sese probavit ; orphanis desolatis ac viduis protectore carentibus, omnibusque cum penuria et imbecillitate conflictantibus, provisor factus, patris aut curatoris ad instar, cunctorumque desperatorum laboribus atque ærumnis medelam ferens : quapropter a Deo, qui talibus magis quam victimarum nidore ac sanguine delectatur, martyriali exitu dignus est habitus. Porro decimus hic athleta, una eademque consummavit agonem suum die ; atque, ut par est credere, martyrio suo amplissimam cœli portam cum reserasset, simul et Pamphilo ipsi spatiosus ad Dei regnum patefactus est ingressus.

XV. Seleuci vero vestigia secutus est Theodulus, pius ac venerabilis senex, in proconsulari familia primo honore dignatus, tum morum ætatisque prærogativa, tum filiorum trium (41) generatione, maxime vero pio affectu erga principes, inclutus : qui eadem ac Seleucus factitans, et martyrum aliquos osculo devenerans, domino suo adductus fuit, eumque ad majorem quam alii iracundiam concitans, ipsam salutaris confessionis passionem excepit cruci traditus.

XVI. Sub hæc, cum etiamnum deficeret unus, adfuit qui duodenarium numerum impleret Julianus : qui ea ipsa hora peregre adveniens, et vix dum ingressus civitatem, cum intellexisset quæ erant acta, et ad martyrum conspectum festinasset accedere ; ubi eorum corpora humi jacentia vidit, circumfusis singulis, omnes est osculatus. Hoc agentem comprehenderunt ministri cædium, atque adduxerunt præsidi : qui congrua proposito suo faciens, etiam hunc lento igni tradidit. Ita etiam Julianus, gestiens atque lætitia exsultans, et Deo tantis se bonis dignato magna voce gratias agens, susceptus est inter choros martyrum. Erat autem huic quoque

(40) Ibidem legitur : Τῆς ἐκ στρατείας ἐπιλέκτου νεαλείας, in delecta ad militiam juventute.

(41) Trium filiorum patribus præinia apud Romanos fuisse proposita, notius est quam ut hic mo-

κλήρου. Αὐτίκα γ' οὖν διαγγελλαντα αὐτὸν τῷ Παμφίλῳ τὸ τοῦ Πορφυρίου τέλος, καὶ τῶν μαρτύρων τὴν δῆμον ἐν φιλήματι ἀσπασάμενον, συλλαβόντες οἱ στρατιῶται ἄγουσιν ἐπὶ τὸν ἡγούμενον. Ὁ δὲ, ὡς περ ἐπισπεύδων τῷ προτέρῳ αὐτὸν συναπόδημον γενέσθαι, κεφαλῇ κολασθῆναι προστάττει. Τῆς Καππαδοκίῶν οὗτος ὠρμάτο γῆς· λαμπρότατα δὲ τῶν ἐν στρατείαις εὐδοκίμησας, τῶν ἐν Ῥωμαϊκαῖς προκοπαῖς οὐ μικρὰς ἐπέληπται ἀξίας· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἡλικίᾳ καὶ βῶμῃ σώματος, μεγέθει τε καὶ ἰσχύος, ἀρετῇ πλεῖστον ὅσον τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους ἐπλεονέκτει, καὶ τὴν πρόσσφιν δὲ αὐτὴν περιδλεπτος ἦν τοῖς πᾶσι, τό τε πᾶν εἶδος ἀξιάγαστος, μεγέθους ἕνεκα καὶ εὐμορφίας· καταρχὰς μὲν οὖν διωγμοῦ διὰ μαστίγων ὑπομονῆς, τοῖς κατὰ τὴν ὁμολογίαν διέπρῃψεν ἀγῶσι· μετὰ δὲ τὴν τῆς στρατείας ἀπαλλαγὴν, ζηλωτὴν αὐτὸς ἑαυτὸν καταστήσας τῶν τῆς εὐσεβείας ἀσκητῶν, Χριστοῦ γνήσιος στρατιώτης ἀποδέδεικται· ὄρφανῶν, ἐρήμων καὶ χηρῶν ἀποριστάτων, τῶν τε ἐν πενίᾳ καὶ ἀσθενείᾳ καταπονουμένων, ἐπίσκοπός τις οἶα καὶ φροντιστὴς ἐπιμελούμενος· πατρὸς τε καὶ κηδεμόνος δίκην τῶν ἀπεβήμιμένων ἀπάντων τοὺς πόνους, καὶ τὰς κακοπαθείας ἀνακτώμενος· ὄθεν εἰκότως, πρὸς τοῖς τοιοῦτοις δὴ χαίρει Θεὸς μᾶλλον ἢ ταῖς διὰ καπνοῦ καὶ αἵματος θυσίαις, τῆς κατὰ τὸ μαρτύριον ἡξιώθη τελειώσεως. Δέκατος οὗτος ἀθλητῆς σὺν τοῖς εἰρημένοις, μῆ καὶ τῇ αὐτῇ τετελειώτο ἡμέρα, καθ' ἣν ὡς ἔοικε μεγίστης τῷ Παμφίλῳ μαρτυρίῳ πύλης οὐρανῶν διανοιχθείσης, εὐμαρὲς ἅμ' αὐτῷ καὶ ἀφθονος ἡ τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας ἐγγίγντο παράδος.

IE'. Κατ' ἴχνοσ δῆτα τῷ Σελεύκῳ θεόδουλος, σεμνὸς τις καὶ θεοσεβὴς παρῆι πρεσβύτης, τῆς ἡγεμονικῆς οἰκειίας πρώτης τιμῆς ἡξιωμένος τρόπων καὶ ἡλικίας ἕνεκα· καὶ διὰ τὸ τριγωνείας αὐτὸν πατέρα καθεστάναι, καὶ ἐτι μᾶλλον δι' ἣν ἔσωσε περὶ τοὺς κηδεμόνας εὐνοίαν· τὸ παραπλήσιον δὲ τῷ Σελεύκῳ καὶ οὗτος διαπραξάμενος, καὶ τινας τῶν μαρτύρων ἀσπασάμενος φιλήματι, προσάγεται τῷ δεσπότῃ, μᾶλλον ἑαυτὸν (Ἰσ. δὲ αὐτόν) τῶν ἄλλων ἐπ' ὀργὴν ὀξύνας, ταυτὸν τοῦ σωτηρίου μαρτυρίου πάθος σταυρῷ παραδοθεὶς ἀνεδέξατο.

IG'. Ἐπὶ τοῦτοις ἐνὸς ἐτι λείποντος· ὃς τὸν δωδέκατον ἀποπληρώσειε τοῖς εἰρημένοις ἀριθμῶν Ἰουλιανὸς παρῆν τοῦτον ἀποπληρώσων. Ἐξ ἀριδημίας οὗτος αὐτῆς ὥρας ἀφικόμενος, μηδὲ εἰσβαλὼν πως τῇ πόλει, εὐθύς ὡς εἶχεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, μαθὼν παρὰ τοῦ [γενομένου] καὶ ὀρμήσας ἐπὶ τὴν τῶν μαρτύρων θέαν, ὡς ἐπὶ τῆς γῆς χαμαὶ κείμενα τὰ τῶν μαρτύρων ἐθεάσατο σώματα, χαρὰς ἐμπλεως γεγώνως, ἐκάστῳ περιπέλεκται, φιλήματι τοὺς πάντας ἀσπασόμενος. Ἐτι δὲ τοῦτο πράττοντα συλλαβόντες οἱ τῶν φόνων διάκονοι προσάγουσι τῷ ἄρχοντι. Ὁ δὲ ἀκόλουθα τῇ προαιρέσει τελῶν, μακρῷ καὶ τοῦτον πυρὶ παραδίδωσιν. Οὕτω δῆτα καὶ Ἰουλιανὸς σκιρ-

neri debeat : atque id hic dici credo τριγωνείας πατέρα : Valesius tamen aliter vertit, quod tertiae jam stirpis nepotes haberet : sed hoc Straboni scribitur τριγένεια.

τῶν καὶ ὑπεραλλόμενος μεγάλη τῆ φωνῆ, τῷ τηλι-
κούτων αὐτὸν ἀγαθῶν ἀξιώσαντι Θεῷ χάριτας ὁμολο-
γῶν, μαρτύρων ἐν χοροῖς ἀνελαμβάνετο. Ἦν δὲ καὶ
οὗτος, τὸ μὲν γένος τῆς Καππαδοκῶν, τὸν δὲ τρόπον,
πλήρης μὲν εὐλαβείας, πλήρης δὲ πίστεως, πρῶτος
ἄνηρ καὶ ἐπεικῆς· τὰ τε ἄλλα σπουδαῖος, καὶ πνέων
τῶν μακαρίων Παμφίλων τῆς τοῦ μαρτυρίου τελεώσεως ἠξιώθη.

17. Ἐπὶ τέτταρας δὴ ἡμέρας τοσαύτας τε νύκτας
προστάξει τοῦ Φιρμιλιανοῦ τὰ πανάγια σώματα τῶν
τοῦ Θεοῦ μαρτύρων βορὰ τοῖς σαρκοβόροις θηρίοις
ἐξέκειτο. Ὡς δὲ οὐδὲν αὐτοῖς προσῆι, οὐ θῆρ, οὐκ
ἕρνεον, οὐ κύων, ἐξ οἰκονομίας Θεοῦ, λειφθέντα σῶα
καὶ ἀδολογητῆ, τῆς προσηκούσης τιμῆς καὶ κηδείας λα-
χόντα, τῆ συνῆθι παραδόθῃ ταφῆ, ναῶν οἴκοις πε-
ρικαλλέσι ἀποτεθέντα, ἐν ἱεροῖς τε προσευκτηρίοις,
εἰς ἄλληκτον μνήμην τῷ τοῦ Θεοῦ λαῷ τιμᾶσθαι πα-
ραδεδομένα.

(42) Deest hæc clausula in *Historia*: quam tamen
Eusebio adjudicare nihil nos cogit, qui *Vitam Pam-*
phili æque ac *Historiam ecclesiasticam* scripsit, cum
jam Constantinus lege lata permisisset Christianis

A genus ex Cappadocia; quoad mores vero plenus
pietate ac plenus fide, vir mansuetus atque discre-
tus, studiosus in omnibus, et Spiritus sancti sua-
vitate redolens, eoque dignus factus tali cum beato
Pamphilo exitus martyrialis corona.

εὐωδίας ἀγίου Πνεύματος, τοσοῦτον συνοδίας στέφος

XVII. Sanctissima eorum corpora, de mandato
Firmilianii, per dies quatuor totidemque noctes ja-
cuerunt, ferarum carnivorarum dentibus exposita.
Cum vero nulla neque fera neque volucris aut canis
quisquam, per Dei dispositionem, ea contingeret;
integra illa atque intacta relicta, congruo cum ho-
nore et cura, consuetæ sepulturæ sunt tradita, re-
positaque (42) in ædium sacrarum pulcherrimis et
B oratoris sanctis, in perpetuam memoriam Dei po-
pulo ad honorem data.

sacras ædes condere, et martyrum corpora eis in-
ferre. Si quis tamen malit hæc ab alio addita cre-
dere, nolim ei operosius contradicere.

ΕΚΘΕΣΙΣ (43)

ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

SANCTI PAMPHILI

MARTYRIS

EXPOSITIO CAPITUM ACTUUM APOSTOLORUM.

Interprete V. C. Bernardo de Montfaucon.

Ἐκ Πατέρων ἡμεῖς καὶ διδασκάλων τὸν τρόπον C
καὶ τὸν τύπον ὠφελήμενοι, ἐγχειροῦμεν μετρίως
τῆδε τῶν κεφαλαίων ἐκθέσει, αἰτοῦντες συγγνώμην
προπετείας ἡμεῖς οἱ νέοι χρόνῳ τε (44) καὶ μαθημά-
των, ἐκάστου τῶν ἀναγινωσκόντων εὐχῆ τῆ ὑπὲρ ἡμῶν
τὴν συμπεριφορὰν κομιζόμενοι. Ἐκτιθέμεθα οὖν
αὐτὴν καθ' ἱστορίαν Λουκᾶ εὐαγγελιστοῦ καὶ συγγρα-
φέως. Τοιγαροῦν διὰ μὲν τοῦ ἄλφα καὶ βῆτα (45) ἀύ-
ποτελῆ τὰ κεφάλαια, διὰ δὲ τοῦ ἀστερίσκου (46) τὰς
ἐν μέρει τούτων ἐχομένας ὑποδιαίρεσεις ἐσημειώσα-
μεθα.

(45) Hanc exthesin sub *Euthalii* Sulcensis episcopi
nomine desinente sæculo præcedente ediderat Lau-
rentius Zacagnius in collectione *Monumentorum ve-*
terum, pag. 428, Romæ vulgata. Porro Montfauconii
editionem contulit cum Romana Fabricius; cuius D
proinde collationem hic subjicimus.

(44) *Euthal.*, χρόνῳ τε καὶ μαθημάτων παρ' ἡμῶν
ἐκάστου.

Quam a Patribus et doctoribus utilem formam
et modum accepimus, in hac capitum expositione
pro modulo nostro tradimus, temeritatis nostræ
veniam rogantes nos, qui et quoad ætatem et quoad
doctrinam juvenes sumus, quique ex singulorum
qui hæc legent precibus, utilitatem undique collig-
emus. Hanc igitur expositionem facimus secundum
historiam Lucæ evangelistæ et scriptoris. Per *alpha*
itaque et *beta* integra capita; per asteriscum vero
eorum in partes subdivisiones adnotavimus.

(45) *Id.*, διὰ μὲν τοῦ μέλανος... διὰ δὲ τοῦ κίττου-
δάρεως.

(46) Asteriscorum hujusmodi notæ penitus ab-
sunt a Coisliniano codice, unde opusculum descri-
psimus: quia asterisci quos Pamphilus initio ascri-
pserat, librorum oscitantia postea exciderant.
Sed commode contigit, ut suppleri illi potuerint e
codice Vaticano. MONTFAUCON.

I. De doctrina Christi ex resurrectione (id est A post resurrectionem) et de apparitione ad apostolos, deque promissione doni Spiritus sancti; de specie et modo assumptionis Christi.

II. Petri dialogus ad discipulos de morte et reprobatione Judæ; ubi et de cooptatione Matthiæ in ejus locum, qui sorte electus est gratia Dei per orationem.

III. De divino sancti Spiritus adventu ad eos qui crediderant, in die Pentecostes; ubi et Petri catechesis, et loca ex prophetis de passione, resurrectione et assumptione Christi; de dono item Spiritus sancti. De fide præsentium et de salute ipsorum per baptismum. De concordia utili et de incremento fidelium.

IV. De curatione in Christo ejus qui ab ortu claudus erat. De Petri catechesi, ubi redarguit, compatitur et ad salutem dat consilia. Hinc adventus sacerdotum ex rei gestæ livore, et judicium de miraculo, Petrique confessio circa Christi virtutem et gratiam. De incredulis sacerdotum principibus, præcipientibus non oportere in nomine Christi confiderent agere, et de renovatione apostolorum. Gratiarum actio Ecclesiæ pro fidelibus apostolorum perseverantia.

V. De unanimi et communi consensu fidelium; ubi de Anania et Sapphira, ac de acerba eorum morte.

VI. Quod apostolos in carcerem conjectos angelus Domini noctu eduxerit, præcipientes ut sine impedimento Jesum prædicarent. Hinc quod insequenti die sacerdotum principes ipsos rursus comprehensos, ut non ultra docerent, flagellis cæcos dimiserint. Gamalielis sagax sententia circa apostolos cum exemplis quibusdam et demonstrationibus.

VII. De ordinatione septem diaconorum.

VIII. Judæorum commotio et sycophantia contra Stephanum. Concio ejusdem de testamento Dei cum Abrahamo et duodecim patriarchis; ubi de fame, frumenti emptione, et de filiis Jacob se mutuo agnoscentibus; de ortu Moysis, et de apparitione Dei ad Moysem facta in monte Sina; de exitu et vituli fabrica a filiis Israel usque ad tempora Salomonis et templi constructionem; de confessione D

IX. De persecutione Ecclesiæ, et sepultura Stephani; ubi de Philippo apostolo, qui multos a moribus curavit in Samaria.

X. De Simone Mago, qui credit et baptizatus fuit cum aliis multis; ubi de missione Petri et

A'. Περὶ τῆς ἐξ ἀναστάσεως διδασκαλίας Χριστοῦ καὶ ὀπτασίας πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ περὶ ἐπαγγελίας τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος δωρεᾶς· θέας τε καὶ τρόπου τῆς ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ (47).

B'. Πέτρου διάλογος πρὸς τοὺς μαθητευθέντας περὶ θανάτου καὶ ἀποβολῆς (48) Ἰούδα· ἐν ᾧ περὶ ἀντεισαγωγῆς Μαθθίου κληρωθέντος χάριτι Θεοῦ διὰ προσευχῆς.

Γ'. Περὶ θέας τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως ἐν ἡμέρᾳ Πεντηκοστῆς, γενομένης εἰς τοὺς πιστεύσαντας, ἐν ᾧ Πέτρον κατήχησις, καὶ περὶ τούτου ἐκ τῶν προφητῶν, περὶ πάθους καὶ ἀναστάσεως καὶ ἀναλήψεως Χριστοῦ, δωρεᾶς τε τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Περὶ πίστεως τῶν παρόντων καὶ τῆς διὰ τοῦ βαπτίσματος αὐτῶν σωτηρίας. Περὶ ὁμονοίας κοινωφελούς καὶ προσθήκης τῶν πιστευόντων.

Δ'. Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς χωλοῦ Πέτρου τε κατήχησεως ἐλεγκτικῆς, συμπαθητικῆς, συμβουλευτικῆς πρὸς σωτηρίας αὐτοῦ (49). ἐν ᾧ ἐπιστάσια ἀρχιερέων ζήλω τοῦ γεγονότος, καὶ κρῖσις τοῦ θαύματος, Πέτρου τε ὁμολογία τῆς Χριστοῦ δυνάμεως τε καὶ χάριτος. Περὶ ἀπίστων (50) ἀρχιερέων προσταττόντων, ὡς οὐ δεῖ παρῆρησιάζεσθαι ἐπὶ τῷ ὀνόματι Χριστοῦ (51), καὶ ἀνανεώσεως (52) τῶν ἀποστόλων. Εὐχαριστία ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς τῶν ἀποστόλων πιστῆς καρτερίας.

Ε'. Περὶ ὁμοφύλου καὶ καθολικῆς κοινωνίας τῶν πιστευσάντων. ἐν ᾧ περὶ Ἀνανίου καὶ Σαπφείρας καὶ τῆς πικρᾶς αὐτῶν τελευτῆς.

Ζ'. Ὅτι τοὺς ἀποστόλους ἐμβληθέντας ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ὁ ἄγγελος Κυρίου νύκτωρ ἐξέσωσεν ἐπιτρέψας ἀκωλύτως κηρύσσειν τὸν Ἰησοῦν. ἐν ᾧ ὅτι τῇ ἐξῆς οἱ ἀρχιερεῖς αὐτοὺς πάλιν συλλαβόμενοι, ἐφ' ᾧ μηκέτι διδάσκειν, μασιξάντες ἀπέλυσαν. Γαμλιήλου γνώμη πιστῆ περὶ ἀποστόλων, μετὰ παραδειγμάτων τινῶν καὶ ἀποδείξεων.

Ζ'. Περὶ χειροτονίας τῶν ἐπτὰ διακόνων.

Η'. Ἰουδαίων ἐπανάστασις καὶ συκοφαντία κατὰ Στεφάνου, αὐτοῦ τε δημηγορία περὶ τῆς πρὸς Ἀβραάμ διαθήκης τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς τῶν ἰβ' πατριαρχῶν. ἐν ᾧ τὰ περὶ τοῦ λιμοῦ καὶ πυρῶνίας, καὶ ἀναγνωρισμοῦ τῶν υἱῶν Ἰακώβ, καὶ περὶ γενέσεως Μωϋσεῶς καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν Μωϋσεᾶ θεοφανείας ἐν ὄρει Σινᾷ γενομένης. περὶ τῆς ἐξόδου καὶ μοσχοποιίας τοῦ Ἰσραὴλ ἄχρι τῶν χρόνων τοῦ Σολομῶνος καὶ τῆς τοῦ ναοῦ κατασκευῆς. ὁμολογία τῆς ὑπερουρανίου δόξης Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλυφθείσης αὐτῷ Στεφάνῳ, ἐφ' ἣ λιθόλευστος γενόμενος αὐτὸς Στέφανος, εὐσεβῶς ἐκοιμήθη.

Θ'. Περὶ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ταφῆς Στεφάνου. ἐν ᾧ περὶ Φιλίππου ἀποστόλου πολλοὺς ἰασαμένους ἐπὶ τῆς Σαμαρείας.

Ι'. Περὶ Σίμωνος τοῦ Μάγου πιστευσάντος καὶ βαπτισθέντος σὺν ἑτέροις πλείοσιν. ἐν ᾧ περὶ τῆς

(47) Euthal. addit, καὶ περὶ τῆς ἐνδόξου καὶ θαυτέρας αὐτοῦ παρουσίας.
(48) Id., ἀποστολῆς.
(49) Id., αὐτῶν.

(50) Id., περὶ ἀπειλῆς τῶν ἀρχ.
(51) Id., ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.
(52) Id. rectius, ἀνεσεως, dimissionis.

τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς, καὶ ἐπικλησίαις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς βαπτισθέντας.

ΙΑ'. Ὅτι οὐκ ἀργυρίου (53), οὐδὲ ὑποκριταίς, ἀλλ' ἁγίους διὰ πίστεως ἢ μετοχῆ τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἶδοτο (54). Ἐν ᾧ τὰ περὶ ὑποκρίσεως καὶ ἐπιπλήξεως Σίμωνος.

ΙΒ'. Ὅτι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πιστοῖς εὐδοκίᾳ ὁ Θεὸς τὴν σωτηρίαν, δῆλῃν (Ισ. δῆλον) ἐκ τῆς κατὰ τὸν αὐνοῦχον ὑποθέσεως.

ΙΓ'. Περὶ τῆς οὐρανοῦθεν θείας κλήσεως τοῦ Παύλου εἰς ἀποστολὴν Χριστοῦ. Ἐν ᾧ περὶ ἰάσεως καὶ βαπτίσματος Παύλου διὰ Ἀνανίου κατ' ἀποκάλυψιν Θεοῦ, παρρησίας τε αὐτοῦ καὶ συντυχίας τῆς διὰ Βαρνάβα (55) πρὸς τοὺς ἀποστόλους.

Δ'. Περὶ Αἰνέου παραλυτικοῦ ἰαθέντος ἐν Λύδῃ διὰ Πέτρου. Ἐν ᾧ τὰ περὶ Ταθίθα τῆς φιλοκτήρου, ἣν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν ὁ Πέτρος διὰ προσευχῆς ἐν Ἰόππῃ.

ΙΕ'. Περὶ Κορνηλίου ὅσα τε πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος εἶπεν ἔν ᾧ καὶ ὅσα Πέτρῳ (56) εὐρανοῦθεν περὶ κλήσεως ἐθνῶν ἐβρόχη. Ὅτι μετασταλεὶς ὁ Πέτρος ἦλθεν πρὸς Κορνήλιον. Ἐπανάληψις παρὰ Κορνηλίου, ὃν εἶπεν ὁ ἄγγελος (57) αὐτῷ τῷ Κορνηλίῳ. Πέτρος κατήχησεν εἰς Χριστὸν, τοῦ τε ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς ἀκούοντας δωρεὰ, καὶ ὅπως ἐβαπτίσθησαν τότε οἱ ἐξ ἐθνῶν πιστεύσαντες.

ΙΣ'. Ὡς Πέτρος τὰ καθ' ἑξῆς καὶ τὰ ἕκαστα τῶν γεγονότων διηγείται τοῖς ἀποστόλοις διακριθεῖσι πρὸς αὐτὸν. τῷ τνηκᾶδε τὸν Βαρνάβαν ἐκπέμφας (58) πρὸς τοὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀδελφοὺς.

ΙΖ'. Προφητεία Ἀγάθου περὶ λιμοῦ οἰκουμένης (59) καὶ καρποφορίας πρὸς τοὺς ἐν Ἱερουσαλήμ ἀδελφοὺς.

ΙΗ'. Ἰακώβου τοῦ ἀποστόλου κατασφαγῆ. Ἐν ᾧ καὶ Πέτρου σύλληψις πρὸς Ἡρώδου, ὅπως τε αὐτὸν ἄγγελος θείῳ κελεύσματι ἐξείλατο τῶν δεσμῶν, καὶ ὁ Πέτρος ἐμφανῆς γενόμενος νύκτωρ τοῖς ἀδελφοῖς ὑπανεχώρησεν. Ἐν ᾧ περὶ τῆς τῶν φυλάκων κολάσεως, καὶ μετέπειτα περὶ τῆς τοῦ Ἰακώβου πικρᾶς τε καὶ ὀλεθρίου κατασφαγῆς (60).

ΙΘ'. Ἀποστολὴ Βαρνάβα καὶ Παύλου πρὸς τοῦ Θεοῦ Πνεύματος εἰς Κύπρον, ὅσα τε εἰργάσατο (61) ἐν ὀνόματι Χριστοῦ εἰς Ἐλύμαν τὸν μάγον.

Κ'. Παύλου εὐθαλῆς διδασκαλία εἰς Χριστὸν, ἐκ τε τοῦ νόμου καὶ καθ' ἑξῆς τῶν προφητῶν, ἱστορικῆ καὶ εὐαγγελικῆ. Ἐν ᾧ ἐλεγχτικῆ καὶ συλλογιστικῆ διδασκαλίᾳ χρῆται περὶ μεταθέσεως τοῦ κηρύγματος εἰς τὰ ἔθνη, διωγμοῦ τε αὐτῶν καὶ ἀφίξεως εἰς Ἰκόνιον.

ΚΑ'. Ὅπως ἐν Ἰκόνιῳ κηρύξαντες τὸν Χριστὸν, πολλῶν πιστευσάντων, ἐδιώχθησαν οἱ ἀπόστολοι.

(53) Οὐ δι' ἀργυρίου, Euthal.

(54) Δίδεται, id.

(55) Διὰ Βαρνάβαν, id. minus bene.

(56) Καὶ ὅσα πάλιν Πέτρῳ, id.

(57) Ὃν ὁ ἄγγελος ἐπεμαρτύρησε καὶ ὑφηγήσατο, id.

A Joannis ad illos, et invocatio sancti Spiritus in baptizatos.

XI. Quod non argenti pretio, neque hypocritis, sed sanctis per fidem participatio sancti Spiritus detur; ubi de hypocrisi, et de increpatione Simonis.

XII. Quod probos et fideles Deus ad salutem ducat, ut exemplo eunuchi palam est.

XIII. De divina ex caelo facta vocatione Pauli ad apostolatam Christi; ubi de curatione et baptismate Pauli per Ananiam secundum revelationem Dei; de ejus item fiducia in loquendo, de consortio ejus cum apostolis per Barnabam.

B XIV. De Aenea paralytico, qui Lyddæ per Petrum sanatus est; ubi et de Tabitha viduarum amante, quam Petrus Joppe per orationem a mortuis suscitavit.

XV. De Cornelio, et quæ ipsi angelus dixerit; ubi etiam ea quæ Petro de caelo circa vocationem gentium dicta sunt. Quod evocatus Petrus venerit ad Cornelium. Repetit Cornelius ea quæ sibi angelus dixerat. Petri catechesis in Christum, et sancti Spiritus donum audientibus collatum; et quomodo tunc baptizati sint ii ex gentibus qui crederant.

XVI. Quomodo Petrus ordine singula quæ facta fuerant apostolis secum disceptantibus enarrat. Tunc Barnabam miserunt ad fratres qui Antiochiæ erant.

XVII. Prophetia Agabi de fame in orbe futura; et de largitione facta fratribus qui erant in Jerusalem.

XVIII. Jacobi apostoli cædes, et Petri ab Herode apprehensi historia; et quomodo ipsum angelus divino jussu eruerit ex vinculis; ac Petrus, cum in conspectum fratrum noctu venisset, recesserit; ubi etiam de pœna custodum, deinde de impii Herodis acerba et miserabili cæde (per angelum).

XIX. Missio Barnabæ et Pauli per divinum Spiritum in Cyprum, et quæ fecerit (Paulus) in nomine Christi erga Elymam magum.

XX. Pauli excellens doctrina circa Christum ex lege ac deinde ex prophetis, illaque historica et evangelica; ubi confutatoria et syllogistica doctrina utitur circa translationem prædicationis ad gentes. De persecutione adversus illos excitata, et de fuga Iconium.

XXI. Quomodo apostoli Christum Iconii prædicantes, multis credentibus, persecutionem passi sint.

(58) Id., τὸ τνηκᾶδε τὸν Βαρνάβαν ἐκπέμψασιν.— Forte ἔπεμψαν. MONTF.

(59) Id., οἰκουμένης, quomodo etiam legendum Montfauconus conjecerat.

(60) Id., καταστροφῆς.

(61) Id., εἰργάσαντο.

XXII. De claudio ab ortu qui Lystris erat, quique ab apostolis sanatus est : quapropter ab incolis deos esse et advenisse putatum est. Ubi etiam postea Paulus lapidatur a popularibus.

XXIII. Quod ex dogmate et iudicio apostolorum non oporteat fideles ex gentibus circumcidi ; ubi epistola apostolorum ad fideles ex gentibus circa ea a quibus sese custodire debebant. Dissidium Pauli cum Barnaba propter Marcum.

XXIV. De catechesi Timothei, et de profectu Pauli in Macedoniam per revelationem ; ubi de fide et salute mulieris cujusdam Lydiae, et de curatione puellae quae spiritum Pythonis habebat, propter quam domini puellae Paulum in carcerem coniecerunt ; ac de terrae motu qui ibidem contigit, nec nou de miraculo : et quomodo carceris custos cum credidisset, ea ipsa nocte statim baptizatus est cum tota domo sua. Quod rogati apostoli tunc egressi sint ex carcere.

XXV. De seditione Thessalonicae facta propter praedicationem, et de fuga Pauli Beræam et inde Athenas.

XXVI. De inscriptione Athenis super altari ; de philosophica praedicatione et pietate Pauli.

XXVII. De Aquila et Priscilla, et de incredulitate Corinthiorum, etiamsi Paulo secundum praescientiam beneplacitum Dei erga illos revelatum esset ; ubi de Prisco (Crispo) archisynagogo, qui cum aliis quibusdam credidit et baptizatus est. Quod seditione Corinthi mota, Paulus recesserit ; et quod, cum Ephesum venisset, exierit. De Apollo viro eloquente ac fideli.

XXVIII. De baptisate et de Spiritus sancti dono concessio credentibus Ephesi per orationem Pauli, et curatione populi. De filiis Scevae, et quod non oporteat accedere ad infideles et fide indignos, ac de confessione credentium. De seditione Ephesi mota per Demetrium argentarium contra apostolos.

XXIX. Periodus Pauli, ubi de morte et resurrectione Eutychi in Troade per orationem Pauli : adhortationes pastorales ejusdem Pauli ad presbyteros Ephesi. Navigatio Pauli Epheso Caesaream Palaestinae.

XXX. Agabi prophetia de iis quae Paulo contingere futurum erat in Jerusalem.

XXXI. Adhortatio Jacobi ad Paulum, ne Hebraeos cohiberet a circumcissione.

XXXII. De tumultu orto in Jerusalem contra Paulum, et quomodo eum centurio a multitudine eriperit ; ubi Pauli concio de se ipso, et de voca-

KB'. Περί τοῦ ἐν Λύστροις ἐκ γεννητῆς (62) χλωροῦ ἰαθέντος διὰ τῶν ἀποστόλων· διόπερ εἶναι τε θεοὶ καὶ παρῆναι ἔδοξαν τοῖς ἐγγχωριοῖς. Ἐνθα δὲ καὶ μετέπειτα λιθάζεται ὁ Παῦλος παρὰ τῶν ἀστυγετόνων.

KΓ'. Ὅτι οὐ δεῖ περιτέμνεσθαι τοὺς ἐξ ἐθνῶν πιστεύοντας, δόγματι καὶ κρίσει τῶν ἀποστόλων· ἐν ᾧ ἐπιστολὴ αὐτῶν ἀποστόλων πρὸς τοὺς ἐξ ἐθνῶν περὶ τῶν φυλακτέων (63)· Ἀντίβροῖσι Παύλου πρὸς Βαρνάβαν διὰ Μάρκον.

ΚΔ'. Περὶ κατηχήσεως Τιμοθέου, καὶ τῆς κατ' ἀποκάλυψιν ἀφίξεως Παύλου εἰς Μακεδονίαν· ἐν ᾧ περὶ πίστεως καὶ σωτηρίας γυναικὸς τινὸς Λυδίας, καὶ περὶ ἰάσεως τῆς πνεῦμα Πύθωνος ἐχούσης παιδίσκης, δι' ἣν τὸν Παῦλον καθείρξαν οἱ δεσπότηαι αὐτῆς τῆς παιδίσκης· καὶ περὶ τοῦ συμβάντος ἐκείσε σεισμοῦ καὶ θαύματος· καὶ ὅπως πιστεύσας ὁ εἰρκοφύλαξ, ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἔθαπτισθη παραχρῆμα, πανεπίσιος (64).· Ὅτι παρακληθέντες ἐξῆλθον τότε ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου οἱ ἀπόστολοι.

ΚΕ'. Περὶ στάσεως γενομένης ἐν Θεσσαλονίκῃ τοῦ κηρύγματος ἔνεκεν, φυγῆς τε Παύλου εἰς Βέροιαν, κάκειθεν εἰς Ἀθήνας.

ΚΣ'. Περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιθωμίου γραφῆς, φιλοσόφου τε κηρύγματος καὶ εὐσεβείας τοῦ Παύλου.

ΚΖ'. Περὶ Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης καὶ τῆς Κορινθίων ἀπειθείας, καὶ τῆς κατὰ πρόγνωσιν αὐτοῖς (65) εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ ἀποκαλυφθείσης τῷ Παύλῳ· ἐν ᾧ περὶ Πρίσκου (66) ἀρχισυναγώγου πιστεύσαντος σὺν ἑτέροις τιθὶν καὶ βαπτισθέντος.· Ὅτι στάσεως κινήθεισης ἐν Κορίνθῳ, ὁ Παῦλος ὑπανεχώρησεν· ἔλθων τε εἰς Ἐφεσον καὶ διαλεχθεὶς, ἐξῆλθεν.· Καὶ περὶ Ἀπολλῶ ἀνδρὸς λογίου καὶ πιστοῦ.

ΚΗ'. Περὶ βαπτίσεως καὶ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος δωρεᾶς δοθείσης διὰ προσευχῆς Παύλου τοῖς ἐν Ἐφέσῳ πιστεύουσι (67), καὶ περὶ ἰάσεως τοῦ λαοῦ.· Περὶ τῶν υἱῶν Σκευᾶ, καὶ ὅτι οὐ δεῖ προσηγορεῖν (68) ἀπίστοις καὶ ἀναξίοις τῆς πίστεως γινόμενοις, καὶ περὶ ἐξομολογήσεως τῶν πιστευόντων· περὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ κινήθεισης στάσεως ὑπὸ Δημητρίου τοῦ ἀργυροκόπου κατὰ τῶν ἀποστόλων.

ΚΘ'. Περίοδος Παύλου, ἐν ἧ τὰ περὶ τοῦ θανάτου καὶ ἀνακλήσεως Εὐτύχου διὰ προσευχῆς ἐν Τρωάδι· παραινέσεις τε αὐτοῦ Παύλου ποιμαντικαὶ (69) πρὸς τοὺς ἐν Ἐφέσῳ πρεσβυτέρους· ἐν ᾧ παράπλους Παύλου ἀπὸ Ἐφέσου ἄχρι Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης.

Λ'. Ἀγάθου προφητεία περὶ τῶν συμβησομένων τῷ Παύλῳ ἐν Ἱερουσαλήμ.

ΛΑ'. Παραινέσεις Ἰακώβου πρὸς Παῦλον περὶ τοῦ, μὴ δοκεῖν κωλύειν Ἑβραίους περιτέμνεσθαι.

ΛΒ'. Περὶ τῆς ἐν Ἱερουσαλήμ κατὰ τοῦ Παύλου κινήθεισης ἀταξίας, ὅπως τε αὐτὸν ὁ χιλιάρχος τοῦ πλήθους ἐξαιρεῖται· ἐν ᾧ Παύλου κατάστασις περὶ

(62) Euthal. ἐκ γεννητῆς.

(63) Sic recte Euthal. pro φυλακτέων cod. ms. Coisl.

(64) Rectius iterum Euthalii codices πανεπίσιος. — Montf. legebat πανοκί.

(65) Euthal., ἐπ' αὐτοῖς. Al., ἐπ' αὐτούς.

(66) Κρίστου, Euthal.

(67) Πιστεύσαντι, id.

(68) Al., ἐγγειρεῖν.

(69) Euthal., παραινέσεις ποιμαντικῆς.

ἐαυτοῦ καὶ τῆς εἰς ἀπόστολον-ἐαυτοῦ κλήσεως··· περὶ ἧν ὁ Ἀνανίας (70) πρὸς τὸν Παῦλον ἐν Δαμασκῷ, ὀπτασίας τε καὶ φωνῆς Θεοῦ γενομένης ποτὲ πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ.··· Ὅτι μέλλων ἐπὶ τούτοις ὁ Παῦλος τύπτεσθαι, εἰπὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστιν, ἀνελθῆ (71).

ΛΓ'. Ὅσα Παῦλος καταβάς εἰς τὸ συνέδριον ἔπαθεν τε καὶ εἶπεν, καὶ εὐθυδῶλως ἔπραξεν.

ΛΔ'. Περὶ ἐπιβουλῆς μελετωμένης Ἰουδαίους (72) κατὰ Παύλου, καὶ μηνύσεως αὐτῆς πρὸς Λυσίαν··· ἐν ᾧ ὅτι παρεπέμφθη ὁ Παῦλος τῷ ἡγεμόνι εἰς Καισάρειαν μετὰ στρατιωτῶν καὶ γραμματῶν.

ΛΕ'. Τερτύλλου περὶ Παύλου κατηγορίας (73) καὶ αὐτοῦ ἀπολογίας ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος.

ΛΖ'. Περὶ τῆς Φήλικος διαδοχῆς καὶ τῆς Φήστου προσαγωγῆς, τῆς τε ἐπ' αὐτῶν (74) ἀνακρίσεως Παύλου καὶ ἀφέσεως.

ΛΖ'. Ἀγρίππου καὶ Βερνίκης παρουσία, καὶ πεῦσις τῶν κατὰ Παύλου (75).··· Ἐν ᾧ ἀπολογία Παύλου ἐπὶ Ἀγρίππου καὶ Βερνίκης, περὶ τῆς ἐν νόμῳ (76) θρησκείας αὐτοῦ καὶ κλήσεως εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Ὡς οὐδὲν ἀδικεῖ Ἰουδαίους ὁ Παῦλος, Ἀγρίππας ἔφη τῷ Φήστῳ.

ΛΗ'. Πλοῦς Παύλου ἐπὶ Ῥώμην, κινδύνων πλείστον τε καὶ μεγίστων πάμπλεως (77).··· ἐν ᾧ παραίνεσις Παύλου πρὸς τοὺς σὺν αὐτῷ περὶ ἐλπίδος σωτηρίας.··· Ναυάγιον Παύλου, ὅπως τε διεσώθησαν εἰς Μελίτην τὴν νῆσον, καὶ ὅσα τε ἐν αὐτῇ ἐθαυματουργεῖ.

ΛΘ'. Ὅπως ἀπὸ Μελίτης εἰς Ῥώμην κατήντησεν ὁ Παῦλος.

Μ'. Περὶ διαλέξεως Παύλου πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ Ἰουδαίους.

Κεφάλαια μὲν τὰ ὅλα μ'· τὰ δὲ τούτοις ἐπόμενα, ἄτινα τὰς σημειώσεις ἔχουσι (78) διὰ τοῦ, μη'.

(70) Εἶπεν adde ex Euthal.

(71) Frustra conjicit Montf. legendum ἀνέθη, utramque enim formam tradunt grammatici. EDIT. PATROL.

(72) Ὑπὸ Ἰουδαίων, Euthal.

(73) Id., κατηγορία et ἀπολογία.

(74) Id., ἐπ' αὐτοῦ.

A tione sua in apostolum; de adventu Ananizæ ad Paulum Damasci, de visione et voce Dei ad eum aliquando emissa in templo. Quod cum his de causis Paulus mox verberandus esset, cum dixisset: Romanus sum, dimissus est.

XXXIII. Quænam Paulus, cum venisset in concilium, passus sit, quæ dixerit, et quæ sagaciter fecerit.

XXXIV. De insidiis per Judæos contra Paulum structis, et de significatione ejus ad Lysiam facta. Quod Paulus missus sit Cæsaream ad præsidem cum militibus et litteris.

XXXV. De Tertulli contra Paulum accusatione, et de apologia ejus coram præside.

B XXXVI. Felici succedit Festus. Paulus causam suam agit apud ambos, et dimittitur.

XXXVII. Agrippæ et Bernices adventus, et interrogatio circa Pauli causam. Apologia Pauli coram Agrippa et Bernice, de suo secundum legem cultu, deque vocatione suæ ad Evangelium. Agrippa ait Festo, Paulum Judæos nihil lædere.

XXXVIII. Navigatio Pauli Romam cum periculis multis maximisque; ubi adhortatio Pauli ad socios de spe salutis. Naufragium Pauli. Quomodo vectores in Melitam insulam evaserint, et quæ ibi mirabilia patraverit.

C XXXIX. Quomodo ex Melita Romam Paulus advenit.

XL. De colloquio Pauli cum Judæis qui Romæ erant.

Capita quidem quadraginta sunt: quæ vero post capita asterisco notantur, quadraginta et octo.

(75) Κατὰ Παῦλον, id.

(76) Ἐννόμου, id.

(77) Id., ἐμπλεως.

(78) Id., διὰ κινναβάρεως. Apud eundem ibidem notatur numerus στίχων seu versuum ροθ', 172. Sed ille longe minor est pro toto libro Actorum, quem p. 411 reperio 2556.

S. PAMPHILI

APOLOGIA PRO ORIGENE.

Apologeticum S. Pamphili pro Origene retinimus inter scripta ad Origenem spectantia quæ ipsius operibus in editione Ruæana subjunguntur. Ad Collectionis nostræ totum quintum decimum. EDIT. PATROL.

S. PHILEAS

THMUEOS EPISCOPUS ET MARTYR.

NOTITIA.

(GALLAND., *Vet. Patr. Biblioth.*, tom. IV, Proleg., p. VII.)

I. *Phileas tum rebus præclare gestis, tum doctrina et pietate maxime præstans. Thmuitanæ Ecclesiæ episcopus, de martyrum laude scripsit, postmodum et ipse martyr.*

II *Epistolam quoque dudum editam, quatuor episcoporum nomine Meletio Lycopolitano inscripsisse Phileas existimatur.*

III. *Quo tempore scripta fuerit ejusmodi epistola, expenditur.*

I. Phileas patria Thmuitanus in Ægypto, teste Hieronymo (1), vir fuit cunctis in urbe honoribus ac muneribus summa cum laude perfunctus, et in philosophicis disciplinis excolendis admodum clarus, ut scribit Eusebius (2); quodque rei caput est, pietate in Deum ac fortitudine maxime illustris (3): ἀληθῶς φιλόσοφος τε ἑμοῦ καὶ φιλόθεος μάρτυς, *vere philosophus simulque divinus martyr.* Ecclesiæ patriæ suscepto episcopatu, elegantissimum librum de martyrum laude composuit (4), qui Alexandria præsertim mortem pro Christi fide obierant; ipsumque Thmuitis inscripsit, epistolari stylo contextum. Hujus insigne fragmentum nobis servavit Eusebius (5), unde illud exscripsimus. Pro Christo demum capite truncatus est beatus antistes, eodem in Ægypto persecutionis auctore, quo Lucia-

II. Huic autem sancti Phileæ fragmento, ex ejus libro *De martyribus Alexandrinis* excerpto, integram adjecimus epistolam, quam Meletio Lycopolitano episcopo, tum suo tum etiam trium aliorum episcoporum nomine idem Phileas inscripsisse videtur. Eam vero cum aliis ecclesiasticæ antiquitatis monumentis, ad schisma Meletianum præcipue pertinentibus, primus haud ita pridem in lucem eruit ex vetusto ms. codice capituli Veronensis vir cl. Scipio Maffei (9). Quæ quidem cum reliquis eidem adjectis ex Græco esse translata comperitur; vetustissimamque præterea esse versionem, ac for-

tasse Hilariani ævi, ex abrupto loquendi genere rite arguit eruditissimus editor. Quatuor porro episcopi qui eam epistolam exarasse perhibentur, hoc ordine distributi comparent: *Hesychius, Pachomius, Theodorus et Phileas*: iidem nimirum quorum meminit Eusebius his verbis (10): « Ex his vero qui Alexandria et per totam Ægyptum ac Thebaidem nobili martyrio perfuncti sunt, recensentur Phileas et Hesychius, Pachomius et Theodorus, diversarum in Ægypto Ecclesiarum episcopi. » Atque hac ipsa Eusebiana serie illos item enumeratos exhibent Acta passionis sancti Petri Alexandrini a Combefisio evulgata. Qui tamen primus utrobique nominatur Phileas, contra hic postremus inscribitur. Eccc demum? inquit. Nimirum epistolam Phileas ipsemet perscribens, quippe qui cæteris eloquentiæ et doctrinæ laude præstaret, ut modo ex Eusebio atque Hieronymo accepimus, ultimo propterea loco modestiæ causa se ipsum nominavit: quæ est laudatissimi viri conjectura.

III. Cæterum si tempus requiras quo scripta fuerit epistola, plane constat fuisse illam exaratam, dum adhuc in vivis ageret sanctus Petrus Alexandrinæ Ecclesiæ antistes. Sic enim ibi Meletium alloquuntur illustres Christi confessores: « Tu autem non considerans magni episcopi ac patris nostri Petri honorem, ex quo cuncti per spem quam habemus in Domino nostro Jesu Christo, *pendemus* » etc. Neque ullus dubitandi locus relinquatur, quin ii eandem epistolam scripserint, dum in carcere detinerentur: ut proinde hinc fortasse Meletius perniciosissimi in Ægypto schismatis conflandi ansam arripuerit. Quod quidem cum nostro Baronio aliisque viris doctis circa annum 306 contigisse existimamus.

(1) *De vir. illustr.*, cap. 78.

(2) *Hist. eccl.*, lib. VIII, cap. 9.

(3) *Id.*, *ibid.*, cap. 10.

(4) Hieron., loc. cit.

(5) *Loc. cit.*, cap. 10.

(6) *Loc. cit.*

(7) Tillem., *Mém.*, tom. V, pag. 780, not. 5, sur S. Philéas.

(8) *Act. mart. sinc.*, pag. 454.

(9) *Osserv. letter.*, tom. III, pag. 11-17. — *Opusc. eccl.*, pag. 254 seqq.

(10) *Hist. eccl.* lib. VIII, cap. 13.

S. PHILEÆ

ECCLESIAE THMUITARUM EPISCOPI ET MARTYRIS

EXCERPTUM

EX EPISTOLA AD THMUITAS.

Apud Euseb. Hist. eccl. lib. viii, cap. 10.

Τούτων ἀπάντων ὑποδειγμάτων ἡμῖν καὶ ὑπογραμ- **A**
μῶν καὶ καλῶν γνωρισμάτων ἐν ταῖς θείαις καὶ ἱεραῖς
Γραφαῖς κειμένων, οὐδὲν μελήσαντες (11) οἱ μακά-
ριοι οἱ σὺν ἡμῖν μάρτυρες, τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα πρὸς
τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν καθαρῶς τείναντες, καὶ τὸν ἐπ'
εὐσεβεῖα θάνατον ἐν νῷ λαβόντες, ἀπρὶς τῆς κλήσεως
εἶχοντο· τὸν μὲν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εὐ-
ρόντες ἐνανθρωπήσαντα δι' ἡμᾶς, ἵνα πᾶσαν μὲν
ἀμαρτίαν ἐκκόψῃ, ἐφόδια δὲ τῆς εἰς τὴν αἰώνιον
ζωὴν εισόδου ἡμῖν καταθήται· Οὐ γὰρ ἀρπαγμὸν
ἠγάθησε τὸ εἶναι Ἰσα Θεῷ· ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε,
μορφήν δούλου λαβὼν· καὶ σχήματι εὐρεθείς ὡς
ἄνθρωπος, ἐκείνην ἐταπεινώσεν ἕως θανάτου, θά-
νάτου δὲ σταυροῦ. Διὸ καὶ ζηλώσαντες τὰ μελίζονα
χαρίσματα οἱ Χριστοφόροι μάρτυρες (12), πάντα μὲν
πόνον καὶ παντοίας αἰκισμῶν ἐπινοίας οὐκ εἰσάπαξ, **B**
ἀλλ' ἤδη καὶ δεύτερον, τινὲς ὑπέμειναν· πάσας δὲ
ἀπειλάς οὐ λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔργοις τῶν δορυ-
φόρων κατ' αὐτῶν φιλοτιμουμένων, οὐκ ἐνεδίδουν
τὴν γνῶμην, διὰ τὸ τὴν τελεῖται ἀγάπην ἐξω βάλ-
λειν τὸν φόβον.
cutere certatim uiterentur, non tamen fracti sunt
animo, eo quod perfecta charitas foras eiciebat timorem¹.

Ἦν καταλέγειν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐφ' ἐκάστη
βασάνῳ ἀνδρείαν, τίς ἂν ἀρκέσειε λόγος; Ἀνέσεως
γὰρ οὐσης ἅπασι τοῖς βουλομένοις ἐνυθρίζειν, οἱ
μὲν ξύλοις ἐπαίνοντο· ἕτεροι δὲ βάρδοις· ἄλλοι δὲ μά-
στιξιν· ἕτεροι δὲ πάλιν ἱμάσιν· ἄλλοι δὲ σχοινίοις. Καὶ
ἦν ἡ θέα τῶν αἰκισμῶν ἐνηλλαγμένη καὶ πολλὴν
τὴν ἐν αὐτῇ κακίαν ἔχουσα. Οἱ μὲν γὰρ ὀπίσω τῷ
χεῖρι δεθέντες, περὶ τὸ ξύλον (13) ἐξηρτῶντο, καὶ **C**
μαγγάνοις τισὶ διετείνοντο πᾶν μέλος. Εἶθ' οὕτως
διὰ παντὸς τοῦ σώματος ἐπήγον ἐκ κελεύσεως οἱ βα-
σανιστοὶ, οὐ καθάπερ τοῖς φονεῦσιν ἐπὶ τῶν πλευ-
ρῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς γαστρὸς καὶ κνημῶν καὶ
παρειῶν τοῖς ἀμυντηρίοις ἐκόλαζον (14)· ἕτεροι δὲ

¹ Philipp. ii, 6-8. ² 1 Joan. iv, 18.

(11) Οὐδὲν μελήσαντες. Scribe μελήσαντες, ut legitur in codice Med., Maz., Fuk. et Savil. Idem error ex eorumdem codicum auctoritate a nobis emendatus est rursus infra in hac Phileæ epistola.

(12) Οἱ Χριστοφόροι μάρτυρες. Id est Christophilii. Sic Ignatius Antiochenus episcopus dictus est Θεοφόρος, id est Deo plenus.

(13) Περὶ τὸ ξύλον. Equuleum intelligo. Reis enim in equuleo suspensis, latera ferreis unguibus exarabantur

I. Hæc omnia exempla ac signa et pulcherrima
documenta in sacris litteris exstare cum scirent
beatissimi qui nobiscum versati sunt martyres,
absque ulla cunctatione, oculum mentis in supre-
mum omnium Deum sincere defigentes, et inortem
pro pietate libenti animo amplectentes, vocationi
sue pertinaciter inhæserunt. Quippe qui probe
nosset, Dominum nostrum Jesum Christum nostra
causa hominem idcirco factum fuisse, ut et pec-
catum omnino excinderet, et ad vitam æternam
contententibus nobis subsidia itineris compararet.
Non enim rapinam arbitratus est Christus, esse se
æqualem Deo; sed exinanivit se ipsum, servi formam
induens; et specie ipsa inventus quasi homo, humi-
liavit se ipsum usque ad mortem; et quidem mor-
tem crucis¹. Proinde meliora charismata conse-
ctantes martyres qui Christum gestabant, omnes
ærumnas, omnia tormentorum genera quæ exco-
gitari potuerant, non semel, sed iterum ac sæpius
nonnulli sustinuerunt. Et cum satellites non solum
verbis minantes, sed etiam factis terrorem ipsis in-
cudere certatim uiterentur, non tamen fracti sunt
animo, eo quod perfecta charitas foras eiciebat timorem¹.

II. Quorum virtutem et in singulis tormentis
fortitudinem, quæ tandem oratio possit percensere?
Nam cum eos injuria afflicere cuius liceret, alii
fustibus, alii virgis, alii flagris eos verberabant:
quidam loris; nonnulli etiam funibus cædebant.
Eratque hujusmodi cruciatuum spectaculum va-
rium et multiplex plenumque malitiæ. Quidam
enim illorum manibus post tergum reuinctis ad
stipitem suspendebantur: ac deinde universa cor-
poris membra machinis quibusdam distendebantur.
Post hæc tortores jussu iudicis universo corpori,
neque ut homicidis solet, lateribus duntaxat, sed
etiam ventri, cruribus ac genis cruciatus ferreis

(14) Ἀμυντηρίοις ἐκόλαζον. Eadem verba habet Metaphrastes in Actis passionis Phileæ. Nicephorus emendat ἀμυντηρίοις τὰς κολάσεις. Recte, ut apparet: ἀμυντήρια autem sunt unguæ, ut recte Kulinus vertit. Videntur tamen ἀμυντήρια aliquid plus esse, quam unguæ. Nam Hesychius ἀμυντήριον ξίφος δίστομον interpretatur, id est gladium utriusque acutum: et in hoc crudelitas iudicium notatur, qui non contenti simplicibus unguibus, novaculis ad exaranda martyrum latera utebantur.

ungulis adhibebant. Quidam vero altera manu ad porticum suspensi pendebant; quibus articularum membrorumque omnium distensio quovis cruciatu erat acerbior. Alii vultibus in se mutuo conversis ad columnas alligabantur, pedibus solum non contingentibus; adeo ut vincula gravitate corporum adacta, acris intenderentur. Atque id tolerabant non solum quandiu præses eos alloquebatur, aut audiendis ipsis vacabat, sed toto propemodum die. Nam ubi ad alios audiendos transierat, ministros officii sui relinquebat, qui prioribus imminerent; si forte quis tormentorum acerbitate victus a proposito desciscere videretur. Jubebatque eos absque ulla miseratione vinculis stringi, et postea cum jam animam exhalarent, humi abjectos trahi. Neque enim aiebat vel minimam nostri curam habendam esse: sed cunctos sic de nobis sentire, sic erga nos agere debere, quasi non amplius homines essemus. Hunc scilicet secundum cruciatum post verbera inimici nostri excogitaverant.

III. Quidam etiam post tormenta in nervo jacuerunt, pedibus ad quatuor usque foramina divaricatis; ita ut supini esse cogentur, cum ob recentes plagarum cicatrices quas toto corpore gerebant, stare omnino non possent. Alii humi projecti jacebant præ nimia tormentorum acerbitate; et multo gravius quam dum cruciarentur spectaculum intuentibus præbebant, varia ac multiplicia tormentorum excogitata genera corporibus suis circumferentes. Quæ cum ita gererentur, alii in ipsis tormentis exspirabant, constantia sua pudorem incutientes adversario. Alii semineces in carcerem trusi, paucis post diebus doloribus oppressi vitam finierunt. Reliqui curantium remediis refocillati, tempore ipso ac diuturna carceris mora fidentiores evasere. Itaque cum postea juberentur eligere, utrum mallent, an contactis nefariis sacrificiis omni molestia liberari, et abominandæ absolutio- nis sententiam ab ipsis consequi; an vero sacrificare abnuentes capite damnari: omnes nihil cun-

(15) *Τοὺς τῆ ἔξουσία ὑπηρετοῦμένους.* Apparitores, seu officiales intelligit, qui præfecto Augustali obsequabantur. De hoc enim loquitur Phileas in hac epistola, et ἡγεμόνα eum vocat. Porro ἔξουσία fere de majoribus iudiciis dicitur, qui habebant jus gladii; quæ Latine *potestas* appellatur, ut ait Ulpianus. Quæ vox eo sensu sæpius occurrit apud Joannem Chrysostomum. Porro præfectus Augustalis eo quidem tempore erat Hierocles, quemadmodum scribit Epiphanius in hæresi Meletianorum.

(16) *Τοῖς δεσμοῖς προσιέναι.* Nova et insolens mihi videtur hæc locutio.

(17) *Οὕτω καὶ διαρροῖσθαι.* Nostri codices Maz., Med. et Fuk. vocem addunt hoc modo, οὕτω ἐδέχοντο διαν.....

(18) *Ταύτην δευτέραν βάσανον.* Raptationem intelligit. Primus enim cruciatus erat verberum ac plagarum et unguularum. Secundus, ut humi depositi traherentur et raptarentur in carcerem.

(19) *Ἐπὶ τοῦ ξύλου κείμενοι.* Pessime Langus catastam vertit. Hic enim τὸ ξύλον aliter sumitur ac supra. Nam supra quidem ponitur pro equuleo, ut ex Rufino monuimus. Hic vero pro nervo poni-

πάσης ἀλγυθόνος δεινότεραν τὴν ἀπὸ τῶν ἄρθρων καὶ μελῶν τάσιν ἔχοντες· ἄλλοι δὲ πρὸς τοὺς κρίσιν ἀντιπρόσωποι ἐδοῦντο οὐ βεβηχόσι τοῖς ποσὶ, τῷ δὲ βάρει τοῦ σώματος βιαζομένων μετὰ τάσεως ἀνελκομένων τῶν δεσμῶν· καὶ τοῦθ' ὑπέμενον, οὐκ ἐφ' ὅσον προσδιελέγετο, οὐδ' αὐτοῖς ἐσχόλαζεν ὁ ἡγεμῶν, ἀλλὰ μονονουχὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ὅτε γὰρ καὶ ἐφ' ἐτέρους μετέβαινε, τοῖς προτέροις κατελίμπανεν ἐπεδρεῦειν τοὺς τῆ ἔξουσία αὐτοῦ ὑπηρετοῦμένους (15)· εἰ ποῦ τις ἡγηθείς τῶν βασάνων ἐνδιδόναι ἐδέχεται· ἀφειδῶς δὲ κελύων καὶ τοῖς δεσμοῖς προσιέναι (16), καὶ μεταταῦτα ψυχόρραγούντας αὐτοὺς κατατιθεμένους εἰς τὴν γῆν ἔλκεσθαι· οὐ γὰρ εἶναι κἄν μέρος αὐτοῖς φροντίδος περὶ ἡμῶν· ἀλλ' οὕτω καὶ διανοεῖσθαι (17) καὶ πράττειν, ὡς μηκέτ' ὄντων ταύτην δευτέραν βάσανον (18) ἐπὶ ταῖς πληγαῖς τῶν ὑπεναντίων ἐφευρόντων.

Ἦσαν δὲ οἱ καὶ μετὰ τοὺς αἰκισμοὺς ἐπὶ τοῦ ξύλου κείμενοι (19) διὰ τῶν τεσσάρων ὀπῶν διατεταμένοι ἄμφω τῷ πόδε, ὡς καὶ κατ' ἀνάγκην αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ξύλου ὄπτιους εἶναι, μὴ δυναμένους (19) διὰ τὸ ἑναυλα τὰ τραύματα ἀπὸ τῶν πληγῶν καθ' ὅλου τοῦ σώματος ἔχειν· ἕτεροι δὲ εἰς τοῦδ' ἀφορῶν βιβέντες, ἔκειντο ὑπὸ τῆς τῶν βασάνων ἀθρόας προσβολῆς· δεινότεραν τὴν βῆσιν τῆς ἐνεργείας τοῖς ὄρωσι παρέχοντες, ποικίλιας καὶ διαφόρους ἐν τοῖς σώμασι φέροντες τῶν βασάνων τὰς ἐπινοίας. Τούτων οὕτως ἔχόντων, οἱ μὲν ἐναπέθνησκον ταῖς βασάνοις, τῆ καρτερίᾳ κατασχύναντες τὸν ἀντίπαλον· οἱ δὲ ἡμιβήντες ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ συγκλειόμενοι, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ταῖς ἀλγυθόσι συνεχόμενοι ἐτελειοῦντο· οἱ δὲ λοιποὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ἀνακτήσεως τυχόντες, τῷ χρόνῳ καὶ τῆ τῆς φυλακῆς διατριβῇ, θαρσαλέωτεροι ἐγίνοντο. Οὕτω γοῦν ἦν ἱκανὰ προσετέτακτο, αἰρέσεως κειμένης ἢ ἐφαφάμενον τῆς ἐναγοῦς θυσίας ἀνερόκλητον εἶναι, τῆς ἐπαράτου ἐλευθερίας (20) παρ' αὐτῶν τυχόντα· ἢ μὴ θύοντα, τὴν ἐπὶ θανάτῳ δίκην ἐδέχε-

tur, id est compedibus ligneis. Latini etiam lignum eo sensu dixerunt. De his compedibus intelligendus est locus in *Actis martyrum Tarachi*, *Probi et Andronici*: *Cum verberatus esset, præses dixit: Mittite illi ferrum per quatuor loca nervorum, et dimittentes aliquam curam ei apponere.* Et in *Actis Luciani martyris*. Synesius in oratione *de regno*: Ἄλλ' οὐγε μᾶλλον κινήσεται τῶν ἐν τῇ ποδοκάκῃ, τῷ φαυλοτάτῳ τῶν ξύλων. Porro sicut in hac Phileæ epistola ξύλον modo pro equuleo sumitur, modo pro nervo: ita in *Actis Theodori martyris* quæ habentur apud Suringium die 9 Novembris, lignum duplici modo accipitur.

(19) *Deest ἐστηκέναι, quod legit interpret.* EDIT. PATROL.

(20) *Τῆς ἐπαράτου ἐλευθερίας.* Libertatem vocabant, cum quis vinculis solveretur, et libere quo vellet abire sineretur. Quæ vox non raro occurrit apud Eusebium, eo sensu quem dixi. Sic Arator in lib. 1 *Apostolicæ historię*:

..... *Damnatio iusti
Libertas est facta reis.*

Id est absolutio et relaxatio.

σθαι· οὐδὲν μελλήσαντες, ἀσμένως ἐπὶ τὸν θάνατον ἄχωρον. Ἦδεσαν γὰρ τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Γραφῶν ἡμῖν προορισθέντα. Ὁ γὰρ θυσιάζων, φησι, θεοῖς ἑτέροις, ἐξολοθρευθήσεται· καὶ ὅτι, Οὐκ ἔσονται σοὶ θεοὶ ἕτεροὶ πλὴν ἐμοῦ (21).

ctati, libenti animo ad mortem perrexerunt. Quippe probe norant, quæ in sacris litteris nobis præscripta sunt. Qui enim sacrificat diis alienis, ait Scriptura ³, exterminabitur. Et iterum ⁴: Non habebis deos alienos præter me.

EJUSDEM SANCTI PHILEÆ THMUITANI

EPISTOLA AD MELETIUM LYCOPOLITANUM EPISCOPUM (22).

INITIUM EPISTULÆ EPISCOPORUM.

HESICHIUS, PACHOMIUS, THEODORUS, PHILEAS, MELETIO dilecto et comministro in Domino salutem.

Simplici ratione incerta verba æstimantes quæ de te audiebantur, quibusdam ad nos pervenientibus nuntiatur aliena a more divino et regula ecclesiastica, quæ a te conantur, imo magis sunt, quæ nec auribus suscipere vellemus, considerantes in magnitudine audaciam et conatus incertos. Sed quoniam in præsentia advenientes multi his fidem imposuerunt, et contestari facta non dubitabant, nimis admirantes compulsi sumus has litteras conficere ad te : qualem etiam commotionem (23) et tristitiam communiter omnibus, et singillatim unicuique, præbuit a te facta ordinatio in parœciis ad te minime pertinentibus, nec dicere etiam prævalemus. Pauca tamen te arguentes non cessavimus. Lex est patrum et propatrum, quam nec ipse ignoras, constituta secundum divinum et ecclesiasticum ordinem : nam cuncta pro Dei placito et zelo meliorum. Ab ipsis est constitutum et fixum, in alienis parœciis non licere alicui episcoporum ordinationes celebrare; quæ lex bene nimis magna est, et cum sapientia adinventâ. Quoniam primum oportet conversationem et vitam eorum qui ordinantur, cum magna scrupulositate scrutari : deinde, ut omnis confusio et turbolentia auferatur; vix enim unusquisque parœciam regere poterit suam, et magna solitudine multisque cogitationibus ministros reperire, cum quibus omne tempus vitæ transegit, et in manibus ejus sunt educati. Tu autem nihil horum considerans, nec futura contemplanus, nec beatorum patrum nostrorum et Christo susceptorum per successiones legem, neque magni episcopi ac patris nostri Petri honorem, ex quo cuncti per spem quam habemus in Domino Jesu Christo, pendemus;

nec nostris incarcerationibus, et tentationibus, et cotidianis ac multiplicatis opprobriis, nec oppressionibus et angustiis apud omnes placatus, omnia pariter evertere ausus es. Pro quibus quæ tibi excusationis occasio relinquetur? Sed forsitan dices : Egentibus gregibus ac desolatis, pastore non subsistente, ne multorum incredulitate multi subtrahantur, ad hoc perveni. Sed certissimum est, illos non egere : primum quia multi sunt circumeuntes, et potentes visitare; deinde etsi quid ab ipsis negligentius agebatur, oportuerat ex populo proferare ac nos exigere pro merito. Sed sciebant se ministrorum non esse egenos, et ideo ad hos petendos non pervenerunt. Sciebant, quod monentes eos ab hac inquisitione aut dimittebamus, aut cum omni scrupulositate fiebat quod utile videbatur; fiebat enim sub arguente, et in manibus probitate constituta cogitabatur. Tu autem tam viriliter quorundam considerans deceptiones, et inania verba, subreptus ad ordinationes prosiluisti. Si enim adstringebant circumstantes te, et compellebant ignorantes ordinem ecclesiasticum, oportuerat te sequentem regulam litteris nos edocere; et ita quod expedire videbatur, fiebat. Si forte persuadebant tibi quidam dicentes, de nobis finem esse factum (quod nec tibi ipsi erat ignotum, quod essent multi euntes et redeuntes ad nos, qui poterant visitare), etsi hoc fuisset, oportebat te majoris patris expectare iudicium, et hujus rei permissionem. Sed horum nihil cogitans, et aliud sperans, immo magis nostri curam non gerens, præpositos quosdam populo providisti : nam jam cognovimus, et schismata (24) fuisse, quod multis tua displicuit irrationabilis ordi-

³ Exod. xxxii, 20. ⁴ Exod. xx, 3.

(21) Πλὴν ἐμοῦ. His ex Phileæ epistola recitatis Eusebius statim subdit: « Hæc sunt vere philosophi, nec minus Dei quam sapientiæ amatoris verba, quæ ante extremam judicis sententiam, adhuc in custodia constitutus, ad fratres Ecclesiæ suæ scripsit; partim quo in statu versaretur exponens; partim eos adhortans, ut pietatem in Christum etiam post obitum suum jamjam imminens, mordicus reti-

nerent. »

(22) Hanc epistolam cum aliis ecclesiasticæ antiquitatis monumentis primus edidit v. cl. Scipio Maffei ex vetusto ms. codice capituli Veronensis in *Osserv. letter.*, tom. III, pag. 11-17, quo exhibetur *Historiæ fragmentum de schismate Meletiano.*

(23) Commotionem, Ms., communionem.

(24) Schismata. Ms., chismata.

Christum omnium nostrum apostoli Pauli verbum suavitati morari, et propositum facile continere; qui scribens acceptissimo filio Timotheo dicit: *Manus nemini cito imposueris, nec communicaveris pec-*

Finis epistolæ episcoporum.

Hanc epistolam postquam suscepit et legit, nec rescripsit, nec ad eos perrexit ad carcerem, nec ad beatum Petrum it: omnibus autem his episcopis, presbyteris ac diaconibus Alexandriæ apud carcerem martyrium passis, ingressus est statim Alexandriam. Erat autem in civitate quidam Isidorus nomine, moribus turbulentus, doctoris habens desiderium; et Arius quidam habitum portans pietatis, et ipse doctoris desiderium habens. Hi postquam cognoverunt cupiditatem Meletii, et quid

(25) *Ordinandi. Adnuntiamus. Ms., ordinando adnuntias.*

(26) *Studeas, Ms. studetur. In laudato codice, collectionis historiæ auctor relatæ quatuor episco-*

providentiam et exemplum, ac legem qua cum omni scrupulositate et cautela eligantur ordinandi. Adnuntiamus (25) in posterum tibi, ut regulæ tutam et salubrem terminum confirmare studeas (26).

esset quod requireret, succurrentes ei, invidentes scilicet pontificatum B. Petri, ut cognoscatur concupiscentia Meletii, presbyteros quibus dederat potestatem B. Petrus de parœcia visitare Alexandriam, latentes Meletio demonstraverunt. Commendans eis occasionem Meletius, separavit eos, et ordinavit ipse duos, unum in carcere, et alium in metallo.

His agnitis, B. Petrus cum multa patientia populo scripsit Alexandrino epistolam hoc modo (27).

porum epistolæ a Philea ut videtur conscriptæ, subdit statim quæ sequuntur.

(27) *Hoc modo.* Hanc autem epistolam S. Petri Alexandrini habes infra ad ann. 302 t. XVI.

CIRCA ANNUM DOMINI CCXCVIII.

S. THEONAS

EPISCOPUS ALEXANDRINUS.

NOTITIA.

(GALLAND., *Vet. Patr. Biblioth.*, t. IV, Proleg., p. viii.)

I. *Theonas quo tempore sedem Alexandrinam obtinuerit. Ejus præsulatus anni definiuntur. Sub eo floruit Pierius illius Ecclesiæ presbyter, vir summus. Theonæ memoria in fastis ecclesiasticis consignata.*

II. *Exstat ex antiqua versione ejus epistola ad Lucianum cubiculariorum præfectum digna plane quæ magni ducatur. Quandonam conscripta.*

III. *Ex Eusebio et Lactantio ejus integritas comprobatur.*

I. Maximo Ecclesiæ Alexandrinæ antistiti, qui C sub ejus nimirum regimine floruisse Pierium ad anno Probi imperatoris ultimo, Christi 282 decessit, ut auctor est Eusebius (1), suffectus est Theonas, qui annos novemdecim ministerio fuisse perfunctus traditur ab eodem Eusebio tam in *Chronico* quam in *Historia* (2), ut proinde supremum diem obierit anno 300 currente: siquidem anni 19, menses aliquos duntaxat attigisse Theonam, ex initio episcopatus Petri ejus successoris Dodwellus aperte demonstrat (3); ejusque sententiæ Tillemontium quoque adhærere comperimus (4).

Pauca sunt admodum a veteribus de Theona memoriae prodita. Illud unum discimus ex Eusebio (5):

¶ I Tim. v, 22.

(1) In *Chron.* ad ann. MCCCXCVIII.

(2) *Id.*, *Hist. eccl.*, lib. vii, cap. ult.

(3) *Dissert. sing. ad Pears.* cap. 6, § 20, pag. 73.

(4) *Mém. ecclés.*, tom. IV, not. 2, sur S. Théon., p. 771.

sub ejus nimirum regimine floruisse Pierium ad presbyterii honorem evectum, eique Christianæ fidei institutionem in schola Alexandrina fuisse commissam; quippe qui sublimioris philosophiæ atque evangelicæ conversationis sincerum specimen, operibus ipsis præ cæteris omnibus exhiberet. Cæterum Theonæ memoriam, ut a viris doctis Renaudotio (6) et Lequienio (7) erudimur, celebrant Copitæ die 11 mensis Tybi, sive 28 Decembris: ejus tamen dies festus in tabulis ecclesiasticis apud Latinos agitur die 23 Augusti.

II. Superiore sæculo edita est a Dacherio (8) epistola *Theonæ episcopi Luciano cubiculariorum*

(5) *Hist. eccl.*, l. c.

(6) *Hist. patriarch. Alex.*, pag. 53.

(7) *Or. Christ.*, tom. II, pag. 396.

(8) *Spicil.*, tom. III, pag. 297 nov. edit.

præfecto inscripta, præclaris Christianæ pietatis et prudentiæ institutis referta, primævamque plane simplicitatem redolens. Et primum quidem, ab homine Græco fuisse illam perscriptam, ex eo constat quod auctor divinas Scripturas commemorans (9) : *Eas, inquit, mira diligentia et largissimo impendio Ptolemæus Philadelphus in linguam nostram traduci curavit.* Neque sane dubitare nos sinit epistolæ dictio, quin eam e Græco Latine redditam existimemus. Præterea scripta fuisse perhibetur epistola hujusmodi (10) *pace per bonum principem Ecclesiis concessa.* Denique testatur auctor (11), *principem ipsum nondum Christianæ religioni ascriptum*, in cujus palatio cubiculariorum præfecti munere fungebatur Lucianus, *ipsis Christianis velut fidelioribus vitam et corpus suum servandum credidisse.* Ex quibus ergo characteribus recte arguisse nobis videntur doctissimus Tillemontius (12) et Dacheriani *Spicilegii* nuperus editor (13), hanc epistolam haud aliter esse accipiendam quam de Diocletiani imperio, antequam ille anno 303 adversus Ecclesiam fureret; quam propterea Theonas episcopus Alexandrinus sæculo III desinente perscripsit.

III. Põrro ad hanc sententiam astruendam locupletissimus testis accedit Eusebius (14) : « Qualem, inquit, quantamque gloriam simul ac libertatem doctrina veræ erga supremum Deum pietatis — apud omnes Græcos pariter ac barbaros ante persecutionem nostra memoria excitatam consecuta sit, nos certe pro merito explicare non possumus. Argumento esse possit *imperatorum* (Diocletiani et Herculii M.) *benignitas erga nostros* : quibus regen-

das etiam provincias committebant, omni sacrificandi metu eos liberantes ob singularem, qua in religionem nostram affecti erant, benevolentiam. Quid opus est dicere de iis qui in *imperatorum palatiis versabantur*? Quid de imperatoribus ipsis? Qui domesticis suis eorumque uxoribus, liberis ac servis, ea quæ religionis suæ erant, tam verbis quam factis libere exsequendi coram semetipsis, potestatem dederunt, ipsis ob hanc fidei suæ libertatem gloriari ac se ostentare quodammodo permittentibus : eosque præ cæteris omnibus ministris quodam amore prosequantur. » Hæc episcopus Cæsariensis; qui paulo post in eandem sententiam scribit (15) « Dorotheum et reliquos *cubicularios pueros* summi honoris prærogativa ab imperatoribus ornatos fuisse, qui non minus ab iisdem diligebantur quam filii. » His consona refert Lactantius, qui ea tempestate testis ferme oculatus ferebat. Sic enim ille (16) : *Furebat ergo imperator* (Diocletianus) *jam non in domesticos tantum, sed in omnes. — Potentissimi quondam eunuchi necati, per quos palatium et ipse constabat.* Quæ quidem omnia si cum iis conferantur quæ ab initio ad finem usque in sua epistola tradit auctor; nemo enimvero fuerit, qui libens volensque sententiam modo propositam non amplectatur, quique detrectet Theonam episcopum Alexandrinum ejus auctorem agnoscere, ut proinde haud necesse sit alium a Diocletiano imperatorem quærere cum Caveo (17) Constantium Chlorum, aut alium cum Dacherio (18) Theonam episcopum Cyzicenum : quo verus epistolæ auctor statuatur, simulque ipsius epistolæ integritas confirmetur.

SANCTI THEONÆ

EPISCOPI ALEXANDRINI

EPISTOLA AD LUCIANUM CUBICULARIORUM PRÆPOSITUM,

In qua monita Christiana et politica eidem suggerit S. Pater.

(Ex *Acherii Spicilegio*, tom. III, pag. 297-299.)

Theonas episcopus Luciano præposito cubiculariorum invictissimi principis nostri.

I. Gratias ago omnipotenti Deo et Domino nostro Jesu Christo, qui fidem suam per universum orbem in salutis nostræ unicum remedium manifestare, ac etiam in tyrannorum persecutionibus

D ampliare non destitit : imo persecutionum procellis velut aurum in fornace expugnatum enituit, et ejus veritas ac celsitudo magis semper ac magis splenduit, ut jam pace per bonum principem Ecclesiis concessa, Christianorum opera etiam coram infidelibus luceant, et glorificetur inde Pater

(9) *Theon.*, epist. § 7.

(10) *Id.*, *ibid.*, § 1.

(11) *Ibid.*

(12) *Mém. eccl.*, tom. IV, pag. 771, not. 1, sur S. Théon., et tom. V, art. 3, pag. 7.

(13) *Spicil.* l. c.

(14) *Hist. eccl.* lib. VIII, cap. 1.

(15) *Ibid.*, cap. 6.

(16) *De mortib. persecut.*, cap. 15.

(17) *Hist. litter.*, tom. I, pag. 172.

(18) *Spicil.*, l. c.

vester qui in cœnis est Deus ¹; quod velut præcipuum a nobis pro salute nostra, si Christiani répotius quam verbis esse cupimus, quærendum atque exoptandum est. Nam si gloriam nostram quærimus, rem vanam caducamque appetimus, et quæ nos ipsos ad mortem perducit: at gloria Patris et Filii qui pro salute nostra cruci affixus fuit, nos salvos facit in redemptionem sempiternam; quæ maxima Christianorum est exspectatio.

Non ergo, mi Luciane, te jactari aut puto aut volo quod multi ex palatio principis per te ad agnitionem veritatis pervenerunt, sed magis gratias Deo nostro referre decet, qui te bonum instrumentum in rem bonam confecit, teque apud principem sublimavit, ut Christiani nominis odorem in suam gloriam et multorum salutem diffunderes. Nam quanto magis princeps ipse nondum Christianæ religioni ascriptus, ipsis Christianis velut fidelioribus vitam et corpus suum curandum credidit; tanto decet vos sollicitiores, ac in illius salutem et curam diligentiores esse et prospectiores, ut per id plurimum Christi nomen glorificetur, et illius fides per vos qui principem fovetis, quotidie augeatur: nam quia nos maleficos olim et omnibus flagitiis refertos nonnulli priores principes putaverunt; sed jam videntes vestra bona opera, non possint nisi ipsum Christum glorificare.

II. Itaque summa ope vobis annitendum est, ne vos aliquid turpe aut inhonestum, ne flagitiosum nominem, sentiatis; ne Christi nomen per vos ipsos blasphemetur.

Absit a vobis ut aditum alicui ad principem pretio vendatis; ut inhonesta aut precibus, aut pretio victi aliquo pacto principi suggeratis. Omnis avaritiæ ardor a vobis abscedat ², quæ idololatriam potius quam Christi religionem operatur. Nullum turpe lucrum Christiano, nulla duplicitas convenire potest, qui Christum simplicem et nudum amplectitur. Nulla scurrilitas aut turpiloquium inter vos habeatur ³. Omnia cum modestia, comitate, affabilitate et justitia exigantur, ut in omnibus nomen Dei et Domini nostri Jesu Christi glorificetur.

Officia vestra ad quæ singuli constituti estis, omni cum timore Dei et amore principis atque exacta diligentia exsequamini. Mandatum principis quod Deum non offendit, ab ipso Deo processisse putetis; amore pariter et timore, atque omni cum jucunditate perficite. Nihil est enim quod hominem magnis agitationibus fatigatum ita recreet, sicut intimi servitoris conveniens jucunditas, et benigna patientia; nec ulla iterum res e contrario illum perturbatione ita afficit et contristat, sicut tristitia impatientiaque, et ipsius servitoris submurmuratio. Absint hæc a vobis Christianis, qui zelo fidei inceditis; sed ut in vobis ipsis honorificetur Deus ⁴, omnia vitia mentis et corporis suppressite et calcate. Induimini patientia et affabilitate; virtutibus et spe

A Christi implemini. Omnia propter ipsorum salutem vestrum sufferte, omnia patimini, omnia vincite et supplantate, ut Christum Dominum acquiratis. Magna sunt hæc et laboribus plena: sed qui in agone contendit, ab omnibus se abstinere; et illi quidem ut corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam ⁵.

III. Sed quia, ut sentio, diversis officiis estis ascripti, et omnium tu, Luciane, præpositus diceris, quos omnes gratia Christi tibi concessa potens es et regulare et instruere; certus sum, non tibi displicebit me etiam de officiis illis aliqua particulatim et summarie tibi referre quæ sensero. Nam aliquem ex vobis servare privatas principis pecunias audio; alium vestes et ornamenta imperialia; alium vasa pretiosa; alium libros, quem non hunc adhuc ex creditibus intelligo, alium aliam suppellectilem. Quæ sane quemadmodum tractanda mihi videantur, paucis indicabo.

IV. Qui privatas principis pecunias detinet, omnia sub certo calculo conservet; paratus sit semper omnium certam reddere rationem: omnia scribat, etiam si possibile est, antequam alteri pecunias porrigat; nunquam memoriæ confidat, quæ ad diversa quotidie distracta facile labitur, ita ut sine scriptura, etiam quæ nullo pacto fuerunt ex corde nonnunquam affirmemus; nec vulgaris sit hujusmodi scriptura, sed quæ facile et clare omnia pandat, et mentem requirentis sine scrupulo aut dubitatione relinquat: quod facile fiet, si distincte quæ recipiuntur et per se scribantur, et quo tempore, et per quem recepta fuerint, et quo in loco: similiter et quod aliis erogatur, vel principis mandato impenditur per se suo ordine digeratur: fidelis sit ille servus et prudens, ut gaudeat Dominus eum super bona sua constituisse ⁶, et Christum in illo glorificet.

V. Nec minor erit illi diligentia et cura qui vestes et imperialia detinet ornamenta, quæ omnia sub certissimo indice habeat et adnotet quæ illa sint, qualia, quibus in locis recondita, quando ea acceperit et a quibus, an maculata sint vel sine macula: illa omnia sua diligentia conservet; sæpe revideat, sæpe pertractet ut facilius recognoscantur: omnia illi sint in promptu, omnia parata: petentis semper principis aut præpositi sui mentem in omni re petita clarissimam reddat; ita tamen ut omnia cum humilitate et jucunda patientia fiant, et Christi nomen etiam in re parva laudetur.

VI. Simili modo ille agat, cujus fidei credita sunt vasa argentea, aurea, crystallina, vel murrhina, escaria, vel patoria; omnia disponat, omnia notet, et quot qualesve sint in illis lapides pretiosi sua diligentia connumeret; omnia magna cum prudentia consideret, omnia suis locis et temporibus prodant; cui dat et quando, a quibus ea recipit diligentissime

¹ Matth. v. 16. ² Coloss. iii. 5. ³ Ephes. v. 4.

⁴ I Pet. iv. 11. ⁵ I Cor. ix. 25. ⁶ Matth. xxv. 45, 47.

inspiciat, ne error et suspicio mala etiam cum A
 majori damno in rebus pretiosis occurrat.

VII. Ille tamen præcipuus inter vos erit et diligenti-
 simus, cui libros servandos princeps manda-
 verit: hunc ipse ex probata scientiâ sibi eliget vi-
 rum gravem et magnis rebus aptum, ac omnibus
 quæsitis respondere paratum, qualem Philadelphus
 Aristem intimum cubicularium in re hac delegit,
 ac nobilissimæ bibliothecæ præposuit, quem ad
 Eleazarum maximis cum muneribus pro traducenda
 Scriptura sacra legatum misit: hic idem historiam
 Septuaginta Interpretum plene scripsit. Si igitur ex
 creditibus in Christum ad hoc ipsum officium ad-
 vocari contingat, non spernat et ipse litteras sæ-
 culares et gentilium ingenia, quæ principem oblec-
 tant. Laudandi sunt poetæ in magnitudine inge-
 nii, in inventorum acumine, in expressionis pro-
 prietate et eloquentia summa; laudandi oratores,
 laudandi philosophi in genere suo; laudandi histo-
 rici qui gestarum rerum seriem, majorum mores
 et instituta nobis explicant, qui vivendi normam
 ex antiquorum gestis ostendunt. Interdum et divi-
 nas Scripturas laudari conabitur, quas mira dili-
 gentiâ et largissimo impendio Ptolemæus Philadel-
 phus in linguam nostram traduci curavit (19); lau-
 dabitur et interim Evangelium, Apostolusque pro di-
 vinis oraculis; insurgere poterit Christi mentio;
 explicabitur paulatim ejus sola divinitas; omnia
 hæc cum Christi adjutorio provenire possent.

Sciat ergo ille libros omnes quos princeps ha-
 buerit; sæpe illos revolvat et suo ordine per in-
 dicem pulchre disponat: si vero novos vel veteres
 transcribi curabit, studeat emendatissimos habere
 librarios: quod si fieri non potest, viros doctos
 ad emendandum disponat, illisque pro laboribus ju-
 ste satisfaciât; veteres item codices pro indigentia
 resarciri procuret, ornentque non tantum ad super-
 stitiosos sumptus, quantum ad utile ornamentum;
 itaque scribi in purpureis membranâ et litteris au-
 reis totos codices, nisi specialiter princeps deman-
 daverit, non affectet; omnia tamen Cæsari grata,
 maxima cum obedientia prosequetur. Suggestet pro-
 posse et omni cum modestia principi, ut eos legat,
 vel legi audiat libros, qui et statui et honori illius,
 ac utilitati magis quam tantummodo voluptati con-
 veniant: noscat ipse prius optime illos; sæpius
 deinde coram principe laudet, ac eorum qui appro-
 bant testimonium et auctoritates commode explicet,
 ne suo sensui tantum videatur inniti.

VIII. Qui vero corpus principis curare habent,
 sint in omnibus quam promptissimi, hilari semper,
 ut diximus, vultu, faceti nonnunquam, sed summa
 semper cum modestiâ, quam in vobis omnibus præ-
 cæteris rebus laudet, illamque ex ipsa religione
 Christi provenire cognoscat. Sitis et vos omnes

⁷ Coloss. iv, 6. ⁸ II Cor. xi, 19. ⁹ Marc. xi, 23. ¹⁰ Rom. xvi, 20. ¹¹ Philipp. iv, 7.

(19) Notandus hic locus, ubi auctor laudat *divi-
 nas Scripturas... quas... Ptolemæus Philadelphus in
 LINGUAM NOSTRAM traduci curavit.* Hinc jure arguit

etiam corpore et indumentis mundi et nitidi, nulla
 tamen superfluitate aut affectatione notandi, ne Chri-
 stiana modestia deturpetur. Omnia suis temporibus
 sint parata, et suo ordine quam optime digesta.
 Sit ordo inter vos et diligentia, ne confusio in
 opere, aut rerum amissio aliquo pacto proveniat:
 disponantur ornenturque opportuna loca pro captu
 et dignitate locorum.

Sint insuper et servi vestri honestissimi, sint
 compositi et modesti, et vobis quam convenientis-
 simi; quos in vera doctrina omni cum patientia
 et charitate Christi instruite et docete; quod si in-
 structiones vestras negligant et parvipendant, a
 vobis abjicite, ne illorum nequitia aliquo pacto in
 vos redundet. Nam diffamatos dominos ex servo-
 rum malignitate quandoque vidimus, et sæpe audi-
 vimus.

Si ad Augustam accesserit princeps, vel ipsa ai-
 illum, sitis tunc vos quoque et oculis et gestu et
 verbis omnibus quam compositissimi; videat illa
 vestram continentiam et modestiam; videant illius
 comites et pedissequæ, videant et admirentur, at-
 que inde Jesum Christum Dominum nostrum in vo-
 bis ipsis collaudent. *Loquela vestra* semper sit
 parca et modesta, atque religione velut *sale con-
 dita* ⁷. Nulla prorsus inter vos sit invidia, aut con-
 tentio, quæ in omnem confusionem et divisionem
 vos deduceret, et sic quoque in odium Christi et
 principis atque summam abominationem perduce-
 ret, nec lapis structuræ vestræ supra lapidem stare
 posset.

IX. Et tu, Luciane charissime, cum sis sa-
 piens ⁸, libenter supporta insipientes; et ipsi sa-
 pientes fiant.

Nulli unquam molestiam inferte, nullum ad iram
 concitate. Si vobis injuria irrogatur, in Jesum
 Christum respicite; et quemadmodum optatis ut
 vobis ipse remittat, sic et vos illis dimittite ⁹: et
 tunc quoque omnem invidiam supplantabitis; et
 caput antiqui serpentis conteretis ¹⁰, qui vestris
 bonis operibus et successibus omni cum astutiâ in-
 sidiatur. Non prætereat dies quin opportuno tem-
 pore dato aliquid sacrarum lectionum legatis, ali-
 quid contemplanini, nec sacræ Scripturæ litteratu-
 ram prorsus abjiciatis; nihil adeo animam pascit et
 mentem impinguat, sicut sacræ faciunt lectiones:
 sed ex illis hunc maxime capite fructum, ut pa-
 tientia vestra juste et pie, hoc est in charitate
 Christi, vestra officia exsequamini, et transitoria
 omnia ob ejus promissiones æternas contemnatis,
 quæ sane sensum omnem et intellectum humanum
 exsuperant ¹¹, et vos ipsos in felicitatem perpetuam
 conducent. Vale feliciter in Christo, mi domine Lu-
 ciane.

Acherius, hanc epistolam ab homine Græco fuisse
 perscriptam.

ADDENDA

MONITUM

Ad sequentia Dionysii Alexandrini in sacram Scripturam Commentariorum fragmenta.

(Gallandii Biblioth. vet. Patr., Append. ad tom. XIV, quæ, eo jam demortuo, complementi causa ab erudito Anonymo ex mss. addita est.)

Quidquid passim ab aliis editum fuerat de Operibus Dionysii Alexandrini, collegit jam Gallandius in sua Bibliotheca (supra col. 1253), cujus etiam erudita prolegomena consuli poterunt. Reperi præterea tria illius fragmenta a Bonjoanno descripta. Primum complectitur scholia Commentariorum ejus ad initium Ecclesiastæ, videlicet a capite 1, vers. 1, ad caput III, vers. 11. Revera Dionysium nostrum in principium Ecclesiastæ fuisse commentatum, liquet ex Eusebio (1), ubi ait de Dionysii epistolis loquens: Βασιλίδη τῶν κατὰ Πεντάπολιν παροικιῶν ἐπισκόπων γραφῶν, φησὶν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀρχὴν διήγησιν πεποιῆσθαι τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ. « Ad Basilidem Pentapolitanarum Ecclesiarum episcopum scribens, ait se elucubrasset enarrationem in principium Ecclesiastæ. » Quo quidem in loco nonnulli legunt Ἐκκλησιαστικοῦ: sed Ἐκκλησιαστοῦ legendum esse præter fidem scholiorum nostrorum, et veterem Christophoroni interpretationem testimonio est etiam Procopius Gazæus, qui ad Genes. cap. III, pag. 76, allegat hujusmodi scholia Dionysii nostri in Ecclesiasten.

Alterum Dionysii fragmentum, est illius expositio in caput Lucæ XXI, vers. 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48. Equidem non aliunde, quod sciam, constat, Dionysium nostrum in Lucam scholia scripsisse. Fieri tamen vel istud potuit, cum jam aliquammulta scriptorum ejus intercidisse constet: vel etiam ex aliis ejus operibus auctor Catenæ codicis nostri potuit lacinias illas decerpisse, et illis versiculis subjunxisse. Certe in Catena a D. Thoma collecta Dionysius locum suum passim obtinet. Quamobrem nihil est cur fragmentum illud nostro scriptori abjudicemus.

Equidem in eis Christum nequaquam sanguine sudasse sibi velle videtur, sensumque evangelistæ fuisse proverbiali locutione innuere, « Quod non tenuibus quibusdam guttulis, quasique ad indicium modo apparentibus, Dominicum corpus perstillaverit; sed quod vere uberiorum guttarum instar totum sudoribus perfundebatur. » Proinde ab eo dictum fuisse ὡς οἱ θρόμβοι, « ut grummi sanguinis. » Alioquin non fuisse dicturum ad instar horum fuisse sudores Christi. Quidquid porro sit de hujus interpretationis veritate, quæ fundamento inimitur satis infirmo; inde tamen loci ipsius γρησιότης liquido confirmatur, nec adversum veras Christi passiones quidquam Marcio, Valentinus alique veterum hæreticorum filii extendere possunt, cum præsertim statim subjiciat Dionysius: « Ostendebatur etiam per sudorum crassitiem, quia naturaliter, et reipsa, non vero specie tenuis et phantastice homo erat Salvator, et naturalibus hominum, inculpatis tamen, serviebat passionibus. » Sunt et alia quædam in his fragmentis ad confirmanda dogmata Christiana opportunissima, cujusmodi est illud quod in tertio fragmento occurrit de Filii ἁμοουσιότητι. Quod quidem etiam Gallandius edendum curavit (2): sed nos propter nonnullas discrepantes lectiones, et novi Codicis novam auctoritatem subjungendum antecessentibus censuimus.

(1) H. E. lib. VII, cap. 26.

(2) Tom. III, p. 497.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΟΥ

DIONYSII ALEXANDRINI

COMMENTARIUM

IN PRINCIPIUM ECCLESIASTÆ

(5) ΚΕΦ. Α'.

A

CAP. I.

Vers. 1. *Filii David regis Israel in Jerusalem.*

Στιχ. α'. Υιού Δαβίδ βασιλέως Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ.

Οὕτω καὶ Ματθαῖος υἱὸν Δαβίδ ὀνομάζει τὸν Κύριον.

Στιχ. γ'. Τίς περισσεια τῷ ἀνθρώπῳ ἐν καρτὶ μόχθῳ αὐτοῦ, ᾧ μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον;

Τίς γὰρ ἐκ τῆς τῶν γηίνων ἐργασίας πλουτήσας, διππηχὺς ὑπάρχων, τρίπηχὺς ἐγένετο; ἢ τυφλὸς ὢν, ἀνέδλεψεν; Οὐκοῦν ὑπὲρ τὸν ἥλιον τοὺς πόρους πεμπτέον. Ἐκεῖ γὰρ οἱ μόχθοι τῶν ἀρετῶν διαβαίνουσι.

Στιχ. δ'. Γενεὰ πορεύεται, καὶ γενεὰ ἐρχεται. Ἡ δὲ γῆ εἰς τὸν αἰῶνα ἔστηκε.

Ἄλλ' οὐκ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στιχ. ις'. Ἐλάλησα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου τοῦ λέγειν· Ἴδοὺ ἐγὼ ἐμεγαλύνθη, καὶ προσέθηκα σοφίαν ἐπὶ πάντων οἱ ἐγένοντο ἐμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἡ καρδία μου εἶδε πολλὴν σοφίαν καὶ γνώσιν.

Στιχ. ιζ'. Παραβολὰς καὶ ἐπιστήμην ἔγνων· ὅτι καὶ γε τοῦτο προαίρεσις πνεύματος.

Στιχ. ιη'. Ὅτι ἐν πλήθει σοφίας πλήθος γνώσεως, καὶ ὁ προστιθεὶς γνώσιν προστίθεται ἄληγμα.

Ἐφυσιώθην μάτην καὶ προσέθηκα σοφίαν, οὐχ ἦν ἔδωκεν ὁ θεός, ἀλλὰ περὶ ἧς φησὶν ὁ Παῦλος· Ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου μαρῖα παρὰ τῷ θεῷ ἐστὶ. Σολομῶν γὰρ καὶ ταύτην ἐπεπαιδεύετο (3') ὑπὲρ τὴν φρόνησιν ὑπὲρ πάντων τῶν ἀρχαίων· δείκνυσιν οὖν ταύτης τὸ μάταιον, ὡς δηλοῖ καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ ἡ καρδία μου εἶπε (4) τὰ πολλά· σοφίαν καὶ γνώσιν, παραβολὰς καὶ ἐπιστήμης ἔγνων. Σοφίαν δὲ καὶ γνώσιν, οὐ τὴν ἀληθῆ, ἀλλ' ἢ τις κατὰ Παῦλον

Sic et Matthæus filium David ¹ nominat Dominum.V. 3. *Quæ exuberantia homini in omni afflictione sua, qua affligitur sub sole?*

Quis enim ex rerum terrenarum labore ditescens, si bicubitali statura erat, tricubitalis evasit? Vel si cæcus, lumina recuperavit? Itaque ultra solem labores dirigendi sunt. Eo enim molestiæ virtutum pertranseunt.

V. 4. *Generatio vadit, et generatio venit. Terra autem in sæculum stetit.*

Sed non in sæcula.

V. 16. *Locutus sum ego in corde meo ut dicerem : Ecce ego magnificatus sum, et adjeci sapientiam super omnes qui fuerunt ante me in Jerusalem ; et cor meum vidit multam sapientiam et notitiam.*V. 17. *Parabolas et scientiam novi : quia atqui (5) hoc voluntas spiritus.*V. 18. *Quia in multitudine sapientiæ, multitudo cognitionis ; et qui adjicit cognitionem, adjicit dolorem.*Inflatus sum frustra et adjeci sapientiam ; non quam dedit Deus, at de qua dicit Paulus : *Sapientia mundi hujus stultitia apud Deum est* ². Salomon namque et hanc callebat plus quam prudentiam præ omnibus antiquis. Ostendit igitur quam sit frustranea, ut et quæ sequuntur manifestum faciunt. *Et cor meum, inquit, vidit multa. Sapientiam et cognitionem, parabolas et scientias novi.* Sapientiam videlicet et cognitionem, non veram, sed quæ, secu-¹ Math. 1, 1. ² I Cor. III, 19.

(3) Ex Cod. Venet. xxii.

(5) Lege ἐπεπαιδεύετο. EDIT. PATROL.

(4) Vel legendum εἶδε, vel εἶπεν, εἶδε.

(5) *Etiā, atque.*

dum Paulum, inflat. Dixit porro, sicut scriptum est, *etiam tria millia parabolas*³, sed non spirituales, verum quales communi politiæ hominum congruunt: puta de animalibus vel medicamentis. Quare etiam urbane subjunxit: *Novi, quia atqui hoc est voluntas spiritus*. Multitudo autem cognitionis, non quæ sit sancti Spiritus, sed quod princeps operatur hujus mundi, mittitque supplantare animas, sollicitus valde de dimensionibus cœli, situ terræ, sinibus maris. At qui harum rerum adjicit cognitionem, adjicit dolorem. Scrutantur enim et quæ sunt his altiora: quæ nempe necessitas sit ut ignis sursum feratur, aqua deorsum. Ac ubi didicerint, id contingere quia ille quidem levis est, hæc gravis; adjiciunt dolorem, quærentes cur non potius contra factum sit.

CAP. II.

V. 1. *Dixi ego in corde meo: Adesdum, tenta ceu in oblectatione, et vide in bono. Atqui hoc vanitas.*

Tentaminis quippe gratia, et per accidens a venerabili et duriori vita venit in voluptatem. Oblectationem vocat, quam sic appellant homines. In bono, quæ item bona nominant: quæ haud quantum satis vivificant possessorem, quæ stultum efficiunt agentem.

V. 2. *Risui dixi hallucinationem: et lætitiæ, Quid istud facis?*

Duplicem risus habet hallucinationem: tum quia hallucinatio generat risus, et defleri non sinit peccata; tum quia vir hujusmodi hallucinatur, tempora et loca et personas mutans. Evitat enim lugentes. *Et lætitiæ, Quid istud facis? Quid pergis ad eos quibus fas non est lætari? ad temulentos, et avaros, et rapaces? Ut quid autem tanquam vinum*⁴? Quia vinum cor exhilarat: mites enim efficit homines. Exhilarat illud etiam caro, quæ concinne et apte movetur.

V. 3. *Et cor meum dux viæ fuit in sapientia, et vincendi in lætitia: donec videam quale bonum filii hominum, quod facient sub sole, numerum dierum vitæ eorum.*

Deductus, inquit, per sapientiam superavi voluptates in lætitia. Scopus vero mihi cognitionis fuit, ut nulli rei vanæ vita vacaret; sed bonum invenirem, quo quis compos effectus, non aberrat ab utilis judicio. Quod sufficiens est temporarium, coextenditur autem toti vitæ.

V. 4. *Ampliavi opus meum, ædificavi mihi domos, plantavi mihi vineas.*

V. 5. *Feci mihi hortos et viriduria.*

V. 6. *Feci mihi natatoria aquarum, ut efficerem ex illis saltum germinantem liqua.*

V. 7. *Possedi servos et ancillas, et vernæ fuerunt*

³ III R. sg. iv, 52. ⁴ E. clc. II, 2, in O.

(6) Ms. κτισθένον.

φυσιολ. Εἶπε δὲ, καθὰ γέγραπται, καὶ τρισχιλίας παραβολὰς, ἀλλ' οὐ τὰς ἐν πνεύματι· ἀλλ' οἶα: τῇ κοινῇ πολιτεῖα τῶν ἀνθρώπων ἀρμόττουσιν· οἶον περὶ ζῶων ἢ φαρμάκων. Διδὸν καὶ ἀποσκώπτων ἐπήγαγεν. Ἔργων, ὅτι καὶ γε τοῦτο ἔστι προαίρεσις πνεύματος. Πλήθος δὲ γνώσεως, οὐ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ' ἕπερ ὁ ἄρχων ἐνεργεῖ τοῦτου τοῦ κόσμου, καὶ ἐπιπέμπει σκελιζέσθαι τὰς ψυχὰς, πολυπραγμονῶν οὐρανοῦ μέτρα, γῆς θέσιν, θαλάσσης πέρατα. Ἄλλ' ὁ προστιθείς τούτων γινώσκειν, προστίθεισιν ἄληθια. Ἐρευνῶσι γὰρ τὰ τούτων βαθυτέρα, τίς ἢ χρεῖα τοῦ τῷ πῦρ ἄνω χωρεῖν, τὸ δὲ ὕδωρ κάτω; καὶ μαθόντες, ὅτι τὸ μὲν ὦς κοῦφον, τὸ δὲ ὡς βαρὺ, προστιθέασιν ἄληθια, καὶ διατὶ μὴ ἀνάπαλι;

ΚΕΦ. Β.

Στιχ. α'. *Εἶπον ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· Δεῦρο, πείρασαι ὡς ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ ἴδε ἐν ἀγαθῷ. Καὶ γε τοῦτο ματαιότης.*

Πείρας γὰρ ἔνεκα, καὶ κατὰ συμβεβηκὸς ἀπὸ τοῦ σεμνοτέρου καὶ κατεκλήκτος βίου ἤλθεν εἰς τὴν ἡδονήν. Εὐφροσύνην δὲ φησιν, ἣν ὀνομάζουσιν ἀνθρώποι. Ἐν ἀγαθῷ δὲ, ἃ καλοῦσιν ἀγαθὰ, ἅπερ οὐχ ἱκανὰ ζωοποιεῖν τὸν κτησάμενον (6), ἃ ματαῖοι τὸν πρᾶττοντα.

Στιχ. β'. *Τῷ γέλωτι εἶπον περιφορὰν, καὶ τῇ εὐφροσύνῃ, Τί τοῦτο ποιεῖς;*

Διπλὴν ὁ γέλως ἔχει περιφορὰν· ὅτι τε, περιφορὰ γεννᾷ γέλωτας, καὶ πενθεῖν οὐ συγχωρεῖ τὰς ἀμαρτίας, καὶ ὅτι οὗτος περιφέρεται, καιροῦς καὶ τόπου ἐναλλάττων καὶ πρόσωπα. Φεύγει γὰρ τοὺς πενθούνας. Καὶ τῇ εὐφροσύνῃ, Τί τοῦτο ποιεῖς; Τί πορεύῃ πρὸς οὓς οὐ θέμις εὐφραίνεσθαι; πρὸς τοὺς μεθύσους καὶ πλεονέκτας καὶ ἄρπαγας; Διὰ τί δὲ ὡς οἶνον; Ἐπειδὴ τὴν καρδίαν οἶνος εὐφραίνει. πρᾶυθύμους γὰρ τοὺς ἀνθρώπους ἐργάζεται· εὐφραίνει δὲ αὐτὴν καὶ ἡ σὰρξ, εὐτακτα κινουμένη καὶ μέτρια.

Στιχ. γ'. *Καὶ ἡ καρδία μου ὠδήγησεν ἐν σοφίᾳ, καὶ τοῦ κρατῆσαι ἐπὶ εὐφροσύνῃ, ἕως οὗ εἰδῶ ποῖον τὸ ἀγαθὸν τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὃ ποιήσουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀριθμὸν ἡμερῶν ζωῆς αὐτῶν.*

Ἐδηγηθεὶς, φησὶν, διὰ σοφίας κατεκράτησα τῶν ἡδονῶν ἐπὶ εὐφροσύνῃ· σκοπὸς δὲ μοι τῆς γνώσεως τὸ ἐπὶ μηδενὶ ματαίῃ τὴν ζωὴν ἀσχολῆσαι, εὐρεῖν δὲ τὸ ἀγαθὸν· οὐ τις τυχῶν, οὐχ ἀμαρτάνει τῆς τοῦ συμφέροντος χρίσεως. Ὁ διαρκὲς ἔστι καὶ πρόσκαιρον, τῇ δὲ ἀπάσῃ ζωῇ παρατείνεται.

Στιχ. δ'. *Ἐμεγάλυνα ποιημὰ μου· ἠκοδόμησά μοι οἶκους· ἐφύτυσά μοι ἀμπελώνας.*

Στιχ. ε'. *Ἐποίησά μοι κήπους καὶ παραδείους.*

Στιχ. ζ'. *Ἐποίησά μοι κολυμβήθρας ὕδατων, τοῦ ποιῆσαι ἀπ' αὐτῶν δρυμὸν βλαστῶντα ξύλα.*

Στιχ. ζ'. *Ἐκτησάμην δούλους καὶ κισιόσκας.*

καὶ οὐλοῦντες ἐγένοντό μοι. Καί γε κτήσις βου-
καλλοῦ καὶ ποιμῆτος ἐγένετό μοι πολλή, ὑπὲρ
πάντας τοὺς γενομένους ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱε-
ρουσαλήμ.

Στιχ. η'. Συνήγαγόν μοι καὶ γε ἀργύριον, καὶ
γε χρυσίον, καὶ περιουσιασμούς τῶν βασιλέων καὶ
τῶν χωρῶν. Ἐποίησά μοι ἡδονὰς καὶ ἀδούσας,
καὶ τροφῆμίματα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, οὐλοχόας
καὶ οὐλοχόον.

Στιχ. θ'. Καὶ ἐμεγαλύνθη, καὶ προσέθηκα παρὰ
πάντας οἱ ἐγένοντο ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσα-
λήμ. Καὶ γε σοφία ἐστάθη μοι.

Στιχ. ι'. Καὶ πᾶν ὃ ἤτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου,
οὐκ ἀφείλον ἀπ' αὐτῶν. Οὐκ ἀπεκάλυψα τὴν
καρδίαν μου ἀπὸ πάσης εὐφροσύνης.

Θεωρεῖς, ὅπως πλήθος οἴκων καὶ ἀγρῶν, καὶ τῶν
λοιπῶν, ὧν φησιν, ἀριθμήσας, εἶτα μὴδὲν ἐν τούτοις
ἐπικερδὲς εὐρῶν· οὐδὲ γὰρ τὴν ψυχὴν ἐξ αὐτῶν βελ-
τιων ἐγένετο, οὐδὲ διὰ τοῦτο τὴν πρὸς Θεὸν οὐκείωσιν
ἐκτῆσατο· ἀναγκαιὸς ἐπὶ τὸν ἀληθῆ πλοῦτον, καὶ τὴν
βεβαίαν ὑπαρξίν τὸν λόγον μετατίθησιν. Δεῖξαι τοίνυν
βουληθεὶς ποῖα τῶν κτημάτων ἴσταται τῷ κτησα-
μένῳ, μένει τε αὐτῷ διηνεκῶς καὶ σώζεται, ἐπήγαγε·
Καὶ γε σοφία ἐστάθη μοι. Μόνη γὰρ αὕτη μένει, τὰ
δ' ἄλλα φεύγει καὶ ἀφίσταται, ὅσα φθάσας ἠρίθμησε.
Σοφία τοίνυν ἐστάθη μοι, κάκῳ δι' αὐτὴν ἐστάθη.
Ἐκεῖνά τε γὰρ πίπτει, καὶ πεσεῖν ποιεῖ τοὺς αὐτοὺς
ἐπιτρέχοντας. Ἀλλὰ γὰρ σύγκρισιν θεῖναι τῆς σο-
φίας, καὶ τὴν (7) ἀνθρώπων ἀγαθῶν νομιζομένων
βουλομένοις, ταῦτα ἐπήγαγε· Καὶ πᾶν ὃ ἤτησαν οἱ
ὀφθαλμοί μου, οὐκ ἀφείλον ἀπ' αὐτῶν, καὶ τὰ ἐξῆς
οὐ μόνον τούτους κακίζων τοὺς μόχθους, οὐς οἱ ἐν
εὐφροσύνῃ τροφῶντες πάσχουσι μοχθοῦντες, ἀλλὰ
καὶ οὐς πρὸς ἀνάγκην καὶ βίαν οἱ ἄνθρωποι μοχθοῦν-
τες ὑπομένουσι, τροφῆς ἕνεκεν τῆς ἐφημέρου, ἐν
ιδρώτι τοῦ προσώπου τὰς τέχνας ἐργαζόμενοι. Ὁ μὲν
γὰρ μόχθος πολλὸς, φησίν, ἡ δὲ τέχνη ἡ ἐκ τοῦ μόχθου
πρόσκαιρος, οὐδὲν προτιθεῖσα (8) τῶν θερμομένων
χρήσιμον. Διόπερ τὸ κέρδος οὐδέν. Ἐνθα γὰρ οὐκ
ἔστι περισσεῖα, οὐδὲ κέρδος. Εἰκότως τοίνυν ματαιό-
της τὰ σπουδασθέντα, καὶ προαίρεσις πνεύματος.
Πνεῦμα δὲ, τὴν ψυχὴν ὀνομάζει. Ἡ γὰρ προαίρεσις,
ἔστι ποῦν, οὐ κίνησις. Καὶ ὁ Δαβὶδ· Εἰς χεῖράς
σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου. Καὶ γε ἀληθῶς
σοφία ἐστάθη μοι, ὅτι με γνῶναι καὶ συνέναι πε-
ποίηκε τοῦ λέγειν πᾶν ὃ τι οὐκ ἔστι περισσεῖα ὑπὸ
τὸν ἥλιον. Εἰ τοίνυν ἀγαθοῦ κέρδους ἐπιθυμοῦμεν, εἰ
περισσεῖαν θέλομεν, εἰ ἀφθαρτοὶ ζητοῦμεν εἶναι, μοχ-
θήσωμεν μόχθους τοὺς ὑπὲρ τὸν ἥλιον τρέχοντας. Ἐν
τούτοις γὰρ οὐκ ἔστι ματαιότης, οὐδὲ προαίρεσις τοῦ
εικαίου. καὶ μάτην ὧδε κάκει περισπωμένου πνεύ-
ματος.

Στιχ. ιβ'. Καὶ ἔβλεψα ἐγὼ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν καὶ
περιφορὰν καὶ ἀφροσύνην· ὅτι τις ἀνθρώπος, ὃς
ἐλεύσεται ὀπίσω τῆς βουλῆς σύμματα ὅσα
ἐποίησεν αὐτῇ;

^a Psal. xxxix. 6.

(7) Τῶν.

A mihi. Atqui possessio armeni et gregis fuit mihi
multa, prae omnibus qui fuerunt ante me in Jeru-
salem.

V. 8. Collegi mihi atque argentum, atque aurum,
et substantias regum et regionum. Feci mihi canto-
res et cantatrices, et oblectamenta filii hominis, po-
cula et pocillatorem

V. 9. Et magnificatus sum, et adjeci prae omnibus
qui fuerunt ante me in Jerusalem. Atqui sapientia
stetit mihi.

V. 10. Et omne quod postulaverunt oculi mei,
non abstuli ab eis. Non prohibui cor meum ab omni
laetitia.

B Vides quomodo multitudinem domorum et agro-
rum, ac reliquorum quae commemorat, enumeret.
Deinde nihil in his utile reperiens; nec enim quoad
animam ex his melior evaserat, neque per hoc fa-
miliaritatem cum Deo acquisierat; necessario ad
veras divitias, et stabilem essentiam sermonem
transfert. Cum igitur vellet ostendere quoniam pos-
sessiones possessori permaneant, perseverent apud
eum jugiter, ac serventur, subjunxit: Atqui sapien-
tia stetit mihi. Sola enim haec manet: caetera dif-
fugiunt et abscedunt, quaecunque antea enumeravit.
Sapientia itaque stetit mihi, et ego per illam steti.
Illa namque excidunt, et praecipitant quotquot ad
illa recurrunt. At enim volens comparisonem in-
stituere sapientiae, et honorum humanorum quae
talia reputantur, haec subtexuit: Et omne quod
postulaverunt oculi mei, non abstuli ab eis, et caete-
ra, non modo malos ostendens hujusmodi labores,
quos qui in laetitia laborant, sustinent; verum etiam
quoscunque vi ac necessitate laborantes homines
tolerant, quotidiani victus causa, in sudore vultus
artes exercendo. Labor enim multus est, inquit,
ars autem quae ex labore est, temporaria, nihil
asserens utile eorum quae delectant. Quamobrem
etiam emolumentum nullum est. Ubi enim non est
exuberantia, neque emolumentum. Merito igitur
vanitas sunt res circa quas tanta est sollicitudo,
et voluntas spiritus. Spiritum hic animam nominat.
Voluntas enim, est qualitas, non motus. Et David
ait: In manus tuas commendo spiritum meum^a.
Atqui vere sapientia stetit mihi, quia effecit ut ego
cognoscerem ac intelligerem, quo dicerem omne
quod non est exuberantia sub solo. Si ergo bonum
emolumentum desideramus, si exuberantiam volu-
mus, si incorruptibiles quærimus esse; laboremus
labores qui ultra solem currunt. In his enim non
est vanitas, neque voluntas rei supervacuae, et spi-
ritus frustra ultro citroque abrepti.

V. 12. Et asperi ego ut viderem sapientiam, et
hallucinationem, et imprudentiam. Nam quis ho-
mo, qui ibit pone consilium omnia quaecunque fecit
haec?

(8) Forte προστιθεῖσα.

Sapientiam dicit, quæ est ex Deo, quæ et illi stetit. Hallucinationem et imprudentiam, humanos labores, et frustraneam stultamque in illis oblectationem. Hæc cognoscens, et quod sit medium eorum, veramque sapientiam beatam deprædicans, subjunxit : *Nam quis homo qui ibit pone consilium? Hoc enim consilium nos veram sapientiam docet, hallucinationisque et imprudentiæ liberationem largitur.*

V. 13. *Et vidi ego, quod exuberantia est sapientiæ super insipientiam, ut exuberantia lucis super tenebras.*

Non juxta comparationem hæc dicit. Quæ enim contraria sunt, seseque invicem confliciunt, comparari nequeunt : sed statuit, alterum eligendum esse, fugiendum alterum. Tale est et illud : *Dilexerunt homines tenebras magis quam lucem*⁶. Nam magis hoc loco electionem notat diligentis, non rerum comparationem.

V. 14. *Sapientis oculi in capite ejus : et insipiens in tenebris incedit.*

In terram pronus semper, obtenebratamque habens animæ facultatem principem. Equidem omnes homines in capite oculos habemus, si constitutio corporis attendatur. Sed loquitur de oculis mentis. Sicut enim oculi suis in cælum non respiciunt, propterea quod naturaliter formatus est ut in ventrem sit pronus : ita et mens ejus, qui semel illectus fuit a voluptatibus, difficile inde divellitur, propterea quod non *perspicit in omnia præcepta Domini*⁷. Et rursus : *Caput Ecclesiæ Christus est*⁸. Sapientes sunt, qui *in via ejus ambulant*⁹, siquidem ipse dixit : *Ego sum via*¹⁰. Oportet igitur ut sapiens semper oculos mentis in ipsum Christum intendat, ut pro nulla re, neque pro prosperitate rei extollatur, neque pro infortunio contemnat : quia *judicia ejus abyssi sunt*¹¹, quod exactius ex sequentibus cognosces.

V. 14. *Et novi atque ego, quia occursum unus occurret omnibus ipsis.*

V. 15. *Et dixi ego in corde meo : Sicut occursum insipientis occurret mihi : et ut quid sapientiam professus sum ego?*

Series orationis per ea quæ sequuntur curat pusillanimes erga hanc vitam affectos, qui triste nescio quid mortem reputant, et corporeas vicissitudines, ac propterea lucrum nullum esse ducunt vitæ virtuosæ, quia nihil differunt in accidentibus his quæ æque contingunt sapienti et insipienti. Hallucinationis igitur verba dicit, quæ propendit in insipientiam, quare etiam subinfert : *quia insipiens ex abundanti loquitur*¹² : insipientem se, vel etiam omnem ita reputantem vocans. Damnans igitur turpem hanc cogitationem, ac proinde in corde formidans, illam dixit ; veritus omnino omnium, qui

⁶ Joan. iii, 19. ⁷ Psal. cxviii, 6. ⁸ Ephes. v, 23. ⁹ Psal. cxviii, 1. ¹⁰ Joan. xiv, 6. ¹¹ Psal. xxv, 7. ¹² Eccle. ii, 15.

(9) Dionysii et Nili.

Σοφίαν φησιν τὴν παρα Θεοῦ, ἢ καὶ αὐτῶ ἐστίν. Περιφορὰν δὲ καὶ ἀφροσύνην, τοὺς ἀνθρωπίνους μόθους, καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τέρψιν εἰκαίαν καὶ ἀνόητον. Ταῦτα διαγινώσκων, καὶ τί τὸ μέσον αὐτῶν, καὶ τῆς ἀληθοῦς σοφίας μακαριζῶν, ἐπήγαγεν· Ὅτι τίς ἄνθρωπος, ὃς ἐλεύσεται ὀπίσω τῆς βουλής; Αὕτη γὰρ ἡ βουλή ἡμᾶς σοφίαν τὴν ὄντως διδάσκει, περιφορᾶς τε καὶ ἀφροσύνης ἀπαλλαγὴν χαρίζεται.

Στιχ. ιγ'. Καὶ εἶδον ἐγὼ, ὅτι περισσεία ἐστὶ τῆ σοφία ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, ὡς περισσεία τοῦ φωτός ὑπὲρ τὸ σκότος.

Οὐ κατὰ σύγκρισιν τοῦτο φησιν. Ἀσύγκριτα γὰρ τὰ ἐναντία καὶ ἄλληλα φθείρονται· ἀλλ' ὅτι τὸ μὲν αἰρετικὸν ἔργον, τὸ δὲ φευκτόν. Τοιοῦτον καὶ τὸ· *Ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ σκότος μᾶλλον ἢ τὸ φῶς*. Τὸ γὰρ μᾶλλον, τῆς αἰρέσεως τοῦ ἀγαπήσαντος, οὐ τῆς τῶν πραγμάτων συγκρίσεως.

Στιχ. ιδ'. Τοῦ σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀφρων ἐν σκότει πορεύεται.

Κάτω νεύων ἀεὶ, καὶ ἐσκοτισμένον ἔχων τὸ ἡγεμονικόν. Καὶ μὴν πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ κεφαλῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκτῆμεθα, κατὰ τὴν τοῦ σώματος θέσιν. Ἀλλὰ περὶ τῶν τῆς διανοίας ὀφθαλμῶν λέγει. Ὅσπερ γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ χοίρου εἰς οὐρανὸν οὐκ ἀνανεύουσι, διὰ τὸ φυσικῶς πεπλάσθαι ἐπὶ γαστέρα νεύειν· οὕτως ὁ νοῦς τοῦ ἀπαῖξ ἐγγλυκανθέντος ταῖς ἡθοναῖς, δυσασποσάστως ἐκείθεν ἔχει διὰ τὸ μὴ ἐπιβλεπεῖν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Καὶ πάλιν· *Ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ἐστι*. Σοφοὶ δὲ οἱ τῇ ὁδῷ αὐτοῦ πορευόμενοι, διὰ τοῦ εἰπεῖν αὐτόν· *Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδός*. Δεῖ οὖν πάντοτε τοὺς τῆς διανοίας ὀφθαλμοὺς τὸν σοφὸν εἰς αὐτὸν τείνειν τὸν Χριστόν, ἵνα ἐπὶ μηδενὶ, μήτε ἐπὶ εὐημερίας πράγματος ἐπαίρηται, μήτε ἐπὶ κακοπραγίᾳ ὀλιγωρεῖν. τῷ τὰ κριματά αὐτοῦ ἀβύσσους εἶναι, ὅπερ ἀκριβέστερον γινώσκῃ ἐκ τῶν ἐσομένων.

Στιχ. ιδ'. Καὶ ἔγνω καὶ γὰρ ἐγὼ, ὅτι συνάντημα ἐν συναντήσεται πᾶσιν αὐτοῖς.

Στιχ. ιε'. Καὶ εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· ὡς συνάντημα τοῦ ἀφρονος συναντήσεται μοι, καὶ ἵνα τί ἐσοφισάμην ἐγὼ;

(9) Ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου διὰ τῶν ἐσομένων θεραπεύει τοὺς μικροψύχους διακειμένους περὶ ταύτην τὴν ζωὴν, οἷς χαλεπὸν τι τὸ τοῦ θανάτου νομίζεται, καὶ αἱ σωματικαὶ ἀνωμαλῖαι, καὶ διὰ τοῦτο κέρδος οὐδὲν τίθενται τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, διὰ τὸ μηδὲν διαφέρειν ἐν τοῖς συμπτώμασι τούτοις ἐπὶ σοφοῦ τε καὶ ἀφρονος. Τῆς περιφορᾶς οὖν ῥήματα λέγει βεβήσσης ἐπὶ τὴν ἀφροσύνην, ὅθεν καὶ ἐπιφέρει· *Ὅτι ἀφρων ἐκ περισσεύματος λαλεῖ*· ἀφρονα ἑαυτὸν, ἢ καὶ πάντα τὸν οὕτω λογιζόμενον εἰπών. Καταγινώσκων οὖν τῆς ἀτόπου ἐννοίας ταύτης· διὸ καὶ ἐν καρδίᾳ ὑποστελλόμενος εἶπεν αὐτὴν· δεδοικῶς πάντως

την ἐκ τῶν ἀκούεσθαι μελλόντων δικαίαν κατάγνωσιν. **A** ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ λύει τῆς ἀπορίας τὴν ἔνστασιν. Τὸ γὰρ, *Ἦνα τί ἐσοξισάμην*, ἐνδυάζοντος ἦν, καὶ ἀμφιβάλλοντος, ἢ καλῶς τῇ σοφίᾳ ἢ μάτην προσανάλωμα, ἤγε τοῦ ἀφρονος οὐδὲν διαφέρει πλεονεκτηματα, τοῖς αὐτοῖς ἐν τῷ νῦν αἰῶνι ὁμοίως αὐτῷ πάθειν ὑποκειμενος. Διὰ δὲ τοῦτο, *Περισσόν*, φησιν, *ἐλάλησα ἐν καρδίᾳ μου*, μηδὲν νομίσας εἶναι μέσον σοφοῦ καὶ ἀφρονος.

Στιχ. ις'. Ἐπειδὴ οὐκ ἔστι μνήμη τοῦ σοφοῦ μετὰ τοῦ ἀφρονος εἰς τὸν αἰῶνα.

Παροδικὰ μὲν γὰρ τὰ τοῦ βίου συμπτώματα, εἴτε καθέστηκες λυπηρὰ, περὶ ὧν φησιν· *Καθότι ἤδη τὰ πάντα ἐπελήσθη*· ἐπειδὴ χρόνου μικροῦ παραδραμόντος, λήθη τὰ συμβαίνοντα βιωτικὰ τοῖς ἀνθρώποις σθέννυται. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἷς ταῦτα συμβέβηκεν, οὐχ ὁμοίως μνημονεύονται, εἰ καὶ συμπτώμασι βιωτικοῖς παραπλησίως ὑπήντησαν. Οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τούτων μνημονεύονται, ἀλλ' ὡσπερ ἀν σοφίας ἔσχον ἢ ἀφροσύνης, ἀρετῆς ἢ κακίας. Τούτων γὰρ αἱ μνήμαι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τὰς ἐπ' αὐτοῖς ἀμοιβάς, οὐ σθέννυται. Διὰ τοῦτο ἀκολουθῶς ἐπήγαγε· *Καὶ πῶς ἀποθανεῖται ὁ σοφὸς μετὰ τοῦ ἀφρονος*; *θάνατος μὲν γὰρ ἀμαρτωλῶν πορηρός· μνήμη δὲ δικαίου μετ' ἐγκωμίων γίνεται· ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σθέννυται.*

Στιχ. κβ'. Ὅτι γίνεται τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ.

Τῷ ὄντι γὰρ τοῖς εἰς τὸν περισπασμὸν τοῦ βίου τὴν ψυχὴν ἀσχολοῦσιν, ἐπαλγῆς μὲν ἢ ζωῆ, οἷόν τιαι κέντροις, ταῖς τῶν πλειόνων ἐπιθυμίαις, τὴν καρδίαν μαστιζούσα. Ἐπώδυνος δὲ ἡ περὶ τὴν πλεονεξίαν σπουδῇ· οὐ τοσοῦτον οἷς ἔχει εὐφραϊνομένη, ὅσον ἀλγυνομένη τοῖς λείπουσι· καὶ τῆς μὲν ἡμέρας δαπανωμένης ἐν μόχοις, τῆς δὲ νυκτὸς ἀποπεμπούσης τῶν ὀμμάτων τὸν ὕπνον ταῖς τοῦ κέρδους φροντίαι. Ματαία οὖν ἡ σπουδὴ τοῦ πρὸς ταῦτα βλέποντος.

Στιχ. κδ'. Καὶ οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀνθρώπου, εἰ μὴ ὃ φάγεται καὶ πίεται· καὶ δεῖξει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐν μόχθῳ αὐτοῦ. Καὶ γὰρ τοῦτο εἶδον ἐγὼ, ὅτι ἀπὸ χειρὸς Θεοῦ ἔστιν.

Στιχ. κε'. Ὅτι, τίς φάγεται καὶ πίεται παρ' αὐτοῦ;

Ἦ μὴ περὶ αἰσθητῶν βρωμάτων ὁ λόγος νῦν, αὐτὸς ἐποίσει· *Ἀγαθὸν πορευθῆναι εἰς οἶκον πένθους*, ἢ εἰς οἶκον πότου, καὶ τὰ τοῖσδε νῦν ἐπήγαγε· *Καὶ δεῖξει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐν μόχθῳ αὐτῆς*. Καὶ τοι οὐκ ἀγαθὸν τῇ ψυχῇ αἰσθητῶν βρώμα ἢ πόμα. Ἦ γὰρ σὰρξ προστρεφομένη, πολεμεῖ τῇ ψυχῇ καὶ συστασιάζει κατὰ τοῦ πνεύματος. Πῶς δὲ καὶ οὐ παρ' ἐκ Θεοῦ ἀσώτων βρωμάτων· καὶ μέθη; Οὐκοῦν περὶ μυστικῶν φησι. Πνευματικῆς γὰρ τραπέζης οὐδεὶς μεταλήψεται, μὴ παρ' αὐτοῦ κεκλημένος, καὶ τῆς σοφίας ἀκούσας· *Ἐλλέ, καὶ φάγε.*

V. 16. *Quia non est memoria sapientis cum insipiente in sæculum.*

Transitoria enim sunt vitæ accidentia; si vel tristitia fuerint, de quibus ait: *Sicut jam omnia oblivioni tradita sunt*¹²; quia parvo tempore prætergresso, oblivione accidentia vitæ humanæ exstinguuntur. Quin et ipsi quibus hæc contingere, haud similiter recordantur, tametsi non diversis vitæ eventibus obnoxii fuerint. Non enim de his recordantur, nisi prout habet quisque sapientiam vel insipientiam, virtutem vel vitium. Horum enim memoriæ apud homines, propter vicissitudines in illis contingentes, non exstinguuntur. Propterea consequenter adjunxit: *Et quomodo morietur sapiens cum insipiente*¹³? *Mors* quidem enim peccatorum mala¹⁴: *memoria vero justi cum laudibus fit, nomen vero impii exstinguitur*¹⁵⁻¹⁷.

V. 22. *Quia fit homini in omni molestia.*

Revera pro iis qui distractioni vitæ animam occupant, dolorosa est vita, quasi quibusdam stimulis, desiderii rerum ampliorum, cor flagellans. Tristis est sollicitudo circa avaritiam: non tantum pro iis quæ habet læta, quantum dolens pro iis quæ sibi desunt; die in laboribus impenso, nocte fugante somnum ab oculis lucri curis. Vanum est igitur studium hominis ad hæc respicientis.

V. 24. *Et non est bonum hominis, nisi id quod comedet et bibet, et ostendet animæ suæ bonum in labore ipsius. Atqui hoc vidi ego, quia a manu Dei est.*

V. 25. *Quia, quis comedet et bibet ab ipso?*

Quo pateat de sensibilibus escis nunc non esse sermonem, ipsemet inferet: *Bonum ire ad domum luctus, quam ad domum potus*¹⁸, et quæ istis nunc adjunxit: *Et ostendet animæ suæ bonum in labore ejus*. At enim non est bonum animæ cibus aut potus sensibilis. Caro enim magis magisque enutrita, bellum infert animæ, et seditiose agit adversus spiritum. Quomodo autem etiam non præter Deum fuerint cibi intemperantes et ebrietas? Itaque de mysticis loquitur. De spirituali enim mensa nemo participabit, nisi ab eo vocatus, ac sapientiæ obaudiens, dicenti: *Veni et comede*¹⁹.

¹² Eccle. II, 16. ¹³ Ibid. ¹⁴ Psal. xxxiii, 22. ¹⁵⁻¹⁷ Prov. x, 7. ¹⁸ Eccle. vii, 3. ¹⁹ Prov. ix, 5.

V. 3. *Tempus occidendi, et tempus sanandi.*

Occidendi qui peccat non indulgenda, sanandi habentem vulnus quod remedium pati possit.

V. 4. *Tempus flendi, et tempus ridendi.*

Tempus flendi, quando tempus est passionis, dicente Domino : *Amen dico vobis, quia flebitis et plorabitis* ²⁰. Ridendi, de resurrectione. *Dolor enim vester, inquit, in gaudium erit* ²¹.

V. 4. *Tempus plangendi, et tempus saltandi.*

Quando quis animo versat mortem, quam Adæ transgressio intulit, *plangendi: festivos cætus agendi* contra, quando in mentem venit quam exspectamus per novum Adam resurrectionem ex mortuis.

V. 6. *Tempus custodiendi, et tempus proferendi.*

Tempus custodiendi Scripturam adversus indignos, proferendi vero dignis. Vel etiam, legis littera ante Incarnationem, tempus fuit ut custodiretur : ut promatur vero, ubi effloruit Veritas.

V. 7. *Tempus tacendi, et tempus loquendi.*

Tempus loquendi, quando non desint auditores qui sermonem suscipiant : tacendi, quando pervertunt sermonem auditores, ut dicit Paulus : *Hæreticum hominem post unam et secundam admonitionem abdica* ²².

V. 10. *Vidi igitur distractionem, quam dedit Deus filiis hominum, ut distraherentur in ea.*

V. 11. *Universa quæ fecit bona in tempore. Atqui sæculum dedit in corde eorum, ut non inveniat homo opus, quod operatus est Deus ab initio et usque in finem.*

Et hoc verum est. Nemo enim opera Dei omnino comprehendere valet. Opus porro Dei est mundus. Hujus nemo invenire potest quod sit ab initio et usque in finem, id est, constitutum ei tempus, et præfinitos illi terminos. Siquidem ignorantiam Deus totum sæculum in cordibus nostris dedit, ut quidam ait : *Paucitatem dierum meorum annuntia mihi* ²³. Ita pro nostra utilitate finis sæculi hujus, vitæ nempe præsentis, ignoratur.

Α Στιχ. γ. *Καιρός τοῦ ἀποκτεῖναι, καὶ καιρός τοῦ ἰάσασθαι.*

Ἀποκτεῖναι τὸν ἀσύγνωστα πταίοντα, ἰάσασθαι τὸν ἔχοντα πληγὴν ἀνεξομένην φάρμακον ἐπιδέξασθαι.

Α Στιχ. δ. *Καῖρος τοῦ κλαῦσαι, καὶ καιρός τοῦ γελαῖσαι.*

Καιρός τοῦ κλαῦσαι, ὅτε ὁ καιρός τοῦ πάθους, λέγοντος τοῦ Κυρίου· Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἔτι κλαῖσετε καὶ θρηνηήσετε. Γελάσαι δὲ, περὶ τῆς ἀναστάσεως. Ἡ γὰρ λύπη ὑμῶν, φησὶν, εἰς χαρὰν γενήσεται.

Α Στιχ. δ. *Καιρός τοῦ κόψασθαι, καὶ καιρός τοῦ ὀρχεῖσθαι.*

Β Ὅταν λογισηταί τις τὸν θάνατον, ὄνπερ ἡ τοῦ Ἀδὰμ παράδοσις ἐπήνεγκε, κόψασθαι παρηγορησαί τε, ὅταν εἰς νοῦν λάβωμεν ἦν προσδοκῶμεν διὰ τὸν νέον Ἀδὰμ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

Α Στιχ. ε'. *Καιρός τοῦ φυλάξαι, καὶ καιρός τοῦ ἐκβαλεῖν.*

Καιρός τοῦ φυλάξαι τὴν Γραφὴν ἐπὶ τοῖς ἀναξίοις, ἐκβαλεῖν δὲ τοῖς ἀξίοις. Ἡ καὶ, τὸ νομικὸν γράμμα πρὸ τῆς Ἐπιδημίας, καιρός ὑπῆρχε φυλάττεσθαι· ἐκκληθῆναι δὲ, ἡνίκα ἠνθῆσεν ἡ Ἀλήθεια.

Α Στιχ. ζ'. *Καιρός σιγῆν, καὶ καιρός τοῦ λαλεῖν.*

Καιρός τοῦ λαλεῖν, ὅταν ὦσιν οἱ τὸν λόγον δεχόμενοι ἀκροαταί· τοῦ δὲ σιγῆν, ἡνίκα διαστρέφοντες τὸν λόγον οἱ ἀκροώμενοι, ὡς φησὶ Παῦλος· *Ἀρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν ρουθεσίαν παραιτοῦ.*

Α Στιχ. ι'. *Ἐίδον οὖν τὸν περισπασμόν, ὃν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ περιπαῖσθαι ἐν αὐτῷ.*

Α Στιχ. ια'. *Τὰ σύμπαντα ἃ ἐποίησε καλὰ ἐν καιρῷ. Καὶ γε σύμπαντα τὸν αἰῶνα ἔδωκεν ἐν καρδίᾳ αὐτῶν, ὅπως μὴ εὗρη ἄνθρωπος τὸ πρῶτον, ὃ ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους.*

Καὶ τοῦτο ἀληθές ἐστιν. Οὐδεὶς γὰρ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ὀλοκλήρως καταλαβεῖν δύναται. Ποίημα δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος. Τοῦτου οὐδεὶς εὗρεῖν τὸ ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους, τουτέστι τὸν τεταγμένον αὐτῷ χρόνον, καὶ τὴν ὀρισθείσαν ἐπ' αὐτῷ προθεσμίαν δύναται. Ἐπειδήπερ ἄγνοια ὁ Θεὸς σύμπαντα τὸν αἰῶνα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἔδωκεν, ὡς φησὶ τις· *Τῆν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀγγαγεῖλό μοι.* Οὕτω πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῖν τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου, δηλαδὴ τῆς παρουσίας ζωῆς, ἠγνόηται.

²⁰ Luc. vi, 25; Joan. xvi, 20. ²¹ Joan. xvi, 20. ²² Tit. iii, 10. ²³ Psal. ci, 24.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ⁽¹⁰⁾

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἰς τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου κατὰ Λουκᾶν κεφ. κβ' στιχ. μβ'-μγ'.

DIONYSII ALEXANDRINI

INTERPRETATIO

In S. Evangelii secundum Lucam cap. xii vers. 42-48.

Στιχ. μβ'. Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τὸ πο- A
τήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Πλήρῃ μὴ τὸ θέλημά μου,
ἀλλὰ τὸ σὸν γενέσθω.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν εἰρήσθω περὶ τοῦ θελήματος.
Τὸ γε μὴν, *Παρελθέτω τὸ ποτήριον*· οὐκ ἔστι (11)
μὴ προσελθέτω, ἢ ἐγγισιάτω μοι. Τὸ γὰρ παρερχόμενον
πάντως κατ' ἐκείνον γίνεται πρότερον, καὶ πρόσκειται
αὐτῷ ἔπερ παρέρχεται. Εἰ γὰρ μὴ πλησιάσῃ, οὐκ
ἂν παρέλθοι. Οἰκειοῦται γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς γενόμενος ἄνθρωπος. Διόπερ καὶ τότε,
τὸ μὲν τὸ ἑαυτοῦ τὸ ἑλαττον παραιτεῖται ποιεῖν· αἰτεῖ
δὲ τὸ τοῦ Πατρὸς τὸ μείζον γενέσθαι, τὸ θεῖκον θέ-
λημα, ἔπερ πάλιν κατὰ τὴν θεότητα, ἐν θέλημά ἐστι
τὸ αὐτοῦ καὶ Πατρὸς. Τὸ γὰρ Πατρικὸν θέλημα, τὸ διὰ
πειρασμοῦ παντὸς ἐπίσκη διελεῖν, διάγοντος αὐτὸν
θαυμασίως αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς μὴ μέχρι τοῦ πειρα- B
σμοῦ, μηδὲ εἰς αὐτὸν εἰσελεῖν, ἀλλ' ὑπεράνω τοῦ
πειρασμοῦ, καὶ μετ' αὐτὸν γενέσθαι· ὅπως δὲ
οὐδὲ ἀδύνατον, οὐδὲ ἀπρακτον, οὐδ' ὑπεναντίον
τοῦ βουλήματος τοῦ Πατρὸς τὸν Σωτῆρα αἰτεῖν·
Ἔστι δὲ δυνατόν, ὡς ὁ Μάρκος αὐτοῦ ἀπεμνημό-
νευσε λέγοντος· Ἀββᾶ, ὁ πάτερ, πάντα σοι δυ-
νατά· καὶ δυνατά εἰ βούλεται, ὡς Λουκᾶς φησὶν
αὐτὸν εἰρηκέναι· Πάτερ, εἰ βούλει, *παρένεγκε* τὸ
ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Τὸ οὖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον
εἰς τοὺς εὐαγγελιστὰς καταμεμηθὲν, τὴν πᾶσαν τοῦ
Σωτῆρος ἡμῶν διάθεσιν, ἐκ τῆς ἐκάστου φωνῆς συν-
τίθησιν. Οὕτε γὰρ αἰτεῖται παρὰ τοῦ Πατρὸς, ὃ μὴ ὁ
Πατὴρ βούλεται. Τὸ γὰρ· *Εἰ βούλει*, ὑποταγῆς καὶ
ἐπεικειας ἔστιν, οὐκ ἀγνοίας, οὐδὲ ἀμφιβολίας ἦν δη-
λωτικόν. Διὰ τοῦτο ἡ ἑτέρα Γραφή φησὶν· *Πάντα σοι* C
εὐρατά. Κἂν τοῦτο πάλιν τὸ εἰκτικόν (12) καὶ τα-
πεινώφρον ὁ Ματθαῖος διαγράφει, *εἰ δυνατόν ἐστι*
λέγων. Εἰ μὴ γὰρ οὕτε ἀρμόσοιμὴ τὴν διάνοιαν, τάχα
τινὲς ἐκδέξοιντο ἀσεβῶς τὸ, *εἰ δυνατόν ἐστι*, ὡς

V. 42. *Pater, si vis transferre hunc calicem a me.*
Verumtamen non voluntas mea, sed tua fiat.

Et hæc quidem de voluntate dicta sint. Illud ta-
men : *Pertranseat calix*, est : Non amplius accedat,
sive appropinquet mihi. Quod enim pertransit,
omnino prope illud sit prius, et juxta illud quod
pertransit. Si enim non appropinquet, pertransire
non potest. Usurpat namque personam hominum,
quippe factus homo. Quamobrem et tunc, minus
quod suum est recusat facere : postulat vero fieri
majus, quod Patris est, divinam nempe voluntatem,
quæ rursus secundum divinitatem, una voluntas
est ejus et Patris. Paterna enim voluntas fuit, ut
per omnem tentationem irruentem transiret : de-
ducente eum mirabiliter ipso Patre non usque
ad tentationem, nec ut in ipsam ingrediatur, sed
ut fiat super tentationem, et præter ipsam.
Omnino autem neque impossibile, neque quod
fieri nequeat, aut contrarium sit voluntati Patris,
fieri credas Salvatore postulare. Possibile est, ut
Marcus ejus meminit dicentis : *Abba, pater : omnia*
tibi possibilia ²⁴ : possibilia si vult. Sicut Lucas ait
illum dixisse : *Pater, si vis, transfer calicem hunc a*
me. Igitur Spiritus sanctus in evangelistas distribu-
tus integram Salvatoris nostri affectionem, ex cu-
jusque dictione componit. Neque enim a Patre po-
stulatur, quod Pater ipse nolit. Illud namque : *Si*
vis, subjectionis et docilitatis est, non ignorantiam
aut dubietatem indicabat. Propterea alia Scriptura
dicit : *Omnia tibi possibilia*. Quamvis in hoc rursus
quod deprecantis ac humilis sit Matthæus descri-
bit, *Si possibile est* ²⁵ inquires. Nisi enim hoc modo
sensus coaptem, facile possent quidam impie ac-
cipere illud : *Si possibile est*, quasi quædam Deus

²⁴ Marc. xiv, 36. ²⁵ Matth. xxvi, 39.

(10) Hæ duæ tantum voces sunt ex cod. Veneto
491, f. 56, unde fragmentum descriptum est ; reli-
qua tituli et numeros ipse adjeci.

(11) Forte οὐκέτι.

(12) Forte, κἂν τοῦτο π. τ. εὐκτικόν. Μοx οὕτως
pro οὔτε.

facere nequeat, exceptis iis quæ facere non vult. Sed . . . confestim roboratus secundum humanitatem a Paterna divinitate, tutiorem postulationem facit, nec amplius idipsum vult, sed ut placet Patri gloriose, et constanter, et plene. Hoc enim audivit Joannes, ipso dicente, qui sublimissima et divinis-
sima quæque sermonum et operum Salvatoris digressit : *Et calicem quem dedit mihi Pater meus, annon bibam illum* ⁹⁶ ? Bibere porro calicem, erat ut ministerium implens, totamque tentationis œconomiam, fortiter morem gereret Patri volenti ut terminaret et supergrederetur ærumnas. Illud : *Quid me dereliquisti* ⁹⁷ ? sequebatur utique ex iis quæ antea postulaverat. Cur mihi hactenus mors conjuncta est, et nondum calicem circumfero ? Hanc puto fuisse Salvatoris sententiam in concisa hac voce.

Et vera sane dicit, et tamen non fuit derelictus. Sed statim ebibit, ut postulavit, et pertransiit. Atque hujus rei videtur mihi fuisse symbolum, quod porrectum est illi acetum. Mutatum enim vinum innuebat facile promptam illius mutationem atque conversionem quam recepit, pro passione nempe impassibilitatem, et pro morte immortalitatem, et pro eo ut judicaretur, judicare; et pro eo ut sibi tyrannice imperaretur, regnare accipiens. Spongia enim, ut existimo, integram omnino sancti Spiritus in eo exstantem attemperationem ostendit; et calamus scepterum regale, ac divinam legem subindicavit. At hyssopus vivificam salutaremque ejus resurrectionem, per quam et nos incolumitati restitutos reddidit.

V. 43. *Apparuit autem illi angelus e cælo confortans eum.*

V. 44. *Et cum jam esset in agonia intensius orabat. Fuit autem sudor ejus, ut grummi, qui descendunt in terram.*

Proverbialis locutio est de iis qui vehementissime dolent et colluctantur : *Sanguinis sudor*; et de iis qui amare queruntur : *Sanguines flet*. Dicens, *ut grummi sanguinis*, non grummos sudoris ostendit sanguinis. Non enim ad instar horum dixisset fuisse sudores. Hoc enim, *ut grummi*, significat. Quin potius volens ostendere, quod non tenuibus quibusdam guttulis, quasque ad indicium modo apparentibus Dominicum corpus perstillaverit : sed quod vere uberiorum guttarum instar totum sudoribus perfundebatur, sanguinis grummos ad repræsentandam rei imaginem assumpsit. Ostendebatur porro quemadmodum etiam per intensissimam orationem, et multam agoniam, ita etiam per sudorum crassitiam, quia naturaliter et reipsa, non vero specietenus et phantastice, homo erat Salvator, et naturalibus hominum, inculpatis tamen, inserviebat passionibus. Nihilominus illud : *Potestatem habeo ponere animam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam* ⁹⁸,

⁹⁶ Joan. xviii, 11. ⁹⁷ Matth. xvii, 46; Marc. xv, 34. ⁹⁸ Joan. x, 18.

(13) Confer. Theophyl. in Marcum.

(14) Lege ὑγιᾶσεν.

τινῶν θντων ἀδυνάτων τῷ Θεῷ ποιῆσαι, πλὴν μόνου οὐ μὴ βούλεται. Ἀλλὰ... παραχρῆμα ἐπιβρώσθεις κατὰ ἀνθρωπότητα ὑπὸ τῆς Πατρικῆς θεότητος, ἀσφαλεστέραν ποιεῖται τὴν αἰτησιν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ βούλεται, ἀλλ' ὡς ἀρέσκει τῷ Πατρὶ ἐνδόξως καὶ καρτερῶς καὶ πλήρως ποθεν. Τοῦτο γὰρ ἤκουσεν Ἰωάννης αὐτοῦ λέγοντος, ὁ τὰ μεγαλειότατα καὶ θεϊότατα τῶν τοῦ Σωτῆρος λόγων καὶ ἔργων ὑπομνηματισάμενος· *Καὶ τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ μου, οὐ μὴ πίνω αὐτό*; Πιεῖν δὲ ἦν τὸ ποτήριον, πληρῶσαι τὴν διακονίαν, καὶ πᾶσαν τοῦ πειρασμοῦ τὴν οἰκονομίαν, ἀνδρείως ἐχόμενον τοῦ Πατρὸς ἐλομένου διανύσαι, καὶ ὑπερβῆναι τὰ δεινὰ· τὸ δέ, *Τί με ἐγκατέλειπες*; ἦν ἄρα οἷς προηξίωσεν ἀκόλουθον. Τί μοι μέχρι νῦν ὁ θάνατος συνέζευκται, καὶ οὕτω τὸ ποτήριον περιφέρω; Ταύτην τοῦ Σωτῆρος τὴν διάνοιαν ἐν τῇ συντόμῳ φωνῇ τεκμαιρόμαι γεγενημένην.

Καὶ ἀληθῆ γε ἔλεγεν (13), καὶ οὐκ ἐγκαταλείπεται. Ἀλλ' εὐθύς ἐξέπιεν, ὡς ἤξιωσε, καὶ παρελήλυθε. Καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ τὸ παρενεχθὲν ὄξος αὐτῷ γεγενηναι σύμβολον. Ὁ γὰρ ἐντροπίας οἶνος διεσθμαινεν ἰσως τὴν ὀξείαν αὐτοῦ τροπὴν καὶ μεταβολὴν, ἣν κατεδέξατο, ἀντὶ τοῦ πάθους τὴν ἀπάθειαν, καὶ ἀντὶ τοῦ θανάτου τὴν ἀθανασίαν, καὶ ἀντὶ τοῦ κρίνεσθαι τὸ κρίνειν, ἀντὶ τοῦ τυραννείσθαι τὸ βασιλεύειν μεταλαβίων. Ὁ τε γὰρ σπόγγος, ὡς οἶμαι, τὴν ἔλκην δι' ὅλου τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν αὐτῷ γενομένην ἀνάκρασιν ἐνέφηνε· καὶ ὁ κάλαμος τὸ βασιλείον ἀνάκτρον, καὶ τὸν θεῶν νόμον ὑπέφηνεν. Ὁ δὲ ὕσσωπος τὴν ζωτικὴν καὶ σωτήριον ἔγερσιν αὐτοῦ, δι' ἧς καὶ ἡμᾶς ὑγια (14) ἔδειξεν.

Στιχ. μγ'. *Ὁρῆθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν.*

Στιχ. μδ'. *Καὶ γερόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτερέσσον προσηύχετο. Ἐγέρετο δὲ ὁ ἰδρώς αὐτοῦ, ὡς οἱ θρόμβοι (15) οἱ καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν.*

Παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν σφόδρα λυπουμένων καὶ ἀγωνιῶντων, *αἱματος ἰδρωσις*· ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν πικρῶς ὀδυρομένων, *αἱματα κλάσει*. Ὅτι ὡσεὶ θρόμβοι αἱματος εἰπών, οὐ θρόμβους ἰδρώτος ἀπεφάνητο αἱματος. Θύ γὰρ ἂν καθ' ὁμοιότητα τούτων εἰρηκε γενέσθαι τοὺς ἰδρώτας. Τοῦτο γὰρ ὡσεὶ θρόμβοι παρίστησι. Θέλων δὲ μάλλον δηλῶσαι, ὡς οὐχὶ λεπταῖς τισὶ νεαῖσι, καὶ οἷον ἐνδείξεως χάριν ἐπιφαινομέναις, τὸ δεσποτικὸν ἐνοτίζετο σῶμα, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἀδρῶν σταγόνων δίκην ὅλον τοῖς ἰδρώσι περιεσπάζετο, τοὺς τῶν αἱμάτων θρόμβους εἰς εἰκόνα τοῦ γεγεννημένου παρείληφεν. Ἐδήλου δὲ ἄρα ὡσπερ καὶ διὰ τῆς ἐντεταμένης προσευχῆς, καὶ τῆς πολλῆς ἀγωνίας, οὕτω καὶ διὰ τῆς τῶν ἰδρώτων παχύτητος, ὡς φύσει καὶ ἀληθῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιδείξει καὶ φαντασίᾳ, ἀνθρωπὸς τε ἐχηρημάτισεν ὁ Σωτὴρ, καὶ τοῖς φυσικοῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀδιαβλήτους ὑπηρετήσατο πάθει. Τὸ μέντοι, *Ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν*, ἐν τούτοις

(15) Deest αἱματος, ut patet ex sequentibus.

θηλοῖ, ἐκούσιον εἶναι τὸ πάθος· καὶ ἔτι, ὡς ἄλλη μὲν ἢ τιθεμένη καὶ λαμβανομένη ψυχὴ, ἄλλη δὲ ἢ τιθεῖσα καὶ λαμβάνουσα θεότης. (Ἄλλην δὲ καὶ ἄλλην ἔφη, οὐκ εἰς δύο πρόσωπα διαιρῶν, ἀλλὰ τῶν δύο φύσεων δεικνύς τὸ διάφορον (16).) Καὶ ὡσπερ σαρκὶ τὸν θάνατον ὑπημέλινα· ἐκόν, ἐν αὐτῇ τὴν ἀφθαρσίαν ἐφύπευσεν, οὕτω καὶ τὸ τῆς δουλείας (17) βουλήσει προσηγάμενος πάθος, αὐτῇ τὸ θάρσος καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνέσπειρεν, ἐξ ἧς τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτὸν πρὸς τοὺς τοῦ μαρτυρίου μεγάλους ἄθλους ἐνεύρισε. Ταῦτη τοι καὶ θρόμβοι ἰδρώτος αὐτοῦ παραδόξως οἷα σταγόνες αἵματος ἀπέβρεον, ἵνα τῆς ἡμετέρας φύσεως ὡσπερ ἀναξηράνη καὶ ἐξοικίσθη τὴν τῆς δειλίας πηγὴν. Ἐπεὶ εἰ μὴ τοῦτο ἦν ὡς ἐν μυστηρίῳ πραττόμενον, οὐδὲ ἢ (18) σφόδρα δειλότατος τις καὶ ἀγενέστατος ὑπῆρχεν, αἵματος ἔμελλεν νοτίσιν ἐξ ἀγωνίας μόνον ὡσπερ ἰκμάσιν ἰδρώτος παρὰ φύσιν ὑγραίνεσθαι.

Τοιοῦτόν ἐστι κάκειον τὸ εἰρημένον, ὡς ἄγγελος ἦν παρεστηκώς τῷ Σωτήρι, καὶ ἐνισχύων αὐτόν. Καὶ τοῦτο γὰρ τῆς περὶ ἡμᾶς ἐνεκεν οικονομίας ἐπράττετο. Τῶν γὰρ ὑπὲρ εὐσεβείας ἀγώνων οἱ ἄθλειν μέλλοντες τοὺς ἱεροῦς ἄθλους, ἀγγέλους ἐξ οὐρανοῦ ἐπικουροῦντας αὐτοῖς ἔχουσι. Τάχα δὲ τὸ· Πάτερ, παρένεργε τὸ ποτήριον, οὐκ ὡς δεδιώς τὸν θάνατον ἔφησεν, ἀλλ' ἵνα διὰ τούτων προσκαλέσθαι τὸν διάβολον πῆξαι αὐτῷ τὸν σταυρόν. Ῥήμασι δολεροῖς ἠπάτησεν ἐκεῖνος τὸν Ἀδάμ· ῥήμασι θεϊκοῖς ἀπατηθῆτω ὁ δολερός. Ἄλλ' οὐδὲ ἄλλο θέλημα τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἄλλο τοῦ Πατρὸς. Ὁ γὰρ θέλων ὁ θέλει ὁ Πατήρ, εὐρίσκειται ἔχων τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς. Σχήματι οὖν λέγει, μὴ τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ σόν. Οὐ γὰρ θέλει αὐτὸ παρενεχθῆναι, ἀλλὰ τῷ βουλήματι τοῦ Πατρὸς ἀναπέμπει τὸ ἐκ τοῦ πάθους κατόρθωμα, ὡς ἀρχὴν τιμῶν τὸν Πατέρα. Εἰ γὰρ γνώμην τὴν διάθεσιν καλοῦσιν οἱ Πατέρες· γίνεται δὲ διάθεσις πρὸς τὸ κρυβέν ἐμφρόνως ὡς ἀπὸ τῆς βουλευσεως· πῶς φασί τινες τὸν Κύριον, τὸν ὑπὲρ ταῦτα πάντα, θέλημα φέρειν γνωμικόν; ἢ δῆλον, ἐξ ἀλογίας.

Στιχ. με'. Καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητάς, εὔρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης.

Στιχ. μς'. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί καθεύθετε; ἀναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.

Καὶ γὰρ ἀδύνατον, μάλιστα μὲν ἰσως παντὶ ἀνθρώπῳ, τὸ παντελῶς ἄγευστον χαλεποῦ τινος διαμειναι· Ὁλος γὰρ, φησὶν, ὁ κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται· καὶ· Τὸ πλεον τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀνθρώπου, κόπος καὶ πόνος. Ἀλλὰ τί διενήνοχεν, ἰσως ἐρεῖς, τὸ πειραθῆναι καὶ τὸ εἰς πειρασμόν ἐμπεσεῖν, ἦτοι εἰσελθεῖν; Ὁ μὲν γὰρ ἤττηθεις ὑπὸ τοῦ πονηροῦ· ἤττηθῆσεται δὲ εἴπερ μὴ ἀγωνίζοιτο, ὑπερασπίζει δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Θεός· εἰς πειρασμόν εἰσῆλθε, καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπ' αὐτόν, ὡσπερ ἀχθεὶς αἰχμάλωτος. Ὁ

¹⁶ Marc. xiv, 36. ¹⁷ I Joan. v, 19. ¹⁸ Psalm. lxxxix, 40.

(16) Quæ () inclusimus, verba habentur auctoris Catechæ.

A in his ostendit, voluntariam esse passionem : præterea, quod alla quidem sit posita et sumpta anima, alia vero ponens et sumens divinitas. (Aliam atque aliam dixit, non in duas personas dispescens, sed duarum naturarum indicans discrimen.) Et quemadmodum carne mortem sponte sustinens, in ipsa incorruptibilitatem plantavit : sic etiam voluntate timentis tristitiæque passionem admittens, per eam in ipsum, ad martyrii magna certamina corroboravit. Propterea etiam grummi sudoris ejus stupendum in modum quasi guttæ sanguinis defluebant, ut nostræ naturæ quodammodo arcfaceret et extruderet ignaviæ fontem. Nam si hoc tanquam mysterio factum non fuisset ; ne si quidem ignavissimus meticulosissimusque fuisset, sanguinis stillis ex agonia duntaxat, tanquam guttis sudoris, contra naturam perfundendus fuisset.

Tale est et illud quod dicitur, quia angelus assisterat Salvatore, et confortabat eum. Etiam istud enim dispensationis nostræ gratia fiebat. Qui enim pro religione subituri sunt quasi sacra agonia certamina, angelos habent de cœlo opem ferentes ipsis. Facile etiam illud : Pater, transfer calicem ¹⁶, non tanquam metuens mortem dixit, sed ut per hæc provocaret diabolum, ut figeret sibi crucem. Verbis dolosis fefellit ille Adam : verbis divinis decipiatur fraudulentus. Sed non est alia voluntas Filii, et alia Patris. Qui enim vult quod vult Pater, invenitur habere voluntatem Patris. Per figuram igitur dicit, non mea, sed tua ; non enim vult calicem transferri, sed voluntati Patris defert perfectum passionis officium, tanquam principium Patrem honorans. Si enim sententiam vocant Patres animi affectionem, contingit vero affectio ad id quod occultum est prudenter tanquam a consilio : quomodo dicunt quidam Dominum qui super hæc omnia est, voluntatem ferre sententiosam ? Certe, ut patet, ex rationis defectu.

V. 45. Et surgens ab oratione, veniens ad discipulos, invenit eos dormientes a tristitia.

V. 46. Et dixit eis : Quid dormitis ? surgentes orate, ut non intretis in tentationem.

D Impossibile enim est, præsertim fortasse omni homini, manere prorsus inexpertum rei alicujus molestioris. Totus enim, ait, mundus in maligno positus est ¹⁷ ; et : Pars maxima dierum hominis labor et molestia ¹⁸. At dices fortasse, Quid differunt tentari, et in tentationem incidere vel ingredi ? Qui victus est a maligno ; vincetur autem, si non pugnet, et protegat eum Deus ; is in tentationem incidit, et in tentationem intravit, et est in ea, et sub ipsa, tanquam ductus captivus. At qui resistit et

(17) Forte δειλίας.
(18) Et.

ευστινέη, tentatur ille quidem, non tamen in tentationem intravit vel incidit. Elevatus est enim Jesus a spiritu, non ut in tentationem intraret, sed ut tentaretur a diabolo ²². Nec Abraham in tentationem intravit, sed neque in tentationem induxit eum Deus, sed tentavit; non impulsit autem eum in tentationem. Quin et Dominus ipse tentabat discipulos. Malignus tentans, in tentationes attrahit, quippe tentator malorum. Deus vero tentans, tentationes affert ut intemptabilis malorum. Deus enim, inquit, *intemptabilis est malorum* ²³. Diabolus in interitum trahens vim adhibet: at Deus in salute exercens manuducit.

V. 47. *Adhuc eo loquente, ecce turba, et qui dicebatur Judas, unus de duodecim, accessit ad eos, et appropinquavit Jesu, osculans eum.*

V. 48. *Jesus vero ait illi: Juda, osculo Filium hominis tradis?*

O tolerantiam Domini, qui et osculatus est proditorem, et osculo meliora protulit verba! Non enim dixit: O sceleste, et scelestissime, et proditor! bascine nobis vices rependis tanti beneficii? Sed quomodo ait? *Juda*, proprium nomen usurpans, quod miserantis erat potius et revocantis, quam succensentis. Et non dixit: Magistrum tuum, Dominum, benefactorem, sed, Filium hominis, id est, mansuetum, mitem: si enim magister non fuisset, nec Dominus, nec benefactor; hominem tam sincere, tam mansuete erga te affectum, ut in tempore proditionis te ipse osculatus fuerim, et quidem cum osculum symbolum proditionis esset, hunc, inquam, prodis? Benedictus es, Domine! quantæ tolerantiae, quantæ humilitatis exemplum nobis fuisti! quin et ut ne deseramus consilium erga fratres, tametsi nihil amplius ex nostris verbis contingat, hoc ipsum exemplar edidit Dominus.

Quemadmodum enim vulnera incurabilia, neque austerioribus pharmacis, neque dulcioribus sanari possunt: ita etiam anima, ubi semel captivata fuerit, seipsamque tradiderit cuicumque flagitio, nec velit quod sibi prosit attendere; quamvis infinita quis auribus ejus insonet, nihil profuit. Sed perinde atque mortuos auditus haberet, nullum ex admonitione recipit emolumentum: non quia non potest, sed quia non vult. Hoc et in Juda contigit. Christus tamen, quamvis hæc omnia præsciret, non omisit ab initio ad finem exhibere quæcunque ex seipso erant. Quæ et nos scientes, oportet ut corrigamus semper qui negligentes sunt, quamvis nullum ex consilio nostro emolumentum sequatur.

²² Matth. iv, 1. ²³ Jacob. i, 13.

(19) Confer Chrysostomum.

(20) Confer Chrysostomum.

(21) Deest λαθῆναι δύναται, vel quid simile, et le-

μὴν εἰς πειρασμὸν εἰσῆλθεν, ἥτις ἐνέπεσεν. Ἀνήχθη γὰρ ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος, οὐκ εἰς πειρασμὸν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ πειραθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου. Καὶ ὁ Ἀβραάμ οὐκ εἰς πειρασμὸν εἰσῆλθεν, ἀλλ' οὐδὲ εἰς πειρασμὸν αὐτὸν ἤγεν ὁ Θεός, ἀλλὰ ἐπειράζεν· οὐκ ἐνέβαλε δὲ αὐτὸν εἰς πειρασμὸν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἐπειράζε τοὺς μαθητάς. Ὁ μὲν γὰρ πονηρὸς πειράζων εἰς τοὺς πειρασμοὺς καθέλκει, οἷα πειραστής κακῶν. Ὁ δὲ Θεὸς πειράζων τοὺς πειρασμοῖς περιφέρει, ὡς ἀπειραστός κακῶν. Ὁ γὰρ Θεός, φησὶν, ἀπειραστός ἐστὶ κακῶν. Ὁ μὲν γὰρ διάβολος ἐπὶ δλεθρον ἔλκων βιάζεται, ὁ δὲ Θεὸς ἐπὶ σωτηρίας γυμνάζων χειραγωγεῖ.

Στιχ. μζ'. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ ὄχλος, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας, εἰς τῶν δώδεκα, προσήρχετο αὐτούς, καὶ ἤγγισεν τῷ Ἰησοῦ, φιλήσας αὐτόν.

Στιχ. μη'. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ Ἰούδα, φιλήματι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;

Βαβαὶ τῆς ἀνεξικακίας τοῦ Δεσπότη, τοῦ καὶ φιλήσαντος τὸν προδότην, καὶ τοῦ φιλήματος ἀπαλώτερα ῥήματα φθεγγαμένου! Οὐ γὰρ εἶπεν· Ὁ μιστὸς καὶ παμμίαιρος καὶ προδότα, ταύτας ἡμῖν ἀποδίδως τὰς ἀμοιβὰς τῆς τοσαύτης εὐεργεσίας; Ἀλλὰ πῶς (19); Ἰούδα, τὸν κύριον ὄνομα τιθεὶς, ὃ μᾶλλον ταλανίζοντος ἦν καὶ ἀνακαλοῦντος, ἢ ὀργιζομένου. Καὶ οὐκ εἶπε· Τὸν διδάσκαλόν σου, τὸν Δεσπότην, τὸν εὐεργετην, ἀλλά, τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦτέστι τὸν ἡμέτερον, τὸν πρῶτον· εἰ γὰρ μὴ διδάσκαλος ἦν, μηδὲ Δεσπότης, μηδὲ εὐεργέτης· τὸν οὕτω ἀπλάστως, τὸν οὕτω ἡμέτερος πρὸς σὲ διακειμένον, ὡς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προδοσίας σε φιλεῖν, καὶ ταῦτα τοῦ φιλήματος συμβόλου τῆς προδοσίας ὄντος, τοῦτον παραδίδως; Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· πόσης ἀνεξικακίας, πόσης ταπεινοφροσύνης ὑπόδειγμα ἡμῖν γέγονας! Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ μὴ ἀφίστασθαι τῆς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς συμβουλῆς, κἂν μηδὲν πλέον ἐκ τῶν ἡμετέρων ῥημάτων γίνηται, ὑπόδειγμα τοῦτο πεποίηκεν ὁ Δεσπότης.

(20) Καθάπερ γὰρ τὰ ἀνάτα τῶν τραυμάτων, οὐδὲ τοῖς αὐστηροῖς τῶν φαρμάκων, οὐδὲ τοῖς γλυκαίνειν αὐτὰ δυναμένοις (21)· οὕτε καὶ ψυχῇ, ἐπειδὴν ἄπαξ αἰχμάλωτος γένηται, καὶ ἑαυτὴν ἐπιδῶ ὀτιοῦν (22) πλημμελήματι, καὶ μὴ βούληται τὸ ἑαυτῆς συμφέρον συνιδεῖν, κἂν μυρία τις ἐνηχῆ, οὐδὲν κερδαίνει. Ἀλλὰ καθάπερ νεκρὰς ἀκοὰς κεκτημένη, οὐδεμίαν ἀπὸ τῆς παραινέσεως δέχεται τὴν ὠφέλειαν· οὐκ ἐπειδὴ μὴ δύναται, ἀλλ' ἐπειδὴ μὴ βούλεται. (23) Τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰούδα γέγονεν. Ὁ ἐξ Ἰησοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προειδὼς, οὐ διέλιπεν ἐξ ἀρχῆς μέχρ' ἑλθούσης τῆς παρ' ἑαυτοῦ πάντα ἐπιδεικνύμενος. Ἄ καὶ ἡμῶν εἰδόντων ῥυθμίζειν χρῆ τὸς ἡμελημένους διαπαντός, κἂν μηδὲν ἐκ τῆς συμβουλῆς γίνηται κέρδος.

gendum videtur οὕτω pro οὔτε.

(22) Forte ὀτιοῦν.

(23) Confer. Chrysost., conc. 1, de Lazaro, 1, 716.

(24) Οὐκ ἄλλότριος ὁ Υἱὸς τῆς φύσεως τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ὁμοφυῆς τε καὶ ὁμοούσιος.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Καὶ φυτὸν ἀπὸ ῥίζης ἀνελθὸν, ἕτερον μὲν ἔστι τοῦ ἔθεν ἐδλάσθησεν· ἔστι δὲ ἐκεῖνη ὁμοφυῆς. Καὶ ποταμὸς ἀπὸ πηγῆς ῥέων, ἕτερον μὲν ἔστι παρ' αὐτῆν. Μῆτε γὰρ ποταμὸν πηγὴν, μῆτε τὴν πηγὴν ποταμὸν λέγεσθαι· ἔν δὲ ἀμφοτέρω ὑπάρχειν ὁμολογοῦμεν [ἔστι] κατὰ τὴν φύσιν, καὶ ὁμοούσια· καὶ τὴν μὲν πηγὴν, οἰονεὶ πατέρα νοεῖσθαι, τὸν δὲ ποταμὸν εἶναι, τὸ ἐκ τῆς πηγῆς γεννώμενον.

(24) Ex *Panoplia Euthymii Zigabeni* in cod. ms. xix Nanianæ biblioth. Confer nostræ *Bibl.* tom. III, p. 497, a.

Δ Quod non sit alienus Filius a natura Patris, sed connaturalis et consubstantialis.

DIONYSII ALEXANDRINI.

Planta ex radice germinans, alia quidem est ab eo unde germinavit, est tamen illi connaturalis. Fluvius item a fonte fluens, aliud est ab eo. Neque enim fluvium fontem, neque fontem fluvium dici fas est. Unum vero utraque esse confitemur secundum naturam, et consubstantialia: fontemque quasi patrem mente concipi, fluvium vero esse quod ex fonte nascitur.

Fragmentum Dionysii Alexandrini multo longius et plenius quam est Græce in Gallandii Bibliotheca t. XIV, append. p. 115 (supra, col. 1589), et Latine apud Corderium Cat. in Luc. cap. xii, 42, seq., nec non apud Catenam Latin. divi Thomæ loc. cit. In illis enim per excerpta, in nostro autem codice integer est Dionysius.

(Ex codice Vat. 1611, fol. 291, ubi magna Nicetæ Catena in Lucam (1).)

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν εἰρήσῃω περὶ τοῦ θελήματος· τὸ γέ μὲν παρελθέτω τὸ ποτήριον, οὐκ ἔστι μὴ δὲ προσελθέτω ἢ ἐγγισάτω μοι· τὸ γὰρ παρερχόμενον, πάντως κατ' ἐκείνον γίνεται πρότερον, καὶ πρόσσειν αὐτῷ ὅπερ παρέρχεται· εἰ γὰρ μὴ πλησιάσοι, οὐδ' ἂν παρέλθοι· ὡς γοῦν ἤδη παρόντος αισθόμενος, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀθμονεῖν καὶ ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι· καὶ ὡς ἐγγὺς ὢν, καὶ προκείμενον, οὐχ ἀπλῶς φησὶ τὸ ποτήριον, ἀλλὰ δαίκενσι τοῦτο· ὡς οὖν τὸ παρερχόμενον, οὔτε ἀπρόσιτόν ἐστιν οὔτε καταμένον, οὕτω καὶ ὁ Σωτὴρ ἠρέμα καὶ ἐξ ἐπιπολῆς προσελθόντα τὸν πειρασμὸν, καὶ κούφος προσομιλήσαντα, παρωσθῆναι τὴν πρώτην ἀξιοί· καὶ τοῦτο πρῶτον εἶδος ἔστι τοῦ μὴ εἰς πειρασμὸν ἐμπσεῖν· ὅπερ συμβουλεύει καὶ τοῖς ἀσθενεστέροις προσεύχασθαι· τὸ, τὸν μὲν πειρασμὸν προσελθεῖν· δεῖ γὰρ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα, αὐτοὺς δὲ μὴ εἰς τὸν πειρασμὸν πεσεῖν· ὁ δὲ τελειότατος τοῦ μὴ εἰς πειρασμὸν ἐστὶν εἰσελθεῖν τρόπος, ὅνπερ αἰτεῖ δευτέρον οὐχ ἀπλῶς· Οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σὺ· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπειραστός ἐστὶ κακῶν· θέλει δὲ τὰ ἀγαθὰ διδόναι ἡμῖν ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν· τὸ μὲν οὖν θέλημα αὐτοῦ τὸ τέλειον, αὐτὸς ἀγαπητὸς ἠπίστατο· καὶ τοῦτο ἐληλυθέναι πολλάκις φησὶ ποιήσαν, οὐ τὸ αὐτοῦ, τουτέστι τὸ τῶν ἀνθρώπων· οἰκιοῦται γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων, ὡς γενόμενος ἄνθρωπος· διόπερ καὶ τότε, τὸ μὲν ἑαυτοῦ, τὸ ἔλαττον, παραιτεῖται ποιεῖν· αἰτεῖ δὲ τοῦ Πατρὸς τὸ μείζον γενέσθαι τὸ θεῖον θέλημα, ὅπερ πάντως κατὰ τὴν θεότητα, ἔν θελήματι ἐστὶ τὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς· τὸ γὰρ Πατρὶδὸν θέλημα, τὸ διὰ πειρασμοῦ παντὸς ἐπισκῆφαντος διελθεῖν, διάγοντος αὐτὸν θαυμασίως αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς, μὴ μέχρι τοῦ πειρασμοῦ, μηδὲ εἰς αὐτὸν εἰσ-

ελθεῖν, ἀλλ' ὑπεράνω τοῦ πειρασμοῦ καὶ μετ' αὐτὸν γενέσθαι· ὅπως δὲ οὐδὲ ἀδύνατον οὐδὲ ἀπρακτον οὐδ' ὑπεναντίον τῷ βουλήματι τοῦ Πατρὸς τὸν Σωτῆρα αἰτεῖν· ἔστι δὲ δυνατόν, ὡς ὁ Μάρκος ἀπεμνημόνευσε λέγοντος αὐτοῦ· Ἄββ ὁ Πατὴρ, πάντα σοὶ δυνατά· καὶ δυνατὰ εἰ βούλοιο, ὡς Λουκᾶς φησὶν αὐτὸν εἰρηκεῖναι· Πάτερ, εἰ βούλει, παρενεγκε τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· τὸ οὖν Πνεῦμα ἄγον εἰς τοὺς εὐαγγελιστάς κατανεμηθὲν, τὴν πᾶσαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν διάθεσιν ἐκ τῆς ἐκάστου φωνῆς συντίθησιν· οὔτε γὰρ τι αἰτεῖται παρὰ τοῦ Πατρὸς ὁ μὴ ὁ Πατὴρ βούλεται· τὸ γὰρ εἰ βούλει, ὑποταγῆς καὶ ἐπιεικείας ἐστίν, οὐκ ἀγνοίας οὐδὲ ἀμφιβολίας ἦν δῆλωμα· ὥσπερ καὶ ἡμεῖς εὐθάρμεν παρὰ Πατρὸς ἢ ἀρχόντος ἢ διδασκάλου ἢ τινὸς ὧν θεραπεύομεν ἀξιοῦντες τι τῶν ἐκείνῳ καταθυμῶν λέγειν, Εἰ σοὶ φίλον, οὐχ ὡς ἀμφιγνοοῦντες· οὕτως καὶ ὁ Σωτὴρ ἔλεγεν εἰ βούλει· οὐχ ἕτερον τι βουλόμενον εἰδῶς, εἶτα τοῦτο πυνθανόμενος, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰδῶς ὅτι βούλεται παρενεγκεῖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ποτήριον, ἠπίστατο δικαίως ὁ βούλεται δυνατὸν αὐτῷ· διὰ τοῦτο ἢ ἐτέρα Γραφή φησὶ· Πάντα δυνατὰ σοὶ· καὶ τοῦτο πάντως τὸ εἰκτὸν καὶ ταπεινόφρονό Ματθαῖος διαγράφει, εἰ δυνατὸν ἐστὶ, λέγων· εἰ γὰρ μὴ οὕτως ἀρμόσαιμεν τὴν διάνοιαν, τάχα τινὲς ἐκδέξοιντο ἄσεβῶς τὸ, εἰ δυνατὸν ἐστὶν· ὡς τινὸς ὄντος ἀδύνατον τῷ Θεῷ ποιῆσαι, πλην μόνου οὐ μὴ βούλεται· οὐκ αὐθέκαστον οὖν, οὐδὲ αὐτῷ μόνῳ δοκούσαν ἢ ἀντικειμένην τῇ βουλή τῷ Πατρὸς ἐποιεῖτο τὴν ἀξίωσιν, ἀλλὰ καὶ τῷ Θεῷ συνδοκῶσαν. Καὶ μὴν φῆσει τίς, ὅτι ἀναγκάζεται καὶ μετανοεῖ, καὶ ἕτερον εὐθὺς οὐ τὸ πρότερον αἰτεῖ, οὐκέτι τὸ αὐτοῦ κρατῶναι· τὸ δὲ τοῦ Πατρὸς ἴσθησι βούλημα· ναί· ἀλλ' οὐκ ἀνὸν ἑτέρου πάντη πράγματος ἑτέρου μεταλαμβάνει.

(1) Ματ, *Bibliotheca nova*, VI, 1, 165.

ἑτέραν καὶ ἀλλοίωτερον τρόπον τρώπον ἀσπάζεται· ἀντὶ τοῦ μικροτέρου καὶ ἀπαρέσκειν αὐτῷ δοκοῦντος, τὸν μείζονα καὶ θαυμασιώτερον ἐπιμετροῦμενον ὑπὸ τοῦ Πατρὸς· παρελθεῖν μὲν γὰρ πάντως αἰτεῖ τὸ ποτήριον· Πλὴν, οὐχ ὡς ἐγώ, φησὶ, θέλω, ἀλλ' ὡς σὺ· ὠδίνει μὲν ἑκατέρως παρελθεῖν, ἄμεινον δὲ ὡς ὁ Πατήρ βούλεται· οὐ γὰρ τὸ μὴ παρελθεῖν ἀντὶ τοῦ παρελθεῖν μετήτησεν, ἀλλὰ πικρομένου τοῦ παρελθεῖν, ὡς ὁ Πατήρ βούλεται τοῦτο γενέσθαι μεταλαμβάνει· διττῆ γὰρ ἡ τοῦ παρερχομένου δύναμις ἐστίν· ἢ παραφανὲν ἢ προσαφάμενον εὐθύς διωχθὲν, ἢ παραδραμὸν, οἴχεσθαι· ὡσπερ οἱ παραξέοντες ἀλλήλους δρομεῖς· ἢ συμβιδῶσαν καὶ διατριψάν καὶ προσκαθίσαν καθάπερ ληστρικὸν ἢ στρατόπεδον· εἶτα ἠττηθὲν καὶ λαθὼν μόλις ἀπρακτον ἀπελθεῖν· εἰ μὲν γὰρ ἔλοιεν, οὐ γὰρ παρεληλύθασι, ἀλλὰ συναπήγαγον ἑαυτοῖς οὐς ἐχειρώσαντο· εἰ δὲ κρατήσῃ μὴ δυνήθειεν, καταισχυνθέντες παρέρχονται· ἐβούλετο μὲν γὰρ κατὰ τὸν πρότερον τύπον ἔλθειν εἰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἐν τάχει ποθὲν, ῥᾶστα καὶ τάχιστα παρελθεῖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ποτήριον· ἀλλ' ἅμα τε εἶπε, καὶ παραχρῆμα ἐπεβρόσθει· κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὸ τῆς Πατρικῆς θεότητος, ἀσφαλεστέραν ποιεῖται τὴν αἴτησιν· καὶ οὐκέτι οὕτω βούλεται, ἀλλ' ὡς ἀρέσκει τῷ Πατρὶ ἐνδόξως καὶ καρτερῶς καὶ πλήρως ποθεν· τοῦτο γὰρ ἤκουσεν Ἰωάννης αὐτοῦ λέγοντος, ὃ τὰ μεγαλειότατα καὶ θεϊότατα τῶν τοῦ Σωτῆρος λόγων καὶ ἔργων ὑπομνηματισάμενος· *Τὸ ποτήριον ὃ δέδωκε μοι ὁ Πατήρ μου, οὐ μὴ πίνω αὐτό*· πίνει δὲ ἦν τὸ ποτήριον, πληρῶσαι τὴν διακονίαν καὶ πᾶσαν τοῦ πειρασμοῦ οἰκονομίαν ἀνδρείως, ἐχόμενον τοῦ Πατρὸς ἐλομένου διανύσαι καὶ ὑπερῆναι τὰ δεινά· ἐκεῖνος γὰρ δι' ὧν αὐτὸς ἤξiou ταῦτα καταλιμπάνων· παρέρχεσθαι γὰρ λέγεται ἑκάτερον ἀφ' ἑκατέρου· καὶ τὸ μένον, τοῦ ἀπίοντος· καὶ τὸ ἀπίον, τοῦ μένοντος· Ὁ δὲ Ματθαῖος σαφέστατα ἐδήλωσεν, ὅτι παρελθεῖν μὲν τὸ ποτήριον ἦται, μὴ μὴν ὡς αὐτὸς, ἀλλ' ὡς ὁ Πατήρ ἐβούλετο τοῦτο γενέσθαι ἤξiou. Ἀρμοστέον ἀκολουθῶς καὶ τὰ διὰ Μάρκου καὶ Λουκᾶ ῥήματα· ὃ μὲν γὰρ Μάρκος, *'Αλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, φησὶν, ἀλλὰ τί σὺ θέλεις*· ὃ δὲ

Sequens quoque fragmentum, quod satis connectitur cum præcedente de Christo orante in Gethsemani Luc. xxii, 46, post textum: Προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσελθῆτε εἰς πειρασμόν, nonnisi mutilatum et brevius extat apud prædicium Gallandium loc. cit. p. 117. En autem integrum, ut ab auctore provenit, in prædicto Vat. cod. 1611, f. 292 b (col. 1593).

Διονυσίου Ἀλεξανδρείας. Ὁπερ καὶ αὐτὸς προσήυχετο, πολλάκις πίπτων ἐπὶ πρόσωπον· καὶ δι' ἀμφοτέρων τὸ μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν αἰτῶν· τοῦ τε, *εἰ δυνατὸν παρελθέτω τὸ ποτήριον*· καὶ τοῦ, *οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σὺ*· τὸ γὰρ μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν ἔλεγε, καὶ τοῦτο ἦται, οὐ τὸ μηδὲ ὅπως πειραθῆναι περιστάσεως, ἦν ἐν δυσχερίᾳ τινὶ μὴ γενέσθαι καθάπεξ· καὶ γὰρ ἀδύνατον μάλιστα μὲν ἴσως καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ τὸ παντελῶς ἀγευστον χαλεποῦ τινος διαβῶναι· ὅλος γὰρ, φησὶν, ὁ κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κείται· καὶ τὸ πλεόν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀν-

θρώπου, κόπος καὶ πόνος, ὡς καὶ αὐτοὶ λέγουσιν· ὀλίγος ἐστὶ καὶ λυπηρὸς ὁ βίος ἡμῶν· ἀλλ' οὐδὲ εἰκὸς ἦν αὐτὸν κελεύειν εὐχεσθαι, μὴ πληροῦσθαι τὴν ἀρὰν τὴν λέγουσαν· *'Επικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λίπαις σαγῆ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου*· ἢ τὸ· *Γῆ εἰ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ*· δι' ἣν, καὶ ποικίλως αἱ θεῖαι Γραφαὶ τὸ περιπαθὲς τοῦ βίου δεικνῦσαι, κοιλιάδα κλαυθμῶνος αὐτὸν καλοῦσιν· μάλιστα δὲ τοῖς ἀγίοις ἐπαλλαγὴς ὁ κόσμος· πρὸς οὓς ἀθέμιτον αὐτῷ ψεύδεσθαι λέγοντι· *'Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔξετε*· καὶ ὁμοίως διὰ τοῦ προφήτου·

ρασμὸν εἰσελθεῖν λέγειν αὐτὸν ὑπολαμβάνω, τὸ ρυσθῆ-
 ναι μὲν, κατὰ τὸν προφήτην, τῶν θλιψέων· Ἐκ πασῶν
 γὰρ αὐτῶν, φησὶ, ρύσεται αὐτούς ὁ Κύριος· ὡς δὲ τὸ
 αὐτοῦ ῥῆμα ὑπισχνεῖται κρατῆσαι τῶν θλιψέων καὶ
 τῆς νίκης ἧς ὑπὲρ ἡμῶν ἐνίκησε, μετασχεῖν· μετὰ
 γὰρ τὸ εἰπεῖν, Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἐπήγαγεν·
 ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ ἐνίκησα τὸν κόσμον· καὶ προσεῦ-
 χεσθαι δὲ πάλιν ἐδίδασχε μὴ ἐμπσεῖν εἰς πειρασμὸν·
 καὶ δὴ καὶ μὴ εἰσερέγκης ἡμῶς εἰς πειρασμὸν· τοῦ-
 ἔστι μὴ ἐάσης ἡμᾶς ἐμπσεῖν εἰς πειρασμὸν· ὅτι δὲ
 τοῦτο ἦν οὐ τὸ μὴ πειρασθῆναι, ρυσθῆναι δὲ ἀπὸ τοῦ
 πονηροῦ, προσέθηκεν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πο-
 νηροῦ· καὶ τί διενήνοχεν, ἰσως ἐρεῖς, τὸ πειρασθῆναι,
 καὶ τὸ εἰς πειρασμὸν ἐμπσεῖν ἦτοι εἰσελθεῖν; Ὁ μὲν
 γὰρ ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, ἠττηθήσεται δὲ εἰ
 μὴ ἀγωνίζοιτο, ὑπερασπίζοι δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Θεός, εἰς

καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπ' αὐτὸν ὡσπερ ἀχθεὶς
 αἰχμάλωτος· ὁ δὲ ἀντιστῶν καὶ ὑπομείνας, πεπε-
 ρασται μὲν οὗτος, οὐ μὴν εἰς πειρασμὸν εἰσῆλθεν
 ἦτοι ἐνέπεσεν· ἀνήχθη γοῦν ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ Πνεύ-
 ματος, οὐκ εἰς πειρασμὸν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ πειρασθῆ-
 ναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου· καὶ ὁ Ἀβραὰμ οὐκ εἰς πει-
 ρασμὸν εἰσῆλθεν, ἀλλ' οὐδὲ εἰς πειρασμὸν ἦγεν αὐ-
 τὸν ὁ Θεός, ἀλλὰ ἐπειράζεν, οὐκ ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς
 πειρασμὸν· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἐπειράζε τοὺς μα-
 θητάς· ὁ μὲν γὰρ πονηρὸς πειράζων, εἰς τοὺς πει-
 ρασμοὺς καθέλκει, οἷα πειραστής κακῶν· ὁ δὲ Θεὸς
 πειράζων, τοὺς πειρασμοὺς παραφέρει ὡς ἀπειραστός
 κακῶν· Ὁ γὰρ Θεός, φησὶν, ἀπειραστός ἐστι κακῶν.
 Ὁ μὲν γὰρ διάβολος ἐπ' ἄβυσσον ἔλκων βιάζεται, ὁ δὲ
 Θεός ἐπὶ σωτηρίαν γυμνάζων χειραγωγεῖ.

Vidimus in fine primi fragmenti a Dionysio scriptum fuisse etiam in Evangelium Joannis. Reapse in cod. Vat. 1996, f. 78; pervelusto, sæc. ferme x, olim monasterii Cryptoferratæ, in Cat. inedita ad Jo. c. viii, 12, legitur ut nos infra ponimus.

Διονυσίου Ἀλεξανδρείας. Τὸ δὲ εἰμὶ, τὸ ἀδίων τῆς Β
 ὑποστάσεως σημαίνει· ἀπαύγασμα γὰρ ὡν φωτὸς
 ἀδίου, πάντως καὶ αὐτὸς ἀδιδίος ἐστίν· ὄντος γὰρ αἰε
 τοῦ φωτὸς, δῆλον ὡς ἐστὶν αἰε καὶ τὸ ἀπαύγασμα·
 τοῦτο γὰρ ὅ τι φῶς ἐστὶ τῷ καταυγάζειν νοεῖται,
 καὶ φῶς οὐ δύναται μὴ φωτίζον εἶναι· πάλιν γὰρ
 ἤλθομεν ἐπὶ τὰ παραδείγματα· εἰ ἐστὶν ἡμέρα,
 ἔστιν αὐγὴ· εἰ τοιοῦτον μηδὲν ἐστὶ, πολὺ γε δεῖ παρ-
 εἶναι ἥλιον· εἰ μὲν οὖν ἀδιδίος ἦν ὁ ἥλιος, ἀπαυστος

ἂν ἦν καὶ ἡμέρα· νῦν δὲ οὐ γὰρ ἐστὶν, ἀρξαμένου
 τε ἤρξατο, καὶ παυομένου παύεται· ὁ δὲ γε Θεὸς
 αἰώνιον ἐστὶ φῶς, οὔτε ἀρξάμενον οὔτε λήξον ποτε·
 καὶ σύνεστιν αὐτῷ τὸ ἀπαύγασμα ἕναρχον καὶ ἀειγε-
 νές· ὄντος οὖν αἰωνίου τοῦ Πατρὸς, αἰώνιος ὁ Υἱός
 ἐστὶ, φῶς ἐκ φωτὸς ὡν· φωτὸς μὲν οὖν ὄντος τοῦ
 Θεοῦ, ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἀπαύγασμα· Πνεύματος δὲ ὄν-
 τος, Πνεῦμα γὰρ, φησὶν, ὁ Θεός, ἀναλόγως πάλιν ὁ
 Χριστὸς ἀτμὶς λέλεκται.

Ex Vat. codice sumimus hoc Dionysii (Alexandrini. ut opinamur) fragmentum « De lapsis ad pœnitentiam recipiendis » quod detractum videtur ex ejus operibus « De pœnitentia, » quorum tria commemorat Hieronymus « De script. eccl. » cap. 69 (1).

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Νῦν δὲ τοῦναντίον ποιῶμεν ἡμεῖς· ὄν γὰρ ὁ
 Χριστὸς ἀγαθὸς ὡν ἐπὶ τὰ ὄρη πλανώμενον ἐπι-
 ζητεῖ, καὶ ἀποφεύγοντα προσκαλεῖται, καὶ εὐρεθέντα
 μόλις ἐπὶ τῶν ὤμων αἶρει, τοῦτον προσιώντα, θρα-
 σέως ἀπολακτιζόμεν· ἀλλὰ μὴ οὕτω κακῶς περὶ
 ἑαυτῶν βουλευόμεθα, μὴ δὲ εἰς αὐτούς ὠθώμεν τὸ
 ξίφος· οἱ μὲν γὰρ ἀδικεῖν τινὰς ἢ τοῦναντίον εὐερ-
 γετεῖν ἐπιχειροῦντες, ἐκείνους μὲν οὐ πάντως ἔδρα-
 σαν ὅπερ ἠθέλησαν, ἑαυτοῖς δὲ κακίαν ἢ ἀγαθότητα
 συνοικίσαντες, ἢ ἐθίων ἀρετῶν, ἢ ἀτιθέσων παθῶν

ἐκπλεοῖ ἐσονται· καὶ οὗτοι μὲν ἀγγέλων ἀγαθῶν
 ὄπαδοὶ καὶ ξυνοδοιπόροι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐκεῖ, ζῆν
 πάση εἰρήνῃ καὶ ἐλευθερίᾳ πάντων κακῶν, εἰς τὸν
 αἰε ὄντα αἰῶνα τὰς μακαριωτάτας ἀποκληρώσοντας
 λήξεις, καὶ μετὰ Θεοῦ αἰε ἐσονται τὸ πάντων ἀγαθῶν
 μέγιστον· οὗτοι δὲ ἀποπεσοῦνται τῆς θείας ἄμα καὶ
 τῆς ἑαυτῶν εἰρήνης, καὶ ἐνθάδε καὶ μετὰ θάνατον
 ἄμα τοῖς παλαμναίοις ἐσονται δαίμοσι· μὴ οὖν ἀπο-
 πεμπώμεθα τοὺς ἐπιστρέφοντας, ἀλλ' ἀσμένως δε-
 χώμεθα, καὶ τοῖς ἀπλανέσιν ἐναριθμώμεν, καὶ τῷ
 ἐλλείπον ἀναπληρώμεν.

(1) Mai, *Classici Auctores*, X, 484.

ACTORUM SANCTI HIPPOLYTI

Græce et Latine infra (col. 547) editorum

VERSIO NOVA.

PROOEMIUM.

I. Imperatore Claudio cum esset vicarius Ulpius Romulus, vehemens exarsit in Christianos persecutio. Nam Censorinus magister officiorum, occulte Christianus ac timens Deum, a præsentia quidem conspectuque imperatoris Claudii non recedebat; si quos tamen vidisset e Christianis ad mortem vel carcerem duci, clam eos confirmabat, et quoad poterat alimenta his qui in custodia et vinculis erant suppeditabat: qui etiam catechumenis præsto erat ministerio verbi. Quo agnito Claudius Cæsar iratus ipsum apprehendi, et sibi coram sisti jubet: præsentem vero his prope verbis allocutus est: Tu es vir ille deorum cultor, nostræque majestatis præco perpetuus? Equidem nostra clementia neminem unquam administrum rejecit: imo vero ad eorum famulatum nos omnino republicam dirigentes, feliciter gubernamus. Tum Censorinus respondit: Ego testimonium dicam de Domino meo Jesu Christo; quoniam ipse est verus Deus, qui crucifixus, et sepultus fuit, et resurrexit tertia die, advigilantibus qui eum cruci suffixerant. Is posteaquam resurrexit, suis apparuit sanctis discipulis, iisque videntibus ascendit ad cælos. Hic nostris temporibus dignatus est advenire a Patre suo, et nasci e ventre Virginis: ac ipse quidem descendit in terram hominum amore, cælos non derelinquens. Ad hæc iratus Claudius dixit: Insanis, Censorine: et confestim abduci jussit per milites ad Ostiensem civitatem, ibique in custodia detineri. Eo cum esset abductus, haud procul ab urbe Roma, sed passibus ferme xv millibus, carcere et vinculis constrictus laudes Deo submittebat die noctuque.

II. In eodem loco prope ipsam Ostiensem civitatem, princeps quædam hera diversabatur, imperatorio genere, nomine Chryse, quæ plures perpessa persecutiones, et condemnata, cum piis viris et virginibus in suo prædio sibi ipsi vacabat. Hæc S. Censorino e domo sua quotidie victum largiebatur: ipsiusque vincula propriis manibus abluens, oculos et faciem tergebat. Erant in eodem loco Maximus presbyter sanctissimus, et Archelaus diaconus, qui singulis diebus Deo sacrificia offerebant cum hymnis et laudibus. Ac beatissimus quidem presbyter Maximus in Domini nostri Jesu Christi nomine admiranda eoque operabatur, ut aliquando conveniens Censorinum, subito illius vincula e manibus pedibusque dissolverentur. Tunc aperiens os suum beatissimus presbyter, conversus ad ipsum et custodes, ait: Fratres, relinquite dæmones et vo-

luptates temporaneas, atque agnoscite Dominum nostrum Jesum Christum, perpetuum regem, qui erat ante sæcula, qui etiam veniet judicaturus vivos et mortuos, et sæculum istud per ignem. Quoniam pertransit nostrum ævum, et cælum ac terra transibunt: Dominus autem noster Jesus Christus est semper, atque idem erit. Custodes vero dixerunt beato Maximo presbytero: Et quid faciemus pro isto, quem tu deprædicas, quem novimus per ea quæ a te dicta sunt, ac per signa ipsa in ejus nomine patrata, quando ipsius potentia, tuisque precibus vincula dirumpuntur? Beatus presbyter Maximus respondit: Baptizetur unusquisque vestrum, et credat in Christum Filium Dei: sed et vana idola derelinquat et pœniteat; eo quod ignorantes blasphemastis nomen ipsius, prætereaque sanctos afflixistis. Tunc una mente omnes, nempe Felix, Maximus, Faustinus, Herculianus, Numerius, Storacinus, Menas, Commodius, Hermes, Maurus, Eusebius, Rusticius, Monacrius, Amandinus, Olympius, Cyprius, cum Theodoro tribuno, ad pedes beatissimi presbyteri Maximi simul se abjecerunt, postulantes, uti sancto baptismate dignos censeret. Ille ad hæc, pro consueto ritu cum universos perfecisset, vestibus a beata Chryse adornatis, eademque cibaria ad victum subministrante; baptizavit omnes in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti: illuminati denique secum retulerunt gratiam omnipotentis Dei. Adveniens autem noctu beatissimus Cyriacus episcopus, ipsos perungens Christi chrismate signavit, erudiensque in doctrina fidei, postquam abluit, consignavit signo crucis.

III. Interea sutoris cujusdam, qui eodem in loco morabatur, filius defunctus est, ac transeuntibus beatis Cyriaco et Maximo cum beata Chryse, ipsisque etiam sanctis Christi militibus, lamentabatur sutor mortem filii sui. Tunc beatissimus Maximus presbyter sutori dixit: Crede in Dominum nostrum Jesum Christum in conspectu omnium nostrum, ac tu vives, et filium tuum recipies. Ille vero cum lacrymis: In quem credam? ait: in eum scilicet, cui ab adolescentia mea nunc usque maledixi? Maximus presbyter dixit: Pœnitendum tibi est eorum quæ fecisti, quandoquidem pœnitentium est Deus noster, non reddens secundum peccata nostra, sed faciens secundum magnam misericordiam suam. At sutor dixit: Ergo baptizate me in nomine ipsius, ut credam. Tunc baptizatus est in nomine sanctæ Trinitatis, factusque Christianus, posteaquam suscepit signum Christi, gaudens et

conspexit Maximus presbyter, non sine lacrymis dixit : Domine Jesu Christe, qui dignatus es formam servi accipere, ut a servitute diaboli nos liberares; respice in opus manuum tuarum, ut cognoscat te effectorem et procreatorem suum. Tunc beatissimus Cyriacus episcopus dixit : Domine, in tuo nomine genua nostra figimus : cumque diu orassent, ait iterum B. Cyriacus : Domine Jesu Christe, qui propter miserationem immensam atque hominum salutem sub Pontio Pilato crucifixus es, qui Lazarum suscitasti, et unicum viduæ filium ad vitam revocasti, ostende etiam nunc mirabilia tua in isto famulo tuo, ut cognoscat te Deum vivum et verum in renovatione sua, quia procreator es omnium, et regnas in sæcula sæculorum. Cumque universi respondissent, Amen, revixit mortuus, atque hæc loqui cœpit : Ego vidi Dominum Jesum Christum reducentem me a tenebris ad lucem. Tum vero per catechesim edoctus, baptizatus est in nomine Patris, et Filii, et sancti Spiritus, signaculum Spiritus consecutus : quem etiam suscepit beata Chryse, nomen ipsi imponens, vocansque Faustinum, cum esset annorum prope duodecim. Haud multo post autem renuntiatum est imperatori Claudio, puerum extinctum revixisse a mortuis, per orationem beatorum hominum. At Claudius : Hoc, inquit, nihil est aliud nisi ars magica ; jussuque accersiri vicario urbis Romæ, nomine Ulpio Romulo, huic præcepit : Sacrilegam Chrysem, dicens, quæ obscuravit genus imperatoris suæ nobilitatis, cumque magis artificibus continuo cupit esse ac diversari, variis tu pœnis adige, quousque obtemperans veneretur deos deasque. Ac si quidem paruerit, vivet : quin etiam inscriptio qua damnata est, rescindatur. Si qui vero fuerint cum ipsa deprehensi, variis plectentur cruciatibus.

INCIPIUNT ACTA.

I. Cum venisset Ulpius Romulus vicarius in civitatem Ostiensem, sanctos ad unum abduci in carcerem jussit. Mane autem surgens præcepit, ut sisteretur beata Chryse, quam his prope verbis excepit : O insania magicæ artis, quæ in te viget, ut perdas imperatorium decus, natalitiaque tua splendida obscures. Tum beata Chryse respondens : Ego potius, inquit, obscuravi dæmones, qui vobis illudunt, ac desertis inanibus idolis manufactis, cognovi unum Deum vivum, et verum, et unigenitum Filium ejus Dominum nostrum Jesum Christum, qui veniet, ut judicet vivos et mortuos, ac patrem tuum diabolum una cum Claudio imperatore in tenebras amandabit. Ulpius Romulus vicarius dixit : Decepta est ista per magicam artem, ipsique ait : Derelinque tandem hujusmodi nugas, et consule generi tuo. At beata Chryse insufflavit in faciem illius, dicens : Miser, si nosses Deum effectorem cœli et terræ, non utique ore tuo blasphemiam protulisses. Tunc vero iratus vicarius,

nervi distraherentur, alacriter illa et speciosissimo vultu loqui cœpit : Gratias tibi refero, Domine Jesu Christe, qui me ex inferis ad cœlestia sublimia dignatus es elevare. Ad quam vicarius dixit : Videamus an veniens Christus tuus te liberet. Respondit beata Chryse : Non ego quidem sum digna, sed ille qui ex caligine mundi hujus me liberare dignatus est, potest etiam te ac tuum Claudium perdere. Dum hæc loqueretur, subito rota confracta est, indeque illa asportata, constitit sana. Mandavit ergo Romulus ipsam sustibus cædi, sub voce præconis inclamantis : Sacrilega Chryse, quæ deos blasphemavit, et imperium rectoris nostræ libertatis Claudii contempsit, vapulet. Sancta autem virgo clamabat, dicens : Benedictus es, Domine Jesu Christe, quem ego propemodum intueor. Romulus vicarius dixit : Admove te lampades ardentes ad latera ejus. Ut autem admoverunt, hilaris clara voce atque ore pulcherrimo illa : Non te pudet, inquit, o infelix, in membra corporis intendere illius quæ te genuit, quam tibi coram statuisti? Ulpius Romulus, adversa tua fortuna, dixit, hujusmodi consequetur : quæ immortales deos nostros, quæ imperatoriam dignitatem descernisti, quæ abuti magorum artibus exoptasti. At illa humi cum appareret sem'assa, in carcerem retrudi jubetur.

II. Tum beatos viros produci mandavit, Maximum presbyterum, et Archelaum diaconum : quos ita est allocutus : Ecquid nomina majorum deorum per vos blasphemantur, et pervertitis homines ne ipsis credant? B. presbyter Maximus respondit : Nos quidem neminem pervertimus, at potius per gratiam Domini nostri Jesu Christi omnes liberamus ab errore idolorum. Iratus Romulus dixit : Isti certe digni sunt morte : præcepitque beatum diaconum Archelaum duci ad arcum ante theatrum, ibique capitis pœnam sustinere ; cui cervix eodem in loco abscissa est. Beatum vero Maximum ad carcerem reject. Noctu autem B. presbyter Eusebius collegit corpus beati Archelai, et in agro sepelivit. Ad hæc, milites etiam qui opera B. Maximi in Christum crediderant, pari mortis genere consumpti sunt. Quod cum factum accepisset Romulus, præcepit statim ut sancti martyres Maximus presbyter et Cyriacus episcopus in carcere capite plexi, eorum corpora in mare projicerentur. Quæ cum invenisset beatus Eusebius presbyter, sedulo collegit, atque ad maris littus prope Ostiensem urbem in agro sepelivit, ipsaque in eadem vicinia in crypta deposuit a. d. vi Id. Augusti via Ostiensi. Taurinum vero et Herculianum in Portu Romano recondidit. Quarto postmodum die invenit corpora cæterorum sanctorum ad maris littus ejecta, et beatum Theodorum tribunum deposuit in testudine : simul autem reliquos omnes collegit, eosque juxta sancta corpora martyrum sociorum, Cyriaci et Maximi, deposuit.

III. Quinto autem die præcepit Romulus ut exhiberetur beata Chryse, quæ ut in conspectum præ-

sidis venit, alacris dixit : Miser, quare perdis dies tuos ? Agnosce tandem procreatorem tuum Christum, definitum Deum esse, nec adores lapides vel simulacra ex ære, auro, argentove conflata ; sed adora Dominum meum Jesum Christum crucifixum sub Pontio Pilato, qui resurrexit a mortuis triduo postquam fuerat sepultus, ascendit ad cælos, unde iterum veniet ad judicandum vivos et mortuos, et sæculum istud per ignem. Cui Romulus respondit : Modo videbis Christum tuum, nisi sacrificaveris immortalibus diis. Sancta Chryse dixit : Bene tu, miserande, locutus es, ac vel sero veritatem aliquando ex ore tuo protulisti, dicens, me, nisi dæmoniis sacrificavero, visuram Christum meum. Tunc ira succensus Romulus eo quod illius verbis victus fuerat, lapidibus malas ejus contundi jussit. Sancta autem Chryse magna voce clamabat : Gloria tibi, Domine mi Jesu Christe, quia me dignam fecisti, ut servis et ancillis tuis annumerer. At Romulus ad ipsam : Agedum, consule prosapiæ tuæ, ac venerata deos nostros, ipsis sacrificata, tibi que sume virum pro conditione tua. Quem libere alloquens, clamavit sancta virgo, dixitque contenta voce : Ego jam virum habeo procreatorem cæli ac terræ Jesum Christum Filium Dei vivi, quem tu nosse renuis ; at potius dæmones nosti, qui cor tuum ferina rabie repleverunt. Subito autem incensus Romulus præcepit apparitoribus ut plumbatis eam cæderent : quæ multum verberata, magis confirmabatur. Iterum vero jussit ingentem lapidem ejus oculo suspendi, atque ita in mare præcipitari. Cujus quidem sacrum corpus ad litus devenit, ipsumque beatissimus Nonus, qui et Hippolytus cognominatus est, avexit, ac in proprio illius fundo, ubi et morabatur, sepelivit, extra muros Ostiensis urbis a. d. xix Kal. Septembris.

IV. Tunc vicarius comprehendit Sabinianum quemdam, curatorem fundi illius, et exquirere ab eo cœpit rem familiarem beatæ Chryses, dicens : Sacrilega Chryse, quæ propter magicam suam artem elegit potius mortem quam vitam, divitias multas possidebat. Ipsius ergo thesauros et mundum muliebrem ad nos affer ; sacrificata etiam diis, et vive, obtemperans edictis imperatorum. Sabinianus dixit : Ego in omnibus animi demissionem didici a sancta virgine Chryse, quæ et me docuit confiteri unum Deum Dominum nostrum Jesum Christum, natum de Spiritu sancto, ex Maria Virgine : ideoque non aurum nobis, non argentum, neque margaritæ sunt. Romulus vero ad ipsum : Festina, inquit, et absconditos thesauros redde imperatoribus, diisque sacrificata. Sabinianus dixit : Non equidem sum dignus, ut pro meis peccatis aliquid perferam, nisi quantum Dominus ac Deus meus annuens largiri mihi dignatus fuerit ; quem admodum confido : hinc nosce, me aurum cadu-

cum non habere, sed neque voluntatem nec cogitatu genu coram idolis. Hæc hisque similia cum dixisset B. Sabinianus, efferatus Romulus præcepit apparitoribus, ut ipsius cervicem plumbatis contunderent.

V. Id cum cognovisset beatissimus senex Hippolytus, adveniens coram Romulo stetit atque elata voce dixit : O miser, si nosses Christum Dei Filium, haud plane sanctorum ejus cervices hoc modo torqueres, ut sublantur inanibus vestris idolis ; at potius te ipsum subderes conditori ac effectori universorum, et servis ejus ; neque vanos lapides, mutos et inanimes coleres. His auditis, Romulus ira vehementer excaudit, jussitque pedibus manibusque ligatis præcipitem in altam foveam demergi. Beato autem Hippolyto dejecto, ut fors tulit, in lacunam portus, qui proprio vocabulo Portus dicitur, confestim vox audita est, unius ferme horæ spatio, veluti puerulorum gratias Deo referentium : dumque hæc dicerentur, ille spiritum Domino reddidit a. d. xi Kal. Septembris.

VI. Romulus vero dixit : Hæc insania esse dignoscitur magicæ artis. Cœpitque iracunde clamare ac dicere : Sabinianus iste per magicam illius artem captus est, argenti cupiditate, et pecuniarum illecebris ; hunc e vestigio divellam ab insano ejusmodi studio, nisi adoret ac sacrificet maximis nostris diis. Quæ aliaque ad hunc modum cum dixisset, ipsum fustibus cædi jussit, sub voce præconis inclamantis : Redde thesauros imperatoribus nostris, atque adora omnipotentes deos, per quos regitur universæ reipublicæ nostræ administratio. Beatus vero Sabinianus aperto ore aiebat : Gratias tibi ago, Domine mi Jesu Christe, qui dignatus es me inter servos tuos numerare. Ut autem diu vapulavit, firmo erat atque alacri vultu ; adeo quidem ut ardens iracundia Romulus præceperit, ipsum in equuleo suspendi. Interea dum corporis nervi distrahantur, præconis voce adhuc personante, ipse nihil aliud efferebat, nisi : Gratias ago Domino meo Jesu Christo. Vicarius autem astantibus dixit : Hic insanit atque securus est magicarum consultationum ; jussitque facibus ipsum aduri. Dum vero faces beati Sabiniani lateribus admoventur, Romulus exclamare cœpit ac dicere : Infelix, consule tibi, et redde thesauros, quos novimus esse apud te absconditos. At beatus Sabinianus, martyr Christi, gratias Domino agebat, dicens : Domine Deus mi, suscipe a me spiritum meum : hisque dictis, emisit in pace spiritum : corpus vero ille præcepit in puteum ut projiceretur. Per idem tempus veniens quidam presbyter, Corlius nomine, corpus noctu extraxit e puteo, illudque composuit juxta beatam Chrysem a. d. v Kal. Septembris, regnante Domino nostro Jesu Christo, cui est gloria et imperium in sæcula sæculorum. Amen.

ORDO RERUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

S. ZEPHIRINUS PONTIFEX ROMANUS.

Notitia ex Libro Pontificali Damasi papæ.	9
Notitia altera.	11
EPISTOLÆ.	
Epistola prima. — Ad episcopos omnes Sicilienses. — De iudiciis episcoporum et majoribus Ecclesiæ causis in sede apostolica terminandis.	11
Epist. II. — Ad Ægypti provinciæ episcopos. — De episcopis rebus spoliatis, vel a sede pulsis, et de ordinatione presbyterorum atque diaconorum.	14

CAIUS PRESBYTER ROMANUS.

Notitia.	17
FRAGMENTA ex Dialogo sive Disputatione adversus Proclum, sectæ Cataphrygarum patronum.	25
FRAGMENTA ex Parvo labyrintho sive ex libro adversus Artemonis hæresim.	25
Fragmentum acephalum de Canone sacrarum Scripturarum.	35

ULIUS AFRICANUS.

Notitia.	55
Notitia altera.	45
EPISTOLA AD ORIGENEM de historia Susannæ et Origenis responsum (<i>memorantur tantum</i>).	51
EPISTOLA AD ARISTIDEM. — Super genealogia quæ in sacris Evangeliiis est.	51
FRAGMENTA ex quinque libris Chronographiæ.	65
PASSIO S. SYMPHOROSÆ ET SEPTEM FILIORUM EJUS.	93
NARRATIO de his quæ Christo nato in Persia acciderunt.	97

S. CALLISTUS I, PONTIFEX ROMANUS ET MARTYR.

Notitia.	109
Notitia altera.	111
Acta S. Callisti papæ martyris Romæ.	
Monitum.	111
Acta martyrii.	115
EPISTOLÆ S. CALLISTI.	
Epistola prima. — Ad Benedictum episcopum. — De jejuniis quatuor temporum, et ut criminationem adversus doctorem nemo suscipiat.	121
Epist. II. — Ad omnes Galliarum episcopos. — De conspirationibus et reliquis illicitis causis, ne fiant, et de reparatione lapsi post penitentiam.	125

S. URBANUS I, PONTIFEX ROMANUS.

Notitia ex libro pontificali Damasi papæ.	151
Notitia altera.	153
EPISTOLA AD OMNES CHRISTIANOS. — De eo quod Ecclesia modo possessiones fidelium recipit, et non pretium earundem rerum sicut temporibus apostolorum; et cur sedes excelso in ecclesiis episcoporum præparentur; et ut eis, quos episcopi excommunicant, nullus communitur; et quos ipsi quoquo modo ejecerint, nullus recipiat.	155

ASTERIUS URBANUS.

Notitia.	141
FRAGMENTA ex libris III contra Montanistas ad Abertum Marcellum.	145

PONTIANUS PAPA.

Notitia.	155
Notitia altera.	157
EPISTOLÆ.	
Epistola prima. — Ad Felicem subscribonium. — De honore quo sacerdotes prosequendi sunt.	159
Epist. II. — Ad omnes episcopos. — De fraterna dilectione et vitandis malis.	163

ANTERUS PAPA.

Notitia.	165
Notitia altera.	167

EPISTOLA DE MUTATIONE EPISCOPORUM.

S. FABIANUS PAPA

Notitia.	175
Notitia altera.	177
EPISTOLÆ.	

Epistola prima. — Ad universos Ecclesiæ catholicæ ministros. — Qui non debeant admitti ad excusationem, et non esse communicandum excommunicatis.	185
Epist. II. — Ad omnes Orientales episcopos. — Ut chrisma omni anno renovetur consecrando et vetus in ecclesiis ponatur cremando; de accusatione sacerdotum, et ut oves pastorem suum, nisi in fide erraverit, reprehendere non audeant.	183
Epist. III. — Ad Hilarium episcopum. — Ut peregrina iudicia respuantur atque accusatus in suo loco causam suam peragat, et ut omnis qui crimen obicit, scribat se probaturum, et si non probaverit quod obicit, pœnam quam intulerit, patiatur.	195

DECRETA S. FABIANI.

S. ALEXANDER HIEROSOLYMITANUS EPISCOPUS ET MARTYR.

Notitia.	201
FRAGMENTA EPISTOLARUM.	205

S. ANATOLIUS ALEX. LAODICENSIS IN STRIA EPISCOPUS.

Notitia.	207
CANON PASCHALIS.	
CAPUT PRIMUM. — Diversi diversorum circuli. Hippolyti cyclus. Periodus LXXXIV annorum. Locus Origenis de Paschate.	209
CAP. II. — De novilunio primi mensis.	211
CAP. III. — Antiquorum Judæorum opinio.	211
CAP. IV. — Quid præterea Aristobulus.	215
CAP. V. — Certior Christianorum sententia.	215
CAP. VI. — Pascha non nisi post transactum æquinoctium celebrandum.	215
CAP. VII. — Pascha immolari luna XXII non vult Anatolius.	215

CAP. VIII. — De Pascha legitimum sanciebant.	216
CAP. IX. — Contra eos qui tres ante Cæsaris æquinoctium dant Paschati dies.	217
CAP. X. — Asiaticorum mos Pascha XIV luna celebrandi quavis feria, contra Petri et Pauli auctoritatem. Victor et Irenæus.	217
CAP. XI. — Gemina luna XVI et XVII in Christi resurrectione.	218
CAP. XII. — Quorundam obiectio, non posse Pascha spatio XIX annorum semper in Dominica inveniri. Anatolii responsio.	218
CAP. XIII. — Lunæ ætas in Calendario Juliano expansa.	218
CAP. XIV. — Tabula paschalis Anatolii.	219
CAP. XV. — Cæsariensis synodi limes ab Anatolio rejectus.	219
CAP. XVI. — De solis ascensu et descensu. Quatuor anni cardines ex Anatolii sententia Cæsariensis respondent.	220
CAP. XVII. — Operis conclusio.	221
COMMENTARIUS Ægidii Bucherii in S. Anatolii Canonem Paschalem.	221
CAPUT PRIMUM. — Sitne genuinus Anatolii Canon Paschalis, Græce scriptus, a Rufino Latine redditus. Rationes cur ejusmodi Canon Anatolii non videatur. Ipsum Anatolio tribuunt Eusebius, Beda, Colmannus, Wilfridus. Beda ex hoc Canone complura ad verbum citat.	221
CAP. II. — Quod Martii Juliani die æquinoctium figat Anatolius. Putant plerique fixisse XI Kal. Aprilis. Verius Iamem fixisse demonstratur cum Cæsare VII Kal. Aprilis. Refellit ratio contraria. An Anatolius ex Ptolemæi opinione loquatur. Videntur Alexandrini æquinoctium civile VIII Kal. Aprilis cum Cæsare retinuisse, usque ad Nicænam synodum circiter.	223
CAP. III. — Termini paschales et aliquot paradoxa Anatolii. Paradoxa in sole; in litteris Dominicalibus; in luna. Principium cycli illius diversum; item saltus lunæ. Diversus aureorum numerorum situs; diversa lunæ ætas. Quid hic Beda opinari videatur. Diversum caput et finis mensis primi seu paschalis. Anatolii Dominica paschalis a XVI luna ad XX. Putavit Anatolius annis XIX ut lunam, ita et Dominicam paschalem in se revolvit. Cyclus Anatolii cum Alexandrinorum Latiuorumque cyclis aureisve numeris compositus. Cycli Anatoliani in Calendario dispositio.	225
CAP. IV. — A quo hodiernæ Christi epochæ anno Canonis suducat initium Anatolius. Hervartius cyclum Anatolii ab anno Christi vulgari 277 inchoat. Potius ab anno 276. Argumentis Hervartii respondetur.	251
FRAGMENTA ex libris <i>Arithmetico</i> rum.	251
THEOGNOSTUS ALEXANDRINUS.	
Notitia.	253
FRAGMENTA.	259
PIERIUS CATECHISTA ALEXANDRINUS.	
Notitia.	241
FRAGMENTA.	243
MALCHIO ECCLESIAE ANTIOCHENÆ PRESBYTER.	
Notitia.	247
EPISTOLA ex persona Antiochenæ synodi præscripta, adversus Paulum Samosatenum.	249
S. HIPPOLYTUS PORTUENSIS EPISCOPUS MARTYR ET ECCLESIAE DOCTOR.	
Prolegomena.	
Præfationes editionis Fabricianæ.	261
Ad lectorem monitum.	261
Monitum ad lectorem aliud.	267
DISSERTATIO P. Gottfridi Lumper de vita et scriptis S. Hippolyti.	
CAPUT PRIMUM. — <i>Historia vitæ sancti Hippolyti.</i>	271
Articulus I. — De S. Hippolyti patria, præceptoribus, litterarum studiis, et tempore quo floruit.	271
Articulus II. — De scriptis genuinis S. Hippolyti.	285
Articulus I. — De catalogo librorum in Hippolyti statuta scripto.	285
Articulus II. — S. Hippolyti liber cui titulus: <i>Demonstratio de Christo et Antichristo.</i>	287
Articulus III. — S. Hippolyti opusculum <i>De Historiâ Susannæ.</i>	292
Articulus IV. — De tractatu qui inscribitur <i>Demonstratio adversus Judæos.</i>	291
Articulus V. — De libro <i>Adversus Græcos, seu contra Platonem de causa universi.</i>	293
Articulus VI. — Tractatus S. Hippolyti <i>Contra Noetum</i> , 297. — § I. — Tractatus contra Noetum est genuinus S. Hippolyti fetus, 297. — § II. — Analysis hujus tractatus.	298
Articulus VII. — De tractatu S. Hippolyti de <i>Theologia et Incarnatione</i> adversus Beronem et Helicem, 299. — § I. — Excerpta VIII ex sermone de theologia et incarnatione quis nobis servavit, 299. — § II. — Respondetur argumentis Natalis Alexandri, et vindicatur Hippolyto hoc opusculum, 302 — § III. — Analysis horum excerptorum.	303
Articulus VIII. — S. Hippolyti tractatus <i>De charismatibus et Homilia in Theophaniam</i> , 306. — § I. — S. Hippolyti tractatus <i>De charismatibus</i> , 306. — § II. — De sermone S. Hippolyti in sanctam Theophaniam.	308
Articulus IX. — <i>De canone paschali</i> S. Hippolyti, 309. — § I. — S. Hippolyti Canon seu <i>Cyclus paschalis</i> integre inventus an 1551, 309. — § II. — Analysis <i>Cycli</i> Hippolytei, 311. — § III. — Nota ad <i>Canonem paschalem</i> S. Hippolyti facilius intelligendum.	313
CAP. III. — <i>De fragmentis operum S. Hippolyti, et de deperditis.</i>	315
Articulus I. — De commentariis S. Hippolyti in libros Veteris et Novi Testamenti, 315. — § I. — Commentarius S. Hippolyti in <i>Genesis</i> et <i>Hexaemeron</i> , 315. — § II. — Commentarius S. Hippolyti in <i>Exodum</i> , 318. — § III. — Commentarius S. Hippolyti in <i>Saulem</i> et <i>Pythonissam</i> , 319. — § IV. — Commentarius in <i>Psalms</i> , 319. — § V. — Commentarius in VII <i>Psalms</i> pœnitentiales non est S. Hippolyti, 321. — § VI. — Commentarius S. Hippolyti in <i>Cantica</i> , 321. — § VII. — Commentarii S. Hippolyti in <i>Proverbia</i> , <i>Ecclesiasten</i> , 322. — § VIII. — Commentarii in <i>Isaiam</i> et <i>Ezechielem</i> , 325. — § IX. — Commentarii S. Hippolyti in <i>N. T.</i> , scilicet S. <i>Matthæum</i> , <i>Lucam</i> , etc., 327. — § X. — Commentarii S. Hippolyti in <i>Joannis Evangelium</i> et <i>Apocalypsin</i> .	327
Articulus II. — De aliis fragmentis et operibus deperditis S. Hippolyti, 329. — § I. — Alia duo opuscula S. Hippolyti de Pascha, 329. — § II. — De resurrectione, S. Hippolyti tractatus, 350. — § III. — Tractatus contra omnes hæreses, 350. — § IV. — Hippolyti liber contra <i>Marcionem</i> .	332
Articulus III. — De homiliis et epistolis S. Hippolyti, 333. — § I. — Homiliae, 333. — § II. — Epistolæ S. Hippolyti, 336. — § III. — Tractatus de jejuniis Sabbati, de communionem Eucharistia, de virgine Corinthiaca, etc.	337
CAP. IV. — <i>De operibus S. Hippolyti suppositis.</i>	337
Articulus I. — De opere S. Hippolyto falso ascripto <i>De consummatione mundi, De Antichristo, ac De secundo Christi adventu</i>	337
Articulus II. — De commentario <i>In Apocalypsin</i> , tractatus <i>De duodecim apostolis</i> , et alio <i>De LXX discipulis</i> S. Hippolyto falso ascriptis, 340. — § I. — De commentario in <i>Apocalypsin</i> falso S. Hippolyto tributo, 340. — § II. — Tractatus de duodecim apostolis Hippolyto suppositus, 341. — § III. — Tractatus de LXX discipulis S. Hippolyto suppositus.	341
Articulus III. — De aliis operibus S. Hippolyto false ascriptis, 342. — § I. — Genealogia SS. Mariæ et Josephi opus supposititium, 342. — § II. — <i>Chronicon</i> S. Hippolyto suppositum, 344. — § III. — <i>Fragmenta ex Catena Arabica</i> non sunt S. Hippolyti, 345. — § IV. — <i>Scripta</i> S. Hippolyto attributa ab Æthiopicis et Chaldæis.	345
DE DOCTRINA S. HIPPOLYTI.	
CAPUT PRIMUM. — <i>Observationes dogmaticæ.</i>	345

Articulus I. — De S. Scriptura librisque aliquibus Deuterocanonis. 345

Articulus II. — De traditione, 550

Articulus III. — De mysterio sanctissimæ Trinitatis. 532

Articulus IV. — De divinitate Filii et consubstantialitate Verbi. 531

Articulus V. — De divinitate Spiritus sancti, ejusque proprietatibus personaribus. 362

Articulus VI. — De mysterio incarnationis, et duarum naturarum distinctione in Christo. 363

Articulus VII. — De beatæ Mariæ virginitate et maternitate. 368

Articulus VIII. — De baptismo et eucharistia. 369

Articulus IX. — De natura angelorum et animarum, resurrectione mortuorum, extremo judicio, præmio ac supplicio proborum et improborum, mundi que interitu. 371

Articulus X. — De Antichristo. 374

Cap. II. — *Observationes morales et disciplinares.* 377

Articulus I. — Puncta moralia quædam. 377

Articulus II. — Observationes disciplinares. 380

Cap. III. — *Judicium de S. Hippolyti ingenio, eruditione ac stylo; de ejusdem erroribus, operumque ejusdem editionibus.* 381

Articulus I. — De ingenio, editione ac stylo S. Hippolyti. 381

Articulus II. — Peculiares opiniones ac errores S. Hippolyti. 384

Articulus III. — Editionum S. Hippolyti operum recensio. 386

De anonymo Chronici auctore sub Alexandro Severo conscripti. 391

RUGGERII DISSERTATIO DE PORTUENSI HIPPOLYTI SEDE.

Dedicatio et præfatio ad lectorem. 395

PARS PRIMA. — Veterum de S. Hippolyto ejusque sede testimonia. 399

I. — Eusebius et S. Hieronymus Hippolyti sedem ignorarunt. 399

II. — S. Hieronymus S. Hippolytum et S. Apollonium senatores Romanos appellat. 400

III. — Marianus Victorinus non Hippolytum, sed Apollonium senatorem fuisse contendit. 401

IV. — Scaligeri et Moynii de senatoria Apollinii dignitate sententia rejicitur. 402

V. — S. Apollonius non a Perenni præfecto, sed a senatu capitali sententia damnatus fuit. 403

VI. — Præfectos prætorio ipsosmet senatores quandoque judicasse ostenditur. 404

VII. — Prudentius Hippolytum Portuensem elegantissimo carmine laudavit, de quo tamen varie sentiunt eruditi. 406

VIII. — Baronius tres Hippolytos in unum a Prudentio confusos docet. 407

IX. — Varii Hippolyti ex antiquis Martyrologiis recensentur. 410

X. — Ruinartius unicum a Prudentio Hippolytum laudatum censuit. 413

XI. — Fronto Ducæus, Hippolytum episcopum Portuensem a Prudentio laudatum, eumque ante martyrium Novatianis favisse credidit. 415

XII. — Baronii sententia expenditur. 416

XIII. — Ruinartii conjectura, quibus nitatur fundamentis, ostenditur. 417

XIV. — Ruinartii argumenta diluuntur. 418

XV. — Tillemontii conjectura de Hippolyto Romanæ Ecclesiæ presbytero refellitur. 428

XVI. — Frontonis Ducæi sententia expeditur. 438

XVII. — Prudentium tres in unum Hippolytos confasse ostenditur. 447

XVIII. — Joannis Pinii de Hippolyti tumulo conjectura refellitur. 463

XIX. — Hippolytas episcopus in agro Verano sepultus. 463

XX. — Auctor libri *De duabus in Christo naturis* Hippolytum Arabiæ metropolitanum appellat. 466

XXI. — Eustratii Constantinopolitani de sancti Hippolyti sede testimonium. 468

XXII. — Germani Constantinopolitani et Georgii Syncelli de Hippolyti sede testimonia. 468

XXIII. — Auctor Chronici paschalis Hippolytum Portus Romani episcopum dicit. 470

XXIV. — S. Joannes Damascenus Hippolytum episcopum Romanum vocat. 470

XXV. — Joannis Zonaræ et Nicephori Callixti de Portuensi Hippolyti sede testimonium. 471

XXVI. — Syri et Arabes S. Hippolytum episcopum Romanum appellant. 471

XXVII. — Testimonia de S. Hippolyti sede ex antiquis Martyrologiis, Catenis, veterum codicum inscriptionibus desumpta. 473

PARS SECUNDA. — Conjecturæ de orientali S. Hippolyti episcopatu. 473

I. — Tillemontii et Ceillierii sententia, qua S. Hippolytum Portuensem episcopum fuisse negant, exponitur. 473

II. — Recentiores scriptores multa sciverunt, quæ Eusebio et S. Hieronymo fuerunt incomperita. 477

III. — Variis rerum exemplis hujusmodi sententia roboratur. 479

IV. — Tillemontii argumentum ex Eusebii et S. Hieronymi silentio desumptum contra Portuensem S. Hippolyti sedem nequidquam concludit. 479

V. — Nonnulla S. Hippolyti opera Eusebio et S. Hieronymo fuerunt ignota, quæ Leontio et Anastasio patuerunt. 482

VI. — Antiquissimum de Portuensi S. Hippolyti sede ex ipsius operum titulis notisque deducitur argumentum. 483

VII. — Tales notæ nequaquam a librariis confictæ, sed vel ab ipsis scriptoribus, vel ab eorum amicis, seu discipulis, aut saltem peritis viris fuerunt appositæ. 486

VIII. — Cur S. Hippolytus a Græcis quibusdam scriptoribus episcopi Romani, vel papæ nomine donetur, examinatur. 489

IX. — Stephani Moynii sententia de Romano S. Hippolyti episcopatu expenditur. 493

X. — Tillemontii conjectura, qua sanctum Hippolytum Antiochiæ passum, et in vicina Syria episcopum fuisse, refellitur. 497

XI. — Bignæi sententia de duobus Hippolytis rejicitur. 498

II. — Stephani Moynii sententia de Arabica S. Hippolyti sede exponitur. 500

XIII. — Fundamenta hujus sententiæ indicantur, et auctor libelli, qui S. Gelasii I papæ nomen præfert, inquiritur. 501

XIV. — Heterodoxi libelli *De duabus naturis* testimonio perperam transsubstantiationis mysterium oppugnare conantur. 506

XV. — Ejusdem libelli incerti auctoris de Arabica S. Hippolyti sede sententia expenditur. 508

XVI. — Bostræ, tempore S. Hippolyti, Arabiæ metropolis, episcopus erat Beryllus. 511

XVII. — Auctor ejusdem libelli *De duabus naturis* ex male intellecta Rufini versione deceptus S. Hippolytum metropolitanum Arabiæ nominavit. 512

XVIII. — Stephani Moynii conjectura de S. Hippolyti sede in Portu Romano Homæritarum ex Philostorgii *Historia* desumpta rejicitur. 513

XIX. — Moynius in Arabiæ Felicis parte S. Hippolyti sedem fuisse credidit. 516

XX. — Quo tempore episcopales sedes apud Homæritas institutæ sint, inquiritur 519

XXI. — Portus Romanus et Emporium Romanum inter se distinguunt, quamvis pro uno eodemque a Moynio accipiuntur. 522

XXII. — S. Petrus Damianus S. Hippolytum Portuensem cum Nonno episcopo Edisseno confudit. 523

XXIII. — Origenes S. Hippolytum in Portu Romano alloquentem audire potuit. 523

agro Verano prope eius cimeterium ab antiquis Christi fidelibus collocatum, antiquam Portuensis Ecclesiae traditionem mirifice comprobat.	532
XXV. — Moynius Portuensis Ecclesiae antiquitatem S. Hippolyti aeo aequalem perperam negavit.	534
XXVI. — Moynii divinatio de antiqua Portus Romani aeris insalubritate rejicitur.	536
XXVII. — S. Hippolyti natalis dies quænam apud veteres fuerit, expenditur.	539
XXVIII. — Die 22 Aug. modo ab Ecclesia, et in diocesi Portuensi S. Hippolyti episcopi dies festus celebratur.	542
Acta Latina S. Hippolyti.	545
Acta Græca ejusdem.	547
Monitum.	547
Acta.	551
Testimonia veterum de S. Hippolyto episcopo et martyre.	569

OPERUM S. HIPPOLYTI QUÆ SUPERSUNT.

PARS I. — <i>Exegetica.</i>	
Fragmenta in Hexæmeron.	585
Fragmenta in Genesim.	585
In Numeros et Reges.	605
In Psalmos.	607
In Proverbia.	615
In Canticum canticorum.	627
In Isaiam prophetam.	620
In Jeremiam et Ezechielem.	651
In Danielelem.	655
Scholia in Danielelem.	660
Fragmenta in Susannam.	685
Fragmenta alia.	697
In Matthæum.	699
In Lucam.	699
In Joannis Evangelium et Apocalypsin.	701
Fragmenta dubia in Pentateuchum.	701
In Psalmos.	711
Fragmenta alia in Psalmos.	721
PARS II. — <i>Dogmatica et historica.</i>	
Demonstratio de Christo et Antichristo.	725
Demonstratio adversus Judæos.	737
Liber adversus Græcos.	795
Contra hæresin Noeti ejusdam.	805
Contra Beronem et Heliconem.	829
Sermo in sancta Theopania.	851
Fragmenta sermonum sive homiliarum.	861
Fragmenta ex aliis scriptis.	867
Apostolica de charismatibus traditio (<i>memoratur tantum</i>).	869
Narratio de virgine Corinthiaca et de quodam Magistro.	871
Canon paschalis et catalogus operum ejusdem S. Patris.	875
Animadversiones Ægidii Bucherii in S. Hippolyti Canonem paschalem.	885
I. — A quo anno Canon Hippolyteus incipiat.	885
II. — Cur Hippolytus octaeteridem geminet. Potuit simplici octaeteride contentus esse.	886
III. — Parergorum primi laterculi explicatio. Cur subinde hini dies quartedecimæ lunæ designentur.	887
IV. — Tertia tabula paschali Victorianæ conformior proponitur. Hippolyti Canon in Victoriani typum redactus.	888
V. — Hippolytus paschales Latinorum primi generis rationes sequitur. Primo enim caput mensis paschalis a 5 Martii orditur. Secundo lunam paschalem a XVI in XXII diffundit.	891
VI. — Et Dominicam paschalem Martii 20 admittit.	895
VII. — Nunquam limitis a synodo Casariensi constituiti	

positio.	891
VIII. — Quæstio. An octaeteris paschalis passim usurpata sit a primis Christianis. Octaeteridem Hippolyti Scilicet absurdam putat : quæ tamen Latinorum rationes servat.	897
IX. — Octaeteris Dionysii Alexandrini episcopi.	897
X. — Julii Africani.	898
XI. — Montanistarum.	898
XII. — Audianorum.	899
XIII. — Aliorum apud Bedam.	900
XIV. — Cur Christianorum antiquissimi octaeteridem potius quam enneadecaeteridem suffecerint.	900
XV. — Octaeteridis incommoda.	901
APPENDIX ad partem H Opp. S. Hippolyti, dubia et supposititia complectens.	901
Censuræ virorum doctorum de libello edito sub S. Hippolyti nomine, cui titulus : <i>De consummatione mundi ac de Antichristo.</i>	901
Oratio S. Hippolyti de consummatione mundi, ac de Antichristo, et secundo adventu Domini nostri Jesu Christi.	905
De duodecim apostolis.	951
De LXX apostolis.	953
Capita canonum Abulidis sive Hippolyti quibus Æthiopes utuntur.	957
Canones Ecclesie Alexandrinæ.	959
Chronicon cujusdam anonymi.	961
S. GREGORIUS NEOCÆSARIENSIS EPISCOPUS COGNOMENTO THAUMATURGUS.	
NOTITIA.	
I. — Gregorius, antea Theodorus, Græcis Romanisque disciplinis excultus, episcopus Neocæsariensis consecratur. Quo tempore supremum diem obiit.	963
II. — S. Gregorii <i>Expositio fidei</i> divinitus dictata. Veterum testimoniis authentica esse perhibetur.	965
III. — <i>Metaphrasis in Ecclesiasten</i> S. Gregorio asseritur. De hoc opere quid Billius, quid Bengelius.	966
IV. — S. Gregorii <i>Epistola canonica</i> qua ætate exarata. Quid de illa concilium Quinisextum. An undecimus ejus canon sincerus.	967
V. — De S. Gregorii <i>Oratione in Origenem panegyrica</i> . Quanto in pretio habita.	968
VI. — Hæc tantum supra memorata Gregorii Neocæsariensis sincera litterarum monumenta. Reliqua vel dubia vel pseudo-epigrapha. — <i>Expositio fidei prolixior</i> Apollinarii esse demonstratur. Item sentiendum de <i>Anathematismis</i> .	969
VII. — Virorum eruditorum sententia de <i>Homiliis IV</i> et de <i>Animæ disputatione</i> sancto Patri attributis.	971
VIII. — De Origenis epistola Gregorio nostro inscripta, necnon de illius vita per sanctum Gregorium Nyssenum. Sinistrum Dodwelli judicium refellitur.	971
Testimonia veterum de S. Gregorio.	975
OPERUM PARS I. — GENUINA.	
Expositio fidei.	985
Metaphrasis in Ecclesiasten Salomonis.	987
Epistolæ canonice.	1019
Oratio prosphonetica ac panegyrica in Origenem.	1019
OPERUM PARS II. — SCRIPTA NONNULLIS DUBIA.	
Expositio fidei, quæ <i>Fides secundum partem</i> dicta est.	1103
Fragmentum Ejusdem expositionis fidei.	1125
Fragmentum ex sermone de Trinitate.	1125
Capitula duodecim de fide.	1127
Disputatio de anima ad Tatianum.	1157
Homiliæ quatuor.	
Homilia I. — In Annuntiatione sanctæ Virginis Mariæ.	1145
Homilia II. — In Annuntiatione sanctæ Virginis Mariæ.	1154

Homilia III. — In Annuntiatione sanctæ Virginis Maris.	1171
Homilia IV. — In sancta Theopbania sive de Christi baptismo.	1177
Fragmentum in Evangelii secundum Matthæum cap. vi, vers. 22, 23.	1189

CORONIS OPERUM S. GREGORII.

Sermo in omnes sanctos.	
Epistola prævia.	1191
Incipit sermo in omnes sanctos.	1197
Diatriba Leonis Aflatii de Theodori et eorum scriptis.	1203

S. DIONYSIUS ALEXANDRINUS EPISCOPUS.

Notitia historico-litteraria.	1233
PARS I. — In qua continentur operum sancti Patris fragmenta varia.	
FRAGMENTA ex libris II De Promissionibus.	1237
FRAGMENTA ex libris De natura.	1249
I. — Adversus Epicureos, qui et Providentiam tollebant, et individuis corporibus universa tribuebant.	1249
II. — Rerum inter homines vulgarij exemplis, Epicureorum dogma refellit.	1251
III. — Idem ex universi molitione conficitur.	1254
IV. — Idem ex hominis natura concluditur.	1259
V. — Operum suorum molitionem Deo laboriosam ac molestant non esse.	1263
— FRAGMENTA ex libris adversus Sabellium.	1269
— FRAGMENTA ex quatuor libris ad Dionysium Romanum pontificem.	1271

EPISTOLÆ.

Epistola canonica ad Basilidem episcopum.	1271
OPERUM PARS II. — In qua continentur epistolæ sive epistolarum fragmenta.	
Epistola I. — Ad Domitium et Didymum.	1291
Epist. II. — Ad Novatianum.	1293
Epist. III. — Ad Fabium episcopum Antiochiæ.	1295
Epist. IV. — Ad Cornelium Romanum pontificem.	1311
Epist. V. — Ad Stephanum papam.	1313
Epist. VI. — Ad Xystum papam.	1315
Epist. VII. — Ad Philemonem Xysti presbyterum.	1315
Epist. VIII. — Ad Dionysium tum Xysti presbyterum, ac postea ejus successorem.	1315
Epist. IX. — Ad Xystum II papam.	1315
Epist. X. — Adversus Germanum episcopum.	1315
Epist. XI. — Ad Hermmammonem.	1325
Epist. XII. — Ad Alexandrinos.	1333
Epist. XIII. — Ad Hieracem episcopum in Ægypto.	1339
Epist. XIV.	1341

EXEGETICA IN SACRAM SCRIPTURAM.

MACARIUS MAGNES.

DISSERTATIO I. — Exhibens notitiam historico-criticam de vita et scriptis Macarii Magnetis.	1343
§ I. — Argumenti occasio et instituti ratio.	1343
§ II. — Expenduntur recentiorum lujqua de Macario Magneie judicicia.	1345
§ III. — Nomen Macarii an auctori nostro sit proprium, an appellativum.	1347
§ IV. — Nomen Magnetis, proprium gentis.	1348
§ V. — Magnetis nomen proprium viri.	1349
§ VI. — Episcopi Magnesie. Ostenditur Macarium Magnetem episcopum, a Photio memoratum, a nostro diversum esse.	1350
§ VII. — Macarium fuisse episcopum.	1352
§ VIII. — De ætate Macarii Magnetis. Probatur eum sæculo in vixisse.	1353

§ IX. — Ætas Macarii Magnetis colligitur ex criteriis libri inernis.	1357
--	------

§ X. — Hæc de ætate Macarii Magnetis conjectura confirmatur ex narratione de statua Paneadensi.	1358
---	------

§ XI. — Diluuntur objectiones Tillemontii 1 ^o A mentione templorum Christianorum.	1360
--	------

§ XII. — 2 ^o A descriptione regionum insignium.	1361
--	------

§ XIII. — 3 ^o A silentio Eusebii atque Hieronymi.	1364
--	------

§ XIV. — Macarii Magnetis scripta.	1365
------------------------------------	------

§ XV. — Notitia codicum mss. operis Macariani.	1366
--	------

§ XVI. — Scopus scriptorum Magnetis.	1368
--------------------------------------	------

§ XVII. — Analysis fragmentorum ineditorum.	1371
---	------

§ XVIII. — Summa fragmentorum ex opere Magnetis editorum.	1373
---	------

§ XIX. — Macarii Magnetis sermones in Genesis inediti.	1375
--	------

§ XX. — Conclusio dissertationis.	1376
-----------------------------------	------

DISSERTATIO II. — Quæ theologica auctoris ex propriis ipsius scriptis exponit.	1375
--	------

Præfatio.	1375
-----------	------

§ I. — Non systema aliquod, sed theologica saltem ex fragmentis Macarii Magnetis proponuntur. — § II. Theologi titulus Magnetis vindicatus a Nicephoro CP. patriarcha. — § III. Doctrina de auctoritate divina sacra Scripturæ contra Porphyrium vindicata.	1378
---	------

§ IV. — De modo interpretandi Scripturam adversus eundem Porphyrium.	1380
--	------

§ V. — Doctrina de Deo, et vera monarchiæ divinæ indole, adversus polytheismum gentium.	1380
---	------

§ VI. — Continuatio ejusdem argumenti, ex verbis S. Pauli I Cor. vii, 5, 6.	1381
---	------

§ VII. — Applicatio præcedentium ad placita Porphyrii.	1382
--	------

§ VIII. — De falsa divinitate solis, lunæ, stellarum et elementorum mundi, Macarii Magnetis judicium.	1385
---	------

§ IX. — Magnetis sententia de imaginibus et simulacris deorum.	1385
--	------

§ X. — Porphyrii loca de simulacris examinantur.	1385
--	------

§ XI. — Magnetis responsio ad objectionem ex Exod. xxxi, 28, petitam.	1385
---	------

§ XII. — De variis nominibus et generibus deorum gentium.	1387
---	------

§ XIII. — Magnetis doctrina de Christo Filio Dei unigenito, ejusque incarnatione et miraculis.	1388
--	------

§ XIV. — Magnetis doctrina de creatione, et frustra conficta æternitate mundi.	1392
--	------

§ XV. — Doctrina Magnetis de angelis et de cultu imaginum.	1392
--	------

§ XVI. — Doctrina Magnetis de creatione et conservatione corporum celestium.	1396
--	------

§ XVII. — Doctrina de creatione hominis ejusque imagine divina, immortalitate animæ, atque libertate.	1397
---	------

§ XVIII. — De immortalitate animæ. — § XIX. Doctrina de lapsu Adami ejusque effectu, mortalitate scilicet per peccatum introducta.	1399
--	------

§ XX. — Sententia Magnetis de tunicis pelliceis.	1400
--	------

§ XXI. — Doctrina de peccato originali per generationem naturalem propagato.	1404
--	------

S. ARCHELAUS MESOPOTAMIÆ EPISCOPUS.

Notitia historico-litteraria.	1405
Testimonia veterum de S. Archelai disputatione cum Manete hæresiarcha.	1421

ACTA DISPUTATIONIS S. ARCHELAI CUM MANETE HÆRESIARCHA.

Fragmentum Actorum ejusdem disputationis.	1425
---	------

S. PAMPHILUS ECCLESIAE CÆSARIENSIS PRÆBYTER ET MARTYR.

Notitia.	1520
ACTA passionis S. Pamphili martyris.	

<i>Pars prior. — Omnium obsequia omni, atque imprimis Pamphili laudes complectens.</i>	1530	Notitia.	1567
<i>Pars altera. — Sanctorum singulorum certamina, et martyrii exitus.</i>	1541	EPISTOLA ad Lucianum cubicularium.	1569
S. PAMPHILI EXPOSITIO CAPITUM ACTUUM APO- STOLORUM.	1549	ADDENDA.	
APOLOGIA PRO ORIGENE (memoratur tantum).	1557	Monitum ad sequentia fragmenta.	1575
S. PHILEASTHMEOS EPISCOPUS ET MARTYR.		COMMENTARIUM Dionysii Alexandrini in principium Ecclesiastæ.	1577
Notitia.	1559	INTERPRETATIO ejusdem in S. Evangelii secundum Lucam cap. xxi, vers. 42-48.	1589
EXCERPTUM ex epistola ad Thymotheum.	1561	Fragmentum Dionysii Alexandrini.	1603
EPISTOLA ad Melotium episcopum Lycopolitanum.	1563	Fragmentum aliud ejusdem.	1605
		VERSIO NOVA Actorum S. Hippolyti.	1605

FINIS TOMI DECIMI.

6574 011

Ex typis MICNE, au Pct.t-Montrouge.

✓ THIS VOLUME
DOES NOT CIRCULATE
OUTSIDE THE LIBRARY

